

Thiên Châu Biến

Contents

Thiên Châu Biến	5
1. Quyển 1:thiên Châu Giác Tỉnh. – Chương 1:đại Tỷ, Thật Sự Là Hiểu Lâm! (1)	6
2. Chương 1:đại Tỷ, Thật Sự Là Hiểu Lâm!(2)	8
3. Chương 1:đại Tỷ, Thật Sự Là Hiểu Lâm!(3)	10
4. Chương 1:đại Tỷ, Thật Sự Là Hiểu Lâm!(4)	12
5. Chương 2: Hắc Châu Quỷ Dị(1)	13
6. Chương 2: Hắc Châu Quỷ Dị(2)	15
7. Chương 2: Hắc Châu Quỷ Dị(3)	17
8. Chương 2: Hắc Châu Quỷ Dị(4)	19
9. Chương 3:cơ Ngực Doanh Trưởng Thật Không Tồi! (1)	20
10. Chương 3:cơ Ngực Doanh Trưởng Thật Không Tồi! (2)	22
11. Chương 3:cơ Ngực Doanh Trưởng Thật Không Tồi! (3)	24
12. Chương 3:cơ Ngực Doanh Trưởng Thật Không Tồi! (4)	26
13. Chương 4:thiên Châu Sư Huyền Bí!(1)	27
14. Chương 4:thiên Châu Sư Huyền Bí!(2)	29
15. Chương 4:thiên Châu Sư Huyền Bí!(3)	31
16. Chương 4:thiên Châu Sư Huyền Bí!(4)	33
17. Chương 5:bất Tử Thần Công. Thiên Châu Giác Tỉnh (1)	35
18. Chương 5:bất Tử Thần Công. Thiên Châu Giác Tỉnh (2)	37
19. Chương 5:bất Tử Thần Công. Thiên Châu Giác Tỉnh (3)	39
20. Chương 6:bích Tỉ Vi Tế. Biển Thạch Miêu Nhãn (1)	40
21. Chương 6:bích Tỉ Vi Tế. Biển Thạch Miêu Nhãn (2)	42
22. Chương 6:bích Tỉ Vi Tế. Biển Thạch Miêu Nhãn (3)	44
23. Chương 6:bích Tỉ Vi Tế. Biển Thạch Miêu Nhãn (4)	45
24. Chương 7:ước Pháp Tam Chương (1)	47
25. Chương 7:ước Pháp Tam Chương (2)	49
26. Chương 7:ước Pháp Tam Chương (3)	51
27. Quyển 2:thể Châu Ngưng Hình – Chương 8:sự Ảo Diệu Của Bất Tử Thần Công (1)	54
28. Chương 8:sự Ảo Diệu Của Bất Tử Thần Công (2)	55
29. Chương 8:sự Ảo Diệu Của Bất Tử Thần Công (3)	57
30. Chương 8:sự Ảo Diệu Của Bất Tử Thần Công (4)	59
31. Chương 9:tử Thần Cung (1)	60
32. Chương 9:tử Thần Cung (2)	62
33. Chương 9:tử Thần Cung (3)	64
34. Chương 9:tử Thần Cung (4)	66
35. Chương 10:thể Châu Ngưng Hình, Ý Châu Thác Ẩn(1)	68
36. Chương 10:thể Châu Ngưng Hình, Ý Châu Thác Ẩn(2)	70
37. Chương 10:thể Châu Ngưng Hình, Ý Châu Thác Ẩn(3)	71
38. Chương 10:thể Châu Ngưng Hình, Ý Châu Thác Ẩn(4)	73
39. Chương 11:phi Đà Thành, Phỉ Lệ Đế Quốc(1)	75
40. Chương 11:phi Đà Thành, Phỉ Lệ Đế Quốc(2)	77

41. Chương 11:phi Đà Thành, Phỉ Lệ Đế Quốc(3)	79
42. Chương 11:phi Đà Thành, Phỉ Lệ Đế Quốc(4)	81
43. Chương 12:thể Châu Ngưng Hình- Bá Vương Cung (1)	83
44. Chương 12:thể Châu Ngưng Hình- Bá Vương Cung (2)	85
45. Chương 12:thể Châu Ngưng Hình- Bá Vương Cung (3)	87
46. Chương 12:thể Châu Ngưng Hình- Bá Vương Cung (4)	89
47. Chương 13: Gậy Ông Đập Lưng Ông! (1-2)	91
48. Chương 13:gậy Ông Đập Lưng Ông! (3-4)	94
49. Chương 14: Thể Châu Ngưng Hình Sáo Trang (1)	98
50. Chương 14: Thể Châu Ngưng Hình Sáo Trang (2)	100
51. Chương 14: Thể Châu Ngưng Hình Sáo Trang (3)	102
52. Chương 14: Thể Châu Ngưng Hình Sáo Trang (4)	104
53. Chương 14: Thể Châu Ngưng Hình Sáo Trang (5)	106
54. Quyển 3: Ý Châu Thác Ẩn – Chương 15: Tông Cấp Thiên Thú Ý Châu Thác Ẩn (1)	107
55. Chương 15: Tông Cấp Thiên Thú Ý Châu Thác Ẩn (2)	109
56. Chương 15: Tông Cấp Thiên Thú Ý Châu Thác Ẩn (3)	111
57. Chương 15: Tông Cấp Thiên Thú Ý Châu Thác Ẩn (4)	113
58. Chương 16: Tân Binh Đại Tái (1)	115
59. Chương 16: Tân Binh Đại Tái (2)	117
60. Chương 16: Tân Binh Đại Tái (3)	119
61. Chương 16: Tân Binh Đại Tái (4)	121
62. Chương 17: Hắc Ám Chi Xúc (1)	123
63. Chương 17: Hắc Ám Chi Xúc (2)	124
64. Chương 17: Hắc Ám Chi Xúc (3)	126
65. Chương 17: Hắc Ám Chi Xúc (4)	128
66. Chương 18: Thân Thể Tiên Hóa,siêu Cấp Hữu Thối(1)	130
67. Chương 18: Thân Thể Tiên Hóa,siêu Cấp Hữu Thối(2)	132
68. Chương 18: Thân Thể Tiên Hóa,siêu Cấp Hữu Thối(3)	133
69. Chương 18: Thân Thể Tiên Hóa,siêu Cấp Hữu Thối(4)	135
70. Chương 19: Tà Ma Hữu Thối(1)	137
71. Chương 19: Tà Ma Hữu Thối(2)	139
72. Chương 19: Tà Ma Hữu Thối(3)	141
73. Chương 19: Tà Ma Hữu Thối(4)	143
74. Chương 20: Nhất Tiên Định Càn Khôn(1)	145
75. Chương 20: Nhất Tiên Định Càn Khôn(2)	146
76. Chương 20: Nhất Tiên Định Càn Khôn(3)	148
77. Chương 20: Nhất Tiên Định Càn Khôn(4)	150
78. Chương 21: Thâu Tâm, Bí Mật Đánh Úp Doanh Trại Dịch (1)	153
79. Chương 21: Thâu Tâm, Bí Mật Đánh Úp Doanh Trại Dịch (2)	154
80. Chương 21: Thâu Tâm, Bí Mật Đánh Úp Doanh Trại Dịch (3)	156
81. Chương 21: Thâu Tâm, Bí Mật Đánh Úp Doanh Trại Dịch (4)	158
82. Chương 22: Cùng Sinh Cùng Tử (1)	161
83. Chương 22: Cùng Sinh Cùng Tử (2)	163
84. Chương 22: Cùng Sinh Cùng Tử (3)	165
85. Chương 22: Cùng Sinh Cùng Tử (4)	167
86. Quyển 4: Tà Ma Biến – Chương 23: Tà Ma Biến (1)	169
87. Chương 23: Tà Ma Biến (2)	170
88. Chương 23: Tà Ma Biến (3)	172
89. Chương 23: Tà Ma Biến (4)	174
90. Chương 23: Tà Ma Biến (5)	176
91. Chương 24: Bạch Sắc Tiểu Lão Hồ (1)	178
92. Chương 24: Bạch Sắc Tiểu Lão Hồ (2)	180
93. Chương 24: Bạch Sắc Tiểu Lão Hồ (3)	181

94. Chương 24: Bạch Sắc Tiểu Lão Hồ (4)	183
95. Chương 25: Chu Đại Nguyên Soái Đến (1)	186
96. Chương 25: Chu Đại Nguyên Soái Đến (2)	188
97. Chương 25: Chu Đại Nguyên Soái Đến (3)	191
98. Chương 26: Thả Người Ra Ta Liền Không Có Lão Bà!!! (1)	193
99. Chương 26: Thả Người Ra Ta Liền Không Có Lão Bà!!! (2)	196
100. Chương 26: Thả Người Ra Ta Liền Không Có Lão Bà!!! (3)	199
101. Chương 27: Thuộc Tính Thứ Sáu Của Chu Duy Thanh (1)	202
102. Chương 27: Thuộc Tính Thứ Sáu Của Chu Duy Thanh (2)	205
103. Chương 27: Thuộc Tính Thứ Sáu Của Chu Duy Thanh (3)	208
104. Chương 28: Tuyệt Thế “hung” Khí (1)	211
105. Chương 28: Tuyệt Thế “hung” Khí (2)	213
106. Chương 29: Tiễn Pháp Thần Kỳ(1)	215
107. Chương 29: Tiễn Pháp Thần Kỳ(2)	217
108. Chương 29: Tiễn Pháp Thần Kỳ(3)	220
109. Chương 30: Biến Thái Thiên Đường (1)	223
110. Chương 30: Biến Thái Thiên Đường (2)	226
111. Chương 30: Biến Thái Thiên Đường (3)	228
112. Chương 31: Ngưng Hình, Thác Ấn Chi Tinh Cấp Bình Định (1)	231
113. Chương 31: Ngưng Hình, Thác Ấn Chi Tinh Cấp Bình Định (2)	234
114. Chương 31: Ngưng Hình, Thác Ấn Chi Tinh Cấp Bình Định (3)	236
115. Chương 32: Băng Phách Thiên Hùng (1)	239
116. Chương 32: Băng Phách Thiên Hùng (2)	242
117. Chương 32: Băng Phách Thiên Hùng (3)	244
118. Chương 33: Tiểu Phì Miêu Biến Thành Đại Phì Miêu (1)	247
119. Chương 33: Tiểu Phì Miêu Biến Thành Đại Phì Miêu (2)	250
120. Chương 33: Tiểu Phì Miêu Biến Thành Đại Phì Miêu (3)	252
121. Chương 34: Ngụy Trang Chỉ Hoàn (1)	255
122. Chương 34: Ngụy Trang Chỉ Hoàn (2)	258
123. Chương 34: Ngụy Trang Chỉ Hoàn (3)	260
124. Chương 35: truy Gia Tương Khảm Quyển Trục* (1)	263
125. Chương 35: truy Gia Tương Khảm Quyển Trục (2)	265
126. Chương 36: Thiên Tài Trung Đích Biến Thái (1)	267
127. Chương 36: Thiên Tài Trung Đích Biến Thái (2)	270
128. Chương 36: Thiên Tài Trung Đích Biến Thái (3)	273
129. Chương 37: Truyền Kỳ Cấp Ngưng Hình Sáo Trang (1)	276
130. Chương 37: Truyền Kỳ Cấp Ngưng Hình Sáo Trang (2)	278
131. Chương 37: Truyền Kỳ Cấp Ngưng Hình Sáo Trang (3)	281
132. Chương 38: Vương Cấp Thiên Thú Không Gian Hệ (1)	284
133. Chương 38: Vương Cấp Thiên Thú Không Gian Hệ (2)	286
134. Chương 38: Vương Cấp Thiên Thú Không Gian Hệ (3)	289
135. Chương 39: Thác Ấn Ngân Hoàng Thiên Nhĩ (1)	292
136. Chương 39: Thác Ấn Ngân Hoàng Thiên Nhĩ (2)	294
137. Chương 39: Thác Ấn Ngân Hoàng Thiên Nhĩ (3)	297
138. Chương 40: Phỉ Lệ Thần Tướng (1)	300
139. Chương 40: Phỉ Lệ Thần Tướng (2)	302
140. Chương 40: Phỉ Lệ Thần Tướng (3)	305
141. Chương 41: Phỉ Lệ Học Viện (1)	308
142. Chương 41: Phỉ Lệ Học Viện (2)	311
143. Chương 41: Phỉ Lệ Học Viện (3)	313
144. Chương 42: Không Gian Cát Liệt (1)	316
145. Chương 42: Không Gian Cát Liệt (2)	319
146. Chương 43: Minh Giới Chi Hoa(1)	321

147. Chương 43: Minh Giới Chi Hoa (2)	324
148. Chương 43: Minh Giới Chi Hoa (3)	326
149. Chương 44: Song Tử Đại Lực Thần Chuy Truyền Kỳ Cấp (1)	329
150. Chương 44: Song Tử Đại Lực Thần Chuy Truyền Kỳ Cấp (2)	332
151. Chương 44: Song Tử Đại Lực Thần Chuy Truyền Kỳ Cấp (3)	334
152. Chương 45: Học Viện Lập Uy (1)	337
153. Chương 45: Học Viện Lập Uy (2)	340
154. Chương 45: Học Viện Lập Uy (3)	342
155. Chương 46: Không Được Thần Phục, Ta Sẽ Nuôi Các Người (1)	345
156. Chương 46: Không Được Thần Phục, Ta Sẽ Nuôi Các Người (2)	348
157. Chương 46: Không Được Thần Phục, Ta Sẽ Nuôi Các Người (3)	350
158. Chương 47: Nữ Tử Tóc Trắng Thần Bí (1)	353
159. Chương 47: Nữ Tử Tóc Trắng Thần Bí (2)	356
160. Chương 47: Nữ Tử Tóc Trắng Thần Bí (3)	359
161. Chương 48: Van Xin Người, Tha Cho Ta (1)	361
162. Chương 48: Van Xin Người, Tha Cho Ta (2)	364
163. Chương 48: Van Xin Người, Tha Cho Ta (3)	367
164. Chương 49: Để Minh Hoa Làm Tiểu Thiếp Của Người (1)	370
165. Chương 49: Để Minh Hoa Làm Tiểu Thiếp Của Người (2)	372
166. Chương 50: Khiêu Chiến Thượng Vị Thiên Tông (1)	374
167. Chương 50: Khiêu Chiến Thượng Vị Thiên Tông (2)	377
168. Chương 50: Khiêu Chiến Thượng Vị Thiên Tông (3)	380
169. Chương 51: Bắc Vực Đệ Nhất Phong, Thiên Nhi (1)	382
170. Chương 51: Bắc Vực Đệ Nhất Phong, Thiên Nhi (2)	385
171. Chương 51: Bắc Vực Đệ Nhất Phong, Thiên Nhi (3)	388
172. Chương 52: Diệp Phao Phao Và Cuộc Thi (1)	391
173. Chương 52: Diệp Phao Phao Và Cuộc Thi (2)	394
174. Chương 52: Diệp Phao Phao Và Cuộc Thi (3)	396
175. Chương 53: Mỹ Nữ Viện Trưởng (1)	399
176. Chương 53: Mỹ Nữ Viện Trưởng (2)	402
177. Chương 53: Mỹ Nữ Viện Trưởng (3)	404
178. Chương 54: Chúng Ta Còn Muốn Thảm Hại Hơn (1)	407
179. Chương 54: Chúng Ta Còn Phải Thảm Hại Hơn (2)	410
180. Chương 54: Chúng Ta Còn Phải Thảm Hại Hơn (3)	413
181. Chương 55: Truy Tù Giả Của Ngưng Hình Sư (1)	416
182. Chương 55: Truy Tù Giả Của Ngưng Hình Sư (2)	419
183. Chương 55: Truy Tù Giả Của Ngưng Hình Sư (3)	423
184. Chương 56: Trận Chiến Ngưng Hình Sư (1)	426
185. Chương 56: Trận Chiến Ngưng Hình Sư (2)	429
186. Chương 57: Mười Kiện Đối Đầu Chín Kiện? (1)	432
187. Chương 57: Mười Kiện Đối Đầu Chín Kiện? (2)	434
188. Chương 57: Mười Kiện Đối Đầu Chín Kiện? (3)	437
189. Chương 58: Dầu Ấn Hắc Ám! (1)	440
190. Chương 58: Dầu Ấn Hắc Ám (2)	443
191. Chương 58: Dầu Ấn Hắc Ám (3)	446
192. Chương 59: Tổ Hợp Thuần - Phòng Ngự Cực Hạn! (1)	449
193. Chương 59: Tổ Hợp Thuần - Phòng Ngự Cực Hạn! (2)	452
194. Chương 59: Tổ Hợp Thuần - Phòng Ngự Cực Hạn! (3)	455
195. Chương 60: Ai Biến Thái Hơn? (1)	458
196. Chương 60: Ai Biến Thái Hơn? (2)	461
197. Chương 60: Ai Biến Thái Hơn? (3)	464
198. Chương 61: Nguyên Ý Chịu Thua Đánh Cuộc(1)	467
199. Chương 61: Nguyên Ý Chịu Thua Đánh Cuộc(2)	470

200. Chương 61: Nguyên Ý Chịu Thua Đánh Cuộc(3)	472
201. Chương 62: Ngũ Đại Thánh Địa (1).	475
202. Chương 62: Ngũ Đại Thánh Địa (2).	479
203. Chương 62: Ngũ Đại Thánh Địa (3).	481
204. Chương 63: Ẩn Kỳ Không Thể Xóa Nhòa.	485
205. Chương 63: Ẩn Kỳ Không Thể Xóa Nhòa (2)	487
206. Chương 64: Phỉ Lệ Chiến Đội (1)	490
207. Chương 64: Phỉ Lệ Chiến Đội (2)	493
208. Chương 64: Phỉ Lệ Chiến Đội (3)	497
209. Chương 65: Vận Khí Tốt? (1)	500
210. Chương 65: Vận Khí Tốt? (2)	503
211. Chương 65: Vận Khí Tốt? (3)	506
212. Chương 66: Mèo Mập Thăng Cấp? (1)	509
213. Chương 66: Mèo Mập Thăng Cấp? (2)	513
214. Chương 66: Mèo Mập Thăng Cấp? (3)	515
215. Chương 67: Nghệ Chấn Quân Hùng - Thượng Quan Bằng Nhi (1)	518
216. Chương 67: Nghệ Chấn Quân Hùng - Thượng Quan Bằng Nhi (2)	521
217. Chương 67: Nghệ Chấn Quân Hùng - Thượng Quan Bằng Nhi (3)	523
218. Chương 68: Thiếu Nữ Áo Đen Thần Bí (1)	526
219. Chương 68: Thiếu Nữ Áo Đen Thần Bí (2)	529
220. Chương 68: Thiếu Nữ Áo Đen Thần Bí (3)	532
221. Chương 69: Tiểu Vu Nữ Cường Đại! (1).	534
222. Chương 69: Tiểu Vu Nữ Cường Đại! (2).	537
223. Chương 69: Tiểu Vu Nữ Cường Đại! (3).	540
224. Chương 70: Để Ta Làm Chủ! (1)	543
225. Chương 70: Để Ta Làm Chủ! (2)	547
226. Chương 71: Oan Gia Ngõ Hẹp! (1)	551
227. Chương 71: Oan Gia Ngõ Hẹp! (2)	553
228. Chương 71: Oan Gia Ngõ Hẹp! (3)	556
229. Chương 72: Dốc Hết Sức Lực (1)	558
230. Chương 72: Dốc Hết Sức Lực (2)	561
231. Chương 72: Dốc Hết Sức Lực (3)	564
232. Chương 73: Làm Đối Thủ Bất Ngờ (1)	567
233. Chương 73: Làm Đối Thủ Bất Ngờ (2)	570
234. Chương 73: Làm Đối Thủ Bất Ngờ (3)	572
235. Chương 74: Hắc Ám Xá Thân Kỳ (1)	575
236. Chương 74: Hắc Ám Xá Thân Kỳ (2)	578
237. Chương 74: Hắc Ám Xá Thân Kỳ (3)	581
238. Chương 75: Hạo Miểu Vô Cực Sáo Trang (1)	583
239. Chương 75: Hạo Miểu Vô Cực Sáo Trang (2)	586
240. Chương 75: Hạo Miểu Vô Cực Sáo Trang (3)	589
241. Chương 76: Thượng Quan Tuyết Nhi (1)	591

Thiên Châu Biên

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com, truongton. net Mỗi người đều có bản mạng châu, sau khi thức tỉnh, hoặc là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-chau-bien>

1. Quyển 1: thiên Châu Giác Tỉnh. – Chương 1: đại Tỷ, Thật Sự Là Hiếu Lâm! (1)

Thiên Cung Đế Quốc chính là một nước nhỏ ở phía tây Hạo Miếu Đại Lục, cũng không phụ thuộc vào nước nào khác, hoàn cảnh, khí hậu dễ chịu, thoải mái .

Hôm nay thời tiết đẹp một cách lạ thường, bầu trời trong suốt tựa như một khối thủy tinh màu lam thật lớn, không hề có chút tạp chất. Không khí trong vắt cũng khiến cho ánh mặt trời trở nên chói mắt hơn bình thường một chút, thật may, hai bên đường có những cây ngô đồng già sinh trưởng đã ngoài trăm năm, cành cây thô to, đỡ dưới những tán lá sum xuê đem con đường rộng lớn cơ hồ hoàn toàn che phủ, hình thành con đường rất có danh tiếng này. Xung quanh đây gần trăm dặm, cơ hồ chỉ cần là người Thiên Cung Đế Quốc, ai cũng biết con đường mang tên Tinh Thần Lâm Ấm này.

Vị trí địa lý của Thiên Cung Thành thật phần độc đáo, thậm chí có thể nói là tuyệt vô cận hữu(không nơi nào có được) , bởi vì, chung quanh tòa thủ đô Thiên Cung Đế Quốc, là một mảng rừng rậm lớn, mà Thiên Cung Thành, giống như là một viên minh châu trong mảng rừng rậm này. Tuy rằng thực lực Thiên Cung Đế Quốc cũng không cường đại, nhưng Thiên Cung Thành này lại phi thường nổi danh. rừng rậm vây chung quanh Thiên Cung Thành tên là Tinh Thần Sâm Lâm, bởi vì nơi này là địa phương duy nhất trên toàn bộ đại lục có cây Tinh Thần sinh trưởng. Lối cây Tinh Thần là tài liệu thượng đẳng để chế tác cung nỏ. Có vật tư chiến lược bậc này tồn tại, sự phồn vinh của Thiên Cung Thành không cần nghĩ cũng có thể biết.

Lúc này, một thiếu niên nhìn qua mười lăm, sáu tuổi đi ở trên đường Tinh Thần Lâm Ấm, trong miệng còn đang lẩm bẩm cái gì đó.

” Hoa tâm luyện đại não, thâm tình tâm tạng hảo, phao nữ kháng ai lão, điều tình giải phiền não, ám luyện tâm bất lão, tương tư khấp thụ thiếu.(1) Thường nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, có thể anh hùng không nghĩ như vậy, chẳng lẽ đem mỹ nhân lưu cho kẻ tầm thường? Có thể mỹ nhân cũng không nghĩ như vậy, chẳng lẽ mỹ nhân không nên chọn lựa anh hùng? Thường nói thỏ không ăn cỏ gần hang, có thể con thỏ không nghĩ như vậy, không ăn chẳng lẽ cho con thỏ khác sang ăn? Cây cỏ cũng không nghĩ như vậy, ai ăn không phải ăn, vì cái gì không cho ăn? Thường nói có tiền có thể sai khiến quỷ thần, có thể quỷ không nghĩ như vậy, chẳng lẽ làm việc không trả thù lao sao? Tiền cũng không nghĩ như vậy, tiền cấp cho quỷ sẽ không gây ra tai họa cho người, nhưng tai họa cho người khác thì không nhất định . Ha ha...”

Thiếu niên thân hình cao lớn, bả vai rộng lớn, nhìn qua thật là cường tráng, con người đen, tóc ngắn màu đen, mặc một thân bố y(2) vén tay áo lên, lộ ra cánh tay. Trên làn da lóe ra màu đồng cổ sáng bóng khỏe mạnh, ánh mắt toát lên vẻ tinh anh. Tướng mạo hẳn cũng không tính là anh tuấn nhưng lại dễ làm cho người ta có hảo cảm, nếu nhìn bên ngoài thì dùng hai chữ hiền lành, chất phác để hình dung hẳn thì đúng.

Chẳng qua... Mấy câu nói toát ra từ miệng hắn lại chẳng dính nửa điểm đến chữ hiền lành. Đương nhiên chỉ khi không có ai hắn mới toát ra vài phần bản chất của mình thôi.

“Ai..., không thể tu luyện thiên lực thật là một bi kịch, đầu năm nay, bộ dạng đẹp trai căn bản là vô dụng, có thiên lực lại thêm bản mạng châu mới là vương đạo. Trời cao kia, đất rộng kia! Vì sao các ngươi lại đùa giỡn ta như vậy, không nên cho ta Chu Duy Thanh một cái thân thể trời sinh kinh mạch bế tắc lại cho ta một khuôn mặt anh tuấn chứ? Không cho ta trở thành Thiên Châu Sư quả thật đáng giận a!” Đương nhiên, cái anh tuấn này là hắn tự cho là như thế. Lại nói, người này quả thật không khách khí chút nào, chỉ tay lên trời chửi to. (chỉ tay lên trời hận đời vô đối.)

Bất quá, hiển nhiên hắn không phải thật sự oán trách trời đất, chửi xong, lập tức tự an ủi: “Không thể tu luyện thiên lực cũng tốt, lão nhân gia(3) vốn đã đủ nghiêm khắc, nếu thật sự thức tỉnh một cái bản mạng châu, không chừng cuộc sống của ta sẽ bi thảm hơn hiện tại gấp trăm ngàn lần? Như vậy cũng tốt, hiện giờ lão nhân gia đối với ta cũng nể rồi, làm một thiếu gia quần là áo lụa cũng là một lựa chọn tốt nha. Thôi đi tắm.” Vừa nói, trên mặt hắn vừa toát ra một nụ cười mang đầy vẻ hiền lành – chiêu bài chính thức của hắn. Đương nhiên, với những ai quen thuộc hắn mới biết, đối với Chu Duy Thanh này mà nói, những gì hắn biểu hiện, ra vẻ hiền lành đến bao nhiêu thì đáng khinh đến chừng ấy.

Tuy không thể tu luyện thiên lực như hắn nói, nhưng thân thể Chu Duy Thanh vẫn coi như cường tráng, năm nay hắn mới mười ba tuổi, nhìn qua cũng đã như mười lăm, mười sáu, điểm này là hắn kế thừa đầy đủ truyền thống quang vinh của phụ thân hắn.

Đi chừng năm dặm trên Tinh Thần Lâm Âm, hắn đột nhiên rẽ sang ngang liền chui vào trong Tinh Thần Sâm Lâm. Từ nhỏ đến lớn, hắn cơ hồ là chơi tại trong rừng rậm này. Từ khi tám tuổi, bị phát hiện ra trời sinh kinh mạch bế tắc, không thể vận chuyển thiên lực, phụ thân Chu Duy Thanh cũng không bắt hắn tu luyện thiên lực nữa, nhưng luôn bắt hắn chịu đựng một ít huấn luyện kỳ quái vô cùng thống khổ. Những lúc nhàn hạ, hắn thích nhất là một mình chạy vào Tinh Thần Sâm Lâm chơi đùa. Tinh Thần Sâm Lâm cũng không có thiên thú tồn tại, là một trong những khu rừng an toàn nhất Hạo Miếu Đại Lục.

Sau khi chui vào Tinh Thần Sâm Lâm, Chu Duy Thanh cơ hồ là nhắm mắt lại mà đi, đối với nơi này hắn thật sự là quá quen thuộc, đi chừng nửa canh giờ đã nghe được tiếng nước chảy róc rách. Vừa nghĩ đến hồ nước mát lạnh trong lành kia, Chu Duy Thanh không khỏi đi nhanh hơn, trong cái khí trời nóng bức này, có thể được ngâm mình trong hồ nước thiên nhiên do băng tuyết hội tụ là một chuyện sung sướng đến ra sao?

Hóa ra cách đường lớn không xa, bên trong Tinh Thần Sâm Lâm có một cái hồ nhỏ, nó là băng tuyết trào ra từ dưới lòng đất hội tụ nên, đường kính chỉ khoảng trăm mét, chung quanh đều là những đại thụ rậm rạp nên người biết nơi này cũng rất ít. Chu Duy Thanh trong một lần ngẫu nhiên mới phát hiện. Trời sinh hắn đã thích nước, bình thường lại không có băng hữu, lúc nhàm chán liền chạy tới đây tắm một cái, cũng là một điều sung sướng.

Vòng qua một cây đại thụ, băng tuyết tiểu hồ đã gần ngay trước mắt, Chu Duy Thanh không nóng lòng xuống nước, cởi áo khoác ném qua một bên, sau đó ngồi chồm hổm bên hồ, nhìn hình ảnh của mình trong nước, thì thào nói: “Ta kháo, thật con mẹ nó đẹp trai.”

Đúng lúc hắn đang tự kỷ theo thói quen, đột nhiên rầm một tiếng nước chảy truyền đến làm Chu Duy Thanh theo bản năng nhìn lại. Vừa nhìn sang, ánh mắt của hắn nhất thời sáng lên.

Ngay tại bờ bên kia của tiểu hồ, vừa có người nhảy vào trong hồ, làm tung tóe lên vô số bọt nước. Trên mặt hồ ánh mặt trời chiếu rọi xuống, bọt nước trong suốt tựa hồ bị nhuộm đậm thành màu vàng. Mà ngay bên trong dòng nước nhộn nhạo kia, một mái tóc dài màu hồng phấn hiện lên tầm mắt của Chu Duy Thanh.

Băng tuyết tiểu hồ nước rất cạn, chỉ tầm một mét, cô gái nhảy vào trong hồ kia đưa lưng về phía Chu Duy Thanh, mực nước trong hồ cũng đã vượt qua cái mông, nhưng Chu Duy Thanh vẫn có thể nhìn thấy vòng eo tinh tế, đường cong động lòng người kia.

“Này, này...”

Phốc một tiếng, hai dòng máu từ mũi Chu Duy Thanh bắn ra, người này bình thường tuy thường xuyên có ý dâm, nhưng bất quá mới mười ba tuổi, cho dù thành thực sớm đi nữa cũng chỉ là một tiểu tử nam(4) thôi,

chúng kiến một cô gái toàn thân trần trụi như thế vẫn là lần đầu tiên, đúng là kích động đến chảy máu mũi.
()

“Thật sự là rất mệt.” Chu Duy Thanh vội vàng che mũi mình lại, nhưng hai mắt lại gắt gao nhìn cô gái kia, cần bản quên mình để bại lộ đến mức nào, trong lòng lại hò hét “quay lại đây, mau quay lại đây” (quá vô sỉ, nhưng ta thích thế. Heheh).

Cô gái có mái tóc dài màu hồng phấn kia như nghe được lời Chu Duy Thanh kêu gọi, thật sự từ từ xoay người lại, rõ ràng nàng đang thực hưng phấn, hai tay vọc nước, thân thể chậm rãi quay về phía Chu Duy Thanh.

(1): đa tình luyện đại não, trộm tình thấy lòng vui vẻ, tán gái chống tuổi già, tán tình giải phiền não, thâm mền lòng không già, tương tư đỡ buồn ngủ

(2): vãi thô

(3): người cha già

(4): trai tơ

2. Chương 1: đại Tỷ, Thật Sự Là Hiểu Lắm!(2)

Không đợi Chu Duy Thanh kịp phản ứng, hần chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ đi, cảnh vật trước mắt như trời xoay đất chuyển, phù phù một tiếng, ngã thất điên bát đảo.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Chu Duy Thanh mặc dù chưa từng tu luyện, nhưng từ nhỏ phụ thân dạy dỗ nghiêm khắc, thân thể tương đối khá, so với người bình thường bén nhạy hơn một chút, trên mặt đất lộn một vòng rồi đứng lên.

Lúc này, cách trước mặt hần hơn ba mét, một thiếu nữ nhìn qua hơn hai mươi tuổi nhíu mày tức giận, đứng đấy chăm chú nhìn hần. Cô gái kia tướng mạo bình thường, mặc áo giáp nhung trang, trong tay cầm lợi kiếm, trên người còn đeo một trường cung dùng gỗ cây Tinh Thần chế luyện mà thành.

Chu Duy Thanh liếc mắt một cái liền nhận ra cái hoa văn nhỏ hình cây Tinh Thần trên bì giáp nàng ta, đây là biểu tượng chuyên dụng của hoàng thất, thiếu nữ trước mắt hần này là thị vệ cung đình?

Hấp dẫn sự chú ý của Chu Duy Thanh nhất là ba khóa hạt châu đang xoay tròn trên cổ tay phải của thiếu nữ. ba khóa hạt châu kia chính là Phỉ Thúy, thị lực Chu Duy Thanh rất tốt, hơn nữa trên hạt châu kia tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, làm hần có thể thấy rõ, đó là Phỉ Thúy châu có ba phần Nhu chủng, ba phần Bằng chủng cộng thêm bốn phần Long Thạch chủng.

Cho dù Chu Duy Thanh không có tu luyện qua, hần cũng biết ba khóa hạt châu này không phải là đồ trang sức gì, đó là tượng trưng cho thực lực.

Trên Hạo Miếu đại lục, thực lực một người có thể tiến hành kiểm tra từ ba phương diện, bất kỳ một phương diện nào có thành tựu, cũng có thể trở thành cường giả. ba phương diện này, theo thứ tự là: Thiên lực, Thể châu cùng Ý châu.

Thiên thể, chính là bản thể con người, bởi vì con người vẫn cho rằng mình là sinh vật cao cấp nhất do thần sáng tạo ra, là trời cao ban cho thân thể, cho nên tự xưng là thiên thể, thông qua phương pháp tu luyện bất đồng, tăng cường lực lượng, nên xưng là Thiên lực. Thiên lực chia làm bốn tầng, theo thứ tự là Thiên tinh lực, Thiên hư lực, Thiên Thần lực, Thiên Đạo lực.

Mỗi một tầng lại chia làm mười hai trọng. Nghe nói người tu luyện tới tầng cao nhất Thiên Đạo lực, có thể có được lực lượng của Thiên Đạo, dẫn Thiên Đạo cho mình dùng, có thể hủy diệt cũng có thể sáng tạo. Thậm chí có thể sống hơn nghìn tuổi. Bất luận là Thể châu sư tu luyện Thể châu, hay là Ý châu sư tu luyện

Ý châu, cũng cần lấy Thiên lực làm căn cơ. Nếu không đủ Thiên lực chống đỡ, thiên phú tốt hơn nữa cũng không được.

Trên Hạo Miếu đại lực khổng lồ, loài người, từ khi ra đời, đều sẽ có được một viên bản mạng châu của mình. Chẳng qua là ai cũng không cách nào biết bản mạng châu của mình là cái gì. Chỉ có khi tu luyện Thiên lực tới Thiên tinh lực đệ tam trọng, bản mạng châu mới có thể Giác tỉnh.

Mà tu luyện Thiên tinh lực là cực kỳ khó khăn, nhất là nhập môn Thiên tinh lực, nhất định phải có thiên phú, có thể cầu thông cùng bản mạng châu của mình mới có thể tu luyện thành công. Ba tầng Thiên tinh lực đầu tiên, tương đương với ba lần thoát thai hoán cốt, tỷ lệ người thành công chỉ là một phần trăm.

Nếu như có thể tu luyện tới đệ tam trọng Thiên tinh lực, làm bản mạng châu Giác tỉnh, như vậy, có thể nói đã đột phá phạm là người bình thường, được gọi là Ngự Châu sư. Chu Duy Thanh cũng là bởi vì kinh mạch tắc nghẽn bẩm sinh mà không thể tu luyện Thiên lực, cho nên bản mạng châu không thể giác tỉnh, chỉ có thể làm người bình thường.

Bản mạng châu có hai loại hình thái bất đồng, sau khi thức tỉnh, loại thứ nhất xuất hiện trên cổ tay phải, xoay tròn chung quanh cổ tay, được gọi là Thể châu. Nếu như ở cổ tay trái, đó chính là Ý châu. Thể châu cùng Ý châu có bản chất khác biệt, kẻ có được Thể châu, là chiến sĩ cường đại, bởi vì mỗi một khóa Thể châu đều có thể tăng cường năng lực thân thể đồng thời còn có thể thông qua Thể châu ngưng hình đem ngưng tụ thành vũ khí hoặc là áo giáp, tăng phúc rất nhiều cho Thể châu sư.

Như kẻ có được Ý châu thì có tinh thần mạnh hơn, có thể thông qua thuộc tính Ý châu khống chế các loại nguyên tố thậm chí là một ít lực lượng thần kỳ, Ý châu cũng thông qua một phương pháp tên là Ý châu thác ẩn để có năng lực chuyên chú của Ý châu.

Nhưng bất luận là Thể châu hay là Ý châu, thực lực phân chia cao thấp, cũng là căn cứ vào số lượng hạt châu. Tu luyện Thể châu thì là Thể châu sư, tu luyện Ý châu thì là Ý châu sư, mỗi người lại có năng lực khác nhau.

Bất luận là Thể châu sư hay là Ý châu sư, bản mạng châu của bọn họ nhiều nhất đều chỉ có thể có chín viên, trong đó, có một đến ba khóa là Sư cấp, bốn đến sáu khóa là Tôn cấp, bảy đến chín khóa là Tông cấp, mỗi một cấp lại chia làm ba giai vị là hạ vị, trung vị, thượng vị. Giống như vị cung đình nữ vệ sĩ trước mắt này chính là một vị thượng vị Sư cấp Thể Châu sư.

Ngàn vạn không nên xem thường vị thượng vị Sư cấp Thể Châu sư trước mắt này, phải biết rằng, một nước nhỏ như Thiên Cung đế quốc, tổng số ngự châu sư cũng chưa tới một trăm vị. thực lực vị thượng vị Sư cấp Thể Châu sư này ở Thiên Cung đế quốc tuyệt đối có thể xếp trong năm mươi người đứng đầu, bởi vậy có thể thấy được Ngự châu sư hiếm có đến mức nào. Có ba khóa Thể châu, chứng minh Thiên lực của nàng ít nhất cũng tu luyện đến Thiên tinh lực đệ thập trọng, thậm chí còn có thể đã đột phá Thiên tinh lực tiến vào tầng thứ hai Thiên hư lực. Lấy thực lực của nàng, đủ để dễ dàng đối phó một trăm tên sĩ binh tinh nhuệ.

Hình thức biểu hiện của Thể châu và Ý châu là loại bảo thạch khác nhau. Thể châu ở tay phải, lấy các loại Phỉ Thúy làm gốc, các loại Phỉ Thúy khác nhau đối với sự tăng phúc cho Thể châu sư cũng khác nhau.

Thể châu chủ yếu tăng phúc cho thể châu sư ở sáu phương diện, theo thứ tự là: Băng Phỉ Thúy tăng phúc lực lượng, Nhu Phỉ Thúy tăng phúc sự mềm dẻo, Kim Phỉ Thúy tăng phúc sự rắn chắc, Long Thạch Phỉ Thúy tăng phúc nhanh nhẹn, Hồng Phỉ Thúy tăng phúc phối hợp, Mặc Phỉ Thúy tăng phúc sức chịu đựng.

Mỗi loại Thể châu thường là Phỉ Thúy tạp sắc, chính xác là mỗi viên Thể châu là do nhiều chủng loại Phỉ Thúy bất đồng hợp lại mà thành. Vị thượng vị Sư cấp Thể Châu sư Trước mắt này mỗi viên Thể châu có ba phần Nhu Phỉ Thúy, ba phần Băng Phỉ Thúy cộng thêm bốn phần Long Thạch Phỉ Thúy tạo thành, nói cách khác, mỗi một viên Thể châu của nàng nếu như tăng phúc là một trăm đơn vị, thì năng lực tăng phúc của nàng theo thứ tự là ba mươi phần trăm sự mềm dẻo, ba mươi phần trăm lực lượng cùng bốn mươi phần trăm nhanh nhẹn. Coi như là phối hợp tương đối khá.

Cảm thụ được sự tức giận trong mắt và sát khí lạnh lạnh, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh, vội nói: “Đại tỷ, ta nghĩ đó là một hiểu lầm.”

“Hiểu lắm?” cổ tay nữ thị vệ cung đình run lên, keng một tiếng, trường kiếm bên hông đã rút ra, mặc dù nàng không sử dụng ba khóa Thể châu trên cổ tay phải, nhưng trường kiếm được rút thiên lực vào cũng sáng rực lên. Thiên lực không thể phóng ra kiếm cương thông qua vũ khí, chứng minh Thiên lực của nàng vẫn chưa đột phá Thiên tinh lực, nếu như đến Thiên hư lực thì Thiên lực có thể phóng ra ngoài.

Dĩ nhiên, đây là dưới tình huống nàng không sử dụng Thể châu, nếu như cộng thêm Thể châu tăng phúc, vậy thì tiêu hao nhiều Thiên lực, nhưng Thể châu đồng thời tăng cường sự mềm dẻo, nhanh nhẹn cùng lực lượng. Rất rõ ràng, để đối phó người bình thường tay không tác sát, thì cần bản không cần làm như vậy.

Hàn quang chợt lóe, mũi kiếm của nữ thị vệ cung đình chĩa vào cổ họng Chu Duy Thanh, chỉ cần đưa về phía trước một chút, lập tức là có thể lấy tính mạng của hắn.

“Vị đại tỷ này, thật sự là hiểu lắm, ta thật sự cái gì cũng không thấy đâu! Bỏ qua cho ta đi.” Chu Duy Thanh vẻ mặt đáng thương nhìn nữ thị vệ cung đình, phối hợp với khuôn mặt dường như thật thà kia, cũng có mấy phần thuyết phục.

3. Chương 1: đại Tỷ, Thật Sự Là Hiểu Lắm!(3)

“Điện hạ? Trời ạ! Đó là Công Chúa Đế Phù Nhã sao?” Chu Duy Thanh trợn mắt há mồm nói.

“Người biết Bốn cung?” Một thanh âm trong trẻo mang theo vài phần cao ngạo lạnh lùng từ phía sau nữ thị vệ cung đình vang lên, bất quá, bây giờ trong giọng nói của nàng làm cho người ta cảm giác thấy sự tức giận.

Chu Duy Thanh hai mắt tỏa sáng, bên cạnh nữ thị vệ cung đình đã xuất hiện một người, mái tóc màu hồng phấn ướt nhẹ trùm lên cả vai, một thân trang phục màu kim hồng bó sát những đường cong động lòng người của thiếu nữ, một đôi mắt màu xanh trên khuôn mặt tinh xảo. Bởi vì tức giận cùng tâm tình ba động, lúc này, bộ ngực mới phát dục của nàng không ngừng phập phồng.

Bốn mắt nhìn nhau, Chu Duy Thanh cùng cô gái kia cơ hồ là cùng một lúc lên tiếng kinh hô:

“Thật sự là người?”

“Dĩ nhiên là người?”

Câu trước là Chu Duy Thanh nói, lúc này sắc mặt của hắn đã trở lên đỏ bừng, cuống quýt tới cực điểm, trong lòng thầm nghĩ, cái này phiền toái lớn rồi, lúng túng nói: “Công chúa Đế Phù Nhã, người khỏe không? Không nghĩ tới lại nhìn thấy người ở chỗ này.”

Vì vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, hắn tận lực cố gắng làm cho mình nhìn qua thành khẩn một chút.

Đáng tiếc, vị công chúa Đế Phù Nhã này cũng không dễ đối phó như vậy, một thời gian ngắn ngủi sau khi kinh ngạc, gương mặt xinh đẹp của nàng nhất thời có chút vẩn vơ, hai nắm tay nắm chặt lại nói: “Hóa ra là phế vật nhà người, người lại dám can đảm theo dõi ta đến chỗ này rình xem ta tắm. Ni Nhã, giết hắn cho ta.”

Nữ thị vệ cung đình Ni Nhã không chút do dự chấp hành lệnh của công chúa, mặc dù nàng có chút tin tưởng trước mắt đó là một hiểu lầm, dù sao thiếu niên bình thường trước mắt này nếu như theo dõi công chúa, là không thể nào không bị nàng phát hiện. Nhưng hắn nhìn lên thân thể công chúa, đúng là chết chưa hết tội.

“Chờ một chút.” Chu Duy Thanh gặp mặt Đế Phù Nhã không nhiều, cũng không có nói chuyện nhiều, chẳng qua là nghe nói vị Công Chúa Điện Hạ này tính cách cao ngạo mà thôi, lại không nghĩ rằng nàng lại muốn hạ sát thủ với mình, nếu không nói, chỉ sợ rằng mình thật xong đời. Ni Nhã chậm chậm giơ trường kiếm lên, Chu Duy Thanh vội nói thật nhanh nói: “Đừng động thủ, ta là vị hôn phu của nàng.”

Ni Nhã ngẩn ngơ, quay đầu nhìn lại công chúa Đế Phù Nhã, thấy sắc mặt công chúa Đế Phù Nhã xanh mét.

“Ta không có vị hôn phu vô dụng như ngươi, hơn nữa ngươi còn hèn mọn , ti tiện như thế, lại nhìn lên ta. . . , Ni Nhã, động thủ giết hẳn, tất cả trách nhiệm do ta gánh chịu.” Đế Phù Nhã tức giận gào thét, giống như là một tiểu sư tử cái. Nàng quả thật bị chọc tức, nàng tức giận là có lý do , ngày hôm qua nàng mới nói với phụ hoàng muốn giải trừ hôn ước này, hôm nay đã bị Chu Duy Thanh ở chỗ này nhìn lên, trong suy nghĩ của nàng , nhất định là Chu Duy Thanh biết được tin tức, mới đi làm chuyện hạ lưu này, hơn nữa trong lòng nàng vốn là hết sức khinh bỉ đối với kẻ không thể tu luyện như hẳn, nên trong lúc tức giận muốn giết chết hẳn.

Ni Nhã nhìn Công Chúa Điện Hạ, lại nhìn Chu Duy Thanh, chần chừ nói: “Ngài là ngưi suất công tử, Chu Tử Tước?”

Chu Duy Thanh vẻ mặt bất đắc dĩ, tự giễu nói: “Đúng vậy! Ta chính là Chu Duy Thanh, là “khuyến tử” trong “hồ phụ khuyến tử” (1) nổi tiếng Thiên Cung đế quốc. Cũng là vị hôn phu của Công Chúa Đế Phù Nhã. Ta thật không là có ý nhìn lên , nơi này ta thường xuyên đến, chẳng qua là đúng dịp gặp phải, thật sự là hiểu lầm.”

Nữ thị vệ Ni Nhã lần nữa quay đầu lại nhìn về phía công chúa Đế Phù Nhã, “Điện hạ, có lẽ đây là hiểu lầm, Tử tước đại nhân hẳn là không phải cố ý , huống chi, hẳn còn là. . .”

“Câm mồm .” lòng mày Đế Phù Nhã dựng lên quát, sải bước ra đi tới bên cạnh Ni Nhã, một tay kéo nàng ra, trực tiếp đối mặt Chu Duy Thanh, lạnh lùng nói: “Ta không có vị hôn phu như vậy, ta Đế Phù Nhã mục tiêu là trở thành một Ý Tông sư, trở thành một cường giả, trưởng phu của ta nhất định là một người đứng trên vạn người, ngạo nghễ nhìn xuống anh hùng trong thiên hạ. hèn hạ, hạ lưu, háo sắc , vô sỉ Giống như hẳn cũng xứng sao?”

Chu Duy Thanh vốn là vì mạng sống trên mặt toát ra vẻ lấy lòng nhưng bị Đế Phù Nhã mắng mỏ giận dữ, vẻ mặt dần dần thay đổi, tượng đất còn có ba phần đất, ánh mắt cũng không khỏi trừng lên, quét mắt nhìn từ trên xuống dưới Đế Phù Nhã, “Lão Tử nhìn ngươi thì sao? Từ luật pháp đế quốc mà nói, ngươi là thê tử tương lai của ta, cho dù ta đem xxx ngươi ngay tại chỗ, hoàng đế bệ hạ cũng sẽ không xử phạt ta. Không sai, ta là kẻ hèn hạ hạ lưu, háo sắc vô sỉ, ta hèn hạ vô sỉ với vị hôn thê của ta, luật pháp đế quốc quản được sao? Mà ngươi, còn không phải là sẽ gả cho ta, đồ vô sỉ này sao? Ngươi có cái gì mà kiêu ngạo ? Không phải là sinh ra nơi tốt hơn chút, thiên phú tốt hơn chút sao? Lão Tử nếu không phải trời sinh kinh mạch bế tắc, nói không chừng hiện tại ngươi ước gì cho ta xem ngươi tằm, còn muốn đưa tới tận cửa, tự trải chiếu ra nữa. Loại người ánh mắt đặt trên đỉnh đầu như ngươi, nữ nhân ngu ngốc, ngươi cho rằng ta nguyện ý cưới ngươi?” Vừa nói, hẳn vừa xoay người rời đi, người này bình thường mặc dù khéo đưa đẩy, nịnh bợ, nhưng tính tình thật ra cũng là kiên cường hơn bất kì ai khác.

Bàn về thân phận, Đế Phù Nhã mặc dù là công chúa, Chu Duy Thanh cũng không sợ nàng. Mặc dù bản thân hẳn là một truyện cười ở Thiên Cung đế quốc, nhưng phụ thân hẳn cũng là Nguyên soái duy nhất Thiên Cung đế quốc, lại là đệ nhất cường giả Thiên Cung đế quốc, là cột trụ của đế quốc. Đương kim hoàng đế Thiên Cung đế quốc, Đế Phong Lăng cùng phụ thân Chu Duy Thanh cũng là huynh đệ kết nghĩa , đây cũng là lý do hẳn và Đế Phù Nhã có xuất hiện tình huống chỉ phúc vị hôn (2) như thế.

lời nói của Chu Duy Thanh đã chạm tới chỗ đau trong lòng Đế Phù Nhã, đúng như Chu Duy Thanh nói như vậy, nàng mặc dù không thể chấp nhận gả cho kẻ trước mắt bị đế quốc chê cười này, nhưng nàng cũng không thể làm trái với mệnh lệnh của phụ thân, trong lúc nhất thời, thù mới hận cũ bộc phát, sắc mặt Đế Phù Nhã trắng bệch.

Tay trái giơ lên, một vầng sáng màu đỏ lặn lẽ hiện ra trên cổ tay trái Đế Phù Nhã, đó là hai khóa hạt châu, chẳng qua không giống Thế châu trên tay phải Ni Nhã. hai khóa hạt châu trên tay trái Đế Phù Nhã dĩ nhiên là hai khóa Hồng Bảo Thạch chói mắt, đây là bốn mạng châu của nàng, cũng là Ý châu. Đế Phù Nhã năm nay mười sáu tuổi, là thiên tài hiếm thấy trong hoàng thất, Thiên lực đã tu luyện đến Thiên tinh lực tăng thứ bảy, lại có hai viên bốn mạng châu, là trung vị Ý Châu Sư.

Ý châu khác với Thế châu, Thế châu tăng phúc thân thể là chính, còn Ý châu lại là khống chế nguyên tố lực. đặc thù Thế châu là các loại Phỉ Thúy, còn Ý châu lại là các loại bảo thạch có màu sắc khác nhau. Căn cứ vào màu sắc cùng hình thức bảo thạch khác nhau, cũng đại biểu thuộc tính khác nhau. Giống như Đế Phù Nhã có hai khóa Ý châu Hồng Bảo Thạch, đại biểu cho Hỏa thuộc tính. Ngoài ra, còn có Thủy thuộc tính

là Lam Bảo Thạch, Thổ thuộc tính là Thổ Thạch, phong thuộc tính là Bích Tỉ, quang thuộc tính là Pha Ly Thủy, âm thuộc tính là Hắc Trân Châu, không gian thuộc tính là Miêu Nhân, sinh mệnh thuộc tính là Dương Lục Phỉ Thúy(3). Vì vậy, thuộc tính Ý châu sư càng dễ biết, Đế Phù Nhã có hai khóa Ý châu Hồng Bảo Thạch vậy nàng có năng lực Hỏa Hệ.

(1): ý nói cha thằng này là tướng quân bách chiến bách thắng, còn thằng ku này thì vô dụng, không làm được trò trống gì

(2): hôn ước do cha mẹ chỉ định từ khi chưa ra đời

(3): Thổ Thạch: kim cương; Pha Ly Thủy: Pha lê; Miêu Nhân: Đá mắt mèo; Dương Lục Phỉ Thúy: Ngọc xanh lục

4. Chương 1: Đại Tỷ, Thật Sự Là Hiểu Lâm!(4)

Ni Nhã mặc dù là thượng vị Sư cấp Thế Châu sư, tu vi Thiên lực của nàng là Thiên tinh lực cứu trọng, nhưng so với Đế Phù Nhã cũng chỉ cao hơn hai trọng, dưới tình huống không sử dụng Thế châu lại sợ ném chuột vỡ đồ không dám vận dụng Thiên lực quá nhiều, nhất thời bị Đế Phù Nhã ngăn trở một chút, trong chút thời gian ngắn ngủi này cũng đủ để Đế Phù Nhã hoàn thành công kích đối với Chu Duy Thanh.

Khóa Ý châu Hồng Bảo Thạch thứ nhất trên cổ tay trái Đế Phù Nhã phát sáng, một hỏa cầu to bằng đầu người bay ra tạo thành một đường lửa trên không trung hung hăng đập vào lưng Chu Duy Thanh. Hỏa cầu âm âm nổ tung, Chu Duy Thanh kêu thảm một tiếng, người bị bay ra hơn năm thước, rồi rơi xuống mặt đất, lăn mấy vòng mới dừng lại, sau lưng đã lún lộn huyết nhục, mơ hồ còn có mùi khét.

“Người, người. . .” Hần miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn về phía Đế Phù Nhã sau khi xuất thủ cũng đang sưng sồ, hần chẳng thể nghĩ tới, Đế Phù Nhã có thể thật sự xuất thủ đối với hần, hơn nữa còn tàn nhẫn như thế.

Đế Phù Nhã sắc mặt tái nhợt, sau khi phát tiết cơn giận, nàng cũng lập tức ý thức được không ổn, kỹ năng bạo liệt hỏa cầu của mình có uy lực như thế nào nàng rất rõ ràng, trong lúc nhất thời tâm thần hỗn loạn, bất luận nói như thế nào, Chu Duy Thanh cũng là con của Nguyên soái đế quốc, nhưng hiện tại cho dù nàng hối hận cũng đã chậm.

Nữ thị vệ Ni Nhã cũng ngây dại, trong nháy mắt mồ hôi lạnh đã thấm ướt nội y, nếu Công Chúa Điện Hạ giết con của Nguyên soái, kẻ mới sinh ra đã được ban cho tước vị Tử tước - Chu Duy Thanh, chỉ sợ đế quốc sẽ đại loạn. Nhưng nàng cùng công chúa cũng không thể quay ngược thời gian, lúc này hai người cũng đã mờ mịt không biết làm sao.

Ngay vào lúc này, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên trở nên âm u, một tiếng sấm vang lên trên bầu trời Tinh Thần sấm lâm, ngay sau đó, cả bầu trời qua mấy lần hô hấp ngắn ngủi trở nên đen như mực. Đế Phù Nhã cùng Ni Nhã không hiểu tại sao cảm thấy được sự rét lạnh trong lòng.

“Ta, ta không phải cố ý.” Đế Phù Nhã lẩm bẩm nói.

Lúc này Ni Nhã cũng đã tỉnh ngộ lại, kéo Đế Phù Nhã nói: “Công Chúa Điện Hạ, sắc trời không tốt, chúng ta nhanh lên đi, về hoàng cung trước rồi nói, tìm vị Sinh Mệnh Hệ Ý Sư tới cứu Chu Tử Tước.” Vừa nói, nàng dùng sức kéo ra Đế Phù Nhã quay đầu bỏ chạy. Nàng rất rõ ràng, người bình thường như Chu Duy Thanh bị Đế Phù Nhã dùng kỹ năng thác ẩn Ý châu chính diện đánh tới khả năng sống sót là cực kỳ nhỏ, lúc này nhất định phải rời khỏi hiện trường trước, nếu không một khi bị người khác thấy, vậy thì xong đời rồi. lúc này rời đi mới là lựa chọn chính xác nhất, Hỏa Hệ Ý châu sư ở Thiên Cung đế quốc mặc dù không nhiều lắm, nhưng là tuyệt không chỉ có một mình Đế Phù Nhã công chúa, chỉ cần không có ở hiện trường, mọi chuyện còn có thể cứu vãn.

Chu Duy Thanh nằm trên mặt đất, toàn thân tuy là không thể động đậy, nhưng hần vẫn nghe thấy rõ ràng tiếng bước chân rời đi của Đế Phù Nhã và Ni Nhã.

Giờ khắc này, hắn chỉ cảm giác toàn thân mình tựa hồ như ngâm vào trong Địa Ngục dung nham vậy, máu trong cơ thể tựa hồ cũng sôi trào, mỗi một lần há mồm, đều có một làn sương mù màu đỏ nhàn nhạt từ miệng phun ra.

Bị bạo liệt hỏa cầu oanh tạc, trên lưng hắn cũng không còn đau đớn, bởi hắn sớm đã chết lặng, nhưng lửa độc nóng cháy lại ăn mòn thân thể hắn từng chút một. Nếu vừa rồi khi mới bị Đế Phù Nhã công kích, được một vị sinh mệnh hệ Ý Châu Sư cứu trợ có lẽ hắn còn có cơ hội sống sót. Nhưng lúc này lửa độc đã xâm nhập vào nội tạng, sinh mệnh đang từng chút rời xa hắn.

Chu Duy Thanh vốn là một người thiên tính lạc quan, nếu không, hắn thân là con trai độc nhất của Nguyên soái lại không thể tu luyện cũng không có khả năng sống thoải mái như vậy. Hắn không muốn chết, một chút cũng không, hắn còn có rất nhiều việc muốn nhưng chưa làm được. Nói thế nào đi nữa hắn cũng không nghĩ tới mình lại chết trong tay vị hôn thê của mình. Kỳ thật trong lòng hắn cũng không phải hận Đế Phù Nhã lắm, hắn chỉ hận trời cao vì sao không cho hắn một cái thân thể có thể tu luyện, nếu hắn cũng có thể trở thành một gã Ngự Châu Sư thì không giống bây giờ rồi. Oán niệm mãnh liệt như thực chất không ngừng phát tán từ trên người Chu Duy Thanh, hắn hung hăng thề trong lòng: “Đế Phù Nhã, nếu lần này lão tử không chết, một ngày nào đó, lão tử sẽ làm cho người quỳ trước mặt ta, van xin ta lấy người, sau đấy lại xua đuổi người như rác rưởi vậy.”

Phát xong lời thề cuối cùng này, ý thức Chu Duy Thanh dần mơ hồ, ngay cả cảm giác nóng rực vô cùng kia cũng ngày càng nhạt dần, “tính mạng của ta thật sự cứ như vậy là hết sao?” Đây là ý nghĩ cuối cùng trong lòng hắn.

Đúng lúc ấy, đột nhiên một tiếng sấm thật lớn, tựa như nổ vang trên đầu hắn vậy, đem Chu Duy Thanh trong trạng thái nửa hôn mê chấn tỉnh, hắn trừng lớn hai mắt, nhìn thấy một hình ảnh vô cùng kỳ dị.

Một cái khe màu đen xuất hiện trên không trung, cách hắn ba thước, không khí tựa như một con mắt khổng lồ, yên lặng mở rộng ra hai bên. Bởi tiếng nổ vang kịch liệt, Chu Duy Thanh bị chấn động, há miệng, một ngụm huyết vụ màu đỏ nhạt lại phụt ra từ miệng hắn.

Cùng lúc đó, bên trong cái khe đen, một đoàn ánh sáng như con người thật lớn màu đen, lớn tầm một đứa trẻ, bản thể tối đen như mực, nhưng bên trên lại bao phủ ba loại ánh sáng thanh, lam, ngân, (xanh lá, xanh dương, màu bạc) lặng yên xuất hiện.

Một búng huyết vụ kia của Chu Duy Thanh vừa lúc phun trên khóa hắc châu yêu dị này. Nhất thời, một cỗ hơi thở cực kỳ rét lạnh mà Chu Duy Thanh chưa bao giờ cảm thụ từ hạt châu kia bùng nổ ra, trong nháy mắt đi vào trong cơ thể Chu Duy Thanh.

Thân thể Chu Duy Thanh run rẩy kịch liệt, tất cả cảm giác nóng rực trong nháy mắt không còn sót lại chút gì. Hắn chỉ cảm thấy mình như rơi vào hầm băng, cảm xúc mơ hồ ban đầu lúc này đột nhiên trở nên lại trở nên rõ ràng vô cùng, lực cảm lại rõ ràng vô cùng.

Khóa hạt châu màu đen như bị lực lượng trong thân thể hắn dẫn dắt, sưu một tiếng, trực tiếp chui vào trong miệng hắn, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy cổ họng chợt lạnh, toàn thân như biến thành tượng đá, ý thức trong nháy mắt bị phong bế, hai mắt tối sầm, ngất đi.

Vết thương trên thân thể Chu Duy Thanh yên lặng khép kín, bầu trời trước đó một khắc (khoảng 15 phút thì phải) còn tối đen như mực ngay sau đó cũng yên tĩnh trở lại, mây đen chậm rãi tán đi, ánh mặt trời lại một lần nữa phủ xuống Tinh Thần Sâm Lam, đương nhiên, cũng phủ xuống trên trên Băng Tuyền tiểu hồ.

5. Chương 2: Hắc Châu Quỷ Dị(1)

Thân thể Chu Duy Thanh gần như nằm hình chữ đại, tay chân dang ra trên mặt đất, cả người cũng đã lâm vào hôn mê sâu. Nhưng lúc này trên người hắn đã xuất hiện nhiều biến hóa kỳ dị.

Đầu tiên xuất hiện ở trên người hắn là một tầng quang mang màu đen, mặc dù mắt trời đã xuất hiện trở lại trên bầu trời, nhưng hơi thở phát ra từ trên người hắn vẫn cứ u ám vô cùng. Màu đen quang mang như một cái kén tằm, lặng yên bao trùm thân thể Chu Duy Thanh, phần da thịt bị thương bởi hỏa cầu, kể cả nhiều chỗ lộ ra cả xương sườn nhưng lại đang khép lại nhanh đến mức mắt thường cũng nhìn ra được. Làm người ta rung động nhất là, nhìn về phía lưng của hắn, khi kinh mạch khép lại, có thể mơ hồ nhìn thấy cốt cách, cơ thể, kinh mạch đều bị nhuộm đẫm một tầng màu xám nồng đậm.

Đó là một loại màu sắc rất khó tưởng tượng, màu xám này làm cho người ta cảm giác còn băng lãnh hơn so với tầng màu đen ngoài thân thể Chu Duy Thanh, nhưng lại tràn ngập sinh cơ. Nhưng khi tầng màu xám này dần dần trào ra từ trong cơ thể hắn ra ngoài thay thế tầng hào quang màu đen kia, thực vật chung quanh bắt đầu biến hóa kì dị.

Có thể thấy rõ ràng thực vật chung quanh đều bị màu xám trên người hắn nhuộm đẫm, sau đó đám thực vật này rất nhanh héo rũ, lại còn lan tràn ra bốn phía. Chỉ lát sau, bán kính năm thước quanh người Chu Duy Thanh, toàn bộ thực vật đều héo rũ, tà khí không hiểu từ đâu lan tràn trong không khí, mà thương thế sau lưng Chu Duy Thanh khép lại càng nhanh hơn.

Màu đen quang mang dần dần trở nên nồng nặc, âm lãnh, bá đạo, tà ác, yêu dị, bốn loại hơi thở không ngừng xoay quanh thân thể Chu Duy Thanh. Thân thể hắn cũng theo đó mà run nhẹ. Ngay sau đó, từ bên trong đám màu xám đó, ba tia sáng lạng lẽ xuất hiện, chập chờn trên thân thể hắn. Ba tia sáng này đứng là ba màu xuất hiện khi hắn nuốt khóa yêu dị hắc châu kia - màu xanh, màu lam và màu bạc.

Ánh mặt trời ảm áp không có cách nào tiến đến gần thân thể Chu Duy Thanh, trên trán Chu Duy Thanh chậm rãi xuất hiện một chữ “Vương” màu đen, trên da tay của hắn cũng xuất hiện ma văn màu đen uốn khúc, trên ma văn màu đen lại có một tầng ma văn màu xám y hệt như vậy, hai tầng ma văn chồng lên nhau, thoát nhìn như một khối lập thể. Ma văn này không chỉ xuất hiện dày đặc trên người Chu Duy Thanh mà còn lan đến trên mặt hắn.

Ước chừng gần nửa canh giờ trôi qua, tất cả các màu sắc mới nhạt dần, một lần nữa dung nhập đến cơ thể của Chu Duy Thanh, mà ma văn quỷ dị trên người hắn cũng theo đó mà biến mất.

Da của Chu Duy Thanh vốn màu đồng cổ thoát nhìn trắng ra vài phần, ngay cả bộ mặt cũng tựa hồ anh tuấn hơn một chút. Sau lưng, nơi bị bạo liệt hỏa cầu oanh kích, lúc này đã hoàn toàn khôi phục bình thường, làn da bóng loáng, ngay cả một chút dấu vết đều không để lại, tựa như chưa bao giờ bị thương qua vậy.

Một lát sau, ngón tay Chu Duy Thanh giật giật, ý thức dần tỉnh táo lại.

Khi Chu Duy Thanh theo bản năng mở mắt ra, hắn không khỏi rung mình một cái. Tuy lúc trước hắn lâm vào hôn mê, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng sau khi tỉnh lại vẫn cảm giác được toàn thân rét lạnh. Trái tim thật lạnh, từng đợt cảm giác âm lãnh làm cho hắn không thoải mái, còn có một loại cảm xúc khó tả dâng lên.

Ta không chết? Chu Duy Thanh mạnh mẽ ngồi dậy, hắn cảm thấy thân thể tựa hồ nhẹ đi rất nhiều, vội vàng đưa tay sờ sờ về phía lưng, cảm giác da thịt bóng loáng truyền đến làm cho hắn tròn tròn hai mắt.

“Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là một giấc mơ sao?” Chu Duy Thanh nhìn chung quanh, nhất thời phát hiện dấu vết quần áo bị tàn phá lưu lại, nhất là một mảnh thực vật chung quanh đều héo rũ cả, dấu vết rõ ràng như vậy, hiển nhiên không phải là giấc mơ.

Vỗ vỗ cái trán, đầu óc Chu Duy Thanh dần dần rõ ràng lên, nhớ lại các sự tình phát sinh lúc trước.

“Khỏa quỷ dị hắc châu kia hình như chui vào bụng ta rồi?” Rất nhanh sau đó, Chu Duy Thanh nhớ lại một khắc trước khi mình hôn mê, lúc ấy hắn chỉ cảm thấy một cỗ khí tức âm lãnh xông vào trong bụng, toàn thân lạnh lẽo rồi mất đi ý thức, chuyện về sau hắn cũng không biết. Về phần thực vật héo rũ, hắn theo bản năng quy về bạo liệt hỏa cầu của Đế Phù Nhã đánh lên hắn, sức nóng của hỏa cầu tạo ra như vậy.

Bởi vì trời sanh kinh mạch bế tắc, Chu Duy Thanh thân là quý tộc, nhưng chỉ đến trường học bình thường. Đối với năng lực của Ngự Châu Sư chỉ biết một phần, nếu không hắn cũng không có phán đoán khác biệt lớn như vậy. Nếu kỹ năng bản mạng châu thứ nhất của Đế Phù Nhã đã sinh ra uy lực khủng bố đến vậy,

nàng đã không chỉ được gọi là thiên tài đơn giản như vậy, mà nếu sự thật là vậy, thân thể hẳn lúc đấy đã vỡ nát rồi.

“Khỏa hạt châu màu đen đỏ đến tột cùng là cái gì vậy?” Dù phán đoán của hắn cũng không đúng nhưng Chu Duy Thanh lại hiểu được rõ ràng mình bị bạo liệt hỏa cầu trào đánh trọng thương thì chính khỏa hạt châu màu đen kia đã trị thương cho mình.

“Chẳng lẽ vận may của ta tốt đến vậy? Chiếm được kỳ ngộ gì sao?” Chu Duy Thanh nghĩ như vậy, trong lòng nhất thời nóng nảy hẳn lên. Tuy trời sanh tính tình rộng rãi, nhưng sinh ra tại gia đình như vậy, trong nội tâm của hắn hy vọng có lực lượng cường đại hơn ai hết.

Quay đầu nhìn chung quanh, ánh mắt hắn lập tức tập trung đến một gốc cây Tinh Thần to lớn, lấy nó làm mục tiêu của mình.

cây Tinh Thần sở dĩ được mang cái tên đấy, vì lá cây nó hình ngũ giác, tựa như ánh sao trên trời, cây hơn trăm năm tuổi có độ cứng cực cao lại có tính dẻo dai, là tài liệu chế tác cung nỏ tốt nhất.

Chu Duy Thanh chạy đến trước gốc cây Tinh Thần, khoa tay múa chân vài cái, nâng nắm tay mình lên, mạnh mẽ phát ra một quyền đánh về phía thân cây.

“Phanh ——, A ——” Tiếng trước là âm thanh nắm tay hắn va chạm với thân cây, tiếng thét chói tai thứ hai như mèo bị giẫm đuôi là của hắn.

Chu Duy Thanh từ nhỏ đã sợ đau, đấm một quyền này, gốc Cây Tinh Thần tráng kiện kia vẫn lù lù bất động, hắn thì đã ôm cánh tay phải của mình. Cảm giác đau đớn kịch liệt làm cho cánh tay phải của hắn có chút tê dại, làn da bên ngoài bị tróc ra, tay đứt ruột xót, cảm giác đó làm cho hắn nhảy tại chỗ mười mấy phút mới dần bớt đi.

“Ta kháo!” Người này vừa mắng vừa không ngừng thối thối nắm tay, “Mẹ kiếp, xem ra chuyện như bánh trên trời rơi xuống chắc không có rơi lên đầu ta rồi.”

May mắn là tuổi hắn còn nhỏ, lực đạo của một quyền này cũng không lớn mới không thương tổn đến xương cốt. Đau đớn dịu đi một chút, hắn kéo kéo, sửa sang lại bộ quần áo rách nát trên người, nhặt lên áo khoác của mình bên cạnh băng tuyền tiểu hồ mặc lên, sau đó mới ủ rũ rời đi.

Nhưng hắn cũng không biết, chừng một khắc sau, trên gốc đại thụ mà hắn đánh lên, nơi lưu lại một vết máu khi bị rách da, một thân Cây Tinh Thần rắn chắc lại lặng yên hư thối, một tầng hơi thở màu xám nhàn nhạt cũng khuếch tán theo nó, chừng ba ngày sau, gốc Cây Tinh Thần tối thiểu ngoài năm mươi năm này đã vĩnh viễn biến mất tại Tinh Thần Sâm Lâm. Cái này nói sau, mà Chu Duy Thanh vĩnh viễn cũng không biết.

6. Chương 2: Hắc Châu Quỷ Dị(2)

“Đế Phù Nhã, người chờ đó, sẽ có một ngày lão tử sẽ làm ngươi hối hận.” Chu Duy Thanh hung hăng nói, hắn chưa bao giờ hận một người như vậy. Cho dù là những kẻ cười nhạo hắn, ở ngoài mặt cũng chưa bao giờ dám nhắm vào hắn. Lần này, Đế Phù Nhã chỉ vì một cái hiểu lầm mà hạ thủ tàn nhẫn, Chu Duy Thanh lại là kẻ có thù tất báo.

Mắt thấy đã sắp đến Thiên Cung Thành, Chu Duy Thanh cũng dần bình tĩnh lại, trên người hắn chỉ còn một cái áo khoác, bên trong thì “trống rỗng”, may là trong áo khoác còn có mấy chục kim tệ. Phụ thân hắn quản giáo rất nghiêm, tiền tiêu vật ít đến đáng thương.

“Về nhà?” Chu Duy Thanh dừng bước lại, trong mắt toát ra vẻ suy tư. “Không được, tuyệt không thể về nhà lúc này. Con bé Đế Phù Nhã hung hãn này trở về khẳng định sẽ khóc lóc kể lể với phụ hoàng của nàng là ta nhìn lén nó tắm, chuyện này nếu rơi vào tai lão nhân, vậy thì không phải dễ giải quyết rồi, không chết cũng sợ bị lột da.” Vừa nghĩ đến ánh mắt nghiêm khắc của phụ thân, Chu Duy Thanh không khỏi rùng mình một cái. từ nhỏ đến lớn hắn bị đánh nhiều lắm, hơi chút nghịch ngợm là bị đánh. Lần này lại là nhìn

lén công chúa tắm rửa, cái đấy nói như thế nào cũng khó có thể rửa sạch, vì sự an toàn của mình, không thể cứ như vậy mà đi về được.

Nhưng mà không quay về thì làm sao bây giờ? Chu Duy Thanh khó nghĩ, trên người chỉ có mười mấy kim tệ, tuy đáng hấn cao to nhưng thực tế cũng chỉ là một đứa nhỏ mười ba tuổi thôi, lại không có “nhất nghệ tinh” (một nghề giỏi- ý nói không biết kiếm sống), cho dù là trốn nhà đi chỉ sợ không kiên trì được vài ngày. Cũng không thể trốn đi rồi chết đói ở bên ngoài chứ.

Nhất thời Chu Duy Thanh khuôn mặt đầy vẻ u sầu, tuy lòng không muốn chút nào nhưng không thể không bước tiếp về phía cửa thành Thiên Cung Thành được.

“Ô, phía trước sao lại nhiều người như vậy?” Mắt thấy cửa thành đã ở trước mắt, Chu Duy Thanh đột nhiên phát hiện một bên cửa thành tụ tập rất nhiều người, ít nhất cũng trăm người, chung quanh còn có binh lính thủ vệ.

Đang làm gì đấy? Lòng hiếu kỳ thôi thúc, hấn bước nhanh về phía trước, may là đám người cũng không đông lắm, hấn chen chúc tiến về phía trước.

phía trước là một loạt bàn dài, chung quanh còn có một khoảng đất trống, có không ít người tụ tập ở bên kia. Trên dãy bàn có một tờ giấy to màu vàng, bên trên viết bốn chữ “Kỳ tuyển binh”, bên dưới viết: “vì bảo vệ biên cương của đế quốc, Thiên Cung Thành tuyển ba nghìn binh sĩ, điều kiện: Nam, thân thể khỏe mạnh không tàn tật, tuổi từ 16-26, lực lượng lớn, người có cấp bậc Thiên Lực được ưu tiên. Có nước mới có nhà, vì nước vì nhà, tông quân bảo vệ quốc gia mới là bản sắc nam nhi.”

Người có cấp bậc Thiên Lực ở đây kỳ thật chỉ một bậc, hai bậc mà thôi. Nếu Thiên Lực có thể tu luyện tới Thiên Tinh Lực cấp thứ ba, bản mạng châu đã thức tỉnh, vậy thì cũng không cần tông quân, trực tiếp tiến vào học viện quân sự hoặc học viện Ngự Châu Sư để đào tạo chuyên sâu, tiền đồ vô lượng.

Nói như vậy, ai mà lúc mười sáu tuổi còn chưa thức tỉnh bản mạng

châu, chỉ sợ tu luyện Thiên Lực cả đời cũng không đến được cấp thứ ba, bản mạng châu cũng vĩnh viễn “yên giấc ngàn thu”. Mà ở đây chiêu mộ hiển nhiên cũng chỉ chiêu mộ những binh sĩ bình thường mà thôi.

Chiêu binh? Nhìn thấy cái gợi ý này, Chu Duy Thanh không khỏi động tâm, đúng vậy! Nếu mình đi lính không phải không cần về sao? Có cơm ăn lại còn có quân lương nữa, nói không chừng trong quân lại có thể vang danh, đỡ lão nhân luôn nói mình là phế vật. Ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta.

Tiểu tử này dù sao đi nữa tuổi cũng còn nhỏ, nhất thời hứng khởi, căn bản không nghĩ đến sự gian khổ khi đi lính. Tuổi này của hấn đúng là thời điểm dễ xúc động nhất, hướng chi mỗi ngày đều bị gọi là phế vật, cha lại nghiêm khắc như vậy, sớm đã không muốn làm một phế vật trong nhà rồi.

Trong lòng đã quyết, Chu Duy Thanh chen lấn lên trước, hướng về một lão binh phụ trách chiêu mộ hỏi: “Đại ca, ta muốn ghi danh, ta muốn ghi danh.”

Lúc này tuy vậy xem trên trăm, nhưng số lượng báo danh tông quân cũng không nhiều, Thiên Cung Thành là thủ đô của Thiên Cung Đế Quốc. Ở trong này, bình dân ở đây so với nơi khác giàu có hơn nhiều, mà Thiên Cung Đế Quốc vốn là nước nhỏ, mâu thuẫn với các nước chung quanh không ngừng, thường xuyên có xung đột. Bởi vậy đi lính cũng không phải là chuyện an toàn, chỉ cần không phải thực sự hết cách, dân chúng Thiên Cung Thành không ai cho con mình đi lính, càng không nói đến con nhà quyền quý.

Phụ trách chiêu binh đều là lão binh, hơn nữa ít nhất cũng là cấp bậc tiểu đội trưởng, có hai mươi lão binh làm công tác này, vị mà Chu Duy Thanh đang đối mặt, nhìn qua có vẻ hơn ba mươi tuổi, mặc dù hấn ngồi ở đằng xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy dáng người cao to của hấn, vẻ mặt dày dặn. Ai ở lâu trong quân đội đều có thể nhận ra vị này là một lão binh đầy kinh nghiệm điển hình.

“Tiểu tử, ngươi muốn làm lính?” Đột nhiên có người ghi danh làm vị tiểu đội trưởng này cảm thấy hưng phấn, dù sao bọn họ ngồi ở đây có đến 20 người, mà tiểu tử này lại chọn nơi hấn để ghi danh làm hấn rất có mặt mũi.

“Đúng vậy! Ta muốn đi lính.” Chu Duy Thanh khẳng định nói. Nhìn một đám tiểu đội trưởng mặc áo giáp ngồi sau bàn, dáng vẻ uy phong lẫm lẫm càng làm kiên định thêm ý muốn tông quân của hấn.

Vị tiểu đội trưởng này gật gật đầu, nói: “Tốt lắm, người muốn tham gia binh chủng gì?”

“A?” Tuy cha hắn là thủ lĩnh lớn nhất trong quân đội Thiên Cung Đế Quốc, nhưng hắn đối với quân sự lại dốt đặc cán mai, yếu ớt hỏi: “Có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có, binh lính bình thường, đãi ngộ tuy giống nhau, nhưng binh chủng khác nhau sẽ có các hạng mục khảo nghiệm khác nhau. Tỷ như ”khinh trang bộ binh” (bộ binh mặc giáp nhẹ), khảo nghiệm đầu tiên là sự chịu đựng. Trên chiến trường, binh chủng này là những kẻ bận rộn nhất, chạy tới chạy lui khắp nơi. Cho nên sự chịu đựng rất quan trọng, trên chiến trường người có khả năng chạy nhanh, khỏe mới có khả năng sống sót càng cao, đúng không? Mà phần lớn các loại binh chủng cũng đều từ khinh trang bộ binh phát triển lên. Mới gia nhập quân đội, đa số mọi người đều bắt đầu từ bộ binh. Đương nhiên cũng có một ít các loại sơ cấp binh chủng khác, tỷ như quân nhu binh, lương thảo binh, hỏa đầu quân... (đầu bếp). Bất quá mấy loại này đều là kém tiền đồ nhất, vĩnh viễn cũng không thể công thành danh toại.” Vừa nói, vị lão binh này vừa bĩu môi tỏ vẻ khinh thường. Vừa nghe đến mấy chữ “sống sót trên chiến trường”... ý định tong quân của Chu Duy Thanh giảm rất nhiều. Đúng vậy! Tham gia quân ngũ thì phải lên chiến trường, mình lại không có bản lĩnh gì, nếu lên chiến trường trở thành vật hy sinh, vậy thì không đáng giá chút nào!

“Ách, quan quân đại ca, này..., hay để ta nghĩ lại một chút đi?” Sợ chết là thiên tính của con người, huống chi bên ngoài Chu Duy Thanh nhìn như mười sáu, mười bảy tuổi, nhưng trên thực tế mới mười ba tuổi mà thôi.

7. Chương 2: Hắc Châu Quỷ Dị(3)

“Ách... , ý của ta là nói, ta muốn nghĩ xem chọn loại binh chủng nào mà.” Chu Duy Thanh lập tức cười nịnh nói. Bởi vì cái gọi là hảo hán không chịu thiệt trước mắt, hắn cũng không muốn bị đánh một trận. Trên thực tế, nếu hắn nói ra thân phận của mình chỉ sợ nơi này toàn bộ đều phải quỳ xuống. Bất quá, người này tuy rằng có chút âm hiểm, có chút giảo hoạt nhưng hắn còn có điểm tốt, hắn tuyệt đối nghe theo lời cha mình. Cha hắn từng nói với hắn, phải dùng mồ hôi công sức của chính mình để kiếm cơm ăn. Dựa vào trời, đất, cha mẹ thì không phải là hảo hán. Cho nên, Chu Duy Thanh tuổi nhỏ, lại là quý tộc, nhưng tuyệt đối không ý thể hiếp người như Đế Phù Nhã công chúa.

Trên thực tế, nếu Chu Duy Thanh thật sự hối hận không đi lính, tiểu đội trưởng kia cũng không có cách nào, ai bảo hắn còn nhỏ tuổi, bị dọa một cái liền không dám nói “không”.

Tiểu đội trưởng kia nghe Chu Duy Thanh trả lời, lúc này mới hài lòng ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn hắn, nói: “Chọn nhanh đi, sau đó điền thông tin, rồi đi khảo nghiệm. Ta nói với người, tiểu tử, coi như người vận khí tốt, hôm nay mới là ngày đầu chiêu binh, khảo nghiệm vẫn khá là thoải mái. Nếu không người nghĩ muốn gia nhập quân đội dễ dàng như vậy sao?”

Chu Duy Thanh vẽ mặt đau khổ nói: “Quan quân đại ca, cái kia... ta muốn hỏi một chút, nếu lên chiến trường, binh chủng gì đứng ở sau cùng, không dễ dàng trực tiếp tiếp xúc với địch nhân nhất?”

Hắn có ý nghĩ của hắn, mỗi cậu bé đều có mộng làm anh hùng, nếu nói đi làm một đầu bếp linh tinh hay phụ trách hậu cần tiếp tế, hắn hoàn toàn không muốn. Nếu đã đi làm lính, thì phải ra dáng một chút. Nếu không sau này cha biết mình làm một đầu bếp còn không bị đánh chết? Hắn cũng không dám trêu vào cha hắn. Nhưng chủ chiến binh chủng chắc chắn phải lên chiến trường, Chu Duy Thanh đương nhiên hy vọng có thể tìm một binh chủng an toàn một chút. An toàn là ưu tiên số một, người này luôn cho rằng sợ chết là bản tính của con người, hắn cũng không có cái khái niệm thấy chết không sờn lòng này.

Trong mắt tiểu đội trưởng toát ra một tia giảo hoạt, nói: “Đơn giản thôi, tất nhiên là cung tiễn thủ rồi. Cung tiễn thủ luôn đứng ở phía sau, cho dù cần tiến lên trước bắn tên, cũng sẽ lui lại về sau trước khi binh chủng chủ chiến hai bên va chạm. Trừ phi quân ta toàn diện tan vỡ, nếu không, cung tiễn thủ tuyệt đối sẽ không tiếp xúc trực tiếp với địch nhân.”

Nghe xong lời của hắn, Chu Duy Thanh nhất thời vui mừng: “Tốt, cái này được, đúng vậy! Ta sao lại không nghĩ đến binh chủng ưu tú nhất của Thiên Cung Đế Quốc chúng ta, quan quân đại ca, ta đăng kí cung tiễn thủ.” Cung tiễn thủ luôn đứng phía sau, hơn nữa lại được chiến sĩ bảo vệ, điểm này thì hắn biết.

Tiểu đội trưởng thấy quỷ kế đã thành công, cười hắc hắc, lúc này mới ngồi thẳng dậy, cầm bút hỏi: “Tên, tuổi.”

“Ta gọi là Chu Duy...” Chu Duy Thanh thiếu chút nữa báo ra tên của mình, lập tức sửa lời: “Ta gọi là Chu Tiểu Bàn. 16 tuổi.” Từ nhỏ đã sống ở gia đình quý tộc, hơn nữa lại là con trai độc nhất, hắn tuy chỉ 13 tuổi nhưng đối với nhân tình thế sự, hắn so với thiếu niên bình thường đều hiểu biết hơn nhiều, nếu quyết định đi lính, hiển nhiên không thể để cha phát hiện, bởi vậy hắn tạm thời đổi tên. Về cái tên Chu Tiểu Bàn này là tên tục của hắn, đã không dùng 10 năm rồi, tự nhiên không sợ cha tra được. “Chu Tiểu Bàn? Người cũng không béo a!” (Bàn có nghĩa là béo) Quan quân vừa lầm bầm vừa điền bản ghi chép, đối với việc Chu Duy Thanh báo 16 tuổi hắn không chút hoài nghi.

Rất nhanh, ghi danh xong, đem bảng đưa cho Chu Duy Thanh, chỉ vào bên sân kia nói: “Đi đi, khảo nghiệm cung tiễn thủ ở bên kia, chỉ cần thông qua khảo nghiệm, người chính là một binh lính Đế Quốc.”

“Cám ơn quan quân đại ca.” Chu Duy Thanh nhận bảng, trong lòng còn vui vẻ nghĩ lần này thật không sai, đi lính còn có thể làm một cung tiễn binh không có bao nhiêu nguy hiểm, quả thực là hoàn mỹ.

Hắn vui sướng cầm bảng đi vào sân khảo nghiệm, bên này chỉ có bốn, năm binh lính, mặc quân phục màu xám tro, trên người mặc áo giáp nhẹ, ngón tay đeo bao tay đặc chế, trên đầu còn có một cái mũ vành lớn, lưng đeo trường cung, bên phải thắt lưng đeo một túi tên. Đây là trang bị tiêu chuẩn bình thường của cung tiễn thủ. Cũng mang vài phần oai hùng hiên ngang.

Lúc này tuy không có người nào khảo nghiệm bên mình, nhưng vài cung tiễn thủ vẫn đứng nghiêm trang, Chu Duy Thanh rất rõ ràng tính cách nghiêm khắc của phụ thân, đối đưa con còn mạnh tay như vậy, huống chi là trị quân. Bởi vậy, Thiên Cung Đế Quốc tuy nhỏ, quân đội cũng chỉ vài vạn, nhưng lại tương đối tinh nhuệ, nếu giao phong với số lượng quân đội tương đương, Chu Đại nguyên soái còn chưa bao giờ bị bại, tiếng tăm lẫy lừng bốn phương.

“Các vị đại ca, ta tới nhận khảo nghiệm.” Chu Duy Thanh đưa bảng tới, một gã binh lính nhận bảng, nhìn hắn một cái, nói: “Tiểu huynh đệ, rất có suy nghĩ nha, chúc mừng người lựa chọn binh chủng có tiền đồ như chúng ta. Cầm lấy, kéo hai cái thử xem.” Vừa nói vừa lấy trường cung của mình xuống, đưa cho Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh nhận trường cung, không khỏi cúi đầu quan sát cẩn thận. Chỉ thấy thân trường cung là dùng gỗ Tinh Thần tương đối tốt để chế tạo, dài gần một thước tám, tên dài 0.9 thước. Mặt trước hình tròn, mặt sau thì phẳng. Chỗ tay cầm ở giữa rộng chừng 4cm càng hướng về hai đầu càng nhỏ.

Loại trường cung này đã trải qua vô số năm tháng chiến tranh phát triển mà thành, Hạo Miếu Đại Lục thời cổ đại dùng thập tự cung, chiều dài không tới một thước hai, khoảng cách công kích khoảng hai trăm mã (1 mã ~ 0.9m), tầm sát thương thì chỉ trong trăm mã, lực xuyên thấu cũng không cao. Theo thời gian, cung nở dần dần phát triển mạnh, nhất là khi loại gỗ cây Tinh Thần này được phát hiện, trường cung bắt đầu được ứng dụng nhiều hơn.

cung tiễn thủ của Thiên Cung Đế Quốc sử dụng loại trường cung này, uy lực cực lớn, trường cung bình thường xa nhất bắn được bốn trăm mã, tầm sát thương hai trăm năm mươi mã, gấp đôi thập tự cung. Tốc độ bắn cao, mỗi phút bắn được mười đến mười hai tiễn, thập tự cung không thể sánh bằng.

Bởi trường cung nhẹ nhàng hơn, dễ nắm giữ, uy lực lại lớn, áp dụng với tán binh xạ hoặc phương đội tề xạ, mấy ưu điểm này cuối cùng làm cho thập tự cung bị đào thải. Có thể nói, trường cung là vũ khí hữu hiệu nhất và phổ biến nhất với đơn binh.

Trường cung bắn tốc độ cao có thể tạo thành “mưa tên”, khi binh lính bên ta xung phong, cung tiễn binh phía sau vẫn có thể bắn chếch lên cao tấn công trên đầu địch nhân. Nhược điểm của chiến mã chính là tập kích trên cao tới, đại bộ phận chiến mã không có hộ giáp, nên một khi bị thương sẽ khó khống chế được. Mà cho dù ở khoảng cách cực hạn - ba trăm thước, trùy hình tiễn vẫn có thể bắn xuyên qua khi giáp bình thường.

8. Chương 2: Hắc Châu Quỷ Di(4)

Tầm quan trọng của cung tiễn thủ không thể nghi ngờ, lại là một trong những binh chủng chủ chiến của Thiên Cung Đế Quốc, phụ thân Chu Duy Thanh từ khi còn là một liên đội trưởng đã đạt được thắng lợi trong một trận đánh lấy cung tiễn thủ làm chủ lực, lúc ấy đối thủ của bọn họ là Khắc Lôi Tây Đế Quốc, ở phía nam Thiên Cung Đế Quốc, lấy kỵ binh làm chủ lực. Lúc ấy, Chu Đại nguyên soái chọn một khối sườn dốc nhẹ, bày trận không chế con đường mà binh lính Khắc Lôi Tây chắc chắn phải đi qua. Cung tiễn thủ có hai ngàn người, chia làm ba đội, đội ngũ bên trái có rừng cây và chiến hào che dấu, đội ngũ bên phải có một con sông làm vật chắn, đội ngũ cuối cùng Chu Đại nguyên soái đích thân suất lĩnh. Phía trước từng phân đội đều có một trăm năm mươi trọng kỵ binh, cầm trong tay đại thuấn kết thành phương trận, xếp làm sáu hàng, đối mặt với kỵ binh quân địch nhiều gấp 3 lần, lấy lợi thế của trường cung, gần như đơn phương giết hại, đạt được thắng lợi, Chu Đại nguyên soái một trận thành danh, chính thức bước lên võ đài quân sự Thiên Cung Đế Quốc.

Bởi vậy, khi Chu Duy Thanh cầm lấy trường cung, không khỏi có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào, thân là con trai Nguyên soái, hẳn đương nhiên đã dùng trường cung, cũng đã từng bắn tên, nhưng loại cảm giác cầm chiến cung đã từng trải qua chiến trường cùng với trường cung dùng huấn luyện là hai loại cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Hít sâu một cái, tay trái Chu Duy Thanh nắm cung, tay phải thuần thục dùng ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út cầm lên dây cung, cùng phát lực, tay trái từ từ nâng lên, đồng thời tay phải cũng kéo dây cung thành hình trăng tròn, vững vàng nhắm phía trước.

Tên binh lính đưa trường cung cho Chu Duy Thanh hai mắt sáng lên, khen: “Được đấy! Hóa ra tiểu huynh đệ trước kia đã từng chơi đùa với trường cung rồi à, động tác rất tiêu chuẩn, không biết độ chính xác thế nào. Cung tiễn thủ chúng ta chỉ cần đủ chính xác thì sẽ trở nên cường đại nhất trong quân đội.”

Động tác, tư thế của Chu Duy Thanh sao có thể không tiêu chuẩn đây? Phải biết rằng vị Chu Đại nguyên soái kia, trừ khi mang binh đánh giặc, chỉ cần ở nhà, niềm vui lớn nhất chính là tra tấn hắc. Tuy Chu Duy Thanh vì kinh mạch bế tắc mà không thể tu luyện Thiên Lực, nhưng cha hắn cũng không tha, huấn luyện tuyệt đối là “tiêu chuẩn”, cho dù Chu Đại nguyên soái không ở nhà thì hắn cũng sẽ bố trí nhiệm vụ huấn luyện, sau khi về kiểm tra. Nếu không hợp cách? Hắc hắc...

Vì thế, Chu Duy Thanh chẳng những biết bắn tên, hơn nữa chính xác cũng khá cao, đó cũng là một trong những lý do hắn hưng phấn khi chọn cung tiễn binh. Thiên Cung Đế Quốc lấy cung thủ mà nổi tiếng, Chu Đại nguyên soái huấn luyện hắn, trường cung là nhiều nhất.

Giữ vững động tác trong chốc lát, Chu Duy Thanh mới chậm rãi thu cung, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, sống lưng thẳng tắp. Dù sao hắn mới chỉ 13 tuổi, dù lực lượng không kém người trưởng thành, nhưng nếu giương cung trong thời gian dài thì vẫn chưa đủ sức.

“Được rồi. Tiểu huynh đệ, từ giờ trở đi ngươi chính là huynh đệ của cung thủ doanh chúng ta, thuộc liên đội thứ năm, trong liên đội thứ năm có mười doanh thì cung thủ doanh có bốn, chúng ta là tam doanh, ngươi cần phải nhớ mấy cái này nha.”

Bất luận đại quốc hay tiểu quốc, chế độ xây dựng quân đội đều không khác nhau lắm. Mười người một đội, mười đội thành một trung đội, mười trung đội thành một doanh, mười doanh thành một liên đội hoặc sư đoàn, mười liên đội thành một quân đoàn. Đương nhiên, ở Thiên Cung Đế Quốc không có chế độ quân đoàn, toàn bộ Thiên Cung Đế Quốc mới có năm liên đội, cũng chỉ là 5 vạn người.

“A? Khảo nghiệm vậy là xong à?” Chu Duy Thanh kinh ngạc nói.

Cung tiễn binh kia cười nói: “Sao? Ngươi nghĩ rằng nó khó đến đâu? Đây là chiêu binh chứ không phải kén rể, chỉ cần thân thể không tàn khuyết, có thể kéo được trường cung là đủ tư cách. Tiểu gia hỏa ngươi khờ quá, phỏng chừng cũng vừa 16, thân thể còn có thể tăng trưởng, khẳng định không có vấn đề gì. Hơn nữa, gia nhập quân đội xong, sẽ tập trung đến tân binh doanh huấn luyện 3 tháng, ngươi cho là vừa vào quân đội thì có thể trực tiếp lên chiến trường à? Đi đi, đến đây kia lĩnh trang bị. Tiểu huynh đệ, nói cho ngươi biết, có thể gia nhập tam doanh chúng ta tuyệt đối là vận khí tốt. Chờ ngươi nhìn thấy vị doanh trưởng

sẽ hiểu ngay, doanh trưởng chúng ta tự phát trang bị nha.” Nói xong, hắn viết đặt trên bảng của Chu Duy Thanh rồi trả lại cho Chu Duy Thanh.

Hướng cung tiễn binh chỉ cho Chu Duy Thanh là một doanh trại không xa, hiển nhiên doanh trại này vừa thành lập không lâu, còn có xe ngựa liên tục chuyển đồ vào, xem ra là quân giới sử dụng khi chiêu binh.

Cứ như vậy trở thành một binh sĩ? Từ nhỏ đến lớn, bị cha mắng là phế vật vô số lần, hắn chưa bao giờ có cảm giác thành công như bây giờ. Mặc dù khảo nghiệm vô cùng đơn giản, nhưng dù sao cũng là thông qua, nhờ vào khả năng của chính mình mà trở thành một binh sĩ, Chu Duy Thanh không khỏi ưỡn cao ngực, phun ra một hơi trọc khí, sải bước tiến đến doanh trại.

Đi vào doanh trại khu, tấm bảng trong tay hắn chính là giấy thông hành qua trạm, dưới sự chỉ điểm của lính gác hắn thực dễ dàng tìm đến doanh địa của cung tiễn tam doanh. Có một cái bảng cắm trước một cái doanh địa lớn như cái kho hàng, bên trên viết: “Nơi tân binh báo danh.”

Chu Duy Thanh trong lòng rất kích động! Vội vàng đi tới doanh trại, đưa tay vén rèm chuẩn bị đi vào.

Nói đến cũng khéo, ngay khi hắn duỗi tay chạm vào rèm cửa, bên trong cũng có người đi ra, bây giờ là mùa hè, rèm cửa của doanh trưởng đều rất mỏng, chủ yếu là ngăn ruồi muỗi. Chu Duy Thanh bởi tâm tình kích động, động tác rất mạnh, phóng tay ra, đúng là qươ được rèm cửa, nhưng đồng thời cũng bắt được một gì đó tròn tròn, mềm mại, nhưng lại có tính co dãn cùng với rèm cửa. Chu Duy Thanh theo bản năng bóp bóp một chút, đồng thời bên kia rèm cửa vang lên một tiếng hừ nhẹ, ngay sau đó Chu Duy Thanh bị một cước văng ra ngoài.

Một cước này không mạnh lắm, nhưng cũng làm hắn lui lại 7,8 bước, suýt té xuống đất. Rèm cửa được vén lên, từ bên trong có một người đi ra.

Đó là một cô gái mắt ngọc mảy ngài, nhìn qua chỉ mới 16, 17, dáng người thon dài, thân cao chừng một thước bảy, tóc dài màu lam, kết thành đuôi ngựa. Mặc trang phục màu đen, không mặc áo giáp. Nhưng loại quân trang màu đen này Chu Duy Thanh biết, là chế thức quân trang của doanh trưởng một bậc, đương nhiên, nếu bên ngoài mang nguyên một bộ khôi giáp mới tính là một bộ trang bị.

Đế Phù Nhã công chúa đã rất xinh đẹp, nhưng nếu so sánh với cô gái tóc lam này vẫn kém một cấp bậc. Làn da nàng trơn nhẵn như sữa đặc, đặc thù nhất chính là cặp mắt to xinh đẹp của nàng, đôi màu lãnh đạm màu xanh, hốc mắt rất sâu, nhu hòa mà hoàn mỹ, tinh xảo không chút tỳ vết, thủy chung làm người ta có loại cảm giác ôn nhu như nước.

Nhìn thấy cô gái này, Chu Duy Thanh nhất thời ngây dại, bởi cô gái này hắn biết, mặc dù lúc đó hắn chỉ đứng đằng xa nhìn thoáng qua, nhưng lại nhớ rất sâu. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi cô gái này chẳng những là Thiên Cung Đế Quốc đệ nhất thiên tài, cũng là hy vọng của đế quốc, còn có danh xưng Thiên Cung Đế Quốc danh đệ nhất mỹ nữ. Nàng là Thượng Quan Băng Nhi.

9. Chương 3:cơ Ngực Doanh Trưởng Thật Không Tồi! (1)

Thượng Quan Băng Nhi xuất thân bình dân, 12 tuổi đã được đế quốc trao tặng tước vị Huân tước, 13 tuổi được gia phong Nam tước, năm nay nàng 15 tuổi, lớn hơn Chu Duy Thanh 2 tuổi nhưng tước vị thì giống hắn cũng là Tử tước. Phải biết rằng Tử tước này của người ta là bằng vào năng lực của chính mình mà đạt được, không phải nhờ gia thế như ai kia. Công chúa Đế Phù Nhã là ngôi sao sáng chói nhất tại hoàng thất, nhưng so với Thượng Quan Băng Nhi, thì kém hơn không chỉ một cấp bậc.

Thượng Quan Băng Nhi nhỏ hơn Đế Phù Nhã 1 tuổi nhưng nàng cũng đã có hai khóa bản mạng châu, lại không phải đơn thuần là Ý Châu hay Thể Châu, mà cả hai đều có. Năm 12 tuổi, Thượng Quan Băng Nhi đã tu luyện Thiên Lực đến ba cấp, Ý Thể song châu đồng thời thức tỉnh. Đồng thời có được Ý Thể song châu gọi là Thiên Châu Sư, tỉ lệ xuất hiện còn nhỏ hơn cả tỷ lệ sinh đôi của con người. Mà một quốc gia nhỏ như Thiên Cung Đế Quốc, số lượng Thiên Châu Sư lại ít đến đáng thương. Thượng Quan Băng Nhi

được đế quốc coi trọng như vậy, tuổi nhỏ đã được tấn chức từ bình dân lên đến tử tước là vì nàng là Thiên Châu Sư thứ hai trong toàn Thiên Cung Đế Quốc. Mà vị thứ nhất, chính là phụ thân Chu Duy Thanh, Chu Đại nguyên soái.

Dù cha mình là một Thiên Châu Sư, nhưng Thiên Châu sư trong mắt Chu Duy Thanh lại rất thần bí. Bởi từ nhỏ kinh mạch hắn đã bế tắc, Chu Đại nguyên soái rất chú ý con trai độc nhất của hắn, nên cũng không nói đến chuyện có liên quan đến Thiên Châu Sư với hắn. Chu Duy Thanh chỉ biết, từ ngoài nhìn vào, Thiên Châu Sư giống như Ý Châu Sư và Thể Châu Sư kết hợp. Nhưng thực tế không phải như vậy, bởi cách tu luyện, cấp bậc tăng lên, thậm chí ngay cả bề ngoài của Ý Châu, Thể Châu cũng khác những Ý Châu Sư, Thể Châu Sư đơn thuần. Khác ở đâu thì hắn không biết, nhưng Thiên Châu Sư đại biểu cho cường giả thì hắn lại rất rõ ràng. Lúc ngủ, không biết bao nhiêu lần hắn mơ mình trở thành một Thiên Châu Sư.

Lần duy nhất Chu Duy Thanh nhìn thấy Thượng quan Băng Nhi, lúc nàng được phong Tử tước, người trao tặng cho nàng chính là hoàng đế của đế quốc, lúc ấy Chu Đại nguyên soái mang hắn đến xem lễ, bởi vậy, hắn chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra vị đệ nhất mỹ nữ này, nhưng hình như người ta lại không biết đứa con nổi tiếng này của Nguyên soái.

Bất quá, lúc này vị đế quốc đệ nhất mỹ nữ không vui một chút nào, trên khuôn mặt tuyệt sắc phủ một tầng sương lạnh, lông mi dựng thẳng, hai tay che trước ngực.

Thượng Quan Băng Nhi lúc này đã buồn bực đến cực điểm, nàng vừa muốn từ trong doanh trường đi ra, ai dè lại bị thiếu niên trước mắt này cách rèm che chộp trúng người, hơn nữa còn chộp vào một trong những vị trí mẫn cảm nhất của nữ nhân (). Phải biết rằng, từ nhỏ đến lớn còn chưa bao giờ có nam nhân nào chạm qua thân thể nàng. Từ nhỏ đã không biết phụ thân mình là ai, mẫu thân nàng một tay nuôi nàng khôn lớn. Nếu không phải vừa rồi bị chộp vào bộ vị trọng yếu kia, một cước đá lên Chu Duy Thanh đã không nhẹ như vậy. (Chu Duy Thanh đánh đòn hiểm...)

Chu Duy Thanh lúc này cũng tỉnh ngộ lại, liên tưởng đến lời mấy tên cung tiễn binh kia nói, rất rõ ràng, vị đế quốc đệ nhất mỹ nữ này chính là doanh trưởng của cung tiễn đệ tam doanh, cũng chính là người sắp phát trang bị cho hắn. Nhìn nhìn bộ dáng Thượng Quan Băng Nhi, là hắn biết ngay vừa rồi mình đã “được sờ” vào đâu.

Ở Tinh Thần Sâm Lâm, hắn chỉ nhìn lưng trần có mái tóc dài che dấu của Đế Phù Nhã công chúa cũng đã kích động không thôi. Lần này lại trực tiếp dùng tay với Thượng Quan Băng Nhi. Chẳng lẽ hôm nay thật sự là ngày đầy đặn ngộ của mình sao? Trong một ngày lại phát sinh quan hệ âm muội với hai nữ nhân nổi tiếng nhất Thiên Cung Đế Quốc. Nghĩ đến nơi vừa rồi mình “bóp bóp” hóa ra là..., phù một tiếng, hai dòng máu phun ra từ lỗ mũi Chu Duy Thanh. Cho dù lúc này hắn giả một vẻ mặt hiền lành, nhưng máu mũi này lại trực tiếp bán đứng ý nghĩ xấu xa trong lòng hắn.

“Người là ai?” Thấy Chu Duy Thanh phun ra máu mũi, nhất thời sắc mặt Thượng Quan Băng Nhi càng thêm khó coi, rút bội kiếm bên hông ra, chỉ vào Chu Duy Thanh nổi giận nói.

“A! Hiểu lầm, ta là tân binh, đến để trình diện và nhận trang bị.” Chu Duy Thanh vội đem bảng trong tay mình quơ quơ về phía Thượng Quan Băng Nhi.

Thượng Quan Băng Nhi vừa động, nhanh như gió, đã đến trước mặt Chu Duy Thanh, đoạt lấy bảng trong tay hắn, nhìn thoáng qua, lúc này sắc mặt mới hơi dịu đi vài phần. Nàng cũng biết vừa rồi chỉ là trùng hợp, nhưng trùng hợp này thật cực kì phần uất mà... (sao ta chưa bao giờ trùng hợp thế nhỉ???? ()

“Người nôn nóng như vậy làm gì?” Keng một tiếng, thu bội kiếm lại, sát khí trong mắt nàng đã biến mất, nhưng giọng nói vẫn như trước, không có nửa phần dịu đi. Thử hỏi, bất cứ một nữ hài tử nào bị “bóp” vào vị trí trọng yếu, tính tình có thể tốt mới là lạ.

Chu Duy Thanh vừa chú ý thần sắc Thượng Quan Băng Nhi, vừa âm thầm than thở trong lòng. Nhìn người ta mà xem, xuất thân bình dân, chịu ủy khuất tuyệt không kém với tiểu công chúa Đế Phù Nhã, nhưng tính cách thật tốt hơn Đế Phù Nhã nhiều. Nếu nàng là vị hôn thê của ta thì tốt biết bao?

“Theo ta vào đi.” Thượng Quan Băng Nhi vén rèm cửa, lại quay vào trong doanh trường.

Chu Duy Thanh đang muốn đi theo, bên cạnh lại xuất hiện một người, lúc này hắn mới phát hiện lúc này

còn có một gã binh sĩ đi ra sau Thượng Quan Băng Nhi, mặc giáp nhẹ bảo vệ vị trí trọng yếu của thân thể, trên mũ còn có một cây lông màu vàng, đây là dấu hiệu của trung đội trưởng. Bởi trước đó Thượng Quan Băng Nhi làm Chu Duy Thanh chú ý nên hắn cũng không phát hiện sự có mặt của người này, lúc này mới chú ý tới.

Một tia thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu vang lên bên tai hắn: “Tiểu tử, cảm giác thế nào?”

Chu Duy Thanh đang mê mẩn, theo bản năng nói: “Cơ ngực doanh trưởng thật không tồi.”

Tên trung đội trưởng kia chẳng qua chỉ là trêu chọc hắn một câu, lại có chút hâm mộ. Không nghĩ đến người này liền nói ra như vậy, cùng bề ngoài thật thà của hắn đúng là một trời một vực. Đối với câu trả lời của Chu Duy Thanh, hắn chỉ muốn nói một câu: Quá bư hần.

Hàn quang chợt lóe, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, rèm cửa trước mặt đã bị chém đứt một đoạn, đứng ở phía sau rèm cửa, bội kiếm trong tay đang run nhẹ, Thượng Quan Băng Nhi vẽ mặt tức giận nhìn Chu Duy Thanh: “Còn nói nhảm nữa ta làm cho người cả đời này không được làm nam nhân.”

“Ách, doanh trưởng, ta sai rồi.” Chu Duy Thanh vừa nói ra câu kia liền hối hận, thanh âm hắn không coi là nhỏ, Thượng Quan Băng Nhi lại vừa mới đi vào, căn bản vẫn nghe được, vội vàng cười lấy lòng, thừa nhận sai lầm.

Thượng Quan Băng Nhi tức giận hừ một tiếng, quay đầu đi vào trong doanh trường, vị trung đội trưởng kia thấy tình thế không tốt, đưa ngón tay cái về phía Chu Duy Thanh, rồi bỏ chạy mất. Thượng Quan Băng Nhi tuy không bao giờ kiêu ngạo, tính tình cũng tốt, nhưng trong tình huống chiến đấu thì mạnh mẽ hơn bất cứ ai, hắn cũng không muốn trở thành nơi trút giận của nàng.

10. Chương 3:cơ Ngực Doanh Trưởng Thật Không Tồi! (2)

Bên trong doanh trường khổng lồ đặt đầy các loại vật dụng quân sự, phần lớn là trang bị của cung tiễn binh. Thượng Quan Băng Nhi kiếm cũng chưa tra vào vỏ, trực tiếp vỗ bàn, nói với binh lính phụ trách phát trang bị nói: ” Cho hắn một bộ trang bị, nhanh lên để cho hắn rút đi.”

Hơn mười người phụ trách sửa sang và phát trang bị trong doanh trường cũng không biết chuyện xảy ra lúc trước, chỉ hết sức kỳ quái doanh trưởng luôn luôn thân thiện vì sao đột nhiên trở nên tức giận như thế. Một lão binh rất nhanh lấy một bộ trang bị cung tiễn binh đưa tới cho Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh vội vàng tiếp lấy, đây là hai bộ quần phục gồm tất, giày, quần áo, còn có một cái áo giáp, một thanh trường cung còn dài hơn chiều cao Chu Duy Thanh và hai túi tiền với một cái mũ trùm đầu.

Mũ trùm đầu này trong các loại binh chủng chỉ có cung tiễn binh mới có, tác dụng của nó không phải chắn gió mà là che nắng. Cung tiễn thủ khi nhắm bắn cần phải có thị lực tốt, nếu bị ánh mặt trời chiếu vào, hiển nhiên sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn, vì vậy cung tiễn thủ cần một cái mũ như vậy để che nắng, tăng độ chính xác.

Cuối cùng lão binh kín đáo đưa cho Chu Duy Thanh 3 kim tệ, nói: “Đây là quân lương của năm thứ nhất, người có một ngày để về nhà sắp xếp. Sáng mai phải tập hợp tại doanh trường này. Nhớ kỹ, không được lạm dụng quân giới, ngày mai tập hợp ở đây phải mặc quân trang. Rõ chưa?”

“Hiểu.” Nếu không có Thượng Quan Băng Nhi xuất hiện, Chu Duy Thanh cảm lấy mấy thứ này không chừng sẽ cảm thấy phấn khích một phen. Nhưng giờ hắn lại đang chìm đắm trong cảm giác trong tay lúc nãy, lòng đang nghĩ, trong mấy ngày này không thể rửa tay, tự nhiên là không hưng phấn cái gì nữa.

Dựa theo trình tự bình thường, thân là doanh trưởng, Thượng Quan Băng Nhi phải nói thêm vài câu động viên cổ gắng, nhưng giờ nàng nói sao đây? Chỉ hung hăng nhìn Chu Duy Thanh, Chu Duy Thanh bị nàng nhìn đến lông tóc dựng đứng, cũng không dám nán ná, cầm đồ rồi vội vàng ra ngoài ngay.

Thượng Quan Băng Nhi nhìn hắn rời đi, trong lòng thầm nghĩ: “Chu Tiểu Bàn, Chu Tiểu Bàn, người cứ chờ đấy, ta không để người sờ không vậy đâu. “

Nếu Chu Duy Thanh biết Thượng Quan Băng Nhi đang nghĩ cái gì, tên đề tiện kia nhất định sẽ trả lời lại một câu: “Nếu không ta cho người sờ lại?” hoặc là: “Cơ ngực của ta còn hơn người đây!”

Đi ra doanh trường, Chu Duy Thanh nhìn chung quanh không có ai, quay người lại, thấy bên cạnh doanh trường có một nhà vệ sinh, phía trên lại có vài dấu hiệu kỳ quái.

WC? Thật tốt quá.

Hắn vội vàng cầm trang bị của mình chạy vào. Nhà vệ sinh này so với trong tưởng tượng của hắn sạch sẽ hơn nhiều, nhưng lại chỉ có một chỗ, còn có cửa gỗ, bên trong không có ai.

Chu Duy Thanh tìm nơi sạch sẽ đặt trang bị ở đó, nhanh chóng kéo y phục trên người xuống, khi trước chỉ còn một cái áo khoác to, không có nội y, mặc hết sức không thoải mái. Nếu đã lĩnh quân phục, tự nhiên là muốn thay vào.

Cởi áo khoác ra, toàn thân hắn chẳng còn gì. Hắn cũng không vội mặc quần áo, đứng ở đó ngóng nghênh phóng tiểu.

Đúng lúc này, đột nhiên sau lưng truyền lại tiếng cửa mở, Chu Duy Thanh vừa phóng tiểu, vừa quay đầu nhìn lại theo bản năng. Từ ngoài đi vào một người, còn không phải là Thượng Quan Băng Nhi vừa phát hỏa trong doanh trường sao?

Thượng Quan Băng Nhi đi vào nhà vệ sinh, nhìn một cái liền thấy được cái mông trắng trẻo của Chu Duy Thanh, hơn nữa hắn vừa phóng tiểu xong, còn đang vẩy vẩy. Cảnh này làm Thượng Quan Băng Nhi nhất thời đại ra, mà Chu Duy Thanh cũng đang quay đầu lại. Hai người bốn mắt nhìn nhau, hai tiếng thét chói tai cơ hồ đồng thời vang lên. Hay nhất là tiếng kêu của tên đề tiện Chu Duy Thanh kia còn to hơn Thượng Quan Băng Nhi.

Thượng Quan Băng Nhi vẻ mặt xấu hổ, đỏ bừng, chạy nhanh ra ngoài. Chu Duy Thanh cũng vội vàng vẩy vẩy, mặc nhanh quân phục vào, thầm nghĩ lần này hồng rồi.

Lưng đeo trường cung, cầm theo túi tiền, đội mũ vào, cố ý đè thấp vành nón, bước nhanh ra ngoài. Trong lòng nghĩ, có thể trốn ra ngoài được thì tốt biết bao.

“Đứng lại.” Thượng Quan Băng Nhi quát một tiếng, nhìn Chu Duy Thanh, khuôn mặt tức giận đến trắng bệch. “Tên cuồng “nude” nhà người, đứng im ở đây chờ cho ta, chờ ta đi ra sẽ xử lý người.” Nói xong nàng liền vọt vào nhà vệ sinh.

Nói đến cũng hay, lúc trước Thượng Quan Băng Nhi đi ra chính là muốn đi nhà vệ sinh, mà ký hiệu ở trên mang ý nghĩa là nơi chuyên dụng của doanh trường, nhà vệ sinh này chỉ có mình nàng sử dụng, dù sao nàng cũng là con gái, lại có thân phận Thiên Châu Sư đặc thù, không chút khoa trương mà nói, Thượng Quan Băng Nhi chính là hy vọng tương lai của Thiên Cung Đế Quốc. Bởi vậy liền đội trường đặc biệt phê chuẩn một cái nhà vệ sinh chuyên dụng cho nàng.

Lúc trước nàng muốn đi nhà vệ sinh lại bị Chu Duy Thanh “quấy rối tình dục” mới chậm trễ lại. Chu Duy Thanh đi rồi, nàng nguôi giận vài phần mới đi ra doanh trường hướng đến nhà vệ sinh này. Nhưng ai mà biết lại thấy Chu Duy Thanh, lại còn thấy cái ***. Trong lúc nhất thời lại nổi giận, nhưng trong lòng cũng rối loạn. Lại đang quá “mót”, nghĩ muốn hung hăng đánh Chu Duy Thanh một trận xả giận, nhưng trước tiên phải giải quyết vấn đề sinh lý của mình đã!

Đứng chờ ở đây? Chu Duy Thanh thầm nghĩ: “Ngu mới ở đây chờ, nói không chừng ngày mai người sẽ hết giận rồi.”

Người này không chút quan tâm đến mệnh lệnh của mỹ nữ doanh trường, mang theo cung bỏ chạy, rất nhanh ra khỏi doanh trường, tiến vào Thiên Cung Thành.

Chờ Thượng Quan Băng Nhi từ trong nhà vệ sinh đi ra, kẻ trong mắt nàng là cuồng “nude”, tên biến thái Chu Tiểu Bàn đã sớm chạy đâu mất, làm Thượng Quan Băng Nhi hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không tìm thấy hắn.

Trở lại Thiên Cung Thành, Chu Duy Thanh tìm một nhà trọ ở lại, sau đó mượn chủ quán giấy bút, viết một phong thư cho cha. Nội dung như sau:

“Cha, người vẫn nói ta là một phế vật, chính ta cũng cảm thấy mình vô dụng nên không ở nhà chọc người nữa. Người ta nói, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, ta quyết định tự mình ra ngoài xông xáo một phen, nói không chừng có thể xây dựng công danh. Còn nữa, hôn sự của Đế Phù Nhã công chúa người giúp ta hủy đi. Người ta là một thiên tài, ta lại là một phế vật, đừng làm chậm trễ chuyện người ta nữa, hướng chỉ người ta nhìn ta cũng chướng mắt. Cái khác không nói, cha chiếu cố tốt mẫu thân ta, cũng đừng tìm ta. Ta sợ chết hơn ai, khẳng định sẽ còn sống trở về, không cần lo lắng.

Viết xong thư, ra ngoài tìm cái cửa hàng chuyên giao hàng, nộp tiền cho người ta, dặn ngày mai đem thư chuyển đến nhà. Sau đó đến tiệm rèn, nếu muốn làm lính, đương nhiên an toàn thứ nhất, giống như hần vừa viết, hần sợ chết hơn ai hết, ngày mai sẽ vào trại tân binh, không dễ rời đi, tự nhiên phải thừa dịp hôm nay đang ở ngoài làm chút chuẩn bị.

Lớn lên ở Thiên Cung Thành, Chu Duy Thanh thực sự rất quen thuộc nơi này, tuổi hần cũng không lớn lắm, ở nhà thì ngày nào cũng bị mắng, lần này quyết định rời đi, nhất thời có cảm giác như chim sổ lồng, về phần tâm tình nhớ nhà, ít nhất hiện tại còn không có.

Rất nhanh, Chu Duy Thanh đã tìm được một tiệm rèn liền đi vào đó.

11. Chương 3:cơ Ngực Doanh Trưởng Thật Không Tồi! (3)

Chu Duy Thanh hỏi: “Người là ông chủ ở đây sao?”

“Vâng, ta chính là ông chủ. Cửa hàng này của nhà ta tuy không quá lớn, nhưng tại Thiên Cung Thành cũng là một cửa hàng lâu đời, danh tiếng cũng không thấp. Ngài muốn làm gì ta sẽ tính giá rẻ cho ngài. Dù sao ngài cũng là vì bảo vệ quốc gia!”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, khoát tay, tháo xuống cái mũ, đưa đến tay lão bản, nhìn nhìn bên ngoài, sau đó mới đến bên cạnh chủ tiệm, thần bí cười nói: “Ông chủ, ta là quân nhu binh của liên đội thứ năm, cung tiễn tam doanh quân đội. Lần này là doanh trưởng lệnh ta ra chế tạo ít đồ, nếu các người làm tốt, ưu đãi cũng không cần ta nói à?”

Ông chủ tiệm rèn chần chờ một chút, đánh giá Chu Duy Thanh từ trên xuống dưới vài lần, cung tiễn binh này tuổi tuy hơi nhỏ, nhưng vẻ mặt thật thà, nhìn sao cũng không phải hạng người gian trá, càng không giống kẻ lừa gạt.

Chu Duy Thanh hạ giọng nói: “Tam doanh ngài cũng không biết à? Vậy nói đến doanh trưởng của chúng ta ngài sẽ biết ngay, doanh trưởng chúng ta là đế quốc đệ nhất mỹ nữ, Thượng Quan Băng Nhi tử tước đại nhân. Ngài có thể đi hỏi thăm xem.”

Nghe được mấy chữ Thượng Quan Băng Nhi, ánh mắt chủ tiệm sáng lên, “Trưởng quan, Thượng Quan Băng Nhi tử tước đại nhân muốn chế tạo cái gì?” Thượng Quan Băng Nhi đối với binh dân mà nói là một thần thoại, nàng xuất thân từ bình dân, được bình dân xưng tụng là nữ thần. Vị chủ tiệm có tính cách trung hậu này tuyệt không tin có người dám lấy tên Thượng Quan Băng Nhi lừa gạt người khác, nếu không chắc chắn sẽ bị tất cả bình dân phỉ nhổ, hần sao biết được vị trước mắt này cũng là một tử tước. Nếu để Thượng Quan Băng Nhi biết Chu Duy Thanh dùng tên nàng đi lừa gạt, không biết có thật sự làm cho tên này không làm nam nhân được không nữa.

Chu Duy Thanh nói: “Chúng ta cần một loại kim loại tính chất cứng rắn, nhưng sức nặng càng nhẹ càng tốt để chế tạo. Hơn nữa phải nhanh, trong hôm nay phải có hàng. Cần đẩy nhanh tốc độ, tiền không là vấn đề.” Vừa nói, hần vừa lấy mấy kim tệ quân lương vừa lĩnh bỏ trên bàn.

Chu Duy Thanh từ nhỏ không cần tu luyện, tâm tư giáo hoạt cũng không phải bạn cùng lứa có thể sánh bằng. Sở dĩ hần dùng danh tiếng của doanh trưởng mỹ nữ là vì tốc độ. Tiệm rèn chế tạo đồ vật là cần phải xếp hàng, nhưng hần không chờ được.

Ông chủ tiệm rèn lập tức gạt đầu nói: “Không thành vấn đề, bên trong cửa hàng chúng ta vừa lúc có Thái Hợp Kim, thứ này là do Hỏa Hệ Ý Châu Sư đại nhân tôi luyện thành. Tuy giá thành cao nhưng phù hợp yêu cầu. Bất quá lại có chút quý, 1 kg phải 10 kim tệ. Như vậy đi, xem ở mặt mũi của Thượng Quan Băng

Nhi tử tước đại nhân, ta chỉ lấy người 7 kim tệ 1 kg, thế nào?” Khi thấy Chu Duy Thanh lấy tiền ra, hắn đã hoàn toàn tin tưởng thiếu niên bề ngoài thật thà này.

Nghe được mấy chữ Thái Hợp Kim này, mắt Chu Duy Thanh sáng lên, thứ này hắn có nghe nói qua, phụ thân hắn còn có một bộ áo giáp chất liệu Thái Hợp Kim, không chỉ nhẹ, lại cực kỳ bền chắc, chính là một trong những tài liệu rèn vũ khí, trang bị tốt nhất. Lập tức vui vẻ: “Tốt, cứ thế đi. Ta muốn chế tạo thứ này.” Vừa nói, Chu Duy Thanh cầm mũ đưa cho chủ tiệm.

Chủ tiệm sững sốt một chút: “Đây không phải là mũ trùm đầu sao?” Chu Duy Thanh gật gật đầu, nói: “Chính là muốn tạo thành bộ dáng như vậy! Trên chiến trường, cung tiễn binh chúng ta phải đối mặt với cung tiễn của địch nhân, nếu mũ trùm đầu dùng chất liệu Thái Hợp Kim, tên của địch nhân còn có thể thương tổn đến chúng ta sao? Hơn nữa ta muốn bên trong mũ còn làm thêm một lớp vải có thể cầm trong tay (kiểu như quai nón), để khi ta cầm thì mũ có thể biến thành tấm chắn.”

Nghe Chu Duy Thanh nói thế, ánh mắt ông chủ tiệm sáng lên, cái này có thể làm được, nhưng Thái Hợp Kim đắt như vậy, có thể chế tạo cho tất cả cung tiễn binh sao?

Ý tưởng này Chu Duy Thanh đã sớm có trong đầu, khi hắn ở trong nhà không có việc gì làm, hắn thích tìm hiểu một số thứ kỳ quái gì đó. Khi hắn báo danh tổng quân, lão binh kia nói với hắn cung tiễn binh là an toàn nhất, quả thực là “chém gió”. Chu Duy Thanh thân là con trai Nguyên soái, làm sao không biết cung tiễn binh, nhất là trường cung của Thiên Cung Đế Quốc là một trong những binh chủng tổn thất nhiều nhất trên chiến trường. Lực công kích của trường cung cực kỳ kinh người, bởi vậy cũng là đối tượng được quân địch quan tâm hàng đầu. Sở dĩ vẫn lựa chọn binh chủng này là vì hắn có biện pháp đối phó, mà cung tiễn binh quả thật cũng không cần đánh giáp lá cà.

Khi 11 tuổi hắn đã có tư tưởng này, đem mũ trùm đầu của tay cung cải tạo thành tấm chắn, đến chiến trường sử dụng rất đơn giản, khi đối phương công kích, chỉ cần ngồi xổm xuống, tận lực cuộn mình dưới mũ, lại cúi đầu xuống, cung tiễn của đối phương cơ hồ toàn bộ bị mũ chặn. Loại biện pháp này người thường tuyệt đối không nghĩ ra được, chỉ có loại người sợ chết, nội tâm hèn mọn như Chu Duy Thanh mới nghĩ ra.

Hắn cũng muốn nói cho cha mình, nhưng mỗi lần nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của cha hắn liền không nói nên lời, trời biết phụ thân có tán thành đề nghị của hắn không, hơn nữa loại kim loại này không thể trang bị đến toàn bộ quân đội được.

“Bội phục, đây nhất định là ý tưởng của tử tước đại nhân. Rất sáng tạo, việc này chúng ta nhận, ta sẽ bảo cho mọi người đẩy nhanh tốc độ, trong đêm nay nhất định có thể tạo ra. Đến lúc đó xem làm hết bao nhiêu kim loại rồi tính phí, tiền công ta cũng không lấy, coi như 6 kim tệ 1 kg vậy.”

Đây là chỗ tốt của việc lừa gạt, không cần mình mở miệng người ta tự chủ động xuống giá, trong lòng Chu Duy Thanh cực kỳ đắc ý. Về phần chủ tiệm này đem ý tưởng đáng khinh đấy đổ lên đầu Thượng Quan Băng Nhi, hắn không để ý chút nào, an toàn là nhất.

“Ông chủ, ở đây người còn có vật phẩm khác tạo thành từ Thái Hợp Kim không? Tốt nhất là mặc phòng ngự trên người ấy.” 1 kg Thái Hợp Kim 6 kim tệ, loại giá cả này Chu Duy Thanh nghe cũng chưa nghe thấy bao giờ, theo hắn biết, bình thường phải 10-12 kim tệ 1 kg mới đúng. Đã vào quân đội rồi có thể phải lên chiến trường, chuẩn bị thêm cho mình ít đồ phòng ngự luôn là tốt.

“Người hỏi thực đúng người, chỗ của ta còn có một bộ nội giáp làm từ Thái Hợp Kim, lại dùng gân của Thiên Thú Ma Nhận Xà đan mà thành. Cung tiễn binh mặc phòng ngự thì thừa sức.” Nói xong, lão bản đi ra phía sau quầy, lấy ra một cái khay, bên trên có một kiện nội giáp ngân quang long lánh.

Chu Duy Thanh không chút khách khí cầm lấy nội giáp, tùy tay mở ra xem, đây là một kiện nội giáp nửa người, có thể bảo vệ toàn bộ nửa người trên kể cả cánh tay, giáp tấm màu bạc sáng bóng, quan trọng hơn là nhẹ, nhiều nhất cũng không quá 2kg. Đây chính là chỗ tốt của Thái Hợp Kim.

Nhìn thấy thứ này, Chu Duy Thanh không khỏi vui mừng: “Tốt, cái này được, ta lấy. Ta xem chừng hơn 1kg. Ông chủ, người yên tâm đi, ta cũng không cho người chịu thiệt đâu, tính là 2 kg là được rồi. Cầm lấy, đây là 12 kim tệ.” Nói xong, Chu Duy Thanh nhanh chóng lấy 12 kim tệ vứt lên bàn.

12. Chương 3: cơ Ngực Doanh Trưởng Thật Không Tội! (4)

Chu Duy Thanh mở to hai mắt, vẻ mặt thật thà nói: “Ông chủ, người không phải nói Thái Hợp Kim 6 kim tệ 1 kg sao? Hơn nữa vừa rồi người cũng nói không thu tiền công của ta. Ta mua thứ này tặng cho doanh trưởng, ngài sẽ không hẹp hòi như vậy chứ? Người kinh doanh phải giữ chữ tín chứ! Như vậy đi, nếu ngài muốn tăng giá ta cũng không có cách nào, chỉ là ta không đủ tiền đâu! Thôi thì để sau khi ta đưa cho doanh trưởng bảo nàng đến trả nốt, ngài xem được không? Doanh trưởng chúng ta là lương đồng quốc gia! Vì an toàn của nàng, vài năm quân lương của ta cũng bỏ rồi, thật sự không có dư tiền.” Vừa nói, tên tiện nhân này còn bày ra bộ dáng thực khó xử.

“Cái này, cái này...” Ông chủ kia vừa nghe nói đưa cho Thượng Quan Băng Nhi, nhất thời sắc mặt trở nên cổ quái, gặp phải Chu Duy Thanh thật sự hấn khóc không ra nước mắt, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Được rồi, được rồi. Nếu là cho tử tước đại nhân coi như ta chưa nói gì cả. Bất quá, quan quân đại nhân à, về sau nếu các người cần chế tạo cái gì thì phải đến đây tìm ta nha!”

Chu Duy Thanh cười thầm trong lòng, không dám ở lâu: “Cám ơn! Mũ trùm đầu kia tối ta quay lại lấy, đúng rồi, bên ngoài mũ nhớ bao lại một tầng vải bạt, hình dạng nhất định phải giống như cái mũ của ta, nhiều nhất vành nón lớn hơn một chút thôi, như vậy phòng ngự có thể tốt hơn một chút.” Bỏ lại những lời này, hấn mang theo nội giáp sung sướng bước đi.

Ra cửa rẽ vào một ngõ tối tăm vắng vẻ, hấn cởi áo khoác mình ra, mặt nội giáp Thái Hợp Kim vào. Mặt dù hơi lớn một chút nhưng gân Ma Nhận Xà co giãn tốt vô cùng, buộc vào sát người, mặc thêm quân phục bên ngoài chắc chắn không nhìn ra được.

“Thật sự là thứ tốt! Ai, đáng tiếc, Thái Hợp Kim không thể phụ gia Thiên Lực, càng không thể phụ gia thêm thuộc tính gì, nếu không lấy tính chất đặc biệt của nó, khẳng định là giá trên trời.” Chu Duy Thanh khẽ cảm thán. Ưu điểm của Thái Hợp Kim rất nhiều, khuyết điểm cũng không ít, đó chính là không thể rót Thiên Lực vào và phụ gia thuộc tính, đặc điểm này làm nó không thể trở thành vũ khí của Ngự Châu Sư, bởi vậy giá cả cũng không cao lắm.

Thu thập xong, Chu Duy Thanh quyết định đi lấy một kiện bảo bối trân quý nhất của hấn trong Tinh Thần Sâm Lâm, đây chính là vật mà hấn cho là trân quý nhất trong 13 năm qua.

...

Trong khi Chu Duy Thanh gia nhập quân đội, trở thành một gã cung tiễn binh hèn mọn, không khí trong hoàng cung Thiên Cung Đế Quốc lại rất khẩn trương.

“Phụ hoàng, ngài đừng nóng giận, là ta sai rồi.” Đế Phù Nhã công chúa ủy khuất quỳ ở đó nức nở.

Đối diện nàng, một vị trung niên mặc cẩm bào màu vàng chừng 40 tuổi đang đi qua đi lại, người này đầu đội mũ vàng, mặt như quan ngọc, uy nghiêm vô hình của người này làm tất cả người hầu chung quanh không cả dám thở mạnh, nhưng lúc này ông ta mặt mày khó coi, trong mắt tức giận bùng bùng. Nghe được Đế Phù Nhã nói, đột nhiên dừng bước lại, nổi giận quát nói: “Ta cho người biết, Duy Thanh nếu không có việc gì thì thôi, nếu hấn thật sự bị người hại, người bồi táng theo hấn đi.”

Thì ra, sau khi Đế Phù Nhã trở lại hoàng cung, càng nghĩ càng sợ, may là lý trí vẫn còn chiến thắng sợ hãi, đem chuyện này nói cho cha mình, đế quốc hoàng đế Đế Phong Lăng. Lúc đầu nàng còn ấp a ấp úng, nhưng Đế Phong Lăng vừa nghe đến chuyện liên quan đến Chu Duy Thanh, lập tức gọi thị vệ Ni Nhã của nàng đến hỏi rõ ràng chi tiết. Biết được sự tình, nhất thời vô cùng tức giận, lập tức phái bốn vị Sinh Mệnh Hệ Ý Châu Sư trong hoàng cung dưới sự hướng dẫn của Ni Nhã đi tìm Chu Duy Thanh, hạ lệnh phải toàn lực trị liệu.

Đế Phù Nhã trốn to mắt nhìn phụ thân, nàng không thể nghĩ được địa vị của Chu Duy Thanh trong lòng phụ hoàng lại trọng yếu đến vậy.

“Phụ hoàng, hấn chỉ là thần tử, ta là nữ nhi duy nhất của ngài a!” Đế Phong Lăng có một con trai một con gái, con gái lớn là Đế Phù Nhã 16 tuổi. Đế Phong Lăng là một vị quân chủ cực kỳ anh minh, sau khi sinh đứa con trai, hơn nữa bảo đảm được đứa con mọi thứ khỏe mạnh bình thường, hấn liền quyết định không

sinh con nữa, nguyên nhân rất đơn giản, tránh cho tương lai sau khi hấn trăm tuổi lại xảy ra việc tranh giành ngôi vị hoàng đế, toàn lực bồi dưỡng đứa con trai độc nhất này.

Đế Phong Lăng cả giận nói: “Người còn biết người là nữ nhi duy nhất của ta? Năm đó, đế quốc và Khắc Lôi Tây đại chiến, nếu không phải Chu đại ca liều chết cứu giúp, dùng thân thể mình chặn mưa tên của quân địch cho ta, trên thế giới này có người sao? Lúc ấy, thân hấn trúng hai mươi sáu tiễn, bốn Sinh Mệnh Hệ Ý Châu Sư toàn lực cứu trị một tháng mới đoạt lại được tính mạng của hấn. 20 năm qua, Chu đại ca vì đế quốc lập được vô số công lao, không có hấn, Thiên Cung Đế Quốc sớm đã không còn tồn tại, người còn có thể làm công chúa? Thân là thành viên của hoàng thất, người không biết vì đế quốc quật khởi mà cố gắng, ngược lại một lòng một dạ mơ tưởng bạch mã vương tử. Đừng nói hôm nay Duy Thanh ngẫu nhiên nhìn thấy người, cho dù hấn cố ý nhìn người tắm thì sao? Người là vị hôn thê của hấn, nói khó nghe một chút, cho dù hấn đem người xxx cũng không vào đâu. Mà người? Người lại dám ra tay với hấn, còn dùng cả Ý Châu kỹ năng. Ta khẳng định với người, ta không phải nói đùa với người, nếu Duy Thanh chết thật, người chính là đồ bồi táng theo hấn. Nếu không ta có thể ăn nói với Chu đại ca làm sao đây.”

Đế Phù Nhã rốt cục biết sợ, khi Đế Phong Lăng lần thứ hai nói làm cho nàng bồi táng, nàng hiểu được phụ hoàng đã hạ quyết tâm, mặc dù thế nào nàng cũng không muốn tin đây là sự thật.

“Bệ hạ.” Đúng lúc này, từ bên ngoài đi vào năm người, khom lễ với Đế Phong Lăng, chính là bốn vị Sinh Mệnh Hệ cung đình Ngự Châu sư mà hấn phái đi.

“Thế nào? Duy Thanh hấn thế nào?” Đế Phong Lăng vội vàng hỏi.

Sinh mệnh hệ Ngự Châu Sư đứng đầu cung kính nói: “Bệ hạ chớ vội, chúng ta cũng không tìm được Chu tử tước, bất quá chúng ta đã cẩn thận tìm hiểu tình huống ở đó, tìm thấy được dấu chân rời đi của Chu Tử Tước, bởi vậy có thể phán đoán Chu Tử Tước hấn là bình an rời đi.”

Đế Phong Lăng chau mày: “Điều này sao có thể? Duy Thanh là một người bình thường, nhận lấy một kích của Hỏa Hệ Ý Châu Sư, sợ rằng...”

Sinh mệnh hệ Ngự Châu Sư nói: “Chu tử tước dù sao cũng là con của Chu Nguyên soái, có lẽ Nguyên soái đưa cho hấn một ít vật phẩm bảo mệnh.”

Lúc này thần sắc Đế Phong Lăng mới bình tĩnh lại vài phần, quay đầu nói với Đế Phù Nhã: “Đi theo ta đến phủ Nguyên soái tạ tội với Duy Thanh.”

Lúc này, Đế Phù Nhã còn dám nói gì? Trong lòng nàng tuy không biết đã mất Chu Duy Thanh bao nhiêu câu, lại vẫn phải ủy khuất đứng dậy, đi theo phụ hoàng.

Chu Duy Thanh đương nhiên không biết việc hấn không về nhà mang đến cho Thiên Cung Đế Quốc thủ đô bao nhiêu hỗn loạn, sáng sớm hôm sau, sau khi hấn ăn sáng ở khách sạn, mang trường cung, chạy đến quân doanh trình diện.

13. Chương 4: thiên Châu Sư Huyền Bí!(1)

Hấn vừa mới vào cửa liền gặp người quen, chính là vị trung đội trưởng hôm qua hỏi hấn ” cảm giác” ra sao. Bất quá lúc này vẻ mặt nghiêm túc, khoát tay lên ngăn cản hấn lại.

“Người là Chu Tiểu Bàn à?”

Chu Duy Thanh hiền lành cười cười: “Đúng vậy! Trung đội trưởng đại ca, ta chính là Chu Tiểu Bàn.”

Trung đội trưởng kia trầm giọng nói: ” Đại ca cái gì? Trong quân doanh chỉ có chức vụ, ta gọi là Mao Lợi, thuộc liên đội thứ năm đế quốc, cung tiễn binh đệ tam doanh, trung đội thứ bốn, từ giờ trở đi, người chính là một trường cung thủ thuộc trung đội thứ bốn, nghe rõ chưa?”

Chu Duy Thanh nói: “Nghe rõ.” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng đang âm thầm oán thán, Mao Lợi? Mao lư (con lừa)? Con lừa Trung đội trưởng?

Mao Lợi trung đội trưởng cũng không biết mình nhất thời nghiêm túc lại bị tên hèn mọn này đặt cho một cái danh hiệu, danh hiệu này lại theo hần trong cả cuộc đời quân đội.

“Đi theo ta.” Mao Lợi xoay người đi về phía quân doanh.

Chu Duy Thanh nghi hoặc đi theo sau, trong lòng thầm nghĩ, tại sao trung đội trưởng lại tự đến đón mình? Mình bắt quả chỉ là một tân binh, một đội trưởng tới đón là đủ rồi. Trung đội trưởng phụ trách cả trăm người, trong Thiên Cung Đế Quốc, quân đội vốn không nhiều lắm, Trung đội trưởng đã là tầng lớp quan quân trung tầng, đến doanh trưởng như Thượng Quan Băng Nhi kia chừng quản nghìn người chính là tướng lĩnh rồi.

Mao Lợi vốn mang theo hần đi về phía trong quân doanh, càng đi càng lệch, cuối cùng đến một góc trong quân doanh, đi vào một cái trướng nhỏ.

Chu Duy Thanh theo vào, trướng bông này chỉ có một chần đệm đặt dưới đất, cả trại không đến mười thước vuông, không còn cái gì khác.

Mao Lợi đứng ở trong lều trại, nói: “Khi chiêu binh kết thúc, trong lúc chờ đi tân binh doanh huấn luyện, người ở đây đã. Lần này liên đội thứ năm của chúng ta tuyển 1000 người, tam doanh chúng ta 100, phỏng chừng phải chờ nửa tháng nữa.”

Chu Duy Thanh kinh ngạc nói: “Trung đội trưởng, đãi ngộ trong quân doanh chúng ta tốt như vậy sao? Mỗi người ở một phòng riêng à?”

Mao Lợi cười hắc hắc, nói: “Dĩ nhiên không phải, đây là đặc biệt chuẩn bị cho người, tiểu tử, ta cũng không giúp được người, chuyện mình làm tự mình phải chịu trách nhiệm thôi. Tốt lắm, người cứ nghỉ ngơi trước, nhà ăn ở khu bên trái quân doanh, rất dễ tìm. Khi nào lên đường đến tân binh doanh huấn luyện sẽ có người đến báo cho người.” Nói xong câu đó, hần liền vén cửa trướng lên xoay người đi.

Con lừa trung đội trưởng đi rồi, nhất thời trong lòng Chu Duy Thanh dâng lên một dự cảm xấu, tháo trường cung và túi tiền xuống ném lên mặt đất, đi ra ngoài trướng.

Vừa rồi không quan sát cẩn thận, lúc này dưới tình huống bất an trong lòng, nhìn kĩ xung quanh, Chu Duy Thanh phát hiện, các lều trại quanh mình cách mình ít nhất cũng năm mươi mét, có thể nói lều trại của mình trong quân doanh nằm ở tận cùng trong góc.

Chẳng lẽ thân phận của mình bị phát hiện rồi? Không thể nào! Mình đã rất cẩn thận rồi. Đột nhiên, trong đầu Chu Duy Thanh hiện lên một khuôn mặt phần nộ xinh xắn, nhất thời trong lòng run lên, thì thào lầm bầm: “Nha đầu Thượng Quan Băng Nhi đó là đệ quốc đệ nhất thiên tài, chắc sẽ không “hung đại vô não” (ngực to thì không có não) so đo với một tiểu nhân vật như ta chứ?”

“Chu —— Tiểu —— Bàn ——” đúng lúc ấy, một âm thanh nghiêng rằng nghiêng lợi đột nhiên vang lên bên tai hần, âm thanh kia tuy nghe êm tai như tiếng chim oanh, nhưng lúc này giọng nói có vẻ hết sức tức giận.

Chu Duy Thanh vội vàng quay người lại, nhìn thấy Thượng Quan Băng Nhi lưng đeo trường cung màu tím, mặc một bộ trang phục cũng là màu tím.

Thấy nàng, Chu Duy Thanh không khỏi ngây người một chút, Thượng Quan Băng Nhi vẫn buộc tóc đuôi ngựa, trên người không mặc áo giáp, một thân trang phục màu tím tôn lên dáng người hoàn mỹ của nàng, hơn nữa thêm vào trường cung màu tím, tăng thêm vẻ anh tư của nàng. Đáng tiếc lúc này đôi lông mày thanh tú cau lại, đôi mắt đẹp màu xanh như muốn phun lửa. Rất rõ ràng, nàng đã nghe được câu “hung đại vô não” kia.

Sẽ không xui xẻo như vậy chứ, Chu Duy Thanh trong lòng ai thán một tiếng, vội vàng bày ra cái chiêu bài của hần – cười hiền lành chất phác, nói: “Doanh trưởng đại nhân, ta vừa rồi đang khen ngài, cái kia, khen ngài phát dục thật tốt...” Bị bắt tại trận, hần cũng không biết mình nên giải thích thế nào.

Thượng Quan Băng Nhi cực kỳ tức giận! Nàng bảo Mao Lợi trung đội trưởng an bài Chu Duy Thanh ở nơi vắng vẻ này để dễ dàng xử lý hần. Vốn nàng đang cảm thấy mình làm thế có chút quá mức, dù sao Chu

Duy Thanh mới là một tân binh, hành vi của hắn tuy ghê tởm, nhưng cũng không phải hắn cố ý. Mà lúc này lại nghe hắn nói bốn chữ kia, hơn nữa còn thêm câu giải thích đằng sau nữa, làm sao nàng có thể bị vẻ ngoài thật thà của Chu Duy Thanh lừa bịp nữa?

“Bình sĩ Chu Tiểu Bàn, nghiêm.” Thượng Quan Băng Nhi hét lớn một tiếng.

Chu Duy Thanh vội vàng đứng thẳng, người ta đang tức giận như thế, người ta lại là doanh trưởng, lại là một Thiên Châu Sư, hắn biết rõ đạo lý hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt.

Thượng Quan Băng Nhi tay phải lấy ra một cái roi ngựa từ bên hông, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Chu Duy Thanh, trầm giọng nói: “Bình sĩ Chu Tiểu Bàn, vũ nhục quan trên, phạt 10 roi, Thượng Quan Băng Nhi chấp hành. Chu Tiểu Bàn, quay ra sau.”

Chu Duy Thanh nhìn thoáng qua roi da trong tay Thượng Quan Băng Nhi trong tay, trong lòng thầm kêu khổ, không nghĩ đến ngày đầu tiên đến quân doanh đã bị ăn roi. Nhưng tình thế lúc này người ta mạnh hơn hắn nhiều, hắn không cam tâm tình nguyện cũng đành phải xoay người ra phía sau.

Thượng Quan Băng Nhi tức giận hừ một tiếng, bước đến sau lưng Chu Duy Thanh, xoát một tiếng, một roi quất tới.

Ba một tiếng vang lên, đánh vào trên lưng Chu Duy Thanh.

“A ——” Thanh âm thê lương của Chu Duy Thanh vang lên, thảm thiết như bị thiến, cả người thuận thế nằm úp xuống mặt đất, lăn lộn trên đất.

Thượng Quan Băng Nhi nhìn roi da trong tay, nghi ngờ nghĩ thầm có đau như vậy không? Ta cũng không dùng Thiên Lực mà! Chu Tiểu Bàn này nhìn có vẻ khỏe mạnh, sao lại không chịu được một cái vậy?

Chu Duy Thanh biểu diễn thật sự là quá giống thật, thân thể vừa quay cuồng, vừa không ngừng run rẩy, quả thực giống như sắp chết vậy.

Trốn bị đánh, ai có thể kinh nghiệm hơn hắn đây? Từ nhỏ đến lớn, hắn bị vị phụ thân Nguyên soái kia đánh mà lớn lên, biết rõ các loại kỹ xảo khi bị đánh.

Một roi kia vừa mới chạm đến hắn, hắn đã ngã về phía trước, hóa giải vài phần lực đạo, mà biểu hiện lúc này là muốn dùng biểu tình thống khổ của mình tranh thủ sự đồng tình của người ta. Chiêu này hắn dùng quá nhiều, quả thực là thuần thực vô cùng, hoàn toàn là hành động theo bản năng. Mà trên thực tế, trong lòng người này đang vui vẻ vô cùng, hắc mặc nội giáp Thái Hợp Kim, một roi này lại không dùng Thiên Lực, căn bản không có cảm giác gì. Chỉ là đã lỡ theo bản năng biểu diễn rồi, nên giờ đành phải tiếp tục diễn thôi.

Nhìn bộ dạng thống khổ của Chu Tiểu Bàn, roi thứ hai của Thượng Quan Băng Nhi làm sao mà đánh tới được nữa. Chu Duy Thanh quay cuồng một lúc, cuối cùng cũng dừng lại, nhưng vẫn nằm ở đó không ngừng co quắp, bộ dạng như sắp chết vậy.

14. Chương 4: thiên Châu Sư Huyền Bí!(2)

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng Thượng Quan Băng Nhi, đến khi nàng đi rồi, Chu Duy Thanh mới bò dậy, vẻ hèn mọn trong ánh mắt biến mất mấy phần, “Người với người thật khác nhau quá. Xem ra, sau này ta không thể chọc giận Doanh Trưởng đại nhân nữa, nàng so với Đế Phù Nhã lương thiện hơn nhiều lắm.”

Chính hắn cũng không nghĩ tới Thượng Quan Băng Nhi lại dễ lừa gạt như vậy, nếu đổi là Đế Phù Nhã, sợ rằng chín roi còn lại một chút cũng sẽ không thiếu. Chu Duy Thanh nhìn thấy rõ, khi Thượng Quan Băng Nhi nói câu cuối cùng, trong mắt rõ ràng toát ra thần sắc không đành lòng. Điều này làm cho hảo cảm của hắn đối với Thượng Quan Băng Nhi tăng lên nhiều, bất quá kết quả “hảo cảm tăng nhiều” chính là ngay sau đó, tên hèn mọn này lại bắt đầu nhớ lại cảm giác thoải mái ở tay ngày hôm qua, hơn nữa chảy ra nước miếng.

Rất nhanh, buổi trưa đã đến, bữa trưa trong quân đội không có gì đặc biệt, đơn giản chỉ cần ăn no là đủ. Chu Duy Thanh lúc ở nhà, cũng không phải là ăn cái gì sơn hào hải vị, có thể ăn no là hắn cũng sẽ không có ý kiến gì. Dĩ nhiên, hắn ăn cơm ở phòng ăn sĩ binh bình thường mà thôi, các sĩ quan có phòng ăn khác. Sau khi ăn xong cơm trưa, hắn trở về đã thấy Thượng Quan Bằng Nhân đứng ở trước lều chờ hắn. Trang phục vẫn như buổi sáng. Chu Duy Thanh thầm nghĩ, nếu nàng là bạn gái của ta, ở chỗ này đứng chờ ta thì tốt biết bao? Bất quá, hắn cũng chỉ là nghĩ một chút mà thôi, ưu điểm lớn nhất của Chu Duy Thanh là tự biết mình (ở đời phải biết mình là ai chứ) , hắn cũng không ảo tưởng đệ nhất mỹ nữ của Thiên Cung đế quốc có thể coi trọng phế vật không thể tu luyện như hắn.

” Chào Doanh trưởng.” Chu Duy Thanh bước nhanh tới trước mặt Thượng Quan Bằng Nhân, đứng nghiêm hành lễ.

Thượng Quan Bằng Nhân đứng là lương thiện, nhưng nàng cũng đồng dạng là thông minh tuyệt đỉnh, buổi sáng sau khi trở về từ chỗ Chu Duy Thanh, nàng liền ý thức được một roi căn bản là không có gây ra thống khổ như vậy! (đúng là hung đại vô não- DG)

Tiểu tử rõ ràng là giả vờ. Cái tên Chu Tiểu Bàn nhìn có vẻ hiền lành thật thà này tuyệt đối không phải người tốt, không trừng phạt hắn thật nặng, khó có thể giải mối hận trong lòng. Vừa nghĩ tới nam nhân đầu tiên đụng chạm thân thể mình lại là tên xấu xa hèn mọn như vậy, Thượng Quan Bằng Nhân lại tức giận không thôi .

“Chu Tiểu Bàn, ta hỏi ngươi, đối với cung tiễn binh mà nói, là năng lực quan trọng nhất là cái gì?” Thượng Quan Bằng Nhân trầm giọng hỏi.

Chu Duy Thanh không chút do dự hồi đáp: “Tốc độ, lực lượng, cùng độ chính xác.”

Thượng Quan Bằng Nhân nghe hắn nhanh như vậy trả lời chính xác, không khỏi có chút kinh ngạc, “Rất tốt, ngươi nói rất đúng. Từ biểu hiện của ngươi sáng hôm nay mà xem, tình huống thân thể của ngươi rất kém cỏi, không đủ để đảm nhiệm một trường cung thủ hợp cách. Vì vậy, từ bây giờ, ta sẽ tiến hành đặc huấn đối với ngươi.”

Chu Duy Thanh vừa nghe thế, nhất thời sắc mặt sầm trầm, “Doanh Trưởng đại nhân, có thể hoãn lại không? Ta vừa mới cơm nước xong, nên nghỉ trưa một chút chứ.”

Thượng Quan Bằng Nhân tức giận nói: “Ngươi có tư cách cùng ta nói điều kiện sao? Phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân, ta hi vọng ngươi nhớ kỹ điểm này, nếu không, ngươi vĩnh viễn cũng không thể trở thành một binh sĩ ưu tú, càng không có cơ hội trở thành quan quân. Ta đi chuẩn bị đồ, sau nửa canh giờ, đặc huấn bắt đầu.”

Nhìn Thượng Quan Bằng Nhân rời đi, Chu Duy Thanh lập tức cười nói, “Cô nàng này đúng là khẩu xà tâm phật, đây không phải là cho ta nghỉ ngơi nửa canh giờ sao, ở trước mặt bản thiếu gia lại còn giả bộ. Thôi đi ngủ. Ngủ trưa là một thói quen tốt, có thể giữ được nhan sắc a .”

Sau nửa canh giờ Thượng Quan Bằng Nhân cầm một chiếc bao đến, nghe được tiếng ngáy đều đều của Chu Tiểu Bàn.

Thượng Quan Bằng Nhân vừa tức giận, vừa buồn cười, tên khốn Chu Tiểu Bàn này thật đúng là... giờ này vẫn ăn xong lại ngủ, chẳng lẽ hắn nhìn không ra ta mượn việc công trả thù hắn sao? Cũng thật phục hắn còn có thể ngủ như vậy.

“Chu Tiểu Bàn, ngươi dậy cho ta.” Thượng Quan Bằng Nhân ở bên ngoài trường quát lên, nàng tự nhiên là sẽ không vào trường của hắn , nếu người này ngủ trường thì làm sao bây giờ?

Tiếng ngáy vẫn như cũ.

Thượng Quan Bằng Nhân trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia giáo hoạt, đột nhiên hét lớn một tiếng “Cháy.”

“A ——” một tiếng hét thẳm từ trong trường bỗng vang lên, chỉ thấy Chu Duy Thanh lăn một vòng từ bên trong vọt ra. May thật, mặc dù y phục có chút không ngay ngắn, nhưng cuối cùng vẫn là có mặc y phục .

“Chỗ nào, chỗ nào?” Chu Duy Thanh vẽ mặt kinh hoảng vọt ra.

Thượng Quan Bằng Nhi tức giận nói: “Người sợ chết như vậy sao?”

Chu Duy Thanh nhìn chung quanh một chút, lúc này hắn đã dần tỉnh lại, thấy chung quanh ngay cả một đóm lửa nhỏ cũng không có, nhất thời hiểu mình là bị lừa. Về mặt bất mãn nói: “Sợ chết là bản tính của con người, không sợ chết là kẻ ngu. Không có chuyện gì ta trở về tiếp tục ngủ.” Vừa nói, hắn xoay người đi trở về trường.

“Khốn kiếp, người đứng lại đó cho ta.” Thượng Quan Bằng Nhi phát hiện, không biết tại sao, mỗi khi mình đối mặt với Chu Tiểu Bàn, đều bị hắn làm cho tức muốn chết.

“Doanh Trưởng đại nhân, còn có chuyện gì sao?” Chu Duy Thanh có chút không nhịn được hỏi.

“Đặc huấn.” Thượng Quan Bằng Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hắn, khoát tay nói, hung hăng đem bao trong nhét vào tay Chu Duy Thanh, nàng đã quyết định, vô luận như thế nào, hôm nay cũng phải trị người này một phen, nếu không làm sao giải được mối hận trong lòng.

Chu Duy Thanh chỉ thấy trong tay trầm xuống, mở ra nhìn, bên trong tất cả đều là đá tảng nặng trĩu, chừng hai mươi cân. Nhất thời không dám giả bộ, về mặt đau khổ nói: “Doanh Trưởng đại nhân, đây cũng quá nặng rồi?”

Thượng Quan Bằng Nhi hừ lạnh một tiếng, “Thân là một Trường Cung thủ, tốc độ của người, lực lượng cũng rất yếu, không rèn luyện nhiều sao được?”

Chu Duy Thanh nói: “Nhưng là ta bắn tên chuẩn không được sao?”

Thượng Quan Bằng Nhi nghi ngờ nói: “Người bắn tên rất chuẩn?”

Chu Duy Thanh đối với tài bắn cung của mình vẫn có chút lòng tin, lập tức gật đầu.

Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Tốt lắm, chỉ cần người bắn tên chuẩn hơn ta, hoặc là bằng ta, người cũng không cần huấn luyện nữa. Cầm lấy cung tên đi theo ta.”

Chu Duy Thanh đeo Trường Cung, mang theo bao tên, đi theo Thượng Quan Bằng Nhi từ cửa bên ra khỏi quân doanh.

Vừa ra khỏi quân doanh, Thượng Quan Bằng Nhi liền dừng bước, chỉ vào một thân cây thô to cách khoảng hai trăm mã (1 mã ~ 0,9 mét), nói: “Thấy cây kia chứ? Là một Trường Cung thủ hợp cách, khoảng cách hai trăm mã phải có thể bắn trúng thân thể con người. Người lấy mục tiêu là vị trí trung tâm gốc đại thụ kia, bắt đầu bắn đi.”

Chu Duy Thanh lấy Trường Cung xuống, lấy một mũi tên dài chừng 0,9 mét, giương cung lắp tên, một cái cây to bằng người cách hai trăm mã nhìn qua thật ra thì cũng chỉ thấy một đường nhỏ mà thôi, hắn cẩn thận ngắm bắn, rồi mới buông tay bắn tên.

15. Chương 4: thiên Châu Sư Huyền Bí!(3)

“Ha ha, trúng.” Chu Duy Thanh dương dương đắc ý hướng Thượng Quan Bằng Nhi quơ quơ cung trong tay mình, hắn thật ra thì cũng không nắm chắc, nếu là bắn mười lần, thì hắn cũng bắn trúng được sáu, bảy lần. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất hắn lựa chọn binh chủng này.

“Vậy cũng tính bắn trúng rồi? Ta bảo bắn giữa thân cây chứ. Ta dùng chân bắn, cũng chuẩn hơn người bắn.” Thượng Quan Bằng Nhi khinh thường nói.

Chu Duy Thanh trong nháy mắt liền bắt lỗi nàng: “Dùng chân bắn cũng chuẩn hơn ta bắn? Vậy người bắn cho ta xem. Nếu người có thể sử dụng chân bắn tên còn chuẩn hơn, ta liền nghe lời người tiến hành huấn luyện.”

“Ta là doanh trưởng của người, người vốn là phải nghe ta nói. Đưa cung tên đây.” Thượng Quan Bằng Nhi tức giận nói.

Chu Duy Thanh đem cung tên của mình đưa tới, Thượng Quan Bằng Nhi hừ lạnh một tiếng, “Nhìn.” Vừa nói, nàng đá rơi giày của mình xuống, lộ ra một đôi chân trắng nõn, không đợi Chu Duy Thanh tỉnh lại, đã

giơ một chân lên dùng ngón cái cùng ngón thứ hai kẹp ở nơi Trường Cung thủ cầm, đùi phải thon dài vung mạnh về phía sau, đem Trường Cung giơ lên, ngay sau đó, nàng cúi người, hai tay chống trên mặt đất, chân còn lại gấp ra một mũi tên, cả người đã trồng cây chuối lên.

Chu Duy Thanh trợn mắt hốc mồm nhìn Thượng Quan Băng Nhi lộn một vòng bật lên, thân thể đã tại không trung tạo thành một hình cung, chân phải phía trước, chân trái linh động đem mũi tên cài lên dây cung, trong nháy mắt cây cung kéo căng như trăng tròn. Cái mông tròn trịa cơ hồ áp lên đỉnh đầu của mình, cái đùi thon dài thẳng tắp ở ngay trước mặt Chu Duy Thanh.

Chân trái thả lỏng dây cung, sừ một tiếng, mũi tên bay ra, Chu Duy Thanh nhìn lại, chỉ thấy mũi tên kia, phù một tiếng nhẹ vang lên, đã vững vàng cắm ở giữa thân cây kia.

Như vậy cũng được? Bắn cung bằng chân thật sự quá đẹp. Chu Duy Thanh trong lòng rất là tán thưởng, không hổ là đệ nhất thiên tài trong thế hệ trẻ của đế quốc! Thượng Quan Băng Nhi thể hiện ra hoàn toàn là sự mềm dẻo của thân thể cùng năng lực khống chế, mà không có sử dụng nửa phần Thiên lực hay năng lực của Thiên châu, cũng chỉ sử dụng trường cung Chu Duy Thanh vừa đưa cho mà thôi.

Thân thể lộn trở về, Thượng Quan Băng Nhi một lần nữa cười cười đứng ở bên cạnh Chu Duy Thanh, đem trường cung cùng bao tên ném cho hắn, bình tĩnh nói: “Hiện tại ngươi phục chưa?”

Chu Duy Thanh rất chăm chú nhìn Thượng Quan Băng Nhi, nói: “Doanh trưởng, ta cảm thấy được, sau này nếu ngươi mặc váy, thì ngàn vạn lần đừng có dùng chân bắn cung, nếu không, sẽ “lộ hàng” đó. Bất quá, chân ngươi thật đẹp.” Hắn còn có một câu cuối cùng không có dám nói ra, hắn còn muốn nói: “cái mông thật đẹp.”

Vốn là Thượng Quan Băng Nhi nhìn hắn có chút đại ra còn tưởng rằng người này khuất phục, nhưng ai có thể nghĩ đến hắn lại nói ra như vậy, Thượng Quan Băng Nhi hai mắt bốc lửa, khuôn mặt đỏ bừng, “Đầu óc người cái gì cũng suy nghĩ thành xấu xa? Lập tức, lập tức, ngay bây giờ, đeo bao đá chạy quanh quân doanh cho ta, ta chưa nói dừng không được phép ngừng, nếu không nghe lời, ta liền cùng người tỷ thí.”

“Ta chạy còn không được sao.” Chu Duy Thanh vẻ mặt ủy khuất, công bao đá lên, chạy chậm chậm. Bất quá, cho dù hắn giả bộ giống y như thật, nhưng trong mắt Thượng Quan Băng Nhi cũng là một bộ dạng cần ăn đòn.

“Chạy nhanh lên một chút.” Thượng Quan Băng Nhi đá một phát vào mông hắn, nàng đi giày sóng vai cùng hắn chạy. Nàng muốn giám thị Chu Duy Thanh cả quá trình chạy bộ, hoàn toàn không để cho người này dùng mảnh khốe gian trá.

Chu Duy Thanh nghiêng đầu nhìn về phía Thượng Quan Băng Nhi, đột nhiên phát hiện trên cổ tay nàng có hai khóa hạt châu trong suốt màu đỏ.

Đây chính là Thiên châu sao? Chu Duy Thanh rất tò mò nhìn Thượng Quan Băng Nhi, đeo hai mươi cân đá chạy bộ mặc dù không thoải mái, nhưng trong thời gian ngắn hắn vẫn có thể kiên trì. Đối với Thiên châu, hắn hiểu kỳ vô cùng, không nhận được hỏi: “Doanh trưởng, đây là Thiên châu của ngươi sao? Ta nghe nói, Thiên Châu sư là đồng thời có Thể châu và Ý châu, Ý châu của ngươi là hỏa thuộc tính Hồng Bảo Thạch à?” Hai khóa hạt châu màu đỏ quả thật cùng Hồng Bảo Thạch của Đế Phù Nhã rất giống nhau, điểm khác nhau duy nhất là độ sáng bóng, so sánh với Hồng Bảo Thạch Ý châu của Đế Phù Nhã, hai khóa hạt châu trên cổ tay trái Thượng Quan Băng Nhi này có vẻ sáng hơn, ít nhất là sáng gấp đôi hai khóa Hồng Bảo Thạch Ý châu của Đế Phù Nhã kia, hơn nữa so sánh với Hồng Bảo Thạch quý phái, hai khóa hạt châu màu đỏ này của nàng cho cảm giác nhẹ nhàng, nhìn qua hết sức thoải mái.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Người chạy nhanh một chút nữa, ta sẽ nói cho ngươi biết.” Mặc dù nàng rất tức giận Chu Tiểu Bàn, nhưng đối với hắn vẫn không có lòng phòng bị, thân là Thiên Châu sư, nàng có thể cảm giác được rõ ràng, trong cơ thể Chu Duy Thanh không có nửa phần Thiên lực tồn tại.

Chu Duy Thanh lúc này cũng không dùng mảnh khốe gì nữa, vội vàng chạy nhanh thêm mấy phần, mặc dù khó thêm một chút, nhưng cũng không bằng lòng hiếu kỳ của hắn với Thiên châu.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Thiên Châu sư cùng Thể châu sư, Ý châu sư không giống nhau, cũng không chỉ đơn giản như vậy. Nhìn dáng vẻ của ngươi, hẳn là đối với Thể châu sư cùng Ý châu sư có chút hiểu biết

, người nhìn Thể châu của ta có gì khác?” Vừa nói, nàng lộ ra cổ tay phải.

Ở cổ tay phải của Thượng Quan Băng Nhi có hai khóa Phỉ Thúy Châu, màu xanh nhạt, trong suốt, huyền lệ vô cùng.

“Long Thạch Phỉ Thúy, thuần sắc?” Chu Duy Thanh giật mình nói. Long Thạch Phỉ Thúy, ở trong các loại Phỉ Thúy cũng coi là cực phẩm, mà làm Thể châu, nó chính là tăng phúc nhanh nhẹn. Nhưng cái này không phải là làm Chu Duy Thanh giật mình, hấn giật mình chính là “thuần sắc”, hai khóa Thể châu của Thượng Quan Băng Nhi, không có pha tạp chủng loại Phỉ Thúy khác, mà hoàn toàn đơn thuần là Long Thạch Phỉ Thúy.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Thể châu của Thiên Châu sư khác với Thể châu của Thể châu sư ở chỗ thuần sắc. Nói cách khác, Thể châu của Thiên Châu sư, chỉ có thể tăng phúc một loại thân thể thuộc tính cho Thiên Châu sư, thí dụ như Thể châu của ta là Long Thạch Phỉ Thúy, tăng phúc nhanh nhẹn. Mà tăng phúc tương đương với thuộc tính các loại Thể châu bình thường là 1,5 lần. Những kiến thức này ở trong học viện Ngự Châu sư đều dạy mà.”

Thuần sắc, thì ra là thuần sắc. Chu Duy Thanh trong lòng bình tĩnh, hấn rốt cục hiểu Thể châu của Thiên Châu sư với Thể châu sư bình thường khác nhau thế nào rồi. Nhìn qua chỉ tăng phúc có một loại thuộc tính, nhưng trên thực tế, tăng phúc bằng một trăm năm mươi phần trăm bình thường ở một thuộc tính, bất luận Thể châu của Thiên Châu sư tăng phúc loại thuộc tính nào, cũng là Thể châu sư bình thường không thể bằng được!

Thượng Quan Băng Nhi tiếp tục nói: “Về phần Ý châu, của ta cũng không phải là Hồng Bảo Thạch như lời người nói, bởi vì Ý châu của ta không phải Hỏa Hệ, mà là Phong Hệ.” Thật ra nàng hoàn toàn không cần thiết cùng Chu Duy Thanh nói điều này, nhưng không biết tại sao, nhìn thấy bộ dáng người này có vẻ khiếp sợ, nàng cũng có chút vui trong lòng.

“Phong Hệ? Phong Hệ Ý châu của Ý châu sư là hình thái Bích Tỉ chứ! Cái đó có màu xanh mà.” Chu Duy Thanh quả nhiên bị kinh hãi lần nữa.

Thượng Quan Băng Nhi lắc đầu, nói: “Ý châu của Thiên Châu sư chúng ta cùng Ý châu sư bình thường cũng khác nhau, Ý châu của ta cũng là Bích Tỉ, nhưng là loại hi hữu nhất trong Bích Tỉ - Bích Tỉ màu đỏ, được xưng là Bích Tỉ vương, hết sức hiếm thấy. Đây cũng là sự khác biệt giữa Ý châu của Thiên Châu sư cùng Ý châu của Ý châu sư. Đồng dạng là phong thuộc tính, của ta Bích Tỉ vương tăng phúc phong thuộc tính gấp 1,5 lần Bích Tỉ bình thường. Những Ý châu mang thuộc tính khác phần lớn cũng giống nhau, đơn giản mà nói, Ý châu cùng thuộc tính, Thiên Châu sư luôn có bảo thạch Ý châu phẩm chất cao nhất.”

16. Chương 4: thiên Châu Sư Huyền Bí!(4)

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Từ thực lực mà nói thì đúng là như vậy, nhưng quá trình tu luyện của Thiên Châu Sư cũng khó khăn hơn nhiều so với Ý Châu Sư và Thể Châu Sư. Trên đại lục, Ý Châu Sư hoặc Thể Châu Sư đơn thuần có thể tu luyện tới cảnh giới đỉnh phong là cửu châu thì có không ít người. Nhưng mà đem Thiên Châu sư tu luyện tới đỉnh phong thì ta còn chưa bao giờ nghe nói tới. Thật ra thì, theo cách nào đó mà nói, Ngự Châu Sư chỉ bao gồm Ý Châu Sư và Thể Châu Sư mà thôi, cũng không có bao gồm cả Thiên Châu Sư, Thiên Châu Sư có thể coi là một lĩnh vực riêng. Trong truyền thuyết, Thiên Châu Sư cường đại nhất, có thể tu luyện tới được mười hai hạt châu mỗi tay, đó đã là cảnh giới đoạt tạo hóa của trời đất, có thể thay đổi trời đất trong nháy mắt.”

Nói tới đây, trong mắt nàng không khỏi lộ ra vẻ mong ước.

Thì ra Thiên Châu Sư có thể tu luyện tới mười hai hạt châu, chứ không phải cao nhất chỉ là chín hạt châu giống như Ý Châu Sư và Thể Châu Sư. Sau khi nghe Thượng Quan Băng Nhi giải thích, Chu Duy Thanh mới hiểu được vị cha Nguyên soái của mình mạnh tới mức nào. Phải biết rằng, cha của mình chính

là một vị Bát châu Thiên Châu Sư cơ đấy! Vì thế, Chu Duy Thanh dò hỏi: “Nghe nói Chu nguyên soái của Thiên Cung đế quốc chúng ta cũng là một Thiên Châu Sư, ông ta lợi hại lắm phải không?”

Thượng Quan Băng Nhi không chút do dự nói: “Dĩ nhiên lợi hại, Chu nguyên soái là người ta tôn kính nhất. Tu vi của ông ấy đừng nói là ở Thiên Cung đế quốc của chúng ta, cho dù tới những đại quốc khác đảm nhiệm chức Nguyên soái cũng không có vấn đề gì cả. Bệ hạ cũng đã từng nói qua, cho dù tất cả Ngự Châu Sư của Thiên Cung đế quốc chúng ta có cùng lên một lúc, cũng không địch được Chu nguyên soái. Thiên Châu của Chu nguyên soái, đã tu luyện tới khóa thứ tám, chính là một vị Thiên Tông trung giai. Nhìn toàn bộ đại lục, cũng là một cường giả nhất lưu. Huống chi, Ý Châu của Chu nguyên soái lại là một trong tứ đại thuộc tính.”

Nghe Thượng Quan Băng Nhi khen cha của mình, Chu Duy Thanh lúc này cũng không cao hứng nổi. Nguyên nhân rất đơn giản, mới vừa rồi phải dốc toàn lực để chạy, thể lực của hắn cũng đã tiêu hao rất lớn, mồ hôi thoát ra rất nhiều, hô hấp càng lúc càng không đều, nói chuyện cũng trở nên khó khăn. “Nhanh một chút”Roi da lại xuất hiện trong tay của Thượng Quan Băng Nhi, mắt thấy bộ dáng mồ hôi chảy đầy mặt của Chu Duy Thanh, trong lòng nàng không khỏi thống khoái vô cùng. Thể lực của người này có vẻ không tệ, đã chạy xa như vậy mà còn có thể kiên trì, có thể thấy buổi sáng chỉ chịu có một roi đã lăn lộn vất vả chỉ là giả vờ.

“Doanh trưởng, ta mệt quá, cho ta nghỉ ngơi một lát đi.”Chu Duy Thanh lau mồ hôi trên mặt, vẻ mặt đáng thương nhìn Thượng Quan Băng Nhi.

Đáng tiếc, lần này Thượng Quan Băng Nhi đã quyết định cho dù như thế nào đi nữa cũng không thể tha cho hắn, cười lạnh một tiếng, một roi vung ra, đánh lên mông của Chu Duy Thanh cái “chát”. Chu Duy Thanh nhất thời đau đến giật cả mình, bước chân vừa mới chậm lại cũng đi nhanh hơn vài phần. Cái nội giáp của hắn cũng không có che được đến mông.

Thượng Quan Băng Nhi thì ngược lại, đi theo bên cạnh Chu Duy Thanh, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất đã bật xa đến hơn mười mét, dễ đến mức không thể dễ hơn.

Thể Châu của nàng chính là tăng phúc tốc độ, Ý Châu lại là am hiểu về Phong hệ, có thể nói là một hình tượng Thiên Châu Sư được phối hợp hoàn mỹ nhất về sự nhanh nhẹn. Nếu nàng thật sự đem tốc độ toàn lực triển khai ra, cho dù là Thể Tôn sơ giai cũng đừng hòng đuổi theo.

“ A! Đau chết mất!” Chu Duy Thanh bị trúng một roi, thầm nghĩ muốn thuận thế mà ngã xuống. Nhưng mà, không đợi hắn ngã xuống, một cái chân nhỏ thon dài đã xuất hiện trước mặt hắn, mũi chân đỡ dưới ngực hắn, lập tức ổn định thân thể hắn, ngay sau đó lại một roi quất vào mông hắn, làm cho Chu Duy Thanh phải kêu thảm lên một tiếng. “Ta cho ngươi giả bộ này.” Thượng Quan Băng Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói. Roi thứ nhất mà nàng đánh lên, thật ra cũng chỉ dùng mấy phần lực đạo, quả nhiên mới thử một chút đã biết người này giả bộ.

Trước mặt Thượng Quan Băng Nhi, Chu Duy Thanh căn bản cơ hội muốn ngã xuống cũng không có. Thượng Quan Băng Nhi giống như một ảo ảnh màu tím lúc nào cũng bên cạnh hắn, tốc độ chậm, là một roi, mới nghĩ muốn giả bộ ngã xuống, liền bị mũi chân đá lên, sau đó lại là một roi. Lúc này, hắn đã bị ăn rất nhiều roi, cái mông đau rát, thân thể càng lúc càng mệt, trong phổi giống như có cái gì đang cháy bỏng vậy, nhưng lại không thể chạy chậm lại được.

“Doanh trưởng, ta, ta...sai...rồi.” Kiểu nói chuyện mềm dẻo như vậy, Chu Duy Thanh rất là am hiểu, hảo hán không chấp thiệt thòi trước mắt. Đáng tiếc, Thượng Quan Băng Nhi đã bị hắn lừa mấy lần, khẳng định là không chịu bị lừa nữa.

“Bây giờ mới biết là sai? Đã muộn rồi.” Thượng Quan Băng Nhi oán hận nói.

Không đến một khắc, quân trang trên người của Chu Duy Thanh đã ướt đẫm mồ hôi, đây chính là hơn hai mươi cân đó! Hơn nữa, thực tế hắn cũng chỉ mới có mười ba tuổi mà thôi, chạy dưới cường độ cao như vậy, làm sao có thể chịu được.

Trước mắt tối sầm, thân thể của Chu Duy Thanh liền gục ngã xuống. Mà cái chân của Thượng Quan Băng Nhi lại lần nữa đá tới, nhưng mà, lần này nàng vừa đá lên, còn chưa kịp đưa roi lên, thân thể của Chu Duy Thanh đã ngã thật về phía sau. Thượng Quan Băng Nhi sững sốt, thân hình chợt lóe, đã đến phía sau lưng

của hắn, mũi chân đỡ lấy lưng của hắn, đưa hắn ra khỏi mặt đất, lúc này mới phát hiện ra, người này lần này thật sự đã hôn mê. “Này, này, Chu Tiểu Bàn”

Thượng Quan Bằng Nhi đá nhẹ hai cước lên người của Chu Duy Thanh. Khóa Ý Châu Bích Tỉ vương trên tay trái lóe lên, một tia hồng quang nhẹ nhàng bắn ra, chạm vào cổ tay Chu Duy Thanh. Nàng tất nhiên là sẽ không có tiếp xúc với da thịt của Chu Duy Thanh, thông qua loại phương pháp này mà xem mạch đập của hắn.

“Thật sự đã hôn mê?” Thiên lực của Thượng Quan Bằng Nhi đã tu luyện tới tầng thứ tám của Thiên Tinh Lực, mặc dù là thông qua năng lượng Ý Châu mà cảm thụ tình huống thân thể của Chu Duy Thanh, nhưng lúc này cũng đã rõ ràng, hắn không có giả vờ, mà đã thật sự mệt quá mà hôn mê.

17. Chương 5:bất Tử Thần Công. Thiên Châu Giác Tỉnh (1)

Bên trong phòng khách có hai người đang ngồi, một người là Đế Phong Lăng hoàng đế của Thiên Cung đế quốc, còn người ngồi bên cạnh, nhìn qua là tráng hán kiên cường cứng cỏi. Khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, dưới màu da như đồng cổ kia dường như có ánh sáng lưu chuyển, mặt chữ quốc, mắt hổ, mũi thẳng, miệng vuông, mặc dù đang ngồi nhưng cũng có thể nhận ra được thân hình khôi vĩ của hắn. Một thân trang phục không che đi được những bắp thịt cuộn cuộn trên thân thể hắn, hai mắt lấp lánh hữu thần, dường như có ánh sáng từ trong sâu thẳm con ngươi đen đó. Người này chính là trụ cột của Thiên Cung đế quốc, đại nguyên soái Chu Thủy Ngưu, cũng chính là phụ thân của Chu Duy Thanh.

Chu Đại nguyên soái cũng giống như Thượng Quan Bằng Nhi, cũng là xuất thân từ gia đình bình dân, khi còn bé đi chăn trâu kiếm sống, mới có tên như vậy. Nhưng không có người nào dám giễu cợt tên hắn, bởi vì ... những người làm như vậy, đều đã chết. “Bệ hạ, người xem cái này. Sáng nay có người đưa tới một phong thư, chính là bút tích của thằng nhóc đáng chết kia.” Chu Thủy Ngưu đem một phong thư đưa tới trước mặt Đế Phong Lăng.

“Chu đại ca, người không phải vì an ủi ta mà chuẩn bị đâu. Ý ta đã quyết, nếu như Duy Thanh thật sự xảy ra chuyện gì, thì nha đầu Đế Phù Nhã kia sẽ chôn cùng hắn.” Đế Phong Lăng kiên quyết nói.

Ngày hôm qua, hắn tự mình mang Đế Phù Nhã tới cửa tạ tội, nhưng biết được Chu Duy Thanh chưa trở về, lập tức phái một lượng lớn nhân thủ ra ngoài thành tìm kiếm, nhưng cũng không tìm thấy.

Chu Thủy Ngưu trầm giọng nói: “Bệ hạ, thần sao dám khi quân? Người cũng không nên bị thằng nhóc đáng chết kia lừa, thật ra, hắn so với những người khác còn giáo hoạt hơn rất nhiều, ngay cả ta cũng đã nhiều lần bị hắn lừa. Lần này, xem ra hắn tự biết gây họa, sợ ta đánh hắn nên mới không dám trở về, nói thật dễ nghe, cái gì đi ra ngoài xông xáo một phen, chó má, ta lại không biết là hắn không dám trở về, không cần để ý đến hắn.”

Đế Phong Lăng cười khỏ nói: “Duy Thanh một ngày không về, ta liền một ngày không thể an tâm! Chuyện này là lỗi của Đế Phù Nhã, đại ca, nếu Duy Thanh đã trở lại, người cũng không thể đánh hắn, lại nói, đứa nhỏ này cũng thật đáng thương, trời sinh kinh mạch bế tắc, người cũng đừng quá nghiêm khắc với hắn.”

Chu Thủy Ngưu hừ một tiếng, “Hỗ phụ khuyến tử. Nhưng mà xem như tiểu tử này còn tự biết thân mình, hắn nói rất đúng, hắn như thế nào có thể xứng đôi với công chúa điện hạ? ta thấy, cứ theo lời hắn nói, hôn sự kia hay là hủy bỏ đi.”

Đế Phong Lăng đột nhiên biến sắc: “Như vậy sao được, Đế Phù Nhã sinh ra là người của Chu gia, chết cũng là quỷ của Chu gia, đại ca, vua không nói chơi, chuyện này người không cần nói nữa. Nếu như chỉ vì Chu Duy Thanh không phải là Ngự Châu Sư mà hủy hôn, ta còn xứng là huynh đệ của người sao?”

...

Chu Duy Thanh từ trong hôn mê tỉnh dậy, mới phát hiện mình đã ở trong trường bông, vừa định di chuyển, nhất thời cảm giác được cơ thể khắp nơi đều đau đớn, mồ hôi trên người lại nhơm nhớp khó chịu. Nhất là hai chân, chỉ cần di động một chút, thì như là bị hàng vạn hàng nghìn mũi kim đâm vào, thống khổ vô cùng, làm hắn không khỏi rên rỉ thành tiếng.

“Thượng Quan Bằng Nhi, tiểu nha đầu này, ngươi chờ xem, sớm muộn gì có một ngày lão tử sẽ đem người chà đạp dưới chân.”

Trì hoãn trong chốc lát, Chu Duy Thanh mới miễn cưỡng đứng lên, vừa ngồi dậy, liền thấy bên cạnh có hai cái chén lớn cùng với một tờ giấy.

Trong hai cái chén lớn, một cái chén thì có ba cái bánh bao lớn, một cái khác thì có thức ăn. Chạy suốt từ trưa, Chu Duy Thanh dĩ nhiên đã đói bụng, lập tức không chút khách khí mà đã cầm bánh bao lên ăn, thâm nghĩ trong lòng: “tiểu nha đầu Thượng Quan Bằng Nhi này cũng còn có chút lương tâm. Bánh bao với đồ ăn cũng còn ấm, mùi vị cũng được, rõ ràng không phải là cơm trong phòng ăn của binh sĩ bình thường.” Vừa ăn, Chu Duy Thanh nhìn tờ giấy ở trên bàn, nội dung trong tờ giấy cũng rất đơn giản, chỉ có bốn chữ: “ Ngày mai tiếp tục.”

“Mẹ kiếp, vẫn chưa xong à! Không phải chỉ là sờ soạng người một chút sao?” Chu Duy Thanh tức giận chửi một tiếng, còn rất là hèn mọn bóp bóp cái bánh bao trong tay, coi như là tìm lại cảm giác.

Sau khi ăn xong cơm tối, Chu Duy Thanh liền đi ra khỏi trưởng phòng, cố nén cơn đau trên người đi tắm rửa, người này tuy rằng hèn mọn lại sợ chết, nhưng vẫn còn một điểm tốt, đó là rất thích sạch sẽ. Thuận tay đem quần áo giặt sạch, ngàn vạn lần đừng tưởng rằng hắn xuất thân từ quý tộc mà không phải làm việc nhà, ngược lại, việc nhà, nấu cơm hắn đều biết cả, cái này còn không phải là do lão nguyên soái ép làm sao.

Ở bên trong phủ nguyên soái, Chu Duy Thanh một mình ở trong một cái viện nhỏ, từ lúc sáu tuổi, tất cả đã tự mình làm hết, tất cả những gì cần có đều có hết, chỉ là không có ai hầu hạ. Vì chuyện này mà Chu đại nguyên soái cùng với Nguyên soái phu nhân cãi nhau không biết bao lần. Đáng tiếc là không thể thuyết phục Chu đại nguyên soái, cuối cùng, Nguyên soái phu nhân cũng chỉ có thể tranh thủ thỉnh thoảng tới dạy Chu Duy Thanh những việc này thôi.

Tắm rửa xong, thay lấy một bộ quân phục khác, giặt quần áo, Chu Duy Thanh lúc này mới trở lại trưởng phòng của mình, lúc này, cả quân doanh cũng đã an tĩnh lại.

Chu Duy Thanh sau khi trở về trưởng phòng mình, mở cái bao mang theo bên mình. Bên trong chính là một chút đồ chuẩn bị hắn mua sau khi đi ra khỏi cửa hàng rèn, ví dụ như một số bột gia vị, một lọ dầu thấp...đều là những đồ vụn vặt nhưng rất cần thiết cho cuộc sống. Hắn sợ nhất chính là sau khi tham gia quân ngũ, về sau sẽ không được ăn no, mua chút đồ gia vị, cho dù sau này ăn vụng cũng dễ dàng hơn một chút. Còn về dầu thấp kia lập tức phát huy công dụng.

Chu Duy Thanh lấy ra một cái bát đã rửa lúc trước, rót một chút dầu thấp vào bên trong, lại lấy một sợi dây nhỏ ngâm trong dầu rồi để một chút ra ngoài cái bát, sau đó dùng đá đánh lửa châm lên, lập tức làm được một ngọn đèn nhỏ tạm thời, nhất thời trong cái trưởng phòng nhỏ của hắn sáng lên.

Làm xong hết các việc đó, hắn lặng lẽ vén màn nhìn ngang liếc dọc, sau khi xác nhận là không có ai bên ngoài, lúc này mới rút đầu trở về. Trên trọng đưa tay vào ngực, lấy ra một bao vải dầu.

“May mắn lấy vải dầu bao lại, nếu không hôm nay ra mồ hôi nhiều như vậy thì đã làm hỏng rồi, chẳng may mà hỏng thì thật là phiền toái.”

Thật cẩn thận mở cái bao bằng vải dầu ra, bên trong có một quyển sách cổ. Đây đúng là một sách cổ, bởi vì nó căn bản không dùng giấy để chế tạo thành mà là dùng da dê khâu lại, dày chừng hai thốn, khoảng mấy chục trang, hình thức phong cách cổ xưa, có vài chỗ cũng đã bị tổn hại. Trên bề mặt có viết bốn chữ to: Bất Tử Thần Công.

Đây chính là bảo bối mà hôm qua Chu Duy Thanh đi lấy ở Tinh Thần Sâm Lâm. Thứ này là khi hắn mười tuổi, bị Chu đại nguyên soái ném vào một mảnh rừng già trong núi để huấn luyện năng lực sinh tồn, nhặt được từ bên cạnh một bộ xương, ngay cả Chu đại Nguyên soái cũng không biết. Vẫn bị hắn giấu ở trong một cái hốc cây ở Tinh Thần Sâm Lâm.

Lật trang bìa ra, trang thứ nhất hiện ra, trên mặt có một hàng chữ nhỏ: Tổng quát Bất Tử Thần Công:

“Người không có nghị lực lớn không thể tu luyện, người không có quyết tâm không sợ chết không thể tu luyện. Bất Tử Thần Công thật ra chính là Bất Tử Thần Công, biến không thể thành có thể, lấy ba mươi sáu đại tử huyệt làm đối tượng tu luyện, tìm đường sống trong cái chết, nếu không cẩn thận, hắn phải chết

không thể nghi ngờ, cẩn thận, cẩn thận. Nếu người nào có thể phá được ba mươi sáu đại tử huyết thì có thể chân chính tiếp dẫn lực lượng của trời đất, thọ ngang trời đất, bất hủ cùng Nhật Nguyệt.

18. Chương 5:bất Tử Thần Công. Thiên Châu Giác Tỉnh (2)

Mỗi người tu luyện Thiên lực đều phải có công pháp, thông qua công pháp để vận hành Thiên lực, hấp thu lực lượng thiên địa rèn luyện bản thân, khiến cho Thiên lực của mình tiến bộ. Tu luyện Thiên lực chia làm bốn giai đoạn lớn, đó là Thiên Tinh lực, Thiên Hư lực, Thiên Thần lực và Thiên Đạo lực, mỗi giai đoạn lại chia làm mười hai trọng. Bản Bất Tử thần công này, cũng là một loại công pháp tu luyện Thiên lực, chỉ là, nó thật sự quá đặc biệt, phương pháp tu luyện của nó cùng các loại công pháp khác hoàn toàn khác nhau.

Công pháp tu luyện Thiên lực phổ thông, bất luận là cấp bậc gì, cũng là minh tướng, đả tọa, luyện thể, dùng các loại phương pháp để kích thích tiềm lực cơ thể và hấp thu lực lượng thiên địa làm trụ cột.

Mà bản Bất Tử thần công lại tạo ra một lối tắt, phương pháp tu luyện của nó có thể nói là dễ dàng, đó chính là phá huyết. Phá ba mươi sáu đại tử huyết trên thân thể con người. Căn bản không cần hấp thu lực lượng thiên địa, cũng không cần minh tướng, đả tọa, hay luyện thể. Mỗi lần phá được một tử huyết, Thiên lực tự nhiên tăng lên một trọng. Tất cả quá trình tu luyện Thiên lực, cũng chỉ là chuẩn bị để phá huyết, có thể nói là đơn giản tới cực điểm, nhưng đồng thời cũng là khó khăn tới cực điểm. Nếu có thể xông phá toàn bộ ba mươi sáu tử huyết, như vậy Thiên lực ít nhất cũng có thể tu luyện tới ba mươi sáu trọng, thậm chí đột phá Thiên Thần lực, tiến vào tầng cuối cùng - Thiên Đạo lực.

Phải biết rằng, phụ thân của hắn, Chu đại nguyên soái thân là đệ nhất cường giả của Thiên Cung đế quốc, Thiên lực cũng chỉ tu luyện đến ba mươi hai trọng, chính là trình độ Thiên Thần lực đệ bát trọng, hơn nữa đã năm năm không có tiến bộ.

Lúc Chu Duy Thanh còn nhỏ, Chu đại nguyên soái đã từng tìm nhiều phương pháp tu luyện Thiên lực cho hắn thử, ít nhất trong các công pháp Chu Duy Thanh đã thử qua, chưa có bất kì công pháp nào mà quý đạo vận hành thiên lực lại đi qua ba mươi sáu đại tử huyết trên cơ thể.

Nguyên nhân chính là thế nên Chu Duy Thanh vẫn không dám đụng vào môn công pháp này. Mấy năm qua, hầu như năm nào Chu đại nguyên soái cũng kiểm tra thân thể hắn, nhưng theo tuổi hắn lớn dần lên tình trạng kinh mạch bế tắc vẫn không hề có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Tiếp tục như vậy, hắn chỉ có thể là phế vật. Chu Duy Thanh đã đấu tranh tư tưởng không biết bao nhiêu lần, có hay không tu luyện Bất Tử thần công này, cho tới hôm nay, hắn rốt cục hạ quyết tâm.

Chu đại nguyên soái bản thân chính là Thiên Châu sư, theo như quy luật di truyền của Thiên Châu sư, con cháu của Thiên Châu sư, chỉ cần có thể giác tỉnh bản mạng châu, như vậy khả năng là Thiên châu sư rất lớn.

Mà khi Chu Duy Thanh cẩn thận nghiên cứu kinh mạch cơ thể người, hắn phát hiện, mấy đường kinh mạch của mình bị tắc nghẽn, trong đó có cả mấy tử huyết, cũng chính vì vậy, Chu đại nguyên soái mặc dù có Thiên lực thâm hậu cũng không dám mạo hiểm dùng Thiên lực trợ giúp hắn xông phá kinh mạch. Chu Duy Thanh lúc ấy đã nghĩ đến, nếu như mình có thể tu luyện Bất Tử thần công này, đem mấy chỗ tử huyết đó giải khai, vấn đề kinh mạch bế tắc tự nhiên cũng được giải quyết, hắn cũng liền có thể có được Thiên lực.

Hôm nay, sau khi hắn nghe được bí mật về Thiên châu từ Thượng Quan Băng Nhi, khát khao trở thành một Thiên Châu sư đã vượt lên sự thống khổ của thân thể, hắn quyết định, vô luận như thế nào cũng phải thử tu luyện Bất Tử thần công, không thử, hắn tuyệt đối không cam tâm. Hắn biết rõ, thời gian của mình đã không còn nhiều, nếu như khi mười sáu tuổi vẫn chưa giác tỉnh bản mạng châu, thì sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội giác tỉnh bản mạng châu, tới lúc đó hắn vĩnh viễn chỉ có thể là phế vật. Ai nguyện ý làm cả đời phế vật? Chu Duy Thanh mặc dù rất sợ chết, nhưng hắn còn sợ cả đời phải làm phế vật hơn.

Hít sâu một hơi, vẻ thật thà trên mặt Chu Duy Thanh biến mất, chỉ còn lại vẻ ngưng trọng, dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn, hắn đem Bất Tử thần công lật sang trang thứ hai. Trang thứ hai chính là ghi lại chỗ

xung phá thứ nhất trong ba mươi sáu đại tử huyết.

Chỉ thấy trên tấm da dê cổ xưa viết: “Thân thể con người ước chừng có năm mươi hai đơn huyết, ba trăm song huyết, năm mươi kỳ huyết, tổng cộng có bảy trăm hai mươi huyết vị (DG: cộng lại thì là bảy trăm linh hai huyết chứ nhỉ! :-/). Có một trăm linh tám huyết yếu hại, trong đó có bảy mươi hai huyết khi đánh vào không đến nổi trí mạng, còn lại ba mươi sáu huyết là huyết khi đánh vào có thể mất mạng, được gọi là “ tử huyết”.

Bất Tử thần công phần Một - Thượng, Hạ chi tử huyết tu luyện công pháp (công pháp tu luyện tử huyết ở các chi trên và chi dưới). Huyết thứ nhất: huyết Kiên Tĩnh.

Huyết Kiên Tĩnh ở chỗ cao nhất của bả vai ...”

Một trang này ghi lại căn cứ phương pháp tu luyện huyết Kiên Tĩnh, còn có hình minh họa, có thể thấy rõ ràng vị trí huyết Kiên Tĩnh.

Huyết Kiên Tĩnh là song huyết, mỗi bên có một cái, Chu Duy Thanh thử ấn nhẹ trên huyết Kiên Tĩnh bên trái của mình một cái, nhất thời cảm thấy tê dại cả nửa bên người. Trong lòng thất kinh, quả nhiên lợi hại.

Phải biết rằng, trong ba mươi sáu đại tử huyết, cũng có sự phân chia mạnh yếu, hần đọc lướt qua một lần quyển Bất Tử thần công này. Tu luyện các tử huyết càng về sau càng khó khăn hơn.

Bất Tử thần công tổng cộng chia làm bốn phần, phần đầu tiên chính là “thượng, hạ chi tử huyết tu luyện công pháp”(công pháp tu luyện tử huyết ở các chi trên và chi dưới), tổng cộng có năm tử huyết; phần thứ hai là “bối yêu để bộ tử huyết phương pháp tu luyện” (công pháp tu luyện tử huyết ở vùng lưng, hông, và eo), có tám tử huyết; phần thứ ba là “hung phúc bộ tử huyết phương pháp tu luyện” (công pháp tu luyện tử huyết ở vùng ngực bụng), tổng cộng mười bốn tử huyết; cuối cùng là phần thứ tư “đầu cảnh bộ tử huyết phương pháp tu luyện” (công pháp tu luyện tử huyết ở vùng đầu cổ), tổng cộng chín tử huyết.

Có thể nói là từ dễ đến khó. Nói như vậy, nhưng cảm giác khi ấn vào huyết Kiên Tĩnh cũng làm cho Chu Duy Thanh sợ hãi không thôi, thứ này có thể xung phá thật sao?

Do dự một chút, hần rút cục vẫn kiên định lòng tin của mình, người chết chym chỉ lên trời, chẳng lẽ sống được trăm triệu năm, một khi thành công, mình liền có hy vọng trở thành Thiên Châu sư, lần này không thử thì vĩnh viễn là phế vật.

Không thể làm phế vật. Kiên định tín niệm trong lòng, Chu Duy Thanh rút cục quyết định tu luyện, bắt đầu ngưng thần tĩnh khí, dựa theo phương pháp ghi trong phần đầu tiên Bất Tử thần công tiến hành tu luyện.

Đem ý niệm tập trung ở huyết Kiên Tĩnh, hần yên lặng cảm thụ thân thể của mình, vạn sự khởi đầu nan, bước đầu tiên khó khăn nhất chính là cảm nhận được Thiên lực yếu ớt tồn tại trong cơ thể, rồi dần dặt chúng đánh sâu vào huyết Kiên Tĩnh. Dựa theo phần đầu tiên Bất Tử thần công ghi lại, huyết Kiên Tĩnh là huyết dễ dàng xung phá nhất trong ba mươi sáu đại tử huyết, mấu chốt là sau khi xung phá có thể sống sót hay không, nếu như xung phá huyết Kiên Tĩnh thành công mà còn sống, vậy thì đã qua cửa thứ nhất.

Qua nửa canh giờ, cảm giác toàn thân mệt mỏi cùng đau đớn làm Chu Duy Thanh có chút không giữ được bình tĩnh, lúc này hần không phát hiện cảm giác được một chút Thiên lực nào. Hần mặc dù sợ chết, nhưng lại rất kiên trì, nếu đã quyết định, vậy thì nhất định sẽ kiên trì tới cùng.

Một canh giờ qua đi, bên ngoài đã là đêm khuya, chỉ thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót phá tan màn đêm yên tĩnh.

Chẳng lẽ ta thật không thể tu luyện? Đến cả Bất Tử thần công này cũng không thể tu luyện sao? Chu Duy Thanh đã có chút chán nản, hần ngồi suốt một canh giờ, đến xương sống rã rời, lưng đau nhức, chân như bị chuột rút, nhưng vẫn như cũ không có nửa điểm cảm giác được Thiên lực trong cơ thể.

19. Chương 5: bắt Tử Thần Công. Thiên Châu Giác Tỉnh (3)

Cảm ứng được Thiên lực, Chu Duy Thanh hết sức mừng rỡ, vội vàng đem ý niệm tập trung đến bụng, dụng tâm cảm thụ dòng khí lưu trữ lạnh như băng kia, dần dần nó chậm rãi đi lên.

Ngoài ý muốn của hắn, khí lưu lạnh lẽo này sau khi suốt hiện thì càng ngày càng trở nên rõ ràng không hề giống với ghi chép trong Bất Tử thần công, trong Bất Tử thần công ghi chép thì nó chỉ là một tia khí lưu mà thôi. Khi dần dần luồng khí lưu này đến ngực thì nó đã trở thành một dòng khí lưu nhỏ, quá trình hết sức thuận lợi, có thể thấy sẽ dẫn nó lên được huyết Kiên Tỉnh.

“Nhất định phải thành công!” Chu Duy Thanh điên cuồng hét trong lòng, đến bây giờ hắn không thể hối hận được nữa, cắn chặt hàm răng, dùng ý niệm thúc dục dòng khí lưu lạnh lẽo kia hung hăng đánh vào huyết Kiên Tỉnh.

Trong sát na dòng khí lưu lạnh lẽo kia đánh vào huyết Kiên Tỉnh, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy nửa người bên trái trong nháy mắt mất đi cảm giác, ngay sau đó cảm giác chết lặng này từ bên trái lan sang bên phải, chỉ trong mấy lần hô hấp, cả người hắn, trừ cái đầu ra, đã hoàn toàn mất đi cảm giác.

Trong nháy mắt, một cỗ hơi thở cuồng bạo từ huyết Kiên Tỉnh bên trái của hắn bộc phát, điên cuồng phá hoại cơ thể hắn, bất quá Chu Duy Thanh cũng không cảm thấy thân thể đau đớn nữa, hắn chỉ cảm thấy ý thức của mình càng ngày càng trở nên mơ hồ.

Phốc một tiếng. Hắn phun ra một búng máu tươi, hắn cũng không biết thật ra thì trong quá trình tu luyện Thiên lực, đau đớn cũng không đáng sợ, mà đáng sợ nhất chính là tình huống mà hắn gặp phải – mất đi ý thức.

Đây rõ ràng là tẩu hỏa nhập ma rồi. Trong phần mở đầu Bất Tử thần công cũng ghi lại, Bất Tử thần công cũng chính là Bất Tử thần công, thần công này đúng là thần kì, nhưng là trong giai đoạn đầu tu luyện hoàn toàn là dựa vào vận may, tỷ lệ thành công chỉ là một phần vạn. Chu Duy Thanh cũng không phải trong một phần vạn ấy, hắn đã tẩu hỏa nhập ma. Phá tan tử huyết mà tẩu hỏa nhập ma, chỉ có một kết quả, đó chính là chết.

Kẻ đáng thương này vẫn còn không biết lần đặt cược này mình sắp sửa gặp phải cái gì, hắn chỉ cảm giác vị trí huyết Kiên Tỉnh giống như một cái phễu, tinh khí toàn thân dâng lên thoát ra ngoài. Dưới tình huống sắp tử vong này, Chu Duy Thanh lại không hề cảm thấy thống khổ, ngược lại hắn lại có cảm giác phiêu diêu, siêu thoát trần tục.

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, Chu Duy Thanh trong lòng còn nghĩ mình may mắn, chẳng lẽ ta thành công rồi sao?

Đang lúc này, một luồng khí lưu vô cùng âm lãnh từ bụng hắn bộc phát, giống như một quả cầu băng khổng lồ nổ tan tành trong bụng hắn, hơn nữa dường như vô số băng tiễn điên cuồng chui vào kinh mạch hắn. Trước đó hắn còn đang phiêu diêu, khoái cảm, trong nháy mắt có cảm giác như rơi vào trong hầm băng, cảm giác chết lặng đã bị thay thế bằng cảm giác âm lãnh vô cùng. Giờ khắc này, trong lòng hắn sinh ra một cảm giác khát máu mãnh liệt, vốn trông mắt màu đen giờ đã trở nên đỏ rực, mái tóc ngắn mềm mại giờ đây đã dựng đứng lên, tất cả lỗ chân lông đồng thời tản mát ra khí lưu màu xám đen.

Cảm giác ở vị trí huyết Kiên Tỉnh, khi khí lưu màu xám đen xuất hiện cũng đã biến mất, không còn cảm thấy gì nữa. Nếu nói lúc trước Chu Duy Thanh xông phá huyết Kiên Tỉnh giống như dùng kim châm vào quả bóng, thì lỗ thủng lúc này đã được khí lưu màu xám vá lại.

Thân thể Chu Duy Thanh run lên, sự rét lạnh này cũng không phải đến từ bên ngoài mà đến từ trong cơ thể, lạnh từ trong nội tạng, từ trong máu, thậm chí lạnh đến tận xương tủy.

Hắn chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí từ trong cơ thể không ngừng thoát ra, kèm theo hàn khí thoát ra có thể thấy rõ ràng ngoài da hắn có một làn sương màu xám đen, rét lạnh đến cực độ làm hắn không khống chế được thân thể, ngã nhào ra mặt đất, há to miệng, mỗi lần hô hấp lại thở ra một làn khí lưu màu xám đen trong cơ thể, hoa văn màu đen, xám lặng lẽ lan ra trên da hắn.

Chu Duy Thanh mạo muội tu luyện Bất tử thần công thật ra cũng không khác gì tự sát, tỷ lệ một phần vạn há lại dễ dàng gặp được. Nhưng mặc dù hắn không có vận may trong việc tu luyện nhưng ở một phương diện khác hắn lại may mắn đến cực điểm, sự may mắn này chính là từ hạt châu màu đen hắn nuốt lúc trước ở Tinh Thần sâm lâm.

Nếu như nói tu luyện thành công Bất Tử thần công thì tỷ lệ chỉ là một phần vạn thì nuốt được hạt châu kia chính là duy nhất, khả ngộ bất khả cầu. (chỉ có thể gặp không thể tìm).

Bởi vì hắn tu luyện Bất tử thần công, phá vỡ huyết Kiên Tinh, làm cho hạt châu màu đen kia đang ngủ yên bị kích phát ra ngoài. Tình cảnh này chính là do hạt châu kia tạo ra. Vốn là hạt châu kia sau khi tiến vào thân thể hắn sẽ dần cải tạo thân thể hắn, bị hắn tiêu hóa dần dần. Nhưng hắn lại tu luyện Bất Tử thần công nên đã dẫn phát ra năng lượng của hạt châu.

Hơi thở vô cùng tà ác điên cuồng bành trướng trong cơ thể hắn, năng lượng cực kì rét lạnh chính là từ hạt châu kia mà ra, luồng năng lượng này không có chút cản trở nào xâm nhập vào mọi ngóc ngách trong cơ thể Chu Duy Thanh, quá bá đạo.

Nếu đổi lại là người khác có lẽ đã bạo thể mà chết, nhưng Chu Duy Thanh thì khác, thân thể hắn đang điên cuồng hấp thu năng lượng khổng lồ trong hạt châu kia.

Thật ra thì đây cũng là nguyên nhân hạt châu kia lưu lạc trong không gian tìm kiếm không biết bao lâu mới lựa chọn Chu Duy Thanh, lúc ấy Chu Duy Thanh bị Đế Phù Nhã dùng hỏa cầu oanh kích, khi sắp tử vong từ trên người hắn tán phát ra oán khí mãnh liệt, hạt châu màu đen này bị oán khí mãnh liệt của hắn hấp dẫn mới phá vỡ không gian, vừa lúc bị Chu Duy Thanh phun trúng một búng máu, mà trong máu Chu Duy Thanh có lực lượng tà ác tương hợp với lực lượng bốn nguyên của hạt châu mới khiến nó lựa chọn Chu Duy Thanh. Về phần vì sao Chu Duy Thanh có lực lượng tà ác trong máu, thì rất đơn giản, bởi vì phụ thân hắn, Chu Đại Nguyên soái, có ý châu chính là mang thuộc tính hắc ám, cho nên thuộc tính của Chu Duy Thanh tự nhiên là giống cha hắn. vì vậy, hiện tại hắn mới có thể dung hợp hạt châu vào cơ thể.

Nhưng năng lượng của hạt châu này thật sự là quá bá đạo, ngoài bốn nguyên lực lượng của nó là hắc ám thì nó còn có nhiều loại thuộc tính khác, chính là khi tìm kiếm trong không gian nó đã hấp thu các loại năng lượng khác. Những năng lượng khổng lồ này đang dung nhập lại trong cơ thể Chu Duy Thanh làm thay đổi thuộc tính bốn nguyên của hắn. Sự thống khổ này so với nỗi đau da thịt thì khinh khủng hơn không biết bao nhiêu lần.

20. Chương 6:bích Tử Vi Tế. Biển Thạch Miêu Nhãn (1)

Cặp mắt đỏ như máu kia lạnh như băng, tràn ngập tà ác, bạo lực, yêu dị, và những mặt trái của con người, tu vi của nàng mặc dù không tính là mạnh, nhưng dù sao cũng là Thiên Châu sư, nhưng khi nàng thấy đôi tròng mắt này, cũng cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển (đầu óc quay cuồng), phảng phất linh hồn của mình cũng bị kia ánh mắt tà dị kia xuyên qua.

mê muội trong chốc lát, một cỗ lực lượng truyền đến, Thượng Quan Bằng Nhi chỉ cảm thấy thân thể mình trong nháy mắt đã nằm trong một lồng ngực cường tráng. Bản năng bảo vệ thân thể làm nàng chợt thanh tỉnh mấy phần, mở to hai mắt nhìn lại, đôi mắt tà dị kia đã gần ngay trước mắt, mà chủ nhân đôi mắt kia chính là Chu Tiểu Bàn.

Lúc này Chu Duy Thanh, toàn thân cơ bắp phồng lên, cả người tựa hồ cũng to ra một vòng, ngoài da còn có hoa văn màu xám đen yêu dị, cả người tản ra một cỗ hơi thở vô cùng cuồng bạo. quân trang trên người hắn đã sớm biến mất không thấy, chỉ có một cái nội giáp màu bạc bị cơ bắp làm phồng lên, may là gần ma nhận xà hết sức bền bỉ, mới không bị hắn thân thể hắn phá vỡ.

“Buông ta ra.” Thượng Quan Bằng Nhi phẫn nộ quát một tiếng, muốn thúc dục Thiên lực trong cơ thể tránh thoát hai cánh tay Chu Duy Thanh, nhưng ngay lúc này, tà quang trong mắt Chu Duy Thanh lóe lên, đột nhiên cúi đầu, hôn vào môi của nàng.

Thượng Quan Bằng Nhi chỉ cảm thấy một cổ hơi thở vô cùng âm lãnh trong nháy mắt từ Chu Duy Thanh trong miệng truyền vào cơ thể mình, Thiên lực vừa thúc dục lên giống như bị đông kết lại, không cách nào vận chuyển được nữa, càng làm nàng lâm vào sợ hãi chính là ở trong hơi thở vô cùng âm lãnh còn mang theo một cổ dục vọng thú tính, làm cho toàn thân nàng bủn rủn, thân thể lạnh như băng, đồng thời trong lòng nàng lại nóng bỏng giống như thiêu đốt, một loại khát vọng nguyên thủy nhất của loài người trong nháy mắt đã bị hơi thở trong miệng Chu Duy Thanh tiến vào dẫn phát ra.

Tế phẩm. Vào lúc này, mặc dù thần trí Thượng Quan Bằng Nhi đã không còn thanh tỉnh, nhưng trong tiềm thức nàng nghĩ tới hai chữ này.

Đây là một truyền thuyết, trong truyền thuyết, có một tồn tại đặc thù, đó là những cường giả trong giới Thiên Châu sư, số lượng của bọn họ cực ít, nhưng cũng là Thiên Châu sư cường đại nhất. Nhưng bọn họ cũng là tượng trưng cho tà ác. Khi bản mạng châu của họ giác tỉnh, bản thân sinh ra một loại nguyên tố đặc thù có thuộc tính áp chế, thuộc tính loại này được gọi là Tà Ác, tà khí thiêu đốt, khiến khi bọn họ giác tỉnh bản mạng châu đột nhiên trở nên cường đại nhưng đồng thời cũng trở nên khát máu, ngay lúc này, nhất định phải có một tế phẩm bọn họ mới có thể tránh được việc bị tà khí quấy nhiễu. Mà tế phẩm lại thường là những người thân bên cạnh họ. Nhất là người khác giới. Mà một khi bọn họ tìm được tế phẩm, thành công thức tỉnh bản mạng châu của mình, trong số thuộc tính của bọn họ sẽ có thuộc tính Tà Ác, so với Thiên Châu sư bình thường càng cường đại hơn.

Nhưng là, những tế phẩm này khi giác tỉnh Thiên châu của Thiên Châu sư thành công, thì kết cục của họ chỉ có thể là tử vong, thậm chí là bị cưỡng hiếp rồi tàn nhẫn giết chết. Cái này căn bản không phải Thiên Châu sư có thể khống chế, vì vậy, sau khi giác tỉnh bản mạng châu bọn họ phát hiện hành vi man rợ của mình, có người không thể tiếp nhận thực tế mà tự sát, cho dù không tự sát, thì thông thường tính cách cũng sẽ biến đổi, trở thành ngoại tộc Thiên Châu sư. Ngoại tộc Thiên Châu sư này là một tộc mà không ai muốn đụng đến họ, cũng là tồn tại kinh khủng nhất. Thượng Quan Bằng Nhi ngàn vạn lần không nghĩ tới, loại chuyện này lại rơi vào chính mình.

Thật ra thì đây cũng là do nàng quá khinh suất, nàng dù sao mới mười lăm tuổi, mặc dù ở bên ngoài lều cảm nhận được năng lượng cường đại bên trong, nhưng nàng rất tự nhiên cho rằng Chu Tiểu Bàn mới vừa giác tỉnh Thiên châu làm sao có thể so sánh với Thiên Châu sư đã có hai khóa Thiên châu là nàng đây? Cho nên trước khi vào nàng không có thúc dục Thiên Châu, nên mới bị Chu Duy Thanh chế phục trong nháy mắt.

Xong, tất cả đều xong, ta sẽ chết như vậy sao? Mụ mụ, mụ mụ. . . , thời khắc cuối cùng Thượng Quan Bằng Nhi còn thanh tỉnh thần trí người nàng nghĩ đến là mẫu thân của mình, hai hàng nước mắt theo gương mặt chảy xuống, sau một khắc, thân thể của nàng, cùng Chu Duy Thanh đã hoàn toàn lâm vào dục vọng điên cuồng.

Khí lưu màu xám đen điên cuồng từ trong cơ thể Chu Duy Thanh tán phát ra, tựa như một cái kén khổng lồ bao lấy thân thể hai người.

Y phục của Thượng Quan Bằng Nhi bị xé thành mảnh nhỏ ném ra khỏi cái kén khổng lồ kia, tiếng thổ dốc vang lên ồ ồ, thanh âm yêu kiều “đau nhưng mà sướng” không ngừng từ trong đó truyền ra.

Xương cốt Chu Duy Thanh không ngừng vang lên thanh âm lách cách, lực phủ ngũ tạng cũng biến đổi, máu trong cơ thể chảy nhanh hơn bình thường gấp năm lần, thân thể của hắn đang được lực lượng vô cùng tà ác mà thần kỳ kia điên cuồng cải tạo. Hoa văn màu xám đen trên da hắn cũng càng trở nên đậm hơn, ánh sáng màu xanh, màu lam, màu bạc liên tiếp ra bên ngoài cái kén khổng lồ.

Không biết qua thời gian bao lâu, tất cả mới dần trở về bình thường xuống lại, huyết sắc trong mắt Chu Duy Thanh càng thêm nồng nặc, vào lúc này, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một loại cảm xúc mãnh liệt muốn cắn nuốt kẻ trong ngực mình. Giống như là khóa hắc châu kia muốn cắn nuốt Bích Tỉ Vương. Nhưng lúc đó, trước khi khí lưu màu xám đen ở bên người hoàn toàn biến mất, hắn thấy rõ đôi mắt đáng yêu, xinh đẹp dường như đang khóc.

“Không thể, không thể cắn nuốt nàng.” Đây là ý niệm cuối cùng trong đầu Chu Duy Thanh, sau đó, hắn đã ôm chặt thân thể của nàng, hai người cùng lúc run rẩy kịch liệt, Chu Duy Thanh cùng tế phẩm của hắn

ngắt đi trong sự sung sướng cực đỉnh, tất cả cũng giống như thủy triều rút đi. Mà trên hai cổ tay hắn, đã có một khỏa hạt châu.

Khi thần chí Thượng Quan Băng Nhi dần dần khôi phục như cũ, đầu tiên nàng ngửi thấy một mùi kỳ dị, sau đó nàng mới dần dần tỉnh táo lại. Thân thể đau đớn kịch liệt làm nàng không khỏi rên rỉ thành tiếng.

Ta làm sao đây? Lúc trước hôn mê sâu làm ý thức của nàng rất không tỉnh táo, mờ mịt mở hai mắt ra. Nàng phát hiện, mình nằm ở trên một lồng ngực vạm vỡ, trong nháy mắt, thân thể của nàng run rẩy kịch liệt. Bởi vì nàng phát hiện, bất luận là nàng, hay là người bên dưới nàng đều không có một mảnh vải che thân. Hạ thân còn không ngừng truyền đến từng đợt đau nhói.

Miễn cưỡng chống đỡ từ trên người Chu Duy Thanh lật xuống, trí nhớ lúc trước mới từ từ khôi phục như cũ.

21. Chương 6:bích Tỉ Vi Tế. Biển Thạch Miêu Nhãn (2)

Khi nàng muốn vận khởi Thiên lực, lại phát hiện, Thiên lực của mình chỉ còn lại một tia, ngay cả xuất ra Thể châu và Ý châu cũng không thể làm được. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể đi tìm vũ khí bên cạnh.

“Ừm...” Đúng lúc ấy, Chu Duy Thanh rên nhẹ một tiếng, cũng từ trong hôn mê thanh tỉnh lại. Hắn tỉnh lại là vì khi Thượng Quan Băng Nhi lật từ trên người hắn xuống lại đè lên tay hắn.

Mơ mơ màng màng mở mắt, hắn liền nhìn thấy được Thượng Quan Băng Nhi không có một mảnh vải che thân, nhất thời, hắn mở to hai mắt. Động tác của Thượng Quan Băng Nhi cũng trong nháy mắt ngừng lại, trong đôi mắt đẹp tràn ngập tức giận và sát khí, hung hăng nhìn hắn. Nhưng nàng cũng kinh ngạc phát hiện, Chu Duy Thanh giật mình như thể nhưng rất nhanh liền bình thường trở lại, hơn nữa còn lập tức nhắm hai mắt lại, trong miệng lầm bầm nói: “Làm ta hết cả hồn, nhất định là xuân mộng. Tiếp tục ngủ, nói không chừng còn có thể cùng nàng phát sinh chuyện gì.” (Dg: Ta khát, thẳng đâm dê dê tiện này)

“Ta —— muốn —— giết —— chết —— người ——.” Năm chữ này cơ hồ từ kẽ răng Thượng Quan Băng Nhi phát ra, nàng cũng đã tìm thấy vũ khí. Miễn cưỡng chống đỡ thân thể rút ra một mũi tên trong bao tên, hướng Chu Duy Thanh mà đâm tới.

Mà khi Chu Duy Thanh nghe được tiếng nàng nghiêng răng nghiêng lợi, cũng đã tỉnh táo lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy Thượng Quan Băng Nhi hướng mình đâm tới, hắn kinh hoảng vội vàng né tránh, tốc độ so với trước kia nhanh hơn rất nhiều, trực tiếp từ chỗ nằm nhảy ra, tránh thoát một kích của Thượng Quan Băng Nhi. Mà Thượng Quan Băng Nhi sau khi phát ra một kích kia, một chút thể lực vừa khôi phục nhất thời tiêu hao hơn phân nửa, hắn là không thể tiếp tục truy kích.

“Đây là thật sao?” Chu Duy Thanh trợn mắt há hốc mồm nhìn Thượng Quan Băng Nhi. Hắn cũng dần dần thanh tỉnh lại, lúc này hắn đã xác định mọi chuyện là thật. Thật sự chuyện trước mắt làm hắn quá xúc động.

Hắn nhìn thấy Thượng Quan Băng Nhi không chỉ trần như nhộng, mà trên làn da mềm mại nõn nà của Thượng Quan Băng Nhi cơ hồ chỗ nào cũng thấy được vết bầm tím, cái đùi thon dài tựa hồ còn có vết máu ẩn hiện.

ý niệm đầu tiên của Chu Duy Thanh chính là mình xong đời rồi, hắn đã nhớ lại một chút chuyện phát sinh tối hôm qua, nhưng hắn chỉ nhớ rõ mình tựa hồ thấy được một con cạp quái dị lưng mọc hai cánh, đuôi có móc giống bò cạp, rồi hắn hoàn toàn không khống chế được thân thể của mình nữa, lâm vào trạng thái nửa hôn mê, cả người cũng đắm chìm ở trong thống khổ vô cùng. Nhưng sau đó tựa hồ cảm giác bất đồng, hắn phảng phất tìm được một chỗ phát tiết, một loại cảm giác cực kì sáng khoái từ từ thay thế thống khổ lúc trước. Trong cơ thể vô số đạo khí lưu diên cuồng cũng dần dần yên tĩnh trở lại, thống khổ từ từ biến mất, hắn hoàn toàn hiểu rõ, mình tựa hồ đã tỉnh lại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, mà khi đó hắn đã nhìn thấy Thượng Quan Băng Nhi, khi đó nàng phảng phất đang ở dưới người mình rên rỉ ...

Chu Duy Thanh mặc dù có chút hèn mọn, có chút giáo hoạt, phát dục so với bạn cùng lứa tuổi sớm hơn một chút, vóc người cao lớn hơn một chút, nhưng thực tế, bản tính cũng không xấu. Gặp phải loại chuyện

này, đầu óc của hắn cũng trống rỗng. Hủy đi sự trong sạch của người ta hơn nữa còn bạo ngược như thế, bất luận Thượng Quan Băng Nhi hiện tại làm gì hắn, hắn cũng sẽ không có nửa phần oán hận.

Thượng Quan Băng Nhi run rẩy bò dậy, nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, có chút khó khăn giờ mũi tên lên, lần nữa đâm tới Chu Duy Thanh.

Đinh, một tiếng nhỏ vang lên, mũi tên đâm vào ngực Chu Duy Thanh, bị nội giáp trên người hắn ngăn lại, Thượng Quan Băng Nhi hiện tại căn bản là không có bao nhiêu khí lực, lần này đem hết toàn lực đâm tới, ngược lại làm nàng ngã vào trong ngực Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh theo bản năng ôm lấy thân thể mềm mại đầy vết bầm tím của nàng, một đêm này của Thượng Quan Băng Nhi cũng làm hắn thanh tỉnh mấy phần.

“Thật xin lỗi, ta thật không phải cố ý, ta cũng không biết tại sao lại như vậy. Mặc dù ta biết ta không xứng với ngươi, nhưng nếu như ngươi nguyện ý, ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi.” Chu Duy Thanh nói ra những lời này, hắn rất chân thành, không có một chút đùa giỡn như bình thường, trước kia lúc ở nhà, chỉ khi hắn phạm vào sai lầm lớn mới xuất hiện tình huống như thế.

Thân thể Thượng Quan Băng Nhi trong ngực Chu Duy Thanh tựa hồ cứng lại, bởi vì nàng ngã vào trong ngực Chu Duy Thanh, ánh mắt rơi vào cổ tay trái Chu Duy Thanh, nàng nhìn thấy một khỏa châu màu đỏ, cực kỳ giống với Hồng Bảo Thạch Ý châu. Sở dĩ nói nó cực kỳ giống với Hồng Bảo Thạch, là bởi vì màu sắc nó cùng Hồng Bảo Thạch giống nhau như đúc, nhưng lại có điểm hoàn toàn khác Hồng Bảo Thạch, trên khỏa châu màu đỏ có một vết ánh sáng, vết ánh sáng này vô cùng xinh đẹp, giống như là mắt mèo vậy. Không sai, đây chính là đặc thù của Miêu Nhân bảo thạch.

Thân là Thiên Châu sư, Thượng Quan Băng Nhi đối với Ý châu của Thiên Châu sư cực kỳ nhạy cảm, mặc dù lúc này đang cực kỳ thống khổ, cũng không thay đổi bản năng của nàng. Thân thể nàng sở dĩ bất động, cũng là bởi vì thấy được khỏa thiên châu quái dị này. Trong trí nhớ của nàng, không có bất kỳ loại thiên châu nào có hình dáng này.

Miêu Nhân Thiên châu đúng là có tồn tại, nó tượng trưng cho Không Gian Hệ thuộc tính trong tứ đại thượng vị Ý châu, nhưng là Ý châu sư bình thường nếu như có Miêu Nhân Ý châu, thì màu của Miêu Nhân Ý châu hẳn là màu vàng, đây là Miêu Nhân bảo thạch bình thường. Mà Thiên Châu sư nếu như có Miêu Nhân Ý châu, Ý châu sẽ là hình thái Miêu Nhân bảo thạch cao nhất, chính là Miêu Nhân bảo thạch đẹp nhất, huyền lệ nhất - Kim Lục Miêu Nhân (Kim: vàng; Lục: xanh lá cây). Kim Lục Miêu Nhân có màu vàng nhàn nhạt cộng thêm một chút xanh nhạt lóng lánh mỹ lệ, cũng không phải là màu đỏ.

Thượng Quan Băng Nhi giờ tay lên, muốn lau nước mắt, nhìn rõ ràng một chút, nhưng Chu Duy Thanh đang ôm nàng lại hiểu lầm. Hắn cho là Thượng Quan Băng Nhi lại muốn động thủ với hắn lần nữa.

Trên người Chu Duy Thanh mặc dù có nội giáp Thái Hợp Kim, nhưng cũng chỉ là phòng hộ nửa người trên mà thôi, Thượng Quan Băng Nhi lại là Thiên Châu sư! Thiên tính sợ chết làm cho hắn theo bản năng buông Thượng Quan Băng Nhi ra, chạy vào một góc lều.

Thượng Quan Băng Nhi ngã vào chỗ nằm, nhất thời, đau đớn làm thân thể của nàng không khỏi co rút lại, cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại, oán hận mãnh liệt lần nữa xuất hiện.

Chu Duy Thanh tối ngày hôm qua bắt đầu lúc tu luyện, áo ngoài đã cởi ra, vì vậy, khi thân thể của hắn sinh ra dị biến, chẳng qua là áo lót bên trong bị xé nát mà thôi, ý niệm sợ chết trong đầu vừa xuất hiện, nhất thời giống như thủy triều cuộn cuộn dâng lên, hắn nhất lấy quần áo của mình, nghiêng người chạy ra khỏi trường, tốc độ so với bình thời còn nhanh hơn.

Lúc này đã là sáng sớm, sắc trời bên ngoài đã tờ mờ sáng. Phía chân trời ánh sáng đã bắt đầu khuếch trương.

Vừa ra khỏi trường, Chu Duy Thanh vội vàng mặc quần áo rồi nhanh chân bỏ chạy, hắn biết mình thật có lỗi với Thượng Quan Băng Nhi, nhưng bất luận thế nào, cũng phải thoát được tính mạng trước rồi hãy nói.

22. Chương 6:bích Tỉ Vi Tế. Biển Thạch Miêu Nhân (3)

Lúc này Chu Duy Thanh mới nhớ tới vì sao tối hôm qua lại phát sinh chuyện như vậy, không khỏi thầm than: “Hồng rồi.” Khi hắn vừa chạy đi, bản Bất Tử Thần Công kia vẫn còn để ở trong trường.

Bất quá, rất nhanh hắn liền vui mừng, chẳng lẽ nói ta đã luyện thành Bất Tử Thần Công? Lúc này hắn đã chạy ra khỏi quần doanh, nhìn một hướng rồi nhanh chóng chạy đi, đồng thời cũng tập trung ý niệm đến Huyệt Kiên Tĩnh.

Nhất thời, Chu Duy Thanh phát hiện Huyệt Kiên Tĩnh của mình dường như biến thành một cái xoáy nước, bất quá không giống như khi bị phá tan đêm qua nó không ngừng đem lực lượng của mình xả ra ngoài mà giống như đang hấp thu cái gì từ bên ngoài, làm xuất hiện một luồng khí xoáy kỳ dị.

Khi hắn tập trung ý niệm tại luồng khí xoáy này, Chu Duy Thanh lập tức cảm giác được hấp lực của luồng khí xoáy tăng cường rõ rệt, một luồng khí thanh lương không ngừng từ bên ngoài đi vào trong cơ thể, cuối cùng chìm vào đan điền. Không chỉ vậy, Chu Duy Thanh rất nhanh liền phát hiện thân thể có những biến hóa khác.

Khi hắn đem ý niệm tập trung ở hai huyệt Kiên Tĩnh, ba nơi khác của thân thể cũng xuất hiện cảm giác tương tự.

Đầu tiên là ở ngay chỗ lõm xuống của hai cổ tay, tuy Chu Duy Thanh không nhớ toàn bộ Bất Tử Thần Công, nhưng mấy từ đầu hắn đã xem đi xem lại nhiều lần, lập tức nhớ đến đây là huyệt thứ hai trong năm huyệt ghi trong phần đầu tiên của Bất Tử Thần Công, tên là: Thái Uyên. Huyệt Thái Uyên nếu bị đánh trúng, sẽ ngăn cản trăm mạch, gây ra nội thương. Thái Uyên và Kiên Tĩnh giống nhau, cũng là song huyệt, mỗi cổ tay có một cái.

Trừ huyệt Thái Uyên ra, còn có hai huyệt phía dưới, cách đầu gối ba tấc, nằm cạnh xương ống chân là huyệt thứ ba Túc Tam Lí, trên mắt cá chân ba tấc, cuối xương ống chân là huyệt thứ tư Tâm Âm Giao, bốn đại tử huyệt này đều giống như huyệt Kiên Tĩnh, mỗi chỗ đều sinh ra một luồng khí xoáy, lặng lẽ hấp thu năng lượng bên ngoài cơ thể.

Chu Duy Thanh rất nhanh đã hiểu, thầm nghĩ, đây nhất định là công lao của khóa màu đen hạt châu kia, là nó giúp ta liên tiếp đã thông các tử huyệt, nói cách khác, phần đầu Bất Tử Thần Công, ta chỉ còn thiếu một huyệt cuối cùng là có thể luyện thành. Thiên Lực cũng đã đạt đến Thiên Tinh Lực đệ tứ trọng.

Thần kinh người này thật vô cùng cứng cỏi, một khắc trước còn vô cùng hối hận vì thương tổn Thượng Quan Băng Nhi, lúc này lại hoàn toàn đắm chìm trong hưng phấn tu luyện thành công Bất Tử Thần Công.

Thiên Lực đệ tứ trọng, như vậy chẳng phải là bản mạng châu của ta đã thức tỉnh rồi sao?

Nghĩ vậy, Chu Duy Thanh cúi đầu xuống nhìn về phía cổ tay mình, vừa nhìn thấy, hắn cũng không chạy nữa, dừng bước lại, đứng nguyên tại chỗ, giơ hai tay lên trước mắt mình, sau đó một tiếng cười điên cuồng đủ để trẻ con không dám khóc đêm từ trong miệng người này vang lên.

“Ha ha, oa ha ha ha, Thiên châu, ta rốt cục có Thiên châu rồi, ta cũng là Thiên Châu Sư rồi. Oa ha ha, xem còn ai dám nói ta là phế vật.”

Nụ cười này suýt nữa đến nước miếng hắn cũng chảy ra ngoài, buồn bực nhiều năm đến bây giờ mới được phóng thích, tự nhiên hắn sẽ không giấu diếm sự sáng khoái trong lòng.

Ở trên hai cổ tay của Chu Duy Thanh, bên phải là một khóa hạt châu màu trắng, khóa châu trong suốt, tựa như băng tinh vậy (như nước đá), bên trong không có một tia tạp chất. Đó cũng là Phỉ Thúy, hơn nữa là thuần sắc Phỉ Thúy đại biểu cho Thiên Châu Sư. Chẳng qua khác với Long Thạch Phỉ Thúy của Thượng Quan Băng Nhi, khóa Thể Châu trên cổ tay của Chu Duy Thanh chính là Băng chủng Phỉ Thúy. Lực Lượng chi Băng chủng Phỉ Thúy, nó thuần túy tăng phúc lực lượng cho Chu Duy Thanh.

Mà trên cổ tay trái của Chu Duy Thanh lại là một khóa hạt châu kỳ dị, nó có màu xanh thẫm, lại có một vệt ánh sáng màu bạc, hơn nữa vệt sáng này di chuyển theo cổ tay Chu Duy Thiện làm cho vệt sáng luôn nằm ở phía trên. Khác với Thượng Quan Băng Nhi nhìn thấy màu đỏ, Chu Duy Thanh nhìn thấy là một

khỏa Miêu Nhân Ý Châu màu xanh thẫm. Cẩn thận quan sát còn có thể mơ hồ phát hiện bên trong vệt sáng thỉnh thoảng hiện lên một tia khí lưu màu xám.

Đây là Ý Châu thuộc tính gì? Chẳng lẽ là Không Gian? Chu Duy Thanh chỉ biết Ý Châu Sư Không Gian thuộc tính có được Miêu Nhân Ý Châu, hẳn tuy không biết rõ ràng như Thượng Quan Băng Nhi, nhưng cũng biết Miêu Nhân Ý Châu không phải màu này. Hơn nữa, Chu Đại nguyên soái là Hắc Ám Ý Châu, hẳn là con ông ta, sao lại biến thành loại Miêu Nhân quái dị này?

Đáng tiếc, không thể trở về hỏi Thượng Quan Băng Nhi. Xem ra, mình không thể làm lính được nữa, chạy trước rồi nói sau. Về phần Thượng Quan Băng Nhi, chờ sau này thực lực mình mạnh lên sẽ hỏi báo nàng, bây giờ mình cũng là Thiên Châu Sư, nói không chừng sau này thật sự có thể cùng nàng ở chung một chỗ? Hắc hắc.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Duy Thanh lại vô cùng tiếc hận, có chiến quả huy hoàng trên người Thượng Quan Băng Nhi như vậy, mà hôm qua mình lại không nhớ rõ trong thời gian đó đến tột cùng mình làm bao nhiêu chuyện khiến nhân thần phẫn nộ nhĩ! Vừa tự trách mình, ở một góc tối trong lòng hẳn lại hèn mọn nghĩ, nếu lúc đó mình tỉnh táo thì tốt biết bao.

Ngay khi Chu Duy Thanh đang chuẩn bị lại chạy đi, hẳn chỉ cảm thấy sau gáy chợt lạnh, sau đó truyền đến cảm giác đau nhói, cả người nhất thời khựng lại.

“Chu Tiểu Béo, người hử sự trong sạch của ta, rồi nghĩ cứ như vậy chạy đi?” Âm thanh tràn ngập oán hận làm Chu Duy Thanh không rét mà run, hẳn vội giơ hai tay lên: “Ta không chạy, khẳng định không chạy, tuyệt đối không chạy. Doanh trưởng, chuyện gì cũng từ từ, đừng động thủ vội, người nghe ta giải thích đã!”

Thượng Quan Băng Nhi từ đằng sau chạy lên trước mặt Chu Duy Thanh, mũi tên trong tay chĩa vào cổ họng Chu Duy Thanh, tóc tai nàng tuy vẫn rối bù, nhưng thân thể mềm mại đã được bộ quân phục của Chu Duy Thanh hôm qua vừa giặt che lại.

Thượng Quan Băng Nhi dù sao cũng là Thiên Châu Sư, thân thể so với người bình thường mạnh hơn nhiều lắm.

Nếu đổi thành cô gái bình thường, nếu bị Chu Duy Thanh chà đạp như vậy, cho dù không chết cũng phải nằm trên giường mười ngày nửa tháng. Nhưng thân thể Thượng Quan Băng Nhi đã được hai khóa Thiên Châu tăng phúc, cũng tương đối khỏe mạnh. Sau khi thanh tỉnh, Thiên Lực khôi phục một chút nàng cũng đã có thể hành động. Nhìn thấy Chu Duy Thanh muốn chạy sao nàng có thể cam tâm đây? Mặc bộ quân phục Chu Duy Thanh mới giặt còn chưa khô liền đuổi theo.

Khi nàng đuổi tới thấy Chu Duy Thanh đang giơ cao hai tay lên, đắc ý cười to, mà khi thấy cổ tay hẳn, Thượng Quan Băng Nhi cũng ngăn người ra, cho nên mới chế trụ người này chậm một chút.

“Đưa tay trái người ra đây.” Thượng Quan Băng Nhi lạnh lùng nhìn Chu Duy Thanh, nguyên bản ánh mắt nhu hòa xinh đẹp, ở trong đã có vài đạo tơ máu, che kín bởi oán hận. Nếu không phải khóa Ý Châu trên tay trái Chu Duy Thanh làm nàng vô cùng rung động thì vừa rồi ở đằng sau nàng đã đâm mũi tên kia xuống rồi.

23. Chương 6:bích Tỉ Vi Tế. Biến Thạch Miêu Nhân (4)

Cẩn thận nhìn Ý Châu trong tay trái Chu Duy Thanh, thân thể Thượng Quan Băng Nhi rõ ràng run lên, trong đôi mắt xinh đẹp đầy oán hận cũng có chút kinh hoảng.

Âm thanh có chút gian nan từ trong miệng nàng thốt ra: “Biến Thạch, Biến Thạch Miêu Nhân. Không ngờ thật là Biến Thạch Miêu Nhân, vì cái gì mà trời xanh lại trêu đùa ta như vậy, vì sao lại cho Biến Thạch Miêu Nhân xuất hiện trên người hẳn?”

Nói sang chuyện khác không hề nghi ngờ là một trong những biện pháp tốt làm đối phương bớt phẫn nộ, Chu Duy Thanh vội vàng thấp giọng hỏi: “Doanh trưởng, Biến Thạch Miêu Nhân là cái gì vậy? Từ trước đến giờ ta vẫn chưa nghe nói có loại Ý Châu như vậy?”

Thượng Quan Bằng Nhi thì thảo nói: “Biến thạch, là một loại bảo thạch kỳ dị, là Kim Lục Bảo Thạch, dưới ánh mặt trời, nó sẽ hiện ra màu xanh biếc, biến thạch đẹp nhất thậm chí sẽ có tới sáu màu. Mà đến buổi tối, dưới ánh đèn hoặc ánh nến, nó lại biến thành màu đỏ của hoa hồng hoặc màu hồng tím. Bởi vậy nó cũng được gọi là ban ngày Lục Bảo Thạch, ban đêm Hồng Bảo Thạch. Là một trong những bảo thạch hi hữu nhất. Mà khi loại bảo thạch này xuất hiện vết sáng như mắt mèo, nó sẽ trở thành Biến Thạch Miêu Nhân, khi đó chỉ có thể nói, nó là loại bảo thạch trân quý nhất trên đại lục, giá trị của nó gấp trăm lần Toàn Thạch.”

Đối với loại Biến Thạch Miêu Nhân này, Chu Duy Thanh cũng chưa bao giờ nghe thấy, cẩn thận nhìn lại khóa Ý Châu trên cổ tay mình, quả nhiên là như vậy, khi mặt trời mọc lên, màu sắc của khóa Ý Châu kia cũng dần dần chuyển từ màu xanh thẫm sang màu xanh biếc rực rỡ, mà vết sáng như mắt mèo kia tựa hồ cũng rõ ràng hơn.

“Ý người là khóa Ý Châu của ta là Biến Thạch Miêu Nhân? Nhưng thuộc tính của Biến Thạch Miêu Nhân này là gì?” Chu Duy Thanh tò mò hỏi, thậm chí đã quên mất mũi tên chìa trên cổ mình.

Thượng Quan Bằng Nhi vẫn trong loại tình trạng thất thần này, thì thảo nói: “Biến Thạch trở thành Ý Châu chỉ có thể xuất hiện ở Thiên Châu Sư, ngoài việc so với Ý Châu của Ý Châu sư bình thường phẩm chất cao hơn rất nhiều, tăng phúc rất nhiều, còn có một đặc thù là có nhiều thuộc tính. Khi Ý Châu của Thiên Châu Sư xuất hiện hai thuộc tính trở lên, như vậy Ý Châu của hắn sẽ xuất hiện dưới hình thái Biến Thạch.”

Chu Duy Thanh trừng to hai mắt: “Nói như vậy, thuộc tính Ý Châu của ta có hơn hai loại sao? Có phải là tốt hơn một loại thuộc tính không?”

Thượng Quan Bằng Nhi chậm rãi ngẩng đầu, mê mang trong mắt nàng đã tiêu thất, thay thế là một ánh mắt cực kỳ phức tạp, lắc lắc đầu, mũi tên trong tay chọc chọc về phía trước, cổ họng đau đớn làm Chu Duy Thanh cảm thấy run rẩy, nhất thời không dám mở miệng.

“Không phải hơn hai loại, mà là hơn bốn loại. Biến Thạch Miêu Nhân, hình thái Ý Châu chỉ tồn tại trong truyền thuyết, khi Biến Thạch Miêu Nhân xuất hiện, nghĩa là thuộc tính Ý Châu của Thiên Châu Sư đã vượt qua bốn loại.”

Chu Duy Thanh ngây ngốc nhìn Thượng Quan Bằng Nhi, không ngờ hắn lại bật cười: “Ta là truyền thuyết?” Mười ba năm mang danh phế vật, đột nhiên lại trở thành Thiên Châu Sư cấp bậc truyền thuyết, dù lúc này đang bị uy hiếp nhưng hắn cũng không khỏi đắc ý.

Lúc này tâm tình của Thượng Quan Bằng Nhi đang vô cùng rối loạn. Cho dù Chu Duy Thanh chỉ là một gã Thiên Châu Sư, Ý Châu đơn thuộc tính, nàng cũng không hạ thủ được. Khi nàng từ trong trường bông đuổi đến đây, cảm xúc của nàng đã ổn định lại một chút. Nàng biết rõ hôm qua tất cả đều là ngoài ý muốn. Khi Thiên Châu của Chu Duy Thanh thức tỉnh cần tế phẩm, mà tự mình nhảy vào làm tế phẩm của hắn. Dựa theo hiểu biết của nàng, dưới tình huống đó, Chu Duy Thanh đã mất đi lý trí, hắn là sẽ giết mình. Nhưng mình vẫn chưa chết, rõ ràng là ý chí của Chu Duy Thanh khá cứng cỏi, cuối cùng vẫn không xuống tay, có thể nói đã tha cho nàng một mạng. Tuy rằng đã tạo thành sai lầm lớn, làm nàng mất đi sự trong sạch, nhưng hắn cũng không cố ý, tất cả đều do tà khí kích thích khi thức tỉnh Thiên Châu tạo thành.

Nhưng mà, cứ như vậy mà quên đi sao? Thượng Quan Bằng Nhi không cam lòng, thật sự không cam lòng. Cô gái nào chẳng có mộng xuân? Trong lòng nàng từ vô số lần mơ ước về trượng phu của mình, hắn phải anh tuấn, khiêm tốn, nhân phẩm phải thật tốt, tốt nhất là một Thiên Châu Sư, lại thực sự yêu thương mình, che chở mình như trân bảo, đến ngày động phòng hoa chúc, mình đem tất cả của mình hiến dâng cho hắn.

Nhưng mà tất cả ảo tưởng của nàng cũng đã trở thành bọt nước, sự trong sạch của nàng cứ mơ hồ như thể đánh mất như vậy, đánh mất trong tay một tên bề ngoài hiền lành, thực tế lại thập phần giáo hoạt đáng khinh, tướng mạo cũng rất bình thường. Đừng nói là cảm tình, thậm chí là một chút hảo cảm cũng không có.

Nàng thật muốn giết hắn, nhưng lý trí nói cho nàng biết, dù nàng có giết hắn cũng không thể vãn hồi được. Hắn là một Thiên Châu Sư, lại là Thiên Châu Sư cấp bậc truyền thuyết, là một Thiên Châu Sư có Biến

Thạch Miêu Nhân! Vì quốc gia, nàng không thể giết hấn. Nếu tương lai hấn có thể trưởng thành, có thể trở thành Thiên Châu Sư mạnh nhất đại lục. Một thiên tài như vậy sao có thể hủy diệt trong tay mình?

Thở sâu một hơi, Thượng Quan Băng Nhi cố gắng hết sức làm mình bình tĩnh lại, đột nhiên rút tên về, quát lớn: “Người cút, cút ngay cho ta.”

Không bị uy hiếp sinh mạng, Chu Duy Thanh giống như được đại xá: “Ta cút, ta cút ngay lập tức.” Nói xong hấn xoay người muốn cao chạy xa bay.

“Hỗn đản, người trở lại cho ta, ta bảo người cút về quân doanh, đi.” Mắt thấy người này muốn chạy, Thượng Quan Băng Nhi nhất thời nổi nóng, phi thân lên đá hấn một cước, nhưng đồng thời hạ thân cũng truyền đến cảm giác đau đớn. Tên gia hỏa này luôn làm mình tức giận.

Chu Duy Thanh cúi đầu như chịu nhiều ủy khuất: “Người đừng giận nữa, ta quay lại quân doanh còn không được sao? Ta đảm bảo sau này dù người chà đạp ta như thế nào, ta cũng không phản kháng.”

Ngay khi Thượng Quan Băng Nhi rút mũi tên về, trong lòng Chu Duy Thanh bỗng nhói đau, đó là cảm giác thương tâm. Nàng thật sự rất thiện lương, mình đối với nàng như vậy, nàng vẫn có thể bỏ qua không giết mình. Ngay lúc ấy, Chu Duy Thanh đã yêu Thượng Quan Băng Nhi rồi. Nếu trước kia hấn đối mặt với Thượng Quan Băng Nhi còn tự cảm thấy xấu hổ thì lúc này hấn đã không còn như vậy nữa. Hấn cũng đã trở thành một Thiên Châu Sư, hơn nữa lại có Biện Thạch Miêu Nhân chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, chỉ cần cố gắng tu luyện, hấn tin tưởng mình sẽ xứng đôi với Thượng Quan Băng Nhi. Trong lòng hấn âm thầm quyết định về sau nhất định phải đối xử thật tốt với nàng.

Bất luận là khi nào, trong đầu Chu Duy Thanh cũng sẽ không thiếu ý nghĩ hèn mọn, sau khi cảm động, tên này lại có ý dâm, nếu có một ngày, mình mang Thượng Quan Băng Nhi về nhà, nói với phụ thân mình đây chính là lão bà mình “cua” được, không biết lão cha chưa bao giờ biết cười của mình sẽ giật mình đến mức nào nữa.

Nhìn Chu Duy Thanh mang bộ dáng đáng thương rời đi, Thượng Quan Băng Nhi giống quả bóng xì hơi, ngã ngồi xuống đất, ném mũi tên trong tay, hai tay ôm đầu gối khóc lớn. Nàng vốn không phải loại cô gái có tính cách đặc biệt kiên cường, trong nhất thời cảm xúc trăm mối ngổn ngang, khóc to lên.

Chu Duy Thanh mới vừa đi mấy bước, nghe tiếng Thượng Quan Băng Nhi khóc, nhất thời dừng lại, rón ra rón rén quay lại, đầu tiên đem mũi tên mà Thượng Quan Băng Nhi ném xuống lại quăng ra xa, sau đó mới cẩn thận ngồi xuống cách nàng không xa, hấn cũng không biết nên an ủi nàng ra sao, chỉ có thể một bên ngồi, nghĩ: Không hổ là đế quốc đệ nhất mỹ nữ, cho dù khóc cũng xinh đẹp như vậy!

24. Chương 7:ước Pháp Tam Chương (1)

Thượng Quan Băng Nhi hấn nhiên là đã biết hấn đã trở lại từ lâu, ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp còn đắm nước nhìn hấn: ” Không cần người quan tâm? Người như thế nào còn chưa chịu cút đi?”

Chu Duy Thanh rất giỏi nghe lời đoán ý, liếc mắt một cái liền nhìn ra, sau khi khóc lóc một hồi, Thượng Quan Băng Nhi trong mắt oán hận đã giảm đi rất nhiều, tuy rằng thanh âm vẫn lạnh băng như trước, nhưng đã không còn nữa phần sát khí nào.

“Ta cút, cút ngay đây” Bất chước hình dáng Thượng Quan Băng Nhi nói chuyện ngày hôm qua (dịch : lúc nào nhi???), Chu Duy Thanh quay đầu bỏ chạy. Thượng Quan Băng Nhi tuy rằng oán khí đã giảm bớt đi một ít, nhưng nếu trên nàng thêm lần nữa, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Mắt thấy Chu Duy Thanh chật vật đào tẩu, Thượng Quan Băng Nhi cắn cắn đôi môi đỏ mọng, lúc này mới đứng lên, trở về quân doanh.

Lúc Chu Duy Thanh trở lại trong lều trại của mình, mới giật mình hoảng sợ. Khi hấn vừa mới tỉnh lại, bởi vì Thượng Quan Băng Nhi nom thực sự quá hấp dẫn, thêm nữa sinh mệnh đang bị uy hiếp, hấn cũng không

có tâm tư cẩn thận quan sát tình huống lều trại của chính mình, lúc này nhờ vào ánh mặt trời he hé bên ngoài mà nhìn quanh một vòng, da đầu hắn không khỏi tê rần, phải nói là hắn vô cùng may mắn mới gặp được Thượng Quan Băng Nhi ôn nhu thiện lương.

Trong lều trại lúc này là một mảng hỗn độn, những mảnh vải rách nát bay tán loạn bốn phía, hơn nữa, ngoài thứ Băng Nhi ngày hôm qua mặc bên ngoài là bộ trang phục màu tím, còn có cả nội y của nàng. Trên đệm giường, vết máu nhiễm đỏ không ít chỗ, có thể thấy được đêm qua điên cuồng biết bao nhiêu.

Chu Duy Thanh vội vàng đem những mảnh vải lộn xộn gom hết vào một chỗ, sau đó lấy gói đồ của mình, đem những chỗ có dính máu trên chăn đệm xé hết ra, cẩn thận cất hết vào. Đây chính là bằng chứng cùng biểu tượng, hắn muốn lưu trữ cẩn thận. Nếu về sau Thượng Quan Băng Nhi thực sự theo hắn, hắn sẽ đem những thứ này giao lại cho nàng. Đương nhiên, Thượng Quan Băng Nhi muốn hay không lại là chuyện khác. (Dịch : thăng nài có thú vui tao nhã thật Biên: Ta thích!)

Làm xong những việc này, Chu Duy Thanh sau lưng mồ hôi lạnh túa ra, bởi vì hắn không tìm thấy cuốn bí kíp Bất Tử Thần Công kia, hiển nhiên là bị Thượng Quan Băng Nhi lấy đi mất rồi. Hắn cũng không phải là yêu thương gì cuốn bí kíp đó, mà là sợ Thượng Quan Băng Nhi hồ đồ theo nó mà tu luyện. Tối hôm qua chân chính tu luyện công pháp này, hắn mới thực sự hiểu được Bất Tử Thần Công này bá đạo đến mức nào. Nếu không phải có khóa hắc châu yêu dị kia hỗ trợ, chỉ sợ không đợi được Thượng Quan Băng Nhi đến nơi, hắn đã chết rồi. Không được! Nhất định phải tìm cơ hội nhắc nhở nàng, ngàn vạn lần không thể thử tu luyện. Chẳng qua cũng không cần lo, nàng cho dù muốn luyện cũng không thể là trong mấy ngày này, tối qua bị thương tổn nàng vẫn còn phải nghỉ ngơi dài dài.

Cảm giác mệt mỏi đã rồi ập đến, Chu Duy Thanh lim dim mắt nhắm nhìn hai bên cổ tay, hai viên phỉ thúy thể châu và biến thạch miêu nhân ý châu vẫn chưa từng biến mất, cả người dần dần chìm vào giấc ngủ say.

Bởi vì chiêu binh chưa kết thúc, hơn nữa lúc trước Thượng Quan Băng Nhi vì muốn trừng phạt nên cố ý an bài hắn tại một khu vực cực kỳ hẻo lánh, nên cả ngày cũng không ai đến quấy rầy hắn. Chu Duy Thanh vừa đặt lưng xuống, là ngủ thẳng đến hoàng hôn hôm sau mới dậy.

" Ồ, thật thoải mái." Hắn dùng sức vận vận thân, liền nghe tiếng rôm rốp rôm rốp vang lên, xương cốt, toàn thân trên dưới cơ thể đều cảm thấy nóng ấm, không chỗ nào không thoải mái. Hơn nữa là cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng, làm hắn vui sướng nói không nên lời. Cúi đầu nhìn xuống, hai viên thiên châu trên hai cổ tay vẫn còn, cứ như trước thông thả xoay vòng quanh cổ tay hắn.

" Vì sao bản mạng châu của người khác đều có thể thu hồi vào trong cơ thể, mà hai viên châu của ta lại không thu về được? Phải làm sao bây giờ?" Từ nhỏ lớn lên luôn bị coi là phế vật, hắn căn bản là không được đến ngự châu sư học viện học tập qua một ngày nào, đối với chức nghiệp ngự châu sư này hắn chỉ có một ít nhận thức cơ bản nhất, lúc này tự nhiên là không biết nên làm thế nào.

Thôi mặc kệ, đi ăn cơm trước rồi tính. Ngủ hắn một ngày, buổi tối hôm qua lại " vất vả" như vậy, hắn hoàn toàn đói lả. Mặc bộ quân trang ngoại y vào, cố ý kéo hai tay áo dài ra, che đi thể châu cùng ý châu trên hai cổ tay, lúc này hắn mới chạy đến thực đường (căn tin) ăn một bữa thật sướng khoái.

Ăn no bụng, cả người tự nhiên tỉnh táo hẳn ra, Chu Duy Thanh kinh ngạc phát hiện, dáng người hắn hình như là cao hơn một ít. Hắn vốn cao khoảng chừng một thước bảy, trong lứa tuổi mười ba đã là hết sức hiếm thấy, thế mà trải qua tối hôm qua, hắn hình như lại cao thêm vài phân, toàn thân cơ thể cũng hình như cũng đồ thêm vài phân.

Trừ việc hơi có phần áy náy này với Thượng Quan Băng Nhi ra, tâm tính hắn hôm nay thực sự vô cùng tốt. Rốt cuộc hắn đã có được thiên châu của chính mình, chưa cần nói đến thuộc tính ý châu kia có bao nhiêu truyền kỳ, riêng cái thân phận thiên châu sư đã đủ để hắn vừa lòng. Hắn khao khát ngày này lâu lắm rồi, nếu không phải vì quan hệ hiện tại của hắn và Thượng Quan Băng Nhi, có lẽ hắn đã lập tức phóng về nhà, đem tin tức này nói cho phụ thân biết, đồng thời cũng cho cái thứ lỗ mũi vuông góc trụ điện (nguyên văn là : dùng lỗ mũi nhìn người – ý nói kiêu căng) Đế Phù Nhã kia biết, mình đường đường đã là Thiên Châu Sư.

Mang theo tâm tình hưng phấn, Chu Duy Thanh thông dong cất bước về tới lều trại của mình, vừa mở hé một bên cửa, hắn trong lòng tự nhiên sinh ra cảnh báo, lập tức quát: " Ai?"

Cảnh báo này hoàn toàn là theo bản năng xuất hiện, ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng là tại sao lại như vậy, lúc này, bên ngoài sắc trời đã dần dần chuyển tối, bên trong lều trại mắt nhìn cũng mơ hồ không rõ ràng.

Nhưng mà, Chu Duy Thanh rất nhanh sắc mặt liền biến hóa, thậm chí có chút siểm nịnh khi nhìn rõ người trong lều trại, cười hì hì, miệng nói:” Thì ra là doanh trưởng đại nhân, ngài tại sao đến đây?” Miệng thì nói thế, nhưng chân hắn thì lại một chân bước vào trong lều, chân kia ngập ngừng không dám bước vào. Có trời mới biết Thượng Quan Băng Nhi tìm đến mình là để làm cái gì.

Thượng Quan Băng Nhi lúc này đã thay một thân trang phục màu lam, cùng với mái tóc dài màu lam của nàng thập phần tương xứng, Chu Duy Thanh phát hiện, quần phục của hắn được xếp chỉnh tề trên giường, lúc hắn bước vào, Thượng Quan Băng Nhi đang ngáy ngủ nhìn phía giường đệm của hắn.

” Vào đi.” Thượng Quan Băng Nhi lạnh lùng nói.

Chu Duy Thanh quan sát kỹ, sau khi xác nhận Thượng Quan Băng Nhi trên người không mang hung khí gì, lúc này dè dặt cẩn thận đi vào lều, nhưng hắn cũng không dám tới quá gần, liền đứng luôn ở một bên cửa, rụt rè nhìn Thượng Quan Băng Nhi, hình dáng mặt mày nhẵn nhụi, cứ như là hắn bị bắt nạt vậy.

Nhìn bộ dáng của hắn như vậy, Thượng Quan Băng Nhi nhất thời tức cười đỏ mặt, trong lòng thầm mắng, “Như thế nào lại tiện nghi cho tên hỗn đản này chứ?”

” Đưa đây ?” Thượng Quan Băng Nhi gắt.

” Đưa cái gì?” Chu Duy Thanh không hiểu ý nàng.

Thượng Quan Băng Nhi mặt đỏ lên, liếc liếc mắt về phía giường đệm. Chu Duy Thanh lúc này mới hiểu ra, dè dặt nói:” Ta giấu đi rồi, lưu lại làm kỉ niệm”

Thượng Quan Băng Nhi tức giận trước ngực phập phồng kịch liệt thêm vài phần :” Ngươi.....! Lấy ra đây.” Nàng thực sự sợ chính mình nhìn không được giết tên hỗn đản này.

Chu Duy Thanh lưu luyến không rời lấy những miếng vải mình thu được kia ra, đưa cho Thượng Quan Băng Nhi. Thượng Quan Băng Nhi hiển nhiên không thể kiểm tra kĩ những thứ xấu hổ này ngay tại đây, nhét cả vốc vào lồng ngực, lại hoàn toàn không biết, Chu Duy Thanh tên gia hỏa đáng khinh này vẫn còn lưu lại một mảnh ở trên người.

25. Chương 7:ước Pháp Tam Chương (2)

Sau một ngày thời gian, vốn có Thiên lực tự hồi phục, thân thể nàng thương thế đã tốt hơn nhiều. Nhưng vết thương lòng thì làm sao dễ dàng khôi phục như vậy được? Suy đi nghĩ lại suốt một ngày, lý trí nàng rất cuộc từ từ chiến thắng sự xúc động, lúc này mới quyết định tìm đến Chu Duy Thanh .

“Chu Tiểu Bàn.” Một lần nữa kéo màn cửa, Thượng Quan Băng Nhi xoay người đối mặt với Chu Duy Thanh.

“Ân.” Chu Duy Thanh nghe nàng gọi mình, vội vàng đáp, bộ dạng biết vâng lời kia lọt vào trong mắt Thượng Quan Băng Nhi nhìn thế nào cũng muốn đánh cho hắn một trận.

Hít sâu vào thêm lần nữa, Thượng Quan Băng Nhi trầm giọng nói: “Ngươi nhớ kỹ cho ta, tối hôm qua cái gì cũng không có xảy ra. Nếu để cho ta nghe được bất kỳ tin đồn phong thanh gì, ngươi tự biết hậu quả.”

“Hà?” Chu Duy Thanh trốn to mắt nhìn Thượng Quan Băng Nhi, lúc này hắn bên ngoài mặc dù trưng ra bộ dạng hàng phục, nhưng trong lòng thì hết sức đắc ý, hắn biết, Thượng Quan Băng Nhi bây giờ vô luận như thế nào cũng sẽ không giết hắn. Lúc này nhìn thế nào cũng cảm thấy nàng thật là đẹp, lại nghĩ tới tối hôm qua bộ dáng mỹ nữ này ở trong ngực mình uốn éo rên rỉ, tâm của hắn nóng hết cả lên.

“Ta nói ngươi đã nghe rõ chưa?” Thượng Quan Băng Nhi gắt giọng.

“Nghe, nghe rõ ràng. Nhưng mà, Doanh trưởng, ta, ta. . .” Chu Duy Thanh trên mặt làm ra bộ dáng khó khăn.

“Ta cái gì mà ta ? Ấp a ập ứng làm cái gì? Có lời cứ nói.” Thượng Quan Băng Nhi tức giận tiến lên một bước, không nhịn được đá cho hắn một cước.

Chu Duy Thanh lắc đầu nguầy nguậy, “Ta không dám nói, ta sợ người đánh ta.”

“Nói. Ta không đánh người.” Ai cũng có bệnh tò mò, Thượng Quan Băng Nhi dù sao cũng mới mười lăm tuổi, mặc dù bị hắn chọc tức đến không chịu được, nhưng nàng cũng rất muốn biết Chu Duy Thanh muốn nói cái gì.

Chu Duy Thanh len lén nhìn nàng một cái, thấp giọng hỏi: “Thật sự không đánh ta?”

“Người nói hay là không?” Thượng Quan Băng Nhi sắc mặt run lên.

“Ta nói còn không được sao?” Chu Duy Thanh nhìn thế nào cũng là vẻ mặt ủy khuất, giống như là tối hôm qua bị làm tể phẩm chính là hắn vậy: “Doanh trưởng, đó thực sự là lần đầu tiên của ta, chuyện tối ngày hôm qua, ta sợ rằng sẽ không quên được! Mặc dù người không chịu trách nhiệm đối với ta, ta cũng sẽ không trách người. Nhưng mà, ta cũng khó tránh khỏi sẽ nhớ đến người, Doanh trưởng, người đừng nhìn ta như vậy, ta sợ. Lời ta nói là sự thật. A! Giết người.” (đang dịch té ghế .. Biên : Chịu với thằng vô sỉ này.)

Lời đầu tiên Chu Duy Thanh vừa thốt ra, Thượng Quan Băng Nhi đã ý thức được điều hắn nói sẽ không có cái gì tốt đẹp, quả nhiên, càng nghe càng giận, nghe đến đoạn sau, nàng đã giận đến nổi gương mặt kiêu diễm một bên biến xanh, một bên biến trắng, thân hình chợt lóe, đã đến bên cạnh Chu Duy Thanh, bắt lấy chỗ bên hông dày thịt, dùng sức ngắt một trăm tám mươi độ, nhất thời, một tiếng kêu thảm thiết như heo bị cắt tiết vang lên.

Thượng Quan Băng Nhi luống cuống vung tay, bịt kín miệng của Chu Duy Thanh lại, nàng cũng không muốn để cho thuộc hạ của mình biết, đã trễ thế này rồi mà mình lại ở trong trường bỗng của người này.

“Còn dám nói bậy bạ, ta sẽ thiên người trước.” Thượng Quan Băng Nhi vừa xấu hổ vừa giận dữ, hung ác nói.

Chu Duy Thanh trong nháy mắt liền im bặt, hai tay liền cẩn thận bảo vệ hạ thân, nhìn Thượng Quan Băng Nhi, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Hắn đã thực sự sợ hãi !

“Người ngồi xuống cho ta.” Thượng Quan Băng Nhi cảm thấy rất may mắn, hôm nay nàng không mang bội kiếm tới đây, nếu không nàng thật không dám bảo đảm có thể hay không kết thúc luôn tính mạng của tên Chu Tiểu Bàn này.

Chu Duy Thanh ngồi xuống giường, lần này hắn thật sự đành hoàng, mặc dù hắn rất thích nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Băng Nhi sau khi tức giận, nhưng hắn cũng biết không thể quá mức độ, dù sao sau này còn rất nhiều thời gian. Chỉ sợ đây đúng là niềm vui thú lớn nhất trong tương lai làm lính của hắn.

“Chu Tiểu Bàn, ta hỏi người. Người đối với Thiên châu sư hiểu biết bao nhiêu?” Thượng Quan Băng Nhi khoanh chân ngồi xuống phía bên kia giường, cùng Chu Duy Thanh vẫn duy trì khoảng cách chừng hơn một thước.

“Ách. . . , trên cơ bản là những gì người nói cho ta ngày hôm qua.” Chu Duy Thanh không chút do dự hồi đáp.

Ba một tiếng, một quyển sách da trâu đã đập vào trên người hắn, Chu Duy Thanh luống cuống tay chân bắt lấy nhìn kĩ, đúng là bảo bối bí kíp Bất Tử Thần Công của hắn.

“Nói đi, tối ngày hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lúc ban ngày ta còn từ trên người của người không cảm giác được nửa phần Thiên lực, tại sao buổi tối người lại có thể giác tỉnh Thiên châu, hơn nữa còn là Thiên châu nhiều thuộc tính như vậy. Đừng nói với ta là nhờ luyện thứ Bất Tử Thần Công này mà ra. Đồ chơi này mặc dù không thể nói không có khả năng thành công, nhưng tu luyện nó cùng với tự sát không có gì khác nhau. Mà chỉ bằng vật này, cho dù người vận khí tốt hơn nữa, cũng không thể từ không có chút Thiên lực nào bay vọt lên đến Thiên lực tầng thứ tư đạt được cảnh giới giác tỉnh Thiên châu.”

Chu Duy Thanh nói: “Việc này có thể cùng việc ta nuốt trọn một khối Hắc Sắc hạt châu có liên quan. Trước khi đầu quân, ta ở trong Tinh Thần sâm lâm du ngoạn, chơi đùa một mỗi nên nằm ngủ luôn ở trong đó, không biết tại sao sắc trời đột nhiên thay đổi, trở thành một mảng đen nhánh, sau đó ta liền phát hiện

ra mình không thể cử động. Trên bầu trời đột nhiên hé ra một khe hở, một viên Hắc châu lấp lóe ánh sáng ba màu xanh lục, lam, bạc từ kia trong khe không gian chui ra, chui thẳng vào miệng ta.

Lúc ấy ta chỉ cảm giác được toàn thân lạnh lẽo, rồi ngất đi. Đến khi ta tỉnh lại thì không phát hiện trên người mình có cái gì không ổn, nên quay trở về thành, thời điểm đó vừa hay lại nhìn thấy bảng báo chiêu binh, cho nên ta liền đầu quân.

Tối hôm qua, ta đúng là thử tu luyện Bất Tử Thần Công, đánh sâu vào Tử huyết thứ nhất huyết Kiên Tĩnh, vào lúc thành công đánh sâu vào huyết đạo, ngay lập tức ta cảm giác toàn thân chết lặng, không thể nhúc nhích, sau đó, bên trong đan điền mãnh liệt tuôn ra một dòng khí lưu lạnh băng, trong mơ hồ, ta hình như thấy được một con hổ màu đen có đôi cánh thật dài, kế tiếp xảy ra chuyện gì nữa ta đều không biết. Đến lúc ta tỉnh lại, thì đã thấy một nữ nhân trần truồng ở trước mặt. Sau đó ta liền phát hiện, bốn Tử huyết đã được đánh sâu vào thành công. . ”

“Câm miệng.” Thượng Quan Băng Nhi sắc mặt xanh mét vùng tay lên, một đạo ánh sáng xanh hiện lên, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy hai mắt chói lòa, ba một tiếng, trên chỗ giường trước người hắn liền có một vết rách sâu hoắm. Hắn sợ hãi câm như hến không dám nói huyền thuyên nữa, lần này nếu nhích lên phía trên thêm mấy tấc, tiểu Duy Thanh trong đống quần chỉ sợ là không bảo toàn được. (dịch : tác giả nó ghi thế, không liên quan đến em .. Biên : Nguyên văn là chym nhỏ, ta sửa lại cho đỡ ghét, tên này dịch tốt quá làm ta chả sửa được mấy chỗ. Nhưng ta thích thế!)

Sau khi hung hăng trợn mắt nhìn Chu Duy Thanh một cái, Thượng Quan Băng Nhi đã chìm vào suy tư, Chu Duy Thanh nói đến loại tình huống như thế, nàng có thể nói là văn sở vị văn (nghe thấy lần đầu – không tìm được câu tương tự), theo phong cách nói chuyện huyền thuyên của hắn từ trước tới nay, có thể tin mấy thành đây? Nhưng mà, nếu không tin lời hắn nói, chuyện xảy ra ngày hôm qua quả thật cũng vô pháp giải thích.

Hơn nữa, mới vừa rồi khi Chu Duy Thanh đang nói điều này, nàng vẫn nhìn ánh mắt của hắn, nàng phát hiện, ít nhất lúc đó, ánh mắt hắn coi như là chân thành. Lời của hắn hẳn là có mấy phần tin được.

“Nói một chút về xuất thân lai lịch của ngươi.” Thượng Quan Băng Nhi trầm giọng nói. Nàng cũng không phải là vì mình, sở dĩ hỏi như thế, nguyên nhân trọng yếu hơn là Chu Duy Thanh có truyền kỳ sắc thái Ý châu, một người như vậy, mặc dù thiên phú dị bẩm, nhưng nếu như lai lịch không thể nói rõ ràng, nàng cũng không cách nào quyết định có nên hay không chỉ điểm hắn con đường tu luyện.

Chu Duy Thanh do dự một chút, nói: “Băng nhi, ngươi muốn nghe lời nói thật hay là nói dối?”

Nghe hắn dám kêu tên của mình, Thượng Quan Băng Nhi bốc hỏa lên đầu, tức giận nói: “Gọi ta là doanh trưởng, ta dĩ nhiên muốn nghe lời nói thật.”

26. Chương 7:ước Pháp Tam Chương (3)

Nghe hắn dám gọi tên của mình, Thượng Quan Băng Nhi bốc hỏa lên đầu, tức giận nói: “Gọi ta là Doanh trưởng, ta dĩ nhiên muốn nghe lời nói thật.”

Chu Duy Thanh cười khỏ nói: “Nhưng mà, nếu ta nói lời nói thật, chỉ sợ cũng không thể tiếp tục ở trong quân doanh cùng ngươi nữa. Thật ra thì xuất thân của ta rất không tề, trong nhà cũng coi như là giàu có, chỉ là từ nhỏ đến lớn, phụ thân luôn trách ta là phế vật. Nhất thời nóng giận, ta mới quyết định đầu quân, đi con đường của mình. Chờ ta xông pha có danh tiếng, mới quay về nhà quang tông diệu tổ. Băng nhi, á, không, Doanh trưởng, ngươi tin tưởng ta lần này đi! Không nên hỏi xuất thân của ta là cái gì, ta dùng tánh mạng của ta cam đoan với ngươi, ta cũng không phải người xấu, sau này nhất định sẽ đối đãi thật tốt với ngươi .”

“Ai cần ngươi đối đãi thật tốt chứ?” Thượng Quan Băng Nhi lửa giận bốc lên xem nữa không tìm được, nhưng nàng cũng phát hiện, mới vừa rồi khi Chu Duy Thanh nói những lời này, thần sắc hắn là chân thành

nhất từ trước tới nay. Không biết tại sao, trong nội tâm nàng tự nhiên cũng mềm đi vài phần.

“Không hỏi xuất thân của người cũng được, như vậy, bắt đầu từ bây giờ, ta và người ước định ba điều. Người phải lấy bản mạng châu ra thề, sau đó, ta mới bắt đầu truyền thụ cho người về phương pháp tu luyện Thiên Châu sư, người bằng lòng hay không?”

Chu Duy Thanh gật đầu lia lịa, “Bằng lòng, dĩ nhiên bằng lòng.”

Hắn hiện tại cần nhất đúng là phương pháp tu luyện Thiên Châu sư, huống hồ là Thượng Quan Băng Nhi đích thân truyền thụ cho hắn, hắn còn có cái gì không muốn chứ. Về phần chuyện thề thốt này, hắn cho từ xưa đến giờ cũng không hề để trong lòng.

Thượng Quan Băng Nhi sắc mặt rất cuộc cũng nhẹ nhàng hơn mấy phần: “Thứ nhất, người phải thề vĩnh viễn trung thành với Thiên Cung đế quốc, bất luận tương lai người tu luyện tới trình độ nào, người vẫn phải là một phần tử của Thiên Cung đế quốc.”

Chu Duy Thanh lập tức gật đầu, phát hạ lời thề, lời thề này ngay từ mấy năm trước cha của hắn đã bắt buộc hắn trước mặt đế quốc hoàng đế Đế Phong Lăng thề một lần rồi, thêm một lần nữa cũng chẳng sao.

“Thứ hai, từ nay về sau, không có lệnh của ta, người không được tùy tiện trước mặt người khác hiển lộ thân phận Thiên Châu sư. Trừ phi bị uy hiếp đến tính mạng, bằng không không có sự chấp thuận của ta không được dễ dàng thi triển ra Thiên châu năng lực.”

“A? Không được thi triển năng lực Thiên châu? Vậy ta luyện nó dùng vào việc gì?” Chu Duy Thanh không giải thích được hỏi.

Thượng Quan Băng Nhi tức giận nói: “Ngu ngốc, người cho rằng Biển Thạch Miêu Nhân kia của người đối với người mà nói thật sự là chuyện tốt sao? Nếu để cho đế quốc khác biết quốc gia chúng ta xuất hiện tuyệt thế thiên phú như người, không biết có bao nhiêu sát thủ sẽ đến giết người. Trước lúc tu vi bản thân không đạt tới trình độ nhất định, người tuyệt đối không thể dễ dàng để bị phát hiện.”

Chu Duy Thanh bình tĩnh, chận lại nói: “Thì ra người lo cho ta, ta thề là được.” Lập tức, bình tĩnh thề lần thứ hai.

Thượng Quan Băng Nhi lạnh lùng nhìn hắn: “Một điều cuối cùng, bất luận tương lai người tu vi đạt tới trình độ như thế nào, cũng tuyệt đối không được cưỡng ép ta tiếp nhận người.”

Chu Duy Thanh ngẩn người: “Người sợ sau này tu vi của ta vượt qua người, liền cưỡng ép người ở chung một chỗ với ta?”

“Không sai.” Thượng Quan Băng Nhi trầm giọng nói.

Chu Duy Thanh sắc mặt thay đổi, vẻ mặt luôn luôn cười đùa không còn sót lại chút gì, “Thượng Quan Băng Nhi, người nghĩ Chu Tiểu Bàn ta là ai? Chuyện ngày hôm qua đã là không thể tránh khỏi, là ta không đúng, làm mất sự trong sạch của người, sau này ta nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp để đền bù cho người, nhưng người cũng không thể vũ nhục nhân cách của ta. Chu Tiểu Bàn ta mặc dù hư hỏng, cũng không hư hỏng đến mức cưỡng ép tình cảm người khác. Ta thề, trừ phi Thượng Quan Băng Nhi tự nguyện, nếu không, ta, Chu Tiểu Bàn, vĩnh viễn cũng sẽ không bắt buộc nàng làm bất cứ chuyện gì.”

Nhìn bộ dạng Chu Duy Thanh nổi giận đùng đùng, Thượng Quan Băng Nhi trong lòng cũng có chút áy náy, nhưng nàng cũng khê thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ, tên gia hỏa mặc dù đáng ghét, cũng còn có điểm nhìn được.

Đáng tiếc, nàng cũng không biết là, Chu Duy Thanh lần này phát thệ mặc dù cũng coi như thật lòng, nhưng hắn vẫn còn giữ cho mình đường lui, hắn lấy danh nghĩa Chu Tiểu Bàn thề, mà không phải là dùng tên thật Chu Duy Thanh.

Bốn mắt nhìn nhau, Chu Duy Thanh thấy nét buồn bã trên lương trong đáy mắt Thượng Quan Băng Nhi, nhất thời lòng mềm xuống, dù nói như thế nào đi nữa, mặc dù không phải hoàn toàn là lỗi của hắn, nhưng đúng là hắn đã chiếm được thứ trân quý nhất đời con gái của người ta.

“Doanh trưởng, người đừng nóng giận, sau này ta tất cả đều nghe theo người, người bảo ta ăn trộm gà, ta tuyệt đối không trộm chó, người bảo ta làm điều gì ta sẽ ngay lập tức làm điều đó.”

Nhìn Chu Duy Thanh ánh mắt ân cần, lại nghe những gì hắn nói, vẻ lạnh như băng trên mặt Thượng Quan Băng Nhi rốt cuộc cũng tan đi, không nhịn được bật cười, “Ai bắt người đi trộm hủ, người cho rằng ta giống người sao?”

Vừa thấy Thượng Quan Băng Nhi nở nụ cười, Chu Duy Thanh tức khắc phấn khởi, đang muốn thuận thế tiếp tục lại nghe Thượng Quan Băng Nhi nghiêm mặt nói: “Ngồi xuống, bắt đầu từ bây giờ, ta dạy cho người hết thảy về Thiên Châu sư, người phải nhớ kỹ, hơn nữa cố gắng tu luyện.”

Nghe nàng nói muốn truyền thụ cho mình phương pháp tu luyện Thiên Châu sư, Chu Duy Thanh tức thời nghiêm nghị, gật đầu.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Loài người chúng ta, luôn luôn tự nhận là chủng tộc có trí tuệ cao nhất, vì vậy, chúng ta gọi thân thể của mình là Thiên thể, thông qua tu luyện mà kích thích tiềm lực bản thân, gọi là Thiên lực. Thiên lực là trụ cột tất cả, bất luận là Thể châu sư, Ý châu sư hay là Thiên Châu sư, cũng không thể thiếu Thiên lực ủng hộ. Bình thường Thể châu sư cùng Ý châu sư, để giác tỉnh khóa bản mạng châu thứ nhất mặc dù cần tu luyện đến Thiên lực tầng thứ ba, nhưng hai khóa bản mạng châu sau đó, chỉ cần tăng lên hai tầng Thiên lực là có thể tiến hành ngưng châu. Sau khi từ Sư cấp đột phá đến Tôn cấp, những khóa bản mạng châu tiếp theo, mới cần ba tầng Thiên lực ủng hộ. Cho đến khi đủ chín khóa châu, là đạt tới cảnh giới cao nhất thượng vị Tông cấp. Thiên Châu sư chúng ta cũng cần Thiên lực ủng hộ nhưng so với bọn họ còn lớn hơn rất nhiều.”

(dịch : tính ra là cần $3 \times 3 + 6 \times 2 = 21$ tầng thiên lực là max 9 viên, không biết đúng không, đoạn này hơi loạn, do tác giả nhé.

Biên: ??? chả hiểu cậu tính cái gì nữa, tính cái này làm gì vậy?

Nếu tính Thiên lực cho Thể Châu sư hay Ý Châu sư thì thế này nhé: Sư cấp: Giác tỉnh cần Thiên tinh lực đệ tam trọng, hai khóa châu tiếp theo mỗi khóa 2 trọng nữa là 7; Tôn cấp: 3 khóa, mỗi khóa cần 3 trọng, => Thượng vị Tôn cấp cần đạt Thiên Thần lực đệ tứ trọng; Tông cấp, 3 khóa nữa, mỗi khóa cần 3 trọng => Thượng vị Tông cấp cần đạt Thiên Hư lực đệ nhất trọng;)

“Để giác tỉnh Thiên Châu sư bản mạng châu, cùng với Ngự Châu sư kia bất đồng, chúng ta nhất định phải tu luyện đến Thiên lực tầng thứ tư, mới có thể giác tỉnh bản mạng châu, đây cũng là lý do tại sao ta lúc trước lại đoán người đã tu luyện đến Thiên tinh lực tầng thứ tư. Sau đó, muốn tu luyện ra một khóa bản mạng châu, đều phải có bốn tầng Thiên lực làm trụ cột. Nói cách khác, nếu như Thiên Châu sư chúng ta muốn tu luyện tới cảnh giới cao nhất mười hai Thiên châu, thì cần phải đem Thiên lực tu luyện tới tầng cao nhất Thiên Đạo lực tầng thứ mười hai mới có thể làm được. Cũng chính bởi vì Thiên Châu sư tu luyện khó khăn, mỗi bốn cấp Thiên lực mới có thể tăng lên một châu, vì vậy, quá trình tu luyện của chúng ta còn được gọi là Thập Nhị Thiên Châu Biến, hoặc là Thiên Châu Thập Nhị Biến.”

Chu Duy Thanh nghe rất nghiêm túc, hắn cực kỳ khao khát kiến thức về phương diện này, thế cho nên thời điểm nghe Thượng Quan Băng Nhi giảng giải, hắn cũng không dùng tặc nhãn nhìn loạn trên người nàng.

Nói tới đây, Thượng Quan Băng Nhi châm ngọn đèn dầu mà mình cầm qua, làm cho cả lều sáng lên, người ngọc gần trong gang tấc, khiến Chu Duy Thanh không khỏi trong lòng khẽ run, hắn mới mười ba tuổi, sự tự chủ hiển nhiên cũng sẽ không quá mạnh mẽ, nhất là hôm qua đã cùng Thượng Quan Băng Nhi phát sinh qua quan hệ phương diện kia, nhất thời nóng hết cả người (Nguyên văn : tâm viên ý mã - dịch nghĩa: đứng núi này trông núi nọ, sớm nắng chiều mưa, thất thường - không hiểu nghĩa đành phán đại), may là có kiến thức về Thiên Châu sư hấp dẫn lấy hắn, mới không có biểu hiện ra.

Thượng Quan Băng Nhi tiếp tục nói: “Bất Tử Thần Công kia của người ta đã xem kỹ qua, người mới vừa nói, trải qua quá trình tối hôm qua, người đã xông phá bốn Tử huyết thành công?”

Chu Duy Thanh gật đầu.

Thượng Quan Băng Nhi khẽ nhíu mày, nói: “Người có biết hay không, công pháp tu luyện Thiên lực một khi đã lựa chọn, thì không thể sửa đổi. Người đã lựa chọn tu luyện Bất Tử Thần Công, cũng chỉ có thể tiếp

tục tu luyện mà thôi. Môn công pháp này hết sức kỳ lạ, lại tương đối nguy hiểm.”

“A? Không thể đổi lại phương pháp tu luyện sao?” Chu Duy Thanh giật mình kinh hãi.

Thượng Quan Bằng Nhi gật đầu, nói: “Bất quá, người cũng không cần quá lo lắng, môn công pháp này mặc dù bá đạo, nhưng khó khăn nhất chính là cửa đầu tiên, người đã đả thông được Tử huyệt, tin tưởng phía sau tu luyện tiếp sẽ ít nguy hiểm hơn, hơn nữa, nếu như người nói là sự thật, thì lực lượng của khóa Hắc sắc hạt châu người hấp thu kia hẳn là vẫn sẽ che chở người. Chỉ bất quá, tu luyện về sau cũng sẽ càng ngày càng khó khăn, người cần phải chuẩn bị tâm lý sẵn.”

Chu Duy Thanh gật đầu, khẳng định nói: “Ta nhất định sẽ tiếp tục tu luyện.” Cơ hội tốt cực đã tới, hẳn quyết không nguyện ý trở lại làm phế vật.

27. Quyển 2:thể Châu Ngưng Hình – Chương 8:sự Ảo Diệu Của Bất Tử Thần Công (1)

Dùng sức lắc đầu, Thượng Quan Bằng Nhi thầm tự trách, suy nghĩ cái gì vậy! Bất luận sau này như thế nào, tâm tính Chu Tiểu Bàn đến tốt cùng như thế nào còn cần quan sát đã, tính cách đáng ghét của người này là một vấn đề lớn, khảo sát hẳn không phải chỉ một hai ngày là xong.

“Chu Tiểu Bàn, người nhớ kỹ, bình thường tu luyện Thiên lực thì có thể dựa theo bản Bất Tử thần công kia, nhưng khi người đánh sâu vào tử huyệt phải có ta hộ pháp, quyết không thể tự tiện tiến cấp nữa.”

Chu Duy Thanh đang ước gì như vậy, lập tức cười hắc hắc nói: “Hiểu được, hiểu được, đa tạ doanh trưởng quan tâm.” Vừa nói, thân thể còn nhích về phía Thượng Quan Bằng Nhi.

Mắt thấy hẳn đứng đắn không được hai phút đã trở lại như cũ, trong lòng Thượng Quan Bằng Nhi không khỏi cảm thấy bất lực: “Chu Tiểu Bàn, người ngồi thẳng lại cho ta, nếu không ta sẽ đi.”

Chu Duy Thanh vội vàng ngồi thẳng lên, một lần nữa khôi phục lại bộ dáng nghiêm trang kia. Đáng tiếc, nếu là lần đầu tiên nhìn thấy hẳn, tuyệt đối sẽ không hoài nghi. Nhưng trải qua tiếp xúc mấy ngày nay, Thượng Quan Bằng Nhi khắc sâu vào trong lòng, dù cho người này đang trong trạng thái gì cũng đều có thể sinh ra tư tưởng xấu xa được.

“Vừa rồi ta đã nói về kiến thức tu luyện trụ cột của Thiên Châu sư trong đó có cả Ngự Châu sư rồi. Kế tiếp, ta sẽ nói đơn giản về cách sử dụng Thể châu và Ý châu, hôm nay đã muộn rồi, trước tiên chúng ta cứ nói đến phương pháp thu phóng bản mạng châu đi. Thu phóng bản mạng châu chia làm hai giai đoạn, đem bản mạng châu thu vào trong cơ thể, gọi là tiếp dẫn, sử dụng năng lực bản mạng châu, gọi là phóng thích. Dù là tiếp dẫn hay phóng thích đều cần dùng đến Thiên lực. Khi tu luyện Thiên lực đệ nhất trọng thành công, Thiên lực sẽ tụ tập ở đan điền, cũng chính là ở vị trí bụng, người phải lấy ý niệm thúc dục Thiên lực, để nó câu thông với bản mạng châu, sau đó dẫn đường cho bản mạng châu thu hồi trong cơ thể hoặc phóng ra ngoài. Đêm nay người có thể bắt đầu thử xem, ngày mai ta sẽ tiếp tục dạy người những thứ khác.”

Nói xong, Thượng Quan Bằng Nhi đã đứng lên, trời đã tối đen rồi, nàng không muốn ở lại nơi thương tâm này lâu hơn nữa, lập tức đứng lên đi ra ngoài, Chu Duy Thanh cũng vội đứng lên, hẳn vừa động, Thượng Quan Bằng Nhi liền lùi về sau một bước, sợ lại tiếp xúc thân thể với người này lần nữa.

Trừng mắt nhìn hẳn một cái, Thượng Quan Bằng Nhi mới rời đi.

Ánh mắt Chu Duy Thanh nhìn qua khe hở màn cửa, nhìn bộ dáng Thượng Quan Bằng Nhi rời đi, trong lòng thầm nghĩ, cái mông thật đẹp! (=,=) Bất quá bây giờ hẳn đã có kinh nghiệm, trong lòng nghĩ cái gì tuyệt đối không nói ra miệng, chỉ “tự sướng” trong lòng một chút là được rồi. Như vậy chắc chắn là sẽ không bị Thượng Quan Bằng Nhi phát hiện.

Lúc Thượng Quan Bằng Nhi rời đi cũng không có mang đi ngọn đèn của nàng, Chu Duy Thanh khoanh chân ngồi lên chỗ nằm của mình, mở ra trang thứ năm của Bất Tử thần công. Bốn tử huyệt trong phần đầu hẳn đã được giải khai rồi, nếu tu luyện tiếp, hiển nhiên là tu luyện nội dung của trang thứ năm.

Tử huyết thứ năm của phần đầu này, cũng là tử huyết cuối cùng, tên là huyết Dũng Tuyền. Vị trí ở phía trước lòng bàn chân ba phân, ngay chỗ lõm xuống của bàn chân. Đặc thù của nó là: Sau khi bị đánh trúng, sẽ ảnh hưởng đến đan điền, không thể vận Thiên lực nữa.

Tĩnh tâm lại, Chu Duy Thanh liền cảm giác được luồng khí xoáy của bốn tử huyết mình đã mở ra. Nghe Thượng Quan Bằng Nhi giảng giải, hắn đã dần hiểu được, luồng khí thanh lương mà tử huyết hấp thu từ ngoại giới chính là thiên địa tinh hoa, rồi ngưng kết thành Thiên lực.

Đối với việc tu luyện Thiên lực, Bất Tử thần công ghi lại rất đơn giản. Chỉ một câu thôi: đan điền Thiên lực sung mãn thì tức vi bình cảnh, trùng huyết tắc tiến, phá huyết tắc vong.

Lý giải theo nghĩa của chữ, thì là sau khi đột phá tử huyết thành công rồi sẽ tiến hành quá trình tích tụ Thiên lực. Khi tích tụ đến lúc đan điền tràn đầy Thiên lực, sẽ đánh sâu vào tử huyết tiếp theo, đánh sâu thành công, tu vi sẽ tiến bộ, đánh sâu thất bại, vậy sẽ chết. Về phần phương pháp tu luyện Thiên lực cụ thể, một câu cũng không có.

Bất quá, từ lúc sáng nay thử một chút, Chu Duy Thanh đã mơ hồ hiểu được chỗ ảo diệu của bản Bất Tử thần công này. Đúng vậy, lúc bắt đầu tu luyện công pháp này chẳng khác nào tự sát. Nhưng là một khi luyện thành, thì quá trình tu luyện của nó cũng dễ dàng hơn công pháp khác nhiều.

Khi còn bé Chu Duy Thanh đã thử tu luyện qua những công pháp khác, phải vận hành Thiên lực đi các kinh mạch, rồi tạo thành vòng tuần hoàn, hết sức phức tạp, cái gì mà vận chuyển chu thiên, ... , lúc ấy hắn xem mà đau hết cả đầu. Mà phương pháp tu luyện Bất Tử thần công này thì đơn giản hơn rất nhiều. Chính là sau khi xông phá tử huyết sẽ hình thành luồng khí xoáy, hấp thu lực lượng thiên địa bên ngoài mà lớn mạnh dần. Mà khi mình đem ý niệm tập trung lại các luồng khí xoáy này, tốc độ hấp thu thiên địa tinh hoa bên ngoài sẽ gia tăng một chút. Loại phương pháp minh tưởng này thật là quá đơn giản.

Sự thật cũng đúng như thế, bất cứ chuyện gì cũng có hai mặt, bản Bất Tử thần công này quả thật là một quyển kỳ công, do một quái tài sáng tác. Bất quá, chính quái tài kia cũng chỉ tu luyện đến mười mấy huyết liền vỡ huyết mà chết. Sau hắn, không có một người nào có thể qua được cửa thứ nhất. Ảo diệu của Bất Tử thần công chính là nằm ở khi đột phá bình cảnh sẽ rất đơn giản so với các công pháp khác. Về phần tình huống sau khi đột phá toàn bộ ba mươi sáu đại tử huyết này, quái tài sáng tạo công pháp kia cũng chỉ suy đoán mà thôi.

Chu Duy Thanh một bên dùng ý niệm thúc dục luồng khí xoáy này, làm chúng hấp thu Thiên lực bên ngoài nhanh hơn, một bên cảm nhận tình huống trong đan điền mình.

Bằng cảm giác, hắn phát hiện đan điền của mình thật ra là trống rỗng, luồng khí thanh lương hấp thu từ bên ngoài không bằng một phần mười đan điền. Có ý niệm thúc dục, luồng khí thanh lương bên ngoài lặng lẽ tăng tốc độ chảy vào người hắn. Có kinh nghiệm đánh sâu vào huyết Kiên Tĩnh, hắn thúc dục Thiên lực chia làm hai phần, chậm chậm chạy về phía hai cánh tay của mình.

Quá trình này hết sức chậm chạp, dù sao trước kia Chu Duy Thanh chưa bao giờ thúc dục nhiều Thiên lực như vậy, mặc dù Thiên lực này so với đan điền hắn cũng không nhiều, nhưng lại nhiều hơn gấp trăm lần lúc hắn xông phá huyết Kiên Tĩnh. Nơi nào Thiên lực đi qua, kinh mạch cũng sinh ra một loại cảm giác mát mẻ, thoải mái không nói nên lời.

28. Chương 8: sự Ảo Diệu Của Bất Tử Thần Công (2)

Đây là chuyện gì vậy? Rất rõ ràng, đó không phải là vì Thiên lực, lúc trước Thượng Quan Bằng Nhi cũng không nói có hiện tượng này khi vận chuyển Thiên lực.

Trong đầu linh quang chợt lóe, Chu Duy Thanh liền nhớ đến con Cự Hổ màu đen hôm qua, cảm xúc thô bạo và thị huyết trong cơ thể mình không phải giống y như khí tức của con hổ kia tản mát ra sao? Còn có phần âm lãnh kia tựa hồ cũng xuất hiện. May là loại khí tức đặc thù này cũng không có dấu hiệu thương

tồn hần, ngược lại khi loại khí tức này xuất hiện giúp cho tốc độ vận chuyển Thiên lực của hần tăng thêm vài phần.

Rốt cục, hai đạo Thiên lực dần dần đi tới vị trí huyết Kiên Tĩnh ở bả vai, chạm vào luồng khí xoáy ở đây.

Ngay khi hai đạo Thiên lực tiếp xúc hai luồng khí xoáy kia, chúng đột nhiên gia tốc, trong nháy mắt xông vào cánh tay của Chu Duy Thanh, dọa hần sợ đến nhảy dựng lên. Ngay sau đó, hai đạo Thiên lực này đã chạy đến huyết Thái Uyên ở cổ tay hần, bộc phát ở luồng khí xoáy của huyết Thái Uyên, giao hòa một chỗ với Băng Chung Phỉ Thúy Thể Châu và Biển Thạch Miêu Nhân Ý châu.

Cảm giác như nước tan ra nháy mắt truyền vào trong não Chu Duy Thanh, hần chỉ cảm thấy hai khóa bản mạng châu kia căn bản như một bộ phận của thân thể mình, ý niệm vừa động, hai khóa bản mạng châu đã lặng lẽ theo luồng khí xoáy ở huyết Thái Uyên chui vào trong, ẩn trong uẩn mạch của hần. Hần có thể cảm nhận được sự tồn tại của hai khóa bản mạng châu, nhưng cũng không cảm giác được thật thể của chúng.

Thể này là thành công sao? Cũng không khó lắm. Lần đầu tiên hoàn thành được việc thu hồi bản mạng châu làm Chu Duy Thanh rất vui mừng. Thật ra hần không biết rằng, sở dĩ hần có thể dễ dàng thành công như vậy là vì đã dẫn thông được huyết Thái Uyên ở cổ tay. Huyết Thái Uyên mở ra, với việc thu phóng bản mạng châu có chỗ tốt rất lớn. Nếu không, một kẻ tu luyện gà mờ như hần làm sao có thể dễ dàng thành công như vậy? Điểm này ngay cả Thượng Quan Băng Nhi cũng không đoán trước được, mà tác dụng phụ gia của Bất Tử Thần Công cũng mới chỉ lộ ra một góc của núi băng, tựa như hạt gạo so với mặt trăng mà thôi.

Ý niệm vừa động, Thiên lực đi tới với huyết Thái Uyên, hai khóa bản mạng châu trong nháy mắt phóng ra từ trong huyết Thái Uyên, ý niệm lại động nữa, chúng đã chui lại vào trong uẩn mạch, cả quá trình thật quá đơn giản.

Nếu Thượng Quan Băng Nhi biết quá trình hần tu luyện thể này nhất định sẽ rất giật mình, nàng đã là thiên tài nhưng ban đầu muốn hoàn thành giống hần cũng cần hơn nửa tháng mới có thể xem như điều khiển bản mạng châu thuần thục. Mà Chu Duy Thanh thì thử một lần là được ngay.

Chu Duy Thanh cực kỳ tò mò với bản mạng châu, nếu mục tiêu tu luyện hôm nay đã đạt được, hần quyết định dò xét một chút, xem thử hai khóa bản mạng châu mang đến chỗ tốt gì cho mình. Đừng nói hần mới chỉ 13 tuổi, cho dù là người trưởng thành, tâm trí trầm ổn hơn, rốt cục thức tỉnh được bản mạng châu cũng giống hần nôn nóng muốn thử.

Đầu tiên hần lựa chọn khóa Băng Chung Phỉ Thúy Thể châu, dù sao khóa Biển Thạch Miêu Nhân Ý châu kia của hần bị Thượng Quan Băng Nhi nói thần kỳ như vậy, trong lòng hần có chút thấp thỏm.

Trước đó, khi khống chế thu phóng bản mạng châu, Chu Duy Thanh dùng Thiên lực bao quanh bản mạng châu, sau đó thông qua huyết Thái Uyên thu lại một cách tự nhiên. Bây giờ hần lại đem Thiên lực của mình từ từ chui vào bên trong khóa Thể châu.

Ngay trong nháy mắt khi Thiên lực của hần tiến vào bên trong bản mạng châu, toàn thân Chu Duy Thanh kịch liệt run rẩy, cảm giác như có một cỗ lực lượng không gì sánh kịp từ cổ tay phải của hần truyền đi khắp toàn thân. Cơ thể, cốt cách, kinh mạch, tất cả đều tràn ngập cảm giác như vậy. Hần cảm thấy bay giờ dù trước mặt hần là một đầu trâu đực, hần cũng có thể dễ dàng nhấc lên.

Sau khi bản mạng châu thức tỉnh, tuy Chu Duy Thanh cảm giác được thân thể mình có biến hóa không nhỏ, nhưng cũng không rõ ràng như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là lực lớn thân nhẹ mà thôi. Nhưng giờ lại khác, loại cảm giác lực lượng bạo tăng này thật không gì sánh được. Bây giờ hần chỉ muốn đem lực lượng bạo phát kia hoàn toàn phóng thích mà thôi.

Bất quá, Chu Duy Thanh cũng đồng thời phát hiện, khi hần có được loại cảm giác lực lượng cường đại này, đồng thời Thiên lực trong cơ thể hần cũng từ từ tiêu hao, mặc dù tốc độ tiêu hao không nhanh, nhưng vẫn là liên tục tiêu hao. Mà các luồng khí xoáy ở huyết Kiên Tĩnh, Thái Uyên, Túc Tam Lí, Tam Âm Giao lúc này hấp thu thiên địa lực còn nhanh hơn khi hần tập trung ý niệm đến nữa. Dĩ nhiên, tốc độ hấp thu của nó tuy mau, nhưng cũng không thể hoàn toàn bổ sung tiêu hao Thiên lực của hần, chỉ là làm cho tốc độ tiêu hao giảm đi một chút mà thôi.

Chính Chu Duy Thanh cũng không cảm thấy có vấn đề gì, cho rằng điều này là bình thường. Nhưng nếu cho Thượng Quan Băng Nhi biết được tình huống này, nhất định sẽ giết mình vô cùng. Bất luận là Thể châu sư, Ý châu sư hay Thiên châu sư, khi sử dụng kỹ năng của bản mạng châu cũng đều cần Thiên lực duy trì cả, mà Thiên lực cần được tích tụ qua việc tu luyện, tuy rằng cũng có một ít công pháp tu luyện cao đẳng có thể làm cho lúc không tu luyện Thiên lực vẫn có thể từ từ khôi phục lại, nhưng giống như Chu Duy Thanh, trong khi sử dụng Thiên lực còn có thể gia tốc hấp thu thiên địa tinh hoa để bổ sung quả thật là tuyệt vô cận hữu. (không ở đâu có)

Đây chính là một chỗ ảo diệu khác của Bất Tử thần công, đánh sâu vào tử huyệt là loại nguy hiểm thế nào, sao lại không có lợi đây? Lúc trước, vị quái tài sáng tạo Bất Tử thần công này chính là trong lúc vô ý phá tan được một tử huyệt, cảm nhận được chỗ thần kỳ của nó nên mặc dù biết được việc này rất nguy hiểm, vẫn nhin không được mà truyền kỳ công này lại đời sau.

Có thể tưởng tượng, số lượng tử huyệt bị xông phá càng nhiều, tốc độ hấp thu thiên địa tinh hoa từ bên ngoài khi đang sử dụng bản mạng châu sẽ càng nhanh, làm cho Chu Duy Thanh có được năng lực chiến đấu lâu hơn các Thiên châu Sư khác. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, hắn vẫn còn sống khi đánh sâu vào đám tử huyệt đó.

Dùng ý niệm thu hồi Thiên lực, cảm giác lực lượng cường đại cũng tiêu thất, cảm giác buồn bã làm cho Chu Duy Thanh không khỏi liếm liếm môi, cảm giác tràn ngập lực lượng kia thật quá tốt, đáng tiếc là nó lại tiêu hao Thiên lực.

Thử sử dụng Thể châu xong, lá gan của Chu Duy Thanh cũng lớn hơn nhiều, thúc dục Thiên lực lần nữa chui vào trong khóa Biển Thạch Miêu Nhân Ý châu kia dò xét.

Lúc này Chu Duy Thanh càng thêm cẩn thận, rót Thiên lực vào rất chậm, ngay khi Thiên lực tiến vào trong Biển Thạch Miêu Nhân, trong nháy mắt, một màn kỳ dị xuất hiện.

29. Chương 8:sự Ảo Diệu Của Bất Tử Thần Công (3)

Khi Chu Duy Thanh thử đưa tay chạm vào luân bàn thì lại phát hiện tay của mình xuyên qua hư ảnh.

Thử vài lần, khi Chu Duy Thanh đưa tay che mắt, hình ảnh cái luân bàn kia vẫn xuất hiện bên ngoài như trước, hắn rốt cục hiểu ra hư ảnh này không phải xuất hiện ở bên ngoài, mà xuất hiện trên đồng tử hai mắt hắn, nói cách khác, người ngoài nhìn vào sẽ không thấy, chỉ có một mình hắn thấy được.

Hư ảnh của luân bàn chia làm sáu phần chính tề, mỗi phần đều có màu sắc khác nhau, phân biệt là màu xanh, lam, bạc, đen, xám và trong suốt không màu. Khi hắn đem ý niệm tập trung đến màu nào thì hư ảnh luân bàn sẽ lặng lẽ xoay tròn, đưa màu sắc đó lên trên cùng.

Cảm giác kỳ dị lúc này cũng xuất hiện, khi Chu Duy Thanh chuyển đến màu xanh, hắn cảm giác thấy toàn thân nhẹ nhàng, phiêu phiêu, tựa hồ như mình có thể bay lên vậy, giờ bàn tay trái lên cũng mơ hồ có thể nhìn thấy trong lòng bàn tay lấp lánh ánh sáng xanh. Đây là Phong Hệ giống Thượng Quan Băng Nhi.

Chu Duy Thanh cũng không biết, cũng bởi vì Ý Châu của Thượng Quan Băng Nhi là Phong hệ nên hôm qua vào thời khắc hắn gặp nguy hiểm nhất trở thành tế phẩm của hắn. Nếu lúc ấy thuộc tính của Thượng Quan Băng Nhi không hợp với hắn, như vậy cuối cùng hắn sẽ bạo thể mà chết, mà trước đó hắn cũng sẽ đem Thượng Quan Băng Nhi xé thành mảnh nhỏ.

Luân bàn chuyển tới khu vực màu lam, nhất thời, một cỗ lực lượng tê dại với từng đạo điện quang đồng thời xuất hiện, ánh sáng màu xanh trong tay hắn đã bị mấy đạo điện quang xanh thẳm, thô như con rắn nhỏ không ngừng vụn vụn thay thế. Làm cho trong trường chớp lóe ánh sáng chột sáng chột tối.

Chu Duy Thanh mở to hai mắt, trầm nghĩ trong lòng: Ý châu của ta có thuộc tính thứ hai là Lôi Điện. Ý Châu có loại thuộc tính này sao? Sao đến bây giờ ta vẫn chưa từng nghe nói qua? Xem ra ngày mai phải hỏi Thượng Quan Băng Nhi mới được.

Ý niệm lại động, cái luân bàn xoay đến màu bạc, nhất thời cảm giác tê dại và điện quang cũng tiêu thất, mà ánh sáng bên trong trường cũng biến thành màu bạc nhu hòa, ánh sáng rất ổn định, kỳ lạ hơn là hào

quang màu bạc không chỉ xuất hiện trên tay Chu Duy Thanh mà đồng thời xuất hiện ở khắp người hắn, hơn nữa hắn có thể cảm giác được rõ ràng khi luân bàn xoay đến khu vực màu bạc, Thiên Lực của mình tiêu hao nhanh hơn trước rất nhiều. Nhưng hắn lại không rõ thuộc tính của khu vực màu bạc này đến tột cùng là cái gì.

Cho nên, hắn tùy ý cấp cho khu vực màu bạc này một cái tên là: Vô danh thuộc tính... (.=.)

Tới khu vực màu đen, không cần hỏi, tự nhiên là thuộc tính Hắc Âm mà cha mình di truyền rồi. Khí tức âm u làm cả trưởng bối tối sầm lại, đưa tay không thấy được năm ngón, mà tốc độ tiêu hao Thiên Lực của Chu Duy Thanh không kém khu vực màu bạc là bao.

Trong lòng Chu Duy Thanh mơ hồ hiểu được thuộc tính khu vực màu bạc kia là gì rồi. Hắc Âm hệ là một trong tứ đại thượng vị thuộc tính Ý Châu, cho nên tốc độ tiêu hao Thiên Lực cũng nhanh hơn so với các hệ khác, mà như vậy, khu vực màu bạc tiêu hao cũng giống như nó, rất có thể cũng là một trong tứ đại thượng vị thuộc tính, ngoài Hắc Âm ra, còn có Quang Minh, Sinh Mệnh và Không Gian, rõ ràng không thể là Quang Minh, ánh sáng và bóng tối đối lập với nhau, điểm này Chu Duy Thanh hiểu, cũng không thể là Sinh Mệnh, nếu không hắn sẽ cảm ứng được rõ ràng khí tức của nó, mà nếu như vậy, dùng phép bài trừ để đoán, hắn là loại thuộc tính cuối cùng: Không Gian thuộc tính.

Trong tứ đại thượng vị thuộc tính, mình liền chiếm được hai loại khác nhau. Trong lòng Chu Duy Thanh không khỏi đắc ý vô cùng, lại thêm Phong Hệ và Lôi Hệ, quá cường hãn! Huống chi còn hai loại thuộc tính nữa.

Thuộc tính luân bàn lại xoay chuyển, tại khu vực này, Chu Duy Thanh chỉ dừng lại trong chốc lát liền hướng đến thuộc tính tiếp theo. Nguyên nhân rất đơn giản, khi thuộc tính luân bàn xoay chuyển đến khu vực màu xám, cảm giác âm lãnh mà hắn không chỉ trải qua một lần xuất hiện, thêm vào đó là thô bạo, thị huyết, đủ loại hơi thở kinh khủng giống như chen nhau tới vậy, suýt nữa làm hắn tinh thần phân liệt.

Theo bản năng, từ thuộc tính thứ năm chuyển đến thuộc tính thứ sáu. Nhưng khi hắn chuyển đến thuộc tính thứ sáu, trong suốt vô sắc. Dường như chỉ trong nháy mắt, Thiên lực lúc này còn chừng một phần ba của hắn tiêu hao hết, trong nháy mắt bị thoát lực. Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy chung quanh thân thể mình như vụn vụn, hai mắt tối sầm, cảm giác vô lực truyền đến mọi nơi trong cơ thể. Mà thuộc tính luân bàn trong mắt hắn cũng biến mất, khóa Biển Thạch Miêu Nhân Ý châu trên tay trái của hắn cũng trở nên ảm đạm rất nhiều.

Thở hổn hển từng ngụm, trong lòng Chu Duy Thanh cực kỳ hoảng sợ, lúc trước đều rất bình thường, vậy thuộc tính cuối cùng này đến tột cùng là cái gì? Thuộc tính thứ năm dễ đoán một chút, tràn ngập hơi thở tà ác và cảm giác khát máu kia, tạm thời gọi nó là thuộc tính Tà Ác. Nhưng loại thuộc tính cuối cùng kia là gì vậy? Vì sao ý niệm mình vừa chuyển đến nó, toàn bộ Thiên Lực còn lại trong cơ thể đều hoàn toàn bị hấp thu.

Tứ đại tử huyết đang ra sức hấp thu thiên địa tinh hoa bổ sung cho Chu Duy Thanh, làm hắn có chút dễ chịu hơn. Tâm tình dần dần bình tĩnh trở lại. Chu Duy Thanh cũng có một ít phán đoán với loại thuộc tính thứ sáu này, tuy hắn không đoán ra nó là cái gì, nhưng hắn có thể khẳng định thuộc tính này chắc chắn là mạnh nhất trong sáu thuộc tính.

Đặc thù của Biển Thạch Miêu Nhân Ý châu là có được từ bốn loại thuộc tính trở nên, loại thuộc tính thứ sáu này sở dĩ không thể cảm thụ được nó thuộc loại gì, một là vì nó giống như Không Gian thuộc tính vậy, đặc thù thuộc tính không rõ ràng lắm, mặt khác là vì tính đặc thù của nó. Trong nháy mắt hao hết Thiên Lực làm cho Chu Duy Thanh thoát ly khỏi thuộc tính luân bàn, cái này chỉ có một loại giải thích: Thiên Lực bây giờ của mình vẫn chưa đủ để có thể sử dụng năng lực của thuộc tính này.

Nghĩ thông suốt điểm này, Chu Duy Thanh bình tĩnh lại, bây giờ Thiên Lực mình không đủ, không có nghĩa là về sau cũng thế, chỉ cần tiếp tục tu luyện, nếu Bất Tử Thần Công của mình có thể thuận lợi đột phá, một ngày nào đó hắn là có thể sử dụng được năng lực của thuộc tính này.

30. Chương 8:sự Ảo Diệu Của Bất Tử Thần Công (4)

“Chu Tiểu Bàn, Chu Tiểu Bàn, dậy đi.” Bá một tiếng, một đạo ánh sáng chói chang chiếu vào mặt Chu Duy Thanh, làm hắn bừng tỉnh mộng đẹp.

“Làm gì vậy? Để cho ta ngủ tiếp một lát.” Chu Duy Thanh trở mình, dương dương nói.

‘Phanh’ một tiếng, mộng hắn đã bị đá một cước, Chu Duy Thanh sợ hết hồn, nghiêng người ngồi dậy, chỉ thấy Mao Lợi trung đội trưởng đang đứng trong trường của hắn, mà ánh sáng chói chang đó chính là ánh nắng bên ngoài chiếu vào.

Mao Lợi tức giận nói: “Còn không dậy mau, giờ là mấy giờ rồi? Loại binh sĩ như ngươi nếu rơi vào tay ta, ta đã sớm dạy dỗ ngươi đằng hoàng rồi.”

Chu Duy Thanh bất đắc dĩ đứng lên: “Trung đội trưởng, ta đi ăn cơm vậy.”

Mao Lợi suýt nữa bị tức đến rụng mũi, thầm nghĩ trong lòng: Tiểu tử này thật là ‘đệ nhất vô sỉ’, khó trách ngày đó sau khi khinh bạc doanh trưởng vẫn mang bộ dáng như không có chuyện gì, làm cho doanh trưởng tức giận đến vậy.

“Ta gọi ngươi dậy là để đi ăn cơm sao? Ai bảo ngươi dậy trễ như thế, ăn cái rắm, không có ăn. Đi theo ta, doanh trưởng gọi ngươi.” Vừa nói, Mao Lợi vừa túm bả vai Chu Duy Thanh kéo đi, muốn túm hắn quăng ra ngoài trường. Nhưng sau đó hắn liền giật mình, hắn tự do là có thể dễ dàng lôi Chu Duy Thanh ra ngoài trường, nhưng khi hắn túm được tay Chu Duy Thanh, dùng sức kéo thì lại phát hiện thân thể Chu Duy Thanh vững như núi Thái Sơn, mặc hắn kéo thế nào cũng không được.

“Ồ” Mao Lợi kinh ngạc nhìn Chu Duy Thanh: “Tiểu tử, ngươi đã từng tu luyện Thiên lực?”

Chu Duy Thanh đắc ý vô cùng: “Đúng vậy.” Sau khi thân thể tiến hóa, hắn căn bản là không có cảm giác được Mao Lợi có bao nhiêu sức lực, bất quá, sau khi thốt ra hai chữ này, hắn liền nhớ đến ba điều ước định với Thượng Quan Băng Nhi, liền ngậm miệng ngay.

Bất quá, chỉ trả lời hai chữ đơn giản này đã làm cho ánh mắt Mao Lợi trung đội trưởng khi nhìn hắn biến hóa rất nhiều. Phải biết rằng, bình thường người có thể tu luyện Thiên Lực cơ hồ chỉ là một phần trăm, mà trong số người có thể tu luyện Thiên lực thì có thể trở thành Ngự Châu Sư thì cũng chỉ là một phần trăm mà thôi.

Có một số người trước 16 tuổi, tu luyện Thiên Lực đến Thiên Tinh Lực đệ nhất trọng hoặc đệ nhị trọng, tuy rằng cuối cùng bọn họ không thể giác tỉnh bản mạng châu nhưng vẫn mạnh hơn người thường rất nhiều.

Ít nhất trước khi tiến vào Thiên Thần Lực, Thiên Tinh Lực tam trọng đầu tiên là trọng yếu nhất, và cũng là gian nan nhất. Mỗi khi tu luyện được một trọng, tương đương với thoát thai hoán cốt một lần. Tình huống như Chu Duy Thanh một lần đột phá tứ trọng, đem mấy lần thoát thai hoán cốt hợp lại làm một lần thì đúng là tuyệt vô cận hữu (chưa có bao giờ).

Bởi vậy, cho dù là người luyện thành nhất trọng Thiên Tinh Lực hay nhị trọng Thiên Tinh Lực, đều là người cực kỳ nổi tiếng trong quân đội. Chỉ cần trải qua huấn luyện tân binh, đại đa số có thể tăng lên chức vụ tiểu đội trưởng, năng lực thực chiến luôn vượt xa binh lính bình thường. Mao Lợi bản thân chính là một người tu luyện đến nhị trọng Thiên Tinh lực, chỉ kém một chút là có thể trở thành Ngự Châu Sư, vừa Chu Duy Thanh cũng có được Thiên lực, thái độ nhất thời thân thiết hơn nhiều.

“Đáng tiếc, chúng ta đồng bệnh tương liên! Có thể tu luyện được Thiên Lực, nhưng không thể trở thành Ngự Châu Sư, nói cách một cách nào đó, những người như chúng ta mới thật sự là đau khổ nhất, rõ ràng có cơ hội, cuối cùng lại không thể thăng cấp Ngự Châu Sư được, còn không bằng không có cơ hội, làm người bình thường.” Mao Lợi cảm thán nói.

Kỳ thật hắn nói cũng không sai, nếu là người bình thường, không biết được năng lực cường đại mà Thiên lực mang đến, có lẽ cũng sẽ không có nhiều cảm xúc lắm. Nhưng bọn hắn có Thiên lực, nhưng lại không thể thức tỉnh bản mạng châu mới càng thêm khát vọng trở thành Ngự Châu Sư.

Chu Duy Thanh bắt đắ dĩ nhún nhún vai, hắ cũng không thể nói với Mao Lợi rằng hắ đã là Ngự Châu Sư, mà Mao Lợi cũng giống vậy không hoài nghi gì hắ, lấy thân phận một Ngự Châu Sư làm sao có thể tùy ý gia nhập quân đội đây? Ở bất cứ quốc gia này, Ngự Châu Sư luôn luôn có thân phận rất cao quý.

“Đi thôi, xem ra hai ngày này doanh trường đối với người thật nhân từ, không đem người đánh thành tàn phế. Sau này cẩn thận một chút. Dù sao người cũng là huynh đệ trong trung đội thứ bốn, ta sẽ giúp đỡ người.” Mao Lợi vỗ vỗ vai Chu Duy Thanh, cũng không kéo hắ nữa, xoay người bước ra ngoài.

Chu Duy Thanh khoác áo ngoài vào, đi theo hắ ra khỏi trường, dưới sự dẫn dắt của Mao Lợi đi thẳng đến chủ trường giữa doanh trại của Thượng Quan Băng Nhi.

Vào trong trường, Chu Duy Thanh liền thấy được Thượng Quan Băng Nhi đang ngồi trên chủ vị, mặc cho hắ đã gặp qua Thượng Quan Băng Nhi nhiều lần, thậm chí còn phát sinh loại quan hệ “đặc thù” này, nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy nàng, Thượng Quan Băng Nhi đều làm hắ ngẩn ngơ.

Hôm nay Thượng Quan Băng Nhi mặc một thân nhung trang quân, Tỏa Tử Giáp được nàng mặc trên người mang hương vị anh tư sáng khoái. Nàng chưa mang mũ giáp, đầu tóc chỉnh tề buộc thành đuôi ngựa. Dù cho nàng mới chỉ 15 tuổi, nhưng ngồi ở vị trí chủ tướng, trong đôi mắt phượng cũng có vài phần uy thế của tướng quân.

Ở vị trí bên trái Thượng Quan Băng Nhi là một gã thanh niên anh tuấn, ước chừng hai mươi tuổi, tóc đen, mặt như quan ngọc, đáng tiếc trong đôi mắt lại toát ra vẻ câu hồn đoạt phách và ẩn chứa vài phần đào hoa. Thân mang một thân giáp nhẹ, trên mũ giáp có cắm một sợi lông chim màu vàng chứng minh hắ cũng có thân phận trung đội trưởng như Mao Lợi, mà vị trí bên phải lại bỏ không. Lần này phụ trách chiêu binh có hai trung đội trưởng, rõ ràng, vị trí còn lại là của Mao Lợi.

Ở phía sau là mười tên tiểu đội trưởng mặc áo giáp tiểu đội trưởng. Ở Thiên Cung Đế Quốc, chỉ có quan quân cấp bậc từ trung đội trưởng trở lên mới có thể lấy áo giáp và màu sắc của lông chim để phân chia cấp bậc, bởi vậy, những tiểu đội trưởng này thường được gọi là vô mao tiểu đội trưởng. (tiểu đội trưởng không lông. =.=’).

Mao Lợi mang theo Chu Duy Thanh, vừa tiến vào trong quân trường, ánh mắt mọi người lập tức cùng nhìn về phía này.

Mao Lợi hướng hướng về phía Thượng Quan Băng Nhi chào một cái theo nghi thức quân đội: “Báo cáo doanh trưởng, đã đưa Chu Tiểu Bàn đến.”

Thanh âm trong trẻo lại mang theo vài phần lạnh lùng của Thượng Quan Băng Nhi vang lên: “Mao trung đội trưởng vất vả rồi, mời ngồi.”

31. Chương 9:tử Thần Cung (1)

Chu Duy Thanh thờ ơ lạnh nhạt, hắ phát hiện, Mao Lợi trung đội trưởng dường như đối với tên thanh niên anh tuấn kia rất không thích, liền nhìn cũng không nhìn hắ một cái, ngồi ở vị trí của mình trên mặt không hề thay đổi.

Thượng Quan Băng Nhi cùng Chu Duy Thanh nhìn nhau liếc mắt, Chu Duy Thanh lông mi hướng nàng nhẹ nhàng nháy một cái, động tác này nhìn qua rất tự nhiên, những người khác đều sẽ không quá mức quan tâm, nhưng Thượng Quan Băng Nhi thân là thiên châu sư, lại là cung tiễn thủ, thị lực sao lại không tốt? Hơn nữa nàng lại hiểu rõ Chu Duy Thanh, trong đôi mắt đẹp nhất thời hiện lên một tia hận ý. Có đôi khi, nàng thật hận không thể đem người này đánh một trận thật nặng.

“Chu Tiểu Bàn, người đứng ở sau lưng ta. Từ hôm nay trở đi, người chính là thân binh đầu tiên của doanh trưởng ta.” Thượng Quan Băng Nhi hung hăng trừng Chu Duy Thanh một cái, giọng nói hết sức bình tĩnh phân phó.

“Vâng.” Chu Duy Thanh đáp một tiếng, liền đi đến phía sau Thượng Quan Băng Nhi. Làm thân binh của nàng có bao nhiêu chỗ tốt, trước là càng thuận lợi học tập những tri thức của Thiên Châu sư, sau là được

sớm chiều ở chung cũng làm cho Chu Duy Thanh rất là thoải mái rồi, may là ở đây có nhiều người như vậy, hẳn vẫn còn thu liễm vài phần, chỉ là đáy mắt lại toát ra một tia đắc ý.

“Đội đã.” Đúng lúc này, một thanh âm không hài hòa đột nhiên xuất hiện. Chu Duy Thanh không thừa nhận cũng không được, thanh âm réo rắt này khá là dễ nghe. Nói ra chính là tên trung đội trưởng anh tuần kia.

“Thế nào? Tiêu đội trưởng có vấn đề gì sao?” Thượng Quan Băng Nhi quay đầu nhìn về phía thanh niên anh tuần kia, vẻ oán hận trong mắt lúc trước nhất thời biến mất, ánh mắt bình tĩnh, thậm chí còn tương đối nhu hòa.

Tên thanh niên anh tuần được xưng là Tiêu đội trưởng hơi gật đầu, không chút nào che giấu ánh mắt nóng bỏng của chính mình nhìn lên Thượng Quan Băng Nhi, nói: “Doanh trưởng, lấy thân phận của ngài thêm một gã thân binh đương nhiên là phải làm. Thế nhưng, làm thân binh của ngài, không chỉ phải có khả năng vì ngài xử lý một ít công việc đơn giản hằng ngày, đồng thời còn phải chịu trách nhiệm bảo hộ ngài, đi theo ngài. Tên Chu Tiểu Bàn này chỉ là một gã tân binh mà thôi, sợ rằng khó mà chịu nổi trọng trách này?”

Thượng Quan Băng Nhi chỉ cần không phải đối mặt Chu Duy Thanh, sẽ không dễ dàng mất đi lãnh tĩnh, mỉm cười, nói: “Tiêu đội trưởng cho rằng, ta cần thân binh bảo hộ sao? Người lại có người nào cần giới thiệu sao?”

Chu Duy Thanh tại lúc Tiêu đội trưởng mở miệng thời gian thì cũng đã dừng lại bước chân, cảm giác cảnh giác trong lòng tăng nhiều, sợ rằng bất luận là ai đều có thể thấy rõ ràng tình ý trong mắt Tiêu đội trưởng đối với Thượng Quan Băng Nhi, Chu Duy Thanh không khỏi nhìn hẩn thêm vài lần, âm thầm oán hận, người này sao lớn lên lại có một bộ mặt như kỹ nữ vậy? Đều nói tiểu bạch kiểm tâm nhân không được (Biên: Những tên mặt trắng (đẹp trai hơn nên nó ghen, >) đều không phải kẻ tốt), vừa nhìn là biết không phải thứ tốt.

Vốn hẩn đối với Thượng Quan Băng Nhi cũng không có hy vọng xa vời gì, nhưng sau khi chính hẩn cũng thành một vị Thiên Châu sư, Chu Duy Thanh của chúng ta, thân binh (cận vệ) Chu Tiểu Bàn đã rất là hiên ngang lẫm liệt đem Thượng Quan Băng Nhi trở thành vật sở hữu của hẩn, đương nhiên, phần tâm cơ tuyệt không nên xuất hiện trên người một thiếu niên mười ba tuổi này là hẩn sẽ không trực tiếp biểu hiện ra ngoài .

Nghe đến Thượng Quan Băng Nhi hỏi lại, Tiêu đội trưởng nghiêm mặt nói: “Lấy thực lực của doanh trưởng tự nhiên là không cần một cái thân binh nhỏ bé bảo hộ, nhưng một tân binh như hẩn biết bắn tên hay không cũng là vấn đề, đi theo Doanh trưởng đi ra ngoài chẳng phải là làm mất mặt của ngài sao? Huống chi, cho dù ngài không cần thân binh bảo hộ, thì thân binh trên chiến trường cũng phải đuổi kịp bước tiến của ngài mới được. Ta, Tiêu Sát nguyện ý bỏ chức vụ trung đội trưởng để đi theo bên cạnh Doanh trưởng, thế sống chết bảo hộ Doanh trưởng chu toàn.”

Vị Tiêu đội trưởng này hiên ngang lẫm liệt nói, bộ dáng thấy chết không sờn, Chu Duy Thanh cũng thiếu chút nữa bị hẩn cảm động. Trong lòng thầm mắng: không giả bộ có thể chết sao?

Thượng Quan Băng Nhi thản nhiên cười, nói: “Đa tạ hảo ý của Tiêu đội trưởng, nhưng Tiêu đội trưởng là trụ cột của tam doanh chúng ta. Ta làm sao cho người tới đảm nhiệm chức vụ thân binh bé nhỏ này được? Về phần Chu Tiểu Bàn, tuy rằng hẩn là tân binh, nhưng kinh qua khảo nghiệm mấy ngày nay của ta, hẩn cũng tính là nhân tài cần đào tạo, trước đây cũng luyện tập qua một chút cung tiễn, đảm nhiệm chức vụ thân binh vẫn còn có thể .”

Tiêu Sát nhíu mày, nói: “Doanh trưởng, ta xem không bằng làm như thế này được không? Để tân binh gọi là Chu Tiểu Bàn này tại đây biểu diễn cho chúng ta xem một chút năng lực của hẩn, như vậy chúng ta cũng yên tâm nhiều lắm.”

Thượng Quan Băng Nhi y nguyên là một bộ dáng không nóng không lạnh, đối mặt Tiêu Sát lì lợm không buông tha năng lực không hề biểu hiện ra cấp trên cường thế: “Cũng được, liền theo Tiêu đội trưởng nói. Chỉ là không biết Tiêu đội trưởng dự tính khảo nghiệm vị thân binh này của ta như thế nào đây?” Ngoài mặt bình tĩnh không có nghĩa là trong lòng năng nghĩ cũng giống như vậy, tại đệ tam doanh này, tuy rằng

nàng là Doanh trưởng, nhưng là lực ảnh hưởng của Tiêu Sát lại lớn hơn nàng. Thậm chí ngay cả tước vị cũng không dưới nàng, thực lực đằng sau càng khiến cho Thượng Quan Băng Nhi phải kiêng dè.

Tiêu Sát đứng lên, thuận tay nhắc lên, từ bên cạnh chỗ ngồi lấy ra một trường cung. Trường cung này của hắn và cung của Thượng Quan Băng Nhi là cùng loại, thân cung đều hiện ra màu tím. Đối với loại chất liệu gỗ này, Chu Duy Thanh rất rõ ràng.

Tinh thần mộc của Tinh Thần Sâm Lâm trong Thiên Cung đế quốc sau mười năm trưởng thành mới có thể chế tạo trường cung, nhưng nói như vậy, quân đội sử dụng, chỉ ít đều là tinh thần mộc đã ngoài ba mươi năm, bởi vì chỉ có như vậy, tinh thần mộc mới đủ độ cứng. Mà Tiêu Sát cùng Thượng Quan Băng Nhi sử dụng loại trường cung màu tím này, thân cung cũng là dùng tinh thần mộc chế tạo, chẳng qua, đều là tinh thần mộc đã ngoài trăm năm cả.

Thân cây tinh thần mộc có màu đỏ sậm, sau khi sinh trưởng đến trăm năm thì chuyển hóa thành màu tím sậm, bên ngoài biểu hiện ra đường viền tinh tế như lông trâu, nếu tỉ mỉ quan sát, còn có thể thấy ánh kim. Đây chính là một trong những nguồn gốc cái tên của tinh thần mộc, đặc thù của loại tinh thần mộc trăm năm này được xưng là Ngưu Mao Kim Tinh.

Tinh thần mộc sinh trưởng vượt qua trăm năm, tính chất thân cây sẽ tăng mạnh, độ kiên cường dẻo dai tăng cường trên diện rộng. Tinh thần cung dùng tinh thần mộc trăm năm chế tác mà thành, lực kéo ít nhất là gấp ba lần tinh thần cung bình thường, sức kéo cần phải vượt qua một trăm kg mới có thể kéo ra. Đồng thời, tầm bắn của nó cũng phải xa hơn nhiều, cự ly công kích hiệu quả ở tầm năm trăm mã (1 mã = 0,9 mét), nếu như lấy thiên lực phát động, thậm chí có thể xa hơn một ít. Bởi vậy, nó cũng được xưng là Tử Thần cung, mỗi một cây Tử Thần cung có giá ít nhất cũng hơn trăm kim tệ, căn cứ chất lượng khác nhau, mà giá cả cũng khác nhau. Thứ này không phải là một trung đội trưởng bình thường có thể sử dụng, cho dù là quốc gia dùng cung nổi tiếng như Thiên Cung đế quốc này, cũng phải cấp bậc Doanh trưởng mới có thể trang bị.

Tiêu Sát cầm cây Tử thần cung của mình đi tới trước mặt Chu Duy Thanh, nhìn hắn cười chế nhạo, nói: “Chu Tiểu Bàn đứng không. Chỉ cần ngươi có thể kéo ra cây tử thần cung này của ta, là đã chứng minh được ngươi có tư cách làm thân binh của Doanh trưởng. Thử xem đi, đem khí lực mà ngươi bú sữa đều dùng đến đi, không được, cũng đừng quá sức, kéo lại tẽ ra quần cũng không tốt.”

Tiêu Sát nói xong thì dẫn tới một đám vô mao (không lông) tiểu đội trưởng này cười vang. Nhất là mười tên tiểu đội trưởng lúc trước ngồi ở vị trí bên dưới của hắn, càng là cười ngửa tới ngửa lui, chẳng có chút nào đem Thượng Quan Băng Nhi ngồi trên bàn thống soái đặt ở trong mắt.

32. Chương 9: tử Thần Cung (2)

Thượng Quan Băng Nhi liếc mắt nhìn Chu Duy Thanh, tức giận nói: “Tiêu đội trưởng cho người thử thì người thử đi, không nên nói nhiều lời vô ích như vậy.”

Chu Duy Thanh lúc này đã tiếp nhận Tử thần cung trong tay của Tiêu Sát, trong lòng âm thầm cười nhạt. Đối với tử thần cung này, hắn có thể so với tinh thần cung bình thường càng thêm quen thuộc. Trước đây, để có thể kéo được Tử thần cung này, hắn đã luyện tập hai năm, lúc còn ở phủ nguyên soái, bình thường hắn luyện tập đều là dùng Tử thần cung. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngày đó khi Thượng Quan Băng Nhi làm cho hắn bắn tên thì lại bắn lệch, tinh thần cung bình thường làm hắn không thích ứng được. Trong hai năm đó, mỗi ngày đều luyện tập kéo cung, cánh tay của hắn không biết đã sưng lên bao nhiêu lần, cho dù là bão táp mưa sa, Chu đại nguyên soái đều không cho hắn nghỉ ngơi. Chu đại nguyên soái nguyên văn nói là: “Cho dù ngươi là phế vật, cũng là phế vật do Chu Thủy Ngưu ta sinh, nếu như ngay cả cái cung cũng không biết dùng, lão tử đem ngươi đánh thành hình cung.”

Trọng lượng của Tử thần cung hầu như đều là gấp hai lần tinh thần cung bình thường, chừng 20kg, tương đối nặng nề, nhìn qua Chu Duy Thanh có vẻ vô cùng gian nan dùng hai tay đem tử thần cung giơ lên, nghi hoặc hướng Tiêu Sát nói: “Tiêu đội trưởng, cây cung màu tím này của ngươi nặng thật! Cái này dùng như thế nào?”

Tiêu Sắt hừ một tiếng xem thường, “Chỉ bằng người cũng muốn kéo ra Tử thần cung của ta? Cho dù người trở về bú sữa lần nữa, cũng không có sức lực đó. Người cầm hắc hoi cho ta, nếu như làm rơi, cũng đừng trách ta đối với người không khách khí.”

“Nga.” Chu Duy Thanh vẻ mặt thật thà, nhìn qua là muốn bao nhiêu thuận phác thì có bấy nhiêu thuận phác, giống như là thanh niên giản dị vừa từ nông thôn đến, chưa bao giờ bị con buôn thành thị ô nhiễm.

Một bên đáp ứng rồi, hắn một tay cầm cung, một tay kéo dây cung, chỉ thấy dây cung không nhúc nhích tý nào, mặt của hắn cũng đã phình đến đỏ bừng, dạng này, còn thật giống như là ngay cả khí lực bú sữa đều đã dùng đến rồi.

Tiêu Sắt ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Chu Duy Thanh một cái, quay đầu hướng Thượng Quan Băng Nhi nói: “Doanh trưởng, người nhìn đi. Chu Tiểu Bàn này ngay cả Tử thần cung của ta cũng kéo không nổi, có tư cách gì làm thân binh của người?”

Không đợi Thượng Quan Băng Nhi mở miệng, Mao Lợi trung đội trưởng lại nhin không được nói, “Tiêu đội trưởng, Chu Tiểu Bàn vừa gia nhập quân đội không lâu, hắn có thể sử dụng trường cung bình thường, đã là tương đối tốt rồi, Tử thần cung đừng nói là hắn, cho dù các vị đang ngồi đây, cũng không dám nói tất cả đều có thể kéo ra.”

Tiêu Sắt liếc hắn một cái, trong mắt rõ ràng toát ra một tia hàn ý, cũng hoàn toàn không để ý tới Mao Lợi, coi như hắn giống như là không khí vậy, ánh mắt như trước nhìn Thượng Quan Băng Nhi, chờ câu trả lời của nàng.

Thượng Quan Băng Nhi hiện tại thậm chí làm một chuyện, đó là xông lên đi đánh Chu Tiểu Bàn một trận, tuy là nàng còn không biết lực lượng thể châu của Chu Duy Thanh có thể sử dụng hay không, nhưng lấy tình huống thân thể tăng phúc sau khi thức tỉnh Thiên châu của hắn, đừng nói là kéo ra Tử thần cung, coi như là hai, ba cây cũng kéo được. Thể châu tăng phúc này của hắn chính là lực lượng, thể nhưng hết lần này tới lần khác người này giả bộ thực sự là rất giống, nhìn khuôn mặt của hắn đỏ lên, đáng vẻ lo lắng, Thượng Quan Băng Nhi tức giận đến sắc mặt một hồi xanh, một hồi trắng.

“Tiêu đội trưởng, Chu Tiểu Bàn còn chưa có buông tay, chúng ta không ngại chờ một chút.” Vừa nói, nàng cũng đứng lên, nhưng vẫn chưa bước phía trước, chỉ là ánh mắt nhìn Chu Duy Thanh rõ ràng trở nên ‘hung ác’ lên.

Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy trong tai có chút ngứa, một tia thanh âm nhỏ như ruồi muỗi vo ve đã vang lên, “Chu Tiểu Bàn chết tiệt, người còn giả bộ ta sẽ đánh người đến cả sinh hoạt cũng không thể tự lo được.”

Ở Thượng Quan Băng Nhi xem ra, sau khi trải qua uy hiếp của nàng, Chu Duy Thanh nhất định không dám giả bộ nữa, nhưng có ai biết, ngay ở nàng nói xong những lời này thì, Chu Duy Thanh lại buông tay ra. Hơn nữa, người này còn thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, một bộ dáng hết sức mệt mỏi.

Tiêu Sắt khinh thường nói: “Doanh trưởng, ngài cũng thấy được thôi, hắn là không có khả năng kéo ra Tử thần cung, ta nghĩ, ngài cũng nên thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Thượng Quan Băng Nhi nắm tay thật chặt lại, nếu như không phải là cố kỵ thân phận, nàng cũng đã xông lên rồi.

“Ai nói ta không thể kéo ra cây Tử thần cung này, ta chỉ là vẫn chưa có khởi động thân thể mà thôi. Thử lại một lần nữa nhất định có thể được.” Chu Duy Thanh một bên thở hổn hển, một bên không phục nói. Thậm chí ở trên trán còn có một tầng mồ hôi.

Tiêu Sắt ha ha cười, đặt hai tay ra sau, hiện ra bản sắc tự nhiên, “Cho dù để người thử lại một trăm lần người cũng kéo không ra, người cho là, Tử thần cung là loại người hạ đẳng như người có thể dùng được sao?”

Chu Duy Thanh vẻ mặt bị phản nói: “Người hạ đẳng thì làm sao vậy? Người hạ đẳng chẳng lẽ không phải người sao? Ai nói ta không dùng được, ta nhất định có thể kéo ra, ta cùng với người cực, nếu như ta kéo không ra, ta sẽ lập tức đập đầu chết ở chỗ này.”

Lúc này đây, Mao Lợi cũng không có hé răng, bởi vì, ngay cả hắn cũng đã nhìn ra tới một ít mảnh khóe. Tuy rằng hắn cùng Chu Duy Thanh tiếp xúc không giống như Thượng Quan Băng Nhi nhiều như vậy, nhưng cũng biết tiểu tử này không là thứ gì tốt, hơn nữa, lúc sáng sớm hắn cũng đã thử lực lượng của Chu Duy Thanh là tương đối mạnh. Cho dù không thể đem tử thần cung kéo ra hết dây, thì kéo ra một ít cũng là có thể mới đúng.

Tiêu Sát hừ lạnh nói: “Vậy ngươi kéo nữa đi, ta ngược lại muốn nhìn, ngươi có dám chết ở chỗ này hay không.” Hắn xem chết một binh lính bình thường cũng chẳng tính cái gì.

Chu Duy Thanh cầm lấy Tử thần cung định kéo, ngay khi hắn vừa mới chuẩn bị phát lực, người này giống như là đột nhiên lại nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn lại phía Tiêu Sát, nói: “Nếu là đánh cược, phải có tiền cược chứ. Nếu như ta kéo ra được, ngươi dám chết ở chỗ này sao?” Hắn vốn nhìn lên thì đã thật thà, ngay khi hỏi ra loại vấn đề này, càng khiến người ta có một loại cảm giác rất là ngây thơ.

Tiêu Sát thách thức nói: “Ngươi nghĩ ngươi là ai, mạng của ngươi cũng có thể so với ta sao? Bản tọa có tước vị tử tước, nếu như ngươi thật sự có thể kéo ra cây tử thần cung này của ta, cây tử thần cung này coi như là tiền đặt cược của ta. Nếu như ngươi kéo không ra, ta cũng không cần mạng của ngươi, chỉ cần ngươi quỳ ở chỗ này, gọi ta ba tiếng gia gia (ông), ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Chu Duy Thanh nghe xong lời nói của Tiêu Sát, rất là cố gắng lắc lắc đầu, “Mặc kệ, mặc kệ, mệt rồi. Cha ta có nói qua, nam nhi dưới gối có vàng. Cây cung này của ngươi nặng như vậy, nhưng cũng không phải là vàng. Nếu như ngươi thua, ngươi cũng phải quỳ xuống gọi ta gia gia mới được.”

Tiêu Sát tự nghĩ mình không có khả năng thua, lại nhìn vẻ mặt cố chấp của Chu Duy Thanh, xem thường nói: “Chỉ cần ngươi kéo ra, ta sẽ gọi ngươi là gia gia? Mau nhanh đi, đừng chậm trễ thời gian của ta.”

“Tốt lắm.” Chu Duy Thanh nở nụ cười, người khác thấy, hắn cười rất chất phác, nhưng ở trong mắt Thượng Quan Băng Nhi, đó chính là vô cùng giả dối cùng hèn mọn. Chỉ là, nàng cũng không có ngăn cản Chu Duy Thanh làm như vậy, trong lòng thậm chí rất là buồn cười.

33. Chương 9:tử Thần Cung (3)

Chu Duy Thanh quay đầu nhìn lại tên đội trưởng kia, bộ dáng làm bộ như không có nghe rõ hỏi:“Ngươi kêu ta gọi cái gì? ”

Tên đội trưởng kia theo bản năng nói “Gia gia. ”

Chu Duy Thanh nở nụ cười, rất là thông khoái đáp ứng nói “Ai, thực ngoan. Bất quá, có tôn tử như ngươi vậy đúng là tổ tiên vô phúc.”

“Ngươi nói cái gì? ”đội trưởng kia mới ý thức được chính mình bị tên tân binh có vẻ chất phác này đùa giỡn. Mạnh mẽ đứng lên. Cũng đúng lúc này, Chu Duy Thanh trong tròng lạnh lùng cười một tiếng, hai tay dùng sức, cây Tử Thần cung có đặc thù ngưng tụ kim tinh đã bị hắn nháy mắt kéo ra thành hình trắng tròn

Tên tiểu đội trưởng vừa mới đứng lên đang muốn tức giận mắng, vừa lúc nhìn thấy Tử Thần cung bị Chu Duy Thanh kéo như trắng tròn, trong lúc nhất thời há to miệng, trong mắt lộ vẻ không dám tin. Không chỉ là hắn, các đội trưởng dưới quyền Tiêu Sát đều là đồng dạng biểu tình. Bản thân Tiêu Sát càng như là thấy quỷ, vẻ mặt giật mình. Phải biết rằng, người không có thiên lực tu vi, cơ hồ là không có khả năng kéo ra Tử Thần cung.

Chu Duy Thanh đem Tử Thần cung kéo thành trắng tròn sau cũng không có buông ra, mà là vẫn duy trì tư thế không chút sút mẻ. Đuôi loại biểu tình chất phác, tức giận lúc trước đều không thấy, trong mắt chỉ còn lại có vẻ trêu tức, hướng Tiêu Sát hét lớn một tiếng,“Quỳ xuống, kêu gia gia. ”

Chu Duy Thanh lời vừa nói ra, rầm một chút, các trung đội tiểu đội trưởng của Tiêu Sát đều vọt lên, bao vây hấn. Xem bộ dáng bọn hấn, sẽ hướng Chu Duy Thanh động thủ.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt Chu Duy Thanh hiện lên một tia lệ khí, bằng chứng phỉ thúy châu ở cổ tay phải, dưới ống tay áo, đã lặng yên hiện lên, hơn nữa nháy mắt liền câu thông.

Thiên lực cùng Thể châu cầu thông hoàn thành chỉ trong nháy mắt, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy Tử Thần cung trong tay nhẹ như không có gì, toàn thân đều tràn đầy lực lượng khó nói, theo bản năng hai tay lại phát lực. Chỉ nghe rầm rầm mấy tiếng, chỉ một lúc, Tử Thần cung trong tay hấn liền như vậy bị trực tiếp kéo đứt.

Tiện tay ném đi, Chu Duy Thanh đem Tử Thần cung giống như là rác rưởi bình thường vứt xuống mặt đất, nâng tay phải giơ lên trước mắt nhìn nhìn, còn thối thối nắm tay, khinh thường nói: “Còn tưởng rằng là cái gì tốt, kéo liền gãy, cái này cũng gọi là cung? ”

Đang chuẩn bị động thủ nhóm tiểu đội trưởng hoàn toàn bị chiêu thức ấy của Chu Duy Thanh trấn áp. Kia là Tử Thần cung chế tạo từ tinh thần mộc trăm năm! Giống như lời Mao Lợi trung đội trưởng, ở trong số bọn họ, có thể kéo ra Tử Thần cung cũng là ít ỏi không có mấy, càng đừng nói là đem Tử Thần cung kéo đứt. phải có lực lượng khủng bố cỡ nào mới có thể làm được? trong lúc nhất thời lặng ngắt như tờ, một tiếng động cũng không có

“Đủ rồi. Các người làm gì? Muốn bị quân pháp xử trí sao? ” Thanh âm Thượng Quan Băng nhi vang lên, bọn tiểu đội trưởng có vẻ xuống nước, đều tản ra

Thượng Quan Băng nhi nhìn thoáng qua hai đoạn Tử Thần cung, trong đôi mắt màu xanh hiện lên một tia kinh ngạc. Sau đó mới chuyển hướng Tiêu Sát nói “Tiêu đội trưởng, ta nghĩ hiện tại không cần chứng minh nữa nhỉ? ”

Tiêu Sát sắc mặt xanh mét, tuyệt đối là trong xanh có trắng, trong trắng có xám (ý nói vẻ mặt vừa xanh vừa trắng lại vừa xám ngoét), hấn vụn vụn không nghĩ tới chính mình bị một tân binh đùa giỡn, trước mặt Thượng Quan Băng nhi, lại bị hủy Tử Thần cung của mình

Bất quá, hấn đúng là vẫn còn ngăn chặn lửa giận trong lòng, ngoài cười nhưng trong không cười nói “Nguyên lai Chu huynh đệ dĩ nhiên là thâm tàng bất lộ, là ta trông nhầm. Chúc mừng doanh trưởng tìm được một vị đủ tư cách thân binh. Ngay cả Tử Thần cung đều kéo gãy, tự nhiên không cần chứng minh cái gì nữa. Doanh trưởng, tiếp qua vài ngày, tân binh doanh sắp bắt đầu. Ta đi trước xử lý chuyện tình tân binh. ” Nói xong, hấn mang theo chính mình kia mười tên vô mao tiểu đội trưởng muốn đi.

“Tiêu đội trưởng, ta nhớ rõ người còn không có thực hiện lời hứa, không có quỳ xuống, không có kêu ta gia gia, cứ như vậy bước đi sao? ” Chu Duy Thanh âm dương quái khí nói. (giọng pê đê)

Tiêu Sát nhìn hấn một cái, người này lại cười, hơn nữa cười thập phần gian trá, “Chu huynh đệ, ta vừa rồi chính là nói, Tử Thần cung có thể làm tiền đặt cược. Sau ta đâu nói là gọi người như thế nào? Càng không đáp ứng phải lay, người không nên nghe lầm, ta đây gọi người ba tiếng Chu tiểu Bàn tốt lắm. Về phần tiền đặt cược Tử Thần cung cũng là chính người bị phá hủy, cùng ta có quan hệ đầu gì? Chúng ta đi. ” Vừa nói, hấn vung tay lên, mang theo người của mình xoay người rời đi.

“Phi. Cái gì vậy? ” Chu Duy Thanh nhìn Tiêu Sát rời đi bóng dáng, có chút hờn hển nói. Hấn dù sao vẫn còn nhỏ, cũng không có chú ý tới lúc trước Tiêu Sát chơi chữ, người này hiển nhiên so với hấn tưởng tượng còn gian trá hơn.

Bên kia, Tiêu Sát trong quân trường đi ra, vẻ mặt tươi cười đã không còn sót lại chút gì, vẻ mặt xanh mét, răng nanh cắn khếch khách vang. “Đi thăm dò Chu tiểu Bàn này cho ta. Ta muốn xem, Thượng Quan Băng Nhi nha đầu kia là từ đâu lôi đến tên này. Chẳng lẽ là hoàng thất? ”

Phía trước tên tiểu đội trưởng từng kêu Chu Duy Thanh là gia gia thấp giọng nói: “Lão đại, ta xem tiểu tử này bất quá chỉ là có khí lực cường đại mà thôi, không cần phải rầm rộ điều tra như vậy. Tối nay ta đến doanh trưởng của hấn xả giận cho ngài.”

Tiêu Sát hừ lạnh một tiếng, “Người cho rằng một người bình thường có thể làm gãy Tử Thần cung sao? nếu ta không đoán sai, tiểu tử này hấn là một Thể châu sư, hơn nữa Thể châu của hấn tăng phúc lực lượng là

chính. Ngự châu sư ở Thiên cung để quốc ta cơ hồ đều biết, nhưng tiểu tử này cũng không ở trong đó, cần thận tra cho ta. Không được để lại dấu vết. ”

“Vâng. ”

Tiêu Sát đi rồi, Thượng Quan Băng Nhi cho Mao Lợi mang theo nhóm tiểu đội trưởng thủ hạ của hắn cũng ly khai, trước khi rời đi, Mao Lợi lén lút giơ ngón tay cái với Chu Duy Thanh, trong mắt toát ra ý tán thưởng rõ ràng. Hiển nhiên, làm cho Tiêu Sát mất mặt là hắn rất cao hứng.

Tất cả mọi người đi rồi, trong quân trường cũng chỉ còn lại hai người Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi.

“Chu Tiểu Bàn, người có thể cùng Thiên châu cầu thông ? ”Thượng Quan Băng Nhi vẻ mặt ngạc nhiên hỏi, không có người khác, nàng cũng không che dấu ý nghĩ của chính mình.

Chu Duy Thanh làm bộ đương nhiên bộ dáng nói “Đúng vậy! Đêm qua là có thể, người dạy ta cái phương pháp thu phóng Thiên châu rất đơn giản, rất nhanh liền luyện tốt lắm, sau đó ta liền thử tiến hành cầu thông một chút cùng ý châu, Thể châu, cũng coi như thuận lợi. ”

Thượng Quan Băng Nhi trầm mặc, Ngự châu sư tu luyện thực dễ dàng như vậy? Đương nhiên không, nhất là Thiên châu sư, tu luyện càng lên cao càng thêm gian nan. Nàng được xưng là đệ nhất thiên tài một thế hệ tuổi trẻ trong Thiên Cung đế quốc, lúc trước luyện tập thu phóng Thiên châu cũng dùng suốt năm ngày mới tính là thuần thục, mà cầu thông chính mình Ý, Thể song châu lại dùng hết mười ngày. Thế mà tên thoát nhìn trung hậu mà nội tâm lại thập phần xảo hoạt chỉ dùng một buổi tối liền hoàn thành. Dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng mà hiểu được, danh hiệu thiên tài của mình cũng nên chuyển chỗ rồi.

34. Chương 9:tử Thần Cung (4)

Mất thấy Thượng Quan Băng Nhi nhìn mình ngẩn người, Chu Duy Thanh xáp lại gần, cười hắc hắc, nói: “Ta biết ta rất ưu tú, nhưng người cũng không nên nhìn chăm chăm ta như vậy, ta cảm thấy có đôi chút ngượng ngùng a.”

Thượng Quan Băng Nhi tỉnh ngộ, khuôn mặt đỏ lên, bay lên đá vào hông Chu Duy Thanh một phát, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chu Tiểu Bàn, ta thực sự muốn đánh ngươi từ rất lâu rồi !!”

Chu Duy Thanh liền ý thức được, phen này có lẽ mình toi thật rồi, lập tức trưng ra vẻ mặt hoảng sợ né tránh, thế nhưng Thượng Quan Băng Nhi sao có thể mắc mưu hắn lần nữa đây? Thân mình như ảo ảnh mang theo nồng đậm hỏa khí cuộn cuộn đến.

“Không nên a a. . .”

Mười phút đồng hồ sau. Chu Tiểu Bàn của chúng ta nằm co ro trên mặt đất như một con tôm luộc, toàn thân rết run, không ngừng rên rỉ , bộ dạng muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương, cảm giác như có thể tắt thở bất cứ lúc nào vậy.

Thượng Quan Băng Nhi im lặng nhìn hắn, nàng thật ra không đánh hắn bao nhiêu , nhưng người này khả năng giả bộ đáng thương thật sự là quá cao minh, biết rõ ràng hắn là giả vờ, thế nhưng nàng cũng có chút không nỡ ra tay tiếp.

“Phi..” một tiếng, Thượng Quan Băng Nhi nhin không được mỉm cười: “Đừng có giả bộ nữa, nhanh đứng lên cho ta , hôm nay bỏ qua cho ngươi.”

Trước một khắc vẫn còn tựa như sắp chết, Chu Duy Thanh vừa nghe thấy lời này, quay một vòng trên đất, liền sinh long hoạt hổ (khỏe mạnh như rồng như hổ) nhảy căng lên, mặc dù trên mặt cũng có mấy chỗ máu ứ đọng, nhưng toàn thân nhìn qua có thể nói là tinh thần sáng láng (không có vấn đề gì). Từ nhỏ đến lớn, bị đánh quá nhiều, năng lực đối phó với đánh đập của hắn không phải người bình thường có thể so sánh được. Lần trước lúc gặp phải Đế Phù Nhã ở hồ băng tuyết, nếu như không phải là hắn không tin Đế Phù Nhã dám thật sự dùng Ý châu năng lực công kích hắn, hắn cũng không phải dễ ăn đòn như vậy. Cho nên, hiện tại bất luận chuyện gì, hắn cũng cẩn thận gấp đôi, chuyện bị Đế Phù Nhã công kích đã làm cho hắn hiểu được, ở trên thế giới này không có chuyện gì là không thể.

Thượng Quan Bằng Nhi tròng mắt liếc hắt một cái, “Ai bảo người đem cây Tử Thần cung kia kéo gãy ? Người có biết một cây cung tốt như vậy đáng giá bao nhiêu không? Tiêu Sắt cũng đã đáp ứng nếu thua người, người giữ lấy mà dùng là được mà.” Sinh ra trong gia đình nghèo khổ nên rất tiết kiệm, nhìn cây Tử Thần cung gãy rời trên mặt đất, nàng tiếc đứt cả ruột.

Chu Duy Thanh rung đùi đắc ý nói: “Ta chính là không cần cung của hắt, ta sợ làm ô uế tay ta. Tên tiểu tử mặt trắng này ta vừa nhìn đã biết ngay không phải là thứ tốt đẹp gì. Nếu là cung của người đưa cho ta dùng, ta nhất định sẽ cẩn thận giữ gìn. Mỗi ngày chỉ cần hít mùi thơm người lưu lại bên trên, cũng là sướng khoái gấp trăm lần a!”

Thượng Quan Bằng Nhi bóp bóp nắm tay, “Người ăn đòn chưa no có phải hay không?”

Chu Duy Thanh tức khắc co rút thân thể về phía sau, trợn to mắt nhìn nàng, nói: “Người không phải mới vừa nói hôm nay không đánh ta nữa mà? Người nếu thật sự muốn đánh nhau, vậy thì tới đây đi.”

Thượng Quan Bằng Nhi càng ngày càng cảm giác thực sự là hết cách với hắt, trình độ đáng khinh của người này thực không thể dùng lẽ thường để phán đoán .

“Ít nói nhảm. Nếu người đã cùng Thể châu Ý châu câu thông. Vậy Ý châu của người là các loại thuộc tính nào?”

Vừa nhắc tới Thiên Châu sư tu luyện, Chu Duy Thanh liền đứng đắn vài phần, nói: “Sau khi Thiên lực cùng Ý châu của ta câu thông nhau, trước mắt sẽ thấy vài loại ánh sáng màu khác nhau, ta đem tinh thần tập trung ở loại màu sắc nào, thân thể sẽ xuất hiện biến hóa tương ứng. Tổng cộng là năm loại màu sắc, ta đại khái phán đoán một chút, hắt là: màu xanh Phong hệ, màu lam Lôi hệ, màu đen Hắc Âm hệ, màu bạc Không Gian Hệ. Còn có một loại là màu xám tro, ta chỉ cần đem ý niệm tập trung vào đó, lập tức sẽ có cảm giác như muốn giết người vậy, mà tiêu hao Thiên lực cũng cực kì nhanh chóng, rất là quái dị. Ta tạm thời định danh cho nó gọi là Tà Ác thuộc tính.” Hắt cũng không có nói ra một loại thuộc tính cuối cùng, cũng không phải là hắt không tin Thượng Quan Bằng Nhi, mà là bởi vì hắt có thể xác định, Thượng Quan Bằng Nhi cũng không biết cái loại thuộc tính này là cái gì.

Nghe xong lời của hắt, Thượng Quan Bằng Nhi ánh mắt rõ ràng co rút lại một chút, trong lòng thầm nghĩ: “Thật sự không hiểu tại sao nhiều thuộc tính tốt như vậy lại xuất hiện ở trên người hắt. Hơn nữa, ta còn bởi vì hắt mà. . .”

Lắc lắc đầu, Thượng Quan Bằng Nhi cố hết sức không để cho mình suy nghĩ đến chuyện đêm hôm đó, ánh mắt nhìn về phía Chu Duy Thanh lúc sau đã trở nên có chút quái dị.

“Đi theo ta.” Vừa nói, nàng khoát trên lưng Tử Thần cung, mang theo hai túi tên đi ra ngoài.

Chu Duy Thanh đi theo Thượng Quan Bằng Nhi đi ra khỏi quân trường, theo sau nàng ra ngoài, rất nhanh, hai người đã rời khỏi doanh địa. Thượng Quan Bằng Nhi quay đầu nhìn hắt một cái, nói: “Dùng Phong hệ lực lượng.”

“Dùng như thế nào?” Chu Duy Thanh mờ mịt hỏi.

Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Đem ý niệm tập trung ở trong bộ phận ánh sáng màu xanh mà người có.”

Chu Duy Thanh dừng bước lại, trước thả bốn mạng châu ra, sau đó lại đem Thiên lực chậm rãi thúc dục vào Ý châu, nhất thời, luân bàn thuộc tính một lần nữa hiện ra trước mắt, tinh thần tập trung đến khu vực màu xanh. Sau đó, hắt chỉ cảm giác thấy thân mình chợt nhẹ bẫng, tựa hồ như có một cổ khí lưu xoay chung quanh thân thể của hắt, nhẹ nhàng phiêu phiêu thoải mái nói không ra lời. Trong số mấy loại thuộc tính Ý châu của hắt, Phong Hệ đúng là loại tiêu hao Thiên lực nhỏ nhất. Trong khi hắt thúc dục Ý châu, đồng thời cũng mở ra tứ đại Tử huyết khí gia tốc, tăng nhanh hấp thu Thiên Địa nguyên lực bổ sung lại Thiên lực tiêu hao.

Thượng Quan Bằng Nhi rất kiên nhẫn đợi Chu Duy Thanh sử dụng Ý châu, cả quá trình ước chừng hai phút, mắt thấy Chu Duy Thanh trên người đã có một tầng nhàn nhạt thanh quang, nàng lúc này mới cất bước, trên người thanh quang lóe sáng, giống như ngày trước, sử dụng phong lực, mang theo Chu Duy Thanh nhanh chóng đi về phía trước.

Đây là lần đầu tiên Chu Duy Thanh đem Ý châu năng lực ra sử dụng, hắn chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng phiêu đảng như không có trọng lực, mũi chân chỉ cần ấn nhẹ trên mặt đất, tự nhiên sẽ phóng về phía trước ba, bốn thước, chẳng những tốc độ nhanh hơn thông thường gấp mấy lần, mà lại còn không tốn sức chút nào.

“Khó trách nhiều người muốn trở thành Ngự Châu sư như vậy, Ngự Châu sư năng lực quả nhiên rất thần kỳ!” Chu Duy Thanh tò mò cảm thụ điểm tốt được Phong Hệ năng lực mang tới, trong lòng than thở. Bất quá, hắn cũng nhìn thấy được chênh lệch giữa hắn và Thượng Quan Băng Nhi, người ta lúc sử dụng Phong Hệ năng lực trong nháy mắt đã hoàn thành, căn bản không cần quá trình chuẩn bị giống như mình.

Một lát sau, hai người cũng đã rời xa quân doanh hơn mười dặm, đến vùng ngoại thành của Thiên Cung thành, chui vào bên trong Tinh Thần sâm lâm.

“Băng Nhi, ngươi không phải là muốn giết người diệt khẩu đấy chứ?” Chu Duy Thanh vừa đi theo Thượng Quan Băng Nhi, vừa cười hắc hắc hỏi.

35. Chương 10:thể Châu Ngưng Hình, Ý Châu Thác Ấn(1)

Tiếp tục đi về phía trước một lúc nữa, nàng ở một chỗ tương đối trống trải trong Tinh Thần sâm lâm ngừng lại.

“Tốt lắm, ở đây được rồi. Trong khoảng thời gian trước khi tuyển tân binh hoàn tất, ta sẽ hướng dẫn ngươi một chút về phương pháp và kinh nghiệm tu luyện Thiên Châu sư. Sau thời gian tuyển tân binh, ngươi cũng không cần phải cùng tân binh bình thường huấn luyện, mà phải tự mình tu luyện. Ta còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.” Thượng Quan Băng Nhi lạnh lùng nói.

Nhìn cách Thượng Quan Băng Nhi nói chuyện xa cách như vậy, Chu Duy Thanh lòng không khỏi cảm thấy mất mát. Đây là cách tốt nhất mà Thượng Quan Băng Nhi có thể nghĩ ra để đối phó với hắn, bất luận hắn nói gì, cũng trưng ra bộ mặt lạnh như tiền, để khỏi bị hắn được đằng chân lân đằng đầu.

Thượng Quan Băng Nhi thản nhiên nói tiếp: “Ngươi hiện tại có một khóa bản mạng châu, đã chân chính trở thành một Thiên Châu sư, theo cách phân cấp bậc, có thể gọi là hạ vị Thiên Sư. Ta có hai khóa bản mạng châu, cho nên gọi là trung vị Thiên Sư. Thiên Châu sư chúng ta tu luyện hết sức khó khăn, nếu ngươi muốn đạt đến cấp độ hiện tại của ta, như vậy, nhất định phải đem Thiên lực tu luyện tới tầng thứ tám, sau đó lại tiến hành phân tách bản mạng châu mới được. Cái này đến lúc đó ta tự nhiên sẽ dạy ngươi. Hiện tại thứ ta muốn dạy ngươi, là về phương pháp sử dụng Thiên châu.”

Chu Duy Thanh tinh thần rung lên, cẩn thận lắng nghe.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Cùng là Thiên Châu sư, nhưng, tại sao ta lại lựa chọn nghề nghiệp cung tiễn thủ, ngươi có biết không?”

Chu Duy Thanh nói chắc như đinh đóng cột: “Nhất định là bởi vì ngươi cũng giống ta rất là sợ chết, dùng cung tên để có thể núp trong bóng tối đánh lén, đối với mình mà nói là an toàn hơn cả, dù sao, an toàn là nhất mà.”

Thượng Quan Băng Nhi đầu bốc hỏa, khuôn mặt lạnh như băng cũng không thể duy trì thêm được nữa, tức giận nói: “Ngươi cho rằng ai cũng giống ngươi vô sỉ như vậy sao? Ta sở dĩ lựa chọn nghề nghiệp cung tiễn thủ này, là bởi vì ta rất nghèo, thậm chí là cả Thiên Cung đế quốc cũng khó có thể chu cấp cho ta.”

Chu Duy Thanh sửng sốt: “Điều này sao có thể? Sau Chu đại nguyên soái, ngươi là Thiên Châu sư thứ hai của đế quốc chúng ta. Ngươi chỉ cần hô lên thiếu tiền, ta nghĩ hoàng thất hẳn là phải vô điều kiện cung cấp cho ngươi mới đúng chứ?”

Thượng Quan Băng Nhi than nhẹ một tiếng, “Nào có dễ dàng như ngươi nghĩ vậy chứ, bồi dưỡng một Thiên Châu sư cần có lượng kim tiền cùng tài nguyên lên đến con số thiên văn (rất lớn) không thể tưởng được đâu. Nói về Ý châu cùng Thể châu, chúng ta đồng thời có Ý Thể song châu, Thể châu có thể trực tiếp tăng cường thân thể thuộc tính, còn Ý châu có thể mang cho chúng ta nguyên tố thuộc tính tăng phúc, làm cho chúng ta vượt qua năng lực người bình thường. Nhưng mà, nếu như không dùng biện pháp tăng cường một

lần nữa, thì năng lực cũng chỉ rất hạn chế mà thôi. Ví dụ như mới vừa rồi sử dụng Phong thuộc tính, cũng chỉ có thể tăng thêm một chút tốc độ. Hoặc là sử dụng Thiên lực cùng Phong thuộc tính dung hợp lại, có thể gọi là Phong Hệ Thiên lực, sẽ khiến cho khi dùng vũ khí hoặc là tự thân công kích thể hiện ra tăng phúc tốc độ (DG : chỗ này chắc là tác giả muốn nói đến dùng Phong hệ Ý Châu kết hợp với Mẫn hệ Thể châu để tạo ra thuần nhanh nhẹn tăng phúc, mình dịch sát với nguyên văn vậy). Lôi thuộc tính của người lúc công kích cũng có thể phụ gia một chút lôi thuộc tính vào công kích. Đối với Ngự Châu sư bình thường mà nói, có lẽ như thế đã là tốt rồi, nhưng đối với chúng ta Thiên Châu sư, thì như vậy còn xa mới đủ. Khổ cực tu luyện mới tăng bản mạng châu, nếu muốn uy lực lớn nhất, cần phải có đặc thù vật phẩm trợ giúp bên ngoài, làm tăng cường sức mạnh của Thể châu cùng Ý châu.”

Chu Duy Thanh mờ mịt sờ đầu nói: “Ta vẫn chưa hiểu được ý của người?”

Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Đơn giản ví dụ thế này người sẽ hiểu. Năng lực Ý châu thuộc tính, trước khi tiến hành tăng cường, chỉ có thể tác dụng lên bản thân, nhưng không có cách nào phóng ra ngoài để đả thương địch thủ. Mà một khi hoàn thành phương thức tăng cường đặc thù, là có thể tạo thành kỹ năng phóng ra ngoài để đả thương địch thủ. Có tám chữ người nhất định phải nhớ kỹ, đó chính là: Thể châu ngưng hình, Ý châu thác ẩn. Tám chữ này là nói về phương pháp tăng cường Thể châu, Ý châu của chúng ta.”

“Thể châu ngưng hình, Ý châu thác ẩn?” Chu Duy Thanh lập lại một lần câu nói của Thượng Quan Bằng Nhi. Chu đại nguyên soái mặc dù đối với hắc quân thức, giáo dục hết sức nghiêm khắc, nhưng bởi vì hắc bị kinh mạch tắc nghẽn bẩm sinh, nên đối với ý nghĩa sâu xa của Thiên Châu sư cũng không có nói qua. Cho tới giờ khắc này, Chu Duy Thanh mới cảm giác được rõ ràng, hình như có một cánh cửa thần kỳ, đang chậm rãi mở ra với hắc.

Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Thể châu của chúng ta, mỗi khi tăng thêm một khóa, cũng sẽ đối với thân thể sinh ra tác dụng tăng phúc thật lớn, đặc biệt là đối với Thể châu đơn thuộc tính tinh khiết của Thiên Châu sư chúng ta, tác dụng cao hơn gần năm lần so với bình thường nên hiệu quả cực kỳ rõ ràng. Nhưng sự kì diệu của Thể châu không chỉ đơn giản như thế. Xem đây.”

Vừa nói, Thượng Quan Bằng Nhi vừa chậm rãi giơ tay trái của mình lên, hai khóa Long Thạch Phỉ Thúy châu trong suốt lóng lánh lưu chuyển, dưới ánh mắt chăm chú của Chu Duy Thanh, chỉ thấy viên Long Thạch Phỉ Thúy châu thứ nhất đột nhiên sáng lên, bay thoát khỏi cổ tay Thượng Quan Bằng Nhi, ngay sau đó, lục sắc quang mang trong suốt đột nhiên trở nên nhu hòa, viên Thể châu kia đột nhiên ở trên không trung biến hình.

Chỉ qua mấy lần nháy mắt, viên Phỉ Thúy châu đã biến thành một cây tiễn dài, toàn thân óng ánh tựa như Long Thạch Phỉ Thúy, trong suốt lấp lánh, độ lớn cùng với tiễn của Trường cung thủ không khác nhau nhiều lắm, nhưng ánh sáng lấp lóe, xung quanh là một tầng thanh quang nhàn nhạt.

“Đây chính là Thể châu ngưng hình sao?” Chu Duy Thanh trợn mắt há hốc mồm nói, hắc cho tới bây giờ cũng không hề biết, thì ra là Thể châu lại còn có diệu dụng như vậy.

Thượng Quan Bằng Nhi gật đầu, tay trái khẽ động, Tử Thần cung đã rơi vào trong tay, tay phải ngón trỏ, ngón giữa kẹp cây tiễn Long Thạch Phỉ Thúy đặt lên dây cung.

“Chú ý.”

Sau khi nâng nhắc nhỡ, Tử Thần cung trong nháy mắt kéo căng hết cỡ, ngay sau đó, tiếng bật dây cung vù vù vang lên, một đạo lục quang chợt lóe rồi biến mất, tốc độ cực nhanh, tựa như là ảo ảnh. Kỳ lạ nhất là, cây Long Thạch Phỉ Thúy tiễn đã bắn ra, nhưng Chu Duy Thanh lại không hề nghe thấy một chút thanh âm nào, chỉ thấy ánh sáng bích lục kia chợt lóe lên rồi biến mất. Hơn nữa nó cũng không phải là thẳng tắp bay về phía trước, mà là bay vùn vèo trong rừng theo một lộ tuyến kì lạ, giống như có mắt, né tránh vô số thân cây Tinh Thần.

“Như vậy cũng được sao?” Chu Duy Thanh giật bắn cả người một cái, trong đầu ý niệm xoay chuyển, nếu như Thượng Quan Bằng Nhi dùng Thể châu ngưng hình này mà bắn hắc, chỉ sợ rằng một trăm tên Chu Duy Thanh cũng đều chết hết.

“Đây là ta Thể châu ngưng hình thứ nhất của ta, Vô Thanh Truy Tung Tiễn, tùy theo ý niệm của ta khổng chế, công kích sau khi hoàn thành, có thể lập tức thu hồi.” lúc Thượng Quan Băng Nhi nói những lời này, thanh quang lóe lên, tiễn Long Thạch Phỉ Thúy lại hiện ra trên tay nàng.

36. Chương 10: thể Châu Ngưng Hình, Ý Châu Thác Ẩn(2)

Long thạch phỉ thúy tiễn hình thái Vô Thanh Truy Tung Tiễn lại lần nữa hóa thành Thể châu xoay quanh cổ tay Thượng Quan Băng Nhi. Mà lúc này, Chu Duy Thanh, đứng ngây ngốc ở đó hít vào một ngụm khí lạnh. Hắn tuy rằng vẫn biết Ngự châu sư rất lợi hại, nhưng cũng không nghĩ tới lại có thể bá đạo đến mức đó. Hoàn hảo là ngày đó Thượng Quan Băng Nhi vẫn còn kiềm chế được xúc động, nếu không thì ...

Thi triển ra Vô Thanh Truy Tung Tiễn, Thượng Quan Băng Nhi cũng không có tỏ ra đắc ý, ngược lại còn có chút buồn bã than thở: “Bây giờ ngươi đã biết có tăng cường và không có tăng cường bản mạng châu khác biệt lớn đến thế nào rồi chứ. Muốn có được Thể châu ngưng hình gì, nhất định phải mua được ngưng hình quyền trực tương ứng. Mà giá của ngưng hình quyền trực lại lên đến con số thiên văn (rất đắt), hơn nữa tỷ lệ ngưng hình thành công rất thấp. Đối với một tiểu quốc gia giống như Thiên Cung đế quốc chúng ta, ngoại trừ hoàng thất, căn bản không có một ai có thể duy trì tiêu phí như vậy, cũng chính vì lẽ đó, cho nên Ngự châu sư của đế quốc chúng ta số lượng mới ít đến thảm thương, hơn nữa tuyệt đại đa số cũng không thể đem toàn bộ bản mạng châu của mình tăng cường. Ta sở dĩ lựa chọn cung tiễn thủ, cũng chính là bởi vì dưới tình huống không thể tiến hành Thể châu ngưng hình, Ý châu thác ẩn, cung tiễn thủ là ngành có thể sử dụng tối đa tác dụng của bản mạng châu. ”

Vừa nói xong, Thượng Quan Băng Nhi lại lấy ra Tử Thần cung, chẳng qua, lần này xuất hiện ở trên dây cung là một mũi tiễn bình thường, Tử Thần cung căng lên như trăng tròn, ở trên cổ tay trái hai khóa để vương Bích Tỉ Ý châu hào quang nở rộ, hồng quang nháy mắt dung nhập vào trong Tử Thần cung và mũi tiễn. Một âm thanh thanh thúy vang lên, mũi tiễn mang theo hồng quang phá không mà đi, một gốc cây tinh thần thụ ở bên ngoài năm mươi thước liền bị bắn thủng một lỗ.

“Hiệu quả của Thể châu tăng phúc có thể làm tốc độ lên cung bắn tên của ta nhanh hơn hẳn so với các cung tiễn thủ bình thường, Ý châu phong thuộc tính tăng phúc lại gia tăng tốc độ tên bay cùng với tính xuyên thấu, hai cái tăng phúc cùng tác dụng, uy lực không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai. Lựa chọn chức nghiệp cung tiễn thủ này cũng chính bởi vì nó có thể đồng thời tận dụng hết Ý châu, Thể châu năng lực của ta. ”

Chu Duy Thanh gật đầu, nói “Vậy còn Ý châu thác ẩn là cái gì? ”

Thượng Quan Băng Nhi nói tiếp: “Nếu nói Thể châu ngưng hình mang đến cho chúng ta là vũ khí, thì Ý châu thác ẩn mang đến cho chúng ta chính là kỹ năng. Ngươi xem. ”

Nâng tay trái lên, một khóa Ý châu Bích Tỉ để lặng lẽ dung nhập vào trong bàn tay nàng, nhất thời, thanh quang nồng đậm ở bên trong bàn tay trái Thượng Quan Băng Nhi toát ra, chỉ thấy đầu ngón tay nàng khẽ phát, ba đạo phong nhận hình lưỡi liềm đường kính gần một mã (DG :hình như = 0,914m) phiêu phù trước mặt, ngay sau đó, phong nhận đó bắt đầu quay chung quanh thân thể nàng và Chu Duy Thanh rồi từ từ bay lên. Tiếng rít chói tai tưởng như không khí bị cắt nát ra làm Chu Duy Thanh kinh tâm động phách.

“Đây là Ý châu thác ẩn kỹ năng đầu tiên của ta, Phong Chi Nhận (DG :Lưỡi dao của gió – tên kỹ năng nên mình để nguyên). Dùng trong cận chiến, phạm vi công kích trong vòng ba mươi thước. Nói như vậy, Thể châu ngưng hình vũ khí cùng Ý châu thác ẩn kỹ năng của ta, có thể phối hợp tốt với nhau, công thủ cân bằng, xa gần đều có. Như vậy có thể đem thực lực lớn nhất của Thiên châu sư mà sử dụng hết. Ý châu sư và Thể châu sư bình thường tuy rằng cũng có thể thác ẩn hoặc ngưng hình, nhưng cùng một kỹ năng hoặc ngưng hình, dưới tay Thiên châu sư chúng ta và trong tay bọn họ, uy lực hoàn toàn khác nhau. Ví dụ như Phong Chi Nhận này của ta, nếu xuất hiện ở trong tay một gã phong hệ Ý châu sư, nhiều nhất cũng chỉ có thể xuất ra một đạo phong nhận mà thôi. ”

“Thể châu ngưng hình, cần mua ngưng hình quyền trực của Thể ngưng sư, giá đã là phi thường khủng bố. Mà Ý châu thác ẩn lại càng thêm phiền toái, phải cần phải tìm thiên thú phù hợp với Ý châu của mình mà thác ẩn kỹ năng. Hơn nữa mỗi một khóa Ý châu cơ hội thác ẩn đều chỉ có một lần, mà thiên thú kỹ

năng lại có nhiều mặt. Trước không nói thiên thú cường đại rất khó đối phó, riêng việc thác ẩn nếu thác ẩn nhằm một kỹ năng không phù hợp với năng lực chính mình, Ý châu đó coi như bị phế. Bởi vậy, khi thác ẩn Ý châu, Ngự châu sư phải thập phần cẩn thận. Bình thường đều là dùng nhiều tiền đến Thác Ẩn Cung để tiến hành thác ẩn. Có thể bảo đảm thác ẩn đúng kỹ năng. ”

Chu Duy Thanh lúc này mới hiểu được, thì ra làm một gã Thiên châu sư, tu luyện lại phiền toái như thế, cái gì gì mà Thể ngưng sư, Thác ẩn cung, làm hắn nghe đến đầu vầng mắt hoa. Bất quá, những gì Thượng Quan Băng Nhi nói ít nhất làm cho hắn hiểu được một điều, nếu không tiến hành Thể châu ngưng hình, Ý châu thác ẩn thì Thiên châu sư, thực lực có thể nói là đại suy giảm.

Thượng Quan Băng Nhi nhìn Chu Duy Thanh đắm chiêu suy nghĩ, trong lòng không khỏi có vài phần hoan hỉ, tuy rằng trong lòng như thế nào cũng không thể chấp nhận chuyện ngày đó, nhưng nàng hiện tại mọi thứ có được đều là Thiên Cung để quốc cấp cho, bởi vậy, nàng đối với đế quốc là tuyệt đối trung tâm, đương nhiên muốn nhìn thấy Thiên Cung để quốc có nhiều thêm một vị cường giả. Nếu không, nàng làm sao có thể buông tha cho tội lỗi của Chu Duy Thanh. Lúc này không dễ dàng mới thấy hắn đứng đắn hơn một chút, lòng của nàng cũng nhẹ đi vài phần.

“Chu Tiểu Bàn, nếu cho người tiến hành Thể châu ngưng hình, người sẽ ngưng hình thành cái gì? ”Thượng Quan Băng Nhi thản nhiên hỏi.

Chu Duy Thanh gần như không chút do dự đáp “Đương nhiên là áo giáp, tốt nhất là loại nguyên bộ đi kèm cả đầu khôi. Ta muốn đem chính mình trang bị đến tận răng, tốt nhất là không gì xuyên phá được, lì lợm vô bì. Oa ha ha. ”

Thượng Quan Băng Nhi sắc mặt nháy mắt trở nên xanh mét, hung hăng đá một cước vào hông Chu Duy Thanh: “Người như vậy còn có chút tiền đồ gì chứ? Người sao lại ham sống sợ chết đến vậy hả? ”

Chu Duy Thanh ôm hông, vẻ mặt ủy khuất nói: “Người không sợ chết, trời tru đất diệt. Cả đời ngắn như vậy có vài thập niên, ta còn không có sống đủ đâu. ”

Thượng Quan Băng Nhi cười lạnh nói: “Sớm thu hồi cái ý niệm xấu xa trong đầu người đi. Suy nghĩ của người căn bản là không có khả năng. Thể châu ngưng hình thể tích có hạn, nhiều nhất chỉ có thể ngưng tụ thành cỡ như một thanh trường kiếm hoặc trường cung mà thôi, muốn ngưng kết thành toàn bộ áo giáp, căn bản là không có khả năng. ”

Chu Duy Thanh trợn mắt: “Cũng không thể nói như vậy được. Ta muốn chính là Thể châu ngưng hình viên thứ nhất là cái mũ giáp, viên thứ hai thành cái miếng hộ tâm, một ngày nào đó có thể hoàn thành nguyên một bộ a! ”

“Người”Thượng Quan Băng Nhi giận run hết cả người, nhìn vẻ mặt vui cười của Chu Duy Thanh, ghen ghét phần uất trong lòng dồn nén đã mấy ngày, nay nhất thời trào ra, nước mắt như trăm sông về biển lớn, nường theo khuôn mặt bầu bĩnh mà chảy xuống. Chỉ là nàng cố cắn chặt đôi môi, như thế nào cũng không cho chính mình khóc lên thành tiếng.

“Ách”Vừa thấy Thượng Quan Băng Nhi khóc, Chu Duy Thanh trong lòng tự nhiên co rút đau đớn đôi chút, thật cẩn thận tiến đến bên người nàng: “Đừng khóc nữa có được không? Khóc sẽ không đẹp đâu. ”

37. Chương 10:thể Châu Ngưng Hình, Ý Châu Thác Ẩn(3)

Chu Duy Thanh nhúc nhích, “Ta nhận sai còn không được sao? Ta sẽ nghe lời người, người bảo ta ngưng hình cái gì, ta liền hảo hảo ngưng hình cái đó. Cho dù người bảo ta ngưng hình thành một cái đầu heo, ta cũng sẽ không phản đối.” Vừa nói, hắn còn đưa hai tay lên đầu, đặt sát hai bên lỗ tai vung vung vẩy vẩy giống như hai tai heo.

“Phi... Người vốn chính là heo mà. Nếu không sao lại gọi là Chu Tiểu Bàn chứ.” Thượng Quan Băng Nhi nhìn bộ dáng giả heo đáng thương của hắn cũng nhất thời nở nụ cười, lại một cước nữa đá tới, lần này Chu Duy Thanh lại hoàn toàn hứng đủ một cước, tuy rằng mặt mày nhăn nhó, nhưng vẫn cố đứng im không nhúc nhích. Trưng ra bộ mặt cam chịu nhận phạt.

Thượng Quan Bằng Nhi quệt tay lau nước mắt trên mặt, oán hận trừng mắt nhìn hần, trong lòng thầm nghĩ, không lẽ tên Chu Tiểu Bàn đáng chết này là khắc tinh của ta sao? Vì cái gì ta đối với hần một chút biện pháp cũng không có?

“Ta bảo người ngừng hình cái gì, người phải ngừng hình cái đó, đây chính là người nói đấy . Còn nữa, Ý châu thác ẩn của người cũng như vậy.”

Chu Duy Thanh liên tục gật đầu, Thượng Quan Bằng Nhi đánh hần, mắng hần hần còn không sợ, chỉ sợ mỗi khi chứng kiến nàng khóc. Cái này gọi là đánh là thân, mắng là yêu, giận dỗi liền cho một cước, tên gia hỏa này rất tự tin Thượng Quan Bằng Nhi làm những hành động này tức là biểu hiện thân thiết. Nhưng mỗi khi chứng kiến nàng khóc, Chu Duy Thanh liền cảm giác hốt hoảng. Tuy hần lúc nào cũng biểu hiện ra luôn hi hi ha ha , nhưng trên thực tế, trong lòng lúc nào cũng tràn ngập mặc cảm tội lỗi với nàng.

Thượng Quan Bằng Nhi nhìn hần thành thật như vậy, cũng vui giận đôi chút, “Hừ. Quay trở về. Người đi thu thập hành trang, sáng mai, chúng ta rời khỏi quân doanh một chuyến.”

“Rời khỏi quân doanh? Đi làm gì?” Chu Duy Thanh tò mò hỏi.

Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Đến lúc đó người tự nhiên sẽ biết. Người phải chuẩn bị tâm lý, chúng ta lần này đi ra ngoài, ít nhất cũng phải hai, ba tháng. Tân binh huấn luyện người cũng không cần phải tham gia.”

Chu Duy Thanh trừng mắt nhìn nàng: “Vậy chỉ có người và ta hai người đi sao?”

Thượng Quan Bằng Nhi dừng lại cước bộ, quay đầu lại cảm tức nhìn hần, “Muốn chết người cứ việc nói thẳng. Nếu người dám có chủ ý xấu xa gì trong đầu, ta liền, ta liền...”

Chu Duy Thanh lập tức tiếp lời: “Người liền khóc cho ta xem. Ta sợ nhất là điều này...” Nói xong câu đó, hần lập tức thúc dục phong hệ thuộc tính trong biển thạch miêu nhãn Ý châu, nhanh chân chạy mất.

Nhìn bộ dạng vội vội vàng vàng chạy trốn của hần, Thượng Quan Bằng Nhi môi hé nở nụ cười, cũng tính trên hần một chút, hướng tới Chu Duy Thanh hô to: “Vô Thanh Truy Tung Tiên tới đây !! ”

Phốc một tiếng, Chu Duy Thanh dựng hết cả tóc gáy, rồi trực tiếp ngã đập mặt xuống đất, nhìn chật vật thảm hại hết chỗ nói, làm Thượng Quan Bằng Nhi hoảng hốt giật thót tim. Nàng cũng không biết, ngày trước từ sau khi hần bị Đế Phù Nhã công kích sau lưng, đã trở nên cực kỳ miễn cảm.

Chu Duy Thanh sau khi té xuống đất rồi mới chợt hiểu ra, phía sau lưng hần Thượng Quan Bằng Nhi cười đến gập người không ngừng lại được. Một tiếng kêu thê lương thảm thiết trong Tinh Thần thâm lâm vang lên, “Mưu sát chồng a...” Tiếng cười dễ nghe kia cũng ngay lập tức đình chỉ, kế tiếp, chính là liên tiếp những tiếng kêu la thảm thiết như chọc tiết heo...

Sáng sớm hôm sau.

Thượng Quan Bằng Nhi thay một bộ váy dài mộc mạc bố y (y phục làm từ vải thô), lưng mang Tử Thần cung đi ra khỏi doanh trường, nhưng cho dù là bố y đi nữa, cũng khó có thể làm nhạt đi nét đẹp tuyệt sắc động lòng người.

Mới vừa đến cổng quân doanh, nàng liếc mắt đã thấy Chu Duy Thanh đứng tựa lưng vào đại môn, thân vẫn mặc quân trang, nhìn bộ dạng lờ lờ hết chỗ nói. Gia hỏa này lưng đeo trường cung và hai bó tên, đầy đủ trang phục tiêu chuẩn của Trường cung thủ, cả mũ trùm đầu cũng mang theo.

Thấy Thượng Quan Bằng Nhi đi ra, Chu Duy Thanh tức khắc đứng thẳng người, thập phần đứng đắn cúi chào, hô lớn một tiếng, “Chào Doanh trưởng.”

Thượng Quan Bằng Nhi tức giận trừng mắt nhìn hần: “Ngày hôm qua không phải bảo người mặc trang phục thông thường sao?”

Chu Duy Thanh nhần mặt, ủy khuất nói: “Ta không có trang phục thông thường, chỉ có một bộ quân trang duy nhất này thôi, cả tắm rửa cũng không có đồ thay.” Vừa nói, hần vừa liếc trộm sắc mặt của Thượng Quan Bằng Nhi.

Thượng Quan Bằng Nhi mím mím đôi môi, cố nén ý muốn dẫn cho hần một trận, âm thanh lạnh lùng nói: “Đi thôi.” Vừa nói, nàng vừa triển khai thân hình, hướng xa xa mà phóng đi. Chu Duy Thanh vội vàng

phóng xuất ra Phong hệ năng lực trong Biển Thạch Miêu Nhân của mình, khinh thân đuổi theo. Hai người một trước một sau, rất nhanh đã rời khỏi phạm vi quân doanh. Theo hướng Tinh Thần sâm lâm một đường hướng đông mà phóng tới.

Thượng Quan Băng Nhi dọc theo đường đi cũng không cùng Chu Duy Thanh nói chuyện, nàng biết, đối phó với tên gia hỏa này biện pháp tốt nhất chính là không để ý tới hắn. Tuy rằng nàng với Chu Tiểu Bàn hận ý ngập trời, nhưng sau khi đã ước định ba điều, cũng đã không còn sát ý. Nàng hiện tại chính là không ngừng nói với chính mình, mình sở dĩ làm hết thảy cũng đều là vì đế quốc.

Quả nhiên, cách làm này của Thượng Quan Băng Nhi có hiệu quả, Chu Duy Thanh theo sát bên người Thượng Quan Băng Nhi, không ngừng cùng nàng bắt chuyện, nhưng bất luận hắn nói gì, Thượng Quan Băng Nhi cũng không để ý tới hắn, làm gia hỏa này vô đầu bứt tai nhẩn nha. Nếu lời hắn nói có hơi mất cảm một chút, Thượng Quan Băng Nhi liền tăng tốc độ phóng đi, dùng đến ý thể song châu toàn bộ tăng phúc nhanh nhẹn của nàng, tức khắc có thể nở rộng khoảng cách, khiến cho Chu Duy Thanh đuổi theo mà thở hồng hộc.

Từ sáng sớm đến giữa trưa, suốt thời gian hai canh giờ, Thượng Quan Băng Nhi một câu cũng chưa từng cùng Chu Duy Thanh nói qua, hơn nữa thủy chung cũng chưa từng dừng lại. Lúc này mặt trời đã lên ngay giữa đỉnh đầu, Chu Duy Thanh đã mồ hôi thấm ướt hết cả vạt áo. Đi liên tục hai canh giờ đối với hắn mà nói thì không thành vấn đề, nhưng phải theo kịp tốc độ của Thượng Quan Băng Nhi, thì lại là một vấn đề lớn. Lúc này, Thiên lực trong cơ thể hắn đã cạn từ lâu, mỗi lúc như vậy, hắn lại hạ tốc độ, mở rộng tứ đại tử huyệt hấp thu năng lượng bên ngoài bổ sung một chút, rồi lại thi triển phong hệ thiên lực gia tốc trong chốc lát, cứ như vậy không ngừng lặp đi lặp lại, thành một vòng tuần hoàn.

Thượng Quan Băng Nhi kỳ thật cũng rất ngạc nhiên, chiếu theo tốc độ của Chu Duy Thanh làm chuẩn, dù Chu Duy Thanh tuy có phong hệ tăng phúc, nhưng cũng không có khả năng so sánh cùng nàng có ý thể song châu đồng thời tăng phúc tốc độ, nhưng nàng lại phát hiện, Chu Duy Thanh tuy mới vừa thức tỉnh bản mạng châu, Thiên lực cũng chỉ có tầng thứ tư, thế nhưng thiên lực hắn lại có thể duy trì lâu hơn nàng phán đoán rất nhiều. Nhất là thời gian một canh giờ về sau, phương thức hắn dùng để tiếp tục đi tới càng làm cho Thượng Quan Băng Nhi hết sức hiếu kỳ. Khả năng tự hấp thu ngoại giới thiên địa tinh hoa của Bất Tử Thần Công cũng không phải là những loại thiên lực tu luyện công pháp khác có được.

“Nghỉ ngơi trong chốc lát đi.” Thượng Quan Băng Nhi dừng lại cước bộ, lấy tốc độ cực nhanh của hai người như vậy, mà đi cho tới giờ Ngọ vẫn còn ở trong Tinh Thần sâm lâm, có lẽ muốn đi ra khỏi phiến đại rừng rậm này, mà bảo trì tốc độ như trước thì cũng phải đến chạng vạng.

Chu Duy Thanh đặt móng an vị xuống dưới tàng cây của một gốc cây Tinh Thần, hỗn hển hít thở từng ngụm từng ngụm, mồ hôi ướt đầm. Chẳng qua, hắn cũng phát hiện bên trong cơ thể mình. Cùng lúc Thiên lực hao hết, chẳng cần hắn cố ý thúc dục, khí xoáy ở tứ đại tử huyệt tự động mở ra toàn lực vận chuyển hấp thu ngoại giới thiên địa chi lực bổ sung thân thể hắn.

38. Chương 10:thể Châu Ngưng Hình, Ý Châu Thác Ấn(4)

Chu Duy Thanh thở dốc trong chốc lát, hơi thở dần dần bình thường trở lại, hắn trên người không có lương khô, lại thấy Thượng Quan Băng Nhi thông thả ăn uống, không khỏi nuốt nước bọt xấp lại gần.

“Doanh trưởng, ta cũng muốn ăn.”

Thượng Quan Băng Nhi nhìn ánh mắt tham lam của hắn, hừ một tiếng, cũng không thèm để ý đến hắn.

Chu Duy Thanh nói tiếp: “Làm tướng cũng không thể bỏ đói binh quèn, ăn mà cũng không cho ăn, ta ngồi đây không thèm đi nữa.” Vừa nói, hắn đặt móng ngồi xuống bên người Thượng Quan Băng Nhi, tuy rằng không chạm tới thân thể, nhưng cũng dựa vào cùng một cây đại thụ với nàng, mũi gian trộm hít lấy mùi hương nhàn nhạt thanh lương trên người Thượng Quan Băng Nhi, tuy rằng bụng đói meo, nhưng lại thập phần thích ý.

Thượng Quan Bằng Nhi xê dịch thân thể, cách xa hần thêm một chút, tiếp tục ăn không nhanh không chậm, nàng không tin Chu Duy Thanh có thể không đến cầu xin nàng. Tên gia hỏa này thực sự rất lưu manh, hấp không chín luộc không nhừ, không cho hần nếm một chút đau khổ, về sau làm sao hần có thể ngoan ngoãn nghe lời chứ? Lại càng không tin cường tráng như Chu Tiểu Bàn, bỏ đói hai bữa mà lại chịu không nổi.

Thượng Quan Bằng Nhi đang âm thầm đặc ý, tưởng tượng đến vẻ mặt đói mồm meo của hần, đột nhiên, đang ngồi bên cạnh nàng, Chu Duy Thanh lộ tai giật giật, ngay sau đó, thân thể hần đã giống như một con báo nhảy vọt lên, phóng vào rừng cây như chớp giật.

“Người làm gì vậy?” Thượng Quan Bằng Nhi trong lòng cả kinh, cũng theo hần đứng lên.

“Ta đi tìm cái ăn.” Bỏ lại một câu, Chu Duy Thanh đã phóng sâu vào rừng không thấy bóng dáng.

Thượng Quan Bằng Nhi thoáng sửng sốt, sau đó nhanh chóng thu hồi lương khô, nước uống đuổi theo Chu Duy Thanh vào rừng rậm. Sở dĩ phải như vậy, một mặt là vì nàng lo lắng, sợ tên gia hỏa này lỡ như không tuân thủ lời hứa mà chạy trốn, mặt khác, nàng cũng tò mò muốn biết Chu Duy Thanh làm thế nào để tìm thức ăn.

Trải qua mấy ngày tiếp xúc, nàng đã càng ngày càng tin tưởng rằng tên Chu Tiểu Bàn này xuất thân bình dân, quý tộc tuy rằng không nhiều người tốt, nhưng làm gì có quý tộc nào giống như bộ dạng của hần, một tên tiểu vô lại đáng hận chứ?

Thượng Quan Bằng Nhi thi triển ra ý thể song châu năng lực, tốc độ so với Chu Duy Thanh càng nhanh hơn nhiều, tuy rằng nàng cũng không quen thuộc với Tinh Thần thâm lâm như Chu Duy Thanh, nhưng bằng vào thánh lực và tốc độ vượt trội, rất dễ dàng đã đuổi tới phía sau Chu Duy Thanh.

Chỉ thấy Chu Duy Thanh thân hình trong rừng rậm không ngừng luồn lách xê dịch, cực kỳ linh hoạt, kỳ lạ nhất chính là, thanh quang trên người hần chỉ lâu lâu mới ngẫu nhiên lóe lên một lần, nhưng chính vì như thế, mới khiến Thượng Quan Bằng Nhi trong lòng chấn động mãnh liệt. Nàng là tinh khiết mẫu hệ Thiên châu sư, đối với thân pháp nghiên cứu rất nhiều. Từ trong động tác của Chu Duy Thanh, nàng rõ ràng phát hiện, hần đều là tại thời điểm cần thiết nhất, mới vận dụng một lần phong hệ thiên lực, hoặc giúp chính mình nhảy cao hơn một chút, hoặc giúp chính mình tốc độ tăng thêm một chút, toàn bộ dùng để lướt qua một chút góc cua hoặc vượt qua chướng ngại. Hần làm như vậy, chẳng những có thể duy trì tốc độ cao, mà còn có thể tiết kiệm tối đa thiên lực. Thượng Quan Bằng Nhi đương nhiên cũng có thể làm được như vậy, nhưng mà, Chu Duy Thanh hần có được thiên lực thời gian bao lâu? Chẳng qua mới mấy ngày mà thôi, hần lại có thể ngộ ra phương pháp khống chế phong hệ thiên lực, hơn nữa chân chính thi triển ra gần như hoàn hảo. Thượng Quan Bằng Nhi phát hiện, chính mình lại càng ngày càng nhìn không thấu hần.

Chu Duy Thanh sau khi xâm nhập rừng cây ước chừng mấy trăm thước, đột nhiên thân thể hướng về phía trước bật lên cao, bắt lấy một cây cành xoay người một vòng, ngay sau đó, cả người đã vững vàng đứng trên cành cây chắc nịch, chân phải kẹp mạnh vào thân cây, chân trái đứng ở vị trí chắc nhất cành cây đó, vừa hoàn thành mấy động tác này xong, trường cung trên lưng đã bị hần tháo xuống kéo căng thành hình trăng tròn, một cây vũ tiễn đã được lắp chỉnh tề trên dây cung. Đầu mũi tên khê nhúc nhích, không ngừng điều chỉnh phương vị.

Cung pháp rất thành thạo a! Thượng Quan Bằng Nhi trong lòng kinh ngạc, bản thân nàng là cường đại Thiên châu sư cung tiễn thủ, đối với cung pháp thật sự rất quen thuộc, nàng có thể dễ dàng nhìn ra, lúc Chu Duy Thanh làm hết thấy những việc vừa rồi, cũng không hề sử dụng năng lực bản mạng châu gì cả. Lên cung cài tên thành thạo như vậy, hơn nữa phối hợp hoàn mỹ với cảnh vật chung quanh, chỉ cần những điểm này, hần đã có tố chất của một cung tiễn thủ vĩ đại. Cho dù hần không phải là thiên châu sư, chỉ bằng chừng này công phu, cũng đủ để sống yên ổn tại cung tiễn doanh.

Đúng lúc này, tinh quang trong mắt Chu Duy Thanh chợt lóe, sừ một tiếng, vũ tiễn đã bắn ra như điện xạ, hướng tới chỗ sâu trong rừng mà bay đi.

Nhưng gần như ngay tức khắc, Thượng Quan Bằng Nhi hai tay hư ảo quanh co vừa động, một đạo thanh quang đã từ Tử Thần cung bắn đi, ra sau đến trước, mang theo nhân nhạ thanh quang khoanh khắc đuổi theo Chu Duy Thanh vũ tiễn, làm lệch nó đi, đồng thời với tiếng la “Ồi chao”, hai tiếng đinh vang lên, hai mũi tên cắm trên một cây đại thụ gần đó.

Chu Duy Thanh gần như theo bản năng thân thể trên cây xoay chuyển, cả người dán trên cây Tinh Thần Thụ đó trượt xuống dưới, trong cả quá trình, thân thể hắn hoàn toàn bị Tinh Thần Thụ khuất ở phía sau.

“Người lúc nào sợ chết như vậy sao.” Thượng Quan Băng Nhi tức giận nói.

Chu Duy Thanh nghe ra thanh âm của nàng, lúc này mới nhô đầu ra, hắc hắc cười nói: “Sợ chết là thiên tính của con người, vạn nhất là địch nhân thì sao? Mỹ nữ doanh trưởng, người phải khen ta nhạy bén mới đúng a! Có thuộc hạ giống như ta, chẳng lẽ người không cảm thấy kiêu ngạo sao?”

Thượng Quan Băng Nhi hừ một tiếng, “Con thỏ nhỏ đáng yêu như vậy, người không ngờ lại nhấn tâm giết nó. Có ta ở đây, người cũng không được phép sát sinh.”

Chu Duy Thanh cười khổ nhún nhó: “Mỹ nữ doanh trưởng, người có cho người ta sống không a! Lương khô người không cấp cho ta thì thôi, ta tự mình đi tìm thức ăn, người lại còn quấy rối, thực không có thiên lý a!!”

Không biết vì cái gì, chứng kiến bộ dạng này của Chu Duy Thanh, Thượng Quan Băng Nhi trong lòng sinh ra mãnh liệt khoái cảm, mặt cười tươi nhất thời toát ra một tia đắc ý, “Người không phải có bản lĩnh đi tìm thức ăn sao? Không sát sinh là điều kiện tiên quyết, ngoài ra tùy tiện tìm kiếm đi.”

Chu Duy Thanh từ sau gốc cây thất thủ đi ra, lưng mang trường cung thở dài một tiếng, vẻ mặt ủy khuất nói: “Xem ra hôm nay không có thịt ăn rồi. Mỹ nữ doanh trưởng, ta đang tại giai đoạn trọng yếu tăng trưởng thân thể, dinh dưỡng không đủ thì thật là đáng thương a!”

“Người người đã to như con trâu rồi, còn nói cái gì dinh dưỡng không đủ?” Thượng Quan Băng Nhi tức giận nói. Chẳng qua, nói vừa xong, mặt nàng liền ửng đỏ, Chu Tiểu Bàn cường tráng, nàng chính là đã tự mình trải qua.

Chẳng qua, Thượng Quan Băng Nhi nói như vậy cũng không sai, từ sau khi bản mạng châu giác tỉnh, Chu Duy Thanh không chỉ là thân cao thêm một chút, hơn nữa cả người nhìn qua tinh lực tràn ngập, cơ thể dưới lớp quân trang căng phồng lên, tựa hồ như lúc nào cũng tràn đầy khí lực. Nếu xét trên góc độ binh lính mà nói, hắn cũng có thể xem là một gã binh lính tinh anh cường tráng. So sánh với tráng hán bình thường cũng đã tốt hơn rất nhiều. Đừng quên, hắn còn không đến mười bốn tuổi.

Có chút đáng tiếc chính là, Chu Duy Thanh không có chứng kiến Thượng Quan Băng Nhi bộ dáng khuôn mặt cười đỏ bừng bừng, nếu không hẳn nhất định sẽ cảm thấy hết sức đắc ý. Hắn một bên cùng Thượng Quan Băng Nhi nói chuyện, một bên cúi đầu trên mặt đất tìm kiếm cái gì đó, hai tay thập phần thuần thục sờ soạng trong lùm cây, một lát sau, trong lồng ngực đã có thêm mười mấy cây măng con giống nhau. Lại hái thêm vài cái lá cây Tinh Thần thật lớn, lúc này mới đứng thẳng lên.

“Mỹ nữ doanh trưởng, ta ăn mấy cái này có vấn đề gì không?” Chu Duy Thanh bày ra bộ dạng nghiêm trang nói.

39. Chương 11:phi Đà Thành, Phỉ Lệ Đế Quốc(1)

Kì lạ là Chu Duy Thanh cũng không hề phản bác, hắn tìm một khu tương đối trống trải, nhổ hết cỏ dại trên mặt đất đi, lộ ra một mảng không đến hai thước vuông đất trống, rồi đem hết những phiến lá và măng non bày ra mặt đất, sau đó quay trở vào bên trong rừng rậm, một lát sau, không biết hắn từ nơi nào không ngờ lại tìm được một bó cành khô cùng một chút dây leo nhỏ chắc.

Thượng Quan Băng Nhi chú ý thấy, Chu Duy Thanh đôi tay linh hoạt, mười ngón thon dài khua loạn lên vài cái, đã dùng dây leo và ba nhánh cây làm thành một cái giá đơn giản vững vàng chống trên mặt đất. mấy phiến lá dày trong tay hắn cao thấp tung bay, Thượng Quan Băng Nhi thậm chí không nhìn rõ hắn làm như thế nào, đã thấy mấy phiến lá kia xếp vào với nhau thành một nôi nhỏ kì quặc bằng lá cây, xung quanh dùng bốn sợi dây leo quấn vào, cái nôi đã được treo vững trên giá cây.

Từ khi bắt đầu hành động cho đến hoàn thành, Chu Duy Thanh chỉ dùng vài phần chung thời gian (DG : vài phần chung thời gian là bằng bao nhiêu phút nhỉ? B: Vài phút thì phải.) mà thôi, động tác cực kỳ thành thạo, hiển nhiên hắn không phải lần đầu làm vậy. Tiếp theo, hắn ở phía trên nôi nhỏ liên tiếp tách

mấy cây măng non ra, liền nghe thấy tiếng nước chảy, bên trong mấy cây măng thì ra đều là một loại chất lỏng giống như nước, sau khi mở mười mấy cây măng, trên thành nổi lá nước đã ngập đến lưng lưng, thần kỳ là, không hề có nửa giọt nào thấm ra ngoài.

Chu Duy Thanh đem những cành cây khô còn lại chất phía dưới phiến nổi lá, từ trên tay nải so với của Thượng Quan Băng Nhi thì nhẹ hơn rất nhiều lấy ra đồ đánh lửa, thật cẩn thận châm lên. Ngọn lửa dần dần cháy lớn, cành khô cháy thì thoảng phát ra tiếng nổ lách tách, đã bắt đầu đun nóng đáy phiến nổi lá kì dị kia.

Thượng Quan Băng Nhi khi Chu Duy Thanh làm mấy thứ này theo bản năng tiến gần đến phụ cận, nhìn vào đồng lửa, nhin không được hỏi: “Lá cây sẽ không bị cháy sao?”

Không dễ mới nghe được một câu không mang thanh âm lạnh lẽo của nàng, Chu Duy Thanh lòng mừng thầm, “Đương nhiên sẽ không, bởi vì bên trong có nước.” Miệng nói, tay hắn cũng không dừng lại. Từ trong tay nải lấy ra một thanh tiểu đao sắc bén, tay trái cầm lấy một cây măng non đã tách ra ban nãy, rất nhanh gọt vỏ, sau đó lại tước cây măng thành từng mảnh từng mảnh nhỏ bỏ vào trong nồi. Lặp đi lặp lại liên tục, một lát sau, hơn mười cây măng non bé tằm bập tay trẻ con đã bị cắt miếng cho vào trong nồi, mà lúc này, nước bên trong phiến nổi lá cũng bắt đầu sôi trào, hết thấy đều vừa khớp như được tính trước vậy.

Thượng Quan Băng Nhi bất tri bất giác đã ngồi xổm bên cạnh Chu Duy Thanh, nhìn hắn làm xong này hết mọi thứ, ánh mắt của nàng vô thức cũng trở nên hòa nhã hơn rất nhiều. Một nam nhân giỏi nấu ăn luôn làm cho nữ nhân dễ sinh cảm giác thân thiết. Nhất là nàng lại vốn thích loại thức ăn nhẹ nhàng, nồi canh măng này rõ ràng hấp dẫn lực lớn hơn so với thịt rất nhiều.

Chu Duy Thanh phỉ phỉ đôi tay, thu hồi tiểu đao, cười hắc hắc, nói: “Loại măng này chính là đặc sản của Tinh Thần sâm lâm chúng ta, rất ít người biết, chỉ sinh trưởng bên trong lùm cây dưới một vài cây Tinh Thần lớn, nó thường hấp thu sương sớm cất giữ trong bụng, sương sớm ngọt lành, nên ta gọi là nó là Lộ Dẫn (DG :lộ -> sương, dẫn -> măng). Hương vị trong veo thơm mát, dùng chính sương sớm đọng trong bụng nó để nấu canh có thể bảo trì đầy đủ mùi vị của nó. Nấu xong có thể ăn nóng, chỉ cần thêm vào một chút muối, những gia vị khác cái gì cũng không cần.”

Hắn từng bị lão cha Nguyên soái phân biệt ném vào rừng cây, sa mạc, núi non tiến hành cái gọi là huấn luyện dã ngoại sinh tồn, từ mười tuổi đã bắt đầu, một kẻ luôn bị người ngoài xem như là một phế vật nhưng lại bị ngược đãi như vậy, trong Tinh Thần sâm lâm kiếm thức ăn còn không dễ dàng sao?

Canh măng sương trong phiến nổi lá sôi lên ùng ục, một mùi thơm ngát nhàn nhạt bốc lên, vương vương vấn vấn trong khoảng rừng, chỉ nghĩ thôi đã làm cho người ta tâm hồn ăn uống hưng phấn reo ca.

Chu Duy Thanh trộm nhìn Thượng Quan Băng Nhi một cái, lại vừa lúc bắt gặp tiểu cô nương mười lăm tuổi đang lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt. Vốn còn muốn muốn trêu nàng vài câu, nhưng lúc này trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác ảm áp không tên. Hắn lấy hai cái vỏ măng bị tước ra lúc đầu đem gọt lại thành hai cái thìa, đưa cho Thượng Quan Băng Nhi một cái, sau đó mới lấy muối ra, rắc lên nồi canh một ít.

Mấy cây măng này rất tươi, sương sớm trong nồi vừa sôi lập tức có thể ăn, Chu Duy Thanh hướng Thượng Quan Băng Nhi làm mời một cái, rồi gấp gấp múc một muống canh măng sương, thổi vài hơi cho nguội bớt rồi cho ngay vào miệng, hắn thực sự là vừa đói lại vừa khát.

Thượng Quan Băng Nhi múc một muống canh măng sương lên, miệng thì muốn ăn, nhưng tay lại ngập ngừng trên không trung, hàm răng khe khẽ cắn môi, ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía Chu Duy Thanh. Mới vừa nãy, nàng còn không cho người ta lương khô, bây giờ lại muốn ăn thức ăn ngon người ta nấu, trong lòng sao có thể không bối rối đây?

“Cho ta mấy miếng lương khô đi. Ăn canh không cũng không đỡ đói a! Ta dùng canh đổi lấy lương khô được chứ?” Chu Duy Thanh cười hề hề hướng phía Thượng Quan Băng Nhi xòe bàn tay.

Thượng Quan Băng Nhi thoáng sửng sốt, rồi tháo tay nải, lấy mấy miếng lương khô đưa cho Chu Duy Thanh, nàng đột nhiên nhận ra, tên gia hỏa này hình như cũng không hẳn là quá đáng ghét.

Nước canh măng sương trong phiến nổi lá có màu xanh nhạt, mỗi một miếng măng nấu ở bên trong giống

như là một phiến ngọc bích tinh thể. Hương khí đậm mà không tán, thanh mà bất loạn (Ta đói. T_T), mặc dù không có thêm bất kì phụ liệu gì, nhưng măng sượng bản thân đã ngon mềm lại được hầm nấu cùng với chính sượng sớm bên trong cây măng, lại dùng lá cây làm nồi, nấu ra một món ăn hoàn mỹ.

Thượng Quan Băng Nhi vừa uống xong muỗng canh măng sượng đầu tiên, đã ngay lập tức yêu thích hương vị của nó, ngọt lành mềm mại, mùi hương thơm ngát ngay đầu lưỡi, một ngụm canh suông lướt qua cuống họng, không chỉ làm toàn thân cảm thấy ấm áp dễ chịu, mà miệng mũi trong lúc đó lại có mùi hương thơm ngát tràn ra, cái loại cảm giác động lòng người này tốt hơn không biết bao nhiêu lần gặm lương khô.

Lúc này, nàng thậm chí còn có chút hối hận khi trước không cho Chu Duy Thanh đi săn thỏ rừng , nói không chừng, tên gia hỏa này cũng đồng dạng có thể làm ra một món mỹ vị như thế này.

Chu Duy Thanh cũng không trêu chọc Thượng Quan Băng Nhi nữa, ngồi ở bên kia phiến nồi lá, cứ cắn lương khô một cái lại húp một ngụm canh, ánh mắt cũng đã có chút ngây ngốc.

Thượng Quan Băng Nhi ăn canh bộ dáng cũng thật sự thật đẹp , nhất là khuôn mặt thỏa mãn của nàng khi húp xong muỗng canh đầu tiên, làm trái tim Chu Duy Thanh hung hăng đập mạnh, trong mắt hắn, vẻ mặt Thượng Quan Băng Nhi so với canh măng sượng lại càng thêm ngon.

Hết như lúc Thượng Quan Băng Nhi say đắm nhìn hầm nấu canh măng sượng, tại giờ khắc này, hắn cũng say đắm ngắm nhìn khuôn mặt thỏa mãn của nàng. Hắn nắm chặt tay, thầm hạ quyết tâm, dù cho chuyện gì xảy ra cũng sẽ theo đuổi lấy nàng làm vợ.

Tưởng tượng đến khi có thể cưới Thượng Quan Băng Nhi về làm vợ, mỗi ngày đều có thể ôm thân thể mềm mại thơm ngào ngạt động lòng người kia mà ngủ, Chu Duy Thanh trên mặt nụ cười nhất thời trở nên đậm đặc. May mà, hiện tại toàn bộ chú ý của tiểu mỹ nhân đang đặt hết trên nồi canh măng, nàng mới không nhận ra biểu hiện xấu xa của hắn.

40. Chương 11:phi Đà Thành, Phỉ Lệ Đế Quốc(2)

Có chút xấu hổ ngượng đầu liếc Chu Duy Thanh một cái, Thượng Quan Băng Nhi vừa hay nhìn thấy Chu Duy Thanh đang hoàng ngồi gặm lương khô, tiểu cô nương vốn thiện lương trong lòng không khỏi một trận áy náy. Nàng nghĩ tới mình lúc trước còn không cho người ta đồ ăn, cuối cùng ngược lại là ăn gần hết thức ăn ngon của người ta, mặt cười khê nóng lên, cúi đầu không nói.

Chu Duy Thanh nhẹ giọng hỏi: “Ăn ngon chứ?”

“Ừ.” Thượng Quan Băng Nhi khẽ gật đầu. (DG : chỗ này khê cúi đầu e lệ chứ sao lại khê vuốt cằm nhỉ ? thôi kệ tác giả| Biên: đã sửa lại, do convert nhầm, sr.)

Chu Duy Thanh cười, tiếp tục dùng thanh âm tràn đầy hấp dẫn nói: “Ta sau này mỗi ngày nấu cho người ăn có được không?”

Thượng Quan Băng Nhi lần nữa gật đầu.

Chu Duy Thanh thanh thanh âm mang theo mấy phần bền lên: “Vậy người xem ta ra phòng khách vào phòng bếp đều dễ nhìn, có phải là nên cho ta một cơ hội theo đuổi người không?”

Bởi vì thói quen của mấy câu trước, Thượng Quan Băng Nhi cơ hồ là theo bản năng gật đầu: “Ừ. A! Không được.”

Thượng Quan Băng Nhi lúc này mới kịp phản ứng, nhảy bật người dậy, muốn giận dữ mắng cho Chu Duy Thanh một trận , lại thấy hắn hai tay ôm đầu, cả người ngồi co ro dưới đất, bộ dạng vô cùng ủy khuất, nói vội: “Không được thì cũng không nên đánh người a!”

Bước tới đá vào móng hắn một cước, Thượng Quan Băng Nhi vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Ai muốn đánh người ? Lên đường tiếp.”

Hai người lần nữa lên đường, mặc dù Thượng Quan Bằng Nhi đối với Chu Tiểu Bàn vẫn hồ hững, nhưng có canh măng sương lúc này làm đậm, cũng không cách nào dùng mặt lạnh với hắn nữa.

“Doanh Trưởng, chúng ta đây là muốn đi chỗ nào a? Người cũng nên cho ta biết chứ.” Chu Duy Thanh tò mò hỏi.

Thượng Quan Bằng Nhi liếc hắn một cái, nói: “Đi Phi Đà thành, Phỉ Lệ đế quốc.”

Chu Duy Thanh sửng sốt, hắn không nghĩ tới Thượng Quan Bằng Nhi lại dẫn hắn đi xa như vậy, khó trách lúc trước nàng nói giai đoạn huấn luyện tân binh mấy tháng cũng không về kịp tham gia được.

Phỉ Lệ đế quốc cùng Thiên Cung đế quốc giáp nhau, ở phía Đông Bắc Thiên Cung đế quốc, cùng với đế quốc nhỏ như Thiên Cung đế quốc bất đồng, Phỉ Lệ đế quốc tính ra chính là một trong các đế quốc cực lớn đương thời, lãnh thổ cơ hồ lớn hơn Thiên Cung đế quốc gấp trăm lần. Trong số các nước ở khu vực Tây Phương của Hạo Miếu đại lục, Phỉ Lệ đế quốc cùng với Khắc Lô Tây đế quốc, một nước lớn giáp với Bách Đạt đế quốc ở phía nam Thiên Cung đế quốc, xưng Tây Phương song hùng. (DG : nói chung là 2 nước lớn Phỉ Lệ và Khắc Lô ở 2 đầu, Bách Đạt và Thiên Cung bị kẹp giữa, trong đó Bách Đạt gần Khắc Lô nên chịu ảnh hưởng của Khắc Lô, Thiên Cung gần Phỉ Lệ cũng đồng dạng)

Về phần Phi Đà thành trong lời nói của Thượng Quan Bằng Nhi Chu Duy Thanh cũng có biết, Phi Đà thành là trọng trấn phương nam của Phỉ Lệ đế quốc, ở cả Phỉ Lệ đế quốc cũng đứng trong hàng ngũ năm thành phố lớn nhất, kích thước gần như gấp mười lần Thiên Cung thành, cực kỳ phồn hoa.

Thiên Cung đế quốc cùng Phỉ Lệ đế quốc tương đối giao hảo, cũng như Khắc Lô Tây đế quốc tương đối gần Bách Đạt đế quốc, trừ Thiên Cung, Khắc Lô Tây, Bách Đạt, Phỉ Lệ đế quốc ra trong khu vực còn có mấy nước nhỏ, đem hai đại đế quốc tách ra, nếu không phải như thế, sợ rằng với quan hệ vốn không hài hòa của hai đế quốc đã sớm đã bộc phát chiến tranh đại quy mô rồi.

“Đi Phi Đà thành? Xa như vậy! Mặc dù chúng ta tốc độ chạy rất nhanh, nhưng cứ tiếp tục như thế này, thì không có mười ngày, tám ngày cũng không đến nơi a! Sao không thuê một chiếc xe ngựa? Chỉ năm ngày không hơn không kém đã đến nơi rồi.” Bọn họ chạy tốc độ tuy rằng rất nhanh, nhưng vẫn không thể so sánh cùng tuần mã, từ Thiên Cung thành đi Phi Đà thành có tuyến xe ngựa hành khách, so với bọn hắn chạy bộ nhanh hơn một chút.

Thượng Quan Bằng Nhi lườm hắn, nói: “Ngồi xe ngựa không tốn tiền sao? Mỗi người hai kim tệ đấy. Chúng ta đi đường nhiều nhất cũng chỉ tốn lương khô, hai người cùng đi cũng không tốn đến một kim tệ.”

Chu Duy Thanh trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, “Doanh Trưởng, thật không nghĩ tới, người còn là một tiểu thần giữ cửa. Người thật sự là quốc gia lương đồng a, là Thiên Châu sư trẻ nhất của đế quốc, lại là Tử tước, mỗi tháng người cầm bổng lộc là một trăm tám mươi kim tệ a. Còn tiếc mấy kim tệ này ư?”

Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Kim tệ hợp lý nhất là dùng ở trên lưỡi đao. Thiên Châu sư chúng ta tu luyện cần xài rất nhiều tiền, đế quốc đã vì chúng ta giao ra nhiều như vậy, tự chúng ta chẳng lẽ còn không nên tiết kiệm một chút sao? Huống chi, người mới vừa trở thành Thiên Châu sư, đi một đoạn đường xa như vậy, cũng có thể thích ứng tốt hơn với việc sử dụng Thiên châu năng lực.”

Chu Duy Thanh giơ ngón tay cái lên, hướng Thượng Quan Bằng Nhi khoa tay múa chân. Thượng Quan Bằng Nhi nghi ngờ hỏi: “Người làm gì đấy?”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Cưới người làm vợ thật sự là hạnh phúc.”

Thượng Quan Bằng Nhi sắc mặt run lên, “Người lại muốn ăn cháo lươn có phải không?”

Chu Duy Thanh tức thời đổi đề tài, “Doanh Trưởng, ta sai rồi. Nói đi, chúng ta tới Phi Đà thành làm gì?”

Thượng Quan Bằng Nhi không nhịn được lại muốn đánh hắn hai cái, người này đúng là đúng cảm nhận sai, kiên quyết ... không thay đổi. ()

“Chúng ta đi tìm vận may. Viên bổn mạng châu thứ hai của ta cũng là vừa mới có, người cũng chưa có thác ần, ngưng hình. Thiên Cung đế quốc chúng ta lại không có Ngưng hình sư cùng phân điện Thác ần cung, chỉ có đến thành phố lớn của nước lớn mới có. Phi Đà thành là gần đây nhất.”

Nghe nàng vừa nói như thế, Chu Duy Thanh không khỏi tinh thần đại chấn, “Doanh Trưởng, người nói ta thác ấn kỹ năng gì cho tốt? Ngưng hình khôi giáp người không cho, vậy người tính toán để cho ta ngưng hình cái gì?”

Thượng Quan Bằng Nhi tức giận nói: “Nào có dễ dàng như người nghĩ vậy. Không nói trước có thể hay không gặp được ngưng hình quyền trục và thác ấn thiên thú thích hợp, cho dù gặp được, tiền của chúng ta cũng chưa chắc đủ. Cho nên ta mới nói là đi tìm vận may. Đối với chúng ta Thiên Châu sư mà nói, Thể châu ngưng hình, Ý châu thác ấn thật sự quá trọng yếu, chỉ có hoàn thành hai loại tăng cường này, mới có thể đem thực lực bản thân toàn bộ phát huy. Người phải nhớ kỹ chúng ta đã ước định ba điều, không có lệnh của ta, không thể dễ dàng hiển lộ Thiên Châu sư thân phận, nhất là không để cho người lạ thấy biến Thạch Miêu Nhân Ý châu của người. Có nghe không?”

“Nghe, ta dĩ nhiên nghe lời người!” Chu Duy Thanh lập tức đáp ứng một tiếng. Lúc này tâm tình của hắn rất là hưng phấn, không nói trước ngưng hình, thác ấn có thể hay không thành công, dù đi cho biết một chút rồi về cũng tốt. Từng bước đi vào thế giới Thiên Châu sư, cảm giác như vậy vô cùng cao hứng, lúc này lên đường tựa hồ cũng không thấy mệt mỏi.

Thượng Quan Bằng Nhi nhìn thoáng qua thứ bởi vì thi triển Phong Hệ Thiên lực mà hiện ra trên cổ tay trái Chu Duy Thanh, vì là ban ngày nên có màu xanh biếc Biến Thạch Miêu Nhân bảo thạch, than nhẹ một tiếng, nói: “Thiên phú của người vô cùng tốt, nhưng là, người Ý châu thác ấn cũng đồng dạng là đại phiền toái. Có năm thuộc tính, cũng nghĩa là người mỗi quả Ý châu phải tiến hành năm lần thác ấn, số tiền bỏ ra, sợ rằng thủ đô đế quốc cũng không chống đỡ nổi. Nhất là trong các thuộc tính của người còn có hắc ám, không gian hai loại thượng vị thuộc tính cùng với thuộc tính căn bản không biết nên thác ấn cái gì thiên thú tà ác thuộc tính. Người tương lai tu luyện nếu so với phổ thông Thiên Châu sư hơn khó khăn gấp trăm lần.”

“Ta sợ dĩ không để cho người trước mặt người khác hiển lộ Biến Thạch Miêu Nhân, chính là sợ Thiên Châu sư khác sau khi thấy thiên phú của người sẽ đối với người bất lợi, càng là Thiên Châu sư thiên phú tuyệt hảo lại càng dễ chết yếu. Trừ phi. . .”

41. Chương 11:phi Đà Thành, Phỉ Lệ Đế Quốc(3)

Chu Duy Thanh nhìn thẳng vào mắt nàng, “Doanh trưởng, người đối xử ta tốt như vậy, quan tâm ta như vậy, ta thực sự rất cảm động! Ta quyết định rồi, bất luận có bao nhiêu gian nan, đều phải tu luyện thành một thiên châu sư cường đại nổi danh, sau đó sẽ bảo vệ người thật tốt.”

Thượng quan Bằng Nhi trong lòng khê run, lắc đầu nói: “Ta không phải quan tâm người, mà là vì đế quốc. Ta cũng không cần người bảo vệ.”

Chu Duy Thanh kiên định nói: “Nhất định phải bảo vệ, làm gì có đạo lý lão công không bảo vệ lão bà chứ?” (Ta kháo! Đồ vô sỉ!)

“Người...” Thượng quan Bằng Nhi chán nản, một cước đá văng hắn ra xa mấy thước, giận dữ hét: “Bất luận nói chính sự gì cũng đều có thể bị người xuyên tạc thành không đúng đắn, người thật đúng là một nhân tài!”

Chu Duy Thanh lăn một vòng trên mặt đất rồi mới đứng lên, cột nhả nói: “Lão công bảo vệ lão bà chẳng lẽ phải là chính sự sao? A! Đừng động thủ, chuyện gì cũng từ từ. Được rồi, vừa người nói trừ phi cái gì?”

Mắt thấy Thượng Quan Bằng Nhi đuổi đánh đến, hắn vội vàng vàng vàng nấp vào sau một cây đại thụ bên đường, chỉ lộ mỗi cái đầu ra hỏi.

Thượng Quan Bằng Nhi ngậy người một chút, trong mắt toát ra một tia do dự, dừng lại cước bộ, hướng Chu Duy Thanh nghiêm nghị nói: “Chu Tiểu Bàn, người ra đây.”

Nhìn Thượng Quan Bằng Nhi khuôn mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc, Chu Duy Thanh sửng sốt một chút, lúc này mới từ phía sau gốc cây đi ra. Huơ huơ tay trước mặt Thượng Quan Bằng Nhi hoảng sợ hỏi, “Doanh trưởng, người không sao chứ?”

Thượng Quan Bằng Nhi trịnh trọng nói: “Chu Tiểu Bàn, người tuy rằng rất đáng ghét, tính tình cũng hèn mọn vô sỉ, nhưng bất cứ lúc nào, người đều phải nhớ kỹ, chúng ta xuất thân từ Thiên Cung đế quốc. Chuyện gì ta cũng có thể tha cho người, thế nhưng, nếu như người vi phạm lời hứa phản bội đế quốc, như vậy, ta nhất định sẽ tự tay giết người. Bất luận người trở nên cường đại đến cỡ nào, ta cũng sẽ không bỏ qua người.”

“Sẽ không đâu.” Chu Duy Thanh chớp chớp con mắt, trong lòng thầm nghĩ, còn cần người nói sao? Thiên Cung đế quốc hoàng đế là cha nuôi ta, cha ruột ta lại là đại nguyên soái đế quốc. Mấy câu này hẳn chỉ nghe lướt qua rồi quên đi luôn, chỉ là, suy nghĩ trong đầu hẳn trong nháy mắt liên tưởng bấy bả câu nói lúc đầu của Thượng Quan Bằng Nhi. Câu mà “Chuyện gì ta có thể tha cho người” làm cho hắn trong đáy mắt miên man bất định. May mà hắn còn biết nặng nhẹ, chỉ dám nghĩ trong đầu, cũng không lộ ra mặt chút gì.

Thượng Quan Bằng Nhi thấy hắn coi như thành thật đáp ứng, sắc mặt hòa hoãn vài phần, nói: “Chu Tiểu Bàn, cái trừ phi ta vừa nói, là trừ phi người gia nhập vào Thác ấn cung.”

“Gia nhập vào Thác ấn cung?” Chu Duy Thanh hiểu kỳ hỏi lại.

Thượng Quan Bằng Nhi gật đầu, nói: “Phổ thông Ngự châu sư muốn gia nhập Thác ấn cung là chuyện hết sức khó khăn, Thác ấn cung tuyển người yêu cầu tiên quyết phải là Thiên châu sư. Lại còn phải tiến hành khảo hạch nghiêm khắc. Mỗi đại đế quốc đều có Thác ấn cung thuộc về chính mình, lệ thuộc trực tiếp vào đế quốc hoàng thất. Thiên châu sư sau khi gia nhập vào Thác ấn cung, có thể được đế quốc toàn lực giúp đỡ, bất luận là Thể châu ngưng hình hay Ý châu thác ấn, phí dụng đều do quốc gia bỏ ra. Nhưng Thiên châu sư đó cũng bắt buộc phải tuyên thệ thuần phục quốc gia đó. Đế quốc chúng ta quá nhỏ không thể mở được Thác ấn cung, Phỉ lệ đế quốc thì có, nếu như bọn họ mời chào người, người sẽ đồng ý hay là không?”

Lúc hỏi ra một câu tối hậu này, Thượng Quan Bằng Nhi trong lòng thập phần khẩn trương, song song cũng là sát khí âm động. Nàng gặp gỡ Chu Duy Thanh cũng chưa lâu, cũng không hoàn toàn hiểu rõ bản tính của hắn. Nàng đang nghĩ, nếu lỡ như Chu Tiểu Bàn vì lợi ích mà phản bội tổ quốc, nói cái gì mình cũng sẽ không thể tha cho hắn, dù cho không giết hắn, cũng phải phế bỏ Thiên châu của hắn mới được.

Chu Duy Thanh hầu như không hề nghĩ ngợi đáp: “Đương nhiên gia nhập! Ngươi gì không gia nhập chứ.”

“Người...” Sát khí đậm đặc gần như trong nháy mắt dâng lên trong mắt Thượng Quan Bằng Nhi, “Người vô sỉ.”

Chu Duy Thanh kinh ngạc nói: “Ta tại sao lại vô sỉ? Ta trước tiên gia nhập vào Thác ấn cung của bọn họ, sau đó chờ Thiên châu của ta tu luyện đại thành rồi, quay trở về là được? Chỉ cần thực lực ta cường đạt đến trình độ không ai có thể ngăn cản. Vậy gia nhập vào Thác ấn cung của quốc gia khác đâu có vấn đề gì.”

“Phi..” Thượng Quan Bằng Nhi trực tiếp bị hắn làm phì cười, mặc dù cách làm của Chu Tiểu Bàn hẳn hoàn toàn không giống cách thông thường, bất quá, trong lòng nàng sát khí cũng nháy mắt tiêu thất. “Người nghĩ hay nhỉ, người cho người ta không có hạn chế gì sao? Người gia nhập vào thác ấn cung, đều phải chịu một tầng khóa tâm linh, nếu như phản bội Thác ấn cung và đế quốc hoàng thất, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Chu Duy Thanh nghe xong lời này, nhất thời vẻ mặt đau khổ nói: “Nhỏ mọn vậy sao! Bất quá, khóa tâm linh là cái vật gì vậy?”

Thượng Quan Bằng Nhi trong lòng thầm hỏi, nếu như Chu Duy Thanh nói nguyện ý gia nhập Phỉ Lệ đế quốc Thác ấn cung, nàng có thể thực sự hạ sát thủ sao? Nàng cũng không thể trả lời được, dù cho hắn trăm sai nghìn sai vẫn là nam nhân đầu tiên của mình. Hơn nữa, hắn tuy rằng đáng ghét, nhưng khoảng thời gian này cùng với hắn ở một chỗ, số lần nàng tức giận cũng như vui cười, so với cả năm trước đây đều nhiều hơn.

“Vừa đi vừa nói chuyện. Khóa tâm linh, là một loại kỹ năng cao cấp của hắc ám hệ Thiên châu sư, có thể dưới tình huống được đối phương tán thành làm cho lời thề của đối phương phong ấn trong lòng họ, một khi vi phạm lời thề, khóa tâm linh tự nhiên sẽ bạo (nổ), làm cho người đã phát thệ phản phệ mà chết. Vô cùng bá đạo.”

Hai người tiếp tục đi về phía trước, thẳng đến khi chạng vạng, cuối cùng cũng đi ra khỏi Tinh Thần sâm lâm, trước lúc ra khỏi rừng, Chu Duy Thanh còn nấu một nồi to canh măng sừng cho Thượng Quan Bằng

Nhi thường thức, dù sao sau khi rời khỏi phạm vi Tinh Thần thâm lâm cũng không được ăn món này nữa. Chỉ có ăn mỹ thực của hắn, thì Thượng Quan Băng Nhi thái độ đối với hắn mới đỡ lạnh nhạt đôi chút, bất quá, vẫn như trước không được sát sinh.

Mười hai ngày sau.

“Chu Tiểu Bàn, tìm thức ăn đi.” Thượng Quan Băng Nhi dọn sạch một bụi cây trên sườn núi, rồi ngồi xuống đất.

Chu Duy Thanh thở dài một tiếng, “Số ta thật khổ a! Lại là ta sao.”

Thượng Quan Băng Nhi liếc mắt nhìn hắn, “Người là thân binh của ta, phải hầu hạ quan trên không đúng sao?”

Chu Duy Thanh bất đắc dĩ nói: “Được rồi, ta đi còn không được sao.”

Trải qua mười hai ngày, Thượng Quan Băng Nhi vẫn một thân trang phục như trước tươi sáng rạng ngời, còn Chu Duy Thanh thì một thân phong trần nhếch nhác, mặt vàng như nghệ. Nếu như nói ban đầu lúc hai người vừa ly khai Thiên Cung thành, hắn chỉ là nghi ngờ Thượng Quan Băng Nhi có điểm giống với thần giữ cửa, thì hiện tại hắn có thể trực tiếp khẳng định, vị mỹ nữ doanh trưởng này quả thực là thân chui vào quan tài vẫn còn thò lại một tay đòi tiền. (DG : ý nói kiết vô đối)

Tròn mười hai ngày thời gian, bọn họ đã vài lần đi ngang qua thành thị, vẫn giống như trước, thủy chung màn trời chiếu đất. Chưa từng ghé qua bất kì một tòa thành thị nào, chứ đừng nói đến cái gì mà tử điếm. Vẫn là lấy trời làm chăn, đất làm giường. Dọc theo đường đi dĩ nhiên một phân tiền cũng chưa từng tốn. Kể cả lương khô Thượng Quan Băng Nhi mang theo trên người, Chu Duy Thanh phổng chừng cũng đều là lấy từ quân doanh thực đường. (nhà ăn, cần tin)

Ngược lại với Chu Duy Thanh phiền muộn, Thượng Quan Băng Nhi lại thập phần thoải mái. Nàng trước đây cũng đều như vậy, lần này đi lại tốt hơn mang theo một gã trù sư (đầu bếp). Chu Tiểu Bàn hắn tuy rằng luôn luôn xấu xa dễ tiện, nhưng hắn lại có thể ngay tại chỗ tìm thấy nguyên liệu và nấu ra những món ăn thật ngon. Hơn nữa dưới tình huống Thượng Quan Băng Nhi luôn quán triệt nguyên tắc tận lực ít nói, làm cho khả năng ăn nói hèn mọn của hắn cũng vô pháp sử dụng.

42. Chương 11:phi Đà Thành, Phỉ Lệ Đế Quốc(4)

Chu Duy Thanh buồn bực nhất chính là việc bị Thượng Quan Băng Nhi cấm sát sinh, suốt dọc đường đi toàn ăn chay, hắn đã nghĩ thấy quanh người phảng phất mùi khoai lang nướng.

“Doanh trưởng, không phải khi nãy người nói, còn có vài chục dặm nữa là chúng ta đến Phi Đà thành sao? Sao không chờ vào thành rồi ăn một bữa cho sáng khoái?” Chu Duy Thanh gặm khoai lang, bất mãn nói.

Thượng Quan Băng Nhi liếc xéo hắn, “Vào thành ăn không tốn tiền sao? Ăn ít một bữa tiết kiệm một bữa.”

Chu Duy Thanh đảo cặp mắt trắng dã, “Coi như ta chưa nói vậy. Ta sau này nhất định phải kiếm thật nhiều tiền, nếu không khẳng định bị người làm cho chết đói.”

“Hừ.” Thượng Quan Băng Nhi cũng không tiếp lời, hoàn toàn không để cho hắn cơ hội phát huy.

Mười mấy ngày nay đối với Chu Duy Thanh mà nói cũng không phải không có thu hoạch gì, không ngừng sử dụng phong hệ thiên lực, làm hắn đối với vận chuyển thiên lực quen thuộc hơn rất nhiều, mặc dù bây giờ còn chưa thể nhuần nhuyễn giống như Thượng Quan Băng Nhi, nhưng cũng không cần toàn lực thôi động nữa.

Bất Tử thần công ưu thế dần dần được phát huy ra, lượng Thiên lực trong cơ thể Chu Duy Thanh rõ ràng có tăng trưởng, nếu như nói lúc bắt đầu chỉ to bằng quả trứng bồ câu, thì bây giờ, đã sắp đạt đến kích thước của trứng gà. Ngày qua ngày bốn ba không ngừng, đã thúc đẩy tứ đại tử huyết đã mở ra của hắn không ngừng toàn lực vận chuyển, hiệu quả đề thăng Thiên lực rất khả quan. Nhưng muốn đánh sâu vào tử huyết cuối cùng của tầng thứ nhất Bất Tử thần công tử - huyết Dũng Tuyền, còn cần phải không ngừng tích lũy một thời gian nữa mới được.

Huyệt Dũng Tuyền là huyệt vị cuối cùng tầng thứ nhất, độ khó tu luyện rõ ràng so với bốn tử huyệt trước lớn hơn rất nhiều, lộ tuyến vận hành tương đối phức tạp, Chu Duy Thanh đã từng thử qua một lần, kết quả là hiện tại Thiên lực của hắn căn bản không thể duy trì đến khi chạm vào được huyệt Dũng Tuyền, rất rõ ràng, hắn còn cần tích sức không ngừng mới được.

Sau nửa canh giờ, một tòa thành thị khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi.

Tường thành rộng lớn nhìn không ra biên giới, cao độ chừng hơn bốn mươi thước, người đứng bên tường thành trông nhỏ bé như những con kiến. Trên đầu tường lá cờ có hình thập tự thánh kiếm, biểu tượng của Phi Lệ đế quốc, đang đón gió phấp phới, hoa văn vàng thêu trên nền đen, thể hiện ra phong thái của một đế quốc cường đại.

Ba cái cầu treo bắc ngang bờ sông hộ thành rộng chừng năm mươi thước, nối liền ba cửa thành hình vòm khổng lồ xếp thành một hàng, Ba chữ to lớn Phi Đà Thành bằng đá chiếm chệ trên cửa thành, phong cách cổ xưa mạnh mẽ. Khách thương lui tới nối liền không dứt, tuy rằng còn chưa vào thành, nhưng đã khiến Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi cảm nhận được sự phồn hoa của đại thành thị này.

Thượng Quan Băng Nhi hiển nhiên không phải lần đầu tiên tới nơi này, liền quen thuộc dẫn Chu Duy Thanh theo cây cầu treo trung tâm tiêu sái vào thành.

Bên trong thành Phi Đà một hàng dài nhộn nhịp ngựa xe tới lui như nước, Chu Duy Thanh ngơ ngác không ngừng quan sát khắp nơi, cảm giác một đôi mắt hình như không đủ, đây là khí thế của đại đế quốc a! Thiên Cung thành tuy rằng cũng rất phồn hoa, nhưng đem so sánh với nơi đây rõ ràng kém hơn rất nhiều.

“Doanh trưởng, chúng ta bây giờ đang đi đâu đây?” Chu Duy Thanh cúi đầu nhìn một thân quân trang Thiên Cung đế quốc không thể nói là sạch sẽ của mình, vẻ mặt đau khổ hỏi.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Đi Thác ẩn cung trước.”

Chu Duy Thanh ánh mắt sáng lên, “Ý châu thác ẩn sao?”

Thượng Quan Băng Nhi lắc đầu, cũng không cùng hắn nhiều lời, cước bộ có phần nhanh hơn hướng bên trong thành mà đi tới. Tuy rằng lúc này nàng cũng không giống như lúc trước trong rừng chạy như ma đuổi, nhưng vẫn là rất nhanh, làm cho Chu Duy Thanh căn bản không có thời gian nhìn ngắm cửa hàng san sát hai bên đường. Chỉ có thể theo sát bên người nàng.

Phi Đà thành thật sự rộng lớn, hai người đi liên tục gần nửa canh giờ, Thượng Quan Băng Nhi mới chậm dần cước bộ, Chu Duy Thanh nương theo ánh mắt của nàng nhìn về phía trước. Thấy cách đó không xa có một tòa kiến trúc không thua kém gì cung điện. Tuy rằng đối với Phi Đà thành không quá quen thuộc, hắn cũng nhận ra chỗ này hẳn là khu trung tâm sầm uất của Phi Đà thành. Cung điện trước mắt cao chừng hơn mười thước, một loạt mười hai cây trụ lớn trắng toát chống đỡ chóp mái, ở ngay giữa, một cái kim sắc thập tự thánh kiếm khổng lồ cực kỳ bắt mắt. Chỉ dùng mắt ước lượng, trong lúc nhất thời rất khó phán đoán được kiến trúc này chiếm diện tích to lớn bao nhiêu.

Phía sau mười hai đại trụ, là một cánh cửa lớn, phía trước hai bên là tám gã chiến sĩ toàn thân giáp, vũ khí của họ là trọng kiếm dài đến một thước năm, lưỡi dày gần một xích (= 0,3m), để chống trên mặt đất, hai tay nắm lấy chuôi kiếm, ánh mắt băng lãnh ngạo nghễ quét qua những người đi đường. Xung quanh tòa cung điện này trong phương viên năm mươi thước, căn bản không có thường dân nào dám đến gần, hiển nhiên nơi này có địa vị đặc thù.

Thượng Quan Băng Nhi sau khi dừng bước, liền mang theo Chu Duy Thanh đi hướng về phía cung điện đó, hiển nhiên, nơi này chính là Thác ẩn cung trong lời nói của nàng.

“Đứng lại.” Hai gã ngân giáp chiến sĩ đứng ngoài cùng khẽ quát một tiếng, hai thanh trọng kiếm hung hãn giơ lên, chặn lối đi của Thượng Quan Băng Nhi và Chu Duy Thanh. Khi đôi mắt lạnh lùng chiếu trên người bọn họ, Chu Duy Thanh rõ ràng cảm giác được một tia sát khí lạnh lạnh.

Đây rõ ràng là trọng trang bộ binh (bộ binh mặc giáp nặng) tinh nhuệ đã kinh qua chiến trường trong tay từng nhuộm máu, loại bộ binh này tại Thiên Cung đế quốc không hề có, bởi vì muốn tạo ra một chi quân

đội như vậy, tốn hao thật sự là quá đắt đỏ. Thế mà Phỉ Lệ đế quốc lại sử dụng để cấp cho Thác Ân cung trông cửa.

Thượng Quan Bằng Nhi dừng bước, tay phải chìa ra, ánh sáng lưu chuyển, hai khóa Phỉ Thúy Long Thạch Thể châu tinh thuần màu lục nhạt lóng lánh xuất hiện tại đôi cổ tay trắng ngần mềm mại của nàng.

Khanh khanh, hai thanh trọng kiếm một lần nữa chống xuống đất, ngân giáp chiến sĩ cung kính nói: “Hoan nghênh ngài, trung vị Thiên Sư, mời vào.”

Thượng Quan Bằng Nhi gật đầu, quay về phía Chu Duy Thanh hất hàm: “Đưa ra Thể châu bên tay phải của người.”

“Được.” Chu Duy Thanh ánh mắt tham lam nhìn ngân giáp trên người mấy ngân giáp chiến sĩ, một bên thôi động Thiên lực giơ tay phải ra, một bên âm thầm suy nghĩ, bộ áo giáp này phòng ngự nhất định không tồi, mặc nó vào, sợ rằng ngoài một cự ly nhất định, thì trường cung cũng bắn không trúng, thực sự là thứ tốt!

Một khóa Bằng chủng Phỉ thúy thể châu thuần chất trên cổ tay phải Chu Duy Thanh chìa ra cho ngân giáp chiến sĩ xem, Bằng chủng Thể châu thuần chất trong suốt phẳng phất như có một tầng băng vụ yếu ớt từ đó lan tràn ra.

“Hạ vị Thiên Sư, mời vào.” Vừa buông trọng kiếm, mắt thấy Chu Duy Thanh cổ tay phải cũng có thuần túy thể châu đại biểu cho Thiên châu sư, hai gã ngân giáp chiến sĩ song song lui về phía sau một bước, nhường đường cho họ.

43. Chương 12: thể Châu Ngưng Hình- Bá Vương Cung (1)

Chu Duy Thanh nhìn quanh một chút rồi thấp giọng nói: “Doanh trường, Phỉ Lệ đế quốc thật là giàu có a! Chúng ta đi Thác Ân cung nếu không phải là để thác ân Ý châu thì là làm gì?”

Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Đi đổi lại y phục cho người. Mục tiêu chủ yếu của lần đi này là tìm Ngưng Hình sư. Tiền bạc ta mang có hạn, cần bản là không thể dùng ở những chỗ như thế này. Mà dù chúng ta đi tìm Ngưng Hình sư, cũng chỉ là thử vận mà thôi. Hy vọng có chút thu hoạch”

Vào trong Thác Ân Cung, phía bên ngoài mặc dù rất hoành tráng như bên trong ngược lại nhỏ hơn rất nhiều, sau khi qua cửa thì đại sảnh chỉ khoảng 200 thước vuông, có chín lối đi hướng về các hướng khác nhau.

Thượng Quan Bằng Nhi mang theo Chu Duy Thanh đi tới lối đầu tiên bên trái, nơi này không có thủ vệ, thậm chí cánh cửa cũng không có, theo một hành lang hướng vào trong, ước chừng đi khoảng 30 thước, phía trước hiện ra một nơi rộng rãi sáng sủa, so với đại sảnh bên ngoài thậm chí còn rộng hơn, phòng khách hiện lên trước mắt CDT

Ở quanh phòng khách, là các bàn quây thành vòng, sau mỗi quây đều có người làm việc. Trên người mỗi người ai cũng mặc trường bào màu trắng noãn, trên ngực thêu một cái hình thập tự thánh kiếm to cỡ miệng chén.

TQBN dẫn theo CHU DUY THANH đi tới trước một bàn, người làm việc sau bàn lập tức đứng dậy, hướng hai người hỏi: “Nhị vị tới để đăng ký hay là thăng cấp?”

Chu Duy Thanh hoàn toàn không hiểu ý của lời này, quay đầu nhìn Thượng Quan Bằng Nhi, Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Ta tới thăng cấp, còn hắc đăng kí”

Nhân viên làm việc cung kính nói: “Mời nhị vị phóng xuất bản mạng châu.”

Thượng Quan Bằng Nhi dùng ánh mắt đầy ý tứ nhìn Chu Duy Thanh, rồi đưa ra hai khóa Long Thạch Phỉ Thúy Thể châu. Tên nhân viên thấy Thể châu tinh khiết càng tăng thêm vài phần cung kính

Thượng Quan Bằng Nhi lấy ra từ trong ngực một tấm lệnh bài màu vàng, phía sau của lệnh bài là dấu hiệu thập tự thánh kiếm của Phỉ lệ đế quốc, ở chính giữa là một viên Phỉ Thúy Long Thạch, quanh Phỉ Thúy còn có những hoa văn rất đẹp mắt, phía dưới có đánh số.

Nhân viên làm việc nhận lệnh bài đọc một lát, rồi nói: “Thượng Quan Bằng Nhi Thiên Sư, ngài khỏe chứ, ngài đã thăng cấp từ hạ vị Thiên Sư lên trung vị Thiên Sư, chúng tôi sẽ lập tức đưa cho ngài lệnh bài trung vị Thiên Sư mới”

Ở bên Chu Duy Thanh thì có một gã nhân viên khác đang tiếp hân.

“Chào mừng ngài đã đến Phi Lệ đế quốc Phi Đà thành Thác Ân Cung để tiến hành đăng kí hạ vị Thiên Sư. Hiện tại ta có thể tiến hành ghi danh cho ngài chứ?”

Tiếp Chu Duy Thanh là một người thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo cũng bình thường, nhưng vóc người thì tương đối xuất chúng, đặc biệt là bộ ngực, càng hấp dẫn mãnh liệt đôi mắt của Chu Duy Thanh.

“Ha ha, có thể, tất nhiên rồi” Chu Duy Thanh nuốt nước miếng, hai mắt nhìn trừng trừng

“Xin ngài cho biết quý danh”. Cô gái cảm nhận được ánh mắt nóng rực từ Chu Duy Thanh không khỏi nhú mày. Ở đây, cho dù là Thiên Châu sư cũng rất ít khi có người thất thố như hân, mặc dù nhìn qua thì trong hân còn nhỏ tuổi

“Khoảng 36D (số áo ngực >)”. Chu Duy Thanh lẩm bẩm một mình

Thiếu nữ nhất thời đỏ mặt, hai cánh tay khẽ che ngực “Hạ vị Thiên Sư, xin ngài nghiêm túc một chút. Nếu ngài không nghe, Thác Ân Cung có quyền xử lý người mạo phạm đến uy nghiêm của Thác Ân Cung”

CHU DUY THANH thấy rõ ràng, ở cổ tay trái của cô gái, có đồng thời hai khóa châu đại biểu cho Thủy thuộc tính Ngọc bích Ý châu, thực lực của nàng là trung vị Ý Sư. Hân mặc dù không rõ về nơi này, nhưng hân cũng hiểu, muốn làm Ngự Châu sư trong Thác Ân cung này nhất định đều đã thác ấn Ý châu. hân mặc dù là Thiên Châu sư, mà lại chưa tiến hành ngưng hình thác ấn, hơn nữa lại chỉ có một khóa bản mạng châu, hân thật sự không phải là đối thủ của cô gái kia

“À! Ta không phải cố ý, chỉ là theo bản năng, tỷ tỷ, thiên phú của ta là khả năng phán đoán, nó đã là bản năng, cái này tỷ không thể trách ta” Chu Duy Thanh vội nghiêm trang nói, bất quá khi hân nói xong, cô gái liền nổi giận đùng đùng đứng lên

Chu Duy Thanh vội vàng dùng ánh mắt cầu cứu hướng đến bên Thượng Quan Bằng Nhi. Thượng Quan Bằng Nhi hết sức bình tĩnh nói: “Ta không quen biết hân”

Chu Duy Thanh phản ứng cực nhanh, mắt thấy tình huống không ổn, hân lập tức đổi giọng: “Ghi danh, chẳng phải là muốn ghi danh sao? Họ tên: Chu Tiểu Bàn, giới tính: Nam, đến từ Thiên Cung đế quốc, tuổi: 13. Cấp độ Hạ vị Thiên Sư, là một nam nhi anh tuấn chưa lập gia đình ”

Nhìn bộ dáng của hân đúng là ai hỏi gì thì đáp nấy. (Muốn thế nào hân liền phối hợp như thế.)

Hân dù sao cũng là một Thiên Châu sư, cô gái cố nén tức giận ngồi lại vị trí của mình tiến hành ghi danh. Bất quá, chỉ một phút sau cả nàng và Thượng Quan Bằng Nhi đều nhất thời kinh ngạc nhìn về CDT. Cơ hồ đồng thời hỏi: “Người mới chỉ có mười ba tuổi”

Chu Duy Thanh vẻ mặt thật thà cười nói: “Đúng à! Phát dục sớm. Lông của cũng đã đủ dài, có cần kiểm tra không? Qua hai tháng nữa là đủ 14 tuổi”

Thượng Quan Bằng Nhi im lặng suy nghĩ Chu Duy Thanh này trông bề ngoài thật thà hiền lành mà miệng lại nói những lời vô sỉ, bất quá, nàng thực ko nghĩ tới tên Chu Tiểu Bàn này mới chỉ có 13 tuổi. Nhất thời hận ý trong lòng nàng đối với hân giảm xuống vài phần, mặc dù cảm thấy chán ghét hân, nhưng cũng là lần đó ngoài ý muốn chứ không phải hân cố ý, hết thấy đều là do số phận an bài. Nếu như không phải là gặp mình, thì có lẽ giờ này hân đã chết

Còn cô gái ghi danh cho Chu Duy Thanh hiển nhiên ko muốn cùng tên vô sỉ này dây dưa, thật nhanh hoàn thành ghi danh, sau đem một bộ y phục cùng một khối lệnh bài giao cho hân. Lệnh bài này so với lệnh bài lúc trước mà Thượng Quan Bằng Nhi giao ra cơ hồ giống nhau, chỉ là Long Thạch Phi Thụý đổi thành Bằng Thạch Phi Thụý mà thôi. Còn bộ y phục thì màu trắng, trước ngực có một ký hiệu thập tự thánh kiếm màu vàng.

Công việc đăng kí thăng cấp của TQBN cũng đã hoàn thành, nàng cầm một lệnh bài có hai khóa Long Thạch Phỉ Thúy châu, y phục cũng chỉ khác với Chu Duy Thanh là nhiều hơn một tiêu kí thập tự thánh kiếm mà thôi

“Đi”, Thượng Quan Băng Nhi không muốn ở lâu chỗ này, nàng không muốn để cho Chu tiểu bàn này tiếp tục làm mình mất thể diện

Đi ra Thác Ấn Cung, Thượng Quan Băng Nhi lập tức tung một cước đá vào môn Chu Duy Thanh rồi nói: “Nếu người còn nói nhảm nữa, ta liền khâu mồm người lại. Còn nhỏ tuổi mà toàn nghĩ chuyện xấu xa, trưởng thành còn ra sao nữa? Chỉ có 13 tuổi người đi lính làm gì?” Nếu như hắn không tham gia quân đội, thì mình cũng ko phải chịu... vừa nghĩ tới việc kia, nàng nghiêng răng cắn hận.

44. Chương 12: thể Châu Ngưng Hình- Bá Vương Cung (2)

Thượng Quan Băng Nhi hừ lạnh một tiếng: “Người nhớ kỹ, chỉ khi đăng kí ở Thác Ấn Cung, hơn nữa phải có lệnh bài Ngự Châu Sư của Thác Ấn Cung mới có thể tiến hành thác ấn Ý Châu tại đây. Lệnh bài này Thể Châu Sư và Ý Châu Sư khi đăng kí ở đây cũng có, nhưng lại không được nhận quần áo đại biểu cho Thiên Châu Sư như chúng ta. Thiên Châu Sư khi tiến hành thác ấn có thể được hưởng ưu đãi một thành giá cả (giảm 1/10). Mỗi khi thăng một bậc, lại được chiết khấu thêm một thành. Cho nên về sau nếu người đi một mình đến đây thác ấn, nhất định phải thăng vị trước cái đã.”

Chu Duy Thanh kinh ngạc nói: “Vậy chẳng phải là Thiên Châu Sư tu luyện ngoài cửu châu không cần phải trả tiền sao?”

Thượng Quan Băng Nhi lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết nữa, bất quá, nghe nói Thiên Châu Sư tu luyện được lục châu trở lên cũng rất ít khi tiến hành thác ấn tại Thác Ấn Cung. Nguyên nhân cụ thể thì không phải những Thiên Châu Sư như chúng ta có thể biết được.”

“Doanh trường, ta có thể hỏi một chút không? Rốt cuộc chúng ta thác ấn Ý Châu cần mất bao nhiêu tiền?” Trong lòng Chu Duy Thanh thực sự rất ngứa ngáy, có biện pháp tăng cường thực lực, lại vì không có tiền để tiến hành, cái này làm trong lòng hắn rất khó chịu. Cha của hắn tuy thanh liêm không có bao nhiêu tiền, nhưng cha nuôi lại là vua một nước, hưởng chi hắn đã là Thiên Châu Sư, sau này trở về tìm hoàng đế Thiên Cung để quốc đòi tiền thác ấn kỹ năng hắn không phải là vấn đề.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Một lần thác ấn chừng 500 kim tệ.”

Chu Duy Thanh mở to hai mắt: “Năm trăm kim tệ, hình như cũng không phải là đắt!”

Thượng Quan Băng Nhi lạnh lùng nhìn hắn: “Tỉ lệ thành công chỉ có 1%. Nếu vận khí không tốt, thậm chí thác ấn mấy trăm lần cũng không chắc sẽ thành công. Hơn nữa lại cực kỳ mất thời gian, mỗi ngày Thiên Châu Sư chỉ có thể thác ấn một lần. Ta chỉ nói về giá cả của Thiên Thú phổ thông. Nếu là Tôn Cấp, Tông Cấp Thiên Thú, giá cả càng đắt hơn rất nhiều. Nhưng tỷ lệ thác ấn thành công cũng cao hơn, kỹ năng cũng tốt hơn rất nhiều.”

Chu Duy Thanh liền không nói gì nữa. Theo hắn biết, thu nhập của Thiên Cung Thành hàng năm bất quá cũng chỉ 50 vạn (500,000) kim tệ mà thôi. Thảo nào Thượng Quan Băng Nhi nói rằng đế quốc không thể nuôi nổi Thiên Châu Sư.

“Hóa ra cấp bậc của Thiên Thú cũng phân chia giống Ngự Châu Sư chúng ta. Thôi quên đi, cứ đi đến chỗ Ngưng Hình Sư đã.” Lần đầu tiên Chu Duy Thanh cảm thấy được tiền quan trọng như vậy. Thiên Châu Sư tu luyện so với trong tưởng tượng của hắn còn trắc trở hơn nhiều.

Thượng Quan Băng Nhi gật gật đầu, nói: “Bây giờ người đã biết vì sao ta lại tiết kiệm tiền đến vậy rồi chứ. Thăng thần mà nói, cho dù Thiên Cung Đế Quốc có thêm Thiên Châu Sư, đế quốc cũng nuôi không nổi.

Dù sao, chúng ta so với Phỉ Lệ Đế Quốc, Bách Đạt Đế Quốc quả thực rất nhỏ bé. Không có Thác Ấn Cung của riêng mình, căn bản không có khả năng tổ chức được một lực lượng Thiên Châu Sư cường đại.”

“Trước tiên chúng ta tìm một chỗ trọ nào đó nghỉ ngơi. Rửa mặt chải đầu thay quần áo một chút rồi đi tới chỗ Ngưng Hình Sư.” Thượng Quan Băng Nhi tựa hồ đang suy tư gì đó, nói với Chu Duy Thanh.

“Ta không nghe lầm chứ? Chẳng lẽ cây vạn tuế ra hoa ?” Chu Duy Thanh giật mình nhìn nàng.

Khuôn mặt Thượng Quan Băng Nhi đỏ lên: “Người muốn chết phải không? Người có ở hay không?”

“Ồ, đương nhiên ở.”

Một khắc sau, hai người đứng trong một cái khách sạn nhỏ đến không thể nhỏ hơn, từ điểm này chỉ có một tầng, trừ bỏ sạch sẽ ra, Chu Duy Thanh tìm không được ưu điểm thứ hai.

“Ông chủ, cho chúng ta một phòng.” Thượng Quan Băng Nhi nói với tử điểm lão bản ở đằng sau quầy, nhìn qua chừng hơn 50 tuổi.

Ông chủ nhà trọ nhìn hai người một cái, cười hắc hắc, đưa ra một chiếc chìa khóa dài, nói: “Phòng chữ Địa số 1, hai ngày một ngân tệ. Người trẻ tuổi, phải chú ý hạn chế nha.”

Thượng Quan Băng Nhi mặt không chút biểu tình, tiếp nhận cái chìa khóa xong quay đầu bước đi. Chu Duy Thanh lại hướng ông chủ khoe ra cơ thể cường tráng của mình nói: “Ông chủ, mắt ông sao thế! Ta đây cường tráng như vậy, cần phải hạn chế sao?”

“Chu —— Tiểu —— Bàn ——.”

“Tới đây.” Chu Duy Thanh đáp nhanh một tiếng, vội vàng chạy tới.

Đi theo sau lưng Thượng Quan Băng Nhi, hắn không khỏi vẻ mặt đau khổ nói: “Doanh trưởng, thật vất vả mới vào thành, người lại thuê một phòng, không phải bắt ta ăn ngủ ngoài đường chứ?”

Thượng Quan Băng Nhi liếc mắt nhìn hắn, nói: “Người ở chung một gian với ta.”

Chu Duy Thanh trong nháy mắt bị hóa đá, đầu óc quay cuồng, há to miệng, nước miếng chảy ra, thì thào nói: “Này, này, hạnh phúc tựa hồ tới cũng quá nhanh đi. Doanh trưởng, chúng ta có phải phát triển quá nhanh không?”

“Chu Tiểu Bàn, ta nhìn người đã lâu rồi.” Thượng Quan Băng Nhi gầm nhẹ một tiếng làm Chu Duy Thanh lập tức im miệng, bởi vì hắn biết, trước khi hồ cái phát tác đều có loại biểu hiện tương tự.

Gian phòng không lớn, cũng coi như sạch sẽ, lại còn có chỗ rửa mặt và buồng vệ sinh, thật đúng là “ngũ tạng câu toàn”. (ý là chim sẻ tuy bé vẫn có đủ nội tạng, nhà bé nhưng vẫn đáp ứng những nhu cầu cơ bản)

Bên trong gian phòng chỉ có một cái giường lớn. Vừa vào cửa, Thượng Quan Băng Nhi đã tháo hành trang xuống đặt lên giường. Đến lúc này trên khuôn mặt thanh tú tuyệt mỹ mới toát ra một tia mệt mỏi, Chu Duy Thanh nhìn thấy, trong lòng không khỏi thương tâm.

“Chu Tiểu Bàn. Người lại đây.” Thượng Quan Băng Nhi vẫy vẫy tay gọi Chu Duy Thanh.

“Vâng.” Vừa mới chộc giận nàng xong, lúc này Chu Duy Thanh coi như thành thật, vẻ mặt thật thà thành khẩn đi đến trước mặt Thượng Quan Băng Nhi.

Ngay khi hắn còn chưa đứng vững, đột nhiên, Thượng Quan Băng Nhi động, trong nháy mắt, tốc độ của nàng cơ hồ là tăng lên cực hạn. Chu Duy Thanh khẳng định lúc này Thượng Quan Băng Nhi nhất định là đồng thời sử dụng tăng phúc của Ý Châu và Thể Châu. Hắn chỉ cảm thấy mắt hoa lên, hai cổ tay mình cũng đã bị khống chế, ngay sau đó bị ấn ngã xuống giường.

“Doanh trưởng, không cần bạo lực như vậy, người ta sẽ không phản kháng đâu mà.” Cảm thụ được da thịt mềm mại trên cánh tay nhỏ bé của Thượng Quan Băng Nhi, tâm niệm của Chu Duy Thanh nhất thời trở nên vô cùng dâm dăng. Bất quá, ngay sau đó hắn cũng không dâm dăng nổi.

Không biết Thượng Quan Băng Nhi tìm đâu ra một sợi dây, vô cùng nhanh chóng trói hai tay hai chân Chu Duy Thanh lại, sau đó lại trói chặt hắn lên giường..

“Doanh trưởng, hóa ra người thích như vậy sao? Không nên dùng roi da và ngọn nến nha, ta sợ đau!” Tối lúc này rồi người này vẫn không bỏ được tật nói bậy.

Thượng Quan Bằng Nhi oán hận đá hấn một cước: “Còn nói nhảm nữa ta lấy tất của ngươi nhét vào miệng ngươi đấy.”

“Không nói nữa.” Không ai ngoài Chu Duy Thanh có thể hiểu rõ tất hấn bản tới trình độ nào. Nếu cởi ra ném lên tường, không chừng có thể trực tiếp dính lên đấy chứ chẳng chơi, thứ này nếu nhét vào miệng...

Sau một lát, Chu Duy Thanh mới hiểu được vì sao Thượng Quan Bằng Nhi phải trối mình lại, bởi hắn nghe được tiếng nước chảy ào ào. Hóa ra vị mỹ nữ doanh trưởng này đi tắm rửa, hiển nhiên là phải dự phòng hấn rình coi rồi. Mà trên thực tế, Thượng Quan Bằng Nhi làm như vậy tuyệt đối là chính xác. Cho dù bị trối ở kia, trong lòng của Chu Duy Thanh cũng miên man nghĩ bậy. Hình ảnh dâm dăng cứ nổi tiếp nhau chạy trong đầu hấn. Dù sao, thực tế hấn cũng đã thấy qua rồi.

45. Chương 12: thể Châu Ngưng Hình- Bá Vương Cung (3)

Thượng Quan Bằng Nhi đứng trước mắt hấn, một đầu tóc lam ước sững, trên người là bộ áo bào trắng của Thiên Châu Sư rộng thùng thình, bởi vừa tắm rửa xong, khuôn mặt thanh tú đỏ bừng như quả táo chín, toàn thân còn tỏa ra một cỗ hương khí đặc biệt sau khi tắm. Mị lực không gì sánh được làm cho tâm thần Chu Duy Thanh lập tức sụp đổ.

“Lưu manh. Tắm rửa đi.” Khuôn mặt thanh tú của Thượng Quan Bằng Nhi đột nhiên đỏ bừng, quay người lại đi về một bên. Nguyên nhân rất đơn giản, vì nàng vô ý nhìn thấy ‘bộ phận mà ai cũng biết là bộ phận nào ấy’ đang nhô lên. Khi người này đang ‘ấy ấy’ trong tưởng tượng, thân thể đã sớm có phản ứng.

Tốc độ tắm rửa của Chu Duy Thanh tuyệt không nhanh hơn Thượng Quan Bằng Nhi, dọc theo đường đi, Thượng Quan Bằng Nhi còn thường xuyên ở sông nhỏ, suối nhỏ tẩy rửa thân thể một chút. Mà tại loại thời điểm như vậy hấn đều phải đi làm cơm, trên người hấn không cần nói. Rất cục có thể tắm rửa, sao hấn có thể không thoải mái một hồi đây.

Khi Chu Duy Thanh từ trong phòng vệ sinh đi ra, hấn nhìn thấy một cái chăn ở trên giường đã bị quăng xuống đất. Hiển nhiên đây là chỗ ngủ tối nay của hấn.

Khi Thượng Quan Bằng Nhi nhìn thấy hấn từ trong phòng tắm đi ra cũng không khỏi có chút sững sốt. Tuy Chu Duy Thanh không phải cái loại đặc biệt anh tuấn, nhưng cũng coi như dễ nhìn, nhất là dáng người cường tráng của hấn. Sau khi hấp thu khóa yêu dị hắc châu kia, thân đã cao chùng một thước bảy lăm, không thể nhìn ra được hấn còn không đến 14 tuổi, nhất là hai tròng mắt màu đen lấp lánh hữu thần của hấn. Lúc này lại thay vào một thân Thiên Châu Sư trường bào, nhìn không ra chút bộ dáng hư hỏng nào, tựa như một người khác vậy.

“Chúng ta đi.” Thượng Quan Bằng Nhi không muốn hấn nhìn thấu tâm sự có chút hỗn loạn của mình, lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Cùng mặc vào trường bào Thiên Châu Sư, hai người tuy không thể nói là rất xứng đôi, nhưng đi cùng một chỗ tuyệt không đối lập rõ ràng như trước khi vào thành.

Khi hai người đi ra tửu điểm, ông chủ nhà trọ nhìn thấy hai người mặc trường bào Thiên Châu Sư, đôi mắt suýt chút nữa rớt ra ngoài. Hấn chẳng thể nào nghĩ ra một cái tửu điểm nho nhỏ của mình lại có một ngày có hai gã Thiên Châu Sư vào ở trọ.

Chu Duy Thanh rõ ràng cảm giác được khi bọn họ đi trên đường phố này lần thứ hai, mọi người nhìn thấy hấn và Thượng Quan Bằng Nhi đều tự nghiêng người nhường đường, trong mắt toát ra sự tôn kính. Đây là đãi ngộ của Thiên Châu Sư, cho dù là quốc gia cường đại như Phỉ Lệ Đế Quốc, địa vị của Thiên Châu Sư cũng vô cùng cao quý.

“Doanh trưởng, người có thể đi chậm lại một chút không?” Mới vừa tắm rửa xong, Chu Duy Thanh cảm thấy toàn thân thoải mái lưỡi biếng không nói nên lời. Nhưng vừa ra khỏi cửa, tốc độ đi của Thượng Quan Băng Nhi lại nhanh như vậy làm hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Một lát sau, Chu Duy Thanh kinh ngạc phát hiện ra Thượng Quan Băng Nhi lại đưa hắn đến vùng phụ cận của Thác Ẩn Cung, nhưng lại đi về phía một dãy phòng thấp bé đối diện Thác Ẩn Cung. Dãy phòng thấp bé không bắt mắt này là từ mười mấy cái tiểu viện tử tạo thành, so sánh với Thác Ẩn Cung quả thật giống như nhà tranh vách đất vậy. Nhưng là càng đến gần Chu Duy Thanh càng phát hiện bên này cũng rất thanh tĩnh, chung quanh cũng có rất ít người lại gần đây. Giữa các tiểu viện đều có một con đường nhỏ chừng hai thước ngăn cách ra.

Thượng Quan Băng Nhi quen đường đi thẳng vào trong một con đường nhỏ, vừa đi vừa dặn dò Chu Duy Thanh: “Nếu như trên người không có quần áo tượng trưng cho Thiên Châu Sư, vừa đến gần nơi này sẽ bị Ngự Châu Sư phụ trách phòng ngự ngăn lại. Mỗi một cái tiểu viện đều có một vị Ngưng Hình Sư, bọn họ đều là trưởng giả đáng tôn kính. Người cẩn thận một chút cho ta, ở đây mà nói lung tung ta cũng không bảo vệ được người. Ở bất cứ quốc gia nào, địa vị của Ngưng Hình Sư đều là tuyệt đối cao quý. Số lượng so với Thiên Châu Sư còn ít hơn, hơn nữa bản thân đều là Thiên Châu Sư có Không Gian Hệ Ý Châu.”

“Ừm.” Chu Duy Thanh đáp ứng, lúc này hắn cũng không dám nói linh tinh nữa.

Thượng Quan Băng Nhi mang theo hắn đi đến trước một cái tiểu viện tử, gõ nhẹ trên cửa: “Hô Diên tiên bối có ở nhà không?”

Sau một lát, cửa mở, một gã trung niên nhân từ bên trong đi ra. Vị trung niên nhân này dáng người cực cao, ước chừng hơn hai thước, nhưng thân thể cũng không phải là cường tráng, dáng người thon dài, nhìn qua chừng 40 tuổi, mặt như cổ nguyệt (tớ nghĩ là lưỡi liềm), một thân bố y màu xám đơn giản, nhìn qua vô cùng bình thường, chỉ là bộ mặt lạnh như băng.

Chu Duy Thanh chú ý đến hai tay người này đầu tiên, hay tay của hắn rất lớn, giống như dáng người hắn vậy, hai tay hắn cũng không to mà cực kỳ thon dài, mười ngón tay trong suốt như ngọc, tựa hồ hai cánh tay này là hạch tâm thân thể hắn vậy.

Thượng Quan Băng Nhi nhìn thấy trung niên nhân này, lập tức khom mình hành lễ, cung kính nói: “Xin chào Phong tiên bối, Hô Duyên tiên bối có ở nhà không vậy?”

Trung niên nhân nhìn thấy nàng không khỏi có chút kinh ngạc: “Là tiểu nha đầu người a! Nhanh như vậy đã lên đến trung vị? Hô Duyên lão nhân có ở nhà, bắt quá hắn nổi danh là kẻ vắt cổ chày ra nước, chim sứt, chuột thủy tinh, mèo lưu ly đều có thể vắt ra nước. Người đã chuẩn bị tiền chưa?”

Nghe trung niên nhân kia miêu tả, Chu Duy Thanh nhin không được bật cười, thấp giọng nói: “Doanh trưởng, vị Hô Duyên tiên bối kia không phải là sư phụ người a?”

Thượng Quan Băng Nhi nghiêng đầu sang hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Câm miệng. Mau chào Phong Vũ tiên bối.”

Lúc này Chu Duy Thanh mới hành lễ với trung niên nhân kia: “Xin chào tiên bối, ta là Chu Tiểu Bàn.”

Trung niên nhân gật gật đầu, nói: “Cùng vào đi.” Nói xong, hắn đi trước vào trong.

Hai người đi theo hắn vào trong tiểu viện. Trong viện như một động thiên, ngoại trừ con đường mòn làm từ một hàng đá nối thẳng từ trong nhà ra bên ngoài, khắp vườn đầy các loài hoa cỏ. Tuy không có đại thụ nhưng xuân ý dào dạt (cảnh sắc mùa xuân), không khí tươi mát, hương hoa thấm vào lòng người.

Đi qua đường mòn, tiến vào một cái phòng ở giữa, trung niên nhân tên Phong Vũ cao giọng hô: “Hô Duyên lão nhân, có khách đến.”

Gian phòng bố trí tinh tế, tận cùng bên trong là một cái bàn dài đặt một đồng tranh minh họa, phía trước là một cái bàn vuông và ghế bành, hai bên lại không có chỗ đãi khách.

Không đợi Chu Duy Thanh cẩn thận đánh giá gian phòng kia, hắn liền nhìn thấy một quả cầu thịt từ phòng bên đi ra. Nhìn chăm chú một hồi mới nhận ra là một lão giả...

Người này nhìn qua chừng 60, 70 tuổi, râu tóc bạc trắng, nhưng mặt mày lại hồng hào. Trên mặt không có một nếp nhăn, đôi mắt bị đóng thịt trên mặt chèn ép chỉ còn lại hai cái khe, nhưng hào quang lấp lóe. Cũng mặc một thân bố y màu xám, nhưng tay áo lại rất dài, trùm lên hai tay. Đặc điểm đặc thù nhất của hắn là dáng người, giống như một loại tròn vo có quý danh: Dưa hấu.

46. Chương 12:thể Châu Ngưng Hình- Bá Vương Cung (4)

Đôi mắt nhỏ của lão nhân béo đảo qua một lần, quơ quơ ống tay áo: “Miễn đi. Ít nói nhảm thôi, cần ngưng hình quyền trục phải không, đây là bằng giá, hiện tại có ba loại, tự mình chọn đi.” Nói xong, chỉ thấy ống tay áo của hắn vung lên, trên cái bàn vuông liền có ba tờ giấy.

Chu Duy Thanh xoa xoa hai mắt, xác định là mình vẫn chưa nhìn lầm, nhưng mà hắn lại căn bản không nhìn thấy được ba tờ giấy này xuất hiện thế nào.

Thượng Quan Băng Nhi dùng sức nhéo tay Chu Duy Thanh một cái, lại dùng ánh mắt cảnh cáo hắn, ý bảo hắn không thể nói chuyện, sao đó lôi hắn đến trước cái bàn vuông.

Chu Duy Thanh bị bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng kéo đi hết sức thoải mái, lại hết sức tò mò đối với cái gọi là ngưng hình quyền trục nên cũng không tác quái, theo nàng đi tới.

Ba tờ giấy trên bàn vuông là ba bức tranh, mỗi bức đều có điểm khác nhau. Bức hấp dẫn Chu Duy Thanh đầu tiên là bức bên trái, mặt trên có một cái thuẫn tròn, nhìn qua như mai rùa, ở giữa còn có một cái hồ nhỏ hình tròn. Tuy rằng chỉ là xem qua, nhưng lại làm cho người này có cảm giác đặc biệt. Đối với loại người tham sống sợ chết như hắn mà nói, thứ này đúng là có lực hấp dẫn rất lớn. Trên bức tranh có một hàng chữ hơi nghiêng: Huyền Quy Thuẫn, yêu cầu thuộc tính lực lượng, sức chịu đựng, kiên nhẫn, Thiên Châu Sư có thể ngưng hình, có thể khảm Ý Châu..

Mấy câu trước thì Chu Duy Thanh có thể hiểu được, nhưng câu cuối cùng có thể khảm Ý Châu kia hắn không rõ lắm. Hơn nữa tám chắn này lại hạn chế chỉ có Thiên Châu Sư mới sử dụng được càng làm cho hắn khó hiểu.

Bức bên phải là một đôi giày, bên trên cũng chỉ có vài hoa văn đơn giản, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác nhẹ nhàng, ở vị trí mắt cá chân của giày cũng có một cái hồ nhỏ hình tròn. Chú giải là: Ngự Phong Ngoa, yêu cầu thuộc tính nhanh nhẹn, Thiên Châu Sư có thể ngưng hình, có thể khảm Ý Châu.

Ánh mắt của Thượng Quan Băng Nhi nhìn bức họa này một lát lâu, sau đó cơ hồ như đồng thời cùng Chu Duy Thanh đem ánh mắt nhìn về bức họa ở giữa.

Đó là một trường cung, phong cách cổ xưa, đường cong rất nhỏ, không có dây cung, ngay chỗ tay nắm có một cái hồ nhỏ, toàn bộ cây cung chỉ có một đạo hoa văn kéo dài từ trên xuống dưới, nhưng lại làm cho người khác có một loại cảm giác lệ khí hung mãnh vô cùng, giống như rãnh máu trên lưỡi dao vậy.

Chú giải: Bá Vương Cung, yêu cầu thuộc tính- lực lượng, Thiên Châu Sư có thể ngưng hình, có thể khảm Ý Châu, Thiên Châu Sư nếu có thượng vị Ý Châu, có thể giảm giá một thành.

Ánh mắt của Chu Duy Thanh chỉ nhìn lướt qua Bá Vương Cung, sau đó lập tức chuyển về lại Huyền Quy Thuẫn, tám chắn này hắn nhìn mãi vẫn thấy thích, trong lòng thầm nghĩ, thứ này nếu cũng đủ lớn, ở trên chiến trường còn sợ gì cung tiễn nữa.

“Hô Duyên tiền bối, quyền trục ngưng hình Bá Vương Cung này bao nhiêu tiền?” Thượng Quan Băng Nhi do dự một lát, ánh mắt trở nên kiên định, hỏi.

Lão giả béo liếc mắt nhìn nàng: “Tiểu nha đầu, nếu ta nhớ không lầm thuộc tính của ngươi là nhanh nhẹn a. Ngươi nên biết quy củ của ta. Ngưng hình tại đây không được mang đi.”

Thượng Quan Băng Nhi gật gật đầu, nói: “Ta đương nhiên biết quy củ của tiền bối, đây là mua cho vị bằng hữu kia của ta, thuộc tính Thể Châu của hắn là lực lượng.”

Béo lão giả thần nhiên nói: “Hai mươi vạn kim tệ.”

Thượng Quan Bằng Nhi sắc mặt khẽ biến, đôi mi thanh tú hơi nhú lại, tựa hồ đang suy tư cái gì. Mà Chu Duy Thanh cũng đã ngần đầu lên, vẻ mặt giật mình. Hắn tuy đoán được ngưng hình quyền trực giá cả xa xỉ, nhưng không nghĩ đến lại cao đến như vậy. Hai mươi vạn kim tệ, đây mới chỉ là một khóa Thể Châu ngưng hình mà thôi, nếu mười hai khóa đều ngưng hình phải hết bao nhiêu tiền?

Ánh mắt vừa động, Chu Duy Thanh nẩy ra ý hay, vẻ mặt thật thà nói: “Tiền bối, Huyền Quy Thuần này bao nhiêu tiền?”

Lão giả béo nói: “Mười hai vạn kim tệ.”

Thượng Quan Bằng Nhi quay đầu trừng mắt nhìn hắn: “Không được chọn khiên chắn. Bá Vương Cung này thích hợp với ngươi hơn.”

Chu Duy Thanh cảm thấy bất đắc dĩ nói: “Doanh trưởng, ta cảm thấy Ngự Phong Ngoa kia cũng rất thích hợp với ngươi! Hay là ngươi cứ lấy trước đi, ta cũng không vội.” Trong lòng hắn đã tính toán nếu không được thì trở về xin tiền cha nuôi, sau đó lại vụng trộm chạy lại đây mua quyền trực ngưng hình khiên tròn kia.

Thượng Quan Bằng Nhi lắc đầu, nói: “Ta có một khóa Thể Châu đã ngưng hình rồi, đủ để tự bảo vệ mình. Nhưng ngươi cái gì cũng không có. Hồ Duyên tiền bối, ta chỉ đem theo 15 vạn kim tệ. Ta có thể đưa tiền trước cho ngài, sau đó quay về lấy thêm 5 vạn, ngài có thể giúp ta giữ lại quyền trực Bá Vương Cung này vài ngày được không?”

Nghe Thượng Quan Bằng Nhi nói như vậy, Chu Duy Thanh im miệng, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn nàng. Vừa rồi khi Thượng Quan Bằng Nhi nói mua cái này, kỳ thật hắn nghĩ là chỉ đùa mà thôi, hắn nghĩ rằng, Thượng Quan Bằng Nhi tiết kiệm tiền tài như vậy, khẳng định sẽ không mua thứ quý đến vậy. Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ nàng lại thật nhanh quyết định mua quyền trực Bá Vương Cung kia, trọng yếu hơn là quyền trực ngưng hình này không phải là mua cho nàng, mà là mua cho mình a!

Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy một cỗ khí nóng chạy lên trên đôi mắt, ánh mắt nhìn Thượng Quan Bằng Nhi có biến hóa rất lớn, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt lại.

Lão giả béo hừ một tiếng: “Giữ lại? Quy củ của ta ngươi không biết sao? Hôm nay các ngươi tới đây có thể thấy được ba bộ ngưng hình quyền trực đã là vận khí tốt rồi. Năm nay ta chế tạo ra ngưng hình quyền trực chỉ có năm bộ, không quá ba ngày ba bộ này sẽ bị bán đi cả. Ta vì sao phải giữ lại cho ngươi? Không có tiền thì đi đi.” Nói xong hắn xoay người muốn bước đi, lời nói vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, không có nửa phần tình cảm.

Thượng Quan Bằng Nhi vẻ mặt khẩn cầu nói: “Tiền bối, không thể dàn xếp một lần sao? Thanh Tử Thần Cung này của ta cũng sẽ để ở đây gán nợ. Ta nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất quay lại.”

Lão giả béo thập phần không kiên nhẫn nói: “Ít nói nhảm thôi, đi nhanh đi.”

Chu Duy Thanh đột nhiên bước ra, chặn đường lão giả béo, lúc này vẻ mặt hắn vừa thật thà vừa thành khẩn: “Tiền bối, ngài dàn xếp cho chúng ta một lần đi. Chúng ta từ xa đến là vì ngưng hình quyền trực của ngài là tốt nhất. Ngài cho chúng ta một cơ hội đi mà.”

Lão giả béo tức giận hừ một tiếng, “Quyền trực ngưng hình Bá Vương cung, ba mươi vạn kim tệ. Hiện tại các ngươi bỏ ý niệm trong đầu đi? Nhanh rút đi.”

Chu Duy Thanh cũng ngẩn ngơ ra, lão giả béo này quả thực là quá bất cận nhân tình, không ngờ lại tăng thêm 10 vạn kim tệ. Nhất thời làm hắn nổi nóng: “Không cần tàn nhẫn như vậy. Làm người cũng phải lưu lại đường lui, sau này còn nhìn mặt nhau a!”

Lão giả béo lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái: “Bốn mươi vạn kim tệ.”

47. Chương 13: Gậy Ông Đập Lưng Ông! (1-2)

“Doanh trưởng, người...”

“Câm miệng.” Thượng Quan Băng Nhi lớn tiếng quát. Thân hình chợt lóe đã chắn trước người Chu Duy Thanh, hướng lão già béo kia cầu xin: “Hô Duyên tiền bối, ngài đừng so đo cùng hần, đều là chúng ta không đúng. Hai mươi vạn kim tệ thì hai mươi vạn kim tệ. Ta nơi này có một khối linh ngọc, giá trị cũng khoảng năm vạn kim tệ, trước tiên ta gán cho ngài. Chờ chúng ta sau khi ngưng hình xong lập tức trở về lấy tiền, sau đó quay trở lại chuộc linh ngọc, người xem thế có được không?”

Vừa nói, nàng từ trên cổ tháo xuống một cái vòng cổ màu hồng, mặt trên có một viên ngọc thạch màu nhũ bạch. Ngọc thạch này tạo hình giống như ngọc Như Ý, tuy rằng không có hào quang, nhưng lại có cảm giác ấm áp mềm mại. Thượng Quan Băng Nhi trân trọng hai tay cầm ngọc thạch đưa đến cho lão già béo, vẻ mặt khẩn cầu.

Lão già béo liếc liếc mắt, từ đáy mắt chợt lóe lên một tia kinh ngạc, nhàn nhạt nói: “Nếu khi nãy người lấy ra, ta có thể đáp ứng người, khối linh ngọc này không chỉ đáng giá năm vạn kim tệ, mười vạn cũng đáng. Có nó làm vật gán nợ, ta có thể bán quyền trực ngưng hình cho người. Nhưng mà, vừa rồi tiểu tử này dám cãi ta, giá của quyền trực ngưng hình Bá Vương Cung đã tăng tới bốn mươi vạn kim tệ, Hô Duyên Ngạo Bác ta nói một là một, hai là hai. Giá này không chỉ là bán cho các người, mà kể cả nếu có người khác đến mua cũng giống nhau lấy giá đó. Không có bốn mươi vạn kim tệ, các người có thể về được rồi. Quanh đây Ngưng Hình Sư cũng không thiếu, đi mua quyền trực ngưng hình của người khác đi.”

Như vậy cũng được? Chu Duy Thanh trợn mắt há mồm nhìn lão già béo Hô Duyên Ngạo Bác, hần thuận miệng nói một câu không ngờ thật sự là tăng giá, hơn nữa so với lúc đầu là tăng giá gấp đôi.

“Doanh trưởng, chúng ta đi. Ngưng Hình sư cũng không phải chỉ có mình hần, lão già này quả thực là cục đá dưới nhà cầu mà (hèm, cục đá dưới WC, cái loại WC ở nông thôn ngày xưa í, giờ chắc cũng ít dùng, tóm lại là cục đá đó cực kì ‘sạch sẽ và thơm tho’), vừa cứng lại vừa thối, vì cái gì mà buộc phải mua của hần chứ?” Chu Duy Thanh một tay kéo Thượng Quan Băng Nhi ra ngoài.

Thượng Quan Băng Nhi quay đầu, cả giận nói: “Người thì biết cái gì? Trong Phi Đà thành, chỉ có Hô Duyên tiền bối là Ngưng Hình sư cấp đại sư, tác phẩm của ông ấy, những Ngưng hình sư khác có thể so sánh được sao? Người có nhìn thấy hiệu năng có thể khảm Ý châu kia không? Chỉ có Ngưng Hình sư từ cấp đại sư trở lên mới chế tạo ra được quyền trực ngưng hình có thể thi triển Ý Thể dung hợp kỹ.”

“Năm mươi vạn kim tệ. Măng lão phu cũng phải trả tiền. Tiểu tử, người măng thêm một câu nữa, thì vĩnh viễn cũng đừng mong từ trong tay ta mua quyền trực ngưng hình nào nữa.” Hô Duyên Ngạo Bác lạnh lùng nói.

Chu Duy Thanh trong mắt bừng bừng lửa giận, hai nắm tay đưa lên trước ngực, “Lão già Hô Duyên, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng có khát khao muốn đánh một ai như bây giờ.”

Hô Duyên Ngạo Bác đột nhiên nhếch mép, cười ha ha, “Rất nhiều kẻ muốn đánh ta, muốn giết ta lại càng không ít. Thế nhưng, chẳng phải lão phu còn sống sờ sờ ra đây sao, cho dù là hoàng đế Phỉ Lệ đế quốc nhìn thấy ta cũng phải nể ta ba phần. Người thì là cái quái gì chứ? Muốn giết ta, người trước tiên bước qua cửa của Phong vũ đi đã. Hần là Thượng vị Thể Tông, cửu châu Thể châu sư, toàn bộ đều đã ngưng hình. Khi nào người có thể đánh thắng được hần, thì mới có tư cách nói những lời này với ta.”

Chu Duy Thanh chấn động, hần tuy rằng đoán trước người trung niên tên Phong Vũ kia thực lực không thấp, nhưng là không nghĩ tới hần lại có thể có tu vi Thể châu sư đỉnh phong, cửu châu Thượng vị Thể Tông. Thượng Quan Băng Nhi mới chỉ ngưng hình một khóa Thể châu mà đã lợi hại như vậy, vị Thể Tông này cửu châu toàn bộ ngưng hình thì sẽ cường đại hơn tới mức độ nào? Khó trách này lão già béo Hô Duyên Ngạo Bác ngạo mạn không sợ hãi như vậy.

Phong Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, “Tiểu huynh đệ, các người nên về đi thôi. Lão già này ầm ầm không biết đạo lý là gì đâu.”

Thượng Quan Băng Nhi lúc này vẻ mặt đã ngây dại đứng thừ người ra ở đó, nàng biết, lần này đi một chuyến chỉ sợ là công cốc. Chẳng dễ gì mới gặp được một lúc đến ba bộ quyền trực ngưng hình, cuối cùng

lại không thu hoạch được gì, cảm giác khóc không ra nước mắt khiến nàng cũng không còn tâm trí nào trách cứ Chu Duy Thanh .

Một tia lệ khí (hung ác) hiện lên trong mắt Chu Duy Thanh, trong vô thức, khí xoáy trong bốn đại tử huyết vận chuyển nhanh hơn, tốc độ hấp thu chợt tăng lên gấp đôi, đôi đồng tử nhàn nhạt một màu xám, ở giữa trán hần, mơ hồ có một chữ Vương màu đen nhạt như ẩn như hiện. Ý Thể song châu đồng thời ra hiện ra trên cổ tay, Thể châu vẫn như cũ, sáng bóng như băng tuyết bình thường. Nhưng Ý châu của hần lại sặc sỡ chói mắt.

Lúc ở nơi không có ánh mặt trời, Biển Thạch Miêu Nhân hiện ra màu đỏ của Hồng bảo thạch bình thường, lúc này trên cổ tay Chu Duy Thanh, Biển Thạch Miêu Nhân Ý châu lại giống như huyết mâu (con người máu), vết sáng như mắt mèo lóe lên trên bản thể màu đỏ yêu dị.

Quần áo của Thác ẩn cung cấp cho thiên châu sư có ống tay áo dài hơn so với bình thường một chút, che hết vị trí cổ tay, tự nhiên cũng che dấu đi Biển Thạch Miêu Nhân Ý châu trên tay trái Chu Duy Thanh, thể nhưng lúc này ánh sáng Biển Thạch Miêu Nhân phát ra thật sự là quá mức mãnh liệt , cho nên ánh sáng trong suốt xuyên qua ống tay áo lóe lên.

Hô Duyên Ngạo Bác vốn đang vẽ mặt đầy ngạo khí, khinh khỉnh nhìn Chu Duy Thanh, đột nhiên, vết sáng mắt mèo chợt lóe lên, làm thần sắc vốn ngạo nghễ của hần khoảnh khắc đọng lại.

“Miêu nhân Ý châu?” Lão béo hô hấp nhất thời trở nên dồn dập, “Các người sao không nói sớm là có Ý châu mang thuộc tính thượng vị, không biết có thể được ưu đãi hay sao?”

Thượng Quan Băng Nhi lúc này cũng đã hồi tỉnh lại, nhất thời biến sắc, lôi kéo Chu Duy Thanh nói: ”Quyển trục ngưng hình của tiền bối giá cả rất cao, cho dù có ưu đãi chúng ta cũng không mua nổi, cáo từ .” Nói xong, nàng kéo Chu Duy Thanh định đi ra ngoài. So với mua quyển trục ngưng hình, nàng càng không hy vọng thuộc tính Ý châu của Chu Duy Thanh bại lộ. Vừa rồi lúc ánh sáng của Biển Thạch Miêu Nhân lóe lên trong ống tay áo Chu Duy Thanh nàng cũng thấy được, liền trong khoảnh khắc bình tĩnh.

“Không, không, đừng vội đi. Ta không tăng giá là được mà.” Hô Duyên Ngạo Bác bước nhanh tiến lên, chặn hai người lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào ống tay áo đang che khuất cổ tay trái của Chu Duy Thanh.

Thượng Quan Băng Nhi thần sắc nghiêm nghị, “Tiền bối, ngài là Ngưng Hình sư cao quý, không thể ép mua ép bán được a?”

Hô Duyên Ngạo Bác lúc này trên mặt một chút ngạo nghễ cũng không có , ngược lại mang theo vài phần nịnh nọt lấy lòng, lập tức giải thích: “Tiểu cô nương, người đừng hiểu lầm. Ta biết, người là sợ việc bằng hữu này của người có Ý châu mang thượng vị thuộc tính: Không Gian bại lộ dẫn đến sự chú ý của người khác. Người yên tâm, Hô Duyên Ngạo Bác ta tuy rằng tham tiền, nhưng một chút phẩm đức ta vẫn có. Hơn nữa ta luôn luôn trung lập, không hề có ý niệm quốc gia quân thù, tuyệt không mang đến bất lợi cho vị tiểu huynh đệ này.”

Đối với việc Hô Duyên Ngạo Bác tiền cứ hậu cung (trước ngạo mạn sau cung kính), Chu Duy Thanh rất là kinh ngạc, hần cũng có thể cảm nhận được tâm tình khẩn trương của Thượng Quan Băng Nhi, liền lập tức đem bản mạng châu thu hồi về trong cơ thể.

Thượng Quan Băng Nhi nghe xong lời Hô Duyên Ngạo Bác nói, thần sắc thoáng thả lỏng vài phần, “Tiền bối, ngài nói điều này là có ý tứ gì?”

Hô Duyên Ngạo Bác thở dài một tiếng, nói: “Lại nói tiếp, cái này là nỗi khổ của Ngưng hình sư chúng ta. Người nên biết, Ngưng hình sư buộc phải có Không Gian thuộc tính, bất luận là Thiên Châu sư hay Ý châu sư, chỉ cần có Không Gian thuộc tính đều có thể trở thành Ngưng hình sư. Nhưng là, trong tứ đại thượng vị thuộc tính: Hắc Âm, Quang Minh, Sinh Mệnh, Không Gian, ít nhất gặp chính là Không Gian thuộc tính. Nhất là Thiên châu sư có Không Gian thuộc tính, lại vô cùng hi hữu. Bởi vậy, hiện tại đại đa số Ngưng hình sư đều chỉ là Ý châu sư có Không Gian thuộc tính mà thôi. Mà Thiên châu sư có Không Gian thuộc tính cơ hồ cũng không bao giờ lựa chọn trở thành Ngưng hình sư.”

Thoảng tạm dừng một chút, Hồ Duyên Ngạo Bác tiếp tục nói: “Ta có thể nói cho các người một bí mật. Cấp bậc của Ngưng hình sư chúng ta phân chia là dựa theo tỉ lệ ngưng hình thành công và phẩm chất quyền trực ngưng hình để tiến hành đánh giá. Ngưng hình sư cấp thấp nhất, quyền trực ngưng hình xác xuất thành công không đến một phần ngàn, cũng chính bởi vì vậy, mới ít có người nguyện ý học ngành này. Cho dù là quyền trực ngưng hình do Ngưng hình sư cấp đại sư như ta chế tạo ra, tỉ lệ ngưng hình thành công cũng chỉ có một phần trăm mà thôi. Đây đã là cực hạn của ta. Chỉ có Ngưng hình sư xuất thân từ Thiên châu sư, mới có khả năng trở thành cấp tông sư cường đại thậm chí là Ngưng hình sư thần sư cấp. Đây cũng là giấc mộng lớn nhất trong cuộc đời của ta. Giấc mộng này ta làm không được, nhưng ta có đủ lý luận tri thức, ta hy vọng tương lai đệ tử của ta có thể thay ta hoàn thành nguyện vọng này.”

Chu Duy Thanh nghi hoặc búa: “Người không phải là muốn thu ta làm đồ đệ đấy chứ?”

Hồ Duyên Ngạo Bác sắc mặt có chút xấu hổ, “Chúng ta Ngưng hình sư cùng các chức nghiệp khác không giống nhau. Chức nghiệp khác đều là đệ tử tìm sư phó (sư phụ), chúng ta lại là sư phó đi tìm đệ tử. Thiên châu sư có Không gian thuộc tính cực kì hiếm thấy. Bộ dáng các người cũng có vẻ không phải là người có tiền, thẳng thắn mà nói, Thiên châu sư có Không gian thuộc tính không có tiền lại càng hiếm thấy. Tiểu huynh đệ, chỉ cần người bái ta làm sư phụ, truyền thừa y bát của ta. Ngưng hình quyền trực lúc nào cũng có thể thương lượng. Chẳng những không cần năm mươi vạn kim tệ, mười lăm vạn ta liền có thể bán cho các người, các người không phải vừa nói còn có mười lăm vạn kim tệ hay sao?”

Thượng Quan Bằng Nhi buông tay Chu Duy Thanh ra, lâm vào trầm tư. Lời nói của Hồ Duyên Ngạo Bác thực sự khiến nàng rất là động tâm, phải biết rằng, tại cả Thiên Cung đế quốc cũng không có một vị Ngưng hình sư nào. Mà Hồ Duyên Ngạo Bác tuy rằng tham tiền, keo kiệt, nhưng trong lĩnh vực Ngưng hình sư này, là một tồn tại đầy quyền uy. Cả Phỉ Lệ đế quốc Ngưng hình sư có thể so sánh với lão cũng chỉ có vài người. Nếu Chu Duy Thanh cùng hắn học tập chế tác quyền trực ngưng hình, đối với sự phát triển Thiên Cung đế quốc trong tương lai có thể nói có vô tận chỗ tốt.

“Mặc kệ.” Chu Duy Thanh không chút do dự cự tuyệt Hồ Duyên Ngạo Bác. Hắn khi nãy nhen một bụng tức khí, đối mặt với Hồ Duyên Ngạo Bác tiền cứ hậu cung (trước ngạo mạn sau cung kính) trong lòng mừng rỡ, như thế nào lại dễ dàng đáp ứng hắn.

Hồ Duyên Ngạo Bác hô hấp dồn dập vài phần, “Tiểu tử, A, không, tiểu huynh đệ, người có biết trở thành Ngưng hình sư nghĩa là cỡ nào giàu có không? Tuy rằng chúng ta phải hy sinh thời gian tu luyện để chế tác quyền trực ngưng hình, nhưng đổi lại, chúng ta lại đạt được sự giàu có và tôn kính a. Như vậy đi, quyền trực Bá vương cung kia coi như ta nửa bán nửa cho, tặng cho người, mười vạn kim tệ, thế nào?”

Chu Duy Thanh hừ một tiếng, “Ta còn chưa có nghe nói qua sư phó đưa cho đồ đệ lễ gặp mặt lại còn đòi tiền. Người quả nhiên là vật cổ chày ra nước a! Có sư phó như người vậy, ta có thể sống khá giả được sao? Ta không làm.”

Mới vừa rồi Hồ Duyên Ngạo Bác còn vẻ mặt ngạo nghễ không ngừng tăng giá, lúc này lại bị Chu Duy Thanh gây ông đập lưng ông, thật đúng là gió mây xoay chuyển.

Phong Vũ ở một bên vui cười hơn hớn hờ đứng xem, ngày thường hắn chỉ thấy người khác nhăn nhó trước mặt Hồ Duyên Ngạo Bác, hôm nay lại là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt béo múp nhăn nhó khó coi của hắn.

Hồ Duyên Ngạo Bác bóp chặt tay, vẻ mặt đau lòng, “Được rồi, được rồi. Chỉ cần người đáp ứng làm đệ tử của ta, quyền trực Bá vương cung này ta sẽ tặng cho người.”

Chu Duy Thanh là kẻ khôn khéo thế nào, vừa liếc đã thấy như thế này vẫn còn chưa là gì, vẫn chưa tới ranh giới cuối cùng của Hồ Duyên Ngạo Bác. Về mặt mới vừa rồi khi Hồ Duyên Ngạo Bác giảm giá còn bằng bình phần nô, giờ đã tan thành mây khói. Về mặt hàm hậu thành khẩn, “Tiền bối, thật cảm ơn ý tốt của ngài. Nhưng mà, Thiên châu sư tu luyện hao tổn của cải thực rất lớn, ta cùng vị hôn thê của ta đều xuất thân từ bình dân gia đình. Hơn nữa là đến từ Thiên Cung đế quốc. Ngài cũng biết, Thiên Cung đế quốc chúng ta không có nhiều tài lực, căn bản không có khả năng chống đỡ chúng ta tu luyện, lần này lão bà của ta mang đến mười lăm vạn kim tệ chính là toàn bộ hỗ trợ tu luyện tương lai mà Thiên Cung đế quốc cấp cho chúng ta. Thật sự là như muối bỏ biển a! Ta cùng ngài ở đây học tập chế tác quyền trực ngưng hình thì không lo, nhưng là, chúng ta tu luyện cũng sẽ bị chậm trễ. Ngưng hình sư cũng không phải dễ dàng học tập như vậy. Muốn có thể kiếm được tiền cũng không phải một chốc có thể hoàn thành. Không biết

đến khi nào mới có thể có tiền tiến hành Thử châu ngưng hình, Ý châu thác ấn. Chúng ta lúc trước cũng đã quyết định gia nhập Phi Lệ để quốc Thác ấn cung . Cho nên, ý tốt của ngài ta thực sự chỉ có thể tâm linh. Ai, thật sự là hữu duyên vô phận, hữu duyên vô phận a!”

Thượng Quan Bằng Nhi khi nghe đến Hồ Duyên Ngạo Bác muốn đưa miễn phí Bá vương cung cho Chu Duy Thanh đã trợn mắt há mồm . Lúc này mới chỉ có một lúc sau! Đã trong nháy mắt khẩn trương hẳn lên. Nghe mấy lời phía sau này của Chu Duy Thanh, nàng tuy rằng trong lòng thầm hận tên gia hỏa này chiếm tiện nghi của mình, lại thần kỳ không có phản bác hẳn. Bởi vì nàng thập phần rõ ràng, mỗi khi Chu Tiểu Bàn trên mặt toát ra vẻ thành khẩn hàm hậu như thế, cũng chính là lúc hắn đáng khinh, vô sỉ, giả dối nhất.

“Không được, tuyệt đối không thể gia nhập Thác ấn cung. Người có biết hay không, gia nhập Thác ấn cung là tương đương với bán mình cho Phi Lệ để quốc đấy?” Hồ Duyên Ngạo Bác vừa nghe đã gấp gáp hẳn lên.

Chu Duy Thanh vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Cũng thật sự là không có biện pháp a! Bán mình thì đành bán mình chứ sao. Ta nghe nói Ý châu thác ấn hao phí càng hao tổn hơn ngưng hình nữa, chúng ta hai người làm sao có thể thừa nhận đây. Ta nghĩ, chỉ cần chúng ta tại thác ấn cung biểu hiện xuất sắc, thác ấn cung liền nguyện ý bỏ tiền giúp chúng ta mua quyền trục ngưng hình. Đúng thế không, lão bà?”

Gia hỏa này quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Bằng Nhi, đưa lưng về Hồ Duyên Ngạo Bác hướng nàng kín đáo chớp chớp mắt.

Thượng Quan Bằng Nhi tuy rằng bị hắn ngoài miệng chiếm tiện nghi, nhưng tại đây thời điểm này nàng cũng không có biện pháp! Trùng mắt với hắn, ngoài miệng lại “Ừm” một tiếng.

Chu Duy Thanh lại nhìn về phía Hồ Duyên Ngạo Bác, “Tiền bối, chúng ta cũng không quấy rầy ngài nữa. Quyền trục Bá vương cung kia hay là ngài bán cho người khác đi. Chúng ta trước đi Thác ấn cung đã, về sau nói không chừng còn có cơ hội mua quyền trục của ngài.” Nói xong, hắn kéo bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Bằng Nhi hướng ra phía ngoài bước đi.

Lúc này Chu Duy Thanh mở cờ trong bụng! Nhìn vẻ mặt khó xử của Hồ Duyên Ngạo Bác, có cục tức nào cũng đã quẳng lại cho lão. Huống chi lại còn chiếm được tiện nghi của Thượng Quan Bằng Nhi, sở soạn bàn tay nhỏ bé, rất hoàn mỹ. ()

“Chớ vội, dừng đi, dừng đi. Để ta suy nghĩ chút nữa, các người từ từ để ta cẩn thận nghĩ lại đã.” Hồ Duyên Ngạo Bác miệng thì nói chân thì luống cuống đi qua đi lại.

48. Chương 13: gặp Ông Đập Lưng Ông! (3-4)

Chu Duy Thanh rất kinh ngạc nhìn về phía Phong Vũ, không nghĩ tới vị thượng vị thể tông ở phía sau bảo hộ Hồ Duyên Ngạo Bác lại vì hắn mà khuyển giải lão.

Hồ Duyên Ngạo Bác chau mày, rồi đột nhiên, một đạo ngân quang nhàn nhạt hiện lên, thân thể hắn cứ như vậy trong hư không tiêu thất, không đợi Chu Duy Thanh giật mình, ngân quang lại lóe sáng, lão béo lùn nữa hiện ra trước mặt hắn và Thượng Quan Bằng Nhi. Trong tay cầm hai cái hộp gỗ đen bóng, phân biệt đưa cho Chu Duy Thanh và Thượng Quan Bằng Nhi.

“Các người trước tiên tới phòng bên cạnh ngưng hình đi đã. Hai cái này phân biệt là quyền trục ngưng hình Bá vương cung và Ngự phong ngoa. Ta còn muốn suy nghĩ thêm chút nữa. Phong Vũ lão nhân, người dẫn đường cho bọn chúng đi.”

Phong Vũ ha hả cười, nói: “Hai tên tiểu gia hỏa, đi theo ta.” Nói xong, hướng bên ngoài bước đi.

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Bằng Nhi tiếp nhận hai hộp gỗ không quá nặng, đi theo hắn hướng ra phía bên ngoài. Thượng Quan Bằng Nhi lúc này bàn tay nhỏ bé vẫn bị Chu Duy Thanh nắm lấy, nhưng nàng lại không có giãy ra. Nàng chỉ cảm thấy hết thảy giống như trong mơ. Vốn là đến một bộ quyền trục

ngưng hình cũng mua không nổi, không ngờ kết cục hai người đồng thời đều có phần, lại là một phân tiền cũng không tốn.

Phong Vũ mang theo hai người theo dưới mái hiên đi đến phòng bên cạnh, mỉm cười nói: “Hai tên tiểu gia hỏa các người không cần lưu luyến, mỗi người một phòng, để giành sức cho lúc ngưng hình.”

Thượng Quan Bằng Nhi lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng giãy ra khỏi tay Chu Duy Thanh, nhưng khuôn mặt đã là một mảnh đỏ bừng.

Chu Duy Thanh lưu luyến nói: “Lão bà, người phải cẩn thận a.”

Thượng Quan Bằng Nhi hung hăng giẫm lên chân hấn một cái, lúc này mới quay đầu chạy vào một gian phòng phía trước. Đến sau khi đóng cửa phòng lại, nàng mới rút cuộc nhìn không được, khuôn mặt tuyệt mỹ hoan hỉ cười tươi như hoa, gắt gao ôm hộp gỗ vào trong lòng ngực. Cùng so sánh với Vô Thanh Truy Tung Tiễn, Ngự Phong Ngoa này có thể khảm được Ý châu không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Cho nên, dù bị Chu Duy Thanh liên tục gọi là lão bà, nàng cũng không oán hận chút nào.

Thấy Thượng Quan Bằng Nhi đi rồi, Phong Vũ quay lại nhìn Chu Duy Thanh mỉm cười, nói: “Còn nhỏ tuổi như vậy mà đã biết nắm bắt cơ hội, tiểu gia hỏa, người rất có tiền đồ.”

Chu Duy Thanh lại thể hiện chiêu bài cười hàm hậu, “Tiền bối quá khen, vừa rồi còn phải đa tạ tiền bối đã nói giúp cho.”

Phong Vũ ha ha cười, nói: “Không có gì, ta không thuận mắt Hô Duyên lão nhân cũng không phải ngày một ngày hai. Nếu không phải có lời hứa lúc trước, ta cũng không muốn ở với tên vắt cổ chày ra nước ấy đâu. Người là lần đầu tiên tiến hành ngưng hình Thể châu. Vào đây, ta dạy người nên sử dụng quyền trực ngưng hình như thế nào.”

Chu Duy Thanh đi theo Phong Vũ đi vào phòng, cùng căn phòng lúc này nói chuyện bất đồng, trong phòng này cái gì cũng đều không có, trống không một mảnh.

Phong Vũ nói: “Không có biện pháp, Hô Duyên lão nhân rất keo kiệt. Đành ngồi dưới đất vậy.”

Chu Duy Thanh theo lời ngồi dưới đất, Phong Vũ cũng tại hấn đối diện ngồi xuống, tiếp nhận hộp gỗ trong tay hấn.

Mở nắp hộp, Chu Duy Thanh kinh ngạc phát hiện, cái gọi là ngưng hình quyền trực cũng không phải là một cái, mà là một tập thật dày, trên mặt giấy mở ra có rất nhiều hoa văn cực kỳ phức tạp, mơ hồ có thể nhìn ra, mấy cái hoa văn này cùng với hình Bá vương cung trong phòng kia có vài phần giống nhau.

“Nhiều như vậy sao!” Chu Duy Thanh kinh ngạc nói.

Phong Vũ trả lời: “Khi này người không phải nghe Hô Duyên lão nhân nói sao, lấy tiêu chuẩn cấp đại sư của hấn, tỷ lệ quyền trực ngưng hình thành công cũng chỉ có một phần trăm mà thôi. Kỳ thật, tiêu chuẩn trọng yếu nhất của cấp đại sư chính là, trong một trăm tờ quyền trực ngưng hình nhất định phải thành công một lần. Ngưng hình sư cấp càng thấp thì tỷ lệ ngưng hình thành công càng thấp. Ngưng hình sư tuy rằng kiếm được rất nhiều tiền, nhưng tu luyện rất khó, cho dù Ý châu có không gian thuộc tính, cũng cần vô số khổ công. Ngưng hình sư tỷ lệ thấp lại rất ít có khách tìm tới, cho nên số lượng mới có thể ít như vậy.”

Vừa nói, hấn đã cầm lấy tờ quyền trực ngưng hình trên cùng đưa tới tay Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh lúc này mới có thể cẩn thận xem xét, tờ quyền trực ngưng hình này tựa hồ là một loại da thuộc đặc thù làm chất liệu cơ sở, hoa văn mặt trên bức tranh thường xuyên thay đổi, không ngờ giống như vật sống, tuy rằng hấn hiện tại chỉ có một khóa bản mạng châu, nhưng vẫn có thể rõ ràng cảm giác được bên trong quyền trực da ẩn chứa dao động năng lượng đặc thù.

“Thể châu ngưng hình một ngày chỉ có thể thử một lần, lúc tiến hành sẽ tiêu hao hơn một nửa Thiên lực của người, nói trước để người không cần phải kinh hoảng. Người bây giờ thúc dục Thiên lực vào bên trong Thể châu, sau đó tay phải đặt tại phía trên quyền trực chú ý cảm thụ. Cái gì cũng không cần làm, Thể châu của người dưới Thiên lực thúc dục tự nhiên sẽ cùng quyền trực ngưng hình sinh ra câu thông.”

“Cám ơn tiền bối.” Chu Duy Thanh tuy rằng tính tình quái dị nhưng cũng không phải người không biết tốt xấu, vị thượng vị Thể tông ôn hòa dễ gần này hẳn cực kì có hảo cảm.

Ý niệm dẫn Thiên lực từ đan điền chạy về lòng bàn tay, luồng khí xoáy tại huyết Kiên Tinh lúc này gia tốc, khí xoáy tại huyết Thái Uyên xuất ra Băng chủng Phỉ Thúy Thể châu, dưới Thiên lực rót vào nhất thời phóng xuất ra một tầng băng vụ mênh mông, lực lượng mãnh liệt khoanh khắc quét khắp toàn thân. Chu Duy Thanh không dám chậm trễ, dùng tay trái kéo tay áo bên phải, bàn tay phải ấn lên quyền trục.

Nhìn thấy Băng Chủng Phỉ Thúy Thể châu tình thuận của Chu Duy Thanh, Phong Vũ trong mắt không khỏi toát ra một tia hâm mộ.

Khoanh khắc bàn tay và quyền trục tiếp xúc cùng một chỗ, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy một cỗ hấp lực khổng lồ chợt từ chỗ ngưng hình quyền trục kia truyền đến, trong cơ thể hắn Thiên lực tức khắc giống như ngàn vạn con ngựa chồm lên trút xuống mà thoát ra. Tất cả hoa văn trên ngưng hình quyền trục khoanh khắc sáng lên, lưu quang tràn đầy màu sắc, một loại cảm giác đặc thù kỳ dị truyền khắp toàn thân Chu Duy Thanh. Phảng phất có một cỗ lực lượng đặc thù ở bên trong thôn phệ Thiên lực như rút cạn toàn thân hắn.

Ngưng hình quyền trục tại ngay sau đó liền biến mất, hóa thành một đạo lưu quang xoay quanh cổ tay phải Chu Duy Thanh, trong đầu Chu Duy Thanh nhất thời xuất hiện ảo ảnh một thanh trường cung, cùng với bức tranh trên bàn lúc trước giống nhau như đúc, lệ khí mãnh liệt tỏa ra, liền hướng về phía Băng chủng Phỉ Thúy Thể châu duy nhất trên tay phải hắn bay nhanh tới.

Thiên châu sư Ý Thể song châu từ trước đến nay là cùng tiến cùng lui, bên này khi Thể châu được xuất ra, Biển thạch Miêu Nhân Ý châu đã ở ống tay áo bên kia xuất hiện. Khiến Chu Duy Thanh giật mình chính là, vốn là luân bàn sáu màu, sau khi hắn bắt đầu Thể châu ngưng hình, không ngờ rất nhanh luân bàn liền chuyển đến khu vực màu đen và xám hai màu không ngừng luân phiên lóe ra, tự động hấp thụ Thiên lực trong cơ thể hắn, nhất thời khiến tốc độ tiêu hao Thiên lực của Chu Duy Thanh gia tăng trên diện rộng.

Chu Duy Thanh hoảng sợ, đây là chuyện gì? Nhưng bất luận như thế nào, hiện tại hắn cũng không thể ngăn cản được hết thảy đang xảy ra.

Ước chừng sau ba giây, lực sắc luân bàn xuất hiện trong mắt Chu Duy Thanh, khu vực màu đen đại biểu cho Hắc ám thuộc tính và khu vực màu xám đại biểu cho Tà ác thuộc tính không ngờ tự dung hợp lại một chỗ, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đột nhiên trào ra một loại cảm giác cực kỳ kỳ lạ, hắc hồ kì lạ lừng mang hai cánh lại hiện ra trong óc hắn, lúc này đây, miệng nó mở to ra như một cái chậu máu, tựa hồ như muốn thôn phệ cái gì đó.

Chu Duy Thanh không nghĩ tới chính là, giờ khắc này, bắt đầu từ vai phải hắn lan ra tràn ngập những ma văn màu xám đen, chỉ trong khoảnh khắc đã tràn tới cổ tay phải.

Ngay sau đó, cảm giác thôn phệ Thiên lực của ngưng hình quyền trục lúc này khoanh khắc biến mất, ngược lại, Chu Duy Thanh cảm giác được khí xoáy trong huyết Thái Uyên nơi cổ tay phảng phất như hóa thành một cái miệng thôn phệ to lớn đang chậm rãi mở ra, quyền trục ngưng hình Thể châu tức khắc biến thành quang mang rồi bị hút vào.

Bởi vì có ánh sáng chói lòa trên quyền trục ngưng hình che dấu, Phong Vũ không nhìn thấy ma văn màu xám đen trên cổ tay Chu Duy Thanh, nhưng hắn lại rõ ràng có thể thấy được quyền trục ngưng hình biến thành quang mang bị Thể châu của Chu Duy Thanh hút vào. Liền giật mình há miệng to hết cỡ.

Một cảm giác khó tả khoanh khắc hiện ra trong lòng Chu Duy Thanh, quang ảnh luân bàn trong mắt hắn ngay sau khi huyết Thái Uyên thôn phệ năng lượng ngưng hình quyền trục đã khôi phục lại thành sáu khu vực như bình thường. Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy khóa Thể châu trên cổ tay phải kia dường như trở thành vật sống, cảm giác tâm huyết tương liên và cảm giác như đầy tràn lực lượng khiến cho hắn tinh thần cũng trở nên phấn khởi đến cực điểm.

Một tiếng rên khê từ miệng Chu Duy Thanh vang lên, Thiên lực còn không đến một phần ba trong cơ thể được rót ra toàn bộ, nhập vào bên trong khóa Băng chủng Phỉ Thúy Thể châu trên cổ tay phải, nhất thời,

một cổ lệ khí đậm đặc từ cổ tay hắn như phun ra, khóa Thể châu kia liền thoát ly cổ tay rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Sau khi bàn tay Chu Duy Thanh nắm lấy viên Thể châu kia, nhất thời, hai vầng sáng màu nhũ bạch đồng thời từ phía trên và phía dưới bàn tay hắn hai hướng chui ra, giấy lát đã hóa thành một cây trường cung không dây dài đến một thước năm nằm trong lòng bàn tay hắn.

Cùng so sánh với hình ảnh trên bàn lúc trước, cây trường cung này càng mạnh mẽ động lòng hơn, toàn thân trong suốt óng ánh giống như được tạo thành từ Băng chủng Phỉ Thúy, trên mặt tản ra bằng vụ nhàn nhạt lấp lóa, rãnh cung (chỗ cong giữa cung ấy, ko biết gọi là cái gì nữa, chỗ đặt tên vào thì phải) hình giọt nước tựa như một con mãnh thú há mồm muốn cắn người tản ra khí tức hung hãn bá đạo.

Chu Duy Thanh tay nắm Bá vương cung nhảy phốc dậy, một cảm giác tương liên như cánh tay được nối dài ra làm hắn ngay lập tức yêu thích cây trường cung này. Mặc dù hắn lúc trước có ý muốn ngưng hình Huyền quy thuấn, thế nhưng sau khi hắn đã chân chính ngưng hình thành công Bá vương cung, trong lòng hắn lại tràn ngập cảm giác thỏa mãn vô tận.

“Tiền bối, cung này sao không có dây?” Chu Duy Thanh ngẩng nhìn bá vương cung, nghi hoặc hỏi.

Phong Vũ ngơ ngác nói: “Người cần phải tiếp tục rót thiên lực vào, như người mới vừa tu luyện bước vào thiên lực tầng thứ tư, ít nhất cần một nửa thiên lực mới có thể dẫn động toàn bộ cây cung này, dây cung bây giờ cần người rót thêm thiên lực mới có thể thành hình.”

Chu Duy Thanh giật mình nói: “Thì ra là thế, là Thiên lực của ta không đủ nên mới không xuất hiện dây cung. Quên đi, lần sau thử lại sẽ ổn.” Hắn đem Thiên lực thu về, Bá vương cung lặng yên biến mất, hóa trở lại thành khóa Băng chủng Phỉ Thúy Thể châu xoay quanh cổ tay hắn, chỉ có điều hiện tại viên Thể châu này quang mang đã âm đạm đi rất nhiều, bởi vì Chu Duy Thanh đã không còn nhiều Thiên lực để có thể duy trì.

“Thể châu ngưng hình này cũng chẳng có gì khó khăn !! Chỉ cần một lần đã thành công.” Chu Duy Thanh hài lòng đem Thể châu thu hồi vào trong cơ thể.

“Tiểu gia hỏa, người thật sự không phải là người a ?!” Phong Vũ lúc này hình như mới thở dài một hơi, gất gao nhìn chăm chú Chu Duy Thanh, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Chu Duy Thanh cũng mở to hai mắt nhìn, “Tiền bối, sao ngài lại mắng ta?”

Phong Vũ cười khổ nói: “Ta không phải đang mắng người, mà là đang khen người. Thể châu ngưng hình dễ dàng? Cho dù ta hiện tại đã ngưng hình toàn bộ cửu châu, cũng chưa bao giờ cảm thấy Thể châu ngưng hình dễ dàng. Tiểu lão bà của người sở dĩ mang người tìm đến Hô Duyên lão nhân, chính là bởi vì ngưng hình quyền trực do Ngưng hình sư cấp đại sư chế tạo ra tuy rằng giá cả đắt đỏ, nhưng nhất định có thể thành công. Nhưng cho dù là như vậy, cũng phải có một trăm tờ mới có thể bảo đảm. Ta còn chưa có bao giờ thấy qua kẻ nào giống người ngay tờ quyền trực ngưng hình đầu tiên có thể hoàn thành Thể châu ngưng hình, hơn nữa lại là dưới tình huống ngay tại lần đầu tiên sử dụng ngưng hình quyền trực. Chuyện này thực sự đã hoàn toàn vượt qua phạm trù nhận thức về Thể châu ngưng hình của ta.”

Chu Duy Thanh trong lòng nổi sóng không thôi, hắn hiểu được, chính mình sở dĩ có thể thuận lợi thành công như vậy, chỉ sợ là cùng với việc Biến thạch Miêu Nhân huyền hóa ra hai khu vực màu đen và màu xám dung hợp có quan hệ trực tiếp. Hắn đương nhiên sẽ không ngờ nghịch đem bí mật này tiết lộ, cười hắc hắc, nói: “Ngài không phải nói rồi sao, quyền trực ngưng hình của Hô Duyên tiền bối xác xuất thành công là một phần trăm, mà một phần trăm này tự nhiên có thể là tờ thứ nhất cũng có thể là tờ cuối cùng còn lại trong rương. Việc này cũng không phải rất bình thường sao?”

Phong Vũ bất đắc dĩ tiếp: “Trên lý thuyết thì là vậy, nhưng mà, lấy kinh nghiệm sáu mươi năm tu luyện của ta còn chưa có gặp qua ai có thể ở thời điểm lần đầu tiên sử dụng ngưng hình quyền trực mà chỉ dùng tờ ngưng hình quyền trực đầu tiên đã thành công.”

“Sáu mươi năm? Tiền bối, ngài không phải bốn cột ta đấy chứ?” Chu Duy Thanh chấn động. Từ biểu hiện bên ngoài mà xem, bộ dáng Phong Vũ nhiều nhất cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi.

Phong Vũ ha hả cười, trả lời: “Tiểu gia hỏa, tuổi của ta thực tế chỉ ít hơn so với Hô Duyên lão nhân một tuổi mà thôi. Nếu không hẳn sao lại gọi ta là Phong Vũ lão nhân chứ? Hắn năm nay bảy mươi lăm tuổi, ta bảy mươi bốn tuổi. Tương đối mà nói, ngang cấp nhau thì Thể châu sư đánh không lại Ý châu sư, nhưng Thể châu sư ưu điểm lớn nhất chính khả năng chống lại tuổi tác rất mạnh. Dù sao thì chúng ta được tăng phúc chính là thân thể, còn bọn họ lại có khả năng không chế nguyên tố. Chẳng qua, chỉ cần trở thành Ngự châu sư, ít nhất cũng sẽ có một trăm năm mười năm tuổi thọ. Còn các người Thiên châu sư lại càng kinh khủng, mấy lão quái vật đã ngoài hai trăm tuổi kia có ai không phải là tồn tại có thể dậm chân một cái chấn động khắp tứ phương đâu? Con đường người phải đi còn rất dài, rất lâu, cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa.”

Chu Duy Thanh nghe vậy mừng rỡ, “Nguyên lai là Thiên châu sư có thể sống nhiều năm như vậy a, cái này thật sự là một vốn bốn lời. A, tiền bối, trong này còn thừa lại chín mươi chín tờ quyển trục cũng phải là của ta đúng không?”

Phong Vũ cầm hộp gỗ đưa cho Chu Duy Thanh, mỉm cười nói: “Tiểu gia hỏa, người có biết vì cái gì ta đối với người coi trọng không?”

“Vì cái gì?” Chu Duy Thanh thật cẩn thận tiếp lấy cái hộp gỗ, sau đó nhanh tay thu vào bên trong tay nải.

Phong Vũ nói: “Bởi vì người không có giả làm quân tử. Chân tiểu nhân so với quỷ quân tử tốt hơn nhiều, huống chi người tên hài tử này cũng không hẳn là tiểu nhân. Đường nhiên, ta cảm thấy rất kỳ quái, người còn nhỏ tuổi, một thân vô sỉ này là học được của ai a.”

Chu Duy Thanh trong đầu nhất thời hiện ra hình tượng một lão già có khuôn mặt đáng khinh, cũng không phải là lão cha hắn. Cười hắc hắc, trả lời: “Cái này không thể nói, không thể nói a.”

49. Chương 14: Thể Châu Ngưng Hình Sáo Trang (1)

Hai người đi ra khỏi cái phòng trống, đi vào đi ra tổng mới chỉ hết một khắc mà thôi, Chu Duy Thanh đi theo Phong Vũ, suy tư không thôi. Hắn càng ngày càng tò mò ảo ảnh con hai cánh hắc hổ thường xuyên xuất hiện trong đầu mình là cái gì. Không hề nghi ngờ, hắn có thể trở thành Thiên Châu Sư, tu luyện Bất Tử Thần Công, thậm chí là thuận lợi ngưng hình đều liên quan mật thiết đến hạt châu màu đen nuốt được kia.

Trở lại chính đường, Phong Vũ vừa vào cửa liền thấy Hô Duyên Ngạo Bác đang đi qua đi lại, rõ ràng có chút nôn nóng.

“Ồ? Sao các người trở lại nhanh vậy?” Hô Duyên Ngạo Bác nghi hoặc nhìn Phong Vũ và Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói: “Thu phục xong thì phải trở lại chứ?”

Phong Vũ nói: “Hô Duyên lão nhân, ta cảm thấy được chúng ta gặp một cái thiên tài chân chính, lần đầu tiên ngưng hình liền thành công, loại tình huống này người gặp qua bao giờ chưa? Dù sao ta ngay cả nghe cũng chưa nghe bao giờ.”

Hô Duyên Ngạo Bác vẻ mặt giật mình nhìn chằm chằm Chu Duy Thanh: “Tiểu huynh đệ, cứ chớ vận của người dầm cũng thật chuẩn a. Một tờ liền thành công? Vậy mấy tờ còn lại đâu?” Giống như Chu Duy Thanh thích nói bậy vậy, cái tính keo kiệt của hắn cũng đã xâm nhập cốt tủy từ lâu..

Về mặt Chu Duy Thanh trong nháy mắt trở nên chính khí lẫm lẫm: “Hô Duyên tiền bối, cái gì đã đưa tặng rồi không lẽ còn thu hồi lại sao?”

Hô Duyên Ngạo Bác bị hắn nói, vẻ mặt xấu hổ: “Chẳng lẽ đây mới thật sự là thiên ý hử?”

Phong Vũ nói đùa: “Xem ra kẻ keo kiệt như người lần này cũng bị vật lòng a. Không cần do dự nữa, quyết nhanh đi.”

Hô Duyên Ngạo Bác thở dài một tiếng, hai tay ôm lấy cái bụng thổ địa của mình: “Được rồi, người cũng không cần nói thêm vào. Xú tiểu tử, người cho ta xem Ý Châu của người đi, chỉ cần xác định là Kim Lục Miêu Nhân của Không Gian Hệ Thiên Châu Sư, đồ đệ này ta thu rồi. Về sau tất cả những gì ngưng hình, thác ấn của người ta đều phụ trách cả. Cái này hẳn là được rồi a.”

Chu Duy Thanh lập tức lắc đầu.

Hô Duyên Ngạo Bác cả giận nói: “Người còn muốn như thế nào nữa?”

Chu Duy Thanh ủy khuất nói: “Tiền bối, người không cần hung dữ như vậy a. Người cứ nghĩ xem, vợ chồng vốn là nhất thể, lão bà của ta đâu? Hơn nữa, còn muốn thêm một điều kiện là không được hạn chế tự do của ta.”

Hô hấp của Hô Duyên Ngạo Bác nhất thời trở nên dồn dập: “Tiểu tử, đây là lừa đảo. Ta chưa bao giờ thấy đệ tử như người.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói: “Người vắt cổ chày ra nước như ngài ta cũng lần đầu nhìn thấy nha. Tập dần thành quen, tập dần thành quen a.”

Hô Duyên Ngạo Bác vẻ mặt thống khổ Phong Vũ, Phong Vũ ngẩng đầu nhìn trời, bộ dáng như không liên quan gì đến mình vậy.

“Phong Vũ lão nhân, người cũng không thể cổ vũ không vậy a. Sau này Ý Châu thác ấn của bọn họ người phụ trách, ngưng hình ta qua, thế nào?”

Phong Vũ gật gật đầu, nói: “Lục châu dưới, ta phụ trách. Dù sao cũng là nhàn rồi, ở cùng một chỗ với người trẻ tuổi dù sao cũng tốt hơn ở cùng với lão già người.”

Hô Duyên Ngạo Bác hừ một tiếng, nói: “Được rồi, tiểu tử, điều kiện của người ta đáp ứng cả. Chỉ cần người có thể ở lĩnh vực chế tác ngưng hình quyển trục siêu việt ta, ai đi hạn chế tự do của người làm gì? Nhanh đưa Ý Châu cho ta xem.”

Trông mắt Chu Duy Thanh xoay động, nói: “Vây trước tiên người cứ dùng bản mạng châu của người phát thẻ đã, nếu Ý Châu của ta bên trong có Không Gian Hệ, người sẽ thu ta làm đồ đệ, cả ba điều kiện kia cũng phải thẻ vào.” Khi hắn thẻ có thể dùng tên giả để ăn gian, nhưng từ vẻ mặt của Thượng Quan Băng Nhi có thể thấy, đối với Ngự Châu Sư, sử dụng bản mạng châu để thẻ là một lời thẻ rất nặng.

Hô Duyên Ngạo Bác mắng: “Chưa thấy tiểu tử nào giáo hoạt như người.” Hắn tuy keo kiệt, nhưng đã quyết thì sẽ làm, nâng tay trái của mình lên, nhất thời một tầng ngân quang lãnh đạm bao phủ cả thân thể hắn. Chu Duy Thanh thấy rõ ràng tổng cộng có thất khẩu Miêu Nhân Ý Châu màu xanh lá đồng thời xuất hiện trên cổ tay hắn, yên lặng xoay tròn.

Thất khẩu Không Gian Hệ Ý Châu, đây là hạ vị Ý Tông nha! Béo lão nhân này không chỉ là Ngưng Hình Sư, còn là một vị hạ vị Ý Tông, thật sự đúng là người không thể nhìn tướng mạo mà.

Không Gian Hệ Ý Châu Sư Ý Châu chính là loại miêu nhân màu xanh lá này, mà Thiên Châu Sư Ý Châu lại là cực phẩm trong Miêu Nhân Bảo Thạch, cũng chính là Kim Lục Miêu Nhân mà Hô Duyên Ngạo Bác nói.

Thất khẩu miêu nhân màu xanh lá như bảy con mắt, lóe ra quang mang quỷ dị. Hô Duyên Ngạo Bác trịnh trọng lấy bảy khẩu bản mạng châu thẻ, dựa theo yêu cầu của Chu Duy Thanh phát ra lời thẻ. Khi hắn nói xong câu cuối cùng, thất khẩu Miêu Nhân Ý Châu đồng thời hiện lên một đạo hào quang, ngưng kết thành một cái quang văn màu bạc ở trên không, sau đó biến mất vào trong mi tâm của Hô Duyên Ngạo Bác.

Hô Duyên Ngạo Bác phát lời thẻ xong, trong lòng ít nhiều có chút khó chịu, hừ một tiếng, không kiên nhẫn nói: “Tiểu tử, như vậy được rồi a. Nhanh đi.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói: “Hai vị tiền bối, thời khắc chứng kiến kỳ tích sắp tới, tìm các người không có bệnh a? Ngàn vạn lần không cần bị thiên tài Ý Châu như ta dọa xỉu đấy.”

Hô Duyên Ngạo Bác tức giận nói: “Xú tiểu tử, người nói gở nhiều vậy, Kim Lục Miêu Nhân ta cũng không phải chưa thấy qua...” Khi hắn mới nói đến đây, Chu Duy Thanh đã vén ống tay áo bên trái lên, phóng xuất

Ý Châu từ Thái Uyên Huyết ra, tiếng nói hần im bật.

Phong Vũ trước vốn nhìn Chu Duy Thanh đùa giỡn Hồ Duyên Ngạo Bác, vẻ mặt cười cười, nhưng khi Ý Châu của Chu Duy Thanh thật sự xuất hiện trước mặt hần và Hồ Duyên Ngạo Bác, sắc mặt của hần cũng ngưng kết lại.

Đồng dạng là miêu nhân, hơn nữa trên cổ tay Chu Duy Thanh chỉ có một viên, nhưng mà màu của nó không phải màu vàng, cũng không phải xanh lá, mà là màu đỏ của hoa hồng, tựa như Hồng Bảo Thạch cao quý vậy.

Phong Vũ và Hồ Duyên Ngạo Bác cũng đã tung hoành hơn 60 năm trong Ngự Châu Sư giới, nhưng khỏa Miêu Nhân Bảo Thạch kỳ lạ này vẫn là nhìn thấy lần đầu.

Nháy mắt bên trong gian trở nên yên tĩnh đến quỷ dị, Phong Vũ và Hồ Duyên Ngạo Bác đều chằm chằm nhìn khỏa Ý Châu trên cổ tay trái của Chu Duy Thanh.

“Màu đỏ, sao lại là màu đỏ?” Hồ Duyên Ngạo Bác rút cục thì thảo mở miệng.

Chu Duy Thanh xoay người, đẩy cửa phòng ra, đi ra ngoài: “Hai vị tiền bối, mời đi theo nhìn lại lần nữa.”

Hồ Duyên Ngạo Bác và Phong Vũ vội vàng đi theo ra ngoài, lúc này bọn họ không chỉ giật mình, mà còn đồng thời há mồm. Vẫn là khỏa Ý Châu kia, vẫn là miêu nhân, nhưng lúc này màu của nó lại là màu lam lục thâm thúy.

Chu Duy Thanh vẻ mặt vô tội nói: “Vừa rồi ta đã nhắc nhở hai người rồi, đây là lúc nhìn thấy kỳ tích mà.”

50. Chương 14: Thử Châu Ngưng Hình Sáo Trang (2)

Đột nhiên Phong Vũ lao lên, che Ý Châu trên cổ tay trái hần lại, vội nói: “Mau thu lại.”

Chu Duy Thanh bị động tác của hần làm hoảng sợ, nhưng động tác của Phong Vũ thật sự quá nhanh, hần vội vàng vận chuyển luồng khí xoáy của Thái Uyên Huyết, thu hồi Ý Châu.

Khi Ý Châu tiêu thất, Phong Vũ và Hồ Duyên Ngạo Bác đồng thời thở nhẹ ra một hơi, ngay sau đó Phong Vũ kéo tay Chu Duy Thanh, thân hình chợt lóe lên cũng đã trở vào phòng, hơn nữa trong nháy mắt đã đóng kỹ cửa phòng. Hồ Duyên Ngạo Bác giống như đã diễn luyện với hần vô số lần, tay trái nâng lên, khỏa Miêu Nhân Ý Châu thứ ba sáng rực lên, một tầng ngân sắc quang mang khuếch trương ra, bao phủ toàn bộ căn phòng. Chu Duy Thanh tuy không biết hần đang làm gì, nhưng khi màu bạc quang mang này mở ra, hần không còn nghe thấy tiếng côn trùng kêu, chim hót vãn vãn nữa.

Phong Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Hồ Duyên Ngạo Bác, sắc mặt của hần trở nên vô cùng quái dị, thấp giọng nói: “Đây là kỳ tích hay là thần tích? Thật sự có loại Ý Châu này?”

Ngân quang trên người Hồ Duyên Ngạo Bác chợt lóe, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy mắt hoa lên, bụng của béo lão nhân cũng đã đụng vào hần, hai tay gắt gao nắm lấy bờ vai hần, thanh âm dồn dập hỏi: “Chu Tiểu Béo, người nói cho ta biết, Ý Châu của người ngoài Không Gian Hệ, có Phong thuộc tính hay không?”

Chu Duy Thanh kinh ngạc nói: “Làm sao người biết? Người có thể nhìn ra thuộc tính Ý Châu của ta?”

Cả người Hồ Duyên Ngạo Bác giống như hóa đá, dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, ngay sau đó hần đã buông tay Chu Duy Thanh, lui về phía sau hai bước, hai tay chống nạnh.

“Oa ha ha, oa ha ha, ha ha ha ha...” Tiếng cười điên cuồng chợt bùng nổ, âm thanh cười của Hồ Duyên Ngạo Bác quả thật quá lớn, không chỉ Chu Duy Thanh mà Phong Vũ cũng bị hoảng sợ. Nhưng béo lão nhân vẫn đứng đàng kia khua tay múa chân, nhìn có vẻ hưng phấn vô cùng.

Chu Duy Thanh mặc danh kỳ diệu nhìn Phong Vũ, nói: “Phong tiền bối, Hồ Duyên tiền bối không phải động kinh à?”

Phong Vũ thật sâu nhìn Chu Duy Thanh một cái, thì thào nói: “Hâm mộ và ghen tị a! Tiểu tử, người mới nhất châu mà thôi, làm sao lại để người ta dễ dàng nhìn thấy Biển Thạch Miêu Nhân như vậy? Hóa ra trên thế giới này thật sự có Biển Thạch Miêu Nhân. Hô Duyên lão nhân đương nhiên phải điên cuồng, thu đệ tử có Biển Thạch Miêu Nhân Ý Châu, đừng nói là hắn, cho dù Thiên Châu Sư tu vi vượt cửu châu cũng muốn cười toé tóe cơ. Hắn cũng không phải biết người có Phong thuộc tính, mà là hý vọng. Quả nhiên người có thật. Có thể có cùng lúc Không Gian và Phong thuộc tính, có thể nói người thiên sinh để làm Ngưng Hình Sư, hơn nữa còn là loại người ưu tú nhất.”

Hô Duyên Ngạo Bác cũng đã cười xong, khi nhìn Chu Duy Thanh giống như nhìn hi thế trần bảo vậy: “Xú tiểu tử, nga, không không, đồ đệ bảo bối của ta, người sớm nói người cùng lúc có hai loại Không Gian và Phong thuộc tính là được rồi! Nếu nói trước thì ta cần phải suy nghĩ cái rằm! Cho dù làm cho lão phu táng gia bại sản cũng chẳng sao. Đừng nói là Đại Sư Cấp Ngưng Hình Sư, cho dù là Tông Sư Cấp, Thần Sư Cấp người cũng có thể đạt tới.”

Chu Duy Thanh cười ha hả, bước lên hai bước, vỗ vỗ bả vai Hô Duyên Ngạo Bác, vẻ mặt đắc ý nói: “Lão sư, ngài đừng kích động, ta cũng sớm nói rồi mà, đây là thời khắc nhìn thấy kỳ tích. Bất quá... Ngài cười quả thật rất khó nghe.”

Hô Duyên Ngạo Bác vẻ mặt cười cười, bị Chu Duy Thanh châm chọc một câu hắn cũng chẳng để ý chút nào, hắn thật sự quá hưng phấn: “Xú tiểu tử, người không khiếm tốn một chút được à?”

Chu Duy Thanh nói: “Một vị lão sư khác của ta đã từng nói, khiếm tốn làm con người lùi bước, nếu như mình không vì mình kiêu ngạo, vậy người khác làm sao để cho người kiêu ngạo đây?”

Ý cười trên mặt Hô Duyên Ngạo Bác ngưng lại: “Người còn có lão sư?”

Chu Duy Thanh không thèm để ý nói: “Cùng hắn lẫn lộn hai năm, sao? Không thể có nhiều thêm vài cái lão sư sao? Bất quá người yên tâm, khi ta ở cùng với sắc lão nhân kia, bản mạng châu vẫn chưa thức tỉnh. Đã lâu chưa thấy hắn, ta cũng chẳng biết hắn đi đâu nữa.”

Hô Duyên Ngạo Bác lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Nếu bản mạng châu của người vừa thức tỉnh thì chưa đến 16 tuổi. Còn kém bao lâu nữa? Chế tác ngưng hình quyển trục phải qua 16 tuổi, huyết khí không đủ, không thể không chế tài liệu.”

Chu Duy Thanh mở trừng hai mắt, nói: “Lão sư, qua hai tháng nữa ta tròn 14 tuổi.”

“Cái gì? Người còn chưa đến 14 tuổi?” Hô Duyên Ngạo Bác giật mình trợn mắt.

Chu Duy Thanh đắc ý dào dạt nói: “Bó tay thôi, phát dục sớm ấy mà.”

Hô Duyên Ngạo Bác lắc lắc đầu, nói: “Ý ta không phải cái này, người mới 13 tuổi mà toàn nghĩ bậy trong đầu. Ta thực hoài nghi sư phó đầu tiên của người dạy người cái gì, khó trách người gọi hắn là sắc lão nhân, nhìn là biết chẳng phải thứ tốt gì. Mới 13 tuổi đã như vậy, nếu người trưởng thành thì cao đến đâu?”

“Ách...” Chu Duy Thanh nhúc nhúc: “Lão sư, ta kỳ thật là người đứng đắn, là mỹ thiếu niên bản tính thiện lương tinh khiết, không nhiễm một hạt bụi.”

“Phi.” Sau khi Hô Duyên Ngạo Bác thu Chu Duy Thanh làm đệ tử, vẻ mặt ngạo khí kia cũng đã sớm biến mất, cười nói: “Tiểu tử thú vị nhà người quả thật là một kẻ dở hơi, thật không biết vì sao thần tích như Biển Thạch Miêu Nhân lại xuất hiện trên người người. Bất quá người còn chưa đến 14 tuổi a, xem ra trong khoảng thời gian ngắn không thể học chế tác ngưng hình quyển trục với ta được rồi. Bây giờ người đang làm gì ở Thiên Cung Đế Quốc?”

Chu Duy Thanh nói: “Tòng quân. Ta là tân binh năm này, vừa mới gia nhập Thiên Cung Đế Quốc thứ năm liên đội, cung tiền binh tam doanh, lão bà của ta là tam doanh doanh trưởng, ta là thân binh của nàng.”

Phong Vũ thần sắc cổ quái nói: “Sau khi người tiến vào quân doanh mới thức tỉnh Thiên Châu phải không?”

Chu Duy Thanh gật gật đầu: “Làm sao ngài biết?”

Phong Vũ cười nói: “Tiểu tử ngốc, nếu trước khi tòng quân người đã là Thiên Châu Sư, lấy trình độ khuyết thiếu Thiên Châu Sư như Thiên Cung Đế Quốc còn không nâng người như bảo bối! Cô bạn gái nhỏ của

người lại được xưng là Thiên Cung Đế Quốc thế hệ trẻ đệ nhất thiên tài. Không sai, ở trong quân doanh cũng tốt, vừa lúc có thể che dấu năng lực của người. Trừ cô bạn gái nhỏ của người ra, không còn ai biết Ý Châu của người là Biển Thạch Miêu Nhân chứ?”

Chu Duy Thanh nói: “Còn có hai cái.”

Phong Vũ ngẩn ra. Bên kia, Hồ Duyên Ngạo Bác đã là dâng lên sát khí: “Nếu không được liền xử lý bọn họ diệt khẩu đi.”

Chu Duy Thanh ha ha cười: “Lão sư, ngài muốn tự sát sao? Ta nói hai cái kia không phải là ngài với Phong Vũ tiền bối sao?”

Hồ Duyên Ngạo Bác sững sốt một chút: “Xú tiểu tử, người nói chuyện đằng hoàng một chút cho ta. Phải nhớ kỹ trước khi đột phát lục châu tiến vào Thiên Tông cảnh giới. Cố gắng tận khả năng không để người khác biết người có Biển Thạch Miêu Nhân, nghe rõ chưa? Nếu không người sẽ phải đối mặt với hai loại người, một là không từ thủ đoạn mượn sức người, hai là không từ thủ đoạn muốn giết chết người.”

51. Chương 14: Thể Châu Ngưng Hình Sáo Trang (3)

Hồ Duyên Ngạo Bác nhìn bộ dáng đắc ý dào dạt của hắn, suýt nữa nhin không được tát hắn một cái: “Mẹ nó, lão tử bắt đầu hoài nghi việc thu người làm đồ đệ đến tột cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu tuổi về già của lão tử.”

Chu Duy Thanh hắc hắc cười nói: “Lão sư, người đã quên rồi sao? Vừa rồi người đã lấy bản mạng châu thể, hối hận cũng đã chậm nha.”

“Ta...” Nhất thời trong lòng Hồ Duyên Ngạo Bác dâng lên một loại cảm giác muốn bóp chết hắn vậy. Bất quá, rất nhanh sau đó hắn liền bình tĩnh trở lại. Dù sao hắn cũng không phải tiểu cô nương như Thượng Quan Băng Nhi, có một đồ đệ như vậy tuy làm hắn đau đầu, nhưng nhìn theo một góc độ khác, đồ đệ như vậy có năng lực sinh tồn hơn những đứa nhỏ thành thật khác nhiều.

“Lão sư, ta sai lầm rồi, ngài đừng nóng giận. Ngài nghe nói qua có nơi khác từng xuất hiện Biển Thạch Miêu Nhân Ý Châu không?” Chu Duy Thanh tỏ mò hỏi.

Hồ Duyên Ngạo Bác nhìn về phía Phong Vũ, hai người cơ hồ là đồng thời lắc đầu, Hồ Duyên Ngạo Bác nói: “Biển Thạch Miêu Nhân Ý Châu hẳn là đã từng xuất hiện, nhưng đó là thuộc loại linh vực của Thiên Châu Sư. Ta là Ý Châu Sư, Phong Vũ là Thể Châu Sư, hiểu biết với Thiên Châu Sư cũng chỉ có hạn mà thôi. Trên thế giới này có rất nhiều nơi thuộc loại chỉ riêng Thiên Châu Sư mà thôi. Ta tin rằng Thiên Châu Sư có được Biển Thạch Miêu Nhân Ý Châu là tồn tại, nhưng đến tột cùng ở đâu thì bó tay rồi.”

Chu Duy Thanh nói: “Thần bí như vậy a!”

Phong Vũ thở dài một tiếng nói: “Thiên Châu Sư tuy cũng thuộc loại Ngự Châu Sư, nhưng thực tế Thiên Châu Sư vượt qua Thể Châu Sư và Ý Châu Sư rất nhiều. Số lượng bản mạng châu càng nhiều, Thiên Châu Sư đồng cấp so với Thể Châu Sư và Ý Châu Sư lại mạnh hơn càng nhiều. Ta có được cửu khóa Thiên Châu, nhưng nếu so với Thiên Châu Sư cửu châu, quả thực là một ở trên trời mà một ở dưới đất vậy. Cho dù là một trăm thượng vị Thể Tông như ta cũng chưa chắc có thể đối phó được một vị thượng vị Thiên Tông. Tiểu Béo, người có may mắn như vậy nhất định phải quý trọng nó a.”

Chu Duy Thanh gật gật đầu, nói: “Ta sẽ .”

Hồ Duyên Ngạo Bác trầm ngâm nói: “Người đã lựa chọn tông quân rồi thì chờ nha đầu kia ngưng hình xong hồi doanh với nàng đi. Thiên Cung Đế Quốc lúc này không có chiến sự, quân doanh là nơi che dấu Biển Thạch Miêu Nhân Ý Châu của người tốt nhất. Nha đầu kia hẳn cũng sẽ che chở người, ở đây cố gắng tu luyện, tích tụ thực lực. Chờ người 16 tuổi, vì sự tự nhiên sẽ đến tìm người, truyền thụ phương pháp chế tác ngưng hình quyển trục.”

“Hào.” Chu Duy Thanh cực kỳ thống khoái đáp ứng, tuy hắn cũng muốn học cách chế tạo ngưng hình quyền trục, nhưng hắn lại càng luyện tiếu rời khỏi Thượng Quan Bằng Nhi hơn, có hai năm này vừa hay.

Hô Duyên Ngạo Bác tiếp tục nói: “Tuy rằng trong hai năm ngươi khó có thể tăng lên đến trung vị Thiên Sư, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, từ giờ trở đi, tất cả Thể Châu ngưng hình quyền trục đều phải trải qua sự cho phép của vi sư, tuyệt không thể dễ dàng sử dụng ngưng hình quyền trục khác.”

Chu Duy Thanh hắc hắc cười nói: “Lão sư ngài yên tâm, có miễn phí vì sao ta phải phí tiền đi mua? Huống chi ta cũng không có tiền.”

Hô Duyên Ngạo Bác nghiêm sắc mặt lại: “Ta cũng không nói giỡn với ngươi, đây là liên quan đến thành tựu tương lai của ngươi. Quên đi, đối với tiểu tử ngươi phải cho thấy cái lợi thực tế mới được. Phong Vũ, làm mẫu cho hắn xem.”

Phong Vũ ở chung với Hô Duyên Ngạo Bác nhiều năm, tự nhiên hiểu được ý của hắn, chỉ thấy sắc mặt hắn nghiêm túc, nâng tay phải lên, một tầng quang mang màu vàng từ cổ tay hắn sáng lên, phát tán ra bốn phía. Ngay sau đó, cửu khóa Phỉ Thúy Châu cùng xuất hiện trên cổ tay hắn.

Phong Vũ chính là Thể Châu Sư, cho nên Thể Châu của hắn là tạp sắc Phỉ Thúy. Ước chừng có một phần ba là Băng Chung, hai phần ba còn lại vậy mà toàn bộ đều là Phỉ Thúy hồng sắc, hồng phỉ trong Thể Châu đại biểu cho sự phối hợp.

Cửu khóa hồng phỉ thêm Băng Chung Phỉ Thúy Thể Châu xoay tròn quanh cổ tay Phong Vũ, tuy trên người hắn vẫn chưa bộc phát ra Thiên Lực cường đại, nhưng Chu Duy Thanh nhìn hắn chỉ cảm thấy loại cảm giác nhìn lên núi cao vậy.

Đúng lúc này, cửu khóa Thể Châu trên cổ tay Phong Vũ bay ra ngũ khóa, bởi vì tốc độ quá nhanh, Chu Duy Thanh thậm chí không nhìn thấy rõ trình tự của ngũ khóa Thể Châu này.

Ngũ khóa Thể Châu bay ra ngoài, phân biệt dừng ở mi tâm, ngực, bụng và hai vai của Phong Vũ. Ngay sau đó, ngũ khóa Thể Châu giống như bị hòa tan vậy, lặng yên hóa nhập vào trong cơ thể Phong Vũ, bắt đầu từ trên đầu. Đầu tiên xuất hiện là một cái song sắc mũ giáp, sau đó đến miếng hộ tâm ở ngực, rồi đến thất lưng bên hông, cuối cùng là hai miếng giáp vai.

Khi ngũ khóa Thể Châu ngưng hình xong, một màn kỳ dị hơn lại xuất hiện, mỗi một vị trí áo giáp đều tràn ra quang mang cùng màu với bản thể, cơ hồ trong nháy mắt các quang mang này chạm vào nhau, nguyên bản chỉ năm miếng giáp lại biến thành một bộ áo giáp hoàn chỉnh, tuy rằng nhìn qua, trừ năm vị trí kia, mấy nơi khác đều có vẻ có chút hư ảo, nhưng chung quy vẫn bảo hộ toàn thân Phong Vũ.

Thân áo giáp này tuy không huyền lệ bao nhiêu, cũng không có hoa văn dư thừa, nhưng nhìn qua lại vô cùng phối hợp, làm cho người ta có một loại cảm giác lực lượng mãnh liệt vậy. Phong Vũ sau khi ngưng hình ra cái áo giáp này, giống như biến thành một người khác vậy, gờ tay nhắc chân đều mang theo một đạo quang mang hư ảo, tựa hồ chỉ cần hắn gờ tay nhắc chân đều bộc phát ra lực lượng hủy diệt vậy.

Hô Duyên Ngạo Bác thân là ngưng hình quyền trục chế tác đại sư, ở một bên giải thích: “Thấy rõ rồi chứ. Nếu chỉ là bình thường ngưng hình, ngũ khóa Thể Châu này có thể nói đều là phế vật, đều chỉ có thể phòng ngự một vị trí rất nhỏ mà thôi, cho dù là ngũ kiện thì sao? Nhưng khi ngũ mai Thể Châu này ngưng hình xong bảo vệ là toàn thân thì khác. Có một thân áo giáp này, cho dù là đối mặt với thượng vị Thiên Tông, hắn ít nhất có thể ngăn cản mấy cái công kích liên tục mà không bị giây sát.”

“Đây là Thể Châu ngưng hình chung cực áo nghĩa ngưng hình sáo trang. Nếu ngưng hình quyền trục là cùng một sáo trang, ngưng hình trên cùng một Ngự Châu Sư, sẽ sinh ra sáo trang tăng phúc chất chồng, đồng thời có thể câu thông với nhau. Nếu muốn chế tác ngưng hình sáo trang quyền trục, ít nhất cũng phải Đại Sư Cấp như ta. Nhưng cho dù là ta, nhiều nhất cũng chỉ có thể chế tạo ra ngũ khóa hoặc lục khóa Thể Châu ngưng hình sáo trang. Mà Thể Châu sáo trang ngưng hình số lượng càng nhiều, sáo trang càng cường đại.”

“Nghe nói, Tông Sư Cấp Ngưng Hình Sư có thể chế tạo ra ngưng hình tổ hợp sáo trang đến bát khóa Thể Châu, chỉ có Thân Sư mới có khả năng tạo ra mười khóa Thể Châu ngưng hình sáo trang mà thôi. Người bây giờ đã ngưng hình Phách Vương Cung. Tương lai nhiều nhất còn mười một khóa Thể Châu, đương

nhân đây là dưới tình huống người có năng lực đột phát Thiên Tông. Nhưng nói gì thì nói, lấy thiên phú của người, có được Biến Thạch Miêu Nhân, điều này thực có thể xảy ra. Bởi vậy, từ sau khóa Thể Châu này, người nhất định phải vì Thể Châu ngưng hình sáo trang của người mà chuẩn bị. Tuyệt không thể lãng phí một khóa Thể Châu nào cả.”

52. Chương 14: Thể Châu Ngưng Hình Sáo Trang (4)

Hô Duyên Ngạo Bác nói xong chuyện này, trong mắt cũng toát ra vẻ kiêu ngạo: “Nếu có một ngày, đệ tử của ta có thể có được một bộ Thần Sư Cấp ngưng hình sáo trang mười món, coi như ta sống không uổng phí đời này. Tiểu Béo, về ngưng hình quyền trực người không cần quan tâm, người chỉ cần cố gắng tu luyện là được. Hai năm này với người rất trọng yếu, không cần phân tâm qua chế tác ngưng hình quyền trực, cần phải toàn lực tu luyện, hiểu chưa?”

Chu Duy Thanh vẽ mặt dứ khoát nói: “Lão sư yên tâm, không cần người nói ta cũng cố gắng.” Vì ngưng hình sáo trang bảo mệnh này, hẳn tuyệt sẽ không nhàn hạ.

Người còn sống chỉ cần có mục tiêu sẽ không sẽ cảm thấy sống uổng, cũng phải có mục tiêu phấn đấu mới có thể cố gắng hết mình, tựa như Chu Duy Thanh lúc này vậy. Hắn tuy tâm tư giảo hoạt, nhưng cũng không phải đồ lười. Nhất là từ khi phiên cửa Thiên Châu Sư này mở rộng ra với hắn, gây cho hắn đủ loại năng lực thần kỳ, đủ loại kiến thức kỳ lạ làm cho hắn cực kỳ muốn trở nên cường đại hơn.

Hô Duyên Ngạo Bác giải trừ màn hào quang màu bạc, Phong Vũ cũng thu hồi ngưng hình sáo trang của mình, mỉm cười nói: “Vậy người cứ ở lại căn phòng kia tu luyện đi. Ăn uống có người hầu lo. Buồng vệ sinh ở phía trái ấy. Chờ tiểu cô nương kia ngưng hình xong rồi cùng rời đi thôi. Nếu người muốn ra ngoài đi dạo, nói với ta hoặc lão sư người một tiếng là được.”

“Đa tạ Phong Vũ tiên bối. Lão sư, vậy ta đi trước.” Nói xong, Chu Duy Thanh xoay người đi ra ngoài, khi đến cửa, hắn bỗng dừng bước, quay đầu, hướng về phía Hô Duyên Ngạo Bác cười hắc hắc nói: “Lão sư, ta cảm thấy ngài nên giảm béo một chút đi.” Nói xong câu đó, cũng không chờ Hô Duyên Ngạo Bác phản ứng đã xoay đầu bỏ chạy.

Hô Duyên Ngạo Bác nhìn nhìn cái bụng tròn vo của mình, Phong Vũ cũng đã cười ha hả không ngớt.

Hô Duyên Ngạo Bác bắt đầu lắc đầu: “Thằng nhãi đồ hơi này, sớm muộn cũng có ngày tức chết với hắn thôi.”

Phong Vũ mỉm cười nói: “Thật tình giống hắn còn không được à? May sao đứa nhỏ này xuất thân từ Thiên Cung Đế Quốc, nếu là Phỉ Lệ Đế Quốc chẳng lẽ còn đến lượt người thu hắn làm đệ tử sao?”

Hô Duyên Ngạo Bác cười nói: “Cái này gọi là ‘hữu phúc chi nhân bất dụng sầu’ (người có phúc không cần lo - DG). Ta vốn tưởng rằng cả đời này cũng chỉ như vậy, cũng không nghĩ đến ông trời lại tặng cho ta một phần đại lễ như vậy. Phong Vũ lão nhân, người tính khi nào thì mang đồ đệ bảo bối của ta ra ngoài thác ẩn kỹ năng?”

Phong Vũ lắc lắc đầu, nói: “Ta xem tạm thời không nên cho hắn tiến hành Ý Châu thác ẩn thì tốt hơn.”

Hô Duyên Ngạo Bác sững sờ: “Vì sao?”

Phong Vũ nói: “Đứa nhỏ này tính cách hiếu động, nếu Biến Thạch Miêu Nhân của hắn thác ẩn kỹ năng rồi, khó mà bảo toàn hắn sẽ không sử dụng, bị người phát hiện thì phiền. Cứ chờ hai năm sau rồi tính. Khi đó cho hắn là khóa bản mạng châu thứ hai của hắn cũng đã luyện thành. Có hai khóa Ý Châu lại đi thác ẩn sau, đối mặt với đối thủ hắn cũng đủ khả năng tự bảo vệ.”

Hô Duyên Ngạo Bác gật gật đầu, nói: “Cũng có đạo lý. Đứa nhỏ này lưng mang trường cung, trong quân đội hắn là cung tiễn thủ. Hắn lựa chọn thật không sai. Biến Thạch Miêu Nhân ít nhất là ba loại thuộc tính, vừa rồi quên hỏi hắn còn loại thuộc tính gì khác nữa.”

Phong Vũ cười nói: “Quên đi, không cần sớm hỏi như vậy. Trong một ngày mà chịu nhiều kích thích quá thì không tốt cho cơ thể. Tiểu tử này thật là một kẻ thú vị.”

Chu Duy Thanh cũng không có phản hồi phòng mình, mà trực tiếp đến ngoài cửa phòng của Thượng Quan Băng Nhi, đưa tay gõ gõ vài tiếng, hỏi: “Lão bà, người ngưng hình xong chưa?” Nếu Phong Vũ nói một ngày cũng chỉ có thể ngưng hình một lần, Thượng Quan Băng Nhi dù thành công hay thất bại, ngày đầu tiên ngưng hình hẳn là xong rồi.

Quả nhiên, cửa mở, Thượng Quan Băng Nhi vẻ mặt xấu hổ xuất hiện trước mặt Chu Duy Thanh, hạ giọng nói: “Ai là lão bà người? Lăn tới đây.” Một tay nhéo lỗ tai hắn, kéo vào trong phòng mình.

“Ai u, đau chết, lão bà, người lại muốn mưu sát chồng a? Đây chính là tội lớn nha.” Chu Duy Thanh tuyệt đối thuộc cái loại thịt hồng miệng không hồng, vẫn không quên chiếm tiện nghi ngoài miệng.

“Người còn dám nói?” Thượng Quan Băng Nhi nhéo hắn cái lỗ tai, tay nhéo chín mươi độ một cái, làm Chu Duy Thanh kêu đau liên tục, luôn miệng bảo không dám, lúc này Thượng Quan Băng Nhi mới buông hắn ra.

Phòng này giống y như phòng của Chu Duy Thanh, cũng là trống rỗng không có gì cả. Chu Duy Thanh nhìn thoáng qua hộp gỗ dưới đất: “Lão bà, nga, không, doanh trưởng, người ngưng hình ra sao rồi?”

Thượng Quan Băng Nhi sắc mặt thoáng tốt lên vài phần: “Hôm nay đã ngưng hình qua rồi, ta đang tu luyện để khôi phục Thiên Lực. Nhiều ít có chút thể hội a. Người cũng phải không ngừng thể hội năng lượng ẩn chứa bên trong quyển trục khi ngưng hình nha. Lúc đầu thất bại là tất nhiên, nhưng chỉ cần chúng ta cảm thụ quyển trục càng sâu, càng có thể thành công hơn.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nhún vai, nói: “Lại là, ta đã thành công a!”

Thượng Quan Băng Nhi tức giận nói: “Không được xuy ngư (thối trâu..., ý nói ba hoa, khoác lác - DG). Người vô sỉ một chút coi như xong, ta ghét nhất người khoác lác.”

Chu Duy Thanh vẻ mặt vô tội nói: “Ta nếu muốn thối thì cũng thối người, tuyệt không ”thối trâu“. Đáng tiếc bây giờ Thiên Lực ta không đủ, nếu không ta đã đem thanh Phách Vương Cung thật suất kia ra cho người xem rồi.”

Thượng Quan Băng Nhi bất khả tư nghị nói: “Người thật sự ngưng hình thành công ?”

Chu Duy Thanh ưỡn ngực, nói: “Có cái lão công thiên phú dị bẩm như ta, người có phải thực kiêu ngạo hay không?”

Trong lòng Thượng Quan Băng Nhi lúc này tràn ngập khiếp sợ, cũng chưa chú ý Chu Duy Thanh chiếm tiện nghi nàng, lẩm bẩm: “Không có khả năng a! Làm gì có chuyện lần đầu ngưng hình đã thành công. Chẳng lẽ Phong Vũ tiên bối có phương pháp đặc thù gì giúp người?”

Chu Duy Thanh lắc lắc đầu, đem tất cả những gì phát sinh nói với nàng một lần, kể cả việc Hắc Ám, Tà Ác thuộc tính phụ trợ cũng nói ra. Thiên Châu của hắn thức tỉnh đều dựa vào Thượng Quan Băng Nhi Bích Tỳ Vi Tế mới thành, căn bản không cần giấu diếm. Thượng Quan Băng Nhi nếu muốn hại hắn, một trăm hắn cũng đã chết rồi. Cho nên từ sau khi rời nhà đi, nàng là người hắn tin nhiệm nhất.

Nghe xong Chu Duy Thanh tường thuật toàn bộ quá trình, trong mắt Thượng Quan Băng Nhi không khỏi toát ra một tia hâm mộ: “Người vẫn quá mạo hiểm. Bí mật về Biển Thạch Miêu Nhân này, càng ít người biết càng tốt.”

Chu Duy Thanh bất đắc dĩ nói: “Chúng ta miễn phí sử dụng ngưng hình quyển trục của người ta, nếu không có công đạo trở lại, lấy cá tính keo kiệt của lão sư ta, hẳn không dễ dàng cho chúng ta rời đi a! Hơn nữa có bản mạng châu lờn thê làm cam đoan, ta cũng không sợ cái gì cả.”

53. Chương 14: Thể Châu Ngưng Hình Sáo Trang (5)

Chu Duy Thanh hắc hắc cười nói: “Không phải ta, là chúng ta. Lão sư đáp ứng giúp cả hai ngưng hình, thác ấn.”

“Ta không cần.” Thượng Quan Băng Nhi lãnh đạm nói, “Ta bây giờ không có tiền, nhưng chờ đến lúc ta có tiền, ta sẽ mang tiền đến trả cho Hồ Duyên tiền bồi về Ngự Phong Ngoa ngưng hình quyền trục này. Còn có, Chu Tiểu Béo, ta nói rõ lại lần nữa, ngươi là ngươi, ta là ta, ta và ngươi không có chút quan hệ gì cả. Ta tu luyện hoàn toàn dựa vào bản thân mình cố gắng, sẽ không liên quan gì đến ngươi cả.”

Nhìn quang mang kiên định trong mắt Thượng Quan Băng Nhi, Chu Duy Thanh trầm mặc.

Thượng Quan Băng Nhi nói ra những lời này lòng nàng cũng khó chịu, nhưng nàng tuyệt đối không muốn vì miễn phí ngưng hình, thác ấn mà để Chu Duy Thanh tùy ý chiếm tiện nghi của mình, cho dù là bằng miệng cũng không được. Cứ việc nàng đã thất thân cho hắn, nhưng nàng tuyệt đối không để người khác giẫm lên tôn nghiêm của mình. Nàng còn nhớ rõ, lúc còn rất nhỏ, mẫu thân đã từng nói với nàng, muốn người khác tôn trọng mình, như vậy nhất định mình phải có sự tự tôn trước đã.

Nhìn bộ dáng trầm mặc của Chu Duy Thanh, Thượng Quan Băng Nhi nghĩ hắn sinh khí, trong lòng cũng không khỏi có chút áy náy, vừa định nói cái gì đấy để dịu không khí đi một chút, Chu Duy Thanh đã lại ngẩng đầu lên.

Chu Duy Thanh giơ ngón tay cái về phía Thượng Quan Băng Nhi: “Hảo, doanh trưởng, ngươi không hổ là tử tước của Thiên Cung Đế Quốc chúng ta. Tự tôn, tự mình cố gắng, còn tự ái nữa. Thông qua lần nói chuyện này, ta phát hiện ta càng hiểu ngươi hơn, cũng càng ái mộ ngươi nữa. Cái này cũng làm ta kiên định thêm tín niệm theo đuổi ngươi. Ngươi nhất định sẽ trở thành lão bà của ta rồi.”

Nhìn bộ dáng nghiêm trang lại nói năng bậy bạ của hắn, Thượng Quan Băng Nhi chỉ cảm thấy cả người vô lực, tên vô sỉ này làm sao sinh khí được? Chỉ do mình nghĩ nhiều mà thôi.

“Tên vô lại nhà ngươi, cút ra ngoài cho ta. Ta không bao giờ cho ngươi cơ hội đâu.”

Một khắc trước còn nghiêm trang, giờ khắc này Chu Duy Thanh lại biến thành thâm tình vô vàn, ánh mắt tràn đầy thâm tình nhìn Thượng Quan Băng Nhi, nói: “Sao ngươi biết nhũ danh của ta?”

Thượng Quan Băng Nhi nghe nhưng không hiểu, nghi hoặc nhìn hắn: “Ý ngươi là sao?”

Chu Duy Thanh tiếp tục ‘thâm tình’ nhìn nàng: “Ta là nói, nhũ danh của ta là vô lại a!”

“Cút ——” Thượng Quan Băng Nhi bay lên, một cước đá bay người này, nàng không biết tiếp tục ở chung với hắn trong chốc lát nữa thì mình có bị điên hay không.

Chu Duy Thanh bay ra ngoài, lăn đi mấy thước thật, sau đó lại nhảy đứng lên, nhưng hắn cũng không ra khỏi phòng mà đưa đầu ra ngoài cửa nhìn nhìn.

Khi Thượng Quan Băng Nhi chuẩn bị đá một cước nữa vào mông hắn. Người này lại thần bí hề hề quay đầu sang. Hạ giọng nói: “Doanh trưởng, không giận nữa. Cho ta mượn ít tiền, ta có việc cần.”

Thượng Quan Băng Nhi nghi hoặc hỏi: “Ngươi vay tiền làm gì?”

Chu Duy Thanh bước lên một bước, muốn nói thầm với nàng, Thượng Quan Băng Nhi lại cảnh giác lui về sau: “Ngươi cứ đứng đó nói. Không nói rõ ràng ra đừng mong ta cho ngươi mượn.”

Chu Duy Thanh thấp giọng nói: “Ta muốn tự mình đi thác ấn Ý Châu.”

“Ấn?” Thượng Quan Băng Nhi kinh ngạc nhìn hắn, nói: “Vì sao? Không phải Phong Vũ tiền bồi sẽ giúp ngươi tiến hành thác ấn sao?”

Chu Duy Thanh hiên ngang lăm lăm nói: “Ta cảm thấy ngươi nói rất đúng, chúng ta không thể thiếu nhân tình của người ta nhiều được. Cho nên, ta quyết định tự mình đi thác ấn.”

Thượng Quan Băng Nhi hừ lạnh một tiếng: “Nói thật.”

Chu Duy Thanh nhất thời xịu mặt lại: “Chỉ biết không thể gạt được người, ta liền mượn hai ngàn kim tệ đi. Người không phải nói Ý Châu thác ẩn cần năm trăm kim tệ một lần sao? Ta muốn thử xem tăng phúc chất chồng của Hắc Ám và Tà Ác thuộc tính kia có xuất hiện trong quá trình Ý Châu thác ẩn không. Nếu cũng xuất hiện, chẳng phải nói ta cũng chỉ cần thác ẩn một lần là thành công sao?”

Thượng Quan Bằng Nhi nhân tình sáng lên: “Có đạo lý, bất quá, ta muốn đi với người.”

Chu Duy Thanh nói: “Người vẫn chưa yên tâm ta a? Ta sẽ không cầm tiền của người đi làm chuyện xấu đâu. Tiền lão bà đưa, đương nhiên muốn dùng vào chuyện đứng đắn.”

Sát khí trong mắt Thượng Quan Bằng Nhi dâng lên: “Chu Tiểu Béo, người gọi ta là gì?”

“Doanh trường, đương nhiên là doanh trường.”

Thượng Quan Bằng Nhi hừ một tiếng: “Ta đi với người cũng có thể dễ dàng giúp người che dấu hơn, nếu không chỉ một mình người rất dễ làm cho người ta hoài nghi.” Kỳ thật, ý của nàng là muốn giám thị người này có thật sự đi Thác Ẩn Cung hay không.

Chu Duy Thanh gật gật đầu, nói: “Ngày mai chúng ta đi thử xem, dù sao một ngày cũng chỉ có thể thác ẩn một lần, Thiên Lực hiện tại của ta không đủ.”

Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Sáng mai.”

Chu Duy Thanh nói: “Tốt. Hôm nay ‘chúng ta’ ‘nghỉ ngơi’ sớm một chút a.”

“Ít nói nhảm đi, đến tửu điểm trả phòng lại, sau đó chạy về tu luyện.” Thượng Quan Bằng Nhi phát hiện, ở chung một chỗ với Chu Duy Thanh, số lần mình tức giận sơ với trước kia không biết nhiều hơn bao nhiêu lần nữa. Cho dù là mình gia nhập quân đội, số lần nổi nóng cũng không phải ít, ngẫu nhiên cũng sẽ quát mắng một chút thủ hạ. Nhưng tổng lại so với người này kém rất nhiều a.

Chu Duy Thanh nói một tiếng với Hồ Duyên Ngạo Bác, sau đó nhanh chóng trả phòng, phản hồi tiểu viện. Lần này hắn cũng không quấy rầy Thượng Quan Bằng Nhi nữa mà quay về gian phòng của mình.

Cảm thụ một chút Thiên Lực của mình, Chu Duy Thanh phát hiện Thiên Lực mình tiêu hao khi ngưng hình và thử cung, nhờ công năng tự hồi phục của tứ đại tử huyệt đã khôi phục được gần một phần ba. Bằng vào ý niệm thúc dục hai khóa bản mạng châu, nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải, trong lòng hắn có vài phần ngứa ngáy khó chịu.

“Thật muốn tìm chỗ nào thử xem uy lực của Phách Vương Cung này. Đáng tiếc, Thiên Lực không đủ. Không biết Thiên Lực của ta khi sử dụng Phách Vương Cung này bắn được mấy tiễn đây. Khó trách mỹ nữ doanh trường nói Thiên Lực là căn bản của Ngự Châu Sư. Thiếu Thiên Lực quả thật khổ sở a!”

Từ sau khi đi vào Phi Đà Thành, Chu Duy Thanh có thể nói là mở rộng nhãn giới, có nhận thức hoàn toàn mới với chức nghiệp Thiên Châu Sư này. Lúc này thứ mà hắn muốn biết nhất là ngày mai đi thác ẩn Ý Châu lại có kỳ ngộ như thế này. Khóa hạt châu màu đen kia đến tột cùng là cái gì? Vì sao hai loại thuộc tính Hắc Ám và Tà Ác kia lại tự động dung hợp lại đây?

54. Quyển 3: Ý Châu Thác Ẩn – Chương 15: Tông Cấp Thiên Thú Ý Châu Thác Ẩn (1)

Hắn thở sâu một hơi, chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy khí lực, Thiên Lực tràn đầy cơ thể, số lượng cũng đã có chút gia tăng.

Đây là lần đầu tiên hắn dùng tu luyện thay thế giấc ngủ, tuy không có cảm giác thoải mái như giấc ngủ, nhưng loại cảm giác tinh lực dư thừa này lại tốt hơn ngủ một giấc.

Đẩy cửa ra, không khí tươi mát trong viện đập vào mặt, thở sâu, lại đem trọc khí trong cơ thể phun ra, nhất thời có loại cảm giác thư sướng.

Đột nhiên trong đầu hắn hồi tưởng lại câu nói cuối cùng khi vị đệ nhất sư phó kia trước khi ly biệt nói: “Hiện tại người nhiều nhất cũng chỉ là một tiểu vô lại, khoảng cách với vô lại chân chính còn xa lắm. Cảnh giới vô lại cao nhất là rõ ràng người chơi xấu, nhưng người ta lại cảm thấy người là một thân sĩ. Khi đối mặt với vô lại, người vô lại hơn hẳn, đối mặt với thân sĩ, người lại thân sĩ hơn cả hẳn. Chỉ có như vậy, người mới trở thành một gã vô lại chân chính, lưu manh chân chính.”

Khi đó Chu Duy Thanh mới chỉ 12 tuổi, đối với những lời này nửa tỉnh nửa mê, cũng không biết vì sao khi chấm dứt tu luyện, đẩy cửa phòng ra, một loại cảm giác hiểu ra xuất hiện, làm cho hắn tựa hồ hiểu ra được những lời này thêm vài phần.

Linh quang chợt lóe, Chu Duy Thanh giật mình lắm lắm: “Đúng vậy! Ta đã không phải là tên phế vật ngày xưa, căn bản không cần loại vô lại thủ đoạn thấp kém này che giấu. Ta là Thiên Châu Sư, Thiên Châu Sư là cái gì? Không phải có thể trở thành lưu manh chân chính sao?” Lúc này hắn tựa hồ như trưởng thành hơn một ít, lớn hơn cái tuổi 13 của hắn thêm một ít nữa.

Khi hắn đang tự nói với mình, cửa bên cạnh mở ra, Thượng Quan Băng Nhi đi ra, giơ hai tay lên, dùng sức duỗi thân một cái, dưới ánh nắng chiếu rọi, dáng người tuyệt mỹ hiện lộ trước mặt Chu Duy Thanh.

“Thật đẹp.” Chu Duy Thanh nhìn không được tán thưởng nói.

Thượng Quan Băng Nhi quay đầu nhìn lại, lạnh lùng trừng mắt hắn một cái. Chu Duy Thanh cười đáp lại: “Doanh trưởng, đi ăn cơm thôi.”

Nói xong, hắn tự bước đi trước về phía nhà ăn.

Thượng Quan Băng Nhi ngăn người, trong một khắc kia, nàng thậm chí còn tưởng rằng mình nhận sai người, Chu Duy Thanh nở nụ cười rạng rỡ làm nàng hoài nghi đó là tên Chu Tiểu Béo đáng khinh kia sao?

Trong toàn bộ quá trình ăn cơm, Chu Duy Thanh cũng không nói với Thượng Quan Băng Nhi câu nào, ráng ăn thật nhanh điểm tâm, lại nói với Hồ Duyên Ngạo Bác một tiếng rằng mình và Thượng Quan Băng Nhi phải đi ra ngoài một chút.

Ra khỏi tiểu viện, đi đến gần Thác Ẩn Cung, sắp tiến vào trong, Thượng Quan Băng Nhi rốt cục nhìn không được, nói với Chu Duy Thanh đang đứng cách mình ba thước: “Chu Tiểu Béo, người không sao chứ?”

Chu Duy Thanh tò mò nói: “Ta có thể có chuyện gì? Ta tốt lắm a!”

Thượng Quan Băng Nhi cũng không thể đến hỏi hắn: Sao người không nói bậy với ta nữa? Mang tâm tình nghi hoặc, hai người lại đi vào Thác Ẩn Cung.

Thiên Châu Sư trường bào và huy chương ngày hôm qua mới lĩnh là giấy thông hành tốt nhất, hai người thuận lợi đi vào trong đại sảnh.

“Doanh trưởng, phải bắt đầu thác ẩn ra sao?” Chu Duy Thanh hỏi.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Thác Ẩn Cung quy củ rất đơn giản, trừ bỏ căn phòng chúng ta đăng ký ngày hôm qua, còn thừa chín thông đạo phân biệt đi đến nơi nuôi dưỡng Thiên Thú khác nhau. Dựa theo trình tự là: Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Quang Minh, Hắc Ám, Không Gian, Sinh Mệnh bát đại thuộc tính. Mà trong cách cửa cuối cùng là Thiên Thú loại đặc thù thuộc tính hay biến dị thuộc tính.”

“Trong mỗi một cái thuộc tính khu vực, Thiên Thú đều chia làm ba cấp, giống như Ngự Châu Sư chúng ta, phân biệt là Sư Cấp, Tôn Cấp và Tông Cấp. Tiến vào Sư Cấp khu vực để thác ẩn, một lần 500 kim tệ, Tôn Cấp là 2000, Tông Cấp là một vạn.”

Chu Duy Thanh gật gật đầu, nói: “Vậy khi thác ẩn có gặp nguy hiểm gì không?”

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Nguy hiểm thì không có, người biết vì sao có bốn loại thuộc tính trong bát đại thuộc tính được xưng là thượng vị thuộc tính không?”

Chu Duy Thanh mờ mịt lắc đầu.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Đó là vì tứ đại thuộc tính này, mỗi loại đều có một cái năng lực đặc thù. Ví dụ như Không Gian Hệ người đã biết, có thể tu luyện thành Ngưng Hình Sư. Mà trong ba loại thượng vị

thuộc tính khác, Quang Minh và Hắc Ám có thể phong ấn, Sinh Mệnh có năng lực đặc thù là sống lại. Bởi vậy, bốn thuộc tính này được xưng là thượng vị thuộc tính.”

“Phong ấn? Sống lại?”

Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Thiên Thú được nuôi dưỡng trong Thác Ấn Cung đều bị Quang Minh hoặc Hắc Ám Thiên Châu Sư sử dụng năng lực cường đại phong ấn lại, bởi vậy khi tiến hành thác ấn hầu như không có nguy hiểm gì. Về phần Sinh Mệnh Ý Châu có năng lực sống lại kia so với việc luyện chế ngưng hình quyền trục còn khó hơn, hơn nữa cũng chỉ có một tỷ lệ nhất định.”

Chu Duy Thanh nói: “Nói như vậy, chẳng phải ta có thể lựa chọn Tông Cấp Thiên Thú để thác ấn? Cùng là thác ấn kỹ năng, Thiên Thú cấp bậc khác nhau có cái gì khác nhau?”

Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Thường Ngự Châu Sư đều tiến hành đồng cấp thác ấn, nếu người đi thác ấn Tôn Cấp Thiên Thú, như vậy tỷ lệ thành công so với Sư Cấp Thiên Thú là 1%, cũng chính là tổng tỷ lệ là một phần vạn, nếu là Tông Cấp, vậy thêm 1% của một phần vạn nữa.”

“Kỳ thật, dù thác ấn từ loại Thiên Thú bậc nào đi nữa, kỹ năng của Ý Châu chúng ta lúc đầu đều giống nhau, kỹ năng này sẽ theo số lượng Ý Châu của chúng ta tăng lên mà tự động tiến hóa. Chỉ là kỹ năng từ Thiên Thú đẳng cấp càng cao càng khó gặp mà thôi. Ví dụ như Sinh Mệnh thuộc tính Ý Châu Sư muốn có được kỹ năng sống lại, ít nhất phải thác ấn từ Tông Cấp Thiên Thú trở lên..”

Chu Duy Thanh chợt nói: “Ta hiểu. Doanh trưởng, người và ta cùng đi vào sao?”

Thượng Quan Bằng Nhi lắc lắc đầu: “Ta còn không tính toán thác ấn, tiền không đủ. Người đi thử xem phương pháp ngày hôm qua người nói a. Quy tắc nơi này rất đơn giản, chỉ cần đi vào là phải giao tiền ra, không được ở trong đây quá bốn tiếng. Bởi một người một ngày chỉ có thể thác ấn một lần, nên đi vào một lần giao tiền một lần. Ngày hôm sau lại đi vào thì lại phải giao tiền tiếp.”

Chu Duy Thanh trầm ngâm một lát, nói: “Doanh trưởng, vậy người cho ta mượn trước một vạn kim tệ, sau này nhất định ta sẽ trả lại người.”

Thượng Quan Bằng Nhi kinh ngạc nói: “Người muốn...”

Chu Duy Thanh nhếch miệng cười: “Coi như đi kiến thức một chút bộ dáng của Tông Cấp Thiên Thú là gì cũng được. Ta nhất định sẽ trả lại người.”

Thượng Quan Bằng Nhi trầm mặc một lát, sau đó từ trong người lấy ra một tạp phiến màu đỏ đưa cho Chu Duy Thanh: “Trong này có 5 vạn kim tệ. Người đi đi. Bất luận là thành công hay không, tạp phiến này cũng đủ cho người ném thử 5 lần, về sau người trả lại ta 5 vạn kim tệ là được. Có cần ta chờ người không?”

“Quên đi, doanh trưởng cứ trở về ngưng hình tiếp a.” Chu Duy Thanh biết đây là kim tệ trữ trị tạp, màu đỏ cao nhất có 5 vạn kim tệ, hẳn không nói thêm gì nữa, tiếp nhận tạp phiến liền đi đến thông đạo Phong thuộc tính kia.

55. Chương 15: Tông Cấp Thiên Thú Ý Châu Thác Ấn (2)

Chu Duy Thanh quay đầu lại cười với nàng một cái, đưa ra một cái thủ thế tự tin xong liền bước vào trong thông đạo.

Nhìn bóng hắc rời đi, Thượng Quan Bằng Nhi lông mi nhú lại, Chu Tiểu Béo này hôm nay vì sao đổi tính như vậy? Bình thường miệng hắc toàn nói bậy, không ngừng kích thích giới hạn của mình, nhưng hôm nay lại như một người khác, giống như hắc thật sự hàm hậu giống bề ngoài vậy.

Nàng không biết, Chu Duy Thanh sau khi đi vào thông đạo, nhéo nhéo mặt, hẳn cố nén không nói bậy, không biết vất vả đến đường nào nữa.

“Hình như có chút hiệu quả a! Xem ra, sắc lão nhân nói có chút đạo lý. Muốn cho mỹ nữ doanh trưởng tiếp thụ ta, vẫn như cũ là không được a.”

Đi thẳng theo thông đạo về phía trước, Chu Duy Thanh cảm thấy thông đạo này dường như có chút nghiêng nghiêng về phía dưới, đi chừng hai trăm thước mới bắt đầu có lối rẽ, thất quả bất nhiên một hồi mới thấy một căn phòng trống trải xuất hiện trước mặt hắn.

Bên trong phòng không có nhiều đồ vật này nọ lắm, chỉ có ba thông đạo lại xuất hiện trước mặt Chu Duy Thanh, phía trên ghi ba chữ thiếp vàng thật lớn Sư, Tôn, Tông.

Bên cạnh có một cái bàn, đằng sau là một lão giả mặc trường bào Thiên Châu Sư, nhưng trên trường bào lại không có dấu hiệu đại biểu cấp bậc. Lúc này tựa hồ vì còn sớm, cũng không có ai khác.

“Giao tiền.” Lão giả hồ hững nói.

Chu Duy Thanh đi về phía trước, giao ra trường kim tệ trữ trị tạp màu đỏ, nói: “Tiền bối, ta muốn tiền vào Tông Cấp Phong thuộc tính để thác ấn.”

“Tông Cấp?” Lão giả kia sửng sốt một chút, đánh giá Chu Duy Thanh vài lần.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói: “Kỳ thật chỉ muốn kiến thức Tông Cấp Thiên Thú bộ dáng ra sao thôi, ta nghe người ta nói Tông Cấp Thiên Thú vô cùng cường hãn nha.”

Lão giả lãnh đạm nói: “Tùy ngươi, chỉ cần giao tiền là được.” Nói xong, hắn lấy ra một cái trang bị ký lục chuyên dùng để giao dịch kim tệ trữ trị tạp. Rất nhanh xoát mất một vạn kim tệ, tựa hồ sợ Chu Duy Thanh hối hận vậy. Đem màu đỏ trữ trị tạp đưa lại cho hắn, đồng thời còn đưa thêm một cái tiểu viên bài. (viên: hình tròn, bài này tương tự những tờ như thẻ bài, kim bài..., đại khái là một cái cục hình tròn thôi - DG)

“Tối đa bốn giờ, khi thác ấn, tay ấn đầu Thiên Thú. Đi đi.”

“Đa tạ tiền bối.”

Lão giả vẫn nhìn Chu Duy Thanh tay cầm viên bài đi vào thác ấn thông đạo Tông Cấp Phong Hệ Thiên Thú, mới khinh thường hừ một tiếng: “Không biết tự lượng sức mình, không biết tiểu tử ngốc này tính toán dựa vào vận khí hay là một bại gia tử đây.”

Không đến nửa canh giờ sau, lão giả cũng sắp chớp mắt bỗng nhìn thấy Chu Duy Thanh đi ra từ trong Tông Cấp thông đạo, vẻ mặt suy sụp.

Chu Duy Thanh trả tiểu viên bài lại cho lão giả, thở dài một tiếng: “Tông Cấp Thiên Thú rất khủng bố.”

Lão giả hừ một tiếng, nói: “Người trẻ tuổi không cần mơ mộng cao xa, lần sau đi vào Sư Cấp thông đạo a, cơ hội có thể cao hơn một chút. Một vạn kim tệ một lần, lấy tuổi của ngươi, cho dù cha ngươi là thân vương cũng không thể chống đỡ nổi đến lúc ngươi thác ấn thành công.”

“Đúng, đúng, ngài giáo huấn rất đúng.” Chu Duy Thanh khúm núm đáp lời, ủ rũ xoay người rời đi.

Khi hắn lại bước lên thông đạo khi đi vào, thần sắc chợt biến đổi, trong mắt tràn ngập vẻ cao ý, dùng sức nắm chặt tay một cái.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày Chu Duy Thanh đều đến Thác Ấn Cung một lần, cơ hồ mỗi lần đều đi vào đường đạo khác nhau, chỉ có hai ngày cuối cùng là giống nhau mà thôi. Mà Thượng Quan Băng Nhi rất ít khi rời khỏi phòng, tiếp tục cố gắng ngưng hình Ngự Phong Ngọa của nàng.

Sau năm ngày, Chu Duy Thanh đã tiêu hết trữ trị tạp mà Thượng Quan Băng Nhi cho hắn, cũng ở lại trong phòng yên lặng tu luyện, tựa hồ như chưa từng có gì xảy ra vậy.

Thời gian mà Thượng Quan Băng Nhi dùng để ngưng hình có thể đầy đủ chứng minh cho Chu Duy Thanh biết sự khó khăn của Thể Châu ngưng hình, suốt hai tháng, dùng 61 ngày nàng mới hoàn thành ngưng hình Ngự Phong Ngọa.

Mất thấy tân binh doanh cũng sắp xong, thân là doanh trưởng tự nhiên nàng phải lập tức trở về, cùng Chu Duy Thanh cáo biệt với Phong Vũ và Hồ Duyên Ngạo Bác, hai người ra khỏi Phi Đà Thành, hướng về Thiên Cung Đế Quốc.

“Chu Tiểu Béo, vẫn chưa kịp hỏi ngươi, ngươi thác ấn thành công sao?” Thượng Quan Băng Nhi một bên gia tốc đi trước, một bên hỏi Chu Duy Thanh.

Hai tháng qua, trừ bỏ khi ăn cơm ngẫu nhiên nói vài câu, cơ hồ hai người chưa nói chuyện. Ở trong tiểu viện của Hồ Duyên Ngạo Bắc, nàng cũng không tiện hỏi đến chuyện Chu Duy Thanh thác ấn. Làm nàng hết sức kỳ quái là, Chu Duy Thanh tựa hồ thật sự trở thành thân binh của nàng, từ ngày đi đến Thác Ấn Cung lần thứ hai đến giờ, chưa thấy nói điều gì quá phạm với nàng.

“Giữ bí mật được không? Doanh trưởng, ngươi không phải đã nói sao? Ý Châu kỹ năng là bí mật trọng yếu nhất của Thiên Châu Sư.” Chu Duy Thanh thần bí hề hề nói.

Thượng Quan Băng Nhi kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ ngươi thật sự thành công?”

Chu Duy Thanh mỉm cười nói: “Về sau ngươi sẽ biết.”

“Không nói thì thôi.” Thượng Quan Băng Nhi tức giận hừ một tiếng, không để ý tới hắn nữa, tiếp tục chạy đi.

Theo thời gian trôi qua, Thượng Quan Băng Nhi rõ ràng cảm giác được Thiên Lực của Chu Duy Thanh tiến bộ không ít, tuy vẫn không thể so sánh với mình, nhưng thời gian duy trì tăng phúc dài hơn nhiều.

Mà trên thực tế, khi Chu Duy Thanh thức tỉnh Thiên Châu, kỳ thật thân mình cũng không có lượng Thiên Lực tương xứng với tứ trọng Thiên Tinh Lực, chỉ đột phá về cảnh giới mà thôi. Có hai tháng tu luyện này, Thiên Lực trong cơ thể hắn quả thật sung túc hơn nhiều.

Dọc theo đường đi vẫn như trước là Chu Duy Thanh nấu cơm, tuy rằng khi rảnh hắn có nói giỡn một hai câu với Thượng Quan Băng Nhi, nhưng so với lúc trước tựa như hai người vậy. Mãi cho đến mười ngày sau hai người đã trở lại quân doanh, Thượng Quan Băng Nhi vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Dù sao đi nữa, Chu Duy Thanh cũng là nam nhân mà nàng thất thân, yêu cũng tốt, hận cũng tốt, nàng cũng khó tránh khỏi quan sát hắn nhiều hơn một chút. Chuyển biến của Chu Duy Thanh chính nàng cũng không thể nói rõ là tốt hay xấu nữa.

Bên ngoài Thiên Cung Thành, quân doanh.

“Doanh trưởng, ngài đã trở lại.” Tiêu Sát vẻ mặt mỉm cười nhìn Thượng Quan Băng Nhi, chào nàng một cái theo nghi thức quân đội.

Thượng Quan Băng Nhi cùng Chu Duy Thanh vừa trở lại quân doanh, thay một thân quân trang, nàng liền đi vào trong quân trường của mình. Rời khỏi ba tháng, nàng cũng rất nóng lòng muốn biết tình hình tân binh.

“Tiêu đội trưởng, tình hình tân binh doanh thế nào? Hắn là sắp xong a?”

Tiêu Sát liếc liếc mắt Chu Duy Thanh đứng đằng sau Thượng Quan Băng Nhi, nói: “Còn ba ngày nữa là chấm dứt tân binh doanh, tình hình ngài không nên hỏi ta, trước khi đi chẳng phải ngài phái Mao Lợi trung đội trưởng phụ trách đám tân binh lần này sao?”

56. Chương 15: Tông Cấp Thiên Thú Ý Châu Thác Ấn (3)

Tiêu Sát trêu chọc nói: “Tùy tiện rời cương vị công tác thủ trưởng sao? Doanh trưởng yên tâm, ta đã đem việc ngài tùy ý rời khỏi cương vị công tác báo về quân bộ rồi. Ba ngày sau tân binh doanh chấm dứt, nếu trong tân binh đại tái, tân binh của tam doanh chúng ta thảm bại, chỉ sợ vị trí doanh trưởng của ngài phải lung lay a. Thiên Châu Sư đúng là nhân tài vậy, nhưng không có nghĩa là soái tài (soái trong tướng soái, ý nói là tướng giỏi - DG).”

Nói xong câu đó, Tiêu Sát quay người bước đi, Thượng Quan Băng Nhi tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ra.

Chu Duy Thanh vẫn đứng bên cạnh Thượng Quan Bằng Nhi, nhìn thấy Tiêu Sắt sắp đi khỏi, bước ra định đuổi theo, hắn đã sớm không vừa mắt tiểu bạch kiểm này.

Thượng Quan Bằng Nhi đưa tay ra bắt lấy cánh tay của Chu Duy Thanh, lắc lắc đầu.

Mãi đến khi Tiêu Sắt biến mất khỏi cửa, Chu Duy Thanh nhin không được hỏi: “Doanh trưởng, vì sao người không để ta giáo huấn hắn một chút? Tiêu Sắt này đến tốt cùng là cái thứ gì?”

Thượng Quan Bằng Nhi trầm giọng nói: “Tiêu đội trưởng là con trai độc nhất của đế quốc tài vụ đại thần Tiêu Vân Thần hầu tước đại nhân, nếu không, người nghĩ ta và người sẽ nhin hắn đến tận bây giờ sao?”

Nghe Thượng Quan Bằng Nhi nói xong, Chu Duy Thanh cũng chấn động: “Không thể nào? Tiêu hầu tước được xưng là đế quốc tài thần. Thiên Cung Đế Quốc của chúng ta ngày càng phát triển, có thể nói đều là công lao của lão nhân gia. Làm sao lại sinh ra đứa con kiêu ngạo như vậy?”

“Người cũng biết Tiêu hầu tước?” Thượng Quan Bằng Nhi có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Lúc này Chu Duy Thanh ý thức được lỗ lòi, vội vàng bổ cứu: “Mọi người vẫn nói Thiên Cung Đế Quốc chúng ta có hai đại công thần, một vị chống ngoại, một vị bình nội. Chống ngoại là Chu Đại nguyên soái, bình nội không phải là Tiêu hầu tước sao?”

Thượng Quan Bằng Nhi gật gật đầu, than nhẹ một tiếng, nói: “Kỳ thật, cũng khó trách Tiêu Sắt đối xử với ta như vậy. Khi ta chưa đến tam doanh, vị trí doanh trưởng này vẫn để trống, hắn tuy không phải Ngự Châu Sư, nhưng cũng rất có tài trong việc cầm quân, vốn là người có hy vọng kế nhiệm chức doanh trưởng nhất, lại bị ta đoạt mất, cũng khó trách hắn không thoải mái. Tiêu Sắt đệ tam trung đội cũng là vương bài chủ lực của tam doanh chúng ta.”

Lúc này sắc mặt của Chu Duy Thanh rõ ràng trở nên cổ quái rồi lại không phải cổ quái, trong đầu hồi tưởng lại một ít chuyện xưa.

...

“Thủy Ngưu huynh, người xem hai tiểu tử kia chơi đùa thật vui vẻ chưa. Đáng tiếc con của người kém nữ nhi ta chừng sáu tuổi, nếu không ta nhất định phải cướp đoạt đứa con rể này với bộ hạ a, ha ha.”

“Lão Tiêu, các người đây là tội tình gì đâu? Duy Thanh đứa nhỏ này thiên sinh kinh mạch tắc nghẽn, rất khó làm nên sự nghiệp a!”

“Lão Tiêu, người nào tàn a? Huynh đệ chúng ta mà người còn nói mấy cái này? Ta nói thẳng với người, tương lai nếu công chúa điện hạ ở chung với Duy Thanh không hợp, cho dù Như Sắt nhà ta lớn hơn Duy Thanh nhà người một chút, ta cũng phải đem nàng gả cho Duy Thanh.”

...

Một cái mười ba, mười bốn tuổi tiểu cô nương chạy đằng trước, đằng sau là một tiểu hài nhi nước mũi thò lò.

“Chu Duy Thanh, con tiểu ốc sên nhà người, mau đuổi theo a! Chúng ta đi đào tổ chim.”

“Như Sắt tỷ tỷ, người chờ, chờ ta a!”

...

Tiểu nữ hài vẻ mặt kiên nghị che phía trước tiểu nam hài, phía trước còn có bốn, năm tiểu hài nhi đang vây hai người lại.

“Không được khi dễ hắn, ai dám khi dễ hắn ta liền tấu kẻ đó.”

...

“Ba ba, Như Sắt tỷ tỷ đi đâu rồi? Sao nàng không đến chơi với ta nữa?”

“Như Sắt tỷ tỷ người đi học rồi. Xú tiểu tử, từ hôm nay trở đi, những ngày khô ải của người đã đến, về sau mỗi ngày năm giờ sáng dậy đặc huấn cho ta, nếu không lão tử liền tấu cho mông người nở hoa mới thôi.”

...

“Chu Tiểu Béo, người đang suy nghĩ cái gì đấy?” Thượng Quan Băng Nhi đưa tay quơ quơ trước mặt Chu Duy Thanh, vẽ mặt nghĩ hoặc nhìn hẩn.

Chu Duy Thanh tỉnh dậy theo dòng suy nghĩ, vội vàng lắc đầu nói: “Không có gì, doanh trưởng, vừa rồi tân binh đại tái mà Tiêu đội trưởng nói là cái gì vậy?”

Tiêu Sắt, Tiêu Như Sắt, hai cái tên này dần dần dung hợp lại trong đầu hẩn, khoe miệng Chu Duy Thanh hơi cười nhếch lên, trong lòng thầm nghĩ, Tiêu thúc thúc hình như chỉ có một nữ nhân là Như Sắt tỷ a, làm gì còn thằng nhóc nào nữa? Người ta thường nói nữ đại mười tám biến (nữ nhân sau 18 tuổi như biến thành người khác - DG). Như Sắt tỷ tỷ người không nhận ra ta, ta cũng không nhận ra người. Người lại còn giả nam a!

Thượng Quan Băng Nhi nhú mày: “Nói tân binh đại tái tình huống xấu như vậy, người cười cái gì?”

“A? Ta có cười sao? Doanh trưởng, ý của ta là ta cũng là tân binh, tự nhiên cũng có thể tham gia lần tân binh đại tái này a?” Chu Duy Thanh phản ứng rất nhanh, lập tức tìm cho mình một cái lý do.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Cái gọi là tân binh đại tái chính là sau khi tân binh doanh kết thúc, tỷ thí theo đơn vị trung đội, từ đó chọn lựa ra nhân tài. Gã tân binh nào biểu hiện ưu tú nhất sẽ được trực tiếp tấn chức thành tiểu đội trưởng. Nhớ lúc đó Tiêu đội trưởng cũng tấn chức như vậy a, hẩn tông quân không quá ba năm, lại biểu hiện xuất sắc nổi trội, nếu không phải ta xuất hiện dưới thân phận Thiên Châu Sư, không chừng hẩn thật sự đã tấn chức doanh trưởng a. Hơn nữa, trong quá trình tấn chức của mình, hẩn bằng vào năng lực của chính mình mà không phải Tiêu hầu tước nâng đỡ. Phương diện này ta rất bội phục hẩn. Người muốn tham gia cũng được, bằng không nếu thiếu người một cái, tam doanh tân trung đội của chúng ta lại ít đi một người. Bất quá, không được sử dụng Thiên Châu năng lực.”

“Doanh trưởng, ta có một điều kiện.” Chu Duy Thanh cọt nhả nói. Vừa biết được Tiêu Sắt lại là Như Sắt tỷ tỷ của mình, tâm tình hẩn tốt lắm, trong nhất thời không “trang sức” được nữa, lại lộ ra vài phần bản sắc.

Không biết vì sao, nhìn thấy hẩn trở lại cái dạng này, trong lòng Thượng Quan Băng Nhi ngược lại cảm thấy thật tốt, tựa hồ như người này lại trở về chính hẩn.

“Điều kiện gì?” Thượng Quan Băng Nhi xụ mặt hỏi.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc: “Cho ta mượn Tử Thần Cung của người dùng a. Cho dù không cần Thiên Châu Sư năng lực, ta cũng có thể làm cho bọn họ chấn động. Doanh trưởng, người cứ chờ thân binh Chu Tiểu Béo của người triển lộ tài năng trong tân binh đại tái a. Bất quá, có thưởng cho hay không?”

Thượng Quan Băng Nhi giận dữ nói: “Người còn muốn thưởng?”

Chu Duy Thanh nói: “Quân đội không phải nói có thưởng có phạt sao? Ta cũng không cần chức vụ tiểu đội trưởng, nếu ta mang tân binh tam doanh của chúng ta đạt được vị trí thứ nhất, sau này khi không có người khác, người cho ta kêu trực tiếp tên của người đi, yêu cầu này cũng không quá phận a?”

Thượng Quan Băng Nhi nguyên bản muốn lập tức cự tuyệt, nhưng lại nghĩ nghĩ, cả hai đều là Thiên Châu Sư, để hẩn gọi thẳng tên mình cũng không có gì cả. Hơn nữa nhớ lại bộ dáng kiêu ngạo của Tiêu Sắt, cắn răng nói: “Tốt, nếu người có thể dẫn dắt tân binh thắng lợi trong đại tái, vậy cứ theo ý người đi.”

Chu Duy Thanh cũng không nghĩ tới Thượng Quan Băng Nhi dễ dàng đáp ứng mình như vậy, nhất thời vui vẻ: “Doanh trưởng, vậy trước tiên người cứ cho ta mượn thanh Tử Thần Cung này trước đi, không phải còn ba ngày sao, ta đi luyện tiên pháp một chút.”

57. Chương 15: Tông Cấp Thiên Thú Ý Châu Thác Ấn (4)

“Được không nhìn kết quả thì biết.” Chu Duy Thanh tiếp nhận Tử Thần Cung, chạy đi. Tuy hẩn không biết tân binh đại tái sẽ so đấu cái gì, nhưng từ bảy tuổi trở đi hẩn đã bị phụ thân huấn luyện theo tiêu chuẩn quân nhân rồi. Trước khi tông quân, hẩn chỉ kém về thân thể tổ chất và lực lượng mà thôi. Lúc này hẩn đã

trở thành Thiên Châu Sư, cho dù không cần Thiên Châu thì thân thể hắc cũng không phải người thường có thể so được, hắc tự tin mình có thực lực này.

Ba ngày sau.

Bên ngoài Thiên Cung Thành, bên trong quân doanh, sáng sớm đã vang lên tiếng kèn, từng đội binh lính rất nhanh rời khỏi doanh trường, xếp hàng ngoài quân doanh.

Tổng số binh lính ước chừng hơn hai ngàn, tổng đó một ngàn là binh lính của liên đội thứ năm qua phụ trách chiêu binh, còn một ngàn là tân binh lần này.

Mười doanh của thứ năm liên đội tự tuyển lấy một cái trung đội để bổ sung quân số cho tiền tuyến.

Trải qua ba tháng tân binh doanh huấn luyện, đám tân binh này ít nhiều cũng có một chút bộ dáng quân nhân, ít nhất cũng đứng thẳng sống lưng, quân trang mới tinh mặc trên người, cũng có vài phần khí thế.

Chu Duy Thanh lúc này đang đứng trong một cái trung đội binh thường trong đám tam doanh tân binh, chẳng qua trên lưng hắc mang Tử Thần Cung của Thượng Quan Băng Nhi mà thôi.

Phía trước hơn hai ngàn binh lính này có mười quan quân, cầm đầu đúng là Thượng Quan Băng Nhi. Lần này thứ năm liên đội đến Thiên Cung Thành chiêu binh, doanh trưởng chỉ có một mình nàng, còn đám quan lớn khác đều đang ở tiền tuyến, phải tới cũng chỉ là cấp trung đội trưởng mà thôi.

Chỉ thấy đứng trong đám trung đội trưởng, Thượng Quan Băng Nhi anh tư hiên ngang đi về phía trước, lúc này nàng rõ ràng uy nghiêm hơn ngày thường vài phần, ánh mắt đảo qua hai ngàn binh lính này, trầm giọng nói: “Thực vinh hạnh, lần này được sự cất cử của liên đội sư bộ thứ năm phụ trách lần chiêu binh này. Ta gọi là Thượng Quan Băng Nhi, là thứ nam liên đội cung tiền đệ tam doanh doanh trưởng.”

Lão binh nhóm thì tốt một chút, đại đa số bọn họ đã gặp qua vị mỹ nữ doanh trưởng kia rồi, nhưng tân binh thì khác, đội hình nguyên bản nghiêm chỉnh nhất thời xuất hiện một ít rối loạn.

“Oa, đế quốc đệ nhất mỹ nữ a! Hóa ra lại là thứ năm liên đội tam doanh doanh trưởng của chúng ta?”

“Hắc hắc, giờ người mới biết? Tân binh tam doanh chúng ta từ lúc lĩnh trang bị đã thấy qua doanh trưởng đại nhân rồi.”

Chu Duy Thanh nghe bọn lính bên cạnh bàn luận, cảm thấy kiêu ngạo, thầm nghĩ trong lòng: Đó là lão bà của ta. Đương nhiên hắc không dám nói ra ngoài.

Âm thanh bàn luận vang lên không ngớt, đám tân binh bên này rõ ràng có chút mất kỷ luật. Một gã trung đội trưởng phụ trách huấn luyện tân binh hét lớn một tiếng: “Yên lặng.”

Đám tân binh của tân binh doanh lúc này mới im lặng vài phần. Mặc dù bọn họ được đưa tới từ các doanh khác nhau, nhưng khi huấn luyện đều bị biên chế trong tân binh doanh, hiện tại tân binh doanh đã kết thúc, chuẩn bị tiến hành tân binh đại tái, bọn họ cũng quay trở về đơn vị, tự hồi bản doanh.

Tiêu Sát đứng bên cạnh Thượng Quan Băng Nhi, nhìn trường hợp rối loạn trước mắt, khinh thường bĩu môi. Chiến trường là thiên hạ của nam nhân, Thượng Quan Băng Nhi này đến tận bây giờ cũng chưa hiểu được điểm này, dựa vào cái gì đoạt vị trí doanh trưởng của ta. Không phải là một Thiên Châu Sư sao? Có gì đặc biệt hơn người.

Tiếp theo xử lý theo thường lệ, dưới sự dẫn dắt của các trung đội trưởng, tân binh doanh giải tán, tân binh đều trở lại bản doanh của mình. Sau đó Thượng Quan Băng Nhi mới tiếp tục xuất trường.

“Tốt, từ hôm nay trở đi, một ngàn huynh đệ của tân binh doanh chính thức phụ thuộc vào thứ năm liên đội của ta. Tiếp theo đây là kiểm nghiệm thành quả ba tháng huấn luyện khắc khổ của các người. Trong tân binh đại tái, binh lính nào có biểu hiện xuất sắc nhất sẽ được trực tiếp đề bạt lên làm tiểu đội trưởng. Các doanh, chuẩn bị bắt đầu.”

“Vâng” Đám trung đội trưởng cung thanh đáp ứng, sau đó nhanh chóng dẫn theo nhân mã của mình bắt đầu bày trận.

Thứ năm liên đội vốn là bộ binh liên đội, trong mười doanh có bốn là cung tiễn binh doanh, sáu cái còn lại là bốn khinh trang bộ binh và hai trọng trang bộ binh doanh. Không hề nghi ngờ, hai cái trọng trang bộ binh doanh kia mới là vương bài doanh của thứ năm liên đội. Phụ trách chỉ huy hai cái doanh này đều là phó liên đội trưởng của thứ năm liên đội. Đương nhiên, bọn họ cũng không có mặt ở đây mà đang ở trên tiền tuyến.

Bởi vì binh chủng bất đồng, nên cái gọi là tân binh đại tái cũng không phải mười doanh so đấu với nhau mà là dựa theo binh chủng tiến hành. Nếu không cho trọng trang bộ binh được tinh tuyển ra đối chọi với khinh trang bộ binh thì có ý nghĩa gì?

Tam đại chủ chiến binh chủng rất nhanh chia làm ba nơi, hai cái tân binh doanh của trọng trang bộ binh kia đại tái rất đơn giản, bày trận xung phong, hai doanh đối hướng, không sử dụng vũ khí, thuần túy so đấu lực lượng. Ai bị áp đảo lập tức bị đào thải, thắng lợi thì tiếp tục, mãi cho đến khi tìm ra người thắng cuối cùng mới thôi, người này được trực tiếp trao tặng chức vụ tiểu đội trưởng. Phải biết rằng, tiểu đội trưởng của trọng trang bộ binh có khi quyền uy còn hơn cả trung đội trưởng của các binh doanh bình thường khác. Bởi vậy khen thưởng cũng là tốt nhất.

Khinh trang bộ binh bên này thì so đấu hai hạng mục, một là hướng trận, không khác với trọng trang bộ binh lắm, cái khác là tác chiến năng lực của từng binh sĩ. Cũng không cần rút thăm, bốn doanh cùng nhau bày trận, năm trăm người đấu năm trăm người, gặp ai thì đánh với người đó, thua bị đào thải, sau đó lại tiếp tục một vòng như vậy, mỗi vòng được nghỉ một khắc, mãi đến xuất hiện người giỏi nhất thì thôi.

Tân binh đại tái đối với tân binh bình thường mà nói cũng không có ý nghĩa quá lớn, chỉ là hình thức mà thôi. Nhưng đối với những người có ý tiến tới lại khác. Có thể trở hết tài năng từ trong đám tân binh, không chỉ nhanh chóng tấn chức thành tiểu đội trưởng mà thôi, trong lịch sử quân nhân cũng sẽ lưu lại một số trường hợp như vậy, những người này sau này tấn chức sẽ dễ hơn các quan quân khác một chút, Tiêu Sát cũng thuộc loại này.

Cung tiễn binh doanh tân binh đại tái là kỳ lạ nhất, bốn doanh, phân thành hai bên, mỗi bên đều là hai trăm tân binh, cách nhau chừng hai trăm mã, sau đó dùng tên không đầu bắn nhau. Tên này phía đầu đều có bôi vôi, chỉ cần trúng mục tiêu sẽ lưu lại một cái dấu vết trên người đối phương, người bị bắn trúng lập tức rời khỏi chiến trường, có thể nói là phương thức đơn giản nhất trong tân binh đại tái.

Nhưng là tại cái phương thức đơn giản này cũng có hàm nghĩa của nó. Thử hỏi, trong đám tân binh có bao nhiêu người có thể bắn chuẩn với khoảng cách ngoài hai trăm mã? Có thể bắn xa đến vậy đã là tốt rồi. Bởi vậy, đối với cung tiễn doanh tân binh mà nói, phương thức này là hữu hiệu nhất để chọn người, vài trung đội trưởng, thậm chí là doanh trưởng như Thượng Quan Băng Nhi đều đứng đây nhìn a, hơn nữa bọn họ cũng phụ trách chỉ huy tân binh của bản doanh. Đương nhiên, đây cũng là một cái sân trống trải không có chướng ngại gì, nên muốn né tránh cũng không phải dễ..

Lúc này, giữa sân, hai bên đã bày trận, bên trái là nhất doanh và nhị doanh, bên phải là tam doanh và tứ doanh. Tân binh đại tái này không chỉ so đấu giữa các tân binh, các doanh cũng ngầm đấu nha, nếu bên kia đều bị bên này bắn ngã, như vậy thể hiện chính thể thực lực của bên này cao hơn nha.

58. Chương 16: Tân Binh Đại Tái (1)

Chu Duy Thanh lúc này đang đứng bên người Mao Lợi trung đội trưởng, thấp giọng nói: “Đội trưởng, trong cái đám tân binh đối diện này có tên nào biểu hiện chói mắt đâu, ngài chỉ ta xem xem.”

Mao Lợi nghi hoặc nhìn hắn, hỏi: “Làm gì?”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, tháo Tử Thần Cung xuống, nói nhỏ: “Điểm danh cho bọn hắn a!”

Hai mắt Mao Lợi sáng lên, trong lòng hắn cũng đang sầu vì cái này đâu, đối với việc Chu Duy Thanh tham gia tân binh đại tái hắn cũng không có để ý nhiều. Hắn xem ra Chu Duy Thanh bất quá chỉ là tu luyện

Thiên Lực có chút thành tựu, khí lực hơi lớn một chút mà thôi. Nhưng bắn tên là một loại kỹ thuật a, không phải khí lực lớn là được. Nhưng khi hắn nghe Chu Duy Thanh nói hai chữ điểm danh thì khác, bởi hai chữ điểm danh này là thuật ngữ của cung tiễn thủ, ý là bắn chết, chỉ những người có sớ phó là cung tiễn thủ mới biết loại cách nói này. Hiển nhiên vị doanh trưởng tân binh, còn từng sờ qua doanh trưởng “meo meo” kia cũng không phải thái độ.

“Tốt, để ta nói người biết, nhớ kỹ. Từ bên trái tính qua, tên thứ chín...”

Thượng Quan Bằng Nhi thờ ơ đứng bên cạnh cung tiễn binh tân binh đại tái trận địa, nàng chú ý nhất tự nhiên là Chu Tiểu Béo rồi, lúc này nhìn thấy hắn và Mao Lợi trung đội trưởng nói nhỏ với nhau, không khỏi có chút tò mò họ đang nói cái gì.

“Doanh trưởng, người xem binh lính của doanh nào đạt thắng lợi cuối cùng?” Thanh âm không hài hòa quen thuộc của Tiêu Sát xuất hiện trong tai Thượng Quan Bằng Nhi.

Thượng Quan Bằng Nhi quay đầu nhìn hắn, nói: “Tự nhiên là tam doanh chúng ta rồi, ta rất tin tưởng năng lực cầm quân của Mao Lợi trung đội trưởng.”

Tiêu Sát bĩu môi, châm chọc nói: “Đây là tân binh doanh, đều là một đám lính mới chưa lên chiến trường, chưa thấy qua huyết, huấn luyện đơn giản thì có bao nhiêu tác dụng đây? Muốn nhìn thiên phú mà thôi. Đương nhiên, doanh trưởng người cũng không có xem qua trong tân binh huấn luyện tràng (sân - DG) hiển nhiên cũng không biết rõ lắm trong đám tân binh này ai có điều xuất sắc nha.”

Đôi mi thanh tú của Thượng Quan Bằng Nhi khẽ nhú lại, không để ý tới Tiêu Sát nữa, bước tới một bước, cao giọng quát: “Tân binh đại tái, bắt đầu.”

Ba cái tân binh đại tái khu vực phạm vi cực lớn, nhưng một tiếng hô của Thượng Quan Bằng Nhi phát ra, thanh âm trong trẻo dễ nghe lại làm cho mỗi một binh sĩ đều nghe thật rõ ràng. Thiên Lực thứ tám trọng của nàng không phải nói chơi.

Tiêu Sát nghe thanh âm của Thượng Quan Bằng Nhi, dùng sắc siết tay lại, khuyết điểm cả đời này của nàng là không thể thức tỉnh bản mạng châu, trở thành một gã Ngự Châu Sư, cho dù nàng liều mạng cố gắng tại các phương diện khác, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật này được.

Cùng với một tiếng ra lệnh của Thượng Quan Bằng Nhi, tân binh đại tái chính thức bắt đầu. Khinh trang bộ binh và trọng trang bộ binh đã bắt đầu xung phong. Mà bốn trung đội cung tiễn binh tân binh cũng đã bắt đầu cùng bắn lượt đầu tiên.

Dù sao cũng đã trải qua ba tháng tân binh huấn luyện, lượt cùng bắn thứ nhất này coi như có chút hình chút dạng, mỗi bên hai trăm mũi tên phết vôi như điện xạ bay thẳng về đối diện.

Các tân binh tuy rằng thao luyện có ba tháng, nhưng bắn như vậy cũng là lần đầu, cảm xúc thực hưng phấn nên không ít người bắn trật lất, bắn xong cũng ngu ra đứng nhìn tên mình bắn.

Chu Duy Thanh không chớp mắt lui tới bên trong đám tân binh, một cây vũ tiễn bắn ra, khi tân binh khác còn đang thất thốn, hắn cũng đã rất nhanh thối lui về sau, đem thân mình giấu sau lưng các tân binh khác, đồng thời ngồi xổm người xuống, tận lực giảm bớt tỷ lệ bị phương bắn trúng.

“A, a...” Tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, một cái lại một cái tân binh bị bắn trúng, dưới sự chỉ huy của các trung đội trưởng, người bị bắn trúng phải lập tức rời khỏi chiến trường, không được tiếp tục tham dự tân binh đại tái.

Chu Duy Thanh nghe những tiếng kinh hô vang lên liên tiếp, đồng thời hắn cũng bật dậy, Tử Thần Cung như trắng tròn, trong lúc người khác còn đang tìm tên, mũi tên thứ hai của hắn cũng đã như điện chớp phóng ra, lấy tốc độ của Tử Thần Cung, những tân binh này làm sao có thể so sánh đây?

“Tiểu Béo, hảo tiễn pháp.” Mao Lợi kinh hỉ kêu một tiếng, giống như lời Chu Duy Thanh vậy, thứ nhất tên bắn ra, thành công bắn trúng một gã vĩ đại tân binh mà Mao Lợi chỉ.

Bất quá, so sánh với sự kinh hỉ của Mao Lợi, sắc mặt Thượng Quan Bằng Nhi lại khó coi hơn, nàng thân là Thiên Châu Sư, thị lực tất nhiên hơn người, một lượt này đã qua, rõ ràng có thể thấy tam doanh, tứ doanh

bên này quân số giảm hơn bốn mươi, mà nhất doanh, nhị doanh chỉ hơn mười mà thôi. Rõ ràng có thể thấy tổ chất của hai bên chênh lệch thật lớn. Khó trách bộ dáng Tiêu Sắt như liệu trước vậy.

Sau khi đối bắn bắt đầu, Chu Duy Thanh giống như biến đổi thành người khác, linh hoạt như một con báo, Tử Thần Cung trên tay hắn không ngừng khép mở, mỗi lần bắn ra một mũi tên, hắn đều có thể tìm một tân binh làm vật chắn của mình, chỉ khi bắn ra vũ tiễn mới thò đầu ra mà thôi.

Mới bắt đầu, nhất doanh, nhị doanh người còn không có ai chú ý đến hắn, nhưng bốn, năm lượt bắn qua đi, tam doanh, tứ doanh bên này đã ngã xuống hơn nửa, tốc bắn không chỉ gấp đôi người khác của Chu Duy Thanh đã làm cho chỉ huy trung đội trưởng đổi diện chú ý.

Chỉ trong một chốc, người bị Chu Duy Thanh điểm danh rời khỏi đã là mười một rồi, Tử Thần Cung mạnh mẽ đến mức nào? Cho dù bỏ đi mũi tên, người bị bắn cũng phải nửa ngày mới tỉnh, hơn nữa tốc bắn rõ ràng phải nhanh hơn trường cung bình thường. Nhất doanh, nhị doanh bên này căn bản không có ai có thể tránh tên của hắn. Hơn nữa mỗi một mũi tên của Chu Duy Thanh đều cực kỳ chuẩn xác, đều trúng ngực đối phương cả. Dùng từ thiện xạ đã không đủ hình dung rồi.

“Tập trung bắn tên tiểu tử trơn trượt kia.” Một gã trung đội trưởng của nhị doanh quát to.

Tiến thứ mười hai của Chu Duy Thanh vừa bắn ra cũng cảm giác không đúng rồi. Từ sau khi Thiên Châu giác tỉnh, hắn phát hiện cảm giác của mình mãi cảm hơn trước kia nhiều lắm, đối phương chú ý làm hắn sinh cảnh giác. Người này không chút do dự, xoay người bỏ chạy.

Tam doanh, tứ doanh bên này đại khái còn hơn bảy mươi người, từ trong nhiều người như vậy đột nhiên có một tên quay đầu bỏ chạy, tự nhiên làm cho các quan quân đang xem cuộc chiến chú ý tới. Từng cái doanh đều có hai trung đội trưởng đến đây tham gia chiêu binh, trừ một cái đi chỉ huy tân binh đại tái ra, còn thừa đều tụ tập bên người Thượng Quan Băng Nhi, bởi cung tiễn binh đại tái nhất định là chấm dứt đầu tiên nên bọn họ cũng đứng ở đây nhìn xem.

59. Chương 16: Tân Binh Đại Tái (2)

Thượng Quan Băng Nhi và Tiêu Sắt hiển nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra Chu Duy Thanh, Tiêu Sắt nhất thời nở nụ cười: “U, đây không phải là doanh trưởng thân binh Chu Tiểu Béo sao? Sao thế này? Sao lại...”

Không đợi Tiêu Sắt nói hết lời, sắc mặt của cả đám trung đội trưởng thay đổi, bởi ngay khi Chu Duy Thanh bắt đầu chạy trốn, phía sau hắn, ít ra cũng ba, bốn mươi mũi tên bắn chum tới.

Chỉ thấy Chu Duy Thanh giống như có mắt sau lưng, vừa chạy đi bảy, tám thước mạnh mẽ búng về phía trước một cái, thân thể vừa chạm đất lập tức lách ra một bên, động tác nhanh chóng, nhịp nhàng giống như trải qua trăm ngàn lần huấn luyện vậy. Ba, bốn mươi mũi tên kia vốn nhắm vào khu vực của hắn, hắn chạy đi đã làm trượt đi phần lớn, hơn nữa đoạn sau còn nhảy về phía và lăn qua bên, chỉ nghe thấy âm thanh “phốc phốc” khi vũ tiễn rơi xuống đất ngay sau lưng hắn phát ra, nhưng không một cây bắn trúng.

Tiêu Sắt giật mình nói: “Hắn làm chuyện gì để người người oán trách vậy? Làm sao tại bị đối phương tề (cùng) bắn?”

Tề bắn Chu Duy Thanh của nhất doanh, nhị doanh đều là cung tiễn thủ ưu tú nhất, lần này bọn họ tập trung mục tiêu làm cho còn thừa hơn 70 tân binh của tam doanh, tứ doanh có cơ hội thử dõc, một lượt này qua đi, lần đầu tiên tổn thất của tam doanh, tứ doanh nhỏ hơn đối phương.

Chu Duy Thanh lăn ra ngoài chừng ba, bốn thước, thân thể đã bật dậy, chỉ thấy mũi chân chạm đất, đột nhiên nhảy lên không hơn một thước, Tử Thần Cung “sưu” một tiếng, lại thả ra một mũi tên.

Bởi động tác né tránh nhanh chóng của hắn đã hấp dẫn tất cả quan quân đang xem chiến, lúc này mọi người cũng muốn nhìn sự chính xác của hắn thế nào. Phải biết rằng, động tác nhảy bắn này rất khó, thời gian cho hắn lại rất ngắn. Sở dĩ hắn phải nhảy lên là vì phía trước đều là binh sĩ bên mình.

“Sưu” một tiếng, cơ hồ cùng lúc Tử Thần Cung động, phía đối diện cũng lại ngã xuống một người. Một đám trung đội trưởng nhìn nhau, bọn họ đều là lão cung thủ kinh nghiệm phong phú, tự hỏi đối lại là mình cũng chưa chắc có thể làm tốt hơn Chu Duy Thanh.

Trung đội trưởng phụ trách chỉ huy nhất doanh, nhị doanh bên kia cũng đều là người có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, nhìn thấy Chu Duy Thanh khó đối phó, lập tức dời mục tiêu, lại tề bắn về đám bộ đội khác. Ý tưởng của bọn họ rất đơn giản, các người không phải có một đứa bắn chuẩn sao? Tốt, trước tiên ta giải quyết những người khác, cuối cùng lại tập trung bắn một cái cũng không muộn.

Nhất thời, tam doanh, tứ doanh tân binh ngã xuống một đồng, tựa hồ bị Chu Duy Thanh kích thích, một vòng tề bắn này của nhất doanh, nhị doanh vô cùng chính xác, tam doanh, tứ doanh bên này nguyên bản còn hơn 70 người, một lượt tề bắn qua lại ngã xuống gần 40. Mà nhất doanh, nhị doanh bên kia lại còn thừa hơn 80 người, đối lập hai bên đã rất rõ ràng.

Chu Duy Thanh nhìn thấy đối phương dời mục tiêu, vội vàng nắm chặt thời gian để bắn tên. Nhưng giống như quan quân nhất doanh, nhị doanh phá đoán vậy, một mình hắn tuy bắn chuẩn, nhưng dù sao cũng chỉ có một. Khi toàn bộ tam doanh, tứ doanh trừ Chu Duy Thanh ra còn lại bị diệt cả thì nhất doanh, nhị doanh bên kia còn lại hơn năm mươi người.

“Ta kháo.” Nhìn thấy phô thiên cái địa mũi tên phóng tới, Chu Duy Thanh quay đầu bỏ chạy, trong lòng hắn vô cùng buồn bực! Tổ chất hai bên chênh lệch cũng quá lớn một chút a. Chính mình ít nhất cũng xử lý 16, 17 tên, nhưng đối mặt lại còn hơn 50 cái, làm sao mà đỡ?

Một gã nhất doanh trung đội trưởng hô lớn: “Cho ta truy, bắn ngã hắn. Ai bắn ngã hắn, lão tử cho giải nhất trong tân binh đại tái hôm nay.”

Lúc này Chu Duy Thanh đã không còn tân binh khác làm vật chắn, tình huống nguy hiểm hơn trước nhiều, mỗi một lượt đều có một đám mũi tên bắn tới, bao trùm cả một khu vực, muốn né tránh hoàn toàn quả thật cực khó.

Lúc sau đã thể hiện ra ưu thế về thân thể tổ chất sau khi thức tỉnh Thiên Châu của Chu Duy Thanh, dưới tình huống không sử dụng Thiên Châu, tốc độ, lực lượng của hắn cũng vượt xa người thường. Một bên xoay người chạy trốn, một bên không ngừng biến hóa phương hướng, tận khả năng không làm cho đối phương tìm được quy luật chạy của hắn. Mà nhóm binh lính của nhất doanh, nhị doanh vừa phải tủy hắn, lại vừa phải dừng lại bắn tên, nên sau khi Chu Duy Thanh thiên tân vạn khổ né tránh hai lượt vũ tiễn, khoảng cách hai bên cũng đã dài hơn 300 mã. Tới khoảng cách này rồi, đám vĩ đại tân binh này cũng không thể bắn chuẩn được nữa, bọn họ cũng chỉ có thể sử dụng phương thức bắn phao (bắn kiểu như 45 độ, có thể làm khoảng cách xa hơn bắn thẳng - DG), tận lực bao trùm Chu Duy Thanh.

Nhẹ nhàng thở hắt một hơi, Chu Duy Thanh một bên chạy, một bên bắn tên phản kích lại, trong nháy mắt lại có 7, 8 người bị hắn bắn ngã..

“Đây là ‘chơi đùa xạ pháp’? Tân binh này cũng quá cường a. Tiêu đội trưởng, vừa rồi người nói hắn là tân binh của doanh đội trưởng sao? Tiểu tử này thật sự giỏi a!” Một gã trung đội trưởng đứng bên cạnh Thượng Quan Bằng Nhị nhin không được thốt ra.

Cái gọi là chơi đùa xạ pháp, là một loại công kích thủ đoạn hữu hiệu nhất của cung tiễn thủ trong truy đuổi chiến, dùng để đối phó cận chiến địch nhân, bằng vào cung tiễn tầm bắn, không ngừng viễn trình công kích đối thủ, mà lại làm cho đối phương không thể công kích đến mình. Mà Chu Duy Thanh lại bằng vào lực lượng xuất sắc và Tử Thần Cung ưu thế, khi đối bắn với cung tiễn thủ cũng dùng loại xạ pháp này, làm sao đám lão binh này không tán thưởng đây?

Một vị trung đội trưởng của cung tiễn binh nhất doanh nhin không được nói: “Thượng Quan doanh trưởng, nếu không ngài đem tiểu huynh đệ này cho nhất doanh chúng ta đi? Đừng nói tiểu đội trưởng, lấy năng lực của huynh đệ này cho ta làm phó thủ của hắn cũng không thành vấn đề.”

Thượng Quan Bằng Nhị mỉm cười, thâm nghĩ trong lòng: Chu Tiểu Béo lại là Thiên Châu sư, đừng nói người làm phó thủ của hắn, chỉ cần báo lên trên, cho dù là ta làm phó thủ của hắn cũng được nữa là.

“Quân tử bất đoạt nhân sở ái(*), Lý đội trưởng, ta cũng không thể đáp ứng người được a.”

Tiêu Sắt ở bên cạnh cười hắc hắc, nói: “Nói như vậy, doanh trưởng đã yêu hấn mất rồi?”

Thượng Quan Bằng Nhi sắc mặt phát lạnh: “Tiêu đội trưởng, mời tự trọng.”

Đối với ân oán của Thượng Quan Bằng Nhi và Tiêu Sắt, phần lớn trung đội trưởng khác cũng hiểu, đều ngậm miệng không lên tiếng. Đúng lúc này, vị nhất doanh Lý đội trưởng kia nghi hoặc nói: “Chu Tiểu Béo kia đang làm cái gì? Không xa đã là rừng cây rồi, sao hấn lại trở về?”

Quả nhiên, giống như lời Lý đội trưởng, Chu Duy Thanh nguyên bản đã rút ra khoảng cách lại quay ngược lại, vọt về phía hơn 40 người còn sót lại của nhất doanh, nhị doanh.

Những người khác còn không hiểu được, Tiêu Sắt lại tỉnh ngộ nói: “Hấn hết tên.”

(*) Quân tử không đoạt thứ yêu thích của người khác. Bởi vậy Tiêu Sắt mới nói tiếp như vậy.

60. Chương 16: Tân Binh Đại Tái (3)

Bất quá, dù sao hấn cũng không phải thần tiên, khi hấn nhặt lên hai cây vũ tiễn, lại bắn rụng hai người, khoảng cách hai bên đã kéo gần đến 150 mã, tại khoảng cách này, tốc độ vũ tiễn nhanh vô cùng, tuy thân hình hấn linh hoạt, nhưng dưới tình huống không sử dụng năng lực của Thiên Châu Sư cũng thúc thủ vô sách - bó tay chịu trời. Lúc này hơn 40 chỉ vũ tiễn đã phóng tới.

Chu Duy Thanh nhìn thấy không tránh khỏi, vội vàng ngồi xổm xuống, hai tay bó lại trước ngực, tận khả năng giảm bớt diện tích chịu lực của thân thể, đồng thời cúi đầu, cả người đều cuộn mình dưới sự bảo hộ của mũ trùm đầu.

Mấy tiếng “Bang bang” vang lên không ngớt, trên đỉnh đầu Chu Duy Thanh đã dính một đám vôi, tối thiểu có 7, 8 cây vũ tiễn bắn vào đầu hấn.

Nhìn thấy rốt cục bắn hết tên này, các tân binh còn thừa của nhất doanh, nhị doanh nhất thời hoan hô.

“Kêu cái rầm a! Nếu người ta đủ tên đã mài tử các ngươi rồi.” Trung đội trưởng chỉ huy nhất doanh tức giận mắng. Tuy nhất doanh, nhị doanh thắng, nhưng không thắng nổi tên tân binh xuất sắc của người ta. Giờ cũng không cần so nữa, một mình Chu Duy Thanh xử lý 25 người, tân binh đại tái này ai có thể xuất sắc hơn hấn? (27 chữ nhỉ? Lạm 2 cây bắn 2 tên nữa mới thua mà... - DG)

Vị trung đội trưởng này còn chưa dứt lời, đột nhiên phịch một tiếng, trên ngực của hấn đã trúng một mũi tên, mũi tên này quá mạnh mẽ, làm hấn kêu lên một tiếng đau đớn, vẻ mặt bất khả tư nghị ngã xuống, ngực không vận khí lên được, cảm giác đau đớn và vô lực làm hấn suýt nữa xỉu.

“Sao lại thế này?” Ngay khi tân binh của nhất doanh, nhị doanh còn đang mờ mịt khó hiểu, lại “bang bang” vang lên mấy tiếng, lại mấy người ngã xuống. Lúc này bọn họ mới tỉnh ngộ, quay đầu nhìn lại, nhất thời nhìn thấy Chu Tiểu Béo kia đang lấp tên lên cung.

Nhất thời, nhất doanh, nhị doanh tân binh giận dữ, người mạnh thì mạnh, nhưng cũng phải tuân thủ quy tắc a? Người cũng đã bị chúng ta bắn trúng, sao lại còn bắn người? Huống chi người bắn rất đau a...

Không chờ bọn hấn xông lên, Thượng Quan Bằng Nhi đã phẫn nộ quát: “Dừng tay. Chu Tiểu Béo, người đang làm gì đấy?”

Tiêu Sắt vui sướng khi người gặp họa nói: “Doanh trưởng, người cũng không cần trách hấn, ta xem ra hấn thua mà không phục a. Bất quá, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, hấn làm vậy cũng trái với quân kỷ a. Một gã binh lính không nghe lệnh rất khó đề bạt a!”

Chu Duy Thanh nghe Thượng Quan Bằng Nhi gọi hấn, lúc này mới dừng tay lại, khoác Tử Thân Cung lên, tháo mũ trùm đầu xuống, phúi phúi vôi ở trên, chạy tới.

Thượng Quan Bằng Nhi cầm tức nhìn Chu Duy Thanh: “Chu Tiểu Béo, vừa rồi ngươi làm cái gì vậy? Chiến đấu đã chấm dứt, vì sao còn ra tay công kích?”

Chu Duy Thanh mở to hai mắt: “Chiến đấu đã xong sao? Không có a! Ta còn sống, vì sao không thể công kích?”

Nhất doanh Lý đội trưởng cau mày nói: “Chu Tiểu Béo, hiểu thắng là chuyện tốt. Nhưng nơi này là quân đội, hết thảy đều phải dựa theo quy tắc. Ngươi tối thiểu trúng 7, 8 tiễn, trên mũ trùm đầu đều là vôi, nếu ở trên chiến trường chân chính, ngươi đã sớm chết rồi. Lúc ấy chính xác nhất là nên chạy trốn thật xa chứ không phải quay lại chiến trường lấy tên. Vừa rồi Tiêu đội trưởng nói ngươi trái với quân kỷ, tuy lần biểu hiện vĩ đại, nhưng chỉ sợ chức tiểu đội trưởng này ngươi không lấy được rồi, không bằng đi qua nhất doanh của chúng ta đi.”

Thượng Quan Bằng Nhi đảm nhiệm doanh trưởng không lâu, uy vọng không đủ, nhất doanh lại là một doanh cực mạnh trong bốn doanh, đám trung đội trưởng lão làng này cũng không sợ nàng.

Chu Duy Thanh lập tức lắc đầu, chuyển hướng nhìn về phía Thượng Quan Bằng Nhi, vẻ mặt quật cường nói: “Không, doanh trưởng, ta không có thua.” Nói xong câu đó, trong lòng hắn không khỏi cười thầm, mấy người này thật đúng là phối hợp a.

Thượng Quan Bằng Nhi nhíu mày: “Chu Tiểu Béo, không cần làm loạn nữa. Ngươi đi xuống trước đi.”

Chu Duy Thanh vẻ mặt ủy khuất nói: “Lại là, ta thật không có thua a! Ngươi xem.” Vừa nói, hắn cầm mũ trùm đầu trong tay đưa cho Thượng Quan Bằng Nhi.

Thượng Quan Bằng Nhi vừa cầm mũ trùm đầu liền ngậy ra, đây không phải là sức nặng mà mũ trùm đầu bình thường có thể có được, lấy tay sờ sờ, nhất thời liền hiểu ra. Lại nhìn vẻ mặt ủy khuất của Chu Tiểu Béo, suýt nữa cười ra tiếng. Tên sợ chết này thật sự là... , mấy ngày nay còn tưởng hắn thực sự trở nên đứng đắn, xem ra giang sơn dễ đổi bản tính khó dời a.

Tiêu Sát nhìn sắc mặt cổ quái của Thượng Quan Bằng Nhi, không khỏi đem ánh mắt nhìn về phía mũ trùm đầu kia: “Di, cái mũ này tựa hồ lớn một chút.”

Thượng Quan Bằng Nhi đem mũ trùm đầu đưa cho hắn, trong nháy mắt, sắc mặt Tiêu Sát cũng thay đổi, không nói nên lời, vẻ mặt âm trầm nhìn về phía Chu Duy Thanh, bộ dáng âm trầm làm Chu Duy Thanh rất không thoải mái.

Mũ trùm đầu bị truyền tay nhau, một lát sau, sắc mặt tất cả trung đội trưởng đều trở nên cổ quái. Vị Lý đội trưởng kia thở dài mắng: “Nhân tài, ngươi thực con mẹ nó là nhân tài. Biện pháp này ngươi cũng nghĩ ra. Đây hẳn là Thái Hợp Kim a. Bằng không lớn như vậy cũng không nhẹ như thế này. Khó trách ngươi nói ngươi không chết, cho dù là vũ tiễn bình thường cũng bắn không thủng được món này! Thượng Quan doanh trưởng, tân binh đại tái này nhất doanh chúng ta thua tâm phục khẩu phục. Chu Tiểu Béo huynh đệ phải không, lão ca xem trọng ngươi.”

Thực hiển nhiên, loại đồ vật như Thái Hợp Kim mũ trùm đầu này không có khả năng mở rộng chế tạo trong quân đội, giá trị quá mức sang quý. Nhưng trận tân binh đại tái này không ai nói gì cả. Chu Duy Thanh trái với quy tắc sao? Trang bị người ta đều tự dùng tiền mua, sao có thể tính trái luật đây? Huống chi một thân tiền pháp không chút kém cỏi so với đám trung đội trưởng này của Chu Duy Thanh cũng chiếm được sự tán thưởng của đám này.

Thượng Quan Bằng Nhi liếc Chu Duy Thanh một cái, nhìn nhìn Tiêu Sát bên cạnh không nói ra lời, khóe miệng hơi nhếch lên: “Đi thôi, chúng ta nhìn xem tình huống của khinh bộ binh và trọng bộ binh.”

Chu Duy Thanh tiếp tục đảm đương chức vụ thân binh của hắn, chợt lóe lên đứng phía sau lưng Thượng Quan Bằng Nhi, lướt qua bên người nàng, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được khẽ nói: “Bằng nhi.”

Thượng Quan Bằng Nhi rõ ràng giật mình một cái, nhưng một là nguyện đồ chịu thua, mặt khác làm trò trước mặt nhiều người như vậy nàng cũng khó có thể phát tác. E sợ Chu Duy Thanh lại nói ra cái gì làm nàng tức giận, lập tức bước nhanh hơn mang theo đám trung đội trưởng đi xem hai nơi diễn ra tân binh đại tái khác.

Chu Duy Thanh đang muốn theo sau, cánh tay lại bị người kéo lại, quay đầu nhìn lại thấy người kéo hẳn đúng là Tiêu Sát.

Tiêu Sát sắc mặt có chút khó chịu: “Chu Tiểu Béo, có gan so đấu với ta một chút không?”

61. Chương 16: Tân Binh Đại Tái (4)

Tiêu Sát mày nhướng lên: “Người sợ?”

Chu Duy Thanh hỏi ngược lại: “Ta vì sao phải đấu với người? Đấu với người thì được cái gì?”

Tiêu Sát hừ lạnh một tiếng: “Nếu người có thể thắng ta, vị trí trung đội trưởng của ta sẽ để lại cho người, thế nào?”

Chu Duy Thanh hai mắt xoay động: “Nếu ta thua thì sao?”

Tiêu Sát oán hận nói: “Vậy người liền rút khỏi quân doanh, ít nhất không cần ở trong tam doanh chúng ta.” Nàng tự hỏi bản thân, mặc dù thực lực mình không thể so với Thượng Quan Băng Nhi thân là Thiên Châu Sư, nhưng ở phương diện quân sự thì phải mạnh hơn rất nhiều. Nhưng lại đột nhiên xuất hiện một cái Chu Tiểu Béo như vậy, lại hoàn toàn quấy rầy kế hoạch đả kích Thượng Quan Băng Nhi của nàng. Muốn đoạt lại vị trí doanh trưởng ngày càng khó, huống chi, mục đích trọng yếu của nàng là chứng minh mình mạnh hơn Thượng Quan Băng Nhi.

“Ta mặc kệ, làm trung đội trưởng thì có gì tốt? Làm sao thoả mái bằng đi bên cạnh mỹ nữ doanh trưởng đây.” Chu Duy Thanh lắc đầu liên tục, trên mặt vẫn mang bộ dáng nghiêm trọng, nhưng trong bụng hẳn đã sớm cười lăn cười bò. Thầm nghĩ, Tiêu Sát, Tiêu Như Sát, hắc hắc...

“Người mới bao nhiêu tuổi, trong óc toàn là nam nữ hoan ái vậy? Vậy người muốn sao?” Trong mắt Tiêu Sát mơ hồ hiện lên sát khí.

Chu Duy Thanh nhún nhún vai, nói: “Như vậy đi, nếu ta thua, cứ dựa theo người nói, rời đi doanh trưởng, cũng rời đi tam doanh. Nếu người thua, cũng phải đáp ứng ta một điều kiện, nhưng mà điều kiện này ta chưa nghĩ ra.”

Tiêu Sát nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn Chu Duy Thanh, vẻ mặt Chu Duy Thanh lại là tinh khiết hàm hậu, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra cái gì đó quả thật quá khó.

“Chỉ có thể là chuyện một mình ta làm, không thể liên lụy người nhà, không thể vi phạm lương tâm.” Tiêu Sát trầm giọng nói. Nàng muốn Chu Tiểu Béo phải rời khỏi Thượng Quan Băng Nhi, bằng không bên cạnh nàng có một người mới tiềm lực vô hạn như vậy, làm sao mình có thể cạnh tranh với nàng đây? Huống chi, nàng khổ luyện bấy lâu nay, biểu hiện vừa rồi của Chu Tiểu Béo tuy kinh diễm, nhưng nàng còn chưa để vào mắt.

“Tốt.” Chu Duy Thanh cực kỳ thống khoái đáp ứng.

“Đi theo ta.” Tiêu Sát xoay người bước đi, hướng tới Tinh Thần Sâm Lâm.

Chu Duy Thanh nhìn thoáng qua Thượng Quan Băng Nhi, thấy nàng đang chú ý tân binh đại tái, không có để ý đến bên này, yên lặng chườn theo.

Tiêu Sát vẫn đi đến bên cạnh Tinh Thần Sâm Lâm mới dừng chân lại chờ Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh đi đến bên cạnh hắn hỏi: “Người muốn so đấu như thế nào?”

Tiêu Sát trầm giọng nói: “Một chọi một, người cùng ta, rừng rậm mới là nơi có thể phát huy ra thực lực của cung tiễn thủ nhất, chúng ta cùng tiến vào rừng rậm, cách nhau 300 mã, khi ta hô thì bắt đầu đối công. Ai bắn trúng đối thủ trước là thắng, nghĩ sao?”

Chu Duy Thanh cảnh giác nói: “Tiêu đội trưởng, người sẽ không lấy tên thật bắn ta đi?”

Tiêu Sắt cả giận nói: “Thúi lắm, ngươi là đế quốc binh lính, ta vì sao phải giết ngươi? Tuy rằng lão tử nhìn ngươi rất không hợp nhãn, nhưng ngươi còn chưa xứng cho ta giết. Dùng tên huấn luyện.” Vừa nói, hắn vừa tháo một túi tiền từ bên hông ra ném cho Chu Duy Thanh, trên người mang theo một túi khác. Hai túi tiền đều là 50 cây, giống nhau như đúc.

Chu Duy Thanh chỉnh lại thất lưng, hướng Tiêu Sắt nói: “Thỉnh a, Tiêu đội trưởng.”

Tiêu Sắt hừ lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe lên liền tiến vào Tinh Thần Sâm Lâm, Chu Duy Thanh nhìn thấy rõ trên lưng nàng vẫn mang theo Tử Thần Cung. Lấy thể lực nhà nàng tại Thiên Cung Đế Quốc, kiếm vài thanh Tử Thần Cung xài chơi rất dễ.

Mất thấy Tiêu Sắt đi vào Tinh Thần Sâm Lâm, Chu Duy Thanh cũng lách mình vào, trong lòng thầm nghĩ: Như Sắt tỷ tỷ, để cho ta nhìn xem bảy năm không gặp, bốn sự ngươi giờ cao đến đâu a.

Rất nhanh, hai người đồng thời xâm nhập bên trong rừng rậm, một lát sau, âm thanh Tiêu Sắt từ đằng xa vang lên: “Chu Tiểu Béo, ngươi chuẩn bị xong chưa?”

“Đến đây đi.” Chu Duy Thanh đáp một tiếng. Vừa nói, hắn vừa thay đổi vị trí, nghiêng người một cái liền vọt lên trên cây.

“Bắt đầu.” Tiêu Sắt lạnh lùng quát.

Ngay khi bọn họ đối chiến trong rừng, bên Thượng Quan Băng Nhi cũng đã phát hiện Chu Duy Thanh biến mất.

“Chu Tiểu Béo đâu?” Thượng Quan Băng Nhi có chút khẩn trương tìm chung quanh.

Một gã trung đội trưởng thấp giọng nói: “Doanh trưởng, vừa rồi ta nhìn thấy hắn và Tiêu đội trưởng đi ra kia, cùng một doanh hắn là không có vấn đề gì đi?”

Thượng Quan Băng Nhi sắc mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, lãnh đạm nói: “Không có gì, giáo huấn hắn một chút cũng tốt.”

Tên trung đội trưởng kia cười hắc hắc, không nói cái gì nữa. Nhưng hắn nào đâu biết, hắn trong lời của Thượng Quan Băng Nhi không phải chỉ Chu Duy Thanh, mà là Tiêu Sắt.

Bên trong Tinh Thần Sâm Lâm, Chu Duy Thanh yên lặng nằm trên một gốc đại thụ to lớn, tay trái nắm Tử Thần Cung, tựa như một con báo săn đang chờ đợi con mồi vậy. Thiên Lực trong cơ thể đang lặng yên chuyển động, Ý Thể song châu đồng thời xuất hiện, khi lục sắc luân bàn hiện lên trước mắt, cảm giác của hắn nhất thời tăng lên rất nhiều. Mỗi một thanh âm rất nhỏ đều rơi vào tai hắn, vô cùng rõ ràng.

“Chu Tiểu Béo, ngươi sợ?” Đúng lúc này, thanh âm của Tiêu Sắt đột nhiên vang tới, hơn nữa rõ ràng là gần hơn lúc này rất nhiều, chỉ có điều hơi mơ hồ, hiển nhiên thân thể đang vận động tốc độ cao.

Chu Duy Thanh tự nhiên sẽ không ngốc đến nỗi đáp lời, thuộc tính luân bàn trong mắt hắn yên lặng chuyển đến khu vực Hắc Ám, nhất thời, khí tức âm u trải rộng toàn thân, tổng cộng mười hai cái bóng đen lặng yên tách ra từ trên người hắn, chạy dọc theo thân cây, sau đó yên lặng mở rộng phía bốn phía. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy những bóng đen này giống những sợi dây leo thô như cánh tay, nhưng chúng nó cũng không có thực thể. Đi qua bất kỳ nơi nào cũng không gây ra tiếng động.

Đây là kỹ năng của khóa Biến Thạch Miêu Nhân Ý Châu thứ nhất thác ẩn trên một con Tông Cấp Hắc Ám Thiên Thú, tên là Hắc Ám Chi Xúc.

Trong Thác Ẩn Cung, Chu Duy Thanh thác ẩn tất cả đều thành công, nhưng cũng không giống như lúc ngưng hình Thể Châu, bằng vào sự dung hợp của Hắc Ám và Tà Ác mới thác thành công. Lúc ấy, khi đi vào Thác Ẩn Cung, lần đầu tiên nhìn thấy Tông Cấp Thiên Thú bị phong ấn này, hắn cũng bị dọa sợ, tuyệt đại bộ phận Tông Cấp Thiên Thú đều có thể xác cực kỳ khổng lồ, hơn nữa khí tức từ trên người tản ra lại làm cho người ta sợ hãi.

Khi Chu Duy Thanh lựa chọn một con Tông Cấp Thiên Thú để thác ẩn thử, chuyện tình kỳ dị đã xảy ra. Ý Châu thác ẩn sở dĩ dễ thất bại là vì trong quá trình thác ẩn, Thiên Thú dù bị vây vào trạng thái suy yếu, bị phong ấn, nhưng năng lượng trong cơ thể không ngừng phản kháng theo tiềm thức. Do đó ảnh

hưởng đến việc Ý Châu Sư hoặc Thiên Châu Sư hấp thụ năng lực trong cơ thể chúng thác ẩn lên Ý Châu của mình. Nhưng khi Chu Duy Thanh tiến hành thác ẩn với Tông Cấp Thiên Thú, theo đạo lý mà nói, chỉ cần năng lượng trong cơ thể của Tông Cấp Thiên Thú thoả có chút biến hóa đã có thể đánh bay hắn rồi, nhưng thực tế, Thiên Thú bị hắn thác ẩn lại vô cùng nhu thuận, tùy ý hắn thác ẩn kỹ năng. Lại thử trên mấy con Tông Cấp Thiên Thú, Chu Duy Thanh thậm chí cảm giác được mấy con Thiên Thú này tựa hồ đang run rẩy, hình như rất sợ mình vậy.

62. Chương 17: Hắc Âm Chi Xúc (1)

Chỉ tồn ngũ vạn kim tệ, Chu Duy Thanh liền hoàn thành chuyện tình vĩ đại mà người khác tồn năm trăm vạn kim tệ cũng không được. Hiện tại hắn là một gã hàng thật giá thật kỹ năng câu toàn nhất châu cấp bậc Thiên Châu Sư.

Hắc Âm Chi Xúc, sơ cấp, có thể tách ra thành mười hai chi Hắc Âm xúc tua, tản ra phạm vi bán kính hai mươi lăm thước xung quanh thân thể, ở bên trong phạm vi này, cảm giác của Chu Duy Thanh sẽ được Hắc Âm Chi Xúc tăng cường gấp ba. Cùng lúc đó, một khi hắn tuyển định mục tiêu mà mục tiêu lại bị Hắc Âm Chi Xúc tiếp xúc đến, như vậy, hắn có thể khống chế Hắc Âm Chi Xúc trong nháy mắt bắt dính mục tiêu hơn nửa phóng xuất ra cường đại một ngàn cân sức kéo. Chỉ cần mục tiêu trọng lượng không tới một ngàn cân hoặc là lực giây dụa không đủ một ngàn cân, đều bị lập tức kéo đến Chu Duy Thanh trước mặt trong nháy mắt.

Đây là kỹ năng do Chu Duy Thanh thác ẩn từ một con Chương Ngư khổng lồ màu đen, nghe nói, nếu là con này Tông Cấp Thiên Thú chính mình sử dụng, Hắc Âm Chi Xúc phạm vi công kích có thể đạt tới bán kính một ngàn thước, một khi chạm đến mục tiêu, có thể nháy mắt đem phong ấn hơn nửa dùng tới mười vạn cân lực lượng kéo về ăn thịt.

Chu Duy Thanh từ Thượng Quan Băng Nhi biết được Ý Châu kỹ năng sẽ cùng với Ý Châu số lượng gia tăng mà tự hành tiến hóa, Thiên Châu Sư Ý Châu kỹ năng tốc độ tiến hóa tốc độ nhanh hơn 2,5 lần so với bình thường Ý Châu Sư. Bởi vậy, nếu về sau tu vi của hắn có thể tăng lên tới trình độ nhất định, cái này kỹ năng Hắc Âm Chi Xúc uy lực tự nhiên cũng sẽ trở nên cực kỳ khủng bố. Tuyệt đối là Hắc Âm thuộc tính xúc tua cao cấp nhất kỹ năng.

Sau khi phóng ra Hắc Âm Chi Xúc, Chu Duy Thanh cũng không nóng nảy, phạm vi 25m bán kính không nhỏ, chỉ cần Tiêu Sát tiến vào phạm vi này, hắn liền chắc chắn thắng lợi. So đầu tiên pháp? Ngốc tử mới cùng với hắn so đầu tiên pháp, nhìn bộ dáng tự tin của hắn là biết tiên pháp của hắn tuyệt đối cao minh hơn mình nhiều. Bởi vì trước kia không thể tu luyện Thiên Lực, lúc này ở tân binh đại tái, Chu Duy Thanh đã phát huy sở học tiên pháp của mình tới cực hạn, tiên pháp cao thâm hơn nữa nếu không có Thiên Lực duy trì thì không thể luyện tập, hắn tự nhiên sẽ không biết.

Tiêu Sát lúc này cũng rất kỳ quái, Chu Tiểu Béo như thế nào mà một chút động tĩnh đều không có, mình đã nói để đối phương xác định mục tiêu, cho dù hắn không trả lời mình, cũng phải bắn tên mới đúng a! Vừa nghĩ, hắn vừa thật cẩn thận tiến lên phía trước.

Sau lúc đầu ngăn ngừa đắc ý, Chu Duy Thanh cũng bắt đầu buồn bực, bởi vì hắn phát hiện Hắc Âm Chi Xúc kỹ năng mặc dù có thể phóng xuất ra, nhưng lại là phải liên tục tiêu hao Thiên Lực, tuy rằng bởi vì không có phát động tấn công nên tiêu hao tốc độ cũng không tính quá nhanh, nhưng với Thiên Tinh Lực chỉ có tứ trùng tu vi của hắn, thời gian có thể duy trì cũng không dài.

Làm sao bây giờ? Xem ra là không thể liên tục chờ đợi, nếu không chờ mình Thiên Lực hao hết, không chắc có thể thắng được hắn.

Nghĩ đến đây, Chu Duy Thanh thật cẩn thận từ trên cây trượt xuống, nhặt hòn đá ném về phía trước.

Hòn đá rớt vào lùm cây, nhất thời phát ra một tiếng vang nhỏ, nhưng khiến Chu Duy Thanh ngạc nhiên: Tiêu Sát không có tiến tới.

Bên kia Tiêu Sắt khước nhếch mép, tìm tòi trước khi hành động sao? Điểm ấy tiểu kỹ xảo cũng muốn lừa đến ta? Nhẹ nhàng nhảy lên, bắt lấy một cây nhánh cây leo lên đại thụ, lặng lẽ tiến gần tới nơi phát ra thanh âm. Muốn làm một gã cung tiễn thủ vĩ đại, bình tĩnh, trầm ổn, tựa hồ không thể thiếu.

Chu Duy Thanh kể này không thành lại nghĩ kế khác, dựa vào một cây đại thụ, đột nhiên kêu lên: “Ta ở chỗ này.”

Lúc này Tiêu Sắt không có nửa phần do dự, một cây vũ tiễn cũng đã nhanh chóng bắn trúng phía trước cây đại thụ mà Chu Duy Thanh ẩn nấp, phát ra “phịch” một tiếng vang nhỏ, phải biết rằng, hắc dùng cũng là Tử Thần Cung, một mũi tên bắn ra mạnh đến nỗi làm gốc đại thụ này rung lên.

Chu Duy Thanh vừa định thay đổi vị trí thì hắn lại cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt từ Hắc Âm Chi Xúc, nhất thời không dám di động, chỉ nghe “sưu sưu” hai tiếng, hai cây vũ tiễn gần như là ở ngay sau khi mũi tên đầu tiên trúng thân cây bay tới.

Trời ạ, thật mạnh. Liên châu tiễn thêm vào song tề xạ, khó trách hắn tự tin như vậy.

Cái gọi là liên châu tiễn, chính là dùng cực nhanh tốc độ một mũi tên tiếp nối một mũi tên bắn ra, mà song tề xạ còn lại là một cung hai tiễn đồng thời bắn ra, đều là cao đẳng bắn cung kỹ năng, luyện tập đứng cực kỳ khó khăn. Nhất là song tề xạ, đồng thời bắn ra hai mũi tên còn phải chính xác, độ khó khăn có thể nghĩ.

Tiêu Sắt lúc này đang cách Chu Duy Thanh hơn một trăm năm mươi mã, một bên bắn tên, hắn đã nhảy xuống đại thụ, nhanh chóng ép tới Chu Duy Thanh, chỉ thấy tay phải của hắn cử động liên tục, lấy ra một cây lại một cây vũ tiễn không ngừng, lại như tia chớp dùng Tử Thần Cung bắn ra, hoàn toàn áp chế Chu Duy Thanh tại phía sau gốc đại thụ, làm hắn không thể thoát đi, mà Tiêu Sắt chính mình thì lại rất nhanh thay đổi vị trí, vừa tiến về phía trước, vừa đi sang bên cạnh bắn về phía Chu Duy Thanh.

Liên châu tiễn của Tiêu Sắt thật sự quá nhanh, cho dù là Chu Duy Thanh bằng vào Hắc Âm Chi Xúc gia tăng cảm giác, hắn cũng không nắm chắc có thể chánh diện đối mặt mà né được, dù sao, hơn một trăm mã khoảng cách cùng với kinh người tốc độ bắn ra của Tử Thần Cung, với tu vi hiện tại của hắn muốn thoát ra là quá khó khăn.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng bị kéo gần, chỉ một lát sau, đã rút ngắn còn tám mươi mã. Tiêu Sắt tiến đến càng lúc càng nhanh, Chu Duy Thanh chỉ có thể dựa vào cảm giác không ngừng di động xung quanh đại thụ, dùng đại thụ làm công sự che chắn cho mình.

Tiêu Sắt cười lạnh, ở hắn xem ra, trận này tỷ thí hắn đã thắng. Hắn còn có hơn hai mươi cái mũi tên, chỉ cần tiếp cận đến khoảng cách năm mươi mã, bằng vào tu vi lưỡng cấp Thiên Lực của hắn, đủ để bắn nát gốc đại thụ kia, đến lúc đó, đã không có công sự che chắn, xem tên Chu Tiểu Béo còn trốn thế nào. Cái này là một hồi toàn diện áp chế thắng lợi.

Nhưng là đúng lúc này, nấp phía sau gốc cây Chu Duy Thanh đột nhiên linh cơ vừa động, nghĩ đến, chính mình không chỉ là Thiên Châu Sư, còn là một gã Thiên Châu cung tiễn thủ a!

Nháy mắt thu hồi Hắc Âm Chi Xúc, Chu Duy Thanh thu hồi Tử Thần Cung, thuộc tính luân bàn như trước vẫn ở khu vực màu đen.

Tay phải nâng lên, tại bên trong lãnh đạm băng vụ, Phách Vương Cung nháy mắt mở rộng, xuất hiện trên tay hắn, cùng với Thiên Lực liên tục rót vào, tản ra lãnh đạm sương mù dây cung lặng yên xuất hiện. Chu Duy Thanh chuyển cung sang tay trái, ý niệm thúc dục Ý Châu, khóa Biến Thạch Miêu Nhân trên cổ tay hắn nhất thời động lên, lặng yên lần một vòng rồi khảm vào Thiên Châu hồ ở tay cầm Phách Vương Cung, nhất thời, toàn bộ Phách Vương Cung đều bị Biến Thạch Miêu Nhân nhuộm đậm lưu quang nhiều màu.

63. Chương 17: Hắc Âm Chi Xúc (2)

Hắn giật mình phát hiện ra sức kéo của Bá Vương Cung hơn tử thần cung tới 10 lần, lấy hắn Thể châu thuộc tính là hoàn toàn tăng phúc lực lượng, kéo cung này không ngờ cũng thập phần miễn cưỡng, Lúc kéo căng được cung, Thiên Lực trong cơ thể hắn đã tiêu hao một phần ba.

Sau khi dùng ý niệm khống chế, hắc sắc quang mang nhanh chóng lan tràn từ biến thạch miêu nhân Ý châu ra, ma văn màu đen rất nhanh đã phủ đầy Bá Vương Cung, ngay cả dây cung cũng bị nhuộm đậm thành màu đen, mũi tên cũng rung lên, tựa như tùy thời cũng có thể vì không chịu nổi năng lượng khổng lồ mà bạo liệt.

Thở sâu 1 cái, Chu Duy Thanh đột nhiên quay người, chỉ lộ ra tay phải cầm Bá Vương Cung, còn thân thể vẫn ẩn nấp phía sau gốc đại thụ, bắn ra ngoài 1 tiến.

Trực tiếp dùng kỹ năng của Ý châu lên cung tiễn bình thường là không thể, nhưng tiến hành phụ gia thông qua Thể châu ngưng hình hơn nữa còn có khả năng khảm Ý châu Bá Vương Cung thì hoàn toàn được. Đây là lần đầu tiên Chu Duy Thanh chân chính dùng ra ý thể Dung Hợp kỹ, một tiến này khiến Thiên Lực trong cơ thể của hắn tiêu hao một nửa.

Ngay khi Chu Duy Thanh buông cung, hắn chỉ cảm thấy thân thể của mình phẳng phất như vừa bị đánh 1 trận, cả người cũng run rẩy một lần, trong rừng rậm bỗng vang lên 1 tiếng nổ to. Chu Duy Thanh căn bản là không thể thấy rõ mũi tên bay ra thế nào, chỉ nghe một tiếng nổ vang cách khoảng 70 mã cùng với mặt đất chấn động.

“Trời ạ, đây là phóng pháo hoa sao?” Chu Duy Thanh chấn động nhảy ra ngoài, khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ở khoảng cách hơn bảy mươi mã, xuất hiện một cái hố to có đường kính năm thước, sâu nửa thước, tại phạm vi ba mươi mét xung quanh, nơi nơi đều là lá cây cùng gỗ vụn rớt xuống. Mười hai sợi hắc ám xúc tua màu đen gắt gao quấn quanh người Tiêu Sắt, mà lúc này Tiêu Sắt ở trung tâm cái hố, hiển nhiên là bị Hắc Ám Chi Xúc mạnh mẽ lôi tới. Tinh thần của hắn rõ ràng đang ở trong trạng thái choáng váng.

Hắc Ám Chi Xúc nếu đã trói buộc thành công, trừ phi đối phương có đủ sức để giãy ra, nếu không, xúc tua sẽ quấn chặt tới khi Thiên Lực của Chu Duy Thanh tiêu hao hết.

Chu Duy Thanh thu hồi Bá Vương Cung, thông dong tháo xuống tử thần cung, lại lấy ra 1 mũi tên nhắm bắn vào Tiêu Sắt.

Sau 1 chút choáng váng, Tiêu Sắt đã dần dần thanh tỉnh lại. Hắn choáng váng khoảng chừng 4, 5 giây. Hắn bị choáng cũng không phải hoàn toàn là do hiệu quả của Hắc Ám Chi Xúc mà còn bởi vì mũi tên do Chu Duy Thanh bắn bằng Bá Vương Cung quá mạnh khiến hắn bị đánh cho choáng váng. Bản thân Chu Duy Thanh cũng không nghĩ tới rằng Bá Vương Cung cộng thêm biến thạch miêu nhân Ý châu ý thể Dung Hợp kỹ lại mạnh đến vậy.

Sơ cấp Bá Vương Cung có thể công kích xa hơn 1 cây số, còn có hiệu quả phá hủy, cũng vì vậy mà nó khiến Thiên Lực của Chu Duy Thanh tiêu hao dữ dội. Cộng thêm với tiêu hao Thiên Lực do dùng Hắc Ám Chi Xúc, Thiên Lực trong cơ thể của Chu Duy Thanh hiện tại chỉ còn có khoảng một phần ba.

Tiêu Sắt hoàn toàn không thể tin nổi sự thật trước mắt. Hắn vừa rồi còn tự cho là đang hoàn toàn áp chế Chu Duy Thanh, đang thu hẹp khoảng cách chuẩn bị chiến thắng, lại đột nhiên bất ngờ nổ tung cách hắn chỉ có mười mã. Mặc dù bản thân Tiêu Sắt cũng đã tu luyện được tới Thiên Lực nhị trọng, thân thể cũng hơn xa người bình thường, nhưng hắn cũng không phải là thiên châu sư. Sức ép mãnh liệt từ vụ nổ đã thổi bay đồng thời khiến hắn choáng váng trong chốc lát. Tới khi hắn tỉnh lại thì đã thấy mình bị Hắc Ám Chi Xúc trói chặt, còn bị Chu Duy Thanh chia tên vào người.

“Người thua.” Chu Duy Thanh nói rất đắc ý.

Tiêu Sắt nhú mày nói: “Người là ngự châu sư?”

Chu Duy Thanh gật gật đầu, chìa ra viên băng loại ngọc bích Thể Châu “Chính xác thì ta là Thiên châu sư.”

Tiêu Sắt rung mình, trong mắt tràn ngập khiếp sợ, nhìn Chu Duy Thanh chỉ còn cách mình năm mươi mã nói: “Ta nhận thua. Thua bởi một gã Thiên châu sư cũng không tính oan uống.”

Giải trừ Hắc Ám Chi Xúc, Chu Duy Thanh cười hắc hắc, đồng thời thu hồi cung tiễn, ngay khi hắn chuẩn bị tiến về phía Tiêu Sắt, đột nhiên, vẻ suy sụp của Tiêu Sắt biến mất, nhanh như chớp rút ra tử thần cung

nhắm vào Chu Duy Thanh. Tốc độ của hắn thật sự quá nhanh, Chu Duy Thanh nghĩ thầm, cho dù là chính mình sử dụng phong hệ Thiên châu để gia tốc cũng không thể nhanh hơn hắn, đây mới là thiên chuy bách luyện tiền pháp.

Chu Duy Thanh vội vàng dừng lại, tại khoảng cách gần như vậy thì gần như không thể né tránh.

“Người chơi xấu.” Chu Duy Thanh trợn mắt nhìn Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt châm chọc “Ta chơi xấu thế nào? A, ý ngươi là ta vừa rồi nhận thua sao. Ngu ngốc, lời nói của địch nhân cũng có thể tin tưởng sao? Nếu tại trên chiến trường, ngươi đã chết. Chúng ta vừa rồi ước định như thế nào? Chúng ta ước định là ai bắn trúng đối phương thì thắng, cũng không nói là có thể mở miệng nhận thua. Ngươi thua.”

Vừa nói, Tiêu Sắt nhẹ nhàng thả tay, mũi tên bay nhanh tới chỗ Chu Duy Thanh. Hắn dĩ nhiên sẽ không phạm sai lầm như Chu Duy Thanh.

Nhưng mà, Tiêu Sắt chợt cứng người: mũi tên không ngờ thất bại. Ngay khi hắn bắn tên, Chu Duy Thanh bỗng biến mất. Ngay sau đó, hắn đã ra hiện ra tại cách đó ba mã, ngay lập tức đánh về phía Tiêu Sắt.

Không gian thuần di, không ngờ hắn vừa rồi lại dùng ra kỹ năng không gian thuần di? Tiêu Sắt tuy rằng không phải ngự châu sư, nhưng có kiến thức rộng rãi. Hắn biết rõ không gian thuần di chính là đệ nhất kỹ năng phụ trợ cho sư cấp Thiên Châu Sư! Mà đáng kinh ngạc hơn nữa là lúc trước hắn đã sử dụng một cái kỹ năng thuộc hắc ám hệ. Ý châu của hắn không ngờ có song trọng thuộc tính? Đây mới là nguyên nhân chính khiến Tiêu Sắt giật mình.

64. Chương 17: Hắc Ám Chi Xúc (3)

Nhưng mà ngay khi hắn vừa giờ từ thần cung lên, bỗng xuất hiện 1 tầng thanh quang bao trùm lên người khiến hắn không thể cử động được.

Chỉ sau có ba hơi thở, Chu Duy Thanh đã xuất hiện trước mặt hắn, trên mặt nở một nụ cười thật thà. Sau đó hắn rút 1 mũi tên ra, dùng đầu mũi tên dính với vạch 1 vòng tròn, ở giữa chấm 1 điểm trắng ngay trên ngực Tiêu Sắt.

“Cái này coi như ta thắng sao?” Khi hắn thực hiện xong, Tiêu Sắt cảm thấy mình lại có thể cử động.

“Phong, vừa rồi là phong thuộc tính kỹ năng. Ngươi, ngươi. . .” Tiêu Sắt lúc này đã quên mất thắng thua, nhìn Chu Duy Thanh, trong mắt tràn ngập vẻ không tin.

Khi Chu Duy Thanh thể hiện ra thực lực Thiên châu sư, hắn mặc dù trong lòng khiếp sợ, nhưng còn có thể cố gắng giữ tỉnh táo, để quốc nếu như lại xuất hiện một gã Thiên châu sư, đây tuyệt đối là chuyện tốt, khó trách Thượng Quan Băng nhi sẽ làm cho hắn làm thân binh. Nhưng tới lúc này, Tiêu Sắt mới nhận ra là tên thiếu niên nhìn như khờ khạo này so với Thượng Quan Băng Nhi còn thiên tài hơn. Hắn thậm chí còn nắm giữ được 2 kỹ năng loại hạn chế cùng 1 kỹ năng loại phụ trợ. Phải biết rằng, cho dù là Thiên châu sư hay Ý Châu sư, kỹ năng đáng sợ nhất không phải là kỹ năng phòng thủ hay công kích mà chính là kỹ năng thuộc loại hạn chế hay phụ trợ này, mà kỹ năng loại này cực kỳ khó thác ẩn thành công, ít nhất cũng phải là cấp bậc Tôn thú mới có thể xuất hiện loại kỹ năng này. Chính vì vậy mà hầu hết Thiên châu sư cũng phải đạt đến tu vi lục châu cấp trở lên mới có thể có loại kỹ năng này. Thế mà tên Chu Tiểu Béo này lại có tới những 3 cái kỹ năng như thế, làm sao mà hắn có thể không kinh hãi được đây?

“Uy, Tiêu đội trưởng, ngươi đã thua. Lúc này ngươi sẽ không quít chứ?” Chu Duy Thanh quơ quơ tay trước mặt Tiêu Sắt, bất quá, hắn bây giờ cũng không còn đặc ý như lúc đầu.

Sử dụng liên tục mấy kỹ năng khiến thiên lực trong cơ thể gần như hết sạch mới chiến thắng được đối thủ là một người bình thường ngay cả ngự châu sư cũng không phải. Một phần cũng tại vì mình không thể hạ

sát thủ với Tiêu Sắt, nhưng cũng có thể thấy được là khả năng ứng dụng kỹ năng của mình không cao. Nhất định phải luyện tập nhiều hơn mới được.

Không Gian Bình Di là kỹ năng loại không gian hệ được thác ẩn lên đệ nhất mai Biến Thạch Miêu Nhân Ý Châu của Chu Duy Thanh, nhất châu cấp Không Gian Bình Di có thể làm cho hấn trong nháy mắt di chuyển trong phạm vi ba thước. Nhìn qua đơn giản, nhưng cái kỹ năng này được gọi là đệ nhất kỹ năng trong tu vi từ tam châu cấp trở xuống bởi vì đây chính là 1 cái kỹ năng cứu mạng cường đại! Không có cái kỹ năng này, hấn vừa rồi cũng đã thua.

Phong Chi Thúc Phục là kỹ năng loại phong hệ được thác ẩn lên đệ nhất mai Biến Thạch Miêu Nhân Ý Châu của Chu Duy Thanh. Nhất châu cấp Phong Chi Thúc Phục có thể ngay lập tức trói buộc một mục tiêu, chỉ cần mục tiêu ở cách hấn không quá năm mươi mã và thiên lực tu vi của mục tiêu không cao hơn hấn năm cấp thì sẽ bị trói buộc ba giây. Nếu như tu vi thấp hơn hấn, thấp đi một cấp thiên lực thì sẽ bị trói buộc lâu thêm một giây.

Phong Chi Thúc Phục cùng Hắc Ám Chi Xúc mặc dù cùng là kỹ năng loại hạn chế nhưng tác dụng khác biệt rất lớn, Hắc Ám Chi Xúc chỉ hữu hiệu trong khoảng cách bán kính hai mươi lăm thước, mà Phong Chi Thúc Phục là năm mươi thước. Nhưng Hắc Ám Chi Xúc có thể cùng lúc tác dụng trên nhiều mục tiêu còn có rất nhiều hiệu quả phụ trợ khác, nhưng Phong Chi Thúc Phục thuần túy chỉ là trói buộc.

Có thể nói, ở đơn thuần trói buộc phương diện, Hắc Ám Chi Xúc không bằng Phong Chi Thúc Phục, nhưng nếu tính thêm các hiệu quả phụ trợ như tăng cường cảm giác..., xét tổng thể thì hơi nhỉnh hơn Phong Chi Thúc Phục. Đây chính là ưu thế của thượng vị thuộc tính.

Ngàn vạn đừng tưởng rằng này hai kỹ năng có thể sử dụng cùng lúc, với hiện tại tu vi của Chu Duy Thanh, dùng bất kỳ kỹ năng nào thì cũng cần năm giây thời gian mới có thể sử dụng lại nói gì tới chuyển đổi thuộc tính.

Dĩ nhiên, kỹ năng cường hãn như vậy cũng không phải là do Chu Duy Thanh thác ẩn thông minh, mà chính là vì hấn thác ẩn từ Tông cấp thứ, kỹ năng nào của Tông cấp thứ mà có thể là đồ bỏ được?

Tiêu Sắt biến sắc nhìn Chu Duy Thanh, thở dài một tiếng, ném mạnh tử thần cung xuống đất, quay người bỏ đi.

Thua, mình thua, không chỉ là thua bởi Thượng Quan Băng nhi, cũng thua bởi tên Chu Tiểu Béo này. Hai người Thiên châu sư bọn họ ở chung một chỗ, mình làm sao còn có thể cạnh tranh với Thượng Quan Băng nhi đây? Lúc này Tiêu Sắt trong lòng tràn đầy khổ sở. Bất luận mình cố gắng ra sao, vẫn không thể bằng với thiên phú của người ta a!

“Người cứ như vậy đi à!” Chu Duy Thanh nhặt Tử Thần Cung của Tiêu Sắt lên, bước nhanh đuổi theo, chặn đường hấn.

Tiêu Sắt nhìn mặt thì thật thà nhưng tâm địa giảo hoạt Chu Tiểu Béo, tức giận nói: “Ta đã thua, người còn muốn như thế nào nữa?”

Chu Duy Thanh thản nhiên nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, chúng ta có đánh cuộc.”

Tiêu Sắt thay đổi ánh mắt, “Người muốn như thế nào?”

Chu Duy Thanh tiến lên một bước, tiến tới trước mặt hấn cười hắc hắc, nói: “Ta chỉ đột nhiên nghĩ ra nội dung đánh cuộc cho người.”

Tiêu Sắt thân thể hơi lùi về sau, nhú mày “Đừng có tiến gần ta như vậy, ta chấp nhận chịu thua đánh cuộc. Người nói đi.”

Hấn vừa dứt lời, Chu Duy Thanh bất ngờ tiến sát người hấn, lợi dụng Tiêu Sắt chưa kịp phản ứng, Chu Duy Thanh đã hôn hấn 1 cái.

Tiêu Sắt bất ngờ bị hấn hôn, theo phản xạ tát hấn 1 cái. Chu Duy Thanh tựa hồ đã sớm ngờ tới kết quả này, giữ tay Tiêu Sắt lại, nói, “Như Sắt tỷ tỷ, không được ăn quịt, đây là điều kiện đánh cuộc của ta.”

Tiêu Sắt lúc này đã định thần lại, xấu hổ đỏ bừng mặt, nhưng nàng lập tức mở to hai mắt nhìn, “Người gọi ta là cái gì?”

Chu Duy Thanh lui về phía sau hai bước kéo ra chút khoảng cách, cười hắc hắc nói: “Như Sắt tỷ tỷ, chớ giả bộ, Tiêu Bá Bá chỉ có một con gái duy nhất, chuyện này người khác không biết, chẳng lẽ ta còn không biết sao? Ta là Chu Duy Thanh a!”

“Hả? Người là Chu Duy Thanh cái con sên kia?” Tiêu Như Sắt vẻ mặt khiếp sợ, bất quá, sau một khắc nàng đã nhanh chóng rút ra bội kiếm bên hông, kiếm chỉ Chu Duy Thanh, cười lạnh nói: “Người định lừa ai, Chu Duy Thanh chỉ mới mười bốn tuổi, bộ dáng của người giống như mười bốn tuổi sao?”

65. Chương 17: Hắc Ám Chi Xúc (4)

“Nhìn cái gì vậy, nhìn nữa coi chừng lão nương móc mắt người. Người nếu không đưa ra được chứng cứ, ta sẽ bắt người trở về xử theo quân pháp.” Lúc này, Tiêu Như Sắt bởi vì hoảng hốt đã quên mất Chu Duy Thanh là một vị Thiên châu sư. Tính cách của nàng luôn luôn tỉnh táo, nhưng mới vừa trải qua nhiều rung động như vậy, còn bị Chu Duy Thanh hôn 1 cái, nàng làm sao còn bình tĩnh được?

Chu Duy Thanh cúi đầu, bắt đầu cởi thắt lưng ra.

“Người làm gì?” Tiêu Như Sắt lại chìa kiếm vào mặt hắn.

Chu Duy Thanh vẻ mặt ủy khuất nói: “Người bảo ta đưa ra chứng cứ mà? Khi còn bé người dẫn ta ra bờ sông nghịch nước, đã từng thấy nốt ruồi son trên móng ta, ta lấy ra cho người xem.” Tiêu Như Sắt chưa kịp phản đối thì hắn đã xoay người kéo quần xuống, lộ ra cái móng trắng hếu.

Quả nhiên, móng bên trái của hắn có 1 nốt ruồi son.

Tiêu Như Sắt sửng sốt một chút, ngay sau đó mặt đỏ bừng, vội vàng xoay người sang chỗ khác, “Mau mặc vào, thật là xấu hổ.”

Chu Duy Thanh mặc quần lại, cười nói: “Như Sắt tỷ tỷ, cái này người tin rồi chứ?”

Tiêu Như Sắt trộm liếc mắt nhìn, thấy Chu Duy Thanh đã mặc lại quần liền thu hồi trường kiếm vừa giật mình hỏi: “Người thật sự là Chu Duy Thanh? Không đúng! Người không phải là kinh mạch bị tắc nghẽn sao?” Nói tới đây, nàng lập tức im lặng.

“Trước kia là phế vật, không có nghĩa mãi mãi là phế vật.” Chu Duy Thanh nói lơ đãng, “Như Sắt tỷ tỷ, lúc nhỏ ta bị tắc nghẽn kinh mạch, bảy năm trời trẻ con cùng lứa chỉ có người chịu chơi với ta a! Như Sắt tỷ tỷ, ban đầu ta luôn ước ao, nếu người là chị ruột của ta thì thật là tốt.”

Vừa nói, vành mắt của Chu Duy Thanh đã hoe hoe đỏ. Mười mấy năm sống trên đời, hắn chỉ thân thiết với 2 người: 1 là mẹ hắn, còn người thứ 2 chính là Tiêu Như Sắt. Có thể nói, trong lòng Chu Duy Thanh thì Tiêu Như Sắt chiếm 1 vị trí rất lớn.

“Con sên nhỏ, lớn như vậy mà còn khóc sao? Người lớn đến nỗi tỷ tỷ cũng không nhận ra người. Chu Tiểu Béo, Chu Tiểu Béo, ta đáng lý phải sớm đoán ra đó là người.” Tiêu Như Sắt mở rộng vòng tay, đem so với nàng cao hơn mấy phần Chu Duy Thanh ôm vào lòng, tựa như lúc bé khi nàng bảo vệ cho hắn.

Tựa vào trong ngực Tiêu Như Sắt, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy nàng trước ngực rắn chắc, không biết vì sao, trên người nàng không mùi son phấn của con gái, chỉ có một mùi dễ chịu nhàn nhạt, hít vào cảm thấy thật thoải mái.

Bất quá, mới ôm được có vài giây đồng hồ, Tiêu Như Sắt bất chợt nhớ lại, đẩy Chu Duy Thanh ra, “Tiểu tử thú vị, người đã sớm đoán ra ta có đúng không? Vậy người còn dám kéo gậy tử thần cung của ta, còn dám đùa bỡn ta? Ngứa da phải không?”

Chu Duy Thanh bị nàng dọa sợ hết hồn, “Tỷ, người nghe ta giải thích. Ta lúc trước cũng không nhận ra người a!”

“Không tin. Mới vừa rồi bị người chọc tức chết, trước hết để ta hả giận đã.”

“A...”

Sau nửa canh giờ.

Chu Duy Thanh cùng Tiêu Như Sắt ngồi song song ở dưới một cây đại thụ, Chu Duy Thanh đem chuyện mình như thế nào nuốt trọn hắc châu, như thế nào tiến vào quân đội cùng với những chuyện phát sinh sau đó kể cặn kẽ một lần. Hắn coi Tiêu Như Sắt như là người thân cận nhất của mình, tất nhiên sẽ không giấu nàng chuyện gì, ngay cả quan hệ của mình với Thượng Quan Bằng nhi cũng kể hết.

“Thảo nào nàng đối xử với người đặc biệt như vậy, không nghĩ tới, người đã đem nàng... , ha ha.” Tiêu Như Sắt đột nhiên cười lớn, dọa Chu Duy Thanh nhảy dựng.

“Tỷ, người cười cái gì?”

Tiêu Như Sắt ôm bụng, nói: “Cái này cũng coi như là báo thù đi. Thượng Quan Bằng nhi đoạt vị trí doanh trưởng của ta, nàng căn bản là không tinh thông chỉ huy quân đội. Không nghĩ tới lại tiện nghi cho tiểu tử nhà người, nước phù sa không rơi ruộng người ngoài, nói thế nào nàng cũng là Thiên châu sư. Ai ngờ lại thành Thiên châu giác tỉnh tế phẩm của người, con sên nhỏ, không nghĩ tới vận khí của người lại tốt như vậy.”

Chu Duy Thanh mặt mày ủ rũ nói: “Tỷ, người nhìn ta cũng đã lớn rồi, có thể hay không đừng gọi ta là con sên nhỏ nữa?”

Tiêu Như Sắt hừ một tiếng, “Bất luận người lớn bao nhiêu, trong mắt ta, cũng vẫn là con sên nhỏ mà thôi. Người định như thế nào? Không nói cho Chu thúc thúc chuyện người trở thành Thiên châu sư sao? Thúc thúc chờ này ngày này đã lâu lắm rồi.”

Chu Duy Thanh lắc đầu, nói: “Ta không trở về đâu. Khi ta còn là phế vật cũng đã bị cha hành hạ chết đi sống lại, nếu là hắn biết ta đã trở thành Thiên châu sư, ta còn có thể có 1 ngày bình yên sao?”

Tiêu Như Sắt cười nói: “Tiểu tử thú vị, ta thì thấy là do người là không nỡ bỏ Thượng Quan Bằng Nhi.”

Chu Duy Thanh cũng không che dấu, gật đầu, nói: “Quả thật có chút không nỡ. Mặc dù ngày đó chỉ là tai nạn, nhưng ta thật lòng xin lỗi nàng. Nếu là Đế Phù Nhã, sợ rằng đã giết ta. Nàng không giết ta, còn chỉ điểm ta tu luyện. Tỷ, ta thật sự thích nàng.”

Tiêu Như Sắt nhìn Chu Duy Thanh, không biết tại sao, trong nội tâm nàng đột nhiên có cảm giác chua xót. Một hồi lâu sau, mới nói khẽ: “Thích thì theo đuổi đi. Lấy bản lãnh Duy Thanh của ta, còn sợ không theo đuổi được nàng sao? Thượng Quan Bằng Nhi mặc dù chỉ huy quân sự không ra gì, nhưng người đứng là không tệ. Sau này tỷ tỷ không cùng nàng đối nghịch là được.”

“Tỷ, người không sao chứ?” Chu Duy Thanh nhìn nàng nghi hoặc.

Tiêu Như Sắt trong lòng cả kinh: “Đúng a! Ta bị sao vậy? Ta lớn hơn Duy Thanh tới 7 tuổi a!”

“Ta có thể có chuyện gì. Đi thôi, chúng ta cũng cần phải trở về. Nếu không nỡ doanh trưởng xinh đẹp của người sẽ lo lắng.” Tiêu Như Sắt vội vã đứng dậy để che đi vẻ mặt đỏ bừng xấu hổ.

Chu Duy Thanh cũng đuổi vội vàng đứng lên, nắm tay Tiêu Như Sắt cười hắc hắc nói: “Tỷ, nếu ta sớm biết Tiêu Như Sắt chính là Tiêu Như Sắt, ngày đó lúc Thiên châu Giác Tỉnh, ta thật hi vọng người chạy tới chính là người.”

“Phi. Ngay cả tỷ tỷ cũng dám đùa giỡn, không đánh người không được.” Tiêu Như Sắt liền gõ đầu Chu Duy Thanh 1 cái, Chu Duy Thanh cười hì hì tránh né, vừa chạy về hướng quân doanh, vừa nói: “Tỷ, người biết không? Ngay lúc ta vừa hiểu chuyện, khi cha ta nói hôn thê của ta là Đế Phù Nhã, ta đã nói ta muốn Như Sắt tỷ tỷ, không muốn Đế Phù Nhã.”

Nói xong câu đó, Chu Duy Thanh đã nhanh chân chạy mất, mà Tiêu Như Sắt thì đứng yên 1 lúc rồi mới đi theo. Trong lòng nàng lúc thật sự rất mất bình tĩnh.

Ban đầu sau khi chia tay Chu Duy Thanh, vì hoàn thành tâm nguyện của phụ thân, nàng vẫn liều mạng khổ luyện, nhưng là, lúc mười sáu tuổi lại thất bại trong gang tấc, không có thể thành công Giác Tỉnh bốn mạng châu. Từ đó về sau, nàng liền giả nam tiến vào học tập tại sơ cấp học viện quân sự, hơn nữa khổ

luyện tài bắn cung, hai năm trước rốt cục có chút thành tựu. Cho tới nay, có thể nói nam nhân có quan hệ thân mật với nàng nhất chỉ có hai người, một người là phụ thân, người còn lại chính là Chu Duy Thanh.

66. Chương 18: Thân Thể Tiên Hóa,siêu Cấp Hữu Thối(1)

Lúc này Chu Duy Thanh đang nằm lộn lộn trên mặt đất, trên người quân phục đã bị bụi gai hoa đâm rách làm lộ ra da thịt tay chân và bộ hợp kim nội giáp sáng bóng.

Hắn hô hấp thập phần trầm trọng, làm nội tâm Tiêu Như Sắt sợ run, hắn hai mắt biến thành đỏ như máu, thở hổn hển như trâu,cơ thể toàn thân phồng lên, cả người so với phía trước lớn một vòng.

“Tỷ, ta thật là khó chịu.” Chu Duy Thanh thanh âm khàn khàn giống như là lão nhân, thân thể hắn đang không ngừng co rút lại , kỳ lạ chính là, người của hắn tuy rằng nằm thẳng cứng trên mặt đất, nhưng đùi phải cũng từ phía sau gờ cao nhếch lên, có thể rõ ràng nghe được không ngừng có tiếng xương cốt “lách cách” nổ đùng từ chỗ chân phải vang lên, giống như là bị búa tạ đập nát xương chân (dịch:kinh dị quá).

“Tiểu duy, đây là có chuyện gì?” Tiêu Như Sắt muốn tiến lên đỡ lấy hắn, nhưng Chu Duy Thanh trên người lại chợt truyền đến một cỗ mạnh mẽ, đẩy nàng lui ra vài chục bước, phốc một tiếng té ngã trên đất.

Rên lên một tiếng, Chu Duy Thanh bởi vì thống khổ quá độ, đã chính mình xé rách quần áo trên thân thể, chỉ còn lại có nội giáp cứng cối lư tại trên người. Tại trên cơ thể hắn giống như đá hoa cương phồng lên , từng đạo tựa như màu đen ma văn da hổ cuộn sóng quanh co bắt đầu khởi động , trên trán, một cái rõ ràng màu đen Vương tự lặng yên hiện lên mà ra.

Ở giờ khắc này, cả Tinh thần sâm lâm tựa hồ cũng im lặng, trước đó còn có tiếng côn trùng động cùng tiếng chim kêu vang thì tại giờ phút này cũng đã lặng yên biến mất. Trong sự tĩnh lặng đáng sợ này, chỉ có tiếng Chu Duy Thanh nặng nề hít thở là rõ ràng.

Thay đổi người khác, chỉ sợ sớm đã bị Chu Duy Thanh dữ tợn bộ dáng hù dọa, nhưng Tiêu Như Sắt thì không, nàng nghiến chặt răng lần thứ hai đi đến, nhanh chóng ôm lấy đầu Chu Duy Thanh, lớn tiếng thét: “Tiểu duy, bình tĩnh một chút, ngươi phải bình tĩnh một chút. Thúc dục thiên lực, thúc dục thiên lực của ngươi bình phục hơi thở trong cơ thể .”

Lúc này Chu Duy Thanh, chỉ cảm thấy trong lòng mình tràn ngập khí tức bạo ngược và hủy diệt, giống như là muốn phá hủy hết thấy chung quanh , hai tay nắm chặt, xương khớp kịch liệt nổ mạnh, bàn tay không ngờ nhanh chóng to gấp đôi, mơ hồ tràn ngập lực lượng. Trên người màu đen ma văn da hổ trở nên càng thêm rõ ràng , phảng phất như đang dùng lực lượng bên trong cơ thể mà không ngừng tỏa ra xung quanh.

Bị Tiêu Như Sắt ôm lấy đầu, Chu Duy Thanh cơ hồ là theo bản năng nắm tay nâng lên, gắt gao bắt được Tiêu Như Sắt bả vai, hé miệng, như muốn một “phát” cắn tại trên cổ nàng(làm như Dracula áh).

Tiêu Như Sắt bị hắn 2 tay chế trụ, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, căn bản không động đậy được , trong đầu cũng lâm vào trống rỗng.

Ở thời điểm Chu Duy Thanh sắp cắn xuống , hắn đột nhiên dừng lại, Tiêu Như Sắt đã ở khoảnh khắc này tỉnh táo lại, nàng có thể cảm giác được rõ ràng từ trong miệng Chu Duy Thanh thở ra hơi nóng phả vào trên cổ của mình, làm làn da từng đợt co rút rất nhỏ .

“Không, không thể. Ngươi là Như Sắt tỷ tỷ, ngươi là Như Sắt tỷ tỷ.” Chu Duy Thanh trong tiếng hít thở nặng nề, thì thào nói xong, đột nhiên buông ra Tiêu Như Sắt ngã về phía sau . Nhưng là, đầu của hắn lại vẫn bị Tiêu Như Sắt ôm lấy .

“Tiểu duy, nếu có thể cho ngươi thoải mái , ngươi hãy cắn đi nha. Tỷ tỷ không sợ.” Tiêu Như Sắt dứt khoát đưa ra một cái cánh tay của bản thân, đưa tới trước mặt Chu Duy Thanh .

Chu Duy Thanh trong đôi mắt huyết sắc tràn ngập khí tức thô bạo tựa hồ càng thêm mãnh liệt , nhưng hần chung quy không có căn xuống, tại bên trong nội tâm của hần, có mãnh liệt bất an, phảng phất chỉ cần này một ngụm căn đi xuống, hần sẽ đánh mất đi Như Sắt tỷ tỷ của mình .

Ý Niệm mãnh liệt làm hần trong cơ thể không chế được các loại xao động cảm xúc bạo ngược, trong mắt lệ khí không có tiếp tục gia tăng, tùy ý Tiêu Như Sắt gắt gao ôm đầu của mình, hần vẫn từng ngụm từng ngụm thở hào hển.

“Người, các người tại làm gì?” Đúng lúc này, đột nhiên một thanh âm thật êm tai vang lên. Quang ảnh chợt lóe, tại bọn họ bên người cũng đã hơn một người.

Tới đúng là Thượng Quan Băng Nhi.

Lúc trước nghe được Chu Duy Thanh bị Tiêu Sắt mang đi , nàng cũng không có lo lắng gì, lấy Chu Duy Thanh Thiên châu sư thực lực, Tiêu Sắt lại như thế nào là đối thủ? Nhưng tân binh đại bỉ cũng đã xong, hai người kia cũng chưa trở về, Thượng Quan Băng Nhi trong lòng còn có chút bất an . Cứ việc trong lòng nàng tên Chu Tiểu Béo đã đoạt đi đêm đầu tiên của mình nàng nên là căm thù hần đến tận xương tủy , nhưng ngay chính nàng cũng không biết, ở sâu bên trong tâm , hình dáng Chu Tiểu Béo đã in vào sâu sắc. Tình huống này tất nhiên sẽ diễn ra, nữ hài tử lần đầu tiên cho ai, tự nhiên rất đúng sẽ khắc sâu ấn tượng về hần, huống chi nàng hay mỗi ngày cùng Chu Duy Thanh ở chung một chỗ.

Tâm lý bất an, nàng đi ra tìm hần, bằng vào kỹ năng mới tìm được của Thể châu ngưng hình Ngự phong ngoa, nhanh như điện chớp nàng tiến nhập vào Tinh Thần sâm lâm , vừa rồi, chính là Chu Duy Thanh một tiếng gầm nhẹ đã dẫn nàng đi tới.

Rất xa nàng đã nhìn thấy Tiêu Sắt cùng Chu Duy Thanh , nhưng là, làm nàng tuyệt đối không nghĩ tới, chính là Tiêu Sắt không ngờ ôm lấy đầu Chu Duy Thanh, bộ dáng hai người kia , nhìn qua là rất thân thiết. Tại của nàng nhận biết , Tiêu Sắt nhưng là nam nhân a! Một người nam nhân ôm một người nam nhân khác? Đây...(con này kì thị nè hehe)

Đến khi lại gần, Thượng Quan Băng Nhi mới phát hiện không đúng, ngay lúc nàng chứng kiến Chu Duy Thanh trên người kia ma văn da hổ cùng với phồng lên cơ thể, hai mắt đỏ rực lúc, từ nội tâm phát ra cảm giác sợ run trong khoảnh khắc truyền khắp toàn thân. Lúc trước, hần cũng không phải là tại tình huống như vậy đã đoạt đi của chính mình tối trân quý gì đó sao?

Tiêu Như Sắt chứng kiến Thượng Quan Băng Nhi không ngờ đứng chết lặng nơi nào, nhất thời cả giận nói: “Còn ngốc đứng để làm chi? Mau giúp ta đè lại hần. Người cũng là Thiên châu sư, đây là có chuyện gì?”

“Ta, ta không biết...” Thượng Quan Băng Nhi thất kinh ngồi xổm xuống, nàng tuy rằng phát ra từ nội tâm sợ hãi bộ dáng Chu Duy Thanh trước mắt, nhưng nàng lại cũng không có đi.

Ngay lúc ngồi xổm xuống, Thượng Quan Băng Nhi lập tức thấy được Chu Duy Thanh bởi vì thống khổ mà toàn thân co rút bộ dáng, vội vàng kêu lên: “Chu Tiểu Béo, Chu Tiểu Béo, người bình tĩnh một chút.”

Chu Duy Thanh lúc này tinh thần đã dần ổn, đột nhiên nghe được một cái quen thuộc thanh âm, còn có một cổ hơi thở chính mình vô cùng quen thuộc truyền đến, thân thể hần đột nhiên cứng ngắc(cái gì vậy ta?) , thân thể vừa động, cũng đã từ Tiêu Như Sắt trong lòng ngực giãy đi ra, cùng với một tiếng gầm nhẹ, hai tay đã chộp vào trên vai của Thượng Quan Băng Nhi.

Thượng Quan Băng Nhi vốn là có thể né tránh , bằng vào kỹ năng của Ngự phong ngoa , nàng hoàn toàn có thời gian để tránh ra, nhưng nàng không có trốn, tại kia trong nháy mắt, ý niệm trong đầu của nàng dĩ nhiên là có chết trong tay hần cũng được a.

67. Chương 18: Thân Thể Tiến Hóa,siêu Cấp Hữu Thối(2)

Thượng Quan Băng Nhi bị hấn siết có chút không thở nổi, Chu Duy Thanh thân thể cực kỳ nóng bỏng, cho dù là cách kia 1 tầng nội giáp nàng cũng có thể rõ ràng cảm giác được, hơn nữa, thân thể hấn một mực run rẩy, cái loại cảm giác nóng bỏng này nhuộm đắm thân thể Thượng Quan Băng Nhi làm thân nhiệt của nàng cũng lên theo đến. Trong đầu của nàng, cơ hồ là theo bản năng đã nghĩ đến ngày đó ghê người bộ dáng, hấn, hấn nên không biết...

Tiêu Như Sắt ở một bên cũng ngây ngẩn cả người, trong lòng thầm nghĩ: tiểu tử này biến thành xấu...

Kỳ thật, Tiêu Như Sắt thực không biết, ngay lúc Thượng Quan Băng Nhi xuất hiện kia, thần chí không tỉnh táo của Chu Duy Thanh hoàn toàn là bằng vào bản năng tìm được Thượng Quan Băng Nhi, ôm lấy Thượng Quan Băng Nhi, hấn lập tức từ Thượng Quan Băng Nhi trên người cảm nhận được một cỗ thanh lương hơi thở dừng mãnh tiến vào trong cơ thể, nhất thời kích thích hấn thần chí dần dần tỉnh táo lại, tuy rằng thân thể vẫn đang cực độ thống khổ, nhưng này thô bạo, điên cuồng cảm xúc lại an tĩnh rất nhiều.

Xuất hiện trước mắt trạng huống như vậy nguyên nhân tự nhiên là đến từ nơi hấn lúc Thôn Phệ kia tẩm hắc châu. Tẩm hắc châu này kỳ thật cũng không thuộc về thế giới này, nó ẩn chứa năng lượng rất khổng lồ, đủ để tranh đua ở thế giới này là bản mạng châu của đỉnh cấp Thiên châu sư. Mặc dù đang ở trong cơ thể Chu Duy Thanh đã trải qua hấp thu, thức tỉnh quá trình, nhưng nếu muốn hoàn toàn hấp thu thì không phải một lần là có thể hoàn thành. Vừa rồi Chu Duy Thanh cùng Tiêu Như Sắt một trận chiến bên trong, cơ hồ hao hết chính mình thiên lực, hơn nữa bên trong nội tâm hấn đúng là khát vọng lực lượng, nhất thời lại dẫn động năng lượng hắc châu trong cơ thể, hắc châu cùng thân thể bắt đầu rồi quá trình Dung Hợp lần thứ hai.

Cùng Thiên châu thức tỉnh lần đó so sánh, lần này có vẻ nhẹ nhàng hơn một chút, hấn sở dĩ cảm giác được cực độ thống khổ là bởi vì năng lượng hắc châu đang mạnh mẽ cải thiện thân thể hấn, xương khớp, kinh mạch, thậm chí là huyết nhục cũng xuất hiện biến hóa trình độ khác nhau, tương đương với một người xương khớp bị cắt rời rồi lấy phương thức đặc thù tiến hành nối lại, như thế nào không mang theo đến kịch liệt thống khổ đâu? May mắn Thượng Quan Băng Nhi kịp lúc xuất hiện, mới ổn định được tình trạng của hấn, nếu không, Chu Duy Thanh rất có thể sẽ phát cuồng.

Chu Duy Thanh tại thời điểm bản mạng châu thức tỉnh, chính là lấy Thượng Quan Băng Nhi bản mạng châu vì tế, bởi vậy, Thượng Quan Băng Nhi trên người hơi thở từ góc độ nào đó mà nói, cùng với hấn trên người hơi thở là hỗ trợ lẫn nhau, bởi vậy, hấn ôm lấy Thượng Quan Băng Nhi, hai người hơi thở cùng hợp, Thượng Quan Băng Nhi hai châu cấp bậc bản mạng châu hơi thở thật lớn giúp hấn giảm bớt thống khổ, cũng làm thần chí của hấn càng thêm thanh tỉnh. Lúc này mới tính là đưa hấn từ bên bờ nguy hiểm kéo lại.

Phanh một tiếng, Chu Duy Thanh mang theo Thượng Quan Băng Nhi té ngã trên đất,cả người hấn trực tiếp đặt ở trên người Thượng Quan Băng Nhi, thiếu chút nữa là ép dẹp cả cô gái nhỏ xinh này đi. Quỷ dị chính là, cái chân phải của hấn vẫn hướng về phía trước kia, tuy nhiên thanh âm xương khớp va chạm dày đặc kia rõ ràng biến nhỏ đi nhiều.

Thượng Quan Băng Nhi hai tay dừng ở trên lưng Chu Duy Thanh, vốn là tư thế chống đẩy, nhưng lại là biến thành ôm, hai người thân thể chặt chẽ kết hợp, Chu Duy Thanh trên người kia dày đặc tà khí cùng khí tức nam nhân hỗn hợp cùng một chỗ, khiến Thượng Quan Băng Nhi choáng váng hồ hồ. Tuy rằng bị một lần “chèn ép” này suýt nữa làm nàng ngất, nhưng nàng trong lòng lại đột nhiên sinh ra ra một loại cảm giác thật sự đặc biệt.

Hấn, hấn không biết vừa muốn, vừa muốn như vậy đi sao? Bên cạnh còn có Tiêu Sắt a! Cùng thời gian, Thượng Quan Băng Nhi xấu hổ và giận dữ nảy ra, nhưng Chu Duy Thanh lực lượng thật sự quá lớn, nàng lại như thế nào có thể giãy mở?

May mắn, lúc này đây Chu Duy Thanh vẫn chưa giống như nàng tưởng tượng, chính là chỉ đơn thuần ôm nàng. Thời gian phẳng phát trôi qua, Tiêu Như Sắt ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy, mà Chu Duy Thanh nặng nề tiếng thở dốc lại dần dần trở nên nhẹ nhàng hơn, hấn trong cơ thể biến đổi, kinh mạch biến hóa cùng với xương khớp phát ra ba ba tiếng cũng dần dần trở nên yên lặng.

Chu Duy Thanh mặt dán tại khuôn mặt lạnh lẽo non mềm nhỏ nhắn của Thượng Quan Băng Nhi , làm nàng không ngừng cảm giác được từng đợt lửa nóng, chẳng qua, nàng trong lòng khẩn trương cũng dần dần trầm tĩnh lại. Hắn không có xâm phạm ta, hoàn hảo hắn không có xâm phạm ta. Thượng Quan Băng Nhi trong lòng nghĩ như vậy , nhưng nàng cũng phát hiện, lúc này đây Chu Duy Thanh ôm nàng cảm giác tựa hồ so với lần trước hoàn toàn bất đồng, kia tà ác, hắc ám hỗn hợp Chu Duy Thanh tự thân hơi thở sinh ra hương vị nhưng là nàng phát hiện trong lòng chính mình cũng không bài xích, ngược lại có một loại cảm giác được bảo hộ , tựa hồ có này khô vi thân thể che chính mình làm mình như vậy rất an toàn.

Chu Duy Thanh chân rốt cục chậm rãi thả xuống, khi chân hắn dừng ở Thượng Quan Băng Nhi trên đùi, tất cả tiếng va chạm xương khớp cũng cùng với hắn trên người ma văn da hổ đồng thời biến mất.

“Đau chết mất.” Chu Duy Thanh thở dài một hơi, chậm rãi mở hai mắt, trong mắt huyết quang đã hoàn toàn rút đi, đau đớn biến mất, tay chân cơ thể chính là cảm giác cực độ sáng khoái , phảng phất toàn thân mỗi một tế bào cùng phát ra sức sống mãnh liệt. Thân thể tựa hồ có cái gì không giống với trước đây, nhưng chính hắn cũng không rõ . Duy nhất cảm giác chính là trong lòng ngực rất là mềm mại.

Cánh tay nắm thật chặt, Chu Duy Thanh thân thể cũng giật giật, chỉ cảm thấy đè nặng dưới thân này là vật thể mềm mại lại rất có co dãn khiến hắn thập phần thoải mái, thân thể hoàn toàn phù hợp làm hắn trong lòng thỏa mãn mười phần. Còn dùng mặt cọ cọ tại trên mặt người ta.

“Ấn.” Ừm một tiếng hừ yêu kiều làm Chu Duy Thanh bừng tỉnh, hắn lúc này mới ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Thượng Quan Băng Nhi hai mắt nhắm nghiền, kiều nhan động lòng người kia gần trong gang tấc.

“Ách... , doanh trưởng, người như thế nào chạy vào trong lòng ngực ta vậy?” Chu Duy Thanh vẻ mặt giật mình nói.

Thượng Quan Băng Nhi lúc này mới ý thức được hắn đã khôi phục thần chí, mở to mắt, xấu hổ thét lên: “Mau thả ta ra.”

Chu Duy Thanh trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, “Không để, người trước đáp ứng ta không thể đánh ta, ta mới thả.”

“Người...” Thượng Quan Băng Nhi suýt nữa tức khí đến choáng váng, làm nàng cực độ buồn bực chính là, Chu Duy Thanh theo thần chí thanh tỉnh, phía dưới tựa hồ có cái gì vậy rục rịch đâm vào địa phương xấu hổ của nàng.(Đang đem dịch chương này làm ta không chịu nổi rồi)

“Uống uống, các người nếu liếc mắt đưa tình có phải là nên tìm cái địa phương không có ai ?” Tiêu Như Sắt thanh âm tức giận truyền đến, chỉ có điều nàng lúc này đã khôi phục giọng nữ.

“A! Như Sắt tỷ tỷ, người ở đây a!” Chu Duy Thanh lúc này mới ý thức được Tiêu Như Sắt còn tại bên người, vội vàng buông Thượng Quan Băng Nhi ra, nghiêng người nhảy dựng lên, thân thể chợt lóe liền trốn ra tại sau lưng Tiêu Như Sắt .

Thượng Quan Băng Nhi có chút thở gấp đứng dậy, mặt cười xấu hổ đỏ bừng, hơn nữa nàng hoảng sợ phát hiện, đã bị Chu Duy Thanh bế như vậy trong chốc lát, chính mình Bát trọng thiên tinh lực tu vi không ngờ tiêu hao hết một nửa rồi , còn không biết là biến mất như thế nào.

Chu Duy Thanh từ Tiêu Như Sắt sau lưng nhô đầu ra, vẻ mặt ủy khuất đạo: “Doanh trưởng, ta nhưng không phải cố ý , này tuyệt đối là cái hiểu lầm.”

68. Chương 18: Thân Thể Tiên Hóa,siêu Cấp Hữu Thối(3)

Tiêu như Sắt hai mắt nhìn trời, bày ra bộ dáng không quan hệ đến mình. Chu duy thanh hắc hắc cười nói: “Ta vừa cùng tiêu đội trưởng luận bàn một chút, sau lại phát hiện ra, thì ra ta và hắn vốn dĩ đã quen biết nhau a. Ngay lúc đó thì nhận thức ta dường như thân thể lại xảy ra vấn đề đi?”

“Thế nhưng, ta hình như vừa nghe người kêu là tỷ tỷ a!”

Chu duy thanh nhìn tiêu như sắt liếc mắt, thấy nàng mắt lộ vẻ cảnh cáo, lập tức hiểu ý, giải thích: “Doanh trường, người không cảm thấy tiêu đội trưởng tướng mạo tuần tú rất giống nữ hài tử sao? Vì vậy khi còn bé những đứa trẻ chơi chung với chúng ta đều gọi hần tỷ tỷ đích. Đây là một loại nick name.”

Thượng quan Băng nhi hô hấp chậm lại, trầm giọng nói: “Vừa là chuyện gì xảy ra? Người thế nào lại điên rồi?”

Chu duy thanh bắt đầu nói: “Ta cũng không biết a! Lúc đầu là thân thể lạnh lẽo, sau đó đến toàn thân đau nhức, sau lại sinh ra cái gì ta lại không thể nào rõ ràng được.”

Thượng quan Băng nhi suy nghĩ một chút, đột nhiên sắc mặt đại biến, thất thanh nói: “Chẳng lẽ là tà ma biến?”

Chu duy thanh cùng tiêu như sắt trên mặt đều toát ra vẻ kinh ngạc, hầu như đồng thanh hỏi: “Tà ma biến là cái gì?”

Thượng quan Băng nhi nói: “Chu tiểu bá, người còn nhớ rõ sao? Ta đã từng cho người giảng qua những người mà quá trình đột phá thức tỉnh thiên châu sư thì thân thể xuất hiện khí tức tà ác do đó dẫn đến bọn họ tinh thần thất thường, cuối cùng trở thành một loại đặc biệt cường đại nhưng thân chí thì rất bất ổn định chính là tà ác thiên châu sư chuyện sao?”

Chu duy thanh gật đầu, nói: “Ta nhớ kỹ a! Người nói chính là bởi vì bản mạng châu thức tỉnh mà giết chết thân nhân đích. Bọn họ không như ta tự chủ mạnh mẽ.”

Thượng quan Băng nhi sắc mặt đỏ lên, nhưng không có cách nào khác phản bác hần nói, xác thực, nếu như là không phải chu duy thanh tự chủ mạnh, ta đã sớm đã chết, trở thành tế phẩm cho bản mạng châu thức tỉnh của hần a.

“Ta nghe nói, tại tà ác thuộc tính phụ gia của mình thì những thiên châu sư đó, có một chút đặc biệt cường đại, lúc tinh thần bị kích thích hoặc là thân thể đến cực hạn chính là thời điểm gặp phải một loại đặc thù trạng thái, được gọi là tà ma biến. Bị vậy tà ma biến thì thiên châu sư sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn thực lực bạo tăng, nhưng thân chí cũng không thanh tỉnh, trở thành chân chính một bộ máy giết chóc. Bởi vậy sự tồn tại của họ thật sự là quá nguy hiểm, các quốc gia trên đại lục cùng thác ấn cung đã từng tổ chức hành động tàn sát tiêu diệt toàn bộ những thiên châu sư này, đã giết chết được một số lượng lớn, nhưng cũng bị tổn thất thảm trọng, sau đó không còn nghe đến tin tức của tà ma biến thiên châu sư nữa.”

Tiêu như sắt sắc mặt đại biến, “Tiểu... , tiểu bá, ta đưa người về nhà ba.” Nàng căng thẳng khẩn trương đến nỗi thiếu chút nữa lỗ miệng kêu Chu duy thanh ra.

Chu duy thanh tự nhiên minh bạch của nàng ý tứ, nàng là muốn nhờ phụ thân chu đại nguyên soái của mình giúp kiểm tra, vội vàng liên tục lắc đầu, “Không, không, ta sẽ không quay về. Doanh trường, người lo lắng quá, ta vừa rồi căn bản là không phải tà ma hóa. Bằng không nói, còn không đem bọn người đều giết a! Ta cảm giác được một chút, sau khi tỉnh lại, thân thể tựa hồ lại có tiến hóa, toàn thân đều tràn ngập lực lượng đường như, hần là chính ta sau khi nuốt khóa hắc châu kia mà sinh ra tác dụng, nhất định là hắc châu kia tự thân sản sinh ra ma lực quá mức cường đại rồi, ta chưa hoàn toàn hấp thu được chính là duyên cớ ba.”

Thượng quan Băng nhi nghe xong hần đích giải thích hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn trầm giọng nói: “Tiểu bá, sau này người phải thủy chung đi theo ta bên người, vạn vừa xuất hiện vấn đề, ta cũng dễ dàng giúp người khắc chế. Thật không biết khi nào khóa hắc châu của người sẽ ổn định trở lại.”

Vừa nghe thượng quan Băng nhi trực tiếp kêu tên củ mình, Chu duy thanh nhất thời trong lòng đại hỉ, nương theo ý tứ, lập tức tiếp lời nói: “Băng nhi, người yên tâm, ta sẽ không ly khai của người.”

Thượng quan Băng nhi lúc này mới ý thức được mình nói sai; sử dụng sai câu chữ, mặt cười đỏ lên, “Quay về quân doanh đi. Chức vụ tiểu đội trưởng của người ta sẽ giúp người thu xếp, bất quá sau này người vẫn là thân binh của ta. Trở lại chuẩn bị hành lý, sáng mai, chúng ta sẽ lên đường tới tiền tuyến.”

“Rõ, Băng nhi.” Chu duy thanh thấy nàng không có phản bác chính mình xưng hô, nhưng lại là làm trò trước mặt Tiêu như sắt, trong lòng na nổi lên một trận hưng phấn, tối thiểu cùng trước đây so sánh với, thì rất cuộc quan hệ đã gần hơn một chút?

Tiêu như sắt cũng không có nói thêm cái gì, qua quan sát tình huống vừa rồi, Chu Duyệt Thanh tại trước cái loại này trạng thái đặc thù, tựa hồ ôm lấy Thượng Quan Bằng nhi sau đó lập thì tức tưng rõ ràng giảm bớt, hần và năng ở cùng một chỗ hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Màn đêm buông xuống, ngoài thiên cung thành, tại quân doanh nhưng phá lệ bận rộn, đệ ngũ liên đội các doanh, bất luận là tân binh, lão binh, cơm nước xong sau đó đều là chuẩn bị hành trang. Chỉ chờ sáng mai dỡ xuống trường bông, sẽ theo quân tiến ra tiền tuyến. Chỉ có kinh qua chân chính lễ rửa tội của chiến trường, tân binh mới có thể biến thành lão binh, chính là duy nhất sân khấu trong một đoạn thời gian tới của bọn hắn.

Chu Duyệt Thanh là 1 trong số những người rảnh rỗi, Thượng Quan Bằng Nhi bởi vì phụ trách lần này chiêu binh đại hội, bởi vậy đêm nàng công việc lu bù lên, hần trái lại không có gì sợ, ăn cơm xong thì một bên đi dạo tại trong quân doanh, một bên cảm thụ sự biến hóa của thân thể mình.

Ăn xong cơm tối xong, hần trong cơ thể đích thiên lực cơ bản là khôi phục, bất tử thần công khôi phục nhanh thiên lực hoàn toàn thể hiện ra ưu thế, chỉ là giá trị thiên lực dường như tăng một chút mà thôi, cũng không có như lúc bản mạng châu thức tỉnh thì như vậy trong nháy mắt tăng tứ trọng thiên lực. Mà lực lượng thân thể lại là có biến hóa lớn nhất, sau khi trở về, chu Duyệt Thanh tại trước khi trả tử thần cung lại cho Thượng Quan Bằng Nhi liền thử một chút, vẫn chưa dùng nhiều ít lực, suýt nữa kéo gãy tử thần cung này. Đây hoàn toàn là lực lượng thân thể a!

Song song, chu Duyệt Thanh cũng nhận ra chân phải của mình luôn luôn là lạ, khi hần vận động chân phải một thời gian, liền thấy đùi phải có một ít bất đồng.

Chân phải vừa nhảy, gần như trong nháy mắt đã vượt qua đỉnh đầu, tối thần kỳ chính là, về phía sau vừa nhấc, dĩ nhiên cũng có thể quá ... Chính là sự mềm dẻo và mạnh mẽ, sợ rằng nếu so sánh với thiên châu sư chỉ chuyên môn gia tăng sự mềm dẻo đều phải mạnh mẽ hơn. Nếu đổi thành chân trái mà nói, thì hoàn toàn không có loại này hiệu quả. Hơn nữa Chu Duyệt Thanh phát hiện, chính là chân phải lực lượng, độ đều bỉ trước đây không biết gia tăng rồi nhiều ít, nhưng những bộ phận khác của thân thể đều sản sinh thay đổi khác nhau.

Đáng tiếc, chỉ ít hiện nay đến xem, chân phải biến hóa gây cho Chu Duyệt Thanh cũng không phải chỗ tốt, mà là mạnh mẽ tác dụng phụ. Bình thường bước đi thì không có chuyện gì, chỉ khi nào đứng lên, chân phải đích lực lượng quá lớn, giống như 1 người nhảy lên đi ra, thân thể trong nháy mắt mất đi cân đối. Muốn thích ứng sợ rằng cần một đoạn thời gian nữa mới được.

Nhìn mọi người xung quanh bận rộn, Chu Duyệt Thanh ổn định thân thể, chân trái làm trụ, chân phải giơ lên khoa tay múa chân vài cái, chỉ thấy chân phải của hần tại không trung tạo thành vài đạo hư ảnh, mơ hồ còn có tiếng rít theo ra, hơn nữa giống như là không có khớp xương, hoàn toàn có thể đá ra từ mọi góc độ.

69. Chương 18: Thân Thể Tiến Hóa,siêu Cấp Hữu Thối(4)

Thời điểm ăn cơm chiều, Thượng Quan Bằng Nhi nói với hần muốn đi quân bộ hỏi báo tình huống chiêu binh lần này, đồng thời sớm điều động, chuẩn bị tốt lương thảo. Lần này liên đội thứ năm đã trở lại tổng cộng gần hai phần binh lực, cũng không phải là hoàn toàn vì chiêu binh đi, đồng thời cũng muốn đưa một đám lương thảo đi ra tiền tuyến. Sáng mai sẽ xuất phát, Thượng Quan Bằng Nhi làm chủ quan tự nhiên phải xử lý sự tình hoàn tất.

Trở về tu luyện? Chu Duyệt Thanh đột nhiên trong lòng vừa động, quyết định đi xem Như Sắt tỷ tỷ của mình rồi tính sau.

Trung đội trưởng là cấp bậc quan quân mà đã có chính mình lều trại riêng, hôm nay thời điểm trở về Tiêu Như Sắt đã nói cho Chu Duyệt Thanh nơi ở của mình. Lúc này nhàn rỗi vô sự, hần vô tình đi đến bên ngoài lều trại của Tiêu Như Sắt, từ bên ngoài có thể chứng kiến bên trong còn có ngọn đèn sáng.

Thay đổi là binh lính bình thường, cho dù là quan quân, cũng sẽ ở bên ngoài lên tiếng kêu gọi sau đó mới đi vào, nhưng Chu Duy Thanh nào hội bạn tâm mấy cái này? Trực tiếp vén rèm cửa bước đi vào.

Vừa vào cửa hắn liền ngậy ngấn cả người, đầu tiên chứng kiến là một đầu tóc dài màu đen mềm mại, tóc dài quá thắt lưng, cơ hồ làm cho lưng hoàn toàn che đầy đi. Kia chủ nhân của mái tóc dài đen huyền cũng bởi vì nghe được tiếng rèm cửa động mà quay đầu lại. Đúng là Tiêu Như Sắt.

Nàng quay lại khiến Chu Duy Thanh lập tức chứng kiến, Tiêu Như Sắt đang dang cởi ra trên người một mảnh vải màu trắng bề rộng chừng một thước, mảnh vải này quấn trên thân nàng không biết bao nhiêu vòng, lúc này tuy rằng vị trí trọng yếu còn bị che đầy, nhưng hai vai Tiêu Như Sắt, cánh tay còn có mảnh khảnh vòng eo, toàn bộ bại lộ tại trước mắt hắn.

Cùng với lúc cải nam trang bày ra tư thế oai hùng hiên ngang so sánh, lúc này Tiêu Như Sắt tràn ngập một loại hấp dẫn đặc thù. Nàng năm nay đã hai mươi tuổi, thân thể phát dục so với Thượng Quan Băng Nhi hoàn mỹ hơn nhiều, lúc này chính là hạ thân mặc một cái quần dài mà thôi, từ tinh tế vòng eo xuống phía dưới kéo dài kinh người đường cong làm Chu Duy Thanh nuốt một ngụm nước miếng thật to, căng hai mắt nhìn, nhìn không chớp mắt(dịch:là ta cũng vậy hehe) .

Vốn Tiêu Như Sắt là bị hoảng sợ, xoay người nhìn thấy Chu Duy Thanh thì mới nhẹ nhàng thở ra, mặt cười ửng đỏ, “Cũng không gọi một tiếng mà đi vào. Ngồi xuống bên cạnh đi, không được nhìn lên.”

“Ách... , tỷ, người mỗi ngày như vậy quần quanh không khó chịu a? Hội ảnh hưởng phát dục.” Chu Duy Thanh thập phần đứng đắn nói.

“Phi, tiểu hài tử biết cái gì? Người nghĩ rằng ta muốn như vậy a! Nữ nhân nghĩ muốn chân chính gia nhập quân đội là quá khó khăn, cho nên ta chỉ có thể cải trang thôi. Còn không ngồi xuống? Lại muốn nhìn lên nữa à?” Cùng Thượng Quan Băng Nhi ngây ngô so sánh thì, Tiêu Như Sắt là lớn mật hơn.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, ngược lại tiến phía trước vài bước, tựa hồ muốn thấy rõ ràng hơn một chút, ngoài miệng nói: “Tỷ, vậy người thì người quay lại đi. Ta ước gì đầu a.”

Cái này làm cho Tiêu Như Sắt điểm luồng cuống, đưa tay nắm lên bên người một kiện quần áo đập hướng Chu Duy Thanh, “Liên tỷ tỷ cũng dám đùa giỡn? Người không cần Băng nhi của người nữa sao? Cẩn thận ta đi cáo trạng đó. Nhanh quay đầu lại đi, nếu không ngày mai ta sẽ nói cho Chu thúc thúc người chạy đến quân đội mà tán gái. Còn hồng rồi sự trong sạch của người ta, xem Chu thúc thúc như thế nào thu thập người.”

Chu Duy Thanh cơ trí liền rung mình một cái, hấn sợ nhất chính là lão cha, phảng phất chứng kiến kia bàn tay khổng lồ ẩn hiện đánh tới, không dám tiếp tục nháo sự, vội vàng xoay người sang chỗ khác.

Nhìn bộ dáng khấn trương của hắn, Tiêu Như Sắt không khỏi bật cười, nhanh chóng buông xuống mảnh vải quanh thân, lúc cặp “đầy đà” kia hoàn toàn giải phóng xong, nàng không khỏi sáng khoái thở dài một hơi, làm Chu Duy Thanh lúc này đang đưa lưng về phía nàng trong lòng ngứa ngáy.

“Được rồi, người quay lại đi nha.” Tiêu Như Sắt cười nói.

Lúc Chu Duy Thanh xoay người lại, thì đã thấy vị tỷ tỷ này đã thay một kiện bố y, vốn bằng phẳng bộ ngực đã là dãy núi phập phồng, thầm nghĩ trong lòng: ghê gớm thật, bên trong không biết là thật hay giả đi a? Nay phỏng chừng ít nhất cũng là size ba mươi sáu, là khoảng 4 cái bát a, không, như vậy còn chưa đủ, không chừng cũng là 5 cái bát úp lên a(pó tay cái thẳng này, mà to dữ vậy sao!!).

Tiêu Như Sắt thấy ánh mắt của Chu Duy Thanh hướng trên người mình nhìn ngang liếc dọc, tức giận trách: “Tiểu tử thú, người thật sự là học xấu. Không được nhìn loạn, chúng ta tỷ đệ hảo hảo nói chuyện một lát. Người về sau định làm sao bây giờ?”

Chu Duy Thanh lúc này mới hồi phục tinh thần lại, ngắt lời: “Tự nhiên là chiến trường giết địch, kiến công lập nghiệp a!”

Tiêu Như Sắt nhú mày, nói: “Nếu là trước kia, người làm như vậy đương nhiên là tốt, Chu thúc thúc cũng nhất định thật cao hứng. Nhưng hiện tại...”

Chu Duy Thanh sững sốt, “Hiện tại làm sao vậy?”

Tiêu Như Sắt trầm giọng nói: “Thế cục không lạc quan. Tiểu duy, người phải nhớ kỹ, Thượng Quan Bằng Nhi nói rất đúng, bất luận thời điểm nào, người cũng tận khả năng không cần bại lộ chính mình Thiên châu. Vài năm gần đây tiền tuyến thế cục rất không lạc quan. Quốc gia của ta phương bắc cùng với phía đông bắc, bị bao quanh bởi 1 quốc gia rộng lớn là Phỉ Lệ đế quốc, mà quốc gia của ta cũng đang phụ thuộc vào Phỉ Lệ đế quốc, bởi vậy, phương bắc, đông bắc này hai cái phương hướng không cần phải binh trí đóng. Mà chúng ta chủ yếu địch nhân chính là đến từ phía nam Khắc Lô Tây đế quốc. Mà Khắc Lô Tây đế quốc đi về phía nam, chính là cường đại Bách Đạt đế quốc.”

“Đơn thuần so đấu thực lực của một nước, chúng ta cũng không sợ Khắc Lô Tây đế quốc, thậm chí chúng ta quốc thổ diện tích còn muốn vượt qua bọn họ. Nhưng là, mấy năm gần đây, Khắc Lô Tây đế quốc quân đội bất luận số lượng hay chất lượng lại dần dần vượt qua quốc gia của ta. Nếu ta phán đoán không lầm, tất nhiên là nguyên nhân đến từ Bách Đạt đế quốc đi.”

Này là lần đầu tiên có người vì Chu Duy Thanh phân tích chiến cuộc quốc gia, làm hắn nghe đến thập phần tò mò, “Chúng ta không phải cũng có Phỉ Lệ đế quốc hỗ trợ sao?”

Tiêu Như Sắt nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Phỉ Lệ đế quốc, Bách Đạt đế quốc, này hai cái đại quốc tổng hợp lại thực lực là tương đương. Nhưng bởi vì vị trí địa lý bất đồng, khiến cho bọn họ quốc sách có điều khác biệt. Bách Đạt đế quốc diện tích đất đai rộng lớn, ở vào góc tây nam của đại lục, nói cách khác, bọn họ cũng không có bị uy hiếp từ phía tây cùng phía nam là vì dựa vào biển lớn. Cho dù là tại phương đông cùng phương bắc cũng đều là một chút tiểu quốc, khó có thể tạo thành uy hiếp cho bọn họ. Nhưng Phỉ Lệ đế quốc lại không giống, tại Phỉ Lệ đế quốc phía bắc, còn có cường đại Vạn Thú đế quốc. Áp lực có thể nghĩ. Bởi vậy, Phỉ Lệ đế quốc tuyệt đại bộ phận binh lực, thực lực của một nước, cũng có khuynh hướng duy trì phương bắc cùng Vạn Thú đế quốc biên giới phía trên, tuy rằng chúng ta phụ thuộc vào Phỉ Lệ đế quốc, nhưng là, có thể từ Phỉ Lệ đế quốc tìm được giúp đỡ lại là thập phần hữu hạn.”

Chu Duy Thanh giật mình nói: “Nói cách khác, Bách Đạt đế quốc không ngừng duy trì Khắc Lô Tây đế quốc, khiến cho bọn họ lực lượng quân sự dần dần vượt qua quốc gia của ta? Cho nên hiện tại chiến cuộc đối với chúng ta ngày càng bất lợi.”

Tiêu Như Sắt vuốt cằm nói: “Đúng là như thế. Vạn Thú đế quốc chiếm cứ phương bắc đại lục, mở mang lãnh thổ, toàn bộ quốc thổ diện tích cơ hồ tương đương với Bách Đạt đế quốc cùng Phỉ Lệ đế quốc cộng lại. Nếu không phải bởi vì Vạn Thú đế quốc là từ nhiều đại bộ lạc tạo thành, thực không đồng lòng, hơn nữa còn có những uy hiếp đến từ nơi khác. Chỉ sợ Phỉ Lệ đế quốc đã sớm không còn, gần không được bọn họ. Cho nên, quốc gia của ta cục diện càng ngày càng bất lợi. May mắn có Chu thúc thúc tồn tại, tài năng uy hiếp Khắc Lô Tây đế quốc một chút. Nhưng cứ thế này thì càng về sau, quốc gia của ta cục diện cũng càng ngày càng bất lợi.”

70. Chương 19: Tà Ma Hữu Thối(1)

Tiêu Như Sắt mỉm cười, vui mừng nói: “Người có thể có suy nghĩ này tỷ tỷ thật cao hứng, tiểu duy, chúng ta tỷ đệ hai người, tuy rằng người tuổi còn nhỏ, nhưng có câu ta lại phải phải nhắc nhở người.”

“Có chuyện gì?” Chu Duy Thanh hỏi.

Tiêu Như Sắt nghiêm mặt nói: “Nếu có một ngày, vạn nhất chiến cuộc bất lợi, ai cũng có thể lấy thân hi sinh cho tổ quốc, duy độc người không thể.”

Chu Duy Thanh lắp bắp kinh hãi, “Vì cái gì?”

Tiêu Như Sắt mắt đẹp có chút khẽ nheo lại, “Người còn sống mới có hi vọng. Người cùng những người khác không giống với, người là bệ hạ con nuôi, Chu đại nguyên soái con một, có lực kêu gọi mà người khác không có. Quan trọng hơn là ..., người là một gã có được vô hạn tiềm lực Thiên châu sư. Biển thạch miêu nhân ta cũng nghe nói qua, đó là trong truyền thuyết mới tồn tại, vô cùng cường đại Ý châu. Ta tin tưởng rằng, chỉ cần cho người thời gian, một ngày nào đó, người sẽ có được năng lực xoay chuyển trời đất. Đừng tưởng

rằng tỷ tỷ đang nói chê cười, người hiện tại tu vi còn nông, còn chưa có thể hoàn toàn hiểu biết sự khủng bố của Thiên châu sư. Thiên châu sư từng ở trên đại lục sáng tạo ra vô số lịch sử huy hoàng. Gần nhất một lần là ước chừng tại mười lăm năm trước, một vị cường đại Thiên châu sư vì người yêu của mình, một mình đi đến Vạn Thú đế quốc, một đường tiến vào, nơi đi qua, phàm có người ngăn trở đều giết sạch. Khi hắn đến Vạn Thú đế quốc thủ đô Vạn Thú thành, chết ở trong tay hắn Vạn Thú đế quốc ngự châu sư cùng ngự thú đã nhiều hơn mấy ngàn, cuối cùng hắn đến trước mặt đương kim đại đế của Vạn Thú đế quốc, đoạt được lại nữ nhân mà hắn yêu quý đã bị Vạn Thú đế quốc bắt đi, lúc này mới ngênh ngang mà đi. Lúc ấy bên người Vạn Thú đế quốc đại đế, có trên trăm tên tông cấp Thể châu sư, Ý châu sư, cũng có hơn ba mươi danh thực lực cường đại tông cấp Thiên châu sư, lại không người có thể ngăn trở. Nghe nói, lúc này người ta là trên 2 cổ tay, sở hữu mười một tấm bản mạng châu.”

Nói tới đây, Tiêu Như Sắt trong mắt biểu lộ sự hâm mộ, thậm chí mang theo vài phần kính trọng, “Tiểu duy, ta tin tưởng rằng, thiên phú của ngươi nhất định không thể so với tiền bối này kém, thậm chí còn muốn vượt qua hắn. Nếu có một ngày, ngươi cũng có thể tu luyện đến cảnh giới như hắn vậy. Thử hỏi, còn có ai dám đụng đến ta Thiên Cung đế quốc? Cho dù đế quốc đã hiện nguy cơ, ngươi cũng nhất định có thể ngăn cơn sóng dữ. Ta tin tưởng rằng, ngươi nhất định có thể so sánh với Chu thúc thúc làm tốt hơn. Đáp ứng tỷ tỷ, bất luận về sau gặp được chuyện gì, cũng nhất định phải bình tĩnh.”

Chu Duy Thanh yên lặng gật gật đầu, từ lúc chào đời tới nay, hắn lần đầu tiên cảm giác được trên vai của mình xuất hiện trách nhiệm nặng nề. Đây trọng trách là bởi vì bản mạng châu của hắn thức tỉnh mà đến, hắn chắc chắn không lùi bước. Hắn tuy rằng trời sinh tính tình tiêu sái không gò bó, nhưng là, tại trong lòng hắn đã có cùng phụ thân Chu đại nguyên soái giống nhau như đúc tính quật cường.

Tiêu Như Sắt nhoẻn miệng cười, “Ngốc tiểu tử, thoải mái đi. Tỷ tỷ này chính là nói tới tình huống nguy hiểm. Có Chu thúc thúc tại đây, nghĩ xuất hiện loại tình huống này cũng không dễ dàng đâu. Trả lời ta, ngươi định cùng Thượng Quan Băng Nhi làm sao bây giờ? Đừng quên, bên trong Thiên cung thành nhưng còn có một nàng Đế Phù Nhã nha.”

Chu Duy Thanh bĩu môi, nói: “Đế Phù Nhã? Coi như hết. Kia nữ nhân ta chấp nhận nổi. Nếu không có hắc châu kia xuất hiện, nói không chừng ta đã bị nàng xử lý. Ta lúc đi thời điểm không phải cấp lão cha lưu tin sao? Sẽ không thành vấn đề đi sao.”

Tiêu Như Sắt chợt cười, nói: “Ngươi nghĩ dễ dàng vậy. Cha ngươi đáp ứng là không thành vấn đề, nhưng bộ hạ chịu đáp ứng sao? Ngươi biết hay không biết, Chu thúc thúc cùng bộ hạ vào sinh ra tử đã cứu bộ hạ không ít lần? Không nói ngươi hiện tại đã là một gã tiềm lực vô hạn Thiên châu sư, cho dù ngươi là trước kia bộ dáng, bộ hạ cũng nhất định sẽ bắt buộc Đế Phù Nhã gả cho ngươi. Vua không nói chơi.”

Chu Duy Thanh sắc mặt nhất thời suy sụp, “Kia phải làm sao bây giờ? Tỷ, ngươi cần phải thay ta nghĩ ra biện pháp a! Ngươi cũng không nghĩ muốn ta lấy Đế Phù Nhã người có ánh mắt mọc trên đỉnh đầu kia, một cái kiêu ngạo nữ nhân đi sao.”

Tiêu Như Sắt hừ một tiếng, “Còn bày đặt làm bộ làm tịch, mở miệng miêng mèo còn chê đi sao?”(hehe, dịch vậy nghe cho vui)

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, đạo: “Tỷ tỷ, ngươi nghĩ ta như vậy là sai rồi a, dù sao tiểu đệ cũng không đến nỗi vô sỉ vậy a.”(phải ko đó cu tí)

Tiêu Như Sắt đạo: “Ta mới tin ngươi mới lạ nha! Tiểu duy, như vậy đi, ngươi đáp ứng ta một cái điều kiện, ta sẽ giúp ngươi đưa ra cái chủ ý.”

Chu Duy Thanh ánh mắt đen tối nhìn gương mặt xinh đẹp của Tiêu Như Sắt, “Hôn ngươi một lần? Đây không thành vấn đề a!”

“Phi, ngươi muốn bị đánh có phải không? Nghiêm túc đi. Ngươi phải đáp ứng ta, nếu có một ngày ngươi trở thành trụ cột của đế quốc, phải giúp đỡ ta trở thành Tế tướng.”

Chu Duy Thanh giật mình mở to hai mắt nhìn, hắn nói cái gì cũng không nghĩ tới Tiêu Như Sắt đưa ra điều kiện dĩ nhiên là này, Nhất thời trợn mắt há hốc mồm, “Tỷ, của ngươi đã tâm cũng thật không nhỏ a! Thật sự là một người mê làm quan.”

Tiêu Như Sắt hừ một tiếng, “Người cái tiểu hài tử biết cái gì? Ta chỉ là muốn chứng minh, nam nhân có thể làm chuyện, chúng ta nữ nhân giống nhau cũng có thể làm. Ta muốn mời thiên hạ nam nhân nhìn xem chúng ta nữ nhân cường đại. Dựa vào cái gì chúng ta nữ nhân sẽ ở nhà giúp chồng dạy con làm nội trợ? Dựa vào cái gì chỉ có nam nhân có thể nắm trong tay quyền thế? Ta cả đời này mục tiêu, chính là muốn chứng minh năng lực của mình giỏi hơn nam nhân.”

Chu Duy Thanh giơ ra ngón tay cái, “Ta giờ đã hiểu được cái gì kêu là “cân quắc bất nhượng tu mi”(cân quắc=khăn che ý chỉ nữ nhân,tu mi=mày râu ai cũng bít hehe) . Tỷ, ta ủng hộ người. Chẳng qua, về sau nếu ai cười người, chẳng phải là áp lực rất lớn sao?”

Tiêu Như Sắt hừ lạnh một tiếng, “Ta tại khi bắt đầu luyện tập cung tiễn đã phát lời thề, kiếp này không lấy chồng. Vì cái gì muốn lãng phí tinh lực tại trên người nam nhân? Ta còn rất nhiều việc phải làm. Nhiều nhất là về sau tìm cái nam nhân sinh cái hài tử , sau đó liền đưa hắn một cước đá văng.”

Chu Duy Thanh trừng mắt con người mở rộng, “Tỷ, người xem như vậy tốt hơn không nè? Cùng với tiện nghi cho người khác, không bằng tiện nghi cho ta đi. Nói như thế nào chúng ta cũng là người một nhà. Loại này làm chuyện xấu còn không phải chịu trách nhiệm , ta thích nhất.”(dịch:@ta cũng thích)

“Biến —— ”

Sáng sớm, trời còn tờ mờ, ngoài Thiên Cung thành vốn đồn trú mấy tháng trời, quân doanh cũng đã lặng yên tiêu thất, ngay lúc mặt trời mọc, bên ngoài cửa thành lại biến thành một mảnh bằng phẳng. Tại liên đội thứ năm doanh trưởng Tam doanh Thượng Quan Băng Nhi suất lĩnh, tổng số ba cái doanh là ba nghìn nhân binh lực hơn nữa rất nhiều đồ quân nhu lương thảo cùng với tổng số ước chừng năm nghìn lính hậu cần đã xuất phát, thẳng đến phía nam cùng Khắc Lôi Tây để quốc giao giới biên cương mà đi.

Quân nhu binh số lượng phần đông là tất nhiên , đơn giản mà nói, ở trong chiến tranh, quân nhu binh số lượng cùng chiến sĩ bằng nhau cũng rất bình thường. Giống trọng trang bộ binh loại này cường thế binh chủng, cơ hồ mỗi một người cũng cần hai gã quân nhu binh phụ trợ, trọng trang kỵ binh lại cần hơn bốn gã quân nhu binh phụ trợ, chỉ có như vậy, bọn họ tại trên chiến trường mới có thể phát huy ra chiến lực lớn nhất. Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì thành lập trọng trang binh chủng phải tiêu phí rất nhiều.

71. Chương 19: Tà Ma Hữu Thối(2)

Sáng sớm trước khi xuất phát, Tiêu Như Sắt cho binh lính dưới tay của mình đưa tới 1 cây tử thần cung mới tinh cùng 4 bộ vũ tiễn có tính chất đặc biệt. Nàng biết Chu Duy Thanh khí lực lớn, thanh tử thần cung này phẩm chất thậm chí so với thanh của Thượng Quan Băng Nhi kia còn muốn tốt hơn, đây là do dùng lõi của hơn năm trăm tuổi tinh thần Thụ chế tác mà thành, thân cung cực kỳ cứng cỏi, sức kéo cơ hồ là so với tử thần cung bình thường là gấp đôi, dây cung là do cơ gân ma nhận xạ tốt nhất mà thành, kia 4 bộ vũ tiễn cũng đồng dạng chỉ dùng hơn năm trăm năm gỗ tinh thần Thụ sở chế, đầu mũi tên lại là thái hợp kim . Đây 4 bộ, hai trăm cây vũ tiễn, giá trị cộng lại còn muốn vượt qua kia thanh tử thần cung .

4 bộ vũ tiễn chỉ có 1 bộ giắt ở Chu Duy Thanh sau thắt lưng, còn thừa cũng treo ở trên lưng ngựa. Cung kỵ binh này biên chế tại Thiên Cung đế quốc là có , nhưng cũng chỉ có một doanh, đó cũng là vương bài doanh. Cung kỵ binh ưu thế lớn nhất là hai điểm, một là bằng vào tốc độ của ngựa, khác một cái chính là mang theo số lượng vũ tiễn tùy thân nhiều hơn. Bình thường cung tiễn binh có thể mang một trăm mũi tên đã là xạ thuật xuất chúng cùng thân thể vô cùng tốt . Mà cung kỵ binh mang tiễn ít hơn hai trăm cây đều là bị người khác khinh bỉ. Có ngựa mang theo, về điểm này sức nặng tự nhiên không tính là cái gì .

Thượng Quan Băng Nhi một thân ngân giáp, Bạch Sắc áo choàng ở sau người bày ra tư thế oai hùng hiên ngang, làm gương trước tiên, đi ở đội ngũ trước nhất mặt, Chu Duy Thanh đi chậm hơn nửa bước. Hiển nhiên, phía trước ngoài ba dặm còn có hai trung đội tiên phong, phụ trách gặp núi thì mở đường, đụng sông thì bắc cầu, đảm bảo đại quân tiễn lên thuận lợi.

“Bằng nhi, ta muốn xuống đi bộ một chút, chân phải thấy không được tự nhiên, ta phải đi để thích ứng.” Chu Duy Thanh nhỏ giọng chỉ có hần cùng Thượng Quan Bằng Nhi có thể nghe được .

“Ân, người đi đi, theo hướng đại quân đi trước là tốt rồi.” Thượng Quan Bằng Nhi gật đầu nói. Từ lúc Chu Duy Thanh tại trước mặt nàng giả bộ đứng đắn về sau, thái độ của nàng đối với hần cũng là có chút chuyển biến , nhất là ngày đó sau khi bị hần ôm, Thượng Quan Bằng Nhi còn có chút không dám nhìn vào ánh mắt của Chu Duy Thanh. Nàng trong lòng rất là mâu thuẫn, vừa sợ Chu Duy Thanh lại đột nhiên phát bệnh, nhưng lại với cái ôm ngày đó lại ả ả có chút chờ mong.

Chu Duy Thanh nhẹ nhàng xuống ngựa, hướng Thượng Quan Bằng Nhi lộ ra một nụ cười hàm hậu , sau đó chân phải hướng xuống đất, thân thể giống như tên liền chui vào rừng cây bên cạnh.

Bộ dáng vọt đi của hần phải nói là rất đẹp, nhất là tốc độ nhanh vô cùng, hơn nữa là hoàn toàn bằng vào thân thể lực lượng. Đáng tiếc chính là, sau khi tiến vào rừng cây Chu Duy Thanh lại phát hiện, chính mình đã sai khi đánh giá tốc độ.

Phanh ——, thân thể hần cùng một cây đại thụ liền thân mật tiếp xúc, may mắn đúng lúc hần lấy cánh tay ngăn cản, lúc này mới không tính rất thâm.

“Ta trời ạ!” Chu Duy Thanh từ trên cây trơn nhẵn trượt xuống, kêu một tiếng buồn bực. Nâng lên một cước đá vào gốc cây tinh thần Thụ chừng hai người ôm không hết trước mặt này.

“Phanh.” 1 âm thanh phát ra, vốn còn buồn bực, Chu Duy Thanh khoanh khắc mở to hai mắt nhìn, miệng mở lớn có thể bỏ vừa hai cái trứng chim.

Gốc cây tinh thần Thụ cần hai người ôm không hết một cước này của hần đá trúng, không ngờ trong khoảnh khắc bay văng ra, sau đó đập vào trên một cây đại thụ bên cạnh mới rầm lạp ngã xuống đất.

“Ta choáng váng!” Chu Duy Thanh cúi đầu nhìn về phía chân phải vừa tung ra cú đá vừa rồi, cái chân phải này cảm giác gì cũng đều không có a, tựa hồ hết thấy như thường, nhưng là... kia... nhưng là... tinh thần Thụ... a...! Tinh thần Thụ 2 người không ôm hếtkia dùng tới lưỡi cưa bằng kim loại tốt nhất đến, phải bốn người hợp lực thì cũng mất suốt một ngày. Nhưng lại cứ như vậy bị hần một cước liền bị chặt đứt.(thằng này có khiếu làm lâm tặc, hehe)

Trong nháy mắt, bởi vì hai chân lực lượng không đồng đều mà buồn bực khoanh khắc trở thành hư không. Chu Duy Thanh nhanh cởi quần của mình, nhìn về phía chân phải.

Biểu hiện bên ngoài, chân phải cùng chân trái cũng không có gì bất đồng, không ngờ lực lượng lại lớn đến độ này. Hơn nữa đá xong lại không cảm thấy chút đau dù là rất nhỏ a.

Ý niệm vừa động, Thiên lực vận chuyển trong đan điền liền trầm xuống, rót vào bên trong hai chân, ngay khi thiên lực tiến vào hai chân chỗ bất đồng liền hiện ra .

Tại thiên lực rót vào, hai chân rõ ràng cảm giác càng thêm hữu lực, nhưng chân trái ở mặt ngoài cũng không có biến hóa gì, mà làn da chân phải của hần biểu hiện giống trong lúc năng lượng cơ thể bị dị biến, mà văn da hổ đã lặng yên hiện lên, lan tràn tại trên chân phải, khí lưu màu xám nhàn nhạt tỏa ra, chân phải rất tự nhiên tự động kéo ra sau vài phần, Chu Duy Thanh chú ý tới, chính mình chân phải giờ này khắc này đã trở nên tối đen như mực, hơi cong lên, cho hần cảm giác giống như là chính mình chân phải biến thành một cái roi rất mạnh mẽ.

Chân trái hướng xuống đất, hần từng bước tiến đến trước mặt một gốc cây tinh thần Thụ lớn hơn nữa, chân phải như tia chớp quét ngang ra, tốc độ cực nhanh, thậm chí tại không trung để lại một chuỗi tàn ảnh.

Lần này chân cùng cây tiếp xúc để lại thanh âm đã xảy ra biến hóa, từ “Phanh” biến thành “Phốc” . Trước mặt tinh thần Thụ lại văng ra, mà mặt cắt lại trở nên cực kỳ trơn nhẵn, giống như là bị lưỡi dao sắc bén khoanh khắc chặt đứt vậy(lâm tặc phải gọi bằng sư tổ) .

Càng làm cho Chu Duy Thanh khiếp sợ là sau đó, thân cây bị đá bay tại không trung, tất cả lá cây không ngờ rất nhanh trở nên khô vàng, thân cây không ngờ bốc lên một tầng nhàn nhạt khí lưu màu xám, cơ hồ là khoanh khắc héo rũ, thời điểm rơi xuống đất, không ngờ liền dập nát.

“Này, này thật sự là rất cấp lực ...” Chu Duy Thanh nhìn xem chính mình chân phải, rồi lại nhìn kia đã hoàn toàn phá vỡ tinh thần Thụ, thì thào nói: “Bằng nhi nói đây là đặc thù của cái gì tà ma biến bị lạc mất thần chí Thiên châu sư, tà ma biến ta thì không có, chẳng qua là có cái này tà ma chân phải, uy lực bậc bầy nếu quét tại trên thân người, còn có đường sống sao chứ?”

Hơn nữa, Chu Duy Thanh phát hiện, chính mình thúc dục thiên lực rót vào sau này cú đá này, đúng là tiêu hao cũng không lớn. Đột nhiên, hấn trong lòng vừa động, hồi tưởng lên chính mình từng mấy lần tại trong ảo giác cảm nhận được con hắc hổ kia.

Kia hắc hổ lưu lại ấn tượng sâu đậm cho hấn có 3 cái đặc điểm, một cái là cặp kia yêu dị huyết mâu, sau đó là sau lưng cự đại hai cánh, cuối cùng một cái, chính là kia cái đuôi cao cao nhếch lên giống đuôi bó cặp vậy.

Chính mình chân phải hoàn toàn biến thành màu đen, hơn nữa chân phải có cảm giác chủ động gợn lên, chẳng phải là đang cùng cái đuôi của hắc hổ hạt tử kia có điểm giống sao? Chẳng lẽ nói, chân phải của mình là nhờ vậy mà biến hóa sao?

Hiện tại, hấn sớm hoàn toàn xác định tấm hắc châu kia chính là giống như một loại gì đó tương tự nội đan của con hắc hổ xuất hiện trong ảo giác, hấn thu được chính là năng lực của con hắc hổ không biết tên cực kỳ cường đại này.

72. Chương 19: Tà Ma Hữu Thối(3)

Kế tiếp, một hồi buồn tẻ chạy trong rừng, Chu Duy Thanh lại thành người bận rộn, hấn đi theo kẻ bên đại bộ đội, nhưng cũng không cùng quân đội đi chung, hoàn toàn đi bộ tiến lên, không ngừng dung hợp lực lượng rất thần kỳ của tà ma chân phải với thân thể. Dùng hết thời gian mười ngày, mới xem như cơ bản thích ứng, mặc dù không thể nói thu phát tùy tâm, nhưng ít ra không ảnh hưởng hành động bình thường, hơn nữa một khi cần thời điểm chân phải phát lực, cũng có thể có những ứng dụng tốt hơn.

Thông qua không ngừng thực nghiệm, Chu Duy Thanh phát hiện, tuy rằng đã biết lực lượng chân phải rất khủng bố, dưới tình huống nếu vận dụng thêm thiên lực, chân phải cơ hồ mạnh hơn gấp 5 lần, đáng sợ hơn chính là, chân phải đã không còn cảm giác, biến thành giống như là một kiện vũ khí cường đại. Thời điểm hấn phát hiện điểm này, đã cẩn thận kiểm tra một lần chính mình “đệ tam chân”, xác định chân phải vẫn chưa ảnh hưởng đến, mới xem như thật nhẹ nhàng thở ra. Nếu “đệ tam chân” cũng không có cảm giác, thì hấn cũng không muốn sống...

Quân đội thẳng hướng nam tiến lên, Thiên Cung đế quốc thực rộng lớn, phải dùng hết 20 ngày, mới đến được tiền tuyến.

“Tiếp tục tiến về phía trước ba trăm dặm, sẽ đến quân doanh tiền tuyến.” Thượng Quan Băng Nhi hướng Chu Duy Thanh nói. Một đường đồng hành, nàng tuy rằng vẫn không thể nào nhìn hấn bằng ánh mắt hoà nhã, nhưng cũng không có mắng chửi hấn như trước, tựa hồ đối đãi với hấn như một người thuộc hạ bình thường.

Chu Duy Thanh rõ ràng cảm giác được Thượng Quan Băng Nhi nói xong câu đó thì cảm xúc thả lỏng vài phần, hấn từ Tiêu Như Sát nghe nói, đây là Thượng Quan Băng Nhi lần đầu tiên bị phái ra chấp hành nhiệm vụ, mất thấy nhiệm vụ sắp hoàn thành lòng của nàng thả lỏng chút cũng là tự nhiên.

Phải biết rằng, hiện tại Thượng Quan Băng Nhi là Thiên Cung đế quốc quốc bảo, cho dù ở tiền tuyến, Thống soái cũng không dám để nàng dễ dàng xông xáo, chưa hoàn toàn phát triển Thiên châu sư tương đối yếu ớt, nhờ may nàng xảy ra chuyện gì, có phải ảnh hưởng đến kế hoạch trăm năm của đế quốc.

“Bằng nhi, ta muốn cùng người thương lượng.” Chu Duy Thanh nghiêm mặt nói.

Thượng Quan Băng Nhi liếc mắt nhìn hấn, “Nói đi.”

“Đội đến quân doanh, người cử ta đến bộ đội tiên phong đi, ta muốn ra trận giết địch.” Chu Duy Thanh lúc này cũng không phải là nói giỡn, hẳn hoàn toàn tin tưởng rằng, đi theo cô ta phỏng chừng cũng sẽ không chắc có thể trận.

Thượng Quan Bằng Nhi sững sốt một lần, “Người không nghĩ đi theo ta?”

Ở thời điểm Chu Duy Thanh chuẩn bị giải thích, đột nhiên, sắc mặt hắn đại biến, lập tức chân liền bước vào bàn đạp, cả người bắn ngang ra. Nhanh chóng ôm Thượng Quan Bằng Nhi, lực lượng mạnh mẽ trực tiếp đẩy nàng xuống ngựa.

Phịch một tiếng, một cây vũ tiễn cơ hồ là dán tại bên cạnh thân thể hai người, hung hăng cắm ở trên đường, nếu Chu Duy Thanh hơi chậm nửa bước, thân thể Thượng Quan Bằng Nhi chỉ sợ cũng đã bị xuyên qua.

“Địch —— tập ——.” Chu Duy Thanh hét lớn một tiếng, sau đó ôm Thượng Quan Bằng Nhi nghiêng người, chui vào phía dưới bụng ngựa của nàng.

Thượng Quan Bằng Nhi lúc này cũng đã tỉnh ngộ, nàng cùng Chu Duy Thanh trong đầu đồng thời nghĩ tới một danh từ: vô thanh truy tung tiễn.

Vừa rồi một tiễn kia, trước khi trúng mục tiêu, không có nửa điểm thanh âm hoặc là kinh phong phát ra, nếu không trong thì, lấy tu vi thiên tinh lực Bát trọng của Thượng Quan Bằng Nhi cũng không có khả năng một chút cũng không có cảm giác. Chu Duy Thanh là bởi vì trong lòng đột nhiên sinh ra mãnh liệt nguy cơ, cơ hồ là theo bản năng cứu nàng. Đây đã không phải bản năng của loài người, mà chỉ có ở hắc hổ đã thú bản năng.

“Không phải vô thanh truy tung tiễn, là vô thanh tiễn, nếu không ta đã trúng tên rồi. Buông ra.” Thượng Quan Bằng Nhi có chút dồn dập nói.

Chu Duy Thanh lúc này đã nhanh chóng tháo xuống trên đỉnh đầu mũ trùm của mình, mà Thượng Quan Bằng Nhi còn tại hắn trong lòng ngực, chẳng qua, thân mang áo giáp nên dù ôm Thượng Quan Bằng Nhi cũng không thể nào cảm thấy thoải mái.

“Nhanh đến quân doanh địa của ta, như thế nào sẽ có địch tập kích?” Chu Duy Thanh vừa nói, một bên đã thúc dục thiên lực, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt địch nhân chân chính, muốn nói trong lòng không khẩn trương, đó là không có khả năng.

Đúng lúc này, cảm giác nguy cơ lại ập đến, hắn không có buông Thượng Quan Bằng Nhi ra, mà là mang theo nàng quay cuồng lăn ra, phù một tiếng, một chùm huyết vụ đã rơi tại bọn họ vị trí vừa rời đi, tọa kỵ của Thượng Quan Bằng Nhi đã bị bắn thủng, huyết quang lóe ra vũ tiễn đã hung hăng cắm tại nơi vị trí lúc trước của bọn họ.

Lúc này, đại quân đã có chút rối loạn lên, cung tiễn binh đều trương cung cài tên hướng bốn phía vọt tới, phía sau quân đội rất nhanh tập trung về phía trước, nghĩ muốn phải bảo vệ chủ soái.

Nhưng là, tại phía sau, nghe một tiếng quát lớn, ra sức gào thét liên tục. Chu Duy Thanh mang theo Thượng Quan Bằng Nhi đã chui ra, Thượng Quan Bằng Nhi từ hắn trong lòng ngực nhảy ra khỏi động Thiên châu, tuy rằng mặc áo giáp, nhưng vẫn giống như gió nhẹ nhàng, người đã phiêu nhiên bay ra.

Chu Duy Thanh lúc này mới nhìn rõ, địch nhân số lượng cũng không nhiều, chỉ có mười mấy người thôi, nhưng bọn hắn tốc độ lại cực kỳ kinh người, nhất là người xung phong tại trước nhất, hai tay quơ một đôi thiết chùy cực kỳ khoa trương, mỗi một chuôi thiết chùy nhìn qua cũng tựa như mặt bàn lớn vậy, bị bám một cổ ác Phong, tất cả vũ tiễn bắn qua tới không ngờ toàn bộ bị đẩy ra, cận chiến binh lính lại căn bản không người có thể tiến lại gần. Qua vài lần hô hấp, cũng đã có hơn mười danh sĩ binh chết thảm tại kia nơi thiết chùy kia.

Người này nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, mặt râu quai nón, trên thân trần trụi, lộ ra cực kỳ tráng kiện thân hình, ngăm đen da thịt, cơ thể bành trướng đến khoa trương, khiến cho Chu Duy Thanh rất chú ý, là chỗ cổ tay phải của hắn, năm khóa Thể châu quang hoa chói sáng.

Mỗi một khóa Thể châu kia cũng chỉ có hai loại nhan sắc, một nửa là hoàng phi (vàng xanh), một nửa vì băng loại ngọc bích (xanh ngọc). Hoàng phi đại biểu chính là cứng rắn, chủ phòng ngự, băng loại ngọc bích

đại biểu chính là lực lượng. Khó trách hấn như thế dũng mãnh, đây rõ ràng là một gã trung vị thể Tôn. Lúc này, trên cổ tay hấn năm khóa Thể châu có lưỡng khóa cũng chói sáng hào quang, hiển nhiên, này một đôi đại chùy đúng là xuất ra từ hiệu quả ngưng hình của hai quả Thể châu.

Trừ ra, còn có mười hai người, tất cả đều là Thể châu sư, trong tay kiểm giữ các loại vũ khí bất đồng, có bốn gã Tứ châu cấp bậc, còn thừa đều là Tam châu cấp bậc, mười mấy người này động thủ, đối mặt binh lính bình thường quả thực là đánh đâu thắng đó; không gì cần nói. Vũ tiền căn bản là không có tác dụng gì đối với bọn họ. Tựa như một thanh đao nhọn thẳng hướng vị trí của Thượng Quan Băng Nhi.

73. Chương 19: Tà Ma Hữu Thối(4)

Thượng quan Băng nhi thân thể chợt lóe, tránh thoát một cây vô thanh thủ, nhưng cũng toát ra một thân mồ hôi lạnh, loại này Vô thanh thủ muốn né tránh thật sự là quá khó khăn, lấy toàn lực thân thủ đều cần phải hết sức chăm chú. Nếu không chú ý thì có bị bắn trúng rất nguy hiểm.

Đúng lúc này, nương theo một tiếng tiếng rít vang lên, chỉ nghe phịch một tiếng nổ vang, tên kia ngũ châu trung vị thể tôn đi trước tốc độ đột ngột chậm lại vài phần. Một cây vũ tiền bị cây chùy lớn của hấn đập gãy, thoáng ảnh hưởng tới tốc độ của hấn. Như vậy lực đạo, chính là đến từ tứ thần cung, nhưng không phải là chu duy thanh bắn ra, mà là tiêu như sắt.

“Không nên hoảng, trọng trang bộ binh tiến lên ngăn trở, cung tiễn binh tiến lên bên cánh tập trung bắn chụm, khinh bộ binh cánh bên kia bọc đánh.” Tiêu như sắt thanh âm bình tĩnh không ngừng vang ra từng đạo mệnh lệnh. Thượng quan Băng nhi trong thời điểm rối loạn này không thể so sự lãnh tĩnh với nàng được.

Lúc này thượng quan Băng nhi căn bản không rảnh bận tâm cái khác, mục tiêu của địch nhân là nàng đã quá rõ ràng, vừa rồi đối phương mục đích duy nhất, ẩn thân chỗ tối bắn ra vô thanh thủ liên tục hướng về nàng, làm nàng không có thời gian phản công, chỉ có thể thi triển ra kỹ năng ngự phong ngoa, nhanh chóng lẫn lộn tránh né, mới miễn cưỡng tránh được sự công kích của vô thanh thủ. Thượng quan Băng nhi biết, địch nhân giấu ở chỗ tối này,... ít nhất ... Cũng là một vị tứ châu cấp bậc hạ vị thể tôn, còn không biết có bao nhiêu thủ đoạn chưa sử dụng ra.

Bất luận là thiên cung đế quốc hay khắc lôi tây đế quốc, số lượng ngự châu sư cũng không quá một trăm người, hiện ở chỗ này số lượng ngự châu sư, gần như là toàn bộ khắc lôi tây đế quốc một phần tư lực lượng, có thể nghĩ, khắc lôi tây đế quốc đã đặt quyết tâm muốn tới giết nàng.

“Tiểu béo, giết chết cung tiễn thủ kia.” thanh âm Tiêu như sắt vang lên trong tai chu duy thanh.

Đối mặt tràng diện loạn chiến loại này, chu duy thanh được tiêu như sắt nhắc nhở đã hiểu được, không sai, trước tiên phải giải quyết được uy hiếp lớn nhất là vô thanh thủ này mới tốt. Với năng lực của Thượng quan Băng nhi, chỉ cần không có vô thanh thủ, thì những thể châu sư kia tưởng muốn uy hiếp được nàng tuyệt không dễ dàng.

Thân hình chợt lóe, chu duy thanh cũng đã chui vào rừng cây bên đường, ai cũng không chú ý đến hấn, thời gian phóng đi của hấn, tốc độ này dĩ nhiên rất là dọa người.

Thuộc tính luân bàn xuất hiện tại trước mắt, chu duy thanh lúc này là khẩn trương và hưng phấn. Thật ra hiện tại hấn không sợ, ngưng hình, thác ẩn hoàn tất xong, hấn đã có một thân kỹ năng bảo mệnh. Hơn nữa hấn cũng không biết giấu ở chỗ tối là đối thủ thể nào. Dựa theo trước đó phương hướng của vô thanh thủ, hấn phóng nhanh đến rừng cây phía trước. Mặc dù tên cung tiễn thủ kia không ngừng biến hóa vị trí, nhưng luôn để lại dấu vết.

Phong thuộc tính gia trì xong, chu duy thanh tốc độ cực nhanh, linh thức mở rộng ra bán kính 20m, chỉ cần có 1 điểm dấu vết, hấn đều có thể nhận thấy được. Đến từ năng lực cảm ứng đặc biệt của hắc hổ tại lúc này đã phát huy đầy đủ tác dụng.

Đột nhiên, ý niệm chợt lạnh lẽo, chu duy thanh hầu như không chút do dự gặp người, thân thể vừa chạm đất lập tức lần thứ hai bắn lên, liên tục hai lần biến hóa phương vị, ngay khi hần hành động, một mũi vô thanh thi cũng đã xỏ xuyên qua một cây đại thụ rơi vào khoảng không.

Chu duy thanh tay trái tháo tử thần cung xuống, tay phải rút ra một cây vũ tiễn, quá trình diễn ra nhanh chóng, hoàn toàn bằng cảm giác bắn ra 1 tiễn. Hần căn bản là không cần nhắm, cũng biết không có khả năng bắn trúng đối thủ, thế nhưng, bằng vào sự cường đại của lực lượng tử thần cung, 1 tiễn bắn ra này, nhất thời bám theo một thể lương tiếng rít. Bất luận kẻ nào nghe thấy thanh âm chỉ sợ cũng nhảy dựng lên. Với linh thức nhạy cảm, hần tuy rằng thấy áp lực của vô thanh thi vẫn là rất lớn, nhưng hần đã cảm giác được, đã ra ngoài tầm bắn của đối phương là khoảng 100 bước, sẽ ảnh hưởng tốc độ bắn của đối phương, hần sẽ có thời gian chuẩn bị.

Quả nhiên, vô thanh tiễn của đối phương dừng lại một chút. Ngay sau đó, một tiếng mắng tức giận cao vút vang lên, “Ta kháo, đây là trong truyền thuyết “ăn may” tiễn? Dám làm ta sợ, @\$%*&*, đập chết hần.”

“A! Công tử, tầm bắn thiếu, ta chỉ có thể công kích trong năm mươi bước, bây giờ đã xa bảy mươi bước rồi.”

“Ngu ngốc, người sao không nói cho hần chúng ta ở nơi nào luôn đi? Mịa, hần tiễn tới năm mươi bước lại nào, mau nhanh nào.”

Xác thực, ngay lúc đối phương nói, Chu duy thanh đã giống như con báo rất nhanh vọt tới trước, nhưng cũng không phải thẳng tắp mà là đi bất quy tắc, không ngừng len lỏi qua các thân cây, lùm cây khả dĩ lợi dụng tất cả địa hình để che giấu thân thể của chính mình.

Sư —, lại một mũi vô thanh thi điện xạ tới, tên cung tiễn thủ này chính xác rất mạnh, Chu duy thanh đã làm hết khả năng có thể, nhưng là 1 tiễn phóng tới, hần vẫn tiễn tới, cự ly càng gần, tiễn tới tốc độ lại càng nhanh, mắt thấy sẽ không thể tránh được, chu duy thanh chợt tiêu thất.

Hần luôn luôn là người sợ chết, có can đảm quay lại trong rừng cây tìm kiếm địch nhân, chỗ dựa lớn nhất là không gian hệ đích kỹ năng đầu tiên là không gian bình di, có kỹ năng tồn tại, coi như là đánh không lại, chạy trốn là rất dễ dàng nha.

Ngay lúc chu duy thanh tránh thoát mũi vô thanh thi đích, thì bầu trời có một hỏa cầu đường kính khoảng 1 thước đã ngưng tụ thành hình, mang theo màu sắc huyền lệ “nhè” phương hướng của hần mà oanh kích tới.

Địch nhân không chỉ có thể châu sư, song song còn có ý châu sư.

Ngày đó Chu duy thanh bị Đế phù nhả dùng bạo liệt hỏa cầu hại suýt chết, Nhưng sao với hỏa cầu bạo liệt đang tiến tới này, rõ ràng là kém xa không biết bao nhiêu lần. Xem thể tích đều có thể đoán được a.

Chu duy thanh không dám chậm trễ, tử thần cung trên lưng, thiên lực vận chuyển, hàn băng ngưng kết-bá vương cung đã xuất hiện tại trong lòng bàn tay hần, cùng lúc đó, phong thuộc tính lực lượng liên tục được điều động, làm tốc độ của hần đạt được nhanh nhất, dây cung tạo thành hình trăng tròn, một cây vũ tiễn đã điện xạ ra.

Âm thanh kêu to hơn dùng tử thần cung lúc trước gấp mấy lần, Chu duy thanh lúc 1 tiễn này bắn ra, cả người thân thể cũng hướng một bên ngã xuống, tránh thoát một cái vô thanh thi.

Oanh —, hỏa cầu thật lớn bị bá vương cung một tiễn bắn trúng, nhất thời tại trên bầu trời bạo khởi hỏa diễm khắp nơi, hỏa quang màu da cam hầu như bao trùm phương viên ba mươi bước phạm vi, làm tâm nhìn song phương toàn bộ cách trở.

Chu duy thanh cũng không nhàn rồi, nửa nằm trên mặt đất, bá vương cung đã lần thứ hai mở ra, lại 1 tiễn hướng phía thanh âm đối phương vang lên vọt tới.

Trước vẫn bị đối phương vô thanh thi áp chế, hần đã ghen khuất thật lâu, rốt cục có cơ hội chuẩn bị, hơn nữa đối phương hoàn không thấy mình, hoàn toàn buông tay làm? Riêng việc điều động bá vương cung làm tiêu hao gần một nửa đích thiên lực, tất nhiên đã làm ra thì phải “xài” nhiều lần a.

Oanh —, một tiếng nổ vang kịch liệt tại xa xa vang lên, bá vương cung mang lại hiệu quả phá hoại thật sự là quá bá đạo đi. Thứ này hoàn toàn tương phản vô thanh thi, mỗi một tiễn bắn ra, nhất định sẽ gây

oanh động, nếu đụng chạm vào vật thể, trong nháy mắt sẽ bạo tạc. Hơn nữa bá vương cung này bắn ra vũ tiễn tốc độ cực nhanh, đã hoàn toàn xa xa phạm vi mắt thường có thể nhìn nhận, hầu như ngay tại chu duy thanh bên này dây cung vang lên, âm thanh kêu to còn chưa hết, bên kia tiếng nổ vang cũng đã vang.

74. Chương 20: Nhất Tiễn Định Càn Khôn(1)

Chu Duy Thanh lúc này cũng không bắn hỏa cầu, Phách Vương Cung liên tiếp sử dụng, liên tục bắn ra ba cái vũ tiễn. Mấy ngày qua, hắn không có việc gì liên hướng Tiêu Như Sát thỉnh giáo về tiễn pháp, tuy rằng vẫn không thể tăng độ chính xác, nhưng tốc độ bắn lại được đề cao lên rồi, bằng vào lực phá công kích hiệu quả của Phách Vương Cung, hắn cũng không cần nhắm, chỉ cần cảm giác đại khái phạm vi nơi đến là được.

Quả nhiên, tam tiễn bắn ra, đối diện nhất thời là một mảnh gà bay chó sủa, hỏa cầu bị bắn tan ra 4 phía, một cái cũng không đi đến được đích.

Lúc này, cách Chu Duy Thanh ước chừng năm mươi bước, hai gã thanh niên đó là một thân chặt vật.

Trong đó một người mặc trang phục màu trắng, không có giáp trụ, trong tay cầm một cây cung ánh vàng rực rỡ, trên cổ tay phải, 4 khóa Thể Châu hào quang loá mắt, Thể Châu của hắn là hai loại Phỉ Thúy tạo thành, phân biệt là thuộc tính nhanh nhẹn Long Thạch Phỉ Thúy cùng với sự thuộc tính mềm dẻo nhu chúng Phỉ Thúy. Người này tướng mạo anh tuấn, đáng tiếc lúc này trên mặt lộ vẻ chật vật, tuy nhiên ấn tượng nhất là một đầu tóc vàng, cùng nhan sắc thanh cung của hắn cộng hưởng rực rỡ.

Ở bên cạnh hắn, còn lại là một gã tội tởm mặc bộ y bình thường, cùng với thiếu gia của hắn giống nhau, nhìn qua đều là bộ dáng hơn hai mươi tuổi, trên cổ tay trái, là 3 khóa Hồng Bảo Thạch Ý Châu hào quang long lánh, hỏa cầu khi này chính là hắn không ngừng phát ra.

Ở Chu Duy Thanh tức giận liên tiếp Phách Vương Cung bắn ra, chủ tớ hai người kêu lên một tiếng chặt vật, quay đầu té chạy.

Chu Duy Thanh thành công áp chế Vô Thanh Tiễn bên này, nhưng bên kia trên chiến trường lại như trước vẫn là cục diện nghiêng về bên địch.

Ở Tiêu Như Sát điều hành, quân đội Thiên Cung Đế Quốc đã không còn bối rối, nhưng vấn đề là đột nhiên xuất hiện mười mấy người đều là Ngự Châu Sư, dưới tình huống bọn họ toàn lực phóng thích Thiên Lực cùng với kỹ năng, trong khoảng thời gian ngắn, binh lính bình thường căn bản không tạo thành uy hiếp gì với họ.

“Doanh trường, triệt thoái ra sau.” Vô Thanh Tiễn áp lực đột nhiên biến mất, Thượng Quan Băng Nhi rốt cục có thể thả lỏng một chút, đúng lúc này, thanh âm Tiêu Như Sát cũng truyền tới.

Cạnh tranh là cạnh tranh, nhưng Tiêu Như Sát cũng đồng dạng biết tầm quan trọng của Thượng Quan Băng Nhi đối với Thiên Cung Đế Quốc, huống chi nàng lại là bạn gái của Tiểu Duy.

Tuy rằng Tiêu Như Sát nhắc nhở đúng lúc, nhưng tình cảnh Thượng Quan Băng Nhi lại một chút cũng khá hơn, nàng không phải không nghĩ muốn rút khỏi chiến trường, ngay khi áp lực Vô Thanh Tiễn biến mất, thì ba gã Thể Châu Sư của đối phương đã hướng lại đây vây quanh nàng. Trong đó có hai gã đều là lấy nhanh nhẹn làm chủ đạo, hơn nữa là tứ châu tu vi.

Thượng Quan Băng Nhi mặc dù là cực kỳ hiếm thấy Ý Thể song châu tinh khiết hẳn thuộc tính, nhưng nàng dù sao còn chỉ có lưỡng châu, chính là trung cấp Thiên Sư tu vi mà thôi, mà địch nhân đều là tứ châu cấp bậc Thể Châu Sư, bất luận là Thiên Lực hay là Thể Châu ngưng hình, đều có thể đủ áp chế nàng. Nàng chỉ có thể rất nhanh phát động phóng xuất ra phong nhận công kích, đồng thời bằng vào tốc độ Ngự Phong Ngoa của mình cùng đối phương ứng phó, nhưng muốn lao ra khỏi vòng vây siết chặt lại là rất khó. Mà đối phương nhóm Ngự Châu Sư đánh lên này lại đang không ngừng tới gần, một khi bị họ tiếp cận, Thượng Quan Băng Nhi căn bản không có khả năng ngăn cản được.

Tiêu Như Sắt hiện tại cũng chỉ có thể lơ lửng suông, ở trong quân đội của bọn họ, căn bản không có Ngự Châu Sư. Địch nhân đến quá đột ngột, bởi vì bọn họ đã sắp đến quân doanh, nên sự cảnh giới đã thả lỏng lại bị đánh lén. Nếu không phải Chu Duy Thanh phản ứng mau, chỉ sợ tại mũi Vô thanh tiến đầu tiên bắn lại đây Thượng Quan Băng Nhi đã có thể bị thương, thậm chí là kiên trì không được nữa.

Bang bang âm thanh vang lên, ý đồ dùng trọng trang bộ binh ngăn cản đối phương không ngừng bị một đôi thiết chùy to lớn đập vỡ tan, tên kia ngũ châu tu vi trung vị Thể Tôn thật sự rất mạnh, lực lượng cùng với lực phòng ngự đều cực kỳ kinh người, song chùy có chứa một tầng nồng đậm bạch quang, Thiên Lực phóng ra, rõ ràng đã đột phá Thiên Tinh Lực, đạt tới trình độ Thiên Thần Lực, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, cho dù là trọng trang bộ binh cũng vô pháp ngăn trở bước chân của hắn, chỉ có hàng loạt tiến của Tiêu Như Sắt mới có thể gây cho hắn một ít quấy rầy, lúc này, hắn đã khoảng cách vòng chiến của Thượng Quan Băng Nhi bên này càng ngày càng gần. Một khi hắn thật sự hướng lại đây, kết quả là có thể nghĩ.

Đúng lúc này, trung vị Thể Tôn đột nhiên chợt quát một tiếng, song chùy vung lên, cả người tựa như Bạo Phong kịch liệt xoay tròn lên, trọng trang bộ binh vây công hắn nhất thời bị đập vỡ tan tành, hắn đột nhiên nhảy lên, song chùy đồng thời lại vung ra, thẳng vào đầu của Thượng Quan Băng Nhi mà đập tới. Cùng lúc đó, còn có hai gã Thể Châu Sư đã vọt lại đây, trước sau vây công Thượng Quan Băng Nhi, mặt khác ba gã Thể Châu Sư cùng nhau gắt gao phong tỏa tất cả những lối thoát của Thượng Quan Băng Nhi, phối hợp cực kỳ ăn ý, công kích toàn lực phát ra, bất luận là đến từ song chùy ở không trung, hay công kích đến từ bốn phương tám hướng, đều là cấp Thượng Quan Băng Nhi một đòn phải chết.

“Xong rồi.” Tiêu Như Sắt trực tiếp nhắm lại hai mắt, kể cả ngày trước, nàng cũng không đành lòng chứng kiến bộ dáng Thượng Quan Băng Nhi bị đập vỡ thành thịt nát.

Chính Thượng Quan Băng Nhi cũng tuyệt vọng, nàng đã làm hết khả năng có thể, nhưng lúc này nàng không có khả năng thi triển kỹ năng Không Gian. Đối phương công kích thật sự quá mạnh mẽ, kinh nghiệm thực chiến của nàng lại không đủ phong phú, mắt thấy đã muốn hương tiêu ngọc vãn.

Ngay tại thời điểm vạn phần nguy cấp này, đột nhiên, một tiếng kêu to vang vọng trời cao. Trên không trung vang lên tiếng nổ kịch liệt. Một mũi vũ tiễn tối đen, ầm ầm từ trên không trung nặng nề hạ xuống, mãnh liệt nổ mạnh, lực lượng sinh ra ngăn chặn trung vị Thể Tôn đập xuống, mạnh mẽ hơn chính là, ngay tại trung tâm vụ nổ mạnh kia, mười hai hắc mang tựa như Cự Mãng đồng loạt điện xạ mà ra, trong phạm vi bán kính hai mươi lăm bước, lấy tâm là trung vị Thể Tôn, tổng cộng mười hai Ngự Châu Sư tiến đến tập kích trong khoảnh khắc bị hắc mang thổi quét, hơn nữa mạnh mẽ cắn xé.

Kia trung vị Thể Tôn hoàn hảo chút, bởi vì là hắn ở vị trí trung tâm, nhưng những gã Ngự Châu Sư đang vây công bên người Thượng Quan Băng Nhi lại nhận được ảnh hưởng thật lớn, trong đó bốn gã Thể Châu Sư Thể Châu Sư cấp bậc tam châu bởi vì công kích tới đột nhiên, nháy mắt đã bị cắn xé, trong đó một người rất xui xẻo, đầu vừa lúc bị đập vào trên thiết chùy thật lớn kia, tuy rằng nói Thể Châu Sư thân thể cường hãn, nhưng kết quả là bị thiết chùy đập thành “bánh thịt” thập phần bị kịch, trực tiếp liền bị miểu sát, đầu rơi máu chảy. Mặt khác hai gã hạ vị Thể Tôn cấp bậc tứ châu tuy rằng bởi vì tu vi mạnh mẽ không bị trực tiếp kéo qua, nhưng công kích của bọn họ nháy mắt cũng bị trói buộc, hơn nữa thân thể cũng bị kéo về hướng trung vị Thể Tôn kia vài bước.

Loại cơ hội tốt này Thượng Quan Băng Nhi sao lại bỏ qua, nàng giống như là một tòa núi lửa bị áp chế đã lâu, chợt bùng nổ.

75. Chương 20: Nhất Tiễn Định Càn Khôn(2)

Đây là chỗ đáng sợ của kỹ năng hạn chế, hơn nữa lại là ở tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể nháy mắt bị trói buộc, cũng chỉ có thể bị động, Thượng Quan Băng Nhi tuy rằng chỉ là trung vị Thiên Sư, nhưng nàng dù sao cũng là Thiên Châu Sư, so với Ngự Châu Sư bình thường tăng phúc hiệu quả nhiều hơn, làm cho thực lực của nàng đủ để so sánh hay thậm chí vượt qua tam châu cấp bậc Thể Châu Sư hoặc

Ý Châu Sư. Hơn nữa đơn thuần tăng linh mãnh và tốc độ, nháy mắt liền giải quyết hai gã cao thủ của đối phương .

Tiếng nổ kịch liệt cũng đồng thời bùng tỉnh Tiêu Như Sắt, phản ứng của nàng cũng là cực nhanh , Tử Thần Cung cũng không nhàn rỗi, một “ku” Thể Châu Sư cấp bậc tam châu đang hôn mê đã bị nàng dùng Tử Thần Cung “điểm danh”. Bình thường Thể Châu Sư cấp bậc tam châu đã không sợ cung tiễn , tuy nhiên dưới tình huống đang hôn mê, Thiên Lực không thể điều động, còn như thế nào có thể hộ thể?

Trong giây lát cực diện nghịch chuyển, đối phương hơn mười danh Ngự Châu Sư đã chết hết ba cái. Nhưng điều này còn không phải là tối trọng yếu, mà tối trọng yếu là, ngay sau khi xuất hiện mười hai đạo hắc mang cùng với một mũi tên nổ mạnh phóng thích lực lượng to lớn , những Ngự Châu Sư này lá gan đã bị dọa vỡ tan.

Hắc Âm thuộc tính là cực kỳ hiếm thấy , huống chi còn mang đến hiệu quả công phá mạnh mẽ như thế.

“Ý thể dung hợp kỹ, là Chu Thủy Ngưu. Mau chạy đi.” Một tên trung vị Thể Tôn cũng bất chấp thể diện , liều mạng nhảy ra khỏi Hắc Âm Chi Xúc, ngay tại chỗ lăn lộn, quay đầu bỏ chạy.

Mắt thấy thủ lĩnh đều lui , những Ngự Châu Sư khác tự nhiên là quay đầu chạy theo, thay đổi phương hướng nghĩ muốn tẩu thoát.

Vừa rồi xung phong tuy rằng hung mãnh, nhưng những Ngự Châu Sư này đều tiêu hao không ít Thiên Lực, cho dù là trước đó công kích Thượng Quan Băng Nhi thành công , bọn họ cũng phải phải lập tức rút lui khỏi, Nếu không mà nói, bị mấy ngàn đại quân vây quanh, thì có muốn chạy cũng không được .

Thượng Quan Băng Nhi mặt nạ bảo hộ sương lạnh, trong tay Tử Thần Cung không ngừng khép mở, ở phía sau,ưu thế tốc độ của nàng cùng với Thiên Châu Sư thực lực liền hoàn toàn thể hiện ra, Vô Thanh Truy Tung Tiễn uy lực cần phải so với lúc trước áp chế nàng Vô Thanh Tiễn kia mạnh hơn rất nhiều, Thiên Châu Sư thân phận làm ngưng hình tiến của nàng có thêm “truy tung” hai chữ. Mục tiêu là những Thể Châu Sư cấp bậc tam châu, tốc độ bắn của nàng quá nhanh , đối phương cho dù là có thể ngăn cản , thì tốc độ trốn chạy cũng sẽ giảm mạnh. Tại thời điểm đào tẩu,có gần một nửa số người không chạy thoát, chỉ có năm người tu vi cao nhất xông được ra ngoài, ngoài hẳn ra bị bắt giữ hai gã, còn lại đều chết dưới Vô Thanh Truy Tung Tiễn của Thượng Quan Băng Nhi.

Thượng Quan Băng Nhi không có đuổi theo, đứng tại chỗ thở hào hển từng ngụm từng ngụm, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ cảnh giác, mười mấy tên trọng trang bộ binh lúc này đã đem nàng vây quanh ở trung ương, giơ lên cao tấm chắn trong tay bảo hộ an toàn của nàng.

Vừa rồi , có thể nói là từ lúc chào đời tới nay Thượng Quan Băng Nhi trải qua một trận chiến gian nan nhất, hiểm tử nhưng là còn sống. Nếu không phải thỉnh linh xuất hiện một mũi tên chặn những trung vị Thể Tôn thực lực cực mạnh của đối phương, hơn nữa nháy mắt hạn chế tốc độ của mười hai người công kích, khiến cho đối phương nháy mắt đã chết ba cái, nhiều người bị thương. Chỉ sợ kết cục liền hoàn toàn khác hẳn. Chẳng những nàng sẽ phải chết, hơn nữa chỉ sợ những Ngự Châu Sư đó còn có thể toàn thân tẩu thoát.

Là Chu Nguyên soái? Không có khả năng a! Bởi vì biên cương chiến cuộc tạm thời ổn định, Chu Nguyên soái bị triệu hồi để đồ để báo cáo công tác, tạm thời sẽ không hồi tiền tuyến. Có thể bắn ra một mũi tên cường đại như vậy,rõ ràng mang Hắc Âm thuộc tính ý thể dung hợp kỹ, chẳng lẽ là ông ta?

Đúng lúc này, Tiêu Như Sắt đã đi tới, đôi mi thanh tú nhíu chặt, đi tới bên người Thượng Quan Băng Nhi, “Doanh trưởng, người không sao chứ?”

Thượng Quan Băng Nhi lắc lắc đầu, nói: “Không có việc gì, chính là Thiên Lực tiêu hao nhiều quá. Cảm ơn người, Tiêu đội trưởng. Nếu như không có sự điều khiển của người, chỉ sợ quân ta tổn thương sẽ càng nghiêm trọng, ta cũng...”

Tiêu Như Sắt nói: “Người cảm ơn không phải ta, mà là Tiểu Béo. Người biết .”

Thượng Quan Băng Nhi ánh mắt ngưng trọng, “Thật là hẳn? Hẳn ở đâu?”

Tiêu Như Sắt nói: “Ta làm sao biết? Chúng ta tổn thất không nhỏ, bất quá, lần này cũng có thể nói là lập công lớn. Ta đã làm cho mọi người kiểm tra thương vong , trị liệu người bị thương .”

Thượng Quan Bằng Nhi than nhẹ một tiếng, “Thực xin lỗi, ta là người chỉ huy không hợp cách .”

Tiêu Như Sát lãnh đạm nói: “Vừa rồi địch nhân mục tiêu là ngươi, người đầu có cơ hội chỉ huy, hướng chỉ người hay là một gã vĩ đại Thiên Châu Sư. Tới trước quân doanh rồi nói sau.” Từ khi biết Thượng Quan Bằng Nhi cùng với Chu Dục Thanh có quan hệ, nàng đối Thượng Quan Bằng Nhi thái độ rõ ràng dịu đi rất nhiều. Nước phù sa không rơi ngoại nhân điền, nói như thế nào, đó cũng là đệ muội tương lai của nàng. Đương nhiên, trong lòng Tiêu Như Sát cũng sẽ có cảm giác chua chua.

Đúng lúc này, Chu Dục Thanh đã từ trong binh lính chui lại đây, vừa thấy Thượng Quan Bằng Nhi không có việc gì, lúc này mới thật nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi một mũi tên kia tự nhiên là do hắn bắn ra , bằng vào Phách Vương Cung áp chế chủ tớ hai người kia lúc sau, hắn vốn định truy đuổi, nhưng trong lòng không hiểu cảm thấy mãnh liệt bất an, vọt tới rừng cây bên cạnh , vừa lúc chứng kiến Thượng Quan Bằng Nhi bị vây công,tại thời khắc mấu chốt, hắn bất chấp tất cả, Phách Vương Cung kết hợp Hắc Âm Chi Xúc, ý thể dung hợp kỹ năng tạo ra một mũi tên xoay chuyển càn khôn.

Thượng Quan Bằng Nhi nhìn Chu Dục Thanh ánh mắt so với bình thường nhu hòa hơn rất nhiều, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Chu Dục Thanh cười hắc hắc, thầm nghĩ trong lòng, này có cái gì cảm ơn a, bảo hộ nữ nhân của mình thì còn cần phải nghĩ sao?

Tiêu Như Sát giơ ngón tay cái lên hướng Chu Dục Thanh gật đầu, một mũi tên xoay càn khôn kia thật sự là quá đẹp.

Cùng so sánh với bọn họ bên này đang thả lỏng, bên kia nhóm người đánh lên lại là cảnh tượng một mảnh mây đen mù sương.

Người cầm đầu, đúng là thanh niên áo trắng phóng ra Vô Thanh Tiễn kia, dsu khi chạy nhanh tẩu thoát, năm tên Thể Châu Sư kia đã cùng bọn họ chủ tớ hai người hội hợp cùng một chỗ.

“Phế vật, các ngươi là đàn phế vật. Nhiều người như vậy ra tay, ngay cả 1 tiểu nha đầu cấp bậc lương châu đều không làm gì được.”

Trung vị Thể Tôn sử dụng song chùy cười khổ nói: “Điện hạ bớt giận, ngài ở xa xa cũng nhìn thấy, thành linh xuất hiện một mũi tên chúng ta căn bản không có biện pháp chống lại. Chỉ sợ Chu Thủy Ngưu ngay tại phụ cận, nếu không phải chúng ta chạy nhanh, chỉ sợ chắc là toàn quân bị diệt .”

Thanh niên áo trắng này đúng là Cửu hoàng tử Khắc Lôi Tây Đế Quốc Bạch Cửu. Năm nay hai mươi lăm tuổi, Thể Châu cũng đã tu luyện tới bốn khóa, ở Khắc Lôi Tây Đế Quốc trong nhóm những hoàng tử là người xuất sắc nhất , chuyên môn phụ trách chống quân lực lượng Ngự Châu Sư Khắc Lôi Tây Đế Quốc . Lần này hắn đích thân mang đội ngũ đến, mục tiêu chính là đánh chết Thượng Quan Bằng Nhi, nhưng ai biết lại thất bại trong gang tấc.

76. Chương 20: Nhất Tiễn Định Càn Khôn(3)

Trung vị Thể Tôn lúc này cũng tỉnh ngộ lại, “Đúng vậy! Một mũi tên này tuy rằng uy lực mạnh mẽ, nhưng lực phá hoại lại không đủ , nếu là Chu Thủy Ngưu kia, chỉ sợ kia một mũi tên có thể lấy mạng của ta . Chẳng lẽ nói...”

Bạch Cửu gật gật đầu, “Đúng vậy, trừ bỏ Thượng Quan Bằng Nhi, còn có một gã Thiên Châu Sư ở trong quân đội của Thiên Cung Đế Quốc, nhưng tu vi không cao, nhiều nhất cũng là cùng với Thượng Quan Bằng Nhi giống nhau cấp bậc lương châu trung vị Thiên Sư, hắn Ý Thể song châu hắn là phân biệt là Hắc Âm cùng lực lượng, cùng với Chu Thủy Ngưu giống nhau như đúc. Nếu không phải hắn,Vô Thanh Tiễn của ta cũng có thể lấy mạng của Thượng Quan Bằng Nhi . Lui, đi về trước rồi tính, xem ra, bây giờ phải thỉnh

động lão sư ra tay mới được , quyết không cho phép Thiên Cung Đế Quốc có được hai gã Thiên Châu Sư. Tiểu Dạ Dạ, người mới vừa nói cái tên kia lúc né tránh Vô Thanh Tiễn của ta từng tiêu thất một lần?”

Đi theo Bạch Cửu bên người tên hỏa thuộc tính Ý Châu Sư kia Lạc tiểu Dạ là người hầu của hắn , từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Bạch Cửu , là thị vệ thiếp thân thị vệ.

“Đúng vậy! Điện hạ, ta hình như là nhìn thấy hắn biến mất một lần, nói cách khác, hắn rất nhanh như vậy tránh thoát Vô Thanh Tiễn của ngài a!”

“Người thấy rõ ràng sao?” Bạch Cửu nhíu mày.

Lạc tiểu Dạ thì thào nói: “Thần cũng không nhìn rõ a.”

Bạch Cửu sắc mặt xạm lại, “Ngu ngốc, không thấy rõ thì người báo cáo cái rắm a!”

Lạc tiểu dạ mở trừng hai mắt, “hichic, ngài cũng không phải là không thấy rõ sao?”

“Tiểu Dạ Dạ —— ”

“Điện hạ, chúng ta mau chóng lui lại a.” Lạc tiểu Dạ tuy rằng không thông minh, nhưng cũng không ngốc.

“Trở về ta sẽ tính sổ cùng với người .”

Sau nửa canh giờ, Thượng Quan Băng Nhi rút cục suất lĩnh đại quân về tới tiền tuyến quân doanh.

Ở biên giới Thiên Cung Đế Quốc cùng Khắc Lôi Tây Đế Quốc, có đủ loại địa hình phức tạp như dãy núi cao, đồi núi, đầm lầy, đem hai quốc gia cách trở, Thiên Cung Đế Quốc cả nước binh lực chỉ có năm liên đội, cũng chính là năm sư đoàn. Trong đó một cái liên đội đóng ở Thiên Cung Thành, một liên đội đóng tại phương Đông đế quốc, duy nhất một nơi đồn trú ba cái liên đội trọng binh. Phân biệt trấn giữ ở lưỡng quốc giao thông yếu đạo. Bởi vì địa hình phức tạp, bởi vậy, song phương rất ít phát sinh đại chiến nhưng va chạm nhỏ là không tránh khỏi, bình thường phương thức chiến đấu chính là phái ra tiểu bộ đội quấy rầy đối phương, hai quốc gia trong lúc chiến tranh là lấy du kích chiến là trọng điểm, nhưng cũng đôi khi thôi .

Ba cái liên đội ba vạn đại quân đóng quân tại doanh trường kéo dài hơn mười dặm, không khí quân doanh , tựa hồ mơ hồ có một cổ xơ xác tiêu điều sinh ra.

Khi Chu Duy Thanh chứng kiến quân doanh, không khỏi có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào, đây là tiền tuyến quân doanh , cũng là nơi phụ thân mình sống và chiến đấu phần lớn thời gian a. Cha, người có biết, con của người đã đi tới tiền tuyến?

Trận chiến vừa rồi đã có con số thống kê thương vong, đối phương có hơn mười danh Ngự Châu Sư đánh lên, tổng cộng đã chết hơn bảy mươi người, trọng thương bốn mươi , vết thương nhẹ gần trăm. Đây là một con số khủng bố a! Phải biết rằng, đối phương chỉ có mười ba người, tính thêm giấu ở chỗ tối hai cái cũng chỉ có mười lăm người. Chiến đấu từ khi bắt đầu đến khi chấm dứt, bất quá chỉ một khắc công phu, hơn nữa mục tiêu của đối phương chính là Thượng Quan Băng Nhi mà thôi, dưới tình huống như thế, mà quân nhân trải qua huấn luyện còn tổn thất thảm trọng như thế, thì biết lực sát thương của Ngự Châu Sư ở trên chiến trường là mạnh mẽ thế nào.

Đại quân tiến vào chiếm giữ doanh địa của liên đội năm, binh sĩ đầu tự phân về đơn vị của mình, Thượng Quan Băng Nhi đưa tin lên cấp trên, tam doanh toàn bộ ba cái trung đội do Tiêu Như Sắt chỉ huy lui về đơn vị.

Ở trong tam doanh, Tiêu Như Sắt thực tế quyền uy kỳ thật còn lớn hơn Thượng Quan Băng Nhi , trừ bỏ dựa vào trung đội của Mao Lợi là trực thuộc Thượng Quan Băng Nhi ngoài ra, đại đa số trung đội đều giống như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Tiêu Như Sắt dùng thời gian cực ngắn đã đem nhân mã ba trung đội dàn xếp xong, cũng an bài cấp cho Chu Duy Thanh một cái doanh trường, ngay tại bên cạnh doanh trường của Thượng Quan Băng Nhi .

“Tiểu Duy, người trước đi nghỉ ngơi một chút a. Lấy thân phận tiểu đội trưởng của người, là không cần tham gia thao luyện , chính mình khi không có việc gì nên siêng năng luyện tiến pháp đi. Rồi đi lâu như vậy, ta muốn đi thăm dò một chút tình huống củat toàn bộ quân doanh .”

Chu Duy Thanh gật gật đầu, nói: “Tỷ, người đi nhanh đi a. Đệ sẽ cố gắng tu luyện a.”

Tiêu Như Sắt đi rồi, Chu Duy Thanh cũng vào doanh trường của mình, đây là một mình một doanh trường a, Tiêu Như Sắt tự nhiên sẽ chiếu cố vị tiểu đệ này, đây là một tòa doanh trường của quan quân trung cấp bậc đội trưởng ở, lầu trại chính là do da trâu chế tác mà thành, chẳng những che chắn mưa gió tốt, hơn nữa giữ ấm hiệu quả vô cùng. Chừng hơn hai mươi thước vuông. Bên trong đồ dùng hằng ngày đầy đủ mọi thứ, so với ở doanh trường bên ngoài Thiên Cung Thành kia nhỏ hơn không biết bao nhiêu lần.

Tiêu Như Sắt làm như vậy cũng không tính là quá phận, không nói Chu Duy Thanh là con trai độc nhất của Chu Thủy Ngưu Nguyên soái, tính riêng thân phận hắn là Thiên Châu Sư chưa công bố, ở cái doanh trường như vậy đều xem như là ủy khuất.

Chu Duy Thanh bỏ xuống gánh nặng trên người mình, trực tiếp ngã xuống giường, bắt quá, lúc này hắn cũng không có tâm tình nghỉ ngơi, trong đầu không ngừng lóe ra quá trình trận chiến ấy.

Không hề nghỉ ngơi, kinh nghiệm thực chiến của mình là cực kỳ không đủ, hơn nữa, đối với việc phân phối Thiên Lực cũng có vấn đề, cuối cùng kia một mũi tên bắn ra sau, cơ hồ hao hết tất cả Thiên Lực. Ý Châu của mình có nhiều kỹ năng như vậy, vào thời điểm toàn lực, muốn đều hết một lần cũng là rất khó.

Lưu lại cho hắn ấn tượng sâu nhất, chính là sáu người đối phương cuối cùng vây quanh Thượng Quan Băng Nhi hạn chế hành động của nàng, hai thanh búa tựa từ không trung hạ xuống kia một khắc. Trong nháy mắt kia phối hợp tương đối tinh diệu. Cũng làm cho Chu Duy Thanh hiểu được, Ngự Châu Sư cũng cần phải phối hợp. Nếu không phải Thượng Quan Băng Nhi chính là toàn bộ linh mẫn thuộc tính, chỉ sợ căn bản không kiên trì được đến khi hắn tiếp viện, nếu không phải chính mình kỹ năng đặc thù lại có đại lượng binh lính phụ trợ bên cạnh, chỉ sợ kết cục vẫn như trước là hương tiêu ngọc vãn.

Phối hợp, phối hợp. Bọn họ Ngự Châu Sư có thể phối hợp lẫn nhau, đối với một người Ý Châu có sáu loại thuộc tính, chính mình nên phải phối hợp mới đúng a.

Chu Duy Thanh mơ hồ hiểu được, hôm nay mình có thể đứng lúc phát hiện Thượng Quan Băng Nhi xuất hiện nguy hiểm, đó là bởi vì Thượng Quan Băng Nhi trợ giúp hắn thức tỉnh bản mạng châu, thân mình khí tức có điều liên hệ. Mà nếu quả hôm nay xuất hiện nguy hiểm chính là Tiêu Như Sắt? Tự nhiên liền không có loại này cảm giác.

Nghĩ muốn phải bảo vệ thân nhân, bảo hộ chính mình tổ quốc, muốn có lực lượng cường đại, lúc này trong lòng hắn không khỏi đối với phụ thân dâng lên tự đáy lòng một cỗ kính ý, qua nhiều năm như vậy, đều là phụ thân bảo hộ Thiên Cung Đế Quốc a!

Nghĩ đến đây, Chu Duy Thanh xoay người ngồi dậy, ý niệm vừa động, tứ đại tử huyết sở có một luồng khí xoáy nhất thời gia tốc vận chuyển đứng lên, không hề nghỉ ngơi, hắn hiện tại tối cần chính là Thiên Lực.

77. Chương 20: Nhất Tiễn Định Càn Khôn(4)

Liên đội thứ năm, sư bộ.

“Cái gì? Người từ chức doanh trưởng tam doanh? Thượng Quan tử tước, người không phải nói giỡn a.” Liên đội trưởng liên đội Thứ năm Cao Thăng kinh ngạc nhìn về mặt kiên quyết của Thượng Quan Băng Nhi.

Thượng Quan Băng Nhi trầm giọng nói: “Liên đội trưởng, ta đương nhiên không phải nói giỡn, ta phát hiện mình không có năng lực Thống soái binh mã của 1 doanh. Về mặt chỉ huy quân đội, ta còn có khiếm khuyết thật lớn, không thể bởi vì ta là Thiên Châu Sư, ngồi tại vị trí cao. Điều này đối với tướng sĩ tam doanh là không công bình. Chỉ huy quân đội là một môn học vấn cao thâm, ta tự hỏi năng lực không đủ, nếu tiếp tục chỉ huy tam doanh, khó bảo toàn sẽ không xuất hiện vấn đề lớn. Vì các tướng sĩ tam doanh, thỉnh ngài đáp ứng thỉnh cầu của ta. Ta nguyện ở lại quân doanh trở thành một gã chiến sĩ trực tiếp tham dự chiến tranh, cũng không nguyện làm một người doanh trưởng không xứng đáng.”

Lúc này, tại liên đội Năm sư bộ có ba người, trừ bỏ Thượng Quan Băng Nhi cùng với liên đội trưởng Cao Thăng đều là tử tước tước vị ra, còn có liên đội phó liên đội thứ năm kiêm nhiệm nhất doanh doanh trưởng Tiền Chiến Thiên. Hai người hai mặt nhìn nhau, đều là cảm thấy đau đầu.

Cao Thăng nói: “Thượng Quan tử tước, người vừa mới đánh chết sáu gã Ngự Châu Sư của đối phương, bắt giữ hai người, ta đang chuẩn bị hướng quân bộ hội báo thỉnh công cho người, người sao phải khổ vậy chứ? Chỉ huy quân đội có thể chậm rãi rèn luyện mà.”

Thượng Quan Băng Nhi dùng sức lắc lắc đầu, “Đây đều là công lao của Tiêu đội trưởng, nếu không phải hẳn chỉ huy thích đáng, không chỉ là ta sẽ bị đối phương đánh chết, chỉ sợ quân ta đã tổn thất lớn hơn rồi. Ta không thể dùng máu tươi của các tướng sĩ tam doanh mà rèn luyện năng lực chỉ huy của mình. Thỉnh ngài đáp ứng thỉnh cầu của ta a.”

Tiền Chiến Thiên nói: “Thượng Quan doanh trưởng, người cũng biết, điều động tướng lĩnh cấp doanh cũng không phải chúng ta có thể định đoạt. Ta xem như vậy đi, việc từ chức của người chúng ta sẽ hướng quân bộ hội báo, hết thủy từ quân bộ quyết định.”

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Kia thỉnh liên đội trưởng hạ lệnh, chúng ta tam doanh tạm thời do Tiêu đội trưởng đảm nhiệm doanh trưởng, ta không hề tham dự chỉ huy tam doanh.”

Cao Thăng thấy nàng quá mức kiên quyết, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, liền theo ý tứ của Thượng Quan tử tước.”

“Ta liên đội trưởng.” Thượng Quan Băng Nhi làm 1 cái chào theo nghi thức quân đội rồi lui ra ngoài.

Cao Thăng nhìn về phía Tiền Chiến Thiên, hai người hai mặt nhìn nhau, Tiền Chiến Thiên thấp giọng nói: “Nha đầu kia ngoài mềm trong cứng, bất quá, quân bộ làm cho nàng nhậm chức doanh trưởng quả thật có chút qua loa, dù sao, nàng không có trải qua bồi dưỡng của quân đội từ chiến trường chân chính.”

Cao Thăng nói: “Đây là ý tứ Nguyên soái. Kỳ thật, Nguyên soái là tính cho nàng tại tiền tuyến cảm thụ một chút không khí chiến tranh, tự mình trải qua rồi mới chậm rãi huấn luyện. Bất quá, nàng quả thật không thích hợp tiếp tục ở lại quân doanh, hôm nay đánh lén hiển nhiên là Khắc Lôi Tây chủ mưu gây nên, vạn nhất nếu nàng ở nơi này xảy ra chuyện, làm cho ta như thế nào hướng Nguyên soái báo tri công đạo? Ta đây liền viết báo cáo cấp quân bộ, phi ứng truyền thư trở về, tin tưởng trong mười ngày sẽ có câu trả lời thuyết phục. Lão Tiền, người điều động quân đội nhất doanh đi, đóng quân ở bên cạnh tam doanh, tăng mạnh phòng ngự, cần phải phải bảo vệ tốt an toàn của Thượng Quan tử tước.”

“Ta biết. Thật hy vọng Thượng Quan tử tước sớm một chút trưởng thành, đáng tiếc, nàng là một nữ hài tử. Không biết tương lai có hay không tiếp nhận gánh nặng của Nguyên soái.”

...

“Tiểu Béo, người có ở đây không?” Chu Duy Thanh đang ở trong trường tu luyện, bên ngoài đột nhiên nghe thanh âm của Thượng Quan Băng Nhi.

“Ta đây.” Chấm dứt tu luyện, Chu Duy Thanh nhảy xuống giường, vén màn lều lên, Thượng Quan Băng Nhi từ bên ngoài đi đến, Chu Duy Thanh lập tức phát hiện cảm xúc của nàng có chút không đúng, ánh mắt của nàng tràn ngập cảm giác cô đơn, cả người đều có vẻ có chút thất thần. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên nàng trực tiếp kêu tên của hắn.

“Băng nhi, người làm sao vậy?” Chu Duy Thanh kéo qua một cái ghế ý bảo nàng ngồi xuống.

Thượng Quan Băng Nhi đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, “Ta có phải hay không thực vô dụng? Ta không thể thống ngự tướng sĩ tốt. Ta...”

Nhìn nàng đột nhiên kích động, Chu Duy Thanh hoảng sợ, “Băng nhi, người như thế nào nói như vậy? Chuyện ngày hôm nay không thể trách người, huống chi, chúng ta cũng gây cho đối phương sát thương thật lớn.”

Thượng Quan Băng Nhi lắc lắc đầu, nói: “Ta không phải là một quan chỉ huy đủ tư cách, Tiểu Béo, người biết không? Kỳ thật ta căn bản không biết nên như thế nào mới có thể chỉ huy tốt một chi quân đội, cũng sẽ không bài binh bày trận. Trước kia ta vẫn cho rằng, chính mình là Thiên Châu Sư, cho dù năng lực chỉ

huy kém một ít, cũng có thể thông qua thực lực của chính mình để đền bù. Hôm nay ta đột nhiên hiểu được ý nghĩ của ta là cỡ nào ngu xuẩn, Thiên Châu Sư cùng quan chỉ huy quân đội là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, khó trách Tiêu đội trưởng luôn không phục ta, hẳn đúng, so sánh với hẳn ta càng không thích hợp làm làm doanh trưởng. Ta đã hướng liên đội trưởng từ chức , chắc là không lâu, mệnh lệnh sẽ ban ra.”

Chu Duy Thanh vỗ vỗ bả vai của mình, “Cho người mượn dựa vào một chút?”

Thượng Quan Băng Nhi sững sốt một chút, nhìn ánh mắt Chu Duy Thanh tràn đầy thân thiết, do dự một lát, nàng tiến tới, nhẹ nhàng tựa đầu vào bờ vai của hắn , nhưng thân thể những nơi khác lại đều cùng với Chu Duy Thanh vẫn duy trì một chút khoảng cách.

Chu Duy Thanh trong lòng tràn ngập thương tiếc, giơ tay lên muốn ôm nàng, lại bị Thượng Quan Băng Nhi ngăn cản, “Người đừng động.”

Chu Duy Thanh lập tức ngừng tay, “Hảo, ta không động.”

Nàng liền nhẹ nhàng tựa vào trên vai hắn, chậm rãi nhắm lại hai mắt, thấp giọng nói: “Tiểu Béo, người biết không? Kỳ thật ta mệt chết đi, lòng vẫn đều mệt chết đi mệt chết đi.”

“Ta hiểu được . Người dù sao mới mười sáu tuổi, trừ bỏ Chu Đại nguyên soái ra để quốc là một vị Thiên Châu Sư duy nhất, ở trên người của người, lưng đeo nhiều lắm trách nhiệm cùng với kỳ vọng. Người vừa phải tu luyện để thăng thực lực của chính mình, vừa phải làm cho mình thích ứng với quân đội, hết thấy, đối với người mà nói là quá cực khổ .”

“Ta không sợ vất vả, Tiểu Béo, người biết không? Ta thật sự không sợ vất vả. Càng khổ càng mệt ta đều có thể kiên trì được. Chỉ là hôm nay, lại có nhiều chiến sĩ chết ở trước mặt ta, hơn bảy mươi Sinh Mệnh liền như vậy mất đi, người trọng thương nhiều nhất chỉ có thể có một nửa là tiếp tục ở lại quân đội. Cơ hồ là một trăm Sinh Mệnh vì ta mà... , trước kia, bọn họ cho tới bây giờ cũng không cùng ta chiến đấu, trước hôm nay , thân là doanh trưởng ta thậm chí chưa lập tác công nào. Hôm nay ta lần đầu tiên giết người, cũng là lần đầu tiên chứng kiến nhiều người như vậy chết ở trước mặt ta, lòng ta bên trong thật là khó chịu, thật sự thật là khó chịu. Ta không thể tiếp tục làm doanh trưởng nữa, nếu không, không biết ngày nào đó, sẽ có nhiều chiến sĩ hơn vì ta chỉ huy không tốt mà chết. Ta thật sự không muốn nhìn bọn họ một đám chết ở trước mặt ta a.”

Chu Duy Thanh trong lòng chấn động, hẳn quả thật không nghĩ tới, hôm nay chính là lần đầu tiên Thượng Quan Băng Nhi giết người, khó trách phản ứng của nàng sẽ lớn như vậy. Nhìn người nhiều như vậy vì bảo hộ nàng mà chết, lòng của nàng có chút không thể thừa nhận rồi. Cảm thụ được thân thể của nàng rất nhỏ run rẩy, Chu Duy Thanh trầm giọng nói: “Băng nhi, để cho ta thay người thừa nhận hết thấy a.”

Thượng Quan Băng Nhi thân thể cứng đờ, nàng hoàn toàn hiểu được hẳn là có ý tứ gì, lấy thiên phú của hắn, nếu công khai thân phận Thiên Châu Sư của mình, như vậy, không hề nghi ngờ, nguyên bản áp lực trên người của mình liền chuyển dời đến trên người hắn. Nếu nói, cho tới nay, ở trong lòng Thượng Quan Băng Nhi , đối với Chu Duy Thanh thái độ đều là cực kỳ mâu thuẫn , tại trong mâu thuẫn, oán giận chiếm đại bộ phận. Như vậy,ngay khi hắn nói ra những lời này, tất cả oán giận tựa hồ cũng tiêu thất,lúc nàng tối cần an ủi, thời điểm yếu ớt nhất, Chu Duy Thanh vững vàng nói ra những lời này làm lòng của nàng lần đầu tiên bởi vì hắn mà cảm động . Trước, cho dù thời điểm một mũi tên kia là hắn phóng tới cứu tánh mạng của nàng, nàng cũng không có như vậy cảm thụ, nhưng giờ này khắc này, nàng thật sự cảm giác được, người nam nhân này bả vai là có thể đủ dựa vào .

Nguyên bản tại thân thể hai bên hai tay lặng yên lại nâng lên, nhẹ nhàng ôm lưng Chu Duy Thanh, hai người lúc trước nguyên bản tồn tại 1 tắc khoảng cách đã biến mất, nàng rốt cục tự nguyện ôm lấy hắn .

78. Chương 21: Thân Tâm, Bí Mật Đánh Úp Doanh Trại Địch (1)

Cái ôm này đối với Chu Duy Thanh mà nói là sự tán thành, đúng vậy, chính là tán thành, từ nhỏ đến lớn, hẳn ở trong mắt người khác đều là phế vật, cho dù là sau khi hắn trở thành Thiên Châu Sư, phần bóng ma này kỳ thật cũng chưa hoàn toàn biến mất trong lòng hắn, ở sâu trong nội tâm hắn luôn tồn tại 1 phần tự ti. Đó cũng là lý do hắn trước kia khi ở cùng một chỗ với Thượng Quan Băng Nhi luôn vui đùa cười nói, nguyên nhân căn bản là che dấu phần tự ti này.

Nàng ôm ta, nàng chủ động ôm ta. Cảm thụ phần ôn nhu này làm Chu Duy Thanh trong lòng tràn ngập lo lắng. Rốt cục cũng có một cô gái xinh đẹp cảm thấy được ta là 1 chỗ dựa đáng giá, ít nhất là vào thời điểm này. Thảo mãn chưa từng có làm Chu Duy Thanh tim đập không ngừng nhanh hơn.

Một lúc sau khi Thượng Quan Băng Nhi ôm lấy hắn, khuôn mặt thanh tú của nàng xấu hổ đỏ bừng, thời điểm nàng ôm lấy Chu Duy Thanh, bị vây trong cảm động làm thần chí cũng từ từ thanh tỉnh, tự nhiên cũng sinh ra 1 chút khấn trương. Người kia luôn có điểm xấu xa, hắn có thể hay không nhân cơ hội này...

Nhưng là, rất nhanh, Thượng Quan Băng Nhi cảm thấy kinh ngạc, bởi vì nàng phát hiện, Chu Duy Thanh thành thành thật thật đứng ở nơi đó, một chút cũng không có ý tứ động tay động chân, sự khấn trương lặng yên biến mất, dần dần, cảm giác an toàn đã từng xuất hiện lan tràn ở trong nội tâm của nàng.

Hắn tuy rằng phá đi trong sạch của ta, nhưng hôm nay hắn cũng đã cứu mạng ta, việc trước kia hết thấy liền xóa bỏ a. Thượng Quan Băng Nhi lặng lẽ tự nhủ ở trong lòng.

Thời điểm một nữ nhân chán ghét một người nam nhân, bất luận người nam nhân này vì nàng làm bao nhiêu việc, phần này chán ghét cũng sẽ không dễ dàng biến mất. Nhưng sau khi nàng đã chấp nhận hắn, cho dù hắn cái gì cũng không làm, nàng cũng sẽ cảm nhận được hắn thật là tốt.

Hai người liền như vậy ôm nhau đứng yên, bọn họ dù sao tuổi cũng còn nhỏ, một là nam hài tử nhiều năm bị người kêu phế vật có chút tự ti, một là nữ hài tử trên người lưng mang nhiều trách nhiệm có chút không thừa nhận nổi. Giờ này khắc này, bọn họ 2 trái tim cứ như vậy nương tựa vào nhau, không nói gì thêm, nhưng bọn họ đều là đang an ủi lẫn nhau.

“Cám ơn người, Tiểu Béo, trong lòng ta đã thoải mái hơn.” Không biết thời gian đã trải qua bao lâu, là Thượng Quan Băng Nhi mở miệng trước, nàng buông Chu Duy Thanh ra đứng thẳng lên, ngẩng đầu hướng nhìn hắn. Chứng kiến hắn đang ngây ngốc nhìn mình, nhin không được bật cười.

“Băng nhi, người cười lên thật là đẹp.” Chu Duy Thanh cộc lốc nói. Hắn lúc này đại não là có chút ngu ngơ, nhưng nội tâm lo lắng cho Thượng Quan Băng Nhi đã giảm đi rất nhiều.

Thượng Quan Băng Nhi cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của hắn, mặt cười càng đỏ hơn vài phần, khẽ cắn môi dưới, như vậy càng làm nàng trở nên đáng yêu hơn.

Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy máu dồn lên đầu (tình trạng thượng não hehe), cơ hồ là theo bản năng cúi đầu xuống, chậm rãi hướng tới gần nàng, động tác của hắn rất chậm, bởi vì nội tâm hắn tuyệt không có ý nghĩ muốn khinh nhờn người con gái này, nếu nàng hơi có một chút không muốn, hắn lập tức sẽ dừng lại.

Hai người khuôn mặt càng ngày càng gần, gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Băng Nhi càng đỏ hơn, nhưng nàng ở phía sau nhưng không có trốn, vừa rồi sau khi 2 tâm hồn giao hòa, làm cảm xúc ác liệt của nàng đối với hắn đều biến mất.

Ngay tại thời điểm khoảng cách hai người còn không đến một tấc, đột nhiên màn cửa xoát một tiếng vang lên, một cái thanh âm tùy có chút dồn dập truyền đến, “Tiểu Duy, Thượng Quan Băng Nhi từ chức doanh trưởng..., ách...”

Tiêu Như Sát từ bên ngoài tiến vào, dọa Thượng Quan Băng Nhi giống như “chim nhỏ sợ cành cong” (vì cành cong giống thân cung) nhảy giật ra (tội nghiệp con bé-chuyên này chắc đau tim).

“Ta đi nhầm, các người tiếp tục.” thần sắc Tiêu Như Sát cổ quái bỏ lại một câu rồi xoay người bỏ chạy.

Chu Duy Thanh không nói gì, trên mặt hiện ra hơn 10 sọc đen, mắt nổ đom đóm (hé hé chịu hết nổi rồi hả ku), tỷ, người tới quá không đúng lúc a.

Thượng Quan Bằng Nhi 2 má thanh tú đã hồng đến mang tai, sắc giọng: “Đều tại người. Ta đi trở về.” Nói xong nàng như muốn chạy.

“Bằng nhi, chờ một chút.” Chu Duy Thanh từng bước tiến lên, phi tới giữ chặt Thượng Quan Bằng Nhi.

“Người, người làm gì?” Vừa rồi không khí nóng bỏng đã theo sự xâm nhập của Tiêu Như Sắt mà biến mất, Thượng Quan Bằng Nhi không khỏi có chút kinh hoảng cúi đầu.

“Bằng nhi người đừng đi, người có nghĩ vì các tướng sĩ đã chết hôm nay báo thù?” Chu Duy Thanh thấp giọng nói.

“Àn?” Thượng Quan Bằng Nhi lúc này mới biết được chính mình đã hiểu sai ý, ngẩng đầu hướng Chu Duy Thanh, “Báo thù? Như thế nào báo thù?”

Chu Duy Thanh trong mắt hàn quang chợt lóe, thấp giọng nói: “Đây là chiến tranh của hai quốc gia, bọn họ gây cho chúng ta hơn trăm người chết, chúng ta cũng đi giết của bọn hắn một trăm người, không phải vì các tướng sĩ đã chết mà báo thù sao? Nơi này cách quân doanh Khắc Lôi Tây Đế Quốc gần nhất có xa lắm không?”

Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Ước chừng ba trăm dặm, nhưng ba trăm dặm này địa hình rất phức tạp, cũng là ranh giới hòa bình của 2 nước. Người là muốn bí mật đi đánh úp doanh trại địch?”

Chu Duy Thanh gật gù đầu, “Người không phải muốn biết Ý Châu của ta thác ẩn kỹ năng gì sao? Đêm nay ta đều nói cho người biết. Đúng vậy, ở phương diện Thống soái quân đội, chúng ta đều so ra kém Tiêu đội trưởng, nhưng chúng ta là Thiên Châu Sư, tác dụng của chúng ta ở trên chiến trường muốn dùng ba chữ để hình dung cho thỏa đáng, thì phải là “lực phá hoại”. Đây mới là chỗ giá trị của Thiên Châu Sư chúng ta. Đối phương có thể tới trong lãnh thổ chúng ta đột kích đánh người, vì cái gì chúng ta không thể cho bọn hắn một cái giáo huấn đâu?”

Thượng Quan Bằng Nhi thở sâu, trong đôi mắt đẹp toát ra vẻ dứt khoát kiên quyết, nói: “Hảo, cứ làm như thế. Ta đi về trước khôi phục Thiên Lục, sau bữa cơm chiều ta tới tìm người, chúng ta thương lượng một chút về phương thức hành động.”

Chu Duy Thanh tiễn Thượng Quan Bằng Nhi ra khỏi doanh trường, lúc này mới trở về giường của mình tiếp tục tu luyện. Cái gọi là ghé con mới sinh không sợ cạp, người trẻ tuổi là dễ dàng xúc động nhất, hẳn nghĩ muốn làm cho Thượng Quan Bằng Nhi vui vẻ một ít, mà Thượng Quan Bằng Nhi lại muốn vì các tướng sĩ đã chết báo thù, hai người vừa khớp với nhau.

Lúc khói bếp lượn lơ bay lên ở trên không quân doanh, hoàng hôn mang tới ráng đỏ cả ửa bầu trời, binh lính hậu cần vội vàng nấu cơm, đã đến giờ cơm chiều.

Quân đội Thiên Cung Đế Quốc có quy định, bất luận là cấp bậc tướng quân gì, trừ phi có tình huống đặc thù, nếu không đều phải cùng với các chiến sĩ khác dùng cơm. Quy định này, chính là lão cha Chu Đại nguyên soái của Chu Duy Thanh chế định. Cho nên, thời điểm đó, đều là thời điểm tướng sĩ tam doanh rất hưng phấn. Bởi vì chỉ có lúc này bọn họ mới có thể chứng kiến vị mỹ nữ doanh trưởng có danh xưng là đế quốc đệ nhất mỹ nữ.

79. Chương 21: Thâu Tâm, Bí Mật Đánh Úp Doanh Trại Địch (2)

Không cần hỏi cũng biết là Thượng Quan Bằng Nhi đã hướng Tiêu Như Sắt chuyển giao nhiệm vụ doanh trưởng, Chu Duy Thanh cũng không để ý, chính mình tìm một góc ăn ngấu nghiến, cơm tập thể khẳng định không ăn ngon bằng trong nhà, nhưng có một phong cách rất khác. Nhất là đối với Chu Duy Thanh, từng phải sinh tồn bằng trái cây dại thậm chí là cả vỏ cây, thì đây đã là đãi ngộ rất tuyệt. Thời điểm Chu Đại nguyên soái bắt đầu huấn luyện hắn, câu đầu tiên nói chính là, bất luận thời điểm gì, đều quyết không được lãng phí lương thực.

Ăn cơm xong, hắn một lần nữa quay về lều trại của mình, không lâu sau, thân ảnh chợt lóe, lều trại màn cửa thậm chí cũng chưa từng chớp lên, trong phòng cũng đã hơn một người. Đúng là Thượng Quan Bằng Nhi, ở trong tay nàng, còn có một tấm bản đồ da dê.

Làm Chu Duy Thanh giật mình chính là lúc này Thượng Quan Băng Nhi tựa hồ khôi phục lại thái độ lạnh như băng đối với hắn, 2 má thanh tú, thần sắc bình tĩnh, cùng bộ dáng buổi chiều ôn nhu như nước khác nhau một trời một vực.

“Nhìn cái gì? Còn không mau lại đây?” Nhìn bộ dáng Chu Duy Thanh ngơ ngác, Thượng Quan Băng Nhi trong lòng rất là buồn cười, nhưng trên mặt lại là một bộ băng lãnh.

Chu Duy Thanh đi đến bên người Thượng Quan Băng Nhi, hỏi dò: “Băng nhi, ngươi không bị mất trí nhớ a?”

Thượng Quan Băng Nhi nghĩ đến rất nhiều cách Chu Duy Thanh có thể nói, lại cũng không nghĩ ra người này sẽ nói ra một câu kỳ cục như vậy, rốt cục không kim được, vèo một tiếng bật cười, “Đứa ngốc.”

“Ngươi cố ý ?” Chu Duy Thanh lúc này mới tỉnh ngộ lại, nhất thời sắc mặt âm ỉ đang 2 tay ra tính ôm cổ TQBN.

“Không được nhúc nhích.” Thượng Quan Băng Nhi sắc mặt trầm xuống.

“Ách...” Chu Duy Thanh nhất thời vẫn duy trì tư thế, mạnh mẽ “thắng” lại.

Thượng Quan Băng Nhi nghiêm trang nói: “Ngươi bây giờ còn trong thời kỳ khảo nghiệm, không được động tay động chân với ta.” Vừa nói, miệng nàng cũng mỉm cười.

“Băng nhi, ngươi khi nào thì trở nên hư hỏng như vậy.” Chu Duy Thanh như thế nào nhìn không ra là Thượng Quan Băng Nhi cố ý.

Thượng Quan Băng Nhi hừ một tiếng, “Tiện nghi lớn nhất đều cho ngươi chiếm, ám ảnh trong lòng ta còn rất sâu, tất nhiên phải khảo nghiệm ngươi một phen a.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, “Khảo nghiệm, đương nhiên phải khảo nghiệm. Chúng ta trước tiên làm chính sự.” Hắn một chút cũng không vội, Thượng Quan Băng Nhi đã quyết định cho hắn cơ hội khảo nghiệm, thì lúc này quan hệ của hai người đã có tiến triển, hắn thực muốn hưởng thụ loại cảm giác theo đuổi nàng. Nàng trong lòng vẫn còn tổn thương, thật vất vả mới cải thiện mối quan hệ của hai người, cũng không thể bởi vì đại đột mà “xây 3 năm hủy 1 giờ” a.

Thượng Quan Băng Nhi 2 mắt trợn trừng, nói: “Ta như thế nào cảm thấy được, ngươi bây giờ so với trước kia kia bộ dáng xấu xa ngày càng nguy hiểm.”

Chu Duy Thanh mở trừng hai mắt, “Nếu không ta trở về như trước?”

“Phi. Không được.” Vừa nói, nàng đã đem bản đồ trong tay bày ra trên bàn. “Tiểu Béo, ngươi xem, chúng ta ở đây.” Thượng Quan Băng Nhi trên bản đồ chỉ chỉ, nói tiếp: “Tiền về phía trước, là khu vực đồi núi có thảm thực vật sinh trưởng rậm rạp, địa hình cực kỳ phức tạp, hơn nữa bên trong thường có Thiên Thú lui tới, nghe nói từng xuất hiện quá Tông Cấp Thiên Thú cường đại. Bởi vậy, khu vực đồi núi này hình thành một lá chắn thiên nhiên. Mà chúng ta bên này đến Khắc Lôi Tây Đế Quốc chỉ có 3 con đường, một cái đường lớn, hai cái đường nhỏ. Binh lực liên đội ba của chúng ta, chủ yếu trấn giữ đường lớn, hai cái đường nhỏ đều do binh lực liên đội 2 phụ trách, bởi vì khoảng cách rất gần, chỉ cần có quân địch xuất hiện đều có thể chi viện lẫn nhau.”

“Khắc Lôi Tây Đế Quốc ở bên cạnh binh lực đồn trú tổng cộng bốn liên đội, tổng binh lực so với chúng ta phải nhiều một ít, trang bị cũng muốn trội hơn chúng ta, ngoại trừ cung tiễn binh. Bọn họ bốn liên đội đóng quân cùng một chỗ, nhưng cùng với chúng ta giống nhau, đều đã có số lượng lớn đội tuần tra ở bên ngoài đồi núi lui tới. Nếu chúng ta phải đi, ta đề nghị đi đường nhỏ tốt nhất. Thừa dịp bóng đêm, có thể bí ẩn đến.”

Làm cho Thượng Quan Băng Nhi có chút bất ngờ chính là, Chu Duy Thanh thế nhưng thập phần cẩn thận dò xét bản đồ, hơn nữa không ngừng lấy tay ở trên bản đồ nhiều lần hoa hoa, tựa hồ tính toán cái gì, ra vẻ rất tập trung.

“Tiểu Béo, ngươi đang làm gì đó?” Thượng Quan Băng Nhi tò mò hỏi. Tuy rằng nói Chu Duy Thanh không phải đặc biệt anh tuấn, nhưng thân hình hắn cao lớn, tầm lưng rộng rãi, toàn thân đều tràn ngập khí tức nóng bỏng, khuôn mặt hơi có vẻ hàm hậu lại thập phần nhẫn nại, lúc này đây gặp vấn đề, lại càng nhiều

thêm vài phần trầm ổn. Đây là nét hấp dẫn của nam nhân, hơn nữa nội tâm khúc mắc của Thượng Quan Băng Nhi hôm nay đã giải khai không ít, lúc này nàng càng cảm thấy được hân không phải là quá đáng ghét.

“Chờ một chút.” Chu Duy Thanh trả lời cộc lốc Thượng Quan Băng Nhi, lại trêu ghẹo cổ tình câu giờ(thể đồ nó dễ trọng tài), mới đứng thẳng lưng lên, nhắm mắt lại, tựa hồ đang suy tư trong chốc lát, sau đó mới nói: “Chúng ta xuất phát a, cứ dựa theo như lời của người, từ đường nhỏ đi.”

“Ân.” Thượng Quan Băng Nhi ừ một tiếng, hai người đeo trên lưng Tử Thần Cung, mỗi người mang theo 2 bao đựng một trăm mũi tên, đi ra lều trại.

Thượng Quan Băng Nhi băng vào thân phận doanh trưởng cũ, lấy lý do tuần tra, sau 1 hồi đi vòng vòng trong doanh, thì mới cùng với Chu Duy Thanh lạng lẽ rời doanh địa.

Sau khi rời khỏi quân doanh, Chu Duy Thanh mới biết được bên này đề phòng có bao nhiêu nghiêm ngặt, dọc theo đường đi, đã gặp hơn 10 trạm gác chính, trạm gác ngầm thì nhiều không kể hết. Thượng Quan Băng Nhi lấy lý do đi thị sát, băng vào thân phận doanh trưởng, công khai xuyên qua từng đạo phòng tuyến, cùng với Chu Duy Thanh tiến nhập vào một cái đường nhỏ phương hướng đi thông tới quân doanh đế quốc Khắc Lô Tây.

“Phía trước không có đồn biên phòng, chúng ta chuẩn bị gia tốc.” Thượng Quan Băng Nhi vừa nói, liền bắt đầu cởi áo giáp trên người mình ra.

Chu Duy Thanh mở trừng hai mắt, “Băng nhi, này không tốt a...”

“Cái gì không tốt?” Thượng Quan Băng Nhi một bên cởi giáp trụ, một bên nghi hoặc nhìn về phía hắn, chỉ thấy lúc này Chu Tiểu Béo hai tay xoa xoa, cúi đầu, mặt tựa hồ còn có chút hồng, “Băng nhi, chúng ta có phải hay không phát triển quá nhanh ? Hơn nữa, nơi này hoang sơ, đánh dã chiến rất dễ bị cảm lạnh a.”

Ba đường vằn đen nháy mắt xuất hiện ở trên mặt Thượng Quan Băng Nhi, nàng xấu hổ gào lên, “Trong đầu người đều nghĩ muốn cái gì a! Đem tâm tư xấu xa của người thu hồi lại. Ta mặc áo giáp vậy thì bí mật đánh úp doanh trại địch sao được?”

“Ách...” Chu Duy Thanh ngẩng đầu nhìn, lúc này mới thấy sau khi nàng cởi áo giáp ra, bên trong lộ ra một bộ quần áo màu đen bó sát.

80. Chương 21: Thâu Tâm, Bí Mật Đánh Úp Doanh Trại Địch (3)

“Uy, nhìn cái gì vậy?” Thượng Quan Băng Nhi khuôn mặt đỏ lên, trên vai hắn vỗ một cái, “Người đi lên trước, không được nhìn loạn.” Ánh mắt Chu Duy Thanh nóng rực làm trong lòng nàng một trận hốt hoảng.

Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy tâm thần nhộn nhạo, trong lòng thầm nghĩ, nữ hài tử đẹp như vậy thể nhưng đã là người của chính mình ? Ngày đó thần chí như thế nào liền không rõ a? Thật sự là rất lần thứ 2 a.

Thuộc tính luân xoay quanh chuyển tới khu vực màu xanh, trên cổ tay phải là Băng Chung Phi Thụy Thể Châu có băng vụ lượn lơ, trên cổ tay trái lại là Biển Thạch Miêu Nhãn Ý Châu ở ban đêm biến thành màu hoa hồng, Chu Duy Thanh tốc độ gia tăng, xoay mình bay nhanh đi trước.

Thượng Quan Băng Nhi cũng đồng thời phóng xuất ra bốn mạng châu của mình đi theo phía sau hắn.

Vốn Thượng Quan Băng Nhi cảm thấy được, loại tập kích đường xa này, Chu Duy Thanh tốc độ có thể sẽ kém một ít, nếu là không theo kịp, nàng liền giúp hắn một chút. Nhưng là, sau khi hai người triển khai thân hình, nàng lại ngạc nhiên phát hiện, tốc độ Chu Duy Thanh thể nhưng một chút cũng không so với nàng là Ý Thể song châu toàn bộ miễn thuộc tính Thiên Châu Sư kém hơn.

Bởi vì là ở phía sau quan sát, rất nhanh, Thượng Quan Băng Nhi liền phát hiện vấn đề, Chu Duy Thanh thân mình tốc độ tuy rằng cũng không chậm, nhưng cùng với nàng so sánh thì không thể so sánh, hắn sở dĩ

có thể đi nhanh như vậy, bí ẩn là ở trên chân phải của hắn. Mỗi khi thời điểm chân trái chạm xuống đất, thân thể hắn cũng chỉ là đơn giản duy trì cân bằng mà thôi, nhưng khi thời điểm chân phải chạm xuống đất, người hắn lại giống như mũi tên bắn ra. Bởi vậy, tốc độ Chu Duy Thanh mặc dù mau, nhưng là quá trình gia tốc vọt tới trước, đều không phải là chuyển động đều.

“Tiểu Béo, chân phải của người ?” Thượng Quan Băng Nhi ngưng hình phóng xuất ra Ngự Phong Ngoa, dưới chân xuất hiện một đôi giày bó màu xanh thể trạng khí, lúc này tốc độ của nàng mới chân chính nhanh hơn Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh nghiêng đầu chứng kiến Thượng Quan Băng Nhi đi theo bên cạnh mình, cười hắc hắc, nói: “Lực phóng a? Là đến từ lực phóng của chân phải ta. Đây chắc cũng là chỗ tốt đến từ hắc châu kia. Còn nhớ rõ ngày đó ta đột nhiên toàn thân đau nhức sau lại ôm lấy người mới giảm bớt không? Chính là lần đó, chân phải của ta giống như đã xảy ra biến hóa.” Đối với nữ nhân của mình, hắn tự nhiên sẽ không giấu diếm gì, đem phán đoán đối với chân phải của mình đơn giản nói ra một chút.

Thượng Quan Băng Nhi lúc này mới giật mình, khó trách hắn lúc trước không chịu đi theo bên cạnh đại quân, nguyên lai là vì thích ứng với chân phải này.

Vốn nàng trong lòng đối với lần đánh lén này còn có chút khẩn trương, dù sao, tốc độ Chu Duy Thanh còn không đủ để thoát đi, nhưng hiện tại xem ra, phần lo lắng này hoàn toàn dư thừa.

Ba trăm dặm đường, ở hai người toàn lực gia tốc, cũng mất một hồi công phu mới đi tới.

“Tiểu Béo, tiếp tục đi tới là đồn biên phòng của đối phương.” Thượng Quan Băng Nhi dừng cước bộ lại, nhìn về phía Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh gật gật đầu, nói: “Chúng ta nghỉ ngơi một chút, người cũng khôi phục lại một chút Thiên Lực a.”

Hai người tìm một địa phương bí ẩn khôi phục Thiên Lực, Chu Duy Thanh tuy rằng tu vi xa không bằng Thượng Quan Băng Nhi, nhưng Bất Tử Thần Công ảo diệu làm hắn nhanh chóng hấp thu trên diện rộng trong không khí thiên địa nguyên lực, thiên lực tiêu hao cũng không lớn, một lát sau liền khôi phục lại.

Mấy ngày này hắn trên cơ bản rõ ràng tốc độ khôi phục của Bất Tử Thần Công, dưới tình huống toàn lực thúc dục luồng khí xoáy của tử huyết, theo như thời điểm Thiên Lực hoàn toàn hao hết đến khi toàn bộ khôi phục, ước chừng cần thời gian nửa canh giờ, đây là một tốc độ kinh người, phải biết rằng, cho dù là Thiên Châu Sư, cũng cần ít nhất hơn một canh giờ.

Sau khi khôi phục Thiên Lực, hai người lại đứng dậy.

“Căn cứ tin tức chúng ta thu được, trạm gác Khắc Lôi Tây ước chừng là khoảng hai canh giờ đổi mới một lần, hiện tại đã nhanh đến giờ tỵ, tiếp qua nửa canh giờ thì sắp đổi rồi.” Thượng Quan Băng Nhi nói.

Chu Duy Thanh nghĩ nghĩ, nói: “Chúng ta sẽ ở đây chờ nửa canh giờ, chờ bọn hắn đổi ca rồi tiếp tục hành động. Tránh đi mấy trạm gác chính, đánh lén trạm gác ngầm, lấy Vô Thanh Truy Tung Tiễn của người hơn nữa ta theo bên cạnh phụ trợ, hắn là sẽ không bị đối phương phát hiện. Lén vào quân doanh sau một kích lập tức lui.”

“Hảo.” Lần đầu tiên cùng với Chu Duy Thanh phối hợp một cách đúng nghĩa, hơn nữa chỉ có hai người bọn họ bí mật đánh úp doanh trại, Thượng Quan Băng Nhi có chút khẩn trương. Nhìn trộm qua bên người Chu Tiểu Béo, nàng lại phát hiện, hắn tuy rằng cũng là lần đầu tiên, nhưng rõ ràng so với mình trầm ổn hơn rất nhiều. Mơ hồ có thể chứng kiến trong mắt của hắn ngẫu nhiên hiện lên một đạo tà khí lãnh đạm.

Chu Duy Thanh nhận được chỗ tốt từ hắc châu kia là không thể nghi ngờ, nhưng tính cách của hắn cũng đồng dạng sẽ phải chịu một chút ảnh hưởng từ hắc châu cường đại kia, vừa nghĩ tới phải triển khai giết chóc, vừa tiếp xúc chiến trường chẳng những không có nửa phần e ngại cùng với khẩn trương, ngược lại có chút hưng phấn.

Sau nửa canh giờ. Hai cái thân ảnh lặng yên hành động.

Tránh đi trạm gác chính thập phần dễ dàng, chỉ cần im lặng chạy dọc theo con đường đất nhỏ bên cạnh là được.

Vượt qua 2 trạm gác, Chu Duy Thanh đột nhiên kéo Thượng Quan Băng Nhi lại, hạ thấp thân thể: “Chờ một chút.”

“Ân?” Thượng Quan Băng Nhi rất nhanh tháo Tử Thần Cung sau lưng xuống.

Chu Duy Thanh thấp giọng nói: “Phía trước bên trái năm mươi bước, có một chỗ trạm gác ngầm, ba người, ta âm thầm tới, người giải quyết tên bên trái kia, còn thừa hai “thềng” giao cho ta.”

Rất bất ngờ. Thượng Quan Băng Nhi âm thầm kinh hãi, ngay cả nàng tu vi cấp bậc lưỡng châu còn chưa cảm giác được, thế nhưng Chu Duy Thanh đã phát hiện, tại đồi núi này bên cạnh đều là cây cối, cách 30 bước là rất khó phát hiện tung tích.

Chu Duy Thanh hướng Thượng Quan Băng Nhi giao phó xong, chính mình liền lặng lẽ tiến tới, Thượng Quan Băng Nhi cũng đồng thời hành động, nàng nhẹ nhàng leo lên cây, tựa như một luồng khói nhẹ, không có phát ra nửa điểm thanh âm, nhảy qua 3 gốc đại thụ, nàng mới nhìn thấy trạm gác ngầm có ba gã toàn thân hắc y.

Vì không phát ra tiếng vang, nàng thập phần thông thả lấy ra Tử Thần Cung của mình, vũ tiễn nhắm vào một người bên trái, chỉ chờ Chu Duy Thanh ra tay.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên chứng kiến, một đạo giống như Liệp Báo (@Puma), thân ảnh mạnh mẽ tựa như tia chớp lao thẳng tới sau lưng ba gã kia.

Trong nháy mắt, Thượng Quan Băng Nhi một âm thanh chỉ huy bí ẩn vang lên trong tai nàng, buông ra dây cung, sừ một cái, vũ tiễn cũng đã bắn ra ngoài.

Lấy tạo nghệ của Thượng Quan Băng Nhi ở cung tiễn lại là cố ý đánh lén, loại binh lính bình thường này làm sao có thể có cơ hội né tránh. Phù một tiếng vang nhỏ, vũ tiễn đã là “xiên táo”. Tên kia ngay cả kêu 1 tiếng cũng không thể phát ra, thân thể lập tức liền ngã xuống.

Mặt khác hai còn lại mới vừa phát hiện không đúng thì lập tức trên cổ đã đồng thời xuất hiện một bàn tay to lớn, mang theo lực lượng mãnh liệt mà đến, đầu bọn họ hung hăng đặt tại bên trong bùn đất, xương cổ phát ra thanh âm vang lên.

81. Chương 21: Thâu Tâm, Bí Mật Đánh Úp Doanh Trại Địch (4)

Không hề nghi ngờ, từ phía sau đánh tới, tự nhiên là Chu Duy Thanh, hắn thực hiện rất đơn giản, từ từ đến phía sau trạm gác ngầm, lấy chân phải phát lực, nháy mắt bộc phát ra tốc độ kinh người, đồng thời nắm cổ đối phương, làm tên này không thể phát ra tiếng, hơn nữa đem bộ mặt trực tiếp cắm vào bên trong bùn đất rồi bẻ gãy cổ. Thể Châu của hắn là thuộc tính lực lượng, đừng nói là xương cổ yếu ớt, dù là xương đùi cứng rắn cũng bẻ gãy như nhau.

Bất quá, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, Thượng Quan Băng Nhi cùng mình phối hợp còn quá ăn ý, chân phải của hắn cũng đã chuẩn bị tốt, một khi vũ tiễn của Thượng Quan Băng Nhi tới chạm, chính là 1 chân đá lên, động tĩnh dù lớn cũng đành phải chịu.

Trên tay tiếng xương khớp vỡ vụn vang lên cùng với cảm giác Sinh Mệnh trôi qua làm đáy mắt Chu Duy Thanh hiện lên một chút huyết sắc, đây là lần đầu tiên hắn giết người, hơn nữa là trực tiếp giết người, bên trong nội tâm đang run rẩy còn có một cỗ phản khởi khó có thể nói.

Giơ tay lên, hắn hướng tới chỗ tối nơi Thượng Quan Băng Nhi ẩn nấp chìa ngón tay cái ra. Tiệm tay rút ra trên đầu tên lính bên trái 1 cây vũ tiễn lau sạch vết máu, sau cùng hội hợp với Thượng Quan Băng Nhi cùng một chỗ.

“Băng nhi, thực đúng lúc. Ba cái.” Vừa nói, Chu Duy Thanh đem vũ tiễn bỏ vào bên trong bao đựng của Thượng Quan Băng Nhi.

Thượng Quan Bằng Nhi nhắm hai mắt lại, gương mặt thanh tú toát ra một tia không đành lòng, may mắn là nàng từ cự ly xa bắn chết địch, Nếu không mà nói, phần này thống khổ sau khi giết chóc sẽ càng thêm rõ ràng.

Chu Duy Thanh vỗ vỗ vào lưng của nàng, “Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với bản thân. Ngẫm lại chúng ta vì những chiến sĩ đã chết. Chết một binh lính Khắc Lô Tây, nói không chừng binh lính Thiên Cung chúng ta có thể chết ít một người, đi thôi.”

“Ân.” Thượng Quan Bằng Nhi tinh thần phấn khởi, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ chính mình còn không bằng tên Chu Duy Thanh nhỏ hơn mình vài tuổi này sao? Hắn còn chưa đến mười bốn tuổi a?

Rất nhanh, Chu Duy Thanh liền phát hiện trạm gác ngầm thứ hai, phụ trách trạm gác ngầm, đều là binh lính khinh bộ binh tương đối tinh nhuệ tạo thành thám báo. Ở trong bộ binh bình thường thì bọn họ là xuất sắc, nhưng ở trước mặt hai gã Thiên Châu Sư, bọn họ lại là yếu ớt.

Có lẽ duyên cớ bởi vì lúc Thượng Quan Bằng Nhi trợ giúp Chu Duy Thanh thức tỉnh bản mạng châu 2 cơ thể xảy ra kết hợp, hai người phối hợp ăn ý kinh người, Thượng Quan Bằng Nhi phụ trách công kích tầm xa, Chu Duy Thanh còn lại là công kích cận thân, một chỗ rồi lại một chỗ trạm gác ngầm đã bị bọn họ giải quyết như vậy.

Thời điểm khi bọn hắn vượt qua tất cả trạm gác của Khắc Lô Tây Đế Quốc, chết ở trong tay bọn họ đã nhiều hơn ba mươi bốn người. Trong đó đại bộ phận đều là bị Chu Duy Thanh xử lý.

Ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, đứng xa xa nhìn phía trước quân doanh kéo dài liên miên bất tận, Chu Duy Thanh cùng với Thượng Quan Bằng Nhi yên lặng khôi phục Thiên Lực tiêu hao lúc trước.

“Tiểu Béo, ngươi có tính toán gì không?” Trải qua một lần hợp tác, hai người càng ngày càng ăn ý, hơn nữa, người chủ đạo cũng không phải là Thượng Quan Bằng Nhi Thiên Châu Sư tu vi lưỡng châu, mà là Chu Duy Thanh.

Thượng Quan Bằng Nhi phát hiện, Chu Duy Thanh vừa vào trong rừng cây, giống như là cá gặp nước, rất nhiều phương diện xử lý chi tiết hơn xa chính mình có khả năng tìm hiểu. Nhất là cảm giác của hắn so với chính mình mạnh hơn nhiều, làm cho có thể phát hiện ra địch nhân trước, lúc này mới có thể không làm kinh động đến địch nhân mà vẫn tiến tới nơi ẩn núp của bọn họ.

Chu Duy Thanh bảo Thượng Quan Bằng Nhi lấy bản đồ ra, nhờ ánh sáng của trăng sao chỉ vào bản đồ nói: “Ngươi xem, trước mắt chúng ta ở vị trí này, trong quân doanh đối phương binh lính tuần tra tuy rằng không ít, nhưng hiện tại đã qua giờ tỵ, đúng là thời điểm con người dễ dàng mệt mỏi nhất. Để cho ta phụ trách bất ngờ công kích, ngươi cản phía sau, đặc thủ xong, chúng ta không thể quay về đường cũ, phải đi đường này. Ta đã cẩn thận tính qua, theo bên này quay về doanh địa của chúng ta, có thể tiết kiệm được năm mươi dặm đường. Hơn nữa, ngươi đã nói, tại đây bên trong đồi núi rừng rậm, thường có Thiên Thú lui tới, đối phương muốn truy kích chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn.”

Thượng Quan Bằng Nhi gật mình phát hiện, thời điểm mỗi lần ngón tay Chu Duy Thanh chỉ ở trên bản đồ, vị trí đều cực kỳ tinh chuẩn, nhất là đối với khoảng cách rất nắm chắc, hắn chỉ ra đường lui cũng không phải là một cái thẳng tắp, mà là đường cong, nhưng đường cong này cũng tuyệt đối là khoảng cách gần nhất, bị địa hình ảnh hưởng tương đối ít hơn nữa khoảng cách đến nơi đóng quân của địch là xa nhất. Hiển nhiên, đây là kết quả đo lường tính toán của hắn ở lúc cầm bản đồ trước khi xuất phát.

“Bằng nhi, ngươi đang nghe ta nói sao?” Chu Duy Thanh đưa tay ở trước mắt nàng quơ quơ.

Thượng Quan Bằng Nhi ánh mắt phức tạp nhìn hắn một cái, thầm nghĩ trong lòng: nguyên lai, ngươi thật là cái thiên tài. Chẳng sợ Thiên Châu không có thức tỉnh, ngươi cũng là một gã quan chỉ huy vĩ đại.

“Ta đang nghe, lại là, nếu chúng ta gặp phải Thiên Thú ngăn trở làm sao bây giờ? Lấy tu vi hiện tại của chúng ta, cho dù là thực lực yếu kém Sư Cấp Thiên Thú cũng mang đến hung hiểm thật lớn cho chúng ta, một ít đặc thù Thiên Thú thiên phú cực kỳ cường đại, hơn nữa đại đa số Thiên Thú đều có ý thức lãnh thổ rất mạnh, một khi chúng ta xâm nhập lãnh địa của chúng nó, lập tức liền phải chịu công kích.”

Chu Duy Thanh mỉm cười, như đã định liệu trước nói: “Điểm này ngươi không cần lo lắng, ngươi không phải vẫn muốn biết ta là thác ắn thành công như thế nào sao? Hiện tại có thể nói cho ngươi biết. Ta nuốt

vào là hắc châu kia nguyên bản chủ nhân hẳn là của một con Hắc Hổ, mà khí tức Hắc Hổ này tựa hồ sẽ làm tất cả các động vật e ngại, Thiên Thú cũng không ngoại lệ. Kỹ năng của ta đều là theo trên người Tông Cấp Thiên Thú thác ẩn xuống, lấy loại kỹ năng hạn chế là chính, ở trong quá trình thác ẩn chúng nó căn bản không có phản kháng. Tuy rằng nói những Tông Cấp Thiên Thú này là bị phong ấn, nhưng rõ ràng là do khí tức trên người của ta có thể ảnh hưởng đến chúng nó, chỉ cần chúng ta không chủ động đi công kích chúng nó, chúng nó cảm nhận được khí tức của ta hẳn là cũng sẽ không tự tìm phiền phức. Hơn nữa, ta lựa chọn đường này cơ bản đều là ở ngoài rìa đồi núi rừng cây, bởi vì, càng là Thiên Thú cường đại càng thích đem lãnh địa của mình đặt ở vị trí trung tâm, chính là nếu gặp Sư Cấp Thiên Thú, lấy tốc độ của chúng ta, đơn thuần chạy trốn cũng không thành vấn đề. Có được 2 việc này, chúng ta theo đường này rời đi hẳn là ổn thỏa nhất.”

Thượng Quan Bằng Nhi gật gù đầu, nói: “Hảo, vậy liền theo lời người nói.” Trong bóng đêm tối như mực, nàng cũng không có phát hiện, ở chỗ sâu trong đáy mắt của Chu Duy Thanh, tràn ngập một tầng huyết sắc lạnh đậm. Mà Chu Duy Thanh chính mình cũng không có cảm giác được, trong cảm xúc của mình, khát máu đang trở nên càng ngày càng mạnh.

Càng là thu được năng lực cường đại, đồng dạng càng cất dấu nguy cơ cường đại, tựa như khi Bất Tử Thần Công hướng huyết giống nhau rất nguy hiểm, hắc châu gây cho Chu Duy Thanh tác dụng phụ cũng dần dần xuất hiện.

Một lát sau, hai người Thiên Lực đều khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, Chu Duy Thanh hướng Thượng Quan Bằng Nhi ra dấu, chính mình lặng lẽ mò mẫm tiến về phía trước.

Cửa chính quân doanh Khắc Lô Tây Đế Quốc cực kỳ trống trải, chừng bốn mươi thước, rất thuận tiện cho việc tập trung điểm quân. Hai bên cửa lớn doanh trại, có 1 tháp canh cao hơn 20m, chung quanh doanh địa, đèn lồng giăng khắp nơi, chiếu sáng tình huống trong doanh địa. Tháp canh hai bên đều có một gã cung tiễn binh phụ trách giám thị tình huống bên ngoài doanh địa, một khi có phát hiện bất thường, bọn họ sẽ gõ chuông báo động trước tiên, binh lính tuần tra ban đêm có thể phản ứng ngay lập tức.

Thượng Quan Bằng Nhi lúc này ẩn núp cách quân doanh Khắc Lô Tây chừng năm trăm bước, tay phải ngón giữa cùng ngón áp út trong mang theo một cây vũ tiễn, ngón trỏ cùng ngón giữa trong lúc đó cũng mang theo một cây, Tử Thần Cung chậm rãi mở ra, ngón trỏ cùng ngón giữa mang vũ tiễn đã khoát lên phía trên dây cung, hướng tới chỗ tháp canh xa xa lặng yên nhắm.

Khoảng cách Chu Duy Thanh đến quân doanh Khắc Lô Tây càng ngày càng gần, chung quanh đã dần dần không có công sự che chắn thân hình của hắn, đúng lúc này, Tử Thần Cung của Thượng Quan Bằng Nhi đã động.

Sưu, sưu hai tiếng, hai cây vũ tiễn cơ hồ là nối đuôi nhau mà ra, ở thời điểm bắn ra hai cây tiễn này, nàng dùng một thủ pháp thập phần xảo diệu, tiễn thứ nhất cùng tiễn thứ hai lực bắn ra không đồng nhất, tiễn thứ nhất bắn ra tương đối nhẹ, tiễn thứ hai lực lượng lớn một chút(@ vậy thời gian đầu mà con pé này kéo cung rồi ngẩng nữa, tưởng là AK47 chắc). Cứ như vậy, hai cây vũ tiễn cơ hồ là cùng đến hai tòa tháp canh. Vì có thể ở khoảng cách xa như thế bảo đảm một kích trí mạng, Thượng Quan Bằng Nhi đã dùng tới Phong Hệ Thiên Lực của mình để tiến hành phụ trợ.

Phốc, phốc hai tiếng vang nhỏ, dưới tình huống ở như thế xa, hai cây vũ tiễn đồng thời xỏ xuyên qua đầu hai gã thủ binh, một cái là từ vị trí huyết Thái Dương bắn vào, cái còn lại là trực tiếp từ miệng bắn vào, nháy mắt xỏ xuyên qua đại não. Vũ tiễn nhập não, Phong Hệ Thiên Lực lặng yên bùng nổ, tuy rằng uy lực đã rất nhỏ, nhưng đối với đại não yếu ớt mà nói lại là khủng bố, căn bản không thể phát ra nửa điểm thanh âm, thân thể của bọn họ đã nhẹ nhàng ngã xuống khỏi tháp canh.

Cùng lúc đó, Chu Duy Thanh nháy mắt bạo phát, thúc dục Thiên Lực toàn diện gia tốc, khoảng cách ba trăm bước chỉ dùng năm lần tiễn lên cũng đã vượt qua, thừa dịp binh lính tuần tra của đối phương chưa tới, chân phải hắn dậm xuống đất, mượn dùng lực lượng chân phải cường đại, nhảy cao năm thước, nhảy quá hàng rào cánh cổng lớn của quân doanh Khắc Lô Tây, tựa như con báo phi nhanh hiện lên trên một tòa tháp canh.

Xa xa Thượng Quan Bằng Nhi lúc này rất khẩn trương, gương cung cài tên, tùy thời chuẩn bị tiến hành trợ giúp đối với Chu Duy Thanh.

Kế hoạch đã thành công, thời điểm Chu Duy Thanh đi vào tháp canh, như trước không có bị bắt luận kẻ nào phát hiện, trong nội tâm hắn rất khẩn trương, nhưng càng nhiều lại là cảm xúc phấn khởi.

Tính thêm hai gã binh lính trên tháp canh, bọn họ đã giết ba mươi sáu người, khoảng cách báo thù mục tiêu chỉ còn hơn sáu mươi người nữa. Chu Duy Thanh thở sâu, từ trên tháp canh nhìn ra xa, bởi vì quân doanh được rất nhiều đèn lồng chiếu rọi, theo độ cao này nhìn lại, hết thấy thu hết vào mắt.

Tình huống quân doanh Khắc Lôi Tây cùng với quân doanh Thiên Cung không sai biệt lắm, trọng trang bộ binh thì mười người một cái lều trại, khinh trang bộ binh thì ba mươi người một cái lều trại. Chu Duy Thanh tự nhiên là không có mục tiêu cố định, sau một hồi quan sát cẩn thận, hắn đã tìm được mục tiêu.

Hắn dù sao cũng mới vừa tới quân doanh không lâu, đối với tình huống trong quân doanh cũng không phải thực hiểu biết, hơn nữa, lại bị cấp bậc Thiên Lực chế ước, hắn ở trong này chỉ có một cơ hội ra tay, sau đó nhất định phải rời đi, giữ lại Thiên Lực để bỏ chạy cho tốt. Bởi vậy, hắn trực tiếp lựa chọn một tòa chiếm diện tích tối rộng, thể tích lớn nhất doanh trường. Tòa doanh trường kia cách tháp canh hắn đang đứng chừng gần ngàn thước, nhưng chung quanh đèn đuốc sáng trưng, có ít nhất một cái trung đội binh lính tuần tra qua lại, hiển nhiên là địa phương trọng yếu.

Chính là nó. Chu Duy Thanh nâng tay phải lên, trên cổ tay Bằng Chủng Phỉ Thúy châu hào quang nở rộ, Phách Vương Cung lặng yên triển khai, trong nháy mắt đã ngưng kết thành hình. Trong mắt thuộc tính luân xoay quanh chuyển tới khu vực màu lam, nhất thời, phía trên tay trái của Chu Duy Thanh đã sáng lên điện quang dày đặc.

Trong lần thác ẩn vừa rồi, bên trong sáu đại thuộc tính của Chu Duy Thanh, chỉ có một kỹ năng công kích, đó chính là lôi thuộc tính...

82. Chương 22: Cùng Sinh Cùng Tử (1)

Tại Chu Duy Thanh dùng ý niệm thúc dục, Biến Thạch Miêu Ý Nhân Châu lặng lẽ biến hóa, tiến nhập vào nơi tay kéo Phách Vương Cung, nhất thời, bằng vụn bạch nhũ sắc của Trường cung trong nháy mắt liền biến thành màu lam chói lọi, thậm chí ngay cả dây cung cũng như vậy. Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy toàn thân mình cảm giác tê rần, từng đạo lôi điện từ tay trái hắn không ngừng chạy vào thân cung rồi kéo dài ra hai bên.

“Người nào?” Một tiếng quát từ phía dưới vang lên, ngay sau đó, tiếng bước chân dồn dập cách cái tháp canh không xa truyền đến.

Tuy bây giờ Chu Duy Thanh đang đứng trên cao, lại trong bóng đêm tự nhiên có thể che đậy cho thân thể của hắn. Nhưng giờ người khác có thể thấy hắn hết sức rõ ràng, lúc hắn thi triển ra ý thể dung hợp kỹ năng này trên Phách Vương Cung hiện lên ánh sáng rất chói mắt, không bị phát hiện mới là lạ.

Hắn dùng sức hít sâu một cái, Tứ đại tử huyết mở ra điên cuồng vận chuyển, Thiên lực toàn diện phát ra, Dây cung chậm rãi được kéo ra, lấy Tinh Thần Mộc làm mũi tên, thái hợp kim sắc bén làm vũ tiễn, thể nhưng lúc này lại biến thành màu lam chói mắt.

Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy thân thể chung quanh tựa hồ như sinh ra một cỗ hấp lực cường đại trong quá trình kéo dây cung, hấp dẫn toàn bộ Lôi thuộc tính trong không khí, hơi thở cuồng bạo tùy thời có thể nổ tung.

Phía dưới đám binh sĩ tuần tra đã lao đến, đáng tiếc, trong đó lại không có một Cung tiễn thủ nào, bọn họ chỉ có thể nhanh chóng leo lên cái tháp canh đó.

Bây giờ, Phách Vương Cung tựa như trăng tròn, cùng ánh sáng Tinh Nguyệt trên bầu trời hòa lẫn, Thượng Quan Băng Nhi từ đằng xa nhìn Chu Duy Thanh đứng sừng sững trên tháp canh, nàng tự nhiên cũng không

nhàn rồi, từng mũi tên mang theo lôi điện nhất nhất bay đến. Mặc dù khoảng cách xa gần năm trăm mã, nhưng binh lính của Khắc Lôi Tây đế quốc đang leo lên tháp cũng rơi xuống lả tả.

“Đương, đương, đương...” Tiếng chiêng đồng báo hiệu chói tai vang lên khiến quân doanh Khắc Lôi Tây đế quốc trong nháy mắt trở nên hỗn loạn. Mấy vạn binh lính cũng chỉ vì sự xuất hiện của Chu Duy Thanh mà rối loạn.

Ngay tại một khắc này, một tiếng kêu to phảng phất như có thể câu hồn đoạt phách vang lên, trên bầu trời trong nháy mắt xuất hiện một tia chớp màu lam sáng trên trong đêm tối tựa như một lưu tinh đang bay xuống, hướng thẳng đến quân doanh của binh lính Khắc Lôi Tây.

Chu Duy Thanh thậm chí không hề liếc mắt nhìn thành quả của mình, ngay lập tức liền bắn thêm ba mũi tên công kích bình thường, chia ra tấn công ba hướng của binh lính tuần tra chạy đến. Sau đó, chân phải nặng nề phát lực đập mạnh tháp canh một cái, cả thân thể nghiêng bay ra.

Oanh——

Một tiếng nổ vang lên, chính là của Tia chớp màu lam phát ra, mặc dù mục tiêu ở ngoài ngàn thước nhưng xạ tốc của Phách Vương Cung là quá nhanh.

Lúc tiếng nổ kịch liệt vang lên, Chu Duy Thanh ở ngoài hơn ngàn thước cùng nghe được tiếng nổ đinh tai nhức óc trong quân doanh. Nếu nhìn từ trời cao có thể thấy rõ ràng doanh trường trong nháy mắt liền nổ tung, một vòng tròn quang mang màu lam trong không trung chậm rãi khuếch tán, ngọn lửa sừng sững cháy lên, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Ngay sau đó, bốn tiếng nổ liên tiếp vang lên, trong đó là ba tiếng đến từ ba mũi tên mà Phách Vương Cung bắn ra. Chu Duy Thanh căn bản không có nhắm trúng, dù sao chỉ hướng đến địa phương tập trung nhiều người bắn. Phách Vương Cung bạo phá coi như là hiệu quả, dù không có thuộc tính Ý Châu tiến hành dung hợp, nhưng sức công phá cũng cực kỳ bá đạo, ba phía binh lính Khắc Lôi Tây liên tục kêu thảm thiết, mỗi mũi tên cũng đã khiến hơn mười người tử vong.

Về phía tiếng nổ cuối cùng, chính là cái tháp canh bị chân phải của Chu Duy Thanh bạo phát lực lượng phá hủy thành từng mảnh, nhờ đó hấn cũng tà tà bay ra ngoài.

Lúc này Thượng Quan Băng Nhi đã đứng ở phía xa, dây cung Tử Thần Cung không ngừng phát tiếng vù vù, Liên Châu Tiễn Pháp được nàng phát huy đến cực hạn, cơ hồ chỉ trong một lúc mà đã bắn ra hơn ba mươi tên, dựa vào lực lượng một người để áp chế truy binh giúp Chu Duy Thanh.

“Đi.” Vừa vọt đến nơi Thượng Quan Băng Nhi đứng, hấn liền chào hỏi nàng một tiếng rồi cả hai người quay đầu bỏ chạy, toàn diện gia tốc mà cũng không hề ngoảnh đầu lại.

Lúc này, hơn mười đạo thân ảnh từ Quân doanh Khắc Lôi Tây nhanh chóng đi ra, chỉ nghe một người phẫn nộ quát: “kho lương thực bị đốt, Tiểu Dạ Dạ người nhanh chóng tổ chức cứu hỏa, những người còn lại lập tức theo ta. Nhất định không thể để cho bọn họ chạy thoát.”

Hơn mười đạo thân ảnh nhảy ra này cầm đầu chính là Cửu hoàng Tử Khắc Lôi Tây đế quốc Bạch Cửu. Người nào bị lôi dậy từ trong mộng đẹp thì tâm tình cũng không tốt, lại càng không phải nói đến tỉnh dậy mà bị làm cho khiếp sợ. Doanh trưởng của hấn cách mục tiêu công phá của Chu Duy Thanh không xa, một tiếng nổ kinh hồn hú dọa hấn từ trong giấc mộng tỉnh dậy, lại càng làm cho hấn trực tiếp tiểu ra quần. Bạch Cửu giận đến sắc mặt trắng bệch, vừa đổi quần con sau liền chạy ra cùng đám Ngự Châu Sư truy đuổi không thôi.

“Tiểu Béo, kỹ năng ngươi vừa sử dụng là cái gì? Tại sao gây ra động tĩnh lớn như vậy?” Thượng Quan Băng Nhi chạy hết tốc lực bên cạnh Chu Duy Thanh không nhịn được tò mò hỏi. Cho dù là đã ở xa hơn ngàn mã, vậy mà tiếng nổ vẫn dọa cho nàng nhảy dựng lên.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc: “Đệ nhất mai Ý Châu của ta đã thác ẩn hoàn thành thuộc tính, mũi tên lần trước cứu ngươi có nhớ rõ không? Đó là kỹ năng Hắc Ẩm thuộc tính thác ẩn, tên là Hắc Ẩm chi xúc, sử dụng Ý thể dung hợp kỹ năng phối hợp với Phách Vương Cung, uy lực người cũng thấy đấy. Còn hôm nay là kỹ năng thác ẩn công kích duy nhất của ta. Là từ một con Tông Thú thiên cấp ta không biết tên thác ẩn xuống, hay là kỹ năng này thác ẩn của một con Tông Thú thiên cấp thuộc tính biến dị. Tên nó là Chưởng

Lôi Tâm Bạo, vốn là kỹ năng cận chiến, nhưng ta dung hợp vào Phách Vương Cung dĩ nhiên không giống lúc trước. Người nghĩ xem, Chưởng Lôi Tâm Bạo tính chất hiệu quả là bạo phá, đặc tính là Lôi hệ, hơn nữa Phách Vương Cung của ta tính chất cũng là bạo phá, song trọng bạo phá, động tĩnh có thể không lớn ư? Đáng tiếc lấy Thiên lực của ta bây giờ, cho dù dùng kỹ năng gì dùng Ý thể dung hợp cũng chỉ có thể đánh ra một lần. Nếu không, đánh ra mấy lần nữa tuyệt đối cho bọn chúng gà bay chó sủa.”

Nghe lời Chu Duy Thanh nói..., Thượng Quan Băng Nhi âm thầm kinh hãi, nàng biết lấy tình huống hiện tại mà nói, nếu một chọi một thì Chu Duy Thanh tuyệt đối không phải là đối thủ của mình, dù sao thiên lực của hai người cũng có sự chênh lệch lớn, mình còn có nhiều hơn một đôi bản mạng châu tăng phúc. Nhưng là nếu sau này Thiên lực của hắn cường đại lên, có thể thừa nhận được hấn phóng thích nhiều loại thuộc tính kỹ năng, vậy thì thật là đáng sợ. Bằng vào lợi thế có nhiều thuộc tính, hấn căn bản không cần cùng người khác phối hợp, tự mình có thể phối hợp được.

83. Chương 22: Cùng Sinh Cùng Tử (2)

Thượng Quan Băng Nhi tò mò hỏi: “ Vậy những kỹ năng thác ẩn thuộc tính khác của ngươi là gì vậy?”

Chu Duy Thanh đáp: “ Tà ác thuộc tính không có, ta không tìm được Thiên thú phù hợp, nhưng dường như trong thuộc tính này tựa hồ như có kỹ năng tồn tại. Phong thuộc tính là Phong Chi Trối Buộc, còn Không gian thuộc tính là Không Gian bình di.”

“ Phong Chi Trối Buộc? Không Gian bình di?” Thượng Quan Băng Nhi thất thanh kinh hô. Hai kỹ năng này theo nàng mà nói như sấm động bên tai, chỉ có từ Tông cấp Thiên thú mới có thể thác ẩn được kỹ năng cao cấp như thế. Một cái là thuộc kỹ năng hạn chế, còn cái kia là một cái kỹ năng cường đại có thể bảo vệ tính mạng. Độ khó khi thác ẩn những loại kỹ năng này cực cao, chỉ có những cường giả tu vi đạt đến Tông cấp mới dám đi thử nghiệm. Hơn nữa mình còn chưa bao giờ nghe qua mấy cái kỹ năng như Hắc Ám chỉ xúc, Chưởng Tâm Lôi Bạo cùng với cái kỹ năng tà ác quỷ dị kia. Chu Tiểu Béo mặc dù tu vi chỉ có Nhất châu không hơn... nhưng những kỹ năng này vẫn có thể dựa vào thực lực của hắn mà tiến hóa. Nếu như tương lai hắn có thể đột phá Lục châu mà tiến vào tông cấp...

Nghĩ đến đây mà Thượng Quan Băng Nhi không dám nghĩ tiếp nữa, trong đầu chỉ hiện lên mấy chữ: Thật quá đáng sợ!

“ Tiểu Béo, ngươi không nên nói cho ta biết. Đối với Thiên Châu Sư như chúng ta mà nói thì Ý Châu kỹ năng chính là bí mật lớn nhất. Huống hồ, những kỹ năng của ngươi lại cường đại như thế. Thật xin lỗi, ta vốn không nên hỏi.” Thượng Quan Băng Nhi có chút áy náy nói.

Chu Duy Thanh cười hahả một tiếng, nói: “ Giữ bí mật cũng chỉ là với người ngoài. Đối với ngươi ta còn phải giữ bí mật sao?” Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên liền đẩy tốc độ lên cao hướng về phía Thượng Quan Băng Nhi rồi cả hai cùng bổ nhào xuống đất. Bởi vì tốc độ quá nhanh, nhất thời cả hai người lặn như quả hồ lô dưới đất. Mà cùng lúc hắn bổ nhào về phía Thượng Quan Băng Nhi thì một mũi tên vô thanh lặng lẽ tiến nhập vào trong bóng tối.

“ Lại là tên kia.” Chu Duy Thanh lập tức đoán được người nào đến. Bất luận là tên pháp hay thực lực đều ở trên hai người bọn hắn. Vô Thanh Tiễn này thực sự quá đáng ghét.

Thời điểm hắn từ tháp canh kia nhảy xuống, Thiên lực chỉ còn chừng hai thành, dù tứ đại tử huyết thủy chung toàn lực vận chuyển, Thiên lực có khôi phục lại được một chút nhưng vẫn không đủ để điều động Phách Vương Cung.

Lúc Thượng Quan Băng Nhi ngã lặn ra đất, đồng thời nàng không chút tiếng động phóng xuất ra Vô Thanh Truy Tung Tiễn. Thân thể vừa mới ổn định, Tử Thần Cung rung lên, Vô Thanh Truy Tung Tiễn vô thanh vô thức đã bay ra ngoài.

Đối với hai người bọn họ mà nói, uy hiếp lớn nhất lúc này chính là kỹ năng Vô Thanh Tiễn của Bạch Cửu, những Ngự Châu Sư khác của Khắc Lôi Tây có lẽ là mạnh hơn Bạch Cửu nhiều, nhưng ở phương diện tốc độ chưa hẳn có nhiều xuất sắc, Bạch Cửu này tốc độ chẳng những cực kỳ nhanh, lại trong bóng tối này có thể khiến cho uy lực của Vô Thanh Tiễn tăng lên gấp bội. Có hẳn quấy rối, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi không thể nào chạy nhanh được.

Vô Thanh Truy Tung Tiễn của Thượng Quan Băng Nhi nhắm thẳng vào Bạch Cửu, hẳn không hề hoang mang, viên thể châu thứ tư trên tay quang mang chói sáng, rồi hạ xuống, Một tấm thuẫn nhẹ nhàng màu phỉ thúy xanh nhạt đã xuất hiện che chắn trước người của hắn. Keng, một tiếng giòn vang lên, Vô Thanh Truy Trung Tiễn liên va chạm với chiếc thuẫn.

Đi theo Bạch Cửu truy đuổi có hơn mười vị Thể Châu Sư, trong đó hầu hết thực lực đều là Tam Châu, Tứ châu cấp bậc. Chính là có hai người tu vi đạt đến Ngũ Châu cấp bậc, thực lực tuy mạnh mẽ nhưng thứ họ am hiểu lại không phải là tốc độ. Trong mười người chạy theo đó thì chỉ có năm tên là có tăng phúc về tốc độ.

Thượng Quan Băng Nhi một chút cũng không dừng lại, một mũi tên nữa liền xuất hiện, lập tức cùng Chu Duy Thanh tiếp tục chạy như điên, mượn cây cối trong rừng che chắn rồi nhanh chóng rời đi.

Bạch Cửu phía sau cũng truy đuổi không ngừng nghỉ, những cái khác thì không nói, riêng chuyện bị dọa cho tè ra cả quần là hắn đã không chịu được nổi nhục này rồi. Việc này làm cho hắn lửa giận ngút trời, thật quá mất mặt, mặc dù khi còn bé hắn đắm đuối đến mười tuổi mới dứt, nhưng cũng là hơn mười mấy năm qua không có lặp lại sao? Không báo thù này thì sao có thể làm người? Huống chi hắn còn nhận ra có cả Thượng Quan Băng Nhi, đây không phải là cơ hội tốt nhất để giết nàng ta sao? Đáng tiếc là lão sư mình còn chưa chạy tới, nếu không...

Nhanh chóng cân nhắc lại một chút, Thượng Quan Băng Nhi là toàn mẫn Thiên Châu Sư, Chu Duy Thanh có cái đuôi phải tà ma thần kỳ kia, nên tốc độ của hai người tương đối khả quan. Nhưng chính là tu vi của bọn họ quá thấp, một là Nhị châu, còn người kia là Nhất châu. Thiên lực của Thượng Quan Băng Nhi bất quá bây giờ cũng chỉ là Thiên tinh lực đệ bát trọng thôi. Mà những người truy kích bọn họ tuy không am hiểu về tăng phúc tốc độ, nhưng thực lực lại hơn hẳn, thấp nhất cũng đã đạt đến Tứ châu cảnh giới. Thiên lực cường đại hòa cùng Bản mạng châu tăng phúc, tốc độ so với hai người cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Một đuổi một chạy, chỉ có cung tên là không ngừng giao phong, mặc dù Thượng Quan Băng Nhi cùng Chu Duy Thanh cũng có lấy cung tên ra đánh trả, nhưng dù sao ba, bốn Ngự Châu Sư trong đội ngũ truy kích bọn họ đều có kỹ năng bảo vệ tính mạng. Tuy rằng cũng có bị thương, nhưng đều không phải là vết thương trí mạng. Lấy Bạch Cửu cầm đầu, sáu tên Ngự Châu Sư đều truy đuổi không ngừng nghỉ, hơn nữa khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng được thu hẹp.

Đối với Thượng Quan Băng Nhi cùng Chu Duy Thanh mà nói, tin tức Chu Duy Thanh đã khôi phục lại được không ít Thiên lực là tốt nhất bây giờ. Từ lúc chạy trốn đến giờ, tốc độ chạy trốn của hắn phần lớn là lợi dụng tác dụng của cái đuôi phải tà ma cổ quái ấy, một thân Thiên lực hầu như không hề tiêu hao. Hơn nữa Bất Tử Thần Công khôi phục Thiên lực tốc độ vượt xa thường nhân, chỉ có nửa canh, Thiên lực của hắn đã khôi phục được sáu, bảy thành.

Đúng lúc này, phía trước cách đó không xa, một tiếng gầm gừ trầm thấp cách đó không xa đột nhiên vang lên, ngay sau đó một đôi mắt màu xanh biếc hiện ra trong tầm mắt của Thượng Quan Băng Nhi cùng Chu Duy Thanh.

Thượng Quan Băng Nhi kinh hô lên một tiếng: “ Là Thảo Nguyên Thiên Lang, Sư cấp Thiên thú rất khó đối phó. Bọn chúng tuy là không quá mạnh, nhưng sống quần cư. Thế nào lại gặp bọn chúng, phiền toái lớn đây.”

“ Lên Cây.” Chu Duy Thanh quyết định thật nhanh, sói không có năng lực leo trèo, gặp bọn chúng trước mắt leo lên cây là lựa chọn tốt nhất. Dĩ nhiên, bọn chúng là Tùng Lâm Thiên Lang, chính là thiên thú, cũng không thể đánh đồng với những con sói bình thường khác.

“ Ngao ô—” một tiếng Lang Hào vang lên, ngay sau đó liền lan tràn, trong nhất thời, không có ai có thể biết được có bao nhiêu con Thảo Nguyên Thiên Lang xuất hiện, tốc độ rất nhanh hướng bên này lao đến.

Những con Thảo Nguyên Thiên Lang này cũng không đồng nhất cùng nhau lao đến, dường như bọn chúng cũng đã có chuẩn bị kỹ càng, chính diện xung phong có, từ hai bên hông bọc đánh cũng có, không chỉ có hai người Chu Duy Thanh, ngay cả mấy người truy đuổi cũng bị bao vây lại.

“ Mẹ kiếp.” Buồn bực trong lòng Bạch Cửu thì khỏi phải nói đến, “ thừa dịp bọn chúng còn chưa kịp vây kín mau rút lui. Nhớ kỹ, không nên công kích những con Thiên Lang ghê tởm này, một khi có sát thương, bọn chúng sẽ không chết không thôi.” Truy kích Thượng Quan Băng Nhi tuy là trọng yếu, nhưng cái mạng nhỏ của mình còn trọng yếu hơn a. Bạch Cửu không chút do dự liền quay đầu bỏ chạy.

84. Chương 22: Cùng Sinh Cùng Tử (3)

Chu Duy Thanh lấy Tử Thần Cung ra đang định thử phòng ngự của những con Thiên Lang này cường đại đến mức nào thì Thượng Quan Băng Nhi liền ngăn lại, “ Không nên, đám Thiên Lang cực kỳ thù dai, một khi người ra tay đánh chết một con trong số bọn chúng, vậy chúng ta liền gặp phiền toái lớn. Chờ đi, có lẽ bọn chúng lại bỏ đi không chừng.”

Lúc này, dưới tàng cây đã tập trung một đại lượng lớn Thảo Nguyên Thiên Lang. Cách gần đó, Chu Duy Thanh nhờ ánh trăng nên cũng quan sát rõ bộ dáng của chúng.

Những con Thiên Lang này chiều cao ước chừng một thước năm, một thân màu nâu xanh, đôi mắt xanh biếc ánh mắt cực kỳ nổi bật, nhưng dấu vết đặc thù nhất là trên sống lưng có lông bờm màu xanh dựng lên. Tốc độ hành động cực nhanh, lúc này bọn chúng đã đứng dưới tàng cây thượng khoan hạ khiêu*, trừ một số ít đuổi theo nhóm Bạch Cửu thì ở đây cũng tập trung trên trăm con Thảo Nguyên Thiên Lang.

Chu Duy Thanh trong lòng nhất động, điều hòa thiên lực chậm rãi rót vào cái đùi phải của hắn, đùi phải nhất thời truyền đến cảm giác lực lượng như muốn bạo tạc, không cần nhìn hắn cũng biết, nhất định lúc này trên đùi phải của mình ma văn đã giăng đầy.

Hắn biết rõ khí tức của Hắc châu trong cơ mình có tác dụng khắc chế Thiên thú, nhưng hắn vẫn không có cách nào để khống chế được cỗ khí tức kia, chỉ cần rót thiên lực vào đùi phải thì sẽ hiện ra ma văn da hổ kỳ dị.

Chu Duy Thanh vừa thử nghiệm là đã thành công, Khi hắn đem thiên lực rót vào đùi phải thì một cỗ khí tức vô hình lan tràn xung quanh, phía dưới vốn đang không ngừng lao xao liền im bật, lông bờm trên lưng của Thảo Nguyên Thiên Lang không ngừng lóc lên thanh mang, cổ họng bọn chúng phát ra âm thanh ô ô rồi chậm rãi lui về phía sau, trong ánh mắt màu xanh biếc hiện lên đầy vẻ cảnh giác.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “ haha, quả nhiên là hữu dụng. Chờ mấy con sói nhỏ này lui đi là chúng ta có thể trở về được.”

Đang lúc ấy thì bất chợt, một tiếng sói tru vang lên, chỉ thấy dường như thanh mang lóc lên, trong rừng cây tựa hồ như cũng sáng lên.

Đó như là một lời nhắc nhở của một con Thảo Nguyên Thiên Lang vô cùng to lớn, Thân thể của nó dài vượt quá ba thước. Kỳ lạ nhất là màu lông của nó không phải là màu nâu xanh, mà là màu xanh lông lách, thân thể khổng lồ của nó giống như được tạc từ một khối phi thủy to lớn. Một đôi nhãn mâu lạnh như băng, lông lách quang mang màu đỏ nhạt. Bả vai thật rộng lớn, quanh cơ thể của nó dường như còn có thanh mang lưu chuyển.

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi liếc mắt nhìn nhau, “ đây không phải là Lang Vương hay sao?”

Khuôn Mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Băng Nhi liền trắng bệch, “ Đúng vậy, nó chính là Thảo Nguyên Thiên Lang Vương. Trời ạ! Đây chính là Tôn cấp Thiên thú, đừng nói là chúng ta, cho dù là tứ châu, ngũ châu Ngự Châu Sư gặp nó cũng phải đau đầu.”

“ Ô... ” Một tiếng hú dài vang lên, kèm theo đó là ánh mắt của Thiên Lang Vương nhìn chòng chọc trên cây biểu lộ rõ thần sắc ngạc nhiên cùng nghi ngờ. Khí tức của Chu Duy Thanh ở trên cây nó cũng cảm nhận được, nhưng nó lại không hề có ý lui lại, ngược lại nó cẩn thận nhích đến gần.

Chu Duy Thanh dù sao cũng còn nhỏ tuổi, phán đoán của hắn dĩ nhiên có chút sai lầm. Hắn sở dĩ dám mang Thượng Quan Băng Nhi tiến vào rừng rậm có Thiên thú sinh sống, tự nhiên là có lòng tin vào lúc Ý Châu thác ẩn, nhìn thấy Ngay cả Tông cấp Thiên thú cũng sợ hãi khí tức của Hắc châu kỳ dị kia, vậy tiến vào rừng rậm này còn có gì đáng sợ sao?

Đáng tiếc, mọi việc lại không có đơn giản như hắn tưởng tượng. Không sai, đúng là đám Tông cấp Thiên thú ấy tùy ý hắn thác ẩn, do bị ảnh hưởng bởi khí tức trên người hắn. Nhưng bọn chúng chính là đang bị phong ấn, bản thân đang trong tình huống cực kỳ suy yếu. Mà khí tức của Hắc châu nọ có một loại năng lực đặc thù làm cho bọn chúng sợ hãi, một khi năng lực kia được dùng đến, trong lúc suy yếu này bọn chúng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Thế nên lúc ấy mới cực kỳ phối hợp cho hắn hoàn thành thác ẩn.

Nhưng lúc này đối mặt với Thiên Lang Vương lại không giống vậy. Tuy nó chỉ là Tông cấp Thiên thú, nhưng tại khu vực này, nó tuyệt đối là vương giả. Khí tức trên người Chu Duy Thanh cố nhiên đáng sợ, nhưng ở trong cảm giác của nó dường như cũng không cường đại. Bình thường Thảo Nguyên Thiên Lang sẽ sợ mà triệt thoái phía sau, nhưng thân là Thiên Lang Vương, nó cũng có kiêu ngạo. Ít nhất phải chứng minh được Chu Duy Thanh có năng lực tiêu diệt nó hay không.

Kèm theo tiếng hú của Thiên Lang Vương, hơn trăm con Thiên Lang đang lùi về sau liền dừng lại, một lần nữa tiếp tục tiến đến bao vây cây cổ thụ mà hai người Chu Duy Thanh đang ẩn nấp.

Bản tính của phụ nữ thường nhất gan, Thượng Quan Băng Nhi khuôn mặt tái mét cơ hồ theo bản năng nắm lấy cánh tay của Chu Duy Thanh: “ Tiểu Béo, chúng ta làm gì bây giờ?”

Sắc mặt của Chu Duy Thanh bây giờ rất khó nhìn, là chính hắn đem nàng đến đây, ngay cả ý định đánh úp quân doanh binh lính Khắc Lôi Tây cũng do hắn đề xướng. Trên thế giới này không có thuốc hồi hận, hắn tự nhiên nhìn ra được đám Thiên lang này đã bắt đầu muốn công kích.

Giờ khắc này, trong đầu hắn không khỏi hiện lên câu nói của cha mình: Là nam nhân không sợ phạm sai lầm, nhưng phải dũng cảm gánh chịu hậu quả, chuyện mình làm mình chịu trách nhiệm.

Quay đầu nhìn về Thượng Quan Băng Nhi, thấy được sự kinh hoàng cùng ánh mắt có vài phần tuyệt vọng của nàng, Chu Duy Thanh nhẹ nhàng đưa tay trái ra, đem nàng ôm chặt lấy vào ngực một chút, sau đó hôn nhẹ lên cái trán tựa hồ lạnh như băng của nàng.

“ Thật xin lỗi, Băng Nhi, hết thảy đều là do ta, vô luận như thế nào ta cũng sẽ bảo vệ người chu toàn. Ta sẽ dụ bọn chúng rời đi, người vẫn hướng mặt bên mà chạy, nhiều nhất mười dặm là có thể trở lại đường chính.”

“ Tiểu Bàn, người...” Ánh mắt Thượng Quan Băng Nhi có chút mơ hồ, đây chính là Chu Tiểu Bàn sợ chết trước kia sao?

Chu Duy Thanh khẽ mỉm cười, đem hết số tên còn lại trong ống tên của mình để vào ống của Thượng Quan Băng Nhi, rồi tháo Tử Thần Cung ra treo trên cây.

Cảm nhận được cái ôm ôn nhu cùng đầy kiên định, ánh mắt của Thượng Quan Băng Nhi nhìn hắn cũng dần dần biến hóa, nàng cũng không có ngăn cản hành động của hắn mà chỉ lặng lẽ nhìn hắn. Nhưng vào giờ khắc này, trong tâm khảm của nàng đã nhận định, đây chính là nam nhân của nàng. Bất luận nguy hiểm như thế nào mà đến, vào thời điểm nào nam nhân sợ chết này chỉ vì mình mà đại giới giao tính mạng ra, như thế là đủ rồi, thật đủ rồi.

Đang trong lúc ấy thì một tiếng hú dài nữa của Thiên Lang Vương lại vang lên, kèm theo là trên thân những con Thiên Lang đã bắt đầu ngưng kết những đạo thanh mang. Thân là Phong hệ Thiên thú, mặc dù chỉ là Sư cấp Thiên thú, nhưng tất cả bọn chúng đều có kỹ năng trụ cột Phong Nhận. Giờ trên trăm con Thiên lang nếu đồng thời cùng phát động Phong Nhận, thì đại thụ mà Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi ẩn thân không thể nghi ngờ là bị xé nát ra từng mảnh nhỏ.

85. Chương 22: Cùng Sinh Cùng Tử (4)

(*Người chim chết mặt hướng lên trời, bắt tử cả vạn vạn năm: Ý của câu này chính là dùng cảm lấy mạng sống của mình ra đánh cuộc một lần. nếu mất mạng thì là một cái chết khí khái, còn nếu sống thì thì sống thôi, càng tốt.)

Lúc thân thể hần nhảy ra khỏi đại thụ thì đồng thời khóa Biển Thạch Miêu Nhân Ý Châu trên cổ tay trái tỏa ra xung quanh một tầng khói nồng đậm màu đen, Thuộc tính bàn tay liền chuyển giao sang khu vực màu đen.

Hắc Âm chi xúc trong nháy mắt chạy dọc theo người, trực tiếp bao phủ bên đám Thiên Lang phía dưới, mà khí tức đặc thù trên người Chu Duy Thanh vào giờ khắc này cũng toàn diện phóng ra.

Đám Thiên Lang đang ngưng tụ lực lượng nhất thời rối loạn, ngoại trừ Thiên Lang Vương, còn lại tất cả bọn chúng đều lui lại do khí tức của Thú chi vương phát ra trên người Chu Duy Thanh.

Cơ hồ trong nháy mắt, mười hai đạo Hắc mang đã tóm lấy mười hai con Thiên Lang. cường lực kéo chúng tụ lại một chỗ, làm cho bọn chúng rên rỉ một tiếng. Mà ngay lúc đó Chu Duy Thanh cũng từ trên cao nhảy xuống, chân phải trong không trung đã giơ lên cao, sau đó toàn lực bổ xuống.

“Phốc” một tiếng, trong mười hai con Thiên lang bị Hắc Âm chi xúc kéo lại một chỗ có ba con bị một cước của Chu Duy Thanh quét trúng. Thân thể vốn cứng cỏi của chúng chợt như một quả dưa hấu bị nện vào, huyết quang bắn tung tóe, ba con Thiên lang bị hần chẻ làm hai khúc, nhất thời máu tanh tràn ngập bắn lên trên thân thể Chu Duy Thanh.

Cảm nhận được mùi máu tươi, màu đỏ trong mắt hần càng trở nên nồng đậm, đồng thời lòng tự tin cũng tăng lên rất nhiều. Thân hình hần chợt lóe lên nhằm hướng bên cạnh mà chạy đi, hần phải dốc hết toàn lực xông ra, chỉ có như vậy mới dẫn dụ được đám Thiên Lang ghê tởm này. Băng Nhi đã nói, bọn chúng có tính thù dai, chỉ cần đã thương một trong số đó thì bọn chúng nhất định phải trả thù không chết không ngừng.

Nếu như lấy thực lực bản thân Chu Duy Thanh, nếu không sử dụng Phách Vương Cung thì cho dù là một chọi một cũng chưa chắc đã giết được Những con Tùng Lâm Thiên Lang này. Thế nhưng cái đuôi phải cổ quái của hần lực lượng lại cực kỳ bá đạo, chỉ cần một cước vậy mà đã giải quyết được ba em.

Ngay lúc Chu Duy Thanh động thủ thì đồng thời một đạo lãnh mang nhanh như điện cũng từ trên cây bắn xuống, trúng ngay con mắt một con Thiên Lang đang bị Hắc Âm chi xúc trói buộc. Một tiếng gào thảm thiết của nó vang lên, thân thể vùng vẫy kịch liệt, sau đó lại thêm một em nữa về với mẹ.

“ Ngu ngốc, ngươi đang làm gì vậy?” Mặc dù Chu Duy Thanh đang chạy nhưng cảm giác của hần lại vô cùng mạnh mẽ, như thế nào lại không thể phát hiện ra mũi tên kia? Tại sao vào lúc này nàng lại có thể bắn tên chứ? Nàng nên chờ mình dẫn nhưng con sói con này rồi đi rồi còn chạy trốn chứ?

Thượng Quan Băng Nhi im lặng không trả lời Chu Duy Thanh... vào giờ khắc này, nàng chỉ còn cảm nhận thấy sự ẩm áp trên trán mà Chu Duy Thanh mới lưu lại vừa rồi.

Đồ ngốc Tiểu Béo, ngay cả ngươi sợ chết như vậy cũng dám xông ra giữa bầy sói vì ta, ta lại làm sao có thể bỏ ngươi mà chạy? Trình tiết của ta cũng đã bị ngươi dành lấy, cho dù hôm nay phải chết, thì chúng ta cũng phải chết chung một chỗ. Vừa rồi chỉ vì ta mà ngươi dám lao xuống thì chết cùng một chỗ với ngươi, Băng Nhi cũng không thiệt.

Mang theo tâm tình như vậy nên Thượng Quan Băng Nhi cũng không hề sợ hãi, mỗi mũi tên bắn ra đều toàn diện rót vào Thiên lực Phong hệ. Phát động Tử Thần Cung nhanh như chớp, những con bị Hắc Âm chi xúc trói buộc, trong khoảng khắc bị nàng bắn chết còn nằm con.

Thân là Phong hệ Thiên thú, nên Lấy tốc độ của Tùng Lâm Thiên Lang mà nói, muốn bắn trúng chúng vốn rất khó khăn, Chỉ có điều bọn chúng lại bị trói buộc không thể động đậy nên tự nhiên dễ dàng hơn. Như

vậy không bao lâu, nàng cùng Chu Duy Thanh liền thủ đã diệt xong mười hai con bị trói buộc.

Nhưng ngay vào lúc này, Thiên Lang Vương đột nhiên chợt động, hơn nữa hơn ba mươi con khác cùng phát động Phong Nhận tấn công Thượng Quan Băng Nhi trên đại thụ.

Khí tức trên người Chu Duy Thanh nhanh chóng hướng bên Thượng Quan Băng Nhi khuếch tán, đám Thiên Lang cảm nhận được khí tức trên người hắn cơ hồ theo bản năng đều lùi về phía sau. Nhưng đúng lúc này, Chu Duy Thanh bỗng chợt cảm thấy hoa mắt, thân thể khổng lồ của Thiên Lang Vương đã xuất hiện trước mặt hắn ngoài mười mã, tốc độ so với Thượng Quan Băng Nhi dùng Ngự Phong Ngoa không nghi ngờ là nhanh hơn rất nhiều.

Trí tuệ của Thiên Lang Vương này cực cao, nó hết sức kiêng kỵ khí tức cùng với cái đuôi phải cổ quái trên người Chu Duy Thanh, vì vậy nó không tiến đến gần công kích, mười hai đạo Phong Nhận thanh sắc trên trán nó chợt bắn ra, giống như một đóa hoa màu xanh phân tán đi bốn phía, từ các góc độ khác nhau rồi tập trung lại một chỗ.

Ta kháo, mười hai đạo Phong Nhận, đây chính là thực lực của Tôn cấp Thiên Thú sao? Tốc độ cực nhanh, uy áp cực lớn, trong nháy mắt đã đẩy Chu Duy Thanh vào tuyệt cảnh.

Phong Nhận mà Thiên Lang Vương bắn ra, mỗi đạo đều rộng gần một thước, hình quạt, tiếng xé gió chói tai làm lòng người hỗn loạn. Chu Duy Thanh tuyệt không nghi ngờ những thứ này có thể đem mình cắt ra làm đôi.

Biến Thạch Miêu Nhân có nhiều loại kỹ năng cường đại vào lúc này đều hiển lộ rõ ràng, ngân quang chợt lóe, Chu Duy Thanh đã biến mất tại chỗ khiến mười hai đạo Phong Nhận đều bắn vào khoảng không. Trong nháy mắt, hắn không lùi mà lại tiến tới phía Thiên Lang Vương làm khoảng cách rút lại chỉ còn ba mã, đồng thời tay trái giơ lên, thanh quang chợt lóe, Phong Chi Trói Buộc được phát động.

Có thể nói lần này Chu Duy Thanh đã sử dụng toàn lực, gặp phải tình huống sinh tử, hắn cũng chẳng quan tâm đến tiết kiệm Thiên lực.

Quả nhiên, thân thể Thiên Lang Vương Nhất thời ngưng trệ, bị Phong Chi Trói Buộc bắt dừng im một chỗ, Chu Duy Thanh cũng đã xông tới, chân phải nhanh như chớp đá ra một cước, nhắm thẳng vào đầu Thiên Lang Vương.

Nhưng đúng lúc sắp trúng mục tiêu thì đột nhiên thanh quang chợt lóe, Thiên Lang Vương trong nháy mắt bổ nhào, tránh được một kích của hắn.

Chu Duy Thanh liền thất kinh, Phong Chi Trói Buộc không có hiệu quả? Trước mắt mà nói, trong tất cả các kỹ năng thì Phong Chi Trói Buộc chính là kỹ năng trói buộc mạnh nhất của hắn.

Thật ra Phong Chi Trói Buộc cũng không có mất đi tác dụng, mà là tác dụng có thời gian quá ngắn mà thôi. Bản thân Thiên Lang Vương cũng là Phong hệ Thiên thú, nên nó có kháng tính rất mạnh với những kỹ năng Phong hệ. Hơn nữa thực lực của Chu Duy Thanh cùng Thiên Lang Vương căn bản lại không cùng một cấp độ. Cho dù Thiên Lang Vương là loại yếu nhất trong đám Tôn cấp Thiên thú, thì nó cũng là tu vi Tôn cấp a! Chu Duy Thanh chẳng qua chỉ là Hạ vị Thiên Châu Sư, không thể so sánh cùng Thiên Lang Vương. Vì vậy, Phong Chi Trói Buộc của hắn chỉ hạn chế được Thiên Lang Vương trong nháy mắt mà thôi. Cho dù Biến Thạch Miêu Nhân của hắn có mạnh đến cỡ nào nhưng cũng chỉ là tu vi Nhất châu thôi.

Cùng lúc đó, bên kia, đại thụ nơi Thượng Quan Băng Nhi ẩn thân đã bị phá tan thành những mảnh nhỏ, kèm theo đó là một trận âm thanh chói tai. Trong lúc Phong Nhận bao vây bên dưới, thì Thượng Quan Băng Nhi đã nhảy lên, nàng đem một viên Ý Châu của mình khảm vào Ngự Phong Ngoa, đem tốc độ của bản thân đề thăng đến cực hạn, thân thể trong không trung lóe lên, đồng thời còn bắn ra hai mũi tên. Nhưng những con Thiên Lang này lại có thể chuyển động, đem những yếu hại trên thân thể bảo vệ tốt hơn nhiều. Mặc dù vẫn trúng mục tiêu như trước, nhưng cũng chỉ là trên người, bắn vào bộ da lông cứng cỏi bên ngoài, cho dù là do Tử Thần Cung bắn ra cũng chỉ làm cho chúng bị một vết thương nhẹ không đáng kể.

Những con Thiên Lang này chỉ e sợ khí tức trên người Chu Duy Thanh, còn Thượng Quan Băng Nhi bọn chúng cũng không sợ. Một số lượng lớn Tùng Lâm Thiên Lang hướng về phía Thượng Quan Băng Nhi mà

chạy đến. Ngay cả thời gian bắn tên nàng cũng không có, chỉ có thể dựa vào khảm Ý Châu hết sức thi triển Ý thể dung hợp kỹ năng Ngự Phong Ngoa, chạy thật nhanh đến bên cạnh Chu Duy Thanh.

86. Quyển 4: Tà Ma Biển – Chương 23: Tà Ma Biển (1)

Phong Nhận công kích nhiều mặt, lấy tốc độ của Chu Duy Thanh bây giờ thì căn bản không thể né tránh được, hắn chỉ có thể sử dụng Không Gian Bình Di để thoát ra.

Đối với lời nói của Chu Duy Thanh, Thượng Quan Băng Nhi chẳng hề để ý, lúc này nàng chỉ cách Chu Duy Thanh khoảng năm mã, tay trái vung lên, ba đạo Phong Nhận liền được phát động đánh bay ba con Tùng Lâm Thiên Lang. Thân hình nàng chợt lóe lẩn nữa đã đến bên cạnh Chu Duy Thanh, nàng gần lên từng chữ: “ Cùng Sinh Cùng Tử.”

Lúc này Chu Duy Thanh đã nỗ lực hết đà, hắn bắt quả chỉ là đệ tứ trọng Thiên lực mà thôi, tuy không sử dụng Phách Vương Cung, nhưng mấy kỹ năng cường đại liên tiếp cũng đã làm tiêu hao phần lớn Thiên lực của hắn. Nhưng khi nghe được Thượng Quan Băng Nhi thốt ra bốn từ ấy, huyết dịch trong người hắn tựa như sôi sục lên.

Đáng giá, thật đáng giá, mặc dù trong cuộc đời này mình chỉ có một nữ nhân, cũng chỉ có một, nhưng vì nàng mà chết, quả thật đáng giá.

Ánh mắt Thiên Lang Vương bây giờ lạnh như băng ẩn chứa sự tàn nhẫn, thông qua mấy lần giao thủ, nó đã xác định được thực lực của Chu Duy Thanh. Nhân loại này trừ bỏ cái chân phải kia, còn căn bản năng lực không có thể tạo cho nó uy hiếp gì, Thiên lực căn bản không còn chống đỡ được bao lâu. Cho nên, nó không có một chút vội vàng nào, cũng không cần sử dụng kỹ năng khác, càng sẽ không lại gần để Chu Duy Thanh có cơ hội xuất thủ. Lại mười hai đạo Phong Nhận nữa được bắn ra, nhưng lần này nó cực kỳ giáo huấn, mục tiêu không phải Chu Duy Thanh mà chính là Thượng Quan Băng Nhi.

Không Gian Bình Di cho dù có khá hơn nữa cũng không thể dẫn theo người khác di chuyển, ít nhất lấy thực lực của Chu Duy Thanh bây giờ thì không cách nào làm được.

Mắt thấy mười hai đạo Phong Nhận bắn đến, che kín hết tất cả các góc độ có thể né tránh, Thượng Quan Băng Nhi liền nhắm chặt hai mắt lại, nàng đã xác định rồi, ít nhất trước khi chết cũng được ở bên cạnh hắn.

“ Móa nó, con bé ngu ngốc này.” Chân phải Chu Duy Thanh giơ lên nhanh như chớp, quét ngang một cái, thay nàng chặn lại sáu đạo Phong Nhận, đồng thời nhào vào Thượng Quan Băng Nhi hung hăng đem áp sát trên mặt đất.

Phong Nhận va chạm cùng cái chân phải của Chu Duy Thanh, liên tục phát ra âm thanh “phốc phốc”. Chiếc ống quần bên phải của hắn nhất thời nát bấy, để lộ ma văn da hổ ra bên ngoài.

Cái chân phải tà ma này quả thật thật bá đạo, dưới tình huống như vậy mà không hề có một chút thương tích nào. Nhưng chỉ có vền vền chân phải thôi.

Chu Duy Thanh đảo qua rồi bổ nhào về phía trước, tiếp tục giơ chân phải ra để cản sáu đạo Phong Nhận còn lại, nhưng kết quả vẫn còn ba đạo Phong Nhận chém vào người hắn.

Tiếng ma sát chói tai vang lên, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy sau lưng mình nóng lên, ngay sau đó, Nội giáp làm bằng Thái hợp kim trên người hắn cũng bị xé nát bấy. Mặc dù nội giáp Thái hợp kim này cũng là đồ tốt, nhưng dù sao cũng rất mỏng, Ma Nhận Xà chẳng qua chỉ là Sư cấp Thiên thú, gân của nó không thể nào chống lại được với Phong Nhận của Thiên Lang Vương. Nhưng dù sao cũng đã thay Chu Duy Thanh chống đỡ phần lớn lực công kích, nên nó cũng bị phá tan thành những mảnh nhỏ.

Hắn khẽ rên nhỏ một tiếng, suýt chút nữa đã phun đã một bùm máu, lực lượng khổng lồ đánh vào cùng với cảm giác từng thớ thịt bị cắt mảnh liệt ở sau lưng hắn để lại ba đạo vết thương thật sâu.

Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy trong đại não mình có cái gì chú nhập vào, trước mắt thuộc tính đã thay đổi biến thành một mảng màu đỏ như máu. Thiên lực trong đan điền giống như dâng trào không ngớt muốn nổ tung ra, vô cùng thô bạo, tà ác, mặt trái của tâm tình trong nháy mắt nổ tung.

Thân thể Thượng Quan Băng Nhi bị Chu Duy Thanh áp xuống, nàng đau đớn kêu lên một tiếng, theo bản năng mở mắt ra, đập ngay vào mắt là một đôi tròng mắt đã hoàn toàn biến thành đỏ như máu của Chu Duy Thanh, thậm chí so với đêm nàng thất thân còn đậm hơn rất nhiều. Hơi thở vô cùng âm lãnh chợt từ thân thể của Chu Duy Thanh bộc phát, sự âm lãnh ấy làm cho linh hồn nàng cũng phải run rẩy.

Một ngụm hơi thở nóng rực phun lên mặt Thượng Quan Băng Nhi, trong nội tâm nàng run lên một cái, tay phải của Chu Duy Thanh đã hung hăng đánh vào mặt đất bên cạnh mặt nàng.

Phanh một tiếng, dưới mặt đất đã lõm sâu xuống ba thước, thân thể Thượng Quan Băng Nhi cũng tùy theo hạ xuống, nhưng nàng tuyệt nhiên lại không có nửa điểm thương tổn. Mà thân thể Chu Duy Thanh cũng từ đây tung mình phóng ra ngoài.

Thân thể Chu Duy Thanh quay cuồng, trong quá trình đó, y phục của hắn bị phá nát hoàn toàn, xương cốt toàn thân liên tiếp phát ra âm thanh đùng đùng như kinh khí đang nổ, da thịt phát triển có thể thấy rõ ràng, bề mặt làn da đã bị ma văn da hổ hoàn toàn bao bọc, khinh khủng hơn là, giờ khắc này, ma văn da hổ giống như là đang sống, không ngừng chuyển động trên thân thể hắn.

Hai viên Bản mạng châu trên hai cổ tay của Chu Duy Thanh cũng phát sinh biến hóa, Băng Chung Phỉ Thúy Thể Châu càng thêm trong suốt, cấp tốc xoay tròn quanh cổ tay hắn. Bên kia, Biển Thạch Miêu Nhân ý Châu cũng như vậy, Hồng Bảo Thạch màu hoa hồng tươi sáng lúc này dường như muốn nhỏ ra máu, Mà Miêu Nhân quang vốn lóng lánh chói mắt lại biến thành màu xám tro.

Thân thể Chu Duy Thanh trong không trung lộn ba vòng, rồi ầm ầm rơi xuống đất, cả hai tay cùng chân trái rơi trên mặt đất chống đỡ thân thể của hắn, chân phải thì hướng về phía sau giơ cao lên. Có thể thấy rõ ràng, chân phải của hắn đã hoàn toàn biến thành màu đen, phía trên lại còn có khí lưu màu xám tro nồng đậm. Một đầu tóc màu đen lúc này cũng biến thành màu xám, đôi mắt đỏ như máu làm cho người ta sợ hãi.

“Tà—Ma—Biến.” Trong đầu Thượng Quan Băng Nhi ngay lập tức xuất hiện ba chữ ấy, vào giờ khắc này, cả trái tim nàng như bị một bàn tay bóp chặt. Không nghi ngờ gì nữa, bộ dạng của Chu Duy Thanh lúc này, giống y hệt với Tà Ma Biến trong truyền thuyết. Theo nàng biết, Tà Ma Biến có hai loại tình huống, một loại là Thiên Châu Sư có thuộc tính Tà ác được ngoại giới kích thích mãnh liệt sau đó phát sinh tạm thời Tà Ma Biến, ở trong quá trình Tà Ma biến, Thiên Châu Sư có thực lực bạo tăng, nhưng lại cũng mất đi thần trí, điên cuồng giết chóc tất cả những gì trước mắt, cho đến khi không còn ai sống sót nữa mới ngừng tay. Loại tình huống Tà Ma Biến này coi như là tốt, bởi vì sau khi giết chóc, Thiên Châu Sư còn có thể khôi phục lại thần trí, chẳng qua chỉ suy yếu trong một thời gian ngắn.

Nhưng tình huống thứ hai lại cực kỳ kinh khủng, đó là tình huống Tà Ma Biến không thể chống lại. Xác suất xuất hiện loại Tà Ma Biến này đúng là thấp đến đáng thương, nếu xuất hiện thì cũng chỉ có dùng hai chữ tai họa để hình dung. Thiên Châu Sư không thể chống lại Tà Ma Biến, như vậy, bản thân sẽ hoàn toàn bị tà ma hóa, sẽ không bao giờ được xem là con người nữa, hắn sẽ điên cuồng giết chóc đến khi mình không còn mạng nữa mới thôi. Mà gặp phải tình huống này, thực lực Thiên Châu Sư bạo tăng đến mấy lần, có lực phá hoại siêu cường. Đây cũng là lý do tại sao năm đó Thác Ấn Cung của các quốc gia trên đại lục liên thủ đuổi giết tất cả các Thiên Châu Sư có thuộc tính Tà ác.

87. Chương 23: Tà Ma Biến (2)

Chu Duy Thanh nằm trên mặt đất, trên người không người tỏa ra từng tầng khí lưu màu đen xám. Nếu như nói trước kia khí tức trên người hắn chỉ làm cho bọn Tùng Lâm Thiên Lang hơi sợ hãi, thì bây giờ, trừ

Thiên Lang Vương ra, còn lại những con khác cảm nhận được cổ khí tức này đều phủ phục trên mặt đất, thậm chí ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

Trong miệng Thiên Lang Vương không ngừng phát ra tiếng hú dồn dập, nhưng những con Thiên Lang kia một chút phản ứng cũng không có, để tùy ý nó gầm thét.

Thiên Lang Vương cũng đang run sợ, người trước mắt nó còn là loài người sao? Hơi thở trên người hần tản mát ra, cho dù là Thú trung chi vương cũng không thể sánh bằng.

Đang tức giận cùng sợ hãi, đồng thời dưới áp lực như vậy, Thiên Lang Vương nổi giận gầm lên một tiếng, hai chân trước đột nhiên giơ lên, quang mang màu xanh trên người trong nháy mắt tăng cường gấp đôi, nhuộm luôn rừng rậm xung quanh hoàn toàn thành một màu xanh ngọc bích. Ngay sau đó, hai chân trước của nó tiến về phía trước, một đạo hư ảnh cùng thân thể giống nhau như đực cấp tốc hướng về Chu Duy Thanh.

Đây là một trong những kỹ năng mạnh nhất của Thiên Lang Vương, tên là Thiên Lang Phân Thân Pháp, có thể sánh ngang với Long Quyển Phong về cường độ cắt phá, được ca tụng là một trong những kỹ năng Phong hệ cao cấp mà Châu Sư dưới Lục châu có thể thác ẩn. Chẳng những tốc độ cực nhanh, một khi tập trung vào đối thủ trong khoảng năm mươi mã, thì sẽ không chết không thôi, thủy chung dây dưa cho đến khi đánh trúng mục tiêu mới dừng lại.

Đúng lúc này, một tiếng gầm trầm thấp từ trong miệng của Chu Duy Thanh phát ra. Âm thanh âm trầm như tiếng hổ khiếu, khí lưu màu xám đen lưu chuyển xung quanh thân thể hần nhất thời tỏa ra bốn phía vài phần, những dòng khí lưu bò lổm ngổm trên mặt đất hướng đến những con Thiên Lang, khiến cho nhiều con sùi bọt mép ngã vật xuống, thậm chí ngay cả nước **, *** cũng lưu lại đầy trên mặt đất.

Chu Duy Thanh vừa động, cái chân phải đang giơ cao phía sau đột nhiên liền dẫm mạnh xuống đất, cả thân thể hần tựa như một đạo hắc sắc nhanh như tia chớp bay ra ngoài, để tránh Thiên Lang Phân Thân Pháp đang đánh sâu vào chính diện. Thân hình vừa lộn trên không đã đến trên hai con Thiên Lang, chỉ thấy hai tay của hần lộ ra, trên đầu hai con Thiên Lang đã vang lên những tiếng răng rắc nho nhỏ, thế nhưng hai cái đầu ấy đã bể nát ra như quả dưa hấu.

Sói là một loài động vật được xưng danh Đồng đầu thiết cốt, Đậu hũ thất lưng, toàn thân cứng rắn nhất đúng là cái đầu. Nhưng dưới hai cánh tay tràn đầy ma văn da hổ cũng không chịu nổi một kích.

Chu Duy Thanh cũng không có nửa điểm dừng lại, thân thể vừa mới hạ xuống liền ngay lập tức tránh sự truy kích của Thiên Lang Phân Thân Pháp. Động tác của hần nhanh vô cùng, hơn nữa lại vô cùng hài hòa. Đôi huyết mâu lạnh như băng, không có một chút tình cảm nào của hần khiến cho linh hồn người khác cũng run rẩy, giống như đôi mắt của một Ma vương vĩnh viễn không thay đổi.

Một màn quỷ dị xuất hiện, thời điểm hai con Thiên Lang bị Chu Duy Thanh giết chết vừa ngã xuống thì hai đạo thanh mang từ cái đầu lâu bể tan bay ra, Chu Duy Thanh khẽ há mồm hút một cái, hai đạo thanh mang kia liền bị hần nuốt vào trong miệng. Ngay sau đó, cái chân phải của hần cũng đã vung lên, cùng Thiên Lang Phân Thân Pháp va chạm.

Trong tiếng nổ âm âm, cái chân phải đen như mực ấy hoàn toàn phá tan Thiên Lang Phân Thân Pháp, khiến nó trong không trung vỡ tan thành từng mảnh, Phong hệ Thiên lực trong không trung bay ra tứ phía phát ra liên tiếp những tiếng phốc phốc, cũng có không ít bắn lên trên người Chu Duy Thanh, để lại trên thân thể hần hơn mười đạo vết thương đang rỉ máu.

Nhưng một màn kinh khủng lại xuất hiện, bằng mắt thường có thể thấy được những đạo vết thương ấy đang khép lại với tốc độ kinh người, mà hần vẫn như cũ tiến đến công kích Thiên Lang Vương. Thân thể chợt lóe lên, thêm hai đầu Thiên Lang bị hần tiến về với mẹ, bọn chúng căn bản không hề có lực phản kháng, chẳng khác nào những quả dưa hấu bị Chu Duy Thanh chụp lấy. Hơn nữa, mỗi lần đánh chết một đầu Thiên Lang thì lại xuất hiện một đạo thanh mang bị hần nuốt vào trong miệng. Mỗi lúc, dòng khí lưu xám đen quanh người Chu Duy Thanh lại càng nồng đậm thêm mấy phần.

Nếu lúc này thần trí Chu Duy Thanh đang thanh tỉnh mà nói..., hần sẽ phát hiện ra, Thuộc tính luân bàn của mình thủy chung vẫn đang trong khu vực màu xám tro của thuộc tính Tà ác thần bí kia. Lúc này thì triển chính là kỹ năng mà hần vẫn chưa khám phá ra của Tà ác thuộc tính: Thôn Phệ.

Kỹ năng này đến từ khỏa Hắc châu, có thể nói đây là kỹ năng được truyền thừa và đây cũng là nguyên nhân mà thuộc tính Tà ác không cần tiến hành thác ẩn.

Tính huống Chu Duy Thanh tà ma hóa, thực chất vẫn là Chu Duy Thanh, chỉ là lực lượng của hắn mạnh hơn lúc bình thường gấp mấy lần. Cảm giác đồng dạng vẫn thế, nhưng đáng sợ hơn chính là hắn và Thiên Châu Sư bình thường tà ma hóa lại khác biệt hoàn toàn. Không chỉ là chỉ có giết chóc cùng khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn. Đang trong thời điểm tiến hành Tà ma hóa, Thiên lực trong người hắn không còn bao nhiêu, cho dù là theo tà ma hóa mà tăng trưởng cũng không đủ chống đỡ cho hắn điên cuồng giết chóc. Vì vậy hắn mới không công kích Thiên Lang Vương ngay lập tức, mà không ngừng đánh chết những đầu Thiên Lang bình thường, thông qua Thôn Phệ Phong hệ Thiên lực để tăng cường Thiên lực của bản thân. Mà lúc hắn đánh tan Thiên Lang Phân Thân Phá cũng sử dụng Thiên lực của hai đầu Thiên lang giết, hơn nữa lại sử dụng cái chân phải tà ma kỳ dị kia mới thành công.

Ở trạng thái Tà ma biến của Chu Duy Thanh, kỹ năng Tà ác Thôn Phệ không chỉ có cắn nuốt Thiên lực, mà thậm chí còn có thể cắn nuốt được cả Sinh mệnh lực. Đây cũng là nguyên nhân tại sao vết thương trên người hắn có thể nhanh chóng khôi phục lại như thế.

Chỉ một chút thoáng qua, dưới đôi tay của Chu Duy Thanh mười mấy đầu Thiên Lang đã được hắn cho về với mẹ, khiến cho khí tức trên thân thể hắn phát ra lại càng thêm kinh khủng.

Thiên Lang Vương không tiếp tục công kích Chu Duy Thanh, hai mắt màu thanh ngọc bích của nó gắt gao chăm chú nhìn Chu Duy Thanh, nhưng thân thể lại dần lùi về phía sau. Tà khí kinh khủng trên người Chu Duy Thanh khiến cho nó không còn dám sinh ra tư tưởng chống lại, nếu như không phải là không nỡ để chủng tộc của nó chết như vậy thì nó đã chạy lâu rồi.

Chỉ là Thiên Lang Vương không ngừng phát ra những tiếng gầm nhỏ, cố gắng cùng Chu Duy Thanh trao đổi, nhưng Chu Duy Thanh đang bị vây trong tình trạng tà ma hóa thì làm sao có thể trao đổi cùng nó?

Đầu Thiên lang thứ hai mươi chết trong tay Chu Duy Thanh, hơn nữa sau khi cắn nuốt năng lượng, đột nhiên thân thể của hắn rơi âm xuống đất, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, một tiếng hổ gầm đỉnh tai nhức óc chọt từ trong miệng của hắn vang lên.

88. Chương 23: Tà Ma Biến (3)

Cái gì gọi là Hổ khiêu sơn lâm, trong phút chốc, tất cả những con Thiên Lang còn lại trên mặt đất, thân thể run rẩy kịch liệt, từng đạo thanh mang tựa như đang sống từ trong mồm đám Thiên lang bay ra, trong nháy mắt giống như hải nộ bách xuyên tụ tập đến bên cạnh Chu Duy Thanh, bị hắn nuốt thẳng vào miệng. Khí lưu màu xám đen nồng đậm lại lần nữa dẫn phát xương cốt trên người Chu Duy Thanh phát ra âm thanh liên tiếp nổ đùng đùng. Mà những con Thiên Lang kia vừa mất Thiên lực lại trực tiếp mất mạng ngay tại chỗ.

Ở trong thế giới của Thiên thú, năng lực này người ta gọi là: Hiến tế. Những đầu Thiên Lang này không chịu nổi uy áp mãnh liệt mà Chu Duy Thanh sinh ra khi gầm thét, tinh thần của bọn chúng hoàn toàn sụp đổ, trực tiếp hiến tế năng lượng quý giá của bản thân mà chết.

Thời điểm Chu Duy Thanh phát ra tiếng gầm thét, tứ chi Thiên Lang Vương liền mềm nhũn. Ngay sau đó, nó không hề do dự mà quay đầu chạy mất. Đáng tiếc, hiện tại nó không thể chạy nữa rồi. Chu Duy Thanh vừa mới cắn nuốt năng lượng của gần một trăm con Tùng Lâm thiên Lang, làm sao có thể bỏ qua cho nó?

Màn đêm đen như mực không hề có bất cứ một tia sáng nào, Thiên Lang Vương chỉ cảm thấy toàn thân căng như dây đàn, mười hai đạo Hắc Ám Chi Xúc cuối cùng cũng đã tóm chặt lấy thân thể của nó.

Cho dù là dưới tình trạng Tà ma biến, lấy Thiên lực Nhất châu của Chu Duy Thanh cũng không thể kéo một con Tôn cấp thiên thú đến trước mặt mình được, tuy nhiên ngăn cản nó đào tẩu thì cũng có thể.

Thiên Lang Vương liều mạng giãy dụa, cố gắng thoát khỏi sự trói buộc trên người. Nó quả thật đã thoát được rồi, nhưng trong một khắc nó vừa thoát ra kia, thì một đôi huyết mâu lạnh băng đã xuất hiện trước mắt nó.

Lại thêm một chiêu Phong Chi Trói Buộc bao trùm lấy Thiên Lang Vương. Vừa mới cắn nuốt Phong hệ Thiên lực của gần một trăm đầu Thiên Lang, Thiên lực của Chu Duy Thanh đã hoàn toàn vượt qua Thiên Lang Vương, tuy chỉ có thể sử dụng kỹ năng của Nhất châu cấp bậc, nhưng lúc này cũng đã quá đủ.

Thiên Lang Vương vất vả lắm mới tránh thoát được trói buộc, thì một lần nữa thân thể nó lại cứng ngắc, mà lúc Chu Duy Thanh xuất Phong Chi Trói Buộc ra thì hữu chưởng đã hung hăng vỗ lên đầu của nó.

Quang mang lói điện lấp lóe, chính là Chưởng Tâm Lôi Bạo.

Tiếng nổ ầm ầm vang theo, Thiên Lang Vương nhất thời kêu một tiếng thảm thiết, toàn thân rung động, trên người nó đã bao phủ một tầng lói xà màu lam.

Thiên Lang Vương không hổ là một con Thiên thú Tôn cấp, tuy nó bị khí tức trên người Chu Duy Thanh chấn nhiếp, nhưng muốn giết nó cũng không hề dễ dàng. Nhận toàn bộ lực công kích của Chưởng Tâm Lôi Bạo dữ dội của Chu Duy Thanh, mà nó cũng chỉ toàn thân tê dại, thậm chí là chỉ mơ hồ một chút mà thôi. Nếu như là dưới tình huống bình thường, cho dù là trạng thái Tà ma biến, Chu Duy Thanh cũng không thể giết được đầu Tôn cấp Thiên thú này.

Nhưng Chu Duy Thanh còn có cái chân phải quỷ dị kia, trong lúc hấn đánh ra một chưởng ấy thì đồng thời chân phải tà ma kia cũng giơ cao lên, rồi chém mạnh xuống giống như một chiếc cự phủ màu đen to lớn.

Trong quá trình chém xuống, cũng không phải là gót chân hay lòng bàn chân đánh hướng xuống phía dưới, mà là mũi chân, cước bộ chẳng khác gì một mũi tiêm kích màu đen.

Một tiếng phù nhẹ vang lên, mũi chân Chu Duy Thanh đã mạnh mẽ phá vỡ cái đầu cứng rắn của Thiên Lang Vương, huyết quang bắn tung tóe. Thân thể Chu Duy Thanh lùi về phía sau, hai tay chống xuống, cả người nghiêng nghiêng dựng lên, chân phải hấn cũng từ cái đầu của Thiên Lang Vương rút ra, đồng thời một đạo thanh mang ngưng tụ bay ra, so với Tùng Lâm Thiên Lang bình thường lại càng cô đọng hơn vài phần. Đạo thanh quang kia bị Chu Duy Thanh cắn nuốt một khắc, thân thể khổng lồ của Thiên Lang Vương cũng đổ xuống ầm ầm.

Thân thể Chu Duy Thanh nhẹ nhàng hạ xuống đất, nhưng lần này không hề có một tiếng động vang lên. Không biết là do cắn nuốt nhiều Phong hệ Thiên lực quá hay không mà trên thân thể hấn ngoài đạo khí lưu màu xám đen lại còn xuất hiện thêm một tầng thanh quang nhàn nhạt.

Lúc trước, nơi đây còn là một đám sói tru, nhưng chỉ mấy khắc sau, cũng đã biến thành một mảng huyết tinh. Bao gồm cả Thiên Lang Vương, Bầy Tùng Lâm Thiên Lang đã không còn một con nào sống sót, tất cả đã được Chu Duy Thanh tiến về với mẹ.

Thượng Quang Băng Nhi lúc này đã đứng lên, ngơ ngác đưa mắt nhìn tràng biến hóa trước mặt, sự run sợ phát ra tận sâu thẳm linh hồn nàng, tình huống Tà ma biến của Chu Duy Thanh thật đáng sợ. Thật ra thì, từ đầu đến cuối, hấn phóng xuất ra lực lượng cũng không tính là rất mạnh, nhưng khí tức trên người hấn lại làm cho đám Thiên Lang không dám phản kháng, cuối cùng lại liên tục dựa vào mấy cái kỹ năng hạn chế biến thái cùng chân phải tà ma quỷ dị để đánh chết đầu Thiên Lang Vương. Toàn bộ kết quả này vốn là không thể nào có được.

Nàng mặc dù không nhìn ra được cái kỹ năng Thôn Phệ của Tà ác thuộc tính, nhưng nàng cũng hiểu được Chu Duy Thanh đã mượn Thiên lực của đám Thiên Lang để bổ sung vào cho bản thân. Nếu không, căn bản là không thể nào thành công đánh chết được đầu Thiên Lang Vương. Hấn làm sao làm được? hấn làm sao có thể mượn lực lượng của đám Thiên thú?

Xong... Trong đầu Thượng Quan Băng Nhi bây giờ chỉ có xuất hiện ý niệm như vậy. Theo bản năng, nàng liền nhắm chặt hai mắt lại, chết trên tay hấn so với chết bởi đám Thiên Lang ấy thì vẫn tốt hơn nhiều.

Nhưng là, sau một lúc nàng vẫn không cảm giác được sự thống khổ truyền đến, Thượng Quan Băng Nhi chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, cả người cũng đã dán chặt vào một lồng ngực nở nang, săn chắc, hơi thở thô bạo, tà ác phả lên mặt nàng. Lực lượng có chút quá lớn làm cho xương cốt toàn thân nàng ê ẩm, tiếng

hít thở mãnh liệt kéo dài bên tai nàng, nhưng lực lượng không làm cho nàng có cách nào kháng cự được lại không có hành động gì tiếp theo.

Dại ra một lát, Thượng Quan Băng Nhi liền phục hồi lại tinh thần, hẳn không có giết ta? Điều này làm sao có thể? Vừa rồi rõ ràng hẳn bị tà ma hóa a! Nếu không làm sao có thể giết hết đám Thiên Lang kia?

Khuôn mặt của nàng dán chặt lên lồng ngực của Chu Duy Thanh, lồng ngực của hắn lạnh như băng, cảm giác lạnh lạnh không ngừng truyền vào cơ thể nàng. Hơi thở tà ác, thô bạo không ngừng chạy dọc thân thể hắn.

Hai mắt mở to ra, Thượng Quan Băng Nhi thấy ma văn da hổ trên người Chu Duy Thanh vẫn di động như cũ, nhưng cũng đồng thời nhạt hơn.

Hiệu quả của Tà ma biến yếu bớt? Nguyên nhân chẳng lẽ là do ta? (tự sướng)

Phát hiện này làm cho Thượng Quan Băng Nhi hết sức vui vẻ, theo bản năng giơ hai cánh tay lên, cũng không để ý hẳn đang làm mình bị đau, trở tay ôm eo Chu Duy Thanh thật chắc, dùng âm thanh thanh thúy mà kiên định gần từng chữ:

“Tiểu Béo Tỉnh Lại...”

“Tiểu Béo Tỉnh Lại...”

Nàng không ngừng lặp lại những lời này, hơn nữa còn ra sức ôm chặt lấy hắn, dùng thân thể truyền hơi ấm sang cho hắn...

89. Chương 23: Tà Ma Biến (4)

Bỗng nhiên, thân thể Thượng Quan Băng Nhi cứng lại, nàng chợt cảm thấy ở nơi bụng của mình tựa hồ có một thứ dài dài vô cùng cứng rắn nào đó gắt gao áp tới, lại còn hân hoan nhảy nhót ở đấy. Sau một lúc ngẩn ngui giết mình, nàng chợt tỉnh ngộ kia là cái gì, nhưng nàng hiện tại lại không dám cử động chút nào, bởi vì nàng không dám chắc Chu Tiểu Bàn này có hay không đã thoát khỏi trạng thái Tà ma biến.

Thân thể của Chu Duy Thanh bắt đầu nóng dần lên, hai tay đang ôm trọn Thượng Quan Băng Nhi đã trở nên run rẩy. Băng Nhi có chút sợ hãi, nàng sợ hắn đột nhiên thú tính nổi lên, hết thấy chuyện phát sinh đêm đó vẫn hoàn toàn không cách nào xóa nhòa đi trong đầu nàng, nàng chỉ còn biết tự hỏi nếu lại xảy ra chuyện như vậy thì phải làm sao bây giờ đây? Thượng Quan Băng Nhi phát hiện, đối với vấn đề này bản thân nàng căn bản cũng không biết phải làm gì nữa.

Mà Thượng Quan Băng Nhi cũng nhìn không ra chính lúc này ánh mắt của Chu Duy Thanh cũng đang hấp hấp nặng nề, mặt hắn thần sắc thập phần cổ quái.

Kỳ thật, thời điểm Chu Duy Thanh lâm vào trạng thái Tà ma biến thì thần chí của hắn chỉ có một chỗ thập phần ngẩn ngui là hoàn toàn không tỉnh táo, còn lại mọi chuyện phát sinh bên ngoài hắn đều rõ ràng. Khi hắn bắt đầu giết chóc thì cũng đã tỉnh táo lại, nhưng lúc đó hắn lại cũng không khống chế được thân thể của chính mình, chỉ biết trừng mắt nhìn chính mình không ngừng giết chóc, thôn phệ, nhìn thuộc tính màu bụi xám của hắn tác oai tác quái. Một bên hắn cố gắng tìm hiểu sự ảo diệu của tà ác thuộc tính kia, một bên lại cố gắng tranh đoạt lại quyền khống chế thân thể của chính mình.

Đến cuối cùng khi đánh chết Thiên Lang Vương, một khắc khi thân thể hắn vắng ra thì hắn cũng đã rút cục từ trong bản năng giết chóc đoạt lại một chút quyền khống chế cơ thể. Lúc này hắn mới không chút do dự hướng Thượng Quan Băng Nhi nhảy xổ tới ôm cổ nàng, dùng ảnh hưởng của Bích tỷ châu hơi thở nơi Thượng Quan Băng Nhi kia đối với bản thân để nhanh chóng khôi phục hoàn toàn quyền khống chế cơ thể mình.

Bởi vậy, Chu Duy Thanh tỉnh táo lại kỳ thật đã được một lúc, mà Thượng Quan Băng Nhi vì giúp hắn rất nhanh chóng hồi phục lại còn không tiếc thân dùng sức ôm lấy hắn, hai người thân thể chặt chẽ quấn vào

một chỗ, hơn nữa ma sát như vậy, hẳn không phản ứng mới là lạ. Lúc này hẳn chỉ cảm thấy bên dưới của mình không ngừng tại vòng hai trơn nhẵn mềm mại của Thượng Quan Băng Nhi mà ma sát rồi lại ma sát, khoái cảm từng đợt từng đợt trào lên khiến hẳn đã có chút cảm giác cảm lòng không nổi. Nhưng tới khi này hẳn lại thật sự luyến tiếc buông ra thân thể động lòng người trong ngực, cơ hội ôm nhau gắt gao như vậy nhưng là đốt đèn tìm đồ mất cũng không có a! Hơn nữa càng tuyệt vời là lúc này thần trí bản thân đã thanh tỉnh trở lại.

Đang khi nội tâm Chu Duy Thanh hết sức mâu thuẫn, đột nhiên thân thể hẳn mãnh liệt run rẩy, chỉ cảm thấy thiên lực trong cơ thể bản thân một khắc trước còn bình tĩnh đột nhiên như núi lửa đang ngủ yên chợt bị kích thích mà bộc phát dữ dội. Dòng khí màu xám bụi chung quanh thân thể bỗng tiêu thất, nhưng thanh quang lại đột nhiên trở nên vô cùng cường thịnh lên, thiên lực trong cơ thể xao động nhất thời khiến lực phủ ngũ tạng của hẳn phảng phất tùy thời đều có thể bị cuốn phăng đi mất.

Oa một tiếng, Chu Duy Thanh phun ra một ngụm tiên huyết, cảm xúc phía dưới rất nhanh yếu bớt, hẳn vội vàng buông tay đang ôm Thượng Quan Băng Nhi, ngã sang một bên ngồi phịch xuống đất.

“Tiểu Bàn, ngươi làm sao vậy?” Thượng Quan Băng Nhi tự nhiên cũng giật mình, vừa rồi còn đang tốt đẹp (còn đang tốt đẹp cơ đấy...?), hẳn đây là... , chẳng lẽ là do tác dụng phụ của tà ma biến?

Chu Duy Thanh rất nhanh hướng Thượng Quan Băng Nhi phát phát tay, “Ta sắp thông huyết.” Miễn cưỡng nói ra bốn chữ này, hẳn liền lập tức nhắm mắt lại, ngưng thần nội thủ.

Rất hiển nhiên, hẳn trong cơ thể đột nhiên xuất hiện biến hóa như vậy chẳng qua bởi vì lúc trước thôn phệ quá nhiều phong hệ thiên lực của Thảo nguyên Thiên Lang mà thành. Thiên lực của hẳn tuy rằng cũng có Phong thuộc tính nhưng người với thiên thú dù sao cũng có chỗ khác nhau, cho dù hẳn có năng lượng khổng lồ của quả hắc châu kia nhưng trong một lúc thôn phệ nhiều Phong hệ thiên lực như vậy cũng không phải đan điền của hẳn hiện tại có khả năng thừa nhận. Lúc trước bởi vì trạng thái Tà ma biến có sinh ra nguồn năng lượng khổng lồ trực tiếp áp chế cổ lực lượng này thậm chí mạnh mẽ chuyển hóa để sử dụng, nhưng lúc này hiệu quả của Tà ma biến đã biến mất, hẳn liền lập tức áp chế không được cổ lực lượng này .

Phong hệ thiên lực bên ngoài cùng thiên lực của bản thân Chu Duy Thanh không đồng nhất, bốn đại tử huyết mà hẳn đã mở ra khí xoáy tụ mặc dù đang không ngừng loại bỏ số thiên lực dung nhập này nhưng hiệu quả lại vẫn là không đủ. Cho nên hẳn chỉ có thể dùng biện pháp là cố dẫn dắt cổ lực lượng ngoại lai này đi xông phá huyết, như vậy vừa có thể thông thêm tử huyết mà tình trạng thiên lực xung đột trong cơ thể cũng tự nhiên có thể giải quyết.

Thôn phệ kỹ năng mà Hắc châu cung cấp cho Chu Duy Thanh tại thế giới này chỉ có thể nhằm vào thiên thú, đối với nhân loại là không có chút hiệu quả nào, đây cũng là nguyên nhân lúc trước khi hẳn phát ra tiếng hổ gầm kia, Thượng Quan Băng Nhi một chút cảm giác cũng đều không có. Nhưng thôn phệ cũng là có mức độ , thực lực càng mạnh tự nhiên có thể thừa nhận càng nhiều, thôn phệ cũng có thể tiêu hóa năng lượng càng nhiều. Mà Chu Duy Thanh hiện tại thực lực còn vô cùng yếu ớt, mà khi hẳn ở trong trạng thái Tà ma biến thì chỉ có dục vọng muốn giết chóc, tự nhiên là sẽ liều lĩnh hấp thu bên ngoài lực lượng để dùng, nên đến giờ trong cơ thể hẳn Phong hệ thiên lực vẫn còn sót lại quá nhiều, nếu xử lý chậm mà nói hẳn sẽ lập tức có vấn đề, nói gở một chút thậm chí còn có thể nổ tan xác mà chết.

“Ta hộ pháp cho ngươi.” Thượng Quan Băng Nhi vừa nghe Chu Duy Thanh nói phải xung phá tử huyết, lập tức không chút do dự nhẹ nhàng đến phía sau hẳn, hiện bây giờ đảm bảo yên ổn cho Chu Duy Thanh mới là trọng yếu nhất, cũng không có ai đảm bảo rằng sẽ lại không có đám thiên thú khác tới.

Chu Duy Thanh ý niệm vừa động, Phong hệ thiên lực trong cơ thể đang xung đột cùng thiên lực bản thân cũng đã dưới sự thúc dục của hẳn mà điên cuồng chuyển hướng vọt đi. Lúc này hẳn mới phát hiện thiên lực của bản thân sau khi lâm vào Tà ma biến kết thúc đã lớn mạnh hơn rất nhiều, hiển nhiên là do tiêu hóa Phong hệ thiên lực này chuyển hóa mà thành, nhưng hiện tại vấn đề là Phong hệ thiên lực lại vẫn còn nhiều lắm, không chờ hẳn tiêu hóa đã muốn tạo phản .

Thiên lực của Chu Duy Thanh là vô cùng tinh thuần , nhưng Phong hệ thiên lực mà hẳn hấp thu từ đám sói lại vô cùng pha tạp, mỗi con Thảo nguyên Thiên Lang có tu vi cũng không giống nhau, hơn chục cổ năng lượng kia hỗn hợp lại cùng một chỗ cực kỳ phức tạp, nhất là một cổ cuối cùng từ trong cơ thể Thiên Lang Vương hấp thu tới lại ỷ y vào sự mạnh mẽ mà xô trái đưng phải khiến cho hẳn khổ không nói nổi.

Theo từng bước di chuyển của đoàn thiên lực, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy kinh mạch bản thân dường như tùy thời cũng có thể vỡ tan, trong nháy mắt Phong hệ thiên lực pha tạp kia cùng tự thân thiên lực của hắn cũng đã lôi kéo nhau tới vị trí huyết Tam lý. Tại khi sắp tới huyết Tam lý, Chu Duy Thanh dựa theo phương pháp của Bất Tử Thần công đem hai cỗ năng lượng đẩy tới, quả nhiên đám thiên lực tốc độ tăng vọt mà phóng đi.

Cơ thể con người là một thế giới thần kỳ, dù tu luyện cùng một công pháp nhưng do hai người bất đồng cũng sẽ sinh ra hiệu quả không giống nhau. Huống chi lúc này Chu Duy Thanh tu luyện Bất Tử Thần công có thể nói là có một không hai nên hắn cũng chỉ có thể từng bước từng bước làm thử.

Sự thật chứng minh, vận khí cũng đứng ở bên hắn, khi Phong hệ thiên lực pha tạp trong cơ thể tiến vào huyết Tam lý, vòng khí xoáy tại huyết Tam lý tốc độ xoay chuyển chợt tăng lên hơn gấp ba lần so với thời kỳ đỉnh phong trước kia, mà đám Phong hệ thiên lực pha tạp này lại nói xông qua là một đường xông thẳng qua, chỉ có điều qua lần sàng lọc này rõ ràng đã tinh thuần hơn rất nhiều.

90. Chương 23: Tà Ma Biến (5)

Chạy qua huyết Tam lý, năng lượng đã tinh thuần hơn rất nhiều vọt đến Âm giao huyết, tình hình như vậy xuất hiện thêm một lần nữa. Trải qua hai lần loại Phong hệ Thiên lực, ngay tức khắc làm cho thân thể Chu Duy Thanh thư thái không ít. Nhưng cỗ năng lượng này lại vô cùng khổng lồ, Hai đại tử huyết hấp thu chẳng qua chỉ là một phần nhỏ.

Chu Duy Thanh cắn răng một cái, toàn lực thúc dụng ý niệm, dùng Thiên lực của mình để kéo cỗ Thiên lực ấy chạy thẳng đến Huyệt dừng tuyền. Hiện tại hắn chỉ muốn khai giải Huyệt dừng tuyền, mượn Huyệt dừng tuyền loại bỏ thêm một lần nữa, nếu không được thì cố gắng thay đổi hướng di chuyển, đem Phong hệ Thiên lực này dần dần hấp thu.

“Oanh—” một cỗ Thiên lực khổng lồ hung hăng va chạm vào Huyệt dừng tuyền, nhưng không hề dễ dàng như lần đầu Chu Duy Thanh khai thông Huyệt kiên tĩnh, đánh sâu vào Huyệt dừng tuyền gặp khó khăn cực lớn.

Một cỗ đau nhức khó có thể hình dung đồng thời sinh ra từ hai lòng bàn chân, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy một cỗ máu từ hai chân xông lên, oa một tiếng, hắn vừa phun ra một ngụm tiên huyết. Lần này, ngay toàn bộ bề mặt da trên cơ thể cũng có tia máu tràn ra.

Lần này mãnh liệt đánh sâu vào Huyệt dừng tuyền miễn cưỡng khai giải được một nửa. Chu Duy Thanh cũng không biết nếu khai giải được toàn bộ Huyệt dừng tuyền thì có vấn đề gì xảy ra, nhưng bây giờ hắn như tên đã lên cung không thể không bắn.

Lại đến, Chu Duy Thanh trong lòng kiên quyết đánh sâu vào một lần nữa. Lần này Phong hệ Thiên lực hắn thao túng phát động do lần thứ nhất đánh vào thất bại nên lần này lại càng thêm cuồng bạo.

Oanh—

Lần này, Chu Duy Thanh cơ hồ là từ mặt đất nhảy dựng lên. Từ hai bàn chân lan dần lên trên, huyết vụ phun đầy ra từ lỗ chân lông trên hai chân tựa hồ như kinh mạch trên hai chân đã hoàn toàn bạo liệt.

Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy như trong lòng bàn chân mở ra một cái lỗ thật lớn, Thiên lực khổng lồ trong nháy mắt dâng lên. Kịch Liệt thống khổ như vậy làm cho hắn nhớ lại lần đầu đánh sâu vào Huyệt kiên tĩnh, nhưng lần này nghiêm trọng hơn nhiều.

“Không tốt.” Thượng Quan Băng Nhi kinh hô lên một tiếng. Thân hình nàng chợt lóe lên, bắt chắt mọi thứ lần nữa đến trước mặt Chu Duy Thanh. Lúc Chu Duy Thanh phát động trùng huyết, nàng đã biết mục tiêu của hắn là Huyệt dừng tuyền ở hai lòng bàn chân. Hai tay nàng ngưng tụ ma lực đặt vào Huyệt dừng tuyền, cố gắng giúp hắn che chở tử huyết không bị phá vỡ.

Lúc hai tay nàng tiếp xúc với hai lòng bàn chân hắn, Thượng Quan Băng Nhi chỉ cảm thấy toàn thân chấn động. Nàng chỉ cảm thấy hai cỗ Thiên lực Phong hệ vô cùng tinh thuần từ Huyệt dừng tuyền Chu Duy

Thanh trào ra, nàng muốn ngăn cản, đem cổ lực lượng này phong ấn lại trong cơ thể hần, nhưng căn bản là không làm được. Hai cổ lực lượng này trực tiếp xông vào cơ thể, kinh mạch của nàng.

Thượng Quan Bằng Nhi đau đớn kêu lên một tiếng, Một lực lượng khổng lồ đánh vào cơ thể nàng khiến cả người kịch chấn. Nhưng nàng lại không chịu buông tay, vẫn toàn lực nắm lấy hai chân của Chu Duy Thanh, nói cái gì cũng không chịu để cổ lực lượng này đánh bay.

Có thể nói, hiện tại Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Bằng Nhi đang bị vây trong tình trạng vô cùng thống khổ, nhưng đúng lúc này, ma văn da hổ lại một lần nữa động dậy.

Một chữ Vương màu đen mang theo khí tức uy nghiêm tột cùng chậm rãi xuất hiện trên trán của hần, Huyệt dừng tuyền trong hai lòng bàn chân Chu Duy Thanh cơ hồ tự phong bế lại, khí xoáy tụ trong nháy mắt liền hình thành. Chân trái tuy là chậm hơn một chút, nhưng cũng đang trong quá trình phong bế.

Cảm nhận được sự biến hóa thân thể của Chu Duy Thanh, Thượng Quan Bằng Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng thân thể nàng vừa mới bị cổ Thiên lực Phong hệ khổng lồ đánh mạnh vào, hơn nữa lúc trước cũng cực kỳ mệt mỏi, trước mắt nàng tối sầm lại, liền ngất đi.

Huyệt dừng tuyền ở lòng bàn chân trái từ từ phong bế lại, Thống khổ của Chu Duy Thanh như băng tan dần dần biến mất, mà Thiên lực trong cơ thể vẫn như cũ, kịch liệt xao động. Lần này, không cần Thiên lực rót vào, Bốn đại tử huyệt nguyên bản đã hình thành xong khí xoáy tụ đã nhanh chóng vận chuyển, Thiên lực tán loạn trong người cũng bị những khí xoáy này hấp thụ hoàn toàn.

Rốt cục, Huyệt dừng tuyền ở chân trái cũng phong bế lại, Khí xoáy tụ cũng sinh ra, một loại cảm giác khoái hoạt, sáng giác không thể nào hình dung nổi nhất thời truyền khắp tất cả các ngõ ngách trong cơ thể Chu Duy Thanh.

Tử huyệt thứ năm được khai thông, không nghi ngờ gì nữa, Thiên lực của Chu Duy Thanh đã tiến vào tu vi Đệ ngũ trọng. Không chỉ như vậy, sau khi năm đại tử huyệt đồng thời vận chuyển, Chu Duy Thanh phát hiện tốc độ hấp thu linh khí thiên địa đã tăng lên gấp đôi.

Lúc hoàn thành tu luyện Huyệt dừng tuyền, Chu Duy Thanh đã thành công vượt qua phần đầu tiên của Bất Tử Thần Công. Lúc này, năm đại tử huyệt toàn diện vận chuyển, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy khí tụ xoáy ở mỗi tử huyệt nhanh chóng mở rộng. Nếu nói lúc trước, khí tụ xoáy của bốn tử huyệt được khai thông thì chỉ lớn như trứng chim bồ câu..., thì bây giờ, khi năm đại tử huyệt hoàn toàn khai thông, khí tụ xoáy không ngừng mở rộng. Chỉ một lát sau, thể nhưng đã khuếch trương đến một ngách nhỏ toàn thân. Nói cách khác, năm đại tử huyệt tạo thành mười cái khí tụ xoáy, bao gồm cả mỗi bộ phận cơ thể hần.

Ma văn da hổ màu xám đen tuy chưa rút đi, nhưng cũng có thể nhìn ra trên cơ thể hần, ngoài bề mặt, từng tầng bạch nhũ quang cùng làn da dần dần kết hợp lại một chỗ. Tuy mắt thường không thể thấy rõ, nhưng quả thật bề mặt ngoài da của hần đã xuất hiện một tầng khí tráo. Tầng khí tráo này cũng là biểu hiện đặc trưng của Bất Tử Thần Công tầng thứ nhất.

Bất Tử Thần Công thần kỳ này là một công pháp tu luyện vô cùng biến thái. Nhìn vào tốc độ tu luyện, đúng là nhanh hơn hẳn so với mọi công pháp khác, nhưng tuyệt đối cũng không nhanh tới trình độ như Chu Duy Thanh, mới hơn hai tháng đã khiến hần có thể đánh sáu vào tử huyệt thứ năm. Nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, hôm nay hần đã hấp thu một lượng lớn Thiên lực Phong hệ, chỉ cần huyệt thứ năm cố gắng cũng có thể bắt đầu dễ dàng đánh sâu vào, thể nhưng hần lại có thể thành công. Mặc dù bây giờ tu vi của Chu Duy Thanh chỉ mới là Nhất châu, nhưng cũng đã hoàn thành phần đầu tiên của Bất Tử Thần Công, cũng đã chân chính bước vào con đường tu luyện này, không còn có thể quay đầu lại. Đồng thời, cũng chân chính bắt đầu được nhận thêm chỗ tốt từ Bất Tử Thần Công. Dĩ nhiên, con đường tu luyện phía trước còn có vô số gian nan.

Khí tụ xoáy ở năm đại tử huyệt không ngừng hấp thu linh khí thiên địa bổ sung vào thân thể Chu Duy Thanh. Lần này, cũng không phải mất công tu luyện, Thiên tinh lực của tu vi Đệ ngũ trọng trong cơ thể hần đã được hoàn toàn bổ sung đầy đủ. Mà Thượng Quan Bằng Nhi đang hôn mê trên đùi Chu Duy Thanh vẫn mờ mịt không biết, Thiên lực Phong hệ từ những con Thiên Lang trong cơ thể Chu Duy Thanh đã trải qua sự loại bỏ Bất Tử Thần Công, phần lớn cũng rót vào trong cơ thể nàng, mà Chu Duy Thanh có thể hấp thu một chút là tối từ năng lượng của đầu Thiên Lang Vương kia. Năng lực Thôn Phệ của hần tuy

mạnh, nhưng sau khi thôn phệ phải lập tức dùng hết. Trừ phi thôn phệ chính là lực lượng tinh thuần nhất, nếu không chỉ có thể hấp thu đã ít lại càng ít, có lẽ, đây chính là quy tắc cân bằng trong thiên địa a.

91. Chương 24: Bạch Sắc Tiểu Lão Hồ (1)

Mơ hồ theo bản năng nàng hươ tay hắt cái vật có hình dáng thẳng băng ương bướng ấy đi, nhưng vật kia giống như chẳng có đạo lý gì vừa bay ra một tý đã phản hồi ngược lại và thẳng lên mặt nàng.

“Ai da”

“Ày ui”

Hai tiếng la khê đồng thời vang lên, mà thanh âm đầu tiên chính là của Thượng Quan Băng Nhi.

Lần này thì nàng đã tỉnh táo hoàn toàn, dần dần mở mắt ra, mới biết trời đã tờ mờ sáng. Đập vào mắt nàng đầu tiên là cái vật kì hình dị trạng tà ác hơi âm ẩm vẫn còn dán chặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của mình đang run run mà bày ra một màu hồng nhạt.

“Đây là cái gì chứ?” Thượng Quan Băng Nhi cũng chưa thật sự tỉnh táo, lú lú một câu rồi chậm rãi ngẩng đầu lên. Chính là Chu Tiểu Béo đang trợn trừng hai mắt, biểu tình trên mặt hẳn lúc này cực kỳ khó tả.

Tâm trí chợt như lóe lên cái gì đó, Thượng Quan Băng Nhi nhanh chóng cúi đầu nhìn kỹ lại, và lần này thì nàng thật sự tỉnh hẳn rồi.

“Á ..á.. á.. á..”

“A...a...a...a...”

Hai tiếng thét chói tai đồng thời vang lên, vốn hai người đang nằm sát vào nhau, mà giờ như bị điện giật bắn ra nhanh chóng. Thượng Quan Băng Nhi thì bay vọt lên cực nhanh, còn Chu Duy Thanh lại ù té chạy ra nấp sau một cây đại thụ.

Nghĩ cũng khéo, cũng không phải Chu Duy Thanh bây giờ mới trần trụi thân không một thước vải như thế. Tối qua khi hắn đang ở trong tình trạng Tà ma biến, toàn thân y phục đã bị năng lượng cuồng bạo xé nát, mà nội giáp làm bằng Thái hợp kim cũng bị lưỡi phong nhận của Thiên Lang Vương chém cho tan vỡ. Bất quá toàn thân hắn được ma văn bao phủ vẫn vẹn như da hổ, nên Thượng Quan Băng Nhi không thể thấy rõ, mà nàng lúc đó lại chỉ một mực quan tâm tới an nguy sinh tử của hắn, nào có để ý đến tác dụng phụ của Ma biến, thì làm sao mà nghĩ đến những... cái này chứ!

Mà lúc Chu Duy Thanh trùng kích tử huyết đang khoanh chân ngồi, Thượng Quan Băng Nhi vì muốn phong bế lại huyết Dũng Tuyền ở bàn chân hắn nên đã lại gần, đang nghiêng thân về trước thì bất ngờ ngất xỉu ngã xuống trên người hắn, vừa khéo tiểu phúc của nàng lại đè lên bắp đùi của Chu Duy Thanh, để rồi cuối cùng xảy ra một màn lúng túng như vừa này.

Thượng Quan Băng Nhi nét mặt kỳ khôi, lúc trắng lúc hồng tức giận mà sẵn giọng: “Chu Tiểu Béo, người mau lăn ra đây cho ta.”

“Chết cũng không ra.” Chu Duy Thanh tần ngần ló đầu ra, thanh âm ủy khuất: “Băng nhi à, ta cái gì cũng không có làm nha! Là người đánh thức ta trước mà.”

Mà đúng là Chu Duy Thanh không cố ý, tất cả chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, chỉ là Thượng Quan Băng Nhi xấu hổ không có chỗ trú giận, nên lấy hắn ra làm bia đỡ vậy thôi.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói tiếp: “Băng Nhi, chúng ta nên trở về trước đã, người muốn đánh ta thì cũng tìm cái chỗ nào an toàn một chút chứ, lúc đó muốn đánh muốn giết ta sẽ mặc tình để người vừa ý, có được không!”

Thượng Quan Bằng Nhi hơi sững người lại, mới vô ý mà nhìn xung quanh, nhất thời hít sâu một hơi, bốn phía toàn là xác chết của lang sói a, mà cũng không hiểu vì sao bầy thảo nguyên Thiên Lang đã dày công truy đuổi bọn họ cả ngày hôm qua lại không quay lại, hay là chúng cảm thụ được khí tức nguy hiểm của Chu Duy Thanh mà không dám tới gần. Nghĩ tới những hiểm nguy tới qua, những gì xấu hổ tức giận nhất thời tiêu biến, bởi nói gì đi nữa thì đến bây giờ, hai người vẫn còn sống.

“Được rồi. Chuyện này không nói nữa, người cứ đi ra đi, rồi chúng ta mau tìm cách trở về.” Ngự khí của Thượng Quan Bằng Nhi rõ là đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

Chu Duy Thanh lúc này như nghe được Hoàng Thượng khai ân rất ngoan ngoãn theo lời nàng, vội vàng góp nhặt xung quanh được vài mảnh vải vụn quần ngang hông, xem như tạm thời có thể che đi vật tai ác nọ, tuy rằng cái mông trắng hếu vẫn lộ ra ngoài, nhưng có còn hơn không a.

Thượng Quan Bằng Nhi vẫn nhin cười đứng ở đó, mặt mày đỏ bừng, đôi mắt đẹp toát lên vài phần cổ quái. Trước đây nàng vốn nghĩ tên Chu Tiểu Béo này cực kỳ nhất gan sợ chết, an toàn bản thân được hẳn xem như là tín điều. Không ngờ đêm qua thôi, ngay tại lúc nguy hiểm trùng trùng, hắn lại không chút do dự từ trên cây nhảy xuống thu hút đi toàn bộ bầy Thảo Nguyên Thiên Lang để cứu lấy mình. Sau lại vì mình mà đem thân thể canh lấy công kích của Thiên Lang Vương, hẳn vốn sợ chết mà có thể làm ra những hành động như vậy, hành vi đó mới thật sự đáng quý. Bất luận nói thế nào, hắn cũng đều chân chân chính chính là một nam nhân, lúc nữ nhân của mình gặp nguy hiểm có thể dũng cảm mà xuất hiện.

Phi, phi, hay thật, tự dưng ta lại trở thành nữ nhân của hắn hồi nào. Thượng Quan Bằng Nhi khuôn mặt xinh đẹp lại càng hồng lên, nhưng ánh mắt nhìn Chu Duy Thanh lúc này đã vô cùng dịu dàng, theo phản xạ khẽ chạm tay vào gò má nơi cái ác vật xấu xa kia đụng vào, xấu hổ đến đỏ bừng khuôn mặt.

Sau một hồi vất vả thu nhặt thật nhiều mảnh vải cột lại, cuối cùng Chu Duy Thanh cũng đã che kín được từ eo xuống tới bắp đùi không còn sợ lộ ra cái gì nữa, hắn đang định tiến tới gọi Thượng Quan Bằng Nhi nhanh chóng trở về thì đột nhiên cảm giác có vật gì đó lông lá xồm xoàm đang cọ giữa hai chân mình. (:P)

Cúi đầu nhìn xuống, hắn liền thấy một con vật nhỏ, lông mao trên thân trắng toát, xen kẽ là những hoa văn màu lam nhàn nhạt, cao khoảng chừng một thước đang không ngừng cọ sát thân hình vào chân trái của mình.

“Đây là con gì vậy nhỉ?” Chu Duy Thanh khom lưng xách con vật lông xù đó lên. ” Bằng Nhi, Bằng Nhi, người mau đến xem, đây là con thú gì a!”

Bắt nó lại Chu Duy Thanh mới nhận ra, con vật nhỏ lông lá xù xì kì quái nhìn tới nhìn lui chưa đầy một thước kia thì ra là một con hổ nhỏ.

Cái đầu tròn mũm mĩm, ngay chính giữa trán là một chữ Vương lam sắc, thân nó trắng tinh xen kẽ những hoa văn màu lam vân vện, tuy còn nhỏ nhưng hình dạng không khác mấy với cọp lớn, chỉ mỗi màu sắc bộ lông thấp phần hiếm thấy. Mắt cũng thuần một màu lam sẫm. Bị Chu Duy Thanh nắm cổ gờ cao, nó bắt đầu gào lên ô ô.

“Ui! Con vật nhỏ đáng yêu quá đi!” Thương Quan Bằng Nhi vừa nhìn thấy con tiểu hổ, mắt mở to tỏa sáng, hớn hỏ chạy lại.

Chu Duy Thanh nhàn thần trợn trừng:” Này! Nó không phải là Thiên thú đó chứ? Sao lại nhỏ xíu thế? Hay là mới vừa sinh ra nhỉ?”

Thượng Quan Bằng Nhi hâm mộ: ” Loại Bạch Hổ này ta chưa bao giờ thấy, nhất định là một Thiên thú, Tiểu Béo, vận khí người cực tốt nhé. Thiên thú nuôi từ nhỏ, khi lớn lên rồi có thể cùng chiến đấu, bảo vệ cho người đó. Mà hổ lại là Thú trung chi Vương, cho dù thuộc tính hơi kém, cũng có khả năng tiến hóa ít nhất là Tôn cấp. Người phải chăm sóc cho tốt a. Có điều nó nhỏ xíu vậy, làm sao chạy được tới đây nhỉ, ba ba mẹ mẹ nó đâu rồi nhỉ?”

Chu Duy Thanh thất sắc, “Còn không mau chạy. Cha mẹ nó mà đi tìm con thì chúng ta gặp phiền toái lớn rồi”

Thượng Quan Bằng Nhi trong lòng phát lạnh, tuy không biết bạch sắc tiểu hổ này là loại Thiên Thú gì, nhưng cũng có thể biết phụ mẫu nó sẽ cường đại bao nhiêu. Hai người không dám chậm trễ vội cầm lấy Tử

Sắc Thần cung nhanh chóng hướng về phía quân doanh Thiên Cung Đế Quốc đang đóng mà chạy.

92. Chương 24: Bạch Sắc Tiểu Lão Hồ (2)

“Sao lại cho ta?” Thượng Quan Băng Nhi ngạc nhiên “Tiểu Béo, người có biết giá trị của Thiên Thú còn nhỏ không vậy? Cho dù là Ấu thú Thảo Nguyên Thiên Lang còn sống mỗi con cũng đã hơn một nghìn kim tệ. Mà con Tiểu Bạch Hồ này, giá trị của nó càng khó mà đánh giá a.”

Chu Duy Thanh thoải mái: “Cho người hay cho người khác cũng đều như vậy. Nào có quan hệ gì tới ta?”

Nghe hắn nói như thế, Thượng Quan Băng Nhi xấu hổ đỏ mặt, nhưng cũng không hề cự tuyệt, nàng thực sự rất yêu thích con Tiểu Bạch Hồ khả ái dễ thương này, liền đưa tay ra đón.

AI dè diễn ra một màn quỷ dị, con tiểu hồ thấy Chu Duy Thanh định đem nó cho nàng, liền đứng đứng tứ chi, móng vuốt sắc bén xòe ra, nhe răng nhú mũi táp một phát về phía Thượng Quan Băng Nhi. Chỉ tiếc là cái đầu nó quá nhỏ so với khí thế nên cũng không có khả năng tạo ra được uy hiếp gì.

“Ồ, đừng nói là nó không thích ta chứ?” Thượng Quan Băng Nhi ngạc nhiên.

Chu Duy Thanh cũng cảm thấy như vậy, lúc hắn xách cổ nó lên thì con Tiểu Bạch Hồ không hề có nửa phần phản ứng: “Này này, đừng nói tới qua tại ta Ma biến gầm lên một tiếng mà nó theo tới đây chứ?”

“Có thể là như vậy a. Người thử ôm nó xem.”

Chu Duy Thanh y lời ôm lấy con Tiểu Bạch Hồ vào lòng, quả nhiên, nó không hề phản đối mà trái lại còn cọ cọ vào ngực của hắn rồi thoải mái khoanh chân nhắm mắt nằm xuống.

Khẽ vuốt ve con Tiểu Bạch Hồ tinh quái này, trong lòng Chu Duy Thanh cũng cảm thấy buồn cười. Thật ra hắn cũng rất thích con hồ này. Với hắn động vật chỉ có hai loại đáng gọi là đẹp, một là ngựa, một thì là hồ. Hắn thích Ngựa vì dáng vẻ trắng kiêu và những đường cong hoàn mỹ. Mà ở Hồ ngoài hoa văn huyền lệ mềm mại ra thì còn bật lên khí phách bá đạo nhưng đầy ung dung tự tại của Thú Trung chi Vương.

Hắn chưa từng sờ qua da cạp trưởng thành, song cũng biết được con Tiểu Bạch Hồ này khác hẳn đồng loại. Da cạp thường tuy hoa văn cũng vẫn vẹn sắc sỡ, nhưng không thể mềm mại như vậy. Trong khi đó hắn vuốt ve Tiểu Bạch Hồ mà cảm giác như đang vuốt một tấm lụa vậy, thoải mái vô cùng. Toàn thân nhu nhuyễn vô cốt, cái đầu tuy không lớn nhưng đụng vào chỗ nào cũng nghe êm ái mỡ màng khôn tả.

Chu Duy Thanh bỗng lật ngửa Tiểu Bạch hồ lên rồi bật cười thật quái dị: “Hắc hắc hắc, có khi nó là cạp cái đây, xem này Băng Nhi, hai cái núm nhỏ nhô lên chắc về sau sẽ cho rất nhiều sữa đây nha!”

Thượng Quan Băng Nhi đỏ bừng mặt, cung tay lại gõ gõ lên đầu hắn, “Người đó nha! Trong đầu toàn là những thứ hắc ám! Cấm không được khi dễ nó.”

Tiểu Bạch hồ cũng rất uất ức, ô ô kêu gào, cố gắng lật người lại, há miệng cắn một phát vào tay Chu Duy Thanh, nhưng kì lạ là một miếng da cũng không trầy xước nữa.

Chu Duy Thanh ha ha cười: “Người xem kìa, nó còn biết xấu hổ nữa nha, tiểu gia hỏa này thú vị thật a.”

“Người trước mắt lo tìm cách trở về quân doanh đi. Không lẽ cứ bộ dạng lưu manh vậy mà trở về sao?” Thượng Quan Băng Nhi tức giận.

“Ách...” Chu Duy Thanh lúng túng gãi gãi đầu, đột nhiên hai mắt sáng ngời, dường như đã có chủ ý.

Lúc bọn họ lặng lẽ trở về doanh địa, Chu Duy Thanh của chúng ta đã trở lại là một thân binh quân phục chỉnh tề, chỉ khổ cho tên lính trạm gác ngằm nào đó hôm nay sẽ trần truồng tắm mưa rồi.

Tìm một lúc mới thấy doanh trưởng của mình. hai người họ mới có thể thở phào nhẹ nhõm, Thượng Quan Băng Nhi nhân thân có chút phức tạp nhìn Chu Duy Thanh nói: “Tiểu Béo à, cảm ơn người!”

Chu Duy Thanh chần chờ chốc lát mới khe khẽ thở dài: “Băng Nhi, thật có lời muốn nói với người, người đó, không những thiên tính thiện lương mà còn là một nữ hài tử nữa, đúng ra không nên tòng quân. Quân

nhân vốn thiết huyết vô tình, căn bản người không tài nào làm được đâu. Tốt nhất người hãy từ chức doanh trưởng đi, rồi sau này tìm cơ hội mà rời khỏi quân doanh mới được.

Thượng Quan Bằng Nhi ngăn người, rồi nhìn hấn: “Vậy còn người thì sao?”

“Đương nhiên là người đi đâu ta theo đó rồi!” Chu Duy Thanh lập tức vỗ vỗ ngực.

“Ai cần người đi theo chứ” Thượng Quan Bằng Nhi gắt khẽ một tiếng, nhưng ngữ khí lại thật ôn nhu, mơ hồ còn có vài phần thích thú vui mừng. Đôi mắt mỹ lệ mà nũng nịu mở to nhìn đắm đắm vào Chu Duy Thanh.

“Ta cảm thấy thiên lực có chỗ không ổn, cần phải về doanh tu luyện. Còn về sau này...” Thượng Quan Bằng Nhi do dự rồi nói: “Chờ bên quân bộ ra mệnh lệnh lại rồi hãy nói tiếp đi” Lời vừa dứt thì thân hình của nàng cũng lóe lên mà chui tọt vào bên trong trường bông.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, ôm Tiểu Bạch Hổ vô cùng đắc ý rồi cũng bước về phía doanh trưởng của mình, trong lòng thâm nghĩ, lão bà của ta ơi, xem nàng chạy đâu cho thoát. Hung hăng nhảy vào trong thùng tắm khóa nước lên kỳ cọ những vết bẩn trên người, hấn nhin không được, vừa nhìn hình ảnh phản chiếu trên mặt nước mà vừa dương dương tự đắc: “Chu Duy Thanh, người thật là càng ngày con mị nó càng đẹp trai nha. Oa há há há.”

Hấn cũng không có biết, Tiểu Bạch Hổ bị hấn bỏ sang một bên, giờ thập phần nhân tính mà giờ hổ thảo che lấy song mục, nhãn châu xoay tròn trợn ngược, lộ ra tròng mắt trắng dã.

.....

Lúc này, tại nơi Thiên Lang Vương và đàn Thảo Nguyên Thiên Lang táng thân.

Hai bóng trắng như u linh không gọi mà tới, lặng yên xuất hiện. Thân ảnh dần dần rõ rệt là hai gã trung niên toàn thân bạch y, tóc bạc trắng xóa, trong đôi mắt lam nhạt lóe lên từng ánh âm đạm. Trên người phát tán ra những cỗ uy áp trùng trùng.

Gã bên trái cau mày nghi hoặc: “Khí tức của điện hạ đến đây là biến mất. Sao có thể như thế được?”

Gã bạch y bên phải nhìn một chút những xác thiên lang xung quanh mà kinh hãi, “Lẽ nào chạy tới đây đã bị những thiên thú này tấn công mà chết. Trừ khi điện hạ đã chết, nếu không với Tuyệt Thần Cẩm Tri đại pháp đã có thể phát hiện ra khí tức của y mới đúng.”

Gã bên trái thần thái trầm trọng: “Chớ có nói lung tung. Dù điện hạ dù có suy nhược xuống Hóa Hình Kỳ cũng không đến phiên những... thiên thú thấp kém này tổn hại. Chỉ cần phóng ra khí tức cũng đủ dọa chết mấy con thú này. Lão nhị, người đến kiểm tra xem tại sao bọn thú hạ đẳng này tử vong đi.

“Được...”

Một lát sau, hấn đã trở lại, nhãn thần lộ vẻ kinh nghi bất định, do dự nói: “Tà khí cực mạnh, lũ sói này chết cũng đã hơn bốn thời thân, nhưng tà khí trên người vẫn như trước ngưng tụ không tán. Đáng sợ là trên người chúng không còn một ba động nào của Thiên lực, toàn bộ giống như bị hút khô kiệt đi. Nơi này nhất định đã xuất hiện một loại thiên thú rất cường đại, có thể đó là Thiên Tà thú. Đại ca, ta hiểu rồi, có thể điện hạ đang ở cùng Tà thú này, Tà khí của nó đã lấn áp linh khí trên người điện hạ, mà che đi khí tức của y, khiến cho chúng ta không thể nhận ra dấu vết. Đại ca, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

93. Chương 24: Bạch Sắc Tiểu Lão Hổ (3)

Bạch y nhân phía bên phải vẻ mặt cười khổ nói: “Đại ca chúng ta đây làm sao bây giờ? Bệ hạ không biết có giận chó đánh mèo với chúng ta không?”

Bạch y nhân bên trái hừ lạnh một tiếng, “Nói bậy bạ gì đó? Bệ hạ chính là một thể hệ Tuyệt Thần Vương, vô cùng cơ trí, như thế nào tùy ý giận chó đánh mèo. Đi thôi, chúng ta về trước Tuyệt Thần sơn hướng bệ hạ bẩm báo rồi tính sau.” Vừa nói hai tay ống tay áo của hấn hướng chung quanh vung lên, nhãn nhạt bạch quang chợt lóe rồi biến mất.

Bạch quang lóe ra, u linh quang ảnh chợt lóe rồi biến mất, hai gã Bạch y nhân đã biến mất tại chỗ, mà lang thi trên mặt đất không ngờ đã biến thành một khối băng, ngay sau đó, mấy cái khối băng này đã lặng yên phá vỡ , hóa thành bột phấn biến mất không thấy, liên một chút dấu vết đều không có lưu lại.

...

Chu Duy Thanh rửa sạch thân thể, đánh rắm trong trướng bông rồi duỗi lưng một cái, cúi đầu nhìn về phía nơi nào đó, tức giận nói: “Tiện nghi cũng cho người chiêm, ta còn chưa từng được hôn Băng Nhi. Hừ hừ. Ngủ.” Vất vả một đêm, tuy rằng lúc này Bát Tử Thần Công đệ nhất thiên đã hoàn thành làm hấn dư thừa thiên lực, Thần toàn khí chân, nhưng tinh thần lại thập phần mệt mỏi. Cứ trần truồng như vậy chui vào chăn ngủ.

“Vật nhỏ, người che mắt lại làm gì? Dáng người bốn thiếu gia hoàn mỹ như vậy người không ngờ lại nhìn như không thấy?” Chu Duy Thanh vừa chui vào chăn đã phát hiện, Tiểu Bạch hổ ghé vào gối đầu bên cạnh hấn, hai hổ trảo khéo léo che hai mắt của mình, nhất thời tức giận đánh nó một cái. Những thói quen đáng khinh của hấn trước mặt Thượng Quan Băng Nhi đã thu liễm rất nhiều, nay tại bên trong lều trại của mình mình tự nhiên là không phải cố kỵ điều gì.

Lay mở Tiểu Bạch Hổ hổ trảo, một thanh đã đem tiểu gia hỏa ném tới phía dưới giường, sau đó duỗi đùi ra gác lên mặt Tiểu Bạch Hổ.

“Ô ô, ô ô.” Tiểu Bạch hổ kêu cực kỳ phẫn nộ, liều mạng giãy dụa, ý đồ chui ra khỏi chân Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh đùi giật giật, cọ cọ trên người Tiểu Bạch hổ, “Rất mềm mại, rất thoải mái thôi. Động cái gì động? Bị ca đề nặng là vinh hạnh của người. Chờ người sau này lớn lên, tự trở thành tọa kỵ của ta là tốt, cười bạch hổ nhìn rất uy phong , hắc hắc.”

Vừa nói, hấn đã nhắm hai mắt lại, mơ mơ màng màng đã ngủ.

Tiểu Bạch hổ thật vất vả mới từ dưới chân hấn chui ra, dùng sức lắc lắc cái đầu nhỏ tròn vo, một đôi mắt màu xanh trong vắt tràn ngập cảm xúc phẫn nộ, hướng tới Chu Duy Thanh nhe răng khoe miệng , chẳng qua cuối cùng cũng không có hành động gì thực tế. Tránh đi đùi phải của Chu Duy Thanh, di chuyển thân thể nhỏ nhắn mềm mại của mình về phía trước, tựa vào trong lòngngực cái tên vô sỉ đáng khinh kia nhắm hai mắt lại.

Làm thân binh của đã gần như chính thức từ chức doanh trưởng Thượng Quan Băng Nhi, thật đúng là không ai đến quấy rầy Chu Duy Thanh. Tiêu Như Sát trở thành doanh trưởng tạm quyền, hơn nữa tân binh gia nhập, năng cũng có việc bắt diệc nhac hồ.

Thăng đến chạng vạng tối, Chu Duy Thanh mới tỉnh lại vì đói, hấn vừa tỉnh lại, Tiểu Bạch hổ cũng đồng thời tỉnh dậy, Chu Duy Thanh mặc xong quần áo, hấn đã lập tức chạy tới dùng tiểu móng vuốt cào vào ống quần Chu Duy Thanh.

“Vật nhỏ, người cũng đói bụng đi sao? Đi, ca mang người đi ăn cơm.” Vừa nói, hấn nắm Tiểu Bạch hổ nhét vào bên trong tiểu đội trưởng quân trang bì giáp chính mình đi ra ngoài.

Trừ phi là tình huống quân nhu khan hiếm, trong quân doanh tuyệt đối là được ăn no , Chu Duy Thanh chạy đến căn tin ăn một bữa, nhưng làm hấn ngoài ý muốn chính là, bất luận hấn cầm cái gì cấp Tiểu Bạch hổ ăn, tiểu gia hỏa này cũng không chịu, hơn nữa xem ánh mắt của nó, bộ dáng còn rất là khinh thường, ngay cả 1 chút thịt mà Chu Duy Thanh thật vất vả tìm ra đưa cho hấn, hấn cũng không thèm nhìn.

“Không ngờ, người còn rất kiêu ngạo a! Không ăn đánh đồ, cho người đói chết. Hừ hừ.”

Trở lại trở lại lều trại chính mình, Chu Duy Thanh vốn định ném Tiểu Bạch hổ lên giường, nhưng tiểu gia hỏa này lại nói cái gì cũng không chịu, gắt gao cắn vạt áo hấn, không ở trong lòng ngực hấn không được.

“Vật nhỏ, người thực sự có tư chất làm lò sưởi a! Đúng rồi, người đã theo ta, kia ca cho người lên cái tên tốt lắm. Nhìn người này lớn nhỏ, không có một chút lông hổ bộ dáng, quả thực giống chính Tiểu Miêu, tròn vo, thịt hồ hồ , về sau của người tên đã kêu phi miêu .”

“Ô ô, ô ô...” Tiểu Bạch hổ phẫn nộ, không cam lòng kêu, tiểu móng vuốt cào lên ngực Chu Duy Thanh.

“Kháng nghị không có hiệu quả, còn cào ta, ta sẽ đánh mông nhỏ của ngươi.” Vừa nói, Chu Duy Thanh còn rất là đáng khinh ghét nhéo mông mập của Tiểu Bạch hổ, nhéo một thanh, đắc ý dào dạt kêu lên: “Phì miêu.”

Tiểu Bạch hổ uốn éo đầu, không để ý tới hắn.

“Ca gọi, bảo ngươi, ngươi như thế nào không đáp ứng? Không đáp ứng đúng không. Hảo, ca tụt giúp ngươi hảo hảo kiểm tra kiểm tra thân thể. Hắc hắc.” Vừa nói, hắn vạch chân sau Tiểu Bạch hổ ra. (“thằng này có xu hướng animal sex à =.=”)

“Ồ ô, ô ô...”

Chu Duy Thanh vẻ mặt cười xấu xa, nói: “Ca lại cho ngươi 1 lần cơ hội, phì miêu.”

“Ồ...” Tiểu Bạch hổ vô cùng ủy khuất, mang theo vài phần nước mắt đáp ứng một tiếng.

“Này còn không sai biệt lắm, về sau tên này chính là danh hiệu của ngươi cả đời. Ca muốn luyện công, không được quấy rầy ca, ngươi tiếp tục ngủ đi.”

Vừa nói, Chu Duy Thanh lấy ra bản Bất Tử Thần Công của hắn.

Toàn bộ năm tử huyệt của Bất Tử Thần Công phần đầu tiên đã tu luyện thành công, tự nhiên phải tiếp tục tu luyện phần sau, Chu Duy Thanh trực tiếp giở tới trang cuối cùng của tầng thứ nhất.

“A, đây là cái gì?” tại lúc Chu Duy Thanh đang cẩn thận xem xét trang cuối cùng của tầng thứ nhất thì phát hiện, tại phía dưới cùng có một hàng chữ nhỏ. Trước kia hắn chủ yếu là cười ngửa xem hoa, nên vẫn chưa chú ý tới.

Chỉ thấy hàng chữ nhỏ đó viết: “Nếu như đã hoàn thành tu luyện năm huyệt đệ nhất thiên, có thể áp bàn tay lên trang giấy, chậm rãi phát thiên lực từ Huyệt thái nguyên ra.”

Đây là muốn làm gì? Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng Chu Duy Thanh vẫn làm theo ghi chú trong sách.

Vị trí Huyệt Thái Nguyên là ở tay cổ tay cùng bàn tay, thiên lực phát ra, chậm rãi rót vào bên trong tấm da dê. Thời điểm mới bắt đầu, Chu Duy Thanh còn không có cảm giác gì nhiều lắm, nhưng rất nhanh đã tụt phát hiện không đúng, trang da dê có chút dấu hiệu trượt ra, hắn vội vàng nhắc tay lên, nhẹ nhàng vãn về, nhất thời, vốn một tờ không ngờ biến thành hai trang. Nói cách khác, ở giữa Bất Tử Thần Công tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai, lại nhiều ra một tờ.

Chu Duy Thanh vội vàng tập trung tinh thần nhìn lại, chỉ thấy viết trên tờ đó:

Trên dưới chi tử huyệt quán thông, Ngũ song huyệt cùng thiên địa tương ứng, thiên địa tinh hoa vì đó câu thông, nhân thể có thể cải thiện. Thoát thai hoá cốt đã thành. Ngũ huyệt lốc xoáy bao phủ toàn thân, tự nhiên hộ thể, ngộ ngoại lực mà ngăn chặn, ẩn với da thịt. Danh chi vì Bất Tử Thần Cương.*

*: Tử huyệt trên tay chân quán thông, song ngũ huyệt cùng thiên địa tương ứng. tinh hoa thiên địa vì đó cùng câu thông, thể chất con người có thể cải thiện, thoát thai hoá cốt thành công. Khí xoáy năm tử huyệt bao phủ toàn thân, có thể tự động hộ thể, ngăn chặn ngoại lực, ẩn vào da thịt, Hướng đến Bất Tử Thần Cương.

94. Chương 24: Bạch Sắc Tiểu Lão Hổ (4)

Nhìn hết phần ghi lại trên tấm da dê, Chu Duy Thanh sửng sốt nửa ngày, mới mắng ra một câu: “Trời ạ! Con mẹ nó, ngươi vương bát đản tu luyện đến huyệt thứ mười một đã chết không phải muốn hại người sao? Bên trong quy tắc chung như thế nào lại không viết rõ ràng là cái này không thể gián đoạn? Cái gì mà chó má Bất Tử Thần Cương thật sự là rắm chó không kêu. Chính mình cũng chưa luyện thành, vẫn còn ghi lại hại người sao. Quả thực chính là cái não tàn.” Kỳ thật hắn cũng đổ oan cho người sáng tạo Bất Tử Thần Công, quy tắc chung tuy rằng chưa nói “luyện thì không có thể dừng” nhưng là nói qua ” không phải ôm tâm tư nhất định phải chết thì không thể luyện”. Trên thực tế trong lòng Chu Duy Thanh cũng sợ hãi. Hắn sợ dĩ có thể thành công quán thông năm huyệt cũng không phải bởi vì thiên phú bản thân cao mà hoàn toàn

là nhờ cái hắc châu kia bảo hộ cho hắn. Trời biết cái hắc châu này còn có thể bảo hộ bao lâu. Hơn nữa, sự thống khổ trong lúc thông huyết cũng làm hắn sợ hãi.

Sau một hồi bực tức, Chu Duy Thanh quyết định thử xem này cái gọi là Bất Tử Thần Cương có tác dụng gì. Cẩn thận lấy mũi tên thật đâm vào tay mình, dần dần sức cứ tăng lên một chút một, nhất thời tình huống kỳ dị xuất hiện.

Thời điểm mới vừa bắt đầu, còn không có cảm giác rõ ràng, nhưng khi hắn tăng lực, Chu Duy Thanh phát hiện, khí xoáy tụ tại năm đại tử huyết đã được khơi thông trong cơ thể mình đột nhiên gia tốc vận chuyển, bên ngoài làn da của mình lại xuất hiện một tầng khí lưu, khi dùng lực đâm mũi tên vào tay không ngờ lại bị dòng khí ngăn cản đẩy trượt sang bên cạnh, mà hắn một chút cảm giác đều không có. “Quả nhiên có điểm chỗ tốt. Chính là không biết có thể chịu được bao nhiêu lực.”

Lúc này, hắn không tu luyện, chỉ thử nghiệm cường độ của Bất Tử Thần Cương. Trải qua thí nghiệm không ngừng, Chu Duy Thanh phát hiện cường độ của Bất Tử Thần Cương này đúng là không kém, hơn nữa cùng lực lượng Thiên lực của hắn có quan hệ, thừa nhận công kích càng lớn, Thiên lực tiêu hao cũng lại càng lớn, mà một khi công kích vượt qua một phạm trù nhất định, cái Bất Tử Thần Cương này cũng có thể triệt tiêu một bộ phận lực công kích.

Ước chừng là khi lực lượng công kích hắn vượt qua ba phần thiên lực của hắn. Hơn nữa khi thiên lực tiêu hao vượt qua 1 nửa, hiệu quả của Bất Tử Thần Cương cũng tiêu thất. Sau khi vắt vả cả đêm, Chu Duy Thanh tổng kết ra một câu: “Mẹ nó như thế nào cái gì cũng thiên lực...”

Chẳng qua, làm hắn vui mừng chính là: Bất tử thần công tăng thứ nhất hoàn thành, tốc độ năm đại tử huyết hấp thu tinh hoa thiên địa bổ sung thiên lực của hắn so với trước kia tăng cường gấp đôi. Cái này khiến cho năng lực chiến đấu của hắn kéo dài cũng theo đó mà tăng cường không ít. “Tiểu Béo, Tiểu Béo.” Mới tờ mờ sáng, thanh âm của Thượng Quan Băng Nhi đã vang lên dồn dập.

Ngay sau đó, nàng đã từ bên ngoài vén màn cửa chui vào, nhưng cũng ngay lập tức khuôn mặt đỏ bừng cười tươi chạy nhanh ra ngoài. “Chu Tiểu Béo, người đứng là đồ điên ở trường, nhanh mặc quần áo vào đi.”, âm thanh của Thượng Quan Băng Nhi tuy là xấu hổ nhưng lại vẫn bao hàm ý tứ vui mừng nồng đậm.

Chu Duy Thanh trầm nghĩ trong lòng: “Quá oan uổng a! Trần trường đi ngủ là thói quen sống của ta, như thế nào lại thành đồ điên cõi trường?” Nhanh chóng mặc quần áo, cài lại thắt lưng “Ta mặc xong rồi, vào đi.” Vừa nói xong, hắn cúi đầu nhìn thấy Tiểu Bạch hổ đang ngủ say trên giường. Hai chân trước của Tiểu gia hỏa này ôm lấy cái đầu, để lộ ra cái mõng nhỏ vểnh lên, bộ dáng thật là đáng yêu. Chu Duy Thanh cười hắc hắc, vỗ mõng Tiểu Bạch hổ một cái.

“Ngao” Tiểu Bạch hổ nhất thời tỉnh lại, chứng kiến vẻ mặt cười xấu xa của Chu Duy Thanh tự nhiên hiểu được chuyện gì đã xảy ra, nhất thời khiến nó tức giận kêu “ô, ô, ô”.

“Phì Miêu, cái mõng nhỏ của ngươi xúc cảm thật không tệ, không được ngủ nướng.” Nói xong Chu Duy Thanh nhét Tiểu Bạch hổ vào lòng ngực. Nói cũng kỳ quái, Tiểu Bạch hổ chỉ cần vừa vào trong lòng ngực của hắn, lập tức trở nên an tĩnh. Lúc này Thượng Quan Băng Nhi đi vào trường, khuôn mặt tươi cười vẫn còn đỏ bừng, làm người khác nhìn vào nhìn không được lại muốn cắn một cái.

“Tiểu Béo chết tiệt, ngươi lại khi dễ tiểu gia hỏa này có phải không?” Thượng Quan Băng Nhi tức giận nói. Không đợi Chu Duy Thanh mở miệng, Tiểu Bạch hổ trong lòng ngực hắn đã hướng tới Thượng Quan Băng Nhi liên tục gật đầu, bộ dáng nước mắt lưng tròng lại khiến người triu mến. “Lại tỷ tỷ ôm một cái.”, Thượng Quan Băng Nhi rất muốn ôm hắn, nhưng là, Tiểu Bạch Hổ nói cái gì cũng không chịu, kiên quyết ôm lấy ngực Chu Duy Thanh, còn cắn vào áo hắn.

Thượng Quan Băng Nhi không khỏi chán nản, “Vật nhỏ này, hắn khi dễ ngươi như vậy ngươi còn muốn ôm.”

“Ô ô...”, Tiểu Bạch hổ nhô đầu ra liếc Thượng Quan Băng Nhi, rồi lại vùi đầu vào lòng ngực Chu Duy Thanh. Chu Duy Thanh rất là đắc ý, “Băng nhi, thấy không, mị lực của bản thiếu gia nhân thú cũng bị mê hoặc. Hắc hắc.” Thượng Quan Băng Nhi tức giận hừ một tiếng. nàng là thật rất thích con Tiểu Bạch hổ này nhưng cũng không có biện pháp.

“Tiểu Béo, tu vi thiên lực của ta tăng lên.” Thượng Quan Băng Nhi nhớ lại mục đích tìm đến Chu Tiểu Béo, nhất thời vẻ mặt vui vẻ nói. Chu Duy Thanh lập tức tiếp lời nói: “Thiên lực tăng lên là chuyện tốt a! Không hổ là đệ nhất thiên tài mỹ nữ của Thiên Cung để quốc chúng ta, cùng ta, đệ nhất thiên tài đại soái ca quả thực chính là tuyệt phối.”

Thượng Quan Băng Nhi đưa tay nắm trên véo mặt hắn “Ngươi da mặt thật dày.” Đang nắm thì nàng mới ý thức được động tác của mình tựa hồ có chút quá mức thân thiết, cười đỏ bừng mặt vội vàng buông lỏng tay ra. Nhưng ai ngờ gia hỏa này lại nắm tay áp vào mặt bên kia luôn “Băng nhi, cũng xoa bóp bên này, để hai bên cân bằng.”

“Phi. Đừng náo loạn, người ta nói với người chuyện nghiêm túc. Thiên lực của ta trực tiếp từ đệ bát trọng tăng lên tới đệ thập trọng.” Thượng Quan Băng Nhi nói ra nhất thời khiến Chu Duy Thanh hoảng sợ. Chu Duy Thanh giật mình nói: “Một lần tăng lên hai trọng? Băng nhi, ngươi không phải thiên tài, đơn giản chính là quái tài.”

Thượng Quan Băng Nhi lắc lắc đầu, nói: “Đây đều là bởi vì ngươi. Ngày đó, thời điểm ta muốn giúp người che lại huyết Dũng Tuyền, từ trong cơ thể ngươi lại phóng ra đại lượng lớn Phong hệ Thiên lực rót vào trong cơ thể ta, sau đó ta đã hôn mê. Sau khi trở về, tới lúc tu luyện ta mới phát hiện Thiên lực của mình đã gia tăng rất nhiều, tuy rằng vẫn chưa ổn định nhưng ta có thể khẳng định tu vi thiên lực của ta đã đột phá đến đệ thập trọng. Tiểu Béo, đây đều là công lao của kỹ năng thôn phệ kia của ngươi.”

Chu Duy Thanh cười khổ nói: “Đừng nói nữa, cái kỹ năng thôn phệ kia sử dụng không có gì tốt. Hôm đó thôn phệ năng lượng của Thảo Nguyên Thiên Lang nhiều lắm, suýt nữa làm cơ thể của ta nổ tung, căn bản là hấp thu không được nhiều như vậy. Hơn nữa, đêm qua ta đã thử lại, trong tình huống bình thường, kỹ năng thôn phệ này căn bản là không dùng được. Nói cách khác, rất có thể là chỉ tại thời điểm bị tà ma biến mới có thể sử dụng kỹ năng thôn phệ này. Mà ở thời điểm tà ma biến, ta lại không thể khống chế chính mình, kỹ năng này không yếu. Nhưng khiến ta tức chết là, nếu nhờ thôn phệ quá nhiều, tới khi kết thúc tà ma biến, cơ thể của ta chẳng phải là chống đỡ không được mà nổ tung sao? Hơn nữa, trời biết khi nào thì mới lại xuất hiện tà ma biến.”

“Kỹ năng này lại không thể khống chế.” Thượng Quan Băng Nhi trầm tư một lát rồi nói: “Tiểu Béo, ta nghĩ thấy kỳ thật đây là chuyện tốt.” “Chuyện tốt? Vì cái gì?” Chu Duy Thanh tò mò hỏi, đồng thời cũng lặng lẽ xích lại gần nàng, thân thể hai người đã sắp chạm nhau.

Trong lòng Thượng Quan Băng Nhi lúc này đều nghĩ tới tu luyện, cũng không có chú ý tới động tác của Chu Duy Thanh, nói: “Ông trời rất là công bằng. Sau khi ngươi chiếm được cái Hắc châu nghịch thiên kia kỳ thật cũng đã bị đủ loại chế ước, nếu không phải vận khí tốt, kỳ thật ngươi đã chết rồi. Bản Bất Tử Thần Công của ngươi cũng vậy, tác dụng cường đại luôn luôn kèm theo nguy cơ cường đại. Theo như ta đọc sách, hiệu quả tà ma biến so với tà ma biến của ngươi, ta thấy không quá giống nhau. Bởi vì, tất cả ví dụ tà ma biến trong sách, không có cái nào có thể bảo trì thanh tỉnh giống như ngươi. Theo đạo lý mà nói, tại đoạn thời gian đó ngươi đáng lý phải trực tiếp giết ta. Hơn nữa căn bản không có khả năng tỉnh táo lại nhanh như vậy. Tối thiểu phải ngủ say vài ngày. Hơn nữa sau khi tà ma biến thường lệ sẽ bị suy yếu. Nhưng ngươi có suy yếu sao? Chẳng những không có, ngược lại Thiên lực lại đột phá, đạt tới Thiên tinh lực đệ ngũ trọng. Bởi vậy, ta nghĩ tà ma biến của ngươi không giống người thường, cũng không phải chỉ đơn giản là biến hóa, có lẽ là có thể khống chế?”

Nghe xong lời của nàng, Chu Duy Thanh không khỏi đột nhiên động tâm. Lúc ấy, hắn đã cảm nhận sâu sắc được chính mình ở trạng thái tà ma biến cường đại ra sao. Cường độ thân thể gia tăng ít nhất gấp ba, cảm giác cũng đồng dạng tăng cường gấp ba, tốc độ điều động các loại thuộc tính năng lực tăng cường gấp hai. Còn có thể sử dụng kỹ năng Thôn Phệ của Tà ác thuộc tính, nhanh chóng thôn phệ lực lượng địch nhân để chính mình tạm thời sử dụng. Không hề nghi ngờ, ở loại trạng thái này, nếu đối mặt thiên thú, bằng vào khí tức áp chế, hắn đã có thực lực khiêu chiến Tôn cấp thiên thú có tu vi Hạ vị. Nếu đối mặt ngự châu sư, cho dù đối phương cũng là Thiên châu sư, nếu Hai châu cấp bậc giống Thượng Quan Băng Nhi, chính mình cũng không sợ.

Thượng Quan Băng Nhi nói tiếp: “Ngươi hiện tại cũng nên nghĩ nhiều, thuận thế mà làm thôi. Cố gắng tu luyện Thiên lực mới là chính đạo. Trước mắt, lực lượng Hắc châu có lẽ vẫn có thể phụ trợ ngươi tu luyện Bất Tử Thần Công. Trọng yếu vẫn là tăng lên thiên lực. Lần này vận khí chúng ta tốt, mấy ngày nay ta

chuẩn bị tập trung tinh thần tu luyện, trước tiên củng cố lại hai trọng thiên lực vừa tăng lên rồi nói sau. Người cũng đã đột phá đến thứ năm trọng, cố gắng lên. Ta đi đây.” Chu Duy Thanh nói: “Nhanh như vậy đã đi a! Bằng nhi, người xem, ngày hôm qua ta cũng giúp người đi báo thù, có phải là thưởng cho ta một chút.” Thượng Quan Băng Nhi nghiêm mặt nhìn hắn, hỏi “Người muốn thưởng cho cái gì?”.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, ánh mắt rõ ràng trở nên thâm trầm, “Ôm một cái đi! Hôn nhẹ một cái đi! Cả hai đều được. Nếu có thể sờ sờ vậy thì càng tốt.”

95. Chương 25: Chu Đại Nguyên Soái Đến (1)

“Sao? Người đừng có giả vờ nữa.” Thượng Quan Băng Nhi vừa tức giận, vừa buồn cười nhìn hắn, trong đầu lại hiện lên đủ chuyện phát sinh lúc trước, ánh mắt của nàng cũng dần trở nên nhu hòa. Đột nhiên, chung quanh thân thể nàng thanh quang lóe ra. Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy hoa mắt, một cái thân thể mềm mại cũng đã dựa vào trong lòng ngực mình, nhẹ nhàng ôm mình một lần. Không đợi hắn phản ứng, trong nháy mắt thân thể ôn nhu mềm mại này đã hóa thành thanh quang tiêu thất. Chỉ có rèm cửa trướng bông từ từ rơi xuống. “Ha ha ha” Chu Duy Thanh đứng đó cười ngây ngô, cúi đầu nhìn Tiểu Bạch hổ trong lòng ngực nói: “Nhìn thấy không? Nàng ôm ta, nàng chủ động ôm ta. Lớn lên đẹp trai thật là có lợi!”

Tiểu Bạch hổ quay mặt xem thường, tựa hồ muốn nói: “Nhìn người chỉ có từng này tiền đồ. Sau cũng không để ý tới người nữa.”, tựa vào trong lòng ngực của hắn tiếp tục ngủ. Trong nháy mắt, nửa tháng đã trôi qua. Phía Khắc Lô Tây đế quốc cũng không có bởi vì bị đánh lên mà có hành động gì, song phương thám báo xung đột quy mô nhỏ cũng chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên phát sinh mà thôi.

Nửa tháng vừa rồi Thượng Quan Băng Nhi đóng cửa tu luyện, ngoại trừ một ngày ba bữa, cũng không chui ra khỏi trướng bông. Chu Duy Thanh cũng vui vẻ thanh nhàn tự quản bản thân tu luyện trong lều của mình. Ngoại trừ tu luyện thiên lực, thời gian còn lại hắn đều dành để nhớ lại ngày đó, lúc chiến đấu với đủ mọi thủ đoạn của đám Thảo Nguyên Thiên Lang đều dựa vào bản năng chiến đấu trong trạng thái tà ma biến, cũng nghĩ đến khả năng phối hợp giữa các kỹ năng đầu tiên của các loại thuộc tính của mình.

Bây giờ tốc độ khôi phục thiên lực của hắn đã nhanh hơn trước gấp đôi, mấy cái kỹ năng này đã có thể miễn cưỡng phối hợp thêm một chút. Chu Duy Thanh cảm thấy kỳ quái nhất chính là: nửa tháng qua, Tiểu Bạch hổ dĩ nhiên cái gì cũng không ăn. Ban đầu, hắn còn có chút lo lắng nhưng theo thời gian trôi qua, con vật nhỏ này vẫn sinh long hoạt hổ, tuyệt không uể oải một chút nào. Chu Duy Thanh từ trước đến nay cũng vô tư, nghĩ rằng đây là đặc tính của thiên thú nên không để ý nhiều.

“Tiểu Duy có ở nhà hay không?”. Bên ngoài trướng truyền đến thanh âm quen thuộc của Tiêu Như Sắt.

Trong thời gian tu luyện Chu Duy Thanh có thể chấm dứt tùy ý. Hơn nữa, sau khi nghiên cứu, hắn phát hiện ra chỉ cần toàn lực thúc dục năm đại tử huyết vận chuyển, tốc độ hấp thu thiên lực có thể đạt tới nhanh nhất. Bởi vậy, bất luận là nằm hay ngồi, hiệu quả đều giống nhau. Hắn lựa chọn dĩ nhiên là nằm. Đương nhiên, có đôi khi ngủ quên cũng khó tránh khỏi.

Nghe được âm thanh của Tiêu Như Sắt, hắn vội vàng đáp: “Như Sắt tỷ tỷ, ta ở trong. Người vào đi.” Tiêu Như Sắt một thân quân phục, tư thế oai hùng bình bưng từ bên ngoài đi vào, mấy ngày nay trong lúc Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi nhàn rỗi, nàng phải vội vàng chỉnh quân, huấn luyện tam doanh cùng Cung Tiễn tân binh để bổ sung thêm vào các doanh.

Chu Duy Thanh lúc này có thể từ trên người nàng rõ ràng cảm giác được một cỗ quân nhân uy nghiêm. “Ai da!” Chu Duy Thanh trộm nhìn thoáng qua vị trí miếng hộ tâm nơi ngực của Tiêu Như Sắt, không khỏi than nhẹ một tiếng. Tiêu Như Sắt sao không biết hắn trong lòng suy nghĩ cái gì, nhất thời nổi nóng “Tiểu Duy chết tiệt, người nhìn chỗ nào đó?” Chu Duy Thanh vẻ mặt mờ mịt nói: “Không có a! Ta xem chỗ nào cơ?” Mặt dày chính là thể mạnh của hắn. Tiêu Như Sắt hừ một tiếng “Tiểu tử thôi, theo ta nhanh. Ta còn phải đi gọi Thượng Quan Băng Nhi.” Chu Duy Thanh lười biếng nói: “Để làm gì vậy?” Tiêu Như Sắt thản sắc trên mặt nhất thời trở nên có chút quái dị, cười hắc hắc nói: “Người theo ta đi thì biết. Quân bộ có

lệnh về bổ nhiệm Thượng Quan Bằng Nhi truyền xuống, người muốn đi nghe một chút sao chứ? Tỷ mang người đi. Dù sao người cũng là Thượng Quan Bằng Nhi thân binh.”

Nghe nàng nói vậy, Chu Duy Thanh lập tức nổi lên hứng thú, mặc dù Thượng Quan Bằng Nhi làm gì, trước sau hẳn cũng biết. Nhưng đây là quân đội, sớm một chút biết được nàng được bổ nhiệm như thế nào là tốt nhất, cũng có thể sớm dự tính. Sau khi nhét Tiểu Bạch hồ vào bì giáp của mình, hắn theo nàng đi ra ngoài.

Tiêu Như Sắt lại tới lầu kêu ra Thượng Quan Bằng Nhi, sau đó tự mình đi trước mang theo hai người hướng tới lầu lớn của chủ soái đệ ngũ liên đội. Thượng Quan Bằng Nhi cúi đầu về phía trước đi, sắc mặt thoảng có vẻ tái nhợt. Chu Duy Thanh nhẹ nhàng dùng bả vai huých nàng một lần “Bằng nhi, người suy nghĩ cái gì thế?”, Thượng Quan Bằng Nhi than nhẹ một tiếng nói: “Bệ hạ cùng Đại soái tín nhiệm ta như vậy, cho ta làm doanh trưởng. Ta lại không có làm tốt, còn chủ động xin từ chức...”

Chu Duy Thanh nói công khai: “Đừng khổ sở. Đây cũng không phải lỗi của người. Rõ ràng là bọn họ phán đoán sai lầm. Lấy tính người ôn nhu thiện lương như vậy, vốn là không thích hợp cầm binh, không để người kiên trì tu luyện Thiên Châu Sư lại đưa người đến quân đội. Điều này làm sao có thể trách người được?”, Thượng Quan Bằng Nhi hoảng sợ, vội vã che miệng hắn, nhìn thoảng qua Tiêu Như Sắt đi ở phía trước “Tiểu Béo, đừng nói lung tung, bệ hạ cùng Chu đại soái cũng là người mà người có thể nhận xét sao? Huống chi, đây là ta không tốt.” Chu Duy Thanh thừa cơ bắt lấy tay nàng, cười hắc hắc nói: “Dù sao không quản bổ nhiệm là cái gì ta cũng đi theo người.” Tiêu Như Sắt đi ở phía trước quay đầu lại liếc mắt nhìn hai người, khóe miệng xuất hiện một tia cười. Thượng Quan Bằng Nhi bị động tác của Chu Duy Thanh làm cho hoảng sợ, “Đây chính là quân doanh a!” Vội vàng rút tay mình về, trừng mắt nhìn hắn “Người hiện tại là thân binh của ta, đừng làm bậy.”

Khi nói chuyện, bọn họ đã đi tới bên ngoài lầu chủ soái của năm liên đội. Đây là lần đầu Chu Duy Thanh đi vào quân trưởng loại cấp bậc này. Trưởng phòng cực lớn chỉ dùng da trâu chế thành, bên trong có khung tinh cương, bên trong đủ để chứa hơn trăm người nghị sự. Rèm cửa lầu vén lên hai phía, Tiêu Như Sắt dừng lại cước bộ, cao giọng nói:

“Tam doanh Tiêu Như Sắt, báo cáo.”

“ Tam doanh Thượng Quan Bằng Nhi, báo cáo.”

Nghe các nàng nói, Chu Duy Thanh nhìn trộm bên trong trưởng, vừa nhìn vào, nhất thời sợ tới mức hân hồn phi thiên ngoại. Chỉ thấy giữa lầu một người đang ngồi ngay ngắn, người này thân như thiết tháp, nhìn qua hơn năm mươi tuổi, da màu cổ đồng, dưới da thịt mơ hồ có quang mang lưu chuyển, mặt hình chữ quốc(), một đôi mắt hổ, mũi thẳng miệng vuông. Tuy là ngồi cũng có thể nhìn ra được thân hình khôi vĩ của hắn. Bên ngoài cơ thể rắn chắc mặc một thân trang phục hoàn toàn màu đen. Hai mắt sáng ngời có thần, bên trong sâu thẳm một đôi con ngươi màu đen tỏa ra quang mang sáng ngời. Gương mặt này, Chu Duy Thanh đã nhìn qua vô số lần, thật sự là quá nhiều. Đây không phải là lão ba vô cùng cường hãn, Thiên Cung đệ quốc đệ nhất cường giả Chu Thủy Ngưu đại nguyên soái của hắn thì là ai nữa chứ? Tại hai bên Chu đại nguyên soái, đội trưởng năm liên đội Cao Thăng cùng với phó liên đội trưởng Tiền Chiến Thiên đang đứng cung kính. Lúc này dáng vẻ hai người không giống như là Thống soái một cái sư đoàn cao cấp tướng lĩnh, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Vào đi.” Thanh âm hùng hậu của Chu đại nguyên soái vang lên. Lúc này trong lòng Chu Duy Thanh hồi hận nhìn trộm về phía Tiêu Như Sắt, thầm nghĩ trong lòng, “Như Sắt tỷ tỷ a, người đang định hại chết ta a, nếu mà lão ba bắt được ta, không chết cũng phải lột da ta a.” Tiểu tử này thập phần cơ trí, theo bản năng nhích sang bên cạnh, kéo thấp mũ trùm đầu, dự tính thối lui đến bên cạnh binh sĩ gác cửa. Như vậy, lão cha tự nhiên sẽ không chú ý đến hắn .

Tiêu Như Sắt chứng kiến tiểu tử này tại trộm nghĩ trong lòng: “Tiểu Duy, không phải tỷ tỷ không giúp người nhưng Chu thúc thúc chỉ một người con trai độc nhất là người, hắn nếu không tới thì thôi, hắn tới rồi ta làm sao mà không báo cho hắn được? Huống chi, lá gan của người cùng Thượng Quan Bằng Nhi quá lớn, dĩ nhiên dám đi đánh lén Khắc Lôi Tây quân doanh. Các người nghĩ thực là thiên y vô phùng sao? Một trong mười kho lương khổ lớn nhất của Khắc Lôi Tây quân doanh bị đốt. Một cái chuyện lớn như vậy, như thế nào có thể có thể lừa người khác được sao? Nguyên lai, cái trưởng phòng to lớn bị Phách Vương Lôi Bạo Tiên của Chu Duy Thanh bắn trúng ngày đó đúng là một trong mười kho lương thực lớn nhất Khắc Lôi Tây

quân doanh, chứa đựng số lượng lớn lương thực. Kết quả bị lời bạo dẫn lửa, một lần bị thiêu hủy hơn phân nửa. Bên này thám tử của Thiên Cung để quốc báo đã sớm truyền tin về. Chỉ cần điều tra đơn giản xem ngày đó vị Thiên Châu Sư nào của Thiên Cung để quốc ra ngoài là rõ ràng, Tiêu Như Sắt lại biết chuyện này cũng không phải một mình Thượng Quan Băng Nhi làm. Tiêu Như Sắt cùng Thượng Quan Băng Nhi nghe được Chu đại nguyên soái nói liền bước lên phía trước đi vào trường.

Lúc này Bên trong, Chu Duy Thanh cũng đã lặng lẽ thối lui đến bên cạnh binh sĩ canh gác ngoài cửa trường. Ngay khi hắn vừa mới nhẹ nhàng thở ra, chuẩn bị quay đầu trốn thì trong trường âm thanh của Chu đại nguyên soái mang theo vài phần tức giận đã lại vang lên, “Thằng nhóc con còn chưa chịu lùi vào? Chẳng lẽ còn chờ lão tử ra bắt ngươi sao?”.

Thân thể Chu Duy Thanh liền cứng đờ, lúc này mới hiểu được mình đã bị Như Sắt tỷ tỷ hoàn toàn bán đứng, trốn cũng không thoát. Trong tình huống lão cha gần trong gang tấc mà muốn chạy? Quả là si tâm mộng tưởng, hắn đành ủ rũ tiến vào trong trường. Tiêu Như Sắt tự nhiên là đã biết được những chuyện phát sinh nên cũng không tỏ vẻ gì. Thượng Quan Băng Nhi lấp bắp kinh hãi, nếu không phải ảnh hưởng của Chu đại nguyên soái quá lớn, hiện tại nàng đã nghĩ qua hỏi một chút chuyện này, vì cái gì Chu đại nguyên soái lại biết hắn. Chu đại nguyên soái không liếc nhìn Chu Duy Thanh lấy một cái, lạnh lùng nói: “Quý xuống một bên đi, đợi lão tử xử lý chính sự xong sẽ quay sang thu thập ngươi.”

Chu Duy Thanh buồn bực nhưng cũng không có biện pháp, đành phải đi đến một bên hướng tới lão ba quý rạp xuống đất, lấy mũ trùm đầu che lại vẻ mặt vạn phần đặc sắc của hắn. Ánh mắt Chu đại nguyên soái nhìn lại phía Thượng Quan Băng Nhi, nhất thời trở nên ôn hòa hơn rất nhiều “Băng nhi, nói đi, vì cái gì mà lại không muốn làm chức doanh trưởng này?”

Thượng Quan Băng Nhi cúi đầu nói: “Nguyên soái, Băng nhi tài sơ học thiển, chưa bao giờ chân chính học qua đạo cầm binh, không thể đảm nhiệm chức vụ doanh trưởng trọng yếu như vậy. Ta không sợ chết, thân là một quân nhân, nếu có thể chết trận sa trường, không thể nghi ngờ là kết cục tốt nhất. Nhưng là ta lại không thể nhìn đồng đội bởi vì sự chỉ huy bất tài của ta mà lại chết một cách vô ích như vậy. Cho nên, thỉnh Nguyên soái loại bỏ chức vụ doanh trưởng của ta đi, Tiêu đội trưởng so với ta tốt hơn nhiều.”

96. Chương 25: Chu Đại Nguyên Soái Đến (2)

Thượng Quan Băng Nhi mở miệng lắc đầu. Chu đại nguyên soái nói: “Bởi vì quân doanh là nơi tốt nhất để rèn luyện con người. Người nếu đã lựa chọn làm một quân nhân, như vậy hắn phải từ trong quân doanh mà bắt đầu. Chỉ có trải qua hết các sự tình trong quân doanh, chân chính nhìn thấy cảnh máu chảy đầu rơi, nhìn thấy sinh mệnh của các chiến sĩ mất đi tại trước mặt người, thì tương lai người mới có thể kiên định vững chắc phương hướng phấn đấu của mình. Lần này việc người từ chức ta đồng ý. Tuy nhiên tương lai không lâu sau khi người trở lại quân doanh vẫn sẽ phải đảm nhiệm chức doanh trưởng này. Khi đó, ta tin tưởng rằng người tuyệt không lại hường ta nói ra hai chữ từ chức.”

Nói xong lời này, Chu đại nguyên soái liền quay về chủ vị, ngồi xuống uy nghiêm trầm giọng nói: “Thượng Quan Băng Nhi nghe lệnh.”

Thượng Quan Băng Nhi quý xuống một gối, “Có thuộc hạ.”

Chu đại nguyên soái nói: “Chấp thuận cho Thượng Quan Băng Nhi từ đi chức vụ doanh trưởng của Liên đội năm Tam doanh, chức doanh trưởng do Tiêu Sắt tiếp nhận. Sáng sớm ngày mai lệnh cho Thượng Quan Băng Nhi phản hồi Thiên Cung thành để đi Thiên Cung doanh đưa tin.”

Nghe được ba chữ “Thiên Cung doanh”, Thượng Quan Băng Nhi thân thể rõ ràng run rẩy một lần, khi nàng ngẩng đầu nhìn Chu đại nguyên soái thì trong đôi mắt đẹp đã lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Chu đại nguyên soái ánh mắt đầy thâm ý nói: “Thiên Cung doanh càng là một nơi tốt để rèn luyện. Lần này người sẽ không có cơ hội lui lại. Rõ chứ?”.

Thượng Quan Băng Nhi trong mắt biểu lộ sự hưng phấn đến mức cuồng nhiệt, “Đa tạ Nguyên soái thành toàn, bất luận lần này phải trả giá bao nhiêu đi nữa ta cũng nhất định phải trở thành một thành viên của Thiên Cung doanh.”

Chu đại nguyên soái gật gật đầu nói: “Tốt, vậy thì người đi thu thập hành trang đi thôi, sáng mai lên đường.”

“Dạ!”, cung kính đáp ứng một tiếng, Thượng Quan Băng Nhi đứng lên liếc liếc mắt nhìn Chu Duy Thanh đang ngoan ngoãn quỳ bên cạnh một cái rồi mới cáo từ mà ra. Thượng Quan Băng Nhi vừa đi khỏi, sắc mặt Chu đại nguyên soái nhất thời liền trầm xuống hắc ám như đáy nồi hường Cao Thăng, Tiễn Chiến Thiên đứng ở hai bên nói: “Các người đi xuống trước đi. Không có lệnh của, bất luận kẻ nào cũng không được vào...”

Hai vị chính phó liên đội trưởng nói ra tại giới quân sự của Thiên Cung đế quốc cũng là cao tằng tướng lĩnh nhưng đối với mệnh lệnh của Chu đại nguyên soái lại không có nửa phần chần chờ, đồng thời cung kính đáp ứng một tiếng xoay người mà đi. Lúc này trong lều lớn của quân doanh chỉ còn lại ba người Chu đại nguyên soái, Chu Duy Thanh cùng Tiêu Sắt.

“Thằng nhãi con chết bầm, lăn tới đây...” Chu đại nguyên soái quát lên giận giữ.

“A...” Chu Duy Thanh lúc này mới đứng dậy, vẻ mặt buồn bực chậm chậm bước tới, lúc đi qua bên cạnh Tiêu Như Sắt còn vô cùng phần uất nhìn nàng một cái. Tiêu Như Sắt cũng bất đắc dĩ nhún nhún vai nói hộ hắn, “Tiểu Duy, trong quân đội biết mà không báo là tội lớn. Nếu Chu thúc thúc không tới thì cũng thôi đi, nhưng nếu người đã tới mà ta còn không chủ động báo ra thì vạn nhất người ở đây có xảy ra chuyện gì, về sau ta như thế nào đối mặt với thúc thúc?”

Chu Duy Thanh vừa muốn nói thêm, Chu đại nguyên soái cũng đã cực kỳ bực hân tung ra một cước chính diện đá hất bay ngược ra tới năm, sáu thước nằm lăn quay trên mặt đất. Tiêu Như Sắt giạt mình há hốc miệng, nàng tuy rằng cũng biết Chu đại nguyên soái tính tình táo bạo, nhưng vẫn không tưởng được ông ta đối với đứa con ruột cũng tàn nhẫn như vậy.

“Àn...?” Chu đại nguyên soái một cước đá bay Chu Duy Thanh xong, trong mắt lại toát ra một tia kinh ngạc. Bởi vì hắn phát hiện thời điểm một cước của mình tiếp xúc Chu Duy Thanh, trên người đứa con tựa hồ có một cổ lực lượng mềm mại lại cực kỳ dẻo dai giải trừ đi không ít lực lượng. Chu Duy Thanh đang nằm rạp trên mặt đất cũng đã giở trò cũ trào nước mắt khóc rống lên, “Phụ thân, con sai lầm rồi. Nói như thế nào con cũng là con ruột của người, xin ngài xem xét chút mặt mũi của mẹ mà giơ cao đánh khẽ a!”

Chu đại nguyên soái lạnh lùng nói: “Người còn biết đến mẹ người sao? Mẹ người cũng chút nữa bị người làm tức chết rồi. Đừng có giả bộ nằm lăn ra ăn vạ ở đây nữa, cút lại đây.” Chu Duy Thanh trước mặt lão cha cũng không dám giả vờ nữa, nghiêng người đi lên về mặt ủy khuất nhìn trộm lão cha đang mang mũ trùm đầu ngồi trên, bộ dáng kia quả thực tựa như kẻ gặp cảnh khốn cùng phối hợp với khuôn mặt hàm hậu của hắn làm Tiêu Như Sắt thấy cũng phải mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Như Sắt chứng kiến Chu đại nguyên soái giáo huấn Chu Duy Thanh, trong lòng nàng cũng âm thầm oán than cách lão tử này dạy dỗ con trai quả nhiên là rất có chừng mực, một cước nọ đá bay đi năm, sáu thước nhìn qua không nhẹ nhưng tiểu Duy lại vẫn như không có việc gì vậy.

“Lão cha ngài có thể hay không cho con một cơ hội giải thích a? Chuyện này thực không thể trách con a!” Chu Duy Thanh vừa nói, một bên lặng lẽ hướng Tiêu Như Sắt địa phương hướng nhích lại vài bước, lão cha này nếu lại định đánh hắn thì tốt nhất là bỏ chạy đến bên cạnh tỷ tỷ này đi. Chu đại nguyên soái chỉ chỉ mặt đất trước mặt, “Cút lại đây quỳ rồi nói...” Chu Duy Thanh nhăn mặt khổ sở nói: “Lão cha, ngài trước mặt Như Sắt tỷ tỷ dạy dỗ con cũng nên để lại cho con chút mặt mũi a!” Chu đại nguyên soái ánh mắt đảo nhanh, “Mặt mũi? Người còn muốn sĩ diện? Người tin hay không, lão tử đánh cho mặt mũi người đến mẹ người cũng nhận không nhận ra? Ta nói cho người biết, thằng nhóc, lão tử hiện tại một bụng sung sức lửa giận, người nếu nói không nên hồn cái nguyên do thì lão tử nhận mẹ người cũng không nhận biết người.”

Chu Duy Thanh cũng là bị đánh mãi thành quen, chỉ đành lại quỳ xuống trầm nghĩ trong lòng: “Đánh cho mẹ ta cũng không nhận biết ta, mẹ ta nhất định cùng người liều mạng.”

“Lão cha, sự tình là như vậy. Ngày đó con vốn định đi Tinh thần sâm lâm rửa mặt, ai biết lại đụng phải công chúa cũng đến đó tắm rửa. Đây thật sự là chuyện trùng hợp a! Để Phù Nhã điều ngoa kiêu ngạo kia cần bản không nghe con giải thích lấy một lời, còn dùng ý châu kỹ năng của nàng công kích con. Thiếu chút nữa đã khiến cho lão nhân gia ngài đoạn tử tuyệt tôn.”

“Vậy nên người trốn nhà?” Chu đại nguyên soái lạnh lùng nói, kỳ thật đối với tình huống lần nọ do Đế Phù Nhã thấy tình huống nghiêm trọng nên căn bản không dám giấu diếm chút nào khiến cho Chu đại nguyên soái cũng là biết rõ ràng, nếu không phải lỗi không thuộc về Chu Duy Thanh vừa rồi hẳn không chỉ là một cước như vậy mà theo tính tình của lão thì đã sớm đánh Chu Duy Thanh biến thành Chu Tiểu Béo luôn rồi, không, rất có thể phù lên thành luôn Chu Đại Mập ấy chứ.

Chu Duy Thanh ủy khuất nói: “Ta dám không trốn sao? Có trời mới biết Đế Phù Nhã kia trở về sẽ nói chuyện tình thành như thế nào. Khi ấy lấy lão nhân gia ngài tính tình mà nói, còn không chặt bég chân của ta ư? Vì tương lai của ngài nên đứa con này mới suy nghĩ rằng cái mạng nhỏ này nên lưu lại mới tốt, vì thế con quyết định ra ngoài xông xáo một phen. Nếu có thể có chút thành tựu, trở về cũng không phải là khiến ngài nở mày nở mặt sao? Vừa lúc gặp đợt chiêu binh ta liền tòng quân...” Nhìn lão cha bộ dáng hằn trong lòng sớm đã đoán được kiểu này Như Sắt tỷ tỷ vẫn chưa hoàn toàn bán hẳn, lão cha tựa hồ còn chưa biết chuyện lúc Thiên châu của hắn thức tỉnh nhi.

Nghe đứa con giải thích sắc mặt Chu đại nguyên soái cũng thoáng dịu đi vài phần, hắn cũng biết chính mình tính tình nóng nảy, quả thật nếu công chúa Đế Phù Nhã trở về cáo trạng ngược lại, chính mình khẳng định chắc chắn không tha cho tiểu tử này. “Kia người nói một chút xem người sau khi vào Tam doanh lại bày ra cái trò gì đây?”, Chu đại nguyên soái nhàn nhạt hỏi.

Không đợi Chu Duy Thanh mở miệng, Tiêu Như Sắt bên cạnh đã cướp lời nói: “Chu thúc thúc, tiểu Duy biểu hiện quả thật rất không tệ. Trong đại hội tân binh hắn đạt được là tân binh xuất sắc nhất. Hiện tại đã là hàm tiểu đội trưởng nhưng lại bị Thượng Quan doanh trưởng chỉ đích danh làm thân binh của nàng, lúc trước khi Thượng Quan doanh trưởng bị đánh lên chính hắn một tiền định càn khôn, cứu tính mệnh Thượng Quan doanh trưởng. Nếu luận công lao mà nói tiểu Duy làm trung đội trưởng cũng đủ rồi a.” Tiêu Như Sắt nói vậy rốt cục khiến Chu đại nguyên soái sắc mặt tương đối vui vẻ, ôn hòa nói: “Như Sắt, người không phải đang dát vàng lên mặt tiểu tử này đó chứ. Cái thứ năng lực mèo quào của hắn ta còn không biết hay sao, Bằng nhi mà còn cần hắn cứu nữa à?” Tiêu Như Sắt mỉm cười nói: “Chu thúc thúc, việc này để tiểu Duy tự mình nói cho ngài đi sao. Tin tưởng rằng ngài nhất định sẽ thập phần cao hứng. Kể từ cách biệt ba ngày đã phải nhìn với cặp mắt khác xưa, tiểu Duy hiện tại cũng không còn là tiểu Duy trước kia nữa a.”

“Ấn?”. Chu đại nguyên soái vẽ mặt nghi hoặc nhìn đứa con, hắn căn bản là không tưởng ra được phương hướng liên quan tới Thiên châu sư này nọ, tình huống thân thể của đứa con hắn vô cùng rõ ràng chính là cả đời đều không thể tu luyện thiên lực. Hắn cũng đã thử qua không biết bao nhiêu lần, lấy tu vi của hắn là trung vị Thiên Tông cũng không kết quả gì nên đã sớm không còn ôm hy vọng. “Nói, sao lại như vậy?” Chu đại nguyên soái lạnh lùng nhìn về phía đứa con.

Lần này Chu Duy Thanh được dịp ưỡn ngực nghển cổ làm dáng, trong lòng thầm nghĩ rốt cục có thể tại trước mặt lão cha hãnh diện rồi đây, cười hắc hắc nói: “Lão cha, con ngài hiện tại đã là một gã Thiên châu sư.” Vừa nói vừa vươn hai cánh tay, trong tay áo lộ ra hai cổ tay, thiên lực vừa động liền mang Thẻ châu loại Ngọc bích, Ý châu biến thạch Miêu nhân đồng thời xuất hiện lạng yên luân chuyển.

Chứng kiến Chu Duy Thanh bản mạng châu ở hai cổ tay, Chu đại nguyên soái đầu tiên là sửng sốt rồi nhanh chóng nghiêm mặt lại, sắc mặt một lần nữa trầm xuống giận dữ quát một tiếng: “Khốn kiếp...”

“A?” Chu Duy Thanh bị lão cha mắng, sửng sốt thầm nghĩ ta đã là Thiên châu sư như thế nào còn mắng ta.

“Thằng nhỏ khốn kiếp người dĩ nhiên dám giả mạo Thiên châu sư ý đồ lừa dối ta cho xong chuyện. Lại còn là lam lục (2 màu xanh, blue và green) Miêu nhân nữa chứ, mẹ kiếp giả mạo người cũng phải giả mạo cho giống một chút còn có thể khiến lão tử cao hứng một lúc a. Ta đánh chết người.” Vừa nói, Chu đại nguyên soái vừa từng bước tiến lại, một cái tát hướng đầu Chu Duy Thanh tát tới. Cũng khó trách hắn không tin nổi, lúc trước định kiến rằng đứa con không thể tu luyện thật sự là quá sâu sắc, cũng bởi vì chuyện này mà hắn đã thống khổ mười mấy năm nên căn bản là hắn nghĩ phải đi tra xét Chu Duy Thanh có hay không thiên lực mà phút chốc đã làm ra kết luận như vậy. Huống chi ban ngày hiện ra lam lục biến thạch Miêu nhân kỳ lạ như vậy, hắn căn bản là không nghĩ tới nổi biến thạch Miêu nhân. Cái tát phần nộ này dùng khí lực nhưng là không ít. Chẳng qua nói tới cùng vẫn là cha con ruột thịt, bàn tay tới nửa đường liền thoáng di động một lần, mục tiêu biến thành bả vai Chu Duy Thanh, bằng không một cái tát này nếu tát trên mặt Chu Duy Thanh nhân vật chính của chúng ta tất sẽ đổi tên thành Chu Móm.

“Ô ô ô...”. Một cái tiếng kêu phần nộ vang lên, từ trong áo giáp của Chu Duy Thanh chui ra một cái đầu trắng nhỏ, hướng tới Chu đại nguyên soái nhe răng gầm gừ. Mà Chu Duy Thanh lúc này cũng không ngoan ngoãn đứng im chịu trận như trước, chân phải dậm xuống đất, loáng một cái thân thể liền hướng về phía sau vọt ra mấy thước tránh khỏi một cái tát này của cha hắn.

97. Chương 25: Chu Đại Nguyên Soái Đến (3)

“Người còn dám chạy? A...” Chu đại nguyên soái tuy rằng một khắc vừa rồi lửa giận công tâm, nhưng tốc độ của đứa con lại làm hắn giật mình trầm nghĩ: “Chẳng lẽ, tiểu tử hư đồn này thật sự...?”

“Lão cha, người đường đường là trung vị Thiên Tông, không đến nỗi cả biến thạch Miêu nhân cũng không biết đó chứ?” Chu Duy Thanh một bên oan ức gào to một bên nâng tay phải lên, thiên lực vận chuyển, cùng với băng vụ lan tràn là Bá vương cung đã xuất hiện trong lòng bàn tay. Sự thật chứng minh hết thảy, Thể châu ngưng hình năng lực này chắc chắn không thể giả được.

Bá vương cung vừa xuất hiện không khí trong lều lớn trung quân nhất thời trở nên ngưng trọng hẳn lên, tinh khiết lực lượng Thể châu nồng đậm dao động hoàn toàn hấp dẫn chú ý của Chu đại nguyên soái. Chu đại nguyên soái ngơ ngác nhìn Bá vương cung trong tay thấy đứa con rồi đột nhiên làm ra một động tác khiến Chu Duy Thanh cùng Tiêu Như Sắt đều có chút dở khóc dở cười, lão nhân gia hắn không ngờ nâng lên hai tay dùng sức dụi dụi mắt.

“Thể châu ngưng hình!”, Chu Duy Thanh sợ lão tử của mình lại đánh hắn, vội chặn trước nói: “Đúng vậy! Đây là ta tẩm Thể châu thứ nhất ngưng hình năng lực, kêu là Bá vương cung có khoảng cách công kích một ngàn năm trăm thước thêm vào kỹ năng “Phá” còn có thể được khảm thêm Ý châu, sử dụng kỹ năng Dung Hợp Ý Thể”. Chu đại nguyên soái thân thể run rẩy rất một chút, sau đó hô hấp cũng rõ ràng biến dồn dập lên, “Duy Thanh, dùng công kích mạnh nhất của ngươi bắn ta một tiễn”. Thân là cung tiễn thủ, trên người Chu Duy Thanh đương nhiên cung tiễn luôn không rời thân, chẳng qua bảo hắn bắn chính cha mình sao, hắn cũng không có lá gan lớn như vậy, “Lão cha, chuyện này...”.

“Nói nhảm ít thôi, dụng toàn lực..., bằng không lão tử đánh ngươi.” Chu đại nguyên soái khiếp sợ ngậy người trong giây lát, đủ loại cảm xúc bất khả tư nghị trôi qua, lúc này trong ánh mắt hắn đã dần dần toát ra nét hưng phấn khó có thể ức chế. Chu Duy Thanh biết rõ tính tình cha mình tuyệt đối là nói một không hai, lập tức cũng không dám nói thêm gì nữa, ngưng thần tĩnh khí rút ra một cây vũ tiễn đặt lên dây Bá vương cung, hai tay dùng sức kéo cây cung như trăng tròn. Tay trái Ý châu vừa động, biến thạch Miêu nhân đã lặng yên được khảm tại Bá vương cung. Nhưng dù sao cũng máu chảy ruột mềm, tuy rằng nói là toàn lực công kích nhưng hắn cũng đem thuộc tính phụ trợ chuyển tới màu đen Âm thuộc tính mà không phải là khu vực lam sắc của Lôi thuộc tính có công kích mạnh nhất. Lúc này khoảng cách giữa Chu Duy Thanh với cha mình cũng chỉ khoảng mười thước, một khắc khi hắn gọi ra Bá vương cung kia Chu đại nguyên soái trên mặt cũng đã đầy vẻ kinh ngạc vẻ, lấy tu vi của hắn đương nhiên là cảm giác được Bá vương cung này của Chu Duy Thanh ẩn chứa bao nhiêu thiên lực.

“Lão cha, cẩn thận!”, dứt lời Chu Duy Thanh đã buông cung. Tiếng kêu to của hắn cùng tiếng dây cung nổ vang cơ hồ đồng thời vọng lại, lấy nhãn lực của Tiêu Như Sắt mà nàng cũng không thấy rõ một tiễn này đang bắn ra sao. Nhưng là ngay sau đó, trước mặt Chu đại nguyên soái đã xuất hiện một mũi tên màu đen. Còn Chu Duy Thanh cũng đang trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy trước mắt hiện lên một màn quỷ dị, mũi tên hắn dùng Bá vương cung bắn ra lúc này lại đình trệ tại trước mặt cha mình, hơn nữa hắn căn bản không hề cảm giác được cha mình có sử dụng kỹ năng gì cả. Phịch một tiếng rất nhỏ đánh gọn vang lên, mũi tên kia đã hóa thành tro bụi mà Hắc Ám Chi Xúc giấu ở trong đó cũng chỉ kịp vươn mười hai cánh tay đen dài không đủ nửa thước rất nhỏ lóe ra một lần rồi cũng biến mất theo. Nhìn qua giống như là một con bạch tuộc nho nhỏ tại Chu đại nguyên soái trước mặt giương nanh múa vuốt một lần rồi cúp đuôi chạy biến mất. Đối với năng lực Phá của Bá vương cung Chu Duy Thanh cực kỳ hiểu rõ, một mũi tên vừa rồi hắn cũng quả thật đã dụng toàn lực, thể nhưng lại vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới lão cha này của mình không ngờ đến cả bản mạng châu cũng chưa phóng xuất ra đã dễ dàng hóa giải mất. Đối với kẻ chưa

bao giờ chân chính hiểu rõ thực lực cha mình như hẳn lúc này cũng hiểu được trung vị Thiên Tông khủng bố ra sao.

Tiêu Như Sát đứng ở bên cạnh nhìn lại thoáng rõ ràng hơn một chút, nàng mơ hồ chứng kiến khi Chu Duy Thanh buông ra dây cung thì đồng thời Chu đại nguyên soái tựa hồ có nhẹ nhàng thổi ra một hơi.

Chu Duy Thanh ngây dại thì bên kia Chu đại nguyên soái lại còn ngây dại hơn, bằng vào tu vi của Chu Duy Thanh như thế nào có thể thương tổn hắn chứ. Nhưng một tên này lại làm hắn đối với thực lực đứa con của mình có chút đánh giá đại khái.

“Như Sát, người đi ra ngoài trước. Ta muốn cùng tiểu tử hư đồn này nói chuyện riêng.” Chu đại nguyên soái nhàn nhạt nói.

“Dạ.” Tiêu Như Sát cung kính đáp ứng một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài.

Lúc này Chu đại nguyên soái mặt trầm như nước thân hình chợt lóe đã tới bên người Chu Duy Thanh, tóm lấy bả vai hắn, thân hình lại lóe lên lần nữa thì Chu Duy Thanh đã không thấy rõ cảnh vật chung quanh mà chỉ cảm thấy không ngừng có cuồng phong từ hai bên thân thể của mình ào ào thổi qua. Hiện tại hẳn cũng đã là Thiên châu sư nên tự nhiên có thể cảm nhận được lão cha lúc này kỹ năng gì của bản mạng châu cũng không dung mà hoàn toàn bằng vào thiên lực để gia tốc, vậy mà lại giống như phi hành bình thường. Đây là thực lực của trung vị Thiên Tông tu vi tám châu à! Ước chừng qua gần một chén trà thời gian, thân hình Chu đại nguyên soái mới ngừng lại, Chu Duy Thanh mới phát hiện lão cha đã đem chính mình mang tới một đỉnh núi nhỏ. Chu đại nguyên soái đem đứa con ném trên mặt đất, đột nhiên hai tay chống nạnh, “Ha ha, oa ha ha ha ha... Mẹ nó chứ, con của lão tử rốt cục không còn là phế vật, oa ha ha...”. Tràn cười điên cuồng này của Chu đại nguyên soái thiếu chút nữa làm Chu Duy Thanh sợ tới mức từ đỉnh núi ngã lăn xuống, từ khi hắn hiểu chuyện tới giờ còn chưa bao giờ chứng kiến qua vị lão cha mặt đen này tí tởn như vậy.

Chu đại nguyên soái cười to ước chừng thời gian ăn hết bữa cơm mới dừng lại, chẳng qua lúc quay lại nhìn Chu Duy Thanh thì ánh mắt vẫn mang bộ dạng nghiêm khắc vốn có, “Tiểu tử khốn, nói cho ta người như thế nào trở thành Thiên châu sư, mỗi một chi tiết đều phải nói rõ ràng cho ta.”

Chu Duy Thanh thử thăm dò nói: “Lão cha, quá trình Thiên châu thức tỉnh của con có điểm quái lạ, nếu có việc gì sai ngại có thể hay không không đánh con nhé?”. Chu đại nguyên soái hừ một tiếng nói: “Được, thì không đánh người. Người cũng đã là Thiên châu sư, về sau lão tử cũng không cần vì tương lai của người lo lắng nữa, còn đánh cái rắm à! Người cho là lão tử đánh người lão tử không đau lòng sao? Nếu không phải sợ tiểu tử người sau khi ta chết đến miếng cơm cũng không có mà ăn, lão tử không có việc gì tự nhiên rảnh rỗi mỗi ngày đánh con của mình làm gì chứ?”.

Tuy rằng lão cha ngữ khí vẫn cứng rắn lạnh lùng như mọi khi nhưng nghe trong lời nói của hắn Chu Duy Thanh lại cảm giác được sự ấm áp vui vẻ. Đúng vậy! Bất luận lão cha có đánh ta như thế nào đi nữa thì hẳn cũng là cha ta. Con người ai cũng vậy, khi tâm tình kích động thì sẽ dễ dàng nói thật lòng... Chu Duy Thanh cũng như vậy, “Lão cha, ta làm cho Thượng Quan Băng Nhi cái kia...”

“Cái kia cái nọ gì chứ, cái đó và Thiên châu của người thức tỉnh có quan hệ gì chứ?”, lúc này Chu đại nguyên soái vẫn còn hưng phấn mơ màng, chẳng qua nói xong, hắn lập tức phản ứng lại đi tới túm lấy bì giáp trước ngực đứa con của mình, bộ dạng đáng sợ tới mức Tiểu Bạch hổ bên trong cũng vội vàng trốn chui vào trong, “Người nói cái gì? Người làm cho Thượng Quan Băng Nhi làm sao?”.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Chính là cái kia a...”, lập tức hắn đem mọi chuyện từ khi bản thân tìm được Hắc châu tới khi rời nhà trốn đi vân vân... tất cả nói một lượt với lão cha. Cho dù là Chu đại nguyên soái thân là trung vị Thiên Tông mà nghe đứa con kể lại chuyện phát sinh vài tháng này cũng sắc mặt biến hóa liên tục, trong đó thần sắc hắn biến hóa lớn nhất khi Chu Duy Thanh đem Bích tỷ Ý châu của Thượng Quan Băng Nhi làm nghi thức tế lễ để thức tỉnh bản mạng châu cùng với chuyện bái Hộ Duyên Ngạo Bắc làm sư phụ hai việc này. Chu Duy Thanh ước chừng nói nửa canh giờ mới xem như đem tình huống vài tháng này kể lại đầy đủ rõ ràng hơn nữa đem Bất tử thần công mang theo người đưa cho lão cha chính mình xem. Chu đại nguyên soái mở ra bất tử thần công nhìn vài lần thì sắc mặt đại biến vung tay định theo thói quen muốn tát Chu Duy Thanh một chập, chẳng qua tay xung tới nửa đường lại ngừng

lại. “Lão cha giữ lời a, ngài đã nói không đánh con.”, Chu Duy Thanh bộ dáng đáng thương nhìn Chu đại nguyên soái.

Chu đại nguyên soái vung tay đem bắt tử thần công nện trên người hắn, Chu Duy Thanh vội vàng cắn thận nhận lại. Chu đại soái trầm giọng nói: “Nói cách khác, thằng nhóc ngươi ăn cái Hắc châu kia hơn nữa còn tu luyện cái loại rắm chó kêu là Bất tử thần công này để dẫn động Hắc châu lực lượng có chứa tà khí làm bản mạng châu thức tỉnh, sau đó ngươi xXx Thượng Quan Băng Nhi để hoàn thành quá trình bản mạng châu thức tỉnh thể mà Băng nhi còn chưa giết cái tên khốn khiếp nhóc con nhà ngươi?”. Chu Duy Thanh trong lòng âm thầm oán lão cha, “Ngài mắng ta là thằng khốn khiếp con vậy ngài chẳng phải là...”.

“Đúng là như vậy...”.

Chu đại soái chân mày thoáng nhăn lại, than nhẹ một tiếng nói: “Băng nhi thật là một cô nương tốt a! Ngươi cần phải đối xử với nàng cho tốt. Từ bây giờ nàng là con dâu của Chu gia chúng ta. Ngươi không phải lừa đảo rất giỏi sao? Không phải đã học được một thân thủ đoạn vô lại sao? Ta không quản ngươi dùng biện pháp gì, mau nhanh chóng đem nàng mang về nhà. Nhưng ngươi nhớ kỹ cho ta, phải làm cho nàng cam tâm tình nguyện cùng ngươi ở cùng một chỗ mới được.”.

Chu Duy Thanh tròn mắt vui mừng khôn xiết nói: “Lão cha, nói vậy ngài cũng đồng ý chuyện của con với Băng nhi?”

Chu đại nguyên soái hừ một tiếng, “Tiện nghi cho thằng nhãi con nhà ngươi đi thôi. Cho nên chuyện Hồ Duyên Ngạo Bác bên kia chờ sau khi ngươi đủ mười sáu tuổi rồi phải cố gắng đi học tập chế tác Ngưng hình quyển trục. Ngươi nên hiểu một vị Ngưng hình sư đối với Thiên Cung đế quốc của chúng ta mà nói có bao nhiêu trọng yếu. Tốt lắm, ngươi hiện tại có thể rút về thu thập mọi thứ, theo hướng tây là có thể trở lại quân doanh. Buổi sáng ngày mai cùng Băng nhi đi Thiên Cung doanh đưa tin.”

Chu Duy Thanh sửng sốt, hắn quả thật không nghĩ tới lão cha của mình sau khi biết quan hệ của mình cùng Băng nhi lại không ngờ không tức giận lại càng không có đánh đập bản thân. Hắn hỏi dò: “Lão cha chuyện này xong rồi sao? Ngài không định hướng dẫn con tu luyện ư?”

Chu đại nguyên soái trong mắt hiện lên một tia thần sắc quái dị, tức giận nói: “Hướng dẫn cái rắm, cái Bất tử thần công chó má của ngươi kia còn hướng dẫn được sao? Thằng nhóc ngươi nhớ kỹ cho ta ngươi nếu dám chết trước lão tử lão tử dù hóa thành quỷ cũng phải chặt chân ngươi. Cút nhanh.” Chu Duy Thanh vừa thấy lão cha đã bước tới ranh giới của cơn thịnh nộ nào còn dám lảm lòi, cầm đầu cầm cổ chạy mất dép.

Nhìn bộ dạng đứa con rời đi, Chu đại nguyên soái đột nhiên không kìm được cười ha hả miệng hỏn hển lảm lảm: “Con mẹ nó. Ai còn dám nói con lão tử là phế vật, đây quả thực là con mẹ nó thiên tài không thể thiên tài hơn được nữa. Băng nhi tiểu nha đầu này cũng thật không sai, có nàng ước thúc tiểu tử này là đủ rồi. Mẹ nó chứ, thằng nhãi này còn dám nhờ ta dạy hắn, dạy cái rắm a! Lão tử khóa hắc ám Ý châu thứ tám thác ấn mới là Hắc Ám Chi Xúc, thể mà thằng khốn khiếp con này... Ha ha ha ha...”

98. Chương 26: Thả Ngươi Ra Ta Liền Không Có Lão Bà!!! (1)

Đang trong lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền vào một âm thanh yếu ớt: “ Chu Tiểu Béo, ngươi đã quay lại?”

Chu Duy Thanh sợ hết hồn, vội vàng từ trên giường nhảy xuống ả nấp: “ Người nào a? Đã nửa đêm, đừng có mà dọa người a!”

Tấm màn cửa trường bông vén lên, Thượng Quan Băng Nhi một thân bố y đã từ ngoài đi vào. Thần sắc của nàng rất bình tĩnh, bộ mặt lạnh lẽo không giống như bình thường. Không hiểu tại sao, bộ dáng của nàng bây giờ khiến cho Chu Duy Thanh cảm thấy cực kỳ bất an: “ Băng Nhi, ngươi đây là?” Chu Duy Thanh có chút thấp thỏm nhìn nàng.

Thượng Quan Băng Nhi dừng cách trước mặt hắn khoảng hai thước, cất giọng thản nhiên hỏi: “ Tên ngươi hẳn là Chu Duy Thanh, không phải Chu Tiểu Béo, nhi tử duy nhất của Chu Đại nguyên soái Chu Thủy Ngưu có đúng hay không?”

Đến lúc này Chu Duy Thanh không thừa nhận cũng không được nữa rồi, đành lúng túng nói: “Ừ, bất quá, nhũ danh của ta là Chu Tiểu Béo.”

Thượng Quan Bằng Nhi khe khẽ gật đầu: “Tốt, rất tốt. Đáng lẽ ta phải nghĩ đến sớm hơn. Khó trách người cùng Tiêu Sắt quen thuộc như vậy. Ta thật khờ nhử, Chu Duy Thanh, Chu Tiểu Béo. Mẹ ta nói, trên đời này loại nam nhân ghê tởm nhất chính là loại nam nhân chỉ biết nói dối. Người tốt lắm, rất tốt.” Nói xong câu đó, nàng liền quay mặt định rời đi.

Chu Duy Thanh vừa mới định đuổi theo nàng thì Thượng Quan Bằng Nhi đã quay lại rút bội kiếm ra, lạnh lùng nói: “Người đừng có đến đây, nếu không ta sẽ giết người.” Bỏ lại mấy câu này, nàng lại một lần nữa đắc ý kiên quyết quay mặt rời đi.

Nhìn theo hướng nàng rời đi, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy mình đúng là khóc không ra nước mắt a! Điều này sao có thể trách ta? Ta đã sớm muốn nói cho người biết ta là nhi tử duy nhất của Chu Đại nguyên soái, nhưng người còn có thể để cho ta lưu lại trong quân doanh ư?

Đúng lúc ấy thì, màn cửa vừa mới hạ xuống lại mở ra, Chu Duy Thanh đang vui mừng nghĩ đến Thượng Quan Bằng Nhi hồi tâm chuyển ý, lại phát hiện ra là lão ba của mình.

“Tiểu tử thú vị, vừa rồi mới quên hỏi người. Hiện tại người cùng Thượng Quan Bằng Nhi đã như vậy thì Công chúa điện hạ tính sao?”

Chu Duy Thanh nghi ngờ hỏi: “Công chúa điện hạ? Không phải ta đã nói Ngài đi từ hôn rồi sao?”

Chu Đại nguyên soái hừ lạnh một tiếng: “Từ hôn? Người đừng nói với ta, nếu có bản lĩnh thì người đi mà thuyết phục cha nuôi người, Lão tử cũng không sao cả.” Nói xong Chu Đại nguyên soái liền quay người vén màn định rời đi, đúng thời điểm ấy, hắn liền dừng bước, đưa lưng về phía Chu Duy Thanh cất giọng: “Mục tiêu của nam nhân là giữ được hai, bảo trụ được một! Phát triển thêm ba bốn năm sáu bảy. Người lớn chúng ta đơn bạc, Bất luận người có phát triển như thế nào, chúng ta cũng nuôi được tốt. Mẹ kiếp, con nhỏ chết tiết này, chưa đến mười bốn tuổi đã làm ra chuyện như vậy, lúc Lão tử mười bốn tuổi vẫn còn..., ngày mai cắt nhanh cho lão tử, cái này là quà sinh nhật dành cho người.”

Một túi đồ đen tuyền bay đến trước mặt Chu Duy Thanh. Khi hắn tiếp được, Chu Đại nguyên soái cũng đã rời đi.

Kia đồ đen tuyền rất nhẹ, sờ cảm giác mềm mại. Chu Duy Thanh vừa mượn ánh đèn nhìn thì phát hiện, dĩ nhiên là một cái áo bó sát người màu đen, mềm mại như tơ lụa, nhưng mặt ngoài màu đen mờ mờ còn có một tầng quang mang ngân sắc nhàn nhạt.

Hắn còn nhớ rõ ngày sinh nhật của ta..., đột nhiên Chu Duy Thanh cảm thấy hai mắt mình có chút ướt ướt. Hắn đã rất muốn đuổi theo Chu Đại nguyên soái nhưng thân thể không động. “Cha, cảm ơn người. Sau này ta nhất định làm cho người vì ta mà kiêu ngạo. Người ta sẽ gọi người là Cha của Chu Duy Thanh, chứ không còn phải gọi ta là nhi tử duy nhất của Chu Đại nguyên soái. Ân, ta phải đi cáo biệt Ngao tỷ tỷ một chút mới được.”

Sáng sớm, Thượng Quan Bằng Nhi đeo bọc hành lý của mình, gương mặt lạnh lùng đi ra khỏi quân doanh. Vừa mới ra khỏi cửa, đã thấy vẻ mặt cười làm lành của Chu Duy Thanh, đang đeo bọc hành lý đứng nơi đó.

“Người tới đây làm gì?” Thượng Quan Bằng Nhi dừng lại, mang theo bộ mặt cự tuyệt người ngoài ngàn dặm cất giọng hỏi.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói: “Tất nhiên là cùng người rời khỏi đây rồi. Ta đã nói rồi, bất luận người ở chỗ nào, ta cũng sẽ theo người.”

Thượng Quan Bằng Nhi hừ lạnh một tiếng: “Nơi này là quân doanh, nếu người dám tự tiện rời đi, không sợ sẽ bị trị tội sao?”

“Là lão ba để cho ta đi cùng người đến Thiên Cung doanh.”

Thượng Quan Bằng Nhi sững sốt một chút, khóe miệng toát ra một tia thần sắc tự giễu: “Đúng a! Người là nhi tử của Chu Đại nguyên soái.” Nói xong câu đó, nàng quay người lại, liền phóng thích ra Bản mạng châu, nhanh chóng chạy băng băng hướng phía xa đi.

Chu Duy Thanh cũng không dám chậm trễ, Thuộc tính luân bàn liền xoay tròn, dừng lại ở Phong thuộc tính, đồng thời chân phải phát lực, theo sát phía sau. Hai người cứ như vậy, một trước một sau rời khỏi đại doanh.

Khi thân ảnh của bọn họ dần dần rời xa, thì trước cửa quân doanh thân ảnh của Tiêu Như Ngao từ từ hiện ra, trên khuôn mặt xinh đẹp còn mang một nụ cười nhưng thập phần buồn bã: “Tiểu Duy, ta chúc phúc cho các người. Tỷ tỷ ở quân doanh chờ các người trở lại.”

Vừa nói xong, nàng đã quay người rời đi, chỉ để lại trong không trung âm thanh du dương của nàng: “Ngã sinh quân vị sinh, quân sinh ngã dã lão, ngã hận quân sinh trì, quân hận ngã sinh tảo. . .”(Ta sinh người chưa sinh, người sinh ta đã già, ta hận người sinh trễ, người hận ta sinh sớm...)

Thiên lực tăng lên, tốc độ của Chu Duy Thanh theo đó mà cũng tăng lên mấy phần. Bất quá, hắn chỉ chủ yếu dựa vào lực lượng cường đại của chân phải giúp thân thể di chuyển, chỉ có như thế mới miễn cưỡng theo kịp Thiên châu sư như Thượng Quan Băng Nhi dốc toàn lực. Hơn nữa, hiện tại tầng thứ nhất của Bất Tử Thần Công hắn đã vượt qua, toàn bộ năm đại tử huyết đã tự động hấp thu Thiên lực bổ sung cho tự thân sử dụng, nên hắn có thể kéo dài thời gian với tốc độ chạy như vậy.

Bất quá, lần này Thượng Quan Băng Nhi đúng là giận thật a. Nhìn thấy Chu Duy Thanh vẫn đuổi theo bên cạnh mình, nàng liền hừ lạnh một tiếng, Đế Vương Bích Tỳ Ý Châu cũng đã lặng lẽ khảm lên Ngự Phong Ngao. Tốc độ của nàng đột nhiên gia tăng, giống như lưu tinh cắn nguyệt* vọt lên phía trước. (*: Ý nói tốc độ cực nhanh.)

Mất thấy khoảng cách dần được kéo dài ra, Chu Duy Thanh cũng không cố hơn được nữa. Tay trái hắn liền giơ lên hướng Thượng Quan Băng Nhi, nhất thời, một đạo Phong Chi Trói Buộc đã rơi trên người nàng.

Vô luận như thế nào Thượng Quan Băng Nhi cũng không nghĩ được Chu Duy Thanh lại làm thế với mình, nhất thời, thân thể nàng bị đình trệ, nhưng theo quán tính nên nàng liền hướng về phía trước té xuống đất.

Lúc này, Chu Duy Thanh cũng đã cho thấy hiệu quả của việc rèn luyện phối hợp kỹ năng trong thời gian gần đây. Thanh mang vừa mới hiện lên, hắc mang cũng đã nói gót xuất hiện, trong nháy mắt một đạo Hắc Âm Chi Xúc cuốn lấy thân thể của Thượng Quan Băng Nhi kéo về phía sau, làm chậm lại tốc độ của nàng. Bất quá, tốc độ của Ngự Phong Ngao nàng thi triển quả thật quá nhanh, tuy Hắc Âm Chi Xúc đã làm giảm nhiều xuống tốc độ của nàng, nhưng đạo chi xúc cũng ngay lập tức bị đứt gãy.

Bất quá, cho chút thời gian ngắn ngủi trì hoãn này, Chu Duy Thanh cũng đã tung người đuổi theo. Thời điểm khoảng cách chỉ còn mấy thước, hắn lập tức phóng ra Không Gian Bình Di, liền đã đi đến phía dưới Thượng Quan Băng Nhi. Lúc nàng từ trên không trung rơi xuống, liền rơi xuống thân thể của Chu Duy Thanh ở phía dưới.

Phanh Phanh...

Thượng Quan Băng Nhi liền té xuống thân thể Chu Duy Thanh, nhất thời bị hắn ôm lấy. Tuy thể trọng của nàng không lớn, nhưng cứ như vậy nện xuống cũng làm cho sắc mặt Chu Duy Thanh một trận trắng bệch, nhưng hai cánh tay của hắn lại được vuốt ve. Chắc, nói gì cũng không chịu buông ra.

Lúc này, ưu thế của lực lượng Thể Châu liền được phát huy hoàn toàn, tuy Thượng Quan Băng Nhi mặc dù là Nhị Châu, hơn nữa tu vi đã đạt đến đệ thập trọng, nhưng cũng không cách nào so sánh được với lực lượng thuần được tăng phúc của Chu Duy Thanh.

“Buông Ra.”

Thượng Quan Băng Nhi phẫn nộ quát. “Không buông, nói gì cũng không buông ra, Thả người ra ta liền không có lão bà a!” Chu Duy Thanh hết sức cố chấp nói.

“Người...”

Khuôn mặt của Thượng Quan Băng Nhi lạnh lẽo nói: “Nếu người không buông ta ra, ta liền chết cho người xem.” Chu Duy Thanh sửng sốt một chút, ôm nàng đứng lên, sau đó buông lỏng tay ra.

Lúc hắn vừa mới buông lỏng tay ra, Thượng Quan Băng Nhi đã nhanh chóng nhảy xuống thào Tử Thần Cung ra, trong nháy mắt một cây vũ tiễn như lưu tinh nhắm thẳng đến Chu Duy Thanh. Về mặt Chu Duy

Thanh cười khỏ nói: “ Cho dù người phán ta tử hình thì cũng phải cho ta cơ hội giải thích chứ?”

Thượng Quan Bằng Nhi lạnh lùng nói: “ Giải thích? Còn cần giải thích sao? Người cho ta là đồ ngu phải không? Chẳng lẽ ta còn không biết Nhi tử duy nhất của Chu Đại nguyên soái cùng Tiểu công chúa bệ hạ sủng ái nhất đã có hôn ước từ nhỏ sao? Chu Tử Tước, Chu phò mã, mời người không nên đi theo ta nữa, nếu không, ta sẽ giết người.” Lúc này, trong lòng Chu Duy Thanh thầm nghĩ, “ cô nàng này thoát nhìn thì ôn nhu, nhưng không ngờ tính cách lại cương liệt như vậy a.” xem ra chỉ bằng cái miệng giải thích cũng không xong rồi.

Hít sâu một cái, nhìn thẳng vào đầu mũi tên lóng lánh, Chu Duy Thanh liền lấy một mũi tên trong ống của mình siết chặt trong tay.

“ Không cần người động thủ, Ta che dấu thân phận của ta với người, đây là lỗi của ta. Ta tự mình động thủ.”

Nói xong, hắn không chút do dự nâng mũi tên lên, rồi đâm xuống, liền cắm trên vai trái của mình. Nhất thời, một dòng máu tươi liền phun ra, nhuộm đỏ cả quần phục nơi bả vai của hắn. Chu Duy Thanh cũng không rên rỉ một tiếng, đôi môi hắn cắn thật chặt, thân thể hơi có chút run rẩy.

Thượng Quan Bằng Nhi bị một màn trước mắt đoạn cho ngây người, nhất thời buông lỏng dây cung: “ Người, người điên rồi sao?”

Chu Duy Thanh trầm giọng nói: “ Bây giờ thì còn chưa điên, nhưng nếu người rời bỏ ta, ta nhất định sẽ điên thật. Chỉ cần người có thể ở lại, bất luận phải trả giá như thế nào ta cũng nguyện ý.” Vừa nói, tay hắn lại rút thêm một mũi tên nữa trong ống ra. Lúc này, hắn cũng không phải là làm bộ, càng không phải là giả bộ. Ở cùng với Thượng Quan Bằng Nhi một thời gian dài, hắn càng thích nàng hơn. Nàng ở ngoài ôn nhu, hồn nhiên, còn bên trong thì lại cứng rắn, kiên cường, nàng như một loại rượu nguyên chất cực kỳ hấp dẫn thu hút hắn. Mặc dù tuổi Chu Duy Thanh không lớn, nhưng sau khi kế thừa năng lượng của Hắc châu, cảm nhận của hắn liền cực mạnh. Hắn hiểu “ nếu lần này cứ để cho Thượng Quan Bằng Nhi như vậy rời đi, chỉ sợ rằng, sau này hắn liền mất nàng vĩnh viễn. Vì vậy, bất luận như thế nào, hắn đều phải lưu nàng lại, giải thích rõ chuyện này, hắn tuyệt không thể để cho hạnh phúc chạy thoát trước mắt mình được.” Nắm chặt mũi tên trong tay giờ lên, mũi tên vẫn hướng về mình như cũ: “ Bằng Nhi, người nguyện ý cho ta cơ hội giải thích sao?”

Thượng Quan Bằng Nhi nhìn chằm chằm về hắn, nước mắt không kiềm chế nổi mà lăn dài trên má, đồng thời, nàng cũng buông Tử Thần cung cùng mũi tên xuống. Nhìn Chu Duy Thanh, thân thể nàng không nhin nổi mà run rẩy, run rẩy hệt như tâm tư của nàng bây giờ vậy.

99. Chương 26: Thả Người Ra Ta Liền Không Có Lão Bà!!! (2)

Lúc này, Chu Duy Thanh đã cho thấy bộ mặt khác của hắn, bộ mặt tàn nhẫn. Hàm răng cắn chặt, trên trán mặc dù đã đổ đầy mồ hôi, nhưng thân thể hắn vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, tựa hồ như hai mũi tên kia căn bản không phải là cắm trên người hắn. Hắn đưa tay vào ống tên, lại lần nữa rút thêm một mũi tên ra.

“ Không nên.” Trái tim Thượng Quan Bằng Nhi rốt cuộc cũng bị hắn công phá, thanh quang vừa chợt lóe, nàng đã bắt được tay cầm mũi tên của hắn.

“ Ngu ngốc!!! không phải người rất sợ chết, người rất sợ đau ư? Tại sao lại làm tổn thương chính mình?” nhìn thân thể Chu Duy Thanh bị máu tươi nhuộm đỏ, trong nội tâm nàng bây giờ không còn nửa phần oán khí. Nàng giờ tay lên vì hắn mà định che lại vết thương đang rỉ máu, nhưng là, lại bị Chu Duy Thanh bắt được.

“ Để cho ta cơ hội giải thích cho người nghe. Giải thích xong cầm máu vẫn chưa muộn.” Âm thanh của Chu Duy Thanh rất ôn nhu, con mắt hắn nhìn Thượng Quan Bằng Nhi mang theo ý nghĩ yêu thương nồng đậm.

Vừa rồi hắn làm ra những hành động này, thật ra tất cả đều là đánh cuộc, nếu như Thượng Quan Băng Nhi đối với hắn có cảm tình, thì chắc chắn nàng sẽ ngăn hắn lại. Và Chu Duy Thanh đã thành công, trong một khắc kia làm cho Thượng Quan Băng Nhi òa khóc, thì lúc đó hắn đã biết, bọn họ sẽ không còn bất kỳ ngăn cách gì nữa, nàng đã là nữ nhân của hắn.

“ Không được, người muốn chết sao?” Cầm máu xong ta nghe người giải thích không được sao?” Thượng Quan Băng Nhi nghẹn ngào, liền mạng rút tay ra từ lòng bàn tay Chu Duy Thanh, đoạt lấy mũi tên trong tay hắn rồi vứt đi. Sau đó, hai tay liên tục vuốt ve xung quanh vết thương của hắn, dùng Thiên lực xảo diệu chẩn bay hai mũi tên ra ngoài, liền ngay lập tức phong trụ lại huyết mạch xung quanh.

“ Xoẹt xoẹt...”

Thượng Quan Băng Nhi liền xé vạt áo nơi bả vai Chu Duy Thanh, khi nàng tận mắt nhìn thấy hai vết thương sâu tới tận xương kia, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, hai mũi tên kia thể nhưng sao lại cắm sâu như vậy.

Thật ra thì nàng cũng không biết, nếu như không phải Chu Duy Thanh đã thức tỉnh Thiên châu, Hắc châu tà khí lại bị thân thể hắn hấp thu, thì lúc này chắc chắn nàng đã chết. Ban đầu, chỉ một chút máu tươi dính trên tay Chu Duy Thanh là đã có thể làm thối rửa một cây đại thụ, huống chi lúc này lại nhiều máu như vậy. Thượng Quan Băng Nhi từ bọc hành lý của mình lấy ra một chiếc áo lót màu trắng sạch sẽ, sau đó xé thành vãi, sau đó thật cẩn thận băng bó vết thương lại cho Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh vẫn đứng im nơi đó, yên lặng nhìn những gì nàng đang làm. Lúc này, hắn đã thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt vốn ngưng trọng cũng đã trở nên linh hoạt.

Băng bó kỹ vết thương thật nhanh, trên trán Thượng Quan Băng Nhi cũng đã xuất hiện mồ hôi, trên tay lại dính không ít máu của Chu Duy Thanh.

“ Chúng ta qua một bên nghỉ một lát.” Nàng ngẩng đầu lên nhìn Chu Duy Thanh, thấy sắc mặt hắn sớm đã tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, thân thể lão đảo như muốn ngã. Nhất thời, nàng liền cả kinh, vội vàng đỡ cánh tay đang hoàn hảo của hắn. Lần này nàng nâng không thể gấp gáp, thân thể Chu Duy Thanh mềm nhũn, liền như vậy dựa sát vào người nàng.

“ Tiểu Béo, Tiểu Béo... Người đừng làm ta sợ.” Thượng Quan Băng Nhi vội vàng ôm cổ hắn. Ngay cả lúc đối mặt với cường địch, thậm chí là cả một bầy Thiên Lang vậy công, hắn cũng chưa bao giờ bị thương nặng đến như vậy. Chỉ vì mình, ngay cả một người sợ chết như hắn cũng dám tự mình hại mình để thu lòng mình, vậy còn cần nói thêm gì nữa đâu?

Thượng Quan Băng Nhi nhanh chóng dìu hắn đi tới bên đường, mình tựa vào một cây đại thụ, rồi lại cho Chu Duy Thanh tựa vào ngực nàng.

Chu Duy Thanh “ Suy Yếu” mở hai mắt ra, miễn cưỡng cười một tiếng: “ Băng Nhi, ta không sao. Chỉ cần người có thể nghe ta giải thích, thì cho dù phải cầm thêm hai mũi tên nữa ta cũng thừa nhận.” Đây hắn cũng không phải nói dối, với thể chất của hắn bây giờ, chỉ cần không phải vị trí yếu hại, thì tuyệt đối thêm hai phát nữa cũng không thành vấn đề. Lúc này, Chính là Nhi tâm Thượng Quan Băng Nhi đang trong lúc phòng vệ yếu nhất, không nhân cơ hội rèn sắt lúc còn nóng thì hắn cũng không phải là Chu Duy Thanh nữa a. Tựa vào lồng ngực mềm mại hương thơm thoang thoảng của nàng, mặc dù vai hắn đau rất có chút chết lặng, nhưng trong lòng hắn vẫn ngọt ngào như ăn mật ngọt, sung sướng không còn gì để nói.

Nước mắt Thượng Quan Băng Nhi như những hạt trân châu không ngừng rơi xuống: “ Tiểu Béo, người không cần phải nói gì hết. Ta tin tưởng người, cho dù người có lừa ta, ta vẫn tha thứ cho người.” Cho dù là ngày hôm đó, thời điểm đối mặt với Thảo nguyên Thiên Lang, hắn đã nguyện vì nàng mà xả thân, trong nội tâm nàng cũng đã mật mờ, nàng cũng không biết phải làm sao để đối mặt với hắn. Hơn nữa cũng không biết mình đối với hắn là loại tình cảm như thế nào.

Nhưng là, vừa một ở một khắc kia, thời điểm khi Chu Duy Thanh dứt khoát kiên quyết cầm mũi tên vào trên người mình, trái tim Thượng Quan Băng Nhi đau đớn như bị dao cắt vậy. Lúc này, nàng mới phát hiện, con người có chút hèn mọn, có chút vô sỉ này không biết đã cắm sâu vào trong tâm trí mình.

Chu Duy Thanh chậm rãi nhắm hai mắt lại, tiếp tục dùng ngữ khí suy yếu nói: “ Băng Nhi, ta thật không

có lửa gạt người, cho tới bây giờ cũng chưa có. Còn nhớ rõ không, ban đầu người đã hỏi thân thể của ta, ta nói, ta không muốn làm cho nàng bị giạt mình, làm cho nàng không nên hỏi nhiều. Cho nên, ta chỉ có thể giấu diếm, nhưng ta chưa từng lừa gạt. Nếu như lúc đó ta nói thân phận của ta cho người biết, ta còn có thể được ở lại trong quân doanh nữa sao? Sợ rằng, lúc đó người ngay lập tức giao ta cho lão ba ta a.”

Thượng Quan Bằng Nhi khẽ cắn răng: “ Người đã có vị hôn thê rồi, nhưng vẫn như cũ ở bên cạnh ta như phảng phất chẳng có chuyện gì. Người không sợ... làm nàng thất vọng sao? Không sợ... làm ta thất vọng sao?” Chu Duy Thanh đành cười khổ nói: “ Cho đến bây giờ, ta vẫn chưa từng đối đãi như Đế Phù Nhã công chúa là vị hôn thê của mình. Như thế nào lại nói là không sợ làm thất vọng, thật xin lỗi. Một người luôn cố gắng giết chết vị hôn phu của mình, nàng cho là, nàng ta còn có tư cách để làm cho ta lưu luyến ư? Nàng biết ban đầu vì sao ta lại phải nuốt Khỏa Hắc châu kia không?” Lập tức hắn đem chuyện mình trong lúc vô tình nhìn thấy Đế Phù Nhã tắm rửa, lại bị Đế Phù Nhã đánh cho bị thương nặng suýt chết nói lại một lần.

“..., Lúc ta bỏ nhà ra đi, cũng đã để lại tin tức cho cha ta, để cho hắn giúp ta từ hôn, người ta nhìn ta không vừa mắt, cũng không phải lỗi của ta. Huống chi, ta căn bản cũng không thích nàng, một nữ nhân cho dù có xinh đẹp như thế nào đi chăng nữa mà lòng dạ rắn rết, người cho là, ta còn có thể tiếp nhận nàng sao? Cho nên, trong lòng ta, nàng ta chưa bao giờ có bất kỳ sự ràng buộc nào, ta thích, chỉ có người. Người vừa ôn nhu vừa thiện lương, còn con bé Đế Phù Nhã kia, ta chỉ là vô tình nhìn thấy nàng ta tắm một cái, chưa nhìn được bộ vị trọng yếu nào, nàng liền giết ta. Còn ta đối với người còn hơn như vậy, người vẫn vì đại cục, vẫn dạy ta trở thành một gã Thiên Châu sư. Người hiền lương như vậy, Bằng Nhi, ta thật không thể không có người, nếu người không quan tâm ta, ta thật muốn sống cũng không nổi.”

Khuôn mặt Thượng Quan Bằng Nhi liền đỏ ửng, nàng ngập ngừng nói: “ Nhưng Chu Đại nguyên soái có thể vì người mà từ hôn sao?”

Chu Duy Thanh nói: “ lão ba ta cũng có ‘số má’ lắm, Tuy cha nuôi ta cũng không dễ nói chuyện, nhưng khi quay về ta sẽ tự mình đi cùng cha từ hôn. Bằng Nhi, người yêu tâm đi, cho dù sau này ta tam thê tứ thiếp thì ta cũng sẽ không cưới Đế Phù Nhã.”

“Ừh.”

Thượng Quan Bằng Nhi khẽ gạt đầu một cái, bất quá, ngay lập tức nàng liền ý thức được không đúng, trừng lớn đôi mắt lên: “ Người nói cái gì? Người còn muốn tam thê tứ thiếp?”

“ Ách..., nói sai, Ai u, vết thương đau quá.” Chu Duy Thanh nghiêng đầu một cái, sắc mặt tái nhợt, liền như vậy mà “Ngất” đi. Thời điểm té xỉu vẫn không quên dán chặt đầu mình lên trước ngực của Thượng Quan Bằng Nhi. Tình hình thực tế của hắn bây giờ không thể nghi ngờ là thật, nhưng bản tính hèn mọn, bỉ ổi đã ăn vào tận xương của hắn vẫn không cách nào ma diệt.

Bây giờ, trong lòng hắn tràn đầy sự hưởng thụ, dán chặt vào thân thể mềm mại của Thượng Quan Bằng Nhi, hương vị thật quá mỹ diệu, nhưng dù sao hắn mất máu cũng không ít, một lúc sau, liền ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Không biết thời gian đã trải qua bao lâu, Chu Duy Thanh mới từ từ tỉnh dậy, khi hắn mở mắt ra, phát hiện mình đang gối lên đùi Thượng Quan Bằng Nhi, trên người còn đang đắp bộ y phục sạch đã được nàng đổi. Một khắc ấm áp kia, cơ hồ trong nháy mắt bao phủ lấy hoàn toàn trái tim hắn, theo bản năng hắn liền nghĩ đến, khoảng khắc này dừng lại mãi mãi là tốt nhất.

Bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Bằng Nhi đặt lên trán hắn: “ Người đã tỉnh, đầu không có nóng. Người cảm giác thế nào?”

Chu Duy Thanh thoải mái tựa trên tiểu thối nàng động động, ánh mắt ân cần nhìn nàng, trong lòng lại có thể một mảng ôn nhu. Hắn giật giật vai trái, tuy rằng còn đau nhưng rõ ràng là đã tốt hơn nhiều. Hắn biết, năng lực hồi phục của mình tự nhiên vượt xa thường nhân, hiển nhiên điều này là cũng nguyên do ở khỏa Hắc châu kia, Lần trước, trúng phải Phong Nhận của Thiên Lang Vương, ngay khi ở trạng thái Tà mà biến tỉnh lại, hắn liền minh bạch. “ Bằng Nhi, người sẽ không bỏ ra rời đi chứ?” Chu Duy Thanh dơ tay phải lên, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Ừh.” Thượng Quan Bằng Nhi khẽ khẽ gạt đầu, trên má đã nổi lên hai làn mây ửng hồng.

Chu Duy Thanh gắng sức ngồi dậy, sau đó liền không khách khí mà tựa vào ngực nàng, đem tay phải khoác lên trên vai nàng chống đỡ thân thể mình. Theo khuôn mặt hần đến gần, Thượng Quan Băng Nhi lại càng dần đỏ mặt hơn, nàng nhẹ giọng nói: “Đừng nhón nháo, người còn đang bị thương a.”

Chu Duy Thanh liền hết sức vui mừng: “Vậy có phải hay không, chỉ cần thân thể của ta tốt lên liền có thể...”

Thượng Quan Băng Nhi hơi sảng giọng: “Người không đứng đắn chút nào...”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc: “Cái đứng đắn kia ta không quen nó a! Có câu, Nam Nhân không xấu, Nữ nhân không yêu sao. Băng Nhi, người biết không? Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười bốn của ta, lúc tại nhà Hồ Diên lão sư ta nói, gần hai tháng nữa là ta mười bốn tuổi chẳng qua cũng chỉ thuận miệng. Chẳng qua, ngày sinh nhật của một thiên tài như ta, để cho ta hôn người một cái, xem như là quà sinh nhật, có được hay không?”

“Mười bốn tuổi...” Nghe xong mấy lời này, khuôn mặt Thượng Quan Băng Nhi nhất thời có chút quái dị, tay nàng liền đè chặt cái miệng hần: “Tiểu Béo, người mới có mười bốn tuổi, còn chưa trưởng thành đâu. Chúng ta không thể thân mật quá mức, nếu không, sẽ ảnh hưởng đến sự phát dục của người.” (haha)

Chu Duy Thanh nhất thời ngây dại, hần kiêu nào cũng không thể nghĩ tới, dĩ nhiên, mình lại mang đá đập vào chân mình. Trong lúc nhất thời, sắc mặt cũng có chút trở nên cổ quái.

Thượng Quan Băng Nhi lại tưởng hần trở nên tức giận, thật nhanh hôn lên mặt hần một cái như chuồn chuồn phớt nước: “Tiểu Béo, sinh nhật vui vẻ. Ta cũng đã là người của người, ta liền chờ người lớn lên...”

“Ta...” Chu Duy Thanh liền dở khóc dở cười, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Sau hai canh giờ hai người lại lần nữa lên đường, dưới tình huống Thượng Quan Băng Nhi nhìn thấy những vết thương của Chu Duy Thanh phần lớn đã khép miệng mới đáp ứng cho hần lên đường. Bất quá, lúc này hai người không phải là một trước một sau đuổi theo nhau, mà là dắt tay nhau mà đi.

100. Chương 26: Thả Người Ra Ta Liền Không Có Lão Bà!!! (3)

“Thiên Cung doanh mà người chưa nghe nói qua?”

“Đúng a! Ta không phải là học viên của Học viện quân sự, cũng không phải học viên của Ngự Châu sư học viện, tự nhiên là không biết.”

“Thiên Cung doanh chính là một truyền thuyết của Đế quốc chúng ta. Trước kia, Đế quốc chúng ta cũng không phải gọi là Thiên Cung đế quốc, quốc gia cũng chính vì Thiên Cung doanh mới đổi tên thành như vậy.”

“Mạnh mẽ như thế sao? Chẳng lẽ Thiên Cung doanh này so sánh với lão ba ta lại càng lợi hại hơn?”

“Ta cũng không biết, Thiên Cung doanh mặc dù gọi là doanh, nhưng ta nghe nói, bọn họ chỉ có mấy người mà thôi, đều là những thế hệ Thần xạ thủ cực kỳ nổi danh, chỉ nghe lệnh điều động từ Đương kim Bệ hạ. Nước ta ở mấy lần nguy nan trước mắt, cũng là bọn họ xuất thủ, ám sát nhân vật mấu chốt của quân địch, nên mới thay đổi được chiến cuộc. Thực lực bọn họ có lẽ không phải là mạnh nhất, nhưng thuật ám sát siêu cường thì tuyệt đối ngay cả Thiên Châu sư cũng phải e ngại. Thời điểm Khắc Lôi Tây đế quốc cường thịnh nhất từng có bảy vị Thiên Châu sư, mà nước ta chỉ có một mình Chu Đại nguyên soái, Thiên quốc chúng ta gặp phải nguy hiểm, Đại quân Khắc Lôi Tây đế quốc tiếp cận. Nhưng chỉ trong một đêm, bốn vị có tu vi cao nhất trong bảy đại Thiên Châu sư bị mất mạng dưới cường cung. Do đó, làm cho quân đội Khắc Lôi Tây cùng Hoàng thất hoàn toàn khủng hoảng, phải rút quân. Mười sáu năm qua, cũng chưa thể tái hiện huy hoàng năm đó. Mà lần đó, các tiên bối xuất thủ cũng nỗ lực hết đà. Nếu chúng ta có thể thông qua khảo hạch, chân chính gia nhập Thiên Cung doanh, thật đúng là vinh quang trải dài.”

“Lợi hại thế sao? Ta đúng thật là muốn kiến thức một chút.”

Mười ngày sau, Thiên cung thành, trải qua hơn mười ngày đường, cuối cùng Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi một lần nữa đã trở lại đế đô.

“Băng Nhi, chúng ta đến chỗ nào tìm Thiên Cung doanh. Lúc trước ta đi, lão ba cái gì cũng không nói với ta.” Chu Duy Thanh một bên ánh mắt nhìn loạn lên, mở miệng hỏi Băng Nhi bên cạnh.

Hai người lúc này đều một thân bố y, cái tướng mạo thật thà chất phác của Chu Duy Thanh đặt ở trong một biển người cơ hồ cũng chẳng thể nổi bật. Nhưng Thượng Quan Băng Nhi lại khác, trời sinh lệ chất, coi như mặc bố y, gài trâm gai bình thường, cũng khó có thể che được vẻ đẹp tuyệt thế tao nhã của nàng. Vẫn là Chu Duy Thanh quyết định thật nhanh, liền đem cái mũ trùm đầu của mình lập tức đội lên đầu nàng, che đầy một chút mới coi là tốt lên nhiều. Thượng Quan Băng Nhi nói: “Chu Đại nguyên soái có cho ta một bức thư, bảo lúc nào về đến Thiên Cung thành thì mới mở ra.

Chu Duy Thanh liền tò mò: “Vậy thì mở ra xem một chút đi. Nói, người theo ta về nhà là tốt nhất hay ta theo người hồi kinh?”

Thượng Quan Băng Nhi vừa lấy bức thư trong lồng ngực ra, nghe được lời của hắn khuôn mặt nhất thời đỏ lên: “Tiểu Béo, hay là thôi đi, chúng ta còn nhỏ tuổi, Chờ kết thúc tu luyện ở Thiên Cung doanh rồi nói còn chưa muộn.”

Trên đoạn đường trở lại này, nàng rốt cuộc đã hoàn toàn tiếp nhận Chu Duy Thanh, nhưng Chu Tiểu Béo chúng ta lại cảm thấy mình càng thêm bị kịch. Trước kia, gương mặt Thượng Quan Băng Nhi lạnh lùng đối đãi với hắn thì không sao. Nhưng hiện tại, hai người đã xác lập quan hệ, lấy cái thói quen thích động thủ động cước của hắn, làm sao lại không muốn cùng nàng thân mật nhiều hơn đâu? Nhưng Thượng Quan Băng Nhi lại vì tuổi của hắn, nói gì cũng không chịu cùng hắn thân mật quá, tối đa cũng chỉ cầm tay, thỉnh thoảng lại ôm một cái, làm cho tâm tư Chu Duy Thanh ngứa ngáy không chịu nổi nhưng lại không có biện pháp.

Ánh mắt Chu Duy Thanh mang theo vài phần nóng rực quét qua quét lại trên người nàng, miệng lẩm bẩm: “Nhỏ sao? Không cảm thấy à! Vì độ tam thập tam, tam hào tráo bôi*. Huống chi, mới có mười sáu tuổi, đúng là tiềm lực phát triển vô hạn.”

(*: ở đây, thằng Béo nó đang miêu tả dáng người + Cỡ ngực con nhỏ đó thì phải. Ta chỉ hiểu sơ 2 thể thôi. Ai mà hiểu rõ thì pm cho ta nhé.)

“Chu... Tiểu Béo.” Thượng Quan Băng Nhi liền tóm chặt cái lỗ tai của hắn một phen, kéo gần lại, thở khí như lan ghé sát lỗ tai hắn thấp giọng hỏi: “Người nói cái gì?”

“A? Không có gì à! Ta nói là, chúng ta tuổi này cũng không còn là quá nhỏ, dựa vào luật pháp đế quốc, mười sáu tuổi là có thể lập gia đình. Tuổi người là đã thích hợp rồi, ta tuy rằng tuổi còn chưa đủ, nhưng lại trở mã sớm à!”

Thượng Quan Băng Nhi khuôn mặt liền đỏ lên như áng mây hoàng hôn: “Trở mã sớm cũng không được. Tiểu Béo, thật là ta còn chưa có chuẩn bị xong. Từ nhỏ ta đã cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, Lão nhân gia tính tình cũng không tốt lắm. Chừng hai năm nữa có được không?” Chu Duy Thanh bất đắc dĩ nhún vai một cái, cười nói: “Được rồi, Ta liền nghe sự phân phó của Lão bà đại nhân.”

Thượng Quan Băng Nhi liền liếc hắn một cái, nhưng thấy hắn nghe lời mình như vậy, tâm tình cũng thật tốt, cũng không cần so đo miệng hắn chiếm một chút tiện nghi. Mở bức thư trong tay ra, lấy ra tờ giấy bên trong. Phía trên còn viết một dòng chữ: ‘Đến Đế Hào tử điểm, tìm một người gọi là Tử quỷ La Khắc Dịch, nói với hắn: Ta đang tìm kiếm những người lưu lại trong Vô song tổ. Hắn sẽ dẫn người đi tiếp nhận khảo hạch vào Thiên Cung doanh.

Thượng Quan Băng Nhi đem tờ giấy cho Chu Duy Thanh nhìn qua. Đế Hào tử điểm ở đế đô cũng xem như là một kiến trúc độc đáo, cao sáu tầng, kích thước thật lớn. Kỳ lạ nhất ở chỗ đại tử điểm này có thể đồng thời tiếp đãi mọi tầng thứ khách nhân, tầng càng cao thì tiêu phí lại càng đắt. Thân là người Thiên Cung Thành, bọn họ tự nhiên biết tử điểm này nằm ở địa phương nào.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Vậy hôm nay chúng ta trở về nhà thăm mẫu thân một chút. Trưa mai, gặp ở Đế Hào tử điểm.” Trong lòng Chu Duy Thanh bồi hồi không thôi, lời kéo tay nàng không chịu buông ra.

Thượng Quan Bằng Nhi buột miệng cười một tiếng: “ Xem bộ dạng ngu ngốc của người kia.” Nàng liền dang hai cánh tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy hắn. Vừa định buông ra rồi đi, lại bị Chu Duy Thanh chột ôm chặt. Bất quá, cuối cùng hắn cũng không dám quá phận, chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái.

Vẫn đưa mắt nhìn nụ cười đỏ bừng của Thượng Quan Bằng Nhi biến mất nơi góc đường, Chu Duy Thanh lúc này mới phục hồi lại tinh thần, hướng nhà mình đi tới.

Nếu như không phải tận mắt chứng kiến thì không có ai nguyện ý tin tưởng Đệ nhất nhân của Quân đội Đế quốc thế nhưng nhà lại chỉ có như vậy. Phủ đệ của Chu Đại nguyên soái ba khu nhà một tầng trong một cái sân nhỏ, chiếm diện tích bất quá hơn ngàn thước vuông, trong nhà nô bộc có hơn mười người, một gã binh lính thủ vệ cũng không có. Chu Đại nguyên soái đã từng nói qua, binh lính thì nên ra trận giết địch, kiên quyết không nên là người thủ hộ. Hoàng Đế bệ hạ Thiên Cung đế quốc Đế Phong Lăng từng nhiều lần đề xuất yêu cầu Chu Đại nguyên soái tu sửa phủ đệ nhưng đều bị hắn từ chối. Ở trong đế quốc, Chu Đại nguyên soái được mọi người kính trọng không chỉ vì võ lực của hắn, đồng thời còn là bởi vì ảnh hưởng tầm gương mẫu mực của hắn. Ngay cả phủ nguyên soái cũng vậy, thủ hạ tướng lĩnh của hắn ai dám vượt qua?

“ Mụ mụ, ta đã về rồi.” Chu Duy Thanh vừa bước vào cửa đã liền hét lớn.

“ Tiểu tử thôi, người còn biết trở lại a! Có phải hay không biết cha người ra tiền tuyến, nên mới dám chạy về. Mau để cho ta xem một chút, người có gãy đi không nào.” Tiếng Chu Duy Thanh vừa dứt. thì ngay đó, một âm thanh mang theo một tia tức giận, kích động, đau lòng... nói chung là mang theo đủ loại tâm tình vang lên. Từ đại sảnh đi ra một nữ tử, chính là thê tử kết tóc se duyên với Chu Đại nguyên soái, Lão nhân gia của Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh mẫu thân Lăng Tử Hàm cũng không phải xinh đẹp như một đại mỹ nữ, chỉ có thể nói là người có dung mạo. Nàng cùng Chu Đại nguyên soái là Thanh mai trúc mã từ nhỏ, tình cảm cực kỳ thâm hậu. Chu Đại nguyên soái công thành danh toại, cũng chẳng sợ nhi tử kinh mạch bế tắc, Hắn cũng không bỏ để cho nương tử sinh con thứ hai, lại càng không phải nói đến chuyện nạp thiếp, có thể thấy hắn đối với nương tử cỡ nào yêu thương.

“ Mụ mụ.” Vừa nhìn thấy lão nương, Chu Duy Thanh lập tức nhào tới, ôm nàng một cái thật chặt.

Lăng Tử Hàm vốn một thân đầy tử khí, nhưng nhi tử vừa ôm một cái đã tiêu tan hơn phân nửa, nàng liền dơ tay lên gõ đầu hắn một cái: “ Hồn tiểu tử, có phải hay không cánh tay cứng cáp rồi? người như thế nào lại dám rời nhà? Không phải chỉ là nhìn công chúa tám sao, Chuyện con nít? Nha đầu Đế Phù Nhã kia chẳng phải là vị hôn thê của người sao, có xem một chút thì sợ cái gì, xem một chút thì mất đi một khối thịt sao? Người chạy cái rắm a!” Nếu Thượng Quan Bằng Nhi mà ở chỗ này, Nhất định sẽ vì Lão nhân gia bư hân này giật mình trừng con mắt ngốc ngếch lên mà nhìn.

Chu Duy Thanh mày chau mặt ủ nói: “ Đây không phải là do lúc ấy lão ba ở nhà sao? Nếu hắn không ở nhà thì ta cũng sẽ không chạy a.”

Lăng Tử Hàm liền hừ lạnh một tiếng: “ Ở nhà thì sao? Hắn còn có thể đánh chết người a? Thời điểm cha người đánh người cũng chỉ vì muốn tốt cho người. Lần đó đánh người xong thì không phải người liền long sinh hổ hoạt sao. Mặc dù người không thể tu luyện Thiên lực, nhưng là thời điểm hắn đánh người, cũng chính là đang dùng Thiên lực cải thiện thân thể cho người. Nếu không phải thì, lão già kia đánh người như vậy thì lão nương đã sớm liêu mạng với lão rồi.”

Chu Duy Thanh trợn mắt há hốc mồm nhìn mẫu thân mình. Giờ hắn mới biết, cha đánh mình như thế cũng là muốn tốt cho mình. Cho tới nay, mặc dù hắn biết cha cũng yêu thương hắn, nhưng luôn không sánh bằng mụ mụ. Nhưng nghe mẫu thân nói như vậy, hắn mới đột nhiên cảm thấy, thì ra yêu thương của cha dành cho mình một chút cũng không ít hơn mụ mụ, trong lòng đột nhiên có sự tương phản khổng lồ khiến cho hắn nhất thời giật mình, hồi lâu không thốt ra lời.

Đang trong lúc ấy thì, bất chợt một âm thanh réo rất sục sôi, tràn đầy lửa giận ở bên ngoài vang lên: “ Chu Duy Thanh, người ra đây cho ta.”

Âm thanh này tương đối có lực lượng hăm dọa trùng kích vào tinh thần khiến cho Chu Duy Thanh nhảy dựng lên, Lăng Tử Hàm bên cạnh hắn cũng sững sốt một chút. Nhi tử vừa mới trở về làm sao lại có người

đến tận cửa gọi đúng tên Chu Duy Thanh. Chu Duy Thanh có trí nhớ rất tốt, nhưng trong ký ức của hắn, tựa hồ như chưa từng nghe qua âm thanh này.

“Tiểu tử thú! Chuyện gì đã xảy ra?” Lăng Tử Hàm nghi ngờ hỏi.

Chu Duy Thanh vẻ mặt mờ mịt nói: “Ta cũng không biết a! Đi ra ngoài xem một chút.” Vừa nói, Chu Duy Thanh liền vội vàng đi ra ngoài.

Chu gia tuy không có hộ vệ, nhưng vài chục năm nay, nhưng đây là lần đầu tiên có người dám đứng trước phủ Nguyên soái lớn tiếng, còn mang theo mùi vị quát mắng như vậy. Chuyện này làm cho đám nô bộc trong phủ rất nghi ngờ, không hiểu ai mà lại to gan đến vậy? Lại dám đến đây sinh sự.

Đại môn Chu gia vừa mở ra, không đợi Chu Duy Thanh bước ra bên ngoài. Một bóng người từ bên ngoài đã tiến vào.

Tới trước mặt Chu Duy Thanh là hai người, một người đã gặp. Tâm tư Chu Duy Thanh nhất thời khựng trước xuống.

Đó là hai nữ tử, đi ở phía sau một chút chính là người vừa mới tách ra với hắn chưa đầy nửa giờ, Thượng Quan Băng Nhi. Lúc này, vẻ mặt nàng rất lo lắng, bị nữ tử phía trước cầm tay kéo đến, tựa hồ như nàng không hề nguyện ý đến đây.

Cô gái kéo Thượng Quan Băng Nhi đến đây, nhìn vào thì bộ dạng chỉ ba mươi tuổi. Nếu như nói về đẹp của Thượng Quan Băng Nhi còn có mấy phần ngây ngô... Thì như vậy, vị nữ tử một thân bồ y, cài trâm gai bình thường này tuyệt đối là phong hoa tuyệt đại, vẻ đẹp của nàng, là cái loại khiến cho người ta hồn vía bay mất. Tuy trên mặt còn mang một tầng sương lạnh, nhưng vẫn khiến cho Chu Duy Thanh nhìn ngây ngốc một chút. Vẻ đẹp của Thượng Quan Băng Nhi cùng nữ tử trung niên này có bảy phần tương tự, Chu Duy Thanh không cần hỏi cũng biết vị này là ai.

“Ai là Chu Duy Thanh?” Nữ tử trung niên lạnh lùng hỏi. Khí tức của nàng rõ ràng có chút không đều đặn, lửa giận mãnh liệt dường như muốn đem không khí xung quanh thân thể nàng đốt cháy.

“Bá mẫu, người khỏe chứ. Ta chính là Chu Duy Thanh.” Chu Duy Thanh không dám chậm trễ, liền bước lên phía trước, vẻ mặt đàng hoàng, bộ dáng thật thà đáp.

“Ai là... bá mẫu của ngươi. Người chính là Chu Duy Thanh? Tốt, ta tìm chính là ngươi. Người tự cắt hay ép ta động thủ?” Ánh mắt nữ tử nhìn Chu Duy Thanh trong nháy mắt đó, Chu Duy Thanh chỉ cảm giác linh hồn mình run rẩy một cái, thân thể phảng phất như bị hai thanh lợi kiếm đâm xuyên qua.

“không cần ác như vậy chứ?” Chu Duy Thanh trợn mắt há hốc mồm nói.

101. Chương 27: Thuộc Tính Thứ Sáu Của Chu Duy Thanh (1)

Chu Duy Thanh mẫu thân Lăng Tử Hàm đang nhìn chăm chú mẫu thân Thượng Quan Băng Nhi, cả người ngây dại, cái gì cũng không nói, nhưng thần sắc của nàng rõ ràng có chút không yên.

“Mụ mụ.” Thượng Quan Băng Nhi vội vàng vọt đến trước người mẫu thân, vẻ mặt lo lắng nói: “Mụ, ngài hãy nghe ta nói a! Lúc ấy cũng là hiểu lầm, cũng không phải là Tiểu Béo cố ý làm.” Mặc dù nàng đã biết thân phận chân chính của Chu Duy Thanh, nhưng nàng vẫn nguyện ý gọi hắn là Tiểu Béo.

Hôm nay, nàng vừa mới về đến nhà, thời điểm mẫu thân chỉ mới liếc qua nàng một cái, dĩ nhiên đã biết nàng đã từ thiếu nữ biến thành nữ nhân. Mẫu thân luôn ôn nhu hiền lành nhất thời vô cùng tức giận, bắt buộc nàng phải nói chuyện gì đã xảy ra. Sau đó lập tức mang theo nàng chạy đến phủ đệ nguyên soái.

Mẫu thân Thượng Quan Băng Nhi cười lạnh một tiếng: “Giết lầm chẳng lẽ cũng không phải là giết người sao? Tại sao bản mạng châu của hắn thức tỉnh lại cần thân thể của con gái ta làm tế phẩm? Chu Duy Thanh, nếu ngươi còn là đàn ông, liền tự sát trước mặt ta. Người phải chịu trách nhiệm cho hành động của chính mình.”

Nghe nàng nói như thế, trên đầu Chu Duy Thanh không khỏi bốc hỏa: “Bá mẫu, ta nhất định chịu trách nhiệm với Băng Nhi, ta sẽ không trốn tránh trách nhiệm gì. Bất luận nguyên nhân là gì, ta chính là người

phá hư sự thanh bạch của Băng Nhi. Ta tuyệt sẽ không tự sát trước mặt ngài. Làm như vậy, chỉ càng làm cho Băng Nhi tổn thương càng sâu. Ta sẽ dùng cả cuộc đời mình đền bù cho nàng, yêu thương nàng.”

Mẫu thân Thượng Quan Băng Nhi khinh thường: “Chỉ bằng ngươi cũng xứng đôi với con gái ta sao?”

“Mụ mụ.” Thượng Quan Băng Nhi trong lòng khấn咒. Một bên là mụ mụ nàng, một bên lại là nam nhân nàng đã chấp nhận, bị kẹp ở giữa nàng vô cùng thống khổ.

Chu Duy Thanh nhìn thẳng đối phương, không chút lùi bước: “Không tệ. Ta cũng biết, lấy tướng mạo của ta quả thật không xứng với Băng Nhi. Nhưng nam nhân có chút ít anh tuấn, tiêu sái chẳng lẽ sẽ đối xử tốt với nàng chứ? Ta sẽ làm một nam nhân giống con gấu, ngày thường thì nằm úp sấp, ngu ngu ngốc ngốc một cách đáng yêu, ôm có thể sưởi ấm, dựa vào thì có thể làm đệm thịt. Mùa đông thời điểm cơ hàn giao bách, đạn tẫn lương tuyệt*, có thể hy sinh mình đảm đương dự trữ lương thực. Chỉ khi nào gặp phải nguy hiểm, liền đứng lên, chính là thiên thú hung ác nhất trên thế giới này.” Thượng Quan Băng Nhi nghe những lời hấn nói nhất thời trở nên ngây dại, hốc mắt ửng đỏ, nhưng ánh mắt lại trở nên vô cùng kiên định.

(*: đói khổ lạnh lẽo, hết cạn đạn lương. Kêu khổ, không có gì ăn.)

Mẫu thân Thượng Quan Băng Nhi nghe xong những lời này thân thể đột nhiên mỉm cười nói tốt, thần sắc trên mặt có chút động dung, ánh mắt sắc bén rõ ràng có chút ba động giạt mình, tựa hồ như đang nghĩ đến chuyện thương tâm gì đã trải qua. Ngay sau đó, lập tức một cỗ khí thế cuồng bạo mà Chu Duy Thanh chưa bao giờ gặp qua từ người nàng phóng ra.

“Tiểu tử khá lắm, nhanh mồm nhanh miệng. Bản thân ta thật muốn nhìn xem ngươi dựa vào cái gì để đem lại hành phúc cho nữ nhi ta.” Vừa nói, vị trung niên mỹ phụ này trong nháy mắt uy thế liền bắn ra bốn phía, tay trái phát một cái. Thượng Quan Băng Nhi Vẽ mặt kinh hãi ngã lui sang một bên không thể động đậy. Ngay chính nàng cũng không biết thực lực của mẫu thân mình lại khinh khủng như vậy.

Chỉ trong nháy mắt, trung niên mỹ phụ đã đến trước mặt Chu Duy Thanh, một chưởng trực tiếp hướng đến đầu vai Chu Duy Thanh đánh tới. Mặc dù trên miệng nàng ăn nói hung ác, nhưng dù sao trước mặt cũng là người trẻ tuổi cùng xảy ra quan hệ với nữ nhi mình, nhưng nếu ác khí không ra, thật khó tiêu mỗi hận trong lòng. Vì vậy, cố nhiên xuất thủ, nhưng là vẫn còn có chừng mực.

Chu Duy Thanh mấy ngày hôm nay vẫn chuyên cần tu luyện không ngừng, đột nhiên gặp gỡ công kích, Bất Tử Thân Cương ẩn tàng ngoài làn da lập tức sinh ra phản ứng, năm đại tử huyết trong cơ thể đồng thời vận chuyển toàn lực, Bản mạng châu của hắn cũng đã hiện lên một cách tự nhiên ở hai cổ tay trên hai tay. Ngân quang chọi lóe, Không Gian Bình Di theo bản năng liền dùng biến ra ngoài, thoát hiểm một chưởng này của mẫu thân Thượng Quan Băng Nhi.

Chu Duy Thanh chỉ cảm giác lông tơ toàn thân mình dựng đứng lên, bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được, nếu một chưởng vừa rồi chụp trên người mình, sợ rằng không chết cũng bị lột một lớp da. Lúc này, nhìn vị mỹ phụ có phần yếu đuối này nhưng lại gây cho mình áp lực lớn đến mức từ khi cha sinh mẹ đẻ bấy giờ mới gặp, thậm chí còn vượt qua cả lúc lão ba muốn đánh mình.

“Di? Không Gian Bình Di?” Vị mỹ phụ liền kinh ngạc nhìn Chu Duy Thanh, một chưởng này của nàng cũng không phải tránh né dễ dàng như vậy, trong chưởng biến ảo vô cùng.

“Khoan đã động thủ.” Cùng lúc đó, một tiếng thét kinh hãi khác cũng vang lên. Lăng Tử Hàm cuối cùng cũng từ đang thử người tỉnh táo lại, một bước xông lên trước, ngăn trước người nữ tử mình, trên mặt toát ra thần sắc cực kỳ kích động: “Ngươi, đúng là Đường Tiên tỷ tỷ?”

Trong miệng Lăng Tử Hàm thoát ra câu nói kia, mọi người tại đây ai cũng không khỏi ngây người kinh ngạc. Chu Duy Thanh cũng sửng sốt, là bởi vì, chỉ nhìn bề ngoài, mẫu thân Lăng Tử Hàm cũng nhìn lớn hơn vị mỹ phụ kia bảy, tám tuổi. càng kinh ngạc hơn, tại sao hai người lại biết nhau?

Đường Tiên nghi hoặc nhìn Lăng Tử Hàm: “Ngươi là...”

Lăng Tử Hàm kích động xông lên phía trước: “Đường Tiên tỷ tỷ, ngươi nhìn kỹ, ta chính là Tử Hàm a! Năm đó, ngươi cùng Thượng Quan đại ca bên bờ sông Long Đàm đã cứu Lăng Tử Hàm. Các người còn ở nhà ta hơn một tháng, khi đó ngươi còn nói, rất yêu thích hoàn cảnh nhà ta. Khi đó ta còn là tiểu cô nương, Thủy Ngưu thì đang đi học tại Ngự Châu sư học viện.”

Trong mắt Đường Tiên toát ra một tia vui mừng, kinh ngạc nói: “ Người là tiểu Tử Hàm? Đây thoáng một cái đã hơn hai mươi năm chưa gặp.” Lăng Tử Hàm kéo cánh tay Đường Tiên lại: “ Đúng a! Ta cũng già rồi. Không ngờ Đường Tiên tỷ tỷ vẫn xinh đẹp như vậy.”

Cách đó không xa, khoe miệng Chu Duy Thanh co giật mọi hồi. Hắn làm sao cũng không nghĩ ra, ba ba mẹ mẹ mình lại quen biết với nhạc mẫu tương lai. Cũng may mắn là, thực lực vị nhạc mẫu này sâu không lường được, nếu không phải có mẹ mẹ chạy ra, không khéo mình lại phải thê thảm.

Vừa nghĩ, hắn vừa lặng lẽ đi vòng bên cạnh, qua đỡ Thượng Quan Băng Nhi từ dưới đất dậy. Mà lúc này, Thượng Quan Băng Nhi cũng đã khôi phục lại năng lực hành động. Hai người nhìn nhau, đều lộ ra vẻ mặt quái dị không nói nên lời. Đột nhiên, ánh mắt Đường Tiên liền biến đổi nhìn về Chu Duy Thanh: “ Tử Hàm, tiểu tử này là gì của người?”

Lăng Tử Hàm biết rõ thực lực của Đường Tiên, liền giữ tay nàng thật chặt: “ Đường Tiên tỷ tỷ, đây là nhi tử của ta với Thủy Ngưu. Nếu là hắn phạm sai lầm mà nói..., tỷ tỷ cứ trừng phạt ta đi.”

Đường Tiên hít sâu một cái, rồi chậm rãi phun ra, oán hận trừng mắt nhìn Chu Duy Thanh một cái: “ Tử Hàm, nếu như chuyện khác thì không nói làm gì. Nhưng nhi tử ngươi lại phá thân con gái ta. Người nói ta làm sao có thể bỏ qua được cho nó đây?”

“ A? Nó vừa mới trở về, chuyện gì xảy ra ta cũng không biết. Duy Thanh, còn không mau cút đến đây, quỳ xuống trước mặt Đường Tiên a đi.” Lăng Tử Hàm vẻ mặt tức giận hướng Chu Duy Thanh nói. Nhưng đứng bên cạnh Chu Duy Thanh, Thượng Quan Băng Nhi rõ ràng thấy vị bá mẫu này liền liếc sang nàng một cái.

Chu Duy Thanh kiên trì đi lên trước, thăm nghĩ, quỳ trước nhạc mẫu cũng không sao, dù sao không phải là ngoại nhân. Hắn liền cúi đầu, dâng hoàng quỳ xuống bên cạnh mẫu thân.

Lăng Tử Hàm nói: “ Đường Tiên tỷ tỷ, nhiều năm như vậy rồi không gặp, người bây giờ ở chỗ nào? Thượng Quan đại ca đâu? Hắn vẫn khỏe chứ?”

“ không cần nói đến hắn.” Đường Tiên trên mặt hiện lên một tia tức giận còn mang theo vài phần thống khổ. “ Ta vẫn sống cùng với Băng Nhi ở Thiên Cung thành, chẳng qua không nghĩ đến người cũng ở đây. Thủy Ngưu trong miệng người năm đó dĩ nhiên lại là Chu Thủy Ngưu nguyên soái của Thiên Cung đế quốc.”

Lăng Tử Hàm nhắc chân đá nhi tử một cái: “ Tiểu tử thú vị, nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Chu Duy Thanh liền dâng hoàng đem chuyện đã xảy ra kể lại một lượt, Đường Tiên khuôn mặt lạnh lẽo, còn Lăng Tử Hàm lại là tròn mắt há mồm.

Đang lúc ấy thì, Thượng Quan Băng Nhi cũng đi đến, ở bên cạnh Chu Duy Thanh. Phù phù một tiếng, nàng cũng quỳ rạp xuống trước mặt mẫu thân: “ Mẹ, Ta thích Tiểu Béo, ban đầu chuyện phát sinh là hiểu lầm. Sau lại, ở trên chiến trường, Tiểu Béo đã hai lần cứu mạng ta. Thời điểm đối mặt với hơn một trăm đầu Thảo nguyên Thiên Lang, hắn lại càn dũng cảm quên mình xông ra ngoài, tạo cho ta cơ hội đào tẩu. Mẹ, cả đời này, ngoại trừ Tiểu Béo, ta sẽ không bao giờ thích nam nhân khác. Nếu như ngài muốn giết hắn, thì ngài giết thêm cả ta đi.”

Lời nói này của Thượng Quan Băng Nhi, làm cho cả Chu Duy Thanh cùng Lăng Tử Hàm đồng thời động dung. Chu Duy Thanh tâm tình bỗng bệnh đập dồn suýt nữa không thể khống chế bản thân. Đây là lần đầu tiên Thượng Quan Băng Nhi thừa nhận nàng thích mình, nhất là trong câu kia, trong cuộc đời sẽ không bao giờ thích nam nhân khác, hung hăng đâm một cái vào nội tâm mềm mại nhất của Chu Duy Thanh. Đồng thời Lăng Tử Hàm cũng động dung, thăm nghĩ trong lòng: May mà nha đầu này cũng không thừa kế tình tình dữ dội của mẫu thân nàng, hoàn hảo hoàn hảo.

“ Người...” Đường Tiên cau mày “ Con gái lớn đúng là không dùng được, thật là không dùng được a! Thôi, chỉ tiện nghi cho tên tiểu tử này. Chu Duy Thanh, đem bản mạng châu của người cho ta xem một chút.”

Đường Tiên kéo nữ nhân giết tới cửa cũng bởi vì là tức giận, thật ra thì cũng là phô trương thanh thế. Nàng sao không thể nhìn ra được, nữ nhi cũng thật lòng thích tiểu tử này. Làm mẫu thân, nàng vốn muốn xem, tiểu tử phá thân nữ nhi mình có hay không xứng đáng với nó. Biểu hiện của Chu Duy Thanh coi như làm nàng hài lòng, hơn nữa, vô tình gặp gỡ Lăng Tử Hàm mang đến niềm vui, nên Chu Duy Thanh hôm nay mới thoát được một kiếp không bị đánh. Tiểu tử này là Thiên Châu sư, hay là Không gian thuộc tính Thiên

Châu sư, coi như là xứng đôi với nữ nhi. Nàng chẳng qua là muốn xác nhận một chút Ý châu của Chu Duy Thanh mà thôi.

Chu Duy Thanh nhanh nhẹn lộ hai cổ tay ra, làm Đường Tiên thấy được Biển Thạch Miêu Nhân màu lam xanh biếc nơi cổ tay hắn, sắc mặt chợt biến đổi, liền bắt lấy tay trái Chu Duy Thanh, thất thanh nói: “Biển Thạch Miêu Nhân?”

Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy tay Đường Tiên như cái kim sắt, làm tay mình đau, vẻ mặt đau khổ gật đầu: “Đúng a! Bá mẫu, chính là Biển Thạch Miêu Nhân.”

Đường Tiên có chút thất thần buông tay hắn ra: “Có những thuộc tính gì?”

Chu Duy Thanh nói: “Phong, Lôi, không Gian, Hắc Ám, Tà Ác.” Nói tới đây hắn ngập ngừng một chút, rồi mới dứt khoát kiên quyết nói tiếp: “Còn có một loại thuộc tính thứ sáu nhưng không biết.”

Lần này, ngay cả Thượng Quan Băng Nhi cũng không khỏi kinh ngạc. Nàng cũng không biết Chu Duy Thanh còn có thuộc tính thứ sáu.

Chu Duy Thanh áy náy nhìn nàng khẽ gật đầu. Hắn cũng không có cái gì dấu diếm Thượng Quan Băng Nhi nữa, vừa rồi nàng vừa mới nói cái kia đã khiến hắn cảm động thật sâu.

102. Chương 27: Thuộc Tính Thứ Sáu Của Chu Duy Thanh (2)

Nói tới đây, ánh mắt Đường Tiên liền sáng quắc hướng nhìn Chu Duy Thanh: “Người vừa mới nói, Người không biết thuộc tính thứ sáu là gì? Vậy đã từng thác ẩn kỹ năng chưa?”

Chu Duy Thanh nhúc nhích nói: “Thác ẩn một cái, ta ở Thác Ẩn cung, dụng phải một đầu Tiểu miêu không lớn, nhưng lại có ba mắt. Nó luôn nhìn ta, ta liền thử thác ẩn một chút, không nghĩ tới liền thành công. Nhưng kỹ năng này giống như tác dụng không lớn, khoảng cách công kích cũng chỉ có năm thước mà thôi, uy lực cũng không có.”

“Tiểu miêu ba mắt?” Thân thể Đường Tiên chợt chấn động: “Người hướng ta thi triển một chút.”

“Nha.” Chu Duy Thanh liền thống khoái đáp ứng, Kỹ năng thác ẩn thuộc tính thứ sáu này không có bất kỳ hiệu quả công kích nào, cho nên cũng không sợ thử nghiệm trên người Đường Tiên.

Trong nháy mắt thuộc tính luân bàn lặng lẽ xoay tròn, kể từ khi thác ẩn kỹ năng này, thuộc tính luân bàn của hắn đã có thể lưu lại nơi này, thứ sáu khu vực vô sắc. Hơn nữa, cái kỹ năng này tiêu hao Thiên lực cũng không nhiều, cùng Phong Chi Trói Buộc sai lệch không nhiều.

Tay trái giơ lên, Đường Tiên, Lăng Tử Hàm cùng Thượng Quan Băng Nhi chỉ thấy quang mang Biển Thạch Miêu Nhân trên cổ tay trái Chu Duy Thanh tựa hồ như vụn vụn một chút. Ngay sau đó, luồng quang mang vụn vụn này cũng đã lặng lẽ ra, bao phủ ở trên người Đường Tiên.

Đường Tiên chậm rãi đưa tay phải mình lên, sắc mặt chợt biến đổi: “Thật sự là hành hạ đến chết người, kỹ năng độc môn của Tam Nhân Long Miêu, Tuyệt Đối Trì hoãn. Trời ạ! Người đúng là tiểu quái vật. Không đúng! Coi như là Phỉ Lệ đế quốc Thác Ẩn cung cũng không thể có loại Thiên thú hiếm có như Tam Nhân Long Miêu tồn tại. Chu Duy Thanh người thác ẩn Tam Nhân Long Miêu này ánh mắt có màu gì?”

“Dường như là màu vàng.”

Đường Tiên chợt nói: “Khó trách. Phỉ Lệ đế quốc Thác Ẩn cung vận khí thật là tương đối tốt. Lại có thể bắt được ấu thú Tam Nhân Long Miêu. Chân chính Tam Nhân Long Miêu trưởng thành đã sớm vượt qua tầng thứ Tông cấp Thiên thú, tuyệt đối là ác mộng của Thiên Châu sư, ai dám bắt nó.”

Càng nói, ánh mắt nàng nhìn Chu Duy Thanh lại càng trở nên quái dị: “Coi như ấu thú Tam Nhân Long Miêu cũng là Thượng vị Tông cấp Thiên thú, người bắt quá mới Nhất châu, thế nhưng có thể thác ẩn kỹ

năng nó? Còn chiếm được kỹ năng độc môn Tam Nhân Long Miêu Tuyệt Đối Trì Hoãn. Vận khí của người tốt cũng không phải là có thể giải thích?”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói: “ Có lẽ là Tam Nhân Long Miêu kia nhìn ta thuận mắt, rồi đem thác ẩn kỹ năng cho ta sao.”

Lăng Tử Hàm nhìn bộ dạng rầm thú của nhi tử, không nhịn được nói: “ Tiểu tử thú, ngươi còn làm trò trước mặt Đường Tiên a di, đắc ý cái gì.”

Ai biết Đường Tiên a di lại nói: “ Để cho hắc đắc ý. Hắc quả thật có tư cách đắc ý. Tử Hàm muội, đây là người không biết, kỹ năng Tuyệt Đối Trì Hoãn này ngay cả lão già Thượng Quan Nguyệt nhìn thấy cũng phải đỏ con mắt.”

Chu Duy Thanh sờ sờ lỗ mũi: “ Bá mẫu, ta cũng không cảm thấy kỹ năng này có ích lợi gì a! cự ly công kích quá ngắn, hơn nữa đường như tác dụng thời gian chỉ có một giây mà thôi.”

Đường Tiên hừ lạnh một tiếng: “ Ngươi thì biết cái gì. Tuyệt Đối Trì Hoãn chính là một cái kỹ năng nghịch thiên, ở trong Đế hoàng cấp Thiên thú, cũng là số một số hai. Một giây cũng có thể quyết định sinh tử. Huống chi, ngươi đừng quên, ngươi tu vi chỉ mới là Nhất châu, mà tất cả các kỹ năng thác ẩn cũng sẽ theo Thiên Châu sư tu luyện mà tăng tiến. Chờ sau này ngươi đến Lục châu trở lên, ngươi sẽ biết cái này có hiệu quả khinh khủng đến cỡ nào. Ta chỉ nhắc nhở ngươi một chút, Tuyệt Đối Trì Hoãn cường hãn nhất có thể đến hai giờ, nhưng nó có thể thao túng, có thể cùng bất kỳ Thể châu hoặc là chiến kỹ phối hợp. Ngươi cùng Băng Nhi đều là Cung Tiễn thủ, ta lấy một ví dụ ngươi sẽ hiểu. Nếu như địch nhân dùng vũ khí ngăn chặn tiền của ngươi, thế nhưng đột nhiên mũi tên ngươi bắn ra tại không trung dừng lại một giây, vậy sẽ có kết quả gì?”

Nghe Đường Tiên nói những lời này, sắc mặt Thượng Quan Băng Nhi cùng Chu Duy Thanh không khỏi biến đổi.

Đường Tiên tiếp tục nói: “ Nó nghịch thiên ngay tại địa phương ‘tuyệt đối’ hai chữ. Nói cách khác, cái kỹ năng này là tuyệt đối thành lập. Bất luận ngươi đối mặt với đối thủ cỡ nào cường đại, nó cũng có thể không vì chênh lệch tu vi lớn mà thành lập. Một giây thoát nhìn ngắn ngủi, nhưng lúc cao thủ giao phong, một giây trì trệ đủ để quyết định sinh tử. Hảo hảo tu luyện cái kỹ năng này, ngươi sẽ được lợi cả đời.”

Chu Duy Thanh gật đầu: “ Đa tạ bá mẫu chỉ điểm.”

Đường Tiên giống như căn bản không nghe thấy lời hắn nói, lăm lăm tự nhủ: “ Thế nhưng lại có thể thác ẩn kỹ năng Tuyệt Đối Trì Hoãn, cái này xem ra thuộc tính thứ sáu của người hắn là Thời Gian. Chỉ có những kẻ có được Biến Thạch Miêu Nhân mới có thể xuất hiện thuộc tính Thời Gian trong tam đại thánh thuộc tính. Hơn nữa còn có thuộc tính Không Gian tương phối hợp. Phong thuộc tính chủ tốc độ, Lôi thuộc tính chủ bạo phá, Không Gian thuộc tính chủ biến hóa, Hắc Ám thuộc tính chủ thần bí, Tà Ác thuộc tính chủ phụ gia, Thời Gian thuộc tính chủ tiết tấu. Đây chính là hoàn mỹ phối hợp.”

Thượng Quan Băng Nhi cho tới bây giờ cũng không biết, mẫu thân mình thậm chí có thực lực cường đại như thế, lại càng không biết mẫu thân đối với Thiên Châu sư khác sâu hiểu rõ như vậy. Nghe mẫu thân nói tới đây, nàng không nhịn được liền hỏi: “ Mẹ, tam đại thánh thuộc tính là cái gì?”

Đường Tiên trầm giọng nói: “ Tam đại thánh thuộc tính chính là Thần Thánh, Tinh Thần cùng Thời Gian. Thật ra thì, Thánh thuộc tính hẳn là bốn, còn muốn tính cả Tà Ác. Chỉ bất quá, mặt trái của Tà Ác thuộc tính Thiên Châu sư mang theo tác dụng lại quá lớn, hơn nữa sự xuất hiện của nó lại không phải chỉ có Biến Thạch Miêu Nhân Ý Châu, uy lực lại hơn thấp so với Tam đại thánh thuộc tính ta vừa kể, cho nên mới bị loại bỏ. Băng Nhi, ta không thể không nói, vận khí của ngươi cực tốt.”

Thượng Quan Băng Nhi khuôn mặt đỏ lên, hung hăng bắ Chu Duy Thanh đang đắc ý ở bên một cái, then thùng cúi thấp xuống.

Đường Tiên nhìn Chu Duy Thanh, ánh mắt đột nhiên trở nên nghiêm nghị: “ Chu Duy Thanh, ta phải nhắc nhở ngươi, ngươi mặc dù có thể nói là thiên phú dị bẩm. Nhưng là, một người có thiên phú khá hơn nữa, không có cố gắng tu luyện thì cũng không thể nào thành công. Huống chi, muốn giết người trước lúc

đột phá Lục châu tuyệt không phải là một chuyện khó khăn. Chỉ cần Thiên Châu sư có tu vi vượt lên trên người, đều là có thể đánh giết người. Người tối đa cũng chỉ thực lực ưu tú trong đám đồng cấp mà thôi.”

Chu Duy Thanh lại tò mò hỏi: “Kia sau Lục châu thì sao?”

Đường Tiên thần nhiên: “Sau Lục châu, đủ để bảo vệ chính mình. Sau Cửu châu, nhưng là có thể tung hoành thiên hạ.”

Chu Duy Thanh liền cười hắc hắc: “Đa tạ bá mẫu tiếp điểm.”

“Người đã cùng nữ nhi ta như vậy, còn gọi ta bá mẫu sao?”

Chu Duy Thanh mở trừng hai mắt, trong nháy mắt liền hiểu ý, chạy tới mang theo vài phần nịnh nọt kêu lên: “*...” (Text TQ nó như thế.)

Chu Duy Thanh một bên kêu lên, nhưng trong lòng cũng thầm oán, lúc trước còn nói ta như vậy không xứng với nữ nhi của người, bây giờ lại lập tức như vậy nhận nữ tử (con rể). Biến thành như vậy cũng thật vui vẻ a! Thật ra thì hắn cũng đâu biết rằng, đến cấp độ của Đường Tiên, đây là lần đầu nhận biết người cường hân vốn có cả sáu thuộc tính.

Đường Tiên hài lòng gật đầu. Thượng Quan Băng Nhi lại vẻ mặt đại ra nhìn người này, da mặt hắn cũng quá dày a, mụ mụ mình làm sao vậy...

Đường tiên nhìn qua nữ nhi một cái: “hay là người cứ gọi ta là bá mẫu. Chờ hai người kết hôn rồi đổi cũng không muộn. Băng Nhi, coi trọng hắn, đừng để người khác đoạt hắn đi. Chờ qua mấy năm, các người lớn hơn một chút, liền kết hôn đi. Tử Hàm, tỷ muội chúng ta lâu rồi mới gặp mặt, không bằng vào nhà ngồi một chút a.”

“A! Đường Tiên tỷ tỷ, nhanh lên vào bên trong ngồi.” Lãng Tử Hàm lúc này mới kịp phản ứng. Lúc này, chắc không có ai mà cao hứng hơn nàng. Trong lòng nàng, phụ thê Thượng Quan Nguyệt cùng Đường Tiên chính là nhân vật thần thoại a. Thế nhưng nữ tử từ mình lại lấy được nữ nhi bọn họ, hơn nữa nhìn bộ dáng, Đường Tiên tỷ tỷ ý tứ còn có chút khấn trương. Nếu không phải nữ tử còn nhỏ tuổi, chắc sẽ lập tức an bài hôn sự. Trong nội tâm nàng có thể nào lại không hưng phấn? Tuy mới gặp gỡ Thượng Quan Băng Nhi lần đầu, nhưng lúc kia nàng mới một phen biểu lộ đã làm cho Lãng Tử Hàm hoàn toàn thích người con dâu tương lai này rồi. Lại càng không phải nói, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ đế quốc Thượng Quan Băng Nhi bọn họ cũng đã nghe qua không biết bao nhiêu lần.

Nhìn thấy mẫu thân cùng nhạc mẫu tương lai vào nhà, Chu Duy Thanh cũng không nhịn được nữa, hai tay chống nạnh, cười vô cùng đắc ý: “wow haha, lão bà, cái này ta xem nàng còn chạy trốn được nơi nào, nhạc mẫu cũng đã nhận ta rồi.”

Thượng Quan Băng Nhi hận không có lỗ nào mà nhảy xuống, hung hăng đá hắn một cước, rồi xoay người bỏ chạy. Đường Tiên cùng Lãng Tử Hàm hàn huyên rất lâu mới rời đi, lúc đi còn đáp ứng sẽ thường xuyên đến đây làm khách.

Chờ mẫu thân tiễn nhạc mẫu tương lai xong, Chu Duy Thanh mang theo một bụng đầy nghi ngờ chui vào phòng mẫu thân: “Mụ mụ, tại sao ngài lại biết nhạc mẫu tương lai? Nhìn ngài bộ dáng kia, chẳng lẽ nhạc mẫu tương lai còn lợi hại hơn cả lão ba?”

Lãng Tử Hàm lúc này tâm tình vô cùng vui vẻ, cười nói: “Tiểu tử thú, cái này chỉ tiện nghi cho người. Năm đó, thời điểm ta mười mấy tuổi, ở bờ sông đụng phải một con Thiên thú, suýt nữa thì chết dưới sông, nhưng được Thượng Quan Nguyệt cùng Đường Tiên đi ngang qua cứu. Khi đó cha người còn đang khổ tu, không có ở nhà, chúng ta cũng chưa có kết hôn đâu. Ân cứu mạng tự nhiên phải báo đáp, ta liền dẫn bọn họ về nhà làm khách, bọn họ lại thích hoàn cảnh nhà ông ngoại người, liền đáp ứng ở lại một thời gian. Lại lịch bọn họ ta không quá rõ ràng, nhưng chắc chắn cực kỳ cường đại. Thực lực Đường Tiên tỷ tỷ ta không rõ lắm, nhưng hơn hai mươi năm trước, lúc Thượng Quan đại ca đánh chết đầu Thiên thú kia, trên cổ tay cũng hiện lên một ít khóa Ý Châu giống người ý đức. Chẳng qua là, số lượng Ý châu trên cổ tay hắn là mười viên.”

“Thập châu?” Chu Duy Thanh trừng lớn hai mắt, thất thanh kinh hô. Mười viên Biến Thạch Miêu Nhân Thiên Châu sư. Kia cường đại đến cỡ nào? Cha mình bất quá chỉ là đơn thuộc tính Bát châu Thiên Châu

sư, cũng đã là cường giả đệ nhất Thiên Cung đế quốc. Hơn hai mươi năm trước, người ta đã là mười khóa bản mạng châu, này đã vượt qua Tông cấp phạm vi. Hôm nay, đã qua hơn hai mươi năm, còn không biết hắn đã cường đại đến trình độ nào. Chu Duy Thanh ngàn lần không nghĩ đến, Thượng Quan Băng Nhi còn có một lão ba cường đại đến vậy.

103. Chương 27: Thuộc Tính Thứ Sáu Của Chu Duy Thanh (3)

Chu Duy Thanh nhức đầu, cười hắc hắc, tự mình an ủi: “ Dù sao cũng gạo đã nấu thành cơm, bọn họ cường giả cũng không quan hệ đến ta. Mụ mụ, người yên tâm, một ngày nào đó, con của người cũng sẽ biến thành cường đại giống như bọn họ.” Vừa nói, hắn dùng sức ôm chặt lấy Lăng Tử Hàm, hung hăng hôn một cái trên mặt nàng.

Lăng Tử Hàm cũng không sờ đầu hắn, thở dài một hơi: “ Tiểu Duy, Cha ngươi vì để sau này ngươi có chút năng lực sinh tồn, nên ngươi cũng bị không ít đau khổ. Sau này ngươi tính toán như thế nào? Hôn sự cùng Đế Phù Nhã thì sao?”

“ Hôn sự cùng Đế Phù Nhã ta sẽ đi tìm cha nuôi nói rõ ràng. Tình yêu vốn là lưỡng tình tương duyệt, tin tưởng cha nuôi cũng không miễn cưỡng ta. Cha nuôi muốn đem Đế Phù Nhã gả cho ta cũng là vì muốn báo đáp cha đối với Thiên Cung đế quốc trả giá hết thảy, để cho ta vốn là phế vật sau này cũng có chút địa vị ở đế quốc. Hiện tại ta đã là Thiên Châu sư, tự nhiên không cần, ta cái gì cũng sẽ không lấy Đế Phù Nhã. Ta tại quân doanh đã gặp cha rồi, cha để cho ta gia nhập Thiên Cung doanh, ngày mai ta cùng Băng Nhi liền cùng nhau đi báo cáo.”

“ Thiên Cung doanh?” Lăng Tử Hàm sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái: “ Tiểu Duy, đi đâu người cũng không thể học cái xấu.”

“ Mụ, nhi tử của ngài rất xấu sao? Huống chi, đi Thiên Cung doanh tại sao phải học cái xấu?” Chu Duy Thanh vỗ mặt kinh ngạc hỏi.

Lăng Tử Hàm hừ lạnh một tiếng: “ Đi đi, đi đi. Chờ ngươi đi thì biết. Thiên Cung doanh cách Thiên Cung thành cũng không xa, nhớ thường xuyên trở về thăm lão nương một chút.”

Ngày sau, Chu Duy Thanh đi đến Đế Hào tửu điếm đã đến thời gian cơm trưa. Hôm nay hắn đã đem toàn bộ gia sản của mình đi ra, lão nương còn cho hắn thêm mười kim tệ. Đế Hào tửu điếm đặc sắc nhất điều gì? Chính là cái gì cấp bậc khách nhân đều tiếp đãi. Hơn nữa mùi vị thức ăn trong này cũng tương đối khá, hắn chuẩn bị mời Thượng Quan Băng Nhi ăn một bữa thật ngon.

“ Băng Nhi, nơi này.” Nhìn thấy Thượng Quan Băng Nhi phía xa đi đến, Chu Duy Thanh liền liên tục vẫy tay.

Hôm nay, Thượng Quan Băng Nhi vẫn một thân bố y như cũ, nàng rất ít y phục, nhưng xinh đẹp tự nhiên thể này lại càng làm thanh động lòng người. Cùng ngày hôm qua bất đồng chính là, hôm nay nàng mang một cái mũ trùm đầu, hơi che đi dung nhan của mình. Vốn được mọi người chăm chú nhìn nàng cũng không thích lắm. Huống chi ở Thiên Cung thành số người biết nàng cũng rất nhiều. Thượng Quan Băng Nhi nhanh chóng đến trước mặt Chu Duy Thanh, khẽ mỉm cười, thấp giọng nói: “ Chúng ta đi vào a.”

Nhìn bộ dáng thẹn thùng động lòng người của nàng, Chu Duy Thanh nhất thời sắc tâm đại động, một phen nắm chặt cánh tay nhỏ bé của nàng. Làm cho hắn vui mừng chính là, Thượng Quan Băng Nhi cũng không từ chối, chỉ quay mình tượng trưng một chút, mặc cho hắn tùy ý nắm.

Hai người cứ như vậy đi vào Đế Hào tửu điếm, lúc này chính là thời gian dùng cơm trưa, bàn ghế dưới đại sảnh tầng một đã chiếm hơn bảy thành. Chu Duy Thanh trực tiếp kéo Thượng Quan Băng Nhi tìm một cái bàn trống ngồi xuống, nhân tiện gọi món ăn.

“ Tiểu Béo, ta ăn rồi. Chúng ta đến tìm người a!”

Chu Duy Thanh nhìn bộ dạng ấp a ấp úng của nàng, sắc mặt trầm xuống, nói: “ Ăn rồi cũng phải ăn thêm một bữa nữa. Lão công mời lão bà ăn cơm, đây không phải là chuyện kinh thiên địa nghĩa sao? Ta cũng không thiếu chút tiền kia, nhanh gọi thức ăn.”

Vừa nói hắn vừa nhìn trộm sang hướng Thượng Quan Băng Nhi, chỉ thấy khuôn mặt trắng nõn của nàng khẽ ửng hồng mỉm cười hơi cúi đầu xuống, bộ dáng kia thật sự đáng yêu. Rất rõ ràng, hôm nay thái độ Thượng Quan Băng Nhi đối với hắn đã tốt hơn nhiều. Nhận nhạc mẫu quả nhiên là khác hẳn a!

Thật ra thì, hắn cũng đã là đoán đúng. Thượng Quan Băng Nhi đối với hắn thay đổi cũng bởi vì Đường Tiên. Từ nhỏ Thượng Quan Băng Nhi đã lớn lên cùng mẫu thân, đối với phụ thân căn bản không hề có gì trong ký ức, có thể nói, mẫu thân chính là thân nhân duy nhất của nàng. Bản tính thuần hiếu, nàng đối với ý kiến mẫu thân vô cùng coi trọng. Ngày hôm qua, mẫu thân đã nhận Chu Duy Thanh làm nữ tể (con rể), cũng đã khai giải một tầng chướng ngại lớn nhất giữa hai người. Lần này nàng đối mặt với Chu Duy Thanh, cũng không có phải cố kỵ như vậy nữa. Huống chi, hai người ngay cả phòng tuyến cuối cùng của nam nữ cũng bị “đục thủng”, tâm phòng của nàng tất nhiên cũng không thể kiên cố nữa. Nếu để cho Chu Duy Thanh biết được chân tướng, chỉ sợ hắn liền bộc lộ bản chất được voi đòi tiên a.

Chu Duy Thanh gọi thức ăn nhưng cũng rất chiều cố suy nghĩ Thượng Quan băng Nhi, cũng không xa xỉ, chẳng qua chỉ gọi chút hai món mặn, hai đĩa cải trắng, còn gọi hai chén cơm lớn. Một lúc sau, thức ăn mang theo mùi thơm xông lên mũi đã được bưng lên.

“ Băng Nhi, nhân lúc còn nóng ăn nhanh đi. Người gầy quá, ăn nhiều một chút mới có thể trở mã thật tốt chứ sao, Hắc hắc.” Chu Duy Thanh thật nhanh gấp thức ăn cho nàng, đem cho nàng một chén cơm nhỏ mà thức ăn tràn đầy.

Nhìn bộ dạng Chu Duy Thanh ân cần, nhìn lại chén thức ăn trước mặt, vành mắt Thượng Quan Băng Nhi chợt đỏ lên, có chút đáng thương nhìn Chu Duy Thanh nói: “ Tiểu Béo, ngươi sẽ vẫn đều đối tốt với ta như vậy sao?”

“A?” Chu Duy Thanh sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới câu nói mang theo mấy phần ý tứ đùa giỡn của mình thế nhưng lại làm cho Thượng Quan Băng Nhi thương tâm. “ Băng Nhi, ngươi nghĩ linh tinh cái gì thế? Ta dĩ nhiên là vẫn đối tốt với ngươi như vậy a! Vĩnh viễn vĩnh viễn. Làm sao tự nhiên ngươi lại hỏi cái này?”

Thượng Quan Băng Nhi cúi đầu, thì thào: “ Mẫu thân ta kể, thời điểm cha ta lúc ta hai tuổi đã không cần chúng ta, người liền mang theo ta đây rời xa Thiên Cung đế quốc, đi đến nơi này định cư. Mẫu thân ta người thật đáng thương, ta thường xuyên đã gặp nàng một mình ngồi ngẩn người, nhất định là đang suy nghĩ cha ta. Ta sợ, sợ một ngày rồi ta cũng sẽ như vậy giống người...”

(Cái này không phải là ta dịch sai đâu nhé. Text TQ nó như vậy đấy. Nắn luôn, rời xa Thiên Cung đế quốc mà lại định cư ở Thiên Cung thành.)

Nhìn gương mặt nàng, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy trong lòng hung hăng đau xót, liền đứng dậy ngồi vào bên cạnh, đem nàng ôm vào ngực mình: “ Băng Nhi, không khóc. Chuyện trưởng bối ta khó mà nói cái gì, nhưng ta thề, Trừ phi là ngươi không quan tâm ta rồi, còn ta vẫn cứ vĩnh viễn là Tiểu Béo của ngươi.”

Thượng Quan Băng Nhi ngẩng đầu lên nhìn hắn, thấp giọng nói: “ Vĩnh viễn là cái kia hùng nam nhân giống nhau sao?”

Chu Duy Thanh gạt đầu lia lịa, không nhìn được nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái. Thượng Quan Băng Nhi nín khóc mỉm cười, nhích lại gần trong lồng ngực hắn: “ Ăn cơm đi, nếu không ăn là có tội a.”

Chu Duy Thanh nghiêm mặt nói: “ Ngươi cứ để cho ta ôm một lát, ta liền no rồi. Sắc đẹp có thể ăn được, Ngươi chính là ngàn vàng khó mua một bữa tiệc lớn a. Băng Nhi, ngươi xem, vấn đề tuổi tác không phải là không đáng kể rồi sao?”

Thượng Quan Băng Nhi tức giận đẩy hắn ra: “ Cho ngươi ba phần màu sắc liền mở được phương nhuộm. Mẫu thân ta nói, nam nhân mà lấy được dễ dàng lại càng không biết quý trọng. Cho nên, ta quyết định kéo dài thêm mấy năm nữa. Chờ ngươi hai mươi tuổi rồi nói sau.”

“ Không nên a!” Chu Duy Thanh kêu thảm lên một tiếng, âm thanh có chút hơi lớn, nhất thời đưa hết ánh mắt của thực khách kéo về bên này.

Thượng Quan Bằng Nhi suối mặt đỏ bừng đánh hấn một cái: “ Mau ăn cơm đi. Chúng ta tới đây chính là để làm chính sự.”

Chu Duy Thanh vẻ mặt ngây ngốc hỏi: “ Chuyện gì nghiêm chỉnh còn có thể so sánh với động phòng hoa chúc?”

Thượng Quan Bằng Nhi sắc mặt trầm xuống: “ Sẽ không ăn cơm thật ngon, cứ tiếp tục kéo dài đi.”

“ Ta ăn còn không được sao?” Chu Duy Thanh ai oán một tiếng, nhưng trong lòng quyết định, chờ đến Thiên Cung doanh nhất định tìm cơ hội hoàn toàn đem nàng bắt lại. Đã có lần đầu tiên, còn sợ không có lần thứ hai, thứ ba sao? Vừa nghĩ, trên mặt hấn nhất thời toát ra nụ cười xấu xa vô sỉ.

Chu Duy Thanh bắt đầu quá trình lang thôn hổ yết, Còn Thượng Quan Bằng Nhi lại là “nhai kỹ no lâu, cày sâu tốt lúa”. Bất quá, nàng rất nhanh phát hiện mục đích hấn gấp thức ăn cho mình, nàng còn ăn không đến ba phần. Bên kia Chu Duy Thanh ăn như gió cuốn mây bay, đem toàn bộ thức ăn trên bàn cùng chén lớn đại bự của hấn diệt sạch không còn một mống.

“ Thật thoải mái. Lâu rồi không ăn ngon như vậy. Hạm doanh mặc dù được ăn no, nhưng dù sao mùi vị cũng kém một chút.” Chu Duy Thanh hài lòng vỗ vỗ cái bụng.

Thượng Quan Bằng Nhi buột miệng cười, đẩy cái chén của mình tới: “ Nếu không chê, người cầm của ta ăn thêm một chút sao? Ta buổi trưa ăn thật rồi, thói quen của ta người hiểu.”

Chu Duy Thanh mở trừng hai mắt, sau đó không chút khách khí cầm chén cơm kia tiếp tục Lang thôn hổ yết “ver. 2”. Lần này hấn ăn lại càng cảm thấy hương bị ngọt ngào: “ Ăn uống no đủ, ngay cả răng môi cũng lưu hương a!” Chu Duy Thanh cơm nước xong, còn không chút hảo ý nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của Thượng Quan Bằng Nhi. Hiển nhiên, này răng môi lưu hương đây cũng không phải là thức ăn.

Thượng Quan Bằng Nhi làm như không nghe thấy, thấp giọng nói: “ Tiểu Béo, người xem, Chúng ta có phải hay không muốn tìm người kia?”

Chu Duy Thanh theo phương hướng tay nàng chỉ nhìn lại, chỉ thấy một bên trong góc tầng đại sảnh, một nam nhân trung niên ngồi đó. Người này nhìn qua bộ dạng tầm ba mươi tuổi, một thân bạch y, tướng mạo tuấn vĩ, một đầu tóc dài đen để xõa phía sau, tuyệt đối là một nam nhân anh tuấn. Chẳng qua là, ánh mắt của hấn có chút mê ly, ánh mắt không ngừng đảo như rang lạc trong đại sảnh.

Ở trên mặt bàn trước mặt hấn, bày ít nhất mười mấy bình rượu. Coi như là rượu mạch có nồng độ cồn tương đối thấp, uống nhiều bình như vậy thì cũng đã tương đối cường hân. Điều này hiển nhiên cũng là nguyên nhân Bằng Nhi nghĩ hấn là người mình cần gặp.

Chu Đại nguyên soái để bọn họ đến tầng một Đế Hào từ điểm tìm tửu quý. Rất hiển nhiên, người này phải là thường xuyên đến đây uống rượu, ít nhất cũng là gần đây đến chờ đợi bọn họ mà đến ngày ngày ở chỗ này. Mà lúc này, trong đại sảnh tầng một, uống rượu nhiều nhất thì không ai qua mặt hấn. Chu Duy Thanh nói: “ Để ta tới hỏi một chút.” Vừa nói, hấn vừa đứng dậy đi đến.

Vừa đi tới bàn, Chu Duy Thanh vẻ mặt đang hoàng, khù khờ hỏi: “ Xin hỏi, ngài có phải là La Khắc Dịch tiên sinh?”

Nhân tình tửu quý kia liền nhìn lên một phen, âm thanh có chút lạnh lạnh vang lên: “ Cút đi, đừng trở ngại lão tử ngắm mỹ nữ. vừa nhìn thấy một đôi 38 thốn vi độ, chừng số 5cup*, đã bị tiểu tử người chặn lại.” (*: vòng ngực cỡ 38B, Thốn vi độ = inch;

cup: cup – gọi là phần quả áo ngực, A <= 2,5;=“” cm;=“” b=“”><= 5;c=“”><= 7,5;=“” d=“”><= 10;=“” e=“”><= 12,5);=“” (*).=“” còn=“” cách=“” tính=“” size=“” áo=“” ngực=“” ai=“” muốn=“” tìm=“” hiểu=“” thì=“” đây:=“”>

Nghe hấn vừa nói thế, Chu Duy Thanh nhất thời ngẩn ngơ, một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc từ trong đáy lòng dâng lên, theo bản năng nói: “ Ta tìm hai người lưu lại trong vô tổ.”

(chán. Mỗi lúc một kiểu.)

104. Chương 28: Tuyệt Thế “hung” Khí (1)

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, :“Nói vậy, ngài hẳn là La Khắc Dịch tiền bối? Bọn ta vốn hai người, quả là có một nữ hài tử. Ta chỉ vừa mới đến, Chu Đại Soái đã bảo chạy đi tìm ngài.”

“Có mỹ nữ? Đâu, Chỗ nào chỗ nào?” La Nhất Dịch cảm xúc nhất thời bị khơi gợi.

Chu Duy Thanh mở trừng hai mắt, thầm nghĩ trong lòng, phải là lão không đó? Đây chính là Thiên Cung doanh trong miệng Thượng Quan Băng Nhi cực kỳ sùng kính sao? Sao có cảm giác lão này với Quái lão đầu thật giống nhau a! Chỉ là thiếu một chút hèn mọn như lão gia hỏa kia, nhưng lại thêm phần trực tiếp hơn!

Chu Duy Thanh xoay người vẫy vẫy tay gọi Thượng Quan Băng Nhi, nàng lập tức đi tới, lúc này gã chợt nghe La Khắc Dịch thì thầm:” Lớn lên quả thật không sai, đáng tiếc chỉ có ba mươi ba thốn vi độ*, không phải là loại ta thích!” Thượng Quan Băng Nhi lúc này đã tới gần hai người, cung kính hành lễ với La Khắc Dịch: “Tiền bối, ngài tốt.”

(*: đã giải thích. Chắc cũng khoảng 33B thôi.)

Nhân thần La Khắc Dịch vốn đang mê man liên sáng ngời: “Khuyết điểm không thể che lấp được ưu điểm a! Mặc dù hơi nhỏ một tí, nhưng mà ta thích.”

Thượng Quan Băng Nhi nghĩ lão nói mình còn nhỏ tuổi, nhưng Chu Duy Thanh thì rất minh bạch ý của lão. Liên trơ mặt chỉ: “Tiền bối, bên kia có một cực phẩm kia.”

” Nga? Ở chỗ nào?” La Khắc Dịch tinh thần ngay lập tức phấn chấn.

Chu Duy Thanh hướng về cái bàn cách đó không xa, quả nhiên có một nữ tử đang ngồi độc ẩm, trước mặt bày ra không ít mỹ thực, mà kỳ lạ trong đại sảnh bàn ghế đều chật cứng, chỉ mỗi chỗ nàng xung quanh còn rất trống trải.

Nữ nhân này vì quay lưng lại với La Khắc Dịch nên hẳn chưa chú ý mấy, giờ bèn nhìn chăm chú, ngay lập tức tâm thần rung động, nước dãi chảy ròng ròng. Mái tóc đen dài mượt mà, phong tư yếu điệu thực nữ, một thân váy dài xanh biếc như nước, thật quá phi phàm. Mà càng hấp dẫn La Khắc Dịch, là từ phía sau vẫn có thể thấy một phần ngực nhô ra, đủ biết nó to lớn dường nào,“... Ít nhất...ít nhất cũng ba mươi tám, trời ạ! Quả là tuyệt thế hung khí, phỏng chừng cũng phải là 38C a! Thật sự là một báu vật khó gặp a!”

La Khắc Dịch trần cổ nuốt nước bọt, sau đó làm bộ đứng đắn chỉnh sắc mặt nhìn Chu Duy Thanh: “Tiểu tử thôi, ta đi tính tiền, chờ ta đi qua bàn nọ, ngươi nhớ gọi một tiếng, đã hiểu chưa.” Nói xong, lão trừng mắt nhìn Chu Duy Thanh rồi đi về phía bàn của Lục Y nữ tử. Chu Duy Thanh cười cười tỏ vẻ ta đây hiểu mà làm cho Thượng Quan Băng Nhi hơi ngẩn người: “Hắn định làm gì chứ?”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc: “Lão làm bộ đi qua, ta gọi lại, không phải là có cơ hội liếc nhìn mặt người ta hay sao chứ?”

Thượng Quan Băng Nhi ánh mắt cổ quái: “Đây thật là người chúng ta muốn tìm sao? Có cảm giác so với người còn...”

Trong lúc đó vị trung niên La Khắc Dịch vừa đi qua cái bàn đã nghe Chu Duy Thanh vô cùng ăn ý gọi lớn: “La Khắc Dịch, lão vẫn còn nửa bình rượu chưa uống hết đây này.”

La Khắc Dịch cũng phối hợp rất đẹp, tiêu sái nhẹ nhàng quay đầu lại, ánh mắt như có như không hướng về phía lục y nữ tử.

Trong nháy mắt, thân thể La Khắc Dịch đột nhiên như trúng phong, cả người cứng lại không mấy may nhúc nhích, trong đầu hẳn chỉ còn hai chữ: “Thật lớn Á.. Cứu mạng a...” Lục y nữ tử kia đúng là sở hữu một

cặp “Tuyệt Đại Hung Khí”, y như lão phán đoán, cỡ 38C, khuôn ngực to lớn bá đạo, nhưng mặt của nàng thì còn Tuyệt Thế Hung Khí hơn. Tròn như trăng rằm, mà một nửa rõ chẳng rõ chịt, còn bao trùm nửa khuôn mặt thanh xuân mỹ lệ kia là li ti những hạt mụn nhỏ như bệnh đậu mùa, cặp môi dày nhếch đến tận mang tai, đôi mắt cực kỳ không cân xứng lộ màu vàng ệch, mà cái cô nàng này, kỳ quặc nhất là trên cái đầu nhỏ nhưng cằm rất to đó, điểm tuyết vài cọng râu mép lơ lửng... C...ực phẩm, quả đại cực phẩm khó gặp, có muốn lớn lên được như nàng ta cũng không dễ dàng chút nào a!

Bên phía Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Uyển Nhi chỉ thấy, mặt La Khắc Địch hết vàng đến hồng, hết hồng lại trắng bạch, từ trắng bạch nhảy sang xanh lè, rồi cuối cùng tím ngắt, lồng ngực hấn thì phập phồng dữ dội.

Cô nàng Tuyệt Thế Hung Khí kia thấy La Khắc Địch cứ nhìn mình đắm đắm, liền liếc mắt đưa tình: “Ô anh đẹp trai, muốn cùng ta ăn cơm trưa sao?” (Oe)

L

a Khắc Địch thần sắc đột nhiên khôi phục lại như thường, bình tĩnh thông dong: “Thật tiếc quá, thưa tiểu thư xinh đẹp, ta bây giờ còn có chuyện quan trọng cần làm, có cơ hội sẽ gặp lại sau nhé.” Lão lại ngắt đầu nói với Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi: “Ta ở bên ngoài chờ các người.” Rồi ra về rất phong lưu tiêu sái mà xoay người rời đi. Có điều Chu Duy Thanh đã thấy được, bước chân lão càng lúc càng nhanh, vừa nhấc một chân ra khỏi tử điểm đã nghe “Oe oe, oe...”

Chu Duy Thanh trên mặt đầy vẻ cười thầm, nhìn Thượng Quan Băng Nhi: “Xem ra, La tiên bối thân thể có chút không thoải mái a! Băng Nhi, chúng ta cũng nên đi thôi, nhớ kỹ, không được quay đầu nhìn lại a.” Vừa nói hấn vừa kéo Thượng Quan Băng Nhi lúc này còn đang chần chừ ra ngoài, thâm nghĩ trong lòng, lão thâm trùng, dám có âm ý với lão bà của ta, cuối cùng phải nhận lấy quả báo thôi.

Bọn hấn vừa đi ra cửa liền gặp ngay La Khắc Địch đang ngồi chồm hổm mà nôn ọe, mùi rượu gay gắt ngất trời, rõ ràng mới vừa rồi ăn uống cái gì lão đều phun ra không còn sót lại mảy may.

Chu Duy Thanh bèn kéo Thượng Quan Băng Nhi ra xa, vẻ mặt vẫn cười cười đứng chờ, tuy Thượng Quan Băng Nhi vẫn không biết rõ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng vẫn đoán được sơ sơ mà thấp giọng nói: “Tiểu Béo, người thật xấu.”

Chu Duy Thanh ôn hòa nói: “Đó gọi là, người không đụng đến ta, ta cũng sẽ không phạm đến người. Ta hiện tại rất hoài nghi, theo lời cha ta hai người lưu lại trong vô tổ là có ý gì, không hợp là lưu manh, vô lại tổ hai người sao chứ?”

La Khắc Địch vất vả lắm mới lê sang chỗ hai người, ngắt đầu nhìn Chu Duy Thanh cùng với Thượng Quan Băng Nhi, biểu tình đã hoàn toàn tỉnh táo, tựa như chuyện mới vừa rồi căn bản không hề phát sinh, vừa lững thững đi vừa cười nói: “Đó chính là cực phẩm mà người nói đó hử tiểu huynh đệ?”

Chu Duy Thanh vẫn mang bộ mặt thật thà, thậm chí mang theo vài phần mờ mịt: “Đúng vậy a! Ta vừa nãy đi qua bàn của nàng cũng đã bị hù dọa không ít, cái loại cực phẩm xú nữ này quả là hiếm thấy. Mà tiên bối, lúc nãy người làm sao vậy? Hay là bị đau bao tử?”

La Khắc Địch mắt thoáng u sầu, than nhẹ một tiếng: “Quả thật là cực phẩm, các người đi theo ta.” Vừa nói xong, lão đã đi trước ra ngoài. Chu Duy Thanh nhìn nhân thần u sầu của hấn mà hít một hơi lương khí, có cảm giác như vừa bị rắn độc cắn một phát. Lão già này, cũng là cực phẩm nha.

La Khắc Địch không nhanh không chậm đi phía trước, dẫn theo hai người rời khỏi Thiên Cung Thành, ra khỏi cửa thành lão hướng về bên trái đi chừng năm trăm mét thì dừng bước lại. Nghiêm trang nói: “Các người muốn gia nhập Thiên Cung doanh chúng ta sao. Như vậy hấn biết Thiên Ngũ Doanh không dễ tiến vào. Bất luận các người có thân phận, bối cảnh gì, muốn gia nhập Thiên Cung doanh đều phải thông qua Tam hạng khảo hạch. Mà ta chính là Khảo Hạch Quan của các người.”

La Khắc Địch lúc này thực sự nghiêm trang phong thần tuấn lãng, cảm giác như gia hỏa vừa rồi đem mông ngực con người ta ra mà bình phẩm không có chút quan hệ gì tới lão. Nhưng mà Chu Duy Thanh đánh hơi được mùi vị nguy hiểm, lão cũng là một dạng như mình, mà khả năng che dấu tâm tình so với mình còn có vẻ ghê gớm hơn. Thượng Quan Băng Nhi nói: “Tiền bối, vậy khảo hạch sẽ tiến hành như thế nào?”

La Khắc Định nói: “Khảo hạch rất đơn giản, các ngươi hãy bước về phía trước khoảng cách bằng ba trăm thước, sau đó quay lại dùng cung bắn ta, mỗi người sẽ có mười cơ hội, chỉ cần làm cho ta chủ động đón đỡ thì xem như thông qua cửa thứ nhất.”

Thượng Quan Bằng Nhi thả lỏng tâm thần: “Đã vậy, xin tiền bối chỉ giáo.” rồi nàng kéo Chu Duy Thanh đi tới.

Chu Duy Thanh khẽ nói với Thượng Quan Bằng Nhi: “Ta vẫn cảm thấy lão này có điều gì đó kì quái. Bằng nhi, ngươi phải cẩn thận nhé”

Thượng Quan Bằng Nhi nghi hoặc: “Thiên Cung Doanh tiền bối vì đế quốc mà lập vô số công lao hãn mã, là anh hùng đế quốc, Tiểu Béo, ngươi không nên suy nghĩ nhiều quá. Vừa rồi có thể vị tiền bối này uống hơi nhiều mà thất thố, ngươi xem, không phải sau khi hấn phun ra hết đã trở lại bình thường rồi sao?” Chu Duy Thanh lỏng mày khẽ giật: “Chỉ hy vọng là như thế a.”

Khoảng cách ba trăm thước đi một loáng đã tới, hai người đồng thời xoay người lại. La Khắc Định lúc này đã rất nhỏ, bất quá bọn họ đều là thiên châu sư, thị lực so với người bình thường đều mạnh hơn nhiều, tự nhiên có thể nhìn thấy lão rõ ràng.

“Bắn từng phát nhé, tiểu cô nương, ngươi trước đi.” Thanh âm La Khắc Định truyền tới tuy không lớn, nhưng rõ ràng như đang kề tai mà nói. Làm Chu Duy Thanh cùng với Thượng Quan Bằng Nhi nhìn nhau mà kinh ngạc, ba trăm thước cự ly đó! Tu vi Thiên lực phải tương đối thâm hậu mới có thể làm được a!

Thượng Quan Bằng Nhi tháo Tử Thần Cung trên lưng xuống, đồng thời phóng thích Thiên Châu, một khóa Long Thạch Phỉ Thúy Châu xoay tròn không ngừng, dần dần ngưng tụ trong tay nàng, trong nháy mắt một đạo lưu quang màu xanh nhạt to gần bằng nắm gian phòng bỗng bành phieu hốt xuất hiện, Chính xác là Vô Thanh Truy Tung Tiễn.

105. Chương 28: Tuyệt Thế “hung” Khí (2)

Thượng Quan Bằng Nhi thu hồi Tử Thần cung hướng Chu Duy Thanh khẽ mỉm cười: “Không hổ là Thiên Cung doanh cao nhân, quả nhiên thật là lợi hại.”

Nàng cũng không biết lúc này La Khắc Định cũng thất kinh, hấn mặc dù dùng một ngón tay phá Vô Thanh Truy Tung Tiễn, nhưng đầu ngón tay cũng phải chịu một trận tê dại. Lấy kinh nghiệm của hấn, tự nhiên đoán được tu vi Thiên lực cùng phụ gia thuộc tính của Thượng Quan Bằng Nhi. Hấn thầm nghĩ trong lòng: “Không hổ được khen là đế quốc đệ nhất thiên tài thiếu nữ. Bây giờ đã đạt đến Thiên tinh lực đệ thập trọng, nàng mới bao nhiêu tuổi a! Khó trách lão Chu đề cử nàng vào Thiên Cung Doanh đào tạo chuyên sâu, tiểu nha đầu này thật sự là tiền đồ vô lượng.”

“Tốt, ngươi thông qua rồi, tên tiểu tử kia, ngươi tới đi.” La Khắc Định vốn không có chú ý vào Thượng Quan Bằng Nhi, đến phiên Chu Duy Thanh xuất thủ, hấn không khỏi âm hiểm cười một tiếng, thầm nghĩ trong lòng: “Tiểu tử thú vị, dám đùa ta, nhìn lão gia gia thu thập ngươi thế nào đây. Người ta Thượng Quan Bằng Nhi là Thiên Châu sư, thông qua tự nhiên dễ dàng, ngươi nhiều nhất chỉ là Ngự Châu sư, hừ hừ.”

Bên kia Chu Duy Thanh trực tiếp giơ tay phải kéo Phách Vương cung lên, bởi vì khoảng cách tầm ba trăm thước, nên La Khắc Định mặc dù có thể thấy hấn phóng thích kỹ năng Thử Châu ngưng hình, nhưng cũng không thể nhìn rõ Thử Châu của hấn là cái dạng gì, vì vậy, hấn lập tức phán đoán Chu Duy Thanh hấn là một tên Nhất châu Thử Châu sư. Cũng khó trách hấn lại nghĩ như thế, dù sao, ở Thiên Cung đế quốc, số lượng Thiên Châu sư thật sự là quá hiếm, cho dù xuất hiện Thiên Châu sư, kẻ đó lựa chọn Thiên Cung đế quốc làm nơi phát triển đã ít lại càng ít.

Chu Duy Thanh vừa rút ra một cây tên, đặt vào Phách Vương cung kéo lên, chẳng qua hấn chỉ giương cung lên một nửa, liền thả ra, mũi tên nhanh chóng bắn ra ngoài.

Cấp bậc Phách Vương cung là cái gì chứ? Đây chính là một trong những loại cung siêu quần bạt tụy tồn tại trong Thể châu ngưng hình, lấy lực phá hoại làm chủ, chỉ Thiên Châu sư có lực lượng cực kỳ tinh thuần mới có thể ngưng hình thành công. Mặc dù Cung chẳng qua là mới mở ra một nửa, nhưng mũi tên bắn ra tốc độ cũng muốn vượt qua Tử Thần cung.

Mũi tên thứ nhất vừa rời cung mũi tên thứ hai cũng đã nổi gót. Hơn nữa, Chu Duy Thanh bắn mũi tên thứ hai chính là dùng cung như mãn nguyệt (Cung tròn như trăng rằm). Chiêu này gọi là Lưỡng Liên xạ, đệ nhất tiên tốc độ tương đối chậm chạp, đệ nhị tiên mặc dù đi sau, nhưng lại đến trước, chuyên môn dùng để đối phó cường giả. Đây cũng là một phương pháp dụng cung mà hắn trên đường đi học được từ Thượng Quan Băng nhi.

La Khắc Dịch hít mắt nhìn chằm chằm, nghe thấy âm thanh Phách Vương cung phát ra như gió rít bên tai, ánh mắt của hắn liền khẽ giật mình. Cung tốt, thủ pháp tốt, bất quá Cung tiên thủ luôn đòi hỏi yên tĩnh là chủ, hai tiên này bắn ra âm thanh lớn như vậy, thật đúng là đồ bỏ đi, gặp phải địch nhân, người ta chẳng phải là đã sớm chạy sao?

Trong lòng vừa nghĩ, hắn cũng động, mắt thấy hai mũi tên một trước một sau đã bắn tới, La Khắc Dịch hai chân bắt động, nửa người trên nghiêng về phía bên trái, giống như phần eo hắn bị bẻ gãy sang phía bên trái vậy. (Cái này ai xem Ma Trận thì biết. lúc cái thằng n9 lách đạn ấy.)

Hai mũi tên Chu Duy Thanh bắn ra nhìn qua tưởng như bắn về cùng một vị trí, nhưng trên thực tế cũng có hơi khác nhau, một mũi tên hơi lệch so với mũi kia một chút, nhưng nhìn La Khắc Dịch né tránh thật sự là làm cho người khác giật mình, hắn rất dễ dàng tránh được hai mũi tên này.

Chu Duy Thanh trong não, lập tức tự ra hiện năm chữ: Thể Châu sư, Nhu nhận(sự mềm dẻo). Không nghi ngờ chút nào, năng lực Nhu nhận của La Khắc Dịch trong Thể Châu sư tuyệt đối là hạng nhất.

Trong đầu hắn mặc dù đang suy tư, nhưng cung trên tay một chút cũng không chậm lại, lại là hai mũi tên bắn ra. Lần này, một mũi tên nhắm thẳng vào hướng bên La Khắc Dịch vừa né, một mũi tên khác bắn về phần thân thể chưa dịch chuyển của hắn. Cứ như vậy, nếu La Khắc Dịch đứng thẳng dậy, đương nhiên vẫn phải chịu dính một mũi tên chính diện. Nếu không, chính là trực tiếp bắn về phần thân thể vừa gập xuống của hắn. Chu Duy Thanh tự biết hai mũi tên cũng chưa chắc có hiệu quả, mục đích của hắn trước hết là muốn để cho La Khắc Dịch buộc phải di chuyển.

Nhưng làm cho con người của Chu Duy Thanh phải co rút lại chính là, La Khắc Dịch vừa làm ra một động tác vô cùng khó, thân thể vừa té xuống bên trái tựa như một cái roi đàn hồi vung lên, thân thể căn bản vẫn không thẳng đứng lên mà biến thành hình dáng Thiết Bản Kiều (DG: không biết là hình gì =.=. B: Cả người cong như cây cầu, hai tay chống phía sau.), mà hai chân của hắn thủy chung vẫn dính y nguyên trên mặt đất.

"Tiểu tử, chỉ có chút bản sự ấy sao? Như vậy cũng muốn gia nhập Thiên Cung doanh? Nếu như đây là một cánh đồng bát ngát thì người bắn thế nào đi nữa thì cũng không thể làm cho ta hoạt động cước bộ, vậy người sớm về nhà bú sữa mẹ đi." La Khắc Dịch âm thanh đầy khinh thường truyền đến từ xa.

Người này rõ ràng chính là trả thù a! Chu Duy Thanh trong lòng tựa như gương sáng, Thượng Quan Băng nhi dùng mũi tên trước đó mặc dù lợi hại, nhưng thân thủ La Khắc Dịch thể hiện ra trước mắt, ít nhất cũng có thể kéo dài né tránh một thời gian ngắn, là có thể làm cho Thiên lực phụ gia tiêu hao hết. Nhưng hắn làm như vậy để cho Thượng Quan Băng Nhi vượt qua kiểm tra dễ dàng rồi, lại còn ở chỗ này chờ mình.

Chu Duy Thanh khóe miệng cười lạnh, muốn chơi ta à, không thêm di chuyển sao? Ta xem làm sao người không di chuyển đây. Vừa nghĩ, Chu Duy Thanh liền bắn mũi tên thứ năm ra.

Mũi tên xé gió phóng thẳng tới chân trái La Khắc Dịch. Chỉ thấy hắn cười ha ha một tiếng, lập tức làm động tác nhắc cao chân, hết sức thông dong đem chân trực tiếp vượt quá đỉnh đầu của mình, chính là thể Kim Kê Độc Lập không nói, nhưng dáng người kia còn có chút đặc sắc a! Bất quá, chỉ trong nháy mắt, người này liền gặp bị kịch...

Lúc trước mấy tiên kia chỉ bay xa xa ra ngoài 1500m, Phách Vương cung tự nhiên cũng tiêu hao gần hết thiên lực, làm cho hiệu quả tự nhiên sẽ không xuất hiện. Nhưng lần này, La Khắc Dịch mặc dù đã mau tránh ra rồi, nhưng tiên này lại cứ thành thật cắm thẳng ngay trước mặt hắn trên mặt đất.

Chỉ nghe một tiếng nổ ầm ầm, La Khắc Dịch hoảng hốt không kịp phản ứng, một cỗ lực lượng bạo tạc kịch liệt trực tiếp đem thân thể của hắn bay thẳng lên trời, mặc dù hắn phản ứng nhanh vô cùng, trước tiên phóng Thể Châu của mình, thân thể trên không trung không ngừng gãy vỡ, làm xung lực giảm chậm lại, nhưng mà thân bạch y vẫn như cũ bị đất đá văng lên người làm tổn hại không ít. “Trời ạ, đây là cái cung khí gì thế...” La Khắc Dịch trong lòng kêu khổ, bất quá, tình hình bên ngoài có vẻ cũng đáp ứng tiếng kêu của lòng hắn. Chỉ nghe một tiếng kêu to, áp lực trực diện đã đến.

La Khắc Dịch trong lòng thực sự nổi điên. Lúc này, thân thể của hắn là tà bay ra ngoài, trên không trung rất khó mượn lực. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể dùng hữu chưởng hướng xuống đất, một cỗ Thiên lực tinh thuần oanh kích trên mặt đất, làm người hắn bắn ngược trở lại không trung. Hắn đúng là một gã Thể Châu sư, hơn nữa còn là Ngũ châu, ở Thiên Cung doanh mặc dù thực lực coi như là yếu nhất, nhưng năng lực Thể Châu phối hợp cùng sự mềm dẻo, cho dù là thân trên đang thành đích ngắm trên không trung, hắn cũng có lòng tin né được công kích kế tiếp của Chu Duy Thanh.

Nhưng là, tình huống ngoài ý muốn vẫn tiếp tục xuất hiện, đang trong tình trạng bắn ngược trở lại, hắn tự cho là chuẩn bị tinh thần tránh tiền tiếp theo, La Khắc Dịch liền cảm thấy bộ ngực đau nhói, cả người đã bay ngược ra, một tiếng nổ vang, cả người bị đánh bay ra hơn mười thước. Nơi xa, Chu Duy Thanh vẻ mặt âm hiểm cười “Hoan nghênh thưởng thức Phách Vương Không Gian Tiền.”

106. Chương 29: Tiền Pháp Thần Kỳ(1)

Kỳ thật Chu Duy Thanh có thể bắn trúng La Khắc Dịch cũng không đơn giản, bốn mũi tên lúc đầu của hắn cơ hồ đều chỉ là thăm dò, duy có mũi thứ năm bắn tới dưới chân La Khắc Dịch mới là khởi đầu của màn kịch hay. La Khắc Dịch vốn không ngờ Thể châu ngưng hình cung này của Chu Duy Thanh uy lực lớn đến vậy, bị sức nổ hất văng đi, tới đây có thể nói hắn cũng đã thua một nửa. Kế đó, một tên tiếp theo của Chu Duy Thanh lại bắn ra kèm kỹ năng ‘Không gian bình di’ của Ý châu Biến thạch miêu nhân vốn đã dung hợp trên Phách vương cung, hắn đoán chắc chắn La Khắc Dịch chỉ có thể nương theo sức nổ nhảy ngược lên nên mũi Phách vương Không gian tiền này tác dụng cũng rất đơn giản, uy lực không cần cao nhưng ăn thua ở chỗ trong không trung khoảnh khắc bình di, bình di tới cách mục tiêu cách vị trí lúc đầu khoảng hai trăm năm mươi thước. Bởi vậy tuy phán đoán của La Khắc Dịch chính xác đến mức một chút sai lầm cũng không có, nhưng không ngờ nổi thời khắc cuối cùng mũi tên này của đối thủ lại thay đổi vị trí a! Chu Duy Thanh tuy bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế Phách vương Không gian tiền, nhưng lần này vận khí của hắn cũng không tệ, một tên này thành công.

Một cái đầu trắng nhỏ từ trong ngực Chu Duy Thanh ngóc lên, một cặp ánh mắt xanh xám chớp chớp, đến hừ cũng không hừ một tiếng, đây còn không phải là Tiểu Bạch hổ nọ sao? Tiểu gia hỏa này không hiểu sao luôn nặng nề đeo dính Chu Duy Thanh, cho dù Chu Duy Thanh luôn đùa dai xoa xoa nắn nắn, thậm chí có thể nói là nửa ngược đãi nhưng tiểu gia hỏa này lại không chịu rời khỏi người hắn. Đối với điểm này, Thượng Quan Băng Nhi cũng vô cùng khó hiểu.

La Khắc Dịch bị ngã thật mạnh trên mặt đất thoát cái đã nhảy dựng lên, một seri câu hỏi vọt lên quay cuồng trong đầu hắn, khiến hắn uất ức nhất chính là mình ngay cả bản thân trúng tên như thế nào cũng không rõ. Chẳng lẽ thánh lực của mình có vấn đề sao? Không có khả năng a! Luận năng lực nghe tiếng phân biệt vị trí, ngay cả mấy lão gia hỏa ở Thiên Cung doanh kia cũng không dám nói so với mình mạnh hơn a. Cái này đúng là ‘nhờn chó chó liếm mặt, nuôi cò cò mổ mắt a’, La Khắc Dịch cả người đầy đất buồn bực than thở.

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đã chạy vội tới, Thượng Quan Băng Nhi quan tâm hỏi: “Tiền bối, ngài không sao chứ?”

Cho dù bị trào phúng vài câu, La Khắc Dịch trong lòng cũng còn có thể thoải mái một chút nhưng lại để cho một tiểu cô nương người ta quan tâm như vậy, da mặt hắn mặc dù dày cộm cũng từng đợt ửng hồng. Ánh mắt quái dị nhìn về phía Chu Duy Thanh vẫn mang vẻ mặt hàm hậu, La Khắc Dịch ảo não nói, “Tiểu tử, người qua cửa! Không nghĩ tới ta đúng là nhìn nhầm.” Lấy trình độ lão làng của hắn trong sử dụng cung tên mà nói như thế nào lại có thể không nhận ra một tên vừa rồi vốn là không có đầu mũi tên, nếu không hẳn hắn là đã bị thương.

Chu Duy Thanh cười ha hả: “Tiền bối, may mắn, may mắn mà thôi, vừa rồi thời điểm bắn tên tay có chút run run làm bắn lệch búng mắt, không nghĩ tới ngài vừa lúc nhảy tới nơi. Lần này được tính là thông qua cửa thứ nhất chứ?”

Run tay? La Khắc Dịch lông mi dựng ngược, thầm nghĩ trong lòng, “Người lừa quỷ à? Trước đó vài tên người cũng không có bẻ đầu mũi tên, đúng lúc này lại bẻ, không nắm chắc bắn trúng ta người ngựa tay làm vậy làm quái gì? Cái bộ dáng giả heo xoi cợn này của tiểu gia hỏa làm sao lại khiến lão tử cảm thấy quen thuộc như vậy nhỉ?”

La Khắc Dịch nghiêng rằng, “Coi như các người qua. Kế tiếp là cửa thứ hai, tiểu tử, đem tử thần cung trên người người đưa cho ta, túi tên cũng đưa nốt.”

Chu Duy Thanh sửng sốt một lúc, kinh hãi hỏi: “Để làm gì?”

Trong mắt La Khắc Dịch ánh lên một nét cười giảo hoạt, cũng không rõ động tác của hắn như thế nào, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, sau đó trên người nhẹ bẫng đi, tử thần cung cùng túi tên của mình cũng đã rơi vào trong tay La Khắc Dịch. “Các người vừa bắn ta hai mươi tên, giờ ta cũng bắn trả các người hai mươi tên, chỉ cần trong hai mươi tên này có một mũi không bắn trúng thì coi như các người qua cửa. Yên tâm, ta cũng sẽ bẻ đầu mũi tên. Hiện tại các người có thể bắt đầu chạy, ta sẽ đếm đến năm. Một...”

“Ta FUCK, đây rõ ràng lợi dụng việc công trả thù cá nhân a!” Chu Duy Thanh trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy nhưng cũng không dám chậm trễ, cùng Thượng Quan Băng Nhi liếc nhau, hai người quay đầu bỏ chạy. Mà La Khắc Dịch lại tao nhã rút ra một mũi tên, ngón tay lướt qua mũi tên nhẹ nhàng thì đầu mũi tên cũng đã rút ra, rồi lại thập phần thông thả kéo cung lắp tên, chậm rãi đếm tiếp, “...hai, ba, bốn, năm, mũi thứ nhất.”

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi nghe được thanh âm của hắn, cơ hồ đồng thời tách ra hai phía chạy trốn, nhưng trong nháy mắt bọn họ lại cảm thấy không ổn, bởi vì căn bản không có âm thanh của mũi tên bắn ra. Chẳng lẽ là vô thanh tiễn? “Ngu thật, hắn cứ nói bắn là sẽ bắn sao?” Chu Duy Thanh đầu đầy nghi hoặc, vừa định đổi hướng chạy thì đột nhiên trên móng tê rần, cả người bị bắn văng về phía trước khoảng ba thước.

Đúng là vô thanh tiễn? Một tên này hiển nhiên sau khi bắn ra thì đừng nói không có âm thanh, cho dù là có âm thanh thì Chu Duy Thanh cũng không có khả năng tránh được, bởi vì thời điểm một tên này phóng tới cũng vừa lúc thân thể hắn sưng lại một giây, khi đó trừ phi sử dụng Không gian bình di nếu không căn bản là không có khả năng né được. Nhưng vốn Chu Duy Thanh vẫn không muốn lộ ra Ý châu bí mật của mình, vừa rồi khi hắn bắn mũi tên cuối cùng may mắn đối phương cũng không nhìn rõ tình huống khi đó, nhưng lúc này nếu mình trực tiếp dùng ra, đối phương chẳng phải là sẽ biết.

Một tên này tuy rằng không có đầu mũi tên, nhưng từ Tử thần cung bắn ra lại vẫn thế lớn lực mạnh, khi mũi tên trúng vào móng Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy một lực đẩy mạnh mẽ truyền đến rồi sau đó cổ lực lượng này bị Bất Tử Thần Công trên da dẫn dắt trong khoảnh khắc truyền khắp toàn thân, hóa giải phần lớn lực đạo, cuối cùng chỉ hắt hẫng văng về phía trước vài thước, móng thoáng có chút đau đớn mà thôi.

Thì ra tác dụng của Bất Tử Thần Công là thế, Chu Duy Thanh trong nháy mắt linh quang thoáng hiện, nhất thời hiểu được hiệu quả của Bất Tử Thần Công. Khi công kích đánh xuống trên người hắn, thiên lực từ năm tử huyết phụt lên hình thành Bất Tử Thần Công sẽ hết sức đem lực công kích nọ phân tán, tuy rằng vẫn là tác dụng trên người nhưng sức công phá lại yếu hơn hẳn, tự nhiên đem thương tổn giảm bớt một phần lớn.

“Hả, còn đi được!” La Khắc Dịch có chút nghi hoặc nhìn Chu Duy Thanh mới vừa tiếp xúc mặt đất đã lập tức lao về phía trước chạy, theo kế hoạch của hắn một tên này như thế nào cũng phải bắn cho tiểu tử này cái móng chết lặng, rồi kế tiếp chính là dùng cách xử phạt hành xác, vốn nhai mười tên này hắn đều chuẩn bị tặng cho Chu Duy Thanh. Vừa rồi bị trúng một tên khó hiểu, nổi uất ức đó La Khắc Dịch vốn chuẩn bị phát tiết lúc này đây. Nhưng ai biết được Chu Duy Thanh không ngờ lại như không có việc gì, nhất thời khơi dậy lòng háo thắng của La Khắc Dịch.

Sư, lại là một tiễn bắn ra, lúc này Chu Duy Thanh đã đem cảm giác tăng lên tới trình độ cao nhất, cũng

chính bởi vì vậy nên khi mũi tên nọ sắp tới người, hấn trong lòng giật mình. Bởi vì hấn phát hiện, một tên này phóng ra căn bản không phải là vô thanh tiễn.

La Khắc Dịch bắn tên, ít nhiều có mang một chút âm thanh nhưng lại tương đương cực nhỏ, lấy cảm giác hiện tại của Chu Duy Thanh thì phải tới khi mũi tên tiếp cận thân thể khoảng mười thước mới có thể nghe được một chút động tĩnh rất nhỏ.

Hấn làm sao làm được? Chu Duy Thanh mang theo một đồng nghi hoặc, trên mông cũng lại trúng thêm một tên. Lần này cơ thể hấn vừa mới ngã bay đi thì mũi tên thứ ba cũng đã lại tới đích, căn bản không để cho hấn rơi xuống đất, liền sau đó là mũi tên thứ tư, thứ năm.

Thượng Quan Bằng Nhi với Chu Duy Thanh vốn là cùng chạy, hai người vừa thoảng tách ra một lát thôi nhưng nàng đã rất nhanh thấy được một màn vô cùng quỷ dị.

Chu Duy Thanh bị La Khắc Dịch một tên bắn trúng văng lên không trung, chưa kịp rơi xuống đất thì tên tiếp theo cũng đã tới, tiếp đó một tên lại một tên không ngừng bắn tới thân thể hấn khiến hấn hoàn toàn không thể chạm đất.

Đây là tiến pháp gì chứ? Thượng Quan Bằng Nhi trong lòng vô cùng rung động. Phải biết rằng khoảng cách đôi bên gần ba trăm thước, muốn làm được điểm này, như vậy tại mũi tên thứ nhất bắn trúng Chu Duy Thanh thì La Khắc Dịch cũng đã phải bắn ra mũi tên thứ ba mới có thể luôn luôn bảo đảm Chu Duy Thanh không rơi xuống đất. Cái này yêu cầu La Khắc Dịch khi bắn ra mũi tên thứ nhất cũng đã phải phán đoán ra quỹ tích thân thể Chu Duy Thanh văng ra sau khi bị bắn trúng, hơn nữa không chỉ có một lần bắn trúng, mà phải là quỹ tích của hai lần bắn trúng. Đây đã không phải đơn giản chỉ là nhãn lực có thể giải thích nổi. Hơn nữa khi nàng nhìn về phía La Khắc Dịch, chỉ thấy hấn vừa bắn tên vừa tiến về phía trước, chỉ có thể chứng kiến từng đám đầu mũi tên từ trên tay hấn bị bẻ rụng xuống, căn bản nhìn không ra động tác bắn tên của hấn, càng kinh khủng hơn là La Khắc Dịch lững thững thả bước, trên tay bắn tên lại còn không quên cắp nàng một cái mỉm cười mà có lẽ hấn tự cho là rất anh tuấn, đúng là đến liếc cũng chưa thêm liếc mắt nhìn Chu Duy Thanh. Càng làm Thượng Quan Bằng Nhi hoảng sợ chính là La Khắc Dịch bắn ra tên tuy rằng không phải vô thanh tiễn, nhưng có hơn 80% hiệu quả tựa như vô thanh tiễn, đây là cái thủ pháp gì mới được a?

Thần kỳ a! Đây quả thực chính là thần kỳ. La Khắc Dịch tuy chỉ có năm châu, nhưng là tiến pháp của hấn lại chỉ có thể dùng từ xuất thần nhập hóa để hình dung. Thiên Cung doanh, đây là thực lực của Thiên Cung doanh sao?

Tu vi thiên lực của Chu Duy Thanh dù sao còn yếu, bị bắn bảy, tám mũi tên xong thì thiên lực trong cơ thể cũng còn lại không có mấy, dấu sao lúc trước hấn còn dùng qua Phách vương cung cùng Phách vương Không gian tiễn. Hiện tại tiêu hao Bất Tử Thần Công để hóa lực lại nhanh chóng đem thiên lực của hấn tiêu hao hết.

Chu Duy Thanh quyết định thật nhanh, đành chỉ sử dụng Bất Tử Thần Công bảo hộ, hấn cần lưu lại thiên lực đủ để sử dụng một lần Không gian bình di, nếu không chẳng phải là không thể qua cửa lần này sao?

Đình chỉ Bất Tử Thần Công, biến hóa liền xuất hiện, đầu tiên là thống khổ, Chu Duy Thanh vốn bị một tên bắn trúng sẽ chỉ bay ra ba thước, không có Bất Tử Thần Công hóa lực, một tên lại đem hấn văng ra ước chừng hơn năm thước, trúng tên làm toàn bộ phần cơ thể xung quanh mông hấn cũng tê lạng đi, nhện không được kêu thảm một tiếng.

107. Chương 29: Tiến Pháp Thần Kỳ(2)

Lúc này rốt cục La Khắc Dịch mới hiện lộ ra vài phần bản lãnh thật sự của hấn, vút một cái mũi tên thứ mười bốn bắn lên không trung kéo theo một đạo bạch quang, hiển nhiên là tràn đầy thiên lực, một tên này tốc độ cực nhanh, khiến Thượng Quan Bằng Nhi đang đứng ngoài quan sát cuộc chiến cũng phải chấn động, tốc độ của nó so với nàng khi sử dụng Vô thanh truy tung tiễn hay khi Chu Duy Thanh sử dụng Phách

vương cung bắn tên ra tốc độ còn muốn nhanh hơn vài phần, phải biết rằng La Khắc Dịch chỉ dùng có Tử thần cung mà thôi.

Nhưng điều càng khiến cho Thượng Quan Băng Nhi khiếp sợ nhất còn tại phía sau, mũi tên kéo theo bạch quang kia không ngờ không đi thẳng tắp mà tại không trung vẽ lên một đạo đường cong, lần lượt vượt lên đưng qua tên thứ mười hai, thứ mười ba sau đó mới ra sau mà đến trước, đưng tại trên mũi Chu Duy Thanh, càng thêm quỷ dị chính là tới tận khi bắn tới trên người Chu Duy Thanh, bạch quang trên mũi tên cũng vừa chuẩn xác hoàn toàn biến mất.

Mà kết quả chính là, phốc, phốc, phốc ba tiếng, ba mũi tên nối gót đưng ở trên người Chu Duy Thanh, đánh văng hẳn ra xa hơn mười thước. Chẳng qua, lần này La Khắc Dịch các tên tiếp sau cũng không có tiếp tục phóng ra nữa, hiển nhiên là tiết tấu đã bị phá hủy, còn Chu Duy Thanh trực tiếp ngã lăn quay trên mặt đất.

Trời ạ! Đây còn là tiên pháp sao chứ? Thượng Quan Băng Nhi tràn đầy kinh hãi, nàng đương nhiên nhìn ra được La Khắc Dịch căn bản không có ý tứ nhắm vào mình, đây chỉ là hấn trả thù Tiểu Bàn mà thôi, nhưng cũng không có ác ý, chẳng những hẳn đã bỏ đi đầu mũi tên mà những mũi tên bắn ra lúc trước cũng đều chỉ thuần túy là lực cung của Tử thần cung mà thôi. Nhưng một tên cuối cùng này thật sự là ngọt đến mức kinh hãi, một tên bắn ra không ngờ lại có thể giúp hai mũi tên bắn trước điều chỉnh phương hướng, sau đó lại đồng thời chuẩn xác đánh trúng mục tiêu. Thượng Quan Băng Nhi ngơ ngác nhìn, nàng đã không biết nên đánh giá như thế nào nữa.

Từ khi còn rất nhỏ, Thượng Quan Băng Nhi đã thích cung tên, nhưng đến giờ nàng mới hiểu được, những thứ trước kia mình học được hay nhìn thấy so với tiên pháp mà La Khắc Dịch bày ra trước mắt thì căn bản còn chưa được tính là đom đóm so với trăng rằm. Người này nếu muốn tính mạng của mình cùng Chu Duy Thanh thì thậm chí chẳng cần sử dụng cái quái gì là Thiên châu kỹ năng hay Thiên lực phụ trợ, chỉ đơn thuần bằng vào tiên pháp cũng đã có thể bắn chết tươi hai người mình.

“Hắc hắc, tiểu tử, cuối cùng cho ngươi sáu bông hoa này.” Tử thần cung trong tay La Khắc Dịch run lên hết sức, trên dây cung không ngờ đã đồng thời gắn lên sáu mũi tên đã bỏ đi đầu nhọn. Chỉ thấy thân thể hẳn tại không trung xoay một vòng, sáu mũi tên cũng đã đồng thời bắn ra ngoài.

Lúc này Thượng Quan Băng Nhi mới thấy được một chút động tác của La Khắc Dịch, trước khi buông ra dây cung tay phải của La Khắc Dịch nhanh tựa tia chớp quanh co vẽ ra mấy đạo tàn ảnh, sau đó sáu mũi tên mới bay ra ngoài.

Sáu mũi tên này theo đúng một đường nối đuôi nhau vút đi, trên không trung vẽ ra sáu đường cong, hướng thẳng đến Chu Duy Thanh đang nằm một đồng mặt đất mà tới.

Lấy nhãn lực của La Khắc Dịch như thế nào lại nhìn không ra tiểu tử kia hiện tại căn bản đến cả khí lực để trốn tránh đều không có nổi chứ? Huống chi sáu mũi tên này của hẳn thủ pháp bắn ra cực kỳ tinh diệu, phong kín tất cả góc độ có thể né tránh của Chu Duy Thanh, chỉ cần một mũi trúng đích, như vậy năm mũi khác cũng tất nhiên sẽ trúng mục tiêu. Nhưng là, cũng đúng lúc này, Chu Duy Thanh bạo phát.

Chính mình trên người trúng mười bốn tên, nhất là vài tên cuối cùng mang đến sự đau nhức đã hoàn toàn kích phát sự phẫn nộ trong lòng Chu Duy Thanh, đây rõ ràng là trả thù, giấy trắng mực đen trả thù a! Ta còn chưa nên dùng Không gian bình di a.

Chu Duy Thanh toàn thân chết lặng không giả, nhưng có một điều La Khắc Dịch cũng không biết, cả người hẳn tuy rằng đau đến mức khó có thể di động, nhưng đùi phải của hẳn vẫn không có bị ảnh hưởng chút nào. Sau khi bị ba tên cuối cùng liên tục đánh bay, hẳn căn bản không có đứng dậy mà là len lén co đùi phải lên, Thiên lực còn thừa trong cơ thể toàn bộ quán chú vào chân bên phải rồi hung hăng đạp xuống đất, đồng thời hai tay cũng mạnh mẽ đẩy lên mặt đất.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang vọng, mặt đất không ngờ bị một chân này của hẳn đạp ra một cái rãnh sâu ước chừng hơn hai thước dài, một thước rộng, mà Chu Duy Thanh thuận thế lăn một cái cả người cứ như vậy chui tọt vào trong cái rãnh đó.

Leng keng leng keng..., một loạt tiếng vang liên tiếp tại vị trí lúc trước Chu Duy Thanh vang lên, sáu mũi tên nọ cuối cùng sau khi trong không trung vẽ lên vài đường cong cũng đáp tới, nhưng lúc này cả người Chu

Duy Thanh cũng đã biến mất trong tầm mắt Thượng Quan Băng Nhi cùng La Khắc Dịch.

La Khắc Dịch nhất thời trợn to hai mắt, lấy kiến thức của hần uyên bác là thế mà cũng chưa bao giờ thấy qua cái kiểu trốn tên như vậy, sáu tên tưởng như ăn chắc không ngờ đi toi hết. Tuy lần này Chu Duy Thanh hiển nhiên là ăn thua thiệt so với hần càng nhiều hơn nhưng lại thật sự né tránh được vài mũi tên kia.

“Tiểu Bàn.” Thượng Quan Băng Nhi bay nhanh vọt tới, đem Chu Duy Thanh từ hố đất moi ra.

Lúc này đây Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy ngoại trừ đùi phải thì toàn thân trên dưới không một chỗ nào là không đau, trong lòng thậm hận, mẹ nó chứ, ông anh này quả là tàn nhẫn, cái mông đáng thương của ta a! Hần đương nhiên cũng biết La Khắc Dịch vẫn luôn ra tay có lưu tình, bằng không cũng không phải chỉ đơn giản là bắn vào cái mông một đồng thịt như vậy, nhưng bị làm trò trước mặt Thượng Quan Băng Nhi vẫn quả thực là đau tê tái a.

“Ta FUCK, tiểu tử, ngươi cầm tinh con voi ma mút hay sao? Sức lực lớn như vậy? Coi như ngươi qua, hai người các ngươi cửa thứ hai cũng qua.” La Khắc Dịch lúc này cũng đi tới bên cạnh hai người, nhìn thấy hố đất bị Chu Duy Thanh đập ra cũng chắc lưỡi chặc chặc lấy làm kỳ.

Một cái đầu hổ trắng nhỏ đầy bụi đất từ trong ngực Chu Duy Thanh chui ra, Tiểu Bạch hổ nhảy lên trên bờ vai của hần, hướng về La Khắc Dịch thấp giọng gầm gừ, rõ ràng là tràn ngập địch ý.

Chu Duy Thanh thật vất vả mới từ trên mặt đất đứng dậy, trên người có thể nói là không một chỗ không đau, hơn nữa hần rõ ràng cảm giác được một cổ cảm xúc khát máu mãnh liệt cùng thô bạo lan tràn rất nhanh trong đầu. Không hay, chẳng lẽ bởi vì bị thương mà muốn Tà ma biến? Hần vội vàng thu nhiếp tinh thần, không ngừng nhắc nhở bản thân đây chỉ là một cái khảo nghiệm mà thôi, cảm xúc lúc này mới xem như chậm rãi bình phục lại.

Chuyện này chỉ có Tiểu Bạch hổ trên vai mới chứng kiến huyết sắc chợt lóe lên rồi biến mất trong đáy mắt hần, nó chớp chớp đôi mắt nhỏ. Nếu lúc này có người cẩn thận quan sát mà nói nhất định sẽ phát hiện, Tiểu Bạch hổ này trong mắt không ngờ lại toát ra nét hưng phấn.

“A, vật nhỏ này thú vị ghê, hổ màu trắng a, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, chẳng lẽ là Thiên thú do người nuôi?” La Khắc Dịch vẻ mặt tò mò nhìn Tiểu Bạch hổ chiều cao không tới một thước trên vai Chu Duy Thanh. Chu Duy Thanh thở sâu, cảm xúc bình ổn lại, hừ một tiếng nói: “Là ta nuôi.”

La Khắc Dịch cười hắc hắc nói: “Tiểu tử, không cần oán. Sắt có chịu được mài mới nên được kim, ngươi xem, ta vừa rồi cũng bị một tên của người đánh bay cũng có kêu ca gì đâu. Về sau nói không chừng chúng ta còn là chiến hữu nữa. Ta cũng là theo quy củ làm việc, đúng không?”

Theo quy củ làm việc? Đầu ra chỉ bắn mỗi mình ta? Chu Duy Thanh liếc mắt nhìn hần, ngoại trừ vài phần oán khí kỳ thật phần nhiều là bội phục, hần tuy rằng không thấy được La Khắc Dịch bắn tên như thế nào, nhưng lúc trước cơ thể mình bị bắn liên tiếp đến trên không trung không rơi xuống đất như vậy, loại tiên pháp tuyệt diệu này hiển nhiên không phải hần với Thượng Quan Băng Nhi có khả năng bằng được.

La Khắc Dịch đi tới, vỗ vỗ vai Chu Duy Thanh, thấp giọng nói: “Tiểu tử, chúng ta làm cái giao dịch được chứ? Sau khi tới Thiên Cung doanh, chuyện vừa nãy chỉ cần ngươi không nói ra, ta bao ngươi qua cửa, như thế nào?”

Chu Duy Thanh sững sốt, khoảnh khắc liên tưởng ra, nguyên lai gia hỏa này là sợ mất mặt a! Quả thật, lấy tu vi của hần do sơ ý mà bị mình tính kế, còn có lúc trước bị lừa đi xem mắt vị “Cực phẩm” bộ dáng mãnh liệt dọa người kia, hắc hắc.

Chu Duy Thanh lập tức cũng vươn tay vỗ vỗ bả vai La Khắc Dịch, nói: “Tiền bối Thần tiên vô địch, nhóm văn bối có thể may mắn qua cửa thật sự không dễ dàng a! Tiền bối chính là tấm gương để nhóm văn bối học tập.” Hai người liếc nhau, trao đổi lẫn nhau một ánh mắt, tựa hồ cũng hướng đối phương nói: hiểu - .

Thượng Quan Băng Nhi trợn mắt há hốc mồm ở bên cạnh nhìn, hai cái gia hỏa trước mắt nàng này từ khi gặp mặt đã bắt đầu tính kế lẫn nhau, cùng ăn không nhỏ đau khổ, như thế nào hiện tại lại giống như bằng hữu than thiết? Tình cảm phát triển cũng quá nhanh đi sao. Lấy sự trong sáng của nàng tự nhiên không thể hiểu được sự giao dịch trong đó của hai gã đáng khinh này.

“Tốt, tiểu huynh đệ quả nhiên không hổ là thanh niên ưu tú do lão Chu đề cử đến Thiên Cung doanh, giờ để ta dẫn bọn người đi Thiên Cung doanh, khảo hạch cuối cùng của các người cũng sẽ tiến hành tại Thiên Cung doanh.”

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Bằng Nhi đương nhiên không biết, kỳ thật Thượng Quan Bằng Nhi bản thân đã có thể không cần thi cử gì mà đương nhiên gia nhập Thiên Cung doanh, vốn nàng là Thiên châu sư, hơn nữa Chu đại nguyên soái đã sớm xác nhận sự trung thành của nàng đối với quốc gia, dựa vào sự bảo đảm của hắn lại còn cần khảo hạch cái quái gì nữa? Cùng lắm cũng chỉ tham gia một cái khảo hạch cuối cùng mà La Khắc Dịch vừa nói để đánh giá năng lực của nàng là đủ.

Mà hai cửa lúc trước căn bản chỉ do La Khắc Dịch bày ra để trả thù Chu Duy Thanh trước đó dám bày trò trêu đùa mình mà thôi. Nếu không phải La Khắc Dịch dám khẳng định bọn họ có thể gia nhập mà nói, hắn làm sao dám dẫn bọn hắn đi gần đến Thiên Cung doanh thần bí nhất Thiên Cung đế quốc chứ? Bởi vậy mà nói, tiểu hồ ly Chu Duy Thanh này chung quy lại vẫn chưa bằng được con cáo già La Khắc Dịch này về khoản tính kế rõ ràng.

Dưới sự dẫn dắt của La Khắc Dịch, một đoàn ba người trực tiếp chui vào Tinh thần sâm lâm. La Khắc Dịch đi trước tốc độ rất nhanh, thẳng tắp hướng tới chỗ sâu ở trong Tinh thần sâm lâm mà đi, khả năng phối hợp của thân thể hắn thật sự là quá mạnh mẽ, đơn thuần chỉ bằng vào Thiên lực để tăng lên tốc độ mà tại trong khu rừng rậm rạp không ngờ lại thoải mái như trên đường bằng. Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Bằng Nhi cùng dùng Thiên lực Phong hệ phụ trợ, hơn nữa Chu Duy Thanh còn dựa thêm vào đuôi phải không ngừng phát lực mới miễn cưỡng có thể so được với cước bộ của hắn. Đoàn người nhanh như điện chớp xâm nhập sâu vào phía trong.

Chu Duy Thanh đối với Tinh thần sâm lâm vô cùng quen thuộc, trong lòng khẽ động đã thoáng đoán được vài phần nơi La Khắc Dịch dẫn tới. Đại khái khoảng một năm trước hắn cũng từng xâm nhập qua phương hướng này nhưng lúc đó tại địa phương sâu trong rừng lại gặp quân đội ngăn trở, lúc ấy hắn còn rất kỳ quái, như thế nào ở trong rừng rậm còn trú đóng một đơn vị quân đội nữa? Hiện tại xem ra, tương đối chắc chắn chỗ đó là trụ sở của Thiên Cung doanh thần bí, ít nhất cũng là ở tại vài cái quân doanh xung quanh.

108. Chương 29: Tiến Pháp Thần Kỳ(3)

La Khắc Dịch hừ một tiếng, nói: “Đương nhiên không phải, bọn họ chỉ là quân đội đóng bên ngoài. Chung quanh đây đóng quân có binh lực ba doanh trực thuộc hoàng thất mà không nằm trong biên chế của Ngũ Đại Liên đội, trạm gác công khai hoặc bí mật rất nhiều, bên trong mới là Thiên Cung doanh chúng ta.” Hắn nói xong liền mang theo hai người sải bước mà vào, binh lính tuần tra thấy vậy vốn cực kỳ căng thẳng, mãi tới khi thấy rõ là La Khắc Dịch mới nghiêm nghị hành lễ, thậm chí không ai dám đi tới hỏi một câu về thân phận của Chu Duy Thanh với Thượng Quan Bằng Nhi, cùng lắm chỉ là đưa đến mấy ánh mắt tò mò mà thôi.

Sau khi tiến vào quân doanh, hai người mới phát hiện trong quân doanh căn bản không có người, không thể nghi ngờ là quân nhân đóng quân ở trong này ít nhất có một phần lớn đang ở bên ngoài tuần tra, trực gác. Theo vị trí bọn họ tuần tra lúc trước mà nói, binh lực ba doanh này theo lời La Khắc Dịch cũng chỉ để làm nhiệm vụ bảo hộ Thiên Cung doanh ở trung ương cùng với ngăn cản bất kỳ kẻ lạ nào tiếp cận mà thôi.

Xuyên qua quân doanh tiếp tục hướng sâu vào ước chừng năm trăm mét, sau khi lại xuyên thêm qua một rừng cây thì tầm mắt trở nên rộng mở, một khoảng sân rất lớn xuất hiện trước mắt Chu Duy Thanh và Thượng Quan Bằng Nhi.

Chung quanh khoảng sân này đều có hàng rào cao tới ba thước dựng từ những dày tấm ván gỗ chỉ chít gai nhọn, đã thú bình thường loại nhỏ căn bản đừng nghĩ đi vào. Diện tích sân tương đối lớn, nhìn qua ngang dọc cũng tới 100m, thẳng tới cuối có một cái cổng gỗ đang mở rộng, nhìn xuyên qua có thể thấy bên trong có một đình viện rộng lớn cùng một loạt nhà gỗ phía sau. Mỗi một gian nhà gỗ đều đứng độc lập, sơ bộ đánh giá cũng có hơn mười gian.

La Khắc Dịch mang theo hai người đi vào bên trong, cả khu nhà đều trống trải rộng rãi, căn bản không mang đến cảm giác như đang ở trong rừng rậm, nhưng lại có không khí trong lành của rừng rậm.

Chu Duy Thanh trầm nghĩ trong lòng, mấy gã của Thiên Cung doanh này cũng đúng là biết hưởng thụ.

“Lính mới tới rồi, ra cả đi.” La Khắc Dịch đứng ở trong sân gào to.

“Lưu manh, người gào cái gì mà gào. Không biết ngày mai chúng ta phải đi làm nhiệm vụ sao?” Một gian nhà gỗ bên trái mở cửa, một người từ bên trong đi ra. Người này dáng người tầm thước, ước chừng khoảng một mét bảy mươi lăm, đầu cắt tóc ngắn có vẻ cực kỳ linh hoạt, tấm lưng rộng rãi, hai bên cơ vai gồ lên như hai tòa núi nhỏ, hẳn tuy rằng không cao lớn nhưng lại đem đến cho người khác một loại cảm giác vô cùng trầm trọng. Bộ dáng hẳn khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo tuy rằng bình thường nhưng ánh mắt lại sắc bén bức người, tựa như một tòa núi lửa vẫn đang ngủ yên nhưng có thể phun trào bất kỳ lúc nào.

La Khắc Dịch cười hắc hắc, nói: “Tiểu mạch mạch, hai tên lính mới này là do lão Chu tiến cử đó nhé, chúng ta khó khăn lắm mới có thêm mấy dòng máu mới, mọi người cũng nên chào hỏi chút chứ. Bọn họ cũng coi như là tới kịp lúc, như vậy ta có thể cùng đi làm nhiệm vụ với các người.”

Trung niên nhân kia đem ánh mắt dừng ở Thượng Quan Băng Nhi cùng Chu Duy Thanh trên người, biểu tình vô cùng điềm đạm, thần nhiên nói: “Ta gọi là Hàn Mạch. Lưu manh, người dám gọi ta là Tiểu mạch mạch lần nữa, ta sẽ đập nát tất cả chỗ người chứa rượu.” Bỏ lại những lời này, hắn liền lập tức xoay người trở về phòng, cửa phòng phịch một tiếng đã đóng lại.

La Khắc Dịch bắt đắc dĩ nhún vai, nói: “Hắn bình thường vẫn vậy, trong nhóm chúng ta thì gia hỏa này là lạnh lùng nhất.”

“Lính mới tới? Oa ha ha, còn có một vị mỹ nữ, thật sự là quá tốt. Hoan nghênh, hoan nghênh, phi thường hoan nghênh các người gia nhập.” Đúng lúc này một người thân ảnh cao lớn không biết từ địa phương nào chui ra, sải vài bước đã đi tới trước mặt Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi.

Người này thân cao vượt qua một mét chín, cũng cực kỳ cường tráng, nhìn qua so với Hàn Mạch vừa rồi thì tuổi còn cao hơn một chút, một đầu tóc hồng rối bời, ánh mắt là màu nâu rậm nắng, khuôn mặt cương nghị lộ vẻ cứng cỏi hữu lực lúc này treo ra vẻ nhiệt tình, cùng Hàn Mạch lúc trước cách biệt một trời. “Ta gọi là Cao Sinh. Tiểu huynh đệ, tiểu muội muội, các người tên kêu là gì a?” Cao Sinh tiến đến gần hơn, một tay khoác lên trên vai La Khắc Dịch, hướng hai người hỏi. “Ta gọi là Chu Tiểu Béo, nàng gọi là Thượng Quan Băng Nhi. Chào ngài, Cao Sinh tiên bối.” Chu Duy Thanh vẻ mặt cộc lốc nói.

Cao Sinh sang sảng cười: “Tiền bối này tiền bối nọ cái nỗi gì? Không phải chỉ là so với các người hơn vài tuổi thôi sao, gọi ta Cao Sinh đại ca là được rồi. Lưu manh, người phải tiếp đãi bọn hắn cho thật tốt a! Ta đi sửa sang lại tên của ta với Hàn Mạch.” Nói xong hướng Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi phất phất tay, lúc này hắn mới chuyển thân mà đi.

La Khắc Dịch nhún vai: “Thiên Cung doanh chúng ta tổng cộng bảy người, hiện tại có năm người ở nhà, hai người đang đi làm nhiệm vụ. Cao Sinh cùng Hàn Mạch là một cặp tổ đội nhỏ, còn có hai người ở nhà chắc cũng đang ở phụ cận.”

Thượng Quan Băng Nhi mỉm cười nói: “Vị Cao Sinh đại ca này tính tình không tệ nha.”

La Khắc Dịch bĩu môi, cười hắc hắc: “Không tệ á? Trong hai tên gia hỏa này nếu để cho ta chọn một cái làm bạn mà nói, ta tuyệt đối chọn Hàn Mạch không chọn Cao Sinh. Tiểu nha đầu, người có biết biệt hiệu của Cao Sinh là cái gì không đây? Hàn Mạch hiệu là Bối Tháp(lưng tháp), Cao Sinh hiệu là Pháo Thai(pháo đài). Tại Thiên Cung doanh chúng ta, đánh giá về Cao Sinh chỉ đọc một câu, đó là: giết người phóng hỏa tìm Cao Sinh. Chúng ta sáu người khác cộng lại cũng không giết người nhiều hơn một mình hắn. Gã gia hỏa này chính hiệu là một gã giết người điên cuồng.”

“Lưu manh, người không cần dọa gió tiểu hài tử đi.” Đúng lúc này, một thanh âm vô cùng êm tai vang lên, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi quay lại nhìn, chỉ thấy có hai người hình dạng cực kỳ mảnh liệt tương phản từ bên ngoài đi vào.

Người bên trái dáng người thon dài, bộ dạng nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, La Khắc Dịch tuy cũng coi như là anh tuấn nhưng cùng vị trung niên này so sánh lại kém không chỉ một cái cấp bậc. Người này mặt đẹp

như ngọc, làn da trắng nõn, mày kiếm mắt hổ, mũi thẳng miệng vuông. Một đầu tóc dài màu vàng kim xoắn xuống tùy ý, khí độ tao nhã. Nhất là đôi mắt xanh lơ của hắn lại toát lên nét u buồn, cái này chính hiệu là đòn sát thủ đối với nữ nhân. Một thân trường bào trắng tinh không nhiễm một hạt bụi nhỏ trên người hắn lại càng tôn lên vẻ anh tuấn.

Thượng Quan Bằng Nhi để ý thấy người trung niên này có một đôi bàn tay rộng rãi, mười ngón cực kỳ thon dài, tựa như ngọc thạch trong suốt rực sáng.

Khi Thượng Quan Bằng Nhi chú ý người trung niên anh tuấn này, Chu Duy Thanh cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn một người khác, người này đứng bên cạnh người trung niên anh tuấn nọ đối lập cực kỳ mãnh liệt. Thân cao chỉ xấp xỉ một mét sáu, trên người lại không có mấy thịt, gầy gò khẳng khiu, bộ dáng nhìn qua hơn năm mươi tuổi, tóc dài hoa râm rối bù xoắn sau đầu, cặp mắt lão liên, lén lén lút lút nhìn trộm Thượng Quan Bằng Nhi, yết hầu mấp máy tựa hồ như đang nuốt nước miếng. Hơn nữa mồm hắn ngậm lệch một cây tẩu thuốc, bộ dạng muốn bao nhiêu đáng khinh lại còn khuyển mại nhiều đáng khinh hơn nữa.

Khi Thượng Quan Bằng Nhi phát hiện ánh mắt hắn liên nhin không được nhú nhú mày, theo bản năng tránh ra phía sau Chu Duy Thanh, lão đầu nhi này nhìn qua thập phần đáng khinh, ánh mắt quả thực so với La Khắc Dịch còn muốn làm cho người ta chán ghét mười phần.

“Lão sư.” Đúng lúc này, Chu Duy Thanh hô lên hai chữ lại khiến Thượng Quan Bằng Nhi chấn động.

Chu Duy Thanh dùng sức dụi dụi hai mắt, xác nhận chính mình không nhìn lầm mới đeo vẻ mặt kinh hãi vọt qua, “Lão sư, đúng là ngài a!”

Đây lại là lão sư của hắn ư? Thượng Quan Bằng Nhi trong đầu mới vừa sinh ra ý niệm như vậy đã nhìn thấy Chu Duy Thanh đang kích động ôm lão nhân đáng khinh nọ một cái thật nhiệt tình.

Thượng Quan Bằng Nhi nhất thời nở ra một nụ cười cổ quái, nàng phảng phất đã tìm được nguyên nhân đồng đội Chu Tiểu Béo của nàng tại sao có đầu óc phát triển sớm như vậy, hơn nữa nhất là trên phương diện sản xuất ra những tư tưởng xấu xa.

“A, thằng nhóc người như thế nào tới đây? Lão già cha người cũng cho người tới?” Lão nhân đáng khinh nọ ánh mắt vừa chuyển, cũng rất ngoài ý muốn tức giận nói: “Mau mau buông lão nhân gia ta ra, lão tử đối với nam nhân không có hứng thú. Ôm cái gì mà ôm!”

La Khắc Dịch trợn mắt há hốc mồm: “Mộc Ân, tiểu tử này là đồ đệ người? Cũng chính là con trai lão Chu sao? Ta FUCK, không phải bảo tiểu tử này là phế vật sao? Lão Chu cổ hủ như vậy sao có thể đem con trai cho lão già người dạy hư? Khó trách tiểu tử này một bụng toàn ý nghĩ xấu xa, náo loạn nửa ngày, thì ra đều là học từ lão già người.”

Mộc Ân nhất thời giận dữ, một tay đẩy ra Chu Duy Thanh, “La Khắc Dịch, tiểu lưu manh người nói cái gì? Cái gì gọi là ta dạy hư? Ta như thế nào dạy hư? Lão tử đây là danh sư xuất cao đồ không phải sao? Còn dám nói lung tung nữa, lão tử trước hết làm cho người hư người.”

“Tốt lắm, tốt lắm, các người hai cái thu liễm một chút. Đừng dọa bọn nhỏ.” Trung niên nhân anh tuấn nọ bất đắc dĩ lắc đầu, mỉm cười hướng Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Bằng Nhi nói: “Bọn họ hai tên luôn luôn như vậy, kỳ thật quan hệ rất tốt, nhưng cùng một chỗ lại cãi nhau luôn. Các người không cần để ý, bọn họ kỳ thật cũng không hề có ác ý. Tự giới thiệu một chút, ta gọi là Hoa Phong, là doanh trưởng Thiên Cung doanh.”

Hoa Phong đã mở miệng, Mộc Ân cùng La Khắc Dịch hai người quả nhiên cũng im lặng xuống. Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Bằng Nhi hướng Hoa Phong khom mình hành lễ: “Chào ngài, Hoa Phong tiền bối.”

Chu Duy Thanh tuyệt đối không ngờ tới ở nơi này có thể nhìn thấy Mộc Ân. Bốn năm trước, khi hắn vừa qua sinh nhật mười tuổi, có một ngày Chu đại nguyên soái đem lão nhân Mộc Ân đưa tới trước mặt hắn bắt hắn bái sư. Về sau hắn liền đi theo vị lão sư này học tập một vài thứ. Học cũng không phải cái gì là giết người kỹ xảo, mà là năng lực sinh tồn trong xã hội, năng lực đối nhân xử thế xử thế, đương nhiên còn học được rất nhiều sự đáng khinh từ Mộc Ân.

Chu đại nguyên soái đối với Chu Duy Thanh đánh giá lão nhân này như sau, luận thực lực, hẳn có lẽ không cường đại mấy, nhưng là trong xã hội lão gia hỏa này cũng là loại người có năng lực sinh tồn mạnh mẽ nhất, người nếu có thể từ bốn sự của hắn học được vài phần, ít nhất về sau khẳng định không chết đói bao giờ. Kỳ thật, Chu Duy Thanh vốn không biết, trước khi Chu đại nguyên soái mời Mộc Ân đến làm thầy dạy cho con trai, nội tâm cũng đắn đo vô số lần mới hạ được quyết tâm. Mộc Ân tên hiệu là Thần nhân vô lại, có thể dễ dàng đoán được Chu Duy Thanh có thể từ hắn học ra cái gì. Chu Duy Thanh vừa mới mười bốn tuổi có thể hiểu biết nhiều thứ như vậy, có thể nói tuyệt đại bộ phận đều là từ hai năm học với Mộc Ân.

Hoa Phong cười cười: “Hoan nghênh các người gia nhập Thiên Cung doanh.” Thượng Quan Băng Nhi nói: “Hoa Phong tiền bối, không phải nói còn một cuộc khảo nghiệm nữa, thông qua mới được chính thức gia nhập hay sao?”

Hoa Phong trả lời: “Chu Nguyên soái có thể đề cử các người thì đã chứng minh các người có tư cách gia nhập Thiên Cung doanh, nếu không tiểu lưu manh cũng sẽ không mang bọn người đến đây. Cho nên việc khảo nghiệm thì như vậy đi, ngày mai các người cùng chúng ta tham gia nhiệm vụ một lần, nhìn biểu hiện trong quá trình đó mà tính là thành tích khảo nghiệm của các người vậy.”

109. Chương 30: Biến Thái Thiên Đường (1)

“Chờ một chút, Tiểu Duy, chẳng lẽ vấn đề kinh mạch bế tắc của người đã được giải quyết ? Người có thể tu luyện thiên lực rồi? Mới chỉ có hơn một năm không gặp mà thân thể tiểu tử người đã trưởng thành hơn nhiều rồi ah!” Mộc Ân vẻ mặt kinh ngạc nói. Hắn biết rõ thân thể, tuổi tác, tình huống thân thể của Chu Duy Thanh bởi vậy hắn mới không thể tin được Chu Duy Thanh như thế nào đã trở thành một Thiên Châu sư.

Chu Duy Thanh có chút bất mãn nói : “Lão sư, ban đầu người cũng không nói một tiếng đã đi, đồ đệ người cũng không chỉ giải quyết mỗi vấn đề kinh mạch bị bế tắc đơn giản như vậy đâu, người xem.” Vừa nói Chu Duy Thanh giơ tay phải, thiên lực tại huyệt Thái Uyên phát ra, bản mạng châu Băng Chung Phỉ Thúy lẳng lẽ xuất hiện trên cổ tay phải, quang mang chớp động cùng năng lượng Thể Châu tinh thuần hiện ra trước mặt mọi người.

Mộc Ân chớp chớp đôi mắt nhỏ, dừng nhìn vào vẻ mặt bí ối của lão , nhưng nhãn lực cũng không ai bằng, nếu không cũng không thể nào có được biệt hiệu Thần nhân vô lại. Băng Chung Phỉ Thúy không hề có một chút tạp chất nào nhanh chóng hiện lên trước mặt hắn, nhất thời làm cho Mộc Ân có chút đại ra.

Ánh mắt của La Khắc Dịch hướng tới cánh tay trái của Chu Duy Thanh, nhưng đã có kinh nghiệm trước đó, ống tay áo của Chu Duy Thanh che kín cả cổ tay trái không lộ chút nào ra ngoài .

Trong mắt Hoa Phong rõ ràng hiện lên một đạo quang mang kích động, ánh mắt nhìn về Chu Duy Thanh hết sức nhu hòa, trong mắt còn toát ra mấy phần mê võng cùng nhớ lại, tựa hồ như nhớ ra cái gì đó.

“Không thể nào a! Mới hơn một năm cho dù người giải quyết được vấn đề kinh mạch bế tắc nhưng cũng không thể nào nhanh như vậy thức tỉnh được bản mạng châu. Tiểu tử người không phải giả mạo a .” Vừa nói Mộc Ân đã tiến về phía Chu Duy Thanh dùng tay nhéo trên mặt hắn.

Chu Duy Thanh dương dương đắc ý nói : “Ghen tỵ a, ghen tỵ a. Ta đẹp trai như vậy , anh tuấn như vậy, vậy ai có thể giả mạo ta đây? Cha ta tính tình thế nào người lại không rõ sao, hắn chưa bao giờ làm việc thiên tư. Nếu không phải bản mạng châu của ta đã thức tỉnh ,trở thành Thiên Châu sư thì hắn như thế nào có thể cho ta cùng Băng nhi tới Thiên Cung doanh? Lão sư, ta lại giới thiệu cho người, đây là lão bà của ta Thượng Quan Băng Nhi, Thiên Cung đế quốc đệ nhất mỹ nữ, hắc hắc.”

Thượng Quan Băng Nhi liếc mắt nhìn hắn một cái nhưng không có phản bác. Có lẽ là bởi vì trước sau gặp phải “Lưu manh” cùng “ Vô lại” làm cho nội tâm nàng có chút không ổn, càng cần Chu Tiểu Béo mang đến cảm giác an toàn cho nàng sao.

Không nghi ngờ chút nào, bộ dạng của người này vô cùng đặc ý rất đáng ăn đòn, nhưng chuyện hấn Thiên Châu thức càng làm ba vị thành viên của Thiên Cung doanh khiếp sợ. Phải biết rằng trước đó cả Thiên Cung đế quốc chỉ có hai vị Thiên Châu sư, một người là Chu đại nguyên soái, người còn lại trẻ tuổi đệ nhất thiên tài Thượng Quan Băng Nhi. Thêm một Thiên Châu sư đối với đại đế quốc có lẽ không là gì, nhưng đối với Thiên Cung đế quốc nhỏ nhoi mà nói điều đó có thể là điều quan trọng thay đổi cả cục diện quốc gia. Hơn nữa còn liên quan đến sự phát triển của quốc gia trong mấy thập niên tiếp theo. Có thể nói nếu như không có Bát châu Thiên Châu sư Chu đại nguyên soái trấn giữ, cùng với sự uy hiếp của Thiên Cung doanh thì chỉ sợ Thiên Cung đế quốc đã sớm bị diệt quốc.

La Khắc Dịch nhìn về phía Mộc Ân: “Lão vô lại, cái này của hấn quả thật là Thể Châu, mới vừa rồi ta kiểm nghiệm thực lực, hấn còn ngưng hình một cây cung bắn về phía ta. Cây cung kia quả thực có uy lực không nhỏ”

Hoa Phong nói: “Đi thôi, chúng ta vào phòng nghị sự nói chuyện. Lưu Manh, người nhanh đem Bối tháp cùng Pháo đài tới đây luôn.” Vừa nói hấn vừa đi tới bên cạnh Chu Duy Thanh, vỗ vỗ lên vai hấn rồi hướng một ngôi nhà gỗ nhỏ mà đi tới.

Mọi người theo hấn đi vào gian nhà gỗ, bên trong hầu như trống giồng chỉ có một chiếc bàn dài chung quanh còn có thêm một vòng ghế. rất rõ ràng đây chính là địa phương nghị sự của các cường giả Thiên Cung doanh. Hoa Phong ngồi xuống vị trí chính giữa, La Khắc Dịch cũng vừa dẫn theo Bối tháp Hàn Mạch cùng Pháo Đài Cao Sinh tới đây. “Lão Đại” Hàn Mạch cùng Cao Sinh đồng thời hướng Hoa Phong kêu lên. Hoa Phong mỉm cười nói: “Tất cả mọi người cùng ngồi xuống đi.” Mọi người đều tự tìm chỗ ngồi xuống, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi cũng ngồi cùng một chỗ.

Hoa Phong nhìn Chu Duy Thanh với ánh mắt nhu hòa nói: “Ta giới thiệu với tất cả mọi người hai người này theo thứ tự là Thiên Cung đế quốc đệ nhất trẻ tuổi thiên tài Thượng Quan Băng Nhi, lần trước Chu đại nguyên soái tới đây đã nói qua, đem nàng gia nhập Thiên Cung doanh chúng ta tiếp nhận huấn luyện chừng hai năm. Về phần vị trẻ tuổi này, hấn là nhi tử độc nhất của Chu đại nguyên soái, Chu Duy Thanh. Trước kia hấn đã học qua Mộc Ân hai năm sinh tồn. Bởi vì bản mạng châu của hấn thức tỉnh, trở thành vị Thiên Châu sư thứ ba của nước ta. Vì vậy, lần này hấn cũng gia nhập Thiên Cung doanh cùng Băng nhi cô nương đồng thời tiếp nhận huấn luyện của chúng ta. Băng nhi cô nương là Thiên Châu sư có Phong Hệ Ý Châu sư thêm thuộc tính nhanh nhẹn của Thể Châu, mà ta cũng là Phong Hệ Ý Châu sư, Băng nhi cô nương, người nguyện ý bái ta làm thầy sao?”

Thượng Quan Băng Nhi đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó, trên mặt đã toát ra vẻ kích động. Đối với Thiên Cung doanh nàng đã nghe danh từ lâu, lúc trước lại được chứng kiến Tiên pháp thần hồ kỳ kỳ (Hết sức cao minh) La Khắc Dịch thể hiện, mà lúc này thân là doanh trưởng Thiên Cung doanh lại cùng thuộc tính với nàng muốn thu nhận nàng làm đồ đệ, nàng như thế nào lại không muốn chứ? Huống chi, ở Thiên Cung doanh nàng đã gặp tất cả năm người mà trong đó cũng chỉ có vị doanh trưởng này nhìn qua còn giống như người bình thường ...

Lập tức Thượng Quan Băng Nhi đứng dậy đi tới trước quỳ trước mặt Hoa Phong: “Lão sư.” Vừa nói vừa hướng Hoa Phong lạy ba lạy.

Hoa Phong đợi sau khi nàng lạy xong mới đứng dậy tiến đến dìu nàng đứng lên. “Sau này người hãy đi theo ta, ta sẽ đem một thân sở học dốc túi truyền thụ cho người, người là Thiên Châu sư, tin tưởng không lâu sau người nhất định sẽ vượt xa ta.”

Sau khi Thượng Quan Băng Nhi trở lại chỗ ngồi, Hoa Phong hướng Chu Duy Thanh nói: “Chúng ta ở đây cũng không có ai cùng thuộc tính với người, bản mạng châu của người đã thức tỉnh rồi hấn là thuộc tính Hắc Âm cùng Chu đại nguyên soái giống nhau. Thế nên người tiếp tục theo Mộc Ân học tập, ở trong Thiên Cung doanh tuy Mộc Ân có lẽ không phải người có thực lực mạnh nhất, nhưng cũng tuyệt đối là tài bắn cung xuất chúng nhất.” Hoa Phong vừa nói xong lời này nhất thời nghe thấy ba tiếng hừ nhẹ của ba tên thành viên khác trong Thiên Cung doanh.

La Khắc Dịch hừ nhẹ tràn đầy ý khinh thường, Cao Sinh thì lại hàm ý khiêu khích, mà của Hàn Mạch lại bao hàm một chút bèn nhon.

“Hừ, em gái người a! So tài bắn cung các người hơn được ta sao? Trong một trăm mét cả ba người các người

cùng lên cũng nhất định thua.” Mộc Ân tức giận nhìn quét qua ba người rồi ngồi xuống dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Chu Duy Thanh lạnh nhạt bàng quang, phát hiện Mộc Ân vừa nói ra một trăm mét thì cả ba vị kia phát ra tiếng hừ lạnh lập tức thần tình thay đổi, không người nào dám nhìn hắn.

Hoa Phong cười ha hả nói : “ Đơn giản về việc dùng cung tên mà nói, ở trên thế giới này, trong vòng một trăm mét, Mộc Ân tuyệt đối là vô địch. Tiểu Duy, Băng nhi, sau này ta cứ như vậy gọi các người, tiện đây ta cũng giới thiệu cho các người một chút về tình huống của Thiên Cung doanh .”

“Thiên Cung doanh từ khi thành lập đến nay đã có một trăm ba mươi năm lịch sử. Từng ba lần trợ giúp đế quốc ngăn chặn nguy cơ diệt quốc, vì vậy tám mươi sáu năm trước, nước ta đã lấy Thiên Cung hai chữ trở thành quốc danh. Thiên Cung doanh cũng vinh viễn tồn tại cùng đế quốc, được đế quốc xưng là Trấn Quốc thần cung. Đời thứ nhất của Thiên Cung doanh có tất cả bảy người cho đến tận hiện nay cũng chính là bảy người chúng ta. Các người có thể coi như là đời sau truyền thừa xuống . Mà chúng ta bảy người cũng phân biệt được truyền thừa riêng các kĩ năng bắn cung bất đồng, hi vọng các người có thể càng thêm phát dương quang đại.”

“Thiên Cung doanh chúng ta trước kia cũng có xuất hiện Thiên Châu sư nhưng số lượng rất ít, ban đầu Chu Đại nguyên soái vốn cũng muốn vào Thiên Cung doanh nhưng do một số nguyên nhân vị trí của hắn bị ta thay thế. Trước mắt Thiên Cung doanh có bảy người, ta sẽ giới thiệu sơ lược thuộc tính đặc điểm của từng người .”

“Ta là một gã Thất châu Phong thuộc tính Ý Châu sư , Thiên Cung doanh doanh trưởng, chịu trách nhiệm lập kế hoạch, chỉ huy cùng với tuyệt sát. Tước hiệu của ta cũng gọi là: Tuyệt Sát.”

Khi Hoa Phong nói ra hai chữ “Tuyệt Sát” mặc dù vẻ mặt tươi cười nhưng Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi vẫn cảm giác sau lưng lạnh lẽo.

Hoa Phong chuyển mắt sang hướng Mộc Ân: “Mộc Ân, Lục châu Thể Châu sư, Thể Châu thuộc tính một nửa nhanh nhẹn, một nửa lực lượng. Chịu trách nhiệm phá hoại, ám sát, am hiểu săn giết địch nhân, đồng thời cũng chịu trách nhiệm dịch dung, ngụy trang. Người có khả năng quan sát cao nhất trong doanh, danh hiệu : Thần nhãn vô lại.”

“La Khắc Định, cấp bậc Ngũ châu Thể Châu sư , thuộc tính nghiêm ngặt cùng phối hợp ,chịu trách nhiệm điều tra, thăm dò, dụ địch, là thám báo duy nhất trong doanh, tước hiệu Túy Lưu manh, cùng với Mộc Ân là một đôi chính là “Vô Lưu” tổ hai người.” Mộc Ân ở bên cạnh hừ một tiếng: “Phụ trách thám báo rõ ràng chính là thực lực kém cỏi nhất a!”

La Khắc Định tức giận quát: “ Cái gì gọi là thực lực kém cỏi nhất ? Lão tử so với người còn sống hơn mười mấy năm đâu.” Hắn ngoài miệng nói như vậy nhưng rõ ràng có chút ngoài mạnh trong yếu. Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi liếc mắt nhìn nhau, cả hai người cũng cảm nhận được khiếp sợ trong lòng đối phương. La Khắc Định thực lực yếu nhất mà kĩ thuật bắn cung đã mạnh như vậy, thử hỏi những người còn lại tài bắn cung còn cao đến mức nào?

Mộc Ân khinh thường bĩu môi , Hoa Phong lại tiếp tục nói : “ Hàn Mạch, cấp bậc Lục châu Thể Châu sư , Thể Châu thuộc tính là cứng rắn cùng sức chịu đựng , am hiểu cường lực thời gian dài, trong nhóm là đảm nhiệm nhiệm vụ đả kích đối thủ , áp chế cùng hậu viện, tước hiệu : Tiên thấp . Ý là hắn giống như một tiên thấp công kích không biết mệt mỏi.”

“Cao Sinh, cấp bậc Lục châu Ý châu sư, hỏa thuộc tính, bạo phá chuyên nghiệp, Toàn bộ công kích thần xạ thủ, chuyên chủ công, kẻ giết chóc, tước hiệu: Pháo đài. Trong tình huống Cao Sinh và Hàn Mạch liên thủ, có thể trong thời gian nhất định áp chế đội quân đội bình thường có một ngàn Cung tiễn thủ.”

Hoa Phong nói : “ Còn hai thành viên khác của doanh, các nàng hiện tại đang đi ra ngoài làm nhiệm vụ, chờ sau này gặp mặt ta sẽ giới thiệu cho các người.” Chu Duy Thanh không nhịn được hỏi : “ Doanh trưởng người nói nhiệm vụ là có ý gì? Thi hành đế quốc nhiệm vụ sao?”

110. Chương 30: Biến Thái Thiên Đường (2)

“Biến Thái Thiên Đường” Chu Duy Thanh chợt có cảm giác da gà nổi hết cả lên , trong lòng thầm nghĩ : “ Cái tên thật là con mẹ nó có sáng ý ...”

Hoa Phong cười lớn ha hả nói: “ Biến thái ám diệt tiên , đưa ngài lên thiên đường. Bắt đầu từ bây giờ các người cũng đã là thành viên của Biến Thái Thiên Đường, bắt quá trong hai năm này các người thời gian học việc, vì vậy khi các người tham gia nhiệm vụ sẽ không được phân chia hoa hồng . Chờ thực lực các người tới một trình độ nhất định, được mọi người chấp nhận , đến lúc đó sẽ tính theo tỷ lệ mà phân chia hoa hồng.”

Mộc Ân nhìn Chu Duy Thanh , hừ một tiếng nói : “ Tiểu tử thối , ngàn vạn lần đừng nên lấy cấp bậc Ngự Châu Sư mà đánh giá thực lực của chúng ta . Nếu như quả thực chính diện chiến đấu mà không sử dụng cung tên mà nói chỉ cần một tên cấp bậc ngũ châu Thiên Châu Sư là có thể tiêu diệt cả doanh của chúng ta . Nhưng người có biết trong hơn trăm năm thành lập đến nay chiến tích huy hoàng nhất của Thiên Cung Doanh chúng ta là gì không ? Ta chỉ nói về kẻ có cấp bậc cao nhất chết trong tay Thiên Cung doanh chúng ta chính là một Thiên Châu sư cấp bậc cửu châu , mà một gã cửu cấp Thiên Châu sư thực lực có thể sánh ngang với một trăm gã cửu cấp Thể Châu sư hoặc cửu cấp Ý Châu sư ah . Hơn trăm năm qua trong lịch sử , cấp bậc cửu châu chính là thượng vị Thiên Tông bị giết chết là mười một người , cấp bậc bát châu là bốn mươi ba người , thất châu cấp bậc bị giết là hơn một trăm mười bốn .”

Thượng Quan Bằng Nhi nói : “ Các vị tiền bối , chúng ta ở đây nhất định sẽ cố gắng học tập , kính mong các vị tiền bối hết sức chỉ bảo .”

Hàn Mạch đứng lên hướng Hoa Phong nói : “ Lão Đại không có việc gì thì ta về trước .”

Hoa phong gật đầu nói : “Bằng nhi , người đi theo ta , ta an bài chỗ ở cho người , đồng thời kiểm nghiệm thực lực hiện tại của người một chút .”

“Vâng, lão sư.” Thượng Quan Bằng Nhi vừa muốn đứng lên đi theo thì lại bị Chu Duy Thanh kéo tay , Chu Duy Thanh đến bên cạnh nàng thấp giọng nói : “Bằng nhi cung không nên để lão sư ca này chiếm tiện nghi nha. Đối với sự anh tuấn ưu nhã của Hoa Phong , trong lòng hẳn có cảm giác tràn đầy nguy cơ . Thượng Quan Bằng nhi hung hăng bám hắt một cái , nở một nụ cười sắc mặt thoáng hồng rồi mới cùng Hoa Phong rời đi

Chu Duy Thanh rõ ràng thấy vào thời điểm Hoa Phong dời đi trên khóe miệng lộ ra một nụ cười đầy thâm ý , trong lòng hẳn càng thấp thỏm không thôi, chẳng lẽ ta nói nhỏ như vậy mà hẳn cũng có thể nghe được sao ?

Thượng Quan Nhi vừa cùng với Hoa Phong đi khỏi , ngồi ở phía đối diện với Chu Duy Thanh , Mộc Ân , La Khắc Dịch cùng với Cao Sinh cũng không hề để ý đến hình tượng ôm bụng cười to. La Khắc Dịch cười đến nổi nước mắt chảy ra dòng dòng , vừa cười vừa lấy tay đập thùm thụp lên bàn. Mộc Ân cười thiếu chút nữa trượt luôn xuống gầm bàn. Chu Duy Thanh sững sờ, không hiểu đầu đuôi nói : “Các người cười cái gì ? Có cái đáng buồn cười chứ ?”

Cao Sinh cười ha ha nói : “Tiểu Duy, người vừa rồi có phải cảm thấy âm thanh rất nhỏ rồi phải không, chỉ có người và Bằng nhi có thể nghe được có phải không ?” “ Ta nói như vậy các người cũng có thể nghe được hết?” Chu Duy Thanh giật mình nói.

La Khắc Dịch hướng Chu Duy Thanh giơ ra một ngón tay cái : “Tiểu Duy , ta nói với người này. Lời vừa rồi cũng chỉ có thể là người mới nói ra được a, nếu đổi lại một người khác ta dám nói những lời như vậy với Hoa Phong lão đại , ta dám cam đoan không chết cũng phải mất lớp da. Thanh âm của người còn nhỏ ? Người quên là chúng phải làm gì rồi ư? Chúng ta chính là cung thủ , thâm niên thần tiễn thủ, khả năng nghe âm thanh đoán vị trí đối thủ cho dù là tông cấp Thiên Châu sư cũng không thể nào so sánh được với chúng ta . Cái kia người gọi là nói nhỏ thực chẳng khác gì so với nói bên tai chúng ta cả. Ha ha ha ha ha ! Người như thế nào lại lo lắng lão đại “ngâm” bé con của người, quả thực làm ta muốn cười chết mà.”

Chu Duy Thanh then quá hóa giận nói : “Có gì không tốt sao? Làm một người đàn ông , ta lo lắng cho nữ nhân của mình có gì sai sao ?”

“Móa nó, tiểu tử ngươi đừng làm cho ta mất mặt nữa.” Mộc Ân vẻ mặt bi phần nói : “Hỗn tiểu tử, nếu xét về bối phận ngươi có biết ngươi sẽ phải gọi Hoa Phong lão đại là gì không ?” Chu Duy Thanh nghi ngờ nói : “Cái gì?” “Mẹ kế “gì ?” Chu Duy Thanh trừng mắt như sắp rớt cả con ngươi ra ngoài : “Ngươi nói doanh trưởng là nữ?”

“Không, không, Hoa Phong lão đại của chúng ta đương nhiên là nam nhân , bất quá hẳn lại thích nam nhân. Hơn nữa nam nhân trong lòng hẳn lại chính là cha ngươi. Ha ha ha, Hmm ha ha ha . Thế nhưng ngươi lại lo lắng “mẹ kế” của ngươi , một nam nhân như thế đi ngâm bé con của ngươi , ha ha , ta buồn cười chết mất .”

Chu Duy Thanh đã trợn mắt há hốc mồm hoàn toàn không còn gì để nói . Đang lúc đó thì sắc mặt của ba người bọn Mộc Ân chợt biến sắc , cơ hồ đồng thời không có chút do dự ngã lăn xuống sàn nhà . Sau khi ba người nằm xuống sàn thì không một tiếng động khoảng tường sau lưng ba người bất ngờ xuất hiện ba cái lỗ nhỏ ,tà phong thổi lạnh lạnh.

Theo đó một thanh âm truyền tới : “Ba người các ngươi đã muốn chết thì ta cũng không ngần ngại thành toàn cho các ngươi.” La Khắc Dịch sắc mặt trắng bệch , Cao Sinh trong nháy mắt sắc mặt trở nên nghiêm trang. “Ngươi vừa rồi nói cái gì ? Lưu manh sao ngươi có thể nói những lời như vậy về Lão Đại? Ta phi thường khinh bỉ ngươi . Ta trở về thu dọn đồ đạc.” Sau khi nói xong hẳn ngay người đi ngay.

Chỉ có Mộc Ân không coi ai ra gì lại một lần nữa ngồi xuống nhìn Chu Duy Thanh đang ngây người như phỗng , thần nhiên nói : “Tiểu Duy, giờ thì ngươi hiểu chưa?”

“Hiểu chưa ư? Ta hiểu rõ ràng rồi. Khó trách gọi là Biến Thái Thiên Đường, quả nhiên một người bình thường cũng không có ...” Thần sắc Chu Duy Thanh chớ nên vô cùng cổ quái , bởi vì trong đầu hẳn hiện lên một hình ảnh quỷ dị đó là cha hẳn cùng với “ưu nhĩ” Hoa Phong đang tay trong tay.

Dạ dày hẳn lúc này cộn lên, Chu Duy Thanh nhanh chóng tự cấp cho mình một cái tát mới có thể thoát ra khỏi hình ảnh kia trở về với thực tại.

Thiên cung doanh bảy người hẳn đã gặp qua năm người rồi . Một đồng tính luyến ái, một gã lưu manh, một gã vô lại, một tên cuồng sát, còn có một băng sơn. Chu Duy Thanh hỏi dò : “ Lão sư, hai vị còn lại có danh hiệu là gì ?”

Mộc Ân đứng lên đi tới bên cạnh hẳn nói : “Hai người khác đúng là ngươi phải cẩn thận một chút . Một người là nữ nhân duy nhất trong Thiên Cung doanh chúng ta , mỹ nhân a, nàng thâm mến Hoa Phong hai mươi năm cũng giống như Hoa Phong thâm mến cha ngươi vậy. Tên của nàng là Thủy Thảo, chúng ta cũng gọi nàng là Tiểu Thảo. Bất quá nàng đúng là người nội tiết mất cân đối dẫn đến tính tình của nàng rất táo bạo, trừu với Hoa Phong ra nàng đối với ai cũng nóng nảy. Tước hiệu của nàng là Hỏa Sơn, nóng nảy như lửa chính là tính tình của nàng, thuộc tính của nàng là Thổ thuộc tính Ý Châu sư. Ngươi nhất định phải cẩn thận với nàng bởi vì ở trong mắt của Tiểu Thảo mà nói cha ngươi chính là người cướp đi nam nhân mà nàng yêu mến.”

“Về phần người kia chính là phó doanh trưởng của chúng ta tên gọi là Khiếu Y Thi, am hiểu bắn lén, bắn tên phụ trợ, trên chiến trường chính là kẻ phụ trách phụ trợ, đặc tính âm hiểm, sắc bén tuyệt đối không ai có thể so sánh với hẳn . Hẳn có tính tương đối đặc thù đồng thời cũng có tước hiệu: Yêu Nhân.”

Lúc này trên trán Chu Duy Thanh hiện lên hắc tuyến , da mặt co quắp, những người này còn là người sao? Còn có một yêu nhân và một cọ cọp cái, làm sao có thể vượt qua hai năm này đây? “Đi ta cung an bài chỗ ở cho ngươi, sau đó biểu hiện năng lực cho lão tử xem một chút. Ngươi Thế Châu ngưng hình rồi, Ý Châu thác ẩn hay chưa?” Chu Duy Thanh gật đầu nói : “Thác ẩn rồi.” Con mắt nhỏ của Mộc Ân đảo vòng vòng: “Lão Chu rất chịu chi tiêu a!”

Chu Duy Thanh lúc này tâm thần đã khôi phục mấy phần , dù sao cũng đã ở với Mộc Ân hai năm, đối với năng lực tiếp nhận cái mới cũng tương đối mạnh. Nghe Mộc Ân nói vậy, La Khắc Dịch cười hắc hắc nói : “Lão tử đi uống rượu đây, Tiểu Duy à đừng quên những lời ta nói với ngươi.” Chu Duy Thanh lông mày giật giật: “Nói cái gì ? Ta không nhớ rõ.”

“Gì” La Khắc Dịch vỗ bàn hướng Chu Duy Thanh dứ dứ nắm đấm : “Tiểu tử, ngươi muốn chết sao?”

Mộc Ân ánh mắt vừa chuyển : “Ta xem người muốn chết chính là người, đồ đệ của ta mới đến người đã liên uy hiếp, người làm như vậy mà xứng đáng làm sư thúc sao ?”

Chu Duy Thanh đã sớm rất linh hoạt đứng núp phía sau lưng Mộc Ân, gật đầu lia lịa : “Đúng đấy. Sư thúc a! Ta là người chỉ nhớ không được tốt lắm, nếu có chút lễ ra mắt nói không chừng trí nhớ sẽ tốt hơn, lời của người nói có thể nhớ lại đó.”

La Khắc Dịch khước miệng có chút co giật : “Thật là rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột sinh có đào thành động. Người hỗn tiểu tử này mới tới mà đã biết gõ lão tử một gậy.”

Mộc Ân cười ha hả nói : “Lời này nói rất hay, ta nhất định sẽ chuyển nguyên văn cho Chu Thủy Ngưu. Nhìn dáng dấp người tự phụ nhường này chắc hẳn đánh thắng được hẳn rồi đó . Hắc hắc.”

Mộc Ân vẻ mặt vô tội nói : “Nhưng Tiểu Duy cũng không phải nhi tử của ta, hẳn chỉ là đồ đệ của ta thôi. Nhưng người nói là chuột sinh thì hẳn cũng không phải ta sinh. Đã lâu rồi không thấy Chu Thủy Ngưu đánh người rồi thật là rất mong đợi a!”

La Khắc Dịch im lặng nhìn một màn của đôi thầy trò trước mắt này bi phần nói: “Ta sợ các người rồi, ta tặng lễ ra mắt còn không được sao.”

Mộc Ân ra vẻ hết sức rộng lượng : “Sáng sớm ngày mai lúc lên đường nhớ lấy ra là được. Tiểu Duy đi theo ta.”

Chu Duy Thanh hướng La Khắc Dịch cười hàm hậu nói : “Cảm ơn sư thúc a! Đồ của người lấy ra nhất định là cực phẩm a.”

La Khắc Dịch nghe những lời này của hắn thiếu chút nữa nghĩ lấy đầu đụng chết đôi thầy trò này. Đôi thầy trò này phối hợp lại sức mạnh càng tăng thêm, lễ ra mắt bình thường còn không được lại còn muốn cực phẩm. Nhìn hai người dời đi hắn không khỏi nghiêng răng, trong lòng suy nghĩ, lão tử cũng phải thu một tên đồ đệ a.

Mộc Ân đi tới trong sân mới quay đầu hướng Chu Duy Thanh hỏi: “Tiểu Duy, mới vừa rồi Lưu manh tiểu tử kia nói người ngưng hình cũng không tệ cũng nên cho ta xem một chút. Lưu manh hẳn lúc nào cũng nói như rồng leo làm như mèo mửa, có thể để hắn nói là đồ tốt cũng không nhiều.”

111. Chương 30: Biến Thái Thiên Đường (3)

Khi nhìn thấy cây cung này ánh mắt Mộc Ân bỗng nhiên sáng bừng lên: “Cung tốt, độ cong, độ mạnh cùng Thiên lực ba động dựa vào đó có thể thấy đây là cây cung chuyên dùng cho lực lượng hình Thiên Châu Sư. Uy lực tất nhiên không nhỏ. Chờ cho thực lực của người tăng lên không biết cây cung này còn phát triển tới mức nào. Nó có tên là gì?”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Phách Vương cung.” Hắn năm nay mười bốn tuổi, có thể nói từ khi sinh ra tới nay, hai năm sống chung với Mộc Ân chính là hai năm hắn cảm thấy vui sướng nhất. Khi đó hắn cũng không biết Mộc Ân chính là cường giả của Thiên Cung Doanh, mỗi ngày Mộc Ân cùng hắn đều sống rất phóng túng nếu không thì cũng là du sơn ngoạn thủy. Dĩ nhiên đây là nằm trong tầm ước thúc của Chu đại nguyên soái, nếu không thì đã trở thành ăn uống, chơi gái, đánh bạc rồi. Mộc Ân nói: “Phách Vương cung? Bá Vương công? Thật là một cái tên xấu xa.” Chu Duy Thanh lập tức nói: “Lão sư, hình như là tư tưởng của người mới là xấu xa đó.”

Mộc Ân vừa đảo mắt nói: “Đến phòng ta đi, kể lại cho ta xem một năm qua người đã làm những gì, ta thật không thể nào nghĩ ra được tại sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy thiên lực của người lại có thể tăng lên tới Thiên Tinh lực đệ tứ trọng còn theo đó mà thức tỉnh được bốn mạng châu ?”

Chu Duy Thanh nói: “Lão sư, là đệ ngũ trọng mới đúng. Ta là đồ đệ của ngài lẽ nào không phải là thiên tài giống ngài sao?”

Mộc Ân cau mày suy nghĩ giây lát rồi gật đầu nói: “Nói ra cũng có chút đạo lý, cũng coi như ngươi có một phần thiên tài giống ta đi.”

Mộc Ân sống trong một ngôi nhà gỗ, trên vách tường có các kí tự rối loạn cùng với hình của một mỹ nữ lỏa thể. Trên bức họa màu sắc đã có dấu vết loang lổ của thời gian.

Chu Duy Thanh thật vất vả mới tìm được một chỗ ngồi xuống sau đó đem mọi việc trong một năm vừa qua kể lại cặn kẽ cho Mộc Ân. Đối với vị lão sư này hẳn cũng không có cái gì cần phải giấu diếm cả.

Nghe xong chuyện của Chu Duy Thanh, đồng thời nhìn kĩ Biển Thạch Miêu Nhân trên tay hắn, đồng thời phải bắt Chu Duy Thanh triển khai ra mấy cái kĩ năng đã thác ẩn ra mới có thể làm cho Mộc Ân miễn cưỡng tin tưởng đây là thật.

“Trời ạ, tiểu tử ngươi như thế nào so với lão tử còn mạnh mẽ hơn một phần a. Ta hôm nay nhìn con bé Băng nhi kia rõ ràng không còn hoàn bích, thì ra đã bị tiểu tử ngươi trộm mất. Ta thật sự ghen tị với tiểu tử ngươi a.” Mộc Ân theo thói quen đảo mắt một vòng. “Lão sư, người có muốn con đem thuộc tính của Ý Châu nói cho mọi người trong doanh biết?” Chu Duy Thanh hỏi.

Mộc Ân lập tức lắc đầu, vẻ mặt âm hiểm cười hắc hắc nói: “Tại sao lại phải nói cho bọn họ? Thời khắc mấu chốt không biết chừng có thể cho bọn hắn chút vui mừng bất ngờ đó. Lần này ngươi cùng với Băng nhi đi tiến hành nhiệm vụ này chủ yếu là tham quan, học tập kinh nghiệm là chính. Lần này ngươi cứ đi theo ta. Chờ hết lần nhiệm vụ này ta chính thức dạy ngươi Thiên pháp, ngươi đã là Thiên Châu sư rồi muốn học gì thì cũng dễ dàng hơn. Vì sư sẽ hảo hảo dạy dỗ ngươi.”

“Lão sư, người có thể hay không không dùng tới hai từ “dạy dỗ” không? Còn có, lúc nào ngài lại mang ta đi rình mỹ nữ tắm, đi tẩu lẫu quan sát mỹ nữ để rèn luyện nhãn lực vậy? Đúng rồi, lần trước chúng ta trộm gà nướng mùi vị thật là tuyệt vời! Ta bây giờ còn nhớ mãi cái hương vị đó, còn cách làm gia vị kia ngài cũng chưa có dạy ta đâu.

Hơn nữa, lão sư ta phát hiện sở thích của ta và ngài cũng bắt đầu khác nhau rồi, thoát nhìn cũng rất có mỹ cảm...”

“Ngươi thì biết cái gì, không phải chỉ là lớn, mà còn muốn cong nữa. Thứ ngươi cần phải học còn nhiều lắm, rất rất nhiều.”

Nếu như phải dùng một từ để hình dung vị Mộc Ân lão sư này thì chỉ có một từ là thích hợp nhất: “Độc nhất vô nhị”.

Chu Duy Thanh cùng với Thượng Quan Băng Nhi được chia ra an bài ở hai ngôi nhà gỗ nhỏ bên trong. Ở Thiên cung doanh việc ăn cơm thì mỗi người tự mình lo liệu, mình làm mình ăn, việc ăn uống của Thượng Quan Băng Nhi thì do Chu Duy Thanh phụ trách, còn có Mộc Ân cũng vậy. Nếu nói có đệ tử làm việc thay, việc tốt như vậy làm sao Mộc Ân không lợi dụng?

Chu Duy Thanh có phát hiện mấy người của Thiên Cung doanh, người nào người nấy đều ở lì trong phòng của mỗi người. La Khắc Dịch thì chỉ có xế chiều mới đi ra, hẳn là hắn đi ra ngoài uống rượu. Mộc Ân cũng ở lại trong phòng hẳn không biết là xem mỹ nữ đồ, luyện song thủ hổ bác, hay là tu luyện thiên lực. Riêng Chu Duy Thanh thì hắn đang cố gắng tu luyện thiên lực. Đây cũng không phải do hắn chăm chỉ mà thực sự là hắn có nhiều kĩ năng, nếu thực sự không có thiên lực duy trì thì quả thực quá thống khổ. Hơn nữa hắn cảm giác Bất Tử Thần Công bây giờ bắt đầu tu luyện nhanh hơn rất nhiều so với ban đầu có lẽ bởi vì thiên thứ nhất đã hoàn thành đã thông ngũ đại tử huyệt nên tốc độ hấp thụ thiên lực hơn xa với trước đó.

Nhưng bất luận như thế nào, đối với Bất Tử Thần Công, Chu Duy Thanh cũng có chút sợ hãi nhất là thời điểm đột phá tử huyệt thật sự quá thống khổ, cũng may lúc trước may mắn cắn nuốt hạt hắc châu kia. Hơn nữa, công pháp này chính là một phương pháp tu luyện đặc biệt khác xa các công pháp khác, cho nên hiện tại hắn chỉ hi vọng sớm đã thông toàn bộ ba mươi sáu đại tử huyệt, đau dài không bằng đau ngắn, mà việc luyện tập tích tụ đầy đủ rõ ràng sẽ thuận lợi hơn cho việc đã thông tử huyệt.

Lúc này, Chu Duy Thanh, Thượng Quan Băng Nhi cùng với Mộc Ân đang ngồi cùng một chỗ ăn món súp do Chu Duy Thanh làm, trong súp cũng có thêm những thực vật khác cũng có thể coi là đặc sản của sâm lâm. “Tiểu Duy, Tiểu Bạch Hổ này thực sự là không ăn cái gì?” Mộc Ân liếc mắt nhìn về phía tiểu tử nằm

ở trên đùi Chu Duy Thanh. Hắn cũng không rõ là tên tiểu tử này là thú thường hay là Thiên thú, chẳng qua hắn cũng đoán rằng đây là Thiên thú đang ở thời kỳ ấu sinh, không có mấy chục năm nuôi dưỡng thì không thể nào trưởng thành được. Nếu vậy không sao cả cùng lắm coi như nuôi làm sủng vật chơi cũng không sao.

Chu Duy Thanh vừa mới đi ra ngoài đào măng tre trở lại: “Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng dù sao con vật nhỏ này cho dù không ăn gì vẫn sinh long hoạt hổ như thường. Nó vẫn tốt lắm a.”

Trong mắt Mộc Ân toát lên vẻ nghi ngờ: “Thật là kì quái, nếu như vậy nó không phải là thiên thú sao, nếu là dã thú bình thường nhiều ngày như vậy không ăn gì thì đã chết đói từ lâu rồi. Nhưng nếu là thiên thú mà nói... tại sao ta chưa bao giờ thấy qua loài hổ trắng này bao giờ chẳng lẽ nó bị bệnh ngoài da?” “Ta ngất, không thể nào!” Chu Duy Thanh hướng ánh mắt bất thiện về phía tiểu Bạch Hổ nằm trên chân mình: “Tốt nhất nên để nó xa một chút biết đâu bệnh ngoài da này có lây lan.”

Tiểu Bạch Hổ cảm nhận được nguy cơ liên liệu mạng lắc đầu còn không ngừng hướng Mộc Ân kêu lên.

“Di, con vật nhỏ này rất thông minh nha! Tựa hồ có thể nghe hiểu lời nói của ta. Tiểu Duy nếu quả thật đây là thiên thú mà nói... vậy thì quả thật ngươi nhất định được bảo bối rồi. Cấp bậc thiên thú càng cao thì trí thông minh của thiên thú càng cao. Đáng tiếc con vật nhỏ này vẫn trong thời kì ấu sinh nếu không có thể làm tọa kỵ rồi.”

Tiểu Bạch Hổ vừa nghe những lời này nhất thời trợn trừng mắt, ngay cả đầu cũng không rung, phảng phất như nói rằng: “Cái gì, nhân loại ti bỉ, các ngươi không ngờ lại muốn ta làm tọa kỵ cho các ngươi?”

Mộc Ân cười hắc hắc, trong miệng ngậm miếng thuốc, nghiêng đầu nhìn Thượng Quan Băng Nhi đang cúi đầu chuyên tâm ăn uống.

“Tiểu Duy, nếu con vật nhỏ này là thiên thú, chính là thú trung chi vương thiên thú đó, cấp thấp nhất cũng là tông cấp thiên thú rồi. Ngươi cứ nuôi nó đi, cho dù ngươi không dùng được thì nói không chừng sau này hài tử của hai ngươi cũng có thể sử dụng.”

“Mộc Ân tiền bối, ngài nói gì a!” Thượng Quan Băng Nhi thẹn thùng ngẩng đầu lên, nhắc chân dẫm lên chân Chu Duy Thanh một cái rồi liền cầm lấy chén cơm của mình quay đầu bỏ chạy.

Mộc Ân đột nhiên nói: “Thói quen tự nhiên đó mà, nếu không, Tiểu Duy, để ta sang nói với Hoa Phong một chút, đem nha đầu đó về làm môn hạ của ta để hai người học tập cùng nhau?”

“Gì? Không, không, không lão sư ngài anh minh thần võ, một thân công phu kinh thiên địa, quỷ thần khiếp như vậy tại sao lại có thể dễ dàng dạy cho người khác chứ? Ta muốn làm đệ tử đích truyền duy nhất của ngài, không thể nào cùng người khác chia sẻ, cho dù lão bà của ta cũng không được. Chúng ta đây chính là một môn tuyệt kỹ a!” Chê cười, nếu để cho Băng Nhi cùng học với Lão sư vô lại...trời ạ! Nếu bồi dưỡng ra một nữ vô lại, sau này không cần sống nữa rồi. Tuy Hoa Phong kia có đồng tính luyến ái nhưng dù sao vẫn còn tốt hơn lão sư này nhiều a! Hơn nữa Chu Duy Thanh nghĩ đồng tính luyến ái mới tốt! Tuy rằng hắn mến lão cha của mình nhưng như thế lão bà của mình đi theo hắn học thì tuyệt đối an toàn. Ngoài ra giới tính này của hắn có khi còn coi là bảo vệ tốt nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi trời mới tờ mờ sáng, Chu duy Thanh đã bị Mộc Ân đánh thức, nhưng kì lạ là lấy năng lực của hắn bây giờ mà cũng không thể nào phát hiện Mộc Ân làm như thế nào tiến vào phòng của hắn. “Lão sư, còn sớm mà!” Chu Duy Thanh tối hôm qua nằm tu luyện đến nửa đêm, do tư thế quá thoải mái nên ngủ quên mất, cho nên lúc này vẫn còn rất buồn ngủ. “Ít nói nhảm đi, mau dậy đi, ăn điểm tâm xong là lập tức phải lên đường.” Mộc Ân không một chút khách khí lập tức kéo chăn màn trên người hắn.

Chu Duy Thanh bất đắc dĩ phải từ trên giường bò dậy, bất quá hắn phát hiện hôm nay Mộc Ân có điểm khác biệt, trên người mặc một bộ quần áo màu xám tro, toàn thân toát ra vẻ tràn đầy sinh lực mà bộ dạng bại hoại ngày hôm qua tự nhiên biến mất.

Chu Duy Thanh mặc quần áo tử tế rồi đi theo Mộc Ân tới ngôi nhà gỗ, thì phát hiện điểm tâm Mộc Ân đã chuẩn bị sẵn rồi, mà những người khác cũng đã cùng đã tụ tập ngồi trong sân ăn điểm tâm rồi. Ánh mắt hắn ngay lập tức rơi trên người Thượng Quan Băng Nhi, lúc này Băng Nhi sớm đã ăn mặc chỉnh tề, chẳng qua thay vì một cây Tử Thân Cung thì bây giờ lại là một cây cung màu xanh. Cây Tử Thân Cung vốn là

một cây trường cung, trong các loại cung thì cây cung đó là một cây cung hết sức khổng lồ rồi, hiện tại cây cung này so với Tử Thần Cung thì cơ hồ nhỏ hơn một chút.

Mộc Ân giơ tay cốc vào đầu Chu Duy Thanh một cái: “Không cần nhìn nữa, đó là cây cung Hoa Phong đưa cho nha đầu này, hẳn quả thật chỉ ra một đại thủ bút nha, cây Thanh Linh cung này sức nặng nhẹ, tốc độ bắn nhanh, cũng là rất thích hợp với Phong thuộc tính Ngự Châu Sư. So với cây Tử Thần Cung công kênh kia thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói: “Lão sư, người xem Hoa Phong tiền bối đó, lễ gặp mặt cũng lớn như vậy, nói như thế nào ta cũng đã ở với ngài hai năm, có phải hay không ngài cũng cấp cho ta một cây cung tốt a?”

Mộc Ân hừ một tiếng: “Hoa Phong có tiền, Lão Tử rất nghèo, có tiền cũng tiện nghi Lộ Thủy sư mẫu người. Ủ, Tiểu Duy, hiện tại lão sư dạy người một đạo lý làm người: “Tự lực cánh sinh”.”

Chu Duy Thanh vừa mới uống hợp canh nóng vào suýt chut nữa thì phun hết ra, Thầm nghĩ trong lòng, Hồ Diên lão sư đã đủ keo kiệt rồi, không nghĩ tới vị trước mắt còn cao hơn một bậc...

112. Chương 31: Ngưng Hình, Thác Ấn Chi Tinh Cấp Bình Định (1)

Mặc dù Mộc Ân cũng không xuất ra cho vô lại đệ tử của mình lễ ra mắt gì, nhưng khi mọi người bắt đầu lặng lẽ rời khỏi Thiên Cung Doanh cây cung của Chu Duy Thanh cũng được thay thế bởi một cây cung khác. Vốn là một cây Tử Thần Cung đã được thay thế bởi một cây đại cung màu đen. Cây Tử Thần Cung vốn cũng rất lớn rồi, khi dựng thẳng lên cũng dài 1,5m, nhưng bây giờ trên người hắn lại là một cây đại cung màu đen khi để thẳng trên mặt đất cũng cao tới hai thước. Cây cung này cùng với Thanh Linh Cung của Thượng Quan Băng Nhi chính là một cặp đôi lập nhau.

Cây đại cung màu đen này là của La Khắc Định đưa cho Chu Duy Thanh, tên kia mặc dù tính tình lưu manh thích uống rượu nhưng khi đã hứa thì rất dữ lời. Nhưng làm cho Chu Duy Thanh rất buồn bực lại chính là cây cung này nặng hơn tám mươi cân so với Tử Thần Cung lúc trước nặng gấp bốn. Để kéo được dây cung này cũng khó khăn không kém so với Phách Vương Cung, lấy lực lượng tăng phúc cùng thể chất của hắn khi kéo cây cung này cũng phải điều động thiên lực xuất ra Thể Châu mới có thể đem cây cung này kéo thành hình tròn.

Mộc Ân nói cho Chu Duy Thanh biết cây cung này có tên là Hắc Thần cung, trên thị trường căn bản không thể nào thấy bán, cây cung này dùng Tinh Thần Mộc nghìn năm để chế tạo, chỉ kém hơn Thể Châu ngưng hình ra, xạ trình tối đa của cây cung này năm trăm bảy mươi thước, cây cung này dùng để rèn luyện khí lực cùng gân cốt là thích hợp nhất.

Hoàn hảo, bọn họ không phải dùng chân người để đi đường, thời điểm lên đường Hoa Phong đưa mọi người lên một chiếc xe ngựa xa hoa đã đỗ ngay bên ngoài doanh. Chiếc xe này so với xe vận chuyển hành khách bình thường lớn gấp đôi, bên ngoài nạm vàng ngọc, nhìn hết sức xa hoa lộ ra có chút tục khí, được kéo bởi bốn con ngựa to lớn.

Bên trong xe bốn vách được bọc một loại da không biết tên, có một ghế dài như một chiếc salon, khi ngồi lên vừa mềm mại lại vừa thoải mái. Chiếc xe ngựa này cho dù mười người ngồi cũng vẫn không thấy chật chội.

“Lão sư, các người quả thật quá xa xỉ, cái xe này giá bao nhiêu vậy?” Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng Chu Duy Thanh bắt đầu chảy nước miếng. Chiếc xe thư thái như vậy nhưng nếu có thể mang mấy mỹ nữ đi du lịch khắp thiên hạ thì quả thật là mỹ sự nhân gian a! Tuy rằng bộ dạng có chút khoa trương.

Nghe Chu Duy Thanh nhắc đến cái xe ngựa, Mộc Ân nhất thời toát ra vẻ tức giận: “Xe ngựa này không phải của chúng ta, cái này chính là tài sản tư nhân của Hoa Phong, người nghĩ cái này là cho không sao?”

Căn cứ vào lộ trình khác nhau mà thu lộ phí. Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, hoa hồng được chia đều bị hấn cướp mất một phần năm là tiền xe.”

Hoa Phong đang ngồi dựa lưng nghe được những lời Mộc Ân nói, hừ một tiếng nói: “Lão vô lại, nói chuyện cần phải nói đúng với lương tâm, các người ngồi xe ngựa của ta chẳng nhẽ không nên tra tiền sao? Người phải biết rằng xe ngựa này là ta dùng thái hợp kim, còn có hệ thống giảm xóc đặc biệt, chẳng những đi đường dài nhanh hơn đi bộ mà còn có thể giữ vững phần lớn sức lực để làm nhiệm vụ, ta thu tiền của các người cũng không phải chỉ có tiền xe mà bao gồm tiêu hao phẩm trong nhiệm vụ, nếu các người muốn tự mình chịu trách nhiệm những thứ này ta cũng không có ý kiến gì cả.”

Mộc Ân phẫn nộ quay đầu đi chỗ khác, La Khắc Dịch ngồi ở một bên cầm trong tay một chai rượu, nghiêng người dựa vào ghế: “Được rồi, lão vô lại, người cùng với đồ đệ bảo bối của người vừa mới bóc lột lão tử một khoản lớn, lão tử còn chưa nói gì đó.”

Mộc Ân quay người đập mạnh vào đầu hấn một cái nói: “Tiểu lưu manh, nơi này người nhỏ tuổi nhất, người xưng lão tử với ai?”

La Khắc Dịch cả giận nói: “Thối lắm, hôi không nói nổi. Đồ đệ của người không phải là người? Đồ đệ của Hoa Phong lão đại không phải là người? Bọn chúng so với ta lớn hơn sao?” Hàn Mạch vốn ít lời cũng lạnh lùng nhìn La Khắc Dịch: “Người còn tiếp tục âm ỉ ta liền đem người ném xuống xe.” La Khắc Dịch tức giận nói: “Lão vô lại chọc ta trước sao người không ném hấn xuống?”

Hàn Mạch thần nhiên nói: “Ta đánh không lại hấn, nhưng lại đánh thắng được người, một cây làm chẳng nên non, nhưng ném người xuống như vậy là đủ rồi.”

“Bất nạt kẻ yếu, tiểu Mạch Mạch, ta nhớ người.” La Khắc Dịch vẻ mặt buồn bực, uống ngụm lớn rượu rồi cuối cùng yên tĩnh lại.

Cùng với chiếc xe ngựa có một phu xe nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, vẻ mặt hàm hậu. Mỗi khi chạy hai canh giờ lại dừng lại cho ngựa nghỉ ngơi một chút, mỗi ngày chạy nhiều nhất là bảy, tám canh giờ. Hoa Phong cũng không nói quá, mặc dù là hành trình đường dài nhưng ngồi trên xe ngựa tuyệt đối chính là một loại hưởng thụ. Ở mặt dưới của xe còn có một tầng tối, trong tầng này có rất nhiều thức ăn còn có lượng lớn mũi tên. Chu Duy Thanh gõ lên vách xe ngựa, hấn cũng tự hiểu, cho dù mình dùng Phách Vương cung bắn vào chiếc xe này cũng chưa hấn có thể bắn thủng lớp thái hợp kim chế tạo chiếc xe này. Hấn hoàn toàn không thể nào tưởng tượng để chế tạo chiếc xe này tốn bao nhiêu tiền nữa. Trong lòng thực tế cũng có chút hả hê, dù sao bây giờ mình cùng Băng Nhi cũng không có hoa hồng tự nhiên cũng không cần khấu trừ tiền.

Về phần nhiệm vụ thì cũng không có ai giải thích cho bọn họ nhiều, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi chẳng qua chỉ mơ hồ biết nhiệm vụ lần này thi hành ở biên cảnh của Phỉ Lệ đế quốc.

Chỉ dùng thời gian bảy ngày, ngồi trên xe ngựa xa hoa cuối cùng bọn họ cũng tới nơi tiếp giáp Thiên Cung đế quốc và Phỉ Lệ đế quốc, tiếp đó xe ngựa đi vào một cái sơn cốc, mặc dù con đường này đã được nhân công mở rộng nhưng cũng thể coi là quá rộng. Lần trước Chu Duy Thanh cùng với Thượng Quan Băng Nhi đi Phỉ Lệ đế quốc cũng không phải đi qua con đường này mà là một con đường nhỏ ngắn hơn. Mà lần này họ đi bằng xe ngựa nên cũng chỉ có thể chọn con đường rộng rãi hơn. Chu Duy Thanh đang nhắm mắt tu luyện Thiên lực của mình thì bất ngờ nghe được người phu xe dồn dập hét dừng xe cùng tiếng ngựa hí lên, xe ngựa lập tức dừng lại.

Hoa Phong chăm rãi mở hai mắt ra, cũng không nhìn ra ngoài nói với Mộc Ân: “Lão vô lại, trong lần làm nhiệm vụ này người dẫn theo Tiểu Duy đi đi.”

Mộc Ân mắt sáng lên cười hắc hắc nói: “Ta đây cũng không khách khí nữa, Tiểu Duy, theo ta xuống xe.” Mà mấy người khác cơ hồ đồng thời toát ra vẻ mặt tức giận, ngay cả khuôn mặt không chút thay đổi của Hàn Mạch cũng không ngoại lệ. La Khắc Dịch vẻ mặt lấy lòng nói: “Lão vô lại có muốn hay không huynh đệ hỗ trợ?” Mộc Ân trừng mắt liếc hấn một cái: “Giúp muội người á...” vừa quay về phía La Khắc Dịch giơ lên ngón tay giữa. Chu Duy Thanh nghi ngờ đi theo Mộc Ân nhảy ra khỏi xe ngựa: “Lão sư chuyện gì vậy?”

Mộc Ân cười hắc hắc nói: “Cơ hội kiếm tiền tới, Hoa Phong rất là nể tình, đây cũng có thể coi là hấn đưa lễ ra mắt. Vị lão đại này của chúng ta chính là rất khôn khéo, người cho rằng tại sao hấn lại làm cho về

ngoài của xe lờ lệt vậy? Người bây giờ sẽ hiểu ngay thôi.”

Đang cùng với Mộc Ân nói chuyện phía trước bỗng truyền đến một tiếng quát to: “Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn đi qua đường này lưu lại tiền mãi lộ, không lưu lại tiền mãi lộ, giết hết không tha.”

“Cướp bóc?” Chu Duy Thanh cũng là người thông minh trong nháy mắt liền hiểu ra, trang trí xe ngựa xa hoa như vậy chính là để hấp dẫn bọn cướp đường, chủ ý như vậy sợ rằng chỉ có những tên biến thái như thế này mới nghĩ ra được...

Hai người từ cửa sau của xe ngựa đi ra, vừa vòng ra đã thấy phía trước đã bị một đám cường đạo ngăn cản, ở phía trước có chừng hai mươi người lăm lăm binh khí trong tay, hai bên đường trên sườn núi có hơn mười người cầm cung tên nhằm hướng bọn họ mà ngắm tới. Những cường đạo này đều mặc một thân trang phục màu lam, một tên cầm đầu mặc một thân áo giáp hiển nhiên đây là tổ chức cướp có tầm cỡ.

Tên cầm đầu nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, trong tay cầm một thanh đại khảm đao. “Xe ngựa các người cũng dám đi qua Thanh Phong lĩnh quả thật gan không nhỏ a! Có câu nói, “tổ nhân lưu nhất tuyến, nhật hậu hảo tương kiến” (ý là để lại cho nhau một con đường sống sau này nhìn mặt nhau cho dễ) tài vật trên xe lưu lại một nửa, còn các người có thể đi, xe cùng ngựa cũng phải lưu lại cho lão tử.”

Mộc Ân vẻ mặt đưa đám, thậm chí thân thể có chút run run tiến lên hai bước, vẻ mặt sầu khổ nói: “Vị cường đạo đại ca này, người xem chúng ta chỉ có người già và trẻ nhỏ, nếu không có chiếc xe này như thế nào có thể lên đường a! Van xin ngài mở lòng từ bi, thả cho chúng ta đi qua, tiền tài trên xe lưu lại một nửa cũng không thành vấn đề, xe ngựa này cho chúng ta có được không?”

Cường đạo thủ lĩnh mặt liền biến sắc “Móa nó, người gọi ai là đại ca? Có tin hay không lão tử chém chết người? Người so với lão tử còn lớn hơn hai mươi tuổi như thế nào lại gọi lão tử là đại ca? Lão tử già như vậy sao?”

Chu Duy Thanh thờ ơ lạnh nhạt, rõ ràng cảm giác được hơi thở của Mộc Ân trở nên dồn dập hơn, hơn nữa vẻ mặt hèn mọn cũng biến đổi, Chu Duy Thanh vui vẻ hẳn lên, hẳn biết vị sư phụ này ghét nhất là người khác nói hấn già: “Tiểu tử thú, chính diện thuộc về người, hai bên của ta. Tên cầm đầu giữ lại cho ta. Động thủ.” Mộc Ân bị tên cường đạo thủ lĩnh trọc gậy nên cũng lười nói nhảm.

Chu Duy Thanh gật đầu nói: “Tốt.” Vừa nói hẳn vừa nhanh chóng đem Hắc Thần cung trên lưng xuống, thiên lực trong cơ thể cấp tốc vận chuyển, bốn mạng châu được thả ra, gương cung lấp tên, cây Hắc Thần cung trong tay nhanh chóng được kéo thành hình tròn, đầu mũi tên nhằm thẳng phía trước.

Cường đạo thủ lĩnh kia sửng sốt, hẳn hiển nhiên không thể nào tưởng tượng một già một trẻ trước mặt lại giám phản kháng: “Bắn chết bọn chúng.”

Cường đạo cung tiễn thủ ở hai bên sườn núi vừa thả tay, nhưng chính lúc này Mộc Ân động. Chu Duy Thanh cũng đem dây Hắc Thần cung trong tay thả ra.

Ông một tiếng, mưa tên nhanh như chớp chọt lóe lên rồi biến mất, thủ lĩnh cường đạo vừa lớn lối chỉ cảm giác bên tai mình nóng lên tựa có vật gì vừa xẹt qua, ngay sau đó trên tai cảm nhận được một trận đau nhức, mà xung quanh hẳn có bốn tên trong nháy mắt ngã xuống, mưa tên do Hắc Thần cung bắn ra xuyên thấu qua bốn người này, thân thể bay xa ra phía ngoài.

Chu Duy Thanh giật nảy mình, Hắc Thần cung này cũng quá mạnh mẽ đi, nói riêng về xạ trình và tính xuyên thấu sợ rằng so với Phách Vương cung cũng không sai biệt lắm.

Cùng lúc đó mưa tên tập trung vào Chu Duy Thanh cùng Mộc Ân bắn đến. Mộc Ân hành động, Chu Duy Thanh căn bản không nhìn thấy rõ vị lão sư này của mình hành động như thế nào, chỉ cảm thấy một đạo thân ảnh màu xám tro quay quanh thân mình một vòng rồi một khắc sau trong tay của Mộc Ân đã có hơn hai mươi mũi tên.

113. Chương 31: Ngưng Hình, Thác Ẩn Chi Tinh Cấp Bình Định (2)

Hành động của Mộc Ẩn nhìn như chỉ là tùy tiện đem mũi tên này vút bay, nhưng những mũi tên này dường như có mắt vậy. Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, nhóm Cung tiễn thủ của bọn cường đạo ở hai bên sườn núi không một tên nào có thể chạy trốn, toàn bộ đều bị một mũi tên xuyên qua cổ họng bỏ mệnh ngã xuống. Phải biết rằng từ hai bên sườn núi nhìn xuống đây khoảng cách chừng năm mươi thước, nhưng Mộc Ẩn chỉ cần dùng tay không phóng hàng loạt mũi tên tiêu diệt toàn bộ hai mươi mấy tên, đây là khó khăn bậc nào?

Đây là lần đầu tiên Chu Duy Thanh nhìn thấy vị lão sư của mình xuất thủ, hắn không thể không thừa nhận mình thật sự kinh hãi.

Phốc một tiếng, Chu duy Thanh trên móng bị đá một cước, Mộc Ẩn tức giận nói: “Lo lắng cái gì? Muốn chết à! Nhanh lên thu thập mấy tên phía trước, không được để một tên nào trốn thoát, có tên nào chạy thoát thì người sẽ không có phần đâu. Không được sử dụng cung tên.” Vừa nói, Chu Duy Thanh đang cầm Hắc Thần Cung trong tay không biết chuyện gì xảy ra bỗng nhiên xuất hiện trong tay Mộc Ẩn.

Cho đến lúc này, bọn cường đạo phía đối diện chợt tỉnh ngộ, coi như không có đầu óc bọn chúng cũng hiểu được chiếc xe ngựa phía trước mặt không phải thứ chúng có thể đụng vào, cường đạo thủ lĩnh cũng không để ý đến sự đau đớn ở tai, hú lên quái dị: “Phong khải, xả hô.” Quay đầu hướng lên núi chạy trốn. Những cường đạo này hiển nhiên không phải là lần đầu chạy trốn, đúng là không có một ai đồng dạng chạy cùng một phương hướng.

Chu Duy Thanh được Mộc Ẩn nhắc nhở, chân phải chợt đạp mạnh, cả người nhanh chóng phóng ra ngoài. Hắn cũng hiểu được, Mộc Ẩn không cho hắn dùng cung tên là để kiểm nghiệm khả năng thực chiến của hắn. Minh mắt mặt cũng không sao nhưng không thể để cho lão ba mất mặt à! Nghĩ đến đây máu trong người Chu Duy Thanh không khỏi có chút sôi trào lên.

Thời điểm chân phải của hắn đạp xuống mặt đất, đồng thời phát ra một tiếng “Phịch” ngay cả Mộc Ẩn cũng bị dọa sợ hết hồn, thân ảnh Chu Duy Thanh giống như một mũi tên bắn thẳng ra ngoài, tốc độ cực nhanh này khiến cho trên mặt Mộc Ẩn không khỏi toát ra một tia quang mang kinh ngạc.

Thân hình chợt lóe lên, Chu Duy Thanh đã đuổi tới sau hai gã cường đạo, tổ chức tới cùng những binh lính bình thường không sai biệt lắm, bây giờ gặp phải một Thiên Châu sư như vậy kết quả có thể như thế nào? Mỗi tay bắt lấy một tên cường đạo, hai tay kéo hợp lại với nhau nhất thời làm cho hai tên cường đạo đụng đầu vào nhau hôn mê bất tỉnh, thân hình của Chu Duy Thanh cũng không có ngừng lại, tay trái vung lên, một đạo hắc mang như thiểm điện bay ra nhanh chóng hướng về phía nhiều cường đạo chạy đi phóng tới, ngay sau đó thân thể hắn lại lóe lên, bằng sức bật vô cùng mạnh mẽ của chân phải, hắn nhanh chóng lao tới đánh gục từng tên cường đạo rồi ném trở lại, đồng thời phía bên cường đạo tương đối dày đặc mười hai tên cường đạo trong nháy mắt bị Hắc Ẩm Chi Xúc bao phủ, kéo vào một chỗ, chỉ còn lại tên thủ lĩnh cường đạo tốc độ chạy mau, hiển nhiên là có mấy phần bản lĩnh, đã chạy lên đến sườn núi.

Chu Duy Thanh hiển nhiên không thể để hắn chạy thoát, chỉ sau hai lần phát lực đã đuổi kịp, tay hướng về phía cường đạo thủ lĩnh Chop tới.

Cường đạo thủ lĩnh phảng phất như có mắt sau lưng, đang chạy như điên hắn đột nhiên chân phải đạp mạnh núi đá phía trước, thân hình chợt chuyển quay ngược trở lại, Đại Khảm Dao trong tay mạnh mẽ hướng Chu Duy Thanh quét tới. Kinh phong rít lên, rõ ràng có Thiên lực ẩn chứa trong đó. Bản thân hắn đã luyện đến lưỡng trọng thiên thiên lực, chẳng qua là không thể thức tỉnh bản mạng châu, cho nên mới có thể trở thành một gã thủ lĩnh cường đạo. Đáng tiếc, người hắn gặp phải lại là một gã Thiên Châu sư.

Đại Khảm Dao chỉ mới vung lên được một nửa, thanh quang chợt lóe lên, tên thủ lĩnh cường đạo chợt cảm thấy cơ thể mình không thể nào nhúc nhích được. Ngay sau đó, Chu Duy Thanh một tay Chop vào ngực hắn, thiên lực bắn, tên cường đạo này cộng với trọng giáp tổng trọng lượng vượt quá hai trăm cân mà liền bị quăng ra ngoài, bay thẳng hai mươi thước, lăn xuống sơn đạo. Ngàn vạn lần không nên quên, Chu Duy Thanh chính là tinh khiết lực lượng Thể châu.

Chu Duy Thanh bạo khởi đem tất cả cường đạo khổng lồ ném ra giữa đường, nhưng tất cả diễn ra chẳng qua chỉ trong đúng mười lần hô hấp mà thôi. Bất luận là Mộc Ẩn hay mọi người bên trong xe ngựa vén

rèm lên quán sát, không ai có thể ngờ hần có thể nhanh như vậy giải quyết xong.

Hoa Phong ánh mắt chợt lóe sáng, vẻ mặt trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì đó.

Chu Duy Thanh sau đó nhanh chóng trở lại bên cạnh Mộc Ân: “Lão sư, các người thật xấu xa, như thế nào lại dùng xe ngựa để câu dẫn cường đạo tới cướp bóc, sau lại đen ăn đen.”

Mộc Ân lúc này đang đứng trước mặt tên cường đạo thủ lĩnh, nghiêng rằng đập mạnh lên người này, trong miệng phần uất hô lên: “Dám nói ta già, để ta cho người xem thế nào là già...” Chu Duy Thanh đứng một bên quan sát trong lòng suy nghĩ, thật là độc ác a!

“Tha mạng, đại gia tha mạng a...” Cường đạo thủ lĩnh kêu la thảm thiết liên tục, muốn phản kháng nhưng không thể nào vận nổi chút khí lực, Phong Chi Trối Buộc của Chu Duy Thanh cũng không phải một người không phải là Ngự Châu sư như hần có thể nhanh chóng thoát ra được.

Mộc Ân nhìn thoáng qua mười hai tên cường đạo ở phía xa: “Tiểu tử thúì, kĩ năng Hắc Âm thác ấn đầu tiên của người không phải là Hắc Âm Chi Xúc chứ?”

Chu Duy Thanh nói: “Lão sư, ngài quả nhiên kiến thức rộng rãi.”

Mộc Ân tức giận nói: “Kiến thức rộng cái rắm, khó trách lão tử người muốn nhét ngay người vào Thiên cung doanh. Người có biết hay không, cha người Bát châu thác ấn chính là kĩ năng này. Hần có mặt mũi nào mà dạy người, ha ha, lão Chu kia cũng có ngày hôm nay, ha ha. Lúc này người có thể danh chính ngôn thuận trở thành một thành viên của Biến Thái Thiên Đường, bản thân người chính là một tiểu biến thái.” Mộc Ân nhắc tên cường đạo thủ lĩnh trên mặt đất lên: “Hang ổ của các người ở chỗ nào? Dẫn chúng ta đi.”

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, hơn mười cường đạo mặt xám mày tro đeo từng túi kim tệ, dưới sự đốc thúc của Mộc Ân và Chu Duy Thanh đặt vào khoang tối của xe ngựa. Trước khi đi, Mộc Ân vẫn không quên vỗ vỗ vai thủ lĩnh cường đạo: “Nhớ rõ a! Lần sau ở đây cướp được đủ tiền rồi tiếp tục cướp của chúng ta a!” Mưa tên hung ác từ trong tay Mộc Ân phóng ra, tất cả cường đạo không tên nào ngoại lệ, toàn bộ bị mất mạng. “Lão sư, tiền chúng ta đã lấy hết rồi tại sao lại còn muốn giết bọn họ?” Chu Duy Thanh dù sao tuổi cũng còn nhỏ, mắt thấy Mộc Ân giết người không chớp mắt không khỏi có chút sợ hãi.

Mộc Ân hừ một tiếng: “Người biết cái gì, những tên cường đạo này chẳng lẽ chỉ cướp của một mình chúng ta? Dùng não heo của người nghĩ thử coi, nếu chúng ta không có thực lực người nghĩ kết quả sẽ ra sao? Nhưng tên này chết mười lần cũng không quá đáng.” Hai người một lần nữa lên xe, La Khắc Địch lại bu lầy: “Lão vô lại, kiếm được bao nhiêu?”

Mộc Ân tức giận nói: “Bon quỷ nghèo này, tổng cộng cũng chưa tới mười vạn kim tệ. Không có Ngự Châu sư trấn giữ làm sao có thể mạnh? Hi vọng phía sau vận khí tốt hơn, có thể gặp được nhóm giàu có.”

Hoa Phong nói: “Không nên không biết thỏa mãn như thế, chia ba bảy, nhớ chia ta ba thành.”

Mộc Ân hừ một tiếng nói: “Người là đồ quỷ hút máu.”

Hoa Phong nở một nụ cười ưu nhã: “Không có xe ngựa của ta, nhìn bộ dạng của người, cường đạo cũng sẽ không cướp của người. Tiểu Dục, kĩ năng bóng tối thác ấn thứ nhất của người là Hắc âm chi xúc như vậy người chuẩn bị sau này có đi theo con đường Cường Khổng không?” Chu Duy Thanh sững sốt một chút: “Cái gì gọi là Cường Khổng(Mạnh mẽ khổng chế)?”

Hần vừa hỏi câu này, Mộc Ân đang ngồi tựa vào ghế cũng phải đảo tròn mắt, Hàn Mạch thì khẽ nhủ mày, Cao Sinh thì giật mình mở hai mắt nhìn trừng trừng, La Khắc Địch nói: “Không thể nào, Tiểu Dục, người thân là con Chu Đại nguyên soái mà ngay cả Cường Khổng là gì cũng không biết? Người nào dạy người kiến thức về Thiên Châu?”

Thượng Quan Băng Nhi đỏ mặt nói: “Là ta dạy hần. Chu nguyên soái sau này mới biết hần thức tỉnh bản mạng châu, chưa kịp dạy hần cái gì thì chúng ta đã tới Thiên Cung doanh rồi.”

Hoa Phong nói: “Đơn giản mà nói, mỗi một Ngự Châu sư ở lúc tu luyện sẽ chọn cho mình phương hướng thích hợp nhất với mình mà tiến hành tu luyện. ví dụ như, Hỏa thuộc tính Ý Châu sư sẽ lựa chọn công kích diện rộng, phong thuộc tính Ý Châu sư sẽ lựa chọn linh hoạt công kích, chúng ta gọi đó là Mẫn Công. Mà theo đường còn lại là Cường Khổng chính là trên chiến trường toàn lực khổng chế hành động của địch nhân

cùng công kích là mục tiêu tu luyện. Người bây giờ có Hắc Âm Chi Xúc, đây là một loại kỹ năng điển hình của không chế kỹ năng, hơn nữa còn tăng cường cảm giác là một loại nhất đẳng phụ gia hiệu quả. Mặc dù ta không biết làm thế nào mà người có thể thác ấn thành công, nhưng ta không thể không nói chúng ta chưa bao giờ thấy một kỹ năng có thể thác ấn hoàn mỹ đến như vậy.”

Chu Duy Thanh nói: “Doanh trường, ta vẫn không hiểu, những thứ kỹ năng thác ấn này cùng Thể châu ngưng hình phân chia như thế nào. Không phải là cũng có thể theo bản mạng châu tăng thêm mà tiến hóa sao?”

Hoa Phong ôn hòa nói: “Trong chuyện này đương nhiên có điểm khác nhau, bất luận Thể Châu ngưng hình hay Ý Châu thác ấn, để đánh giá giá trị của nó cũng phải từ mấy phương diện mà tiến hành, đầu tiên là những thuộc tính có thể tăng trưởng. Người nói cũng không sai, mỗi cái kỹ năng có thể không ngưng tiến hóa, ngưng hình trạng bị cũng giống như vậy. Nhưng là trình độ tiến hóa lớn nhỏ hoàn toàn không giống như lúc trước. Mỗi khi thêm một khóa bản mạng châu thì trình độ tiến hóa càng lớn càng tốt. Ví dụ như nói người thác ấn một Sư cấp Thiên thú lấy được kỹ năng, làm nó tiến hóa, trình độ tiến hóa là một cấp, mà Tôn cấp thiên thú trình độ tiến hóa là hai, mà Tông cấp thậm chí là bốn. Vì vậy ở Thác Ấn Cung thì phục vụ hạng nhất bao gồm cả đánh giá Tinh cấp ngưng hình, thác ấn. Nói đúng ra là đánh giá năng lực mạnh yếu của người thác ấn cùng ngưng hình, đánh giá này sao càng cao thì kỹ năng tự nhiên càng tốt. Thấp nhất là Nhất Tinh, cao nhất là Thập Nhị Tinh.”

“Ví dụ như Hắc Âm Chi Xúc của người ở Thác Ấn Cung đánh giá là điển hình của Bát Tinh kỹ năng. Nói như vậy, Sư cấp thiên thú thì các kỹ năng là Tam tinh, Tôn cấp thiên thú thì sẽ có Tứ tinh đến Lục tinh kỹ năng, Tông cấp thiên thú thì có Thất đến Cửu tinh kỹ năng. Về phần trên Cửu tinh thì chỉ có Thiên Châu sư mới có khả năng tiếp xúc. Cho nên nói như vậy Ngự Châu sư tu vị mấy châu thì thác ấn ít nhất bấy nhiêu tinh kỹ năng, nếu không được như vậy sẽ không thể nào phát huy toàn bộ tu vị bản thân. Loại người như người, chỉ có tu vị Nhất châu mà thác ấn đến Bát Tinh kỹ năng, hơn nữa hoàn toàn không chế được Bát Tinh kỹ năng, chúng ta ai cũng chưa từng thấy qua.”

“Nói như vậy chúng ta ở đây đánh giá thêm thời điểm thác ấn kỹ năng, mà kỹ năng này lại là loại không chế đều được đánh giá cao thêm một tinh, cho nên Hắc Âm Chi Xúc tuy là Bát tinh nhưng cũng sánh ngang với Cửu tinh kỹ năng. Cũng như ngưng hình trạng bị cũng vậy, trạng bị nếu có thêm lỗ tương khảm có thể khảm Ý Châu, cũng được đánh giá cao hơn một tinh. Có thể nói đánh giá Tinh cấp là yếu tố quan trọng nhất trong tiêu chuẩn đánh giá tiềm lực phát triển của một gã Ngự Châu sư hoặc là Thiên Châu sư trong tương lai.”

114. Chương 31: Ngưng Hình, Thác Ấn Chi Tinh Cấp Bình Định (3)

Mà Ngự Phong Ngoa được đánh giá là lục tinh, nếu sau này Bằng nhi có thể tu luyện đến Cửu châu tông cấp đỉnh phong có thể dựa vào Ngự Phong Ngoa ngự phong phi hành. Hơn nữa nếu thêm lỗ tương khảm có thể đánh giá đến thất tinh cũng không quá đáng. Đây chính là vật tốt hiếm có cho Phong hệ Thiên Châu sư. Mà Ý châu thác ấn đầu tiên là kỹ năng Phong Nhận, nhưng đó chỉ là một kỹ năng nhị tinh. Tăng trưởng của kỹ năng này yếu đi chút ít, bất quá chẳng qua là thác ấn chỉ mới một khóa Ý châu mà thôi.”

Nghe Hoa Phong nói, ánh mắt mọi người tập trung cả vào người Chu Duy Thanh, Chu Duy Thanh trợn mắt, người co rúm lại: “Các người nhìn ta làm gì?” La Khắc Định cười hắc hắc nói: “Tất nhiên là đánh giá Tinh cấp cho tiểu tử người chứ sao.”

Hoa Phong nghiêm mặt nói: “Tiểu Duy, mặc dù bây giờ người đã là một thành viên của Thiên Cung doanh nhưng chúng ta cũng tuyệt đối không miễn cưỡng. Ta chỉ hy vọng người có thể cho tất cả mọi người hiểu rõ năng lực của người, có như vậy, thời điểm tiến hành chiến đấu mới có thể phối hợp tốt nhất. Chu đại nguyên soái đã gửi người đến Thiên Cung doanh thì cũng hy vọng người hiểu hần tít nhiệm chúng ta như thế nào. Thiên Cung doanh vĩnh viễn là người thủ hộ của Thiên Cung đế quốc.”

Chu Duy Thanh nhìn về phía Thượng Quan Bằng Nhi cùng Mộc Ân, Mộc Ân có chút bất đắc dĩ nói: “Cho

bọn hần xem một chút đi, lòng hiếu kỳ có thể làm chết người đó, mấy người các người cẩn thận trái tim không chịu được đó. Hừ hừ.” La Khắc Dịch tức giận nói: “Lão vô lại, không thổi da trâu ép người có thể chết sao? Tim lão tử tốt lắm.” Mộc Ân lần này không phản bác hần, chẳng qua nhìn hần cười lạnh mấy tiếng. Nửa canh giờ sau.

Trong khi xe ngựa đang phi nhanh, cửa hậu của xe ngựa bất chợt mở ra, ngay sau đó một đạo thân ảnh từ trong xe ngựa bay ra, nói chính xác là từ trong xe ngựa bị đập bay ra ngoài.

Từ trong xe truyền đến âm thanh đầy tức giận của La Khắc Dịch: “vk***, Người là đồ biến thái trong biến thái, người là đồ hỗn tiểu tử tối biến thái. A a a! Ôi trái tim đáng thương của ta! Ta chịu không nổi rồi, quá hâm mộ ghen tỵ với uất hận!”

Không nghi ngờ chút nào, người đón nhận bị kịch bị đập từ trên xe ngựa xuống chính là Chu Duy Thanh. Sau khi tiến hành đánh giá tình cấp năng lực của hần bên trong xe tràn ngập tiếng tim đập đầy kích động, ngay cả Mộc Ân cũng không ngoại lệ. Sau đó thông qua nhất trí hần bị đập rời khỏi xe ngựa, nghe nói là vì tăng cường tổ chất thân thể của hần, để hần vận động nhiều một chút, rèn luyện nhiều hơn...

“Các người trắng trợn ghen tỵ với ta.” Chu Duy Thanh vẻ mặt đầy buồn bực chạy như điên theo phía sau xe, trên lưng hần còn đeo thêm cây trọng cung Hắc Thần Cung.

Khi Chu Duy Thanh lộ ra Biển Thạch Miêu Nhân Ý Châu, không khí trong xe lúc ấy vô cùng quỷ dị. Cao Sinh đang uống dở ngụm nước phun toàn bộ lên mặt Hàn Mạch. Hoa Phong đang ngồi trong xe đứng bật dậy làm đầu đụng mạnh vào trần xe, Hàn Mạch há mồm kinh ngạc thì kết quả nuốt mất một nửa số nước Cao Sinh phun ra, bây giờ còn đang nôn khan. La Khắc Dịch tự cấp cho mình một cái bạt tai, bởi vì hần thật sự không thể nào tin tưởng vào kết quả này, do lực đạo phát ra quá mạnh làm cho một bên mặt sưng ù lên.

Chờ Chu Duy Thanh báo ra các kỹ năng của bản thân, trừ Thượng Quan Băng Nhi cùng bản thân hần ở ngoài, da mặt của tất cả những người khác đều co quắp lại. Nếu không phải tu vi của mỗi người đều không tệ thì nói không chừng trúng gió ngay tại chỗ rồi. Dưới tình huống như vậy Chu Duy Thanh không bị đá xuống xe mới là lạ...

Kết quả đánh giá tình cấp là, Phách Vương cung được là Thất tinh, nếu như tính luôn lỗ tương khảm tăng thêm một tinh mà nói... chính là bát tinh.

Ý Châu thác ẩn đánh giá tình cấp trong đó, Phong Chi Trối Buộc được đánh giá là bát tinh, Chưởng Tâm Lôi được coi là chuẩn thất tinh, Không Gian Bình Di do là kỹ năng bảo mệnh được đánh giá là cửu tinh, Hắc Âm Chi Xúc đánh giá bát tinh, Tà ác Thôn Phệ đánh giá không rõ, Tuyệt Đối Trì Hoãn đánh giá không rõ.

Để hình dung lời của Hoa Phong uyên bác chính là, Chu Duy Thanh kỹ năng thác ẩn Nhất châu, so sánh với suất ca Chu Đại soái Bát châu cấp bậc thác ẩn đến toàn bộ kỹ năng đều tốt hơn.

Sau một khoảng thời gian dài di chuyển. Trong Phỉ Lệ đế quốc xuất hiện một màn kỳ cảnh, một chiếc xe ngựa xa hoa chạy như bay phía trước, theo sau chiếc xe ngựa là một thanh niên quần áo lam lũ, không ngừng chạy như điên... Hai mươi ngày sau. Bắc cương Phỉ Lệ đế quốc.

“Thấy phiền Sâm Lâm bị tuyết trắng bao phủ phía trước kia không? Nhiệm vụ lần này của chúng ta chính là ở trong khu rừng đó, chúng ta phải săn giết một con Băng Phách Thiên Hùng Tông cấp Thiên thú, phải lấy được thiên hạch của nó cùng với da gấu, tay gấu, mật gấu.”

“Thiên Hạch là cái gì?” Tuy da của Chu Duy Thanh đen hơn rõ ràng nhưng tinh thần lại so với trước kia tốt hơn rất nhiều.

Bắt đầu từ ngày hôm qua, Chu Duy Thanh rốt cục cũng không phải tiếp tục chạy bộ nữa. Đổi một bộ trang phục mới, sau đoạn đường này khí chất, tinh thần hần đã xảy ra biến hóa không nhỏ. Vóc người tựa hồ cũng cao hơn mấy phần, nhìn qua vẫn là vẻ mặt hàm hậu trước kia, nhưng khi thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nơi nào đó, trong mắt tất lộ phong mang.

Một đường chạy như điên liên tục hai mươi ngày kết thúc chỗ lợi lớn nhất chính là tu luyện thiên lực. Ở tình huống sử dụng hết tốc lực để di chuyển, ngũ đại tử huyết liên tục liên tục hấp thu thiên địa lực trong không khí bổ sung cho bản thân. Bất Tử Thần Công vốn tốc độ tu luyện nhanh hơn các loại công pháp

bình thường khác không ít, một đường chạy tới Chu Duy Thanh đã cảm nhận đệ ngũ trọng thiên lực đã có dấu hiệu đột phá, dường như Bát Tử Thần Công sắp có thể trùng kích vào tử huyết thứ nhất của tầng thứ hai vậy. Có Bát Tử Thần Công tầng thứ nhất kinh nghiệm, Chu Duy Thanh mơ hồ biết được huyết thứ nhất trong mỗi tầng công pháp là dễ dàng trùng kích nhất nhưng lại khó thành công nhất. Không phải ban đầu khi trùng kích huyết Kiên tinh hần thiếu chút nữa đã xong đời sao?

Trừ thiên lực liên tục tăng lên ngoài ra còn có hai chỗ tốt đó là đem một thân tinh khiết lực lượng Thể Châu kết hợp tốt hơn với cơ thể. Trừ tà ma hữu thời hiện tại đã hoàn toàn phối hợp, ngoài ra hần đối với lực lượng của Thể Châu tăng lên cùng với lực lượng cơ thể kết hợp có những bước tiến nhảy vọt. Chỉ cần ý niệm vừa động, Thể châu cùng thân thể có thể phối hợp đồng thời phóng thích lực lượng ra không còn cứng nhắc như trước đây nữa.

Đứng ở bên Chu Duy Thanh, Mộc Ân nói: “Thiên Hạch chỉ xuất hiện ở sơ giai Tông cấp thiên thú trở lên, trong đó chứa đựng thiên lực tinh khiết của thiên thú. Thật ra nói một cách chính xác thiên lực đó cũng không khác gì thiên lực của chúng ta. Khi thực lực Thiên thú đột phá Tông cấp, là có thể tùy ý vô hình hóa thành hữu hình, ngưng kết thiên lực thành một loại nội đan, chúng ta gọi đó là Thiên hạch. Thiên hạch có thuộc tính tương thích nếu cho Ngự Châu sử dụng, như vậy có thể có lợi ích to lớn trong việc tu luyện, tăng nhanh tốc độ tu luyện. Hơn có thể trợ giúp Tu luyện giả thời điểm đang tiến hành phân liệt bản mang châu nhanh chóng hoàn thành. Còn nữa chính là như Phách Vương cung của người kia có thể khảm lỗ, chẳng những có thể khảm khóa Ý châu của người mà còn có thể khảm bằng Thiên Hạch đồng thuộc tính.” “Tỷ như, Phách Vương cung của người nếu khảm thêm một quả Lực Lượng hình thiên thú tinh hạch, uy lực của nó sẽ đại tăng, đồng thời có khả năng tự động hấp thu thiên địa nguyên lực trong không khí bổ xung cho bản thân, rất khó tổn hại. Khi người không sử dụng có thể đem nó tháo ra.”

Chu Duy Thanh nghe vậy hai mắt sáng lên: “Nhiều chỗ tốt như vậy a! Vậy chúng ta còn chờ gì nữa chuẩn bị nhiều nhiều chút mấy cái Thiên Hạch.” Mộc Ân cả giận nói: “Ngu ngốc, câm miệng, thật mất mặt.”

Trừ bỏ Hoa Phong ra, những người còn lại của Thiên Cung doanh đều nhìn Chu Duy Thanh như một tên ngu ngốc, kể từ khi biết thuộc tính của Chu Duy Thanh mấy tên này đều hướng hần thể hiện đầy đủ cái gì gọi là ghen tỵ một cách trần trụi, nếu có cơ hội sẽ ngay lập tức dùng ngôn từ đả kích hần.

La Khắc Dịch âm dương quái khí nói: “Chuẩn bị nhiều thiên hạch? Người cho rằng cái đồ chơi đó là củ cải trắng a! Nói chuẩn bị là chuẩn bị, người không biết Tông cấp thiên thú nguy hiểm cỡ nào sao? Lấy thực lực của cha người, khi đối mặt với một tông cấp thiên thú còn có thuộc tính tương khắc may ra có thể miễn cưỡng đối kháng được một con sơ giai tông cấp thiên thú. Nếu không chúng ta cần dùng tới nhiều người như vậy sao?”

Hoa Phong nói: “Chuẩn bị hành động. Căn cứ theo lời cổ chủ nói, trong khu rừng này có ít nhất hai mươi con Băng Phách Thiên Hùng. Mộc Ân người che chở cho Tiểu Duy, Băng nhi người ở bên cạnh ta. Tiến vào rừng rậm.”

Vừa nói, hần cũng chạy tới bên xe ngựa, không biết nhấn mấy cái ở đâu mà trong nhất thời một trận âm thanh cơ quan hoạt động vang lên, ngăn dưới cùng của xe ngựa bắn ra một ngăn kéo lớn bên trong chứa đầy đồ đạc.

Mọi người của Thiên Cung doanh bằng vào tốc độ như bay đến thay đổi quần áo. Một lát sau, mọi người ai cũng mặc thêm một bộ áo giáp quái dị có hoa văn đồ sộ, áo giáp không chỉ bảo vệ nửa thân trên người, đồng thời cũng bảo vệ các đốt ngón tay và các bộ phận yếu hại, bao gồm một chiếc khăn nhỏ trùm đầu (có bé choàng khăn đỏ chẳng???). Đồng thời, sau lưng mỗi người ít nhất mang hai cây cung, cùng với một cái tiền hồ khổng lồ. Hoa Phong, La Khắc Dịch, Mộc Ân thì còn hoàn hảo một chút chỉ có tám hai trăm mũi tên, mà bên kia Hàn Mạch cùng với Cao Sinh trên lưng mang cả một cái tiền hồ khổng lồ bằng da tựa hồ che kín toàn bộ cả lưng. Chu Duy Thanh thô sơ giản lược đoán chừng, bên trong cũng muốn có hơn bốn trăm mũi tên. Phía dưới tiền hồ có một bộ phận trang bị thêm nước uống và một chút lương khô chuẩn bị sẵn. Một thân trang bị nhanh chóng được chuẩn bị xong, mà các vị hết sức lười nhác trong Thiên Cung doanh lúc này ánh mắt cũng trở nên băng lạnh.

Chu Duy Thanh đứng bên Thượng Quan Băng Nhi nhìn qua bên cạnh, không biết vì sao khi nhìn mọi người mặc một thân áo giáp vào hần nhận thấy trong lòng dâng lên một cỗ hơi thở mang theo huyết tinh nhân

nhật, tâm tình xuất hiện thêm vài phần cao ngạo mặc danh kỳ diệu.

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi cũng không có cái loại tiền hồ đặc biệt này. Mỗi người mang theo bốn tiền hồ bình thường có hai trăm mũi tên cùng một số thực phẩm chuẩn bị sẵn.

Mọi người lặng lẽ tiến vào khu rừng phía trước chính là một sâm lâm thuộc cảnh nội của Vạn Thú đế quốc.

“Lão sư, bộ giáp trên người chúng ta là làm từ vật liệu gì vậy? Bộ dạng thật là kì lạ?” Chu Duy Thanh vẫn không nhịn được tò mò hỏi.

Mộc Ân cười hắc hắc nói: “Tiểu tử ngốc, đây cũng chính là bảo bối, Long Bì.”

Chu Duy Thanh nhất thời trờng lớn đôi mắt: “Long Bì? Thật sự có rồng loại sinh vật này tồn tại sao?”

115. Chương 32: Băng Phách Thiên Hùng (1)

Mộc Ân nói: “Đương nhiên là có, cho dù là con Rồng mới được sinh ra, đó cũng là một loại Tông cấp Thiên thú hết sức cường đại. Rồng trưởng thành lại càng là một trong những bá chủ của Thiên thú. Ở địa phương khác rất ít thấy Rồng, chỉ có Vạn Thú Đế quốc mà chúng ta đang đứng đây, đúng là có không ít Thiên thú loài Rồng. Nếu không thì làm sao gọi là thiên hạ của vạn thú được. Những áo giáp này của chúng ta, lúc trước gần như là dốc hết tiền vốn để mua một tấm da Rồng lớn, dựa vào kích cỡ của thân thể để yêu cầu làm thành bấy bộ. Chẳng những rất nhẹ, hơn nữa lực phòng ngự cực kỳ kinh người, còn có tác dụng làm cho một ít bình thường Thiên thú kinh sợ, chính là đồ tốt hết sức quý hiếm”. Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Vây Da Rồng kia có còn lại chút nào không?”

Mộc Ân sao lại không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, tức giận nói: “Có cái rắm. Nếu có dư thì chúng ta đã làm thành áo giáp toàn thân rồi”. Lúc này, giọng nói của Hoa Phong từ phía trước truyền lại: “Giữ yên lặng!”.

Mọi người lặng lẽ tiến vào trong rừng rậm, tuyết đọng dưới chân đã dày hơn một thước, đi lại hết sức khó khăn, thời tiết cũng hết sức rét lạnh. Trên người Chu Duy Thanh mặc áo bông rất dày, ngược lại Thượng Quan Băng Nhi chẳng qua chỉ là mặc áo đơn, thỉnh thoảng nâng nhìn về phía Chu Duy Thanh, ánh mắt nhu hòa làm cho trong lòng hắn cảm thấy ngứa ngáy.

Món quà sinh nhật mà lúc trước Chu Đại Nguyên soái tặng cho Chu Duy Thanh tên là Tuyết Tầm Y, vừa mỏng nhẹ lại bó sát người, chẳng những là nội giáp hộ thân, hơn nữa còn có thể điều tiết nhiệt độ cơ thể con người. Lúc này mặc dù đang ở giữa đất băng trời tuyết, Thượng Quan Băng Nhi cũng không hề cảm thấy lạnh, cũng là bởi vì Chu Duy Thanh đã đưa Tuyết Tầm Y cho nàng mặc. Chu Duy Thanh gọi đó là tín vật đính hôn, mà lúc đó Thượng Quan Băng Nhi cũng không hề phản bác. Đáng tiếc, bị kịch chính là, trước mặt nhiều cường giả của Thiên Cung Doanh như vậy, cho dù hắn muốn thân mật cùng với Thượng Quan Băng Nhi cũng không có cơ hội.

Sau khi tiến vào rừng rậm, La Khắc Định yên lặng biến mất không thấy bóng dáng, Hoa Phong đi đầu tiên, hai bên theo thứ tự là Cao Sinh cùng Hàn Mạch, Mộc Ân đi ở cuối cùng, Thượng Quan Băng Nhi cùng Chu Duy Thanh đi ở chính giữa.

Sau khoảng nửa canh giờ tiến về phía trước, La Khắc Định lặng lẽ trở về. Lúc này hắn đã không còn bộ dáng say lơ đãng như lúc bình thường, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, hướng về Hoa Phong nói: “Lão đại, ta tìm tòi xung quanh trong phạm vi khoảng chừng năm dặm, không có bất kỳ phát hiện nào. Dựa vào tình báo mà chủ nhân của chuyến hàng này cung cấp, đang sinh sống trong khu vực Băng Phách rừng rậm này chính là Băng Phách Thiên Hùng bị trục xuất ra khỏi tộc đàn. Chắc chắn là những Thiên thú vốn sinh sống ở vùng rừng rậm này đã bị Băng Phách Thiên Hùng hù dọa chạy mất”.

Hoa Phong gật đầu nói: “Bản thân nhiệm vụ lần này rất đơn giản, khó khăn là ở chỗ phòng ngự của Băng Phách Thiên Hùng rất cường đại. Người tiếp tục dò xét về phía trước, chúng ta sẽ tiếp tục đi thẳng”. Vừa

nói, Hoa Phong vừa dùng một mũi tên vẽ nhiều đường cong trên mặt tuyết, La Khắc Dịch gạt đầu lia lia. Sau khi hai người thương lượng một lát, La Khắc Dịch lại lặng lẽ biến mất.

Sau khi La Khắc Dịch đi, dưới yêu cầu của Hoa Phong, mọi người thúc dục thiên lực, dùng hết tốc độ tiến về phía trước năm dặm, sau đó lại giảm tốc độ xuống. Chu Duy Thanh phát hiện, Hoa Phong làm như vậy mục đích rất đơn giản, chính là muốn đồng bọn luôn luôn giữ vững thực lực ở trạng thái tốt nhất để tùy cơ ứng biến.

Vẫn tiếp tục xâm nhập sâu vào trong, mọi người đi về phía trước với tốc độ rất chậm liên tục trong hai ngày. Trong rừng rậm, mỗi ngày bọn họ chỉ đi về phía trước khoảng chừng ba mươi dặm, người bận rộn nhất không thể nghĩ ngờ là La Khắc Dịch, chỉ có hắn liên tục chạy ở ngoài. Chu Duy Thanh đã từng lặng lẽ hỏi Mộc Ân tại sao lại đi chậm như vậy, đáp án rất đơn giản, vì an toàn.

Trong rừng rậm rộng lớn, ở nơi sinh sống của Tông cấp Thiên thú, không cần nhiều, chỉ cần ba con Tông cấp thiên thú trở lên là có thể khiến cho bọn họ toàn quân bị diệt. Cho nên La Khắc Dịch mới phải không ngừng trinh sát phía bên ngoài, chẳng những phải tìm tung tích của Băng Phách Thiên Hùng, đồng thời cũng là người mở đường cho các đồng bọn. Một khi phát hiện có điều khác thường, mọi người sẽ phải dời đi lập tức.

Dưới sự thờ ơ lạnh nhạt, Chu Duy Thanh phát hiện, mặc dù đã tìm kiếm suốt hai ngày ở giữa đất băng trời tuyết, thậm chí ngay cả cơm nóng cũng chưa từng được ăn, nhưng mọi người trong Thiên Cung Doanh không hề có chút lo lắng. Mỗi người đều hết sức trầm ổn, dường như đó là thói quen trong cuộc sống của họ. “Thiên địch lớn nhất của sát thủ chính là sự tịch mịch. Phẩm chất ưu tú nhất của một sát thủ vĩ đại chính là tính nhẫn nại”. Hoa Phong đã nói như thế.

Rốt cuộc, đến gần giữa trưa ngày thứ ba, La Khắc Dịch với gương mặt hưng phấn đã đem về tin tức khiến cho mọi người phấn chấn, mục tiêu đang ở cách bọn họ khoảng bốn năm dặm.

Hoa Phong trầm giọng nói: ” Lưu Manh, người xác định là chỉ có duy nhất một con Băng Phách Thiên Hùng?”.

La Khắc Dịch gạt đầu nói: “Sau khi ta phát hiện con Băng Phách Thiên Hùng này, lập tức thăm dò xung quanh phạm vi mấy dặm, không hề phát hiện bất kỳ bóng dáng nào của con Băng Phách Thiên Hùng thứ hai. Con Băng Phách Thiên Hùng lạc đàn này dường như đang tìm kiếm cái gì đó. Hình thể cao lớn, nhất định là đã trưởng thành, may mắn bây giờ là mùa đông, mặc dù nó không cần ngủ đông giống như các loài Gấu bình thường, nhưng cảm giác của nó cũng không linh mãnh”.

Hoa Phong quyết định thật nhanh, trầm giọng nói: ” Đã như vậy, lập tức hành động. Các người nhớ kỹ, sau khi đánh chết Băng Phách Thiên Hùng, trong thời gian ngắn nhất, chúng ta phải lập tức đi xa. Lưu Manh, người chịu trách nhiệm khuấy rầy. Cao Sinh, Hàn Mạch, hai người các người chịu trách nhiệm phòng thủ, ta chịu trách nhiệm công kích yếu hại”.

Nói tới đây, ánh mắt của hắn cuối cùng rơi vào trên người Mộc Ân: “Lão vô lại, chính diện liền nhờ vào người”. Mộc Ân gật đầu.

Nghe Hoa Phong phân phối nhiệm vụ, Chu Duy Thanh hết sức ngạc nhiên. “Lấy bộ dáng còm nhom này của lão sư của mình, thế nhưng lại chịu trách nhiệm ngăn cản chính diện, mình không nghe lầm chứ?”.

Hoa Phong dường như nhìn thấu suy nghĩ của Chu Duy Thanh, mỉm cười nói: “Tiểu Duy, lát nữa người cùng Băng Nhi núp ở một chỗ xa xa không cần xuất thủ, chịu trách nhiệm tiếp ứng chúng ta rút lui. Đừng cảm thấy kỳ quái vì sự sắp xếp của ta, Mộc Ân sẽ cho người thấy thực lực chân chính của hắn. Hắn sẽ nói cho người biết cái gì gọi là ‘Vô địch trong một trăm thước’”.

Mang theo nội tâm nghi ngờ, mọi người toàn diện tăng tốc dưới sự hướng dẫn của La Khắc Dịch. Khoảng cách mấy dặm chớp mắt là đến, La Khắc Dịch ở phía trước đột nhiên chậm lại, hướng về phía sau ra hiệu. Hoa Phong bảo mọi người giảm tốc độ xuống, đồng thời ngưng thần, nín thở tiến về phía trước.

Quả nhiên, ở phía trước không xa, sau khi vén cành lá của một cây tùng to lớn qua một bên, mục tiêu chuyển này của bọn họ đang xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Phía bên ngoài cách khoảng hơn hai trăm thước, một con Gấu cực lớn có bộ lông đen nhánh đang gục đầu xuống đất, hai chân trước đào bới trên mặt đất, không biết là đang tìm cái gì.

Thấy con vật này, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi không khỏi hít một hơi thật sâu. Chu Duy Thanh mặc dù đã từng nhìn thấy Tông cấp Thiên thú ở trong Thác Ấn Cung, nhưng Thiên thú trong đó đều đã bị phong ấn, tất cả đều hết sức hiền lành, nhìn qua không hề có cảm giác kinh khủng. Nhưng con Băng Phách Thiên Hùng này lại hoàn toàn khác biệt, nó cao hơn sáu thước, lúc này đang không ngừng dùng đôi bàn tay dày cộm nặng nề đập trên mặt đất, phát ra âm thanh thùng thùng. Cho dù là đang ở khoảng cách hơn hai trăm thước, mọi người cũng có thể cảm nhận được sự chấn động của cả vùng đất.

Băng Phách Thiên Hùng có một vết lông màu trắng to bằng bàn tay, kéo dài từ đỉnh đầu dọc theo sống lưng cho đến phần đuôi. Chung quanh thân thể mơ hồ có một tầng sương lạnh nhàn nhạt vây quanh. Bởi vì nó đang đưa lưng về phía mọi người, nên Chu Duy Thanh cảm thấy ngoài thân thể khổng lồ, nó cũng chẳng khác biệt lắm so với các loài gấu bình thường khác.

Âm thanh rất nhỏ của Mộc Ấn vang lên bên tai Chu Duy Thanh: “Mỗi một con Tông cấp Thiên thú cũng có thể nói là một gã Thiên Châu Sư cường đại. Bản thân Băng Phách Thiên Hùng chính là Thiên Châu Sư chuyên về lực lượng, nó có hai loại thuộc tính, Băng và Phong. Là một loại Tông cấp Thiên thú rất khó đối phó, lực phòng ngự lại càng kinh người. Người cùng với Băng Nhi lên cây ở chỗ này, cho dù có phát sinh tình huống như thế nào cũng không được hành động nông nổi, hiểu không?”. Chu Duy Thanh gật đầu, cười hắc hắc nói: “An toàn đệ nhất, ta hiểu”.

Lúc này, Hoa Phong phát nhẹ tay, ngón tay liên tiếp ra động tác, căn bản là không cần trao đổi bằng tiếng nói, các cường giả của Thiên Cung Doanh liền động thân.

La Khắc Dịch từ mặt bên lao đi, Hoa Phong, Cao Sinh cùng Hàn Mạch chia ra ba phương hướng khác nhau di chuyển. Chỉ có Mộc Ấn, sau khi giơ lên tay phải thả ra Thể Châu của mình, trực diện đi về phía con Băng Phách Thiên Hùng.

Lúc này tâm tình của Chu Duy Thanh và thượng Quan Băng Nhi cũng không khỏi bắt đầu khẩn trương lên, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cảnh tượng săn giết Thiên thú, hơn nữa lại còn là một con Tông cấp Thiên thú cường đại. Chu Duy Thanh chỉ chỉ lên phía trên, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Thượng Quan Băng Nhi phóng người lên cây.

Thượng Quan Băng Nhi chỉ khẽ liếc mắt nhìn hắn một cái, nhưng không hề kháng cự, mà ngược lại ngoan ngoan nép đầu vào trong ngực của hắn không hề nhúc nhích. Chu Duy Thanh không khỏi mừng rỡ trong lòng, nắm tay nàng thật chặt. Ở giữa nơi đất băng trời tuyết này, được ngửi mùi thơm ngát toát ra từ cơ thể của Thượng Quan Băng Nhi, còn sắp được xem một tràng đại chiến, khiến hắn rất thỏa mãn. Sự buồn bực vì phải đi bộ trong hai mươi ngày qua lúc này đã không còn sót lại chút nào.

Bên kia, mọi người trong Thiên Cung Doanh đã triển khai hành động, một mũi tên yên lặng không hề phát ra tiếng động từ một góc rất khó bay thẳng về phía Băng Phách Thiên Hùng, mục tiêu chính là lỗ tai của nó. Không hề nghi ngờ, đối với bất kỳ loại sinh vật nào cũng vậy, ánh mắt, lỗ tai là nơi tương đối yếu ớt.

Nhưng là, lúc nhìn thấy mũi tên kia sắp sửa chạm đến mục tiêu, từ trên thân thể Băng Phách Thiên Hùng đột nhiên phát ra một màn sáng màu lam nhạt, vang lên một tiếng phù nhẹ, mũi tên kia đã bị màn sáng màu lam ngăn phát ra một vầng sáng.

Rống...! Băng Phách Thiên Hùng nổi giận gầm lên, mặc dù không bị bắn trúng bất ngờ, nhưng nó cũng bị chọc giận. Nó chợt nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía không phải là nơi phát ra mũi tên. Khi nó nghiêng đầu nhìn, Chu Duy Thanh và thượng Quan Băng Nhi từ xa nhìn lại mới thấy, con Băng Phách thiên Hùng này có mắt là màu băng lam, trong ánh mắt toát ra đầy máu tanh và giết chóc, ánh mắt lạnh như băng phảng phất như có lãnh điện xẹt qua.

Ồng... Không khí chung quanh Băng Phách Thiên Hùng đột nhiên trở nên dồn dập, cuồng phong đột khởi, giống như một cái lốc xoáy thổi tuyết động chung quanh nó bay tán loạn. Nơi cơn lốc tuyết đi qua, truyền đến những âm thanh răng rắc, trong phạm vi đường kính năm mươi mã, tất cả cây cối đều bị nghiền nát sạch sẽ, biến thành những mảnh vụn bay tán loạn.

116. Chương 32: Băng Phách Thiên Hùng (2)

Trong lúc nàng đang ở bên này nói chuyện, trên chiến trường đã xảy ra biến hóa. Một đạo hồng quang chói mắt ngang nhiên xông qua trong gió tuyết, mạnh mẽ đụng vào vòng bảo hộ màu lam nhạt xung quanh thân thể Băng Phách Thiên Hùng, phát ra tiếng nổ vang hết sức mãnh liệt.

Chu Duy Thanh phát hiện, mũi tên màu hồng sắc lóng lánh này được phát ra từ phương hướng ngược lại với mũi tên đánh lên lúc ban đầu. Băng Phách Thiên Hùng nhất thời bị hấp dẫn xoay thân thể cao đến sáu thước của mình sang chỗ khác, bởi vì... uy lực của mũi tên thứ hai này rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với mũi tên thứ nhất.

Băng Phách Thiên Hùng nổi giận gầm lên một tiếng, chân phải phía trước đột ngột vỗ trên mặt đất, tuyết động bắn tung tóe, rất nhiều lam quang dày đặc phóng lên cao, hóa thành hàng trăm hàng ngàn đạo băng trùy bay nhanh về hướng vừa phát ra công kích. Tiếng rít gió vang lên chói tai giống như là có hàng trăm tên cung thủ sử dụng trường cung cùng bắn một lượt.

Đúng lúc này, một đạo gió lốc màu xanh không hề dự đoán được đột nhiên xuất hiện trên đường đi của đám băng chùy. Từ cường độ mà phán đoán, cơn lốc này không thể nào so sánh với đám băng trùy, nhưng mà tác dụng của nó lại không phải là ngăn cản, mà là làm thay đổi hướng bay của đám băng trùy này. Đây là phong lực, rõ ràng là Hoa Phong đã ra tay.

Lúc này, Mộc Ân đã di chuyển đến cách Băng Phách Thiên Hùng một trăm thước. Chỉ thấy Thể Châu đại biểu cho lực lượng và nhanh nhẹn trên tay phải của hắn đã lóe sáng lên, một cây trường cung to lớn màu đen nhánh đã thành hình. Ngay sau đó, một mũi tên lóng lánh màu vàng kim cũng đã thành hình. Tên được đặt lên dây cung, trong lúc hắn đang dương cung, một màn kỳ dị đột nhiên xuất hiện.

Mộc Ân cũng không phải trực tiếp kéo căng dây cung ra, mà làm một động tác khiến cho cả Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi đều không thể hiểu. Tay phải kéo dây cung không thay đổi, nhưng tay trái cầm thân cung nhanh chóng xoay tròn cây cung màu đen một vòng, cũng chính là ba trăm sáu mươi độ.

Dây cung của cây cung cũng là màu đen, theo sự xoay tròn một vòng, trong nháy mắt cả cái cung lớn cũng đã được kéo căng ra. Chu Duy Thanh thấy rõ ràng, ở chỗ dây cung được kéo ra, nơi ngón tay Mộc Ân chạm vào, đã vận thành hình dạng một cái đỉnh ốc, mũi tên được đặt ở trong đó.

Phương pháp bắn tên quái dị như thế lần đầu tiên Chu Duy Thanh và thượng Quan Băng Nhi nhìn thấy. Phải biết rằng dây cung rất cứng, nếu vận dây cung như thế, ngón tay sẽ chịu sức ép khổng lồ đến cỡ nào? Huống chi, lúc giương cung lên thì mũi tên đã được đặt lên dây cung, bởi vậy khi Mộc Ân bắn tên ra, mũi tên sẽ vừa bay vừa xoay tròn, như vậy làm sao có thể khống chế được hướng bắn? Trong nháy mắt, rất nhiều nghi vấn liên翩 tràn ngập trong lòng Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi, hai người cũng tập trung nhìn chăm chú vào Mộc Ân, xem hắn muốn làm gì.

Trong lúc Mộc Ân dùng phương pháp vận dây cung để giương cung, từ bốn phương tám hướng khác không ngừng có các mũi tên được bắn về phía Băng Phách Thiên Hùng. Mỗi khi nó muốn lao về một hướng nào đó, ngay lập tức liền bị rất nhiều mũi tên ở phương hướng ngược lại công kích. Kết quả là thân thể khổng lồ của nó cứ xoay vòng vòng tại chỗ, không biết là nên công kích về hướng nào cho phải.

Nhưng mà, Băng Phách Thiên Hùng dù sao cũng là Tông cấp Thiên thú có trí khôn nhất định, hơn xa so với các Thiên thú bình thường khác. Sau khi do dự trong chốc lát, nó đã có lựa chọn, quyết định hướng về một phương hướng để tấn công. Ngay lúc đó, tiếng dây cung của Mộc Ân cũng vang lên.

Đó là một loại thanh âm kỳ dị, không phải là âm thanh do bắn tên gây ra, mà là âm thanh ô ô như lúc có gió lốc xuất hiện. Chu Duy Thanh thấy rõ ràng, mũi tên được Mộc Ân bắn ra, cũng không phải là một mũi tên thẳng tắp, mà là một đoàn hắc quang. Âm thanh ô ô của gió lốc theo mũi tên bay ra cũng càng lúc càng trở nên mãnh liệt.

Oanh... Băng Phách Thiên Hùng đang chuẩn bị lao đi, bị đoàn hắc quang này bắn trúng người, xuất hiện một màn lùm cho Chu Duy Thanh phải trợn mắt há hốc mồm.

Lúc trước, bốn gã cường giả của Thiên Cung Doanh từ những phương hướng khác nhau không ngừng bắn tên, cũng không thể làm cho thân thể của Băng Phách Thiên Hùng lắc lư chút nào. Nhưng dưới mũi tên này của Mộc Ân, thân thể của nó bị đụng lui về phía sau mấy bước, hộ thể lam quang trên người rõ ràng đã bị yếu đi rất nhiều. Trong tiếng nổ vang kịch liệt, toàn bộ sự chú ý của Băng Phách Thiên Hùng nhất thời đã bị Mộc Ân hấp dẫn.

Bạo Phá hiệu quả, đây rõ ràng chính là bạo phá hiệu quả. Cũng là bạo phá hiệu quả mạnh hơn Phách Vương Cung của mình không chỉ một bậc a! Chu Duy Thanh hoàn toàn có thể khẳng định điểm này.

Rống... Băng Phách Thiên Hùng ngửa mặt lên trời rống giận. Hai cái chân trước đồng thời vỗ, trong tiếng nổ ầm ầm, tuyết động liên giống như là sóng biển cuốn về phía Mộc Ân. Chu Duy Thanh thấy rất rõ, ở vị trí mà Băng Phách Thiên Hùng vừa bị Mộc Ân bắn trúng, rõ ràng là có vết máu. Một mũi tên này của lão sư thế nhưng lại khiến cho nó bị thương?

Sau khi bắn ra mũi tên kia, Mộc Ân cũng đã di chuyển, thân thể nhỏ gầy của hắn bổ nhào về phía trước, hết sức tinh xảo di chuyển linh hoạt trong thế giới băng tuyết, cả người cũng đã lặn lẽ biến mất trong băng tuyết. Ngay cả Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi mặc dù chỉ tập trung chú ý đến hắn cũng không thấy rõ là hắn biến mất như thế nào.

Gió tuyết mãnh liệt do Băng Phách Thiên Hùng gây ra đương nhiên là cũng không thể đánh trúng thân thể hắn. Nhưng mà một kích kia của Mộc Ân cũng đã thật sự chọc giận Băng Phách Thiên Hùng, lửa giận trong ánh mắt màu băng lam của nó bạo xuất ra. Thân thể hơi co xuống phía dưới, ngay sau đó đột nhiên phóng lên, thân thể khổng lồ của nó trong băng tuyết thế nhưng mang theo một đạo hư ảnh, trong giây lát đã bay qua khoảng cách trăm thước. Nơi nó đi qua, cây cối lúc trước không bị gió tuyết phá hủy cũng đã bị thân thể của nó đụng cho nát bấy. Đến khi sắp hết đà xông về phía trước, thân thể của nó đột nhiên đứng thẳng, hai cái chân trước phát ra lam quang chói mắt đánh xuống mặt đất ầm ầm.

Một màn xuất hiện làm cho Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi hít thở không thông. Bị Băng Phách Thiên Hùng đập xuống một cái, kèm theo tiếng nổ ầm ầm, cả vùng đất lấy thân thể của nó làm trung tâm, trong phạm vi đường kính năm mươi mét trên mặt đất, vô số chông băng xuất hiện dày đặc.

Những chông băng này mỗi cái cao gần ba thước, mũi chông cực kỳ sắc bén. Không hề nghi ngờ, nếu như có bất cứ sinh vật nào trong phạm vi này mà nói... sợ rằng trong nháy mắt thân thể sẽ bị đâm thủng.

Đương nhiên, lúc trước Băng Phách Thiên Hùng đã mất đi tung tích của Mộc Ân, nhưng lần phóng về phía trước này của nó, không thể nghi ngờ là trong nháy mắt đã kéo gần lại khoảng cách giữa nó và Mộc Ân. Mục đích của việc phát ra công kích cường hãn có phạm vi bao trùm lớn như vậy, là muốn giết chết Mộc Ân trong một kích. “Quá mãnh liệt”. Trong lòng Chu Duy Thanh thầm kêu một tiếng, Thượng Quan Băng Nhi thì lại bịt kín miệng của mình, sợ mình thất thổ phát ra âm thanh.

Trong nháy mắt, những chông băng kia bắn ra lực lượng cường đại, khí tức kinh khủng lúc này lan rộng ra, nhưng vẫn không hề có một dấu vết nào của Mộc Ân. Hiển nhiên là hắn không có bị đánh trúng.

Cùng lúc với Băng Phách thiên Hùng phát ra một kích này, công kích của các cường giả Thiên Cung doanh cũng bắt đầu phát động toàn diện. Từng đoàn hồng quang, từng đạo hắc ảnh phô thiên cái địa nhanh chóng bắn về phía Băng Phách Thiên Hùng. Chỉ có hai mục tiêu, con mắt cùng lỗ tai. Không nghi ngờ chút nào, lấy lực công kích của bọn họ, cũng chỉ có công kích vào hai vị trí này mới có thể đánh chết Băng Phách thiên Hùng.

Băng Phách Thiên Hùng tức giận gầm thét, thân thể khổng lồ đột nhiên quay lại. Nhưng mà, bất kể nó có xoay người như thế nào, những mũi tên kia giống như là có mắt, đều là nhắm vào con mắt và lỗ tai của nó. Cứ như vậy, cho dù Băng Phách Thiên Hùng có màn hào quang kia hộ thể, nhưng thị lực và thính giác của nó cũng bị quấy rầy rất nhiều.

Đúng lúc này, thanh âm ô ô của gió lốc lại vang lên một lần nữa, thừa dịp trong sát na Băng Phách Thiên Hùng đứng thẳng thân thể, mạnh đoàn ô quang mạnh mẽ bắn vào vị trí hạ thể của Băng Phách Thiên Hùng. Trong tiếng nổ vang ầm ầm, thân thể khổng lồ như thế của Băng Phách Thiên Hùng, cũng bị đụng cho lao đảo một cái.

Một khắc trước Băng Phách Thiên Hùng còn đang rống giận liên tục, nhưng sau khi mũi tên này bắn trúng nó, tiếng rống của nó cũng đột nhiên ngưng hẳn. Nó trợn to hai mắt, làm ra một động tác hết sức giống người, lấy hai tay che lại hạ thể, miệng há to ra giống như là có một cái lông gà thật lớn đang nghẹn trong cuống họng, không hề phát ra được một chút âm thanh nào.

Thượng Quan Băng Nhi trong ngực Chu Duy Thanh khẽ gắt một tiếng, đỏ mặt ngượng ngùng cúi đầu xuống không dám nhìn. Chu Duy Thanh nhưng lại giống như Băng Phách Thiên Hùng kia, mở to hai mắt ra nhìn. Bởi vì hắn bất chợt hiểu ra, lúc trước những cao thủ trong Thiên Cung doanh không ngừng tấn công con mắt và lỗ tai của Băng Phách Thiên Hùng thật ra chỉ là hư chiêu. Mục tiêu chính là muốn nó đem lực phòng ngự tập trung ở trên đầu, mũi tên bất ngờ này của Mộc Ân mới là quan trọng nhất, thế nhưng lại bắn vào vị trí hạ thân kia có lực phòng ngự tương đối yếu kém của Băng Phách Thiên Hùng. Mặc dù mũi tên đã bị chặn lại, nhưng lực va chạm mạnh mẽ cũng đủ để Băng Phách Thiên Hùng thiệt thòi lớn. Hèn mọn, quả thật là quá hèn mọn rồi, thế nhưng lại đi bắn vào vị trí đó của người ta.

Đúng lúc này, Chu Duy Thanh cảm thấy trong ngực mình khẽ chấn động, một cái đầu nhỏ đầy lông xù từ trong ngực mình chui ra, bất mãn kêu lên hai tiếng ô ô. Chính là Pì Miêu Tiểu Bạch Hổ.

Tên tiểu tử này mấy ngày vừa qua rất thèm ngủ, vẫn không chịu ăn bất cứ cái gì. Lúc trước bị Chu Duy Thanh nhét vào trong ngực ngủ say, Chu Duy Thanh lại quên mất là có nó, đem thượng Quan Băng Nhi ôm chặt đương nhiên là đã ép vào nó. Lúc này nó mới tỉnh lại, bất mãn nhô đầu ra, hai chân trước nhỏ bé đáng yêu dùng sức chộp vào bả vai Chu Duy Thanh, hết sức khó khăn bò lên trên. Khi nó trèo lên đến đầu vai Chu Duy Thanh, vừa lúc nhìn thấy hình dạng Băng Phách Thiên Hùng đang lấy hai tay che hạ thể, cũng không biết gọi là bộ dáng gì nữa.

Càng quỷ dị hơn là, công kích của các cường giả Thiên Cung doanh vào giờ khắc này cũng đột nhiên ngừng lại, làm cho không gian trong rừng xuất hiện sự yên lặng ngán ngùi. “Ngao...” Nếu như miệng của một con gấu có thể phát ra tiếng sói tru, như vậy thì phải thừa nhận bao nhiêu thống khổ mới có thể phát ra được a!

Con Băng Phách Thiên Hùng trước mắt này là như thế. Giằng co trong chốc lát, miệng nó phát ra một tiếng kêu bi thảm. Ngay sau đó, hai mắt vốn màu băng lam của nó liền biến thành đỏ như máu, khí tức vô cùng cuồng bạo trong cơ thể nó trào ra, màu xanh cùng màu lam quang mang, nổ vang ầm ầm phun ra giống như giếng phun. Thân thể của nó giống như một đoàn gió lốc, vô cùng cuồng bạo công kích tất cả mọi thứ xung quanh. Cho dù là đang ở khoảng cách hai trăm thước bên ngoài, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi cũng có thể cảm giác được uy hiếp trí mạng đang hướng về phía mình vọt tới.

117. Chương 32: Băng Phách Thiên Hùng (3)

“Lão sư, mũi tên kia của người quá độc ác!”. Chu Duy Thanh vừa nhìn thấy Mộc Ân không nhịn được nói, hạ thân có chút phát run.

Mộc Ân cười hắc hắc nói: “Người nhớ lấy, một người cho dù thực lực có mạnh như thế nào đi nữa, cũng đều có nhược điểm, Thiên thú cũng vậy, nhanh lên đi theo ta. Con này đã tiến vào trạng thái cuồng bạo rồi, ít nhất phải gây sức ép nửa canh giờ”.

Vừa nói, hắn vừa dẫn Chu Duy Thanh và thượng Quan Băng Nhi rút lui ra rất xa khoảng hơn năm trăm trăm thước. Sau đó từ xa lắng lắng nghe động tĩnh của Băng Phách Thiên Hùng. Nhưng mà bọn họ không hề thấy, khi bọn họ rời đi, Pì Miêu Tiểu Bạch Hổ trên đầu vai Chu Duy Thanh liếc mắt nhìn về Băng Phách Thiên Hùng đang lâm vào trạng thái điên cuồng nơi xa một cái, trong mắt toát ra vẻ khinh thường.

Mộc Ân dẫn hai người tới vùng đất an toàn, mới dương dương đắc ý nói: “Hai mũi tên kia của Lão sư lợi hại không?”

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đều gật đầu từ đáy lòng. Lấy tu vi trung giai Tông cấp mạnh mẽ của Băng Phách Thiên Hùng đối đầu với hai mũi tên của Mộc Ân cũng phải bị thương, có thể biết được lực công kích đó mạnh mẽ như thế nào.

Mộc Ân cười hắc hắc nói: “ Ta sáng tạo phương pháp vận dây cung độc đáo này, chỉ thích hợp với Thiên Châu Sư chuyên về lực lượng. Đáng tiếc là lực lượng của ta không đủ, chỉ có thể vận dây cung một vòng, nếu không, uy lực còn có thể lớn hơn nữa. Bất quá, phương pháp bắn này khổng chế cực kỳ khó khăn, hơn nữa càng khó nhắm trúng, số vòng vắt dây cung càng nhiều, uy lực càng lớn, nhưng khổng chế cũng càng khó.”

“ Thiên thú khi gặp thời khắc bị uy hiếp tính mạng, có đôi khi sinh ra trạng thái cuồng bạo. Ở trong trạng thái này, Thiên thú hết sức đáng sợ. Chúng nó đem tiềm năng toàn thân hoàn toàn bộc phát ra, có thể đem lực chiến đấu của bản thân tăng lên gấp mấy lần trong một thời gian ngắn. Có điểm giống những Thiên Châu Sư có Tà Ma Biến. Có khác biệt chính là, ở trạng thái cuồng bạo, Thiên thú vẫn có một chút linh trí. Lấy thực lực của chúng ta, hầu như là không thể nào đánh chết được Băng Phách Thiên Hùng, lực phòng ngự của nó quá cao. Vì vậy, chúng ta nhất định phải khiến cho nó rơi vào trạng thái suy yếu, chỉ có như thế chúng ta mới có cơ hội. Thiên thú sau khi thoát khỏi trạng thái cuồng bạo, sẽ suy yếu trong một thời gian rất dài, các ngươi hiểu chưa?”

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đồng thời gật đầu. Không thể nghi ngờ, phương pháp giảng giải trên chiến trường này có thể làm cho bọn hắn ghi nhớ kỹ hơn. Nhìn qua thì các cường giả của Thiên Cung Doanh chẳng qua là phân tán ra rồi công kích để quấy rầy Băng Phách Thiên Hùng. Nhưng trên thực tế, mỗi một mũi tên bọn họ bắn ra đều có mục đích, đều là khiến cho Băng Phách Thiên Hùng không thể lựa chọn một đối thủ nào để công kích. Hơn nữa còn chọc giận nó, bị bắn trúng chỗ đó, không lâm vào trạng thái cuồng bạo mới là lạ. Có thể nói, mọi người của Thiên Cung Doanh căn bản đều không tốn nhiều sức, đã khiến cho Băng Phách Thiên Hùng rơi vào trạng thái suy yếu.

Thời gian nửa canh giờ đã trôi qua, tiếng động phá hủy kinh khủng dần dần giảm xuống. Theo một tiếng rít vang lên, Mộc Ân sau khi hướng hai người ra hiệu, toàn lực tăng tốc, hướng về phía Băng Phách Thiên Hùng lao đi.

Hai người Chu Duy Thanh cũng nhanh chóng đi tới, khi bọn hắn nhìn thấy tình hình trong rừng rậm, trái tim không khỏi thắt chặt lại. Bên trong phương viên mấy trăm thước, khắp nơi đều là những hố sâu, các loại cành lá của cây cối bay tán loạn.

Con Băng Phách Thiên Hùng khổng lồ kia lúc này đang gục trên mặt đất, ngực phập phồng kịch liệt. Trong miệng của nó, đang ngậm một con Băng Phách Thiên Hùng con, cách đó không xa còn có hai con khác. Con đang bị nó cắn trong miệng không ngừng chảy máu, hiển nhiên là khó sống, hai con còn lại cũng đang ngo ngoe hấp hối.

Thể hình của ba con Băng Phách Thiên Hùng con này cũng tương tự với con Phì Miêu Tiểu Bạch Hồ của Chu Duy Thanh, chắc là mới được sinh ra không lâu. Hiển nhiên, con Băng Phách Thiên Hùng trưởng thành này lúc trước đào bới mặt đất thì ra là để tìm bọn chúng.

“Không tốt, mau ra tay giết nó, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Ở đây có Băng Phách Thiên Hùng con, không còn gì nghi ngờ nữa, chắc chắn phụ cận còn có con Băng Phách Thiên Hùng trưởng thành khác. Con Băng Phách Thiên Hùng trưởng thành này hẳn là muốn làm cho đối thủ cạnh tranh tuyệt hậu mà tới”.

Mộc Ân là người thứ nhất động thủ, phương pháp vắt dây cung lại xuất hiện, một mũi tên hung hăng oanh kích vào đầu của con Băng Phách Thiên Hùng. Màn hào quang hộ thể chung quanh đã biến mất, bị mũi tên bất thành linh của Mộc Ân bắn trúng đầu, da lông liền nổ tung.

Đúng lúc này, một đạo thanh quang xẹt qua trong nháy mắt, thanh quang này hết sức kỳ dị, phía sau thanh quang kéo theo một cái đuôi dài mấy chục thước. Ngay lúc Băng Phách Thiên Hùng ngẩng đầu lên trong chớp mắt sau đó không thấy gì nữa, hoàn toàn chui vào trong mắt của nó. Vị trí cuối cùng mang tính quyết định giết chết nó là ở chỗ này.

Phù một tiếng, thân thể của Băng Phách Thiên Hùng run rẩy kịch liệt, dĩ nhiên nó không muốn chết, trong lòng nó tràn đầy sự không cam lòng. Nhưng mà, đầu của nó đã bị một mũi tên quyết định này của Hoa Phong xỏ xuyên qua hoàn toàn. Thiên lực ba động nồng nặc không ngừng toát ra từ trên thân thể nó, rồi cục thân thể khổng lồ giống như núi đá trụ ngọc của nó mạnh mẽ đập xuống mặt đất. Máu tươi từ trong,

mắt, mũi, miệng phun ra, một con trung giai Tông cấp Thiên thú cường đại cứ như vậy chết đi một cách oan uổng.

Mấy đạo thân ảnh chạy tới nhanh như tia chớp, căn bản là không hề nói lời dư thừa nhằm nhí. Một đám cường giả của Thiên Cung Doanh bắt đầu lu bu với công việc, bọn họ phải dùng tốc độ nhanh nhất để xử lý sự việc nơi đây rồi nhanh chóng rời đi.

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi không có việc gì làm cũng liền bu lại. Với tu vi của bọn họ đương nhiên là chẳng hề giúp đỡ được cái gì. Thượng Quan Băng Nhi tiến về phía trước, mỗi tay ôm một con Băng Phách Thiên Hùng con bé lên. Hai con này còn chưa có mở mắt ra, đúng là mới được sinh ra không lâu, lông tơ trên người hết sức mịn màng, bộ dáng nhìn khả ái không thể tả, có điều là sau khi bị đào lên khỏi mặt đất thì có chút lạnh run.

Thượng Quan Băng Nhi tính cởi áo ngoài của mình xuống để ủ ấm cho bọn chúng, nhưng nghĩ đến việc bên trong của mình chỉ mặc có mỗi áo lót, khuôn mặt liền đỏ lên, ánh mắt mang theo sự cầu khẩn nhìn về phía Chu Duy Thanh: “Tiểu Béo, ta biết ngươi là người tốt nhất”. Chu Duy Thanh bất đắc dĩ mở áo khoác ngoài ra: “Đến đây đi, một cũng là ngủ, ba cũng là ngủ”. “Ồ ô...” Tiểu Bạch Hổ bất mãn kêu lên, nhìn bộ dạng nhe răng nhếch miệng hết sức hung ác, đương nhiên là đang bất mãn vì hai con Băng Phách Thiên Hùng con tranh giành địa bàn với nó.

Chu Duy Thanh ha hả cười nói: “Phì Miêu, ý thức về lãnh địa của ngươi cũng rất mạnh a? Dù sao ngươi cũng lớn hơn chúng nó, còn đi tranh giành với chúng nó sao? Như vậy là ý tốt hay sao?”. Hắn vừa nói, vừa giơ tay lên giạt mạnh Tiểu Bạch Hổ một cái, mà Thượng Quan Băng Nhi vẽ mặt mừng rỡ đem hai con băng Phách thiên hùng con nhét vào trong ngực Chu Duy Thanh. Áo bông quần lại, hai con này liền hết run ngay. Chẳng qua là, sắc mặt Chu Duy Thanh liền thay đổi, bởi vì hắn đang cảm giác được, hai cái miệng nhỏ nhắn ẩm ướt đang hút hút lên trên ngực của hắn.

Nhìn vẻ mặt của Chu Duy Thanh đột nhiên trở nên cổ quái, Thượng Quan Băng Nhi nghi ngờ hỏi: “Tiểu Béo, ngươi không sao chứ?”. “Không có chuyện gì, không có chuyện gì!”.

Chu Duy Thanh vội vàng đáp, hắn cũng không thể nói sự thật ra cho Thượng Quan Băng Nhi được, việc này cũng quá mất mặt. Hơn nữa, hắn bị hút hai cái, còn tốt hơn là tiểu lão bà của hắn bị hai con gấu tiểu lưu manh này hút rất nhiều.

Động tác của đám người Hoa Phong tương đối mau, da của băng Phách Thiên Hùng mặc dù kiên cố như vậy, bọn họ cũng chỉ tốn thời gian không tới một bữa cơm là đã hoàn thành mục tiêu của chuyến đi này. Bốn cái tay gấu, mặt gấu, hơn nữa thiên hạch toàn bộ cũng đã tới tay.

Mộc Ân tiếc hận nói: “Đáng tiếc không có thời gian để mang đi da gấu, một tấm da như vậy của Băng Phách Thiên Hùng ít nhất cũng bán được năm vạn Kim tệ a!”

Hoa Phong hừ một tiếng: “Lập tức rút lui, trước toàn mạng rời đi nơi này rồi nói sau. Mẹ của mấy con Băng Phách Thiên Hùng con kia hẳn là đi ra ngoài kiếm ăn rồi, bên này xảy ra động tĩnh lớn như vậy, sợ rằng không bao lâu nữa nó sẽ trở về, nhanh lên đi”.

Lời còn chưa dứt, bất chợt một tiếng gầm gừ rống giận vang lên. Ngay sau đó, bốn thân ảnh to lớn kinh khủng cơ hồ cùng lúc từ trong rừng lao đến. Thế xưng phong của bọn chúng giống y như lúc trước con Băng Phách Thiên Hùng đã chết kia vọt tới trăm mét phát ra chông băng công kích.

Sắc mặt Hoa Phong biến đổi, nhanh chóng nói: “Mộc Ân, mang theo tiểu Duy cùng Băng nhi đi”

Phản ứng của hắn mặc dù không chậm, nhưng đúng là đã trễ một bước. Bốn đạo thân ảnh bất ngờ xông tới đúng là bốn đầu Băng Phách Thiên Hùng. Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng Thiên thú có thể tích khổng lồ như vậy tốc độ sẽ chậm, bởi vì nguyên nhân là bản thân chúng nó có phong thuộc tính, tốc độ của bọn chúng nhanh hơn so với loại Thiên thú khác, nhất là cái kỹ năng xưng phong này, trong nháy mắt bộc phát ra tốc độ lại càng cực kỳ khủng bố.

Con Băng Phách Thiên Hùng cầm đầu hình thể đặc biệt to lớn, còn lớn hơn so với con đã bị mọi người trong Thiên Cung Doanh đánh chết. Trong lúc nó xông lên liếc mắt liền nhìn thấy thi thể của con băng Phách thiên Hùng đã chết cùng với con Băng Phách Thiên Hùng con trong miệng. Không cần cái gì khác

kích thích, thoáng một cái, con Băng Phách Thiên Hùng có chiều cao vượt qua tám thước, lông sau lưng có màu vàng này liền tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Thân thể kinh khủng theo sự xung phong trực tiếp nhảy lên, thân thể khổng lồ như thế ở trên không trung nhưng lại cong về phía sau, một đôi bàn tay khổng lồ hung hăng hướng mặt đất đập xuống.

“Chạy mau”. Lúc này, không người nào có thể dùng cứng chọi cứng với mấy con Băng Phách Thiên Hùng này, mọi người rối rít thối lui.

Nhưng mà, con Băng Phách Thiên Hùng hình thể to lớn này chính là con cường đại nhất trong cả cánh rừng rậm này, chính là Băng Phách Thiên Hùng Vương. Bản thân chính là đỉnh Phong Tông cấp Thiên thú cường đại. Đồng thời, nó cũng là cha của mấy con Băng Phách Thiên Hùng con kia. Mắt nhìn thấy hài tử chết, trạng thái cuồng bạo của nó như thế nào có thể hiểu được.

Trong tiếng nổ vang ầm ầm, hai cái tay gấu khổng lồ hung hăng đập xuống mặt đất, nhất thời xuất hiện một loại cảm giác giống như trời long đất lở. Trong tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, một loại sóng địa chấn có hỗn hợp băng tuyết cùng màu vàng tia sáng ngang nhiên khuếch tán.

Đầu Băng Phách Thiên Hùng Vương này không chỉ có thể tích khổng lồ, nó lại còn có loại thuộc tính thứ ba trừ hai loại băng và phong là thổ. Lúc này thi triển là kỹ năng thuộc về thổ thuộc tính tên là Đại Địa Rít Gào. Chẳng những là một kỹ năng quần công mạnh mẽ, hơn nữa lại là một kỹ năng hạn chế quần thể cường đại. Nếu có người có thể thác ẩn được loại kỹ năng này mà nói..., không nghi ngờ chút nào, đây chính là cấp bậc chín sao thổ thuộc tính cường thế năng lực.

118. Chương 33: Tiểu Phì Miêu Biến Thành Đại Phì Miêu (1)

Bởi vì Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi lúc trước vẫn còn đứng ở phía xa, cho nên, thời điểm Băng Phách Thiên Hùng Vương tiến lại đây, khoảng cách tới bọn họ cũng là xa nhất, trong lúc mấu chốt nhất, Chu Duy Thanh bộc phát ra được ưu thế của tuổi trẻ, đó chính là phản ứng mau lẹ.

Đối với loại băng thú trước mắt, ký ức của hắc quả thực còn mới mẻ. Vì vậy, vừa lúc nhìn thấy Băng Phách Thiên Hùng Vương lao tới, hắc cũng đã kéo Thượng Quan Băng Nhi trở lại, đồng thời đem thiên lực toàn thân, quán chú toàn bộ vào trên đùi phải của chính mình, hung hăng đập mạnh hướng mặt đất. Một cước này của Chu Duy Thanh đập mạnh vào đất phát ra âm thanh, cơ hồ là cùng lúc Băng Phách Thiên Hùng Vương xuất hiện đánh vào mặt đất. Hắc ôm Thượng Quan Băng Nhi, cả người vận gió lốc mà lên, một cước mạnh mẽ này, trực tiếp đưa hai người bọn họ đến độ cao hơn mười lăm thước, tránh hiểm qua trong đường tơ kẽ tóc. Tránh né được một kích toàn lực của Thiên Băng Phách Hùng Vương làm cho người khác vô cùng rung động.

Nhưng mà sức người có hạn a. Một đám cường giả Thiên Cung Doanh kia không biết bao nhiêu lần sáng tạo ra kì tích lấy yếu thắng mạnh, bất luận là về kinh nghiệm chiến đấu hay là về kế hoạch hợp tác tác chiến, cũng đã có thể đạt đến mức độ đưa thực lực bản thân bọn họ phát huy đến cực hạn. Băng không, chính diện tương đối, đầu Băng Phách Thiên Hùng Vương kia đều có thể dễ dàng xé nát tất cả mọi người.

Nhưng là, sau đó khi tới lúc bốn đầu Băng Phách Thiên Hùng đồng thời xuất hiện, mọi người Thiên Cung doanh trong lòng thực sự đã hoàn toàn không còn hi vọng chiến thắng, hướng chi, đầu Băng Phách Thiên Hùng Vương kia đang nổi giận, vừa thấy mặt đã phát ra một kích toàn lực, ngay cả cơ hội cho bọn họ tách ra phát huy kĩ xảo cũng không có. Mặc dù một kích kia không thể nói là làm bọn họ bị thương nặng, nhưng cả mặt đất gầm thiết mãnh liệt mang lại hiệu quả chắn ngất, đem bọn họ đánh bay ra xa hàng trăm thước, hơn nữa, tất cả đều ngất đi.

Bốn cặp mắt tràn đầy máu huyết và cuồng bạo cơ hồ trong cùng một lúc, tập trung lên trên người Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đang ở trên trời. Nhưng là, ngay sau đó, bốn đầu Băng Phách Thiên Hùng vô cùng cường hãn này đồng thời đồng tử đều co rút lại một chút, không có lập tức phát ra công kích.

Chu Duy Thanh tích tụ thiên lực, quán chú lực lượng tà ma vào đùi phải để phát lực, hơi thở bản thân hẳn thực khó kiềm chế phóng thích ra, cảm nhận được khí tức này ở trên thân, tâm tình của bốn đầu Tông cấp thiên thú cường đại này xuất hiện do dự.

Phải biết rằng, bên trong bốn đầu Băng Phách Thiên Hùng này, trừ đầu Băng Phách Thiên Hùng Vương vô cùng cường đại kia ra, ba đầu còn lại cũng không thể so với đầu Thiên Hùng thể hình nhỏ, là thê tử của Băng Phách Thiên Hùng Vương, bị đám Hoa Phong đánh chết.

Bọn chúng nguyên bản là thuộc về một bầy tộc Băng Phách Thiên Hùng khổng lồ, đầu Băng Phách Thiên Hùng Vương này càng là thân đệ đệ của tộc trưởng, trong trận khiêu chiến giành vị trí tộc trưởng bị thua, lúc này, mới bị xua đuổi ra khỏi tộc, lưu lạc đến nơi này. Phải biết rằng, dưới tình huống khiêu chiến thất bại mà cũng không bị giết, có thể thấy được rằng, đầu Băng Phách Thiên Hùng Vương này, thực lực bản thân kinh khủng đến cỡ nào. Đừng nói là với những cường giả mạnh mẽ của Thiên Cung Doanh, coi như là Chu Đại Nguyên Soái, cha của Chu Duy Thanh đích thân đến, cũng không có cách này, ở giao đấu chính diện chịu được một kích này của đại gia này.

Chu Duy Thanh mặc dù mang theo Thượng Quan Băng Nhi tránh qua thành công, tránh né được kích thứ nhất này, nhưng trong đầu hai người đồng thời xuất hiện ý nghĩ, đừng nói là bốn đầu, chỉ sợ dù chỉ có một đầu Băng Phách Thiên Hùng Vương này cũng không phải là đối thủ bọn họ có thể chống lại a!

“Băng nhi, người đi mau, ta ngăn chặn bọn chúng lại”. Vừa nói, Chu Duy Thanh muốn đem Thượng Quan Băng Nhi quăng ra, bằng vào tốc độ của Ngự Phong Ngọa được khảm Bích Tỳ tốc độ, nói không chừng Thượng Quan Băng Nhi còn có mấy phần cơ hội để đào tẩu

Nhưng là, lần này hẳn lại không thể nào có thể ném ra, Thượng Quan Băng Nhi sống chết nắm chặt vạt áo của hắn. “Tiểu Béo, chẳng lẽ ngươi cho rằng, ta là nữ nhân sợ chết hay sao? Ta sớm đã là người của người, cho dù có chết, ta cũng phải cùng người chết chung một chỗ”.

Chu Duy Thanh nhìn vào ánh mắt quyết liệt của Thượng Quan Băng Nhi, thân thể hai người đồng thời rơi trên mặt đất. Hẳn vốn là rất sợ chết, nhưng không biết tại sao, thấy ánh mắt tuyệt vọng của Thượng Quan Băng Nhi, máu trong cơ thể hắn vốn là một loại bình thường trong nháy mắt bị đốt cháy sôi trào.

Ma văn da hổ màu đen nồng đậm cơ hồ ở trong nháy mắt liền từ đùi phải hướng tới toàn thân lan tràn ra, cũng ngay lúc đó hai mắt của hắn biến thành màu đỏ như máu, nhẹ buông tay phải, buông Thượng Quan Băng Nhi ra, mạnh mẽ đến thô bạo. Hơi thở thị huyết chợt từ trong cơ thể hắn dâng lên mà ra, trên trán xuất hiện một chữ Vương màu đen, xương cốt toàn thân một hồi bạo nổ dày đặc. Tại nơi đây, trong băng thiên tuyết địa, Chu Duy Thanh thực cảm giác được toàn thân mình đầy lửa nóng, tựa hồ trong cơ thể có một loại nóng bỏng vô tận muốn hướng ra bên ngoài mà phóng thích.

Tà ma biến lại tới một lần nữa rồi sao? Ta không thể để mất đi thần trí, ta muốn thanh tỉnh, thanh tỉnh để mang đến bản năng khổng lồ chế lãn tà ma này. Bởi vì ánh mắt quyết liệt kia của Thượng Quan Băng Nhi kích thích, hẳn giờ phút này, đã hoàn toàn lâm vào trong trạng thái biến thành tà ma. So với lúc trước, tà khí nồng nặc gấp mười lần trở lên, từ trong cơ thể hắn chợt bộc phát ra

Có thể thấy rõ ràng, lấy thân thể Chu Duy Thanh làm trung tâm, băng tuyết trên mặt đất trong nháy mắt biến thành màu xám tro, sau đó, lại yên lặng biến mất không một tiếng động, hơn nữa, một loại giống như rung động hướng ra phía bên ngoài mà khuếch tán

So sánh cùng với Băng Phách Thiên Hùng, hơi thở của hắn cơ bản chưa thể nói tới hai chữ cường đại, nhưng trước mắt lại gây cho bốn đầu tông cấp thiên thú vô cùng mạnh mẽ này một loại cảm giác nguy hiểm mãnh liệt

Nhất là hai tròng mắt của Chu Duy Thanh đỏ như máu, trên trán có chữ Vương màu đen, lại càng làm cho bọn họ vốn đang lâm vào trạng thái cuồng bạo cảm xúc, cũng liền như vậy hồi phục lại.

Vẫn đứng ở nơi bả vai của Chu Duy Thanh là Pì Miêu Tiểu Bạch Hổ, lúc này, trong mắt liên tục xuất hiện quang mang kì dị, không ngừng hít thở mạnh, tựa hồ trên người Chu Duy Thanh tản mát ra loại tà khí, chính là một loại thức ăn mà nó thích nhất.

Trên người Chu Duy Thanh hơi hướng về phía trước quỳ xuống, toàn bộ thân thể tại lần biến trạng thái tà

ma này được điều chỉnh đến trình độ hoàn mỹ, qua quá trình biến trạng thái tà ma, lực lượng thân thể hần đã tăng lên gấp ba, đồng thời có thể hoàn hảo bộc phát thiên lực của mình cùng tất cả kỹ năng. Chỉ cần có đầy đủ thiên lực duy trì, hần hoàn toàn không cần hạn chế, bộc phát mỗi một loại năng lực bản thân.

Bốn đầu Băng Phách Thiên Hùng dù sao cũng không phải là loại thiên thú yếu nhược như Thảo Nguyên Thiên Lang mà Chu Duy Thanh lúc đầu đối mặt. Mặc dù lực lượng trên người Chu Duy Thanh phóng thích ra làm bọn chúng cảm nhận được hơi thở nguy hiểm mãnh liệt, nhưng là, bọn chúng cũng không có lùi về phía sau. Hài tử chết đi, đã làm tâm tình của bọn chúng lâm vào tình trạng cuồng bạo cùng tuyệt vọng. Bọn họ chậm rãi tản ra, hơn nữa từng bước hướng về phía sức ép của Chu Duy Thanh. Chỉ sợ dù đã lâm vào trạng thái tà ma, hiện tại Chu Duy Thanh cũng thật sự là quá nhỏ bé. Không nghi ngờ gì, chỉ cần bốn đầu Băng Phách Thiên Hùng này tập trung về phía của hần phát động công kích, trong khoảng thời gian ngắn, hần nhất định sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

Đúng lúc này, Tiểu Bạch Hổ trên đầu vai Chu Duy Thanh đột nhiên động, bốn tiểu móng vuốt nhìn qua thật trắng trẻo, nõn nã, ở trên đầu vai Chu Duy Thanh vừa dùng lực, cũng đã nhảy ra ngoài. Vốn là do lần tiến vào trạng thái tà ma này, dần dần mất đi sự khống chế với thân thể, nhất thời, Chu Duy Thanh cảm thấy đại não chợt thanh tỉnh. Ngay sau đó, con người đã biến thành huyết sắc kia không khỏi kịch liệt co rút lại.

Phì Miêu Tiểu Bạch Hổ từ trên bả vai Chu Duy Thanh bổ nhào khi ra ngoài, nhưng thân thể của nó giống như khả năng dựa vào lực gió mà tăng vọt, thân thể trên không trung, nháy mắt đã trở nên to lớn hơn, làm cho bốn chân của nó lúc rơi xuống đất yên lặng không một tiếng động. Thậm chí với thân thể dài ba thước, vai rộng ba thước, cùng với đôi mắt trắng, là một Mạnh Hổ không thể bàn cãi. Hoa văn màu ám lam trên người tản ra một tầng quang thải dày đặc. Phì Miêu ngẩng đầu, tràn đầy ngạo nghễ phát ra tiếng gầm thét.

Bởi vì một tiếng gầm thét này - Hổ Khiếu Sơn Lâm, nhất thời thanh chấn khắp nơi. Chu Duy Thanh chỉ cảm giác rằng, trong cơ thể mình có cái gì đó lực lượng bị kích phát ra, hai cánh tay hướng hai bên thân thể mở ra, chợt ưỡn ngực, cũng từ miệng hần, một tiếng gầm thét đinh tai nhức óc bộc phát ra.

Đồng dạng là Hổ Khiếu, Chu Duy Thanh phát ra tiếng huyết gió lại mạnh mẽ mà cao vút, trong khi còn lại Tiểu Bạch Hổ Phì Miêu phát ra tiếng huyết gió sục sôi trầm thấp, hai tiếng Hổ Khiếu một cao một thấp, hỗ trợ lẫn nhau, uy áp vô cùng cường đại của vương giả Thú trung chi vương trong nháy mắt ập lại

Thời điểm thấy thân thể Phì Miêu trở nên to lớn xuất hiện ở trước mặt, bốn đầu Băng Phách Thiên Hùng kia cũng đã ngừng lại cước bộ, ngoại trừ đầu Băng Phách Thiên Hùng Vương kia, ba đầu Băng Phách Thiên Hùng còn lại trong mắt toát ra thần sắc sợ hãi. Mà khi Chu Duy Thanh cùng Phì Miêu đồng thời phát ra tiếng gầm thét, ngay cả đầu Băng Phách Thiên Hùng Vương kia, thân thể cũng chậm rãi phủ phục xuống, trong mắt, mặc dù ánh mắt vẫn bén nhọn như cũ, nhưng đã có chút vẻ luống cuống.

Cho tới khi tiếng thét dài kia dừng lại, Phì Miêu gầm nhẹ một tiếng, nó đột nhiên xoay người đi tới trước Chu Duy Thanh, hai cái hồ chảo cào cào vạt áo ở trước ngực Chu Duy Thanh một phen, hai con Tiểu Băng Hùng đã bị nó bối, kéo ra ngoài, dùng miệng cắn, ném xuống đất.

Lúc này, trên người hai con tiểu Băng Hùng kia, cũng có nhiều hơn một tầng màu xám tro, thân thể không ngừng run rẩy, tựa hồ phải thừa nhận thống khổ khổng lồ đến cỡ nào.

Hai mắt Phì Miêu đột nhiên biến thành màu trắng trong suốt, hai đạo bạch quang theo đôi mắt hần điện xạ ra dày đặc, chia ra chiếu rọi ở trên người hai đầu tiểu Băng Hùng, nhất thời xua tan màu xám tro trên người bọn chúng. Hai đầu Tiểu Băng Hùng kia cũng không còn giãy dụa nữa.

Ngay sau đó, Phì Miêu giơ cái hồ chảo đã trở nên to lớn đặt lên trên người hai con tiểu Băng Hùng, trong miệng không ngừng hướng về phía bốn đầu Băng Phách Thiên Hùng phát ra tiếng gầm trầm muộn, dường như đang nói điều gì đó

Sau mấy tiếng gầm nhẹ liên tiếp, cái đầu to lớn của Phì Miêu chậm rãi hướng Phương Bắc nhìn lại, màu trắng trong đáy mắt dần dần rút đi. Con người một lần nữa biến về màu lam, nhưng ánh mắt dần dần trở nên băng lạnh. Khí tức xơ xác tiêu điều nồng đậm trên người hần theo đó bộc phát ra.

119. Chương 33: Tiểu Phì Miêu Biến Thành Đại Phì Miêu (2)

Phì Miêu giơ chân trước, nâng hai con tiểu Băng Hùng lên, tung mình bổ nhào về phía trước. Dem thân thể bị vây khốn giữa giữa, giành lại quyền khống chế, hấn bổ nhào ngã xuống đất. Hai đạo bạch quang từ mắt Phì Miêu tập trung bắn vào đáy mắt của Chu Duy Thanh, trong tức thời, Chu Duy Thanh cảm thấy hai dòng nước ấm áp từ trong mắt rót vào nội tâm thị huyết, thô bạo đủ các loại tâm tình mạnh mẽ như băng tuyết tan rã lạng lẽ trôi qua, hắc sắc ma văn bên ngoài làn da cũng từ từ nhạt đi.

Ở cách đây không xa, Thượng Quan Băng Nhi hoàn toàn ngây ra, nàng vốn cho là, mình cùng với Chu Duy Thanh táng thân ở nơi này, bên trong băng thiên tuyết địa, cho dù Chu Duy Thanh đã tiến vào trạng thái tà ma, nhưng ý nghĩ trong lòng này cũng không chút thay đổi, Đối mặt với bốn đầu tông cấp thiên thú, còn có cơ hội nào chẳng?

Nhưng những âm thanh liên tiếp sau đó, đã đủ để nói cho nàng biết rằng, ở trên thế giới này, không có gì là không thể xảy ra.

Bốn đầu Thiên Hùng to lớn chen chúc vào một chỗ, nhẹ nhàng chạm vào hai tiểu Băng Hùng trên mặt đất, bọn chúng cúi đầu, trông lỗ mũi không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ. Mà Phì Miêu đang đứng bên cạnh thì ngẩng cao đầu, kiêu ngạo, thậm chí không thèm nhìn bốn đầu Băng Phách Thiên Hùng cường đại kia một cái.

Một lát sau, bốn đầu Thiên Phách Băng Hùng kia dường như cùng với hài tử thân mật đã thỏa mãn, Băng Phách Hùng Thiên Vương mang hai con tiểu Băng Hùng lên, nhưng lại đặt chúng ở trước mặt Phì Miêu, sau đó từ từ bỏ lui về sau, tựa đầu vào đồng tuyết trước mặt Phì Miêu, rồi phục sát xuống đất. Đứng dậy sau, vừa kêu ô ô hai tiếng. Phì Miêu gầm thét một tiếng, đầu Băng Phách Thiên Hùng Vương kia nhìn hai con tiểu Băng Hùng một hồi lâu, lúc này mới mang theo ba đầu Băng Phách Thiên Hùng khác lưu luyến không chút ý nguyện muốn rời đi.

Lúc này Chu Duy Thanh thần trí cũng đã hoàn toàn tỉnh táo lại, mắt thấy bốn đầu Băng Phách Thiên Hùng này không những bỏ đi, thậm chí còn để lại hài tử. Nhất thời giống như thấy quỷ chằm chú nhìn Phì Miêu Bạch Hổ cao chửng ba thước trước mặt. Người này có thể hù dọa mấy đầu tông cấp thiên thú bỏ đi, vậy chính nó còn cường đại đến cỡ nào nữa?

Chu Duy Thanh dùng sức nuốt một ngụm nước miếng xuống, nhưng hấn rõ ràng nhớ được, lúc bình thường khi bản thân không có việc gì làm, thường nhổ lông, vuốt ve, đánh, đem ra chiều dãi tiểu Phì Miêu không thiếu một món nào. Bây giờ người ta biến thành đại Phì Miêu, cái này...

Ngay lúc Chu Duy Thanh đang thấp thỏm trong lòng, Phì Miêu đã nâng hai con tiểu Băng Hùng lên, quay người lại, chậm rãi bước tới trước mặt Chu Duy Thanh, đem hai đầu tiểu Băng Hùng này đưa đến trong lòng ngực của hấn.

Chu Duy Thanh theo phản xạ nhận lấy hai con tiểu Băng Hùng, nhưng đúng lúc này, Phì Miêu với thân thể to lớn đã phóng người lên, chạy thẳng về phía hấn đánh tới.

Trả thù không phải là tới sớm như vậy chứ? Chu Duy Thanh theo phản xạ lùi về sau một bước, lại phát hiện ra hướng phi thân tới của Phì Miêu, thân thể trên không trung đã nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng phiêu phiêu đáp lên trên bả vai của mình, sau đó nhẹ nhàng trượt xuống dưới, dán chặt vào làn da của hấn bên trong quần áo, tìm cho mình một địa phương ấm áp nhất. Mà hai con tiểu Băng Hùng thì đang xa xa ở phía ngoài áo của Chu Duy Thanh, Phì Miêu tiểu Bạch Hổ này thực sự giống như muốn đi tranh thủ tình cảm của hấn.

Cúi đầu nhìn tiểu tử này, ở trước ngực mình chỉ lộ ra nửa cái đầu, nhắm mắt lại thẳng tiến đến mộng đẹp, Chu Duy Thanh thật không thể đem nó lúc này cùng với lúc hù dọa bốn đầu thú trung chi vương tông cấp thiên thú đánh đồng.

Thượng Quan Băng Nhi đi tới bên cạnh Chu Duy Thanh, vẻ mặt bất khả tự nghị(không thể nào tin) nhìn hấn: “Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?”

Chu Duy Thanh bắt đầu nói: “Ta cũng không biết, tiểu Phì Miêu này lại có thể trở nên to lớn, hiện tại, có thể khẳng định một cách chắc chắn, nó nhất định là một con thiên thú, bất luận là hiện tại thực lực bản thân nó không mạnh, nhưng tương lai, khi trưởng thành, thì tiềm lực tuyệt đối là siêu cường. Nếu không cũng sẽ không thể hù dọa cho mấy đầu Băng Phách Thiên Hùng kia bỏ đi. Dù sao, sống sót là tốt rồi, hắc hắc. Cái này gọi là nhân phẩm a, Băng Nhi, người có phát hiện ra không? Phu quân của nàng nhân phẩm thật là tốt, luôn có quý nhân phù trợ. Wow, ha ha ha”

Thượng Quan Băng Nhi liếc hắt hắt một cái, thầm nghĩ trong lòng, thần kinh của hắn cũng thật là mạnh mẽ. Đối người khác, chỉ sợ sớm đã bị làm cho sợ hãi, không để ý gì tới lai lịch của Tiểu Bạch Hổ, lại nghe hắn khen ngược, một dáng vẻ đắc ý vô cùng, đã vậy còn không quên chiếm tiện nghi cho mình. Nhưng mà, hiện tại, nàng lại càng lúc càng thích cái bộ dạng thẳng thắn kia nhiều hơn, mặc dù hắn có thể xấu xa, hèn mọn một chút, nhưng ít ra hắn cũng làm cho mình cảm giác được sự chân thật. “Trước tiên đem các vị tiên bối cứu tỉnh, sau đó nhanh chóng rời bỏ chỗ này đã rồi nói sau.”

“Ách...”, lúc này Chu Duy Thanh mới nhớ tới mấy vị trong Thiên Cung Doanh còn ngất đầy trên mặt đất, với chuyện vừa phát sinh nói hắn không kinh sợ, đó là không có khả năng, dù sao gặp phải cũng là nguy cơ sinh tử. Nhưng mà, với năng lực điều tiết tâm tình không ai bằng của hắn, lúc này đã sớm khôi phục lại như cũ.

Hai năm sau, trong Tinh Thần sâm lâm, ở Thiên Cung Doanh, “Mộc Ân, Chu Duy Thanh, hai người các người khốn kiếp, có đảm lược thì hai người các người đừng chạy.” Một tiếng gọi bén nhọn mang đầy hỏa được vang lên, một đạo thân ảnh màu vàng từ bên trong một gian nhà gỗ ở phía trên cung doanh lao nhanh ra.

Nhìn lại thì ra là một nữ tử, nhìn qua khoảng ba mươi, vốn dĩ dung nhan tương đối xinh đẹp, lúc này lại có vẻ mặt cuồng nộ, tóc của nàng còn đang ướt. Trong tay phải là một thanh thái đao, quả thực giống như một dạng núi lửa muốn bộc phát. Nhưng là, trong viện sớm đã không còn chút dấu vết, mục tiêu mà nàng muốn tìm cũng không còn. “Hoa Phong, người ra đây cho ta. Lão nương chịu không được nữa rồi.” Nữ tử tóc ướt vô cùng căm phẫn, bộ ngực to lớn phập phồng kịch liệt, một mảnh đồ sộ kia rung động thật mãnh liệt.

“Ai, hai người này, thật không thể có được chút yên tĩnh.” Hoa Phong có chút bất đắc dĩ, tiêu sái bước ra từ nhà gỗ, nhìn thấp thoáng nữ tử trong viện, nói: “Tiểu Thảo, bình tĩnh một chút nào, tính tình của Mộc Ân, người còn không biết hay sao?”

Tiểu Thảo thấy Hoa Phong, sắc mặt rõ ràng đã trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. “Phong ca, ta nhịn không nổi nữa. Đây đã là lần thứ mười hai trong năm nay rồi, tắm rửa cũng không được lúc nào yên bình. Lão vô lại Mộc Ân kia, nói năng hùng hồn, đưa ra lý lẽ là để luyện nhân lực nên muốn mang theo tiểu vô lại Chu Duy Thanh kia, tính ra trên người của ta có bao nhiêu tóc gáy. Lão nương nếu không phải đánh không lại hắn, ta liền chém chết hắn. Ta mặc kệ, hôm nay người nói gì cũng cho ta một cái công đạo. Khi xưa, có lão vô lại không cũng đủ để cho người đau đầu rồi, bây giờ còn thêm một tiểu vô lại, trò giỏi hơn thầy. Hai năm qua người hỏi mọi người một chút, có người nào là không bị bọn họ trêu ghẹo qua hả?”

“Tiểu Thảo, người nói những thứ này cũng vô dụng. Chẳng lẽ người còn không biết, Hoa Phong ca ca của người thực ra đã bị mua chuộc rồi”. Đột nhiên, một thanh âm không ít quái dị, sâu kín vang lên. Từ bên trong một gian nhà gỗ cách không xa, một mỹ nữ thướt tha bước ra. Mỹ nữ này thân cao chừng hơn một thước bảy, một đầu tóc dài màu phấn hồng xoa phía sau lưng, nét mi liễu lút như vẽ, miệng chum chím anh đào, quả thật xinh đẹp vô ngần. Khổ một nỗi, bộ ngực quá ư là bình thường, đã vậy nơi ngực cổ, còn có một quả khế, làm cho những chị em khác tự thẹn không sánh kịp.

Hoa Phong không chút tức giận nói: “Y Thi, Tiểu Thảo vốn đang tức giận, người đừng ở đó mà xúi giục thêm. Mộc Ân cùng với Tiểu Duy mặc dù đôi lúc có chút quá mức, nhưng đây cũng là một phương thức học tập đặc thù của hai thầy trò đó”.

Y Thi hừ một tiếng, chỉ ra ngón tay về phía Hoa Phong nói, “Lão Đại, bọn họ đắc tội cũng không phải chỉ mình Tiểu Thảo, ngay cả ta đi tắm, bọn họ cũng dám nhìn”

Hoa Phong nhin không được cười nói: “Lần đó ta vẫn còn nhớ, Tiểu Duy hỏa hầu vẫn chưa được như lão sư hắn, ngày hôm sau hắn không phải dài quá lỗ kim sao, sau đó cũng không đụng người nữa.”

Tiểu Thảo tức giận, lăm bằm một tiếng, nói: “Đừng nhắc tới tiểu vương bát đản Chu Duy Thanh kia nữa. Thời điểm Băng Nhi còn ở đây, hắn còn có chút đảng hoàng, lúc Băng Nhi vừa ra ngoài để thác ả Ý Châu, tiểu tử vô lại kia lại thêm lưu manh, quả thực hợp với La Khắc Định cùng Mộc Ân thành một tổ hợp khôn kiếp. Dù sao ta cũng mặc kệ, Phong ca, ngươi phải đứng ra cho ta. Ngươi không giải quyết vấn đề này, sau này mỗi ngày lúc trời tối, ta chui vào chần của ngươi”

Y Thi bật cười nói: “Tiểu Thảo, ngươi không phải là cố ý tìm lý do để làm như vậy a. Ngươi muốn chui vào chần của hắn cũng phải là chuyện ngày một ngày hai rồi, tỷ tỷ ủng hộ ngươi.” Tiểu Thảo cả giận nói: “Ngươi, cái đồ biến thái này, lặn ra xa ta chút. Lão nương ghét nhất đúng là yêu nhân.”

Y Thi lăm bằm một tiếng: “Phong ca của ngươi cũng không phải là yêu nhân chắc, hình như là hắn thích nam nhân, đồng tính luyến ái cùng với yêu nhân khác biệt rất lớn sao?”

Tiểu Thảo bĩu môi: “Đó là hướng giới tính bất đồng, ít nhất thì Phong ca ta còn là một nam nhân điển hình.”

Đúng lúc này, một nữ tử từ bên ngoài đi vào, mới vừa rồi những lời mọi người nói nàng cũng nghe được, trong lòng thâm than thở, Thiên Cung Doanh này, quả nhiên một người bình thường cũng không có, một đám biến thái.

Thiếu nữ này thân thể rất dụ người, thân cao chừng một thước bảy, nước tóc dài màu lam xòa ở sau lưng, hơi thở tràn đầy thanh xuân, vóc người rất cân đối, hoàn mỹ mặc dù hơi vẻ ngây thơ, nhưng phần cảm giác mới mẻ này lại càng thêm mê người, đôi mắt màu xanh nhạt ưu nhã, động lòng, vô cùng duyên dáng. “Băng Nhi, ngươi đã trở lại”

“Ngươi nếu không trở lại nữa, lão nương sẽ bắt lấy phu quân ngươi a”. Vừa nhìn thấy thiếu nữ này, Tiểu Thảo nhất thời nhào tới, ôm nàng thật chặt.

Không sai, thiếu nữ từ bên ngoài trở về chính là Thượng Quan Băng Nhi. Hai năm trôi qua, nàng đã mười tám tuổi rồi, chính là độ tuổi đẹp nhất của thiếu nữ. Trước mặt thiếu nữ là Tiểu Thảo, chính là cô gái theo như lời Mộc Ân nói ban đầu, thậm chí Hoa Phong nhiều năm, thổ thuộc tính Ý Châu sư. Tính tình của nàng hết sức táo bạo, trừ bỏ ôn nhu đối với Hoa Phong ra, thường xuyên phác tác như núi lửa bộc phát. Nói cũng kỳ quái, Tiểu Thảo mặc dù nhắm vào Chu Duy Thanh khắp nơi, nhưng nàng cùng với Thượng Quan Băng Nhi, tình cảm lại vô cùng tốt.

Thượng Quan Băng Nhi bắt đầu nói: “Ta còn chưa được gả đi thì lấy đâu ra lão công. Tiểu Thảo tỷ tỷ, Tiểu Béo nếu lại vừa chọc giận ngươi, ta thay mặt hắn xin lỗi tỷ a. Người này! Mặc dù lưu manh một chút, nhưng thật ra tâm địa hắn rất lương thiện.”

Tiểu Thảo liếc mắt: “Dừng lại. Ta không muốn bàn về nhân phẩm của hắn, ngươi đã trúng phải độc của hắn quá nặng rồi. Ai, về điểm này, ngươi cùng tỷ tỷ thật giống nhau như đúc.” Vừa nói, nàng thở dài, u oán nhìn qua Hoa Phong một cái, làm cho linh hồn ai đó ở xa chột rùng mình.

120. Chương 33: Tiểu Phì Miêu Biến Thành Đại Phì Miêu (3)

“Con mẹ nó, đồ biến thái, lão nương liều mạng với ngươi”, Tiểu Thảo giận dữ chùng muốn xông qua...Thượng Quan Băng Nhi vội vàng giữ nàng lại. Ở trong Thiên Cung Doanh này, một trong những người nguy hiểm nhất chính là mỹ nữ yêu nhân xà Y Thi. Hai người bọn họ cãi nhau, đối với Băng Nhi mà nói, thực giống như chuyện cơm bữa.

“Tốt lắm ha. Tất cả im miệng.” Hoa Phong quát lên.

Ánh mắt hai người không khỏi đều tập trung trên người hắn. Hoa Phong nhìn Thượng Quan Băng Nhi, nói: “Băng Nhi...Lần thác ả châu thứ ba này mỹ mãn chứ?”

Thượng Quan Băng Nhi gật đầu nói: “Phải... lão sư. Tất cả đều thuận lợi”.

“Tốt”, Hoa Phong khẽ phất tay, nói: “Như vậy cũng tốt, ngươi cùng với Tiểu Duy coi như là tạm đủ năng lực tự bảo vệ. Bàn về tài bản cung, các ngươi coi như đã có được chân truyền...Chênh lệch cũng chỉ là về hỏa hầu mà thôi. Các ngươi tới đây cũng hai năm rồi nhỉ, đã đến lúc nên rời đi rồi.”

Thượng Quan Bằng Nhi trong lòng cả kinh: “Lão sư, ngài muốn cho ta cùng với Tiểu Béo đi?”

Hoa Phong bất đắc dĩ nói: “Người cũng thấy đấy, tiểu tử thú vị Tiểu Duy kia, cùng Mộc Ân, La Khắc Dịch ở cùng nhau, làm cho Thiên Cung Doanh gà chó không yên. Vốn ta còn muốn lưu hai người thêm mấy tháng, bây giờ nhìn lại để cho hai người các người đi sớm một chút thì tốt hơn, nếu không, Thiên Cung Doanh chúng ta sớm muộn gì cũng bị hấn chia rẽ. Vừa may người cũng đã trở lại, cùng hấn dọn dẹp chút ít tư trang... ngày mai lên đường. Người theo ta vào trong, ta có mấy vấn đề dặn dò.”

Thượng Quan Bằng Nhi gật đầu.. Nàng rất rõ ràng, vị lão sư này của mình một khi đã quyết định thì không thể sửa đổi. Ánh mắt không khỏi có chút ảm đạm, đi theo Hoa Phong vào nhà gỗ

Tiểu Thảo hướng Y Thi nhìn lại, nghi ngờ nói: “Lão Đại sẽ không thật muốn cho tên du côn vô lại Chu Duy Thanh kia rời đi chứ?”

Y Thi nói: “Đó chẳng phải là điều người hi vọng sao? Làm sao rồi? Luyện tiếc rồi hả?”

Tiểu Thảo sửa sang lại mái tóc ướt, thì thào nói: “Tiểu tử này mặc dù có chút lưu manh, nhưng khi có hấn, người không cảm thấy Thiên Cung Doanh có nhiều sinh khí hơn sao?”

Y Thi buột miệng cười, cười ngặt nghèo không kiềm chế: “Nha đầu ngốc, người cho rằng, Lão Đại bởi vì một câu nói của người mà đuổi đi nhi tử của tình nhân hấn thâm yêu sao? Hấn là hấn đã sớm chuẩn bị tốt kế hoạch rồi. Thật xấu hổ cho người đã nhiều năm thích Lão Đại như vậy, đến cả suy nghĩ của hấn cũng không thể hiểu tường tận? Tiểu tử thú vị Chu Duy Thanh này mặc dù gian xảo... nhưng trong chúng ta, có ai không ghen tỵ với thiên phú của hấn? Hai năm, từ mức tinh lực mới ngũ trọng, đạt tới đệ thập nhất trọng, cùng với tài bản cung của lão vô lại cũng đã mười phần thành thạo. Huống hồ, cực hạn của hấn vốn sẽ không phải chỉ ở mức Thiên Cung Doanh, Chu Thủy Ngưu còn muốn con hấn phải cường giả hơn hấn cơ...

Trong mắt Tiểu Thảo lộ ra tia lo lắng, lúc này tính tình dữ dội của nàng dường như đã đỡ hơn nhiều, “Đúng vậy a! Tình huống của đế quốc thật khiến người ta lo lắng... Bách Đạt đế quốc đối với Khắc Lôi Tây, sự ủng hộ dường như ngày càng mạnh mẽ. Chu Thủy Ngưu mặc dù làm người ta chán ghét... nhưng không thể không thừa nhận, không có hấn, sợ là Thiên Cung Doanh chúng ta sớm không thể nào gánh đỡ nổi”

Hai năm trước, sau khi kết thúc trận chiến với Băng Phách Thiên Hùng, sau đó, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Bằng Nhi cứu tỉnh mọi người, cũng không làm bại lộ tình huống của tiểu Bạch Hổ, chẳng qua, đám người Hoa Phong thực nghi ngờ, không biết tại sao mấy đầu Băng Phách Thiên Hùng kia lại đột nhiên rời đi. Sau khi trở lại Thiên Cung Doanh, chính là hai năm khổ tu. Một bên là tu luyện Bát Tử Thần Công cử tử nhất sinh, thực lực tăng lên nhanh chóng. Một bên là cùng Mộc Ân học tập kỹ năng bản cung. Hiện tại cũng được xem như có chút thành tựu. Càng làm cho mọi người trong Thiên Cung Doanh sợ hãi là trong vòng hai năm, thiên lực của hấn thậm chí đã vượt qua được lục trọng. Hiện tại đã đạt đến thiên lực đệ thập nhất trọng cảnh giới, Thượng Quan Bằng Nhi mặc dù được coi như là một thiên tài rồi, nhưng hiện tại cũng chỉ là vừa đột phá thiên lực đệ thập nhị trọng, có viên bốn mạng châu thứ ba, bắt đầu tiến vào tầng thiên thần lực mà thôi.

Trong chớp mắt là sẽ bị Chu Duy Thanh đuổi kịp.

Vì để cho Chu Duy Thanh tập trung toàn lực tu luyện, hơn nữa sợ hấn sẽ tự mãn, kiêu ngạo, cho nên hấn mặc dù có thể thác ấn bản mạng châu, nhưng chưa từng ngưng hình thác ấn. Mà thực lực của hấn tự nhiên đã vượt xa so với hai năm trước. Hiện tại cho dù là lần nữa đối mặt với Thế Châu sư La Khắc Dịch, Chu Duy Thanh cũng có thể không rơi vào thế hạ phong. Đối với các kỹ năng được thác ấn của đệ nhất khóa Biển Thạch Miêu Nhân, sử dụng ngày càng thành thục. Tất cả mọi người Thiên Cung Doanh đều rõ ràng, bất luận là Chu Duy Thanh hay Thượng Quan Bằng Nhi, thân là thiên châu sư như bọn chúng, thành tựu trong tương lai tuyệt sẽ không chỉ dừng lại ở Thiên Cung Doanh hoặc Biển Thái Thiên Đường. Bọn họ còn có những vô đài rộng lớn hơn đang chờ.

Sáng sớm ngày hôm sau, trước cửa Thiên Cung Doanh

Thiên Cung Doanh doanh trưởng Tuyệt sát Hoa Phong, phó doanh trưởng Yêu nhân xà Y Thi, nữ bạo long Tiểu Thảo, Tiền thập Hàn Mạch, Pháo đài Cao Sinh, Túy lưu manh La Khắc Dịch cùng Thần nhân vô lại Mộc Ân, chính tề đứng thành một hàng. Ở trước mặt bọn họ là hai người thanh niên nam nữ, thiếu nữ là Thượng Quan Bằng Nhi, lúc này đôi mắt đẹp đã rưng rưng muốn khóc, nét mặt buồn nặng trĩu. Ở bên

cạnh nàng, thân cao chừng một thước chín, cường tráng như một đầu nghé con, Chu Duy Thanh vẻ mặt thốn thức, vẻ mặt thật thà kia so với hai năm trước còn muốn thật hơn nhiều.

Trên bả vai Chu Duy Thanh, Tiểu Bạch Hổ phì miêu so sánh với hai năm trước thực khác nhau rất nhiều, nó vẫn vậy một bộ dạng lưỡi biếng, nhưng nếu như chú ý cẩn thận, có thể phát hiện ra, cặp mắt của nó thay đổi màu sắc, vốn là màu lam nay biến thành màu tím nhạt, mỗi một cọng lông trên người càng giống như thủy tinh, phát ra ánh sáng nhu hòa. Nếu để nó đứng bất động ở nơi đó, quả thực giống như một tác phẩm hàng mỹ nghệ hoàn mỹ nhất.

Ở phía sau Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi, một đôi kim mao Hắc Hùng lưng dài, đang quỳ rạp trên mặt đất, bọn chúng cao cũng đã vượt qua hai thước, vóc dáng tương đối hoành tráng. Nhất là khi nhìn qua lão đại tròn vo, lại càng lộ ra dáng điệu ngậy thơ, thành thật. Nhưng mà, chỉ cần Ngự Châu sư nhìn thấy bọn chúng, sợ rằng cũng sẽ cảm thấy khủng bố, đây là Băng Phách Thiên Hùng a! Dù bọn chúng còn nhỏ, nhưng tu vi của cả hai cũng đạt tới tôn cấp thiên thú.

Thật ra thì, Băng Phách Thiên Hùng tốc độ trưởng thành vốn là không thể nhanh như vậy, chẳng qua chỉ mới hai năm mà thôi, đã có được bộ dáng của bình thường mười năm. Đối với điều này, mọi người trong Thiên Cung Doanh cũng rất kỳ quái, nhưng không thể nào tìm ra được nguyên nhân.

Hoa Phong than nhẹ một tiếng, hướng Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi nói: “Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, các người trong Thiên Cung Doanh tu luyện cũng được hai năm rồi, đã học được không ít thứ. Ta chỉ hy vọng, bất luận sau này trình độ các người có cường độ tới mức nào, cũng không nên quên, tổ quốc của các người là Thiên Cung a..”

Thượng Quan Băng Nhi gật đầu mạnh mẽ: “Lão sư, ngài yên tâm đi, ta cùng với Tiểu Béo, hết thấy đều do tổ quốc cấp cho. Nhất định sẽ không làm cho ngài phải thất vọng. Hảo a”

Tiểu Thảo tức giận nói: “Phong ca, đến lúc nào rồi, người còn nói đến những thứ đạo lý đạo to búa lớn này. Băng Nhi theo ta thấy là cô bé thiện lương nhất, những thứ này mà cũng phải nói tới sao? Băng Nhi, để cho tỷ tỷ ôm cái nữa nào.” Vừa nói, nàng mở rộng hai cánh tay, ôm Thượng Quan Băng Nhi thật chặt. Băng Nhi rút cuộc cũng không thể ngăn mình không khóc, nằm ở trên đầu vai Tiểu Thảo, tiếng nấc nghẹn ngào. Tiểu Thảo cũng đã tràn ngập nước mắt.

Một hồi lâu, hai người đã bình tĩnh buông ra, đúng lúc ấy, La Khắc Dịch chen vào, liền mở rộng hai cánh tay hướng Thượng Quan Băng Nhi ôm vào, “Ta cũng muốn như vậy a!”

Ôm thì đã ôm rồi, nhưng đáng tiếc, người hân ôm không phải là Thượng Quan Băng Nhi, mà là người so với hân còn khô hơn, vẻ mặt cộc lốc, là Chu Duy Thanh.

La Khắc Dịch cảm giác xương cốt toàn thân mình bị cái ôm mạnh mẽ của Chu Du Thanh rung động mãnh liệt. Không nhịn được mắng to: “Hảo, ta kháo a, hồn tiểu tử mau buông...”

Lúc này Chu Duy Thanh mới buông La Khắc Dịch ra, quan tam hỏi: “Sư thúc, ngài không sao chứ? Ta đây chuẩn bị phải đi rồi, thật sự là quá kích động mà...”

La Khắc Dịch hừ một tiếng nói: “Ít diễn cảnh này đi...hồn tiểu tử ngươi, lão tử ôm Băng Nhi một chút, thực có mất miếng thịt nào nàng đâu a!”

Chu Duy Thanh lắc lắc đầu nói: “Tiểu Thảo tỷ tỷ thì có thể, riêng sư thúc thì không thể. Chỉ cần là phái nữ, cho dù chỉ là heo mẹ, bị người ôm một chút là có thể mang thai. Sư thúc...ngài là mang tước hiệu Lưu manh a! Hơn nữa còn là đệ nhất lưu manh.”

“Hảo a... người được lắm.” La Khắc Dịch giận dữ, nhảy chân lên như muốn thu thập Chu Duy Thanh, nhưng nghĩ đến đến khoảng cách trước mắt của hai người như vậy, lão cuối cùng vẫn phải nén sự phẫn nộ lại. Hiện tại, lực lượng của Chu Duy Thanh lớn kinh khủng, có hai châu lực lượng tinh khiết tăng phúc. Nếu đơn thuần so đấu khí lực, thậm chí ngay cả có một nửa Thể Châu lực lượng tăng phúc của Lục Châu tu vi như Mộc Ân, so với hân cũng kém hơn, tinh khiết lực lượng Thể Châu tăng phúc của Chu Duy Thanh là Thể Châu Sư 1,5 lần. Tình huống như thế vốn dĩ không có xuất hiện. Nhưng là, sau khi bản thân hân kế thừa lực lượng thân thể của Hắc Châu yêu dị kia, trải qua hai năm phát triển, quả thực là một loại cường hân.

Bình thường lúc không chuyện gì làm, hẳn thường cầm lấy hai con tiểu Băng Hùng kia để chơi đùa, thậm chí còn là một chấp hai.

“Tiểu Duy, tốt nha...” Hàn Mạch đi tới, không nói nhiều lời, trực tiếp ôm Chu Duy Thanh, “Hãy sống thật tốt!”

Chu Duy Thanh thu lại vẻ cười đùa trên mặt, ôm chặt hẳn: “Tốt, ta sẽ a...”

Tiếp theo, Cao Sinh đi tới, cũng ôm Chu Duy Thanh một cái, “Tiểu Duy, thật tốt nhá, nhớ một điểm, giết nhiều người... Nam nhân mà, phải có sát khí mới được, Tốt!”

Kế tiếp là Y Thi, nhưng mà, dù nói như thế nào, Chu Duy Thanh cũng không chịu cho nàng ôm, Y Thi được một phen cười run rẩy hết cả người.

Mộc Ân cùng Hoa Phong song song đi lên, Hoa Phong sờ nhẹ đầu Thượng Quan Băng Nhi, mỉm cười nói: “Người là niềm vinh dự của Lão sư, Tốt a!”

“Lão sư!” Thượng Quan Băng Nhi rốt cục không thể kiềm nén được nội tâm mất mát, u sầu nữa... Đột nhiên, lao vào trong ngực Hoa Phong, khóc rống lên.

Chu Duy Thanh ở một bên, lông mày giật giật. Thực sự vẫn kiềm nén được, không đi tới kéo bọn họ ra. “Tốt a, đừng để ý, tiểu tử thôi. Sau khi rời khỏi đây nếu để cho lão tử biết người quậy phá long trời lở đất thì... Đừng nói với ai người là đồ đệ ta a.” Mộc Ân gầm nhẹ nói.

Chu Duy Thanh dáng vẻ trịnh trọng nói: “Lão sư... Tựa hồ là đồ đệ của ngài, cũng không phải là điều gì vinh quang lắm a!”

121. Chương 34: Ngụy Trang Chỉ Hoàn (1)

Chu Duy Thanh nắm chặt tay Mộc Ân thở dài, cố gắng đè nén tình cảm trong lòng “lão sư, con không muốn xa người!”

Nụ cười trên mặt Mộc Ân chợt sững lại, thay vào đó là nét nhu hòa từ ái: “Tiểu vô lại, ta cũng không muốn xa con!” Chu Duy Thanh mở to mắt, nói: “Vậy, con sẽ không đi.” Ngay lập tức, dường như đồng thời, tất cả các cường giả của Thiên Cung doanh phần nộ quát: “KHÔNG ĐƯỢC!”

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi rốt cục vẫn phải lưu luyến rời đi Thiên Cung doanh. Mọi người về đến phòng mình trong tâm trạng buồn bã mất mát, nhưng không biết tự lúc nào trên bàn mỗi người đều có một lá thư. Ký danh: “Chu Duy Thanh.”

Hoa Phong mở thư ra, chỉ thấy bên trong viết hai câu đơn giản: “Doanh trưởng, con biết rằng người vẫn yêu cha của con, nhưng trong lòng mỗi người đều cũng rõ, dựa vào tính tình của cha con chắc hẳn là không thể nào thích người, nhưng vì hoàn thành tâm nguyện của người, con nguyện ý gọi người một tiếng “đi nhỏ”. Con cùng Băng nhi đi thì cũng đi rồi, nhưng mà vẫn còn có một chút phiền toái. Bởi vì con phải chứng minh cho người Thiên Cung doanh không cần có con vẫn có thể hỗn loạn như thường^^.”

Hoa Phong đọc thư, dở khóc dở cười. Đúng lúc này tiếng đập cửa vang lên, Hoa Phong nói: “Tiến vào.”

Tiểu Thảo từ bên ngoài đi vào, có điều bây giờ mặt nàng đỏ bừng cười mỉm nói: “Phong ca, có gì huynh cứ nói với muội, nếu muốn xxx thì...thì trực tiếp nói với muội đi, muội còn có thể không cho huynh sao?” Hoa Phong ngập ngừng nói: “Ta...ta có muốn cái gì à???”

Tiểu Thảo thẹn thùng đem bức thư cầm trong tay đưa cho Hoa Phong, chỉ thấy trên đó viết “Tiểu Thảo tỷ, kỳ thật doanh trưởng vẫn thích tỷ, ngày hôm qua đệ còn nhìn thấy hắc lén lấy đồ lót đang phơi của tỷ nhét vào dưới gối...đầu giường”

Hoa Phong tay run rẩy, nhìn Tiểu Thảo tình cảm lộ lộ trên mặt, hai mắt long lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “CHU....DUYYYY...THANHHHH!!” Không những thế, những người khác cũng nhận được những bức thư tương tự.

Cao Sinh: “Sinh ca, người có biết không? Yêu nhân Y Thi kia thích người, nàng lén trộm quần lót của người. Không phải là đệ thêu dệt chuyện, đệ không biết sở thích của huynh là như thế nào, dù sao nếu đệ ở vào vị trí của huynh...chắc đệ nhin không nổi.”

Hàn Mạch: “Mạch ca, đệ có chút chuyện khó nói, haizzzz...đệ cũng sắp phải đi rồi, cuối cùng cũng phải nói cho huynh biết, huynh đặt làm mấy trăm mũi tên nhỏ làm bằng thái hợp kim, đệ thấy cũng tạm được, thôi thì đệ mượn trước để chơi vậy. Thời gian mượn cũng không dài lắm...một trăm năm đi. Huynh đệ chúng ta cũng chắc cũng không cần nói lời cảm ơn đi ha, thực ra đệ vẫn nghĩ đó là huynh đặt làm tặng đệ...uhm, chắc chắn là vậy rồi, đúng không?”

Y Thi: “Trại phó đại nhân, kỳ thật con biết rằng trong lòng người rất khổ, làm một người đồng tính, hơn nữa vẫn luôn vẫn xem mình là một mỹ nữ, người quả thật rất khác người a! Thực ra mà nói, lão sư của con vẫn thích người, chỉ là hấn không dám nói, hấn chung thân chưa lập gia đình cũng chỉ vì người! Chắc người không biết, hấn có giữ một bức họa của người, vào mỗi đêm dài hiu quạnh đều lấy người làm cảm hứng, nếu như người không thích hấn thì cũng nên nói cho hấn biết. Tuổi hấn lớn như vậy rồi, e rằng “quay tay” nhiều quá cũng không tốt cho thân thể!”

La Khắc Dịch: “Sư thúc, ngày đó vô tình con nghe được doanh trưởng ở trong phòng thì thầm, tại trong Thiên Cung doanh này cũng chỉ có người mới có thể đẹp trai bằng hấn. Còn nói cha con cũng đã quá già rồi, hấn cảm thấy không thể tiếp tục trầm mê như vậy nữa, cần phải thay đổi. Thôi con cũng không nói nhiều, có lẽ người cũng hiểu. Doanh trưởng tao nhâ như vậy, hai người quả thật rất xứng đôi!”

Mộc Ân: “Sư phụ, dưới giường của người con có để một bức tranh, có điều con không cẩn thận để dính một ít nước cơm...trắng trắng mà đục đục, mong người đừng trách con. Sư phụ giúp con đưa dùm cho Y Thi. Good luck!!”

Sau nửa canh giờ. Từng tiếng rống giận liên tiếp từ trong Thiên Cung doanh vang lên:“CHU....DUYYYY...THANHHHH!!”

Chu Duy Thanh lúc này ở một nơi xa, đột nhiên dừng bước lại, quay đầu hướng Thiên Cung doanh cười hắc hắc, khoe miệng nhếch lên cười, thì thào: “Con chỉ sợ các người quên con thôi chứ không phải con cố ý chơi xỏ a! Ân, con không phải cố ý. Cũng không phải là lập kế hoạch, lại càng không phải là có dự mưu.” Thượng Quan Băng Nhi tò mò hỏi: “Tiểu béo, người đang nói gì đấy?”

Chu Duy Thanh vội vàng thu liễm thần sắc, nói: “Không có gì, không có gì! Băng Nhi nói xem, hiện tại ta có phải là nam tử hán đại trượng phu hay không?”

Thượng Quan Băng Nhi lặng đi một chút, nhìn thân thể cường tráng của Chu Duy Thanh, vẻ mặt hàm hậu nhưng cũng không dấu được nét oai hùng, tự đáy lòng gật gật đầu, nói: “Người mặc dù mới mười sáu tuổi, nhưng cho dù là người trưởng thành cũng ít có người sánh bằng. Tự nhiên cũng có thể coi là nam tử hán, đại trượng phu.”

Chu Duy Thanh vui mừng quá đỗi, nháy mắt nói: “Một khi đã như vậy, vậy chúng ta không phải là đã có thể ấy ấy...há?”

Thượng Quan Băng Nhi khó hiểu nói: “ấy ấy...gì?”

Chu Duy Thanh ra vẻ nhăn nhó nói: “Thì ấy ấy...đấy! Người đã công nhận ta là nam tử hán đại trượng phu rồi, người cũng là đại cô nương rồi, chúng ta lại còn là vợ chồng, này, này. . .” Thượng Quan Băng Nhi giờ mới hiểu được ý tứ của hấn, nhất thời mặt mày đỏ chét “Người nghĩ hay quá, tránh xa ta một chút, ai là vợ chồng với người, hôn sự của người với Đế Phù Nhã còn chưa giải quyết!”

Chu Duy Thanh bất đắc dĩ nói: “Đây chẳng phải chỉ là chưa có dịp thôi sao? Chúng ta dù sao cũng phải trở lại Thiên Cung thành. Ta trực tiếp tìm cha nuôi đi giải quyết. Mặc dù Đế Phù Nhã làm người khác chán ghét, nhưng ta cũng không thể làm phạm tuổi thanh xuân của người ta đúng không?”

Thượng Quan Băng Nhi lườm hấn, nhưng rõ ràng giữa trán lại toát ra vẻ vui mừng, Chu Duy Thanh vừa định sơ mũi một phen thì nàng đã giống như Tinh Linh trong gió, cười duyên mà chạy. Chu Duy Thanh

cười hắc hắc, lập tức đuổi theo, một đuổi một chạy, hướng tới Thiên Cung thành.

Chỉ tội hai chú Băng Phách Thiên Hùng nhỏ chạy ở phía sau thở hổn hển, bộ dạng ngây ngất ngốc ngốc, thật sự là làm cho người khác trù mến, mà ở trên đầu vai của Chu Duy Thanh, Phỉ Miêu Bạch Hổ vẫn phê phê...ngủ như chết.

Gần đến Tinh Thần sâm lâm, Chu Duy Thanh vầy vầy hai chú Băng Phách thiên hùng, nói: “Đại Hoàng, Nhị Hoàng, lại đây.”

Chúng liền chạy đến trước mặt Chu Duy Thanh, dùng hai cái đầu to cọ cọ vào người hắn chẳng có chút gì gọi là tôn nghiêm của một thiên thú Tông cấp trong tương lai, hai tiểu tử này là Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi nuôi lớn, nhưng chúng nó sợ nhất lại là Phỉ Miêu, thường thường phỉ miêu chỉ cần gầm nhẹ một tiếng, hai tên gia hỏa ủa ủa này liền ôm đầu nằm rạp trên mặt đất. Cực kỳ đáng thương.

Chu Duy Thanh nâng tay phải lên, trên ngón giữa, một chiếc nhẫn màu vàng lục lóe sáng, nhất thời hai luồng ánh sáng mờ chiếu xạ, dừng ở trên đầu của hai chú băng phách thiên hùng, trong khoảnh khắc, hai con vật to lớn đã vô ảnh vô tung.

Chiếc nhẫn không gian này là Hoa Phong cho hắn, tất cả doanh thu trong hai năm này của Chu Duy Thanh ở Thiên Cung doanh hắn đều thu vào bên trong. Vốn dĩ lúc mới bắt đầu quy định là hắn không có phần, nhưng dần dần khi thực lực Chu Duy Thanh tăng lên, những kỹ năng hạn chế kia của hắn thường tạo ra tác dụng mang tính quyết định, trải qua sự đồng ý mọi người trong Thiên Cung doanh, nên quyết định chia hoa hồng cho hắn. Chu Duy Thanh bản thân cũng không biết mấy năm qua hoa hồng có được bao nhiêu, để mang đi Đại Hoàng, Nhị Hoàng hai tên béo này, hắn không thể không buông tha cho phần hoa hồng để có được chiếc nhẫn không gian ước chừng 20 mét vuông này.

Kỳ thật Chu Duy Thanh cũng không biết là hắn lời lớn, chiếc giới chỉ không gian này, giá trị ít nhất cũng phải trên 20 vạn kim tệ, bởi vì nó không chỉ có thể trữ vật mà nó còn tương đương với một khoảng không gian mở, có thể cho sinh vật sinh tồn trong đó, đây mới là chỗ trân quý của nó, cũng coi là bảo vật cực kỳ hi hữu.

Thu hồi Đại Hoàng cùng Nhị Hoàng, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi lúc này mới đi ra Tinh Thần sâm lâm trở vào trong Thiên Cung thành, dựa theo lời Hoa Phong, trước tiên bọn họ phải đến đế quốc Phỉ Lệ để học tập nâng cao.

Không hề nghi ngờ, Phỉ Lệ đại quốc là đế quốc duy nhất thân thiện với Thiên Cung đế quốc, mà các phương diện của Phỉ Lệ đế quốc cũng đều phát đạt hơn nhiều so với Thiên Cung đế quốc, lần này Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đến học viện quân sự Phỉ Lệ hoàng gia của Phỉ đế quốc là để học tập chỉ huy quân sự. Để chuẩn bị cho tương lai của Thiên Cung đế quốc, đó cũng là ý tứ Chu đại Nguyên soái.

Cách thời điểm nhập học học kỳ mới của học viện quân sự hoàng gia Phỉ Lệ còn có hơn năm tháng, Hoa Phong để cho bọn họ về trước Thiên Cung thành, Chu Duy Thanh trước tiên cần đi một chuyến đến Phi Đà thành của Phỉ Lệ đế quốc, hắn đã gần mười sáu tuổi rồi, đến lúc phải gặp Ngưng Hình đại sư Hô Duyên Ngạo Bác. Huống chi viên Bản Mạng châu thứ hai của hắn đến bây giờ còn chưa có ngưng hình thác ấn. Có được sự chỉ điểm của Hô Duyên Ngạo Bác cũng là rất cần thiết.

“Băng nhi, chúng ta ở nhà ba ngày đi, ta nhất định phải đem vấn đề hôn ước giải quyết, ba ngày sau, chúng ta cùng đi Phi Đà thành, thế nào?” Chu Duy Thanh lưu luyến nắm tay của Thượng Quan Băng Nhi, nàng thật vất vả mới hoàn thành Thác Ấn quả Ý Châu thứ ba để trở lại bên cạnh mình, bây giờ lại phải tách ra vài ngày, thực là tại trong lòng hắn có chút luyến tiếc.

Thượng Quan Băng Nhi do dự một chút, nói: “Tiểu béo, chúng ta tại Thiên Cung doanh học tập hai năm, hai năm này ta cũng chưa từng ở chung với mục mục, ta muốn thừa dịp trong khoảng thời gian trước khi đi học viện quân sự hoàng gia Phỉ Lệ này để chăm sóc người, mục mục chỉ có một người thân là ta, lần này đi học viện quân sự ít nhất phải mấy năm, hơn nữa cũng không phải dễ dàng có thể trở về, người trực tiếp đi Phi Đà thành đi, sau đó chúng ta gặp nhau tại thủ đô Phỉ Lệ thành của Phỉ Lệ đế quốc.” “A?” Nghe nàng vừa nói như thế, sắc mặt Chu Duy Thanh nhất thời xụ xuống, đáng thương nói: “như vậy chẳng phải là chúng ta phải xa nhau năm tháng?

122. Chương 34: Ngự Trang Chỉ Hoàn (2)

Chu Duy Thanh nhẹ kéo nàng vào ngực mình, lần này Thượng Quan Băng Nhi cũng không có phản kháng, tựa vào vòng tay ấm áp, rộng lớn của hắn “Tiểu béo, Băng nhi cũng không muốn xa người. Từ lúc biết người cho đến nay, mặc dù người luôn chọc cho ta giận dữ, nhưng suốt hai năm nay, ta cũng đã quen có người ở bên cạnh. Mặc dù người có hơi sợ chết, hơi vô sỉ, lại còn xấu xa nữa, nhưng thật ra ta biết rằng người là một người rất thiện lương. Tình cảm của hai con người là lâu dài, nào phải trong sớm tối. Đợi đến học viện, chẳng phải là chúng ta có thể ở cùng một chỗ ư?”

Chu Duy Thanh xoa xoa khuôn mặt của nàng “Băng nhi, ta làm sao lại ngăn cản người làm tròn đạo hiếu được? Nếu không phải là đã có hẹn với Hồ Duyên lão sư, ta cũng muốn ở bên mẹ nhiều một chút. Ta đi rồi, người có thời gian rảnh cũng nên thăm mẹ ta...không, là mẹ của chúng ta. Hằng năm cha ở tiền tuyến, người cũng rất cô đơn.”

Thượng Quan Băng Nhi khẽ gật đầu “Ta nhất định sẽ đi. Người mau trở về đi, nếu không ta sợ sẽ không thể xa người.”

Chu Duy Thanh cúi đầu ôm lấy vai của nàng, nhìn vào đôi mắt đầy nhu tình của nàng, khẽ hôn lên đôi môi, thấp giọng nói: “Đợi đến Phủ Lệ hoàng gia học viện quân sự, trời cao đất rộng, sẽ không còn ai có thể quản lý chúng ta, chúng ta có thể ấy ấy...cái kia được chưa?”

” Trong đầu óc người lúc nào cũng đều chứa đầy những ý niệm xấu xa.” Thượng Quan Băng Nhi nín khóc mỉm cười, đánh nhẹ xuống trên đầu vai hắn.

Chu Duy Thanh cười ha ha nói: “Đây là hạnh phúc của ta, có lý do gì ta không đi giành lấy. Được rồi, ta phải đi.” Nói xong câu đó, hắn quay đầu bỏ chạy, qua một ngõ khuất đã không thấy bóng người.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Thượng Quan Băng Nhi đứng tại chỗ, lệ châu lặng lẽ rơi, thật lâu mới hồi phục lại tinh thần, hướng nhà mình mà đi.

Chu Duy Thanh chạy rất nhanh. Kỳ thật, tình cảm trong lòng hắn so với Thượng Quan Băng Nhi chỉ nhiều chứ không ít, nhưng hắn càng sợ nhìn đến tình cảnh Thượng Quan Băng Nhi khóc lóc, hắn sợ bản thân sẽ không nhận được mà thất hẹn với Hồ Duyên Ngạo Bắc để ở lại với nàng.

Về nhà ở hai ngày, bồi bồi mẫu thân. Ngày thứ ba, Chu Duy Thanh quyết định đi hoàng cung một chuyến, một mặt là để cáo từ Đế Phong Lăng, người đứng đầu đế quốc, cũng là cha nuôi của mình, mà mặt khác cũng là để giải quyết chuyện hôn ước giữa mình với Đế Phù Nhã.

“Cái gì? Người muốn giải trừ hôn ước? Không được.” bên trong thư phòng của hoàng cung Thiên Cung đế quốc. Đế Phong Lăng một thân hoa phục, ngồi ngay ngắn trước Long thư án, không chút ngần ngại cự tuyệt thỉnh cầu của Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh vẻ mặt đau khổ nói: “cha, người cũng biết căn bản là Đế Phù Nhã không thích ta, thậm chí là khinh thường ta. Người xem bộ dáng của ta đây cũng không xứng với nàng a!”

Đế Phong Lăng hừ một tiếng, hai mắt chăm chú nhìn Chu Duy Thanh, nói: ” bộ dáng này của người như thế nào? Cao lớn đẹp trai, phong lưu tiêu sái...có cái gì xấu? Nhìn được hay không được có đến phiên nàng nói sao? Huống chi hôm nay không giống ngày xưa, người hiện tại đã thức tỉnh trở thành Thiên Châu sư rồi, tại Thiên Cung đế quốc của chúng ta còn có thể tìm ra một thanh niên so với người ưu tú hơn à? Chuyện từ hôn này người cũng đừng đề cập nữa, người không biết cái gì gọi là miệng vàng lời ngọc sao? Lão Tử làm nhạc phụ người, chẳng lẽ làm người cảm thấy thiệt thòi?”

“Ta. . .” Chu Duy Thanh cứng họng nhìn Đế Phong Lăng. Mặc dù Đế Phong Lăng cũng không phải Ngự Châu Sư nhưng ở trước mặt hắn, Chu Duy Thanh cũng không dám có một chút phản kháng. Từ nhỏ đến lớn, Đế Phong Lăng có thể nói là nhìn hắn lớn lên. So với cha ruột, vị cha nuôi này của hắn thậm chí đều cũng có trách nhiệm hơn nhiều. Lúc ban đầu, dưới tình huống biết được kinh mạch của Chu Duy Thanh bế tắc không cách nào tu luyện, cách đối xử của hắn vẫn như trước không có chút nào thay đổi. Có thể nói,

trừ cha ruột của mình ra, Chu Duy Thanh sợ nhất đúng là vị cha nuôi này. “Cha nuôi, ta đã có người yêu.” Chu Duy Thanh thử thăm dò nói.

“A? Là ai? Chẳng lẽ so với Phù Nhã của ta xinh đẹp hơn sao? Tiểu Duy a, lúc trước Phù Nhã quả thật có đả thương người, nhưng mà hai năm nay nàng cũng đã thay đổi không ít. Người thân là nam tử hán đại trượng phu, chẳng lẽ còn có thể thù dai nàng sao?”

Chu Duy Thanh bắt đầu nói: “Cha nuôi, nói thật với người, ta đã cùng một nữ hài tử khác tự định chung thân. Hơn nữa cũng đã ấy ấy...cái kia. Chỉ còn thiếu mỗi việc sinh cháu nuôi cho ngài thôi, ta cuối cùng là phải có trách nhiệm với người ta!”

“Cái gì?” Đế Phong Lăng trừng mắt, mặc dù hắn biết chuyện Chu Duy Thanh thức tỉnh Thiên Châu, nhưng chuyện phát sinh giữa Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi đối với Chu đại nguyên soái mà nói quả thật là khó mở miệng, vậy nên tự nhiên hắn không thể nào biết được.

“Xú tiểu tử, người mới bao nhiêu tuổi? Cũng đã cùng người ta xxx cái kia. Người...người...” Đế Phong Lăng từ phía sau Long án đứng lên, ngay tại lúc Chu Duy Thanh cho rằng hắn sẽ chửi mình một bữa, lại nghe vị cha nuôi này của mình thở dài một tiếng, nói: “Điều này cũng không thể hoàn toàn trách người, con nít hiện tại phát dục quá sớm, biết trước như vậy, ta sẽ đem hôn sự của người cùng Đế Phù Nhã gao nấu thành cơm. Bớt cho tiểu tử nhà người đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.”

“A?” Như vậy cũng được? Đây...Chu Duy Thanh thậm chí có một chút hoài nghi, rốt cuộc Đế Phù Nhã là con của hắn, hay mình mới là con của hắn. Đế Phong Lăng đối với hắn hoàn toàn có thể nói rằng là cưng chiều đến cực điểm.

“Tiểu Duy, người nhớ kỹ, là một nam nhân, đầu tiên phải có thực lực, có thực lực mới có tự tin, nam nhân có tự tin mới có thể có được khí chất hấp dẫn nữ nhân. Cha nuôi không phản đối người ba mẹ vợ bốn nàng hầu, nhưng nhất định là phải có tiết chế, không thể quá độ. Hiểu không?”

Nhìn bộ dạng nghiêm trang của Đế Phong Lăng, đột nhiên Chu Duy Thanh cảm thấy vị cha nuôi này của mình tựa hồ cùng Lão sư cũng không khác là mấy, đều là vô cùng ủng hộ mình tán gái, chẳng qua một người khi dạy về mặt đáng kình, còn một người khác khi dạy lại là nghiêm trang đường hoàng, kỳ thật, ý tứ biểu đạt đều cũng giống nhau. “Cha nuôi, hôn ước này người xem. . .” Chu Duy Thanh chưa từ bỏ ý định hỏi.

Đế Phong Lăng trừng mắt “Lão Tử cũng không quản người cưới vợ bé rồi, còn theo ta đánh rắm gì nữa, cút nhanh đi. Ta đã nói với người, Phù Nhã đã ở Phỉ Lệ hoàng gia học viện quân sự rồi, các người ở chung hòa thuận cho ta. Sau khi tốt nghiệp, ta đích thân chủ trì hôn lễ cho các người.” Chu Duy Thanh còn muốn nói nữa, Đế Phong Lăng cũng đã phẩy tay áo bỏ đi, căn bản không cho hắn có cơ hội tiếp tục mở miệng.

Buồn bực, Chu Duy Thanh hiện tại rất chi là buồn bực, bây giờ làm sao nói với Băng nhi a! Bất quá, hắn rất nhanh nghĩ được biện pháp, Đế Phù Nhã không phải tại Phỉ Lệ hoàng gia học viện quân sự sao? Nàng không phải nói, cưới chó cưới mèo cũng không cưới ta sao? Lão Tử sẽ khiến cho người biết biết lưu manh là cái gì, làm cho nàng thống khổ. Đến lúc đó, lại cùng nàng hưởng cha nuôi từ hôn. Nếu vậy còn không được, ta sẽ mang theo Băng nhi đi bụi. Hắc hắc!!

Đế Phong Lăng đi ra thư phòng, lúc này vẻ mặt mỉm cười, thầm nghĩ trong lòng: “Xú tiểu tử, muốn cùng Lão Tử đấu, người còn non lắm. Phù Nhã a, người cũng đừng làm mất mặt ta, phụ hoàng cố ý đem người đưa đi Phỉ Lệ hoàng gia học viện quân sự, chính là để cho người có thể mau chóng trói chặt tiểu tử thú này. Hoa Phong đã nói với ta, thành tựu tương lai của Tiểu Duy tuyệt đối không thấp hơn Chu đại ca hiện tại. Nữ nhi của ta xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ còn không trói được tiểu tử này sao?”

Nếu như Đế Phong Lăng biết bạn gái tự định chung thân trong miệng Chu Duy Thanh chính là mỹ nữ đệ nhất đế quốc Thượng Quan Băng Nhi mà nói...chỉ sợ hắn sẽ không lạc quan như vậy.

Ra khỏi hoàng cung, Chu Duy Thanh chạy thẳng đến nhà của Thượng Quan Băng Nhi, hai năm nay tu luyện tại Thiên Cung doanh, mỗi tháng bọn họ đều đã trở về một chuyến, mà hắn đều cùng cùng Thượng Quan Băng Nhi trở về, tự nhiên là thông đường thuộc lối.

Nhà của Thượng Quan Băng Nhi ở trong một cái tiểu viện bình thường, cho dù là sau khi được trao tặng tước vị Tử tước, hai mẹ con nàng cũng không đi, đây đương nhiên không phải bởi vì Thượng Quan Băng

Nhi không muốn dọn, nàng rất muốn mẫu thân sống tốt hơn, nhưng Đường Tiên lại nói ở trong này đã quen, nói sao cũng không chịu rời đi.

Lúc Chu Duy Thanh đến nơi, Thượng Quan Băng Nhi đang cùng mẫu thân trồng rau ở trong sân, tiểu viện không lớn, có một nửa được cải tạo thành đất trồng rau, Chu Duy Thanh đứng ở cửa, nhìn hai mẹ con tuyệt sắc trước mắt đang gieo trồng, trong lúc nhất thời không khỏi có chút ngây dại. “Đến đây sao không vào?” Đường Tiên căn bản là không nhìn Châu Duy Thanh, âm thanh cũng đã truyền tới tai.

“Bá mẫu.” Chu Duy Thanh cười hắc hắc, lúc này mới đi vào cửa, Thượng Quan Băng Nhi thấy hắn đến nhất thời sắc mặt vui mừng, nhưng ngay lập tức khuôn mặt lại biểu lộ vẻ u sầu, chẳng mấy chốc lại phải xa nhau trong mấy tháng tới, trong nội tâm nàng tràn ngập khó chịu.

Đường Tiên nâng người lên. Mặc dù một thân bố y nhưng cũng không giấu được vẻ đẹp tao nhã tuyệt thế hướng Chu Duy Thanh mỉm cười, nói: “Tiểu béo, nghe Băng Nhi nói ngươi phải đi trước Phi Đà thành?”

Trước mặt Đường Tiên, Chu Duy Thanh có bao nhiêu thành thật thì sẽ có bấy nhiêu thành thật, vội vàng gật đầu “Đúng ạ! Con cũng đã mười sáu tuổi rồi, nên đi tìm Hồ Duyên Lão sư một chuyến, nghe hắn dạy bảo”

Đường Tiên gật gù đầu, nói: “Tiểu béo, có hai chuyện ngươi phải nhớ cho kỹ. Thứ nhất, không cần tại trên ngưng hình quyền trực lãng phí quá nhiều tâm lực. Chế tác ngưng hình Quyền Trực đối tâm lực tiêu hao quá lớn sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của ngươi, thuộc tính Ý châu của ngươi là được trời cao ưu ái, tuyệt đối không được lãng phí.”

“Dạ.” Chu Duy Thanh vội vàng đáp ứng một tiếng. Đối với vị mẫu thân thần bí này của Thượng Quan Băng Nhi hắn thật phần kính sợ.

Đường Tiên mỉm cười: “Còn có một điều nữa là lúc ngươi tiến hành thác ấn Ý Châu, chỉ có thể là Thác Ấn loại kỹ năng khống chế. Ngươi nhớ kỹ, loại kỹ năng khống chế có nhiều bao nhiêu cũng là ít. Hiểu ý của ta không?” Chu Duy Thanh thành thật nói: “Không hiểu lắm.”

Đường Tiên bật cười nói: “Ngươi cuối cùng là thành thực. Đơn giản mà nói, bất kỳ một cái kỹ năng nào của Thiên Châu sư sau khi sử dụng xong đều cũng phải có một khoảng thời gian quá độ ngắn ngủi, thí dụ như bất kỳ một cái kỹ năng nào lấy tu vi hiện tại của ngươi, sau khi dùng xong, trong vòng ít nhất là mười giây sẽ không cách nào tiếp tục sử dụng.”

123. Chương 34: Ngụy Trang Chỉ Hoàn (3)

Đường Tiên tiếp tục nói: “Mười giây, đối với các ngươi hiện tại mà nói tuy là rất ngắn ngủi, nhưng trong tương lai, khi mà thực lực của các ngươi đã cường đại, 10 giây ngắn ngủn lại có thể quyết định sinh tử mấy mươi lần, mà loại kỹ năng khống chế càng nhiều là càng có tác dụng phụ trợ lẫn nhau, lúc ngươi đánh với địch nhân quyền chủ động lại càng lớn. Chỉ có khống chế địch nhân, mới có thể dễ dàng giết chết đối thủ. Dù là đối thủ có mạnh hơn đi nữa, nhưng tại trước mặt ngươi hẳn thủy chung bị ngươi khống chế. Như vậy, hẳn căn bản không có cơ hội hoàn thủ. Hơn nữa, Thiên Châu sư càng cường đại, lực phòng ngự của bản thân càng mạnh, dưới sự khống chế của ngươi, công kích một lần rất khó miểu sát địch nhân. Dưới tình huống như vậy cần phải tiến hành khống chế liên tục. Ngươi nhớ kỹ, trông cậy vào bất kỳ đồng bọn nào cũng không bằng tin cậy chính bản thân mình, vĩnh viễn đừng đem sinh mạng của mình giao trên tay người khác, muốn trở thành một gã cường giả, vậy đầu tiên ngươi nhất định phải học được cách điều khiển bản thân mình.”

“Điều khiển bản thân.” Châu Suy Thanh nhắm lại bốn chữ. Lúc này, hắn cảm giác được trong đầu mình một cánh cửa sổ đang được mở ra, “Điều khiển bản thân” bốn chữ này nghe đơn giản, nhưng tựa hồ ẩn chứa vô số ảo diệu.

Đường Tiên đột nhiên khoát tay, một luồng ánh sáng hướng Chu Duy Thanh bay tới, Chu Duy Thanh đưa tay bắt lấy theo phản xạ, chỉ thấy một chiếc nhẫn đen nhánh rơi vào trong tay mình. Nhìn kỹ lại thấy chiếc nhẫn đen nhánh kia không chút sáng bóng, nhìn từ mặt ngoài lại là không chút dị thường.

Trong mắt Đường Tiên tràn ngập triu mến, vuốt ve mái tóc dài của Thượng Quan Băng Nhi "Tiểu Béo, chiếc nhẫn này xem như là sính lễ hỏi cưới của Băng nhi, người đeo nó trên ngón vô danh của tay trái. Đem Thiên lực quán chú vào trong đó là người có thể đem Biển Thạch Miêu Nhân này thành bất kỳ thuộc tính nào mà người có.

Chu Duy Thanh vui mừng quá đỗi, thứ này đối với người khác mà nói có thể tác dụng không lớn, nhưng đối với hắn mà nói tuyệt đối là cực phẩm, chẳng những có thể tránh được phiền phức khi bị phát hiện biển Thạch Miêu Nhân, lại càng có thể đánh lừa và dùng thuộc tính khác đến công kích địch nhân để đạt được hiệu quả bất ngờ. Quả thực giống như được đặt làm theo yêu cầu của hắn vậy.

"Bá mẫu, ý nhằm...Mụ mụ, đây là đồ cưới người cho Băng nhi, con đây cũng sẽ không khách khí." Chu Duy Thanh mừng rỡ trực tiếp đeo tại ngón áp út tay trái của mình, trong khi đó Thượng Quan Băng Nhi mặt cười đỏ bừng, ôm lấy cánh tay của mẫu thân thẹn thùng giãy dụa.

Đường Tiên mỉm cười, nói: "Tiểu Béo, người nhớ kỹ rằng nếu có một ngày ta phát hiện người không chung thủy với Băng Nhi thì ta sẽ thu hồi chiếc nhẫn này cùng cái mạng nhỏ của người."

Mặc dù nàng cười cười nói nói, nhưng Chu Duy Thanh trong nháy mắt cũng cảm giác được một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, ngưng ngừng nói không nên lời.

Đường Tiên nói: "Các người ôn chuyện đi, ta về phòng trước." Nói xong, nàng thâm ý liếc mắt nhìn Chu Duy Thanh một cái mới xoay người vào nhà.

Đường Tiên rời đi, Chu Duy Thanh cảm giác rõ ràng dễ chịu hơn rất nhiều, ba lảng xảng chạy đến bên người Thượng Quan Băng Nhi, một tay bế nàng lên. Thượng Quan Băng Nhi kinh hô một tiếng "Mau buông ta xuống, mụ mụ sẽ thấy."

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: "Mụ mụ cũng đã xác nhận quan hệ của chúng ta, thấy thì thấy có sao đâu^^ Nào, cho lão công hôn một cái."

Thượng Quan Băng Nhi đưa tay chặn môi hắn lại "Đừng! Tiểu Béo, để cho ta dựa vào người một lát được không?"

Chu Duy Thanh lặng đi một chút, ánh mắt cũng dần nhu hòa, để nàng xuống, nhẹ nhàng ôm nàng, đem ý nghĩ cùng những việc phát sinh ở trong hoàng cung nói cho nàng. "Người không cưới công chúa điện hạ liệu có thể qua được cửa hạ cùng Chu Nguyên soái kia sao?" trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần Thượng Quan Băng Nhi rõ ràng lộ ra vài phần lo lắng.

Chu Duy Thanh trầm giọng nói: "Băng nhi, người cứ yên tâm đi. Ta sẽ đem hết khả năng vì đế quốc lập công, bất luận như thế nào ta cũng sẽ không cưới Đế Phù Nhã. Ta thích Băng Nhi, không chỉ là bởi vì Băng Nhi xinh đẹp hơn nàng mà là bởi vì tính lương thiện của người. Trong lòng ta, người luôn là tác phẩm hoàn hảo nhất của tạo hóa. Băng nhi, TA YÊU NGƯỜI". Đôi lông mi suôn dài cong vuốt của Thượng Quan Băng Nhi khẽ run lên, hai tay nắm thật chặt.

Chu Duy Thanh lưu lại ở trong này ước chừng hai canh giờ, mới lưu luyến rời đi. Trước khi đi, hắn đem mai không gian giới chỉ kia để lại cho Thượng Quan Băng Nhi, lý do rất đơn giản, mấy tháng sau Thượng Quan Băng Nhi phải tự mình đi Phỉ Lệ đế quốc, có Đại Hoàng, Nhị Hoàng bảo hộ, hắn có thể yên tâm.

Rời khỏi nhà của Thượng Quan Băng Nhi, Chu Duy Thanh về nhà cáo biệt mẫu thân, chuẩn bị ít hành trang, Hắc Thần cung sau lưng của mình, rời đi Thiên Cung thành, thẳng hướng Phỉ Lệ đế quốc mà đi.

Tu vi hiện tại của Chu Duy Thanh xưa đâu bằng nay, ngoại trừ Thiên Cung thành, đã đả thông mười một cái tử huyệt, toàn thân vận chuyển, mười một luồng lốc xoáy tham lam hấp thu thiên địa linh khí trong không khí bổ sung cho bản thân, chui vào Tinh Thần sâu lắm, chọn con đường gần nhất mà đi. Hiện tại, Bát Tử Thần Công tầng thứ hai của hắn hiện tại sắp đột phá sáu tử huyệt.

Bất Tử Thần Công tăng thứ hai tổng cộng có tám cái tử huyết, trước mắt Chu Duy Thanh đã đột phá theo thứ tự là: huyết Phế Du cách vị trí đốt sống thứ ba một tắc rưỡi, huyết Quyết Âm cách vị trí đốt sống thứ tư một tắc rưỡi, huyết Tâm Du cách vị trí đốt sống thứ năm một tắc rưỡi, huyết Thận Du cách vị trí đốt sống thứ hai một tắc rưỡi.

Huyết Mệnh Môn, ở tại vị trí cách đốt sống thứ hai ba tắc. So sánh với việc đột phá năm tử huyết của phần đầu tiên, việc đột phá tử huyết của phần thứ hai này càng thêm khó khăn, mỗi một huyết đều có thể đưa người vào chỗ chết trong nháy mắt, thời gian hai năm qua mau, nhìn Chu Duy Thanh có vẻ như đột phá vô cùng mau, tu vi Thiên lực cũng gần bằng Thượng Quan Bằng Nhi rồi nhưng mỗi một lần đột phá tử huyết đều là thoát chết trong gang tấc. Có những lúc cảm giác đau đến chết đi sống lại, thậm chí làm hấn nhiều lúc nghĩ rằng chết đi cho xong nợ. May mắn, mỗi lần hấn phá huyết như vậy, bên cạnh hấn đều có Thượng Quan Bằng Nhi làm bạn. Có lúc Thượng Quan Bằng Nhi đem cánh tay của mình nhét vào trong miệng hấn để tránh việc hấn có thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, đến nay dấu răng vẫn còn in trên cánh tay nàng.

Sự đơn giản nhưng hiệu quả của Bất Tử Thần Công cùng với thống khổ mà nó mang lại là tỉ lệ thuận với nhau, mười một tử huyết đồng thời vận chuyển, tốc độ tu luyện hiện tại của Chu Duy Thanh so với trước kia nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, theo Thiên lực trong cơ thể càng ngày càng khổng lồ, tốc độ tu luyện của hấn lại tuyệt không chậm hơn so với trước kia. Chỗ tốt lớn nhất chính là tốc độ khôi phục Thiên lực. Dựa theo khả năng dẻo dai trong chiến đấu mà nói, hiện tại hấn tuyệt không kém hơn Lão sư Mộc Ân có tu vi Thiên lực đã đạt tới đệ ngũ trọng Thiên Thần lực, như vậy đủ biết được Bất Tử Thần Công lợi hại đến mức nào.

Hơn nữa, theo số lượng tử huyết đã thông gia tăng, hiệu quả phòng ngự của bất tử Thần Cương cũng tăng theo, chỉ cần có công kích đánh lên người hấn, lập tức sẽ tự hành phát động phòng hộ, tên bản bình thường cần bản dừng nghĩ bản lung tăng da dày này của hấn.”

“Phi Miêu, ta hỏi ngươi cuối cùng là có lớn lên hay không để còn chờ chủ nhân của ngươi a?” Chu Duy Thanh một mặt chạy nhanh trong rừng rậm, một mặt nhéo cái lỗ tai của Tiểu Bạch Hổ đang thư thả nằm trong lòng ngực của mình. “Ồ ồ.” Phi Miêu hừ hừ hai tiếng, không thèm để ý đến hấn, hai mắt vẫn nhắm lại như trước. Bộ dạng rất là hưởng thụ.

Chu Duy Thanh không khỏi chán nản “tiểu tử này, rõ ràng là có thể biến to hóa nhỏ, hiện tại lại không có người ngoài, ngươi còn không mau hầu hạ chủ nhân của ngươi? Hơn hai năm rồi, ngươi ăn của ta uống của ta, còn bắt bản đại gia mỗi ngày ngủ cùng ngươi, ngươi còn đối xử lạnh nhạt với ta, có tin Lão Tử đánh ngươi hay không? Ngươi nhìn Đại Hoàng, Nhị Hoàng đều có thể làm tọa kỵ để cưỡi, ngươi thậm chí còn không bằng chúng nó.”

Vừa nghe lời này, phi miêu nhất thời mở mắt, phần nộ gầm nhẹ hai tiếng, tựa hồ muốn nói, ngươi dám so sánh ta cùng hai con Bồn Hùng kia?

Chu Duy Thanh là không có cách nào, từ sau lần nó cứu mạng đám người mình thì chưa từng thấy nó biến to qua, mà nói nó ăn của mình, uống của mình quả thật có chút đuối lý. Hai năm này, nó chưa từng ăn uống, ngược lại lông mao càng ngày càng sáng mượt, hơn nữa Chu Duy Thanh hiện tại cũng đã hoàn toàn quên việc có nó bên cạnh, thỉnh thoảng đùa đùa với nó, đó âu cũng là một niềm vui.

Dưới tốc độ nhanh nhất, Chu Duy Thanh đã theo lối cũ tới được Phi Đà thành, lúc trước sau khi hấn đi vào Thiên Cung doanh, cùng Hồ Duyên Ngạo Bác thư từ tới lui, đem tình huống của mình nói cho vị lão sư này, bớt đi Hồ Duyên Ngạo Bác còn tưởng rằng hấn đang trong quân doanh. Vào Phi Đà thành, Chu Duy Thanh trực tiếp tìm Hồ Duyên Ngạo Bác, không đợi hấn gõ cửa, chọt nghe bên trong đột nhiên truyền đến một trận cười to kiêu ngạo.

“Ha ha, ha ha ha ha, Lão Tử khổ cực hai năm, rốt cục cũng hoàn thành rồi, ai nói chỉ có Ngưng Hình sư cấp Tông Sư mới có thể chế tác lỗ tương khảm, Lão Tử đây chẳng phải cũng đã làm được rồi sao? Oa ha ha, nếu Lão Tử là Thiên Châu sư, đã sớm trở thành Ngưng Hình sư cấp Tông sư.” “Lão già Hồ Duyên, ngươi thật sự thành công à?” Một thanh âm khác cũng kích động vang lên.

“Đúng vậy! Hai năm qua, lão phu cuối cùng cũng thành công. Chế tác loại đồ chơi này so với Ngưng Hình quyền trực quả là tốn sức hơn nhiều.”

Chu Duy Thanh đưa tay lên cửa gỗ vài cái, trong lòng thầm nghĩ, vị Lão sư Hô Duyên này đến tột cùng là đang âm cái gì, cư nhiên lại hưng phấn như vậy. Thời gian hai năm làm ngưng hình Quyển Trục? Vậy cũng là đồ tốt a! Chẳng lẽ là chuẩn bị cho ta? Hắc hắc. “Không thấy được tấm biển trước cửa sao?” âm thanh của Hô Duyên Ngạo Bác từ bên trong truyền đến có chút không kiên nhẫn.

Chu Duy Thanh lúc này mới nhìn đến, tại bên cạnh viện môn lộ ra một tấm bảng nhỏ, trên đó viết: “xin miễn mua ngưng hình Quyển Trục”. “Hô Duyên Lão sư, là ta, Chu Duy Thanh.” Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể quát to một tiếng.

Nói cũng kỳ quái, hắn vừa gọi như vậy, bên trong nháy mắt trở nên an tĩnh lại, khoảng vài giây sau, viện môn mở ra Hô Duyên Ngạo Bác cùng Phong Vũ hai người khuôn mặt giật mình. Hô Duyên Ngạo Bác nhìn hắn trợn mắt “Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi biết xem trước tương lai?”

124. Chương 35: truy Gia Tương Khảm Quyển Trục* (1)

Hai năm không gặp, Phong Vũ biến hóa không lớn, nhưng bộ dạng của Hô Duyên Ngạo Bác rõ ràng già nua thêm vài phần, đầu tóc bạc trắng càng nhiều hơn,

Phong Vũ ở bên cạnh liền tiếp lời: “ Ý tứ của hắn là, ngươi đến thật quá xảo hợp, hắn lúc này mới luyện chế thành Truy gia tương khảm quyển trục*, tiểu tử thói ngươi lại chạy tới. Không phải có thể xem trước tương lai thì là gì?”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc: “ Chẳng lẽ là chuẩn bị cho ta ngưng hình quyển trục? Hô Duyên lão sư, viên Thể Châu thứ hai của ta sớm đã có, nhưng nghe ngài vẫn chưa ngưng hình đâu.”

Hô Duyên Ngạo Bác khoát tay, đem Chu Duy Thanh kéo vào tiểu viện, Phong Vũ tiện tay đóng cửa lại: “ Vào đây trước rồi nói.”

Chu Duy Thanh đi theo hai người Hô Duyên Ngạo Bác vào phòng làm việc, chỉ thấy bên trong lộn xộn, khắp nơi đều là giấy trắng. Còn có một chút vật phẩm hắn không nhận ra, hắn là cũng để dùng chế luyện Ngưng hình quyển trục.

Chu Duy Thanh nhìn Hô Duyên Ngạo Bác, trên khuôn mặt mập mạp của lão vẫn đang treo vẻ thần thần bí bí cùng vài phần đắc ý, hắn nghi ngờ hỏi: “ Lão sư, ngài vốn là một Ngưng hình Đại sư, luyện chế một Ngưng hình quyển trục không cần phải khẩn trương vậy chứ?”

Hô Duyên Ngạo Bác hừ một tiếng: “ Ngươi biết cái gì. Lão tử luyện chế cũng không phải là ngưng hình quyển trục bình thường. Ngươi xem.” Vừa nói, hắn giơ tay lên, một tấm kim chúc nhỏ ước chừng khoảng bằng cái móng tay hết sức khéo léo xuất hiện trong lòng bàn tay.

Nhìn một lúc, tấm kim chúc hình tròn này tựa hồ như không có gì, nhưng Chu Duy Thanh vừa nhìn kỹ lại, liền không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Trên tấm kim chúc này, có vô số đường vân nhỏ bé như sợi tơ, mà những đường vân này tựa hồ như có quy luật gì đó. Hơn nữa, đường vân này còn bao quanh vô số viên bảo thạch thật nhỏ, trong đó có Tinh quang Hồng Bảo Thạch, có Kim Lục Miêu Nhân. Trong đó thậm chí còn có Ý châu Hắc Ám thuộc tính giành riêng cho Thiên Châu sư, Hắc Âu Bạc Bảo Thạch, cùng với một số vật khác mà Chu Duy Thanh cũng không biết.

Cứ như vậy, trên một mai kim chúc nho nhỏ có chứa hơn trăm viên bảo thạch, hơn nữa còn dựa trên phương thức sắp xếp chữ đặc thù mà thành. Chu Duy Thanh có thể mơ hồ cảm giác được, trên tấm kim chúc nho nhỏ này, tựa hồ như có một loại năng lượng đặc thù ba động tạo thành một loại tuần hoàn đặc thù. Chưa cần nói đến vật này có bao nhiêu giá trị, chỉ riêng phần tinh xảo này, đã đủ khiến cho người khác phải rung động.

“ Lão sư, vật nào xảo trí như vậy, dùng để làm gì a?” Chu Duy Thanh ngẩng đầu lên nhìn Hô Duyên Ngạo Bác hỏi.

Hô Duyên Ngạo Bác ưỡn ngực, cực kỳ đặc ý nói: “ Vật này tên là Truy gia tương khảm quyền trục. Người đừng xem nó nhỏ như vậy, nhưng giá trị của nó là liên thành, hơn nữa còn là có tiền cũng sợ không mua được. Một mai Truy gia tương khảm quyền trục này tại phòng đấu giá lúc bắt đầu giá trị cũng không thể thấp hơn trăm vạn kim tệ. Các người lần trước nhìn thấy ba bộ Ngưng hình quyền trục kia cộng lại cũng không bằng một cái đồ chơi nho nhỏ này. Phí tổn chế tạo riêng vật này đã hơn hai mươi vạn kim tệ, Lão tử dùng hai năm thời gian nữa rốt cục mới có thể luyện chế thành công. Trong đó lãng phí tài liệu cũng giá trị mười mấy vạn kim tệ.”

Chu Duy Thanh tò mò hỏi: “Nó cùng với cái Ngưng hình quyền trục lần trước ngài đưa cho ta tựa hồ không quá giống nhau a!”

Hô Duyên Ngạo Bác hừ một tiếng: “ Tiểu tử không có kiến thức, dĩ nhiên là không giống nhau, bởi vì nó cũng không phải là Ngưng hình quyền trục. Truy gia tương khảm? Có hiểu hay không? Nói đúng là, trên vũ khí người đã ngưng hình, Truy gia tương khảm có thể thêm vào một lỗ khảm trên đó.”

(*:quyền trục Bổ sung lỗ tương khảm. Có nghĩa là dùng cái này thì trên mỗi thứ vũ khí đã ngưng hình, người ta có thể đục thêm một lỗ trên đó để dùng thêm tăng phúc của khóa Ý châu khác. VD: Thằng Bé nó có Phách Vương Cung, mỗi lần bắn thì nó chỉ phối hợp được với một khóa Ý châu, có thể là Không Gian, Hắc Ám... Nhưng sau khi dùng cái Truy Gia Tương Khảm Quyền Trục, có thể lại phối hợp với cả hai. VD: Phách Vương Không Gian Tiễn, nó lại cho thêm Hắc Ám vào hoặc gì đó tương tự Phách Vương Không Gian Hắc Ám Tiễn)

“Lấy Phách Vương Cung của người làm ví dụ, vốn chỉ có một lỗ tương khảm, cũng chỉ có thể khảm vào một khóa Ý châu, có nó, người có thể thêm vào hình thành lỗ tương khảm thứ hai, do đó, trực tiếp khảm vào hai khóa Ý Châu. Đến lúc đó, Người đang phát động công kích, là có thể đem hai kỹ năng của hai khóa Ý châu thác ẩn đồng thời phóng thích ra, hiệu quả kia cũng không cần lão phu phải nhiều lời. Đối với tiểu tử người có nhiều Ý châu thuộc tính vậy càng trọng yếu, giá trị hai lỗ tương khảm so với một lỗ cao hơn phải gấp mười lần.”

Chu Duy Thanh khó hiểu: “ Vậy tại sao lúc ngài luyện chế quyền trục không trực tiếp chế tạo hai lỗ tương khảm luôn?”

Hô Duyên Ngạo Bác ánh mắt phức tạp nhìn hấn một cái: “ Người cho rằng ta không muốn sao? Chính xác là ta không có cái tài nghệ kia. Chế luyện Ngưng hình quyền trục hai lỗ tương khảm, ít nhất phải ở Tông cấp Ngưng hình sư mới có thể làm được. Nói cách khác, Ngưng hình sư bản thân phải là Thiên Châu sư, ta thì không được rồi. Hy vọng sau lần này người có thể đạt đến một bước kia. Mỗi vật phẩm Tông cấp Ngưng hình sư làm ra có thể so với bán thần khí, người cho rằng có thể dễ dàng như vậy lấy được sao? Cái này cho người, thêm ở trên Phách Vương cung của người đi.” Vừa nói, Hô Duyên Ngạo Bác đã cầm Truy gia tương khảm quyền trục trên tay đưa tới trước mặt Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh thất kinh: “ Lão sư, cái này quá quý giá, ta không thể nhận.” Mặc dù hấn luôn luôn cho là, đồ đệ chiếm một chút tiện nghi của lão sư là điều bình thường. Nhưng Truy gia tương khảm quyền trục trước mặt quá mức trân quý. Không nói đến nó giá trị trên trăm vạn kim tệ, riêng là Hô Duyên Ngạo Bác cần đến hai năm tinh lực mới có thể luyện chế, cũng đủ để hiện lộ rõ ràng giá trị của nó.

“ Ngu ngốc, người còn chưa hiểu sao? Đồ chơi này lão tử là đặc biệt vì người luyện chế. Nếu không người cho rằng ta hao tâm tổn trí chuẩn bị vật này làm gì? Dù sao ta cũng vô pháp bước vào cảnh giới Tông sư, luyện chế một chút Ngưng hình quyền trục bình thường không phải là dễ dàng hơn sao?” Hô Duyên Ngạo Bác tức giận nói.

Chu Duy Thanh trừng lớn hai mắt: “ Lão sư, Ngài nói, vật này đặc biệt luyện chế cho ta...”

Hô Duyên Ngạo Bác gật đầu nói: “ Ta vừa để cho người tạm thời chưa ngưng hình Thể châu, tổng yếu là muốn để cho người có chút năng lực bảo vệ tính mạng. Cái Phách Vương cung kia người chỉ cần thêm vào cái tương khảm khổng lồ tương khảm này, không nói là có thể so với vật phẩm Tông cấp Ngưng hình sư luyện chế, nhưng cũng không có thua kém bao nhiêu. Đáng tiếc, ta thật sự là không có tinh lực để luyện chế thêm một cái quyền trục như vậy, nếu không, Nếu như có thể có ba lỗ tương khảm thì..., hừ hừ.”

Dùng sức hít sâu một cái, Chu Duy Thanh ánh mắt đột nhiên trở nên chấp nhất, phù phù một tiếng, hấn

quỳ rạp xuống trước mặt Hồ Duyên Ngạo Bác , hai tay giơ lên, trân trọng nhận lấy Truy gia tương khảm quyền trục trong tay Hồ Duyên Ngạo Bác, trầm giọng nói: “Ta, Chu Duy Thanh, lấy bản mạng châu thể, đời này kiếp này, bất luận phải trả giá thật nhiều như thế nào, nhất định phải trở thành Tông cấp Ngưng hình sư trở lên, hoàn thành tâm nguyện Hồ Duyên Lão sư, nếu trái lời thề này, trời tru đất diệt.”

125. Chương 35:truy Gia Tương Khảm Quyền Trục (2)

Hồ Duyên Ngạo Bác sững sốt một chút, trong mắt hiện lên một đạo quang mang sáng ngời dị thường nhưng than nhẹ một tiếng, tiến lên đem Chu Duy Thanh kéo dậy: “ Tiểu Duy, thật ra thì trong lòng ta rất đau tranh, ta quả thật hi vọng người có thể kế thừa y bát của ta. Nhưng như vậy thì rất có thể trì hoãn tiền đồ của người. Lấy thiên phú của người, hoàn toàn có thể trở thành một gã Thiên Châu sư vô cùng cường đại. Nhưng nếu là ở trong Ngưng hình sư nghề nghiệp này hao phí quá nhiều tinh lực mà nói...., chỉ sợ rằng...”

Chu Duy Thanh cũng không hề nghĩ đến Hồ Duyên Ngạo Bác sẽ thản nhiên nói như thế. Lời của hắn cùng nhạc mẫu tương lai Đường Tiên cơ hồ giống nhau.

Chu Duy Thanh liền cười một tiếng: “ Lão sư, lời ngài đã chậm a! Ta lấy bản mạng châu ra thề thì không thể đổi ý. Hơn nữa, nói không chừng đồ đệ ngài trong khi học tập chế tạo Ngưng hình quyền trục lại là một thiên tài? Cả hai đều sẽ không chậm trễ.”

Hồ Duyên Ngạo Bác có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói: “ Tiểu tử ngươi thật lạc quan. Hi vọng trong quá trình học tập ngươi còn giữ được tâm tình như vậy. Nếu dễ dàng như vậy có thể trở thành một gã Ngưng hình sư, thì Ngưng hình quyền trục cũng đã không đáng giá như vậy. Người trước hết hãy sử dụng Truy gia tương khảm quyền trục, ngày mai bắt đầu ta dạy cho ngươi chế tạo Ngưng hình quyền trục.”

“ Tốt.” Chu Duy Thanh giơ tay phải lên, ý niệm vừa động, Ý Thể song châu đã đồng phóng xuất ra. Nhưng lần này, không chỉ là một khóa, mà cả hai tay đều là hai khóa. Nơi cổ tay phải, hai khóa Bằng Chứng Phí Thủy thể châu xoay tròn linh hoạt. Quang mang cơ hồ chột lóe, Phách Vương Cung mang theo băng sương nồng đậm đã xuất hiện trong tay hắn.

Hiện tại Phách Vương cung sơ với trước kia rõ ràng có chút biến hóa, cả thân cung nhìn càng thêm dày cộm nặng nề, đường vân kim sắc trên dọc thân cung đã lan tràn sang cả dây cung. Dây cung ánh vàng rực rỡ nhìn qua đặc biệt chói mắt, dưới vầng sáng lưu chuyển còn tăng thêm vài phần khí khách.

Không sai, Chu Duy Thanh Ý Thể song châu mỗi thứ đã có hai khóa bản mạng châu, Phách Vương cung cùng với đệ nhất mai Biến Thạch Miêu Nhân Ý châu toàn bộ kỹ năng thác ẩn đã tiến hóa xong. Hiện tại hắn đã tương đương với Hai châu trạng thái, hắn thác ẩn kỹ năng rất nhiều, cho nên Hoa Phong mới không vội để cho hắn tiếp tục thác ẩn kỹ năng mới.

“ Nhanh như vậy? Tiểu Duy, bây giờ Thiên lực của ngươi ở cấp bao nhiêu?” Bên cạnh Phong Vũ mắt thấy Chu Duy Thanh nhanh như vậy đã phóng xuất ra Phách Vương cung không nhịn được liền mở miệng hỏi.

Chu Duy Thanh nhếch mép cười một tiếng: “ Đệ thập nhất trọng, qua một ải nữa là có thể hoàn thành tu luyện Thiên tinh lực, đột phá đến Thiên thần lực.”

Lời vừa phóng ra, hắn liền nghe được hai tiếng hấp khí mãnh liệt. Hồ Duyên Ngạo Bác cùng Phong Vũ đều là vẻ mặt khiếp sợ. Mới chỉ hai năm thời gian qua đi, bọn hắn chỉ nghĩ, Chu Duy Thanh gần mười sáu tuổi có thể tu luyện đến Thiên châu đệ nhị khóa đã là tương đối khá rồi, tu vi Thiên lực gần ngủi trong vòng hai năm có thể tăng lên tứ trọng tuyệt đối là thiên tài. Nhưng chính là, bọn họ trăm triệu không thể nghĩ đến, chỉ gần ngủi hai năm, tu vi Thiên lực của Chu Duy Thanh dĩ nhiên đã tăng lên thất trọng, đạt đến cảnh giới Đệ thập nhất trọng. Hắn mới mười sáu tuổi a! Nhưng thiếu chút nữa đã có thể gần đi vào cảnh giới Thiên thần lực. Một khi tiến vào Thiên thần lực, như vậy hắn từ một gã Thiên sư tiến đến cảnh giới Thiên tôn. Trong Thiên Châu sư, cũng đã không thể xem là tay mơ.

Phong Vũ thì thào một tiếng: “ Hô Duyên lão đầu, ta càng ngày càng cảm thấy để Tiểu Duy cùng người học tập Ngưng hình sư tuyệt đối là một sai lầm.”

Hô Duyên Ngạo Bác cũng đành cười khổ: “ Tai nhiệm bất tri đạo tuyền*, tiểu tử này là vận khí tốt hay vận khí không xong a.”

Trong lúc hai người bọn họ nói chuyện, Chu Duy Thanh đã cầm lấy Truy gia tương khảm quyền trục, thúc dục Thiên lực, chậm rãi rót vào trong quyền trục.

Thiên lực Chu Duy Thanh vừa mới dung nhập vào trong tấm kim chúc nho nhỏ , nhất thời tấm kim chúc tựa như một khóa bảo thạch sáng lên chói mắt, các loại quang mang đầy màu sắc luân phiên lóe lên, năng lượng nồng đậm ba động, dường như muốn đem cả nóc nhà cuốn phăng ra.

Hô Duyên Ngạo Bác thần sắc trên mặt nghiêm nghị, tay phải vung lên, một tầng ngân quang từ trong cơ thể hắn khuếch tán đi ra ngoài, đem Chu Duy Thanh bao vây ở bên trong. Không thể để cho khí tức hắn dùng Truy gia tương khảm quyền trục lộ ra ngoài. Phải biết rằng, xung quanh đây có nhiều Ngưng hình sư như vậy, một khi cổ khí tức này lộ ra ngoài, sợ rằng phiền toái cũng theo nó mà đến.

“ Đem nó án tại phía trên tương khảm khổng(lỗ tương khảm) nguyên bản, cách một tấc.” Hô Duyên Ngạo Bác trầm giọng quát lên.

Trong mắt Chu Duy Thanh chợt lóe sáng, Thiên lực bảo trì liên tục phóng xuất, đồng thời rót vào Phách Vương cung cùng Truy gia tương khảm quyền trục, tay trái trầm ổn nhanh chóng đem ấn lên, trong nháy mắt làm Truy gia tương khảm quyền trục cùng Phách Vương cung tiếp xúc. Bản thân Chu Duy Thanh liên quan đến Phách Vương cung cũng kịch liệt run rẩy. Ngay sau đó, hắn cũng thấy rõ ràng, trên thân Phách Vương cung cũng dần dần nhiều ra một lỗ nhỏ.

Truy gia tương khảm quyền trục trân quý ở chỗ là dùng nó tuyệt đối thành công, mặc dù luyện chế hết sức phiền toái, nhưng sử dụng thì hết sức đơn giản. Cho nên nó mới là chí bảo hiếm có. Cho dù là Tông cấp Ngưng hình sư, đối với Truy gia tương khảm quyền trục cũng hết sức quý trọng. Có gã Thiên Châu sư nào lại không hi vọng trên vũ khí ngưng hình của mình lại có nhiều thêm một lỗ tương khảm? Nếu nói, tu vi Thiên lực cùng số lượng Thiên châu là Ngạnh lực, như vậy ngưng hình, kỹ năng thác ắc là nhuyễn lực. Ngạnh lực cố nhiên là trọng yếu, nhưng nhuyễn lực thì thường thường mới là quyết định mấu chốt. Nhất ở tông cấp Thiên Châu sư thì càng cần phải vậy.

Thời điểm Chu Duy Thanh cảm giác Thiên lực của mình đã tiêu hao ước chừng hơn ba phần, kèm theo một tiếng ‘Đinh’ nhỏ vang lên, tấm kim chúc nho nhỏ Truy gia tương khảm quyền trục đã hoàn toàn dung nhập vào trong Phách Vương Cung, kim sắc quang mang nồng đậm trong nháy mắt thối quết qua cả thân cung sau đó lại nghịch lưu quay lại. Sau một khắc, Phách Vương cung tự nhiên biến mất, hóa thành một đoàn kim quang một lần nữa trở lại Băng Chung Phí Thụy Thể châu quay trở về trên cổ tay phải Chu Duy Thanh.

“ Thành.” Về mặt Hô Duyên Ngạo Bác thoải mái nói. Mặc dù hắn biết mình chế luyện Truy gia tương khảm quyền trục nhất định thành công, nhưng giờ khắc này hắn mới hoàn toàn yên lòng. “ Mới vừa dùng quyền trục, trong vòng ba ngày tới không nên dùng Phách Vương cung, cho nó một đoạn thời gian dưỡng cung, sau đó là xem như đã hoàn toàn hình thành lỗ tương khảm thứ hai.”

Chu Duy Thanh cười ha ha một tiếng rồi nói: “ Đa tạ lão sư thành toàn.”

Hô Duyên Ngạo Bác phát phát tay, noi: “ Người một đường phong trần. Nghỉ ngơi đi, ta cũng cần nghỉ ngơi một chút.”

Vừa nói, hắn trực tiếp đi về phía phòng ngủ mình. Lấy tu vi của hắn, Chu Duy Thanh rõ ràng thấy, cước bộ của hắn có chút lão đảo. Chắc chắn hai năm qua đã hao phí không ít tinh lực.

Chu Duy Thanh vốn cho là, tình trạng Hô Duyên Ngạo Bác mệt mỏi như vậy thì cũng cần nghỉ ngơi vài ngày mới có thể khôi phục một chút. Nhưng ai ngờ, sáng sớm ngày thứ hai, trời mới vừa tờ mờ sáng hắn đã bị kêu dậy.

Ăn xong điểm tâm đơn giản, Hô Duyên Ngạo Bác theo Chu Duy Thanh đi đến gian phòng hắn đã từng ở hai lần, trên một chiếc bàn nhỏ, một đồng tài liệu hắn không biết đã bày ra trên bàn. Chu Duy Thanh

thầm nghĩ trong lòng, bị lão sư này thật là nóng lòng a!

Tinh thần Hồ Duyên Ngạo Bác vẫn như cũ, không thật là tốt. Hiển nhiên, thời gian một ngày chưa còn đủ cho hắn nghỉ ngơi tốt. “Tiểu Duy, thiên phú của ngươi thật tuyệt hảo, Biến Thạch Miêu Nhân cực phẩm thuộc tính lại càng khó gặp, lão sư không muốn làm trễ nải thời gian của ngươi. Ta chỉ hy vọng, sau này ngươi có thể rút ra một canh giờ để học tập luyện chế Ngưng hình quyền trục. Hôm nay chúng ta bắt đầu.”

Vừa nói đến Ngưng hình quyền trục, Ánh mắt Hồ Duyên Ngạo Bác rõ ràng sáng hơn vài phần: “trước lúc bắt đầu dạy ngươi luyện chế Ngưng hình quyền trục, ta muốn hỏi ngươi một điều, ngươi biết bản mạng châu là cái gì không? Hoặc là, dùng một câu đơn giản khái quát Bản mạng châu.”

Chu Duy Thanh suy nghĩ một chút rồi nói: “Bản mạng châu chính là một phần thân thể chúng ta.”

Hồ Duyên Ngạo Bác khẽ mỉm cười: “Nói rất đúng. Bản mạng châu chính là một phần thân thể chúng ta. Hơn nữa, bản mạng châu không phải là vật chế, bọn chúng có sinh mạng. Bất luận là Ý châu hay Thể châu, cũng đều như thế. Thời điểm Bản mạng châu thức tỉnh, thật ra thì chính là chúng tự thân xuất hiện tại lúc Tiên thiên lực phóng xuất, làm chúng ta có năng lực tương ứng. Ý châu chúng ta tạm thời không nói, chỉ nói Thể châu, trong mắt ta, Thể châu giống như là một miếng thịt, một khối xương hay một bộ phận trên người chúng ta, đồng thời cũng giống như là một phôi thai. Mà Ngưng hình sư chúng ta làm Ngưng hình quyền trục không chế, đưa đến tác dụng cuối cùng chính là khiến nó hình thành một bộ dạng. Có thể nói, chúng ta là nhà thiết kế, sau đó đem phương án thiết kế quán chú vào trong Thể châu, khiến cho nó hình thành bộ dạng dựa theo chúng ta thiết kế mà hoàn thành, làm tự thân nó đem tiềm năng hết sức phát huy. Mà phần này thiết kế cần dựa vào không gian lực lượng rót vào trong Thể châu. Cho nên, Ngưng hình sư yêu cầu căn bản là phải có Không Gian thuộc tính.”

“Còn nhớ rõ không? Ban đầu thời điểm ta biết ngươi đồng thời có cả hai Không Gian thuộc tính cùng Phong thuộc tính liền cực kỳ hưng phấn. Đây là bởi vì, Phong có thể giúp ngươi gia tốc, hơn nữa Phong gia tốc không giống như thân thể nhanh nhẹn, không dễ dàng khống chế. Phong gia tốc có thể thao túng bằng ý niệm của ngươi. Cứ như vậy, chỉ cần ngươi hoàn thành luyện chế tờ Ngưng hình quyền trục thứ nhất, đồng thời những luyện chế tờ ngưng hình quyền trục sau nữa, tốc độ có thể không ngừng tăng nhanh, cũng có thể so với Ngưng hình sư bình thường dễ dàng thuần thục hơn, Tự nhiên có thể Làm ít nhưng công lớn. Rất nhiều Ngưng hình sư tại lúc tu luyện, đều có thể gặp một cái lằm lằm, đó chính là hoàn toàn theo đuổi chất lượng mà không theo đuổi tốc độ. Còn ta không phải như vậy, ta luôn cho rằng, tốc độ cùng chất lượng đều đồng dạng trọng yếu. Chỉ sợ Ngưng hình quyền trục có khá đi chăng nữa, tất cả chỉ có một tác phẩm vậy thì có thể dùng cái gì? Nhân số Thể Châu sư mặc dù không thể so với các chức nghiệp khác, nhưng số lượng cũng không ít, nhu cầu đối với Ngưng hình quyền trục lại càng cực kỳ khổng lồ. Rất nhiều Ngự Châu sư Thể châu căn bản chưa từng tiến hành quá trình Ngưng hình, bởi vì bọn họ mua không nổi Ngưng hình quyền trục.”

Nói tới đây, hơi thở Hồ Duyên Ngạo Bác rõ ràng càng trở nên cường thịnh: “Ta hi vọng, có một ngày mỗi một tên Ngự Châu sư đều có thể sử dụng Ngưng hình quyền trục. Tiểu Duy, sau đây ta bắt đầu giảng giải cho ngươi những điều căn bản nhất của phương pháp luyện chế Ngưng hình quyền trục...”

126. Chương 36: Thiên Tài Trung Đích Biến Thái (1)

Ở công việc luyện chế ngưng hình quyền trục, cần phải sử dụng một loại giấy đặc thù, loại giấy này được gọi là giấy ngưng hình. Trong đó, thành phần chủ yếu nhất là thiên hạch của Tông cấp thiên thú. Dĩ nhiên, một khối Thiên Hạch sau khi được nghiền nát thật bột phần, có thể chế tạo ra được một vạn tờ giấy ngưng hình, chỉ có một số lượng rất nhỏ trong số này sử dụng được. Tiếp theo, phối hợp với Không Gian thuộc tính của bột phần Miêu Nhân bảo thạch, cùng với một số vật phẩm trân quý khác, mới có thể tạo ra được, ở các thanh phố lớn đều có bán loại này. Một bộ bao gồm mười vạn tờ giấy ngưng hình, giá tiền là năm vạn kim tệ. Đây là giá tiền khi dùng thiên hạch của tông cấp sơ giai thiên thú, nếu như dùng thiên hạch cao cấp hơn để luyện chế thì giá tiền còn cao hơn, tiền nào của đấy.

Có giấy ngưng hình, lại có cả thiết kế, lập tức có thể nghĩ đến việc chế tác một tờ ngưng hình quyền trục. Đầu tiên phải thiết kế hình thức vũ khí mong muốn ngưng hình quyền trục ra. Có thể nói, thiết kế là một bước cực kì quan trọng, đồng thời cũng là một bước cực kì phức tạp.

Cuối cùng trình tự làm việc chính là luyện chế. Phương pháp luyện chế ngưng hình quyền trục tương đối phức tạp, trong đó phần toái nhất chính là điều chế dịch ngưng hình. Mỗi loại ngưng hình quyền trục khác nhau thì cần loại dịch ngưng hình cũng khác nhau. Loại dịch ngưng hình này sử dụng huyết dịch của thiên thú, thiên hạch cùng với một chút bột phấn của bảo thạch trân quý và thêm một chút bột phấn thực vật... đem đi luyện chế mà tạo thành. Riêng với cách điều chế thì cơ hồ là vô cùng vô tận.

Hô Duyên Ngạo Bác đích thực là một gã hảo lão sư, lão không chút dấu giếm, đem phương pháp luyện chế ngưng hình quyền trục nói cho Chu Duy Thanh, lấy một số ngưng hình quyền trục do bản thân luyện chế làm ví dụ. Giải thích vô cùng cặn kẽ nguyên lý thiết kế, cách phối hợp dịch ngưng hình. Một tuần lễ trôi qua, cuối cùng cũng đủ cho Chu Duy Thanh đối với việc luyện chế ngưng hình quyền trục có chút kiến thức cơ bản.

Xem ra đối với Hô Duyên Ngạo Bác, việc phối hợp dịch ngưng hình lại là đơn giản nhất, chính hẩn hiện tại đã nắm giữ hơn ngàn phương thức điều chế. Qua mấy năm, thậm chí là trải qua mười mấy năm, Chu Duy Thanh có thể nắm giữ chút ít phương pháp điều chế, ứng dụng thuần thực cũng đã rất tốt rồi. Thiết kế là tối trọng yếu nhất, khâu thiết kế rất dễ dàng xảy ra vấn đề, phải tổng hợp lại những suy tính cho thích ứng, nên đối với ngưng hình quyền trục, cần thiết nhất phải là Ngự Châu Sư.

Chu Duy Thanh mặc dù không phải loại ngu ngốc, nhưng mỗi ngày đều phải đắm chìm trong những thứ này, trong một thời gian dài, làm cho não bộ cũng lâm vào trạng thái choáng váng. Cũng may hẩn không phải người hay chấp nhất, tận hết khả năng hấp thụ những nguyên tắc thiết kế Hô Duyên Ngạo Bác truyền thụ cho hẩn. Hô Duyên Ngạo Bác nói rất hay, phối hợp dịch ngưng hình không cần phải vội vàng học, người có thể nắm giữ ngàn loại phương pháp của ta là được. Nhưng với việc thiết kế thì đây là trọng điểm. Một chút kĩ xảo khi làm việc, có được một câu chỉ điểm của hảo danh sư so với bản thân suy nghĩ trong một năm, hiệu quả thực sự là tốt hơn nhiều.

“Tiểu Duy, những ngày qua, truyền thụ cho người không ít kiến thức, muốn tiêu hóa hết chỗ đó cũng phải là chuyện ngày một ngày hai có thể làm được. Bắt đầu từ hôm này, chúng ta mỗi ngày gia tăng thêm hai canh giờ luyện tập thực tế. Chỉ có luyện chế thật nhiều, mới có thể tìm được cảm giác từ trong đó. Mà vấn đề quan trọng nhất ảnh hưởng với ngưng hình sư chúng ta chính là việc luyện chế. Mấu chốt trong luyện chế quyền trục là tỷ lệ thành công. Lấy trình độ trước mắt của ta, đối với tỷ lệ thành công khi luyện chế ngưng hình quyền trục sơ cấp cũng chỉ đạt chừng ba thành. Người hiểu được vấn đề của việc tỷ lệ thành công thấp chứ?” Hô Duyên Ngạo Bác ngược nhìn Chu Duy Thanh, vẻ mặt nghiêm túc, hoàn hảo thể hiện ra dáng vẻ nghiêm sư.

Chu Duy Thanh trả lời ngay: “Chí mạng chính là tiền. Một tờ giấy ngưng hình thật là lãng phí, mỗi cái kia tệ nhất cũng phải là năm kim tệ, hơn nữa dịch ngưng hình, cũng đã mất mười mấy kim tệ.

Hô Duyên Ngạo Bác gật đầu hài lòng, bản thân hẩn cũng chính là vất cổ chày ra nước. “Không sai. Mỗi một lần thất bại, cũng đồng nghĩa với việc lãng phí kim tệ và thời gian. Vì vậy, trong quá trình luyện chế ngưng hình quyền trục, người nhất định phải hết sức chăm chú, cẩn thận, tỉ mỉ. Cần phải dồn toàn bộ sức lực và tinh thần trong quá trình luyện chế. Trong khoảng thời gian đó, ngưng hình quyền trục là tất cả của người.

Trên chiếc bàn nhỏ, một tờ giấy được giữ bởi đinh, được trải rộng ra, phía trên dùng sợi dây nhỏ buộc quanh bản thiết kế. bản vẽ này là ... cái hôm qua mình đang làm, một cái nhất diện thuẫn bài(tấm chắn che được một hướng), bắt chước bản thiết kế của Hô Duyên Ngạo Bác, Huyền Quy Thuần kia...làm chủ đạo. Sau khi hoàn thành phần thiết kế, tiếp theo của quá trình luyện chế chính là dùng dịch ngưng hình cùng với thiên lực không gian đem kết hợp lại, cùng với giấy ngưng hình hòa thành một thể. Cuối cùng tạo thành một tờ ngưng hình quyền trục.

Chu Duy Thanh cầm lấy cây bút Lang Hào đựng trong hộp ngọc, nhúng vào dịch ngưng hình do Hô Duyên Ngạo bác đã chuẩn bị xong cho hẩn, hít sâu một cái, thả ra bản mạng châu của mình. Thuộc tính luân bàn xoay tròn đến khu vực ngân sắc, hoàn toàn tập trung tinh thần trên tờ giấy ngưng hình ở trước mắt, hẩn

chậm rãi hạ bút.

Ngưng hình dịch có màu vàng nhạt, thiên lực theo ống bút rót vào, cả đầu cây bút lông Lang Hào phát ra ngân sắc quang thải nhàn nhạt. Chu Duy Thanh dựa theo những gì Hồ Duyên Ngạo Bắc đã dạy, nhất bút chậm rãi hạ xuống, nét chữ cứng cáp, từ từ chuyển động theo một đường cong.

Hồ Duyên Ngạo Bắc đứng ngay sau lưng hắn, nhìn chăm chú, không hề chớp mắt. trong mắt lộ ra thần sắc cực kì hài lòng. Thể Châu của Chu Duy Thanh chính là thuộc tính lực lượng, lực tay rất ổn định, điểm này làm cho hắn hết sức hài lòng.

Đúng lúc ấy thì, bút của Chu Duy Thanh mới họa ra được một đoạn không tới một tấc, đột nhiên hắn cảm giác được, dường như phảng phất bị đồ vật gì đó cắt đứt, vốn trên tờ giấy ngưng hình, lóng lánh đường cong quang thải chói mắt, đột nhiên quang hoa lặn lẽ biến mất. “Ngưng”, Hồ Duyên Ngạo Bắc trầm giọng nói. Chu Duy Thanh ngẩng đầu nhìn về hướng hắn, trong mắt ánh lên vẻ thắc mắc, khó hiểu.

Hồ Duyên Ngạo Bắc nói: “Người vừa mới bắt đầu luyện chế quyền trục, phải nhớ kỹ, nhất định phải chậm, nhất định phải để cho ngưng hình dịch có thiên lực không gian của người phụ trợ hạ xuống, cùng với giấy ngưng hình hoàn toàn kết hợp, sau đó mới có thể tiếp tục họa. Nhưng lại không thể để tốc độ quá chậm, khiến cho dịch ngưng hình bị trầm tích(đọng lại). Đối với ngưng hình sư chúng ta mà nói, khó khăn nhất chính là ở chỗ này, nắm giữ việc phân chia thời gian hợp lí. Điều này cần có cảm thụ thiên chuy bách luyện(rèn luyện đến thành thục), tạo thành một loại cảm giác tay đặc thù. Dịch ngưng hình khác nhau dung hợp với giấy ngưng hình thì tốc độ cũng không giống nhau, cảm giác sau khi dung hợp cũng rất khác. Người vừa mới bắt đầu, không cần phải gấp gáp, không có luyện tập hơn vạn tờ thì không thể nào luyện chế ra thành phẩm được. Nhất định phải có gắng tĩnh tâm, thực kiên nhẫn.

Chu Duy Thanh mang vẻ mặt đau lòng nói: “Tờ giấy ngưng hình này hiện tại là phế thải a? Năm kim tệ chứ đâu phải ít! Thật đắt tiền mà. Lão sư, ta cũng không còn chút oán trách việc người bán cái ngưng hình quyền trục kia giá cắt cổ nữa.

Hồ Duyên Ngạo Bắc hừ một tiếng nói: “Người cho rằng bồi dưỡng được một gã Ngưng Hình sư dễ dàng như vậy a! Toàn bộ là dùng tiền bồi nên a. Còn có hơn bốn tháng nữa thôi, ta thực sự cầu xin người, trước khi đến học viện quân sự Phỉ Lệ hoàng gia, người ít nhất phải hoàn thành được một lần luyện chế ngưng hình quyền trục sơ cấp. Sau đó mỗi ngày đều luyện tập đều đặn là được. Ta hi vọng người có thể trong vòng từ ba đến năm năm, đạt tới được trình độ một gã sơ cấp ngưng hình sư. Trụ cột rất trọng yếu, về phần tài liệu cần thiết cho người luyện tập, người không cần lo lắng gì cả, ta sẽ chuẩn bị chu toàn cho người.”

Chu Duy Thanh gật đầu, có chút không cầm lòng đem tờ giấy ngưng hình đã trở thành phế thải đặt qua một bên, từ một đồng giấy ngưng hình ở bên cạnh rút ra một tờ. Hồ Duyên Ngạo Bắc cảm thán: “Người từ từ luyện tập đi, lúc ăn cơm ta sẽ chỉ dạy thêm cho người vài thứ nữa.”

“Luyện chế ngưng hình quyền trục mặc dù không thể giúp cho tu vi của người tăng lên, nhưng đối với việc tu tâm dưỡng tính lại có vô số lợi ích, nhất là lực khống chế. Luyện tập luyện chế nhiều ngưng hình quyền trục, sau này người đối với việc khống chế kỹ năng thác ẩn của mình sẽ càng thêm thành thục, tinh diệu. Ta phải nghỉ ngơi một chút đây.” Tuổi của hắn dù sao cũng không còn nhỏ nữa, ở hai năm trước dốc hết toàn bộ tâm huyết, giờ cần phải hết sức điều dưỡng, tắm bổ.

Hồ Duyên Ngạo Bắc rời đi, Chu Duy Thanh bắt đầu tiến hành lần thứ hai luyện chế quyền trục. Lần này vẫn như cũ, họa ra không được quá một tấc, luồng cảm giác kia bị cắt đứt. Lần này tốc độ đã chậm lại nhưng dịch ngưng hình vẫn bị đọng lại. Hắn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng dịch ngưng hình cùng với giấy ngưng hình khi dung hợp cần phải có bao nhiêu thời gian, thậm chí ở vị trí bất đồng cũng không cùng thời gian như Hồ Duyên Ngạo Bắc đã giải thích qua cho hắn. Nhưng khi thao tác thực sự, khi thiên lực quán chú trong cây bút, không làm sao có thể khống chế tốt được. Đúng như lời Hồ Duyên Ngạo Bắc đã nói, giấy ngưng hình dung hợp với dịch ngưng hình cần một loại cảm giác vô cùng huyền diệu. Có thể nói, cùng với việc chế tạo ra phẩm chất giấy ngưng hình không hoàn toàn giống nhau, vẫn có một chút sự khác biệt trong đó. Mà với sự khác biệt rất nhỏ đó cũng có thể đưa đến sự thất bại trong việc luyện chế ngưng hình quyền trục.

Liên tiếp thử bảy cái sau đó, nhưng vẫn không thể hoàn thành. Sau đó Chu Duy Thanh đã hiện ra đầy mồ hôi. Bởi vì tinh thần vô cùng tập trung, ánh mắt của hắn đã có chút mờ đi.

Để bút xuống, hần lẩm bà lẩm bẩm: “Thời gian nắm ở trong tay, cảm giác, thời gian, thời gian, cảm giác. Như thế nào mới có thể dùng cảm giác đem thời gian chuyển động của ngòi bút nắm trong tay đây? Thực sự là quá khó khăn rồi mà, khó trách lão sư nói cần phải luyện tập ít nhất vạn tờ mới có thể thành công được. Không được, ta phải nghỉ ngơi một chút thôi, khôi phục lại tinh thần, nếu không thì chẳng thể nào thành công được.”

Vừa nghĩ, Chu Duy Thanh ngả người nằm ra trên mặt đất, vận chuyển thiên lực, trước mắt hần, lực sắc thuộc tính luân bàn theo bản mạng châu thu hồi dần dần biến mất. Trong lúc đó bất chợt, một đạo linh quang mờ ảo tựa như tip chớp xẹt qua trong đầu hần.

Bất giác, thời gian, Chu Duy Thanh quát, tung mình ngồi dậy, trong mắt lộ ra thần sắc mừng rỡ. “Đúng rồi! Luyện chế ngưng hình quyền trục này, chỗ mấu chốt nhất còn không phải là nắm thời gian trong tay hay sao? Cảm niệm của chính ta, không thể khống chế được, tại sao ta không thử khống chế tới thời gian a? Thuộc tính thứ sáu của ta không phải chính là thời gian sao?”

Nghĩ đến đây, trong nhất thời hần trở nên thập phần hưng phấn. Sau khi có được khóa Ý Châu thứ hai, khóa Biến Thạch Miêu Nhân đệ nhất của hần thác ẩn thuộc tính thứ sáu, Tuyệt Đối Trì Hoãn cũng theo đó biến hóa. Hiệu quả biến hóa so sánh với những kỹ năng khác thì có vẻ tương đối kém hơn, thi triển khoảng cách từ năm thước tăng lên sáu thước, sau đó hiệu quả khống chế chậm chạp. Chỗ tốt duy nhất khi sử dụng kỹ năng này chính là sau khi sử dụng một lần, muốn sử dụng tiếp lần sau cần khoảng thời gian rất ngắn, chỉ có ba giây. Nhưng khuyết điểm là thiên lực tiêu hao vô cùng khủng khiếp. Lấy tu vi hiện tại của Chu Duy Thanh, thập nhất trọng Thiên Tinh lực, nếu như mà nói để dùng cho kỹ năng này, nhiều nhất chỉ có thể tối đa được tám lần mà thôi, thiên lực sẽ hao hết. Tính cả khả năng tự vận hành khôi phục của mười một đại tử huyết, tối đa cũng chỉ sử dụng được chín lần. Phải biết rằng, tác dụng của nó chỉ ở cự ly gần, thời gian trì hoãn một người lại ngắn chỉ có một giây. Ít nhất trước mắt Chu Duy Thanh bây giờ, vẫn chưa cảm thấy được, kỹ năng này có tác dụng quá lớn. Hần thực sự cảm thấy rằng, trì hoãn chẳng qua được một giây, hiệu quả khống chế chậm chạp còn có ý nghĩa gì nữa đây?

127. Chương 36: Thiên Tài Trung Đích Biến Thái (2)

Không thử nghiệm làm sao biết giả thuyết trên đúng hay không. Thực tế là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm được chân lý. Chu Duy Thanh vô cùng gấp gáp, trải một tờ giấy ngưng hình ra thêm lần nữa, trước tiên nhắm mắt ngưng thần một lúc lâu, sau đó mới một lần nữa hạ bút.

Lực lượng Không Gian vẫn như trước, dung nhập vào đầu ngọn bút, bắt đầu theo đường vân thiết kế mà chuyển động. Rất nhanh, tiết tấu lúc trước ở địa phương xảy ra vấn đề đã đến.

Tuyệt Đối Trì Hoãn, Chu Duy Thanh không chút do dự, phóng thích ra kỹ năng thứ sáu trên người. Trong cơ thể thiên lực nhất thời tiêu hao đi mất một khoảng lớn, nhưng tốc độ hạ bút trong tay của hần cũng dựa theo suy nghĩ trong lòng mà từ từ giảm xuống. Trước khi địa phương kia xảy ra vấn đề thì nhất thời đầu bút đã vượt qua, đầu bút lông phác thảo quay về, hoàn thành được nét bút đầu tiên, đường vân dài chừng ba tấc hiện ra trên ngưng hình quyền trục.

Thật phần khích! Đường bút đã hoàn thành hiện ra trên tờ giấy ngưng hình, dịch ngưng hình hội tụ thành hình, lóng lánh quang mang nhàn nhạt, tất cả đều thể hiện ra dịch ngưng hình dựa theo những tiết tấu riêng biệt đã hoàn toàn dung hợp với giấy ngưng hình. Chu Duy Thanh vui mừng quá đỗi, nhưng vào lúc này, hần không dám khinh thường. Phải biết rằng, ở bên trong tờ ngưng hình quyền trục, chỉ cần một nét bút xuất hiện sai lầm, cũng sẽ dẫn đến thất bại trong gang tấc.

Mỗi một tờ ngưng hình quyền trục cũng là từ rất nhiều tổ hợp đường vân tạo thành, mỗi một bút đang nửa đường thì không thể dừng lại, nhưng sau khi đã hoàn thành, có thể tạm thời dừng lại. Dù sao, thiên lực của ngưng hình sư cũng có hạn, muốn nghiêm túc hoàn thành việc chế luyện ngưng hình quyền trục thực sự cần phải hao phí đại lượng thiên lực.

Mất thấy phương pháp của mình hữu hiệu, Chu Duy Thanh đem ngòi bút nhúng đầy trong dịch ngưng hình, tiếp tục bút thứ hai. Sự thật đã chứng minh, Tuyệt Đối Trì Hoãn đối việc khống chế thời gian cùng với lúc hẩn chế luyện ngưng hình quyền trục rút lực lượng Không Gian vào, hoàn toàn có thể phối hợp hoàn hảo. Mỗi một bút khi đến thời điểm mấu chốt nhất, lúc hẩn không còn cách nào nắm giữ tổ việc phân bố tốc độ, dựa vào Tuyệt Đối Trì Hoãn giữ tốc độ của mình lại, khống chế tốt tiết tấu. Sau đó toàn lực rất tự nhiên xẹt qua, một đường vẽ cứ theo thể mà thành hình.

Làm như vậy mặc dù tốc độ chậm hơn chút, nhưng cuối cùng cũng có thể từ từ tiến dần tới thành công. Bất quá, chế luyện tờ ngưng hình quyền trục này cuối cùng vẫn bị thất bại. Mất nhìn tới thời điểm hạ những nét bút cuối cùng, Chu Duy Thanh quên mất thiên lực của mình đã tiêu hao, một lần nữa sử dụng kỹ năng Tuyệt Đối Trì Hoãn, không thể xuất hiện, do đó một ít đường vẽ ở bên ngoài bị cắt đứt. Cả tấm ngưng hình quyền trục thêm lần nữa bị hỏng.

Bất quá, không làm cho hẩn có lấy nửa điểm buồn bực nào, mất thấy tờ giấy ngưng hình bị hỏng cầm trong tay, miệng nở nụ cười đắc ý. Lần đầu tiên luôn là gian nan nhất, thống khổ tuyệt đối lớn hơn khoái hoạt. Nhưng chỉ cần có kinh nghiệm là được, hắc hắc.

Khoanh chân ngồi tĩnh tâm, toàn lực quán thông mười một tử huyệt, thúc dục lốc xoáy hấp thụ thiên địa vô lực khôi phục lại thiên lực. Thời điểm hẩn khắc bức tranh trên ngưng hình quyền trục một lần nữa, là xe đã quen đường. Bởi vì cái gọi là nhất hồi sinh, lưỡng hồi thực (có lần đầu, lần hai quen thuộc), có lần đầu tiên kinh nghiệm thành công, lần thứ hai tái họa, hẩn thậm chí cảm giác, coi như không cần dùng Tuyệt Đối Trì Hoãn để khống chế, tỉ lệ thành công của mình cũng sẽ không thấp hơn hai phần.

Chu Duy Thanh cảm giác không có gì sai, chế luyện ra một tờ ngưng hình quyền trục, mấu chốt nhất chính là ngay thời điểm lần đầu tiên chế luyện. Chỉ cần thành công được một lần, cảm thụ qua được sự phân bố tiết tấu, như vậy, ở những lần kế tiếp sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Bất quá, để chế tạo thành công ngưng hình quyền trục đầu tiên của mình, hẩn không dám có một chút khinh thường, đối với việc Tuyệt Đối Trì Hoãn tiến hành khống chế tốc độ, bị chấm dứt tác dụng, hẩn dừng lại ba lần trong lúc vẽ để khôi phục thiên lực.

Nét bút cuối cùng, khoanh tròn, kết thúc công việc. Lóng lánh ngân sắc quang mang màu vàng nhạt của dịch ngưng hình cùng với những đường bút vẽ lúc trước giao hòa ở cùng một chỗ. Nhất thời, một đạo kim quang lạng lẽ hiện lên, giấy ngưng hình chợt có ba động rất nhỏ, một cổ hơi thở năng lượng đặc thù đột nhiên sản sinh, tờ giấy ngưng hình này phảng phất như một loại vật thể sống.

Chu Duy Thanh ngơ ngác nhìn ngưng hình quyền trục đã chế luyện thành công ở ngay trước mắt, trong lòng nhất thời sinh ra một loại cảm giác thành tựu, khó nói thành lời, giống như cảm giác sáng tạo ra sinh mạng, không sai, chính là sáng tạo ra sinh mạng. Là hẩn đã mang đến cho tờ giấy ngưng hình này tính mạng, đem nó biến thành một phần của ngưng hình quyền trục a!

Không chút ngần ngại, một lần nữa, cầm lên một tờ giấy ngưng hình, Chu Duy Thanh hít sâu một cái, nhắm mắt lại, đem đủ loại cảm thụ khi vừa rồi đã sáng tác thành công ngưng hình quyền trục kia nhớ lại đầy đủ, lại lần nữa bắt đầu tiến hành vẽ phác thảo.

Lần này, hẩn vẽ rất chậm, nhưng cũng không có liên sử dụng kỹ năng Tuyệt Đối Trì Hoãn để khống chế. Chỉ đến khi hẩn cảm giác, đã đến địa phương không thể nắm chắc, mới sử dụng Tuyệt Đối Trì Hoãn để khống chế tới bên ngoài đường vẽ của mình. Chỉ phải dùng một nửa thời gian để chế luyện tờ ngưng hình quyền trục thứ nhất, tờ ngưng hình quyền trục thứ hai đã lần nữa thành công.

Sau khi tờ thứ hai xong là tờ thứ ba, sau đó là tờ thứ tư, kèm theo việc chế luyện những tờ ngưng hình quyền trục tấm chắn ngày càng thuần thực, tốc độ của Chu Duy Thanh cũng càng lúc càng nhanh. Sau khi dung hợp khỏa Hắc châu kia, năng lực cảm giác của hẩn vốn là đã mạnh hơn so với thường nhân rất nhiều. Trong quá trình chế luyện ngưng hình quyền trục, một khi phát hiện không đúng, trước tiên hẩn sẽ thả ra kỹ năng Tuyệt Đối Trì Hoãn của mình, tiến hành khống chế, cứ như vậy, đối với quá trình chế luyện sau đó, trừ những lần tinh thần không đủ chuyên chú dẫn đến thất bại ra, hẩn thậm chí đã liên tục thành công mười mấy tờ.

“Tiểu Duy, ăn cơm.” Thanh âm Hồ Duyên Ngạo Bác từ bên ngoài truyền đến. Hẩn mặc dù đi nghỉ ngơi rồi,

nhưng trước sau nghe ngưng động tĩnh ở bên này, đối với việc Chu Duy Thanh luyện tập mắt ăn mắt ngủ, hẳn thực vô cùng hài lòng.

Cửa mở ra, Hồ Duyên Ngạo Bác từ bên ngoài bước vào, thời điểm Chu Duy Thanh ngẩng đầu nhìn về hướng cửa hẳn, làm cho Hồ Duyên Ngạo Bác sợ hết hồn. Bởi vì, hẳn phát hiện, trong mắt Chu Duy Thanh đã hiện đầy tia máu, sắc mặt cũng lộ ra vẻ có chút tái nhợt.

“Tiểu Duy, ngươi vẫn chưa ngưng nghỉ lúc nào à?” Hồ Duyên Ngạo Bác ân cần hỏi han, trong mắt lại tràn đầy sắc thái vui mừng. Thân là một gã ngưng hình đại sư, hẳn rõ ràng nhất, đối với ngưng hình sư mà nói, muốn thành công, cần nhất đúng là hai chữ chấp nhất. Chu Duy Thanh lúc này vừa mới bắt đầu học tập chế luyện ngưng hình quyền trực, đã có thể đem bản thân dẫn vào cảm giác như vậy, thân là lão sư, hẳn dĩ nhiên là vô cùng thỏa mãn. “Nhanh ra ăn một chút gì nào!” Chu Duy Thanh thì thầm lẩm bẩm một câu, từ trên mặt đất đứng lên. Trong lúc đó, bất chợt, hẳn chỉ cảm thấy mặt đất một trận chuyển động, trước mắt hoàn toàn tối sầm, té về phía trước.

Hồ Duyên Ngạo Bác vội vàng một phen, tiếp được thân thể của hẳn. Một cỗ thiên lực tinh thuần được rót vào trong cơ thể Chu Duy Thanh. Tình huống như vậy, hẳn đã gặp nhiều lần, chính là do hao tổn nghiêm trọng vô hình dẫn đến hiện tượng này, chính hẳn cũng thường xuyên vì chế luyện ngưng hình quyền trực mà lâm vào tình hình tương tự. Đỡ Chu Thanh nằm xuống, vào lúc này, điều cần nhất chính là dưỡng thần nghỉ ngơi.

Tiện tay cầm lấy một tờ giấy ngưng hình Chu Duy Thanh ném xuống, Hồ Duyên chuẩn bị xem qua một chút, để biết tiến độ làm việc của đồ đệ bảo bối như thế nào. Coi như là một mực thất bại, đối với việc vẽ phác thảo quyền trực, ít nhiều có thể nhìn ra được, thiên phúc đối với ngưng hình sư, có thể nói rằng, vô cùng trọng yếu.

“Àn?” Tờ giấy ngưng hình vừa vào tay, Hồ Duyên Ngạo Bác nhất thời cảm thấy không đúng, hẳn đối với ngưng hình quyền trực thực sự là vô cùng quen thuộc, giống như một loại quen thuộc với cơ thể của mình vậy. Hơi thở năng lượng lưu chuyển làm ngón tay của hẳn khẽ chấn động, đôi mắt nhỏ của hẳn gắt gao nhìn trừng trừng vào quyền trực cầm trong tay, ngây ngốc ngồi ở chỗ đó, một hồi lâu vẫn không vang lên chút tiếng động nào. “Quái vật”.

Đang ngồi ở nhà ăn bưng chén cơm chuẩn bị ăn, Phong Vũ bị tiếng thét đầy sợ hãi kia đột nhiên xuất hiện, hù dọa nhảy mạnh lên, thân liền chột lóc lên, xông ra ngoài. “Hồ Duyên lão đầu, ngươi kêu sáng cái gì thế?”. Khi hẳn tiến vào phòng của Chu Duy Thanh thấy Hồ Duyên Ngạo Bác căn bản không làm gì cả, không nhìn được bộc phát sự tức giận, “Ngươi gặp quỷ?”

Hồ Duyên Ngạo Bác thì thào nói: “So sánh với gặp quỷ còn đáng sợ hơn. Ngươi nhìn này.” Vừa nói, hẳn cầm quyền trực trong tay đưa tới tay của Phong Vũ.

Phong Vũ nhận lấy quyền trực, nhìn một chút, điệu bộ tùy ý nói: “Ngưng hình quyền trực sơ cấp rất bình thường, làm ra loại đồ chơi này mà khiến người hí hửng đến nỗi kêu to không chút xấu hổ thế hả?”

Ngó qua Hồ Duyên Ngạo Bác, lại nhìn nhìn Chu Duy Thanh một chút, Phong Vũ thấy rõ ràng, lão bằng hữu của mình trên mặt tròn trịa là thế, nhưng đang không ngừng co quắp lại. Nhất thời, hẳn hiểu rõ ra, mở to hai mắt nhìn, thất thanh nói: “Người không phải muốn nói với ta, cái quyền trực...cáiiii quyền trực này là hẳn làm ra đó chứ?”

Hồ Duyên Ngạo chưa trả lời câu hỏi của Phong Vũ, hẳn bay nhanh tới những tờ giấy ngưng hình đang vương vãi dưới đất, toàn bộ đem nhặt lên. Phong Vũ cũng tiến tới bên cạnh hẳn thật nhanh, hai lão đầu tử tuổi đã vượt quá trăm, không ngừng lần lượt nhìn những tờ giấy ngưng hình kia từng cái một, vẻ mặt cũng ngày càng bắt đầu trở nên phong phú.

“Đây không phải là sự thật à?”. Nhìn tờ giấy ngưng hình cuối cùng xong, Hồ Duyên Ngạo Bác suýt tí nữa co quắp, té trên mặt đất.

Phong Vũ thì thào nói: “Nếu như không phải người ăn gian, những quyền trực này không phải người chế luyện thì đó chính là thật a. Nơi này ngoại trừ thầy trò bọn người ra, cùng không còn một ngưng hình sư nào cả. Hồ Duyên lão đầu, ta cảm thấy được, người nhặt được trọng bảo rồi a.”

Theo thói quen, đối với sự tình làm cho Hồ Duyên Ngạo Bác cảm thấy thập phần hưng phấn, hẳn sẽ cười ra tiếng thật to, ví dụ như việc chế tạo ra một tác phẩm đặc biệt, liền sẽ biểu hiện như thế. Nhưng lúc này, chính là lần đầu tiên, hẳn cùng là muốn cười cũng không thể cười được. Chẳng qua do toàn thân cảm giác không còn chút sức lực.

“Ta vừa rồi thế nào vậy? Đầu đau quá.” Đúng lúc ấy, Chu Duy Thanh nâng mình từ trên mặt đất bò dậy. Bản thân hẳn là Thiên Châu sư, vừa dung hợp với khóa hắc châu kia, tổ chất thân thể tuyệt đối vượt qua cấp bậc nhân loại. Sau một lúc ngắn ngủi thả lỏng cơ thể, tinh thần tiêu quá độ của hẳn đã khôi phục được vài phần. Bất quá, đầu đau như muốn vỡ tung ra là việc khó tránh khỏi. Dầu sao, tinh thần tập trung trong một thời gian quá dài a.

Sưu sưu hai tiếng, hai đạo thân ảnh trong nháy mắt đem hẳn vây ở giữa, Hồ Duyên Ngạo Bác hai tay run rẩy, đem những tờ giấy ngưng hình kia đưa tới trước mặt Chu Duy Thanh, “Tiểu Duy, những tờ giấy này là do người làm hả? Người, người đã thành công?”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói: “Đúng vậy a! Thành công. Còn có cảm giác rất thành tựu nữa, giống như một loại cảm giác khoái hoạt, mang cho những tờ giấy ngưng hình này sinh mạng. Thật giống như sau khi nghiệm a! Bất quá, hiện tại, đầu của ta đau quá, các người đừng nhìn ta như vậy a! Ta ngại lắm, mặc dù ta biết ta là thiên tài, nhưng hiện tại, thiên tài đang đối bụng a!”

128. Chương 36: Thiên Tài Trung Đích Biến Thái (3)

“Lão sư, ngài nên giảm cân đi a. Còn nữa, ta có thể hay không vừa ăn cơm vừa nói, ta hiện tại thực sự rất đói bụng a!” Chu Duy Thanh vẽ mặt bất đắc dĩ nói. Quả thật hẳn đã rất đói, lao tâm lao lực từ lúc bắt đầu cho tới trưa, thiên lực từ hao tổn kiệt quệ đến khôi phục cũng không biết đã bao nhiêu lần, thể lực tiêu hao trên phạm vi lớn, không đói bụng thì mới là chuyện lạ a.

“Tốt, tốt, chúng ta hiện tại đi ăn cơm nào. Cho dù người nghĩ tới ăn một thân thịt béo của lão sư, ta cũng sẽ thỏa mãn người.” Hồ Duyên Ngạo Bác lúc này đã có chút khuya tay múa chân rồi, nắm chặt mấy tờ giấy ngưng hình, ngay cả nói đều đã có chút nói bất lợi cho mình.

Nếu như có Mộc Ân ở chỗ này, hẳn nhất định sẽ đánh giá Hồ Duyên Ngạo Bác một câu như thế này: “Lão hàng này, người cười thì đèn thờ hoa cúc cũng mở ra a.”

Lúc này, Chu Duy Thanh bởi vì đầu đang đau như muốn vỡ tung, thần trí vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, nghe những lời Hồ Duyên Ngạo Bác nói..., cơ hồ là phản xạ theo bản năng nói: “Lão hẳn, ta không thích ăn quá nhiều dầu mỡ đâu a.”

Hồ Duyên Ngạo Bác sững sốt một chút, Phong Vũ ở bên cạnh đã cười không thể nín miệng được. Theo tính tình của Hồ Duyên Ngạo Bác ở dĩ vãng, chỉ sợ sớm đã có một cái tát được xuất ra, bất quá tay này đã nâng lên, nhưng cũng không tài nào ra tay được. Hiện tại, Chu Duy Thanh ở trong mắt của hẳn, nếu như so sánh với kim tệ thì có thể còn quý giá hơn nhiều a!”

Ăn xong bữa cơm, Chu Duy Thanh tinh thần rõ ràng đã khôi phục được mấy phần. Hai người Hồ Duyên Ngạo Bác cùng với Phong Vũ cuống quýt hỏi thăm, hẳn đem phương pháp luyện chế ngưng hình quyển trục của mình nói ra. “Cái gì? Thời gian, người thậm chí sở hữu cả một trong tam đại thánh thuộc tính, thời gian thuộc tính luôn hả?” Chu Duy Thanh kinh ngạc nói: “Lão sư, ngài cũng biết thời gian thuộc tính?”

Hồ Duyên Ngạo Bác tức giận nói: “Không ăn thịt heo chẳng lẽ chưa từng thấy qua heo chạy sao? Đối với bất kì Ngự Châu Sư, người nào mà không biết sự tồn tại của thánh thuộc tính.” Nói tới đây, hẳn hít sau một cái, trên mặt thần sắc rõ ràng ngưng trọng, “Tiểu Duy, người có biết hay không, trong thế giới của Ngự Châu Sư, chỉ cần xuất hiện bất kì một cái thánh thuộc tính Ngự Châu Sư, cho dù là châu sư đơn thuần cũng vô cùng đặc ý, tất cả sẽ được các thế lực lớn đưa vào diện cần lung lạc hàng đầu. Thánh thuộc tính cường đại cũng không phải chỉ do biểu hiện phần thực lực bề ngoài, mà còn vị biểu hiện ra trước nhất là các tác dụng đặc thù. ==Mơ ước==”

Đối với tác dụng các loại thuộc tính, Chu Duy Thanh cũng chỉ được nghe Đường Tiên nhắc tới một cách sơ lược, lúc này nghe Hồ Duyên Ngạo Bác nhắc tới, lòng hiếu kỳ không khỏi nổi lên. “Lão sư, thánh thuộc tính này có tác dụng đặc thù là gì vậy?” Chu Duy Thanh hỏi.

Hồ Duyên Ngạo Bác nói: “Ta giải thích đơn giản, một chút người sẽ hiểu. Tam đại thánh thuộc tính, cũng có chúc cho năng lực thiên phú của mình, Thần Thánh thuộc tính có năng lực thiên phú là hồi sinh, Tinh Thần thuộc tính có năng lực thiên phú là mị hoặc cùng với thôi miên, Thời Gian thuộc tính có năng lực thiên phú chính là thao túng thời gian.”

“Ta kháo a, hồi sinh?” Chu Duy Thanh mở to hai mắt nhìn. “Vậy chẳng phải nói rằng, thần thánh thuộc tính là cường đại nhất sao?”

Hồ Duyên Ngạo Bác lắc đầu nói: “Cũng không hẳn như vậy, mỗi cái có sở trường riêng a. Bất quá, sự ảo diệu của thánh thuộc tính chân chính không phải cấp độ Ngự Châu sư như chúng ta có thể thấu hiểu được. Thần thánh thuộc tính mặc dù thiên phú là hồi sinh, nhưng ta nghe nói, những điều kiện hạn chế cũng phi thường nhiều hơn các thuộc tính khác. Cũng không có giống như người suy nghĩ dễ dàng như vậy.”

Hít sâu một cái, đôi mắt nhỏ của Hồ Duyên Ngạo Bác lóe sáng như hai khóa vì sao, “Thật không nghĩ tới, thực sự có một ngày, có người có thể đem tam đại thuộc tính Phong, Không Gian, Thời Gian, cùng tề tụ trên một thân thể a. Mà người này lại còn là đệ tử của ta nữa chứ. Tiểu Duy người biết không? Khi người có thời gian thuộc tính, chỉ cần tiến hành thao túng chính xác thời gian, như vậy, người sẽ có một thứ mà những Ngưng Hình sư không có dụng cụ có thể có hiệu quả đặc thù, chính là tỉ lệ thành công trăm phần trăm khi luyện chế quyển trục. Hơn nữa, với các quyển trục bất kì, chỉ cần thiên lực của người có thể duy trì, chỉ cần có đầy đủ tài liệu, như vậy người sẽ có đầy đủ thời gian, nhất định có thể đạt được thành công. Hơn nữa, với tất cả ngưng hình quyển trục, chỉ cần người có thể chế tạo thành công được một lần, người hẳn sẽ có thể dễ dàng nắm giữ phương pháp để luyện chế thành công.”

“Hơn nữa, với sự tăng phúc tốc độ của phong thuộc tính, ta thực sự không thể tưởng tượng ra còn có những thuộc tính nào có thể so sánh với các thuộc tính của người, phù hợp để trở thành một gã Ngưng Hình sư hoàn hảo.”

Quay đầu nhìn về phía Phong Vũ, thanh âm của Hồ Duyên Ngạo Bác đã tràn đầy những sắc màu khác thường. “Bây giờ, chỉ cần bây giờ thôi a, hẳn đã làm được chuyện tình mà đối với những ngưng hình sơ cấp bình thường không tài nào làm ra được. Hiên tại, thiếu sót của hẳn chẳng qua chính là kinh nghiệm cùng với thiên lực cường đại nguyên vẹn. Tất cả những phán đoán về thời gian dùng ở trên người hẳn đã hoàn toàn không thỏa đáng.”

“Lúc bắt đầu truyền thụ cho hẳn, ta thực sự là lo lắng hẳn học quá chậm, nhưng bắt đầu từ bây giờ, ta lại có chút lo lắng, tốc độ học tập của hẳn lại quá nhanh. Mà lão sư như ta, sợ rằng chẳng còn bao lâu nữa sẽ bị tên tiểu tử này đào thải a.”

Hồ Duyên Ngạo Bác, một phát bắt được bả vai của Chu Duy Thanh. “Tiểu Duy, bắt đầu từ hôm nay, cho đến bốn tháng sau, ta thực sự năn nỉ người đem toàn bộ tinh lực tập trung vào việc lu luyện Ngưng Hình sư. Đến thời điểm người rời đi khỏi nơi này, cũng chính là lúc người có thể xuất sư. Mỗi ngày người cũng chỉ có hai canh giờ dành cho thời gian nghỉ ngơi, sau đó cùng ta học tập kiến thức bốn canh giờ, còn thừa lại sáu canh giờ, tiến hành luyện chế quyển trục. Ta muốn trong khoảng thời gian ngắn nhất, người có thể nắm giữ lượng kiến thức Ngưng Hình sư nhiều nhất.”

“Dạ.” Lúc này, Chu Duy Thanh đối với nghề nghiệp Ngưng Hình sư cũng đã sinh ra sự hứng thú nồng đậm. Đối với bất luận kẻ nào mà nói, có thể đem việc toàn tâm toàn lực vui đầu vào một việc kéo dài, cần nhất chính là cảm giác đạt thành tựu, mà với hẳn bây giờ, rõ ràng không thiếu khuyết điểm này.

Ngay cả bản thân Hồ Duyên Ngạo Bác cũng không có ý thức đến, hẳn không chỉ bồi dưỡng ra một gã Ngưng Hình sư ưu tú, tương lai chắc chắn vượt xa hẳn. thậm chí có thể là một Ngưng Hình sư đạt tới cảnh giới Thần sư. Lấy tốc độ luyện chế ngưng hình quyển trục của Chu Duy Thanh, hắc hắc...

Bắt đầu từ ngày này, thời gian của Chu Duy Thanh được an bài sắp xếp, mỗi ngày Hồ Duyên Ngạo Bác vẫn truyền thụ kiến thức cho hẳn sau thời gian nghỉ ngơi, dù thời gian hẳn nghỉ ngơi ăn cơm cũng chỉ có hai

canh giờ. May là hần có khí lực cực kì cường đại, cả người cũng hoàn toàn đắm chìm vào trong nghề Ngưng Hình sư này.

Hô Duyên Ngạo Bác cũng không có nuông chiều mà làm hư, để cho Chu Duy Thanh đi nắm giữ những kiến thức luyện chế ngưng hình quyền trục cao tầng, mà là trước nhất đem toàn bộ kiến thức của mình về luyện chế ngưng hình quyền trục sơ cấp truyền thụ cho Chu Duy Thanh. Nhiệm vụ hần giao cho Chu Duy Thanh là, từ lúc này cho tới khi rời đi, tổng cộng ba trăm chín hai loại ngưng hình quyền trục sơ cấp, đều phải thiết kế ra được, chế tạo riêng cho bản thân một ngàn tờ.

Thân là một gã ngưng hình đại sư thâm niên, Hô Duyên Ngạo Bác quá hiểu tác dụng của trụ cột, cho dù Chu Duy Thanh thực sự là thiên tài, không có trụ cột vững chắc, hần cuối cùng cũng không thể nào đạt được tới thành công. Vì vậy, đồng thời với việc truyền thụ kiến thức cho Chu Duy Thanh, thủy chung không để cho hần luyện chế ngưng hình quyền trục từ trung cấp trở lên.

Hô Duyên Ngạo Bác nói rõ cho Chu Duy Thanh, tất cả các ngưng hình quyền trục dù phẩm chất có cao tới đâu, đều là do ngưng hình quyền trục sơ cấp chông chất mà thành. Tất cả các kỹ xảo luyện chế cao cấp đều là do kỹ xảo luyện chế sơ cấp thăng cấp đến. Cho dù Chu Duy Thanh có được thiên phú thánh thuộc tính Thời Gian phụ trợ kinh khủng, nhưng nếu như hần không có được trụ cột kiên cố vững chắc. Như vậy, trong tương lai cũng chỉ có thể là một Chế Tác gia mà không có cách nào trở thành một Sáng Tạo giả.

Bốn tháng sau...

“Lão sư, hôm nay nói đến cái gì a?” Chu Duy Thanh với vẻ mặt tò mò nhìn Hô Duyên Ngạo Bác. Bốn tháng nay, cả người hần cơ hồ gầy đi nhiều lắm, hốc mắt trũng sâu, lộ ra hai cái hắc nhãn thật to, như mắt cú vậy. Da thì cũng không còn màu cổ đồng như màu của ánh mặt trời tràn đầy khỏe mạnh, ngược lại lộ ra vẻ có chút tái nhợt.

Nhưng mà, nếu như nhìn kĩ lại mà nói, có thể phát hiện ra, mặc dù thân thể của hần tựa hồ tiêu hao vô cùng nghiêm trọng. Nhưng trong cặp mắt kia của Chu Duy Thanh, nếu như so sánh với bốn tháng trước đó, thì đã trở nên sáng ngời hơn, trên hết là toát ra sự hy vọng khát khao kiến thức. Lúc này, ở trong đầu hần, cũng chỉ có những ý nghĩa sâu xa của Ngưng Hình sư.

Hơn bốn tháng nay, hai thầy trò này, một người dạy một người học. Chu Duy Thanh cơ hồ không hề bước ra khỏi cửa phòng một bước, đặc biệt Hô Duyên Ngạo Bác xưa nay nổi tiếng vất vả chày ra nước nhưng gần như đã hết toàn bộ phần tiền mình để dành, đều là vì phục vụ cho Chu Duy Thanh, mua giấy ngưng hình cùng các loại tài liệu dịch ngưng hình cần có cho việc luyện chế quyền trục.

Chu Duy Thanh cũng đã học được toàn bộ phương vị kiến thức các loại của Ngưng Hình sư, từ thiết kế chế tác ngưng hình quyền trục, cho đến phối phương của các loại dịch ngưng hình, những kiến thức liên quan dành cho Ngưng Hình sư khi điều chế dịch ngưng hình. “Hôm nay chúng ta sẽ không nói gì cả.” Hô Duyên Ngạo Bác mỉm cười nhìn Chu Duy Thanh, khoanh chân ngồi ở trước mặt hần. Đương nhiên, chống đỡ sức nặng thân thể hần còn có cái bụng chạm đến mặt đất.

Cảm thụ được ánh mắt Hô Duyên Ngạo Bác lộ vẻ hiền lành, Chu Duy Thanh khẽ sửng sốt: “Cái gì cũng không nói hả? Lão sư, chỉ còn mấy ngày nữa là ta phải đi đến Phỉ Lệ thành nữa a!”

Hô Duyên Ngạo Bác mỉm cười nói: “Tiểu tử gốc, lão sư đã không còn gì để có thể truyền thụ cho người nữa. Một thân sở học của ta đây, trong thời gian hơn bốn tháng ở nơi này, đều đã truyền thụ cho người sạch sẽ. Mặc dù, người còn cần một đoạn thời gian không ngắn để từ từ có thể tiêu hóa hấp thu hết. Nhưng là, ta quả thật không còn gì để chỉ dạy cho người nữa.”

Chu Duy Thanh trong lòng chấn động, cảm thụ được một chút khác thường của Hô Duyên Ngạo Bác lão sư.

Hô Duyên Ngạo Bác nói: “Tiểu Duy, sở dĩ ta không thể trở thành một gã tông cấp Ngưng Hình sư, thực sự không phải do thiên phú của ta không đủ, cũng không phải do ta vẫn chưa toàn lực cố gắng, mà thủy chung là do tu vi của ta không cách nào có thể đạt tới. Thân thể của ta cùng thiên lực căn bản không thể nào vượt qua được yêu cầu luyện chế quyền trục. Ngưng hình quyền trục cấp tông sư, vẫn luôn là giấc mộng của ta. Đáng tiếc, ta chỉ là một Ý Châu sư. Nhưng người thì bất đồng a, người là Thiên Châu sư, hơn nữa còn gặp được vô vàn may mắn, có được lục loại thuộc tính Thiên Châu sư. Lão sư hi vọng, tương lai người

không chỉ dừng lại ở yêu cầu trở thành một Ngưng Hình sư cấp thần sư, mà còn phải trở thành một gã Thiên Châu sư vô địch. Sau khi người đi đến học viện quân sự Phỉ Lệ hoàng gia, mỗi ngày không nên tu luyện Ngưng Hình sư quá một canh giờ. Lấy thiên phú của người, một canh giờ đã quá đủ rồi. “Người đã gần lên đường, lão sư cấp cho người lễ vật a.”

129. Chương 37: Truyền Kỳ Cấp Ngưng Hình Sáo Trang (1)

Chu Duy Thanh hơi sững sốt: “Lão sư, người đã cho ta nhiều lắm rồi. Làm sao ta có thể nhận thêm đồ của người”.

Hô Duyên Ngạo Bác cười ha ha nói: “Không phải là đưa không cho người, còn khoảng ba ngày, chắc là người có thể luyện chế hoàn thành ba trăm chín mươi hai cái Sơ cấp Ngưng Hình quyền trục mỗi cái một ngàn tờ đi. Ta muốn dùng lễ vật này để đổi lấy ba trăm chín mươi hai loại Ngưng Hình quyền trục kia. Lão sư để dành không phải là cũng đã để cho người dùng hết rồi sao, không bán đi ít quyền trục sẽ trở thành nghèo kiết xác”.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Lưu lại mấy phần cho ta có được hay không? Người cũng biết, ta đi Phỉ Lệ thành thì phải xài tiền, hơn nữa, ta tính trước khi đi thì chuẩn bị đi Thác Ấn kỹ năng cho viên châu thứ hai nữa”.

Hô Duyên Ngạo Bác bật cười nói: “Tiểu tử thú vị, người vẫn còn nói điều kiện với ta? Tốt, như vậy thì lưu lại cho người mười phần, đã đủ chưa? Người cũng đừng có đi Thác Ấn cung ở Phi Đà thành, trực tiếp đi Phỉ Lệ thành đi. Nơi đó có Thác Ấn cung lớn nhất Phỉ Lệ đế quốc, cũng là tổng bộ của Thác Ấn cung ở Phỉ Lệ đế quốc, phẩm chất của Thiên thú chắc chắn cao hơn nơi này rất nhiều. Lấy tốc độ luyện chế Ngưng Hình quyền trục của người, quả thật giống như là một cái máy in, sau này còn có thể thiếu tiền sao? Đây là lễ vật mà ta cho người”. Vừa nói, Hô Duyên Ngạo Bác vừa tháo dây chuyền trên cổ mình xuống, bỏ vào tay Chu Duy Thanh.

Nhìn trên thân sợi dây chuyền này phát ra màu vàng nhàn nhạt, hình dáng phong cách cổ xưa, nhìn qua chính là vật đã lâu rồi, cũng không có gì thu hút, chỉ có mai Kim Lục Miêu Nhân hình tròn kia là tương đối trân quý, phía trên có thuộc tính không gian hơi thở nồng nặc, hẳn là một loại không gian đựng đồ bảo bối.

“Sư phụ sẽ đưa dây chuyền này cho ta?” Trong đầu Chu Duy Thanh hiện lên ý nghĩ như vậy. Phải biết rằng, hẳn mất ăn mất ngủ chế tạo ra hơn ba trăm cái Ngưng Hình quyền trục kia mặc dù là chất lượng hơi kém một chút, cho dù là lấy số lượng một ngàn tờ cũng chưa chắc đã Ngưng Hình thành công. Nhưng bán ra một phần với giá hơn ba vạn Kim tệ cũng không thành vấn đề. Nhiều quyền trục như vậy, ít nhất cũng tương đương với một ngàn vạn Kim tệ rồi. Dây chuyền này chẳng lẽ còn trân quý hơn đồng quyền trục kia hay sao?

Chu Duy Thanh cũng không phải là muốn so đo với Hô Duyên Ngạo Bác về số tiền này, chẳng qua là hẳn cảm thấy có chút kỳ quái. Dù sao, riêng là số tiền đã đầu tư các loại tài liệu vào trên người của hẳn cũng phải hơn sáu trăm vạn Kim tệ rồi. Cho nên mới nói là nghề nghiệp Ngưng Hình sư không dễ làm, Sơ cấp Ngưng Hình sư cơ hồ là không thể kiếm được tiền, tài liệu quá mắc, nhất định phải từ Trung cấp Ngưng Hình sư trở lên, thu vào mới tương đối khả quan. Dĩ nhiên, vật hiếm thì sẽ quý, theo số lượng Ngưng Hình sư càng ngày càng ít, hiện tại cho dù là Sơ cấp Ngưng Hình quyền trục cũng đang tăng giá không ngừng.

Hô Duyên Ngạo Bác đích thân đem dây chuyền đeo lên cổ Chu Duy Thanh: “Lễ vật ta đưa cho người đang ở trong dây chuyền”.

Lúc này Chu Duy Thanh mới hiểu ra, thì ra cái dây chuyền này chẳng qua chỉ là để đựng lễ vật mà sư phụ đã nói mà thôi.

Hô Duyên Ngạo Bác nói: “Người hẳn là còn nhớ, ta đã từng nói với người là không cần Ngưng Hình bất kỳ quyền trục nào nữa”.

Chu Duy Thanh gật đầu nói: "Lúc ấy người nói là vì Ngưng Hình sáo trang".

Hô Duyên Ngạo Bác vuốt cằm nói: "Đúng, chính là vì Ngưng Hình sáo trang. Phần lễ vật mà ta đưa cho con, chính là một bản vẽ để chế tạo một bộ Ngưng Hình sáo trang, giá trị của nó thì không thể dùng tiền tới để đánh giá. Tiểu Duy, ta hỏi ngươi, Ngưng Hình quyền trực phân chia cấp bậc như thế nào?"

Chu Duy Thanh vừa nghe thấy sư phụ kiểm tra mình, vội vàng ngồi thẳng thân thể nói: "cấp bậc của Ngưng Hình quyền trực là dựa theo tu vi của mỗi người chế tạo mà phân chia. Từ thấp đến cao theo thứ tự là Sơ cấp Ngưng Hình quyền trực, Trung cấp Ngưng Hình quyền trực, cao cấp Ngưng Hình quyền trực, Đại sư cấp Ngưng Hình quyền trực, Tông sư cấp Ngưng Hình quyền trực cùng Thần sư cấp Ngưng Hình quyền trực. Nếu như là Ngưng Hình sáo trang, có thể gia tăng thêm một cấp bậc so với cấp bậc vốn có của Ngưng Hình quyền trực. Nói cách khác, Đại sư cấp Ngưng Hình sư chế tạo ra Ngưng Hình sáo trang, có thể gọi là Tông sư cấp Ngưng Hình quyền trực, nhưng phải là một bộ".

Hô Duyên Ngạo Bác hài lòng gật đầu nói: "Ngươi nói không sai. Phần lễ vật mà ta đưa này là bản thiết kế của mười cái Ngưng Hình quyền trực. Mười cái bản thiết kế này, là do một vị Thần sư cấp cường đại vẽ ra. Nhưng mà, sau khi hấn hoàn thành bản thiết kế này, cũng đã cạn kiệt tâm lực, đèn cạn dầu mà chết. Bất kỳ bản thiết kế Thần sư cấp Ngưng Hình quyền trực nào cũng trân quý như một Thiên hạch của Thần cấp Thiên thú".

Lúc nghe được mấy từ Thần cấp Thiên thú, Phì Miêu đang tựa vào Chu Duy Thanh ngủ liền giật mình tỉnh giấc, giương mắt lên nhìn Hô Duyên Ngạo Bác một cái. Chu Duy Thanh hỏi: "Lão sư, Thần cấp thiên thú là gì? Lợi hại hơn tông cấp thiên thú sao?"

Hô Duyên Ngạo Bác khinh thường hừ một tiếng: "Trước mặt Thần cấp thiên thú, Tông cấp Thiên thú là cái gì? Ngay cả xách dép cũng không xứng. Hiện tại ta nói cho ngươi biết cũng không có gì, Thiên Châu sư sau khi vượt qua Cửu châu có được Thiên Châu Đệ thập, được gọi là Thiên vương, Thập Nhất châu là Thiên đế, Thập Nhị châu là Thiên thần. Cấp bậc của thiên thú cũng dựa theo cái này mà tính".

Chu Duy Thanh giật mình nói: "Vậy theo lời sư phụ nói thì Thần cấp Thiên thú cũng tương đương với Thiên Châu sư có tu vi mười hai châu?"

Hô Duyên Ngạo Bác chậm rãi vuốt cằm ngạo nghễ nói: "Hiện tại ngươi đã biết ta đưa cho ngươi mười cái bản thiết kế này có ý nghĩa như thế nào đi. Không chỉ là bản thiết kế, mà còn có cách điều chế Ngưng Hình dịch của từng bản thiết kế. Quan trọng nhất là, bản thiết kế của bộ Thần sư cấp Ngưng Hình quyền trực này là nhằm vào Thiên Châu sư có thuộc tính chuyên về lực lượng. Hơn nữa, lại là sáo trang".

Chu Duy Thanh trợn mắt, há hốc mồm nói: "Bản thiết kế Thần sư cấp, còn là sáo trang? Sáo trang thêm một cấp bậc, vậy là cấp bậc gì?"

Trong mắt Hô Duyên Ngạo Bác phát ra thần quang: "Ở trên thế giới này, có cách gọi là truyền kỳ. Mà bản thiết kế của Truyền kỳ sáo trang không đầy mười bộ. Mà đầy đủ toàn bộ lại càng không biết là có mấy phần. Ta không dám nói phần này là độc nhất vô nhị, nhưng tuyệt đối là một phần khoáng cổ tuyệt kim. Mà vị Thần sư cấp tiên bối thiết kế ra bộ truyền kỳ cấp Ngưng Hình sáo trang này, chính là Tổ sư của nhất mạch Ngưng Hình sư của chúng ta. Sở dĩ ta muốn trở thành một Tông sư cấp Ngưng Hình sư, cũng là vì yêu cầu tối thiểu để luyện chế phần này quyền trực là Tông sư cấp. Tiểu Duy, bản thiết kế của bộ này đã truyền qua nhiều đời, nhưng vẫn không có một vị sư trưởng nào có can đảm để luyện chế. Hiện tại ta đem nó truyền lại cho con, ta hy vọng sẽ có một ngày, có thể nhìn thấy người Ngưng Hình thành công bộ truyền kỳ sáo trang này".

Trong lòng Chu Duy Thanh rung động, hết sức rung động. Theo bản năng, tay hấn tự động nắm thật chặt sợi dây chuyền kia, hơi thở cũng trở nên có chút nặng nề.

Hô Duyên Ngạo Bác trầm giọng nói: "Toàn bộ mười bản thiết kế, các đời Tổ sư cũng đã từng cẩn thận nghiên cứu qua và nhất trí xác định, thứ tự là không thể thay đổi, từ dễ đến khó. Ba bản thiết kế đầu tiên cần phải có tu vi tông sư cấp mới có thể luyện chế. Từ từ thứ tư trở đi, Tông sư cấp Ngưng Hình sư vẫn có thể luyện chế, nhưng mà nhất định cần phải có Thiên Châu sư có tu vi Sơ cấp Tông sư tiến hành phụ trợ. Từ thứ năm cần Trung giai tông cấp, từ thứ sáu cần Cao giai Tông cấp đến Đỉnh giai Tông cấp. Mà bốn từ cuối cùng, toàn bộ cần phải có Trung giai Thần sư cấp Ngưng Hình sư mới có thể luyện chế, hơn nữa, tu

vi của bản thân ít nhất phải đạt tới Thiên vương cấp Thiên Châu sư. Đây cũng chưa phải là chỗ khó khăn nhất”. Câu cuối cùng này của Hồ Duyên Ngạo bác chút xíu nữa đã làm cho Chu Duy Thanh phải phun ra máu. “Đây còn chưa phải là điều khó khăn nhất?” Chu Duy Thanh thất thanh nói: “Vậy khó khăn nhất là cái gì?”

Hồ Duyên Ngạo Bác cười khỏ nói: “Khó khăn nhất là các loại tài liệu trân quý để điều chế Ngưng Hình dịch. Sau khi nhìn phối phương của bọn chúng, ta cũng không có tâm tư đi tìm. Bản thiết kế này khi truyền tới tay của ta, đã trải qua hơn một ngàn một trăm năm, trải qua hai mươi một đời Ngưng Hình sư. Chân chính thử luyện chế phần Truyền kỳ sáo trang này cũng chỉ có bốn vị đạt tới cảnh giới Tông sư cấp Ngưng Hình sư, nhưng cuối cùng cũng chỉ có một người thành công. Nhưng mà, sau khi hắn chế tạo thành công một tờ của quyển trục, liền tiêu hao hết toàn bộ tài sản. Tỷ lệ thành công của Tông sư cấp Ngưng Hình quyển trục là mười phần trăm, một tờ quyển trục này căn bản là không có tác dụng quá lớn, nó cũng đang ở trong không gian đựng đồ này”.

Chu Duy Thanh hít sâu một hơi: “Lão sư, ý của người là nói, đã hơn một nghìn năm, Sư tổ của ta, Thái sư tổ, ... các vị tiền bối, cũng không hề xuất hiện một vị Thần sư?”

Hồ Duyên Ngạo bác tức giận nói: “Người cho rằng Thần sư là Bạch thái hay sao? Dễ dàng có thể xuất hiện? Ở trong lịch sử gần ba ngàn năm của Ngưng Hình sư chúng ta, cũng chỉ ghi nhận được có hơn mười vị thần sư cấp Ngưng Hình sư mà thôi. Vị nào mà không phải là nhân vật kinh thiên động địa. Nhất mạch này của chúng ta, chỉ có vị kia thiết kế ra Truyền kỳ sáo trang là thần sư mà thôi. Sau này, cũng chỉ có một người khác có cơ hội trở thành thần sư”. Chu Duy thanh hỏi: “Là ai?”. Ánh mắt sáng quắc của Hồ Duyên Ngạo Bác nhìn chăm chú vào hắn nói: “Chính là ngươi”. “Ta?” Chu Duy Thanh ngẩn ngơ.

Hồ Duyên Ngạo Bác trầm giọng nói: “ Không sai, chính là ngươi. Cho dù là vị Thần sư cấp Tổ sư kia nếu so sánh về thiên phú với ngươi, cũng tuyệt đối không bằng ngươi. Ngươi có biết ta dùng thời gian bao lâu để chế tạo ra toàn bộ một trăm chín mươi hai loại Ngưng Hình quyển trục không?” Chu Duy Thanh lắc đầu.

Hồ Duyên Ngạo bác nói: “Mười năm, lúc đầu ta dùng mười năm, cũng đã được sư phụ của ta gọi là thiên tài rồi. Nếu như ta không bị ràng buộc vì bản thân không phải là Thiên Châu sư, ta nhất định có thể trở thành một Tông sư cấp Ngưng Hình sư. Nhưng còn Ngươi? Chỉ hơn bốn tháng, chỉ dùng thời gian hơn bốn tháng liền hoàn thành việc mà ta cố gắng trong mười năm mới hoàn thành. Đây là khảo nghiệm trọng yếu của nhất mạch Ngưng Hình sư chúng ta, chỉ có hoàn thành khảo nghiệm này mới có thể chính thức xuất sư. Hoàn thành phần khảo nghiệm này, cũng có ý nghĩa là Ngươi bây giờ đã có trình độ của một Trung cấp Ngưng Hình sư. Hơn bốn tháng đã bồi dưỡng ra được một Trung cấp Ngưng Hình sư, trong thế giới Ngưng Hình sư của chúng ta xưa nay chưa từng có. Ngươi tuyệt đối là một đóa tuyệt thế kỳ hoa. Bản thiết kế của bộ Truyền kỳ sáo trang này, bình thường là ở lúc Lão sư chết đi mới truyền cho đồ đệ. Nhưng thiên phú của Ngươi thật sự là quá tốt rồi, ta tin tưởng bản thiết kế này ở trong tay ngươi sẽ được phát huy rực rỡ. Cho nên, bây giờ ta liền truyền cho con. Ta hy vọng, trong tương lai ở quá trình Ngưng Hình, Ngươi có thể hoàn thiện bản thiết kế này từng bước một. Nếu như tương lai có một ngày, Ngươi có thể đem bộ sáo trang này chế tạo ra toàn bộ, như vậy Ngươi đã trở thành vị Truyền kỳ cấp Ngưng Hình sư đầu tiên từ trước tới nay”. Chu Duy Thanh nói: “Lão sư, chẳng lẽ chưa từng có người nào chế tạo thành công Truyền kỳ sáo trang sao?”

130. Chương 37: Truyền Kỳ Cấp Ngưng Hình Sáo Trang (2)

Chu Duy Thanh nghe Hồ Duyên Ngạo Bác nói mà tim đập thình thịch. Đúng vậy, theo như Hồ Duyên Ngạo Bác đã nói về lịch sử Ngưng Hình sư, hắn có quá nhiều ưu thế. Không nói tới chuyện tương lai hắn có thể tiến bộ trở thành Thần sư cấp Ngưng Hình sư hay không. Để luyện chế bộ Truyền kỳ quyển trục này, về mặt tài liệu thì hắn có thể tiết kiệm được rất nhiều. Bởi vì, đối với hắn thì Ngưng Hình quyển trục chỉ cần có một tờ là đủ rồi. Vì vậy, tất nhiên là cũng sẽ không cần nhiều Ngưng Hình dịch.

Như tờ duy nhất của quyển trục đầu tiên hiện nay, đối với người khác có thể nói là vô dụng. Nhưng đối với hắn thì đã đủ để trực tiếp Ngưng Hình thành công.

Hô Duyên Ngạo Bác đứng lên, mỉm cười nói: “Tốt lắm, mấy tháng nay ngươi cũng đã rất mệt mỏi rồi. Vả lại mấy ngày nữa cũng đi rồi, nên nghỉ ngơi nhiều một chút. Luyện chế quyển trục đương nhiên trọng yếu, nhưng thân thể đồ đệ bảo bối cũng ta cũng trọng yếu không kém. Ngươi cố gắng tu luyện Thiên lực nhiều hơn, thì việc trợ giúp cho thân thể con khôi phục sẽ càng nhanh”.

Hô Duyên Ngạo Bác đi rồi, nhưng Chu Duy Thanh lại nở nụ cười khổ: “Tu luyện Thiên lực nhiều hơn?” Hắn thật sự là không dám tu luyện Thiên lực thêm nữa. Tới Phi Đà thành đã được hơn bốn tháng, mặc dù hắn đặt hết tâm lực vào việc luyện chế Ngưng Hình quyển trục. Nhưng mỗi ngày luyện chế cũng tiêu hao rất nhiều Thiên lực, sau đó lại hồi phục Thiên lực, việc này cũng là một quá trình tu luyện. Huống chi, Bất Tử Thần Công của hắn không giống với các công pháp tu luyện khác, bản thân sẽ tự tiến bộ không ngừng. Tích lũy hơn bốn tháng, hơn nữa mỗi ngày không ngừng vận chuyển, Thiên lực tích lũy trong cơ thể hắn đã đạt đến cực hạn, bất kỳ lúc nào cũng có thể tiến hành dẫn thông Tử huyết thứ mười hai.

Nhưng sự thống khổ kịch liệt khi dẫn thông Tử huyết đã để lại trong lòng Chu Duy Thanh không ít ám ảnh. Thượng Quan Băng Nhi không có ở bên cạnh, hắn thật sự là không dám nghĩ tới việc dẫn thông Tử huyết, hắn sợ mình không chịu được sự thống khổ đó. Bản thân hắn vốn sợ đau, lại càng sợ chết hơn, đương nhiên là sẽ không đi tu luyện, đợi đến khi tới Phỉ Lệ thành gặp lại Thượng Quan Băng Nhi rồi tính sau. Hay là trước tiên hoàn thành việc luyện chế ba phần Ngưng Hình quyển trục này rồi tính sau.

Mấy ngày tiếp theo, Chu Duy Thanh giảm bớt thời gian luyện chế quyển trục để cho thân thể của mình được nghỉ ngơi đầy đủ. Trong chớp mắt, đã trôi qua ba ngày. Khi màn đêm của ngày thứ ba buông xuống, cuối cùng hắn cũng chỉ còn phải luyện chế thêm vài tờ Ngưng Hình quyển trục nữa mà thôi.

Thanh quang nhàn nhạt vây xung quanh thân thể hắn, đồng thời trên đầu ngọn bút cũng đang có ngân quang lưu chuyển. Lúc này, trên cổ tay trái của Chu Duy Thanh có hai khóa Biển Thạch Miêu Nhãn lóng lánh ngân sắc cùng thanh sắc đại biểu cho Không gian và Phong. Dưới tác dụng của hai loại thuộc tính Không gian và Phong, cây bút trên tay của hắn lướt qua trên mặt giấy Ngưng Hình giống như mây trôi nước chảy. Hắn đã luyện chế phần Ngưng Hình quyển trục này được gần ngàn tờ, đương nhiên là vô cùng thành thạo. Một bút cuối cùng, quay về điểm đầu tiên, tiếp xúc, kết hợp. Ngưng hình dịch dung hợp hoàn mỹ, kim mang lưu chuyển, hoàn thành.

“Ờ thứ một nghìn, haha. Cuối cùng cũng hoàn thành”. Chu Duy Thanh trực tiếp ném cây bút trong tay ra, người cũng ngã về phía sau, nằm vật xuống trong phòng không hề có chút hình tượng, tham lam hít thở từng ngụm không khí thật lớn.

Cuối cùng, dưới sự luyện chế mỗi ngày không ngừng nghỉ của hắn, ba trăm chín mươi hai phần Sơ cấp Ngưng Hình quyển trục cũng đã được hoàn thành. Cảm giác thành tựu lớn lao tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong lòng hắn. Hắn chưa bao giờ có được cảm giác thoải mái buông lỏng như bây giờ, tinh thần căng thẳng từ từ được thư giãn, kinh nghiệm luyện chế Ngưng Hình quyển trục trong hơn bốn tháng nay thấm vào trong tim hắn từng li từng tí.

Nhắm hai mắt lại, Chu Duy Thanh dường như có thể nghe được âm thanh lưu chuyển của máu trong cơ thể. Bây giờ hắn không hề muốn cử động chút nào, cho dù chỉ là một ngón tay, hắn chỉ muốn được nằm thư giãn như thế.

Trước mắt dần dần mơ hồ, dưới sự buông lỏng toàn thân, cảm giác thư thái tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể hắn, hô hấp từ từ đều đặn, hắn liền nằm sau bàn như vậy ngủ thiếp đi.

Không biết qua thời gian bao lâu, Phỉ Miêu Tiểu Bạch Hổ đang rúc vào bên cạnh Chu Duy Thanh đột ngột đứng lên. Hai tròng mắt màu tím nhạt bắn ra quang mang kích động, chăm chú nhìn vào thân thể Chu Duy Thanh. Đường vân của chữ Vương trên trán nhẹ nhàng lay động mấy cái. Đột nhiên, giống như là nó phát hiện được cái gì đó, mạnh mẽ nhảy lên đầu Chu Duy Thanh, giơ một chân trước lên, đẩy đẩy vào mặt Chu Duy Thanh, trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng gầm gừ. “Đừng ồn ào, Phỉ Miêu”. Chu Duy Thanh vừa lăn người qua, vừa nói với Phỉ Miêu một câu, sau đó tiếp tục ngủ. Phỉ Miêu tiếp tục kiên nhẫn nhảy đến phía bên kia đầu hắn, tiếp tục dùng lực đẩy đầu của hắn.

Lần này, Chu Duy Thanh hình như tỉnh táo hơn một chút. “Di, sao lại nóng như vậy?”. Hắn nhú nhú mày, khe kéo quần áo trên người của mình một cái. Nhưng mà, ngay sau đó, hắn đột ngột mở hai mắt ra.

Một tiếng phù nhẹ vang lên, quần áo trên người Chu Duy Thanh dường như hóa thành bụi bay lả tả, ngay cả Phi Miêu bên cạnh hắn cũng bị chấn lộn nhào bay ra hơn hai thước.

Một khắc trước hắn còn đang trong trạng thái say ngủ, nhưng giờ này toàn thân đã ướt đầm mồ hôi lạnh, cảm giác sợ hãi mãnh liệt trong chốc lát đã chạy lên tới não. Giờ này khắc này, trên làn da của Chu Duy Thanh, hoa văn da hổ đang xông ra như ba đào mãnh liệt. Đến khi làn da hắn dao động kịch liệt, Thiên lực trong cơ thể hắn giống như là dầu đun sôi, cuộn cuộn lưu chuyển. Lực xung kích từ bốn phía mạnh mẽ vô cùng, mục tiêu cuối cùng chính là nhắm thẳng vào đốt thứ ba của xương sống chỗ thắt lưng, cách huyệt Khí hải bên cạnh một tấc rưỡi, cũng chính là huyệt đạo thứ bảy trong phần thứ hai của Bát Tử Thần Công.

Chuyện mà Chu Duy Thanh sợ nhất cuối cùng cũng đã xảy ra, thời gian mà hắn xung kích một cái Tử huyệt cách đây đã gần nửa năm. Hơn bốn tháng thời gian gần đây, mặc dù hắn không hề cố ý tu luyện, nhưng do mỗi ngày hắn không ngừng sử dụng Thiên lực, vì vậy đã thúc đẩy mười một cái Tử huyệt đã được đả thông kia toàn lực đi hấp thu thiên địa nguyên lực trong không khí. Mặc dù hắn cố ý khống chế không trùng kích Tử huyệt, nhưng mà Thiên lực trong cơ thể đã đạt đến tình trạng tràn đầy từ lâu. Lúc trước, khi hắn luyện chế hoàn thành tờ Ngưng Hình quyển cuối cùng, hoàn toàn thả lỏng tinh thần, quên không khống chế Thiên lực trong cơ thể. Trong khi hắn ngủ say, Thiên lực tự động tiến hành lưu chuyển, không gian bé tắc cuối cùng làm cho bọn chúng trở nên cuồng bạo, bắt đầu tự động trùng kích Tử huyệt.

Phi Miêu sau khi phát hiện thân thể hắn có gì đó không bình thường, mới liều mạng gọi hắn dậy. Dưới tình huống không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, Thiên lực mệnh mông đã hướng đến Tử huyệt thứ mười hai của hắn bắt đầu trùng kích.

“Lão thiên a! Đây không phải là ép con gái nhà lành đi làm kỹ nữ a?” Trong lòng Chu Duy Thanh bị phần hét lớn một câu. Lúc này ngay cả nói hắn cũng không thể nói ra được. Thiên lực mệnh mông đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của hắn, tiến lên từng chút, tập hợp lực lượng, xông thẳng về phía huyệt Khí hải.

Bởi vì tám đại Tử huyệt trong phần thứ hai của Bát Tử Thần Công đa số đều nằm ở hai bên xương sống, vì vậy Thiên lực đi qua sáu Tử huyệt đã đả thông của Chu Duy Thanh, mỗi khi qua một Tử huyệt, Thiên lực sẽ phải chịu sức ép từ khí toàn của Tử huyệt, sự cuồng bạo lại tăng thêm vài phần. Việc này cứ thế diễn ra liên tục, thế như chẻ tre.

Chu Duy Thanh chỉ cảm giác được là xương sống của mình bây giờ giống như một cây thiết côn bị nung đỏ, đó là loại thống khổ không có gì sánh bằng a! Chung quanh xương sống có bao nhiêu dây thần kinh? Toàn bộ bị Thiên lực kia kích thích, mùi vị kia cũng không thích hợp dành cho người a! Loại thống khổ co rút này không có cách nào nhịn được, thân thể của hắn cứ như vậy nằm trên mặt đất kịch liệt giãy giụa không thể khống chế được. Mỗi khi cơn co rút qua đi, ma văn da hổ trên người sẽ nồng đậm hơn mấy phần, da thịt toàn thân phình ra, mỗi một kinh mạch dài hẹp dưới da giống như con rắn nhỏ đang dao động phập phồng. Thân thể hắn trên mặt đất không ngừng co quắp, giãy giụa. Bởi vì thống khổ kịch liệt thậm chí đã xuất hiện Tà Ma Biến. Nhưng mà, mặc dù hắn đang ở trong trạng thái Tà Ma Biến, nhưng lúc này cũng không làm được gì cả. Chỉ có năng lực khôi phục thân thể là tăng lên nhiều mà thôi, nhưng như vậy thì sự thống khổ kịch liệt lại càng rõ ràng hơn.

Trong ba đại Tử huyệt trên cơ thể người, huyệt Khí hải là huyệt trọng yếu nhất. Nguyên nhân rất đơn giản, vì đây là nơi chứa Thiên lực. Khí hải Đan điền, đây là chỗ tụ tập của Thiên lực a! tất cả Thiên lực bây giờ cũng đang từ từ chỉ bách hải điền cuồng vọt tới, theo xương sống trùng kích thẳng xuống phía dưới. Chu Duy Thanh tuyệt đối tin tưởng rằng, nếu như không phải có trạng thái Tà Ma Biến bảo vệ kinh mạch, nếu như không phải thân thể của mình sau khi dung hợp với Hắc châu kia thì đã dẻo dai hơn nhiều, sợ rằng huyệt Khí hải đã nổ tung.

Ở trong thâm tâm của Chu Duy Thanh đã đem Tổ tông mười tám đời của người đã sáng tạo ra Bát Tử Thần Công đều chửi rủa qua một lần. Nhưng Thiên lực càng ngày càng cuồng bạo kia vẫn tiếp tục trùng kích xuống phía dưới. Mắt thấy, đã tiến tới phạm vi huyệt Khí hải.

“Đến đây đi, chết thì chết thôi”. Thống khổ kịch liệt khiến cho Chu Duy Thanh gần như rơi vào trạng thái điên cuồng. Vào lúc này, trong lòng hắn tràn đầy khát vọng vô hạn, khát vọng Băng Nhi của hắn. Nếu như

vào lúc này, Băng Nhi có thể ở bên cạnh của ta thì tốt biết bao.

Oanh... Thiên lực từ khắp nơi cuối cùng cũng đã xông vào huyết Khí hải. Bởi vì lần hướng huyết này là do Thiên lực sau khi tích tụ tràn đầy tự động tiến hành trùng kích, nên trong nháy mắt sau khi nó tiến vào huyết Khí hải cũng đã xông phá ngay lập tức.

Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy giống như có vật gì đó nổ tung trong cơ thể mình. Khí hải Đan điền mặc dù không có trực tiếp nát bấy, nhưng dưới sự nổ tung kịch liệt này cũng đã có trăm ngàn lỗ thủng. Đám Thiên lực kia liền từ những lỗ hổng này xông vào trong cơ thể mình tàn sát bừa bãi, dẫn đến toàn thân hắt toát ra một tầng sương máu nồng đậm.

Phịch một tiếng, cửa bị phá ra, Hô Duyên Ngạo Bác cùng Phong Vũ gần như là đi vào cùng một lúc. Nhưng mà, hai người sau khi đặt một chân vào phòng liền lập tức dừng lại. Tình huống của Chu Duy Thanh lúc này quả thực là quá thê thảm.

Một tầng sương máu tràn ngập xung quanh thân thể, da thịt, kinh mạch toàn thân không ngừng ngo ngoáy, ma văn da hổ không ngừng lưu chuyển trên người hắn, trong cơ thể còn không ngừng toát ra một cỗ Thiên lực nồng đậm.

Trong mắt Hô Duyên Ngạo Bác và Phong Vũ, Chu Duy Thanh lúc này đã không thể đơn giản dùng tẩu hỏa nhập ma để hình dung, hai người cũng sợ ngây người. Với tu vi của bọn họ, đương nhiên là có thể cảm giác được Thiên lực trong cơ thể Chu Duy Thanh đang điên cuồng bạo động. “Này, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”. Sắc mặt Hô Duyên Ngạo Bác trắng lên đỏ bừng muốn xông tới, nhưng lại bị Phong Vũ kéo lại.

131. Chương 37: Truyền Kỳ Cấp Ngưng Hình Sáo Trang (3)

Hô Duyên Ngạo Bác nổi giận nói: “Mặc dù là vậy cũng không thể cứ nhìn hắn chết như thế a! Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Đều tại ta, không nên dạy nó quá nhanh, nếu như không thì nó cũng sẽ không bị tẩu hỏa nhập ma”.

Trong lúc bọn họ không biết phải làm gì, Phì Miêu Tiểu Bạch Hổ lúc trước bị Chu Duy Thanh chấn bay ra một bên đột nhiên vọt tới.

Thân thể vốn chỉ lớn có một thước trên không trung đang lớn dần lên, trong chớp mắt đã biến thành một con bạch hổ to lớn cao đến ba thước, hai cái chân trước hạ xuống, đặt đúng vào vị trí bả vai của Chu Duy Thanh. Thân thể to lớn của nó trực tiếp nằm đè lên trên thân thể Chu Duy Thanh, mạnh mẽ dùng sức khiến cho hắn không thể động đậy.

Hành động và sự biến hóa đột ngột của Phì Miêu khiến cho Hô Duyên Ngạo Bác và Phong Vũ giật mình. Phong Vũ vừa muốn ra tay, nhưng lần này hắn lại bị Hô Duyên Ngạo Bác kéo lại: “Đừng động, dường như nó đang giúp tiểu Duyệt”.

Bạch quang chậm chậm từ trên người Phì Miêu tràn ra, bao phủ thân thể Chu Duy Thanh ở bên trong. Cái đầu hổ đã biến thành khổng lồ của Phì Miêu đang ở trước mặt Chu Duy Thanh, dựa vào sức nặng của thân thể và lực lượng cường đại, giữ chặt tứ chi của Chu Duy Thanh. Mà thân thể của nó, cũng đã bị màn sương máu toát ra từ thân thể Chu Duy Thanh lây dính trở thành một màu đỏ.

Đường vân màu xanh đậm của chữ Vương trên trán Phì Miêu sáng lên, nó chậm rãi cúi đầu xuống, chạm vào trán Chu Duy Thanh. Đường vân của chữ Vương trên trán của nó cũng vừa vặn khớp với đường vân màu đen của chữ Vương trên trán của Chu Duy Thanh. Một ngụm sương trắng nồng đậm từ trong miệng nó bay ra, chui vào thất khiếu của Chu Duy Thanh. Làn sương máu không ngừng toát ra từ thân thể Chu Duy Thanh, thông qua lỗ chân lông cũng đang không ngừng chui vào trong cơ thể nó.

Chu Duy Thanh không hề có chút cảm giác nào về việc bị Phì Miêu đang dùng cơ thể đè lên thân thể hắn. Hắn chỉ cảm nhận được sự thư sướng trong nháy mắt tràn ngập khắp nơi trong cơ thể mình. Đầu tiên là trăm ngàn lỗ hổng của đan điền đều được bịt kín, kế tiếp là làm giảm đi sự thống khổ của thân thể hắn.

Các loại cảm xúc cuồng bạo, thị huyết, tà ác không ngừng trào ra, nhưng lúc này hắn lại đang bị Phì Miêu khống chế gắt gao, không cách nào di động được. Sau khi được làn sương trắng rót vào, sự cuồng bạo của

Thiên lực trong cơ thể cũng dần dần bình phục lại. Thiên lực vốn đang ở trạng thái khí từ từ ngưng kết thành từng giọt từng giọt, nhìn giống như thủy ngân di chuyển trong kinh mạch.

Thật ra thì, cho dù không có sự trợ giúp của Phì Miêu, Chu Duy Thanh cũng có thể gắng gượng vượt qua, vì năng lực chữa trị thân thể của hắn quá mạnh mẽ. Nhưng mà, do luyện chế Ngưng Hình quyền trực trong mấy ngày vừa rồi, tinh thần của hắn đã hao tổn rất lớn, chợt đón nhận thống khổ mãnh liệt như vậy, rất có thể dẫn đến tinh thần của hắn suy sụp. Có nghĩa là, cho dù hắn có đã thông thành công cái tử huyết thứ mười hai này, thì cũng sẽ biến thành ngu ngốc. Chính vì đoán được chuyện này có khả năng xảy ra, Phì Miêu mới chủ động ra tay.

Nhưng mà, ánh mắt của Phì Miêu rất nhanh liền trở thành kinh hoàng. Bởi vì nó phát hiện, một cỗ hấp lực cường đại phát ra từ trên người Chu Duy Thanh, đang tham lam điên cuồng hấp thu làn sương trắng mà mình thả ra. Nhất là vị trí chỗ tiếp xúc của cái trán của hai người, bây giờ nó muốn rút ra cũng không thể làm được. Màu đỏ trong con mắt của Chu Duy Thanh dường như cũng đậm thêm mấy phần.

Phì Miêu nghĩ thầm trong lòng: “Bại hoại, cái đồ bại hoại này, ta cứu hắn, ngược lại hắn còn muốn cắn nuốt ta. Đồ bại hoại!”. Mặc dù nó biết lúc này Chu Duy Thanh hoàn toàn không có ý thức, nhưng mà, việc này đối với nó cũng là nguy hiểm cực độ. Bởi vì trong quá trình cắn nuốt này, năng lượng của song phương nếu bị cắn nuốt quá nhiều, vượt qua phạm vi khống chế của nó. Như vậy, Chu Duy Thanh có thể vì cắn nuốt quá nhiều dẫn đến bạo thể mà chết, mà nó cũng sẽ bị hút thành thây khô, giống như những con Thảo Nguyên Thiên Lang lúc trước.

Không còn cách nào khác, trong mắt Phì Miêu liền bắn ra hai luồng tử sắc quang thải. Hai luồng tử sắc quang thải chậm chậm đâm thẳng vào hai tròng mắt đang đỏ như máu của Chu Duy Thanh. Từ trong miệng nó, âm thanh ô ô kỳ dị không ngừng vang lên, trầm bổng du dương, rõ ràng là một loại ngôn ngữ đặc thù.

Hai tròng mắt màu đỏ máu bị tử sắc quang thải của Phì Miêu phát ra xông vào, thân thể Chu Duy Thanh khẽ chấn động, thế nhưng liền tự động dừng lại việc cắn nuốt. Ngay sau đó, một ít sương máu nồng đậm từ dưới da hắn thoát ra, mà quang mang chung quanh Phì Miêu cũng dần dần chuyển từ màu trắng sang màu tím.

Hai màu tím và đỏ như máu giao hòa chung một chỗ, trên không trung ngưng kết thành một ký hiệu đặc thù, ký hiệu này nhìn qua giống như ký hiệu biểu thị nhạc phổ. Khi nó vừa ngưng kết xong, thân thể của Chu Duy Thanh và Phì Miêu đồng thời bắt đầu chấn động, cơ hồ là đồng thời hét to một tiếng. Giống như là có thứ gì đó từ trong cơ thể bọn họ cùng thoát ra, nhưng tụ chung một chỗ trong không khí, sau đó sát nhập vào chỗ ký hiệu màu tím đỏ kia.

Trong chốc lát, ký hiệu kia liền chuyển thành màu vàng chiếu sáng khắp căn phòng, ánh sáng màu vàng như ngọc cũng bao phủ thân thể của bọn họ. Khi Phì Miêu vừa ngẩng đầu lên, ký hiệu kia đột nhiên tách ra làm hai, chia ra dung nhập vào chữ Vương trên trán của nó cùng Chu Duy Thanh. Phong Vũ khẽ chạm nhẹ Hồ Duyên Ngạo Bác bên cạnh: “Hồ Duyên lão đầu, người có biết chuyện gì đang xảy ra không?”.

Hồ Duyên Ngạo Bác lắc đầu: “Không biết, nghe cũng chưa từng nghe nói đến. Nhưng mà, nhìn lại giống như là một loại nghi thức cổ xưa, khí tức của con bạch hổ bên cạnh Tiểu Duy này thật quái dị. Vừa nói tới đây, hắn và Phong Vũ cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng nhìn thấy rõ ràng sự kinh hãi trong mắt của đối phương.

Tâm tình của Phong Vũ có chút khẩn trương: “Đừng nói ra, nếu không rất có thể sẽ mang đến họa lớn cho chúng ta. Dù sao đi nữa, trước mắt đối với tiểu Duy cũng không phải chuyện xấu. Hắn cũng không có nguy hiểm nữa rồi, chúng ta ra ngoài đi”. Tại thời điểm này, trong lòng của Hắn và Hồ Duyên Ngạo Bác cũng đều hiện ra một cái tên, một cái tên mà bọn họ thậm chí không dám nói ra.

Hồ Duyên Ngạo Bác và Phong Vũ rời đi, màu vàng trong phòng cũng từ từ phai nhạt. Phì Miêu giống như là đã mất hết tất cả khí lực, thân thể đổ xuống cái rầm, gục trên người Chu Duy Thanh, mắt nhắm lại, giống như đã hôn mê bất tỉnh.

Tình huống của Chu Duy Thanh cũng giống như vậy, hắn chỉ cảm thấy đau đầu như muốn nổ tung ra. Thời điểm cái ký hiệu kia vừa dung nhập vào trong trán của hắn, hắn chỉ cảm thấy não của mình giống như bị kim nhọn châm vào một cái, đau đến kịch liệt, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Dĩ nhiên, Chu Duy Thanh hôn mê cũng không ảnh hưởng đến trạng thái biến hóa của thân thể hắn. Ý Châu trên tay trái cùng Thể Châu trên tay phải cũng đồng thời sáng lên, từ từ phân liệt ra cái mới. Thiên lực đột phá Đệ thập nhị trọng, từ trạng thái khí chuyển hóa sang trạng thái dịch, điều này cần một quá trình. Mà quá trình này cũng chính là quá trình biến hóa từ Nhị châu thành Tam châu. Dưới tình huống Thiên lực đầy đủ, Thiên Châu đã có sẽ tự động phân liệt ra thành viên châu tiếp theo. Cuối cùng Chu Duy Thanh cũng hoàn thành tu luyện Thiên tinh lực cảnh giới thứ nhất trong tứ đại cảnh giới. Thiên lực từ trạng thái khí chuyển thành trạng thái dịch, có nghĩa là Thiên tinh lực bắt đầu chuyển thành Thiên thần lực. Từ giờ khắc này trở đi, hắn đã không còn là một Thiên Châu sư tay mơ nữa, mà là một Thượng vị thiên sư thực lực phi phàm.

Ma vân da hổ đang di chuyển không ngừng trên người Chu Duy Thanh, Thiên lực hình dáng như thủy ngân đang không ngừng di chuyển trong cơ thể hắn. Huyết Khí hải vừa được đả thông tạo thành một khí toàn càng thêm khổng lồ so với mười một Tử huyết đã được đả thông lúc trước. Chẳng những hấp thu càng nhiều thiên địa nguyên lực trong không khí, mà còn trở thành khí toàn đầu mối điều tiết mười một khí toàn khác.

Thân thể của Chu Duy Thanh cũng được cải tạo lại một lần nữa dưới sự di chuyển của Thiên lực giống như thủy ngân. Đối với Thiên Châu sư, từ Thiên tinh lực đến Thiên thần lực, từ Nhị châu đến Tam châu là một lần bay vọt về chất.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Chu Duy Thanh mới từ trong ngủ say dần dần tỉnh lại. Thân thể co quắp kịch liệt một chút, vì trong ký ức của hắn, trước khi hôn mê mình còn chịu đựng thống khổ kịch liệt.

Thật thoải mái, cảm giác lực lượng mạnh mẽ truyền khắp toàn thân. Một cỗ cảm giác thư thái không nói nên lời làm lòng hắn thư sướng, thần trí theo đó cũng từ từ tỉnh táo lại.

Khi hắn muốn duỗi thân một chút, lại phát hiện mình bị thứ gì đó đè lên. Hai mắt trợn trừng, xuất hiện trước mắt hắn là một cái đầu hổ to lớn.

Khi Chu Duy Thanh co quắp một chút thì Phì Miêu liền tỉnh lại, lúc này mắt không hề chớp đang nhìn hắn trừng trừng. Chu Duy Thanh rõ ràng thấy được sự bi phẫn mãnh liệt trong mắt Phì Miêu.

Trí nhớ dần dần khôi phục lại, hắn nhớ được mơ hồ là dường như Phì Miêu đã giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn này. “Phì Miêu, ngươi nên giảm cân đi. Mau leo xuống, người đè ta thở không nổi”.

Rống... Phì Miêu gầm nhẹ một tiếng, hung hăng mở miệng rộng ra, lộ ra răng nhọn um tùm. Nó thật muốn cứ như vậy cắn một phát, kết thúc tính mạng của tên khốn kiếp trước mắt này. Nhưng mà, hiện tại căn bản là nó không thể nào làm như vậy. Lúc đầu, đi theo hắn vốn là muốn chiếm tiện nghi, có ai ngờ được là tiện nghi lớn nhất của mình lại bị hắn chiếm. Nhưng ở trong hoàn cảnh lúc đó, ngoài lựa chọn đó ra, mình đang toàn lực cứu trợ hắn căn bản không có biện pháp nào để thoát khỏi bị cắn nuốt. Thật hận, thật hận... mà hắn lại còn nói mình mập, đúng là quá vô lương tâm.

Sưu một cái, Phì Miêu nhảy đến một bên. Thân thể của nó cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, biến trở lại thành bộ dáng chỉ cao hơn một xích.

Chu Duy Thanh nghiêng người, từ trên mặt đất ngồi dậy, nhìn thân thể lỏa lồ, máu đen lại dính khắp toàn thân, không nhịn được mắng: “Cái Bất Tử Thần Công rắm chó này, sớm hay muộn cũng hại chết lão tử. Tu luyện mặc dù nhanh, nhưng tăng lên một cấp tu vi cũng giống như bị chết một lần”.

Chu Duy Thanh một mặt phát tiết buồn bực trong lòng, một mặt đưa tay bế Phì Miêu đã thu nhỏ lại lên trước mặt mình, dùng sức hôn lên trán Phì Miêu một cái: “Ta biết là ngươi đã cứu ta. Cảm ơn ngươi!”. Vừa nói, hắn vừa vui vẻ nựng Phì Miêu. Hắn không hề chú ý đến ánh mắt u oán, bi phẫn, phức tạp kia của Phì Miêu, mà hết sức khoái chí nhìn Thể Châu và Ý Châu vừa mới được tăng thêm trên tay mình.

Biến Thạch Miêu Nhân Ý Châu cùng Băng Phách Phỉ Thúy Thể Châu cũng đều biến thành ba khóa. Biến hóa lớn nhất chính là lực lượng, hắn có ba khóa lực lượng tinh khiết Thể Châu, cường độ lực lượng của hắn lại tăng lên 1,5 lần. Cộng thêm lực lượng cường hãn của thân thể hắn sau khi dung nhập với khóa Hắc châu, lực lượng thân thể đã muốn vượt qua ba nghìn cân rồi.

132. Chương 38: Vương Cấp Thiên Thú Không Gian Hệ (1)

Lấy một thùng gỗ lớn đựng đầy nước, hắc ôm Phì Miêu trực tiếp nhảy vào, làm hại tiểu Phì Miêu phải triển khai kiểu bơi chó để nổi trên mặt nước, tức giận kêu ô ô.

Chu Duy Thanh ha ha cười một tiếng, giúp nó thanh tẩy bộ lông dính máu, cười nhẹ nói: “Phì Miêu, nói như thế nào người cũng là giống cái, chúng ta như thế này chính là tắm uyên ương sao. Hắc hắc hắc hắc.”

Nghe lời nói của hắc, Phì Miêu thậm chí tức giận còn muốn dùng đầu húc chết tên lưu manh, gương nanh múa vuốt trào tới. Chu Duy Thanh cười ha ha giúp nó tẩy rửa sạch sẽ rồi mới thả nó ra ngoài thùng gỗ, sau đó mới hảo hảo tắm rửa thân thể mình.

Thần kinh của hắc quả thật cùng người bình thường không giống nhau, trải qua sự thống khổ ngày hôm qua, lúc này tắm rửa toàn thân sáng khoái rồi, hắc đối với sự thống khổ ngày hôm qua đã quên sạch, đây là điển hình của loại liền sẹo quên đau. Mà trên thực tế, cũng chính nhờ tính cách này mà hắc có thể luyện Bất Tử Thần Công kiên trì đến bây giờ.

Năm đó sáng tạo Bất Tử Thần Công cũng là một vị cường giả may mắn, là một nhà thông thái khó có thể tưởng tượng đồng thời có thiên phú cao cùng với kỳ ngộ, nhưng cuối cùng vẫn chết khi tu luyện Bất Tử Thần Công. Cũng không phải cơ thể hắc không chịu được mà đó chính là chịu không nổi thống khổ tinh thần khi trùng kích tử huyệt. Cuối cùng cũng chính là chết trong thống khổ khi trùng kích vào Huyệt Khí Hải.

Tắm rửa thay quần áo mới xong, Chu Duy Thanh ngay lập tức tìm một đồng thức ăn, sau khi có một bữa ăn no đủ cảm thấy thần hoàn khí túc, tựa như một mối trong mấy ngày hôm nay toàn bộ đều bị quét sạch vậy. “Tiểu Duy, người ở đâu.” Khi cơm nước xong, thanh âm Hồ Duyên Ngao Bắc mới truyền đến.

Thật ra thì ngay từ thời điểm hắc đứng dậy, sau cả đêm không hề chớp mắt Hồ Duyên Ngao Bắc cùng Phong Vũ cũng đã biết, chỉ là không quấy nhiễu hắc. Mắt thấy tiểu tử này với bộ dạng sinh long hoạt hổ, hai người cũng là một trận im lặng. Bọn họ thật không cách nào tưởng tượng, đã trải qua tình trạng “tẩu hỏa nhập ma” nghiêm trọng như vậy làm sao tiểu tử này có thể có bộ dạng coi như không xảy ra chuyện như vậy.

“Lão sư, ngày hôm qua ta đã đem quyền thực luyện chế xong.” Chu Duy Thanh đi về phía gian phòng của Hồ Diên Ngao Bắc, nói vọng đến. Về phần ngày hôm qua tu luyện Bất Tử Thần Công khổ sở ra sao cũng không nhắc tới một chữ.

Hồ Duyên Ngao Bắc cùng Phong Vũ có chút kiêng kỵ liếc mắt nhìn Phì Miêu đang nhắm hai mắt ngủ trong lòng hắc, bọn họ tựa hồ đang trốn tránh cái gì đó, nếu Chu Duy Thanh đã không đề cập đến chuyện tối hôm qua thì bọn họ cũng không có nhắc tới nữa.

Hồ Duyên Ngao Bắc cười một tiếng rồi nói: “Hoàn thành là tốt rồi. Ngắn ngủi chỉ có mấy tháng thời gian, người cũng đã luyện tu luyện xong giai đoạn gian nan nhất của nhất mạch Ngưng Hình sư chúng ta. Người cũng đến lúc phải đi tới Phỉ Lệ thành rồi. Người dọn dẹp chút đồ rồi hôm nay lên đường luôn đi.”

Vừa nghe Hồ Duyên Ngao Bắc cho mình hôm nay dời đi, thần sắc Chu Duy Thanh đang hưng phấn nhất thời ảm đạm xuống nhiều, phù một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Hồ Duyên Ngao Bắc cùng Phong Vũ, đông đông đông hướng tới hai người dập đầu ba cái.

Hồ Duyên Ngao Bắc cũng không có ngăn cản hắc, giờ phút này ở trong mắt hắc chỉ có vui mừng, bất kỳ một lão sư nào có thể dạy ra được đệ tử xuất sắc như vậy sợ rằng cũng đều có tâm tình giống như hắc lúc này.

Dập đầu xong, Chu Duy Thanh mới một lần nữa đứng dậy, trên vẻ mặt không có một chút vẻ mặt cười cợt hàng ngày mà trịnh trọng nói: “Lão sư, người yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của người.”

Hồ Duyên Ngao Bắc chỉ cảm thấy hai mắt của mình có chút mơ hồ, hít sau một hơi, cố gắng không để nước mắt mình chảy xuống, cười mắng: “Nhanh lên cút đi, Ngưng hình dịch cùng giấy ngưng hình dùng còn thừa

người mang đi cả đi. Quyền trục thì lưu lại là được. Lão tử cũng từ hôm nay muốn phong bút thu sơn rồi. Cực khổ nhiều năm như vậy, chờ bán xong quyền trục mà người làm xong, ta liền cùng Phong lão nhi đi du lịch đại lục một chút, nói không chừng ngày nào đó chúng ta lại đến tìm người a.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Nói không chừng đến lúc đó ta đã là một tông cấp ngưng hình sư rồi sao. Lão sư gặp lại sau, Phong Vũ tiên bối gặp lại sau.” Nói xong câu đó hắn liền xoay người dời đi. Hồ Duyên Ngạo Bắc cùng Phong Vũ rõ ràng thấy được khi rời đi hai vai của hắn khẽ run lên một chút.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Nói không chừng đến lúc đó ta đã là một tông cấp ngưng hình sư rồi. Lão sư gặp lại sau, Phong Vũ tiên bối gặp lại sau.” Nói xong câu đó hắn liền xoay người dời đi. Hồ Duyên Ngạo Bắc cùng Phong Vũ rõ ràng thấy được khi rời đi hai vai của hắn khẽ run lên một chút.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Hồ Duyên Ngạo Bắc, đến lần này cùng hắn học tập, bọn họ tất cả thời gian ở chung với nhau tổng cộng cũng chỉ có năm tháng mà thôi. Nhưng là, Chu Duy Thanh cũng biết vị lão sư này bỏ ra bao nhiêu sức lực cho mình. Bất luận là Truy gia tương khảm quyền trục, cùng thời gian mấy tháng nay phụ trợ hắn tu luyện, Hồ Duyên Ngạo Bắc đã dốc hết sở học cùng tài sản. Có thể nói hắn đã làm đến cực hạn của một lão sư có thể làm. Nếu không có Hồ Duyên Ngạo Bắc dốc lòng chỉ dạy cùng tài liệu hỗ trợ, hắn trong một thời gian ngắn như vậy cũng không thể nào trở thành một gã Ngưng Hình sư. Quy tắc làm người của Chu Duy Thanh chính là người nào đối với hắn tốt liền dùng trăm cách để báo đáp, người nào đối ác với hắn thì lấy gấp trăm lần hoàn lại.

Bên kia Hồ Duyên Ngạo Bắc sau khi Chu Duy Thanh quay lưng rời đi, thân thể hắn khẽ dung động, hít sâu một hơi, thì thào nói: “Hắn là niềm kiêu ngạo lớn nhất của cả đời lão phu.”

Thời điểm Chu Duy Thanh dời đi hắn cũng không có hướng Hồ Duyên Ngạo Bắc cùng với Phong Vũ nói lời cáo từ, bởi vì hắn sợ nhất chính là tràng diện lúc ly biệt. Chẳng qua khi đi qua tiểu viện, quỳ rạp xuống trước cửa vừa dập đầu ba cái sau đó mới ôm Phì Miêu xoay người dời đi.

Cửa tiểu viện mở ra, Hồ Duyên Ngạo Bắc cùng Phong Vũ xuất hiện trước cửa, đưa mắt nhìn theo thân ảnh hắn cho tới thật lâu sau đó khi bóng dáng hắn biến mất, Hồ Duyên Ngạo Bắc mới thở dài một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ vạn phần tiếc nuối. “Tại sao không giữ hắn ở lại? Nếu như người muốn lưu hắn lại, hắn hẳn sẽ ở lại.” Phong Vũ nói.

Hồ Duyên Ngạo Bắc lắc đầu nói: “Ta không thể ích kỷ như vậy được. Ngưng Hình sư chỉ có thể là phụ chúc nghề nghiệp của hắn mà thôi. Thiên Cung đế quốc có tổng cộng bao nhiêu vị Thiên Châu sư? Mà hắn lại có thuộc tính may mắn đến vậy, hắn chắc chắn sẽ còn tiến xa hơn nữa.”

Phong Vũ mỉm cười nói: “Hồ Duyên lão đầu, ta chợt phát hiện ra thì ra người cũng có điểm khả ái đó. Chúng ta có thật sự như lời người nói đi du lịch đại lục sao?”

Hồ Duyên Ngạo Bắc ha ha cười một tiếng nói: “Tại sao lại không chứ? Nếu như ta đã không còn làm cái nghề nghiệp Ngưng Hình sư này nữa, ta lại có một đệ tử xuất sắc như vậy, tại sao ta lại phải tự ép mình tiếp tục nữa? Nếu không thừa dịp này đi ra ngoài du lịch, sẽ làm cho nhân sinh thất vọng cả đời sao. Đi thôi, chúng ta cũng thu dọn đồ đạc dời đi.”

Phỉ Lệ thành nằm ở phương bắc của Phỉ Lệ đế quốc, khoảng cách với Phi Đà thành tương đương với việc đi xuyên qua hai lần Thiên Cung đế quốc. Sau khi rời khỏi Phi Đà thành, Chu Duy Thanh tính toán qua thời gian của mình một chút, thời gian của hắn đúng thật là rất khẩn trương, khoảng cách tới thời gian ước định với Thượng Quan Băng Nhi tại Phỉ Lệ thành chỉ còn lại có hơn mười ngày. Chỉ có cách đi cả ngày và đêm mới có thể không đến muộn.

Vì vậy, vừa ra khỏi cổng thành, Chu Duy Thanh lập tức thả ra Thiên Châu, thuộc tính luân bàn dịch chuyển đến khu vực thanh sắc, giống như gió cuốn chớp giật dựa theo bản đồ hướng Phỉ Lệ thành lao đi.

Trong quá trình chạy đi cũng trợ giúp nhiều cho hắn, thực lực vừa mới đột phá lên Tam châu cảnh giới, hắn đối với lực lượng sau khi đột phá hắn còn chưa có hết sức hiểu rõ. Lúc này khi di chuyển sử dụng Phong hệ Thiên lực hắn mới giật mình phát hiện, thực lực của mình hiện tại so với cảnh giới Nhị châu tuyệt đối không thể dùng phép cộng đơn giản mà tính toán được.

Mũi chân mỗi lần chạm đất, cho dù không sử dụng tà ma hữu thói, hắn cũng có thể cảm nhận được thân

thể nhẹ như chim yến. Làm hần vui mừng nhất chính là khả năng khống chế, ý niệm vừa động, Phong hệ Thiên lực cho dù thả lỏng khống chế so với trước kia cũng chuẩn xác hơn không biết bao nhiêu lần. Hiển nhiên đây cũng là kết quả của việc mấy tháng vừa qua hần không ngừng chế tạo ngưng hình quyền trực làm tinh thần lực tăng thêm nhiều.

Bất Tử Thần Công huyết Khí Hải được quán thông cùng với mười một tử huyết trước bất đồng. Lần này hần phải chịu đựng thống khổ khổng lồ, nhưng đồng dạng chỗ tốt cũng rất lớn. Khi trước các tử huyết quán thông hình thành tụ xoáy tụy trên cùng một thân thể nhưng sự liên lạc lẫn nhau cũng không có rõ ràng, nhưng huyết Khí Hải được quán thông lại không giống như lúc trước. Khí Hải trong đan điền khi xuất hiện tụ xoáy giống như là trung tâm của thân thể, tất cả thiên lực đều tập trung vào chỗ này, đồng thời cũng từ chỗ này vận chuyển đi, mười một tử huyết khác khi hấp thu hay phóng thích thiên lực cũng đều thông qua nơi này. Trong mỗi lần hô hấp Khí Hải trong đan điền cũng tự vận hành liên tục, đối với thiên địa tinh lực trong không khí khả năng hấp thu và chuyển hóa cũng tăng cường gấp đôi. Mà mặt ngoài Bất Tử Thần Cương cũng đặc biệt rõ ràng hơn nhiều.

Đồng thời, Chu Duy Thanh thiên lực đã chính thức chuyển đổi hoàn toàn từ Thiên tinh lực sang cảnh giới Thiên thần lực. Mặc dù chỉ mới tu luyện đến trình độ đệ nhất trọng Thiên thần lực nhưng thiên lực của hần cũng đã thi triển ra được thiên thần lực đặc tính đó chính là ngoại phóng.

Ý niệm vừa động, Chu Duy Thanh dưới tình trạng không sử dụng Thiên Châu, thiên lực có thể hóa thành bạch quang phóng xuất ra ngoài thân thể, bất luận là công kích hay phòng thủ súc tích trong thân thể trước kia cũng không thể so sánh nổi. Khi vận chuyển thiên lực so với trước kia cũng có tiêu hao ít hơn nhiều. Có thể nói châu thứ ba đối với Thiên Châu sư tuyệt đối là nhảy vọt về chất lại càng không nói đến Chu Duy Thanh có thiên phú dị bẩm trong người.

Hần gặp vấn đề lớn nhất bây giờ chính là vấn đề thác ấn, ngưng hình. Ba khóa Thể Châu Cửa hần mới chỉ ngưng hình một viên là Phách Vương cung, bởi vì một mực luyện chế ngưng hình quyền trực, Chu Duy Thanh còn chưa kịp đem cái truyền kì sáo trang quyền trực duy nhất kia ngưng hình trên Thể Châu của mình. Chuẩn bị khi đến Phỉ Lệ thành rồi tính tiếp.

133. Chương 38: Vương Cấp Thiên Thú Không Gian Hệ (2)

Trải qua mấy ngày cấp tốc lên đường, Chu Duy Thanh phát hiện, nếu như mình chỉ đơn thuần sử dụng Phong hệ thiên lực gia tốc mà nói, nhờ vào khả năng khôi phục cường đại của Bất Tử Thần Công thiên lực của hần hoàn toàn có thể duy trì thời gian dài mà không sợ tiêu hao hết.

Việc điều động thiên lực thông qua huyết Khí Hải cùng sự cường hãn vô cùng của Bất Tử Thần Công thể hiện qua tốc độ thiên lực khôi phục nhanh chóng càng ngày càng chỉ rõ sự ưu việt của mình.

Điều làm cho Chu Duy Thanh bất khả tư nghị chính là lực lượng của hần, hần không biết các Thiên Châu sư khác có Thể Châu lực lượng tinh thuần có sự tăng phúc như thế nào khi đạt đến cảnh giới Tam châu, nhưng hần hoàn toàn khẳng định lực lượng của hần tuyệt đối không bình thường, cụ thể tình huống như thế nào hần cũng không thể nói rõ. Dù sao hần có thể dễ dàng đem một cái cây do một người lớn mới ôm hết, nhổ tận gốc mà không hề cảm thấy phí sức.

Vì không muốn trễ nải cuộc hội họp với Thượng Quan Băng Nhi, Chu Duy Thanh dọc theo đường đi đều màn trời chiếu đất, ngày đi đêm nghỉ, đồng thời dùng tốc độ cao lên đường cũng đồng thời thử nghiệm sự tiến bộ khi thực lực thiên sư tăng lên, rốt cục sau mười bốn ngày chạy liên tục hần cũng đã tới Phỉ Lệ đế quốc thủ đô Phỉ Lệ thành.

Khi Chu Duy Thanh nhìn thấy Phỉ Lệ thành hần không khỏi bị dọa sợ đến ngây người, đây chính là tòa thành lớn nhất từ lúc mới sinh đến bây giờ hần được nhìn thấy.

Xa xa nhìn lại Phỉ Lệ thành giống như một con quái vật khổng lồ nằm chắn ngang ở nơi đó. Vị trí địa lý của Phỉ Lệ thành quả thật rất tốt, phía Tây cùng phía Bắc toàn bộ được vây quanh bởi một sườn núi cao,

mặt Đông của thành chính là hồ nổi tiếng của Phỉ Lệ đế quốc hồ Phỉ Lệ, còn phía nam đang đối mặt với Chu Duy Thanh đây là một bình nguyên. Ý núi gần sông, vị trí xung yếu như vậy chính trung tâm chính trị và quân sự của Phỉ Lệ đế quốc.

Tường thành cao khoảng một trăm mét, cứ cách mỗi hai mươi mét lại trang bị một cự nỏ tiến tháp, bên phía Nam đối mặt với vị trí Chu Duy Thanh chính là một mảng bình nguyên, có tất cả sáu cửa thành lớn, bên ngoài đào thêm sông sâu rộng hơn trăm thước dẫn nước từ Phỉ Lệ hồ vào để bảo vệ tường thành, đồng thời có sáu tòa cự đại cầu treo để vượt sông.

Trên tường thành mang phong cách cổ xưa, trên đó còn có tiêu chí của Phỉ Lệ đế quốc Thánh thập tự kiếm tượng trưng cho vinh quang của đế quốc, những dấu hiệu này được sơn màu vàng khi mặt trời chiếu xuống lại càng tỏa sáng rực rỡ.

Chu Duy Thanh từng nghe người ta nói, chỉ riêng Phỉ Lệ thành nhân khẩu đã hơn cả toàn bộ nhân khẩu của Thiên Cung đế quốc cộng lại, tòa thành thị này xét trên toàn bộ đại lục cũng là xếp hạng một trong mười tòa thành đứng đầu. Lại càng là tòa thành lớn nhất của Tây Phương đại lục, xứng danh là thủ đô của đế quốc tồn tại trăm năm.

Mang theo rung động mãnh liệt, Chu Duy Thanh đi qua cầu treo, hần thấy ở mỗi cửa thành đều có hơn trăm tên lính thủ hộ, nhưng cửa thành lại rộng mở căn bản là không có bất kỳ kiểm tra gì.

Nhóm binh lính thủ hộ ở cửa thành đều cầm trong tay trường mâu, mang một thân khôi giáp bằng sắt, lưng eo thẳng tắp, tỏa ra khí chất sát phạt.

Đây chính là khí tượng của đại đế quốc sao? Không biết đến lúc nào quốc gia mới có thể có một tòa thành thị như thế này a! Chu Duy Thanh thở dài một tiếng, cùng so sánh với Phỉ Lệ đế quốc, Thiên Cung đế quốc quả thật quá ư nhỏ bé. Chính là Phỉ Lệ đế quốc là đồng minh thì sao? Của người cũng không phải là của mình.

Vừa nghĩ hần vừa đi vào trong Phỉ Lệ thành. Thứ đầu tiên đập vào mắt hần chính là một con đường lớn rộng rãi có thể để cho mười lăm chiếc xe ngựa có thể đồng thời chạy song song, các cửa hàng hai bên đường đều được làm từ đá hoa cương, các tòa nhà ít nhất đều là ba tầng, nhìn từ chỗ này không thấy được điểm cuối, người đi bộ hối hả không dứt quả là cảnh tượng biểu hiện cho sự phồn hoa.

Chu Duy Thanh tính toán đơn giản thời gian của mình, khoảng cách đến thời gian hẹn ước của hần với Thượng Quan Băng Nhi còn lại hai ngày, địa điểm hẹn gặp chính là cửa của Phỉ Lệ hoàng gia học viện quân sự sau đó cùng tham gia khảo hạch nhập học.

Đối với học viện này hai người cũng không quá rõ ràng, chẳng qua chỉ biết đây là một học viện có yêu cầu cực kỳ cao, cũng là quân sự học phủ cao nhất của Phỉ Lệ đế quốc, tất cả mọi người từ bình dân đến quý tộc nếu muốn nhập học đều phải thông qua tham gia khảo hạch. Độ tuổi hạn chế ở hai mươi tuổi trở xuống. Trừ những thứ đó ra họ cũng không biết còn yêu cầu gì khác nữa không và cũng không biết nội dung khảo hạch là gì.

May mắn không đến trễ, đến được Phỉ Lệ thành Chu Duy Thanh coi như buông lỏng được rất nhiều, còn hai ngày nữa, mình nên làm gì đây? Hắc hắc đi ăn một bữa ngon rồi hãy nói.

Vừa nghĩ, Chu Duy Thanh vừa hướng vào trong thành chạy đi, hần chuẩn bị sau khi ăn xong một bữa cơm sẽ tìm một chỗ nghỉ ngơi, hơn nữa phải hỏi thăm một chút tình hình về vị trí Phỉ Lệ hoàng gia học viện quân sự. Hần hiện giờ ở trên người cũng có chút tiền nhưng cũng không nhiều lắm, vì vậy hần quyết định trước tiên phải lập tức xử lý, thứ nhất là đem toàn bộ sơ cấp ngưng hình quyền trục mang theo bán đi đổi lấy một chút tiền, về phần việc thứ hai tất nhiên là đi Thác Ấn cung một chuyến. Hần chính là muốn đi hoàn thành thác ấn các kỹ năng, đây cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai mà làm xong được. Có nghề nghiệp ngưng hình sư sau này hần cũng không sợ thiếu tiền xài.

Nếu có thể mượn được một phòng gần học viện một chút, có thể ở cùng một chỗ như vậy thì quả thật quá hoàn mỹ. Nghĩ đến đây tự nhiên trên khóe miệng hần nở một nụ cười đầy dâm dăng.

Tìm một tiệm cơm ăn một bữa no đủ, Chu Duy Thanh cũng xác định được rõ ràng vị trí của Thác Ấn cung và Phỉ Lệ hoàng gia quân sự học viện. Phỉ Lệ thành phía đông chính do tiếp giáp với hồ Phỉ Lệ nên trở

thành khu vực phồn hoa nhất, Hoàng cung Phỉ Lệ đế quốc nằm ở sườn núi phía bắc, lưng dựa vào núi mặt hướng về phía nam.

Chu Duy Thanh đẩy kích động chạy thẳng tới phía đông thành, một đường vừa đi vừa hỏi thăm, tòa thành thị này quả nhiên là cực lớn, hẳn tìm suốt hai canh giờ mãi tới khi mặt trời ngả về tây mới tìm thấy được Thác Ân cung trong Phỉ Lệ Thành. Nghe người đi đường nói, hai bên Thác Ân cung của Phỉ Lệ đế quốc chính là nơi tọa lạc của các đại học viện, tự nhiên trong đó cũng bao gồm cả Phỉ Lệ hoàng gia học viện quân sự.

Thác Ân cung trước mắt này cùng với Thác Ân cung trong Phi Đà thành đều có kiến trúc giống nhau, duy chỉ có một điểm khác nhau đó chính là kích thước.

Đây chính là một kiến trúc khổng lồ cao ba mươi thước, so sánh với Phi Đà thành thì còn lớn hơn gấp đôi, các trụ đá trước cửa cũng không phải là mười hai con sói mà là ba mươi sáu cái cột đá khổng lồ cần ít nhất năm người mới có thể ôm hết. Trên cột đá có đủ loại phù điêu, nếu như cẩn thận nhìn rõ thì đó chính là các chủng loại thiên thú bất đồng.

Trên đỉnh nóc nhà là một thập tự kiếm thánh khổng lồ tỏa ra ánh sáng như ngọc, đập vào mắt người nhìn là vô hình uy nghiêm nghiêm hơi thở. Thật không hổ là Tổng bộ Thác Ân cung của Phỉ Lệ đế quốc a! Nơi này khí tượng rộng rãi so với hoàng cung đế quốc mình còn rộng rãi hơn. Chu Duy Thanh vừa nghĩ vừa đi về phía trước.

Chưa đi đến cửa đã có bốn gã binh lính toàn thân trọng giáp màu vàng đã đứng chắn ở trước người hẳn giống như một bức tường thành vậy.

“Nga, ta hiểu rồi.” Chu Duy Thanh đầu tiên sửng sốt một chút, sau đó giơ tay phải của mình lên, ý niệm hơi động một chút ba khóa Băng Chung phỉ thúy Thể Châu đã xuất hiện trên cổ tay, bằng vũ tự động lưu chuyển.

Bốn gã thị vệ Thác Ân cung đi ra ngăn cản Chu Duy Thanh rõ ràng sửng sốt, bộ dạng hiện tại của Chu Duy Thanh thật sự làm người ta không giám khen tặng, lên đường di chuyển liên tục hơn mười ngày, bụi bặm mệt mỏi, đầu tóc rối bời, râu ria xồm xoàm, nhìn qua dường như là mười mấy tuổi, mà nói hẳn ba mươi tuổi cũng có người tin. May mà hành lí của hắn đã được bỏ hết vào trữ vật hạng liên rồi nếu không sợ rằng càng thêm khó coi. Bộ dạng này không có một chút dáng dấp của Thiên Châu sư.

Sau một chút do dự, bốn gã thị vệ cũng mở ra một cái thông đạo, cung kính nói: “Chào mừng ngài, thượng vị thiên sư các hạ.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Không cần khách khí, không cần khách khí.” Vừa nói hắn vừa đi vào đại sảnh của Thác Ân cung.

Không phải chỉ có phía ngoài giống nhau mà phía trong cũng hoàn toàn giống với Thác Ân cung của Phi Đà thành chỉ có độ lớn khác nhau. Sau khi do dự một chút Chu Duy Thanh lựa chọn đại môn Thiên thú Không Gian hệ đi tới.

Bằng vào nguy trang giới chỉ do Đường Tiên đưa cho hắn, hắn bây giờ chỉ cần đem Ý Châu của mình thành tượng trưng cho Không Gian Hệ, Kim Lục Miêu Nhãn Ý Châu. Dù sao hắn cũng muốn sử dụng thân phận ngưng hình sư của mình, vì vậy hắn muốn tăng cường một chút thực lực kỹ năng Không Gian Hệ rồi tính tiếp.

Theo thông đạo đi về phía trước, con đường hơi dốc về phía dưới, đi vào sâu khoảng ba trăm thước, qua hai ngã rẽ thì phía trước xuất hiện một gian phòng khách. Chu Duy Thanh biết đây chính là nơi lựa chọn đối tượng Thác Ân.

Bên trong gian phòng có hai trung niên ngồi sau một cái bàn án, thấy Chu Duy Thanh có một bộ dạng tràn đầy mệt mỏi, hai người cũng không khỏi nhíu mày. Bất quá Chu Duy Thanh cũng không có thời gian chú ý tới họ. Mọi đi đến đây hắn lập tức ngậy cả người.

Bởi vì ở chỗ này Chu Duy Thanh thấy rõ ràng không phải chỉ có ba ngã rẽ mà là có tất cả bốn ngã rẽ. Nguyên trong ấn tượng của hắn cũng chỉ có ba cái thông đạo sư, tôn, tông cấp ba đường mà ở bên cạnh còn

một đường nữa có chữ Vương ở trên cửa thông đạo. Rõ ràng thông đạo chữ Vương này chính là thông đạo nhiều hơn, chẳng lẽ là Vương cấp thiên thú.

“Muốn thác ẩn trước phải nộp phí.” Thanh âm lạnh lùng cắt đứt suy nghĩ của Chu Duy Thanh. Hắn vội vàng xoay người hướng tới hai gã trung niên tò mò hỏi: “Hai vị tiền bối, ta lần đầu đến Phỉ Lệ thành, đối với thông đạo chữ Vương cũng không rõ ràng, chẳng lẽ trong đó là Vương cấp Thiên thú sao?”

Trung niên nhân bên trái kiêu ngạo gật đầu, ngạo nghễ nói: “Không sai, chính là Vương cấp thiên thú. Đừng nói là ở Phỉ Lệ đế quốc chúng ta mà toàn Tây Phương đại lục, để có được Vương cấp thiên thú thác ẩn chỉ sợ rằng cũng chỉ có duy nhất nơi đây. Người trẻ tuổi, ngươi là Không Gian hệ Ngự Châu sư?”

134. Chương 38: Vương Cấp Thiên Thú Không Gian Hệ (3)

Trung niên nhân kia khinh thường hừ một tiếng: “Ngươi làm như Vương cấp thiên thú là cái gì? Ta nói cho ngươi nghe chỉ có riêng Không Gian hệ chúng ta mới có một con như vậy, đây cũng là con Vương cấp thiên thú độc nhất vô nhị của Thác Ẩn cung Phỉ Lệ thành. Ngươi có biết ba tháng trước để bắt được nó, cung chủ đại nhân đã phải liên hiệp với mười hai vị trưởng lão cùng xuất thủ, dưới tình huống hao tổn bốn vị trưởng lão mới miễn cưỡng bắt được con thiên thú này.” Chu Duy Thanh vui mừng quá đổi: “Ta muốn thác ẩn Vương cấp thiên thú, vậy cần bao nhiêu tiền?”

Nghe lời của hắn, hai gã trung niên liếc mắt nhìn nhau, đều nhận thấy thần sắc quái dị trên mặt đối phương, trung niên nhân đứng bên phải thì thào nói: “Đây là người thứ bảy.” Trung niên nhân bên trái nói: “Mười vạn kim tệ một lần, đưa tiền đây ngươi có thể tiến vào.”

“Gi? Mười vạn?” Chu Duy Thanh trợn mắt há hốc mồm nhìn hai gã trung niên trước mặt, trên người hắn cũng có chút tiền đó là khi hắn li khai Thiên Cung thành mẫu thân đưa cho hắn nhưng cũng chỉ có mười kim tệ mà thôi, khi ở Thiên Cung doanh tiền được phân chia cũng đã đổi mai không gian giới chỉ kia bây giờ đâu còn nhiều như vậy.

Trung niên nhân bên trái hừ một tiếng nói: “Muốn kiến thức bộ dạng của Vương cấp thiên thú đều phải giao ra đây đủ, nếu không có tiền thì đừng có hiếu kỳ.” Chu Duy Thanh do dự một lát, rốt cục vẫn phải cắn răng một cái, thầm nghĩ trong lòng mười vạn thì mười vạn. “Hai vị tiền bối, hai người xem như vậy có được hay không, trên người ta không có nhiều kim tệ như vậy, có thể dùng ngưng hình quyền trực thay thế có được không?” Hắn dò hỏi.

Nghe được ngưng hình quyền trực bốn chữ sắc mặt hai gã trung niên đều đồng thời biến đổi, nhìn Chu Duy Thanh với ánh mắt ít khinh miệt hơn.

Trung niên nhân bên phải kinh ngạc nói: “Người trẻ tuổi, ngươi là Ngưng Hình sư?” Nếu như thác ẩn những thuộc tính khác thì người phụ trách thu phí cũng sẽ không hỏi như thế, nhưng đây chính là Không Gian Hệ, và cũng chỉ có Không gian thuộc tính Ngự Châu Sư mới có thể trở thành Ngưng Hình sư. Khi hắn đưa ra câu hỏi này rõ ràng thái độ đối với Chu Duy Thanh đã hòa ái hơn rất nhiều.

Chu Duy Thanh gật đầu nói: “Đúng vậy a! Ta là một gã sơ cấp Ngưng Hình sư. Cũng chỉ có sơ cấp ngưng hình quyền trực thôi, người xem có được không?”

“Được, dĩ nhiên được.” Trung niên nhân bên trái có chút khẩn cấp nói, đối với Chu Duy Thanh cũng tỏ ra thái độ rất tốt. “Bất quá, sơ cấp ngưng hình quyền trực mà nói, nhất định phải một bộ đầy đủ mới được. Một bộ sơ cấp ngưng hình quyền trực Thác Ẩn cung chúng ta thu mua với giá năm vạn kim tệ. Ngươi nếu có thể lấy ra hai bộ là có thể đi vào xem một chút hình dạng của Vương cấp thiên thú. Ngươi xem năm vạn đó?” Chu Duy Thanh lấy làm kinh hãi, Hồ Duyên Ngạo Bác cũng đã nói cho hắn biết sơ cấp ngưng hình quyền trực ở bên ngoài giá tiền thường là ba vạn kim tệ một loại.

Hai gã trung niên nhân cho là hắn chê ít, trung niên nhân bên trái lại nói: “Tiểu bằng hữu, mặc dù bây giờ ngưng hình quyền trực tương đối hiếm có, nhưng ngươi cũng biết sơ cấp ngưng hình quyền trực có tỉ lệ

ngưng hình thành công tương đối thấp, Thác Ẩn cùng chúng ta thu mua với giá năm vạn kim tệ đã là tương đối công bằng rồi. Cho dù người cầm đi phòng đấu giá, thì giá cũng chỉ cao hơn chút ít mà thôi, nhưng lại phải nộp phí thủ tục thu lại thì cũng không chênh lệch nhau bao nhiêu.” Chu Duy Thanh hồi phục lại tinh thần nói: “Nói như vậy Thác Ẩn cùng nơi này cũng thu mua ngưng hình quyền trực sao?”

“Dĩ nhiên. Bất kỳ một Thác Ẩn cùng nào cũng thu mua ngưng hình quyền trực a!” Hai gã trung niên nhân đều có chút im lặng nhìn hần. Bây giờ bọn họ xem ra, cho dù người trẻ tuổi trước mặt thật sự là Ngưng Hình sư thì tuyệt đối cũng là một tay mơ, ngay cả địa phương thu mua ngưng hình quyền trực cũng không biết. Bất quá cho dù như thế bọn họ đối đãi với Chu Duy Thanh cũng vô cùng khách khí bởi vì không một ai nguyện ý đắc tội với một vị Ngưng Hình sư.

“Tốt, ta bán.” Không đến thành phố lớn không biết sự trọng yếu của tiền, thác ẩn Vương cấp thiên thú sẽ phải chi ra mười vạn kim tệ, Chu Duy Thanh giờ tay trái lên, thúc dục thiên lực vào trữ vật hạng liên rồi lấy ra một hộp gỗ.

Nếu như lúc đầu hai gã trung niên nhân còn hoài nghi lời nói của Chu Duy Thanh thì khi bọn hần nhìn thấy Chu Duy Thanh có một trữ vật hạng liên, lòng nghi ngờ của bọn hần biến mất không sót lại thứ gì. Khi bọn hần còn đang soi mói, Chu Duy Thanh đã đem toàn bộ ngưng hình quyền trực lấy ra để trên bàn trước mặt bọn họ.

Hai gã trung niên nhân cũng không nhiều lời, nhanh chóng kiểm tra bộ ngưng hình quyền trực. Quả nhiên là sơ cấp ngưng hình quyền trực, hơn nữa một bộ có một ngàn tờ tất cả.

“Những thứ này đều do người làm sao?” Trung niên nhân bên trái kinh ngạc hỏi. Chu Duy Thanh cười vô tội nói: “Đúng vậy a! Tiền bối, một lần bán mười bộ có thể hay không trả nhiều tiền hơn một chút? Ngài cũng biết thác ẩn rất là phí tiền a.”

Trung niên nhân kia do dự một chút rồi nói: “Ta phải xin ý kiến của cấp trên. Thằng thẩn mà nói, người trẻ tuổi a, không nên đi tìm vận may khi đi xem Vương cấp thiên thú, không thể nào có cơ hội thác ẩn thành công đâu, mười vạn kim tệ không phải số lượng nhỏ, cho dù người là Ngưng Hình sư cũng không nên xài tiền như vậy a!”

Chu Duy Thanh ha hả cười một tiếng nói: “Ngài vừa rồi cũng mới nói, cũng chỉ có Không Gian hệ chúng ta mới có độc nhất vô nhị Vương cấp thiên thú, có lẽ cả đời xung không có cơ hội nhìn thấy một lần. Đâu chỉ mười vạn kim tệ dù đắt hơn một chút ta cũng phải đi hiểu biết một chút, về phần thác ẩn gì đó thì ta cũng không có hy vọng xa vời.”

Trung niên nhân thấy không khuyên nổi hần nói: “Được rồi, đã như vậy người hãy trực tiếp đi vào đi, những ngưng hình quyền trực này của người ta muốn mang đi trước, chờ người đi ra ngoài ta sẽ đem trừ đi chi phí thác ẩn, tiền còn lại sẽ đưa cho người.” Chu Duy Thanh có chút xấu hổ nói: “Tiền bối, khi ta đi ra ngoài các người sẽ không thừa nhận chứ?”

Trên trán hai gã trung niên nhân đều đồng thời nổi lên một đạo hắc tuyến, trung niên nhân bên trái cả giận nói: “Người nghĩ nơi đây là địa phương nào? Đây chính là tổng bộ Thác Ẩn cùng của Phỉ Lệ đế quốc chứ không phải hắc điểm. Nếu như không phải người là một Ngưng Hình sư, chỉ bằng câu nói này của người đã có thể cho người vào sổ đen của Thác Ẩn cùng rồi.”

“Ách..., là ta sai rồi, ta liền đi qua bên kia xem một chút.” Chu Duy Thanh trong lòng cười thầm còn mặt ngoài vẫn thể hiện một bộ dạng khùng hoảng, xoay người nhan chóng hướng thông đạo chữ Vương đi tới.

Hai gã trung niên đưa mắt nhìn hần rồi đi, người trung niên bên trái nói: “Đối với Vương cấp thiên thú có sự tò mò thì không ít, biết rõ không thác ẩn thành công nhưng vẫn nguyện ý đưa tiền. Lúc này mới có ba tháng thời gian cũng đã thu được bảy mươi vạn kim tệ rồi. Bất quá thật không thể nghĩ ra tiểu tử rách rưới kia dĩ nhiên là sơ cấp Ngưng Hình sư.”

Trung niên nhân bên phải giờ tay ra dấu không cần nói nhiều: “Nói ít một chút đi, nếu bị người khác nghe được thì không tốt đâu. Ngưng Hình sư như vậy chúng ta không thể nào đắc tội được. Còn trẻ như vậy đã có thể trở thành sơ cấp Ngưng Hình sư rồi, đoán chừng tiểu tử này chính là một Thiên Châu sư. Ta đi báo về mấy quyền trực này.”

Sau khi đi vào thông đạo về mặt của Chu Duy Thanh mới xảy ra biến hóa, cảm xúc hưng phấn lẫn kích động đều đồng thời phóng thích ra, dùng sức vung ra một đấm. Không Gian hệ Vương cấp Thiên thú, nếu có thể thác ấn thì sẽ cường đại đến mức nào? Sợ rằng sẽ vượt qua cửu tinh. Hắc hắc. Mười vạn kim tệ mặc dù đắt một chút, nhưng nếu có thể có đặc biệt kỹ năng thì cũng rất đáng giá.

Theo thông đạo đi thẳng về phía trước, thông đạo này được làm bằng thạch bích mới tinh, đúng là mới được xây dựng không lâu, càng đi xuống phía dưới Chu Duy Thanh càng có thể cảm thấy được không khí có mấy phần âm trầm, tựa như có một loại áp lực vô hình lan tràn trong không khí làm người ta sợ hãi.

Bất qua sợ là một chuyện, hành động lại là một chuyện khác, đã mất mười vạn kim tệ hẳn làm sao có thể lùi bước được.

Đi xuống phía dưới, vượt qua khoảng cách 500m, phía trước trở nên trống trải, hẳn cuối cùng đã đi tới một gian thạch thất.

Mới vừa bước vào thạch thất, trong nháy mắt cảm giác áp lực càng trở nên mạnh mẽ, thiên lực trong cơ thể cũng tự động vận hành qua lại. Một cỗ hơi thở dường như rất quen thuộc đập vào mặt.

“Hắc Ám thuộc tính?” trong thạch thất có một khối đá màu đen cũng mới được sửa chữa, phía trên có khắc những đường vân kì dị, trên thạch bích có một cây đuốc chiếu sáng cả gian phòng. Không sai, hơi thở tạo cho Chu Duy Thanh cảm giác quen thuộc chính là Hắc ám thuộc tính. Hắc ám hệ am hiểu nhất chính là phong ấn, không nghi ngờ chút nào để phong ấn Vương cấp thiên thú nơi này cũng cần phải có cường đại hắc ám phong ấn tồn tại.

Cảm nhận hắc ám khí tức trong thạch thất, Chu Duy Thanh tập trung sự chú ý đến vị trí của Vương cấp thiên thú, vừa nhìn hẳn cũng không khỏi kinh hãi.

Ở bên trong góc thạch thất có một con chim nhỏ toàn thân ngân sắc chói lọi. Thân nó dài không quá một thước, thể tích toàn thân cũng không hơn Phi Miêu chút nào, đây cũng là nguyên nhân khi mới đi Chu Duy Thanh không nhìn tới nó đầu tiên.

Con chim nhỏ toàn thân có lông vũ ngân bạch sắc, nhưng lúc này đang ủ rũ đầu gục trên mặt đất, lông vũ cũng không còn phát sáng nữa, ngay cả ánh mắt cũng chỉ mấp máy, ở trên trán và hai cánh của nó đều có một ấn ký màu đen, hai chân cũng được buộc một sợi dây thừng màu đen.

Đây chính là Vương cấp thiên thú sao? Cũng không thể nào tin vào mắt mình. Trừ màu sắc ngoài ý muốn thì so với loài chim bình thường cũng không có cái gì khác nhau.

Trong lòng nghĩ vậy, Chu Duy Thanh cũng đi tới, bởi vì trong thạch thất chỉ có ánh sáng mờ mờ, đi tới gần đó hẳn mới có thể nhìn rõ bên cạnh con chim nhỏ tựa hồ đã hôn mê có một phiến đá có khắc chữ. Lần trước đi tới Thác Ấn cùng Chu Duy Thanh tự nhiên cũng biết đây chính là chú thích về năng lực của thiên thú.

Chỉ thấy trên phiến đá có viết: “Ngân Hoàng Thiên Nhĩ, Phong cùng Không gian song hệ thiên thú, Vương cấp. Lần này thiên thú tuy có hình thể không lớn nhưng lại cực độ nguy hiểm, hành động cực kì nhanh, tốc độ mất thường không thấy rõ. Đây chính là bá chủ tồn tại trên không trung. Đồng thời am hiểu Không Gian Hệ kỹ năng Không Gian Cát Liệt, khắc chế đa số các loại không gian kỹ năng, lực phá hoại kinh người. Những nơi nó đi qua thì vô kiên bất tồi. Lấy tửy não của thiên thú bình thường cùng loài người làm thức ăn, tính công kích và phá hoại cực kì cao nên thường xuyên gây ra tai nạn có hậu quả nghiêm trọng. Do đó cũng được gọi là Thiên tai chí diểu. Cũng chính là một trong những Vương cấp thiên thú ác độc nhất.

Ngân Hoàng Thiên Nhĩ kỹ năng: Không Gian hệ, Không Gian Cát Liệt. Phong hệ, Huyền Ảnh Phân Thân Thuật, Ngân Hoàng Dực Trảm, Ngân Hoàng Thiểm Điện Thứ.

Chu Duy Thanh hơi lẩm bẩm nói: “Vương cấp thiên thú này cũng không có nhiều kỹ năng a! Cũng chỉ có bốn kỹ năng, Không Gian hệ cũng chỉ có một.” Vừa nói hẳn vừa nhìn xuống kỹ năng chú giải.

Không Gian Cát Liệt: Ngân Hoàng Thiên Nhĩ khống chế lực lượng không gian trong nháy mắt cắt nát không gian, phát hiện các loại ẩn thân chung quanh thân thể, các loại không gian bình di kỹ năng, đồng thời có được lực cắt cường đại. Không gian xung quanh sau khi sử dụng Không Gian Cát Liệt sinh ra không gian vận vạo, do đó địch nhân công kích từ xa rất khó đánh trúng bản thể. Không Gian Cát Liệt phạm vi sử dụng cùng thời gian tồn tại phụ thuộc vào tu vi người sử dụng.

135. Chương 39: Thác Ẩn Ngân Hoàng Thiên Nhĩ (1)

Huyền Ảnh Phân Thân: Lấy Phong lực làm chủ, trong nháy mắt huyền hóa ra mấy đạo thân ảnh, bản thể có thể biến hóa chuyển tới bất kỳ phân thân nào, thời gian kéo dài sự tồn tại của phân thân liên quan đến tu vi.

Ngân Hoàng Dực Trảm: có lực phá hoại cường đại, phối hợp với Không Gian Cát Liệt sẽ trở thành kỹ năng dung hợp song hệ Không Gian Cát Liệt Ngân Hoàng Dực Trảm, không có gì là không thể phá hủy (vô kiên bất tồi). Uy lực cũng liên quan đến tu vi.

Ngân Hoàng Thiểm Điện Thứ: có thể hóa thân thành mũi nhọn màu bạc, trong nháy mắt phát huy ra lực xuyên thấu cường đại. Đồng thời, có thể gia tăng tốc độ lên gấp ba lần trong một khoảng thời gian nhất định, công thủ toàn diện. Ngân Hoàng Thiên Nhĩ thường dùng kỹ năng này để thương địch thủ để chạy trốn.

Nhìn chú thích của những kỹ năng này, Chu Duy Thanh nhất thời cảm thấy sống lưng lạnh toát. Mặc dù Ngân Hoàng Thiên Nhĩ không có nhiều kỹ năng lắm, nhưng từ những chú thích ở đây cũng có thể thấy được lực phá hoại kinh khủng của nó. Kinh khủng nhất chính là, con thú nhìn không lớn này lại là một con chim độc ác lấy tủy não làm thức ăn.

Giữa hai thuộc tính Không Gian và Phong này, trong lòng Chu Duy Thanh nhất thời rất khó lựa chọn. Không nghĩ ngợi gì nữa, kỹ năng của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ là cực kỳ cường đại. Kỹ năng không gian duy nhất này chắc chắn là phải Thác Ẩn rồi, không cần suy nghĩ gì nữa. Ba kỹ năng thuộc tính Phong khác còn lại đối với Chu Duy Thanh cũng có lực hấp dẫn rất lớn. Giống như hai người trung niên ngoài kia vừa nói lúc nãy, Vương cấp Thiên thú cũng không gặp được nhiều a. Thật vất vả mới đến được một lần, dĩ nhiên là phải tận dụng hết mọi khả năng của nó (vật tận kỳ dụng).

Nhưng mà, tới Thác Ẩn cùng một lần sẽ phải tốn đến mười vạn Kim tệ, Chu Duy Thanh thật sự có chút không nỡ. Hơn nữa, trong ba viên Ý Châu của hắn, kỹ năng thuộc tính phong đã Thác Ẩn hết hai viên, hiện tại cũng chỉ có thể Thác Ẩn thêm một viên nữa mà thôi.

Sau khi suy đi nghĩ lại, Chu Duy Thanh thầm nghĩ trong lòng: “Không tính toán nữa, trước tiên Thác Ẩn kỹ năng Không Gian Cát Liệt rồi tính tiếp. Nếu như dựa vào tốc độ khôi phục của Bất Tử Thần Công có thể khôi phục đầy đủ Thiên lực, khiến cho ta có thể Thác Ẩn lần thứ hai, vậy thì sẽ Thác Ẩn thêm một kỹ năng thuộc tính Phong nữa. Dù sao trong ba cái kỹ năng hệ Phong này, cái nào cũng tốt. Còn hai cái kỹ năng hệ Phong còn lại, chờ đến lúc mình đạt đến bốn châu, năm châu rồi Thác Ẩn cũng không muộn”.

Nghĩ tới đây, Chu Duy Thanh giơ tay trái lên, giải trừ nguy trang của Biến Thạch Miêu Nhân Ý Châu. Bởi vì không có ánh sáng ban ngày cho màu sắc lông lánh của Biến Thạch Miêu Nhân chuyển thành màu lam xanh biếc.

Thuộc tính luân bàn xoay tròn đến khu vực ngân sắc, dưới sự khống chế của Chu Duy Thanh, khỏa Biến Thạch Miêu Nhân Ý Châu thứ hai trên cổ tay trái hắn tự động bay ra, rơi vào lòng bàn tay hắn, mang theo màu bạc sáng bóng ẩn lên đầu của con Ngân Hoàng Thiên Nhĩ này.

Hắn hoàn toàn hiểu rõ bí quyết thành công của lần Thác Ẩn đầu tiên của mình trong Thác Ẩn cùng ở Phi Đà thành. Lần này để bảo đảm, hắn đã chủ động rót Thiên lực vào trong đuôi phải của mình, để phóng xuất ra loại hơi thở đặc thù... chỉ mình hắn mới có.

Trong nháy mắt khi lòng bàn tay trái của Chu Duy Thanh tiếp xúc với đầu của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ, thân thể của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ đang bị phong ấn kia đột nhiên run rẩy kịch liệt, hai mắt đang nhắm hờ đột ngột mở ra.

Khi vừa nhìn thấy cặp mắt kia của nó, tâm thần của Chu Duy Thanh suýt chút nữa thất thủ. Ánh mắt của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ không ngờ lại là màu trắng, chỉ có trung tâm đồng tử của con mắt là màu xám

tro. Trong khoảnh khắc nó mở mắt ra, toàn thân toát ra hơi thở tử vong mãnh liệt. Khác với hơi thở tà ác, thô bạo trên người Chu Duy Thanh, loại cảm giác tử vong không có chút sinh khí này lạnh như băng. Ánh mắt hồ hững, lạnh lùng này cứ nhìn chằm chằm vào Chu Duy Thanh.

Thiên lực ngân sắc sáng lóng lánh trong thân thể Chu Duy Thanh phát ra điên cuồng, Thác Ấn đã bắt đầu. Nhưng mà, tình huống hoàn toàn khác so với lúc đầu hắc Thác Ấn Thiên thú Tông cấp. Chu Duy Thanh hoảng sợ khi phát hiện, mặc dù Thiên lực của mình phát ra không ngừng, nhưng căn bản là không có cách nào dung nhập vào con Ngân Hoàng Thiên Nhĩ này để Thác Ấn. Giống như bị một loại lực lượng đặc thù ngăn cản ở bên ngoài. Mà ánh mắt của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ nhìn hắc vẫn lạnh như băng như cũ, không hề có sự sợ hãi của những Thiên thú Tông cấp lúc trước mà hắc Thác Ấn.

Chu Duy Thanh cũng không biết, thời điểm hắc Thác Ấn những Thiên thú Tông cấp kia, bởi vì bọn chúng cảm nhận được kỹ năng Thôn Phệ trên người hắc, cùng với hơi thở của viên châu màu đen kia mà e sợ bị hắc cắn nuốt mà chết. Mà con Ngân Hoàng Thiên Nhĩ trước mắt này cũng là trường hợp đặc biệt. Nó có được kỹ năng Không Gian Cát Liệt, là một trong rất ít kỹ năng sẽ không bị kỹ năng cắn nuốt của Chu Duy Thanh ảnh hưởng. Đây cũng chính là chỗ cường đại của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ, kỹ năng có mạnh mẽ hơn nữa, nhưng nếu không vượt qua được Không Gian Cát Liệt, cũng không có tác dụng đối với nó. Cho dù lúc này nó đang bị phong ấn, muốn thác ấn kỹ năng trên người nó còn khó hơn là thác ấn kỹ năng của thiên thú cấp Đế có tu vi cao hơn nó.

Trong lúc Chu Duy Thanh còn không hiểu tại sao, hy vọng tràn ngập dần dần trở nên nguội lạnh, một tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên từ trong lồng ngực của hắc.

Thân ảnh màu trắng chợt lóe, Phì Miêu đã lặng lẽ rơi xuống trước mặt Ngân Hoàng Thiên Nhĩ. Hai tròng mắt của nó đã chuyển sang màu tím thẫm, tiếng gầm gừ trầm thấp cùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ.

Phì Miêu xuất hiện, làm cho thân thể của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ vô cùng cao ngạo kia khẽ chấn động, hai tròng mắt màu xám tro cũng hơi co rút lại, thậm chí cả người cũng hơi run rẩy. Tiếng kêu nhỏ nhẹ từ trong miệng nó vang lên có chút dồn dập, thậm chí còn mang theo sự cầu khẩn.

Phì Miêu lại gầm lên một lần nữa, sau đó nhìn nó lắc đầu, hy vọng trong mắt Ngân Hoàng Thiên Nhĩ liền biến thành hư ảo. Thời điểm quang mang trong mắt nó ảm đạm, trong nháy mắt Chu Duy Thanh liền cảm thấy bức tường vốn đang cản trở thiên lực của mình đã biến mất. Ngay sau đó, cơ bản là hắc chẳng cần chủ động làm gì, một cỗ khí lạnh đã lặng lẽ phát ra, dung nhập vào trong khỏa Biến Thạch Miêu Nhãn Ý châu thứ hai của hắc.

Không chỉ vậy, luồng khí lạnh này còn kích thích thân thể Chu Duy Thanh, hắc chỉ cảm thấy tinh thần khẽ chấn động, thuộc tính luân bàn vốn đang ở khu vực ngân sắc liền xoay chuyển đến khu vực thanh sắc, cảm giác nhẹ nhàng lại xuất hiện lần nữa, khỏa Biến Thạch Miêu Nhãn Ý châu thứ hai trong lòng bàn tay liền đổi thành khỏa thứ ba, dĩ nhiên là cũng đã lại Thác ấn thêm một cái kỹ năng. Hơn nữa kỹ năng Thác ấn lần này là thuộc tính Phong.

Đang xảy ra chuyện gì vậy? Trong lòng Chu Duy Thanh hoảng sợ. Cảm giác của hắc lúc này giống như là mình đang chuẩn bị mạnh mẽ “gì kia” một cô gái, kết quả nhưng lại là bị cô gái kia mạnh mẽ “gì kia” ngược lại. Con Ngân Hoàng Thiên Nhĩ này thế nhưng lại chủ động Thác ấn cho hắc. Thiên thú cấp Vương quả nhiên không thể đánh giá theo lẽ thường.

Không đợi Chu Duy Thanh kịp phản ứng, mai Ý châu thứ ba của hắc cũng đã tự động quay lại vị trí cổ tay, sau khi quang hoa lưu chuyển chấm dứt, tất cả liền quay trở lại yên tĩnh như lúc ban đầu.

Rống... Phì Miêu thét lên trầm thấp, trong mắt toát ra vẻ hài lòng, hướng về phía Ngân Hoàng Thiên Nhĩ gật đầu.

Ngân Hoàng Thiên Nhĩ khẽ rên rỉ vài tiếng, trong cặp mắt nhỏ màu trắng toát ra vẻ cầu khẩn. Phì Miêu sau khi do dự một chút, khẽ kêu lên hai tiếng. Trong mắt Ngân Hoàng Thiên Nhĩ kia liền toát ra vẻ vui mừng, toàn thân phục trên mặt đất, nhắm hai mắt lại một lần nữa. Phì Miêu tung người nhảy lên, trở lại lồng ngực Chu Duy Thanh, đầu khẽ ngẩng lên giống như là kể công.

Chu Duy Thanh khẽ ngất mũi nó, cười hắc hắc nói: “Nó hình như là rất sợ ngươi a! Đáng tiếc là ta không hiểu các ngươi nói gì. Phì Miêu, cái mũi này của ngươi thật là mềm, bóp vào có cảm giác rất thú vị”. Hai mắp Phì Miêu trợn ra, trong lòng nghĩ thầm, cái tên vô lại không có tim, không có phổi này...

Cắt Phì Miêu đi xong, Chu Duy Thanh vuốt vuốt mặt mình, tạo thành một vẻ mặt giống như đi đưa đám đi ra ngoài. Hiện tại cũng không phải là lúc vui mừng hay kiểm nghiệm kỹ năng, nếu để cho người ta biết mình Thác Ẩn kỹ năng của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ, sợ rằng mình cũng không thể có được những ngày sống yên ổn. Trở lại đại sảnh Không Gian Hệ kia, hai người trung niên đã chờ sẵn ở chỗ đó. “Sao đi ra nhanh vậy?”. Người trung niên bên trái hỏi.

Về mặt Chu Duy Thanh như đưa đám: “Không đi ra thì còn có thể làm gì? Thiên lực của ta cơ bản còn không thể vào được thân thể của nó, thiên thú cấp Vương này đầu tuy không lớn, nhưng nhìn giới thiệu mới biết được thật sự là quá biến thái. Thì ra là thiên thú cũng không phải là đầu càng lớn thì càng lợi hại, chờ tu vi thiên lực của ta lần sau tăng lên lại quay lại thử tiếp”. Hắn nói như vậy là để lấy cớ để lần sau quay lại, hắn vẫn còn tiếc hai cái kỹ năng hệ Phong của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ.

Hai người trung niên cũng cười, theo bọn hắn thì tình huống của Chu Duy Thanh gặp phải cũng là theo lẽ thường. Con Ngân Hoàng Thiên Nhĩ này từ sau khi bị bắt về, một số ít Ý châu sư và Thiên châu sư của Thác Ẩn cũng có thuộc tính Không Gian cũng đã từng đi Thác Ẩn thử. Nhưng tình huống cũng đều giống như Chu Duy Thanh đã nói, cơ bản là không thể công phá vòng bảo vệ do tự thân nó phát ra. Cung chủ Thác Ẩn cũng đã nói, muốn Thác Ẩn kỹ năng của con Ngân Hoàng Thiên Nhĩ này, như vậy đầu tiên là thiên lực phải đạt tới cấp bậc Thiên Hư lực, mới có thể phá vỡ tầng phòng ngự kia của nó, mới có khả năng thành công. Mặc dù vậy, khả năng thành công cũng có thể sẽ rất thấp. Bọn họ làm sao biết được, Chu Duy Thanh chẳng những đã Thác Ẩn thành công, hơn nữa là dưới sự chủ động của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ đã hoàn thành Thác Ẩn cả hai kỹ năng hệ Phong và hệ Không Gian.

Một thẻ trữ trị tạp màu vàng được đưa đến tay Chu Duy Thanh, người trung niên bên phải nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi cũng không cần giống như đưa đám như vậy, dù sao, Ngưng hình sư các ngươi cũng không cần kỹ năng vô cùng cường đại. Chỗ này có bốn mươi lăm vạn Kim tệ, ta đã nói với cấp trên, vì ngươi bán một lần khá nhiều quyền trực Ngưng hình sơ cấp, vì vậy trả thêm cho ngươi năm vạn Kim tệ. Nếu như sau này ngươi có tiếp tục bán quyền trực Ngưng hình... liền tới chỗ này tìm huynh đệ chúng ta, chúng ta sẽ nhất định tận lực cho ngươi thật nhiều ưu đãi. Nếu như hoàn thành một số lượng giao dịch nhất định, như vậy sau này ngươi có quay lại Thác Ẩn thiên thú cấp Sư, chúng ta có thể để cho ngươi Thác Ẩn miễn phí”.

Độ trân quý của Ngưng hình sư còn muốn hơn xa Thiên châu sư, nhất là Chu Duy Thanh có thể trở thành một sơ cấp Ngưng hình sư khi còn trẻ như vậy, đúng là tiền đồ vô lượng. Thác Ẩn cung mặc dù thế lực cường đại, nhưng cũng không dám sử dụng biện pháp cưỡng ép đối với Ngưng hình sư, nếu không chính là đắc tội với tất cả Ngự châu sư trong thiên hạ. Vì vậy chỉ có thể sử dụng chiến thuật dụ dỗ, còn về chuyện nói Chu Duy Thanh lần sau nếu có bán quyền trực Ngưng hình thì quay lại bán cho bọn họ đương nhiên là vì tâm tư riêng rồi, đây cũng là phương pháp dễ dàng nhất để bọn họ lập công. Về phần chiêu dụ Chu Duy Thanh thì bọn họ cũng không hề nghĩ tới, Ngưng hình sư trẻ tuổi như vậy, sau lưng nếu không có chỗ dựa cường đại mới là lạ, cần gì làm việc khiến cho mình mất mặt.

136. Chương 39: Thác Ẩn Ngân Hoàng Thiên Nhĩ (2)

Đứng ở cửa Thác Ẩn cung, hắn thật sự muốn cười lớn một trận. Lão tử cũng là người có tiền, đây là bốn mươi lăm vạn Kim tệ a! Ngưng Hình sư thật là một nghề nghiệp có tiền đồ. Bằng Nhị, sau này ngươi còn muốn Thác Ẩn bất kỳ thứ gì, ta bỏ ra một lần vài chục vạn Kim tệ, đủ để cho ngươi Thác Ẩn.

“Chớ cản đường, tránh ra!”. Đang lúc Chu Duy Thanh tươi cười hơn hớn, đột nhiên xuất hiện thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng khiến cho hắn đang đắc ý giật mình bừng tỉnh. Lúc này hắn mới phát hiện, mình đang đứng trên đường đi giữa cửa Thác Ẩn cung. Nhưng cửa lớn của Thác Ẩn cung hết sức rộng rãi, ở hai bên rõ ràng là vẫn có thể đi tới được.

Xuất hiện trước mắt hắn là hai người, một nam một nữ, nói chuyện chính là thiếu nữ kia. Tay nàng đang ôm cánh tay thanh niên bên cạnh, vẻ mặt ngạo nghễ. Váy dài màu hồng, quần màu đỏ càng làm nổi bật

thêm vóc dáng thon dài động lòng người, ngũ quan xinh xắn tuyệt đối là tuyệt sắc, một mái tóc dài màu đỏ xòa trên bờ vai. Chẳng qua là ngọc khí trên hai hàng lông mày và trong ánh mắt đã phá hư một phần dung nhan động lòng người của nàng.

Đứng bên cạnh thiếu nữ này là một thanh niên mặc trường bào màu đen, mặc dù trên đó chỉ có vài chỗ vẽ thêm một chút hoa văn màu vàng, nhưng khiến cho người ta có cảm giác hết sức thanh nhã. Một đầu tóc ngắn màu lam đậm, sóng mũi cao thẳng, trông mắt ôn hòa cũng là màu lam đậm, hẳn đang khẽ cau mày khi nghe thiếu nữ mặc váy màu hồng nói.

Khí độ của hắn thể hiện ra hơn xa thiếu nữ váy dài màu hồng kia, mặc dù nhìn qua hắn chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, lại làm cho người ta cảm giác được sự ung dung phát ra từ bên trong.

Chu Duy Thanh cũng không nghĩ là sẽ gây chuyện, vốn mình đứng ở ngay giữa cửa lớn của Thác Ấn cung là không đúng. Nhưng mà, khi hắn thấy rõ tướng mạo của thiếu nữ mặc quần đỏ này, nhất thời dừng bước, quang mang lạnh lùng trong đáy mắt chợt lóe, hắn biết thiếu nữ mặc quần đỏ này. “Thổ bao tử, nhìn cái gì vậy, còn chưa tránh ra”. Thiếu nữ mặc quần đỏ nổi giận quát lên một lần nữa, nếu như không phải bên cạnh còn có thanh niên áo đen, nhất định là nàng còn nói chuyện càng khó nghe hơn nữa.

Chu Duy Thanh cười, cười hết sức thật thà: “Vị hôn thê của ta, đã lâu không ập a! Chúng ta vẫn còn chưa có giải trừ hôn ước, vậy mà ngươi cũng đã tìm được người khác rồi. Rất tốt, rất tốt!”.

Không sai, thiếu nữ tóc đỏ đang ôm cánh tay thanh niên áo đen này chính là Đế Phù Nhã, Công chúa của Đế quốc Thiên Cung, vị hôn thê của Chu Duy Thanh.

Hơn hai năm không gặp, nhìn Đế Phù Nhã đã trở mã hấp dẫn hơn rồi, nàng đã mười chín tuổi, chính là thời gian tốt đẹp nhất của thiếu nữ. Nhưng mà, cho dù là nàng có xinh đẹp như thế nào đi chăng nữa, thì trong mắt Chu Duy Thanh lúc này nàng cũng vô cùng xấu xí. Nhớ lại lần đầu tiên mình suýt chút nữa thì chết ở trên tay nàng, nhìn lại bộ dáng tay nàng đang khoác tay nam nhân khác, tay Chu Duy Thanh theo bản năng đã nắm chặt lại thành quả đấm. Bất kể là hắn có để ý đến hôn sự này hay không, ít nhất trước mắt Đế Phù Nhã vẫn còn là vị hôn thê của hắn. Nhưng nàng lại ngay tại trước mặt mình khoác tay một nam nhân khác, tình huống như vậy, nếu là đàn ông thì đều không thể nhìn được.

Nghe được câu nói của Chu Duy Thanh, thân thể Đế Phù Nhã đột nhiên khẽ chấn động, trong mắt toát ra vẻ không thể tin được. Hơn hai năm không gặp, Chu Duy Thanh thay đổi còn nhiều hơn nàng rất nhiều. Riêng là vóc người thì đã thay đổi long trời lở đất, hơn nữa lại thêm vẻ mặt hết sức phong trần, Đế Phù Nhã không thể tưởng tượng được là sẽ gặp lại hắn ở chỗ này. Bây giờ nhìn kỹ lại, mới nhận ra được. “Ngươi, tại sao ngươi lại ở chỗ này?”. Trên mặt Đế Phù Nhã thoáng hiện vẻ xấu hổ, trong mắt nhất thời toát ra vẻ rất lo lắng, nhưng cũng không phải là lo lắng cho Chu Duy Thanh. “Vị hôn thê?” thần sắc của thanh niên áo đen toát ra vẻ nghi ngờ nhìn qua Đế Phù Nhã bên cạnh.

Nhất thời trong lòng Đế Phù Nhã khấn nguyện: “Dục ca, ngươi đừng hiểu lầm, ta và hắn không có gì cả. Hắn chỉ là một kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng ở Đế quốc Thiên Cung, là do mệnh lệnh của Phụ hoàng, ta vẫn luôn muốn giải trừ hôn ước với hắn”.

Thanh niên áo đen không chút chần chừ liền rút tay của mình ra khỏi cánh tay đang ôm của Đế Phù Nhã, cười ưu nhã nói: “Đây là vấn đề của ngươi. Nhưng mà, ngươi cũng biết tính cách của ta, cho đến bây giờ ta cũng chưa bao giờ chấp nhận chuyện nữ nhân của ta có quan hệ với nam nhân khác. Công chúa Đế Phù Nhã, chúng ta chấm dứt từ đây”.

Giống như là làm một chuyện bình thường không quan trọng, thanh niên áo đen không hề để ý đến Đế Phù Nhã đang đứng đại ra ở đó, lững thững bước đi, hướng về phía Thác Ấn cung. Lúc hắn đi qua bên cạnh Chu Duy Thanh, mỉm cười nói: “Tiểu huynh đệ, diễm phúc quả là không tệ a! Ngươi yên tâm, ta chưa hề động tới Đế Phù Nhã, hàng vẫn còn nguyên xi...”. “Nguyên xi em gái ngươi!”. Chu Duy Thanh vẫn đứng im bất động tại chỗ, cũng không thèm nhìn thanh niên áo đen một cái nào, thản nhiên nói.

Về mặt thanh niên áo đen vốn là ưu nhã, thông dong. Trong lúc này bỗng nhiên động lại, giọng nói cũng đột nhiên băng lãnh, phát ra một cỗ sát ý mênh mông: “Ngươi nói cái gì?”.

Giờ phút này, Chu Duy Thanh cảm giác giống như mình đang đứng giữa núi thây biển máu, sát khí nồng đậm kia khiến cho hắn có cảm giác hết sức quen thuộc, bởi vì hắn cũng từng cảm nhận được hơi thở như

vậy trên người cha của hắn. Mặc dù thế, khi Chu Duy Thanh quay về phía thanh niên áo đen, vẻ mặt vẫn là mang theo một nụ cười thật thà như cũ, thanh âm hết sức rõ ràng, nói gần từng chữ: “Nguyên nhất nhất, phong nhất nhất, nhĩ nhất nhất muội”. Ánh mắt hai người va chạm trên không trung, trong nháy mắt giống như là có điện quang vô hình bắn ra. Đột nhiên tay phải của thanh niên áo đen vung lên nhanh như tia chớp, vỗ thẳng đến mặt Chu Duy Thanh. Mà Chu Duy Thanh cũng gần như cùng lúc giơ tay phải lên.

Ba... một tiếng nổ vang lên, tạo ra một cơn bạo chấn mãnh liệt trong không khí, Đế Phù Nhã đang đứng ở kế bên cũng vì cơn bạo chấn này mà bị đẩy lui lại mấy bước, suýt nữa thì té xuống bậc thang.

Chu Duy Thanh bị đẩy lui về phía sau hai bước mới ổn định được thân hình, mà đầu vai thanh niên áo đen lắc lư dữ dội, cuối cùng vẫn không thể trụ lại, lui về sau nửa bước.

Chu Duy Thanh hí lại hai mắt, ánh mắt sắc bén súc tích bên trong, giống như một con thú dữ đang chuẩn bị nuốt sống con mồi. Mà trên mặt thanh niên áo đen thì rõ ràng là toát ra vẻ kinh ngạc. Một chưởng vừa rồi, mặc dù hắn không sử dụng quá nhiều lực, nhưng rõ ràng là thiếu niên trước mặt nhỏ hơn mình rất nhiều này lại có thể tiếp được, còn đẩy mình lui về phía sau nửa bước, phần lực lượng này đã vượt ra ngoài dự đoán của hắn.

Thiên lực của người này rõ ràng là cao hơn mình, đây là phán đoán đầu tiên của Chu Duy Thanh. Phải biết rằng, Thể châu của hắn thuần túy là gia tăng lực lượng, lực lượng thân thể lại vượt xa người bình thường, dưới tình huống như vậy mà hắn vẫn phải chịu thiệt thòi khi va chạm lần đầu tiên, điều này chứng minh rằng, thanh niên áo đen kia có tu vi Thiên lực cao hơn hắn.

Không hề có chút do dự, chân trái khê bước về phía trước nửa bước, quyền phải ngang nhiên quơ ra, mười hai khí toàn tử huyết đồng thời vận chuyển, một cỗ bạch quang nồng đậm xuyên thấu quyền ảnh phát ra, oanh kích thẳng tới đối phương.

Thanh niên áo đen không hề né tránh, cũng giơ lên tay phải, đồng dạng là phát ra bạch quang, nhưng nồng đậm hơn so với bạch quang phát ra từ tay Chu Duy Thanh, nhằm thẳng phía chính diện mà đánh ra.

Mắt thấy nắm đấm của song phương sắp đụng vào nhau, thanh niên áo đen đột nhiên cảm giác được có một tia không ổn, ngay sau đó, Chu Duy Thanh đang ở trước mặt hắn cũng đã biến mất.

Năm viên Ý Châu lánh lánh mãnh liệt ánh huỳnh quang giống như thủy tinh, cùng năm viên Băng Phách Phỉ Thúy Thể Châu giống như của Chu Duy Thanh cơ hồ là cùng lúc xuất hiện trên hai cổ tay của thanh niên áo đen trước tiên. Viên Ý Châu thứ ba lóe sáng, một tầng quang mang màu trắng trong nháy mắt bao phủ thân thể hắn, cùng lúc đó, một tiếng nổ vang mãnh liệt đã vang lên phía sau lưng hắn.

Thanh niên áo đen bị đẩy về phía trước một bước, thân thể lại chấn động dữ dội, lại tiếp tục lảo đảo bước về phía trước từng bước một, tầng quang mang màu trắng kia phát ra thanh âm giống như là thủy tinh bị bể tan tành. Mà lúc này hắn cũng đã xoay người lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Chu Duy Thanh không biết lúc nào đã xuất hiện ở phía sau lưng hắn, bị tầng quang mang màu trắng đẩy lui về phía sau ba bước.

“Không Gian Bình Di. Người là Thiên Châu Sư tăng phúc lực lượng hệ Không Gian”. Ánh mắt thanh niên áo đen nhìn Chu Duy Thanh rõ ràng có chút biến hóa. Làm hắn kinh ngạc không phải là thân phận Thiên Châu Sư của Chu Duy Thanh, mà là kỹ năng Không Gian Bình Di này. Ở Đế quốc Phỉ Lệ, Thiên Châu Sư không hiếm hoi giống như Đế quốc Thiên Cung, thượng vị Thiên Châu Sư Không Gian Hệ cũng có một ít, nhưng mà có được loại kỹ năng có cấp bậc như Không Gian Bình Di này thì cực kỳ hiếm thấy. Nhất là Chu Duy Thanh lại còn trẻ như vậy. Ở trong thế giới Thiên Châu Sư, tu vi Thiên lực cao hay thấp đương nhiên là dựa vào số lượng Thiên Châu làm tiêu chuẩn để đánh giá. Nhưng có được nhiều kỹ năng cũng quan trọng như thế, tầm quan trọng thậm chí còn hơn tu vi thiên lực. Một Thiên Châu Sư có cực phẩm kỹ năng, có thể chiến thắng đối thủ có tu vi cao hơn mình một chút.

Chu Duy Thanh nhìn đối thủ trước mặt, trong lòng cũng xuất hiện vẻ kinh sợ “Quang Minh hộ thể, Thiên Châu Sư tăng phúc lực lượng Quang Hệ, cảnh giới năm Châu, trung vị Thiên Tôn”.

Thanh niên áo đen trước mặt này nhìn qua thì cũng chỉ vào khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, thể nhưng tu vi đã đạt đến cấp bậc trung vị Thiên Tôn. Chu Duy Thanh hoàn toàn có thể khẳng định rằng, cha mình khi ở độ tuổi này, tuyệt đối không có tu vi như vậy. “Nhị vị, vui lòng không gây sự ở Thác Ân cung”. Thời gian ngắn ngủn sau khi bọn hắn giao thủ, mười tên võ sĩ Kim giáp đã xông tới.

Thanh niên áo đen hướng Chu Duy thanh gật đầu: “Ta tên là Minh Dục, tin chắc là chúng ta còn có thể gặp lại, chuyện người vũ nhục muội muội của ta, ta sẽ ghi nhớ kỹ”. Nói xong, hắn xoay người bước về phía Thác Ẩn cung.

Chu Duy Thanh hừ lạnh một tiếng, không hề yếu thế nói: “Ta tên là Chu Duy Thanh, vũ nhục muội muội người? Người cẩn thận coi chừng ngày nào đó lại trở thành anh vợ của ta a!”.

Minh Dục đang đi về phía trong Thác Ẩn cung chân khẽ lão đảo một cái, suýt nữa thì ngã. Xoay người nhìn lại, Chu Duy Thanh đã thản nhiên bước đi rồi, cũng không thèm nhìn đến Đế Phù Nhã một cái. Không biết tại sao, trong lòng hắn lại có cảm giác buồn cười. Đã lâu lắm rồi không có thanh niên nào ở độ tuổi này dám nói với hắn như vậy, tiểu tử này coi như là người đầu tiên. Nhưng mà, tu vi của hắn quả thật cũng kinh người, hắn gần như là chưa đến hai mươi tuổi, nhưng Thiên lực có thể phóng xuất ra ngoài, rõ ràng là đã đạt đến cấp bậc Thiên Thần Lực. Mặc dù chỉ là mới vừa tiến vào Thiên Thần Lực, nhưng mà, lực lượng của hắn dường như là không hề tầm thường. Chu Duy Thanh, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi.

137. Chương 39: Thác Ẩn Ngân Hoàng Thiên Nhĩ (3)

Minh Dục cười nhạt một tiếng: “Phù Nhã, người nên biết tính tình của ta. Loại danh tiếng cướp vị hôn thê của người khác này ta không muốn rơi xuống trên đầu ta. Hơn nữa, ta đã nói ra thì chưa bao giờ thay đổi, ta không truy cứu chuyện người lừa gạt ta, nhưng người cũng đừng tìm ta nữa làm gì, nếu không nghe lời, người cũng đã biết hậu quả rồi”. Nói xong câu đó, hắn cũng không quay đầu lại, mà tiến thẳng vào trong Thác Ẩn cung, chỉ để lại Đế Phù Nhã đứng ở đó mặt đang đại ra.

Tâm tình vốn là đang rất tốt của Chu Duy Thanh đã bị Đế Phù Nhã phá hỏng hoàn toàn rồi. Đi trên đường của thành Phỉ Lệ, trong lòng rõ ràng có chút phiền muộn. Cha nuôi ơi cha nuôi, cũng không phải là ta không để cho ngài một chút mặt mũi, so sánh với Băng Nhi, Đế Phù Nhã kém xa không thể tính. Trong lòng hắn vốn là còn có chút áy náy với Đế Phong Lăng bởi vì chuyện từ hôn thì bây giờ đã không còn sót lại chút nào. Dùng sức lắc đầu, hừ lạnh một tiếng, lẩm bẩm tự nhủ: “Nàng không đáng giá để ta phải tức giận”.

Nhưng mà, sau hai lần mới vừa giao thủ cùng với thanh niên Minh Dục kia cũng khiến cho Chu Duy Thanh sâu sắc cảm nhận được thực lực của mình vẫn còn chưa đủ. Tu vi Thiên lực của Minh Dục kia tối thiểu phải là thứ tám trọng Thiên Thần Lực trở lên, so với mình hùng hậu hơn. Nếu như không phải là lực lượng thân thể của mình mạnh, sợ rằng vừa rồi cũng đã thê thảm. Nhưng mà, nếu là dưới tình huống song phương cùng sử dụng hết kỹ năng Thác ẩn của Ý Châu và trang bị Ngưng Hình của Thể Châu, cho dù mình có xuất ra toàn bộ kỹ năng, chỉ sợ cũng không có cơ hội chiến thắng. Đây chính là chênh lệch căn bản về thực lực. Không được, hay là trước tiên phải đem toàn bộ kỹ năng của Ý Châu cũng Thác ẩn hết rồi hãy nói, còn phải Ngưng hình quyền trực Truyền kỳ sáo trang nữa. Đế quốc Phỉ Lệ không giống với Đế quốc Thiên Cung, cao thủ nhiều lắm, trước tiên mình phải có một chút năng lực bảo vệ tánh mạng mới được.

Nghĩ tới đây, Chu Duy Thanh liền tìm một tửu điểm ở gần đây đi vào. Hắn quyết định đầu tiên là khôi phục một chút Thiên lực, sau đó tiến hành mở quyền trực kia để Ngưng Hình trước, ngày mai lại tiếp tục đi Thác Ẩn cung để Thác Ẩn. Bằng vào năng lực khôi phục nhanh chóng của Bất Tử Thần Công, một ngày Thác Ẩn hai lần hắn là không có vấn đề gì.

Thành đông phồn hoa nhất của thành Phỉ Lệ vốn đã đông đúc hôm nay lại càng náo nhiệt hơn, nhất là Học viện chung quanh Thác Ẩn cung lại có người đi lại càng nhiều. Không sai, hôm nay chính là ngày mà các đại Học viện chiêu sinh học viên.

Chiêu sinh tổng cộng tiến hành trong ba ngày, mỗi Học viện đều có điều kiện và số lượng chiêu sinh khác nhau. Nhưng Đế quốc Phỉ Lệ có một quy định thống nhất, bất luận là Quý tộc hay là bình dân, đều phải tham gia cuộc thi chiêu sinh, mới có thể gia nhập những đại Học viện này để học tập.

Ở trong tổng cộng vài chục tòa Học viện, nổi danh nhất có ba Học viện, theo thứ tự là: Phỉ Lệ Hoàng gia Học viện Quân sự, Đế quốc Phỉ Lệ Học viện Thiên Châu cùng với Phỉ Lệ Học viện Cung đình.

Trong đó, Phỉ Lệ Học viện Cung đình chính là cái nôi bồi dưỡng Quan văn, yêu cầu đối với học viên mới cũng là hà khắc nhất, nhất định phải có Hộ tịch của Đế quốc Phỉ Lệ, hơn nữa trong ba ngày phải tham gia đầy đủ chín tràng thi cử, người xuất sắc mới có thể gia nhập. Phỉ Lệ Học viện Cung đình cũng là nơi ghi danh nhiều nhất, tỉ lệ trúng tuyển gần như là một trăm lấy một.

Mà Quan viên Văn chức hiện nay ở Đế quốc Phỉ Lệ, dường như là có đến tám mươi người trong một trăm người là tốt nghiệp từ Phỉ Lệ Học viện Cung đình. Có thể thấy được lực ảnh hưởng của nó ở Đế quốc Phỉ Lệ khổng lồ đến cỡ nào.

Mà mặt khác, yêu cầu chiêu sinh đơn giản nhất và thu nhận ít học viên nhất lại chính là Đế quốc Phỉ Lệ Học viện Thiên Châu. Chỉ có một yêu cầu, là Thiên Châu Sư. Chỉ có Thiên Châu Sư mới có thể dự thi, bất kể là Hộ tịch như thế nào cũng có thể được thi vào, nhưng nếu không phải là người có Hộ tịch của Đế quốc Phỉ Lệ, yêu cầu phải tuyên thệ thần phục Đế quốc Phỉ Lệ. Tòa Học viện này rất ít khi có số lượng học viên vượt qua một trăm người, hàng năm có thể thu nhận tám đến mười học viên đã là chấp nhận được. Nó cũng được mệnh danh là cái nôi của cường giả. Phải biết rằng, học viên trong lúc đang học tập ở Đế quốc Phỉ Lệ Học viện Thiên Châu, có thể đến Thác Ấn cung tiến hành Thác Ấn Ý Châu miễn phí. Đối với Thiên Châu Sư trẻ tuổi, đãi ngộ như thế có thể tưởng tượng được là hấp dẫn đến cỡ nào.

Cuối cùng chính là Phỉ Lệ Hoàng gia Học viện Quân sự rồi, số lượng dự thi của Học viện này ước chừng bằng khoảng một phần ba của Phỉ Lệ Học viện Cung đình, nhưng tỉ lệ trúng tuyển cũng cao đến trình độ kinh người, ba mươi người lấy một người. Chính là cái nôi của danh Tướng. Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi chính là muốn thi đậu vào Học viện này.

Sáng sớm lúc Chu Duy Thanh đi tới cửa của Phỉ Lệ Hoàng gia Học viện Quân sự, hắn liền ngây người. Lúc này trên khắp đường phố, đều là người ta tấp nập, như vậy làm sao hắn có thể đi tìm thượng Quan Băng Nhi đây a! Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể vượt qua một hàng chùng hai mươi học viên, đứng tại chỗ đang ghi danh, mắt không ngừng tìm kiếm tung tích của thượng Quan Băng Nhi trong đám người này.

Đang lúc hắn lo lắng chờ đợi, đột nhiên một gã nam tử có vóc người nhỏ gầy tiến lại chỗ hắn: “Huynh đệ, có muốn có quy tắc cuộc thi hay không? Có quy tắc cuộc thi, sau khi ghi danh xong cũng có thể chuẩn bị tốt. Đây chính là giá khuyến mãi dành cho thiên tài, chỉ có mười kim tệ”.

Nhìn một trang giấy trong tay của hắn, Chu Duy Thanh tức giận nói: “Một trang giấy liền bán mười Kim tệ, sao người không đi ăn cướp đi”. Ai ngờ nam tử nhỏ gầy kia lại nói: “Cướp làm sao lại có tiền nhanh như vậy được, lại còn nguy hiểm”.

Chu Duy Thanh bị hắn chọc cho cười: “Được, vậy thì ta sẽ lấy một phần”. Dù sao ở chỗ này chờ đợi cũng là nhàn rồi, thân hình hắn cao lớn, khoảng chừng 1,9m, lại đứng ở chỗ dễ thấy, Thượng Quan Băng Nhi tìm thấy hắn sẽ dễ dàng hơn so với hắn đi tìm nàng. Bỏ ra mười kim tệ mua một bản quy tắc, liền đứng đó mở ra đọc. Chờ hắn thấy nội dung trên tờ giấy kia, lập tức liền phát hiện mình bị lừa. Bởi vì trên trang giấy Thể lệ thu nhận học viên viết rất rõ ràng, đây là thứ mà mỗi học viên sau khi ghi danh xong đều được phát, nhưng mình lại bị gạt mười Kim tệ. Hắn muốn tìm người vừa rồi, nhưng trong biển người như thế này, làm sao còn tìm được.

Chu Duy Thanh chết lặng một trận, trầm nghĩ trong lòng: “Nếu lão vô lại ở chỗ này, nhất định sẽ mắng chết mình”.

Thật ra thì, hắn bị lừa cũng không phải là vì hắn không cẩn thận. Chẳng qua là đang nóng lòng chờ Thượng Quan Băng Nhi, tâm ý rối loạn nên cũng không suy nghĩ nhiều. Hơn nữa trên người hắn còn có một khoản tiền lớn vài chục vạn Kim tệ, đối với chút tiền nhỏ này cũng không để ý.

Chỉ thấy trên thể lệ chiêu sinh viết, sau khi ghi danh, thí sinh cầm phiếu báo danh tiến vào Học viện tiến hành khảo hạch. Khảo hạch tổng cộng chia làm ba hạng mục, mỗi hạng mục là 100 phân. Theo thứ tự là thi triển kỹ năng thực chiến của cá nhân, thi viết rèn luyện Quân sự hàng ngày cùng với phỏng vấn. Đồng thời còn có chú thích, bất kỳ một hạng mục nào nếu như khảo hạch đạt được điểm tối đa, liền trực tiếp trúng tuyển mà không cần quan tâm tới thành tích của hai hạng mục còn lại.

Sau đó phía dưới là phân số trúng tuyển, phân số trúng tuyển của Quý tộc là một trăm năm mươi phân, phân số trúng tuyển của bình dân là một trăm tám mươi phân.

Vừa nhìn thấy cái này, Chu Duy Thanh không khỏi khẽ nhú mày, Đế quốc Phỉ Lệ này nói thì thật dễ nghe, thân phận gì thì cũng phải tiến hành khảo hạch, thì ra là lúc trúng tuyển lại hoàn toàn khác nhau. Không biết hiện nay mình là Tử tước của Đế quốc Thiên Cung thì được coi là Quý tộc hay bình dân.

“Nhìn cái gì đấy?”. Trong lúc Chu Duy Thanh đang đọc Thể lệ chiêu sinh, bả vai đột nhiên bị vỗ một cái. Xoay người nhìn lại, một khuôn mặt tươi cười đã xuất hiện trước mặt hắn, không phải là Thượng Quan Băng Nhi đây sao.

Chu Duy Thanh đầu tiên là có chút ngây ngốc, ngay sau đó, không hề suy nghĩ đem nàng kéo vào trong ngực, ôm thân thể mềm mại của nàng thật chặt. Nhất thời dẫn tới sự soi mói của rất nhiều người xung quanh.

Từ khi biết Thượng Quan Băng Nhi đến nay, đây là lần chia ra của Chu Duy Thanh và nàng có thời gian lâu nhất. Lúc trước ở chỗ của Hồ Duyên Ngạo Bắc, ngày ngày chế luyện Ngưng Hình quyền trực còn không cảm thấy gì. Đợi đến sau khi rời khỏi thành Phi Đà, niềm nhớ nhung của hắn đối với Thượng Quan Băng Nhi không ngừng tăng vọt, nếu không lúc này cũng sẽ không lo âu như thế. Hai ngày trước sau khi gặp lại Đế Phù Nhã, tính cách đối lập mãnh liệt càng làm cho Chu Duy Thanh hận không thể mọc ra cánh để bay đến bên cạnh Thượng Quan Băng Nhi. Lúc này nhìn thấy nàng, hắn làm sao có thể kìm nén cảm xúc được.

Thượng Quan Băng Nhi đột nhiên bị hắn ôm một cái như vậy, trong lòng vốn là rất xấu hổ. Nhưng rất nhanh nàng liền nghe được âm thanh kịch liệt đập liên hồi của trái tim Chu Duy Thanh, còn có sự siết chặt của hai cánh tay đang ôm kia, ngưng ngùn trong lòng nhất thời biến mất, liền lấy tay ôm hông của hắn, trong lòng xao xuyến một trận.

Mấy tháng này, nàng cũng không hơn gì. Bình thường có Chu Duy Thanh ở bên cạnh, cảm giác cũng không phải là hết sức rõ ràng. Người này còn thường xuyên chọc cho nàng tức giận, đùa bỡn nàng. Nhưng là, lần này khi hắn vừa rời đi, bên cạnh Thượng Quan Băng Nhi liền thanh tịnh, nhưng sự thanh tịnh này cũng làm cho nỗi nhớ nhung trong lòng nàng không ngừng lớn lên. Ở nhà bầu bạn với mẫu thân cũng có chút đứng ngồi không yên. Nếu không phải sợ ảnh hưởng đến Chu Duy Thanh học tập chế luyện Ngưng Hình quyền trực, lại sợ cùng hắn đi đường khác nhau, nàng sớm đã trực tiếp đi thành Phi Đà tìm hắn.

Lúc này, nàng từ trong dòng người ở rất xa đã sớm thấy Chu Duy Thanh đứng ngây ngốc ở chỗ này rồi, trong giây phút đó, trong lòng nàng chỉ cảm giác được sự thỏa mãn mà trước đây chưa từng có, thật vất vả mới chen được tới đây.

Lúc này, gặp lại giữa chỗ đông người, sự vui sướng, hưng phấn kia cùng với niềm nhớ nhung bộc phát, khiến cho hai người hoàn toàn không để ý gì đến xung quanh.

“Băng Nhi, ta nhớ ngươi lắm. Nhất là mấy ngày vừa qua, ta đặc biệt nhớ ngươi”. Chu Duy Thanh ngắt đầu, nhìn dung nhan ửng đỏ tươi cười gần trong gang tấc kia, trong lúc nhất thời, hắn đã quên mất mục đích tới nơi này là để làm gì.

Thượng Quan Băng Nhi thấp giọng nói: “Ta cũng nhớ ngươi nữa. Tiểu Bàn, hình như ngươi gầy đi”.

Tại Chu Duy Thanh nghe được mấy chữ “Ta cũng nhớ ngươi nữa”, hắn nhất thời cảm giác được một làn gió hạnh phúc đập vào mặt, cười hắc hắc nói: “Để cho ta hôn một chút đi, có được không?”. Thượng Quan Băng Nhi sợ hết hồn, chặn lại nói: “Không được”.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Chu Duy Thanh, nàng cúi đầu, nhẹ nhàng nói thêm một câu: “Ở chỗ này không được”.

Ánh mắt Chu Duy Thanh sáng lên, tiến tới nói nhỏ bên tai nàng: “Hiểu”.

Thượng Quan Băng Nhi rất xấu hổ, đập một cái trên bả vai hắn: “Ngươi hiểu cái gì?”.

Chu Duy Thanh uốn ngực cười ha ha nói: “Hiểu chính là hiểu. Đi, chúng ta ghi danh đi”. Vừa nói, hắn vừa kéo tay Thượng Quan Băng Nhi chen vào bên trong. Hắn vốn là thân cao, thể cường, hơn nữa lực lượng cường tráng, một lát sau liền chen đi vào, tìm được một chỗ ghi danh. Hướng về học viên cũ đang phụ trách ghi danh nói: “Mỹ nữ, ta muốn ghi danh”.

138. Chương 40: Phỉ Lệ Thần Tướng (1)

“Ta tên là Chu Duy Thanh, mười sáu tuổi. Ách, ngành dự thi thì chờ chút, để ta hỏi lại”. Hắn quay đầu lại hỏi Thượng Quan Băng Nhi đang đứng phía sau: “Chúng ta muốn dự thi ngành nào vậy?”. Thượng Quan Băng Nhi ngần ra một lúc: “Ngành Chỉ huy quân sự”.

Lúc này Chu Duy Thanh mới quay người lại: “Ngành Chỉ huy quân sự. Ta là Tử tước của Đế quốc Thiên Cung, có phải cũng được cho là Quý tộc hay không?” Cha của hắn chính là Nguyên soái của Đế quốc Thiên Cung, hắn cũng không thể bài xích Quý tộc, huống chi còn có thể giảm điểm trúng tuyển xuống nữa.

Nữ sinh chịu trách nhiệm ghi danh kia áy náy nói: “Thật là xin lỗi, ngoài Quý tộc đã được thừa nhận của bốn quốc gia, những quốc gia khác chỉ có thành viên của Hoàng thất mới được thừa nhận thân phận là Quý tộc. Cho nên, nếu người muốn ghi danh, chỉ có thể thừa nhận thân phận bình dân”.

Ánh mắt lạnh lẽo, Chu Duy Thanh thản nhiên nói: “Vậy thì bình dân đi”. Một cỗ bi ai cùng khuất nhục giờ khắc này không khỏi chạy lên não, nước nhỏ lực yếu, ngay cả thân phận Quý tộc cũng không được thừa nhận. Vì ở trong liên bang Phỉ Lệ, quốc gia của mình nhỏ yếu, thân là quốc dân, hắn có loại cảm giác không thể đứng thẳng thắt lưng được. Vào lúc này, hắn đột nhiên hiểu được tại sao cha mình lại mất ăn mất ngủ huấn luyện binh lính, mang binh đánh trận không ngừng, tất cả những thứ này cũng là vì muốn quốc gia trở nên cường đại a!

Thượng Quan Băng Nhi cảm nhận được tâm tình biến hóa của Chu Duy Thanh, cũng nhanh chóng ghi danh, sau đó cùng hắn cùng nhau cầm phiếu báo danh đi ra khỏi đám người.

“Tiểu Béo, đừng nghĩ quá nhiều. Mục đích mà chúng ta đến đây, không phải là vì muốn cho quốc gia của chúng ta trở nên cường đại hơn trong tương lai sao. Nhìn một chút gió yên sóng lặng, mục đích của chúng ta khi tới đây là để học tập, sau khi học được kiến thức đầy đủ, sẽ báo đáp cho Tổ quốc của chúng ta. Thiên phú của người cao như thế, tương lai nhất định có thể dẫn dắt binh sĩ của Đế quốc Thiên Cung chúng ta mở rộng lãnh thổ, cường quốc cường binh”.

Chu Duy Thanh hăng hái gật đầu, kéo tay của Thượng Quan Băng Nhi: “Không phải là ta, là chúng ta. Bất luận ta ở nơi đâu, ta cũng không cho phép người rời khỏi ta”.

Thượng Quan Băng Nhi nhìn thần sắc cương quyết trong mắt của hắn, nàng đột nhiên phát hiện, Tiểu Béo của mình vào giờ khắc này tựa hồ có một chút thay đổi, dường như đã không còn là Tiểu Bàn chỉ biết cười đùa nữa rồi. Trong lòng chấn động thâm nghĩ, Tiểu Béo của ta đã trưởng thành rồi.

Ghi danh ở cửa của Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ, khảo hạch là ở bên trong Học viện. Bằng phiếu báo danh trong tay, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đi vào học viện.

Vừa vào cửa, là một quảng trường lớn trống trải, thiết kế giống như là một giáo trường, quảng trường rộng rãi có khoảng tám trăm đường chạy. Ở phía bên kia, đối diện cửa lớn của quảng trường, là tòa nhà Giáo Học Lâu có vóc dáng đồ sộ, cao sáu tầng, rộng ba trăm thước. Giáo Học Lâu toàn thân một màu gỉ sét, tỏa ra khí tức xơ xác tiêu điều nồng đậm.

Ba hạng mục khảo hạch của tân sinh đều được tiến hành trên quảng trường rộng rãi này, quyết định tân sinh có thể thông qua khảo hạch mà trúng tuyển hay không. Có bảng hiệu hướng dẫn rất rõ ràng cho tân sinh.

Chu Duy Thanh hướng về Thượng Quan Băng Nhi hỏi: “Băng Nhi, chúng ta trước tiên tham gia hạng mục nào? Ta nghĩ khảo hạch tân sinh này đối với người là không thành vấn đề. Ta thì khó nói rồi”.

Thượng Quan Băng Nhi tò mò hỏi: “Tại sao đối với ta lại không thành vấn đề?”.

Chu Duy Thanh nói: “Người không thấy trong ba hạng mục khảo hạch này có một cái là phỏng vấn sao? Lấy dung nhan tuyệt sắc của Thiên Cung đệ nhất mỹ nữ, vậy khẳng định là đạt điểm tối đa a! Hai hạng mục khảo hạch còn lại đại khái chỉ cần đạt được một ít điểm cũng có thể thông qua rồi. Ta thì khác, với bộ

dạng của ta, phỏng vấn thì khỏi nói rồi, còn thi viết khảo hạch quân sự ta muốn kiếm một điểm cũng khó khăn”.

Thượng Quan Bằng Nhi buột miệng cười, đập một cái lên bả vai hắn: “Không cho phép người tự coi nhẹ mình, chưa thử qua làm sao biết. Đi thôi, vậy trước tiên đi thi hạng mục mà người không nắm chắc khảo hạch quân sự”.

Thi viết khảo hạch kiến thức quân sự ở phía đông quảng trường, khảo hạch thực lực cá nhân ở phía tây quảng trường, mà ở giữa quảng trường là địa điểm phỏng vấn. Sắp xếp như vậy là để tránh cho khảo hạch thực lực cá nhân gây ồn ào ảnh hưởng đến thi viết bên kia.

Hai người tới địa điểm thi viết, bên này còn có bàn trống, một người phát cho bọn hắn một phần bài thi. Lão sư làm giám khảo nói cho bọn hắn biết không được phép trao đổi, mỗi người tự làm bài thi của mình. Sau khi làm xong liền trực tiếp nộp bài lên cho ít nhất hơn mười vị lão sư chấm bài phía trước. Trong lúc chấm bài thi, sẽ xác định thành tích. Lấy thời gian ngắn nhất để hoàn thành khảo hạch của thí sinh.

Trên bàn có sẵn bút, Chu Duy Thanh ngồi ở chỗ đó vừa nhìn vào đề thi thì không khỏi vui vẻ. Nếu như là khảo hạch về những kiến thức quân sự cụ thể như bài binh bố trận,... chắc chắn là hắn không kiếm được điểm. Bởi vì năm đó kinh mạch hắn bế tắc, Thiên Châu không thể thức tỉnh, Chu Đại nguyên soái cũng không còn trông cậy vào việc kế thừa y bát của con mình, vì vậy chẳng bao giờ dạy qua cho hắn kiến thức về phương diện quân sự. Nhưng đề thi này cũng không phải là kiến thức quân sự cứng nhắc, mà là trận điển hình.

Đề mục khảo hạch: Một ngôi thành nhỏ tứ cố vô thân bị quân địch vây quanh. Lúc này trong thành chỉ có năm ngàn quân thủ vệ, binh dân thì vài chục vạn, trong số những binh dân này có cả người già, phụ nữ và trẻ em. Quân địch mười vạn, hoàn toàn bao vây xung quanh thành kín mít, ít nhất phải ba ngày sau viện quân mới có thể tới được. Dưới tình huống như vậy, địch nhân lấy binh dân của quốc gia làm tiên phong, phát động tấn công.

Công thành chiến, lúc này, nếu như người chính là Chủ tướng giữ thành sẽ lựa chọn như thế nào? Đề mục chỉ có một câu đơn giản như vậy, phía dưới là khoảng trống dùng để viết.

Chu Duy Thanh sau khi hơi do dự một chút, lập tức dùng bút viết như bay. Có thể nguyên nhân là trong khoảng thời gian này không ngừng vẽ phác thảo ngưng hình quyền trục, chữ hắn viết ra cũng dễ nhìn hơn vài phần so với trước đây.

Một lát sau, một bài văn lưu loát đã hiện ra trên giấy, hắn thậm chí không hề kiểm tra lại một lần. Rất hài lòng đứng lên, hắn nhìn thoáng qua Thượng Quan Bằng Nhi đang ngồi kế bên không xa vẫn đang giải bài thi, đi lên nộp bài thi trước.

Nhóm giám khảo chấm bài thi vẫn đang hết sức bận rộn, bởi vì đề thi chỉ có một, những lão sư này cũng đều là người dạy lâu năm ở Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ, vì vậy tốc độ chấm bài thi rất nhanh. Chu Duy Thanh đứng xếp hàng chờ trong chốc lát liền đến phiên hắn.

Nhận lấy bài thi của hắn là một lão sư nam khoảng năm mươi tuổi. Mới vừa nhìn một chút, chân mày vị lão sư này đột nhiên nhíu lại. Trên bài giải của Chu Duy Thanh, được viết đầu tiên chính là ba chữ: Tang! Bị! Giết!

Lão sư chấm bài nhìn tiếp xuống phía dưới, chỉ thấy trên đó viết: Nếu như ta là Chủ tướng quân sự của thành nhỏ, như vậy ta sẽ không chút do dự truyền đạt lệnh giết chóc. Binh dân ngoài thành cũng là nhân dân của nước ta, nhưng mà, quân nhân và binh dân trong thành không phải cũng là nhân dân sao? Ngay tại lúc này, chỉ sợ là chỉ cần có nửa phần do dự, cũng sẽ tạo thành cảnh thành phá người mất. Tới lúc đó, địch nhân chẳng lẽ sẽ tha cho những binh dân đã vì họ mà xung phong kia hay sao? Có lẽ cũng có thể là có. Nhưng ta thân là Chủ tướng quân sự, ta tuyệt đối sẽ không đánh cuộc, ta sẽ không đem sinh mạng của mấy chục vạn binh dân và mấy ngàn binh sĩ trong thành đi đánh cuộc.

Nhiệm vụ quan trọng nhất của ta là bảo vệ cho tòa thành này. Những binh dân làm tiên phong tấn công vào thành kia đương nhiên vô tội, nhưng nếu như không giết chết bọn họ, thân là quân nhân, nhiệm vụ của ta sẽ không có cách nào hoàn thành. Có lẽ, ta bảo vệ chỉ là một cái thành nhỏ, ảnh hưởng đối với toàn bộ cục diện chiến tranh không lớn. Nhưng mà, thân là một gã Tướng quân ta lại không thể nghĩ như vậy, ta

phải đem hết khả năng hoàn thành nhiệm vụ thủ thành của ta. Vì vậy, ta sẽ giết chóc không chút lưu tình, chiến đấu cho đến người cuối cùng.

Nếu như công kích của địch nhân không thể trực tiếp đánh bại ta. Như vậy, khi màn đêm buông xuống, ta sẽ đem trách nhiệm thủ thành giao cho Phó tướng của ta, một mình một người ra khỏi thành tập kích kẻ địch, báo thù cho những bình dân đã tử nạn, có thể giết được bao nhiêu liền giết bấy nhiêu. Trước khi ta đi đánh lên địch nhân, ta sẽ chuẩn bị đầy đủ nhiên liệu ở trong thành, để lại cho Phó tướng một đạo tử lệnh. Một khi địch nhân xông vào thành, như vậy liền đốt thành, nhất định phải cùng địch nhân lưỡng bại câu thương. Coi như là thành phá người mất cũng tuyệt đối không thể để lại cho địch nhân một chút lương thực nào, lại càng không thể để lại người sống khiến cho bọn chúng lợi dụng làm tiên phong đi tấn công thành thị kế tiếp. Trong chiến tranh, chết chóc là không thể tránh khỏi, ta chỉ có thể đem hết khả năng làm những điều mà ta có thể làm được, tranh thủ chỗ tốt lớn nhất cho toàn bộ cục diện chiến tranh. Về phần có bao nhiêu người chết, đó là điều ta không có khả năng quan tâm rồi.

Đọc phần bài thi này của Chu Duy Thanh, sắc mặt lão sư chấm bài thi càng lúc càng khó coi. Hắn chỉ cảm thấy một cỗ huyết tinh nồng đậm đập vào mặt, không nhịn được tức giận nói: “Hoang đường, quả thật là cực kỳ hoang đường”.

Hắn vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Chu Duy Thanh: “Đây chính là ý nghĩ trong đầu người? Ta rất khó tưởng tượng, nếu như người thật sự trở thành một Tướng quân, sẽ có bao nhiêu người bởi vì người mà chết, phần bài giải này của người để cho ta phảng phất thấy được núi thây biển máu. Một Tướng Quân chỉ biết giết chóc, tùy ý giết người, không để ý đến sự sống chết của bình dân, vĩnh viễn cũng không thể đạt được sự tin yêu của bình dân và binh lính. Người sẽ không sợ binh lính của người bất ngờ làm phản sao?”.

Chu Duy Thanh nhún vai nói: “Bất ngờ làm phản? Tại sao phải bất ngờ làm phản? Chẳng lẽ ta sẽ không biết nói cho bọn họ, những bình dân kia có thể là do quân địch ngụy trang sao? Nếu như ta thật sự là Tướng quân... nhiệm vụ của ta là bảo vệ Tổ quốc, cũng không phải là bảo vệ tất cả bình dân. Ta tin rằng, không có bất kỳ vị Tướng quân nào có thể làm được chuyện bảo vệ tất cả bình dân như vậy. Ta lại càng không cần bình dân kính yêu, ta chỉ cần bảo đảm là có nhiều người sống sót hơn. Chiến tranh cuối cùng là phải có hy sinh, chẳng lẽ muốn ta bỏ thành đầu hàng hay sao?”.

Lão sư chấm bài thi tức giận nói: “Cho dù có là bỏ thành đầu hàng cũng tốt hơn so với đáp án này của người. Bất luận người có xảo biện như thế nào, phần bài thi này của người ta cũng sẽ cho một điểm. Hơn nữa, nhìn từ góc độ cá nhân của ta, tuyệt đối không hy vọng thanh niên có tâm tính như người đi vào học tập trong Học viện sau đó tương lai thật sự đi ra chiến trường”.

Chu Duy Thanh bĩu môi nói: “Cổ hủ”. Đối với hạng mục thi này hắn vốn là cũng không quá quan tâm, một điểm thì một điểm đi. Dù sao thì chỉ cần có một hạng mục đạt điểm tối đa là có thể thông qua cuộc thi. Hắn có lòng tin mười phần đối với khảo hạch thực lực cá nhân.

Đang lúc lão sư chấm bài thi kia chuẩn bị cho bài thi của Chu Duy Thanh điểm một thật to, một thanh âm trong trẻo đột nhiên vang lên: “Chờ một chút, cho ta nhìn phần bài thi này của hắn một chút”.

139. Chương 40: Phỉ Lệ Thần Tướng (2)

Hắn vẫn mặc áo đen như cũ, đưa mắt nhìn Chu Duy Thanh một cái, căn bản giống như là không nhận ra hắn.

Chu Duy Thanh nghĩ trong lòng, người này không phải là lão sư của Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ chứ? Nếu là như vậy, khảo hạch hôm nay thật là khó nói rồi. Hơn nữa, hắn cũng để ý thấy lão sư chấm bài thi sau khi nhìn thấy Minh Dục, trên mặt thể nhưng phát ra thần sắc cung kính, thậm chí chủ động đứng lên, đem chỗ ngồi của mình nhường cho Minh Dục.

Lúc này, Thượng Quan Bằng Nhi cũng đã giải bài thi xong, đi tới bên cạnh Chu Duy Thanh. Lúc trước âm thanh của lão sư chấm bài thi kia rất lớn, nàng cũng nghe được, không khỏi nhìn Chu Duy Thanh có chút

lo lắng.

Minh Dục ngồi ở chỗ đó, hết sức cẩn thận nhìn bài thi của Chu Duy Thanh một lần. Khi hẩn lại ngẩng đầu lên nhìn Chu Duy Thanh, trên mặt rõ ràng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Tốt, tốt, tốt”. Liên tiếp nói ra ba chữ tốt, Minh Dục hướng Chu Duy Thanh gật đầu nói: “Phần giải bài thi này là tốt nhất trong tất cả các phần giải bài thi mà ta đã thấy hôm nay. Mặc dù có vẻ hơi non nớt, nhưng là một người muốn thi đậu làm tân sinh của Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ, điều này cũng là đương nhiên. Áo Nhạc lão sư, ta đề nghị cho vị tân sinh này điểm tối đa”.

“Cái gì? Điểm tối đa?”. Tên lão sư chấm bài thi lúc trước sắc mặt đỏ lên: “Minh Dục đại nhân, điều này không được. Đáp án của vị học sinh này thật sự là quá hoang đường rồi. Hẩn lại muốn trước tiên là chủ động đi giết bình dân, sau đó lại càng là có rầm chó không kêu, ý nghĩ non nớt muốn một mình đi tập kích đánh úp doanh trại địch nhân. Điều này sao có thể thông qua khảo hạch, làm sao lại còn là điểm tối đa?”. Nhìn Minh Dục, vẻ mặt của hẩn là không dám tin, nếu là người khác nói, chỉ sợ là hẩn đã chất vấn về tính công bằng rồi.

Minh Dục thản nhiên nói: “Áo Nhạc lão sư, ngài thường nghiên cứu các loại kiến thức quân sự, nhưng mà dù sao thì ngài cũng không có trải qua chiến trường chân chính. Chiến tranh, vốn là dùng máu tươi và tính mạng tạo thành. Lựa chọn của vị tân sinh này, là đáp án tốt nhất. Vì không muốn ảnh hưởng tới khảo hạch của những tân sinh khác, ta không thể nói rõ tình huống cụ thể, sau khi khảo hạch tân sinh kết thúc, ta tự nhiên sẽ giải thích rõ ràng cho ngài. Nhưng là về phần bài thi này, ta kiên trì ý kiến của ta, cho điểm tối đa. Về phần ngài nói ý nghĩ trẻ con khi một mình đi tập kích đánh úp doanh trại địch, như vậy, nếu như người này là một vị Thiên Châu Sư có thực lực cường đại thì sao? Ngài có còn tiếp tục cho là hẩn trẻ con?”.

Vừa nói, hẩn vừa trực tiếp cầm lấy cây bút màu đỏ bên cạnh, viết lên bài thi của Chu Duy Thanh con số điểm mơ ước thật to.

“Đội đã, người là ai? Người cũng không phải là lão sư chấm bài thi, tại sao lại chấm điểm bài thi của ta”. Nhưng Chu Duy Thanh thì không thể cảm kích, đối với nam nhân từng thân mật cùng một chỗ với vị hôn thê của mình, hẩn có hảo cảm mới là lạ.

Nhìn địch ý hết sức rõ ràng trên mặt Chu Duy Thanh, vị Áo Nhạc lão sư kia mới hoàn toàn khẳng định rằng Minh Dục hoàn toàn không hề có quan hệ với tiểu tử này. Trước mặt nhiều người như vậy lại dám to tiếng với Minh Dục, còn là lần đầu tiên hẩn nhìn thấy. Cho dù là Viện trưởng đại nhân của Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ cũng chưa hề làm như vậy bao giờ. Hẩn không nhịn được nói: “Người tới Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ dự thi thế nhưng lại không biết Phỉ Lệ Thần Tướng Minh Dục đại nhân?”. Chu Duy Thanh quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Băng Nhi: “Phỉ Lệ Thần Tướng? Rất nổi tiếng?”.

Lúc này vẻ mặt của Thượng Quan Băng Nhi rất khiếp sợ, nhìn Minh Dục ngồi ở chỗ đó, trong mắt thậm chí lộ ra vẻ sùng bái. Mà những người khác đang dự thi khi nghe được mấy chữ Phỉ Lệ Thần Tướng Minh Dục này, không khỏi đứng dậy, trên mặt tràn ngập vẻ hưng phấn cùng mừng rỡ, thậm chí còn hét lên chói tai. Sau khi bị một đám lão sư quát lớn mới ngồi xuống tiếp tục cuộc thi, nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn về phía bên này.

Minh Dục nhìn Chu Duy Thanh, trong mắt không hề che dấu vẻ tán thưởng: “Tiểu tử, phần giải bài thi này của người để cho ta nhìn người với cặp mắt khác xưa. Nếu như không phải tình báo của trận chiến đó chỉ có người của Quân bộ mới có thể biết, ta thậm chí hoài nghi là người đã biết kết quả của trận chiến đó. Người không cần nghi ngờ mục đích của ta, chuyện hai ngày trước là một chuyện, mà hôm nay lại là chuyện khác. Về phần chấm điểm bài thi của người, ta nghĩ là ta có tư cách đó. Bởi vì ta chính là Giám sát của lần khảo hạch tân sinh của Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ này. Đồng thời, đề thi lần này chính là ta ra”.

Nói xong câu đó, ánh mắt của hẩn chuyển sang Thượng Quan Băng Nhi bên cạnh Chu Duy Thanh, trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc: “Vị cô nương này, người khỏe chứ, ta có thể xem bài thi của người không?”.

Theo bản năng, Thượng Quan Băng Nhi cầm bài thi cùng với phiếu báo danh đưa qua, Minh Dục cầm bài thi của nàng chậm rãi ngồi ở chỗ đó đọc.

Thượng Quan Băng Nhi lúc này mới bừng tỉnh, ghé sát vào tai Chu Duy Thanh, thấp giọng nói: “Tiểu Béo, vị Phỉ Lệ Thần Tướng Minh Dục này ở Đế quốc Phỉ Lệ rất nổi tiếng, chính là nhân vật đại biểu của phái

chủ chiến ở Đế quốc Phỉ Lệ, cũng là thần tượng của quân nhân thế hệ trẻ, thậm chí có thể nói là kỳ tích của giới quân sự. Kinh nghiệm của hắn mang tính truyền kỳ”. Chu Duy Thanh bĩu môi nói: “Truyền kỳ đến cỡ nào?”.

Thượng Quan Bằng Nhi thấp giọng nói: “Năm nay hắn đã hơn ba mươi tuổi rồi, ngàn vạn lần người đừng vì hắn trẻ tuổi mà bị mê hoặc, người này cực kỳ lợi hại. Nghe nói, lúc sáu tuổi hắn đã đi theo phụ thân hắn là Minh Hồng, tướng lãnh nổi tiếng của Đế quốc Phỉ Lệ để học tập các loại kiến thức Quân sự. Mười tuổi, Thiên Châu thức tỉnh. Mười hai tuổi cùng phụ thân ở Quân bộ của Đế quốc cùng nhau thôi diễn trận diễn hình Kỹ Kinh Tứ Tọa. Mười bốn tuổi phá lệ nhập ngũ, từ một gã binh lính bình thường đi lên, ngăn ngừa hai năm thời gian, tích lũy quân công thăng tới Doanh trưởng. Năm ấy hắn mười sáu tuổi, bằng binh lực của một Doanh, trong chiến tranh với Đế quốc Vạn Thú quấy rầy binh lực sáu Doanh của địch, tranh thủ được bốn canh giờ cho đại quân của quốc gia mình, cuối cùng mang đến thắng lợi hoàn toàn, từ đó nhất chiến thành danh. Sau đó trở về Đế quốc, học tập hai năm ở Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ này, cơ hồ đạt được tất cả các vinh dự có thể đạt được của Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ. Mười tám tuổi lại một lần nữa ra chiến trường, từ đó gần trăm trận chiến lớn nhỏ chưa từng bại một lần. Năm ấy hai mươi tám tuổi, đã tích lũy quân công thăng tới cấp bậc Quân đoàn trưởng, tay nắm mười vạn đại quân. Chính là một Đại danh tướng thủ hộ biên cương phía bắc của Đế quốc Phỉ Lệ. Hễ là có chiến sự, sau khi đánh tan địch nhân, đều không lưu lại người sống. Thậm chí có người gọi hắn là một vị sát thần. Đế quốc Vạn Thú lại càng hận hắn thấu xương, vì giết hắn, đã từng tổ chức mấy chiến dịch quy mô lớn, nhưng không phải là hắn vẫn sống tốt ở tại chỗ này sao? Không biết bao nhiêu người xem hắn là thần tượng, kinh nghiệm như vậy có thể được cho là truyền kỳ không?”.

Ánh mắt Chu Duy Thanh biến động, bá đạo ôm lấy Thượng Quan Bằng Nhi, ghé vào tai nàng hỏi: “Ta chỉ muốn biết, hắn có phải là thần tượng của người hay không?”.

Thượng Quan Bằng Nhi tức giận, mắt trợn lên nhìn hắn một cái, thấp giọng nói: “Ta chỉ sùng bái tài năng quân sự của hắn, nhưng hắn vẫn không phải là thần tượng của ta. Người này hành vi ngày thường không tốt, nghe nói là rất háo sắc”. “Háo sắc chính là hành vi ngày thường không tốt sao?”. Hai âm thanh cơ hồ là cùng lúc vang lên, một đương nhiên là nghe được đánh giá về mình Minh Dục, một còn lại đương nhiên chính là Chu Duy Thanh. Đồng thời nói xong câu đó, hai người liếc mắt nhìn nhau. Minh Dục bắt đầu lắc đầu cười, còn Chu Duy Thanh thì khinh thường hừ một tiếng.

Minh Dục cầm lấy bài thi của Thượng Quan Bằng Nhi, mỉm cười nói: “Mỹ nữ, người yên tâm, mặc dù người nói không tốt về ta, nhưng điểm ta cho người cũng rất công bình. Đáp án của người quá mức quy củ rồi, ta đoán chừng trong một trăm thí sinh, có chín mươi người cũng là có đáp án như người. Vì vậy, ta chỉ có thể cho người năm mươi điểm. Thiên phú ở bất kỳ lúc nào cũng sẽ mang lại tác dụng lớn, mặc dù ta chưa chuẩn bị thừa nhận, nhưng tiểu tử bên cạnh người rõ ràng là có thiên phú tốt hơn người. Ta đánh giá hắn bằng bốn chữ, sát phạt quả quyết, những phương diện khác ta không biết. Nếu như hắn thật sự là giống như trong bản ghi danh chỉ có mười sáu tuổi, như vậy ở phương diện này hắn thậm chí còn muốn hơn ta, ít nhất là ở lúc ta mười sáu tuổi còn không có loại phương pháp ngăn địch này”. Thượng Quan Bằng Nhi nghe Minh Dục đánh giá về khả năng của mình, cười đỏ mặt, nhưng vẫn cung kính nói: “Đa tạ Tướng quân”.

Minh Dục đứng lên, ánh mắt trở lại trên người Chu Duy Thanh một lần nữa, khẽ mỉm cười nói: “Ta phát hiện, người có nhiều chỗ rất giống ta, ta càng ngày càng có hứng thú đối với người, ta sẽ còn tiếp tục tìm người nữa”.

Chu Duy Thanh phì một tiếng, phun nước bọt ra: “Lão tử đối với người không hề có một chút hứng thú nào, ta chỉ thích nữ nhân”. Nói xong, lôi kéo Thượng Quan Bằng Nhi cầm lấy bài thi cùng với phiếu báo danh quay đầu đi.

Trên mặt Minh Dục hiện lên chút xấu hổ, rất bắt đầu dĩ lắc đầu: “Tiểu tử này nhìn rất đáng hoàng, nhưng thật sự là đầu đầu mà, xem ra mấy năm tới này Học viện sẽ rất náo nhiệt”.

Đúng lúc ấy, một tên binh lính vội vã lao tới, đứng nghiêm hành lễ trước mặt Minh Dục: “Báo cáo!”. Minh Dục thản nhiên nói: “Nói!”. Mặc dù hắn chỉ có ba mươi hai tuổi, nhưng phần khí thế uy nghiêm này lại thể hiện ra đầy đủ phong thái của một vị Đại danh tướng.

“Quân bộ ra lệnh, xin Quân soái lập tức gặp mặt”.

“Ừ, ta biết rồi”. Phất tay, Minh Dục sau khi hướng một đám lão sư chấm bài thi ra hiệu, lúc này mới bước nhanh rời đi, lưu lại sau lưng một đám ánh mắt hâm mộ, tôn kính, ghen tị.

Thượng Quan Bằng Nhi bị Chu Duy Thanh lôi kéo hướng đi về một phía khác quảng trường, nàng không khỏi có chút lo lắng nói: “Tiểu Béo, ngươi cũng không nên suy nghĩ nhiều quá làm gì. Dù sao, Minh Dục tướng quân đã hơn ba mươi tuổi rồi, ngươi mới mười sáu tuổi mà thôi, ta tin tưởng Tiểu Béo của ta nhất định sẽ vượt qua hắn trong tương lai”.

Chu Duy Thanh kinh ngạc nhìn nàng nói: “Nghĩ quá nhiều? Ta không có nghĩ cái gì hết a! Ta có quan hệ gì với tên rầm thú kia? Tại sao lại muốn vượt qua hắn, hắn là hắn, ta là ta”.

Thượng Quan Bằng Nhi chết lặng một trận, trong lòng thầm nghĩ, xem ra sự lo lắng của mình là dư thừa. “Môn quân sự rèn luyện hàng ngày của ngươi đã là điểm tối đa, không cần phải tiếp tục đi khảo hạch nữa. Đến ngã ba, ta sẽ đi tham gia khảo hạch thực lực cá nhân”.

Chu Duy Thanh hừ một tiếng nói: “Ai muốn điểm tối đa của tên kia. Ta tham gia cùng với ngươi, thực lực cá nhân của chồng ngươi đây là vô cùng cường hãn”. Vừa nói, hắn còn vừa tạo dáng. Thượng Quan Bằng Nhi nhìn thấy không khỏi nở nụ cười.

140. Chương 40: Phi Lệ Thần Tướng (3)

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Bằng Nhi cũng tìm một đội đứng vào xếp hàng, hai người mấy tháng không gặp nhau, có rất nhiều chuyện để nói. Một khắc trước Chu Duy Thanh còn nói Minh Dục rầm thú, lúc này lại không nhận được tự đắc đem thiên phú của mình ở lĩnh vực Ngưng Hình ra khoe khoang một phen.

Thượng Quan Bằng Nhi chỉ mỉm cười nghe hắn nói, trở thành một người nghe tốt nhất. Lúc Chu Duy Thanh chuẩn bị nói đến sự thống khổ của mình khi đánh sâu vào Tử huyết, đột nhiên một trận tiếng kinh hô cắt đứt lời của hắn.

Ánh mắt hai người bị hấp dẫn nhìn về phía trước, tiếng kinh hô phát ra từ một đám học viên đang xếp hàng chờ khảo hạch, mà khiến cho bọn họ kinh hô hình như là một gã đang tiến hành khảo hạch.

Tên học viên này rất gây chú ý, bởi vì khổ người của hắn thật sự quá lớn. Chu Duy Thanh cao một thước chín, hơn nữa thân hình cường tráng, so với đám người bình thường coi như là khôi vĩ, nhưng so sánh với tên học viên này thì thua kém không chỉ một bậc.

Người này sợ rằng cao hơn hai thước một, thân thể hùng tráng giống như là một ngọn núi lớn, đang ồm ồm nói: “Lão sư, ngài đánh không đau. Như vậy, ngài có thể cho ta điểm tối đa hay không? Khảo hạch kiến thức Quân sự rèn luyện thì ta chỉ được có ít điểm, nếu như bên này mà không được điểm tối đa... chỉ sợ là ta sẽ thi không đậu rồi”.

Lão sư chịu trách nhiệm khảo hạch cho hắn trầm giọng nói: “Tân sinh Mã Quần, phóng xuất Bản Mạng châu của ngươi ra cho ta xem”.

“Nha”. Tên to con tên là Mã Quần rất đàng hoàng giơ hai tay lên, tia sáng chợt lóe, trên hai tay xuất hiện hai viên Bản Mạng châu. Bên cổ tay phải, là một viên màu vàng Phi Thụ trong suốt, màu vàng Phi Thụ tượng trưng cho cứng rắn, cũng chính là phòng ngự. Thuần túy chỉ một thuộc tính màu vàng, điều này là tượng trưng cho Vô Châu sư. Mà trên cổ tay trái của hắn, là một viên bảo thạch sáng lóa ánh vàng rực rỡ.

“Kim Toàn Thạch, hệ Thổ”. Thượng Quan Bằng Nhi không khỏi bật thốt lên một tiếng, nói: “Bản thân thuộc tính Thổ liền am hiểu phòng ngự, thuộc tính Thổ Châu của bản thân hắn lại là cứng rắn, năng lực phòng ngự của tên to con này sợ là cực kỳ biến thái a! Thiên Châu của hắn phối hợp như vậy được gọi là tinh khiết phòng ngự, so với tinh khiết nhanh nhẹn của ta còn muốn hiếm thấy”.

Chu Duy Thanh cười nói: “Nhưng tu vi của hần so với người thì kém xa, người không thấy hần mới là hạ vị Thiên Sư sao, tối đa cũng chỉ là tu vi bảy trọng mà thôi”.

Trong quá trình hai người nói chuyện với nhau, vị lão sư chịu trách nhiệm khảo hạch kia buồn bực nói: “Mã Quần học viên, người nếu như đã là Thiên Châu sư thì cần gì phải tham gia khảo hạch? Chẳng lẽ người lại không biết, bất kỳ là Học viện nào, chỉ cần là Thiên Châu sư thì đều có thể tham gia học tập hay sao? Tốt lắm, người chỉ cần ghi danh ở chỗ ta là được. Năm nay tổ chức của học viên bình dân không tầm thường a! Người đã là Thiên Châu sư thứ hai rồi”. “A?”. Thanh âm kinh ngạc từ trong miệng Mã Quần, Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi đồng thời vang lên.

Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi hai mặt nhìn nhau, đều có loại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười. Khó trách Hoa Phong không có nói với bọn họ về chuyện khảo hạch tân sinh ở đây, thì ra là Thiên Châu sư căn bản không cần phải khảo hạch. Còn muốn được hậu đãi hơn so với thí sinh Quý tộc nữa.

Chu Duy Thanh vội vàng kéo Thượng Quan Băng Nhi đi tới: “Lão sư, chúng ta cũng là Thiên Châu sư, xin ngài hỗ trợ ghi danh giúp”.

Mấy tên lão sư chịu trách nhiệm khảo nghiệm cùng với những tân sinh đang chuẩn bị khảo nghiệm kia nghe hần nói thì đều ngớ người, tên tân sinh cao to Mã Quần kia cũng nhìn lại đây.

Bộ dạng người này so với Chu Duy Thanh còn muốn thật thà hơn, lúc thấy Thượng Quan Băng Nhi, nhếch miệng cười nói: “Tỷ tỷ, người thật xinh đẹp”. Thượng Quan Băng Nhi mỉm cười hướng hần gật đầu.

Chu Duy Thanh thờ ơ lạnh nhạt, hần phát hiện, tên cao to nhìn qua còn muốn đằng hoàng thật thà hơn so với mình này, trong lúc nói Thượng Quan Băng Nhi xinh đẹp, rõ ràng là vừa nói vừa nuốt nước miếng. Hần chính là kẻ am hiểu về vấn đề này, đương nhiên nhìn qua là khám phá được bản chất của tên này.

Các lão sư khảo nghiệm đương nhiên là sẽ không chú ý đến những chi tiết này, vị lão sư ghi danh cho Mã Quần nói: “Xin mời xuất ra Bản Mạng châu của các người”.

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đương nhiên sẽ không thành thật giống như Mã Quần, hai người đều chỉ lộ ra tay phải của mình, hơn nữa lại còn dùng thân thể che lại tầm nhìn của Mã Quần và những tân sinh phía sau lưng, phóng xuất ra Thể Châu của riêng mình.

Những tân sinh kia chẳng qua chỉ là nghe được những âm thanh hít sâu liên tiếp, nhưng không hề thấy được cái gì. Vị lão sư chịu trách nhiệm khảo hạch sau khi nhìn thấy ba viên Thể Châu của hai người Chu Duy Thanh, liền hội ý với các lão sư khác ý nói im lặng, nhanh chóng ghi danh cho hai người. Về mặt Thượng Quan Băng Nhi kinh ngạc nhìn về phía Chu Duy Thanh: “Tiểu Béo, người vừa tiến bộ?”.

Về mặt Chu Duy Thanh đau khổ nói: “Ta cũng không muốn tiến bộ a! Thiếu chút nữa đã chết ở chỗ của Hồ Duyên lão sư. Không có người ở bên cạnh, cảm giác hướng huyết thật sự là quá thống khổ”.

Một lát sau, ghi danh đã hoàn thành. Hiệu suất xử lý công việc của Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ là rất cao. Hai người bọn họ cùng Mã Quần đều trực tiếp nhận được thư thông báo nhập học. Lão sư khảo nghiệm nói cho bọn hần biết, toàn bộ tân sinh sau ba ngày khảo hạch xong sẽ chính thức đến đây báo cáo, chia lớp.

“Tỷ tỷ, ta tên là Mã Quần, người tên là gì a? Người thật xinh đẹp, người là tỷ tỷ xinh đẹp nhất mà ta đã từng thấy”. Chu Duy Thanh mới vừa cùng Thượng Quan Băng Nhi đi ra từ chỗ khảo hạch thực lực cá nhân, tên Mã Quần to con cũng đi đến, về mặt thật thà hỏi.

Thượng Quan Băng Nhi vừa định trả lời hần, lại bị Chu Duy Thanh kéo sang một bên. Chu Duy Thanh liếc mắt một cái, nhìn tên Mã Quần so với mình còn cao hơn một cái đầu nói: “Đúng là một tên đại ngốc, giả bộ trước mặt ca, người còn non, lùn xa chút. Nếu không nghe lời, cẩn thận ca đánh người”. “Tiểu Béo”. Thượng Quan Băng Nhi có chút oán trách gọi hần.

Mã Quần cười ha hả nói: “Vị đại ca này, ta rất thích bị đánh, người cũng không đánh ngã được ta, cho dù người là Thiên Châu sư cũng thế”. “A, ta không thể đánh ngã người?”. Chu Duy Thanh hết sức thú vị nhìn hần. Thượng Quan Băng Nhi coi như cũng hiểu được một chút, liền không nói nữa.

Chu Duy Thanh mỉm cười nói: “Không có gì, chúng ta vừa mới thông qua khảo hạch nhập học, tâm tình quá hưng phấn, không nhịn được nên luận bàn một chút. Người nói đúng không bạn học Mã Quần?”

Mã Quần nhìn Chu Duy Thanh, thần sắc có chút cổ quái, nhưng lập tức gạt đầu: “Đúng vậy a, chúng ta chẳng qua chỉ là luận bàn một chút. Lão sư, tảng đá bị bề trên mặt đất này ta sẽ đền”.

141. Chương 41: Phỉ Lệ Học Viện (1)

Chu Duy Thanh vỗ vỗ bả vai Mã Quần, cười híp mắt nói: “ Xem như ngươi thức thời, vừa rồi hai cước kia ta chỉ mới dùng bốn thành lực lượng. Một tên đại ngốc, ba ngày sau gặp lại sau.” Nói xong, hắn mới xoay người kéo Thượng Quan Băng Nhi đi ra học viện.

Nhìn thấy Chu Duy Thanh biến mất dần trong tầm mắt, Mã Quần mới ôm bụng ngồi chồm hổm xuống, nôn khan mấy tiếng, thì thảo nói: “ vk***, người này cũng thật quá độc ác. Quả thật chính là tiểu diện hồ(nham hiểm), thật là xui xẻo. Đáng tiếc một con bé xinh đẹp như vậy, Hảo Bạch Thái(cải trắng. ý nói con TQBN) lại dành cho một con lợn. Bất quá, hắn cũng thật lợi hại, không cần dùng kỹ năng Thiên châu đã đánh ta ra nông nổi này, quả thật chính là đồ biến thái mà.”

Chu Duy Thanh vừa kéo Thượng Quan Băng Nhi ra khỏi Phỉ Lệ hoàng gia học viện quân sự liền tăng nhanh cước bộ. “ Tiểu Béo, ngươi làm gì mà vội vã vậy?”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc: “ Hảo băng Nhi thân ái của ta, ta thật nhớ ngươi muốn chết. Đương nhiên là nhanh chóng trở về tử điểm, làm một chút chuyện tình yêu a.”

Thượng Quan Băng Nhi cũng đã là một đại cô nương mười chín tuổi rồi, làm sao lại không rõ ý của người này. Nhất thời nụ cười đỏ bừng, thấp giọng nói: “ Không được.”

“ Vì sao? Không phải ngươi nói lúc không có ai liền có thể sao?” Chu Duy Thanh vẻ mặt ủy khuất nói.

Thượng Quan Băng Nhi liền xấu hổ: “ Ai nói? Kia chắc cũng ngươi nói. Trước lúc Ta đi ra ngoài, mẹ ta bảo, không thể cùng ngươi làm cái kia.”

“ Ngươi?” Chu Duy Thanh giả bộ vẻ mặt không vui.

Khuôn mặt Thượng Quan Băng Nhi nhất thời ửng hồng: “ Đúng vậy. Mẹ ta nói, trước lúc cùng ngươi kết hôn không được làm như thế. Nàng nói, nếu dễ dàng chiếm được, ngươi liền không biết quý trọng. Hơn nữa, nếu vạn nhất ta, ta có... thì làm sao bây giờ?”

Nghe nàng nói như thế, Chu Duy Thanh chính là trợn tròn mắt. Ở phương diện này hắn cũng là thái độ chính cống. Mặc dù đã cùng Thượng Quan Băng Nhi phát sinh qua quan hệ, nhưng liên quan đến mấy cái kiến thức ngửa thai cao thâm thì chưa từng được chứng kiến quá, nhất thời cũng chỉ biết trợn tròn mắt.

Thượng Quan Băng Nhi trề môi môi đỏ mọng nhỏ bé: “ Tiểu Béo, ngươi cùng ta ở cùng một chỗ, chính là vì làm chuyện kia sao?” Ngươi...” Vừa nói, hốc mắt của nàng đã bắt đầu đỏ lên.

Chu Duy Thanh sợ nhất chính là nhìn bộ dạng nàng khóc, nhất thời có chút luống cuống, vội vàng chặn lại nói: “ Không, không, dĩ nhiên là không phải thế. Ta chính là thích ngươi. Chuyện kia mặc dù tốt, nhưng ta có Hảo Băng Nhi lại càng trọng yếu. Mẹ ngươi nói như thế nào thì làm vậy đi. Ta tuyệt không ép ngươi.”

“ Thật?” Thượng Quan Băng Nhi cũng đã nước mắt lã chã hy vọng nhìn hắn hỏi. Chu Duy Thanh liền vội vàng vỗ vỗ ngực một trận đảm bảo.

Thượng Quan Băng Nhi nín khóc mỉm cười: “ Đây mới chính là Tiểu Béo ngoan chứ, Tỷ tỷ thương ngươi a!” Vừa nói, nàng chủ động kiễng mũi chân lên hôn trên mặt Chu Duy Thanh một cái. “ A?” Chu Duy Thanh bây giờ mới hiểu được thì ra, căn bản bộ dạng kia lúc nãy của nàng là giả: “ Băng Nhi, Ngươi học cái xấu.”

“ Hừ. Còn không phải ở Thiên Cung Doang mưa dầm thấm sâu ư? chính các người dạy hư nha. A! Người đừng đến đây” Mắt thấy Chu Duy Thanh bộ dạng ác bá nhào đến, nàng liền xoay người bỏ chạy. Hai người một đuổi theo một bỏ trốn, cười đùa chạy ra ngoài.

Lập tức sẽ phải tiến vào Phủ Lệ hoàng gia Học viện Quân sự học tập, hai ngày tiếp theo bọn họ đành chỉ tu luyện, hoàn toàn thư giãn một tí. Phủ Lệ thành lớn như vậy, địa phương chơi đùa có rất nhiều. Chu Duy Thanh mang theo Thượng Quan Băng Nhi đi chơi suốt ba ngày. Dĩ nhiên, hắn còn không quên mỗi ngày hai lần chạy đến Thác Ẩn cung, đem kỹ năng mình cần thác ẩn hoàn toàn thác ẩn hoàn thành. Cuối cùng, trừ bỏ Tà Ác thuộc tính không có cách nào thác ẩn, Thời Gian thuộc tính không có Thiên thú phù hợp phải thác ẩn ở ngoài, những thuộc tính khác trong tam mai Biến Thạch Miêu Nhân Ý châu đã thác ẩn toàn bộ. Chu Duy Thanh chính thức được xem như là Tam Châu Biến Thạch Miêu Nhân thực lực cường hãn.

Kể từ sau khi bọn họ nhận thức nhau, đây là lần đầu tiên Thượng Quan Băng Nhi nói lời. Bất quá, Chu Duy Thanh đồng học cũng không thể bỏ lên giường mỹ nữ. Vì dự phòng tiểu Tiểu Béo hàng lâm, Thượng Quan Băng Nhi thủy chung vẫn giữ vững trận địa cuối cùng, không để cho hắn tiến đến “lôi trì” thêm một bước.

Cuộc sống vui vẻ nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba ngày, cảnh tượng chen chúc chật chội trong khu vực trường học cũng đã dần giảm bớt. Tân học viên thì tràn đầy hưng phấn, không có thi đậu cũng chỉ có thể buồn bực một trận đợi năm sau thi lại hoặc tự mưu một con đường.

Sáng sớm, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đã tay trong tay đi đến Phủ Lệ hoàng gia Học viện quân sự chính thức trình diện. Có Thượng Quan Băng Nhi ở bên, nàng liền không để cho Chu Duy Thanh tiếp tục mặt mày đầy bụi đất như trước. Mặc dù vẫn một thân Bồ y như cũ, nhưng gọn gàng sạch sẽ. Dù cho hắn không tính là anh tuấn, nhưng vóc người cao lớn phối cùng tướng mạo cũng không tính là quá khó nhìn nên cũng có mấy phần anh khí. Huống chi, nữ nhân mới chính là trang sức tốt nhất của nam nhân, tán tỉnh được mỹ nữ tuyệt sắc như Thượng Quan Băng Nhi cũng khiến cho người trên đoạn đường nhìn hắn bằng cặp mắt khác.

Phủ Lệ hoàng gia học viện quân sự hôm nay đã thanh tịnh hơn rất nhiều, Chỉ có hai mươi tên đệ tử cao cấp chờ ở cổng, chịu trách nhiệm hướng dẫn Tân sinh tiến hành thủ tục báo danh.

Khi chỉ điểm bọn hắn, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đi xuyên qua quảng trường học viện, đi vào trong tòa nhà cao lớn Giáo Học Lô, rất dễ dàng tìm được nơi báo danh của Tân sinh.

Bọn họ đến tương đối sớm, nơi báo danh này còn chưa có người hết sức thanh tĩnh. Lão sư chịu trách nhiệm đón tiếp tân sinh bây giờ mới cũng chỉ có ba vị.

“ Lão sư, ngài khỏe chứ. Chúng ta là tân sinh đến báo danh.” Thượng Quan Băng Nhi khẽ cười nói. Nàng là tuyệt sắc giai nhân nên nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mấy vị lão sư. Bất quá, may là mấy vị này cũng là nữ lão sư, nếu không Chu Duy Thanh bên cạnh đã như hổ rình mồi.

“ Các người là học viên bình dân sao?” Một vị lão sư tóc đã hoa râu cắt gọn hỏi.

Chu Duy Thanh nghi ngờ hỏi: “ Thời điểm dự thi, học viên quý tộc cùng bình dân đã đối đãi phân biệt, thi đậu rồi liệu có như vậy không?”

Vị lão sư kia nói: “ Tự nhiên là có khác nhau. Ví dụ như, học viên bình dân thì học phí một năm chỉ là hai mươi kim tệ, mà học viên quý tộc lại là hai nghìn kim tệ. Trường học tự nhiên là giống nhau. Bất quá, kí túc xá cùng một chút phương tiện phụ trợ có hơi chút khác biệt. Còn một điều nữa là, học viên bình dân yêu cầu tối thiểu phải là Ngự Châu sư, còn học viên quý tộc thì không cần có cái hạn chế này.”

Vừa nghe nói tiêu chuẩn thu phí bất đồng, trong lòng Chu Duy Thanh miễn cưỡng cân bằng vài phần. Dù sao, học viện cũng là muốn kiếm tiền, người ta nộp phần nhiều nên tự nhiên ưu đãi hơn cũng là bình thường. Nhưng hắn đối với người phân cấp bậc thế này rất thất phần không ưa. Đều là người, cũng một đầu há miệng, có gì lại không đồng dạng như vậy?

“ Vậy thì phiền lão sư hoàn thành thủ tục cho chúng ta vậy.” Thượng Quan Băng Nhi瞪 Chu Duy Thanh một cái, ý bảo hắn không nên nói lung tung, đem hai tờ thông báo nhập học đưa tới.

“ Đồng thời học viên bình dân có hai mươi chín người, mỗi năm học viên bình dân cũng chỉ có một ban, cho nên ban này của các người liền gọi là Yên Bình ban. Học viên quý tộc có bốn ban. Các người mỗi người đưa học phí hai mươi kim tệ, tiền ăn ở mỗi người năm mươi kim tệ. Ký túc xá ở phía sau Giáo Học lâu, ký túc xá bình dân ở một tầng, bên trái là ký túc xá nam, bên phải là ký túc xá nữ, tám người một gian phòng. Sau khi vào ở, nếu không có phê chuẩn liền không được tự tiện rời khỏi khuôn viên học viện, không được lên ký túc xá cao tầng. Phía trên chính là học viên quý tộc. Đây chính là đồng phục học viên của các người, một người hai bộ. Sáng mai lễ khai giảng được tổ chức tại Lễ đường tầng một Giáo Học lâu, nhất định phải tham gia. Tốt lắm, các người có thể rời đi.”

Chu Duy Thanh nhận lấy bộ đồng phục cùng chìa khóa phòng ký túc xá của hai người cùng với huy chương học viên. Thượng Quan Băng Nhi nhanh chóng thanh toán, rồi hai người lúc này mới lẹ khai.

Vừa ra khỏi cửa, Chu Duy Thanh liền bĩu môi: “ Cái quái gì thế? Băng Nhi, người xem đồng phục học viên của chúng ta này, xám, trắng hai màu, tài liệu còn không tốt bằng bố y của ta. Lúc chúng ta đi vào, nhìn thấy đồng phục quý tộc rõ ràng không phải như thế này, hoa lệ hơn rất nhiều. Khắp nơi Phủ Lệ hoàng gia Học viện quân sự này thật đúng là hiển lộ rõ ràng cấp bậc bất đồng a!”

Thượng Quan Băng Nhi thấp giọng nói: “ Người nhỏ giọng một chút. Tiểu Béo, người phải nhớ kỹ, chúng ta đến là để học kiến thức, lại ăn nhờ ở đậu, có thể có biện pháp gì? Ta biết người không cam lòng, nhưng cũng không thể gây chuyện nha. Đi thôi, trước hết chúng ta đến ký túc xá sắp xếp một phen. Ta giúp người sửa sang một chút.”

“ Ừh.” Không biết có phải hay không hấp thu được khóa Hắc châu kia làm ảnh hưởng, lúc này tâm tính Chu Duy Thanh có hơi chút táo bạo.

Ký túc xá phía sau Giáo Học Lâu so với nó hơi nhỏ hơn một chút, nhưng kích thước cũng tương đối khả quan. Dựa theo mấy chữ trên chìa khóa, Chu Duy Thanh rất nhanh tìm được gian phòng của mình dưới tầng một.

Mở cửa trong nháy mắt, một cổ ý vị thối chân đập thẳng vào mặt, thiếu chút nữa đem Chu Duy thanh cũng té xuống. Hắn liền vội vàng ngăn cản không cho Thượng Quan Băng Nhi tiến vào. Chính mình tự thân nhuệ khí xông vào đem toàn bộ tất cả cửa sổ đều mở ra thông gió, xem như mới tốt hơn được một chút.

Diện tích gian phòng cũng không nhỏ, tầm khoảng bốn mươi thước vuông, ở bên trong bốn cái giường trên dưới còn chia ra làm tám khu vực, hai cái tủ sắt lớn, hai cái bàn đọc sách, bốn cái ghế, trừ bỏ ra còn không có cái gì nữa. Hơn nữa khắp nơi trong phòng đều là đồ bỏ đi, vừa bẩn vừa loạn. Giường vẫn là ván mộc chưa sơn, đệm chăn các loại linh tinh thì không có món nào. Khỏe miệng Chu Duy Thanh co giật một hồi, cái này còn không bằng cái lều trong doanh trại quân đội của hắn.

Cũng là Thượng Quan Băng Nhi hết sức bình tĩnh thông dong: “ Tiểu Béo, người nghỉ ngơi một chút đi, ta quét dọn sạch sẽ rồi nói. Ngay cả địa phương đặt chân cũng không có.”

“ Vẫn là để ta tới.” Chu Duy Thanh vội vàng cản nàng lại.

Thượng Quan Băng Nhi buột miệng cười, nói: “ Dọn dẹp thế này là việc của phụ nữ, người đoạt của ta làm cái gì? Nam chủ ngoài, nữ chủ bên trong, không có người đoạt cùng ta, nếu không ta tức giận đấy. Để cho ta luyện tập trước một chút làm sao chiếu cố người đi. Ta đi trước mua cái chậu múc nước về lau.” Vừa nói nàng cười tự nhiên quay người bước đi.

Chu Duy Thanh vẫn đưa mắt nhìn nàng rời đi, trong lòng ung dung hưởng thụ nói không ra lời, nhìn thoáng qua bốn cái giường trên dưới có thể chứa được tám người, tàn bạo nói: “ Chỉ tiện nghi cho mấy tên khác.” Vừa nói hắn cũng không nhàn rỗi. Thượng Quan Băng Nhi phải giúp hắn thu thập, nhưng hắn cũng không bỏ được chuẩn bị đem những thứ dơ bẩn này bỏ đi. Thừa dịp công phu thời gian Băng Nhi đi mua chậu, hắn nhanh chóng đem những món đồ dơ bẩn ấy vứt ra bên ngoài. Chờ Thượng Quan Băng Nhi sau khi múc nước về cũng chỉ còn phải làm công tác lau chùi.

“ Băng Nhi, chờ lát nữa ta với người qua bên ký túc xá nữ, giúp người thu thập đồ bỏ đi. Cũng xem như nhận thức căn phòng một chút.” Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói.

142. Chương 41: Phi Lệ Học Viện (2)

Thời điểm đang lúc hai người cảm nhận được sự ám áp, đột nhiên trong hàng lang truyền đến âm thanh hò hét loạn xạ. Phanh một tiếng, cánh cửa ký túc xá mở ra, từ bên ngoài đi vào bảy người. Gian phòng này tổng cộng chứa được tám người, cuối cùng cũng đến đủ không thiếu một người. Trong đó có một người Chu Duy Thanh biết, chính là Mã Quần ngày đó bị hấn đánh gục.

Bọn họ tiến vào cửa thấy trong phòng có hai người, Nhất là thấy Thượng Quan Băng Nhi đang bận rộn lau dọn học tử, tiến vào mấy lão cũng phải trợn tròn mắt.

Một gã học viên vóc người nhỏ gầy trợn mắt há hốc mồm nói: “ Trời ạ! Ta nghe nói ký túc xá nam vô cùng dơ dáy bẩn thỉu, nơi này của chúng ta còn giống như có thể a! Vị huynh đệ kia, đây là bạn gái người?”

Lúc này Thượng Quan Băng Nhi đang đưa lưng về phía mấy người, vì vậy bọn họ cũng không được ngắm nhìn dung nhan kiều diễm của nàng. Ánh nắng không hện mà gặp đều rơi trên người Chu Duy Thanh đang ngồi thoải mái nhàn nhả trên ghế. Chu Duy Thanh rất là đặc ý gật đầu: “ Đúng vậy a! Các người cũng là ở gian phòng này sao?”

Học viên nhỏ gầy gật đầu: “ Chúng ta cũng là vừa đến báo danh cùng nhau, liền bị phân vào cùng một chỗ. Huynh đệ, phúc khí người thật là tốt, Chúng ta cũng nhờ đó mà được thơm lây. Nhận thức một chút, ta là Khấu Duệ.”

Thoáng một cái đi vào bảy người, nhìn căn phòng có chút chật chội, Chu Duy Thanh hướng Thượng Quan Băng Nhi nói: “ Băng Nhi, người về trước đi, tự chúng ta làm là được.”

Lần này Thượng Quan Băng Nhi không nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng gật đầu, hướng Chu Duy Thanh cùng đám bạn cùng phòng thân nhiên cười, bụng chầu nước nhẹ nhàng lướt qua.

Nụ cười này của nàng nhất thời làm cả phòng lâm vào trạng thái yên tĩnh, trừ bỏ Mã Quần đã gặp Thượng Quan Băng Nhi có đầy đủ chuẩn bị tâm tư, còn lại sáu người, đều có loại cảm giác cả đầu hoa mắt choáng váng. Bọn họ chưa từng được gặp qua một siêu cấp mỹ nữ như vậy, nên trong lúc nhất thời yên lặng như tờ. Chờ đến lúc Chu Duy Thanh ho khan vài tiếng, bọn họ mới từ khiếp sợ tỉnh táo lại, nhìn Chu Duy Thanh, mỗi người cũng đều một bộ mặt hăm mộ ghen tỵ với oán hận.

Chu Duy Thanh đi chọn cho mình một cái giường, Mã Quần đứng đặc đi tới, muốn đem hành lý của mình đặt tại chiếc giường phía trên Chu Duy Thanh. “ Đi, cút sang một bên. Người lớn như vậy ở trên ta, nếu giường sụp thì làm sao hả?” Chu Duy Thanh tức giận đập hấn một cước.

Lần này, mặt của sáu người lại càng ngốc trệ, mặc dù là bọn họ cùng đi với Mã Quần, nhưng luôn giữ một khoảng cách nhất định. Hấn vóc người quả thật hết sức vạm vỡ, hơn nữa còn nghe nói là một vị Thiên Châu sư. Vì vậy, đối với Mã Quần bọn họ cũng có mấy phần cảm giác sợ hãi phát ra từ tận nội tâm. Nhưng ai có thể nghĩ vừa mới tới này, lại có một vị trong phòng liền đập hấn một cước.

Thời điểm sáu người học viên bình dân đang nghĩ đến một cuộc xung đột khó tránh khỏi, thì chuyện tình xảy ra lại càng làm bọn họ giật mình hơn.

Về mặt Mã Quần nịnh hót nói: “ Lão đại, đây là không phải ta muốn cùng người thân mật hơn sao? Ta đây ngủ cái giường bên cạnh người cũng được.”

“Ừh.” Chu Duy Thanh đứng dậy, đuổi người một cái, nói: “ Các vị, Ta tên là Chu Duy Thanh, các người thu thập trước đi, ta đi ra ngoài một chút.” Thẳng thắn mà nói, ở chung nhiều người một phòng vậy, hấn thật có chút không thích ứng được. Nhất là lúc này mọi người ai cũng thu dọn đồ đạc, trong phòng thật lộn xộn.

Chu Duy Thanh đi, ánh mắt mấy người Khấu Duệ nhìn Mã Quần rõ ràng có chút biến hóa, trong lòng thầm nghĩ, thì ra người này cũng chỉ có cái vẻ bề ngoài a! nhưng là lại nhất gan vô cùng.

Mã Quân cảm nhận được ánh mắt bọn họ, liền trừng mắt: “ Nhìn cái gì? Có phải hay không muốn ta thiết đãi một bữa? Ta nhắc nhở mấy người các người, sau này trong phòng này, Chu đại ca chính là Lão đại, còn ta là Lão nhị, có nghe thấy hay không?”

Phốc phốc, bọn họ không nhịn được đành cười lớn: “ Đúng, đúng, người là lão nhị.”

“ Vk***” Lúc này Mã Quân mới ý thức được mình nói sai, vẻ mặt buồn bực đột nhiên đứng dậy, ký túc xá lúc này cũng trở nên náo nhiệt.

Chu Duy Thanh đi bộ trong quảng trường học viện, nhìn tân sinh nối liền đi vào báo danh không dứt, ánh mắt phiêu phiêu như tên trộm, tìm kiếm tung tích mỹ nữ. Đồng thời trong lòng thầm đánh giá to nhỏ “vòng 1” gì đấy của các nàng, trên mặt còn bày ra bộ dạng đam mê vô sỉ. Nếu không có nhìn con người luôn xoay tròn chuyển động của hắn, thật là đúng không nhìn ra được gì.

Nhìn trong chốc lát, Chu Duy Thanh không khỏi có chút thất vọng, Nữ học viên số lượng đã rất ít, xinh đẹp lại càng ít hơn, tối đa cũng chỉ là hơn người một chút, so sánh với Băng Nhi nhà mình, quả thực chính là trên trời dưới đất.

“ Nhìn cái gì đấy?” Bên cạnh đột nhiên có âm thanh vang lên, dọa Chu Duy Thanh nhảy dựng lên. Mặc dù hắn không có cảnh giác gì, nhưng bị mò đến gần vậy mà không bị phát hiện cũng làm cho con người của hắn co rút một trận.

Quay đầu nhìn lên, nguyên lai là người quen. Đây không phải là vị Phỉ Lệ thần tướng Minh Dục sao?

Chu Duy Thanh liếc hắn một cái, rồi lại không để ý đến hắn.

Minh Dục nói: “ Lần này tân sinh số lượng nữ sinh quả thật không nhiều lắm. Vị nữ bằng hữu của người tuyệt đối được xem là số một.”

“ Người tên là Chu Duy Thanh đúng không? Người có biết tại sao lúc trước ta thấy bài thi của người lại kinh ngạc vậy không?” Đối với Chu Duy Thanh không để ý đến mình Minh Dục cũng không thêm để ý chút nào. Giống như là tự thuyết tự thoại tiếp tục nói.

“ Tại sao?” Chu Duy Thanh đối với chuyện đó cũng rất tò mò.

Trong mắt Minh Dục toát ra một tia quang thải nhàn nhạt, Khí thể tự nhiên nảy sinh, nói: “ Bởi vì, đó chính là kinh nghiệm của một sự kiện mà trước đó không lâu chính ta đã tự mình trải qua. Ta đến biên cảnh của một thành thị nhỏ thị sát, không biết vì sao lại để lộ phong thanh. Mười vạn đại quân của Vạn Thú đế quốc giết tới, lấy hơn mười vạn dân chúng làm tiên phong, phát động công kích. Khi đó, trong tay ta quả thật chỉ có năm nghìn người.”

Chu Duy Thanh nhất thời bị hắn gọi lên hứng thú: “ Vậy lúc đó người làm thế nào?”

Minh Dục nói: “ Cùng đáp án của người không sai biệt lắm, ta trước tiên hạ lệnh bắn chết dân chúng, đại lượng dân chúng đều chết trên tay bọn ta. Nhưng lúc này ta không còn sự lựa chọn nào khác, tựa như người nói vậy. Nếu như ta hơi có mềm lòng, vậy thì người chết không chỉ có những dân chúng kia. Buồn cười là trong học viện này chỉ có những lão sư chỉ biết lý luận suông, bọn họ như thế nào lại biết quân đội Vạn Thú đế quốc hung tàn đến cỡ nào. Ta chẳng những ra lệnh bắn chết, lại ra thêm lệnh lão ấu phụ nữ cùng trẻ em trong thành dùng tốc độ nhanh nhất trong vòng hai ngày, đào ra rất nhiều hố sâu khổng lồ trong thành, phía dưới trải rộng chông nhọn hoắt. Màn đêm buông xuống, ta dẫn ra một nghìn cấm tử quân lên lên rời khỏi thành, từ mặt bên tập kích quân địch. Khi đó, ta đúng là quá xúc động, nhưng lại không thể không vọng động, nếu không ta liền làm mất đi lòng quân. Lúc ta trở lại, bên cạnh chỉ còn đúng bốn mươi bảy người, nhưng là, chúng ta đã thành công thiêu rụi đi lương thảo của mười vạn đại quan Vạn Thú đế quốc.

“ Dưới sự nổi giận của Vạn Thú đế quốc, liền phát động xung phong kiểu tự sát, bị chúng ta giết trên vạn người, rốt cục cũng tiến được vào trong thành. Nhưng là, chờ đợi bọn hắn cũng là những hố chạp bấy, một đám bấy rập, còn có bắn tĩa liều chết. Ta hạ lệnh đốt tất cả nhà dân trong thành, đốt rụi tất cả lương thực, đập nổi chìm thuyền, lão ấu, phụ nữ cùng tàn quân ta cùng nhau tác chiến. Kịch chiến diễn ra hai ngày hai đêm ở trong thành, đem đại quân Vạn Thú đế quốc hoàn toàn vây trong ấy. Rốt cục, viện quan ta cũng chạy đến, bởi vì ba ngày liên tục không có lương thực bổ sung, quân lực Vạn Thú đế quốc giảm đi, bị viện qua ta đánh tan, tàn quân thoát được còn chưa đầy ba vạn. Bắn vào năm nghìn binh lính cùng một thành

lão ấu phụ nữ cùng trẻ em, cuối cùng có thể kìm hãm, đánh chết, làm cho đối phương để lại hơn bảy vạn sinh mạng. Ta cho là, ta đã sáng tạo nên một kỳ tích, người nghĩ sao?”

Lúc Minh Dục giảng giải điều này, tâm tình của hắn lộ vẻ rất bình tĩnh, Nhưng Chu Duy Thanh nghe xong lại không như vậy, toàn thân hắn nhiệt huyết sôi trào, cả người như lạc vào một cảnh giới kỳ lạ. Mặc dù Minh Dục không có nói chi tiết, nhưng là, trên cơ bản hắn chỉ huy như thế quả thật tương đồng với đáp án của mình ngày đó. Trong lúc nhất thời, cả người Chu Duy Thanh như chìm vào núi thủy biển máu trong khổ chiến.

“ Dĩ nhiên, đương nhiên là kỳ tích. Lấy quân số bằng một phần hai mươi quân địch, cùng một cái thành nhỏ không chắc chắn, dám kìm hãm mười vạn đại quân trong vòng bốn ngày, thậm chí còn đốt trụi lương thảo quân địch. Đây không phải kỳ tích, thì cái gì là kỳ tích đây?”

Minh Dục cười khổ nói: “ Nhưng là trận chiến chiến ấy cũng làm cho hơn mười vạn dân chúng bỏ mạng. Cho dù là hơn hai trăm ngàn binh theo ta còn sống cũng gọi ta là đao phủ. Trong số đó, diên mất chiếm hơn ba phần. Mà dân chúng sống sót trong trận chiến ấy không khỏi hận ta đến thấu xương. Ta cũng vì vậy mà bị buộc tội. Nếu không nói, ta hiện tại căn bản cũng không phải ở chỗ này, mà là đang ở tiền tuyến.

Ánh mắt Chu Duy Thanh sáng quắc nhìn Minh Dục, hắn phát hiện, vào giờ khắc này vốn là những ác cảm của hắn đối với Minh Dục tựa hồ đang bay hết không còn sót lại một chút nào. Hết thấy hiên hách danh dự mà Minh Dục vốn có đều là trải qua vô số lần sinh tử đổi lại.

Minh Dục thở dài một tiếng tiếp tục nói: “ Tuyệt đại đa số những người trong quân bộ cũng muốn xử trí ta, coi như là những thứ kia nói cho tốt thì cũng bất quá bởi vì những chiến công ta đã trải qua mà thôi. Chân chính hiểu ta có mấy người? Ngày đó nhìn thấy bài thi của ngươi, xem những lời của ngươi, thì ta cùng ngươi là một loại người. Đáng tiếc, ngươi không phải là người Phỉ Lệ đế quốc, nếu không, ta sẽ nghĩ biện pháp để cho ngươi cùng ta sát cánh chiến đấu.”

Chu DUY Thanh làm biếng cười một tiếng: “ Không phải là người Phỉ Lệ đế quốc thì không thể cùng ngươi tác chiến sao? Không nên quên, Phỉ Lệ đế quốc cùng Thiên Cung đế quốc là minh hữu. Chẳng qua là bây giờ ta còn chưa đủ tư cách để sánh vai cùng ngươi thôi.”

Minh Dục cười haha một tiếng, nói: “ vậy thì hi vọng ngươi sớm có ngày có tư cách đấy. Tướng quan Bách chiến tử, sa trường, chiến trường mới là võ đài của hảo nam nhân.”

Chu Duy Thanh yên lặng gật đầu, một lần nữa quay đầu nhìn về phía đại môn học viện, trong lúc bất chợt, ánh mắt hắn chợt sáng lên, kinh ngạc nói: “ Di, cô nàng này thật không tệ a!”

Minh Dục theo ánh mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy từ ngoài đi vào một bạch y thiếu nữ...

143. Chương 41: Phỉ Lệ Học Viện (3)

Chu Duy Thanh gật đầu lia lịa: “ ừh, cô nàng này cũng không tệ. Mông thì vĩnh lên, ngực khoảng ba mươi lăm tấc. ta kháo, bộ dạng chắc cũng tầm 4cup (35B). Thật là địa phương nên lớn thì lớn, nên nhỏ thì nhỏ. Thật không nghĩ đến ta lại tìm được cực phẩm a!”

Trong lúc hắn đang nói, bất chợt toàn thân cảm giác có chút rét run, theo bản năng quay đầu lại nhìn, vừa hay lại thấy hai tròng mắt Minh Dục dường như cũng đã muốn phun ra lửa.

“ Ngươi định làm gì?” Chu Duy Thanh vội vàng thúc dục Thiên lực, về mặt cảnh giác nhìn hắn.

Âm thanh Minh Dục cơ hồ nện từ trong kẽ răng ra: “ Đó là muội muội ta.”

“ Ách.... Hiểu lầm, hiểu lầm. Ta chỉ là thương thức, đúng, chính là ôm ánh mắt thương thức nàng. Khó trách ngày đó ta nói muội muội ngươi nguyên xi thì ngươi lại phát hỏa. Không ngờ muội muội ngươi lại xinh đẹp như vậy. Cũng là một cha mẹ sinh ra, sao ngươi lại kém nhiều vậy? Minh Dục lão huynh, ngươi có thể đem muội muội giới thiệu cho ta được không?” Chu Duy Thanh cười hắc hắc.

Minh Dục oán hận trừng mắt nhìn hấn: “ Ngươi cho là thân làm ca ca lại đem muội muội đi giới thiệu cho người? Tiểu tử thối, hiện tại ta rất muốn đánh ngươi.”

Chu Duy Thanh nghiêm mặt nói: “ Học viện nghiêm cấm ẩu đả, chẳng lẽ ngươi không biết sao? Ta đi.” Vừa nói, hấn liền xoay người hướng ký túc xá đi tới. Vừa mới bước được hai bước đã hấn đã ngừng lại, rồi xoay người nói: “ Ngươi còn chưa nói cho ta biết muội muội ngươi tên gì đâu?”

“ CỨT.” Minh Dục tức giận gầm thét, Chu Duy Thanh cười haha xoay người rời đi.

Âm thanh Minh Dục hấp dẫn sự chú ý của không ít người, tự nhiên cũng bao gồm cả muội muội của hấn. Thấy ca ca mình ở chỗ này, Minh Hoa nhanh chóng bước tới.

“ Ca. Ngươi làm sao vậy?” Nàng ngày thường luôn chứng kiến bộ dạng đại ca luôn tao nhã lịch sự, tức giận như thế hết sức hiếm thấy. Phải biết rằng, Minh Dục ở trên chiến trường luôn luôn nổi danh bộ dạng Lãnh khốc vô tình.

Minh Dục bất đắc dĩ lắc đầu nói: “ Một tiểu tử thú vị, hấn đã hai lần chọc tức ta. Hấn gọi là Chu Duy Thanh. Tiểu muội, sau khi ngươi đến học viện, cần phải cách xa hấn một chút. Tiểu tử này không phải là thứ gì tốt.”

Minh Hoa kinh ngạc nói: “ Ca, người có thể làm cho ngươi cảm thấy hứng thú cũng không nhiều a!”

Minh Dục trầm mặt xuống: “ Hoa Hoa, đừng xem lời ta như gió thoảng bên tai.”

Về mặt Minh Hoa bất mãn nói: “ Đã nói bao nhiêu lần, không cho ngươi gọi ta là Hoa Hoa. Nghe giống như là gọi sủng vật a.”

Minh Dục cười haha một tiếng: “Minh giới chi hoa, Vô thứ tất sát. Tên của tiểu muội đẹp như vậy, ai dám đem ngươi làm sủng vật? Dù sao ta cũng nhắc nhở ngươi, ngàn vạn lần không nên đi trêu chọc tên tiểu tử kia. Hấn tâm địa rất sâu.”

“ Nha. Biết rồi. Ta trước tiên đi xem ký túc xá một chút, sau đó ra ngoài mượn phòng ở. Ta không có thói quen ở cùng lão sư khác.” Minh Hoa làm vẻ biết điều đáp ứng một tiếng, nhưng hiểu kỳ trong lòng lại càng thêm mãnh liệt. Tính cách nàng vốn không sợ trời, không sợ đất. Phải nói tại Phỉ Lệ thành này, danh tiếng của nàng so sánh với ca ca cũng không nhỏ hơn một chút. Nếu không cũng sẽ không có tước hiệu: Minh giới chi hoa, Vô thứ tất sát.

Chu Duy Thanh tự nhiên không biết vì an toàn của muội muội mà Minh Dục chửi mắng hấn một trận. Lúc này hấn đã trở lại trong phòng ký túc xá. Lúc này rất nhiều tân sinh cũng đã vào ký túc, phần lớn đều là quét dọn. Đối với ký túc xá nam đơ dáy bẩn thỉu làm nổi lên những tiếng oán thán dậy trời đất.

Tầng ký túc xá này không chỉ có những tân sinh như hấn, vào bên trong nữa chính là học viên cao niên (học sinh cao cấp cũ). Lúc trước, Chu Duy Thanh báo danh nghe người ta nói, Phỉ Lệ hoàng gia học viện quân sự có bốn năm học. Bọn họ được xem như là năm nhất. Bốn năm học xong hoàn thành khảo hạch mới có thể coi như là tốt nghiệp.

Lão đạo trở lại ký túc xá, đẩy cửa vào. Trải qua một buổi thu thập để người có thể ở, những người cùng phòng hấn đều đã sửa sang giường đệm cho riêng mình. Mà giường hấn thế nhưng đã được chuẩn bị kỹ càng, phía trên đã bày đặt đệm chăn mới tinh.

Vừa nhìn thấy Chu Duy Thanh trở lại, Mã Quân to con nhất thời nhảy lên: “ Lão đại, ngươi đã trở lại. Vừa rồi Đại tẩu mới qua sửa sang giường chiếu giúp ngươi.”

Chu Duy Thanh có chút buồn cười nhìn hấn: “ Một tên đại ngốc, tại sao ngươi lại gọi ta là lão đại?”

Mã Quân xem như là chuyện đương nhiên nói: “ Năm đám lớn ngạo đảo đạo lý. Lão đại ngươi không cần sử dụng Thiên châu kỹ năng đã đánh ta bị thương như vậy, nhận thức ngươi làm lão đại không có gì là sai. Lão đại, ta đã nói với ngươi, tân sinh bình dân chúng ta tính cả ngươi, ta cùng đại tẩu tổng cộng có bốn Thiên Châu sư. Còn có một người báo danh còn sớm hơn cả chúng ta, ta nghe nói hấn dường như đã Nhị Châu cấp bậc rồi. Lão đại, ngươi mấy châu?”

Chu Duy Thanh vừa muốn trêu chọc tên gia hỏa này vài câu, tên này về mặt biểu hiện cực kỳ hàm hậu nhưng thật ra thì ý nghĩ xấu xa trong bụng so với chính mình ít hơn không biết bao nhiêu. Trong lúc bất chợt, phanh một tiếng, cửa phòng đã bị đập văng ra.

Chu Duy Thanh liền có chút nổi giận. Lúc trước, thời điểm cửa phòng bị bọn Mã Quân đụng vỡ, hắn cũng có chút khó chịu. Nhưng nói thế nào đi chăng nữa tất cả cũng là bạn cùng phòng, hơn nữa người ta không cố ý. Hiện tại mọi người đầy đủ, vẫn còn có người đến xô cửa. Đây chính là phòng hắn ở trong vòng bốn năm a.

“Muội muội các người, bắt luận các người đang làm gì, cũng cút ngay đi cho lão tử.” vốn là trước khi đến Chu Duy Thanh trong lòng đã có chút ít nóng nảy, nhất thời lúc này có chút muốn phát tác.

Cửa phòng bị đá văng, từ bên ngoài đi vào năm người đều mặc đồng phục của học viên bình dân. Một đám vóc người to con, hơn nữa tất cả đều đầu tròn, về mặt hung ác vừa đi vào cửa đã nghe Chu Duy Thanh tức giận mắng. Nhất thời trừng trừng con người hung ác, ánh mắt đều tập trung lên người hắn.

Mã Quân ưỡn ngực thẳng tắp, đứng ở bên cạnh Chu Duy Thanh bày ra đầy đủ một thân kia của hắn vô cùng cường tráng, hướng năm người kia nói: “Có nghe thấy không? Lão đại ta nói, muội muội các người, cút đi nhanh lên. Lão đại, đúng không?” ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng người này lại lặng lẽ lui về sau nửa bước, làm Chu Duy Thanh đứng nổi bật phía trước, khoe miệng cũng toát ra nụ cười mang theo một tia ý vị.

“Tiểu tử, người muốn chết.” cầm đầu là một gã học viên đầu tròn trừng mắt nói. “Ít nói nhảm thôi, chúng ta tới đây là muốn cho các người biết một chút quy củ của ký túc xá học viên bình dân.”

“Quy củ?” Chu Duy Thanh cười haha một tiếng. Vừa nghe bọn hắn nói như thế, Chu Duy Thanh cũng không vội vã đuổi bọn chúng đi: “Mới vừa rồi là không biết học trưởng đến, thật sự là thất lễ. Xin mời học trưởng cho chút ta biết một chút quy củ sao?” Vừa nói, hắn còn nở một nụ cười so sánh với Mã Quân còn muốn thật thà hơn. Nhìn cái bộ dạng trước thì ngạo mạn sau thì cung kính của hắn, mọi người trong phòng bộ dạng đều có chút quái dị, trên mặt còn toát ra vẻ khinh thường.

Tên đầu tròn hừ lạnh một tiếng: “Coi như tiểu tử ngươi thức thời. Nói như thế nào các người cũng là học đệ, chúng ta cũng sẽ không quá khó khăn với các người. Sau này nhớ rõ là được, mỗi tháng các phòng ký túc phải nộp lên một trăm kim tệ làm phí bảo vệ, đây chính là quy củ của ký túc xá bình dân. Các người vừa mới vào ở, trên người hắn là có tiền. Các người góp lại, đem tiền tháng này nộp trước đi.”

Mã Quân bên cạnh Chu Duy Thanh nói: “Vậy nếu chúng ta không nộp? Ách... Cái này cũng không phải ta nói, là ta thay lão đại nói.”

Mấy tên đầu tròn này lúc này cũng không có hướng đến Chu Duy Thanh trực tiếp động thủ, thật ra cũng bởi vì Mã Quân làm cho sợ hết hồn. Khổ người của người này thật sự quá lớn, đứng tại chỗ tựa như một ngọn thiết tháp.

“Không nộp? hắc hắc, vậy đừng trách bọn ta không khách khí. Các người cũng đừng có nghĩ đến chuyện học.” Năm tên đầu tròn bộc lộ bộ mặt hung ác, nhìn bộ dạng kia tựa như muốn động thủ. Hơn nữa cả đám đều thả ra bản mạng châu.

Học viên bình dân đều là Ngự Châu sư. Năm tên trước mặt này cũng là Thể Châu sư, khóa tập sắc Phi Thúy trên cổ tay phải lộ quang mang chói lóa. Tên cầm đầu đúng là ba khóa Thể Châu, bốn tên còn lại thì hai người hai khóa, hai người một khóa.

Khẩu Duệ từ trên giường mình nhảy xuống tức giận nói: “Các người cũng là học viên bình dân, tại sao lại muốn khi dễ chúng ta?”

Tên cầm đầu hừ lạnh một tiếng: “Chính là khi dễ các người. Tiểu tử, nhớ lấy. Ở trên thế giới này người mạnh là vua.”

Chu Duy Thanh khoát tay ngăn cản Khẩu Duệ, hướng Mã Quân bên cạnh nói: “Tên đại ngốc, người không phải là muốn nhận thức ta làm lão đại sao? Tốt lắm, người đem mấy tên đầu tròn này ném ra ngoài, ta liền thu người làm tiểu đệ.”

Khóe miệng Mã Quần co quắp một chút, ủy khuất nói: “ Lão đại, cái này ta không được a! Người cũng biết, ta chỉ biết bị đánh, cũng sẽ không đánh người.”

Chu Duy Thanh nhìn hắn một cái thật sâu, khiến cho Mã Quần đột nhiên cảm thấy sau lưng bốc lên một trận khí lạnh, nhưng trên mặt hắn vẫn duy trì bộ dạng ủy khuất như cũ.

Chu Duy Thanh khẽ mỉm cười, vỗ vỗ cái lồng ngực cường tráng của hắn, nói: “ Người mất đi một cơ hội làm tiểu đệ của ta.”

Mã Quần sửng sốt. Nhíu mày một cái thầm nghĩ trong lòng: “ Người này thật đúng là muốn cho ta làm tiểu đệ của hắn a!” Đang trong lúc hắn bĩu môi, Chu Duy Thanh đã xoay người lại đối diện với năm tên đầu trọc.

“Các vị học trưởng. Là các người tự cú. Hay là ta giúp các người cú ngay đi?”

“Người nói gì?”

“ Ta nói, các người có thể lẩn đi.” Chu Duy Thanh cũng không có nhiều lời. Đột nhiên bước lên phía trước một bước, một quyền đánh thẳng chính diện vào tên đầu trọc có ba khóa Thể Châu chính là Thượng vị Thể sư cấp bậc.

Tên đầu trọc theo bản năng giơ tay lên, chính là muốn đỡ một quyền này của Chu Duy Thanh.

Oanh——

Ổ tình huống đã phóng ra Thể châu, tên đầu trọc này cùng một tên khác đứng sau hắn bị một quyền của Chu Duy Thanh đồng thời đánh bay ra cửa. Cùng lúc đó, chân trái Chu Duy Thanh xuất ra một cước nhanh như tia chớp, một cước một, đem cả ba tên khác đá văng ra ngoài. Công kích của hắn không hề có bất kỳ một chút kỹ xảo nào, chỉ thuần túy là lực lượng. Những tên Thể Châu sư này Thiên lực tu vi không bằng hắn, lại càng không cần phải nói đến thân thể cùng bản mạng châu tăng phúc, không có một ai có thể chống đỡ được.

Năm tên đầu trọc trước sau nằm trên hành lang. Mấy người cùng phòng với Chu Duy Thanh không khỏi ngây dại, trong lòng bọn họ cũng sinh ra ý niệm trong đầu. Khó trách Mã Quần kia to con như vậy cũng muốn nhận thức hắn làm lão Đại, lực lượng này cũng quá cường hãn.

144. Chương 42: Không Gian Cát Liệt (1)

Năm tên đầu trọc ngã không nhẹ, nhất là cái tên cầm đầu kia bị một quyền của Chu Duy Thanh oanh kích. Mấy tên này bây giờ trên mặt cũng lộ vẻ hoảng sợ. Bọn họ tự hỏi, lực lượng mình cũng không yếu, tất cả trong Thể Châu đều có bộ phận tăng phúc lực lượng. Nhưng khi thời điểm Chu Duy Thanh phát động công kích, bọn họ một chút năng lực chống cự cũng không có.

Chu Duy Thanh la lớn: “ Tất cả tân sinh bình dân đều ra đi. Tất cả mọi người đến xem một chút, đây chính là học trưởng của chúng ta, tới đây thu phí bảo hộ. Vừa rồi người nào mới bị họ thu qua, tới đây lấy lại tiền của chính mình.”

Tên đầu trọc Tam châu từ trên đất nhảy dựng lên, mới vừa rồi bị Chu Duy Thanh oanh kích một quyền chính diện lúc này đang một trận chết lặng, kinh sợ đan xen nhìn Chu Duy Thanh nói: “ Tiểu tử, người nghĩ muốn chết có phải hay không? Chúng ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Chu Duy Thanh hơi cười một chút: “ Ta cũng không có tính toán bỏ qua cho các người a! Các người cũng là Thể Châu sư, tất cả tiến lên cho ta kiến thức một chút ngưng hình kỹ năng của các vị a. Di, hay là các người chưa từng dùng qua sao? Làm sao một cái ngưng hình cũng không có? Hay là sợ ta?”

Như vậy một lúc sau, ký túc xá tân sinh còn có cả lão sinh ký túc bên kia, nghe được động tĩnh rất nhiều người đã đi ra xem náo nhiệt. Vừa thấy năm tên đầu trọc, không ít người trong mắt toát lên thần sắc uất hận. Chẳng những là tân sinh, ngay cả học viên cũ bên kia cũng đồng dạng như vậy.

Chu Duy Thanh thấy nhiều người đã đến, cao giọng nói: “ Các vị, tin tưởng năm tên này phần lớn mọi người đều biết. Bọn họ vừa báo cho ta biết quy củ của bình dân ký túc xá, mỗi phòng trong ký túc một

tháng phải nộp lên cho bọn chúng một trăm kim tệ phí bảo hộ. Ta không biết các người có nguyện ý nộp hay không, dù sao ta cũng sẽ không nộp. Đầu trục, nhớ kỹ tên lão tử, Ta tên là Chu Duy Thanh. Bắt đầu từ hôm nay quy củ này bỏ đi. Cút.”

Nghe được lời Chu Duy Thanh nói ra, tân sinh bên này một mảng hoan hô như sấm động. Nhưng làm cho người ta cảm thấy kỳ quái chính là học viên cũ bên kia đều cảm như hén, ánh mắt bọn họ nhìn Chu Duy Thanh rõ ràng còn có chút bi ai.

Đầu trục Tam châu lạnh lùng nhìn Chu Duy Thanh: “ Tiểu tử, ta thừa nhận người rất mạnh. Hàng năm tân sinh đều có vài đứa cứng đầu như vậy, bắt quá, người sẽ phải hối hận.”

Chu Duy Thanh cười haha một tiếng: “ Ta có hối hận hay không ít nhất còn không biết. Nhưng ta biết, nếu các người còn chưa cút rất nhanh liền hối hận.”

“ Tiểu tử, không nên kiêu ngạo như vậy.” Vừa lúc ấy, có một âm thanh trầm thấp của một nam sinh bên kia bình dân ký túc xá học viên cũ vang lên. Nghe được cái âm thanh này, sắc mặt năm tên đầu trục nhất thời vui mừng. Học viên cũ bên kia nhanh chóng tách ra làm một cái thông đạo, tất cả mọi người hết sức e ngại, thậm chí thần sắc còn mang theo vài phần kính sợ.

Một gã nam sinh mặc bộ đồng phục học viện hướng bên này chậm rãi đi tới. Người này nhìn qua bộ dạng cao tầm thước tám, cũng là đầu trục, bả vai rộng rãi vô cùng. Chẳng qua là chậm rãi đi tới, nhưng trên người lại tản mát một tầng áp bách vô hình. Rõ rệt nhất chính là bên má phải của hắn có một đạo vết sẹo thật dài.

Từ trên người này, Chu Duy Thanh rõ ràng cảm nhận được hơi thở có mấy phần nguy hiểm, nhưng nụ cười trên mặt hắn vẫn không đổi chút nào.

“ Lãng ca.” Năm tên đầu trục cung kính gọi một tiếng, giống như là nhìn thấy cứu tinh vậy, liền nhanh chóng chạy ra sau người hắn.

Tên mặt sẹo nhìn Chu Duy Thanh, ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén. Thậm chí ngay cả âm thanh của hắn cũng mang theo vài phần cảm giác như kim loại kêu leng keng, “ Ta tên là Tang Lãng. Là người muốn hủy bỏ đi quy củ của ta?”

Chu Duy Thanh mỉm cười nói: “ Ta quản người là cái gì sống, chỉ cần sống không chạm đến người ta là được.”

Hai mắt Tang Lãng hí hí, gật đầu nói: “ Rất tốt, phá hư của công là phải bồi thường. Theo ta ra ngoài.” Vừa nói, hắn cũng như vậy bên cạnh Chu Duy Thanh đi ra ngoài.

Ánh mắt nhóm học viên cũ nhìn Chu Duy Thanh như là đang nhìn người chết, nhưng đám tân sinh vẻ mặt lại đầy mong đợi. Chu Duy Thanh cười haha một tiếng, vỗ ngực một cái: “ Không có chuyện gì, đại gia đi đây. Các người yên tâm, cho dù ta đem hắn đánh thành Tử lãng, cũng sẽ không giống cái dạng kia đi thu phí bảo hộ.”

Vừa nói, Chu Duy Thanh đã đi ra ngoài, mấy người tân sinh cùng phòng với hắn, theo kịp hắn đầu tiên là Khấu Duệ, Mã Quân do dự một chút cũng theo sau, còn mấy người khác chính là hai mắt nhìn nhau rồi trở về ký túc xá.

Chu Duy Thanh hai tay dắt trong túi quần, treo dây xích trên bả vai đi ra ký túc xá. Tang Lãng cùng năm tên thủ hạ đi vòng qua Giáo Học lâu, đi thẳng đến một mảng trống trải bên cạnh quảng trường học viện mới ngừng lại.

Tang Lãng dừng bước lại, xoay người nhìn bộ dạng vô lại của Chu Duy Thanh, lạnh lùng nói: “ Đánh thắng ta, quy củ bình dân ký túc xá người định. Nếu thua, nghe lời ta.”

Chu Duy Thanh cười haha một tiếng: “ Không phải người phát sốt lên chứ? Ta cũng không phải cũng là đến đánh cuộc với người, thắng ta liền nghỉ nắm giữ ta sao?”

Tang Lãng thản nhiên nói: “Vậy người muốn như thế nào?”

Nụ cười trên mặt Chu Duy Thanh đột nhiên thu lại, hồng quang trong mắt chợt lóe rồi biến mất: “Ta chỉ muốn đánh cho cha mẹ ngươi cũng không nhận ra ngươi.” Vừa nói, chân trái hắn đột nhiên đạp đi, thân thể nhanh như tia chớp hướng về Tang Lăng, xuất ra một cước.

Con người Tang Lăng co rút lại, đồng thời cũng giơ lên một cước, chính diện nghênh đón chân phải Chu Duy Thanh. Tiếng nổ vang ầm ầm, Chu Duy Thanh rơi xuống đất, nhưng thân thể Tang Lăng lại bay ra mấy chục thước. Trong quá trình thân thể đang trên không trung đột nhiên vận vẹo kỳ dị, sau đó hóa giải phần lớn xung lực. Thân thể vừa chuyển đã nhẹ nhàng đáp xuống đất. Chẳng qua là sau khi hạ xuống phải lùi thêm ba bước nữa thân hình mới đứng vững.

Bình dân học viên đang xem ở đây cũng có chừng năm sáu mươi người, thấy tình cảnh như vậy nhất thời kinh hô một tiếng. Sắc mặt Tang Lăng kia không cách nào giữ được bình tĩnh, thậm chí ánh mắt nhìn Chu Duy Thanh còn toát ra vài phần hoảng sợ.

Mã Quần cách đó không xa bụng co quắp một chút, tựa hồ như đang nghĩ đến thống khổ ngày đó bị Chu Duy Thanh đạp một cước.

Chu Duy Thanh không có truy kích, nhìn Tang Lăng khinh thường hừ một tiếng: “Thiên Châu sư có Thể Châu Phối hợp, tu vi Thượng vị Thiên Sư. Dùng tu vi Ý Châu của ngươi đi, nếu không, ngươi không có bất kỳ cơ hội nào.”

Trên cổ tay phải Tang Lăng, ba khóa thuần sắc Hồng Phỉ Thể Châu sắc sỡ lóa mắt, tu vi Thiên lực của hắn thậm chí còn ở trên Chu Duy Thanh, nhưng thuần túy so về lực lượng, chính diện va chạm cùng Chu Duy Thanh, hắn làm sao chiếm được tiện nghi. Lúc này, đùi phải hắn đã một trận chết lặng, đây còn là bằng vào năng lực phối hợp xảo diệu làm giảm bớt đi một phần lực lượng. Lực lượng Chu Duy Thanh coi như chống lại tu vi Trung vị Thiên tôn Minh Dục cũng chưa từng thua thiệt, huống chi là lấy cái chân phải tà ma ấy đối mặt với Tang Lăng.

Ngay khi âm thanh Chu Duy Thanh vừa dứt, Tang Lăng đột nhiên hít sâu một cái, tai trái kết lên, hồng quang nồng đậm mang theo khí lưu nóng rực chợt bắn ra. Một ngón tay trái chỉ hướng Chu Duy Thanh, năm quả hỏa cầu lớn như quả bóng chạy thẳng đến Chu Duy Thanh.

Bất quá, cái kỹ năng này Chu Duy Thanh hết sức quen thuộc. Ban đầu, chính Đế Phù Nhã dùng cái kỹ năng Bạo Liệt Hỏa Cầu này suýt nữa giết chết hắn. Dĩ nhiên, lúc này Tang Lăng thi triển hỏa cầu này chính là kỹ năng Tam châu cấp bậc, uy lực lớn hơn rất nhiều. Cùng lúc đó, Tang Lăng đã hướng Chu Duy Thanh đánh tới, trong tay phải hắn, một mai Thể Châu lóe lên, ngưng hình tạo thành một thanh chủy thủ dài hẹp, cả người hắn hành động tạo cho con người ta cảm giác không nắm bắt được, theo sát đó là năm quả hỏa cầu.

Trong lúc Ngự Châu Sư chiến đấu, Lực lượng không thể nào quyết định hết thảy, Lúc thử qua biết lực lượng mình xa xa không bằng Chu Duy Thanh, Tang Lăng liền bộc lộ hoàn toàn thực lực.

Bạo Liệt Hỏa Cầu ở kỹ năng thác án đánh giá chẳng qua chỉ là kỹ năng cấp Nhị tinh mà thôi, là Hỏa hệ Ý Châu Sư, Thiên Châu Sư lựa chọn phổ biến nhất chính là kỹ năng này. Nhưng ngàn vạn lần không nên xem thường bất kỳ một cái kỹ năng nào, nhất là Kỹ năng của Thiên Châu Sư. Bạo Liệt Hỏa Cầu này sử dụng trong tay Tang Lăng so với Đế phù Nhã ban đầu khác biệt một trời, chẳng những số lượng nhiều hơn, uy lực còn khổng lồ hơn hẳn.

Làm tất cả các học viên bình dân đang xem cuộc chiến này giật mình chính là, Chu DUY Thanh vẫn đứng yên nơi đó không nhúc nhích, khóe miệng treo nụ cười khinh thường vẫn không có dấu hiệu biến mất. Mắt thấy năm hỏa cầu kia sắp đến gần người, tay trái hắn lúc này mới động.

Một đạo vòng cung huyền ảo từ tay trái Chu Duy Thanh chợt vẽ ra, một tiếng xé rách chói tai vang lên, vùng không trung đang ở trước mặt hắn, theo động tác tay trái hắn xuất hiện một đạo dấu vết hắc sắc dài ba xích. Phảng phất nhưng ở nơi này, không gian dường như đang bị tê liệt, xung quanh bên trong không gian đó, không khí bị vận vẹo kịch liệt.

Một cỗ hấp lực cường đại chợt từ trong cái khe đen nhánh kia phóng ra, Năm quả Bạo Liệt Hỏa Cầu hùng hổ tấn công Chu Duy Thanh cơ hồ là trong nháy mắt liền chuyển hướng, trực tiếp xông vào cái khe đen nhánh kia biến mất không thấy gì nữa.

Này..., đây là cái kỹ năng gì? Đừng nói là gặp qua, đối với tất cả học viên bình dân mà nói, coi như cũng chưa từng nghe qua. Nhất thời ánh mắt mọi người liền đại ra.

Cảm thụ sâu sắc nhất vẫn là bản thân Tang Lăng, Lúc này thân hình hắn đã theo sát năm hỏa cầu kia tiến đến cách trước người Chu Duy Thanh không xa. Nhưng là, trong không khí đột nhiên xuất hiện vận vẹo, còn có cỗ hấp lực cường đại từ cái khe đen nhanh dài ba xích làm hắn hoảng sợ buộc phải dừng lại. Toàn thân thúc dục Thiên Lực không chế bản thân mới có thể chống lại cỗ hấp lực kia.

Không sai, Chu Duy Thanh thi triển chính là Không Gian Cát Liệt mà hắn thác ẩn được trên đầu Ngân Hoàng Thiên Nhĩ Vương cấp Thiên thú Không Gian hệ. Không Gian Cát Liệt căn cứ vào tu vi người sử dụng mà hiệu quả cũng bất đồng. Nếu như Chu Duy Thanh tu vi Nhất Châu, như vậy, thời điểm sử dụng Không Gian Cát Liệt chỉ xé rách không gian được khoảng một thước($1\text{xích}=1\text{thước}=0,33\text{m}$), đồng thời chỉ sinh ra hiệu quả trong vòng một giây thời gian. Mà lúc này tu vi của hắn là Tam châu, hiệu quả chính là dài ba xích cùng thời gian hiệu quả là ba giây. Cỗ hấp lực đây cũng không phải chỉ đơn giản có tác dụng gấp ba lần, uy lực chính là tăng không biết bao nhiêu lần.

145. Chương 42: Không Gian Cát Liệt (2)

Đối mặt với Không Gian Cát Liệt, Tang Lăng nguyên bản có khả năng phối hợp thân hình liền bị ngưng trệ. Hắn vốn có ý định sử dụng năng lực phối hợp của mình đến gần người Chu Duy Thanh để công kích, còn có cả Bạo Liệt Hỏa Cầu công kích, nhưng cũng bị một cái Không Gian Cát Liệt hoàn toàn hóa giải.

Chu Duy Thanh cười lạnh một tiếng, Đang lúc Không Gian Cát Liệt ở một giây cuối cùng chuẩn bị biến mất, chân phải hắn lại quét ra một lần nữa.

Tang Lăng ở khoảng cách gần như vậy, bị Không Gian Cát Liệt sinh ra cỗ hấp lực cường đại, căn bản là không có cách nào tránh né. Hắn đành bất đắc dĩ phải ép tay trái xuống, đồng thời tay phải ngưng hình Chủ Thủ đâm hướng đùi phải của Chu Duy Thanh.

Đinh— Một tiếng nhỏ vang lên, ngưng hình Chủ Thủ của Tang Lăng liền bắn ngược trở lại, mà thân thể hắn cũng bị một cước này của Chu Duy Thanh đá văng ra. Cho dù hắn đã toàn thân thúc dục Thiên lực cấp bậc Thiên Thần Lực, hơn nữa còn có năng lực tự thân phối hợp hết sức hóa giải, nhưng cỗ lực lượng kinh khủng kia vẫn oanh kích khiến hắn khí huyết cuộn cuộn, đang ở giữa không trung đã phải phun ra một ngụm tiên huyết. Đây là chân phải ta mà của Chu Duy Thanh không phải toàn lực oanh kích, dù sao, hắn cũng không nghĩ trong học viện lại đi giết người. Sau một cước ấy, cả thân Chu Duy Thanh giống như mũi tên một loại đuổi theo Tang Lăng.

Vào lúc này, Tang Lăng liền cho thấy kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hỏa quang từ trên người hắn nổ rộ. Đây cũng là một cái kỹ năng thác ẩn, tên là Hỏa Y Hộ Thể, vốn có lực phòng ngự nhất định, đồng thời bị địch nhân tiến đến gần người công kích, cũng có thể đốt cháy đối phương. Cùng lúc đó, thân thể hắn trên không trung hết sức dãn hạ xuống, tay phải nắm chặt Chủ Thủ hướng bả vai Chu Duy Thanh đâm tới.

Chu Duy Thanh cũng không dám để ngọn lửa của Thiên Châu Sư tu vi Tam châu đốt trên người hắn. Nếu không, cho dù là không bị thương thì chắc y phục cũng xong đời. Mắt thấy gần đuổi theo được Tang Lăng, trong lúc bất chợt, thân thể Chu Duy Thanh đang trong không trung chợt tiêu thất. Ngay sau đó, Tang Lăng chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mang theo khí tức lạnh lẽo hung hăng nện lên lưng mình. Hậu phi biến thành tiên phi. Trên không trung hắn tiếp tục phun ra một ngụm tiên huyết, sau đó trực tiếp ngất đi.

Chu Duy Thanh vững vàng đứng trên mặt đất, trên tay hắn còn nhiều hơn một cái cung lớn, chính là Phách Vương Cung. Chỉ bất quá, mới vừa rồi hắn trực tiếp cầm Phách Vương Cung dùng như một cái roi. Sau khi sử dụng Không Gian Bình Di, hắn hung hăng rút cung ra đánh bay Tang Lăng.

“Thật không có tính khiêu chiến~~” Chu Duy Tham bĩu môi. Lúc này, xung quanh đã hoàn toàn yên tĩnh. Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến khi kết thúc, thật ra cũng chỉ trong chốc lát mà thôi. Thủy chung từ đầu đến

cúi, Tang Lãng cũng bị Chu Duy Thanh hoàn toàn áp chế, căn bản không có nửa điểm cơ hội.

Những nhóm học viên cũ nhìn Chu Duy Thanh giống như đang nhìn một con quái vật. Bọn họ làm sao cũng không nghĩ ra, Tang Lãng trong học viện tung hoành ba năm dĩ nhiên lại bại như vậy. Hơn nữa lại còn thất bại thê thảm.

Đang lúc này, năm tên đầu trọc mạnh mẽ vọt ra, xếp thành một hàng chắn trước người Tang Lãng, căm tức nhìn Chu Duy Thanh. Chu Duy Thanh thu hồi Phách Vương Cung: “ Các ngươi cũng muốn lên ư? Một chút lợi hại cũng không có? Cùng nhau lên đi.”

Tên đầu trọc Tam châu bị phần nói: “ Cho dù chết, chúng ta cũng không để người tiếp tục làm tổn thương Lãng Ca.” vừa nói, hần hướng đến nhóm học viên cũ hô lên: “ Các huynh đệ, mấy năm qua, mặc dù chúng ta hướng đến các ngươi thu phí bảo hộ. Nhưng là, chúng ta luôn bảo vệ an toàn cho mọi người. Ít nhất cũng không để những tên quý tộc khốn khiếp kia làm thương tổn mọi người. Nếu không có Lãng ca, chỉ sợ không ít người trong các ngươi đã sớm trở thành nô dịch cho bọn quý tộc kia. Chúng ta thu phí bảo hộ cũng là vì toàn ý lo cho Lãng Ca được ngưng hình, thác ấn, tăng lên thực lực của hần để bảo vệ tốt những bình dân học viên như chúng ta. Hiện tại Lãng Ca gặp nạn, các ngươi cứ nhìn như vậy? Nếu không có hần, chỉ sợ những bình dân như chúng ta đã bị bọn quý tộc khi dễ đến chết.”

Nghe tên đầu trọc này nói..., Chu Duy Thanh không khỏi sửng sốt một hồi, hơn nữa rất nhanh hần liền thấy, đám học viên cũ chậm rãi đi ra, cùng năm tên đầu trọc kia đứng cùng nhau. Chặn lại Tang Lãng đang hôn mê phía sau.

Những tân sinh thì không có bất kỳ động tác gì. Có bảy, tám tân sinh mới chạy đến cũng ngơ ngác không biết chuyện gì đã xảy ra.

Chu Duy Thanh nhướng mày: “ Bảo vệ học viên bình dân chính là lý do thu phí bảo hộ? Nếu Lãng Ca gì đó có bản lĩnh thực sự, chẳng lẽ không kiếm ra tiền? Lấy tu vi Thiên Châu Sư của hần, chẳng lẽ còn ít?”

Tên đầu trọc Tam châu cả giận: “ Người chính là người no nên không bao giờ biết người đói như thế nào. Chúng ta tuy là Ngự Châu Sư so với người bình thường thì cường đại hơn, nhưng ngưng hình, thác ấn tiêu phí quá lớn. Chỉ có đầu nhập vào Thác Ấn cung hay làm tay sai cho bọn quý tộc khốn kiếp thực lực mới có thể không ngừng tăng lên. Muốn bằng vào năng lực bản thân kiếm tiền cho đủ lại dễ dàng vậy sao? Người thử hỏi những người này xem, phạm là ngưng hình hay thác ấn, người không phải là bán mình cho Thác Ấn cung thì cũng trở thành tay sai cho bọn quý tộc sao? Chỉ có chúng ta, vì muốn bảo trì tôn nghiêm nên vẫn kiên trì đến bây giờ. Mọi người chúng ta cố gắng kiếm tiền, cũng chỉ đủ cho một mình Lãng ca tăng thực lực lên. Chỉ có như thế, chúng ta mới có thể tiếp tục giữ vững tôn nghiêm không bị dẫm đạp.”

Nghe lời của hần, Chu Duy Thanh không khỏi khở tưởng, nhớ đến Thượng Quan Băng Nhi lần đầu mang mình đi ngưng hình, thác ấn. Tình cảm trong mắt vốn lãng đạm không khỏi biến mất mấy phần. Nhìn trước mắt toàn bộ hai mươi mấy học viên cũ bao gồm cả năm tên đầu trọc, Chu Duy Thanh cất giọng nói: “ Nói như vậy, các ngươi lúc thường đối tượng thu phí bảo hộ chính là một chút ít người đầu nhập vào Thác Ấn cung hoặc quý tộc?”

Tên đầu trọc Tam châu ngang nhiên nói: “ Không tệ.”

Chu Duy Thanh lạnh lùng: “ Vậy tân sinh chúng ta e ngại các ngươi cái gì?”

Tên đầu trọc kia nói tiếp: “ Lãng ca nói phải cho những thứ Tân sinh như các ngươi biết thế nào là không có công bằng, mạnh ăn yếu bỏ. Chờ sau buổi lễ khai giảng, Chúng ta tự nhiên sẽ nói rõ cho các ngươi biết tình huống của học viên bình dân. Sau đó cho các ngươi lựa chọn là giữ lại tôn nghiêm hay khúm núm.”

Lúc này, Mã Quần lặng lẽ đi đến bên Chu Duy Thanh, thấp giọng: “ Chúng ta không phải là làm điều long rồi chứ?”

Chu Duy Thanh quay đầu trừng mắt liếc hần một cái: “ Ô long(Con Quạ) cái đầu ngươi, cút đi. Ta cũng không phải là lão đại của ngươi.” Sau đó lại quay lại tên đầu trọc lạnh lùng nói: “Ta bất kể các ngươi có lý do gì, sau này không nên chọc đến ta. Nếu không, ta vẫn sẽ thu thập các ngươi.” Nói xong câu đó, hần mới để đầu trần, buồn bực quay lại ký túc xá.

Cách đó tràng tỷ đầu này không xa, một đôi mắt theo dõi từ đầu đến cuối. Trong mắt của đóa hoa Minh Giới Chi Hoa này tràn đầy khiếp sợ, thì thào nói: “ Thiên Châu Sư cảnh giới Tam Châu, Thể Châu lực lượng tinh thuần. Không thể nghi ngờ, Ngưng hình hạng nhất năng lực là Cung, như vậy, hẳn hẳn là Cung Tiên thủ. Ý Châu dĩ nhiên là một trong những Thượng vị thuộc tính Không Gian hệ, có một cái kỹ năng là Không Gian Bình Di, còn một cái kỹ năng quái dị không biết tên, lại có thể cắn nuốt Bạo Liệt Hỏa Cầu. Khó trách ca ca lại nói người này cực kỳ nguy hiểm.”

146. Chương 43: Minh Giới Chi Hoa(1)

Vừa nhìn thấy nàng, Chu Duy Thanh trong lòng buồn bực coi như đã tiêu mất vài phần, mặt cười hớn hở nói: “ Gặp phải bọn thu phí bảo hộ, ta đánh cho bọn chúng một trận.”

Đôi mi thanh tú của Thượng Quan Băng Nhi hơi nhíu, “Tiểu Béo, chúng ta tới đây là để học tập. Không nên tùy tiện gây chuyện.”

Chu Duy Thanh cười một tiếng ha hả, ôm hông nàng, nói: “Đám người dám chọc tới trên đầu ta, ta cũng không thể không sợ phiền phức, không phải sao? Yên tâm đi, không có chuyện gì, ta tự có chừng mực. Bất quá, nói về học viện này, bên trong thật là loạn, ta sợ ảnh hưởng đến việc học tập của ngươi, không bằng, chúng ta đi ra ngoài mượn phòng ở đi sao. Như thế nào?”

Thượng Quan Băng Nhi nhẹ nhàng vuốt ve hắc: “Nghĩ hay quá nhỉ. Ta muốn trở về túc xá rồi, còn đang muốn cùng với nhóm bạn cùng phòng làm quen đây. Nga, đúng rồi, Đại Hoàng với Nhị Hoàng phải làm sao bây giờ? Chúng ta ở trong học viện, bọn chúng mới là vấn đề lớn nhất, cũng không thể luôn luôn để bọn chúng trong giới chỉ, sẽ sinh buồn bực a.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Cho nên mới nói, mượn phòng ở bên ngoài mới là thượng sách a!”

Thượng Quan Băng Nhi do dự một chút, nói: “Nhưng mà học viện không phải đã nói rằng, không để cho tùy tiện rời đi sao?”

Chu Duy Thanh nói: “Mấy cái đó hảo hảo giao cho ta đi nha, ắt có biện pháp mà. Ta đi hỏi một chút, mấy cái gọi là quy củ cũng chỉ là để kiếm tiền thôi, nếu không, cũng sẽ không có sự phân chia quý tộc với bình dân, có tiền là có thể sai khiến ma quỷ mà. Trong học viện thật sự là không thích hợp cho chúng ta tu luyện. Khu túc xá quá rối loạn, không bằng chúng ta ra bên ngoài mượn phòng ở sao, cùng lắm thì phân chia phòng ngủ ra.” Sau khi nói đến mấy chữ ngăn phòng ngủ, mặt hắc hiện vẻ u oán.

Thượng Quan Băng Nhi khuôn mặt đỏ lên, nhưng nghĩ đến hai tên khả ái Đại Hoàng cùng Nhị Hoàng, chỉ đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

Giống như những gì Chu Duy Thanh đã nói, hẳn đi đến nơi tân sinh báo danh nghe ngóng tin tức, rốt cuộc cũng có được đáp án chuẩn xác. Ra ngoài học viện không phải là không được, ở bên ngoài cũng không có ai ngăn cản. Nhưng mà, phí túc xá nhất định vẫn phải nộp, đồng thời, còn phải mua thẻ để ra vào học viện, một tờ có thể dùng để ra vào trong thời gian một năm, giá tiền xấp xỉ một vạn kim tệ. Trong lòng Chu Duy Thanh một bên thầm mắng chửi Học viện, người chết trong quan tài còn muốn đòi tiền, một bên cần rằng mua hai giấy chứng nhận ra vào. Dĩ nhiên hẳn cũng sẽ không đem cái giá trên trời này nói cho Thượng Quan Băng Nhi, làm nàng thấy đau lòng. Dù sao hẳn cũng phải mua giấy chứng nhận xuất nhập này, bởi vì để tính chuyện sau này, mỗi khi đem ngưng hình quyền trục đã luyện chế xong ra ngoài bán, hẳn phải ra khỏi cửa. Dĩ nhiên, sau này hẳn chắc sẽ không luyện chế loại Sơ cấp Ngưng hình quyền trục. Loại ngưng hình quyền trục hiệu quả càng cao càng tốt, lợi nhuận cũng đồng thời càng lớn hơn.

Sơ cấp Ngưng hình quyền trục sở dĩ có giá tiền tiện nghi, chỉ có mấy vạn kim tệ là có thể mua một bộ một ngàn tờ, cũng là vì tỷ lệ thành công của nó không cao, cho dù là sử dụng một ngàn quyền trục, cũng chưa chắc có thể thành công, hơn nữa, mấu chốt chính là, dù mở một ngàn quyền trục ngưng hình muốn gần tới ba năm, trừ phi là trường hợp bất khả kháng, nếu không không ai nguyện ý dùng loại ngưng hình quyền trục có hiệu quả còn kém và tỷ lệ thấp hơn nữa như loại ngưng hình vật phẩm này?

Nhưng Trung cấp ngưng hình quyền trục giống thì không giống như vậy, đầu tiên, Trung cấp ngưng hình quyền trục gồm một hộp một trăm tờ. Tỷ lệ thành công là ba phần ngàn, nói cách khác, dùng một trăm tờ quyền trục, có ba mươi phần trăm cơ hội có thể ngưng hình thành công. Chẳng những thời gian ít, hơn nữa, tỉ lệ thành công so sánh với Sơ cấp ngưng hình quyền trục kia có tỉ lệ một phần vạn thì có thể đáng tin hơn nhiều, giá tiền cũng cao hơn nhiều. Ít nhất phải là mười vạn kim tệ một bộ, tài liệu sử dụng vừa ít, lợi nhuận thu lại tương đối khả quan.

Gần hai năm, ngưng hình quyền trục vô cùng khan hiếm, giá tiền so sánh với hai năm trước nay đã cao hơn nhiều rồi, giống như ban đầu loại Phách Vương Cung của Chu Duy Thanh, là quyền trục cấp đại sư có khả năng khảm lỗ được. Bây giờ ở trong phòng đầu giá, giá khởi điểm cũng đã là năm mươi vạn kim tệ, hơn xa cái giá ban đầu với hai, ba mươi vạn kim tệ là có thể mua được. Cũng chính bởi như vậy, cuộc sống của Thể Châu sư so với Ý Châu sư thì khổ sở hơn nhiều. Rất nhiều Thể Châu sư cấp bậc bốn, năm châu, có thể ngưng hình được khoảng hai loại vũ khí đã là rất tốt rồi.

Ở trong thế giới Ngự Châu sư, không một chút nghi ngờ, Thiên Châu sư liền ở trên đỉnh Kim Tự Tháp, còn với Thể Châu sư cùng Ý Châu sư, ai hơn ai kém, thủy chung cũng là một trong các đề tài tranh luận lớn nhất của thế giới Ngự Châu sư. Cho tới nay, Ý Châu sư cũng luôn vượt lên chiếm lấy địa vị đứng đầu, một phần là do số lượng Ý Châu sư so sánh với Thể Châu sư thì thừa thớt hơn, hơn nữa, lực phá hơn cũng mạnh hơn. Một nguyên nhân khác, là bởi vì ngưng hình nếu như so sánh với thác ẩn thì càng thêm khó khăn.

Tồn tại Thác Ẩn Cung, cung cấp cho Ý Châu sư cơ sở tu luyện trảng tốt nhất, chỉ cần có đủ thực lực, vận khí tốt một chút, hơn nữa có tiền bạc dư dả, việc bồi dưỡng được một gã Ý Châu Sư đặc ý cũng không mấy khó khăn. Mà Thể Châu sư thì có phần khó hơn nhiều, ngưng hình quyền trục khan hiếm, gặp được ngưng hình quyền trục phù hợp với mình lại càng thêm khó khăn. Ở tình huống năng lực không có nhiều dạng ngưng hình, Thể Châu sư làm sao có thể so sánh ngang với Ý Châu sư đây? Mà trên thực tế, nếu như Thể Châu sư có thể trang bị cường lực ngưng hình, nhất là trang bị ngưng hình sáo trang, một loại ngưng hình trang bị. Như vậy, thực lực của bọn họ đem so sánh với Ý Châu sư sẽ không có sai biệt nào khác.

Chu Duy Thanh cầm lấy giấy thông hành ra khỏi học viện, sau khi nghe ngóng một chút tình hình xung quanh, khoan vội nói cái này, hắn vận khí liền không tệ, rất nhanh đã có thể mượn được một ngôi nhà. Cái nhà ngày ước chừng ba trăm mét vuông, có một cái sân phía trong, gồm bảy tám gian phòng, đồ dùng gia đình đầy đủ mọi thứ, coi như có tám phần là đồ mới. Tiền mượn một tháng là 50 kim tệ. Phải biết rằng, khu vực này ở trong thành cũng là tương đối khang trang, mức giá này cũng hết sức dễ chịu. Nhưng đi so sánh với phí dụng trong học viện, thì lại có phần tiện nghi hơn nhiều, có thể thấy được những cao đẳng học viện giá cả đắt như thế nào.

Học viện bình dân bị kì thị cũng chính bởi vì nguyên nhân kinh tế. Nếu không phải mục đích chiêu dụ nhân tài, Phủ Lệ đế quốc có quy định cứng nhắc, sợ rằng căn bản sẽ không chiêu thụ học viện bình dân.

Chu Duy Thanh không chút lựa chọn, hướng chủ nhà đặt xuống tiền cọc, sau đó liền chạy trở về học viện. Nhà ở đã lo xong xuôi rồi, hắn muốn dẫn Băng Nhi đến xem qua một chút, hơn nữa, quả thật hắn cũng muốn thả Đại Hoàng với Nhị Hoàng ra ngoài.

Hắn cũng không biết rằng, sau khi trận chiến cùng Tang Lăng xảy ra, trong lòng học viện bình dân đã nảy sinh hiệu quả cực kì oanh động. Học viện bình dân bọn học tính luôn cả số học sinh mới lần này, tổng cộng có một trăm sáu mươi hai người. Phải biết rằng, mặc dù số người bọn họ tính ra so với quý tộc học viện thì ít hơn, những những học viện bình dân này đều là Ngự Châu sư. Ở Thiên Cung đế quốc, cả một quốc gia thì số lượng Ngự Châu sư cũng không thể nhiều như vậy. Dĩ nhiên, tu vi của những học viện bình dân này tương đối khá là thấp. Thần thủ hộ Tang Lăng của học viện bình dân lần này bị đánh bại, đã làm cho Chu Duy Thanh, nhất thời trong lúc này danh tiếng lên cao, chưa bắt đầu khai giảng, nhưng hắn cũng đã nổi danh rồi.

“Đứng lại, tức xá nữ sinh có thể tùy tiện xông loạn vào hay sao?” Chu Duy Thanh đi vào khu lầu ký túc xá, muốn nhanh đi tìm Băng Nhi, lại bị một bác gái tuổi chừng năm mươi chặn lại. Lúc trước thời điểm hắn và Băng Nhi vừa tới, bác gái này còn chưa xuất hiện ở đây.

“Ách, ta tìm người.” Chu Duy Thanh lộ ra nụ cười không thể chân thật hơn.

Bác gái kia liếc hắt một cái: “Tìm người? Mỗi người nam sinh tới đây ai cũng nói như vậy. Tự mình la lên đi. Đi vào là chuyện không tưởng.”

Chu Duy Thanh cảm thấy khắc sâu, mình mượn phòng ở bên ngoài thực sự là quyết định sáng suốt. Bất đắc dĩ, chỉ đành phải cao giọng hô to: “Băng Nhi, lão công của nàng tới tìm nàng a.”

Tiếng hét của hắn không hề nhỏ, đừng nói tới ký túc xá của nữ sinh bên này, coi như là túc xá nam bên kia cũng có thể nghe được. Một số học viên bình dân nhô đầu ra, vừa nhìn thấy là hắn, túc xá nam bên kia nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Không lâu sau, Băng Nhi mặt đỏ bừng chạy ra, bước nhanh đến trước mặt Chu Duy Thanh, hung hăng liếc hắt một cái: “Tiểu Béo đáng chết, ngươi vừa hô loạn cái gì vậy hả?”

Chu Duy Thanh chất phác cười: “Ta gọi là không có gì sai a. Đại mụ (Bác gái), cô gái này là lão bà của ta, sau này kính xin người sẽ chiều cổ nàng nhiều hơn.”

Vị Đại mụ kia dáng vẻ bất cận nhân tình, hừ một tiếng. Băng Nhi quay đầu, lôi kéo hắn, bỏ chạy, thực sự sợ rằng nếu để hắn ở đây, sẽ còn nói thêm bao nhiêu lời mất mặt nữa.

Hai người mới đi ra tới cửa, Chu Duy Thanh đã nghe thấy bác gái lầm bầm một câu: “Đóa hoa nhài cấm bãi cứt trâu, Hảo Bạch Thái lại dành cho một heo a.”

Thân người Chu Duy Thanh lảo đảo, suýt nữa ngã bổ nhào xuống đất. Thượng Quan Băng Nhi tự nhiên cũng có thể nghe được, miệng buột cười một tiếng: “Tiểu Béo, ngươi gọi ta làm gì vậy?”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói, “Chuyện chúng ta nói đã làm xong rồi, đây là giấy thông hành, cho người nê, có loại đồ chơi này rồi, sau này, chúng ta có thể tùy tiện ra vào học viện mà không bị hạn chế.” Vừa nói, hắn đem hai tờ giấy thông hành mình mua đưa một cái cho Thượng Quan Băng Nhi.

“Người đã tìm được chỗ ở rồi?” Thượng Quan Băng Nhi kinh ngạc hỏi.

Chu Duy Thanh vẻ mặt đắc ý nói: “Đó là điều dĩ nhiên a, lão công của người đã ra tay, có chuyện gì mà không thể làm được chứ? Đi, để ta dẫn người đi nhìn qua nhà mới một chút, tiền đặt cọc cũng nộp rồi, nhưng điều quan trọng là, lão bà của ta cuối cùng phải khẳng định có mượn nhà này hay không.”

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Chu Duy Thanh, Thượng Quan Băng Nhi gõ trên đầu của hắn một cái, thấp giọng nói, “Vậy chúng ta nói xong rồi, phân phòng ngủ nha, nếu không người chính mình mang Đại Hoàng cùng Nhị Hoàng đến ở đó a.”

Chu Duy Thanh không chút lựa chọn, lập tức gật đầu, “Không thành vấn đề, ta là người đứng đắn mà, người ngoài cho ta ngoại hiệu: Thành thực khả kháo tiểu lang quân, nhất trần bất nhiễm mỹ thiếu niên. Tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện nhìn lên mỹ nữ tám, nửa đêm lạng lẽ chạy tới phòng người làm cái chuyện ...kia a.”

Thượng Quan Băng Nhi hừ một tiếng, “Tốt nhất là nên như vậy, nếu như để cho ta bắt được một lần, ta liền lập tức trở lại túc xá. Người chờ ta ở đây nha, ta đi cầm mấy đồ dùng hằng ngày mới vừa mua.”

Chu Duy Thanh vỗ ót nói, “Đúng rồi, Băng Nhi lão bà thân ái mua cho ta chăn bông mềm mại, ta đây cũng muốn thử qua a.”

Thượng Quan Băng Nhi khuôn mặt đỏ lên, trong lòng cũng là ngọt ngào. “Liền nghe người nói a.”

Hai người một lần nữa tiến vào túc xá, bác gái kia vẫn như cũ ngồi ở lầu một cửa túc xá. Thấy hai người vừa trở lại, nhất thời vẻ mặt cảnh giác nhìn Chu Duy Thanh: “Tiểu tử, chuyện gì đây? Người muốn trả đùa a? Nhưng mà ta nói cho người biết, người nếu dám đụng đến một ngón tay của lão nương, lão nương lập tức hô to có người phi lễ a.”

Nhất thời, Chu Duy Thanh đỡ khóc đỡ cười nhìn bác gái vô cùng trâu bò này, “Đại mụ, Người là mẹ ruột ta a, ta nào có dám đụng đến ngài, ta đảm bảo sẽ rời xa người thật xa.” Nói xong, nhanh như chớp, hắn bỏ chạy trở về túc xá của mình.

Đẩy cửa túc xá ra, Chu Duy Thanh nhất thời cảm giác được, không khí trong túc xá có chút quái dị, hắn vừa bước vào cửa, trong túc xá, ánh mắt của bảy người khác, trong nháy mắt, tất cả đều rơi đến trên người hắn.

147. Chương 43: Minh Giới Chi Hoa (2)

“Lão đại, ta muốn làm tiểu đệ của ngươi, sau này liền theo ngươi lăn lộn.” Khấu Duệ hết sức trực tiếp nói.

Chu Duy Thanh sững sốt một chút, “Tại sao? Lúc trước không phải là vì để giải quyết tên Ô Long kia sao? Tang Lăng kia không phải được xưng là chuyên bảo vệ học viên bình dân sao? Ngươi còn theo ta lăn lộn làm gì nữa? Tên kia không có sao chứ?”

Khấu Duệ nói: “Sau khi ngươi đi hắn liền tỉnh, bị thương cũng không tính là quá nặng. Hắn lúc bỏ đi cũng không nói gì. Có lẽ những điều bọn họ nói là sự thật, Tang Lăng một mực bảo vệ, không muốn để quý tộc thu mua học viên bình dân. Nhưng lúc này đối với bọn họ mà nói, thời điểm những tên kia đến cửa thu phí bảo hộ, ta chỉ thấy trong túc xá chúng ta chỉ có người đứng ra lên tiếng. Ngươi là Thiên Châu sư Không gian hệ, cái kỹ năng Không Gian Bình Di ta có thể biết được, Tam châu cấp bậc, còn có kỹ năng ngưng hình. Bình dân chúng ta vốn là yếu thế, cho nên ta nguyện ý, ở trong học viện, cuộc sống về sau liền theo ngươi đi lăn lộn. Ta tin tưởng, nếu như cùng một loại tin tưởng, ngươi so sánh với Tang Lăng nhất định sẽ làm tốt hơn.”

Chu Duy Thanh ha hả cười một tiếng: “Tốt, ta đây sau này liền bảo hộ ngươi. Ta coi trọng những người thông minh.” Vừa nói, hắn từ trên giường, hắn ôm lấy chân đệm của mình, “Bất quá sau này, ta sẽ không ở tại bên này túc xá, ngày mai đi học gặp lại sau nha.”

Khấu Duệ sững sốt: “Lão Đại, ngươi muốn đi ra ngoài ở?”

Chu Duy Thanh gật đầu: “Ta đã thuê phòng ốc, Khấu Duệ, ngươi là Thể Châu sư hay là Ý Châu sư?”

Khấu Duệ có chút cô đơn, cười khổ nói: “Ta là Thể Châu sư.”

“Nhị châu, nhưng không có ngưng hình trang bị, phối hợp với một nửa thuộc tính nhanh nhẹn. Một trong những điểm then chốt của Thể Châu sư, thủ đoạn công kích không có gì. Nếu không nói, lúc trước ta liền như vậy xông lên cùng bọn họ liều mạng.”

Chu Duy Thanh lắc đầu, nói: “Không có gì yếu hay mạnh cả, chẳng qua là con đường tu luyện bất đồng mà thôi. Trước không nói nhiều, ta muốn đi sắp xếp chỗ ở một chút. Khi trở lại, sau lúc bắt đầu vào học, chúng ta sẽ hàn huyên một chút.” Vừa nói, hắn đi về hướng bên ngoài túc xá, từ đầu đến cuối, sau người khác trong túc xá, không hề mở miệng nói với hắn câu nào. Trừ Mã Quân, năm người còn lại nhìn về phía Chu Duy Thanh, ánh mắt có chút sợ hãi, nhiều hơn trong đó là sự do dự.

Khi Chu Duy Thanh đi ra, Thượng Quan Băng Nhi đã ở tại cửa của khu túc xá chờ hắn rồi. Hai người dựa vào tờ giấy thông hành ra khỏi học viện. Đi bộ mấy phút đồng hồ, băng qua một con đường nhỏ, đã đến được phòng ở mà Chu Duy Thanh tìm được lúc trước.

Mới tới cửa, bên trong đã vọng ra tiếng cãi vã.

“Không được, tiểu thư, chuyện này thật sự không được. Ta đã thu tiền cọc của người khác, cho dù tiền của cô có nhiều hơn nữa, ta cũng không thể nào thất tín, đúng không?”

Một thanh âm khác vang lên, “Chủ nhà đại thúc, ngài nhìn ta xem, một cô gái thân cô thế cô, ngài nữ lòng nào đuổi ta đi sao? Cùng lắm thì, ta ra giá gấp đôi là được a.” Cái thanh âm này mỉa mai hoặc không thể nào nói hết, thanh âm miên nhuyễn(mềm mại, ôn nhu), còn mang theo vài phần toan tính, nhưng bên trong lại dường như bao hàm một luồng trong trẻo nhưng lạnh lùng, hết sức kỳ lạ. Đồng thời cũng là loại cảm giác hết sức hấp dẫn người khác.

“Cái này...”

“Gấp hai cũng không được. Thứ tự đến trước và sau, cô có hiểu hay không?” Chu Duy Thanh liền đẩy cửa đi vào nói.

Chủ cho thuê nhà là một người trung niên tuổi đã hơn năm mươi. Lúc này chính là vẻ mặt bị làm khó, mà ở trước mặt hắn, một vị Bạch y thiếu nữ.

Thấy được thiếu nữ này, Chu Duy Thanh rõ ràng có chút sửng sốt. Thăm nghĩ trong lòng, đây không phải là muội muội Minh Dục hay sao? Nàng không trở về nhà mình, chạy tới nơi này mượn phòng ở làm gì nhỉ?

Không sai, người cùng với đại thúc cho thuê nhà cò kè mặc cả, chính là Minh Hoa.

Minh Hoa nhìn thấy Chu Duy Thanh, rõ ràng cũng có chút sửng sốt, nhìn nhìn lại Thượng Quan Băng Nhi ở bên cạnh hắn, khóe miệng toát ra nụ cười đầy ý vị.

Chu Duy Thanh liếc trộm Minh Hoa một cái, một vóc người thành thực, lả lướt như đào mật, vội vàng đưa lưng về phía Thượng Quan Băng Nhi lặng lẽ nuốt từng ngụm nước bọt. Cô nàng này vóc người thật là nóng bỏng a.

Minh Hoa nhìn sơ qua, bộ dạng khoảng chừng tuổi hơn hai mươi, so sánh với Thượng Quan Băng Nhi, vẻ đẹp của nàng là loại hoàn toàn phóng xuất, mỹ cảm rung động lòng người. So với Thượng Quan Băng Nhi thanh khiết, tinh khôi, xinh đẹp tuyệt trần là hai loại cảm giác hoàn toàn trái ngược nhau.

“Hai người chính là những người muốn thuê nơi này?” Minh Hoa trong mắt lóe ra tia câu hồn đoạt phách đầy mỉa mai, mỉm cười ôn nhu nói: “Có thể nhường cho ta được hay không?”

Chu Duy Thanh bị nàng nhìn làm một trận thất thần, suýt nữa đã đáp ứng, chợt bên hông có chút nhói, ra là Thượng Quan Băng Nhi đã hung hăng bấm hắn một cái, “Không được, cái này là chúng ta đã thuê trước, Tiểu Béo, giao tiền thuê đi a.” Thượng Quan ít khi cường ngạnh như vậy, với vẻ đẹp của Minh Hoa, làm cho hắn cảm nhận được áp lực rất mạnh.

Minh Hoa khẽ mỉm cười, nhìn vẻ mặt bát giới đang nuốt nước miếng ừng ực của Chu Duy Thanh, thanh âm lại có chút mềm mại đáng yêu thêm vài phần, “Thật không thể nhường nhịn ta chút sao?” Vừa nói, nhưng trong lòng lại thăm nghĩ, ca ca còn nói người này nguy hiểm, cũng có được mấy phần bản lãnh, nhưng nhìn qua cái đức hạnh này, cũng chẳng có gì đặc biệt.

“Không thể được a. Lão bà ta đã nói không, dĩ nhiên là không thể để cho được.” Thời điểm ở trong lòng Minh Hoa đối với Chu Duy Thanh có chút khinh miệt, lúc đó bất chợt, một khắc trước còn lộ ra bộ dạng sắc lang, trong nháy mắt thu hồi bộ dạng trên mặt, vẻ nghiêm trang nói. Nếu như một khắc trước hắn là sắc quỷ, như vậy, một khắc sau, hắn lại trở thành chính nhân quân tử, sắc mặt biến hóa kiểu này so sánh với lật sách quả còn muốn nhanh hơn nhiều lần.

Minh Hoa hơi sửng sốt, nhưng thần sắc trên mặt nàng cũng không quá toát ra nhiều biến hóa. Minh Giới Chi Hoa cũng không phải chỉ là để nói suông, “Ta đây nếu liền đứng tại nơi này không rời đi thì sao?”

“Ách...” Chu Duy Thanh quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Băng Nhi, vẻ mặt đầy khó xử. Hắn mặc dù thích mỹ nữ, nhưng không có chút nghi ngờ gì, địa vị của Thượng Quan Băng Nhi trong suy nghĩ của hắn không gì có thể làm dao động được, cho nên sắc mặt mới biến đổi nhanh như vậy. Lúc này, nhìn Minh Hoa lộ ra bộ dạng “ăn vạ”, liền ở tại nơi này không rời đi, các người có thể làm gì.

Thượng Quan Băng Nhi, rất không ưa bộ dạng quỵn rũ kia của Minh Hoa, trầm giọng nói: “Vị tiểu thư này, xin hãy tự trọng. Nếu như theo lời người nói, không chịu rời đi..., vậy chúng ta cũng chỉ có thể mời người ra ngoài.” Vừa nói, nàng liền giơ tay phải mình lên, màu xanh sáng lóng lánh, ba khóa Long Thạch, không phải là loại Phỉ Thúy Châu, lặng lẽ hiện lên.

Minh Hoa trong mắt toát ra một tia kinh ngạc, nàng ta là một Thiên Châu sư cấp bậc Ta, châu? Lần này, tổ chất của đám bình dân học sinh ở Phỉ Lệ hoàng gia Học viện quân sự, thật là không tệ a! Coi như học sinh mới của học viện Thiên Châu của Phỉ Lệ đế quốc cũng chưa chắc đã có cấp bậc Tam châu như thế này.

Vị đại thúc là chủ nhà cho thuê kia vừa nhìn thấy Thượng Quan Băng Nhi lộ ra Thể Châu, nhất thời sắc mặt liền trắng bệch, kia Thể Châu màu trắng thuần khiết, chẳng lẽ chính là Thiên Châu sư? Là Thiên Châu sư thì hắn đắc tội không nổi. Lúc trước còn một chút do dự, trong nhất thời đã hoàn toàn biến mất, không thấy gì nữa. Ngay lúc hắn muốn mở miệng khuyên Minh Hoa rời đi, thể nhưng thấy Minh Hoa cũng giơ tay phải lên, đồng dạng tia sáng chợt lóe. Ở chỗ cổ tay của tay phải nàng, xuất hiện bốn khóa Nhu Chứng Phỉ Thúy màu bạch nhũ. Thuần túy Nhu Chứng. Thuần túy Nhu Chứng chính là đại biểu cho sự dẻo dai.

Lần này, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi nhất thời cũng lộ vẻ kinh ngạc. Thượng Quan Băng Nhi bật thốt lên, nói: Hạ vị thiên tôn?”

Trên khuôn mặt mềm mại đáng yêu của Minh Hoa mang mấy phần ngượng ngùng. Bộ dáng kia tuyệt đối sẽ làm không ít người thương cảm, khó ai có thể chống lại được a?

“Tự an ủi...”, lỗ mũi Chu Duy Thanh nóng lên, suýt nữa máu mũi đã phun ra, nhìn sắc mặt Minh Hoa, nhất thời trở nên quái dị.

Khuôn mặt Minh Hoa đỏ lên, lần này là đỏ mặt thật, lấy sự lịch duyệt của nàng, làm sao có thể không nghe ra được ý tứ trong lời nói của Chu Duy Thanh: “Người mới mười mấy tuổi đầu, còn nhỏ tuổi, trong đầu đã nghĩ tới chuyện gì rồi, thật thiếu lễ độ trước mặt một tiểu cô nương xinh đẹp. Quên đi, lão nương đây cũng không có giả bộ, cái nhà này ta nhất định phải thuê cho bằng được. Có bản lĩnh đánh thắng ta, ta liền rời khỏi đây. Nếu không, nơi này chính là của ta.”

Vị đại thúc cho thuê nhà kia, lúc này đã sớm lui ra rất xa. Song phương đều là Thiên Châu sư, hẳn còn có gì có thể nói được, nhượng bộ lui binh chính là thượng sách.

Chu Duy Thanh nghe thấy lời nói của Minh Hoa... nghi ngờ nói: “Làm sao người biết ta mười sáu tuổi?”

Minh Hoa hừ lạnh một tiếng, “Biết chính là biết. Ít nói nhảm, muốn thuê phòng này trước tiên đánh thắng ta rồi hãy nói. Người không phải rất thích đánh nhau sao?”

Chu Duy Thanh có một chút im lặng, “Mỹ nữ, người như thế nào mà không nói đạo lý”

Minh Hoa cười, cười đến nghiêng ngả lòng người, “Cùng nữ nhân phân rõ trắng đen, thực chỉ có mình người nghĩ tới.”

Vừa nói, Nàng liền cứ thướt tha như vậy hướng Chu Duy Thanh đi tới, cái eo mảnh khảnh giống như phong bái ba tiêu*, mềm mại tựa hồ tùy lúc cũng có thể bị bẻ cong.

(*:Phong bái hà diệp, vũ nhuận ba tiêu, sở bất tấn đích vạn chủng phong tình! Nó trích trong câu này, nhưng mà ta cũng không hiểu lắm. Chỉ biết là nó miêu tả dáng người con gái thôi. Ai biết thì pm dùm ta nhé!!!)

Chu Duy Thanh tham lam nhìn lướt qua vóc người đầy đặn bốc lửa của nàng, uốn ngực, làm ra bộ dạng vô cùng hào sảng: “Đánh thì đánh, chẳng lẽ ta lại sợ người sao? Băng Nhi, người liền lùi về sau một chút sao”

Thượng Quan Băng Nhi khẽ dạ, thối lui về hướng bên cạnh. Mặc dù lúc trước nàng còn cảnh cáo Chu Duy Thanh không nên gây chuyện. Nhưng theo như lời Chu Duy Thanh nói, người ta cũng đã chọc tới cửa, còn là không chịu nói đạo lý như thế, nàng mặc dù tâm địa thiện lương, nhưng tuyệt đối không cổ hủ. Hơn nữa, từ khi Minh Hoa thả ra Thiên Châu của mình đến giờ, sợ rằng bản thân cũng không phải là đối thủ của nàng. Nhưng Chu Duy Thanh ở hiện tại đã không phải như lúc trước, Thượng Quan Băng Nhi rất rõ ràng, Tiểu Béo của nàng đột phá đến cấp độ Tam châu, xa xa nàng đã không còn là đối thủ của hắn nữa rồi. Có thể nói, Biển Thạch Miêu Nhân Ý Châu lục thuộc tính cùng với chân phải tà ma của Chu Duy Thanh, đối với đồng cấp là không có đối thủ. Minh Hoa mặc dù có tu vi Tứ châu, nhưng nếu hai người giao chiến với nhau, nàng thật đúng là chưa chắc có thể thắng được Chu Duy Thanh. Sở dĩ Thiên Cung doanh để hai người ra ngoài sớm hơn nửa năm, bởi vì tự bọn họ vẫn tâm, thực không còn gì có thể chỉ dạy cho Chu Duy Thanh cùng với Thượng Quan Băng Nhi nữa.

148. Chương 43: Minh Giới Chi Hoa (3)

Nụ cười yêu mị trên khuôn mặt của Minh Hoa đột nhiên nhiên cứng ngắc, nhưng nàng đã rất nhanh phản ứng lại những lời nói của Chu Duy Thanh. Một tia hàn quang lạnh lạnh từ đáy mắt chọt lóe lên rồi biến mất. Một khắc trước còn lộ ra vẻ mỹ nhân phong tao, cực kì mê người, sau đó ngay tức khắc là vẻ sát khí, nghiêm nghị, hơi thở lạnh như băng. Trong nháy mắt liền khóa chặt thân thể của Chu Duy Thanh.

Tay phải lặng yên không một tiếng động hướng nơi cổ họng của Chu Duy Thanh bắt tới.

Phải biết rằng, thân thể của hắn cao tầm 1m9, mà thân thể của Minh Hoa, bất quá cao chừng một thước bảy, ưu thế không thể chút nghi ngờ. Vì vậy, trước khi tay Minh Hoa bắt được hắn, tay của hắn nhất định sẽ nắm được Minh Hoa, hơn nữa còn là có thể nắm được cái kia ba mươi lăm tắc rưỡi....

Song phương vừa mới giao thủ, Chu Duy Thanh liền sử dụng ra tuyệt học của Mộc Ân đã truyền thủ, tay liền xuất chiêu Long Trảo Thủ.

“Vô sĩ.” Khuôn mặt Minh Hoa đỏ bừng, mặc dù nhìn nàng có vẻ phong tao, nhưng lại chính là một vị hoàng hoa khuê nữ chân thực. Về ngoài đầy mị hoặc của nàng gặp được hành vi vô lại phát ra từ trong xương của hắn, đúng là vẫn thua kém một bậc.

Nhưng là, phản ứng của Minh Hoa cũng không có gì sánh kịp, chỉ thấy phía trước, thân thể của nàng đột nhiên vặn vẹo, nhẹ nhàng lách qua một bên, uyển chuyển như một con thủy xà linh hoạt, cơ hồ là trốn thoát khỏi hai cánh tay Chu Duy Thanh. Từ phía chính giữa đột nhập, lần này chạy nước rút nhanh như thiểm điện, mắt thấy đôi tay nàng hướng về vị trí cổ họng Chu Duy Thanh.

Nhưng vừa lúc đó, sắc mặt Minh Hoa chợt hơi đổi, vốn là chụp vào cổ họng Chu Duy Thanh, đôi tay chợt hạ xuống. Phịch, một tiếng trầm đục vang lên, thân thể Minh Hoa đã bay lên trời.

Thì ra là, đồng thời với lúc Minh Hoa tung ra hành động, Chu Duy Thanh đột nhiên yên lặng không một tiếng động, đồng thời trên người khẽ ngửa ra sau. Nếu như Minh Hoa vẫn cứ tiếp tục hướng lên trước mà nói....như vậy, bụng của nàng sẽ cùng với đầu gối Chu Duy Thanh, tiếp xúc thân mật với nhau. Dùng một trong những địa phương mềm mại nhất của thân thể đi va chạm với bộ vị cứng rắn nhất, đầu gối, điều này hiển nhiên là vô cùng bất lợi. Nhưng phản ứng của Minh Hoa phối hợp với đặc tính dẻo dai của thân thể vô cùng ăn ý, trong một khoảng cách gần đến như thế, có thể thay đổi phương thức công kích. Đồng thời, thân thể cũng lùi ra xa, đầu gối của nàng cũng hướng về phía trán của Chu Duy Thanh.

Đây chính là đặc điểm công kích lớn nhất của Thiên Châu sư thuộc tính mềm dẻo, thân thể không chỗ nào không phải là vũ khí. Không nghi ngờ chút nào, lực lượng hình tinh thuần của Chu Duy Thanh không thể nào so sánh cùng với sự mềm mại linh hoạt của thân thể Minh Hoa. Nhưng mà, trình độ bền bỉ của thân thể hắn cũng không phải là loại Thiên Châu sư Lực Lượng Hình có thể sánh ngang. Mắt thấy đầu gối Minh Hoa đè xuống đầu, Chu Duy Thanh cười hắc hắc, không tránh không né, ngược lại còn là một cái đầu chùy, trực tiếp hướng đầu gối Minh Hoa vọt tới.

Phịch, một tiếng trầm đục vang lên, thân thể Minh Hoa trong nháy mắt trên không trung đã hoàn thành một cú lộn mèo, đùi phải đập đến trên lưng Chu Duy Thanh, thân thể vọt tới trước, trong nháy mắt kéo dài ra khoảng cách mười mấy thước.

Chu Duy Thanh bị nàng đập, lão đảo về phía trước mấy bước, nhếch miệng cười một tiếng, lắc lắc cái cổ của mình, “Mỹ nữ, muốn xoa bóp cho ca hay sao? Sảng khoái a.”

Mới vừa rồi, một cước kia của Minh Hoa, vừa lúc đập đến huyệt Mệnh Môn của hắn, có thể nói là khả năng nhận thức huyết cực chuẩn. Nàng chính là Hạ vị Tôn cấp, tu vi Tứ Châu, cho dù Thể Châu tăng phúc chính là sự mềm dẻo, ở lực lượng so sánh với người bình thường thì lớn hơn rất nhiều. Dựa theo suy nghĩ của Minh Hoa, một cước đó của mình cũng đủ có thể làm cho toàn thân Chu Duy Thanh chết lặng, không thể động đậy.

Nhưng mà, ở thời điểm một cước kia của nàng đập trên lưng Chu Duy Thanh, nàng cảm thấy có chút không đúng, giống như đập lên trên một tấm sắt, thiên lực trên chân mình phát ra, trong nháy mắt dường như phẳng phát phân tán. Hơn nữa, một đầu gối khác của nàng khi va chạm với trán Chu Duy Thanh, cảm giác đau đớn kịch liệt, cũng ảnh hưởng đến tốc độ của nàng. Lần này giao thủ, nhìn qua là nàng chiếm tiện nghi, nhưng thật ra cũng là bị thua thiệt.

Lúc này, chỗ đầu gối va chạm với Chu Duy Thanh, không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn, rất khó có thể tiếp tục phát lực. Mà Chu Duy Thanh, lại giống như là người không có chuyện gì, thậm chí là ngược lại, hắn còn trêu chọc nàng.

“Quả nhiên là thật sự có tài, khó trách ca ca ta coi trọng ngươi.” Minh Hoa lạnh lùng nói.

Chu Duy Thanh nhất thời giả bộ ra bộ dáng rất sợ hãi, “Nhìn trúng ta? Ngàn vạn lần không nên a! Ta đây không thích nam nhân, ta chỉ thích nhất Băng Nhi nhà ta thôi.”

“Người...” Minh Hoa bị hấn chọc tức, sắc mặt tái xanh một trận. Tay trái giơ lên, một đạo lục quang hiện lên, rơi vào trên đầu gối của nàng, nhất thời, một khắc trước còn không dám đặt chân xuống đất, trong nháy mắt đùi phải liền khôi phục lại như bình thường.

Một màn này làm cho con ngươi của Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đồng thời co rút lại, cơ hồ trăm miệng một lời nói: “Ý Châu Sinh Mệnh thuộc tính.”

Thì ra là Chu Duy Thanh cho rằng, thuộc tính đặc ý châu của Minh Hoa cùng với ca ca của nàng giống nhau, đều là Quang Minh thuộc tính. Nhưng sự thật hiển nhiên là hắn đã đoán sai. Ở Minh Hoa sở hữu, hiển nhiên là một trong tứ đại Thượng vị thuộc tính, ít nhất đã thấy Sinh Mệnh thuộc tính. Phải biết rằng, những Thiên Châu sư có Sinh Mệnh thuộc tính, cũng giống như một loại chí bảo, bất kỳ thế lực nào cũng muốn có được. Ở trên chiến trường, có một vị Thiên Châu sư có Sinh Mệnh thuộc tính tồn tại, có thể nói, sẽ làm cho năng lực sinh tồn của đồng bọn tăng thêm mấy lần.

Ở ngay thời điểm Chu Duy Thanh giật mình, gọi lên thuộc tính của nàng, Minh Hoa một lần nữa động. Lần này, tốc độ của nàng rõ ràng gia tăng, tay phải vừa nhấc, trong lòng bàn tay đã có nhiều hơn một cái mũi nhọn. Không chỉ có như thế, ở tay phải của nàng, trên cổ tay là bốn khóa Nhu Chứng Phỉ Thúy Thể Châu, thể nhưng tất cả đều sáng lên. Vầng sáng lưu chuyển, cánh tay phải của nàng hoàn toàn bị quang thải màu xanh nhạt lóng lánh, cùng khôi giáp hoa văn thực vật ôm trọn. cùng với tay kia cầm một khối mũi nhọn dài ba xích. Đồng thời còn có áo giáp, giáp lót vai, giáp che thắt lưng cùng đùi phải, cộng thêm giáp che cánh tay phải. Hắn là bao trùm toàn bộ năm bộ vị của thân thể.

Lần này, Chu Duy Thanh càng thêm kinh hãi, sợ sệt nói: “Ngưng hình sáo trang.” Không có chút nghi ngờ, trên người Minh Hoa chính là bộ trang bị ngưng hình Thể Châu, chính là sáo trang. Hơn nữa, lúc đầu, bộ sáo trang của nàng có cấp bậc bao gồm sáu món. Bốn châu bao trùm phần lớn bộ phận thân thể, đoán chừng có thêm hai kiện, vậy bộ sáo trang này có thể đầy đủ. So với thân sáo trang kia của Phong Vũ còn muốn tốt hơn.

Cẩn thận phân biệt, có thể phát hiện ra, bốn khóa Thể Châu kia của nàng chia ra chính là vũ khí mũi nhọn trong tay, áo giáp che thắt lưng nhất thể, khải giáp lót vai cánh tay vải nhất thể, cùng với đùi phải nhất thể. Chỉ thiếu chút nữa là giáp cánh tay trái, giáp lót vai cùng với khôi giáp chân trái, nếu như còn có thêm mũ giáp mà nói.... Như vậy, bộ sáo trang ngưng hình này đã đủ bảy món.

Phải biết rằng loại ngưng hình sáo trang này ít nhất cũng phải do ngưng hình sư cấp tông sư trở lên, mới có thể luyện chế ra quyền trục được. Hơn nữa, nghĩ để có thể chế tác ra một bộ ngưng hình quyền trục như vậy, không ít hơn năm đến mười năm toàn lực chế tác. Loại ngưng hình trang bị này không thể nào đơn giản là đi cân nhắc giá trị của nó. Nhất là, từ trên người khôi giáp có thể nhìn ra, bộ ngưng hình sáo trang này cùng với bản thân Minh Hoa là cực kỳ phối hợp, toàn bộ khôi giáp hiện ra hình dáng lân giáp tinh mịn, tuyệt sẽ không ảnh hưởng đến hành động mềm dẻo của nàng. Hơn nữa, ở bộ ngực, bả vai, cổ tay những nơi chờ, đều có thể nhìn thấy các lỗ tương khảm khác.

Chợt nhìn thấy một bộ ngưng hình sáo trang như thế, quả thật làm cho Chu Duy Thanh có điểm bị hù dọa đến hết hồn. Mặc dù thân sáo trang trước mắt của Minh Hoa còn chưa có đầy đủ, nhưng vẫn giống như trước, có thể phát huy ra hiệu quả nhất định của sáo trang.

Bộ sáo trang trên người Minh Hoa, tốc độ, lực lượng toàn bộ được tăng cường trên phạm vi lớn, tựa như một đạo lục sắc, nhanh như tia chớp. Trong nháy mắt đã đến trước mặt Chu Duy Thanh, thân thể mềm mại thay đổi, mũi nhọn đã nhắm thẳng vào phía bên phải huyệt Thái Dương của Chu Duy Thanh. Đồng thời nhu thân hướng lên, xuyên qua giáp đùi phải trực tiếp đánh về phía hạ thể Chu Duy Thanh. Công kích làm người ta xem thế là đủ tàn nhẫn rồi.

Vốn là tu vi của Minh Hoa so sánh với Chu Duy Thanh thì cao hơn nhiều, lúc này ngưng hình sáo trang Thể Châu của nàng cũng không phải là cận chiến đơn giản để cho Chu Duy Thanh có thể đối phó. Hắn không có cách nào có thể ứng phó với Minh Hoa, khắp nơi đều phải đối mặt với công kích.

Ngân quan chợt lóe, Không Gian Bình Di được sử dụng ra, trong nháy mắt kéo dài khoảng cách so với Minh Hoa, đồng thời chân phải quét ngang ra.

Minh Hoa hừ lạnh một tiếng: “Biết chân phải người có điều cổ quái.” Nàng căn bản không cùng với Chu Duy Thanh chính diện ngành kháng, giống như một loại bánh mật, lặng lẽ dính theo Chu Duy Thanh. Quả thực, chỉ khi nào bị nàng dính lên, mùi vị kia tuyệt không dễ chịu chút nào.

Phía xa, lúc này Thượng Quan Bằng Nhi đã cực kì khẩn trương, trong tay đã nắm lấy cung mà Hoa Phong đưa cho nàng, một khi phát hiện sự tình không ổn, nàng trước tiên sẽ trợ giúp cho Chu Duy Thanh.

Lực lượng, tốc độ Minh Hoa đồng thời tăng mạnh, hơn nữa mũi nhọn trong tay nàng mang đến cho Chu Duy Thanh uy hiếp thật lớn, chỉ sợ nếu không có Bất Tử Thần Cương hộ thể, Chu Duy Thanh tuyệt đối không dám để cho cái mũi nhọn kia của nàng đâm trúng thân thể của mình.

Bị buộc bất đắc dĩ, Chu Duy Thanh quyết đoán giơ tay trái lên, trong nháy mắt hạ xuống, tê lạp một tiếng, không khí vang lên tiếng xé rách, mãnh liệt hấp thu lực cùng với vết rách màu đen kinh khủng kia, trong nháy mắt kéo dài khoảng cách giữa hắn với Minh Hoa.

Con người Minh Hoa hơi co lại một chút, thể công của nàng mặc dù bị ngăn trở, nhưng nếu cùng so sánh với Tang Lăng, ứng đối với kĩ năng Không Gian Cát Liệt thì nàng có phần xảo diệu hơn. Thân thể đột nhiên hướng xuống phía dưới, Thể Châu ngưng hình sao trang toàn thân tản mát ra từng đạo lực sắc quang màu nồng nặc, thể nhưng lại triệt tiêu đi phần lớn hấp lực của Không Gian Cát Liệt. Tự như vậy, kẻ sát đất, hướng Chu Duy Thanh lao tới, Trên mũi nhọn đâm về phía bắp đùi Chu Duy Thanh.

Cô nàng này cũng quá là khó chơi. Cảm giác bó tay bó chân làm cho Chu Duy Thanh có chút nổi giận. Không Gian Cát Liệt của hắn không thể liên tục phóng ra, kĩ năng này mặc dù cường đại, nhưng sự tiêu hao thiên lực cũng vô cùng lớn, sau khi sử dụng một lần cần phải ít nhất mười giây sau mới có thể sử dụng lần thứ hai. Mà Không Gian Bình Di là ba giây đã có thể sử dụng một lần. Mắt thấy đã không thể nhanh chóng tránh khỏi công kích của Minh Hoa, bất đắc dĩ, Chu Duy Thanh lần nữa chỉ có thể sử dụng kĩ năng Không Gian Bình Di, thân thể như tia chớp lướt ngang, lúc này mới xem như hóa hiểm vi di (Biến nguy thành an).

“Bản thân ta muốn xem xem, kĩ năng Không Gian Bình Di của người có phải hay không sử dụng không hạn chế.” Minh Hoa tựa như một tinh linh màu xanh biếc, Chu Duy Thanh né tránh mặc dù mau lẹ, nhưng công kích của nàng cũng có một chút làm bất mãn. Phảng phất như một cái độc xà, một khi đã xác định mục tiêu thì quyết không buông bỏ, nhất định phải quán lấy đem giết chết.

149. Chương 44: Song Tử Đại Lực Thần Chuy Truyền Kỳ Cấp (1)

Không Gian Cẩm Cổ, Đây chính là kĩ năng Không Gian hệ Chu Duy Thanh thác ẩn tại đệ Tam châu. Dựa theo Đường Tiên chỉ điểm, hắn chọn cái này được đánh giá là kĩ năng Không Gian Hệ Bất tinh cấp, thuộc tính kĩ năng hạn chế.

Thời gian Không Gian Cẩm Cổ so với Hắc Ám Chi Xúc hay Phong Chi Trói Buộc đều muốn dài hơn. Không Gian Cẩm Cổ tại cấp bậc Tam Châu có thể cầm cố đối phương đến tám giây thời gian. Dĩ nhiên đây là dưới tình huống đối phương không công kích.

Trong thời gian tám giây này, Xung quang thân thể bị giam cầm sẽ xuất hiện một cái màn không gian ngăn cách, cũng chính là màn quang tráo ngân sắc kia. Bất luận là Chu Duy Thanh muốn công kích nàng hay nàng muốn xông ra, đều phải phá cho được cái quang tráo này. Vì vậy, mặc dù cái kĩ năng này có tác dụng hạn chế rất mạnh, nhưng không có cách nào phối hợp công kích. Nhưng đó cũng không phải nói cái kĩ năng này sẽ không mạnh, tác dụng lớn nhất của nó chính là cắt đuôi đối phương. Hơn nữa, Không Gian Cẩm Cổ không chỉ có thể sử dụng với địch nhân..., ở thời khắc mấu chốt thậm chí có thể dùng để bảo vệ đồng bạn. Vì vậy, điều này cũng đồng dạng với đây là một cái kĩ năng Không Gian hệ cực phẩm.

“Mịa nó, không cho người nếm chút lợi hại, người thật không biết Mã Vương Gia* có mấy con mắt.” Chu Duy Thanh thở gấp, khẩu khí cho thấy trong lòng tức giận đã tăng lên nhiều. Ở trong viện tử phạm vi nhỏ hẹp như thế này... sử dụng cung tên hiển nhiên là không hợp lý, mà năng lực của hắn mạnh nhất cũng

chính là cung tên. Hắn có thể nắm chắc, nếu khoảng cách song phương trong khoảng một trăm thước, thì đừng nói là Minh Hoa, cho dù là ca ca nàng Minh Dục tới... thì hắn cũng không sợ. Nhưng trong cái viện tử không lớn này, đối phó nàng lại không phải dễ dàng như vậy.

(Mã Vương Gia: Mã Vương Gia tức Mã Thần, bình thường tục xưng Mã Vương Gia, tên đầy đủ là Thủy Thảo Mã Minh Vương. Thần Minh của Đạo giáo, toàn xưng Linh Quan Mã Nguyên Soái. Truyền thuyết nói có 3 con mắt. Vừa xưng là Tam Nhân Linh Quang hoặc Tam Nhân Linh Diệu.)

Quang thải nồng đậm ám kim sắc từ khóa thứ hai trong ba khóa Bằng Chủng Phi Thủy Thể Châu trên tay phải Chu Duy Thanh sáng lên. Hai cánh tay Chu Duy Thanh vừa nhấc, chỉ thấy quang mang ám kim sắc trong nháy mắt đã tạo thành một quang trảo cực lớn, đem toàn bộ thân thể hắn bao phủ ở trong.

Lúc này, bản thân Minh Hoa đang bị vây trong Không Gian Cấm Cố thấy một màn như vậy... trong mắt toát lên một đạo quang mang hoảng sợ. sau khi bị Không Gian Cấm Cố giam cầm, mặc dù nàng có giết mình khi Chu Duy Thanh lại có một kỹ năng Không Gian hệ cực phẩm như vậy. Vốn dĩ nàng đối với các loại kỹ năng quen thuộc, tự nhiên biết đặc điểm của kỹ năng Không Gian Cấm Cố này. Vì vậy, nàng cũng không có hướng tới quang trảo phát động công kích, mà tự lực đợi chờ. Một khi quang trảo giam cầm biết mất... nàng sẽ triển khai tấn công đợt thứ hai cực mạnh giống như Chu Duy Thanh.

Nhưng mà, nàng trăm triệu lần cũng không thể nghĩ tới chính là, vào lúc này, Chu Duy Thanh thế nhưng lại dùng ra một cái kỹ năng khiến nàng vô cùng giết mình. Đây là Ngưng hình trang bị của hắn.

Ngưng hình trang bị màu ám kim, mà Minh Hoa lần đầu tiên nhìn thấy. Bình thường, Ngưng hình trang bị vũ khí sẽ cùng màu với màu sắc bản thân Thể Châu. Chỉ có một loại tình huống ngoại lệ... Đó chính là Ngưng hình sáo trang. Tựa như bộ ngưng hình trang bị trên người nàng là màu xanh biếc... mà không phải là màu sắc của Nhu Chủng Phi Thủy.

Hơn nữa, Minh Hoa còn biết... nếu màu sắc Ngưng hình sáo trang cùng màu sắc bản thân Thể Châu xê dịch càng lớn, như vậy... Bộ sáo trang ấy uy lực lại càng cường hãn.

Bằng Chủng Phi Thủy Thể Châu của Chu Duy Thanh chính là vô sắc, nghiêng về phía bạch sắc của Bằng vụ lượn lờ. Nhưng hắn thả ra ngưng hình trang bị này lại chính là màu ám kim, màu sắc quả thật chính là sáng rõ hơn hẳn. Càng làm cho Minh Hoa hoảng sợ hơn còn có, thời điểm hắn thả ra cái trang bị này, trên người còn xuất hiện một tầng quang mang hắc kim sắc.

Minh Dục học thức uyên bác, ở phương diện này thậm chí còn muốn vượt qua cả huynh trưởng Minh Dục. Đối với ngưng hình quyền trực nàng vô cùng hứng thú. Mặc dù không phải Ngưng Hình sư Không Gian hệ, nhưng Ý Châu của nàng lại có được thuộc tính Sinh Mạng, ở thời điểm nhất định có thể trợ giúp được Ngưng Hình Sư luyện chế ngưng hình quyền trực. Vì vậy, nàng biết rất nhiều Ngưng Hình đại sư, cho nên, vừa rồi nàng mới có thể nhận ra tầng quang mang hắc kim sắc trên người Chu Duy Thanh. Rất có thể nàng chưa từng thấy qua, nhưng đã nghe nói qua Ngưng hình hộ thể thần quang.

Loại quang mang này sẽ chỉ xuất hiện trên ngưng hình trang bị cao cấp nhất... có thể là sáo trang, có thể là đan kiện.

Nhưng điều kiện để nó xuất hiện chỉ có một, đó chính là quyền trực ngưng hình trang bị chính là do Ngưng Hình Sư cấp bậc Thần Sư chế tác. Thời gian Ngưng hình hộ thể thần quang xuất hiện chỉ có một giây... Nhưng thời điểm bên trong một giây ấy, sẽ sản sinh ra Thiên lực phòng ngự mạnh gấp mười lần so với bản thân Thiên Châu Sư trong trạng thái mạnh nhất. Nói cách khác, thời điểm Thiên Châu Sư sử dụng cái Ngưng hình trang bị này chắc là không thể cắt đứt.

Chu Duy Thanh đã mang cho Minh Hoa không ít ngạc nhiên. Phải biết rằng, chính nàng cũng tự xưng là vô địch trong đồng cấp. Hôm nay đối mặt với Chu Duy Thanh tu vi cấp bậc Tam Châu, điều kiện hắn còn phải hạn chế công kích, còn bị bức bách phải sử dụng ra Ngưng hình sáo trang. Nhưng lúc này Chu Duy Thanh sử dụng ra cái trang bị này, hiển nhiên bất luận các gì cũng áp đảo tự thân sáo trang của nàng.

Minh Hoa phán đoán rất chính xác, thứ Chu Duy Thanh sử dụng chính là một tờ Ngưng hình quyền trực sáo trang Truyền kỳ cấp duy nhất mà Hồ Duyên Ngạo Bắc cho hắn. Chỉ có một tờ... cũng là kiện duy nhất của toàn bộ sáo trang. Chu Duy Thanh dựa vào thân thể đặc dị đã ngưng hình thành công. Mà quang trảo hắc kim sắc kia cũng chính là Ngưng hình hộ thể thần quang.

Thân áo trang truyền kỳ cấp này hiện quá quá mức cường hân. Mặc dù luyện chế quyền trục này cũng không phải là Ngưng Hình Sư Thần sư cấp bậc, nhưng người thiết kế cũng là Thần sư. Vì vậy, nó vẫn có được hiệu quả phụ gia là Ngưng hình hộ thể thần quang.

Quang mang hắc kim sắc nồng đậm ở trên hai tay Chu Duy Thanh đồng thời lan tràn ra. Thời điểm Chu Duy Thanh có cái trang bị này đã từng phóng ra, nhưng dùng để chiến đấu thì lại là lần đầu tiên.

Trong nháy mắt, Ngưng hình hộ thể thần quang biến mất. Tại trên tay Chu Duy Thanh lại nhiều thêm một đôi Trọng Chùy. Chuôi chùy dài hai xích, to như tay em bé, phần đuôi có dạng mũi nhọn. Trên chuôi chùy có quang mang hoa văn lấp lánh màu ám kim cực kỳ tinh mịn. Hai đầu chùy cực kỳ to lớn có chút khoa trương, đường kính gần chừng hai xích. Hai cái đầu kia cũng không phải là rất tròn... mà là có thêm từng đạo nhô ra, giống như là đường vân trên quả dưa hấu, toàn thân đều là hắc kim sắc. Kỳ lạ nhất chính là... trên đầu cự chùy có một cái đồ án, cũng là bộ dạng mặt người. Nhưng càng khoa trương hơn chính là, một khuôn mặt là tươi cười, còn khuôn mặt kia lại là đang khóc. Bởi vì Chùy lông lánh quang thải kim sắc nhân nhật cho nên... nếu như không nhìn kỹ thì không cách nào phân biệt chỗ bất đồng của hai mặt người kia.

Cũng do Chu Duy Thanh vóc người không tẻ nên lúc đầu mới cầm song chùy không lộ vẻ quá đột ngột, hai quả chùy đường kính gần hai xích kia nhìn qua thật có chút dọa người. Chỉ có Thiên Châu Sư Lực lượng hình tinh thuần mới có thể sử dụng được vũ khí ngưng hình Thể Châu như vậy.

Ban đầu, khi Chu Duy Thanh mở quyển trục ngưng hình hoàn thành liền có chút buồn bực. Hẳn hy vọng nhất lấy được Ngưng hình kỹ năng tự nhiên là tám thuần. Lý niệm an toàn luôn đệ nhất chưa bao giờ biến mất trong đầu hắn. Nhưng ai biết, lần này ngưng hình ra lại là vũ khí. Bất quá, hắn rất nhanh cảm thấy sáng khoái, nguyên nhân rất đơn giản. Hai quả đầu chùy này khổng lồ như thế, làm một tám thuần nhỏ trên hai tay cũng không xê dịch nhiều lắm. Hơn nữa, bộ dạng cầm trọng chùy khí phách mười phần hắn cực kỳ thích. Càng làm cho hắn thích thú hơn nữa chính là bọn chúng còn có tác dụng.

Trên ngưng hình quyển trục áo trang Truyền kỳ cấp còn tồn tại một câu: Thiện cùng ác, hư ảo cùng chân thật chi Song Tử Đại Lực Thần Chùy.

Mất thấy trong tay Chu Duy Thanh có một đôi trọng chùy lớn đến khoa trương. Trong lòng Minh Hoa liền cảm thấy hoảng sợ, nàng không dám chậm trễ. Trên mũi tiêm thứ trong tay trong nháy mắt bắn ra luồng bạch quang chói mắt. Không Giam Cầm Cố nhất thời gia tốc biến mất.

Nhưng là, lo lắng của nàng cũng dư thừa. Chu Duy Thanh cũng không có tiến lên công kích... mà là giờ song chùy lên cười hắc hắc.... Càng không biết Trọng chùy trên tay Chu Duy Thanh có hiệu quả gì.

Hai mắt Minh Hoa híp lại, hàn quang trong mắt lóe lên: “ Đây chính là Ngưng hình quyển trục áo trang do Thần sư luyện chế? Có thể hay không nói cho ta biết, nó tổng cộng có mấy kiện?”

Chu Duy Thanh bắt đặc dĩ nhún bả vai một cái: “ Nói cho người biết cũng không sao, tạm thời chỉ có một kiện như vậy. Sợ chưa?”

Minh Hoa hít sâu một hơi, nhưng trong lòng lại buông lỏng hơn vài phần. Thần sư luyện chế Ngưng hình quyển trục, bất kỳ cái nào cũng có thể nói là tồn tại nghịch thiên. Nhưng may mắn không phải là áo trang. Nếu không, sau này hắn cường đại đến mức độ nào cũng không thể phán đoán được. Lúc này, nàng không khỏi bội phục ca ca mình thật sâu. Nàng luôn luôn tự xưng Thiên phú mình cùng ca ca là không sai biệt. Nhưng hiện tại xem ra, luận về ánh mắt, mình không thể nào so được với ca ca. Trước mắt, người này không phải là thâm sâu bình thường.

“ Trong từ điển của ta chưa bao giờ có từ sợ. Cho dù là Ngưng hình trang bị Thần Sư cấp thì cũng phải xem người nào sử dụng. Người sao? Hừ Hừ...” Vừa nói, Minh Hoa hít sâu một cái, tiêm thứ trong tay cách trước ngực một chút lặng lẽ buông thả một đạo quang thải màu xanh biếc. Tia sáng chợt lóe, ở trong tay nàng đã nhiều hơn một đóa đại hoa màu tiên hồng(Đỏ tươi).

Đóa hoa này kiều diễm ướt át, phía trên tựa hồ còn có thủy châu lưu chuyển, xuất hiện trong tay nàng... giống như là đang sống.

“ Đây là cái gì?” Chu Duy Thanh ngẩn ngơ, nhìn đóa đại hoa màu đỏ trong tay Minh Hoa có chút không giải thích được. Nhưng trong lòng hắn lại sinh ra cảm giác mãnh liệt. Bằng vào cảm giác kinh người, hắn

mơ hồ cảm thấy, đóa hoa hồng trong tay Minh Hoa so sánh với bản thân nàng còn muốn nguy hiểm hơn vài phần.

Minh Hoa thần nhiên nói: “ Ý Châu Sinh Mạng Thuộc tính thì không thể nào có thể thác ẩn bất kỳ kỹ năng hình công kích gì. Từ ý nào đó mà nói, Ý Châu của chúng ta không cách nào có thể chiến đấu. Nhưng trời cao đúng là công bằng, mỗi vị Thiên Châu Sư có Sinh Mạng Thuộc tính, một khắc khi thức tỉnh Bản mạng châu, đều có được một loại thực vật hộ mạng cho bản mệnh của mình. Bản mệnh của ta chính là đóa hoa này, nó cùng tên của ta giống nhau, tên là Minh Hoa, Minh Giới Chi Hoa. Thật không nghĩ tới, tu vi của ngươi bất quá chỉ Tam Châu, lại có thể làm cho ta lật hết con bài tẩy lên. Ta chẳng bao giờ bại bởi đồng cấp với mình... Lại càng không càng phải nói Thiên Châu Sư có tu vi thấp hơn. Một trận hôm nay, ta nhất định phải thắng.”

150. Chương 44: Song Tử Đại Lực Thần Chuy Truyền Kỳ Cấp (2)

Hồng sắc đại hoa phóng lên cao, tung bay vào giữa không trung nhảy múa. Thân thể Minh hoa cũng giống như đóa Minh Giới Chi Hoa đồng dạng đều đứng lên nhảy múa, lặng lẽ hưởng Chu Dục Thanh thổi quét đến.

Ánh mắt Chu Dục Thanh liền co rút một trận. Lúc này trong lòng hắn thừa hiểu, hắn không thể nào ẩn tàng kỹ năng nào nữa.

Đánh tới đầu tiên là một đóa đại hoa màu đỏ từ trên bầu trời, nó phiêu nhiên xoay tròn. Thời điểm gần đến trước mắt Chu Dục Thanh, đột nhiên nó lớn hơn gấp mười lần, đường kính chừng hai thước. Bay thẳng đến trên đầu Chu Dục Thanh. Khí tức tà ác trong cơ thể Chu Dục Thanh cũng mơ hồ cũng giạt lên. Bởi vì hắn cảm nhận được, trên đóa Minh Giới Chi Hoa cũng chứa một tia tà khí nhàn nhạt. Bất quá, so sánh với tà khí trong cơ thể hắn thì yếu hơn rất nhiều.

Song Tử Đại Lực Thần Chuy bên tay trái hướng về phía trước đánh một cái. Lộp cộp một tiếng, một đạo Không Gian Cát Liệt cũng đã tách ra, chặn đóa Minh Hoa Chi Giới đang phủ xuống. Một màn quỷ dị liền xuất hiện, sau khi Minh Giới Chi Hoa đụng phải Không Gian Cát Liệt, nhưng nó không bị hấp lực cường đại hút đi, ngược lại còn hướng về phía trước tiến lên. Quang mang hồng sắc trong nháy mắt gia tăng.

Một đạo lực quang từ trong tay Minh Hoa bắn ra, bắn lên trên đóa Minh Hoa Chi Giới. Nhất thời, quang mang của đóa Minh Giới Chi Hoa nhanh chóng nở rộ, xoay tròn phát ra âm thanh ô ô, nhưng nó cũng không đâm đụng vào Không Gian Cát Liệt. Mà cùng lúc đó, Chu Dục Thanh cũng động. Song thủ luân chuy màu hắc kim nhanh chóng hướng tới gần Minh Hoa.

Sự mềm dẻo của Minh Hoa đầu có phải là tầm thường. Bằng vào năng lực mềm dẻo cùng cước bộ tránh né xảo diệu lại còn muốn trên cả La Khắc Định cũng đồng dạng am hiểu cái này.

Nhưng là, nàng đối mặt với đôi trọng chùy nặng nề, thể tích lại vừa khổng lồ như thế, cho dù năng lực tránh né nàng rất mạnh, nhưng muốn từ chính diện xông qua cũng không thể nào làm được. Chỉ đành phải dừng bước lại, lộn về phía sau một vòng.

Dùng cái mình không am hiểu nhất là lực lượng đi đối đầu trực diện với một đôi Lực lượng hình Vũ khí do Thần sư cấp luyện chế ngưng hình quyền trực tạo thành, trừ phi là năng bị điên.

Cũng vừa lúc đó, đóa Minh Giới Chi Hoa trôi lơ lửng trên không trung bộc phát. Đóa đại hoa tiên hồng sắc đột nhiên phân liệt. Trong giây lát đã hóa thành chín đóa hoa, đồng thời từ các phương hướng khác nhau hướng Chu Dục Thanh phiêu đảng tới. Trong quá trình đó còn tự thân xoay tròn, phát ra âm thanh ô ô. Cả bên trong cái tiểu viện tựa hồ như do đóa hoa kia phân liệt mà âm khí đã trở nên dày đặc, không khác gì một cái Quỷ Thành.

Đối lại những người khác, nhất định sẽ bị cỗ âm khí này ảnh hưởng, do đó không cách nào phát huy toàn bộ thực lực. Nhưng Chu Dục Thanh là ai? Tự thân tà khí so sánh với đóa Minh Hoa Chi Giới này cường thịnh hơn không biết bao nhiêu lần, nên căn bản cũng không có nửa phần bị ảnh hưởng.

Đang lúc Chu Dục Thanh chuẩn bị sử dụng song chùy đi ngăn cản chín đóa hoa kia. Thì nhất thời, nơi tay trái Minh Hoa liên tục bắn ra chín đạo lực quang, chín đóa Minh Hoa Chi Giới thể nhưng lại thêm một

lần nữa phân liệt, hóa thành chín chín tám mươi một đóa. Lần này, mặc dù thể tích đã nhỏ hơn rất nhiều nhưng tốc độ lại chợt tăng mạnh, trở nên vô cùng nhanh chóng. Từ bốn phương tám hướng hướng thân thể Chu Duy Thanh cấp tốc bay tới.

Trong nháy mắt Chu Duy Thanh đã đoán được tình thế của mình, tránh không thoát. Để khắc chế hẳn liền dùng Không Gian Bình Di. Phạm vi bao phủ của tám mươi một đóa Minh Hoa Chi Giới cực kỳ rộng lớn. Căn bản không có khả năng tránh né toàn bộ.

Dưới loại tình huống cảm phần này, ý chí chiến đấu Chu Duy Thanh cũng theo đó bộc phát. Tay trái Song Tử Đại Lực Thần Chùy thổ quang mang chợt lóe, Minh Hoa đang lui về phía sau bỗng cảm thấy thân thể cứng đờ, nhất thời không thể động đậy. Cùng lúc đó, Song Tử Đại Lực Thần Chùy trong tay phải đột nhiên chấn động. Một tầng quang mang ám kim sắc bành trướng ra, dường như cả không khí bên trong tiểu viện phảng phất bị bóp méo một chút. Tám mươi một đóa Minh Hoa Chi Giới kia đồng thời ngừng lại một chút, rồi trong nháy mắt đứng lại hẳn.

Kinh Sợ!!! Tuyệt Đối Kinh Sợ...

Đây là một trong những kỹ năng của Song Tử Đại Lực Thần Chùy, Phụ Đái(Lệ Thuộc). Cũng thừa dịp công phu thời gian này, chân phải Chu Duy Thanh liền phát lực, Song Tử Đại Lực Thần Chùy mở đường. Cứ như vậy đụng phải một đám Minh Hoa Chi Giới rồi đi ra ngoài, trong giây lát đã đến trước mắt Minh Hoa.

Minh Hoa vừa mới cảm giác được thân thể mình đã di động được trở lại thì một đạo hắc quang từ Song Tử Đại Lực Thần Chùy bắn ra như điện xạ. Phảng phất như có vô số ngón tay bắt được nàng, thân thể nàng lại một lần nữa trì trệ, mà Song Tử Đại Lực Thần Chùy trong tay trái đã hạ xuống trên đầu nàng giống như già vùn tể nhật(Mây che mặt trời, ý đây là cả cây chùy treo lơ lửng trên đầu nó rồi đập xuống.) một loại đập xuống.

Đột nhiên đối mặt với biến cố xuất hiện như thế, Minh Hoa vẫn bảo trì tỉnh táo tương đối. Quang mang lục sắc lóe sáng chợt từ sáo trang trên người nàng phát ra, nơi tay trái cũng dâng nên một đạo quang thải bích lục nồng đậm. Đạo lục sắc quang trảo ngậy sinh chống đỡ, chẳng những mạnh mẽ phá vỡ Hắc Âm Chi Xúc trối buộc, xung quang thân thể nàng còn tạo nên một vòng bảo hộ màu xanh biếc dày đặc.

Đây là kỹ năng Minh Hoa thác ẩn mai Ý Châu thứ tư, tên là Sinh Mệnh Hồ Thuẫn. Mà trên thân sáo trang của nàng cũng có một cái kỹ năng Sinh Mệnh Hồ Thuẫn. Lưỡng chùy điệp gia(hai cái chồng thành một), uy lực của quang trảo lại lần nữa tăng thêm một cấp bậc, tương đương với Thiên Châu Sư cấp Bạc Ngũ Châu thi triển Sinh Mệnh Hồ Thuẫn.

Cùng lúc đó, những đóa Minh Hoa Chi Giới bị Chu Duy Thanh đánh bay lại một lần nữa chen chúc bay tới, hướng thân thể Chu Duy Thanh công kích.

Minh Hoa làm được tốt như thế đã cố gắng hết sức. Dù sao, đột nhiên trùng liên tiếp hai loại kỹ năng khổng lồ của Chu Duy Thanh, cho dù tu vi Thiên Lực nàng cao hơn hẳn đệ ngũ, đệ lục trọng Thiên Lực, trong nháy mắt cũng từ thể chủ động hoàn toàn chuyển sang bị động. Mặc dù kỹ năng khổng lồ bị phá vỡ nhưng Chu Duy Thanh bằng vào cái chân phải tà ma bộc phát ra tốc độ kinh người. Lúc Sinh Mệnh Hồ Thuẫn kia dâng lên bảo vệ một khắc kia, Song Tử Đại Lực Thần Chùy đập lên cực nhanh.

Ở tình huống bình thường, vô luận như thế nào Minh Hoa cũng không cùng hẳn đi ngang kháng với trọng chùy. Nhưng giờ khắc này, chuyện này đã không còn do nàng quyết định.

Oanh——

Đệ nhất chùy nặng nề đập vào bên trên Sinh Mệnh Hồ Thuẫn. Một màn kinh khủng liền xuất hiện, quang mang ám kim sắc chói mắt cơ hồ trong nháy mắt liền đem Sinh Mệnh Hồ Thuẫn cắn nuốt cắn nuốt hoàn toàn, căn bản ngay cả một vết nứt nhỏ cũng không có. Sinh Mệnh Hồ Thuẫn đã hoàn toàn biến mất, thân thể Minh Hoa tựa như một cái đinh bị nện xuống, hai chân bị ngập xuống đất ngang đầu gối. Một ngụm tiên huyết liền phun ra ngoài.

Vào giờ khắc này, đại não Minh Hoa đã lâm vào trạng thái trống rỗng. Mặc dù nàng đã đoán được Sinh Mệnh Hồ Thuẫn không ngăn cản được trọng chùy do Ngưng hình quyền trực Thần Cấp ngưng hình mà

thành. Nhưng là, nàng trăm triệu lần không nghĩ tới Trọng chùy này uy lực lại kinh khủng như thế. Không có phóng thích bất kỳ một cái phụ chúc thuộc tính nào, hoàn toàn là băng vào lực lượng thuần túy. Lấy Chu Duy Thanh tu vi Tam Châu, ngang sinh phá bỏ Sinh Mệnh Hộ Thuần có cấp bậc Ngũ Châu. Chấn động kịch liệt làm cho cả người Minh Hoa cũng lâm vào chết lặng, một ngụm nghịch huyết đoạt miệng mà phun ra ngoài.

Đệ nhị chùy cơ hồ đến sát bên cạnh. Vào giờ khắc này, trong nội tâm Minh Hoa đã dâng lên một trận vô cùng hối hận. Hối hận không nghe lời huynh trưởng, mang đến cho mình họa sát thân.

Thượng Quan Bằng Nhi đứng ở cách đó không xa xem trận chiến cũng kinh hô lên một tiếng. Mắt thấy Song Tử Đại Lực Thần Chùy có đường kính hai xích đập vào trên đầu Minh Hoa, không khỏi nhắm nghiền hai mắt lại. Bị trọng chùy như thế đập trúng đầu, Thiết cầu đựng nhục cầu? Cái này còn có thể tốt sao?

Minh Hoa tự nhiên cũng đồng dạng ý nghĩ như vậy, nàng căn bản là không có hy vọng mình có thể sống sót. Cuối cùng, nàng cũng chỉ có thể thúc dục toàn bộ Minh Giới Chi Hoa, hy vọng mình tử vong cũng phải làm cho Chu Duy Thanh nhất định bị thương.

Thong dong quay người lại, đệ nhị chùy của Chu Duy Thanh hung hăng đập tới. Âm thanh xé rách không khí chói tai vang lên, thông qua Sinh Mệnh Chi Chùy, một đạo xé rách không gian đã tại sau lưng hắn triển khai. Đạo không gian bị xé rách này dài chừng bốn thước. Đóa Minh Giới Chi Hoa tiến vào phần lớn cũng bị nó ngăn trở ở ngoài, chỉ có bảy, tám đóa cá lọt lưới chui vào đây, đâm vào trên thân Chu Duy Thanh. Đây là một kích toàn lực của một gã Hạ Vị Thể Tôn trước khi chết. Hơn nữa lại là Minh Hoa tu vi Hạ vị Thiên tôn có Thượng vị thuộc tính Ý Châu. Ở lúc trước sau Chu Duy Thanh đã sử dụng mấy cái kỹ năng xinh đẹp nhưng cũng không có thể tránh thoát hoàn toàn.

Song Tử Đại Lực Thần Chùy không có lỗ tương khảm, bởi vì căn bản không cần. Thời điểm Chu Duy Thanh cầm chùy trong tay, hắn có thể thi triển bất kỳ kỹ năng Thác ản Ý Châu mà không cần phải tương khảm Ý Châu. Hơn nữa, bất kỳ kỹ năng nào thi triển thông qua Song Tử Đại Lực Thần Chùy hiệu quả cũng sẽ tăng thêm cấp bậc một châu mà Thiên Lực không hề thay đổi. Đây chính là điểm nghịch thiên của Thần cấp ngưng hình quyền trực.

Chu Duy Thanh bị bảy, tám đóa Minh Giới Chi Hoa bắn trên người chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, cũng không có quá nhiều cảm giác. Mà một chùy bên tay trái lúc trước hắn đập trúng Minh Hoa cũng đã thu trở lại.

Minh Hoa thật đã chết rồi sao? Không, nàng không có chết. Nàng đứng ở nơi đó, hai mắt nhắm nghiền, thân thể mềm mại bởi vì sợ hãi mà run rẩy kịch liệt. Ở phía xa vị chủ nhà đã bị dọa cho hoàn toàn ngốc trệ.

Thiên Châu Sư mạnh như thế đây là lần đầu tiên kể từ khi chào đời hắn chứng kiến. Trừ bỏ bản thân Chu Duy Thanh, chỉ có hắn mới thấy rõ ràng chuyện gì vừa xảy ra.

Tay phải cầm chùy của Chu Duy Thanh oang phá Sinh Mệnh Hộ Thuần cũng theo đó bắn ngược dựng lên xoay tay lại thi triển Không Gian Cát Liệt. Mà Chùy bên tay trái hắn đúng là đã đập trên đầu Minh Hoa. Hơn nữa là từ trên người nàng vượt qua, dựa theo chùy bên tay phải mà phóng thích ra uy lực để xem. Nếu một chùy này đập xuống, chỉ sợ rằng Minh Hoa sẽ bị đập thành thịt nát.

151. Chương 44: Song Tử Đại Lực Thần Chùy Truyền Kỳ Cấp (3)

Chu Duy Thanh vốn cũng không muốn giết nàng, đại gia cũng không có thâm cừu đại hận gì, chỉ bất quá vì tranh đoạt phòng ốc, chẳng lẽ liền muốn giết người sao? Huống chi nơi này là Phỉ Lệ thành, hắn chưa quen cuộc sống nơi đây, Minh Hoa cùng ca ca nàng vừa nhìn qua đã biết là xuất thân từ gia tộc cường đại, Chu Duy Thanh cũng không muốn đi tìm phiền phức cho mình. Học phí cũng nộp rồi, nhưng còn chưa có được học đâu.

“ UY, tỉnh lại. Dem mấy cái hoa này rút lại đi.” Chu Duy Thanh giơ cái chùy phải lên, dựng trên trán Minh Hoa, phát ra âm thanh bang bang rất nhỏ. Mặc dù động tác của hắn đã rất nhẹ rồi, nhưng vẫn làm thân thể Minh Hoa lay động một trận. Cảm giác đau truyền đến, nàng kinh hô một tiếng, lúc này mới mở hai

mắt ra, vẻ mặt mờ mịt nhìn Chu Duy Thanh. ” Ta không có chết?” Nàng thử một động tác thật nhanh đó chính là sờ đầu mình, vốn kia là nàng cho rằng nó đã trở thành “thịt nhừ”.

Trừ cái trán vừa mới bị Song Tử Đại Lực Thần Chùy đập cái có chút đau đớn, ngoài ra đầu nàng còn hoàn hảo, căn bản không có nửa điểm dấu hiệu bị tổn hại.

Minh Hoa mở trừng hai mắt, cảm giác sống sót sau tai nạn làm cho tâm tình nàng cũng đều có chút kích động: “ Khốn khiếp. Tên khốn khiếp người chút nữa đã giết ta.”

Chu Duy Thanh cũng kinh ngạc, cả giận nói: “ Lão tử không có giết người, người không phải là hản rất hưng phấn sao? Kinh hô cái gì?”

Một đạo lục quang hiện lên, thương thế tự thân Minh Hoa nhất thời biến mất hơn phân nửa. Thân thể lùi về phía sau một phen, liền kéo dài khoảng cách với Chu Duy Thanh ra. Cùng lúc đó, một chút hồng quang từ trong con ngươi nàng chợt sáng lên, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy địa phương Minh Giới Chi Hoa dính trên người mình lúc trước chợt xuất hiện biến hóa.

Hấp lực cường đại từ bảy đóa Minh Hoa Chi Giới phóng xuất, Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy huyết dịch của mình trong nháy mắt bị hút ra mà vô lực phản kháng.

Đây chính là kỹ năng mạnh nhất của Minh Hoa Chi Giới, đánh trúng mục tiêu cũng không có gì, ngay cả Bất Tử Thần Cương cũng không thể ngăn trở phần đuôi nhọn của Minh Giới Chi Hoa đâm vào.

Hấp Huyết còn mang theo hấp thu Thiên lực. Chu Duy Thanh thất kinh, hai tay muốn dùng Song Tử Đại Lực Thần Chùy quét rụng đám Minh Hoa Chi Giới trên người. Nhưng hản hoảng sợ phát hiện ra, Song Tử Đại Lực Thần Chùy xẹt qua Minh Hoa Chi Giới nhưng chính là, đám đồ chơi này dĩ nhiên là hư ảo, không có thật thể. Khó trách lúc trước bị Song Chùy của mình quét qua lại không có bể tan tành.

Minh Hoa lạnh lùng nói: “ Đừng uống phí sức lực, mục tiêu bị dính Minh Hoa Chi Giới của ta, cho dù là một đóa, cũng sẽ làm cho chiến lực giảm đi. Trong không chế của ta, đến khi người bị hút máu khô mới thôi. Hấp thu sinh mệnh lực cùng Thiên lực của người, bổ sung cho tự thân mình sử dụng, đây mới chính là ý nghĩa sâu xa của Minh Hoa Chi Giới. Thiên Châu Sư có Sinh Mạng thuộc tính đều hiểu rõ bản mạng trong thực vật, Minh Giới Chi Hoa của ta có thể xếp thứ ba.”

Đang trong công phu thời gian nói chuyện, nàng đột nhiên phát hiện, Thần sắc Chu Duy Thanh trở nên có chút cổ quái. Hơn nữa từ trong vạt áo trước của hản, chui ra một cái đầu nhỏ màu trắng, trên trán còn có một chữ Vương(王) màu lam, Đây không phải là Phì Miêu Tiểu Bạch Hồ sao?

Phì Miêu hiển nhiên là hiểu được lời Minh Hoa nói..., trong tử nhân nó càng ngày càng toát ra rõ ràng thần sắc chẳng thềm ngó ngang tới, hơn nữa còn ngáp nhẹ một hơi, xì một tiếng đầy khinh miệt. Sau đó lại bình chân như vại chui lại vào áo Chu Duy Thanh.

Lúc này, Thượng Quan Băng Nhi cũng đã mở to đôi mắt đẹp, mắt thấy Minh Hoa thế nhưng lại không có chuyện gì, nàng cũng không khỏi rất kinh ngạc. Vốn là cảnh giác đã hạ xuống lại tăng lên trong nháy mắt, từ góc độ của nàng tự hỏi, nghĩ cũng phải là do Chu Duy Thanh hạ thủ lưu tình, mà là Minh Hoa có năng lực đặc thù gì đấy nhanh chóng thoát khỏi công kích của hản. Dù sao, lúc trước Minh Hoa biểu hiện ra thực lực đã là tương đối kinh người.

Lúc này Minh Giới Chi Hoa cắm trên người Chu Duy Thanh bởi vì hấp thu huyết dịch cùng Thiên lực Chu Duy Thanh mà trở nên kiêu diễm ướt át. Nhưng tình huống tiếp theo liền gây ngạc nhiên cả người.

Lúc này Minh Hoa sợ hãi rồi đổi mắt với tử vong cũng mới vừa đã khôi phục được mấy phần. Nàng hiểu, mình sở dĩ còn sống hiển nhiên là do Chu Duy Thanh hạ thủ lưu tình. Nhưng là, lấy cá tính kiêu ngạo của nàng thật sự khó có thể tiếp nhận sự thật này. Minh Giới Chi Hoa lúc này vừa hoàn thành công kích, nàng tổng yếu vì mình mà tìm lại một chút mặt mũi. Đang do dự hiện tại có nên kết thúc công kích hay không. Nhưng chuyện trước mắt này còn làm nàng sợ hãi hơn cả việc lúc đối diện với tử vong.

Hai mắt Chu Duy Thanh hiện lên vẻ huyết sắc, mà từ góc độ mình nhìn hản, Thuộc tính luân bàn Ý Châu trước mắt đã lặng lẽ xoay chuyển đến khu vực hỏa sắc mà không có cách nào thao túng. Ngay sau đó, cảm giác bị cắn nuốt lặng lẽ dừng lại, ngược lại, hản lại cảm nhận được trên người mình phát tán ra một cỗ hấp lực cường đại. Minh Giới Chi Hoa kia trước một khắc còn chiếm ưu thế đột nhiên Thiên lực cũng bị hút lại.

Chẳng những hút lại đúng như vậy, hơn nữa còn là liều mạng hút lấy, tốc độ so với Minh Giới Chi Hoa còn muốn nhanh hơn mấy phần. Minh Giới Chi Hoa vẫn là màu đỏ như cũ, nhưng cũng không phải là màu đỏ kiêu diễm ướt át, mà là màu đỏ đầy tà ác yêu dị.

“ A——.” Minh Hoa kinh hô một tiếng, thân thể mềm mại mềm nhũn, liền ngã xuống đất. Minh Giới Chi Hoa kia chính là bản mạng thực vật của nàng, có thể nói là một phần sinh mạng của nàng. Chu Duy Thanh vừa mở ra kỹ năng cắn nuốt lại, bị cắn nuốt dĩ nhiên chính là bản thể năng lượng của nàng. Vốn nàng đang bị thương, Thiên lực tiêu hao cũng không ít. Phần cắn nuốt vừa xuất hiện, toàn thân nàng liền mềm nhũn ngã xuống đất.

Chính Chu Duy Thanh cũng sợ hết hồn, ngay sau đó lại quá đỗi vui mừng, cười haha nói: “ Tiểu dạng nhi, còn muốn hấp ta. Xem ra, ta chính là khắc tinh của ngươi a! hắc hắc.”

Sắc mặt Minh Hoa ngày càng tái nhợt, nhưng Chu Duy Thanh lại cảm giác tinh thần mình thật tốt, Thiên lực đã tiêu hao lúc trước đang dần hồi phục.

Minh Hoa cắn chặt môi dưới, mặc dù trong lòng nàng đang vô cùng hoảng sợ, nhưng thế nào cũng không chịu nói ra một câu cầu xin tha thứ. Nàng làm sao cũng không nghĩ tới, áo nghĩa sâu xa của Minh Giới Chi Hoa thế nhưng lại bị khắc chế hoàn toàn. Nàng không cách nào tượng tượng, Nếu như mới vừa rồi tất cả Minh Giới Chi Hoa trúng trên người hắn, trong nháy mắt mình có thể hay không bị hút thành tử thi.

“ Tiểu Béo, mau dừng tay. Nàng không còn kiên trì được.” Thượng Quan Băng Nhi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Chu Duy Thanh.

“ Nha, lão bà đại nhân lên tiếng thì nhất định phải nghe.” Ý niệm vừa động, Thuộc tính luân bàn từ khu vực hơi sắc đã chuyển sang khu vực ngân sắc, kết thúc quá trình Phản Thôn Phệ. Mấy đóa Minh Giới Chi Hoa trên người hắn lặng lẽ rơi xuống, hóa thành hư vô biến mất không thấy gì nữa.

Minh Hoa cũng thả lỏng thật lớn. Trong lúc nhất thời muốn đứng lên nhưng không còn chút khí lực, chỉ có thể ngồi yên đó thở hổn hển từng ngụm.

Quang thái lóe lên, Song Tử Đại Lực Thần Chuy trong tay Chu Duy Thanh cũng lặng lẽ biến mất. Song Tử Đại Lực Thần Chuy có đặc điểm lớn nhất chính là Thiện cùng ác, hư cùng thực. Nhìn qua là một đôi trọng chùy, thật ra thì cũng là một thật một giả. Giả mê hoặc đối thủ, thật phát ra công kích. Không nghi ngờ chút nào, giả giả vì thiện, chân giả vì ác(giả vì người thiện, thật vì người ác). Trong đó hư thực biến hóa trog nháy mắt, trong lúc thực chiến làm cho đối thủ khó có thể phòng bị. Thử hỏi, nếu như người toàn lực ứng phó ngăn cản một kích của đối phương, thời điểm va chạm lại phát hiện là hư ảo, dụng sai khí lực trong nháy mắt là có thể quyết định thắng bại. Huống chi Song Tử Đại Lực Thần Chuy trong tay Chu Duy Thanh giữa hư thực có thể hoán đổi lẫn nhau, còn có thể không cần tiến hành tương khắc, cứ mặc cho Ý Châu sử dụng cùng tăng cường tự thân bất kỳ kỹ năng gì. Chính là bằng vào đôi trọng chùy này, hắn mới có khả năng áp chế toàn diện Minh Hoa có tu vi cao hơn một châu so với hắn, lại còn chiến thắng.

Chu Duy Thanh vươn tay ra ôm Thượng Quan Băng Nhi, một bên thì mê đắm nhìn Minh Hoa, nói: “ Mỹ nữ, đây chính là do lão bà của ta mềm lòng. Đối lại chỉ có mình ta, nói không chừng sẽ đưa ngươi ra tiền dâm hậu sát, tái gian tái sát. Không cần ta tiên chứ, mời ngài đi a!”

Lúc này, khí lực Minh Hoa đã khôi phục lại được một chút. Chu Duy Thanh đã cắn nuốt không ít Thiên lực cùng Sinh mệnh lực của nàng, mới vừa rồi trận chiến kia cũng không có phát sinh cái gì khác. Nhưng bây giờ ngay cả một thành Thiên lực nàng cũng không đủ, nếu không phải Ý Châu nàng có Sinh mệnh thuộc tính, lần cắn nuốt vừa rồi chỉ sợ đã có thể làm cho nàng ngũ lão thất thương*.

(* Ngũ lao thất thương: cách gọi của Đông y, ngũ lao chỉ sự thương tổn của ngũ tạng: tâm (tim), can (gan), tì (lách), phế (phổi), thận (cật). Thất thương chỉ sự thương tổn của ngũ tạng nói trên về hình (thân thể) và chí (ý chí): quá no thương tì, giận dữ thương can, vác nặng ngồi lâu thương thận, mình rét uống lạnh thương phế, lo buồn suy nghĩ thương tâm, mưa gió nóng rét thương hình, lo sợ không điều độ thương chí)

“ Không cần.” Minh Hoa hừ một tiếng, ngồi dưới đất hướng Thượng Quan Băng Nhi nói: “ Các người nếu dám mạnh mẽ đem ta ném ra ngoài, ta liền hô to có người phi lễ ta. Hơn nữa, sau này ta sẽ chăm chú quan tâm trên nam nhân của người. Bất luận dùng thủ đoạn gì, ta sẽ đem người bên cạnh người cướp đi. Không tin người liền thử một chút đi.”

Chu Duy Thanh trợn mắt hốc mồm nhìn nàng: “Uy, ta nói mỹ nữ, điều này ngươi cũng quá là cực phẩm a nha. Đánh cuộc chịu thua rồi, ngươi đi đi, mới vừa rồi chúng ta đã đánh cuộc.”

Minh Hoa đột nhiên cười. Nhìn bộ dạng nàng đang cười khiến Chu Duy Thanh có chút chột dạ. “Ai có thể chúng ta đã đánh cuộc? Có chữ viết sao? Có nhân chứng sao? Có văn tự sao? Hay là không có gì cả. Huống chi, ngươi một là đại nam nhân cùng ta một nhược nữ tử đánh cuộc, ngươi cũng không biết xấu hổ sao?”

“Ngươi là nữ tử yếu nhược?” Chu Duy Thanh liền im lặng một trận thầm hỏi ông trời có cảm giác thế nào? Mới vừa rồi hẳn phải dùng ra tất cả vốn liếng, ngay cả Song Tử Đại Lực Thần Chuy cũng phải đưa ra, lúc này mới hóa nguy thành an. Về phần mấy cái kỹ năng vừa thác ẩn kia, không phải hẳn không muốn dùng, mà thật sự là dùng chưa quen thuộc, còn không bằng trực tiếp sử dụng mấy cái kỹ năng quen thuộc mà tốt hơn, mà tất cả kỹ năng này tất cả đều là cấp bậc Tam châu a! Dưới tình huống như vậy, cuối cùng chiến thắng được Minh Hoa cũng làm cho hắn trong lòng có chút run sợ, nữ nhân này quá nguy hiểm. Kết quả, người ta khen ngược, một câu nữ tử yếu nhược làm cho hắn á khẩu không nói được gì.

Thể lực Minh Hoa khôi phục được mấy phần, từ trên mặt đất đứng lên, hướng xung quanh tiểu viện nhìn một chút, khẽ cười một tiếng, chỉ vào căn phòng phía tây nói: “Ta đại nhân đại lượng, sẽ không đuổi các ngươi đi. Ta liền ở gian phòng này. Mọi người chung thuê, tất cả đều nhường một bước. Ai bảo ta lại lớn hơn các ngươi một chút? Tốt lắm, ta sẽ nhường cho các ngươi một chút.”

Chu Duy Thanh vừa có ý định xông tới bắt nàng đem nàng ném ra ngoài, lại bị Thượng Quan Băng Nhi gạt gao ôm lấy cánh tay: “Cứ nhường cho nàng ở một gian đi.” Mặc dù trong lòng nàng ngàn lần không nguyện ý, nhưng nàng cũng không dám đánh cuộc. Mới vừa rồi Minh Hoa buông ra lời kia uy hiếp, nói gì nàng cũng không dám thử nghiệm. Lấy Chu Tiểu Béo đồng học không có cái tính định lực trước mỹ nữ, còn có thể chịu đựng được một thân đầy mị hoặc này câu dẫn hay sao?

152. Chương 45: Học Viện Lập Uy (1)

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Thấy được thì sao, ngươi cho rằng gia đình quý tộc không có nuôi nhốt thiên thú sao?”

Chu Duy Thanh nhàn châu xoay chuyển cười hắc hắc: “Không phải ngươi sợ uy hiếp của nàng chứ? Ngươi đối với lão công không tin tưởng như vậy sao?”

Thượng Quan Băng Nhi hừ một tiếng từ trong lồng ngực móc ra một chiếc khăn tay: “Lau nước miếng của ngươi một chút đi, hừ. Ta đi lựa một gian phòng.”

“Ách...” Chu Duy Thanh nhận lấy khăn tay “Băng nhi, ngươi nghe ta giải thích, ta không phải cố ý.”

Bên kia, Minh Hoa đang đi vào gian phòng mình chọn trúng khẽ mỉm cười: “Giải thích cái gì! Giải thích chính là che dấu, che dấu chính là sự thật. Có muốn hay không tới phòng của ta ngồi một chút a? Ngươi mới vừa rồi làm người ta đau quá.”

“Lát nữa ta sẽ quay lại tính sổ với ngươi, ngươi ở lại cũng được, đại thúc chủ nhà, có gì ngài cứ tìm nàng mà đòi tiền.” Vừa nói Chu Duy Thanh đã xông về phía Thượng Quan Băng Nhi.

Thượng quan Băng Nhi đang lúc tuyển chọn một gian phòng, tiểu viện này so với ký túc xá của bọn họ không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Các gia cụ, dụng cụ đầy đủ mọi thứ, ít nhất có tám phần là đồ mới.

“Băng nhi ngươi sẽ không thực sự tức giận chứ? Cái này chính là bản chất thích cái đẹp mà thôi, thật ra ta cũng không có ý nghĩ gì cả.” Chu Duy Thanh đứng ở bên cạnh nhìn nàng lựa chọn gian phòng cũng không để ý tới hắn, trong lòng cũng không khỏi thấp thỏm lo lắng.

Thượng Quan Băng Nhi dừng bước xoay người lại nhìn bộ dạng đáng thương của Chu Duy Thanh: “Tiểu Béo, ta với ngươi thương lượng một chút.”

“A?” Chu Duy Thanh nhìn bộ dạng có chút ít mỉm cười của Thượng Quan Băng Nhi, trong lòng nghĩ không ra chuyện gì, đành hoảng nói: “Ngươi nói đi.”

Thượng Quan Bằng Nhi than nhẹ một tiếng nói: “Mẹ ta nói, khi chọn một nam nhân ưu tú làm trạng phu, đều phải chuẩn bị sẵn tâm lý. Nam nhân ưu tú sẽ không bao giờ thiếu nữ nhân yêu thích. Ngăn cản cũng không được, nếu như vì ngăn cản người có thể sẽ lại tái diễn vết xe đổ của nàng năm đó. Ta chỉ muốn người đáp ứng ta một điều, bất luận người thích nữ nhân nào cũng đều phải thông qua sự đồng ý của ta, nếu người không nói thì cũng không được để cho ta biết, có được không?”

Chu Duy Thanh chớp mắt một cái, hần đột nhiên cảm giác được trong lòng rất đau đớn, nhìn khuôn mặt Thượng Quan Bằng Nhi trước mắt, thâm tâm hần tràn đầy cảm giác đau lòng. Mở rộng hai cánh tay, thật cẩn thận đem nàng kéo vào trong lòng, sau đó lại từ từ ôm chặt. Không biết tại sao vào lúc này hần đột nhiên sợ hãi có một ngày nào đó, Thượng Quan Bằng Nhi sẽ rời bỏ hần mà đi, tuy rằng cảm giác chỉ vừa mới xuất hiện trong lòng hần nhưng lại làm cho hần cảm giác khủng hoảng mãnh liệt.

Thượng Quan Bằng Nhi cũng ôm ngược lại hần, rúc vào trong lồng ngực hần, ôn như nói: “Tiểu Béo, ta không phải không tín nhiệm người, chẳng qua chuyện tình cảm cũng thật sự không thể nói rõ ràng. Ta chỉ yêu cầu người không gạt ta, không muốn người gạt ta mà thôi.”

Chu Duy Thanh thì thào: “Bằng nhi, ta không gạt người, tuyệt đối không lừa gạt người. Ta cũng không biết sau này như thế nào, ta thật sự không biết. Đối với người vừa rời ta cảm thấy dường như người sẽ dời xa ta, trong lòng ta lại đặc biệt sợ hãi, so với sợ chết còn đáng sợ hơn nữa. Bằng nhi nếu sau này ta có phạm sai lầm gì, người có thể đánh ta, mắng ta, đối với ta như thế nào cũng được, nhưng đừng rời xa ta, có được không?”

Mặc dù lúc bình thường Chu Duy Thanh luôn biểu hiện rất tinh linh cổ quái, nhưng thời khắc này hần bộc lộ chân tình cũng làm cho Thượng Quan Bằng Nhi trong lòng hết sức cảm động. Nếu như vào lúc này, hần nói rằng hần đảm bảo không thích nữ nhân khác, Thượng Quan Bằng Nhi có lẽ chỉ biết cười trừ hoặc có chút ít thất vọng. Nhưng giờ khắc này nghe những lời hần nói Thượng Quan Bằng Nhi biết được những lời này không có bất kì sự giả dối nào, đây là những lời hoàn toàn phát ra từ nội tâm hần.

“Ừ.” Nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng, lúc này Thượng Quan Bằng Nhi bỗng nhiên cảm thấy thân thể cũng dễ chịu đi nhiều. Khi trước lúc rời đi, mẫu thân cùng nàng nói chuyện từng làm cho nội tâm của nàng bị đè nén rất nhiều. Lúc mới gặp lại Chu Duy Thanh bởi vì xa cách thời gian dài nên nội tâm quá đổi sung sướng.

Sau mấy ngày du ngoạn nên nàng cũng quên đi một chút, nhưng khi Minh Hoa xuất hiện, tự nhiên kích phát nguy cơ trong nội tâm nàng, nhưng nhờ những lời nói chân thành tha thiết của Chu Duy Thanh hoàn toàn hóa giải, vô hình chung tâm hồn hai người lại xích lại gần nhau hơn rất nhiều.

Chu Duy Thanh ôm Thượng Quan Bằng Nhi một hồi lâu mới thấy tâm tình của mình dần dần hồi phục, một chút cũng không muốn buông ra, bất quá hần cũng không nhìn được hướng đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ hôn xuống.

Thượng Quan Bằng Nhi khuôn mặt đỏ ửng cũng không có phản đối, chẳng qua khi hần muốn tiếp tục lần tới thì lập tức bị ngăn cản lại.

“Bằng nhi. Nếu không thì chúng ta cùng ở gian phòng này đi, có được hay không? Cùng lắm thì ta ngủ dưới đất cũng được. Chỉ cần thời khắc nào cũng có thể nhìn thấy người là được rồi.” Chu Duy Thanh tâm tình vừa mới hồi phục lại muốn vọng động. Vừa mới nghĩ tới nếu có thể ôm thân thể thơm ngát mềm mại kia của Thượng Quan Bằng Nhi mà ngủ, tâm tình hần cũng không thể nào kìm chế được.

“Không được.” Thượng Quan Bằng Nhi hung hăng dơ tay gõ vào trán hần một cái. “Người ở một gian khác, ta sẽ để Đại hoàng cùng Nhị hoàng giữ cửa. Ta còn không biết sức lực của vô lại người sao? Được voi đòi tiên là cái từ dùng trên người người thích hợp nhất, sợ rằng không đến mấy ngày là người sẽ nghĩ ra có để bò lên giường. Nhanh đi chọn lấy một gian phòng đi, ta còn muốn dọn dẹp một chút.”

Viện tử này nói lớn cũng không lớn, mà nói nhỏ cũng không nhỏ. Chu Duy Thanh cũng bất đắc dĩ lựa chọn một phòng ngay sát phòng của Thượng Quan Bằng Nhi.

Tiếp theo hai người dùng trọn một ngày đem tiểu viện tử quét dọn trong ngoài rất sạch sẽ. Cũng may bọn họ là Thiên Châu Sư hơn nữa còn có Phong thuộc tính hỗ trợ tăng tốc nên mới có thể chỉ mất một ngày công phu, nếu không cũng không thể nào làm được nhiều như vậy.

Minh Hoa sau khi đi vào gian phòng kia cũng đóng chặt cửa lại không đi ra ngoài. Đối với điều này Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi cũng tuyệt không lấy làm kì quái, dù sao lúc trước nàng bị thương không nhẹ lại bị Chu Duy Thanh cắn nuốt mất một lượng lớn sinh mệnh lực.

Đại hoàng cùng Nhị hoàng rốt cục cũng được giải phóng, bọn chúng tất nhiên sẽ ở trong gian phòng của Thượng Quan Băng Nhi, đây cũng chính là gian phòng lớn nhất, sau khi phân chia gian nội ngoại, bọn chúng đương nhiên sẽ ngủ ở phòng ngoài đảm nhiệm luôn nhiệm vụ giữ cửa.

Hai con Băng Phách Thiên Hùng này cũng đã đến thời khắc mấu chốt trưởng thành, đến thời kỳ trưởng thành thì Tông cấp thiên thú bọn chúng sẽ tự nhiên có phương pháp tu luyện riêng. Mà phương pháp tu luyện của Băng Phách Thiên Hùng là gì thì Chu Duy Thanh cũng không biết, dù sao khi hắn nhìn qua chỗ hai tên mập mạp này, khi không có việc gì thì bọn chúng liền đi ngủ, ăn cơm cũng rất ít. Đối với thực lực của bọn chúng ngày một tăng trưởng còn so sánh với bản thân tu luyện Bất Tử Thần Công vô cùng thống khổ trong lòng Chu Duy Thanh cũng đầy ghen tỵ a!

Sau khi vào viện tử này ở, Chu Duy Thanh cảm thấy kỳ dị nhất chính là một chuyện, bình thường vào buổi tối khi hắn bắt đầu tu luyện thì Phì Miêu Tiểu Bạch Hổ luôn luôn ở bên cạnh hắn, nhưng lúc này nó cũng chạy ra ngoài tìm kiếm một cái ghế nhảy lên, không còn ngủ chung với hắn nữa.

Lần này thì Chu Duy Thanh ngược lại có chút không thích ứng kịp, mỗi ngày đều ôm tiểu gia hỏa có bộ lông mềm mại, núc ních như vậy làm chăn ấm ngủ cũng đã quen rồi. Nhưng lần này lấy làm kì lạ là cho dù Chu Duy Thanh có chủ động ôm nó cùng nhau ngủ thì nó cũng tự mình tránh né chạy đến cái ghế, làm cho Chu Duy Thanh vô cùng bất đắc dĩ nhưng cũng không thể làm gì khác được

Sáng sớm.

“Phì Miêu người không cùng ta đi học sao?” Chu Duy Thanh nghi hoặc nhìn bộ dạng lười biếng của Tiểu Bạch Hổ.

Phì Miêu lập tức lắc đầu, đối với việc nó nghe hiểu lời mình, Chu Duy Thanh cũng không thấy kì quái chút nào. Đại hoàng cùng Nhị hoàng cũng có thể nghe hiểu được sáu bảy phần.

Chu Duy Thanh sờ sờ cái trán của Phì Miêu. Người không phải sốt chứ? Cùng ở với ca hai năm nay rồi, người đã liền nghĩ không chịu trách nhiệm đó chứ? Chẳng lẽ người nghĩ người có thể chạy thoát sao? Không được cho dù người không cùng ta đi học, ta cũng phải đem khóa sắt khóa người lại để cho người khỏi chạy mất.

Ở chung một thời gian dài nhất định nảy sinh tình cảm, nếu quả thật Phì Miêu bỏ đi thì hắn thật sự có chút ít không nỡ.

Phì Miêu trừng mắt nhìn hắn, trên trán nổi gân xanh, vào một cái nhảy từ trên ghế xuống rồi lại nhảy lên cái bàn, dùng một cái hồ trảo mập mạp nhúng vào trong nước trà mà Chu Duy Thanh uống, sau đó ở trên bàn viết ra mấy chữ : “Ta không đi, ta phải ở nơi này an tĩnh tu luyện.”

Chu Duy Thanh vô cùng khiếp sợ nhìn nàng : “Trời sập rồi, đất sụt rồi, con cọp cũng có thể viết chữ a. Ta không nhìn lầm chứ. Phì Miêu, người cùng ta ra ngoài làm xiếc nhất định sẽ kiếm được không ít kim tệ đó.”

Phì Miêu liếc mắt nhìn hắn một cái, dùng tiểu hồ trảo viết lên trên bàn hai chữ, sau đó nhảy về ghế tiếp tục đi ngủ. Chu Duy Thanh nhìn sát vào đó mới thấy được hai chữ kia chính là “Ngu ngốc.”

Cuối cùng Chu Duy Thanh vẫn cùng với Thượng Quan Băng Nhi đi học. Lúc bọn họ rời đi thì Minh Hoa cũng đã đi mất rồi. Dem Phì Miêu Tiểu Bạch Hổ ở nhà hắn cũng không phải lo lắng gì, trước cũng không nói có Đại hoàng cùng Nhị hoàng tông cấp thiên thú cảnh giới giữ nhà, riêng Phì Miêu kia cũng không rõ cấp bậc gì nhưng thường xuyên làm ra những việc kì dị cũng căn bản là không cần lo lắng gì cả.

Hôm nay Phỉ Lệ hoàng gia Học viện quân sự chính thức tựu trường, trong học viện hôm nay rõ ràng náo nhiệt hơn mọi ngày rất nhiều, bất kể học sinh mới hay cũ đều mặc đồng phục học sinh nổi liền không dứt tiêu sái tiến vào trong học viện.

Buổi lễ khai giảng là nhằm vào toàn bộ các cấp học viên, tất cả học viên đi tới học viên đều trực tiếp đi tới lễ đường Giáo Học Lâu tham gia buổi lễ tựu trường. Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đi

nhien cũng không khác gì những người khác.

Phỉ Lệ hoàng gia Học viện quân sự quả thật không hổ là một trong ba đại học viện của Phỉ Lệ Thành, một tầng đại lễ đường cũng đủ để đồng thời dung nạp ba nghìn người tham gia. Mà tổng cộng cả Phỉ Lệ hoàng gia Học viện quân sự cũng có không quá tổng số ba nghìn học viên.

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi vừa tiến vào lễ đường thì cũng có không ít ánh mắt chú ý tới họ, cũng không phải vì ngày hôm qua đánh bại Tang Lăng tin tức truyền ra đã làm cho mọi học viên đều biết đến, mà cho dù biết thì cũng chưa chắc đã gặp qua hắn. Sở dĩ mọi người chú ý bởi vì Thượng Quan Băng Nhi đẹp quá mức. Nhất là nàng còn mặc một thân đồng phục của học viên bình dân.

153. Chương 45: Học Viện Lập Uy (2)

Chu Duy Thanh tự nhiên cũng cảm nhận được không ít ánh mắt nhìn vào người Thượng Quan Băng Nhi, trong lòng cũng tự nhiên sinh ra một cỗ bức tức, oán thâm, nhìn được nhưng không ăn được, ta cho các người biết thế nào là chết.

Chu Duy Thanh cũng rất rõ ràng, bắt đầu từ khi mình cùng Thượng Quan Băng Nhi thi vào trường vào trường thì cũng định sẵn sẽ xảy ra chuyện, có Thượng Quan Băng Nhi như vậy, cho dù mình không chủ động đi gây chuyện, thì tự nhiên cũng sẽ có người tới trêu chọc hắn. Hắn cũng chưa bao giờ hướng Thượng Quan Băng Nhi nói những chuyện này nhưng trong lòng hắn đã chuẩn bị kỹ càng cho những việc này. Nếu không như vậy hắn cũng sẽ không đi Thác Ân cùng đem hầu hết các thuộc tính của ba khóa ý châu thác ẩn kỹ năng xong. Việc mâu thuẫn giữa bình dân cùng quý tộc rất rõ ràng, mà Thượng Quan Băng Nhi lại thanh lệ vô song như vậy, không có gì phải nghi ngờ khi cuộc sống của họ sẽ không bình yên. Mà Chu Duy Thanh cũng suy nghĩ rất đơn giản, ai động đến lão bà của ta, ta đánh hắn, bị đánh đau rồi tất nhiên sẽ thanh tỉnh ra.

Dĩ nhiên hắn cũng tuyệt không lỗ mãng. Đầu tiên, hắn đối với thực lực của mình rất có lòng tin, ở trong học viện tìm được người có thể đánh thắng hắn thật sự không quá dễ dàng. Nhất là hôm qua còn đánh thắng được Minh Hoa có Thể Châu ngưng hình sáo trang lại làm cho tự tin của hắn tăng lên rất nhiều. Chu Duy Thanh cũng không tin trong học viện có mấy người có thể mạnh được như Minh Hoa. Nhưng là, hắn chính là một gã cung thủ chứ không phải chiến sĩ.

Tiếp theo, nơi này chính là học viện, chỉ cần giơ lên bằng hiệu học viên học viện hoàng gia lên, nghĩ cũng sẽ không có ai dám giống trống khua chiêng điều động thế lực đến học viện gây khó dễ đến mình. Đây chính là thủ đô Phỉ Lệ đế quốc, đây chính là ngay dưới chân thiên tử, vì vậy hắn tin tưởng việc mình phải đối mặt cũng chỉ là các học viên trong học viện mà thôi.

Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đi tới phía trước rồi cũng tìm được khu vực của học viên bình dân năm thứ nhất, rồi đến ngồi xuống. Bên trong học viên bình dân năm thứ nhất có rất ít học viên nữ, ngày hôm qua khi dọn dẹp viện tử Chu Duy Thanh cũng được Thượng Quan Băng Nhi nói qua tổng cộng chỉ có sáu học viên nữ. Mà nam học viên lại có tổng cộng hai mươi ba tên, cả năm nhất học viên tổng cộng có tất cả hai mươi chín người. Do số lượng ít như vậy nên tất cả đều học chung một lớp. Buổi tựu trường ngày hôm nay cũng coi như là hoàn thành luôn việc chia lớp.

“Chu Duy Thanh.” Bọn họ vừa mới ngồi xuống bên này, Chu Duy Thanh liền nghe thấy có người gọi tên mình. Quay đầu nhìn lại hắn thấy mấy học viên đầu trọc, cầm đầu chính là người ngày hôm qua đã đánh với hắn Tang Lăng. Nhìn qua hắn tựa hồ rất bình thường, giống như ngày hôm qua không hề bị thương. “Có việc gì?” Chu Duy Thanh cũng không biểu hiện gì chẳng qua lông mày hơi nhíu lại. Tang Lăng trầm giọng nói: “sau khi khai trường chấm dứt, buổi sáng cũng không có khóa. Ta muốn cùng người nói chuyện một chút.”

Tang Lăng chủ động tìm tới Chu Duy Thanh nhất thời làm tất cả học viên bình dân chú ý, trong học viện, học viên bình dân chỉ chiếm một phần mười số lượng, tổng cộng cả nam lẫn nữ cũng không quá hai trăm

người. Mà Tang Lãng rất rõ ràng chính là người nổi danh nhất trong những học viên bình dân. Mà hơn nữa nghe nói chuyện ngày hôm qua phát sinh, hôm nay hẳn lại chủ động đến tìm Chu Duy Thanh tự nhiên sẽ làm người ta chú ý.

“Được.” Chu Duy Thanh đáp ứng một tiếng rồi liền quay đi cũng không có nhìn Tang Lãng lấy một cái. Tang Lãng cũng không nói gì xoay người mang theo mấy tiểu đệ trở về vị trí của mình. “Ta kháo, tân sinh này được a, đối với Tang Lãng lại lạnh nhạt như vậy?”

“Người thì biết cái gì? Nghe nói ngày hôm qua Tang Lãng cùng với tân sinh đánh một trận bị thua, hơn nữa còn bị thương. Đoán chừng chính là tiểu tử đó. Người đừng nhìn hắn tầm thường nhưng hắn mạnh mẽ vô cùng, nghe nói là Tam châu Thiên Châu sư, thực lực so với Tang Lãng còn mạnh hơn.” “Nhỏ giọng một chút đi. Dù sao những thứ này cũng không liên quan đến chúng ta.”

Chu Duy Thanh thính lực rất tốt, những lời mà các học viên bình dân nói hắn cũng tự nhiên nghe được hết, đúng lúc này thì một bàn tay nhỏ bé, mềm mại, trơn nhẵn nắm lấy bàn tay hắn. Chu Duy Thanh quay đầu nhìn qua thì thấy Thượng Quan Băng Nhi đang mỉm cười ôn nhu nhìn qua hắn.

Đây chính là người phụ nữ mình nhất định phải che chở, Chu Duy Thanh nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay Thượng Quan Băng Nhi, ý bảo nàng không cần lo lắng, nhưng nói thế nào cũng không thả tay ra. Thượng Quan Băng Nhi nhẹ nhàng tránh một chút nhưng lại bị hắn nắm chặt không buông, chỉ đành chịu trên mặt hiện mỉm cười ửng đỏ.

“Người chính là Chu Duy Thanh?” Đang lúc ấy thì cái tên Chu Duy Thanh lại xuất hiện thêm một lần nữa, lần này ngay cả Chu Duy Thanh cũng có chút kinh ngạc. Lúc trước hắn dự đoán mình gặp phiền toái chính là liên quan đến Băng Nhi, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới phiền toái tìm đến tận cửa rồi nhưng lại là vì mình. Chẳng lẽ nói sức ảnh hưởng của mình lớn hơn Băng Nhi rồi? Cũng là gần đây chắc mình đẹp trai ra nhiều a. Nghĩ đến đây Chu Duy Thanh mang theo tâm tình tốt đẹp quay đầu lại.

Lần này người gọi hắn đứng ngay bên cạnh lối đi nhỏ, tổng cộng có ba người, đều mặc đồng phục quý tộc hoa lệ. Người cầm đầu bộ dạng hơn hai mươi tuổi, bộ dạng nhìn cũng bình thường chẳng qua mắt có chút phát xanh, sắc mặt có chút ít tái nhợt, dáng người cao gầy tựa như cái cọc gỗ. Làm cho Chu Duy Thanh không nói nên lời chính là người này ngoạn nữ nhân so với La Khắc Địch còn muốn nhiều hơn, rõ ràng là do sắc tửu quá độ. Ở phía sau hắn là hai gã học viên quý tộc vóc người vạm vỡ nhưng hiển nhiên tỏ ra người đứng trước là người cầm đầu.

“Ta chính là Chu Duy Thanh.” Chu Duy Thanh mỉm cười trả lời, khoe miệng vẽ lên thành một đường cong đẹp mắt, bộ dạng ưu nhã này làm cho các học viên xung quanh không khỏi có chút nghi ngờ rốt cuộc ai mới là học viên quý tộc. “Chu Duy Thanh, còn không mau đứng dậy, tiểu tử người vận khí thật tốt. Nghe nói ngày hôm qua ngươi đánh bại Tang Lãng, đại ca ta rất coi trọng ngươi. Đi theo ta qua bên kia một chuyến.”

Cọc gỗ mặc dù hướng Chu Duy Thanh nói chuyện nhưng ánh mắt lại rơi vào người Thượng Quan Băng Nhi, yết hầu nuốt xuống một ngụm, ánh mắt tham lam trần trụi không một chút ngại ngùng. “Nga! Xin hỏi lão đại của ngươi là vị kia?” Chu Duy Thanh vẫn như cũ giữ nguyên nụ cười ưu nhã, bất động thanh sắc hỏi.

Cọc Gỗ có chút không kiên nhẫn nói: “Hỏi cái gì, đi thì sẽ biết. Nhanh lên buông cái tay bẩn thỉu của ngươi ra, tay của vị mỹ nữ kia cũng có thể để cho ngươi cầm sao? Người nhanh lên, ta hôm nay đã phải hạ mình đi xuống cái xó của học viên bình dân này đó.”

Lần này thật sự đã làm cho sắc mặt của Thượng Quan Băng Nhi trở nên có chút khó coi. Nàng mặc dù không muốn gây chuyện, nàng rất thiện lương, nhưng đừng quên nàng cũng đã trải qua rất nhiều trường giết tước. Bị một sắc lang nhìn chăm chú vào người, hơn nữa tên sắc lang này không phải Chu Duy Thanh, sắc mặt nàng có thể tốt mới là lạ.

Chu Duy Thanh vẽ mặt chột lộ ra thần sắc chột hiểu, nói: “Ta biết rồi, lão đại của ngươi họ Vương đúng không?” Cọc Gỗ có chút sững sốt: “Không đúng, không đúng, lão đại của ta họ Diệp.”

Chu Duy Thanh hết sức chấp nhất nói: “Không, không, lão đại ngươi nhất định họ Vương, ở nhà đứng thứ tám, mà ngươi chính là một quả cầu từ mộng của hắn không cần thận lẩn qua đây.” (Chu Duy Thanh đang chửi gã họ Diệp là Vương bát= con rùa còn quả cầu từ mộng thì...)

Cọc Gõ bị hấn nói một hồi, đầu óc như lạc vào mây mù dày đặc, các học viên bình dân ngồi xung quanh Chu Duy Thanh mà phản ứng đầu tiên chính là gã cao lớn Mã Quần, người này khi khi một tiếng rồi bật cười. Cọc gỗ nghi ngờ hỏi: “Tiểu tử đầu của ngươi có bệnh hay sao? Nói năng lộn xộn cái gì đó?”

Chu Duy Thanh nghiêm mặt nói: “Vị niên trưởng này, ngươi chưa nghe nói qua một loài động vật kêu là vương bát sao?” Lần này chung quanh không ít người cũng hiểu được, hự hự tiếng cười vang lên không dứt, hết lần này tới lần khác không hiểu, có phải tình trờng thượng nào không mà Cọc gỗ vẫn còn chưa hiểu ra. Cọc gỗ gật đầu nói: “Có nghe nói qua a!” Chu Duy Thanh thành thật nói: “Ta mới vừa nói, chính là chuyện một con rùa và quả trứng của nó đó.”

Lần này, Cọc gỗ và hai vị đứng đằng sau cũng nghe rõ, vị đứng bên trái chợt nói: “Hấn mắng lão đại là đồ con rùa.” Vị đứng bên phải nói: “Quả cầu lăn ra từ miệng con rùa chẳng phải là vương bát đản sao? Hấn nói ngươi là vương bát đản a!”

“Cái gì? Ngươi dám mắng ta?” Cọc gỗ nóng nảy hướng hai gã quý tộc học viên đứng đằng sau nói: “Các ngươi còn chờ cái gì? Dem hấn bắt tới đây! Hấn mắng lão đại là đồ con rùa, còn nói ta là con lão đại, lão đại nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn.”

Đứng ngay đằng sau, hai gã cao lớn học viên quý tộc kia nhưng lại không có hành động gì, người bên trái thì thào nói: “Lâu ca, tiểu tử kia nghe nói là một thượng vị Thể Châu sư, có tu vị tam châu Thiên Châu sư, chúng ta đánh cũng không lại a! Đại ca đến đây thật ra chỉ là mời hấn một lần mà thôi.”

“Mời cái đầu ngươi a! Hấn mang lão đại mắng thành đồ con rùa, còn mời mọc cái gì nữa. Tiểu tử ngươi cứ chờ đó, ngươi nhất định phải chết. Người dưới trưởng Diệp Gia ra đứng lên cho ta.” Cuối cùng một tiếng kêu lên, sau đó một nhóm người học viên bình dân cũ hướng bên này đi tới.

Bên kia hơn trăm vị học viên bình dân cũng ngay lập tức nhiều người toát ra vẻ tức giận, nhưng cũng không có người nào lên tiếng. Tang Lăng ngồi ở nguyên chỗ, da mặt cũng có chút co quắp, mắt nhìn thẳng.

“Lão tử gọi các ngươi đi ra, các ngươi đều chết hết cả rồi à? Chẳng nhẽ Diệp gia chúng ta hết sức tạo điều kiện không cho các ngươi ngưng hình thác ắn sao? Đều lăn ra đây cho ta, nếu không hậu quả các ngươi biết rồi đó.” Cọc gỗ thanh niên Diệp Lâu lớn lối hô to.

Lúc này, bên trong hội trường căn bản đều là học viên, trong này cũng có mấy vị lão sư nghe thấy động tĩnh bên này nhưng vừa nhìn thấy Diệp Lâu cũng làm bộ như không nghe thấy. Mười mấy người học viên từ khu học viên bình dân cũ ở bên kia đứng lên từ chỗ của mình đi ra.

Chu Duy Thanh bên tai nghe thấy thanh âm của Khấu Duệ truyền đến, hấn chính là ngồi ngay sau Chu Duy Thanh một hàng ghế, hướng tới hấn nói: “Lão đại, ta ngày hôm qua nghe ngóng được. Quý tộc học viên cũng chia ra ba bảy loại, trong đó có thể lực mạnh nhất chính là của Diệp gia, Diệp gia tộc trưởng bây giờ chính là Tế tướng đương triều, có tước vị Công tước, thể lực rất lớn. Diệp gia cũng có không ít đệ tử học trong học viện.”

154. Chương 45: Học Viện Lập Uy (3)

“Cảm ơn, huynh đệ.” Chu Duy Thanh hảo cảm với người này tăng nhiều quay đầu lại cười với Khấu Duệ. Hấn hiển nhiên là sợ mình không biết thiệt hơn cho nên mới cố ý nói ra những tin tức tìm hiểu được này.

Lúc này, cũng đã có hơn mười học viên bình dân chạy đến bên cạnh Diệp Lâu, Diệp Lâu khinh thường nhìn bọn hấn: “Lão tử gọi các ngươi sao lại câm như hến hết vậy? Đều chỉ biết ăn cơm thôi sao? Tiểu tử này mắng đại ca ta là đồ con rùa, còn không nhanh đi thu thập hấn.”

Bên trong hơn mười học viên bình dân kia, có mấy người trên mặt toát ra thần sắc khuất nhục, cúi đầu không nói, có mấy ánh mắt nhìn về phía Chu Duy Thanh, còn có mấy ánh mắt căm tức nhìn về phía Diệp Lâu.

Trong những người đó, người đứng phía trước nhất là một gã nhìn qua tuổi cũng không sai biệt lắm so với Tang Lăng than nhẹ một tiếng rồi hướng Chu Duy Thanh nói: “Xin lỗi rồi, học đệ, mời ngươi đi ra ngoài một chút được chứ?”

Chu Duy Thanh đứng lên, gật đầu nói: “Được.” Vừa nói hắn vừa buông tay đang nắm tay của Thượng Quan Băng Nhi ra, hướng phía ngoài đi ra.

“Cùng nhau đi.” Thượng Quan Băng Nhi cũng đứng lên, nụ cười như nước, lần đầu tiên nàng cảm thấy học tập ở Phỉ Lệ hoàng gia học viện quân sự cũng thật sự không phải việc dễ dàng. Đối phương có tận mười mấy người, nàng làm sao có thể để Chu Duy Thanh một mình đối mặt?

Chu Duy Thanh mỉm cười không nói gì, đi ra đến bên ngoài: “Lão đại còn có ta. Thứ gì, chứ đối đầu với bọn tay sai của quý tộc này không thể nào không có phần của ta.” Khẩu Duệ trong mắt toát ra vẻ căm phẫn từ vị trí của mình bước ra.

Trừ Khẩu Duệ ra thì còn có hai học viên bình dân khác cũng đi ra, trong đó một người quen chính là gã Mã Quân luôn có vẻ mặt tươi cười.

Người còn lại là một gã có vóc người trung đẳng, nhìn qua thanh niên này có chút lạnh lùng.

Diệp Lâu cười lạnh một tiếng: “Hiện tại tân sinh quả thật lá gan đúng là không nhỏ a! Vừa đúng lúc, hôm nay liền cho các người biết quy củ của Phỉ Lệ hoàng gia quân sự học viện. Đinh Thần, thuận tiện đánh cho bọn chúng không thể ngóc đầu dậy được, để ta xem còn có ai dám kêu gào.”

Mới vừa rồi gã học viên bình dân gọi Chu Duy Thanh đi ra từ miệng của Diệp Lâu biết được người đó gọi là Đinh Thần, mắt thấy Chu Duy Thanh đi ra thì than nhẹ một tiếng: “Học đệ, người hướng Lâu thiếu gia xin lỗi đi. Ta nghe nói ngày hôm qua người đánh bại Tang Lăng, với thiên phú của người thì đại thiếu gia cũng sẽ không làm khó người.”

Chu Duy Thanh khẽ mỉm cười, ưu nhã vượt bộ đồng phục học viên trên người lạnh nhạt nói: “Không cần nói những thứ này, người không phải vừa mới nói đó sao, lấy tiền tài của người thay người tiêu tai họa. Người biết không, trong mắt ta người còn không bằng hắn. Bởi vì người là một người đàn ông mà ngay cả lưng của mình cũng không thể thẳng được, vậy người là cái loại gì.”

Đinh Thần liền biến sắc: “Học đệ, làm người thì không nên thái quá. Mỗi người đều có điều khó xử của mình, người cũng là Ngự Châu sư hãn người cũng hiểu để Ngự Châu sư trưởng thành thì khó khăn đến mức nào.”

Chu Duy Thanh nói: “Ta cũng biết điều đó, nhưng chính là người có tay có chân, người cần tiền thì cũng có thể bằng vào sự cố gắng của mình mà kiếm tiền chứ không phải đi làm chó cho quý tộc. Người đã lựa chọn làm chó thì cũng không cần đứng trước mặt ta giả nhân giả nghĩa.”

Hắn nói những lời này, nhất thời làm cho hơn mười học viên bình dân đầu nhập vào Diệp gia trên mặt toát ra vẻ phẫn nộ, vốn đã phải ở trước mặt nhiều người như vậy làm trò có chút lo lắng thấp thỏm thì lúc này lại không khỏi cùng phát ra một cổ địch ý. Mọi người đều ngay lập tức thả ra bản mạng châu của mình.

“Nói thật hay, cũng đã làm chó rồi thì còn có cái gì mà phải nói.” Mã Quân ở bên cạnh nói đệm vào. Hắn nhìn Chu Duy Thanh một cái rồi nói: “Ta cũng không phải giúp người, ta chỉ là không ưa cái kiểu diễn kịch này của bọn quý tộc. Tại sao những bình dân học viên phải vì tiền mà bị những loại quý tộc như thế này nô dịch? Lão tử chính là người đầu tiên tỏ rõ thái độ, ta tuyệt đối không khuất phục bất kì quý tộc nào.”

Chu Duy Thanh mỉm cười: “Coi như người còn là một nam nhân, cũng không sai lắm khi ta kết giao với người.”

Diệp Lâu cả giận nói: “Đinh Thần, người còn chờ cái gì?”

Bên kia Đinh Thần hít sâu một cái, trong mắt hàn quang chợt lóe, bước dài một bước, tung một quyền đánh về phía ngực của Chu Duy Thanh. Động tác tuy đơn giản nhưng giống như đã trải qua thiên chuy bách luyện, tốc độ cực nhanh, lực phát ra vô cùng mạnh mẽ. Khi cổ tay phải của hắn đưa lên nhìn rõ ba khóa Băng chủng Phỉ Thúy đứt khoát xuất hiện, thế nhưng chính là ba khóa Thể Châu tinh thuần lực lượng, hơn nữa cùng Chu Duy Thanh giống nhau, cũng là Thiên Châu Sư Tam châu cấp bậc. Có thể gia nhập vào Diệp gia hơn nữa còn là đầu lĩnh trong đám học viên bình dân được Diệp gia lựa chọn thì thực lực tự nhiên cũng không kém.

Chu Duy Thanh cũng đồng dạng tung ra một quyền, trong cơ thể mười hai đại tử huyết đồng thời điên cuồng vận chuyển, thiên lực mệnh môn tràn ra. Hắn sở dĩ đi ra khỏi chỗ ngồi của mình thật ra bản thân đã có chủ ý rõ ràng.

Oành một tiếng, Chu Duy Thanh vẫn đứng bất động nhưng Đỉnh Thần bị thổi lui về phía sau ba bước mới có thể miễn cưỡng đứng vững được, sắc mặt của hắn nhất thời chợt biến đổi.

Phải biết rằng Đỉnh Thần thiên lực đã đạt đến tu vị Thiên Thần lực nhị trọng thiên, so với Chu Duy Thanh thì cao hơn lưỡng trọng. Nhưng là lực lượng thân thể của hắn kém không chỉ một bậc. Lúc này hắn chỉ cảm thấy tay phải của mình mất hết cảm giác. Đối mặt với nhau đều là đối thủ Tam châu cảnh giới, song phương cùng là Thể Châu tinh thuần lực lượng, dưới tình huống không sử dụng năng lực ngưng hình thể nhưng lại có kết quả như vậy, thế nào lại không làm hắn khiếp sợ? Nhưng càng làm cho hắn khiếp sợ là ở phía sau. Chu Duy Thanh một thoáng sau như vậy liền biến mất. Lần nữa hắn xuất hiện là ở ngay trước mặt Đỉnh Thần, chân phải hắn như một cự phủ bổ thẳng xuống. Không một chút do dự, Chu Duy Thanh liền sử dụng Không Gian Bình Di, hắn muốn lập uy nên hắn phải trong thời gian ngắn nhất kết thúc chính là để đạt hiệu quả mạnh nhất.

Không Gian Bình Di căn bản không thể dùng tốc độ để so sánh, ngay trong quá trình đang lui về phía sau của Đỉnh Thần thì đã thấy chân của Chu Duy Thanh ở ngay trước mặt mình, coi như là am hiểu tốc độ đi nữa thì cũng chưa chắc đã có thể tránh né. Hắn chỉ đành đưa hai cánh tay lên phía trước để đón đỡ đòn phải của Chu Duy Thanh. “Đỉnh Thần xong.” Ngồi ở khu bình dân học viên Tang Lăng thở dài một hơi lắc đầu. Hắn đã từng nhận thức qua uy lực chân phải của Chu Duy Thanh, hắn cũng biết được đối chọi với lực lượng như vậy chỉ có thể sử dụng ngưng hình Thể Châu tăng cường lực lượng. Mà lực lượng kinh khủng kia cũng không phải là thứ mà Đỉnh Thần có thể thừa nhận được.

Oành—— Rắc——

“A...” Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang dội trong cả lễ đường. Đỉnh Thần cả người đã bị đập ngã xuống đất, đúng như Tang Lăng nói, hắn xong rồi. Cố gắng chống chọi chân phải của Chu Duy Thanh làm cho cả hai cánh tay trong nháy mắt bị chém gãy, đồng thời bị chém gãy còn có xương bả vai của hắn cùng với năm cái xương sườn. Nếu không phải Chu Duy Thanh hạ thủ lưu tình thì không chỉ có như vậy mà đầu hắn cũng bị đập vỡ. Trong chốc lát, lấy Chu Duy Thanh làm trung tâm, phương viên xung quanh năm mươi mét im lặng như tờ. Lúc trước còn đang nói chuyện rầm rì vô cùng hưng hăng thì bây giờ Diệp Lâu như là mắc một cái xương gà ở cổ sắc mặt tái nhợt khi chứng kiến một màn vừa mới xảy ra.

Chẳng ai ngờ ở việc so đấu lực lượng thuần túy mà Đỉnh Thần lại thảm bại như vậy, càng làm người ta không nghĩ ra chính là biểu hiện của Chu Duy Thanh.

Ra tay độc ác như vậy, một cước này của Chu Duy Thanh cơ hồ tương đương đã đem Đỉnh Thần phế đi. Từng ngụm từng ngụm máu tươi từ trong miệng của Đỉnh Thần phun ra, hắn nằm trên mặt đất cơ thể không ngừng co rút run rẩy.

Hắn cùng Đỉnh Thần đều là các học viên khu bình dân, giờ phút này cũng không có một người nào, không có một ai dám hướng Chu Duy Thanh mà phát động công kích.

Lúc trước hai người học viên mới đi ra bao gồm Mã Quân và tên thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng con người cũng một trận đều co rút lại.

Thời điểm Thượng Quan Băng Nhi chứng kiến chân phải của Chu Duy Thanh cùng hai tay của Đỉnh Thần trong nháy mắt va chạm vào nhau thì cũng nhắm chặt hai mắt lại. Cùng Tiểu Béo hắn so đấu khí lực thì làm sao có kết quả tốt được? Ở Thiên Cung doanh cho dù Thất châu cấp bậc Thể châu Sư Hoa Phong (cái này chắc tác giả nhầm vì Hoa Phong là Ý châu sư Phong thuộc tính, cái này mình dịch đúng theo Convert. Biên: Trong Thiên Cung Doanh cũng chỉ có Mộc Ân Lục Châu Thể Châu có một nửa tăng phúc lực lượng + Hàn Mạch, cấp bậc Lục châu Thể Châu sư, Thể Châu thuộc tính là cứng rắn cùng sức chịu đựng. Chắc viết nhiều quá nên tác giả ông đầu) cũng không giám chính diện va chạm với chân phải của Chu Duy Thanh. Lực lượng chân phải của Chu Duy Thanh không thể dùng lực lượng bình thường của Ngự Châu Sư mà đánh giá được. Ngày hôm qua Minh Hoa đã phải tận lực sử dụng phương pháp chiến đấu liều mạng mới có thể đối phó với được với Chu Duy Thanh.

Nhìn Đinh Thần té trên mặt đất, Chu Duy Thanh cũng không có nửa phần tình cảm, “Một người mất đi năng lực của một Thiên Châu sư như ngươi. Vương! Bát! Đản hần sẽ cung cấp cho ngươi đãi ngộ rất tốt sao. Bản mình rất thoải mái sao? Nếu như ta không nhìn lầm thì trên người của ngươi có Hắc Âm phong ấn, ngươi rốt cục cũng chỉ là một tên đầy tớ mà thôi. Sau này đừng để cho ta thấy ngươi ở trong học viện nữa, nếu không cho dù xương của ngươi tốt, ta cũng có thể như cũ đem nó chặt đứt. Nguyên làm chó cho người ta cũng không phải là người sai, nhưng ở trước mặt ta kêu gào thì chính là người không đúng.”

Nói tới chỗ này, hần quay đầu lại nhìn về phía nhóm học viên bình dân còn lại: “Một đám nhu nhược nguyên ý làm chó, đánh các ngươi cũng làm ô uế chân ta.”

Vừa nói thân hình hần chợt lóe, không Gian Bình Di lại vừa xuất hiện, nhưng là lần này hần xuất hiện ở trước mặt của Diệp Lâu. Diệp Lâu thất kinh, sắc mặt tái nhợt ngã ngửa ra phía sau, ngồi trên mặt đất, giọng run run nói: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Ở Trong mắt hần lúc này Chu Duy Thanh toàn thân tràn ngập lệ khí tựa như một ôn thần.

Chu Duy Thanh khẽ mỉm cười, ngồi cuống bên cạnh, vỗ vỗ lên khuôn mặt trắng bệch của hần: “Yên tâm, ta sẽ không làm cái gì với ngươi cả, trở về nói với lão đại ngươi, lần sau nhớ tìm một quả trứng tốt đến đây, đừng có tìm loại người dài ngoằng như ngươi. Ngươi có thể lần.” Diệp Lâu vốn còn muốn nói đôi lời, nhưng nhìn bộ dạng mỉm cười của Chu Duy Thanh, hần quả thật không nói nên lời, đi ra ngoài mang theo hai tên quý tộc nhanh chóng chạy đi.

Chu Duy Thanh lại một lần nữa đứng thẳng lên, hướng đến hơn hai mươi bình dân học viên mới thản nhiên nói: “Cao cấp bình dân học viên ta không xen vào, nhưng là sau này muốn ở nơi này sống mấy năm, nếu như trong các ngươi người nào đầu phục thì cúi ngay đi, đừng để ta thấy các ngươi ở trong lớp, nếu không Đinh Thần chính là kết quả của các ngươi.”

“Ngươi dựa vào cái gì?” Thanh niên có vẻ mặt lạnh lùng đứng bên cạnh Mã Quần trầm giọng xuống nói: “Ngươi có quyền gì mà quyết định vận mệnh của người khác? Lựa chọn như thế nào là chuyện của riêng chúng ta. Học viện không phải nơi ngươi có thể tự tiện xấp đặt. Nếu có dựa vào quý tộc thì đó cũng là quyết định của riêng chúng ta.”

155. Chương 46: Không Được Thần Phục, Ta Sẽ Nuôi Các Ngươi (1)

Vừa nói, hần chậm rãi hướng thiếu niên lạnh lùng kia đi tới, ánh mắt thiếu niên lạnh lùng kia chăm chú nhìn ánh mắt hần một bước cũng không lui, Mã Quần ở bên cạnh hần cũng nhíu mày. Chu Duy Thanh đây là cũng không phải là loại kiêu ngạo bình thường. Cho dù là Khấu Duệ, vẻ mặt hần lúc này cũng hết sức khó coi. Mà đám lão sinh bên kia, nhìn Chu Duy Thanh không khác gì nhìn người điên.

Thượng Quan Băng Nhi kéo cánh tay Chu Duy Thanh lại: “Tiểu Béo, ngươi làm sao vậy? Tất cả mọi người đều là đồng học, ngươi đừng như vậy?”

“Chính bởi vì tất cả mọi người là đồng học ta mới nhất định phải làm vậy.” Ánh mắt Chu Duy Thanh lạnh lùng quét qua trên người tất cả các học viên bình dân. Hần thấy được các loại ánh mắt sợ hãi, phần uất, run sợ... tất cả tâm tình. “Làm con người, đầu tiên phải đứng thẳng lưng mình lên. Nếu ngay cả lưng không thẳng được, còn nói gì trở thành cường giả? Các ngươi đã nghe nói qua trong thế giới Ngự Châu Sư có vị cường giả nào làm nô dịch chưa? Ta muốn dạy cho các ngươi một cái đạo lý, làm người, phải thẳng lưng lên, cố gắng sống đừng cúi gằm. Cho nên, ta không cho phép đồng học của ta làm nô dịch cho người khác, ta không muốn xem các ngươi những người lùn...”

Mặc dù bị Thượng Quan Băng Nhi lôi kéo, Nhưng hần vẫn như cũ đến đứng trước mặt thiếu niên lạnh lùng kia. Gã lạnh lùng kia cũng là một cường nhân, đối mặt với Chu Duy Thanh khí thế to lớn như thế cũng không nhượng một chút nào, ngay cả nửa bước chân cũng không lui lại.

Chu Duy Thanh đến cách trước mặt hần khoảng một thước thì dừng lại: “Ngươi mới vừa rồi hỏi ta, tại sao phải không? Hiện tại ta cho ngươi biết.”

Vừa nói, tay hắn giơ lên, ở trữ vật hạng liên trên ngực hắn, một cái Trữ trị tạp đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Hắn đem cái Trữ trị tạp đến trước mặt gã thiếu niên kia: “ Trong thẻ này, còn có ít nhất bốn mươi vạn kim tệ. Bắt đầu từ hôm nay, tất cả bình dân học viên năm thứ nhất cần tiền đi Thác Ẩn cung thác ẩn kỹ năng, toàn bộ lấy từ trong này. Nếu như không đủ, ta sẽ tiếp tục gửi vào. Ta không cần các người hướng đến ta thần phục, tương lai bốn năm, ta sẽ nuôi dưỡng các người. Ta chỉ muốn các người cùng ta sống thẳng lưng lên để làm người, chứ không phải là làm chó cho người khác.”

Lời này vừa được bắn ra, tất cả các học viên toàn trường có thể nghe được nhất thời ồ lên. Ý niệm trong đầu đầu tiên của đám lão sinh chính là nào người này bị nước nào rồi(chập IC), thế nhưng lại lấy tiền của mình cho đám học viên bình dân đi thác ẩn kỹ năng. Lại không cần người ta trả giá đại giới gì, đây không phải đầu bị nước vào thì là gì?

Mà lúc này, đám học viên bình dân cũng ngậy ngấn cả người, ánh mắt bọn họ nhìn Chu Duy Thanh tất cả đều phát sinh biến hóa. Chỉ sợ người trước mặt này là người điên, thì trong mắt bọn họ đây cũng là một người điên đầy khả ái. Nếu như có thể nói, làm gì có ai nguyện ý thần phục người khác? Nhất là còn bắt đắc dĩ nhận lấy một cái Hắc Ẩm phong ấn làm đại giới.

Thiếu niên lạnh lùng kia theo bản năng nhận lấy Thẻ trữ trị từ Chu Duy Thanh, vốn là ánh mắt đầy sự quật cường cùng không cam lòng cũng đã trở nên sưng sờ, “ Người nên biết, Ý Châu thác ẩn không phải là thứ khó khăn nhất, Thẻ Châu ngưng hình mới là vấn đề lớn. Hiện tại giá tiền Sơ cấp Ngưng hình quyền trực cũng là năm đến mười vạn kim tệ. Bốn mươi vạn kim tệ xa xa không đủ. Hơn nữa cho dù người có tiền, cũng không hẳn mua được Ngưng hình quyền trực nhiều như vậy.”

Chu Duy Thanh cười nhạt một tiếng: “ Ta nói, ta sẽ nuôi dưỡng các người. Khẩu Duệ.”

“ Ân?”.... Khẩu Duệ nghe được Chu Duy Thanh đột nhiên gọi mình, liền nhanh chân bước tới: “ Lão đại, người gọi ta.”

Chu Duy Thanh vỗ vỗ vai hắn: “ Tin ta không?”

Ánh mắt Khẩu Duệ nhìn Chu Duy Thanh, bật thốt lên: “ Tin. Nếu ta đã lựa chọn liền không hối hận. Cha ta nói, trong cả đời người vốn có mấy lần cơ hội, nếu bắt được đừng có dễ dàng buông tay. Ta tin tưởng theo người lẫn lộn là cơ hội của ta”

Chu Duy Thanh cười ha ha một tiếng: “ Ta cũng rất tin vào điểm này. Giúp ta cầm lấy...” Vừa nói, hắn lần nữa cầm lấy Trữ vật hạng liên, một trang giấy hiện lên trong tay hắn, hắn để cho Khẩu Duệ cầm lấy hai góc giấy, Để cho Thượng Quan Băng Nhi kéo hai góc khác, đem cái tờ giấy đặc thù này giăng cân bằng giữ trời.

Sau đó hắn quay đầu hướng thiếu niên lạnh lùng kia, hỏi: “ Biết cái này là gì không?”

“ Đây là? Ngưng Hình giấy?” Thiếu niên lạnh lùng kia lấy làm kinh hãi.

Chu Duy Thanh gật đầu nói: “ Nhìn.” Vừa nói, cổ tay hắn vừa lật... Mọi người căn bản không nhìn thấy rõ trong tay hắn lúc này đã nhiều hơn một cái bút cùng một cái bình nhỏ. Mở nắp bình ra, Ngưng Hình bút trong tay nhúng một chút Ngưng Hình dịch, Chu Duy Thanh hít sâu một hơi, giờ khắc này, ánh mắt của hắn trở nên vô cùng sắc bén, con ngươi co rút lại, hoàn toàn tập trung trên Ngưng hình giấy trước mặt.

Lúc này, tên gia hỏa Diệp Lô kia vừa trở lại, cùng hắn đồng thời còn có bảy, tám tên Lão sư học viện. Đinh Thần bị thương cũng không nhẹ, hắn hoàn toàn có thể dùng cái này để làm to chuyện. Lão đại không có tham gia buổi khai giảng, trở về nếu cho hắn biết, mình liền thảm. Mình không thu thập được Chu Duy Thanh, nhưng lão sư học viện cũng có thể. Trước tiên lấy cớ hắn đánh người để khai trừ, rồi từ từ sẽ dạy dỗ tiểu tử này.

Thấy Đinh Thần té trên mặt đất, lập tức có hai gã lão sư lặng lẽ đến trị liệu, thời điểm những gã khác đi cùng Diệp Lô đang lúc muốn hướng Chu Duy Thanh mở miệng, lại bị một gã lão sư dẫn đội chừng năm mươi tuổi ngăn cản. Ánh mắt hắn kinh ngạc nhìn Khẩu Duệ cùng Thượng Quan Băng Nhi đang giữ Ngưng Hình giấy. “ Chờ một chút, xem hắn muốn làm gì. Trong tay hắn chính là Ngưng Hình bút, còn đây là Ngưng hình giấy. Ngưng hình giấy vẫn còn trống không, chẳng lẽ hắn...”

Cũng vừa lúc đó, Chu Duy Thanh cũng động, động tác của hắn cũng không nhanh, ngược lại hết sức chậm rãi thông thả. Giờ khắc này, phảng phất như chuyện xảy ra ở ngoại giới cũng sẽ không hề liên quan gì đến hắn, càng giống như trước kia cái gì cũng chưa xảy ra. Ngưng hình bút trong tay vững vàng hạ xuống, Ngưng hình dịch mang theo vàng sáng màu bạc nhàn nhạt lặng lẽ di chuyển, một đạo quang văn ổn định phác họa trên Ngưng hình giấy.

Ánh mắt của mọi người cũng bị động tác Chu Duy Thanh hấp dẫn, rất nhiều học viên cũng đã đứng lên, học viên nơi xa mặc dù không biết bên này chuyện gì đã xảy ra, nhưng bởi vì động tĩnh lúc này so với lúc trước quá yên tĩnh đến quái dị nên cũng có không ít người tiến lại gần.

Giờ khắc này, Chu Duy Thanh tựa như có lẽ đã tiến vào một tiết tấu đặc thù, mỗi bút vẽ ra đều lưu lại trên Ngưng hình giấy một đạo dấu vết màu mực, kèm theo hắn vẽ bề ngoài, một mặt đồ hình Viên Thuần chậm rãi sôi nổi trên giấy, đường vân kì dị tự động sắp hàng. Mặc dù cả quá trình không nhanh, nhưng lại giống như nước chảy mây trôi. Động tác của hắn không có nửa điểm dừng lại, mỗi bút nhưng lại đều mang theo thiên địa chí lý mà đi.

Chu Duy Thanh ngưng thần trên Ngưng Hình giấy, mà ánh mắt Thượng Quan Băng Nhi hoàn toàn rơi trên mặt hắn, Đều nói Nam nhân chân tình là khí suất nhất, lúc này Thượng Quan Băng Nhi được khắc sâu cảm nhận về điểm này. Cùng lúc đó, trong lòng nàng mơ hồ cũng hiểu được một chút thâm ý mà Chu Duy Thanh mới làm lúc này. Đúng a! Tiểu Béo của ta chưa bao giờ là một nam nhân lỗ mãng, hắn như thế nào lại có thể bắn tên không đích đâu?

Rốt cục, Chu Duy Thanh một bút cũng đem đồ hình Viên Thuần kia phác thảo xong, quang mang kim sắc rực rỡ chợt phóng xuất, khí tức đặc biệt của Ngưng hình quyền trực nhảy mắt phát ra. Mặc dù chỉ là thoáng qua rồi biến mất, nhưng mọi người không khỏi khắc sâu nhớ lấy hết thấy một màn vừa phát sinh.

Ngưng hình quyền trực mặc dù khan hiếm, Nhưng số lượng Ngự Châu sư có mặt cũng không ít, vẫn có một nhóm người đã được sử dụng quan Ngưng hình quyền trực. Nhưng tận mắt chứng kiến quá trình luyện chế Ngưng hình quyền trực thì quả thật chính là Phượng mao lân giác. Nhưng cho dù bọn họ chưa thấy, cũng đã từng nghe qua.

Thời điểm một ít đạo kim quang lóe lên, Kẻ ngu cũng biết quyền trực này Chu Duy Thanh đã luyện chế thành công.

Chu Duy Thanh cầm lấy Ngưng hình quyền trực từ tay Khấu Duệ cùng Thượng Quan Băng Nhi, lần nữa xoay người hướng về Thiếu niên lạnh lùng kia, hắn nhìn qua, là vẻ mặt kinh hãi cùng bối phục, vốn lãnh ý đã là tan tành mây khói.

“ Ý Châu thác ần, Thể Châu ngưng hình, các đồng học của ta, các người có thiếu gì không? Ta là một gã Trung Cấp Ngưng Hình sư. Ta nói rồi, ta nuôi dưỡng các người, không cần hồi báo. Ngưng hình quyền trực cũng giống như vậy. Ta là một người bình dân, nhưng ta tin tưởng, bằng vào tài nghệ luyện chế ngưng hình quyền trực, ta có đủ tư cách nói lời này. Các người có nguyện ý cùng ta sống thẳng thắn vượt qua bốn năm này không? Không để cho bất luận kẻ nào khi dễ chúng ta.”

Chu Duy Thanh sau khi luyện chế một tờ Ngưng hình quyền trực, không có nửa phần mệt mỏi, ngược lại tinh thần càng dồi dào hơn. Trong ánh mắt của hắn tràn đầy tự tin, sự kiên định trong mắt chưa từng có từ trước đến nay.

“ Ta nguyện ý.” Khấu Duệ luôn vĩnh viễn là người thứ nhất ủng hộ Chu Duy Thanh, còn Thượng Quan Băng Nhi thì căn bản không cần mở miệng.

“ Ta tên là Ngôn Triết Tích, ta cũng nguyện ý.” Người thứ hai mở miệng chính thức thiếu niên lạnh lùng kia.

“ Có chuyện ngưng hình, thác ần miễn phí như thế này, không muốn chính là kẻ ngu a. Hắc hắc.” Không cần nhìn, Chu Duy Thanh vừa nghe giọng điệu này cũng biết là tên Mã Quân kia mở miệng.

Tất cả tân sinh học viên bình dân đều đứng lên, bất luận tính cách bọn họ vốn là cái gì, thời điểm Chu Duy Thanh cầm ngưng hình quyền trực vừa mới luyện chế thành công hô to: Các người có nguyện ý cùng ta sống thẳng thắn vượt qua bốn năm này không? Máu của họ đã bị hắn đốt lên sôi trào.

Không người nào nguyện ý bị nô dịch, hướng chi là có một hậu thuẫn mạnh như vậy ủng hộ. Bất kỳ một gã Ngưng Hình sư nào, cũng có không biết bao nhiêu người theo đuổi. Hướng chi, người ấy trước mắt chính là đồng học của bọn họ. Hơn nữa nguyện ý thì liền trợ giúp cho bọn họ thật nhiều. Vào lúc này, bọn họ làm sao có người có thể lựa chọn khác được.

“Nguyện ý, chúng ta nguyện ý.” Một người tiếp một người, âm thanh sôi sục vang lên. Vào giờ khắc này, tất cả các tân sinh bình dân vừa mới quen nhau nhưng đều có chung một phương hướng mà ngưng tụ lại. Mà trung tâm chính là Chu Duy Thanh đang cầm ngưng hình quyền trục.

156. Chương 46: Không Được Thần Phục, Ta Sẽ Nuôi Các Người (2)

Diệp Lâu năng lực không có... nhưng nhân lực vẫn phải có, hẳn biết Chu Duy Thanh không hề khoa trương.

Lúc trước, Ngưng Hình giấy cũng là treo trên không trung không có đặt trên bàn. Hơn nữa còn chưa có trải qua bất kỳ bản thảo thiết kế nào, hẳn cứ tiện tay như thế mà hoàn thành. Chỉ sợ Trung cấp Ngưng Hình sư bình thường tất vị đã có thể làm được.

Không dễ dàng gì có thể trì hoãn được âm thanh “Nguyện ý” đang sục sôi. Tiểu tử này lặng lẽ lên đi, hẳn biết chuyện hôm nay mình đã làm hỏng... trở về sợ rằng cuộc sông không được dễ chịu. Nhưng cho dù như thế, trước tiên hẳn cũng muốn đem chuyện này nói cho lão đại, nếu không chỉ có thể càng thêm thâm hơn.

“Ba Ba Ba...” tiếng vỗ tay vang lên, Chu Duy Thanh xoay người nhìn lại, nhìn qua đúng là các lão sư mặc một thân áo bào đen mà Diệp Lâu đưa đến. Đang vỗ tay chính là vị lão sư cầm đầu chừng năm mươi tuổi. Hẳn không một chút che dấu ánh mắt thương thức của mình.

“Người tên gọi là gì?” Vị lão sư này mỉm cười hỏi. Mặc dù hẳn đang mỉm cười, nhưng Chu Duy Thanh lại cảm nhận được một cỗ áp lực không nói nên lời từ trên người hắn phát ra. Lấy cảm giác nhạy cảm của hắn, lập tức liền đoán ra được, hẳn không đối phó được với người này.

“Lão sư, ta tên là Chu Duy Thanh.” Chu Duy Thanh đằng hoàng nói. Bộ dạng đông dặc trên mặt hẳn lúc trước bay biến không còn sót lại một chút nào, thay vào đó bộ dạng đằng hoàng thật thà cho dù ai thoát nhìn cũng hoàn toàn không cách nào có thể liên tưởng đến tên tiểu tử kiêu ngạo âm ỉ vừa mới lúc trước còn đã thương Đỉnh Thần chỉ bằng một cước. Sắc mặt tên này, quả thật so với lật bàn tay còn muốn nhanh hơn.

Chu Duy Thanh rất thông minh, hẳn tự nhiên biết, lúc này đối mặt với người nào thì phải nên làm thế nào. Cùng lão sư học viên đối kháng, đây không phải là tự tìm phiền phức sao? Cũng không nói mình có phần thực lực này hay không. Hẳn sau này còn muốn ở trong học viện học tập, vì Thượng Quan Băng Nhi cùng bản thân mình, không thể đắc tội lão sư được. Đánh học viện, cũng chỉ là chuyện giữa các học viên, nếu như lớn lối với lão sư, đây chính là phạm thượng. Cho dù hẳn có bản lĩnh đi nữa, sợ rằng học viện cũng không dễ dàng tha thứ.

Vị lão sư chừng năm mươi tuổi kia khẽ mỉm cười: “Không nghĩ tới học viện bình dân lần này nhiều nhân tài như thế. Trung cấp Ngưng Hình sư, rất tốt..., bất quá...”

Hắn vừa nói đến hai chữ này, Nhưng thấy sắc mặt Chu Duy Thanh đã thay đổi..., trở nên bi phẫn lạ thường, cơ hồ dùng âm thanh nghẹn ngào nói: “lão sư, ngài tới đúng lắm. Ta đang muốn hướng nhóm lão sư hỏi báo, ngài cần phải làm chủ cho chúng ta, những tân sinh tiểu nhược này a! Những tân sinh chúng ta vừa vận mới nhập học, đã bị nhóm học viên cũ chỉ trích. Bọn họ vừa mới nhiều người như vậy còn muốn đánh ta. Còn có những học viên quý tộc kia, nói ta nếu là không chịu thần phục bọn họ, trong học viện này ta sẽ không có chỗ đặt chân, để cho ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Không được thì Một thời ba khắc sau bọn họ sẽ làm cho ta cút ra khỏi học viện ngay. Ta chính là tự vệ, không cần thần đánh bị thương một vị niên trưởng, điểm này là ta sai lầm rồi, nhưng là... nếu như ta không động thủ, sợ rằng hiện tại nằm trên mặt đất chính là ta. Lão sư, ta chỉ nghĩ ở trong học viện học tập, vì vinh quang học viện cố gắng cống hiến một phần lực lượng của mình. Hoàng gia học viện chúng ta vẫn là các vị lão sư làm chủ, các người nhất định phải làm chủ cho đám tân sinh yếu nhược chúng ta a! Nếu không, sau này làm gì còn có học viện bình dân nào nguyện ý gia nhập vào Học viện hoàng gia chúng ta nữa đâu?”

Lời nói này của Chu Duy Thanh chính là khóc lóc than thở. Dĩ nhiên, nước mắt thật thì không có. Chẳng qua là người này không ngừng dùng ống áo lau liên tục ở trên mặt. Không người nào thấy rõ là hắn có khóc thật hay không nữa.

Cái gì gọi là hai mặt? Cái gì gọi là trả đũa? Chu Duy Thanh ngay trước mặt đông đảo học viên diễn trò thật quá là lô hỏa thuần thanh.

Xung quanh có ít nhất hơn trăm người thấy được toàn bộ quá trình phát sinh từ lúc trước. Có thể nói là bọn họ cũng hoàn toàn không cách nào đem tên tiểu tử lớn lối lúc trước đánh đồng với với người có bộ dạng than thở khóc lóc nhu nhược tựa như một con cừu nhỏ yếu nhược trước mắt. Làm trò như vậy làm nhiều người trong nháy mắt biến sắc, chỉ hưu bảo vượn, chuyện như vậy cũng không phải ai cũng có thể làm ra được. Da mặt không phải dày tới trình độ nhất định có thể nói được những lời này sao?

Thượng Quan Bằng Nhi cũng đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn Chu Duy Thanh. Cũng chính là nàng tâm địa thiện lương, nên mới không nói ra ta không quen biết người này.

Cả đám học viên xung quanh đều trợn mắt há mồm. Trong lòng cơ hồ đều sinh ra mấy chữ: Như vậy cũng được sao?

Đáng tiếc, các học viên biết nhưng chưa chắc các lão sư cũng biết. Bọn họ nhìn qua, chẳng qua là thấy Chu Duy Thanh luyện chế ngưng hình quyền trục, nói với các tân sinh bình dân rất khí khái đông dặc... ta nuôi dưỡng các người, không để cho bất luận kẻ nào khi dễ chúng ta. Thẳng thắn mà nói, trong lão sư, đại đa số cũng xuất thân bình dân, chỉ có cao tăng học viện mới lấy quý tộc làm chủ. Hơn nữa Chu Duy Thanh ở phương diện luyện chế ngưng hình quyền trục thể hiện ra thủ đoạn kinh tài tuyệt diệu, cùng với tác phong thường ngày của Diệp Lâu, trong lúc nhất thời, những lão sư mới đến này đối với lời của Chu Duy Thanh tin đến tám phần.

Mới vừa rồi Chu Duy Thanh than thở khóc lóc lên án cũng không phải là thuận miệng nói một chút, những lời nói này của hắn rất lợi hại. Chẳng những là lên án những tên quý tộc cũng học viên cao cấp làm ác, hơn nữa còn chủ động thừa nhận sai lầm, thái độ vẫn là thành khẩn như vậy. Thời điểm các lão sư dạy học viên thường xuyên cũng sẽ nói, Phạm sai lầm không đáng sợ, phải biết sai mới có thể sửa chữa, học sinh chính là phải biết chủ động thừa nhận sai lầm. Biểu hiện hiện tại của Chu Duy Thanh, lại không phải là một gã học viên biết sai để sửa sao? Hơn nữa trong mắt các lão sư hắn hơn chính là có thể tự nguyện tự vệ nhưng cuối cùng lại càng lấy địa vị một người yếu thể thỉnh cầu học viện bảo vệ mình.

Mấu chốt chính là, Chu Duy Thanh cũng không hoàn toàn nói dối. Lúc trước đúng là Diệp Lâu chủ động khiêu khích hơn nữa còn sai người ta đến đánh hắn. Nếu như không phải là hắn thực lực cường hãn, chỉ sợ hắn tất nhiên sẽ bị đánh. Vì vậy, hắn nói những lời này hay nhất chính là không có ai có thể phản bác lại hắn. Đi theo học tập Mộc Ân hơn hai năm thời gian tại Thiên Cung doanh, cũng không phải là vô ích. Cùng so sánh với hai năm trước, Chu Duy Thanh hiện tại thành thực hơn rất nhiều. Dùng lời của Mộc Ân chính là, tiểu tử này đã chuyển hóa từ người vô lại bình thường hướng đến một cao cấp vô lại.

Nghe lời của Chu Duy Thanh, vẻ mặt vị lão sư chừng năm tuổi kia nhất thời trầm xuống, ánh mắt uy thế bắn ra bốn phía quét qua trên mặt tất cả các học viên xung quanh. Nhất là dừng lại thêm một chút trên người mấy gã niên trưởng học viên bình dân mà lúc này đi ra cùng Đình Thần.

“ Vấn đề rất nghiêm trọng a! Hiện tại học viên quý tộc ức hiếp học viên bình dân thể nhưng đã đạt đến trình độ như vậy. Ngay cả tân sinh mới tiến vào học viện cũng không buông tha. Mấy gã niên trưởng các người còn có giác ngộ sao? Mấy người các người lập tức trở về kiểm điểm cho ta, mỗi người nộp một phần kiểm điểm, sau đó đứng ở trong sân phạt ở quảng trường học viện. Không có lệnh của ta, không được phép rời đi.

Hắn cùng Đình Thần trong lòng ủy khuất đi ra khỏi học viện bình dân. Nhưng bọn họ không dám phản kháng chút nào lời nói của vị lão sư kia, vẻ mặt xám xịt rời đi.

Lão sư trung niên kia trầm giọng nói: “ Xem ra, học viện cần phải một lần tiến hành chỉnh đốn tác phong vận động. Nếu không, chỉ sợ sau này còn có tình anh nào nguyện ý đến học viện chúng ta học tập nữa? Cũng trở lại vị trí của chính mình đi, chuyện này sau khi buổi tựu trường kết thúc, học viện sẽ có xử lý.”

Trung niên này bộ dạng cực kỳ nghiêm túc làm đông đảo học viên, nhất là nhóm niên trưởng quen biết hẳn đều cảm như hén., rồi rít trở lại chỗ ngồi của mình không dám lên tiếng.

Lúc Chu Duy Thanh cũng chuẩn bị trở về thì bị hấn gọi lại. Lúc này, hấn cùng lúc trước nghiêm nghị bất đồng, vị này khí độ trầm ổn trên mặt toát ra vẻ mỉm cười, tiến lên mấy bước, vỗ vỗ bả vai Chu Duy Thanh, nói: “ Người trẻ tuổi phải có đảm phách, không thể bởi vì nhất thời bị ngăn trở mà liền nản lòng thoái chí, phải Việt tảo việt dũng(càng cảm càng hăng). Yên tâm đi, chuyện của người ta sẽ nhớ trong lòng. Nơi này là Phỉ Lệ hoàng gia Học viện quân sự, không phải là hậu hoa viên của bất luận kẻ nào. Học viện sẽ bảo vệ mỗi một học viên đều an toàn. Bất quá, không được phép ẩu đả trong học viện, người nhất định phải gánh chịu tiền thuốc thang của người mới bị người ngộ thương lúc này.”

Vị lão sư nói ra lời này, suýt nữa làm cho xung quanh rụng đầy con người. Gì? Nản lòng thoái chí, việt tảo việt dũng? Một cước chỉ thiếu chút nữa là đem một gã Thượng vị Thiên sư cho về với ông bà, người bạo lực như thế này còn muốn việt tảo việt dũng sao? Hơn nữa, cái này làm sao lại biến thành ngộ thương rồi? Đây chính là trọng thương gần như tàn phế, chỉ cần bồi thường chút thuốc men coi như xong ư? Một chút xử phạt thế nhưng lại xem như không có, hay giống như cái này dường như gọi là Tiểu gia hỏa Chu Duy Thanh đây vô sỉ lại bị bao nhiêu ủy khuất. Trong lúc nhất thời, sắc mặt các học viên xung quanh cũng trở nên cổ quái.

Nhưng Chu Duy Thanh chính là một bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt: “ Lão sư, cảm ơn ngài. Ngài xử trí thật sự là rất công bằng. Ta nên gánh chịu trách nhiệm, ta nhất định sẽ gánh toàn bộ phí tổn. Đình Thần niên trưởng cũng là bị người ta sai khiến, không phải tại hấn. Tiền thuốc thang, bồi dưỡng cũng do ta xuất ra. Lão sư, có thể hay không xin hỏi danh tục của ngài? Sau khi vào học viện, hôm nay được gặp ngài, mới làm cho ta có một loại cảm giác thân là học viên, một phần tử của học viện mới trở về nhà.”

Trung niên lão sư kia nghe lời của Chu Duy Thanh khiến nụ cười trên mặt không khỏi tươi ra thêm mấy phần, mỉm cười hướng hấn gật đầu: “ Ta tên là Tiêu Thệ, là lão sư chủ nhiệm học viện. Nếu như sau này bị ủy khuất cái gì cứ việc đến tìm ta, phòng làm việc của ta ở tầng ba phía tây Giáo Học Lâu.”

“Đa tạ Tiêu lão sư, có lão sư công bình công chính như vậy bảo vệ, ta rốt cục cũng có thể trong học viện học tập. Sau này sẽ vì học viện làm vẻ vang, tranh thủ trở thành một gã học viên ưu tú.”

Tiêu Thệ cười ha ha một tiếng: “Rồi, trở về người chỗ ngồi đi. Buổi lễ tựu trường muốn bắt đầu rồi.”

Chu Duy Thanh không có một câu trực tiếp khen tặng hấn, nhưng mỗi câu nói đều vô thanh vô thức thổi phồng hấn. Học viên ưu tú như thế hơn nữa còn biết điều, Người lão sư có thích hay không?

157. Chương 46: Không Được Thần Phục, Ta Sẽ Nuôi Các Người (3)

Trong đám tân sinh bình dân, đại đa số vẫn còn có chút không thể tin, chuyện Đình Thần bị thương nặng như vậy lại có thể dễ dàng trôi qua như vậy? Thế nhưng học viện lại không truy cứu? Mà trong học viện này, người có chút thông minh liền dễ dàng nhận ra được Chu Duy Thanh hẳn không phải là người thường, người này có lẽ là người điên, nhưng cũng là kẻ điên có lý trí. Bất luận hấn tại sao lại làm như vậy, nhưng ít ra đối với tất cả mọi người đều có lợi.

Dưới tình huống như vậy, làm gì có người nào phản đối hấn làm lớp trưởng?

Nhưng lại vào đúng lúc này, một âm thanh không hài hòa đột nhiên xuất hiện: “ Người nghĩ làm lớp trưởng, ta đã đồng ý ư?”

Cái âm thanh này mềm mại dễ nghe, lại còn mang theo vài phần mỉa mai hoặc, ánh mắt của mọi người cơ hồ cũng bị nó hấp dẫn qua bên kia.

Từ lúc đầu cho tới bây giờ, Chu Duy Thanh một mực làm mưa làm gió thủy chung đều có một loại cảm giác nắm giữ tất cả trong tay. Nhưng khi hấn nghe thấy âm thanh này vang lên, sắc mặt ngay lập tức thay đổi, hơn nữa lại trở nên rất khó coi.

Minh Hoa cười xinh đẹp đứng ở nơi đó, các vết thương khó coi hôm qua trên khuôn mặt của nàng đã hoàn toàn biến mất, nụ cười hồng nhuận, tiên diễm ướn át, sóng mắt lưu chuyển, vẻ đẹp khiến người khác kinh tâm động phách. Nhưng đây vẫn không phải là nguyên nhân khiến Chu Duy Thanh biến sắc, sắc mặt hắc sẫm dĩ trở nên khó coi là bởi vì lúc này Minh Hoa mặc một thân trường bào màu đen tượng trưng cho thân phận lão sư trong học viện. Trong ánh mắt của nàng còn mang theo thêm vài phần đùa cợt.

“ Ân? Ngưng Hình sư tiên sinh của chúng ta tại sao không thấy nói chuyện? Người không phải muốn làm lớp trưởng sao?”

Chu Duy Thanh cười khổ hỏi: “ Sẽ không trùng hợp như thế chứ? Người đứng là chủ nhiệm của lớp chúng ta sao?”

Về mặt Minh Hoa nhu mì mỉm cười nói: “ Thật là ngượng quá, lại có thể xảo hợp như vậy, ta vừa vận mới nhậm chức tại ban tân sinh bình dân. Các vị đồng học tốt a, ta tên là Minh Hoa, sau này ta chính là chủ nhiệm của lớp học viên bình dân chúng ta. Hi vọng mọi người có thể trang thủ hảo hảo học tập kiến thức quân sự, tương lai có thể trở thành một gã thống soái ưu tú.”

Thời điểm Chu Duy Thanh nhìn thấy Minh Hoa một thân trường bào màu đen cũng đã ý thức được không ổn. Nhưng chuyện hắc lo lắng nhất cũng đã xảy ra. Mặc cho hắc giáo hoạt đi nữa, cũng không làm sao nghĩ đến Minh Hoa trẻ tuổi như vậy thế nhưng đã trở thành lão sư học viện mà không phải là học viên, hơn nữa còn chính là lão sư ban của hắc. Sau này còn có thể sống tốt nữa không? Ngày hôm qua mới vừa còn đánh người ta một trận, hơn nữa còn là gần mất mạng.

Bất đắc dĩ, Chu Duy Thanh chỉ có thể xám xịt ngồi xuống, ý niệm trong đầu liên chuyển, suy nghĩ đối sách.

Nhưng ai biết Minh Hoa lại nói chuyện khôn khéo, uyển chuyển. Ngoại trừ Chu Duy Thanh, còn tuyệt đại đa số học viên khác đều bị hấp dẫn, chú ý đến tình huống nàng mỉm cười nói: “ Mới vừa rồi biểu hiện của Chu Duy Thanh đồng học ta thấy cũng được. Ta cho rằng hắc nói rất đúng, làm một người đầu tiên phải có khí cốt, sống trên đời phải lưng phải thẳng thắn. Bất luận mới vừa rồi hắc có những hành động chính xác hay không, nhưng ít nhất hắc đã làm cho ban chúng ta càng thêm đoàn kết. Cho nên ta cho là để hắc tạm thời nắm giữ chức lớp trưởng cũng không phải là không thể. Dĩ nhiên, sau khi buổi tựu trường kết thúc, chúng ta còn phải công chính tiến hành thống nhất lựa chọn.”

Nghe lời của nàng, Chu Duy Thanh cũng không khỏi kinh ngạc, hắc rất kì quái tại sao Minh Hoa không nhân cơ hội này chén ép mình.

Minh Hoa đã đi thẳng đến khu dành cho lão sư rồi ngồi xuống. Mà bên kia, mấy ban niên trưởng học viên bình dân thấy Minh Hoa xuất hiện, giống như không khác gì thấy quỷ.

Da mặt Tang Lăng lại co quắp thêm lần nữa, lẩm bẩm tự nhủ: “ Xem ra, lần này quý tộc không thể lôi kéo bất kỳ người nào từ trong học viên bình dân rồi. Minh Giới Chi Hoa còn hơn cả tên tiểu tử biến thái kia nữa. Sau này, học viện sợ rằng sẽ rất náo nhiệt.”

Trải qua phen nháo kịch lúc trước, buổi tựu trường cuối cùng cũng đã bắt đầu. Chu Duy Thanh rõ ràng thấy, vị lão sư chủ nhiệm Tiêu Thệ đã đi lên bục chủ tịch, từ cửa hông lễ đường bên kia sảnh khách quý cũng đi tới mấy người. Cộng thêm Tiêu Thệ nữa tổng cộng là bốn vị.

Hấp dẫn Chu Duy Thanh chú ý nhất chính là vị ngồi ngay ngắn ở chủ vị. Người này vóc dáng thon dài, cũng mặc một thân trường bào lão sư màu đen. Cùng người khác bất đồng chính là, trên trường bào của nàng có từng đạo kim tuyến là trang sức, một đầu tóc dài màu đen cuộn cuộn nổi lên, dùng một cái vòng vàng bó lại chỉnh tề ở phía sau ót. Dung nhan tuyệt sắc mang theo tia mỉm cười như có như không. Vị trí chênh lên phía ngực một chút rõ ràng chính là một mai quốc huy hình thập tự màu vàng kim lớn cỡ lòng bàn tay của Phỉ Lệ đế quốc: huy chương Thập Tự Nhuyễn Kiếm. Bất đồng chính là, tại chính giữa huy chương có một khóa Tinh Quang Hồng Bảo Thạch sáng chói.

Mặc dù khoảng cách từ dưới lên trên đài không gần, nhưng Chu Duy Thanh lại có thể cảm giác được rõ ràng cái ung dung quý phái vô hình đập thẳng vào mặt. Từ trong ra ngoài, cao quý hoàn toàn bày ra bên ngoài một cách tự nhiên, mà hắc chưa bao giờ thấy qua trên người khác. Cho dù là trong hoàng thất của Thiên Cung đế quốc, hắc cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua người có thể so sánh với người trước mắt.

Ngoại trừ vị nữ tử này, trong ba người kia, Tiểu Thệ chính là người nhỏ tuổi nhất, hai vị khác cũng đã là lão già tóc hoa râm, trên áo bào của bọn họ còn có trang sức viền vàng, nhưng lại ít hơn một mai huy chương Thập Tự Nhuyễn Kiếm. Mà uy thế uy nghiêm của bọn họ cũng chỉ làm nền cho cô gái cao quý kia thôi.

Cùng lúc mấy người này đến, cả trong lễ đường nhất thời yên tĩnh lại. Tiểu Thệ ngồi sang bên vị trí đầu tiên, trầm giọng nói: “ Buổi lễ tựu trường bắt đầu. Cho một tràng pháo tay nhiệt liệt chào mừng Thái Thái viện trưởng cùng hai phó viện trưởng Hình Thiên Ý cùng Tăng Tôn đến dự buổi lễ tựu trường của chúng ta.”

Nhất thời, tiếng vỗ tay như sấm động. Ba vị viện trưởng ngồi vị trí chủ tịch trên đài đồng thời đứng dậy, khẽ đưa tay ý bảo yên lặng.

Viện trưởng? cô nàng kia thế nhưng lại là viện trưởng? Mặc dù lúc trước Chu Duy Thanh cũng mơ hồ đoán được một chút, nhưng thời điểm sự thật hiện ra trước mắt hẳn vẫn có chút không dám tin.

Đường đường là Học viện quân sự của Phỉ Lệ hoàng gia thế nhưng lại dùng một mỹ nữ trẻ tuổi như vậy làm viện trưởng. Mặc dù chuyện này hẳn cũng rất tán thành nhưng chuyện này rõ ràng là có chút không đáng tin a! Chẳng lẽ trong chuyện này có cái gì huyền bí hay sao?

Thời điểm trong lòng Chu Duy Thanh đang vô cùng nghi ngờ, thì âm thanh Khấu Duệ ghé sát vào tai hắn vang lên: “ Lão Đại, viện trưởng của chúng ta là một vị có tài năng vô cùng. Ta nghe nói, nàng ngồi vào được vị trí viện trưởng này tất cả cũng là dựa vào một thân tài học chân thực. Người không nên nhìn vào vẻ ngoài nhu nhược của nàng, nhưng trên thực tế, Ổ quân giới Phỉ Lệ hoàng gia lại nổi danh là Thiết Nương Tử phó Thống soái quân bộ đế quốc. Nguyên nhân cũng là bởi vì nàng là phái nữ, hơn nữa còn là muội muội duy nhất của Đường kim hoàng đế đệ hạ Phỉ Lệ đế quốc, năm nay đã ba mươi lăm tuổi, nhưng vẫn chưa lập gia đình.”

Nghe nói nàng cùng Phỉ Lệ thần tướng Minh Dục tướng quân là tình lữ, chẳng qua là không biết tại sao qua nhiều năm như vậy còn chưa có kết quả gì?

Nghe xong lời của Khấu Duệ, Chu Duy Thanh không khỏi a tai cười một tiếng: “ Người cũng là một mật thám a!”

Khấu Duệ cười hắc hắc nói: “ Nguyên lai thời điểm ta học tập ở trung đẳng học viện quân sự, vốn là thiên về tình báo học. Chiến tranh vốn lấy tình báo cùng trinh thám là đầu, tình báo ưu tú chính là pháp bảo khắc chế địch nhân.”

Chu Duy Thanh cười nói: “ Nếu tương lai ta có thể làm tướng quân, nhưng chính là tình báo của ta.”

Bọn họ ở dưới thấp giọng trò chuyện, buổi lễ tựu trường đã chính thức bắt đầu. Cái này gọi là buổi lễ tựu trường nhưng thật ra chính là mấy vị đầu não của học viện nói chuyện tổng kết thành tựu học viện, triển vọng năm sau. Vừa nghe mấy câu, Chu Duy Thanh đã có chút buồn ngủ rồi. Trong cả buổi lễ, hắn nhớ được duy nhất chính là âm thanh của Thái Thái viện trưởng rất êm tai. Mà Thượng Quan Băng Nhi ngồi bên cạnh hắn lại nghe rất tận tình, lần này nàng có thể thi vào Phỉ Lệ hoàng gia Học viện quân sự nên nàng hết sức quý trọng. Ban đầu làm doanh trưởng có chút bó chân bó tay càng làm cho nàng đối với kiến thức quân sự vô cùng khao khát.

Thời điểm diễn ra buổi lễ tựu trường, ở cách Học viện không xa, Thác Ân cung Phỉ Lệ đế quốc cũng nghênh đón một vị khách nhân đặc thù.

Một nữ tử đứng trước Thác Ân cung, yên lặng chăm chú nhìn vào kiến trúc cao lớn phía trước. Mặc dù, nàng chỉ đứng yên nơi đó, nhưng xung quanh thân thể nàng lại tựa hồ như có một loại khí tức đặc thù, có thể hấp dẫn tất cả các sinh vật xung quanh chú ý. Đó là một loại khí tức có thể làm cho xuân phong tuyết tan, làm cho con người ta không thể nào sinh ra bất kỳ tà niệm gì. Phảng phất như chỉ cần nhìn nàng cũng giống như là đối diện với ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Nữ tử này lấy lụa mỏng che mặt, che lại dung nhan của mình nên nhìn không ra bao nhiêu tuổi. Nhưng nàng lại có một đầu tóc trắng cùng người khác bất đồng. Đó cũng không phải là già nua, mà chính là một đầu tóc trắng xóa sáng bóng mà không có bất kỳ gì khác. Mỗi cọng đều giống như có sinh mạng, lóng ánh

oánh nhuận sáng bóng, phẳng phất như do bạch ngọc kéo dài mà thành. Ở hai bên trán nàng, có một luồng tóc màu lam đậm khác thường, làm cho một thân màu trắng nguyên bản tăng thêm vài phần sinh động.

Màu mắt của nàng chính là màu tím đậm, ánh mắt nhu hòa nhưng vẫn rung động lòng người như cũ, dường như toàn bộ quang thái trong thiên địa bị nàng hấp thu hết thảy. Thân thể mềm mại thon dài không có nửa phần khí tức nhân gian khói lửa, chậm rãi đi về phía trước, bước lên bậc thang Thác Ẩn cung.

Nàng mới vừa vặn bước lên bậc thang Thác Ẩn cung lập tức đã bị đám kim giáp hộ vệ chú ý tới, nhưng bọn họ đều do dự một chút, bốn người thông minh tiến lên tiếp đón. Giờ khắc này, trong lòng bọn họ cũng có một cảm giác kỳ dị, muốn kiểm tra bản mạng châu của nữ tử tóc trắng này quả thật chính là chên cười, vị này nhất định là Thiên Châu sư.

Không đợi hần mở miệng, nữ tử tóc trắng kia đã lộ ra tay phải của mình, năm ngón tay thon dài tinh tế óng ánh hiện ra. Một vòng bạch sắc quang vầng nhàn nhạt lấp lóe, trên cổ tay trắng muốt mà mảnh khảnh của nàng, sáu khóa bằng vụn lượn lờ chính là Tinh thuần Băng Chứng Thể Châu lặng lẽ hiện lên.

Con người kim giáp hộ vệ co rút lại, cực kỳ cung kính nói: “Thượng vị Thiên tôn các hạ tôn kính, mời vào.”

Nữ tử tóc trắng chỉ hơi hơi dẫn thủ, cũng không nói lời nào, tựa hồ bước từng bước cũng đã vượt qua bọn họ đi vào bên trong Thác Ẩn cung.

158. Chương 47: Nữ Tử Tóc Trắng Thần Bí (1)

“Các người nhìn ra được tuổi của nàng không?”

“Nhìn không ra. Thượng vị Thiên tôn a! Lâu lắm chưa thấy Thiên Châu Sư cường đại như vậy đến Thác Ẩn cung chúng ta tiến hành thác ẩn. Tại sao nàng không trực tiếp đến Vạn Thú đế quốc tìm kiếm đầu Thiên thú thác ẩn thích hợp?”

“Có trời mới biết được. Vị này Ý Châu thuộc tính hần là Quang Minh, nàng cùng mặt trời tựa hồ đều chói mắt giống nhau.”

Nữ tử tóc trắng sau khi đi vào Thác Ẩn cung cước bộ không có dừng lại chút nào, trực tiếp đi vào đại môn thác ẩn của Không Gian thuộc tính. Mỗi một bước nàng bước ra, tựa hồ đều một cách tự nhiên phiêu xuất qua mười thước, giống như không có thật thể bình thường. Trong giây lát, đã đi đến địa phương phân cấp thác ẩn.

Hai gã Ngự Châu Sư ở chỗ này thủ hộ Thác Ẩn cung vừa mới đứng lên định hỏi nàng muốn thác ẩn Thiên thú cấp bậc gì, thì tay trái nàng nhẹ nhàng vung lên..., một đạo bạch quang nhàn nhạt hiện lên. Hai gã Ngự Châu sư thân thể đã lặng lẽ mềm mại ngồi xuống. Bạch quang chợt lóe, thân thể của nàng đã đến trước địa phương vừa mới mở cửa không lâu, chính là giam cầm duy chỉ một đầu Vương cấp Thiên thú Ngân Hoàng Thiên Nhĩ bên trong.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, nàng đã đến trước mặt Ngân Hoàng Thiên Nhĩ.

Tựa hồ như cảm nhận được khí tức của nàng, Ngân Hoàng Thiên Nhĩ bị vây nhốt trong phong ấn chợt ngẩng đầu lên. Thời điểm nó thấy nữ tử tóc trắng này, không khỏi kêu lên chi chi. Toàn thân lông vũ màu trắng bạc lóe sáng, con người màu trắng để lộ ra quang mang cực kỳ kích động.

Tay trái nữ tử tóc trắng này giơ lên, nồng đậm quang mang bạch sắc lưu chuyển, lặng lẽ thổi quét trên người Ngân Hoàng Thiên Nhĩ. Khi luồng quang mang này cùng ẩn ký màu đen trên trán cùng hai cánh của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ tiếp xúc, nháy mắt khiến cho toàn thân nó run rẩy kịch liệt.

Đột nhiên, quang mang bạch sắc kia đột hóa thành kim sắc, ba đạo ẩn ký màu đen trong luồng quang mang này giống như băng tuyết tan rã trong lửa.

Toàn thân Ngân Hoàng Thiên Nhĩ kịch chấn, hai cánh đột nhiên mở ra, khí thể trong nháy mắt bạo phát vô cùng kinh khủng, âm thanh chói tai của kim chúc bể tan thành, xiềng xích trên người nó đã vỡ vụn từng khúc. Một tiếng kêu to bén nhọn không biết bị đè nén đã bao lâu từ trong miệng nó phát ra.

Nữ tử tóc trắng đối với hết thảy phát sinh trước mắt, trong tử nhân không hề xuất hiện bất kỳ tâm tình ba động nào. Ngón giữa tay trái gầy nhẹ, một đạo kim quang đã lặng lẽ rơi trên trán Ngân Hoàng Thiên Nhĩ. Nhất thời, thân thể Ngân Hoàng Thiên Nhĩ được bao phủ lên một tầng kim quang nồng đậm. Mà khí tức kinh khủng nó phát ra trong nháy mắt cũng đề thăng lên không biết bao nhiêu lần. Vốn ánh mắt có chút suy yếu đã trở nên bén nhọn, mà trên trán của nó cũng đã xuất hiện thêm một cái ấn ký màu vàng.

Bạch nữ cuối cùng cũng mở miệng, âm thanh của nàng hết sức nhu hòa dễ nghe, mềm mại động lòng người, nhưng không có nửa phần tâm tình ba động.

“ Cứu người thoát khỏi khổ hải, sau này người vì thuộc quyền Tuyết Thần, đi theo ta...”

Ngân Hoàng Thiên Nhĩ gạt đầu lia lịa, âm thanh kêu to cũng đột ngột dừng lại, vốn đang là Vương cấp Thiên thú tràn đầy lệ khí cường đại nhưng lại trở nên vô cùng biết điều, hai cánh nó mở ra chạm vào đầu vai của bạch nữ. Quang mang ngân sắc nhàn nhạt bao phủ nàng bên trong, ngay lúc đó nàng liền phiêu nhiên nhĩ khởi(bay lên), hóa thành một luồng bạch quang nồng đậm nhanh như chớp bay khỏi Thác Ấn cung.

Ngay lúc Ngân Hoàng Thiên Nhĩ kêu to một khắc kia, cả Thác Ấn cung đều bị chấn động, hơn mười cỗ khí tức cường đại chợt bạo phát, toàn bộ hướng bên này mà xông đến.

Thời điểm khi bọn hắn chạy đến, đã thấy một luồng bạch quang từ trong Thác Ấn cung bay ra. Nhất thời, chủ nhân của hơn mười cỗ khí thể cường đại này cực độ kinh sợ thật nhanh xông tới.

Một đạo ngân quang thiểm điện thét dài tràn ngập thô bạo vang lên, tiếng xé rách chói tai phản phát như muốn đem cả tòa Thác Ấn cung cắn nuốt. Bên trong quang mang chớp diệu, xung quanh đã là một mảnh đen kịt. Sau một khắc, ngân quang cùng bạch quang đại phóng, cản trở toàn bộ công kích đen kịt kia khiến nó lặng lẽ biến mất. Nguyên bản thân ảnh ngân sắc cùng bạch sắc đã biến mất không thấy tung tích.

Khi đám cường giả của Thác Ấn cung sắc mặt xanh mét đi đến trước thạch thất nơi lúc trước giam giữ Ngân Hoàng Thiên Nhĩ, nhìn qua thì thấy trên tường lưu lại một đạo chữ nhỏ màu vàng.

“ Vương cấp Thiên thú há lại bọn người có thể nô dịch? Nó đã trở về Tuyết Thần sơn ôm ấp. Nếu còn thêm muốn, tất cả bọn người sẽ bị tiêu diệt.”

Tất cả cường giả của Thác Ấn cung sau khi nhìn qua đều không tránh khỏi linh hồn run rẩy một cái, tất cả đồng thanh nói: “ Tuyết— Thần— Sơn— Tặc sao?”

Phỉ Lệ hoàng gia Học viện quân sự.

“ Tiểu Béo, tỉnh lại. Buổi lễ tựu trường đã kết thúc.” Thượng Quan Băng Nhi nhẹ nhàng đẩy đẩy Chu Duy Thanh đang ngủ bên cạnh.

“ A? Kết thúc? Các lão sư nói khiến cho người khác thật phấn chấn.” Ánh mắt Chu Duy Thanh còn chưa có mở ra thì trong miệng đã nói lên. Các vị học viên bên cạnh thấy người này ngủ cũng chảy nước miếng vừa dậy đã phát ngôn như thế khiến cho ai cũng một trận co quắp.

Chu Duy Thanh vừa mở mắt nhìn, mấy vị lãnh đạo học viện trên đài chủ tịch cũng đã không còn thấy đâu. Tất cả học viên cũng đều tự mình đứng dậy rồi rít rời đi.

“ Phấn chấn sao?” Âm thanh giễu cợt của Minh Hoa truyền vào trong tai Chu Duy Thanh khiến hắn hoàn toàn tỉnh táo lại, “ Học viên bình dân nhất ban, theo ta trở về phòng học.”

Theo Minh Hoa ra lệnh một tiếng, một đám học viên cùng nàng đi ra ngoài lễ đường.

Minh Hoa vô ý như hữu ý nhìn Chu Duy Thanh một cái, hai người bốn mắt nhìn nhau... khiến long mày Chu Duy Thanh giật giật mấy cái, mà vẻ mặt Minh Hoa lại mỉm cười thật động lòng người, không chút nào có thể nhìn ra hóm qua họ vừa trải qua một trận đại chiến.

Phòng học của đám bình dân nhất ban ở tầng một Giáo Học lâu, ra lễ đường không bao xa đã đến.

Trong phòng học có chừng bốn mươi chỗ ngồi, chính là bọn họ chỉ có hai mươi chín học viện tự nhiên chỗ ngồi có thừa, trong lớp hai người Mã Quần cùng Chu Duy Thanh vóc người to lớn chắc chắn ngồi phía sau. Vốn là hắn muốn Thượng Quan Băng Nhi cùng hắn ngồi với nhau, nhưng Thượng Quan Băng Nhi nói gì cũng có ý kiến bất đồng, lý do rất đơn giản, nếu cùng ngồi với người..., người có thể tránh khỏi động thủ cước sao? Như thế thì còn học tập gì?

Minh Hoa đứng ở phía trên bục giảng, lúc này nụ cười trên mặt nàng đã thu liễm, cũng có mấy phần bộ dạng lão sư. Chẳng qua là, nàng thật sự quá mê người, nam học viên nhìn nàng ánh mắt đơn thuần một chút cũng không có. Bọn họ lần đầu tiên cảm giác được, thì ra ở bình dân ban lại chính là một loại hạnh phúc. Ít nhất những thứ quý tộc kia sợ rằng không có cấp bậc mỹ nữ như Minh Hoa này làm lão sư.

Minh Hoa nói: “ Mọi người, ta tên là Minh Hoa. Bốn năm sau này ta chính là chủ nhiệm lớp. Những thứ khác ta không muốn nói gì nhiều..., bàn về thiên phú, lớp chúng ta còn muốn hơn so với đám quý tộc kia. Sau này ở bất kỳ khảo hạch nào của học viện, mục tiêu của chúng ta tự nhiên cũng chỉ có một, đó chính là đệ nhất. Chương trình học bắt đầu từ ngày mai, đây là thời khóa biểu, mọi người phân xuống đi.” Cổ tay nàng vừa lật, một chồng giấy cũng đã xuất hiện trong lòng bàn tay. Hiển nhiên, nàng cũng có không gian trữ vật hạng liên.

Đem thời khóa biểu giao cho đám học viên hàng đầu phân xuống.

Chu Duy Thanh ngồi ở phía sau, tự nhiên là cũng nhận được cuối cùng. Vừa nhìn thời khóa biểu trong tay, hắn cũng có chút nhức đầu. Chương trình học chủ yếu có Đại lục lịch sử, Địa lý đại lục, Tinh báo học, Phân tích trận chiến điển hình, Rèn luyện quân sự hằng ngày, Sử dụng sa bàn, Chiến tranh mẫu... vân vân, có hơn mười loại chương trình học. Mỗi ngày cũng là sáng, chiều hai buổi học. Mãi cho đến thời điểm xế chiều gần đem mới kết thúc buổi học, mà mỗi tuần chỉ có một ngày nghỉ ngơi. Chương trình học an bài có thể nói là tương đối chặt chẽ. Đối với Chu Duy Thanh loại này mà nói, chưa từng trải qua sơ cấp học viện quân sự nên hai mắt hoàn toàn là trơn ngược.

Minh Hoa thấy phát thời khóa biểu đã xong, liền nói: “ Đi học không được phép muộn, không cho về sớm. Mỗi tháng có một lần khảo nghiệm thành tích học tập, cuối năm lại có thêm một lần khảo hạch. Không thể thông qua khảo hạch cuối năm thì người cũng trực tiếp xin nghỉ học đi. Xế chiều mọi người có thể đến giáo vụ nhận lấy tài liệu học tập của các người. Sau này có vấn đề gì, có thể trực tiếp đến hỏi ta. Ta chủ yếu giảng dạy Tinh báo học, Phân tích trận chiến điển hình, Rèn luyện quân sự hằng ngày.”

Mã Quần ngồi bên cạnh Chu Duy Thanh vừa nghe thấy lời này lập tức hưng phấn nói: “ Lão sư, chương trình học Rèn luyện quân sự hằng ngày là không phải có thể cùng ngài tiến hành thực chiến a? Nếu là có cái gì thân thể tiếp xúc một chút, lão sư cũng không trách chúng ta chứ?”

Minh Hoa khẽ mỉm cười, trong nụ cười còn toát ra mấy phần khí tức tà dị: “ Đương nhiên sẽ không. Nhưng chắc chắn là ta sẽ không hạ thủ lưu tình a. Người tên là Mã Quần đúng không? Nghe nói người chính là Thiên Châu Sư tinh thuần phongg ngự hình.”

Mã Quần lập tức ưỡn ngực: “ Đúng vậy. Lão sư, Thiên lực của ta đã tu luyện đến Đệ thất trọng Thiên tinh lực, sắp tiến giai lên cảnh giới Nhị châu.”

Minh Hoa gật đầu nói: “ Được. Ngày mai chúng ta sẽ có một buổi Rèn luyện quân sự hằng ngày. Ta không ngăn ngại cùng người tiến hành thực chiến nha.”

Mã Quần vui mừng quá đổi. Minh Hoa mặc dù là lão sư, nhưng nơi này là Học viện quân sự, hắn cũng không nhận ra thực lực của Đại mỹ nữ thích nũng nịu này có thể mạnh hơn bao nhiêu sơ với hắn, cho dù mạnh hơn một chút cũng không có gì. Hắn đối với lực phòng ngự của mình rất có tự tin, bị lão sư đại mỹ nữ này đánh mấy lần, đây cũng là một loại hưởng thụ a!!! Vạn nhất nếu có thể... mò tới núi đôi kia..., àh không, đụng đến lão sư một chút, vậy cũng là kiếm lợi lớn a.

Chu Duy Thanh nhìn Mã Quần có chút thương hại. Dĩ nhiên, chắc là hắn sẽ không nhắc nhở Mã Quần. Cùng Minh Hoa tiến hành “thiết tha” một chút, chỉ sợ tiểu tử này sẽ phải có trăm ngàn vết thương mà giắc gộ.

Ánh mắt Minh Hoa từ Mã Quần chuyển sang trên người Chu Duy Thanh: “ Mới vừa rồi tại lễ đường, Chu Duy Thanh đồng học nói muốn làm lớp trưởng lớp chúng ta, hơn nữa còn cung cấp kinh phí thác ần cùng

Ngưng hình trang bị cho toàn bộ ban chúng ta. Ta rất vui mừng khi lớp chúng ta có một vị đồng học đại công vô tư như thế. Đối với Chu Duy Thanh đồng học nhậm chức lớp trưởng, ai có ý kiến gì không?”

Không nghi ngờ chút nào, toàn bộ vé phiếu thông qua. Ánh mắt Chu Duy Thanh nhìn Minh Hoa không khỏi có vài phần đặc ý.

Lúc này, Minh Hoa cũng không có một chút thể hiện ra cá tính mà hôm qua nàng chiến đấu cùng Chu Duy Thanh, giống như chỉ là một vị lão sư bình thường: “Đã như vậy, Chu Duy Thanh từ bây giờ chính là trưởng lớp của ban chúng ta. Khấu Duệ, ta đã xem qua bài thi khảo hạch nhập học của ngươi, ở môn Phân tích trận chiến điển hình, ngươi dùng phần thu thập tình báo, phương thức chiến đấu nhiều mặt quá rồi có ý tưởng rất mới. Tin tưởng ngươi tại phương diện này hẳn có thành tựu. Ngươi liền từ các đồng học thu thập tư chất cần tiến hành thác ẩn cùng ngưng hình trang bị trước, sao đó giao lại cho lớp trưởng. Sao?”

159. Chương 47: Nữ Tử Tóc Trắng Thần Bí (2)

Minh Hoa cao giọng: “Mọi người phía dưới thay phiên nhau đứng dậy tự giới thiệu về bản thân mình một chút. Cũng là đồng học nhận biết nhau một chút.”

Giới thiệu từ trước rồi đến sau, lần này, Chu Duy Thanh lắng nghe rất nghiêm túc. Người thứ nhất đứng lên chính là Khấu Duệ, bởi vì hắn vóc người nhỏ con cho nên ngồi ở phía trước.

“Mọi người, ta tên là Khấu Duệ, mười bảy tuổi, tốt nghiệp trung cấp học viện quân sự tại Âu Đẳng thành, chủ tu Tinh báo học. Trung vị Thể sư, Thể Châu thuộc tính Nhanh nhẹn cùng Phối hợp.”

Kế tiếp mỗi một học viên đều đứng lên giới thiệu như vậy. Đến lúc Ngôn Tích Triết đứng lên giới thiệu khiến cho Chu Duy Thanh có chút chú ý: “Ngôn Tích Triết, mười bảy tuổi, Trung vị Thiên sư, Thể Châu thuộc tính Sức chịu đựng.” Dựa theo quy củ của Thiên Châu Sư, hắn cũng không nói đến thuộc tính Ý Châu của mình.

Thuộc tính Sức chịu đựng? Đối với thuộc tính này Chu Duy Thanh vẫn có hiểu rõ chút ít, nhưng Thể Châu thuần túy là Sức chịu đựng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Ngự Châu sư có được thuộc tính Sức chịu đựng thì năng lực kéo dài chiến đấu cực mạnh, hơn nữa cũng là hạng người có tính cách kiên định. Mặc Ân đã từng nói với hắn, đối thủ có được thuộc tính Sức chịu đựng là khó chơi nhất. Nhất định phải nhanh chóng đem tiêu diệt hoàn toàn.

Cuối cùng đến Chu Duy Thanh tiên hành tự giới thiệu. Đến phiên, hắn chậm rãi đứng lên, cảm thụ được những học viên khác chăm chú nhìn lễ độ, hắn ưu nhã cười: “Ta tên Chu Duy Thanh, Thượng vị Thiên sư, Thể Châu thuộc tính Lực lượng, Ý Châu thuộc tính Không Gian, cái này mọi người đều biết nên cũng không có gì giấu diếm. Nói thật, ta chưa từng có học qua kiến thức quân sự gì, nhưng ta biết lực ngưng tụ trọng yếu. Nếu đã ta làm trưởng lớp, ta liền hy vọng bốn năm sau, lớp chúng ta có thể trở thành một ban xuất sắc nhất từ trước đến nay của Phỉ Lệ hoàng gia Học viện quân sự.”

Minh Hoa mỉm cười vỗ tay: “Ta cũng hy vọng như vậy. Được rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người có thể đi nghỉ ngơi. Lớp trưởng, ngươi theo ta đến phòng làm việc.” Nói xong, nàng hướng bên ngoài đi ra.

Về mặt Mã Quân đầy ghen tỵ hướng Chu Duy Thanh nói: “Lớp trưởng đại nhân, Minh Hoa lão sư không phải là coi trọng ngươi chứ? Nói như thế nào ta bộ dạng cũng không thua kém ngươi a.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc: “Một tên đại ngốc, ngày mai còn muốn cùng nàng luận bàn ư? Ngại phúc bản thân quá nhiều sao. Ngươi có thể đi hỏi thăm một chút cái gì gọi là Minh Hoa Chi Giới.” Vừa nói, hắn cũng đứng lên, duỗi lưng một cái, lúc này mới tiêu sái đi ra ngoài. Thời điểm đi qua Thượng Quan Băng Nhi, thấy ánh mắt nàng rõ ràng có chút lo lắng, hắn mới mỉm cười nói: “Yên tâm, ta biết xử lý thế nào. Ngươi về nhà trước đi.”

“Ừh.” Thượng Quan Băng Nhi nhẹ nhàng đáp ứng, nụ cười nhưng mặt có chút đỏ lên, nàng chỉ cảm thấy Chu Duy Thanh dẫn dò thật giống như là trưởng phụ đang dặn dò thế tử của mình. Mặc dù cảm giác như vậy làm nàng có chút ngượng ngùng nhưng lại càng cảm thấy ngọt ngào hơn.

Minh Hoa đứng ở cửa phòng đợi Chu Duy Thanh đi ra mới tiếp tục đi phía trước. Chu Duy Thanh đi sau lưng nàng nhìn cái eo nhỏ nhắn mảnh khảnh, lại thêm cặp mông đầy đặn như trái đào mật chín mọng thơm ngon(chỉ muốn úp mặt vào một cái), không khỏi thắm nuốt nước miếng. Hắn tuổi này vốn dục vọng cực kỳ cường thịnh, mặc dù có Thượng Quan Bằng Nhi bên cạnh nhưng là thấy nhưng không được ăn. Hơn nữa hiện tại sức hấp dẫn của Minh Hoa quả là cường đại, trong lúc nhất thời ánh mắt hắn không khỏi đại ra.

Mắt thấy đi đến cầu thang, Minh Hoa đột nhiên dừng bước lại, xoay người lại nhìn về phía vẻ mặt đầy Trư ca(Bát Giới) của Chu Duy Thanh bật cười, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói: “ Nhìn cái gì vậy? Có muốn sờ một chút hay không?”

Âm thanh của nàng ôn nhu uyển chuyển, giống như là nhẹ nhàng gãi một chút trong lòng Chu Duy Thanh, Chu Duy Thanh cơ hồ không chút do dự thốt ra: “ Muốn...”

Minh Hoa mỉm cười nói: “ Cho ta xem Biển Thạch Ý Châu của ngươi một chút, ta sẽ xem xét một chút.”

Nghe được hai chữ Biển Thạch, Chu Duy Thanh nhất thời tỉnh táo lại, bộ dạng lẫm liệt, dường như không hiểu cái gì hỏi: “ Biển Thạch cái gì? Sao...”

Minh Hoa liếc hắn một cái, sẵn giọng nói: “ Ngươi đừng giả bộ.” Nói xong, nàng lại lần nữa bước đi lên lầu.

Ở dưới sự dẫn dắt của Minh Hoa, cả hai người đi thẳng lên tầng bốn Giáo Học lâu, nơi này cũng là phòng làm việc của lão sư. Minh Hoa đi đến trước cửa một gian mở cửa, đem Chu Duy Thanh đi vào trong.

Phòng làm việc không lớn, chỉ có chừng hai mươi thước vuông. Bên trong phòng có chừng mấy bồn cây xanh, lộ vẻ sinh cơ dào dạt. Chỉ có một bàn làm việc, hiển nhiên đây là phòng làm việc của Minh Hoa. Phỉ Lệ hoàng gia Học viện quân sự là một trong học viện cao cấp nhất ở Phỉ Lệ đế quốc, đãi ngộ lão sư vô cùng ưu đãi.

Minh Hoa ý bảo Chu Duy Thanh ngồi tại ghế tràng trước bàn làm việc, nàng thì tựa vào trên bàn làm việc, có chút khinh bạc nói: “ Trưởng lớp đại công vô tư của chúng ta, nợ ngày hôm qua tính làm sao đây?”

Chu Duy Thanh giả ngu nói: “ Nợ cái gì? Ta đây chưa bao giờ nợ tiền ai.”

Minh Hoa hừ lạnh một tiếng: “ Ngày hôm qua ngươi đánh người ta bị thương như vậy, chẳng lẽ không tính gì sao? Tiền thuê nhà hay là xem như phí người ta dạy kèm tại nhà a.” Âm thanh của nàng mềm nhũn, nói tựa hồ như không ra tiếng. Bất quá, tuy Chu Duy Thanh mặc dù rất đại gái, nhưng bởi vì lúc trước có cảnh giác nên trong lòng hết sức cẩn thận.

“ Minh Hoa lão sư, đây chính là ngài chủ động tìm đến cửa, cũng không nên trách ta. Hơn nữa, ta đã hạ thủ lưu tình a! Nếu không, chủ nhiệm chúng ta đã phải đổi lại một vị.”

Minh Hoa cười nhạt một tiếng: “ Chu Duy Thanh, chúng ta nói thẳng ra đi. Cho ta nhìn Biển Thạch Ý Châu của ngươi, ta bảo vệ tương lai bốn năm học an ổn vượt qua. Nếu không, lấy địa vị của ta trong học viện, muốn để không chút yên tĩnh vẫn là rất dễ dàng. Đừng xem ngươi nhận được tán thành của Tiêu Thệ chủ nhiệm, ta chỉ cần đem chuyện ngươi có thuộc tính Tà Ác nói ra, Thác Ấn cung sẽ không bỏ qua cho ngươi, cũng không ai có thể bảo vệ ngươi.”

Nghe được bốn chữ Thuộc tính Tà Ác, Chu Duy Thanh trong lòng chấn động mãnh liệt, ngoài mặt bất động thanh sắc, nhưng sắc mặt cũng trầm xuống, thản nhiên nói: “ Minh Hoa lão sư, ta không rõ ý của ngài?”

Minh Hoa tựa hồ như đã nắm chặt trong tay, tự nhiên cười một tiếng, cầm lấy chén nước trên bàn uống, “ Ngươi thật không rõ sao? Đừng nói với ta ngươi không có thuộc tính Tà Ác. Nếu như không có thuộc tính Tà Ác mà nói, hôm qua tại sao ngươi có thể đối với Minh Giới Chi Hoa của ta phản cắn nuốt? Ngươi chẳng những có, hơn nữa thuộc tính Tà Ác của ngươi cực mạnh, bình sinh ta mới lần đầu thấy qua. Nếu ta đoán không có sai, ngươi thậm chí có thể khống chế thi triển Tà ma biến. Ta nói không sai chứ, Chu Duy Thanh đồng học?”

Roạt một tiếng, Chu Duy Thanh đột nhiên đứng lên. Trong nháy mắt tại nơi này, trên người hắn bộc phát sát cơ cường đại không có gì sánh được. Nhất là huyết quang trong đáy mắt nồng nặc chợt lóe lên. Khí thế hung lệ kia làm Minh Hoa suýt nữa làm rơi cầm chén nước trong tay, sắc mặt nhất thời cũng trở nên tái nhợt mấy phần.

“ Chu Duy Thanh, ta cảnh cáo ngươi, không được làm loạn. Nơi này là học viện, xung quanh phòng làm việc của ta đều là lão sư học viện, thực lực mạnh hơn ngươi chỗ nào cũng có. Nếu ngươi dám ở chỗ này động thủ với ta, như vậy ngươi nhất định phải chết.” Lúc này trong lòng Minh Hoa cũng có chút thấp thỏm, mới vừa rồi Chu Duy Thanh bộc phát khí thế thô bạo thật dọa người.

Lệ khí chợt lóe lên rồi biến mất. Thần sắc Chu Duy Thanh nhanh chóng trở lại bình thường, khẽ nhìn Minh Hoa mỉm cười: “ Lão sư, ta nghĩ là ngài đã hiểu lầm, ta chẳng qua là cảm thấy ta phải đi. Ngươi mới vừa nói, không để cho ta ở chỗ này động thủ với ngươi, vậy có phải hay không, trở về nhà chúng ta cùng động thủ a?”

Minh Hoa cười lạnh một tiếng: “ Ngươi dám rời khỏi nơi này một bước, ta liền công bố ngươi có thuộc tính Tà Ác. Ngươi cho rằng còn cơ hội cho ngươi động thủ với ta?”

Chu Duy Thanh than nhẹ một tiếng, ưu nhã nói: “ Có lúc, không nên tự quá cho là đúng. Rất nhiều thứ, không phải giống như mặt ngoài ngươi nhìn thấy. Ai... Lão sư đã vội vã dùng thâm uy. Xem ra ta chỉ còn nước cho ngươi xem Ý Châu của ta là cái gì. Ngươi không phải rất muốn sao? Vậy liền nhìn đi.”

Vừa nói, hắn chậm rãi kéo ống tay trái của mình lên, lộ ra cổ tay. Thiên lực khẽ vận chuyển, Thiên Châu kèm theo một đạo bạch quang đã từ cổ tay trái hắn hiện ra.

Lần này, đến phiên Minh Hoa sắc mặt thay đổi. Tổng cộng có ba khóa Kim Lục Miêu Nhân Ý Châu long lánh quang thải chói mắt lặng lẽ xuất hiện trên cổ tay trái của Chu Duy Thanh. Đặc biệt khí tức Không Gian hệ đập thẳng vào mặt.

“ Không thể nào!!!” Minh Hoa cơ hồ thất thanh kinh hô. Nàng đối với phán đoán của mình tuyệt đối tự tin, nhưng làm sao cũng không nghĩ ra, Ý Châu của Chu Duy Thanh đúng là ba khóa Không Gian hệ Kim Lục Miêu Nhân.

Chu Duy Thanh mỉm cười nói: “ Cho nên ta nói lão sư ngài tự cho là đúng. Nếu như không có chuyện gì nữa ta sẽ không quấy rầy ngài. Nếu buổi tối lão sư còn tò mò mà tới phòng ta, ta sẽ không buông tha cho một bữa tiệc mỹ vị như vậy đâu. Nếu như ta không nhìn lầm mà nói, Lão sư ngài vẫn là xử nữ sao. Xử nữ giả bộ thâm phụ. Chắc chắn, cuối cùng vẫn là không giống như vậy a! cáo từ.”

Nói xong câu đó, Chu Duy Thanh xoay người rời đi. Nhưng sau khi hắn ra ngoài, thần sắc trên mặt đã có chút ngưng trọng. Minh Hoa thể nhưng lại đoán được hắn có Tà Ác thuộc tính, thậm chí còn đoán ra được hắn có thể khống chế Tà ma biến. Cái này uy hiếp thật sự quá lớn. Minh hắn là phải đem nàng giết người diệt khẩu chứ?

Mà sau khi Chu Duy Thanh đi ra ngoài, Vẻ mặt Minh Hoa đã tức giận đến tái nhợt. Đột nhiên nàng vung tay một cái, đem cái chén trên bàn ném nát bấy. Nghiến răng nghiến lợi nói: “ Chu Duy Thanh, tên khốn khiếp này. Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Một hồi lâu, Minh Hoa thở hổn hển mới dần bình phục lại, trong mắt lại toát ra vẻ thanh minh, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

“Không đúng. . . Hắn quyết không có thể nào không có Tà Ác thuộc tính. Hơn nữa, ngày hôm qua thời điểm hắn công kích ta lần cuối cùng, rõ ràng có sử dụng loại kỹ năng hạn chế khác, không phải thuộc về Không Gian hệ. Ta chính là Hạ vị Thiên tôn, đối với mấy cái này làm sao có phán đoán sai lầm chứ? Nhất định là có điểm gì ta không nghĩ đến, hoặc là hắn có cái gì che giấu năng lực Ý Châu chân chính của mình hoặc là có vật phẩm đặc thù. Nhất định là như vậy.”

“Chu Duy Thanh. . . Ta nhất định sẽ tra ra chân chính thuộc tính của ngươi. . . Ngươi chờ xem. . . ,”

160. Chương 47: Nữ Tử Tóc Trắng Thần Bí (3)

Lầm bầm lầu bầu một lúc đến chỗ này, trong mắt Minh Hoa hiện lên một tia tà khí nồng đậm, nàng chột cả kinh, vội vàng thu nhiếp tinh thần, tà khí kia mới nhạt đi dần dần.

“ Đến tột cùng có biện pháp gì mới có thể làm cho hắc đi vào khuôn khổ đây?” Minh Hoa dần dần lâm vào trầm tư.

Bên kia, Chu Duy Thanh vừa mới đi xuống tầng thì nội tâm cũng chấn động. Thượng Quan Băng Nhi đã từng nói với hắc, kể có được thuộc tính Tà Ác, nhất là Thiên Châu Sư có Tà ma biến, bị Thác Ân cung của các quốc gia trên đại lục truy lùng. Một khi bại lộ, cho dù có thể may mắn sống sót, nhưng cũng sợ rằng sau này không còn có chỗ đặt chân. Thậm chí cũng không thể trở về Thiên Cung đế quốc, cả đời chỉ có thể sống chui lủi trong bóng tối.

Không được, tuyệt đối không được. Mặc dù có thể nói hắc trong lòng ôm chí lớn, nhưng nguyện vọng duy nhất của hắc chính là làm cho Thiên Cung đế quốc ngày càng cường đại, để cho mỗi con dân vì mình là một thành viên của Thiên Cung đế quốc mà tự hào.

Dùng sức hít sâu một cái, trong lòng Chu Duy Thanh tự nói với mình, đối mặt với nguy cơ nghiêm trọng như vậy, tuyệt đối không thể mềm lòng (tâm từ thủ nhược). Cho dù Minh Hoa là muội muội của Minh Dục, tuyệt đối cũng không thể bỏ qua cho nàng. Phải thừa dịp nàng chưa xác định được mình quả thật có thuộc tính Tà Ác mà đem chuyện này nói cho người khác biết, Nhất định đem nguy cơ này diệt ngay từ trong trứng nước.

Sát cơ nồng đậm từ trong lòng Chu Duy Thanh lóe lên rồi biến mất. Mặc dù hắc không muốn giết nữ nhân, lại càng không muốn giết một mỹ nữ như Minh Hoa. Nhưng chuyện này liên quan đến mình cùng tương lai tổ quốc mình, thậm chí là an nguy của Thượng Quan Băng Nhi. Quyết định thật nhanh, hắc đã hạ quyết tâm. Đêm hôm nay, chỉ cần Minh Hoa dám trở lại ở, liền nhất định phải đem chuyện này hoàn toàn chấm dứt. Nếu không, sau này cuộc sống của mình nhất định sẽ càng khó khăn.

“ Chu Duy Thanh.” Đang lúc ấy thì có một âm thanh thâm trầm đưa hắc từ trong suy nghĩ thức tỉnh.

Chu Duy Thanh ngẩng đầu nhìn mới phát hiện, trong lúc vô thức mình đã trở lại tầng một Giáo Học Lâu, Tang Lăng đang đứng trước cầu thang nhìn hắc.

“ Chúng ta nói chuyện một chút.” Ánh mắt Tang Lăng hơi có chút âm đạm.

“ Có việc gì cứ nói thẳng đi.” Lúc này bởi vì chuyện Minh Hoa nên tâm tình Chu Duy Thanh có chút không tốt, cũng không muốn dây dưa với Tang Lăng quá nhiều.

Tang Lăng nói: “ Người cùng ta thời điểm vừa đến học viện rất giống nhau. Bất quá, lúc đó đó ta đây xa xa không cường đại như ngươi. Lại càng không có bản lĩnh Ngưng Hình sư như ngươi vậy. Người biết không? Nếu có lựa chọn, thật ra thì không có một ai nguyện ý bị nô dịch. Nhưng thân là Ngự Châu sư, nếu như không thể ngưng hình, thác ân thì vĩnh viễn cũng không có thể xuất đầu. Vì vậy, rất nhiều học viên bình dân từ nhỏ chịu khổ rất nhiều sao ý chí không kiên định sẽ chọn đầu nhập vào quý tộc hoặc là Thác Ân cung, từ đó nhanh chóng tăng lên tự thân thực lực, bộc lộ tài năng. Cũng chính bởi vì vậy, bọn họ bỏ qua tương lai tự do, nhưng ta lại không có biện pháp ngăn cản lựa chọn của bọn họ. Bởi vì ta không có năng lực trợ giúp bọn họ.”

Chu Duy Thanh thản nhiên nói: “ Người nói với ta những thứ này thì có ý nghĩ gì?”

Tang Lăng nói tiếp: “ Ta không có năng lực, nhưng ngươi có. Chu Duy Thanh, thời điểm ngươi bộc lộ ra thân phận Ngưng Hình sư, có lẽ ngươi cũng không có chú ý tới. Tất cả các học viên bình dân nhìn ánh mắt của ngươi đều là vô cùng nồng nhiệt. Ta lần này là đại biểu những lão sinh không có thần phục đám quý tộc đến. Chúng ta tổng cộng có bốn mươi bốn người, chỉ cần ngươi nguyện ý giúp đỡ chúng ta giống như giúp đỡ học viên ban của ngươi vậy. Như vậy, tất cả chúng ta hướng ngươi thần phục.”

Chu Duy Thanh cười cười, ánh mắt nhìn Tang Lăng có thêm mấy phần hài hước: “ Hướng ta thần phục? Tang Lăng niên trưởng, ngươi không phải là đang nói đùa chứ? Tại sao ta phải tin tưởng các ngươi hướng ta thần phục? Các ngươi lựa chọn như vậy, đơn giản cũng bởi vì ta không có cách nào hạn chế các ngươi thôi.

Không có phong ấn trời buộc, đây còn không phải là các người nghĩ muốn đi khi nào thì đi sao? Người có biết cần nuôi sống hơn bốn mươi tên Ngự Châu sư thì cần phải trả giá bao nhiêu không? Hàng năm cũng sẽ không ít hơn năm trăm vạn kim tệ, coi như là tổ quốc của ta Thiên Cung đế quốc cũng nuôi không nổi các người, bao gồm nhiều Thiên Châu sư ở bên trong như vậy. Mà trả giá thật lớn như vậy chỉ đổi lấy một lời hứa hẹn đơn giản kiểu thần phục mà thôi. Người làm như ta là kẻ điên sao?”

Tang Lăng sững sốt một chút, cả giận nói: “ Chu Duy Thanh, người đây là đang vũ nhục nhân cách của ta.”

Chu Duy Thanh khinh thường hừ một tiếng: “ Nhân cách sao? Vật nào bao nhiêu tiền một cân? Chuyện ta nguyện ý làm, bất luận bao nhiêu khó khăn, bất luận trả giá thật nhiều ra sao ta cũng sẽ hết sức cố gắng làm. Nhưng chuyện ta không muốn làm, tuyệt đối không ai có thể bức bách ta đi làm. Ta nuôi dưỡng học viên lớp chúng ta, đó là bởi vì ta không hy vọng thấy người bên cạnh ta hướng đến đám quý tộc kia thần phục. Mà một câu này của người, hứa hẹn vu vơ có thể có cái ý nghĩa gì chứ? Muốn có sự trợ giúp của ta không phải là không được, nhưng ta muốn cũng muốn các người tiếp nhận phong ấn của ta, các người dám sao? Nếu như vậy, cùng thần phục đám quý tộc có cái gì khác nhau sao?”

Tang Lăng hít sâu một hơi, trên cái đầu trọc mơ hồ có gân xanh nhảy lên. Hai nắm thật chặt, trừng mắt nhìn Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh từ cầu thang đi xuống, đi đến bên cạnh hắn: “ Ta biết, người muốn nói chỉ có học viên bình dân chúng ta đoàn kết lại như một sợi dây thừng thì mới có thể chống đỡ được đám học viên quý tộc. Nhưng ta thật không có tin tưởng lý do của người. Chỉ bằng câu nói suông vô ích của người là ta liền phải giao ra hơn ngàn vạn kim tệ ư? Điều này hiển nhiên không phải là một việc làm cho người ta thích thú. Niên trưởng, người nghĩ sao? Người cũng quá rõ ràng đi mà.”

Rất nhanh hai nắm nắm của Tang Lăng chậm rãi buông lỏng, Ánh mắt vốn dữ tợn cũng từ từ trở nên mờ mịt, không ngừng hít sâu, hết sức ổn định tâm tình của mình.

“ Vậy người có điều kiện gì?” Tang Lăng trầm giọng nói.

Chu Duy Thanh thản nhiên nói tiếp: “ Ý nghĩ mỗi người cũng theo số tuổi tăng lên mà thay đổi. Hứa hẹn vĩnh viễn luôn kém tin cậy hơn ước thúc. Các người tổng cộng có bốn mươi bốn người, ta muốn là có bốn mươi bốn cái phong ấn ước chế theo mỗi người. Tang Lăng niên trưởng, ta không phải là người... nhưng ta tuyệt đối là một người bao che khuyết điểm. Cũng không sợ nói cho người biết, ta vẫn chưa đến mười bảy tuổi đã là một Trung cấp Ngưng Hình Sư rồi, trước lúc tốt nghiệp học viện, ta ít nhất có thể trở thành Cao cấp Ngưng Hình Sư. Nội trong mười năm, ta nhất định sẽ lên Ngưng Hình Đại sư, Ngưng Hình Tông sư. Tương lai có thể trở thành một vị Thần sư hay không thì ta không biết, nhưng ta có bảy thành nắm chắc. Đồng dạng là phong ấn, đi theo một gã tương lai trở thành Thần sư, có thể nhận được tin tưởng như thế nào ta cũng không cần nhiều lời. Các người cũng không cần vội vã quyết định làm gì, ta còn ở học viện này mấy năm nữa. Nếu như trước lúc tốt nghiệp, ta không thể đạt được trình độ Cao cấp Ngưng Hình sư mà nói, người cứ xem như là hôm nay ta thú vị mồm thú vị miệng đi.”

Tang Lăng đầy do dự, nguyên nhân đơn giản cũng chính bởi vì hai chữ Thần Sư kia.

Ở trong lịch sử đại lục, Mỗi một vị Thần sư Cấp đầu là nhân vật truyền kỳ oai phong một cõi, tung hoành thiên hạ mà không người nào dám có nghịch ý. Mà đi theo bên cạnh Thần sư, đều là Thiên Châu sư thực lực vô cùng cường đại. Mặc dù Chu Duy Thanh không có nói rõ, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, Nếu như tương lai Chu Duy Thanh trở thành một vị Thần sư, khi đó coi như là một gã Thiên Châu sư có cấp bậc Thiên tông cũng sợ không có đủ tư cách trở thành người đi theo hắn. Chính là bởi vì hiện tại Chu Duy Thanh còn chưa đạt được đến trình độ kia, nên lúc này những Ngự Châu sư bao gồm cả Thể Châu Sư hay Ý Châu sư ở bên trong như bọn họ mới có tư cách lựa chọn đi theo. Mà một khi tương lai Chu Duy Thanh trở thành một vị Thần sư, như vậy không hề nghi ngờ chút nào, người đi theo hắn nhất định có thể trở thành một thế hệ cường giả.

“ Chu Duy Thanh, nếu như chẳng qua là đi theo một mình người, như vậy, cần thiết phải từng người đến người thì triển phong ấn. Mặc dù trong Không Gian hệ cũng có một chút kỹ năng phong ấn, nhưng cực kỳ thưa thớt. Cho dù chúng ta lựa chọn đi theo người, thì người có thể hoàn thành phong ấn như thế nào đây?”

Chu Duy Thanh giơ tay lên, vỗ vỗ bả vai Tang Lăng: “ Ta đã nói như vậy, dĩ nhiên là có thể làm được. Người suy nghĩ đi.” Nói xong câu đó, hắn sải bước rời đi. Mà cũng trong một khắc đó, trong lòng Tang Lăng sóng gió đã dậy lên.

Nguyên nhân rất đơn giản, bây giờ hắn đã không có cách nào động dậy. Cảm giác bị trói buộc mãnh liệt truyền khắp toàn thân, cảm giác hắc ám âm lãnh tràn đầy làm da mặt ngoài của hắn nổi lên một tầng da gà. Hắn chỉ cảm thấy thân thể mình giống như bị hơn mười sợi dây vô hình vô ảnh trói lại.

Thân là một gã Thiên Châu sư, Tang Lăng dĩ nhiên hiểu đây là cái gì... Hắc Ám... Đây rõ ràng là kỹ năng trói buộc của thuộc tính Hắc Ám a! Không phải hắn là một Thiên Châu Sư Không Gian hệ sao? Hắc Ám thuộc tính này, chẳng lẽ, chẳng lẽ Ý Châu của hắn có nhiều thuộc tính sao?

Trong nháy mắt tại đây, trong đầu Tang Lăng đã trống rỗng. Nụ cười đùa cợt của Chu Duy Thanh trong lúc rời đi đã khắc thật sâu trong đầu hắn.

Chu Duy Thanh hướng lớp mình đi tới, buổi lễ tựu trường đã kết thúc. Đã không còn chuyện gì, hắn muốn dẫn Thượng Quan Băng Nhi về nhà, đồng thời cũng muốn suy nghĩ một chút làm sao để đối phó Minh Hoa.

Thật ra thì mới vừa rồi cùng Tang Lăng nói chuyện, trong lòng đã nảy lòng tham. Dựa theo kế hoạch của hắn vốn là không ngừng đi làm ảnh hưởng những học viên bình dân kia, từng bước đạt được mục đích của mình. Nhưng hôm nay nhận được kích thích chuyện Minh Hoa, Chu Duy Thanh khắc sâu cảm giác bước tiến của mình không thể quá chậm.

Lúc buổi lễ tựu trường, mọi việc hắn làm nhìn như điên cuồng, nhưng kỳ thật đều có toan tính thật kỹ. Hắn đánh Đinh Thần bị thương nặng chính là bày ra thực lực, cũng là một loại chấn nhiếp... để nói cho đám học viên quý tộc cùng học viên bình dân, đến tốt cùng hắn cường đại như thế nào... đối đãi với địch nhân lại càng không hạ thủ lưu tình. Cứ như vậy, chẳng những có thể làm cho trong lòng bọn họ khắc sâu ấn tượng, đồng thời cũng có thể giảm bớt người chú ý đến Thượng Quan Băng Nhi trên phạm vi lớn.

Sau đó, thái độ của hắn lại cực kỳ lớn lối yêu cầu tân sinh cùng lớp không được hướng quý tộc thần phục. Khi đó, mọi người đều cho là hắn điên rồi, chẳng qua là chứng kiến thực lực của hắn, chỉ có mình Ngôn Triết Tích dám mở miệng phản đối. Mà sau Chu Duy Thanh lại không chút do dự thể hiện ra thực lực Ngưng Hình sư của mình, đây mới chính là một bước trọng yếu.

161. Chương 48: Van Xin Người, Tha Cho Ta (1)

Mỗi một tên Ngự Châu Sư đều hiểu rõ Ngưng Hình Sư đại biểu cho cái gì, Chu Duy Thanh lấy ra bốn mươi lăm vạn kim tệ dùng cho đồng học thác ẩn, điều này chính là tiến thêm một bước mua chuộc lòng người. Hơn nữa câu nói sống phải thẳng lưng đầy kịch tính kia, trong thời gian cực ngắn, hắn đã được tất cả đồng ban đồng học tiếp nhận. Tiếp đó hắn tin tưởng chỉ cần mình không ngừng tiềm di mặc hóa (lặng lẽ biến đổi, thay đổi một cách vô tri vô giác), từ từ học viên cùng ban sẽ sinh ý lại vào hắn. Thời gian bốn năm còn rất dài, hắn có vô số biện pháp khiến những người bên cạnh hoàn toàn tiếp nhận hắn với vai trò lãnh đạo.

Thiên Cung đế quốc quá nhỏ bé, từ khi kiến thức sự cường đại của Phỉ Lệ đế quốc, Chu Duy Thanh lại càng minh bạch sâu sắc điểm này. Uhm, muốn nước mạnh; trước, phải có nhân tài. Đến nay Thiên Cung đế quốc có được mấy Ngự Châu Sư chứ? Có thể thi đậu Phỉ Lệ Hoàng Gia Học viện quân sự học viên bình dân mỗi cá nhân đều là chân tài thực học, họ không chỉ là Ngự Châu Sư, mà còn là nhân tài quân sự. Nếu như có thể làm hết sức chiêu thu nhân tài như vậy cho mình dùng, sẽ vì mình đem tương lai trợ giúp Thiên Cung đế quốc trở nên cường thịnh có đầy đủ trụ cột.

Chu Duy Thanh tin tưởng, ban đầu phụ thân cũng đồng dạng có ý nghĩ như vậy, chẳng qua là, mặc dù phụ thân cường đại, nhưng không có đủ điều kiện hấp dẫn Ngự Châu Sư. Nhưng hắn lại không như thế, hiện tại hắn là một Ngưng Hình Sư, còn có Hô Duyên Ngạo Bác lão sư có tiếng là thiên tài Ngưng Hình Sư, có thân phận này hắn tin tưởng mình hoàn toàn có năng lực hấp dẫn nhân tài. Tại Phỉ Lệ Hoàng Gia Học viện quân sự này khắp nơi đều là nhân tài, cần chẳng qua đơn giản là học tập bốn năm mà thôi, vậy thì quá mệt rồi. Một người năng lực có mạnh mẽ thì cũng là hữu hạn, tựa như Chu đại nguyên soái, thân là Trung vị Thiên tông, lại càng là nhà quân sự ưu tú nhưng hiện tại Thiên Cung đế quốc vẫn cứ tràn ngập nguy cơ như cũ.

Chính là bởi vì trong lòng có lý tưởng rộng lớn, lúc trước, sau khi Minh Hoa uy hiếp, Chu Duy Thanh trong lòng mới có thể sinh ra sát cơ mãnh liệt. Kế hoạch là lý tưởng hóa, mỗi thời mỗi khắc cũng sẽ bởi vì ngoại giới ảnh hưởng mà sinh ra biến hóa. Hắn muốn làm chính là phải hết sức mình đi giải quyết những thứ nhân tố ngoại giới này.

Chinh bởi vì Minh Hoa mang đến cho hắn cảm giác nguy cơ cũng làm cho hắn thời điểm đối mặt với Tang Lăng mất đi kiên nhẫn dụ dỗ, trực tiếp ném ra cho hắn một cái điều kiện rõ ràng. Hắn không thể đợi tương lai khi mình trở thành Thần Sư khi đó lại đi chiêu dụ nhân tài, vậy quá muộn rồi. Một quốc gia cường đại là phải từng bước phát triển, trở thành Thần Sư chỉ có trời mới biết phải mất bao lâu thời gian, hiện tại Thiên Cung để quốc phải đối mặt với Bách Đạt để quốc ủng hộ Khắc Lôi Tây để quốc cường thế áp bách, đợi không được lâu như vậy.

Về phần Tang Lăng cùng những học viên bình dân cao niên có đi vào khuôn khổ hay không, Chu Duy Thanh cũng không nắm chắc, vì vậy, hắn càng muốn biểu hiện cường thế, trong học viện thể hiện ra năng lực của mình. Nhất là tại phương diện năng lực Ngưng Hình Sư, muốn những nhân tài này đi theo, muốn làm cho người khác đi theo hắn nhất định phải có đầy đủ mị lực mới được.

Trở lại phòng học, Chu Duy Thanh kinh ngạc phát hiện, tất cả học viên đều không đi đâu, tất cả lưu lại trong phòng học. Đang chụm đầu lại nói gì đó, Thượng Quan Băng Nhi cũng cùng vài nữ học viên túm tụm.

Nhìn thấy Chu Duy Thanh trở lại, trong phòng học nhất thời yên tĩnh lại. Chu Duy Thanh trong lòng nhất động, cũng không khách khí, trực tiếp đi lên vị trí bục giảng.

Hai tay đặt trên giảng đài, “Ta nói vài lời, sau đó mọi người lại nghỉ ngơi nhé.”

Ánh mắt mọi người nhất thời tập trung lên người Chu Duy Thanh, vốn là các học viên đang đứng cũng đã trở lại vị trí của mình, hôm nay Chu Duy Thanh thi triển ra thực lực cùng thân phận Ngưng Hình Sư làm cho bọn họ chấn động, sau đó còn miễn phí thác ấn, ngưng hình, sự cuồng nhiệt còn chưa tiêu hóa kịp, tuyệt đại đa số học viên đối với hắn đều có loại cảm giác ngưỡng vọng.

Chu Duy Thanh mỉm cười, hắn lúc này tựa như là một nam hài to đầu vô hại vậy (hơi chém chút), “Chút nữa mọi người tại lúc ghi danh ở chỗ Khấu Duệ, nhất định phải viết rõ ràng cấp bậc Thiên lực của bản thân. Ý Châu Sư mà nói... cần thác ấn trực tiếp đi tới chỗ Ngôn Triết Tích xin, tùy hắn tiến hành, sau này mỗi ngày nghỉ cuối tuần ở học viện mọi người thống nhất, do hắn chỉ tiền. Tiếp đó tiền ta thu được từ bán Ngưng hình quyền trực, điểm này mọi người không cần lo lắng. Còn Thể Châu Sư, lúc ghi danh, còn phải ghi chú rõ Thể Châu các người là thuộc tính gì, còn nữa, các người có nguyện vọng muốn phát triển theo phương hướng cùng ngưng hình vũ khí là gì? Như vậy ta mới có thể căn cứ mỗi tình huống tự thân của các người để làm ngưng hình quyền trực theo yêu cầu từ đó đạt hiệu quả tốt nhất được.”

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, rõ ràng thấy đồng đạo học viên phía dưới nghe được độ thân mà làm theo yêu cầu, không ít người ánh mắt cũng sáng lên. Thể Châu Sư số lượng nhiều hơn xa so với Ý Châu Sư, những thứ Ngưng hình quyền trực đó đối với học viên bình dân mà nói chỉ có ngưỡng vọng mà thôi, càng không phải nói là tùy thân mà làm theo yêu cầu. Coi như là Thể Châu Sư thân phục quý tộc với Thác Ấn Cung, cũng tất vị có mấy người có thể hưởng thụ dạng đãi ngộ này a!

Chu Duy Thanh mỉm cười nói: “Ta còn có một kiến nghị. Nếu như là Thể Châu Sư một ngưng hình kỹ năng cũng không có, trước tiên có thể xin một phần Ngưng hình quyền trực, để cho mình có một kiện trang bị tùy thân, nếu như đồng học đã có một ngưng hình trang bị, mọi người tốt nhất nên lựa chọn chờ một đoạn thời gian, cố gắng tu luyện thiên lực. Đại khái trong hai năm, ta mới có thể đủ để thăng lên tới cao cấp Ngưng Hình Sư.

Khi đó, ta hẳn là có thể bắt đầu thử nghiệm chế tác ngưng hình quyền trực có lỗi tương khảm cùng với Ngưng hình sáo trang. Ngưng hình quyền trực có lỗi khảm thích hợp với Thể Châu Sư, mà Ngưng hình sáo trang lại có thể do Thể Châu Sư phổ thông đến sử dụng.”

Nếu như nói mới vừa rồi những học viên này trong mắt ngập tràn cuồng nhiệt, như vậy, giờ khắc này chính là hoàn toàn ngốc trệ (một dạng như lồi mắt ếch dậy mà). Ngưng hình quyền trực thuần mang lỗi tương khảm a? Ngưng hình sáo trang? Loại này đối với bọn họ mà nói cũng đã là truyền thuyết rồi, đừng nói là gặp qua, coi như là nghĩ cũng chưa nghĩ qua nữa a!

Mắt thấy hiệu quả mình muốn đạt tới đã có, Chu Duy Thanh mỉm cười nói: “Tốt lắm, đây là những điều ta muốn nói. Dĩ nhiên nếu như mọi người không muốn chờ, cũng có thể trực tiếp tiến hành ngưng hình. Nhưng ta có thể bảo đảm tỷ lệ thành công ngưng hình, một bộ ngưng hình quyền trực không thành, chúng ta sẽ tới bộ thứ hai. Bằng Nhi, mời đứng lên một chút.”

Thượng Quan Bằng Nhi nghe được Chu Duy Thanh gọi mình, không khỏi sửng sốt một chút, lúc này nàng đương nhiên không thể phá đám nam nhân của mình, theo bản năng đứng lên.

Chu Duy Thanh thu liễm nụ cười trên mặt lại, nghiêm mặt nói: “Các bạn đồng học, bây giờ, ta trình trọng giới thiệu với các người. Vị tiểu thư Thượng Quan Bằng Nhi xinh đẹp này chính là lão bà của ta, sau này, các nam đồng học đừng có đại dột có dị tâm nhá. Nếu không nghe lời, hắc hắc...”

“Tiểu Béo, người đang nói cái gì đó hả.” Thượng Quan Bằng Nhi đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó liền đỏ bừng mặt, xoay người chạy ra khỏi phòng.

Khẩu Duệ ồn ào hô: “Đại tẩu.” Sau đó các học viên cũng cười ầm ĩ một hồi.

Chu Duy Thanh kia da mặt vốn không phải chỉ dày bình thường (vốn là dày siêu cấp), cũng không có làm như người thường, hướng mọi người phất tay một cái, lúc này mới đuổi theo Thượng Quan Bằng Nhi. Hắn vừa mới đi khỏi, quanh người Khẩu Duệ đã bị vây lại đến mức nước chảy không lọt, ai cũng nghĩ muốn nhanh nhanh đăng kí. Cho dù là Ngôn Triết Tích với Mã Quần là Thiên Châu Sư cũng không ngoại lệ.

Lúc đó Chu Duy Thanh đuổi theo Thượng Quan Bằng Nhi tới cửa học viện mới bắt kịp, vừa chạy vừa hô toáng: “Bằng Nhi, người chạy chậm chút đi! Từ từ chút a”

Thượng Quan Bằng Nhi quay đầu sang chỗ khác, mặt đỏ bừng sảng giọng: “Người mới vừa rồi đã nói gì chứ hả! Người làm ta sau này làm thế nào gặp mặt các bạn đồng học đây chứ.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Ai bảo nàng ngày càng mê người như thế, ta đây tuyên thệ chủ quyền thì có gì sai chứ?”

Thượng Quan Bằng Nhi tức giận nói: “Cái gì mà tuyên thệ chủ quyền? Chẳng lẽ ta là vật phẩm của người sao?”

Chu Duy Thanh liên tục lắc đầu: “Không không... dĩ nhiên là không mà. Ý ta là ‘tuyên thệ nàng có chủ quyền đối với ta, ta là Tiểu Béo của người a! Người xem đi, ta lớn lên đẹp trai như vậy, anh tuấn như vậy, lại ôn nhu lại vừa thiện lương, vừa hàm hậu lại vừa ‘cool’, còn có thể tạo quyền trực (D: thiếu tạo baby nữa, thề nào nó tự sướng còn hơn ta. Thật là khâm phục). Nếu lúc này có mỹ nữ khác coi trọng ta, người nói xem ta theo hay là không theo đây? Ta đây tuyên thệ chủ quyền chính là để cho mọi người đều biết ‘TA là người của NGƯỜI, nếu như ai có chủ ý muốn gây chuyện với nàng cũng phải bước qua ta đã. (D: khúc này chém chút biên ah)

Sự so sánh như thế bọn họ còn không tự ti mặc cảm mà bỏ chạy sao? Ta đây là lo nghĩ vì người a!”

Nhìn vẻ mặt cực kì vô sỉ kia, Thượng Quan Bằng Nhi không khỏi ‘phốc xích’ nhin không được bật cười: “Còn nói vừa ôn nhu vừa thiện lương nữa chứ. Ta xem, không biết bao nhiêu người xem người là Hồng Thủy Mãnh Thú đâu.”

Mắt thấy Thượng Quan Bằng Nhi đã không tức giận nữa, Chu Duy Thanh lập tức sáp lại gần, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng cười hắc hắc nói: “Chỉ cần Bằng Nhi hôn ta một cái thì xem ta thành Hồng Thủy Mãnh Thú cũng có là gì.”

Thượng Quan Bằng Nhi nghiêm mặt nói: “Tiểu Béo, người nói cho ta một chút, người hôm nay làm như vậy không phải là vì muốn những đồng học đó sau này giúp đỡ Thiên Cung để quốc chúng ta chứ?”

Chu Duy Thanh khê mỉm cười, nói: “Bây giờ nói những thứ này còn quá sớm. Người chỉ cần biết rằng lão công của người có mục tiêu rất rất vĩ đại là được. Yên tâm đi, ta sẽ xử lý tốt, người cứ an tâm mà học hành đi. Những chuyện khác cứ giao cho ta xử lý. Nói thực, hôm nay vừa nhìn thời khóa biểu ta liền đau cả đầu, một chút cơ sở cũng không có, ta xem ta học cũng không vào nhiều. Sau này chỉ biết nhờ người thôi, thì với cử gì gì đó, nhớ là ...hắc hắc... cho ta xào lại nha.”

Thượng Quan Bằng Nhi nhướn mày: “Tiểu Béo, không thể làm như vậy được. Nếu không, ta giúp người bổ túc một chút tri thức quân sự cơ sở nhé.”

Chu Duy Thanh lắc đầu lia lịa: “Không tin, ta nào có thời gian. Bây giờ phải nuôi cả ban học viên cũng không phải dễ dàng gì, chế tác Ngưng Hình quyền trực cộng với tu luyện, cơ hồ là chiếm hết cả thời gian rảnh rỗi. Về phần học tập, đi học thì có thể học được đến bao nhiêu thì là bấy nhiêu thôi.”

Thượng Quan Bằng Nhi hơi lo lắng nói: “Nhưng mà, người sau này còn phải thừa kế y bát Chu nguyên soái, thống soái quân đội Thiên Cung để quốc chúng ta mà!”

Chu Duy Thanh khẽ mỉm cười, nói: “Bằng Nhi, nàng vẫn chưa hiểu ý ta. Làm một gã Thống soái, cũng không phải nhất định phải có tri thức quân sự nổi trội như thế nào. Chỉ cần có đủ năng lực chỉ huy một nhóm người có tài năng quân sự như vậy là đủ rồi.”

Thượng Quan Bằng Nhi hơi chút sững sốt, nàng mặc dù cảm thấy lời của Chu Duy Thanh là ngụy biện, nhưng lại dường như tựa hồ cũng có mấy phần đạo lý. Ở Thiên Cung doanh hai năm qua, Chu Duy Thanh biến hóa rất lớn. Không chỉ là vóc người trở nên khôi ngô rần rở, vẻ vô lại ban đầu thường xuyên lộ ra cũng đã thu liễm lại. Mặt ngoài nhìn lại hắn có lúc tựa hồ rất lớn lối, nhưng nàng lại biết, Tiểu Béo chân thật cảm xúc hoàn toàn nội liễm vào bên trong, mặc dù chỉ chưa tới mười bảy tuổi, nhưng tâm tư so với người trưởng thành còn muốn thâm trầm hơn rất nhiều.

162. Chương 48: Van Xin Người, Tha Cho Ta (2)

Trở lại chỗ ở, Thượng Quan Bằng Nhi đi ra ngoài mua thức ăn, thuê nhỏ nàng đã theo mẫu thân, nấu cơm cũng không có vấn đề gì cả. Đã cư ngụ bên ngoài, nhiệm vụ nấu cơm nàng không chút do dự đảm nhận. Mà Chu Duy Thanh thì tức khắc chui đầu vào phòng mình. Hơn bốn mươi vạn kim tệ hắn cũng đã cấp cho Ngôn Triết Tích phụ trách giữ, trong tay không tiền sao được? Ngưng hình dịch với giấy ngưng hình từ chỗ Hồ Duyên Ngạo Bác mang đi cũng còn có một chút. Trong đó bao gồm một ít điều chế Trung cấp Ngưng hình dịch, hắn chuẩn bị trước hết luyện chế mấy bộ Trung cấp ngưng hình quyền trực lấy đi đổi ít tiền rồi hãy nói. Dù sao, sau này cần các loại tài liệu để tiếp tục luyện chế Ngưng hình quyền trực đều phải chính hắn tự đem tiền đi mua. Mà bắt đầu từ Trung cấp ngưng hình quyền trực, lại không cần làm ngàn tờ rồi, chỉ cần một trăm tờ là có thể, dĩ nhiên, Trung cấp Ngưng hình quyền trực này một trăm tờ trở lên cũng không phải là nhất định có thể đủ thành công. Nhưng một khi thành công, phẩm chất ngưng hình trang bị so với Sơ cấp quyền trực còn muốn tốt hơn nhiều, mà tỷ lệ thành công chung quy cũng cao hơn một chút so với Sơ cấp ngưng hình quyền trực.

Trong bốn năm trở thành một gã Cao cấp Ngưng Hình Sư, Chu Duy Thanh một chút cũng không khoa trương. Lấy tu vi hiện tại của hắn, đủ để duy trì hắn luyện chế Cao cấp ngưng hình quyền trực.

Hắn hiện tại cần nhất chính là rèn luyện thiết kế Ngưng hình quyền trực nhiều hơn cùng với điều chế Ngưng hình dịch, chỉ cần có thể thiết kế ra Cao cấp ngưng hình quyền trực là hắn có thể chế tạo ra được. Có thuộc tính Thời Gian phụ trợ, chỉ cần có đầy đủ kinh nghiệm thực tiễn, không bao lâu là hắn sẽ có thể trở thành một gã Cao cấp Ngưng Hình Sư. Thời điểm ngân quang, thanh quang cộng với vô sắc ma lực của Thời Gian luân phiên lóe lên trong tay Chu Duy Thanh, lần lượt từng cái Trung cấp ngưng hình quyền trực lấy tốc độ mà Ngưng Hình Sư bình thường không thể nào tưởng tượng nổi không ngừng từ trong tay Chu Duy Thanh ra đời, coi như là Hồ Duyên Ngạo Bác, trên phương diện tốc độ luyện chế Trung cấp Ngưng hình quyền trực cũng không dám nói nhanh hơn so với Chu Duy Thanh. Dù sao, có thuộc tính Thời Gian tiết tấu điều tiết, hiện tại Chu Duy Thanh luyện chế quyền trực tỷ lệ thành công đến gần giới hạn trăm phần trăm.

Buổi trưa, sau khi cơm nước xong, cả một chút thời gian buổi trưa, Chu Duy Thanh cơ hồ toàn bộ đầu nhập vào việc luyện chế Ngưng hình quyền trực. Về phần tu luyện thiên lực, hắn căn bản không có bất kỳ lo lắng, đặc tính Bát Tử Thần Công bày ra đó. Hắn luyện chế Ngưng hình quyền trực không ngừng dừng Thiên lực, bảo trì mười hai đại tử huyệt trên người mở ra không ngừng vận chuyển, tự nhiên có thể hoàn thành quá trình tu luyện. Từ khi Khí Hải huyệt được khai thông, mặc dù sau cảnh giới Thiên Thần

lực tăng lên một cấp cần nhiều thiên lực hơn so với trước nhiều, nhưng Chu Duy Thanh vẫn như cũ có thể cảm giác được tu vi của mình đang không ngừng tiến bộ. Tiểu Bạch Hổ theo thói quen vẫn nằm sấp trên ghế dựa trong phòng nằm ngủ, chìm trong dương quang từ ngoài cửa sổ rọi vào, thỉnh thoảng liếc nhìn nó một cái, Chu Duy Thanh đều sẽ ghen tỵ với năng lực ngủ của tiểu gia hỏa này.

Thăng một mạch đến khi mặt trời khuất núi, trước mặt Chu Duy Thanh đã chỉnh tề xếp sáu bộ Trung cấp ngưng hình quyển trục, mà Ngưng hình giấy, Ngưng hình dịch mà hắn mang đến cũng sử dụng gần hết. Muốn tiếp tục luyện chế nữa, phải đi mua thêm tài liệu mới được.

Hài lòng duỗi lưng một cái, Chu Duy Thanh đắm bóp lồng ngực mình rồi cười ha hả, lâu bầu nói: “Ta chính thực là một thiên tài mà. Sáu bộ ngưng hình quyển trục này lưu lại một bộ cho những gia hỏa trong lớp ngưng hình cho bọn hắn an tâm, còn lại đều đem bán đổi tài liệu. Bất quá chỉ là mấy chục người mà thôi, tốc độ bọn hắn tu luyện sao có thể nào so với tốc độ ta luyện chế Ngưng hình quyển trục được chứ. Hắc hắc...”

Đem sáu bộ quyển trục thu vào dây chuyền trữ vật của mình, Chu Duy Thanh khoanh chân ngồi tại chỗ tu luyện chốc lát, không phải là vì tu luyện thiên lực mà là nghỉ ngơi một chút phục hồi tinh thần tiêu hao từ buổi trưa đến giờ.

Lúc này, đã nhanh tới giờ cơm chiều, Minh Hoa vẫn chưa về. Kế hoạch của Chu Duy Thanh là khuya hôm nay tìm nàng hảo hảo nói chuyện một chút. Hắn hiểu rõ vì an toàn của mình với Thượng Quan Băng Nhi, giữa hắn và Minh Hoa chỉ có thể có hai khả năng. Một là Minh Hoa tiếp nhận mình thác ẩn Hắc Ám phong ấn ở Khảo thứ hai trên Biển Thạch Miêu Nhân Ý Châu, thành người của mình. Cách khác, cũng chỉ có thể tâm ngoan thủ lạt mà thôi.

Hiện tại hắn đã không có nửa phần do dự, loại chuyện này tuyệt đối không thể mạo hiểm, bằng không mà nói, rất có thể sẽ là tai hủy diệt lâm đầu.

Sau khi cùng Thượng Quan Băng Nhi ăn cơm tối xong, Chu Duy Thanh lấy cớ mình muốn khôi phục lại sau khi luyện chế Ngưng hình quyển trục, trở về phòng sớm. Thượng Quan Băng Nhi không nghi ngờ gì, cũng trở về phòng tu luyện. Gần đây nàng tu luyện rất khắc khổ, mặc dù không có tu luyện nhanh biến thái như Bất Tử Thần Công của Chu Duy Thanh như vậy, nhưng nàng tu luyện từ nhỏ, căn cơ cực kỳ vững chắc.

Sau khi trở về phòng, Chu Duy Thanh tiếp tục khôi phục tinh thần, đồng thời đem thiên lực của mình điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất. Hắn hiện tại chỉ hy vọng tối nay Minh Hoa vẫn trở lại phòng ở, nếu không, kế hoạch của hắn sẽ không cách nào tiến hành thuận lợi.

Sắc trời bên ngoài dần dần tối xuống, tiếng huyền nháo trong Phỉ Lệ thành vẫn như cũ, Chu Duy Thanh thuê tiểu viện này có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Theo thời gian trôi qua, trạng thái đã khôi phục đến đỉnh phong, dần dần Chu Duy Thanh cũng có chút cau mày, hắn cũng không phải là không có kiên nhẫn. Ở Thiên Cung doanh hơn hai năm, trong đó hạng mục luyện nhiều nhất chính là kiên nhẫn, nhưng hắn vẫn biết, nếu như hôm nay Minh Hoa vẫn không quay lại thì có nghĩa là sự tình sắp có biến hóa, hơn nữa biến hóa này ảnh hưởng không tốt đối với mình. Hắn bắt đầu do dự, có nên hay không để Thượng Quan Băng Nhi đến ở trong học viện. Vạn nhất sự tình Tà ma biến của mình có bị bại lộ, phải làm sao để ứng phó.

Đang lúc ấy thì phía ngoài viện môn truyền đến âm thanh, lỗ tai Chu Duy Thanh hơi động một chút, thần sắc trên mặt nhất thời bình tĩnh trở lại, khóe miệng hiện ra vẻ mỉm cười. Minh Hoa, đúng là vẫn còn trở lại.

Đúng vậy, chính là Minh Hoa trở lại, nàng đi vào sân sau, nhìn thoáng qua gian phòng Chu Duy Thanh cư ngụ, lúc này mới trở về phòng. Chẳng qua Chu Duy Thanh nhìn không thấy tới chính là, lúc này trong con ngươi Minh Hoa toát ra một tia lãnh quang nhàn nhạt, đó rõ ràng là bộ dáng trí châu.

Cùng với Minh Hoa đóng cửa phòng lại, trong viện lại trở nên an tĩnh lại, mà trời bên ngoài cũng trở nên càng ngày càng đen.

Trở lại là tốt rồi, hiện tại Chu Duy Thanh một chút cũng không nóng nảy, hắn mặc dù muốn dứt khoát với Minh Hoa, nhưng tuyệt đối không hy vọng Thượng Quan Băng Nhi biết. Hơn nữa, hiện tại lúc này trong

thành thị còn rất náo nhiệt, phải chờ tới thời điểm đêm khuya mọi người yên lặng một chút sẽ hành động cũng không muộn.

Dưới ý niệm thúc dục, mười hai đại tử huyết trên người Chu Duy Thanh bắt đầu gia tốc vận chuyển, hấp thu thiên địa nguyên lực trong không khí bổ sung cho bản thân, thiên lực dồi dào lấy huyết Khí Hải làm cơ sở, phúc xạ đến mỗi một góc trong thể nội, mỗi khi đó thiên lực giống như thủy ngân lưu chuyển đến những tử huyết đã quán thông thành công, đều hội tại luồng khí xoáy, dưới tác dụng của nó trong nháy mắt gia tốc, do đó vận chuyển càng nhanh hơn. Mà luồng khí xoáy tử huyết hình thành nhận được thiên lực dung nạp liền giống như được bồi trơn, xoay chuyển càng thêm nhanh chóng, càng thêm thuận lợi.

Chu Duy Thanh mỗi lần hô hấp đều hết sức lâu sâu, hơi thở nhẹ nhàng áo nghĩa, mỗi một lần hô hấp, Thiên lực đều có thể trong cơ thể hắn vận chuyển một vòng. Bất Tử Thần Công mang cho hắn nguy hiểm cùng thống khổ đồng thời tiền lời cũng hoàn toàn quan hệ trực tiếp tỉ lệ thuận với đó. Hiện tại tầng thứ hai của Bất Tử Thần Công này hắn đã tu luyện đến huyết vị cuối cùng, chỉ cần nữa quán thông Vĩ Đồng huyết, như vậy, tầng thứ hai này hắn coi như là hoàn thành rồi.

Thời gian, trong tu luyện lặng lẽ trôi qua, có thể mơ hồ thấy, ở ngoài da mặt Chu Duy Thanh có một tầng bạch sắc quang vịnh (vàng ánh sáng trắng) nhàn nhạt lưu chuyển. Đây là biểu hiện đặc thù sau khi thiên lực tiến vào cảnh giới Thiên thần lực. Nếu như có thể tu luyện tới trạng thái Thiên thần lực cao nhất, như vậy, chỉ cần vừa tiến vào trạng thái tu luyện, thiên thần lực sẽ tự hành tán phát ra bên ngoài cơ thể tạo thành một tầng ánh sáng trắng lưu chuyển. Dĩ nhiên, cự ly tới cảnh giới dạng này, Chu Duy Thanh còn kém rất nhiều.

Bóng đêm tràn ngập, Phỉ Lệ thành cũng theo bóng đêm dần dần yên tĩnh lại.

Đang trong tu luyện Chu Duy Thanh đột nhiên thức tỉnh. Cái này hoàn toàn là sau khi tu vi đạt tới trình độ nhất định tự phát cảnh giác. Ánh mắt sáng rực từ trong mắt của hắn chợt lóe lên, hệt như trong hư không sinh điện chớp, làm trong phòng cũng chớp sáng một cái. Ánh mắt sắc bén trực tiếp rơi tại mặt bên một cánh cửa sổ, mà kia cánh cửa sổ, đang lặng yên không một tiếng động mở ra.

Sư một tiếng, một đạo thân ảnh liền từ trong khe cửa sổ hơi hé chút kia chui ra, theo đó còn có một cổ hương thơm thanh nhã.

Đã trễ thế này mà còn đang tu luyện, quả nhiên là mỗi một thành công sau nó đều là sự gian khổ, thân ảnh tiến vào này không phải ai khác chính là Minh Hoa.

Lúc này Minh Hoa, mặc một thân y phục màu đen bó sát thân, càng tôn thêm vóc người hoàn mỹ của nàng lên, bất luận là trước ngực nàng hô chi dục xuất, hay là từng đạo đường cong uốn lượn duyên dáng trên thân nàng đều không khỏi tràn đầy mỹ hoặc kinh tâm động phách.

Nhưng là, Minh Hoa lại kinh ngạc phát hiện, ban ngày Chu Duy Thanh còn vốn là bộ dáng mê đắm nhìn mình, lúc này đây lại ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, ánh mắt nhìn về phía mình lại hết sức thanh minh, trong thanh minh lại còn mang vài phân thanh lãnh (trong trẻo mà lạnh lùng). Giờ này khắc này, khí chất của hắn tựa hồ không giống như ban ngày nữa, không hề lớn lối hay háo sắc nữa, ngược lại có một loại cảm giác như trí giả. Mặc dù chỉ là một thân bố y, nhưng ngồi ở chỗ đó, hắn chính là trung tâm của hết thảy mọi thứ trong phòng này.

Minh Hoa dĩ nhiên không biết, đây là một loại huyền ảo của Bất Tử Thần Công Chu Duy Thanh tu luyện, trước mặt khắc đó hắn vẫn còn trạng thái tu luyện, chưa giải thoát ra ngoài. Minh Hoa đối với hắn đương nhiên là có lực dụ hoặc, nhưng là, ngàn vạn lần không nên quên, Chu Tiểu Béo đồng học của chúng ta vô cùng sợ chết, coi như là Minh Hoa trước mặt nữa xinh đẹp gấp mười lần, chỉ cần uy hiếp đến an toàn tính mạng hắn, như vậy, ở trong mắt của hắn cũng chỉ có thể là một cụ Hồng Phấn Khô Lâu mà thôi. Nhất là, hắn không nghĩ tới Minh Hoa cư nhiên sẽ chủ động tìm đến mình, lúc này cảnh giác đã bị đẩy đến mức tối cao, há lại sẽ dễ dàng bị mỹ hoặc.

“Đã trễ thế này, lão sư tới tìm ta có việc sao?”, bất luận là Chu Duy Thanh hay Minh Hoa, cũng cố ý đề thấp thanh âm của mình, hơn nữa bọn họ còn che dấu thiên lực bản thân, coi như là ở bên ngoài dán sát tai vào cửa nghe lén cũng không có khả năng nghe được động tĩnh bên trong.

Minh Hoa có chút u oán liếc hắt một cái, “Người ta đã trẻ thế này tới tìm người, người lại có thái độ này sao?”

Sai sai Minh Hoa tìm đến Tiểu Béo làm gì đó?

163. Chương 48: Van Xin Người, Tha Cho Ta (3)

Chu Duy Thanh lạnh nhạt nói: “ Lão sư có gì thì nói thẳng đi. Ta không cảm thấy giữa chúng ta có chuyện gì mà lại chưa nói hết. Hôm nay người bôi nhọ ta thì ta cũng không có so đo đâu.”

Khóe miệng Minh Hoa toát ra một nụ cười đầy ý vị: “ Thật sự là bôi nhọ sao? Ta cũng không muốn cùng người tranh cãi. Người có hứng thú nghe ta nói chuyện xưa hay không? Nghe xong cố sự của ta người sẽ biết tại sao đối với tà khí trên người người ta lại miễn cảm như vậy.”

Chu Duy Thanh long mày hơi động: “ Ở chỗ này sao?”

Minh Hoa nhún bả vai một cái: “ Nếu như không sợ để nữ bằng hữu kia của người nhìn thấy hai chúng ta trong cùng một phòng mà nói, không bằng đổi địa phương khác đi. Cũng không biết người có dám đi theo ta hay không?”

Chu Duy Thanh cười cười, bộ dạng vô lại cũng đã trở lại, đằng hoàng không khách khí quét qua quét lại những vị trí miễn cảm trên người Minh Hoa một cái: “ Vậy thì còn chờ gì nữa? Được mỹ nữ mời, còn lý do gì mà phải cự tuyệt.”

Minh Hoa hướng hắt ngoắc ngoắc ngón tay, khẽ cười nói: “ Vậy thì đến đây đi.” Vừa nói, nàng đột nhiên tung mình, cổ tay dựa trên bệ cửa sổ chống đỡ, cả người nhẹ nhàng bay ra bên ngoài.

Chu Duy Thanh cũng từng bước nhẹ nhàng, vô thanh vô thức đến bên cửa sổ, phóng thân đi theo sau Minh Hoa. Đồng thời khi hắt phi thân ra cửa sổ, Thiên Châu trên tay cũng nhẹ nhàng phóng ra, đồng thời cũng đem cảm giác của mình tăng đến trạng thái nhảy cảm nhất.

Dĩ nhiên hắt biết, Minh Hoa chủ động đến tìm mình nhất định là có chỗ dựa vào. Nhưng vào lúc này, hắt phải đùa bốn mà nghênh khó khăn, chuyện tình này căn bản không thể tránh né được.

Ngay lúc thân ảnh hai người lặng lẽ biến mất, bên trong phòng, Phì Miêu đang ngủ gục trên ghế chậm rãi mở mắt, ở sâu trong mắt toát ra một tia vàng sáng nhàn nhạt.

Minh Hoa vừa ra khỏi tiểu viện lập tức tăng tốc, mặc dù nàng không phải là Thiên Châu Sư thiên về tốc độ, nhưng năng lực phối hợp thân thể cực mạnh, hơn nữa tố chất thân thể lại vượt xa người thường, chột tăng tốc cũng là tốc độ kinh người. Thiên lực tại cấp bậc Tứ Châu đủ sức để duy trì tốc độ kinh người như thế này.

Chu Duy Thanh không nhanh không chậm đi theo sau nàng, tuy rằng tu vi Thiên lực hắt không bằng Minh Hoa, nhưng thuộc tính Phong trong Ý Châu của hắt lại có thủ đoạn có thể tăng tốc. Vì vậy, mặc dù không sử dụng chân phải tăng tốc, hắt cũng có thể dễ dàng đuổi theo Minh Hoa.

Cứ như vậy, hai người một trước một sau dần hướng địa phương đông môn(cửa phía đông) mà đến. Một lát sau liền nhìn thấy cửa thành phía đông.

Mắt thấy đã đến Đông môn, Minh Hoa đột nhiên dừng bước, chờ Chu Duy Thanh đến bên cạnh mình.

“ Còn muốn đùa bốn ra khỏi thành?” Chu Duy Thanh ánh mắt thâm trầm hỏi: “ Không phải người muốn đùa bốn giết người diệt khẩu chứ?”

Minh Hoa khẽ cười nói: “ Người vốn không biết bí mật gì của ta, tại sao ta lại phải giết người diệt khẩu? Coi như là muốn giết, thì cũng là người giết ta mới đúng chứ. Ta không sợ, người lại đại nam nhân thì còn sợ cái gì?”

Chu Duy Thanh nhìn tường thành cao gần trăm mét kia, nhún bả vai một cái, nói: “ Nhưng ta còn chưa có cái năng lực trèo tường ra ngoài mà không bị phát hiện.”

Minh Hoa cười một tiếng, nói: “ Nếu đã mang người đến đây rồi có, thể nào để người leo tường chứ? Đi theo ta.” Nói xong, nàng lắc mình chui vào một cái ngõ nhỏ bên cạnh, ngoặt ngoẹo hai ba lần, mang Chu Duy Thanh mời vào một gian nhà dân cư bình thường.

Bên trong khu dân cư cực kỳ yên tĩnh, Minh Hoa thoải mái đi theo con đường quen thuộc tiêu sái vào giữa phòng. Nơi này không hề có một bóng người, tại phòng bên trong nàng nhắc lên một cái ván giường, để lộ ra một cái động khẩu đen ngịt, rồi nhẹ nhàng chui vào trước.

Chu Duy Thanh trong lòng vừa động, không chút do dự trong nháy mắt tăng tốc theo sau nàng. Có trời mới biết được trong thông đạo có gì nguy hiểm hay không? Duy chỉ có bám sát lấy nàng, lúc nguy hiểm xuất hiện trước tiên mới có thể kịp phản ứng. Nếu như muốn yên ổn giống như Minh Hoa, mình chỉ có bắt lấy tay nàng, ít nhất còn có thể lấy nàng làm con tin.

Vì vậy, Chu Duy Thanh vừa chui vào trong thông đạo, ngay lập tức liền thả ra Thiên lực của mình, tập trung trên người Minh Hoa, tay trái hướng phía trước giơ lên. Chỉ cần Minh Hoa có cái hành động bất chính gì, trước tiên hắn chỉ có thể ra tay trên người nàng.

Mà Minh hoa giống như căn bản không có cảm giác được động tác của Chu Duy Thanh ở phía sau, nhanh chóng đi qua nơi u tối này. Cả bên trong địa đạo này không khí thông suốt, nhưng lại một mảnh đen nhánh, không hề có nửa điểm ánh sáng. Nhưng Minh Hoa dường như là có thể thấy hết mọi thứ, tốc độ di chuyển rất nhanh.

Ước chừng đi được công phu thời gian nửa bữa cơm, Minh Hoa đột nhiên dừng lại, Chu Duy Thanh nào biết nàng đột nhiên dừng lại, hắn lại đi nhanh, nhất thời sắp vượt qua nàng.

Minh Hoa cảm ứng được Chu Duy Thanh đi lên, nàng theo bản năng xoay người lại, muốn dùng tay chặn trước ngực Chu Duy Thanh để tránh khỏi hắn đụng chạm trên người mình. Giống như Chu Duy Thanh đã nói vậy, Đừng xem mặt ngoài nàng giống như gái hồng lâu, nhưng trên thực tế thì nàng chính là một hoàng hoa khuê nữ.

Nhưng lúc này Minh Hoa xoay người lại lại làm cho Chu Duy Thanh giật mình. Lúc này, hắn vốn đã bị vây trong trạng thái cảnh giác cao độ, Minh Hoa lại đột nhiên xoay người lại, còn dùng tay tiếp cận ngực hắn. Dưới loại tình huống này, Chu Duy Thanh như thế nào lại để nàng tùy ý đụng trúng mình đây.

Ở trong bóng tối, màu sắc không bắt mắt nhất tự nhiên chính là màu đen, Hắc Ám lan ra, không có nửa phần do dự đã tác dụng trên người Minh Hoa. Lúc này, hai tay Chu Duy Thanh vừa nhắc, đã chạm vào tay của Minh Hoa. Mà lúc này, hắn vừa đứng vào trạng thái song song với Minh Hoa, sau đó chính là làm ra một loạt phản ứng theo bản năng, kết quả chính là, thân thể của hắn dán chặt trên thân thể Minh Hoa.

Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy vật tiếp xúc với thân thể mình chính là hai viên tròn tròn lại vô cùng mềm mại cứ cọ qua cọ lại trên người. Sau khi bộ ngực sung mãn mềm mại của Minh Hoa chạm trên người hắn là như một chuỗi xuyên suốt khiến Chu Duy Thanh cơ hồ làm theo bản năng dán chặt trên thân thể mềm mại của nàng. Hơn nữa, sau đó không biết là người này bị Mộc Âm lây nhiễm, hoàn toàn theo bản năng hay là ngẫu nhiên, hắn ngay tại đây, tay vừa vặn chộp lấy kiềng đòn của Minh Hoa một phen. Hai người tiếp xúc chặt đến mức không còn xuất hiện một khe hở.

Thiên lực thúc dục, Chu Duy Thanh không chút do dự đem Thiên lực của mình rót vào trong cơ thể Minh Hoa. Tu vi Thiên lực của Minh Hoa cao hơn so với hắn, Hắc Âm Chi Xúc chỉ có thể hạn chế năng một chút thời gian ngắn ngủi, Chu Duy Thanh tự nhiên cũng muốn trước tiên phải khống chế được đối thủ.

Chẳng qua là, lúc này địa phương mà thiên lực của hắn rót vào thật sự là có chút không khỏi thất lễ , Minh Hoa chỉ cảm giác móng mình đây căng thẳng, bị một bàn tay nắm lấy, một cỗ Thiên lực nồng đậm sung mãn liền từ bộ vị nắm cầm kia tràn vào trong cơ thể nàng. Cái móng bị Chu Duy Thanh bắt được nhất thời lâm vào một trận tê dại, nàng chỉ cảm thấy thân thể mình mềm nhũn, vốn định tụ tập Thiên lực chống đỡ Hắc Âm Chi Xúc dĩ nhiên cũng như vậy mà tan mất.

Rên rỉ một tiếng nhẹ nhàng, Minh Hoa ngã vào trong người Chu Duy Thanh. Sau một chút khiếp sợ ngẩn ngui, trong nội tâm nàng dâng lên một trận tức giận, nhất thời xấu hổ: “ Người làm gì vậy?”

Câu này cũng không phải chỉ một mình Minh Hoa thốt ra, mà là Chu Duy Thanh cùng nàng đồng thanh nói ra.

Một cánh tay khác của Chu Duy Thanh cũng không chút khách khí giơ ra, may là cái tay này cũng bình thường chỉ nắm lấy cổ tay của Minh Hoa. Hơn nữa, lúc va chạm như vậy, hẳn cảm giác được phía sau Minh Hoa là vách tường. Lúc này, hẳn đem Minh Hoa hoàn toàn dính ở trên vách tường. Vì chế trụ hoàn toàn Minh Hoa, Tên gia hỏa này liền giơ cái chân phải tà ma của mình lên, dùng đầu gối chặn trên tiểu phúc của nàng. Cứ như vậy, chỉ cần Minh Hoa có dị động, là hẳn có thể đem nàng đánh chết trong nháy mắt.

Ở trong địa đạo đen khịt này, tư thế của hai người thật không quá lịch sự. Thân thể Minh Hoa bị Hắc Âm Chi Xúc trói buộc, mà cả người Chu Duy Thanh lại dán chặt lấy người ta, một tay nắm lấy phần gáy, một cánh tay khác chộp lấy kiềm đòn của Minh Hoa, đầu gối thì lại chĩa chĩa vào tiểu phúc của nàng. Từ góc độ chế địch mà nói, cố nhiên là không sai, nhưng hình dáng này rất ư là... cái này khiến cho Minh Hoa giận dữ và xấu hổ muốn chết.

Giờ khắc này, trong lòng Chu Duy Thanh phảng phất như lại nghĩ tới lời Mộc Ân nói: “ Khi địch nhân của người là nữ nhân, mẹ nó chớ ngàn vạn lần khách khí với nàng liền vô ích, cứ đùa bốn những thứ kia cho nàng xấu hổ. Cứ như vậy, cho dù nữ nhân kia có cường đại thì mười thành tu vi cũng chỉ còn lại năm thành. Hơn nữa. có tiện nghi mà không chiếm thì chính là cái đồ vương bát đần.”

Vừa nghĩ đến giáo huấn kia, Chu Duy Thanh liền không khách khí ngắt hai phát trên cặp mông đầy đặn của Minh Hoa, khiến cho Minh Hoa giận đến suýt rơi nước mắt.

“ Buông ra.” Minh Hoa cơ hồ là gầm nhẹ một tiếng. Chu Duy Thanh hoàn toàn có thể cảm nhận được lúc này nàng xấu hổ cũng không phải là giả vờ.

Xúc cảm chân thật đúng không phải là bình thường, thật là tốt a! Lúc này Chu Duy Thanh mới tỉnh ngộ lại, chưa chắc Minh Hoa đã làm gì bất lợi với mình. Vừa tỉnh ngộ cũng không sao cả, xúc cảm trên tay cùng với thân thể tiếp xúc toàn diện như thế này khiến cho hắn thú tính sôi trào. Cho dù là Thượng Quan Băng Nhi, trong trí nhớ, tại trạng thái hắn này cũng không dám làm quá. Minh Hoa này so sánh với Băng Nhi còn muốn đầy đặn hơn một chút, giống như là đào mật chín cây, quả thật chính là cực phẩm trong cực phẩm. Mùi thơm thanh nhã cộng thêm thân thể toàn diện tiếp xúc hòa hợp, đầu gối của hắn còn dính trên tiểu phúc của người ta, hẳn suýt nữa không cầm nín được mà nghĩ đến Bá vương ngạnh thường cung.

“ Không tha, người đùa bốn làm gì? Ta đã nói với người, đừng có tâm tư không chính đáng, ta đem người làm tân lão bà đây.” Trong lòng một bên toàn nghĩ đến thứ bỉ ổi, nhưng ngoài miệng hắn lại không có nửa phần chịu thua.

Minh Hoa nghe hắn nói thể mới thấy an tâm, suýt chút nữa giận đến ngắt đi. Hiện tại mục đích nàng gọi Chu Duy Thanh cũng muốn quên đi, chỉ muốn đem hắn bấm thành thành vạn đoạn.

“ Khốn kiếp, buông ra. Chỉ có người mới có thể động tâm tư.” Minh Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“ Thật, người không có gạt ta?” Chu Duy Thanh nghi ngờ hỏi, cái tay còn lại không chút khách khí ngắt thêm hai cái nữa. Chạm trề một lát này không phải có thể chiếm thêm tiện nghi nhiều một chút sao, cho nên hắn cũng không có vội.

“ Thật, không có lừa người, ngay tại phía trên này.” Minh Hoa nhanh khóc, nàng chỉ cảm giác dường như cả người mình đều muốn tan ra(Sướng quá ha!!!)

Chưa bao giờ có một người đàn ông nào tiếp xúc thân mật ở khoảng cách gần như vậy, hơn nữa còn là tiếp xúc chặt chẽ dị thường như vậy.

“ Người lừa gạt ta thì làm sao bây giờ?” vẻ mặt Chu Duy Thanh dường như đầy cảnh giác hỏi.

“ Người..., van xin người, buông ta ra.” Minh Hoa cầu khẩn nói, tiếp xúc chặt chẽ như vậy, nàng chỉ cảm thấy thân thể của mình giống như có ngọn lửa thiêu đốt, rốt cuộc không nhịn được đành mềm giọng xin xỏ.

Nàng biết Chu Duy Thanh cũng không phải là dạng chính nhân quân tử gì, vạn nhất tên khốn này động ý xấu, ở chỗ này phá hư sự trong sạch của mình, cái này đúng là vĩnh viễn không có cách nào vãn hồi a!!

Dịch xong chương này ta cũng muốn tự tử luôn.

Đọc thêm dòng này của Tam gia a: “Mới vừa cái kia chữ sai hơi nhiều, ta sửa đúng liệu tái phát xuống. Ha ha”. Đi chết dùm đi.

164. Chương 49: Để Minh Hoa Làm Tiểu Thiếp Của Người (1)

Thấy Minh Hoa cầu khẩn như thế, Chu Duy Thanh không khỏi mềm lòng. Đầu tiên, hắn nhắc đầu gối khỏi bụng nàng, cuối cùng không nỡ buông tay, còn véo một cái trên kiềng đồn đầy đặn rồi mới nhảy lùi trở lại. Hắn cũng không muốn trêu chọc Minh Hoa đến động chân hỏa để rồi lại nếm tuyệt chiêu Liêu Âm Thối của nàng.

Lúc Chu Duy Thanh lùi lại, Minh Hoa cơ hồ mềm nhũn ra, liền dựa vào tường dần trượt ngã xuống, thở ra từng hơi hỗn hển.

Mặc dù là trong bóng đêm nhưng Chu Duy Thanh mơ hồ có thể cảm giác được nhiệt độ trong không khí chợt nhanh chóng giảm xuống, sát cơ như thực chất vẫn nồng đậm, vùn vụt xẹt qua người mình.

“Không phải là người nói đã đến động khẩu hay sao, làm sao còn không đi ra ngoài a?” Luận về tài năng giả ngây giả dại, Chu Duy Thanh tuyệt đối không thua kém kẻ nào.

Dùng sức hít sâu một hơi, Minh Hoa miễn cưỡng vịn vào tường đứng dậy, nghiêng chặt răng kèn kẹt, nhưng nàng vẫn còn nhẫn nhịn được. Tay phải vỗ lên vách tường tạo tiếng vang trầm đục, lộ ra một cửa động phía trên đỉnh đầu khoảng một thước, ánh sáng bên ngoài tràn vào, nhất thời làm cho địa đạo vốn âm u cũng sáng lên không ít.

Chu Duy Thanh nhìn thấy rõ ràng, lúc này nụ cười của Minh Hoa thật rạng rỡ, khuôn mặt đỏ hồng như táo chín. Chẳng qua là ánh mắt nàng nhìn mình có chút không dám khen tặng.

Qua một khắc ngắn ngủi điều chỉnh tâm trạng, lúc này, Minh Hoa đã khôi phục lại vẻ mặt như cũ, tay phải chống nhẹ vào cách tường, mũi chân nhún xuống đất, trực tiếp phóng lên.

Chu Duy Thanh cũng không dám chậm trễ bám sát sau lưng nàng, đồng thời cùng nhau rời khỏi địa đạo. Vừa ra khỏi địa đạo, một luồng không khí tươi mát mang theo hơi nước dịu dàng phả vào mặt họ. Lúc này, trước mặt bọn họ hiện lên một phiến sóng xanh biếc dập dờn.

Hồ nước thật lớn, mệnh môn vô bờ bến, dưới ánh trăng sao soi chiếu, nhẹ nhàng gợn lên những cơn sóng nhẹ lẫn lẫn như khảm bạc, thật là mỹ cảnh đặc biệt rung động lòng người.

Hồ lớn như thế chỉ có thể là Hồ Phỉ Lệ nằm ở ngoại vi thành Phỉ Lệ mà thôi. Không còn nghi ngờ gì nữa, bây giờ bọn họ đã rời khỏi cửa Đông, ra khỏi nội thành.

Hồ Phỉ Lệ tọa lạc cách hướng Đông của Phỉ Lệ Thành chỉ vài trăm thước, nước trong sông đào bảo vệ thành cũng được dẫn vào từ hồ lớn này. Ra khỏi thành, chỉ cần xuyên qua rừng cây là có thể đến Phỉ Lệ Hồ. Lúc này là đêm khuya vắng người, không gian tĩnh lặng, những cơn gió đêm thổi đến nhẹ nhàng mang theo không khí ướt át làm cho thần kinh của Chu Duy Thanh cũng sáng khoái mấy phần.

So sánh với tinh thần sảng khoái của hắn, lúc này Minh Hoa lại hận sao không thể lập tức giết hắn ngay được. Cũng đều hưởng thụ gió mát nhẹ đưa, nhưng nàng lại cảm thấy hai luồng khí lạnh như băng từ phía dưới truyền lên.

“Mỹ nữ, ta cũng biết là bản công tử vốn anh tuấn tiêu sái, nhưng người cũng không cần phải nhìn ta đắm đuối đến như vậy! Người đừng há hốc mồm nữa, coi chừng gió lọt vào lại đau bụng! Có gì muốn khen ngợi bản công tử thì nói ra nhanh đi nào?” Chu Duy Thanh đi tới một tảng đá lớn bên hồ, ngồi xuống nói.

“Ta thật muốn lập tức mang tên khốn nhà người băm thành vạn mảnh.” Minh Hoa oán hận nói. Cho dù ngày hôm qua nàng suýt bị Chu Duy Thanh hút khô sinh mệnh lực cùng thiên lực, nàng cũng không oán hận người này như bây giờ.

Trên mặt Chu Duy Thanh hiện lên vẻ bất đắc dĩ nói: “Ngộ biến phải từng quyền, phải suy nghĩ vì an toàn của ta. Người đột nhiên xoay người, còn dùng tay đẩy ta đi thì không lẽ ta phản ứng một chút cũng không được? Ai bảo người không chịu lớn tiếng nhắc nhở ta trước, rồi bây giờ lại trách ta à? Huống gì, không phải chỉ là tiếp xúc thân thể một tẹo hay sao? Người có cần phản ứng đến như vậy không hả?”

Chỉ tiếp xúc một tẹo? Còn nói là một tẹo ư? Giờ này khắc này, kiêu đồn của Minh Hoa đã bị hấn thân ái vẫn đang truyền đến từng trận tê dại. Lúc đầu, hắn đã xoa hết mấy chục cái mà giờ còn dám nói là tiếp xúc một tẹo, cũng còn chưa kể đến thân thể của hai người đã dán chặt lên nhau.

“Chu Duy Thanh, trong cuộc đời của ta, người vô sỉ nhất mà ta thấy chính là người đó!” Lời nói của Minh Hoa cơ hồ giống như tiếng rít phát ra từ kẽ răng.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc một tiếng, rồi đáp: “Tạ ơn ngài đã khen tặng. Nhưng người cũng không phải là người đầu tiên nói những lời này và cũng chắc chắn không phải là người cuối cùng. Bây giờ, người hãy nói chính sự nhanh lên. Nói xong, ta còn muốn trở về đi ngủ!” Ngoài mặt của hắn thì vẫn nhẹ nhàng như thường, nhưng trên thực tế hắn cũng mang cảm giác của bản thân tăng lên đến cực hạn, yên lặng cảm thụ biến hóa xung quanh có gì khác lạ hay không. Nếu Minh Hoa có can đảm một mình dẫn hắn ra ngoài thì nhất định phải có chuẩn bị. Có thể nằng có ác ý, hoặc là có kế hoạch gì đấy, thậm chí sẽ sắp sẵn mai phục.

Thật may mắn! Khi hắn tra xét trên dưới rõ ràng cũng không phát hiện động tĩnh gì, Chu Duy Thanh mới ổn định tâm trạng vài phần. Chỉ bằng vào Minh Hoa còn chưa có thể tạo cho hắn uy hiếp gì quá lớn.

Minh Hoa rất khó khăn mới có thể hồi phục tâm tình của mình, vẻ mặt lạnh như băng nói: “Nói trắng ra, mặc dù ta không biết người dùng biện pháp gì để ẩn tàng thuộc tính Ý Châu của mình, nhưng ta khẳng định, người tuyệt đối không chỉ có một thuộc tính là Không Gian mà thôi. Người cũng không cần phản bác, trước tiên hãy nghe ta nói cho hết.”

“Ở trong giới Thiên Châu Sư, có một phần tồn tại đặc thù. Bọn họ khi giác tỉnh Thiên Châu Tiên thiên hoặc là tiến cấp Hậu thiên, tự thân thuộc tính của Ý Châu sẽ xuất hiện dị biến, sinh ra một loại thuộc tính mà người thường không thể hiểu được. Thuộc tính này cũng làm người ta úy kỵ. Những Ngự Châu Sư bình thường gọi thuộc tính này là Tà Ác thuộc tính. Loại thuộc tính này dĩ nhiên là Tà Ác, nhất là nó làm cho người ta bị mất hết lý trí. Vì vậy, mới dùng chữ Tà Ác để hình dung. Đối với Thiên Châu Sư có thuộc tính này thì cách gọi trên thật sự không công bằng với họ. Ta gọi bọn họ là Tà Châu Sư!”

Chu Duy Thanh nói: “Người nói đến những thứ Thiên Châu Sư tà ác gì đó để làm gì? Bọn họ cũng đã bị Thác Ẩn Cung ở các quốc gia truy sát. Theo ta nghe đồn, mỗi một tên Tà Châu Sư lúc giác tỉnh phải có tế phẩm. Hơn nữa, rất nhiều tế phẩm cũng chính là thân nhân của họ. Do đó khiến cho tính cách của bọn họ biến đổi thật lớn, làm hại đại lục. Làm sao từ trong miệng người bọn họ lại nghe có vẻ phải chịu oan uổng rất lớn?”

Minh Hoa ánh mắt run lên: “Vốn chính là oan uổng. Tin tức của người bắt quá chỉ là loại vĩa hè mà thôi, căn bản là không biết nguyên nhân thật sự vì sao bọn họ lại bị truy sát. Không sai, tình trạng này vẫn tồn tại chân thật, nhưng đã là chuyện tình của mấy ngàn năm trước. Nhưng chỉ có Tà Châu Sư đời thứ nhất, ở thời điểm giác tỉnh mới xảy ra tình huống hành hạ thân nhân cho đến chết. Mà Tà Châu Sư có thể lưu truyền hậu đại từ đời này sang đời khác. Vì vậy, bọn họ đối với đời sau của mình, khi thức tỉnh bản mạng châu hoặc khi tấn cấp sẽ có sự chú ý đặc biệt. Vì thế, bọn họ sẽ chọn lựa tế phẩm là chồng hoặc vợ tương lai, trực tiếp mang đến trước mặt Tà Châu Sư khi cần họ cần tế phẩm. Hơn nữa, ở thời điểm cuối cùng sẽ cứu những người này. Căn bản là không còn chuyện gì tà ác, cũng như nội tâm của những Tà Châu Sư cũng không bị thay đổi.”

“Hả? Còn có cách giải thích như vậy à? Ta nghe được ý của người làm sao cũng không giống như những gì ta vốn nghe được? Tà Châu Sư không lẽ chỉ cần tế phẩm ở lần giác tỉnh bản mạng châu đời đầu tiên à?” Chu Duy Thanh nghi ngờ hỏi.

Minh Hoa khinh thường hừ một tiếng, đáp: “Đó là do người cô văn quả lậu thôi. Chỉ có Tà Châu Sư đời thứ nhất khi tự thân giác tỉnh bản mạng châu mới xuất hiện tình trạng như vậy. Nhưng huyết mạch thuộc tính đời sau của bọn họ cũng không thuần chất bằng đời trước. Vì vậy, phải cần rất nhiều thiên lực cùng khí huyết trưởng thành, sau đó mới có thể thức tỉnh. Tà thuộc tính giác tỉnh càng sớm, tác dụng sẽ càng cường đại.”

165. Chương 49: Để Minh Hoa Làm Tiểu Thiếp Của Người (2)

“ Nếu như đến cảnh giới lục châu vẫn còn chưa thức tỉnh mà nói...như vậy, cho dù trong tương lai có thức tỉnh, cũng không thể nào thi triển được kỹ năng cường đại nhất là Tà ma biến của Tà Châu Sư rồi. Sở dĩ Thác Ân cung trên đại lục truy sát tất cả Tà Châu Sư, cũng bởi nguyên nhân Tà ma biến. Tà ma biến có thể làm thực lực một gã Thiên Châu sư trong một thời gian ngắn tăng lên ít nhất là gấp đôi. Mà tuyệt đại đa số Thiên Châu sư cũng không được năng lực như thế, bọn họ e sợ nếu để Tà Châu Sư phát triển như thế sẽ thay thế mình, cho nên luôn cố gắng tìm những lý do chính đáng, những thời điểm phát hiện ra Tà Châu Sư, bọn họ sẽ tiến hành đả kích một cách toàn diện. Thế nên, mấy ngàn năm nay, số lượng Tà Châu Sư chân chính truyền thừa xuống rất ít.

Mà hầu hết những Tà Châu Sư mới thức tỉnh đều bị bóp chết ở giai đoạn sơ kỳ. Vì sinh tồn, những nhóm Tà Châu Sư truyền thừa xuống, liền đoàn kết lại, thành lập một tổ chức, tên là Thiên Tà giáo.”

Chu Duy Thanh nghe những lời nàng nói rất chân thành, không có chút nghi ngờ nào. Minh Hoa giải thích về Tà Châu Sư so với Thượng Quan Băng Nhi thì cặn kẽ hơn, cũng chân thật hơn rất nhiều. Đương nhiên, nàng cũng hơi phóng đại về Tà Châu Sư một chút, không thể nào quá tin tưởng.

“Nói như vậy, người chính là Tà Châu Sư đời sau, cũng chính là thành viên Thiên Tà giáo?” Về mặt Chu Duy Thanh vẫn như cũ, mỉm cười nói. Minh Hoa muốn từ trên nét mặt của hắn nhìn ra một chút gì đó, nhưng rốt cuộc cuối cùng cũng không có kết quả gì.

Minh Hoa gật đầu, trầm giọng nói: “Nếu như ta đã nói ra với người những điều này, cũng không có ý định giấu diếm điều gì nữa rồi. Ta chính là đời sau của Tà Châu Sư, có điều, Tà thuộc tính của ta còn chưa thức tỉnh mà thôi. Tà thuộc tính của người đúng là thức tỉnh rồi, mới có thể làm cho Minh Giới Chi Hoa của ta cảm nhận được một chút hơi thở Tà thuộc tính a....”

Về mặt Chu Duy Thanh mờ mịt nói: “ Cái gì mà có Tà thuộc tính rồi? Người nào lại tung tin đó cho người vậy, ta có Tà thuộc tính lúc nào a? Không có a!”

Minh Hoa cười lạnh nói: “ Còn không chịu thừa nhận sao? Nếu như người không có Tà thuộc tính, làm sao có thể chống cự được với Minh Giới Chi Hoa của ta, có thể hóa giải kỹ năng Hấp Huyết của Minh Giới Chi Hoa, hơn nữa còn thi triển kỹ năng phản cắn nuốt. Người chẳng những đã sớm thức tỉnh, hơn nữa, còn là kỹ năng tiên thiên cường đại nhất sau khi thức tỉnh Tà thuộc tính, Thôn Phệ. Dĩ nhiên, nếu như ta không đoán sai, hiện tại người căn bản không biết nên sử dụng như thế nào đối với kỹ năng cắn nuốt a, dù sao người cũng chỉ mới có tu vi Tam châu mà thôi.”

Chu Duy Thanh thần nhiên nói: “ Người nói với ta những thứ này có ý nghĩa gì đây. Bất luận là ta có Tà thuộc tính hay không, việc đó cùng người có quan hệ gì?...”

Minh Hoa nghe vậy không nhịn được liền lập tức phản bác: “ Vì sinh tồn. Mới vừa rồi ta đã nói, những người Tà Châu Sư như chúng ta chỉ có thể đoàn kết, ở chung một chỗ, đến lúc đó mới đủ sức đối trọng với Thác Ân cung, người là Tà Châu Sư thức tỉnh đời thứ nhất, tương lai Tà thuộc tính của người nhất định có thể phát triển đến trình độ có thể chống đỡ được tam đại thánh thuộc tính. Chỉ có những Tà Châu Sư Tà thuộc tính đời thứ nhất mới có thể đạt đến đẳng cấp Thánh thuộc tính. Thiên Tà giáo cần người để có thêm chỗ dựa.”

“Nga? Thiên Tà Giáo kia có thể cho ta cái gì đây?” Chu Duy Thanh cười híp mắt nói.

Minh Hoa cho rằng tâm hắn đã động, thần sắc rõ ràng cũng buông lỏng bớt mấy phần. “Dĩ nhiên có rất nhiều, ví dụ như, phương pháp tu luyện Tà thuộc tính, phương pháp thác ấn, vận dụng Tà thuộc tính. Bản giáo cũng có thể cho phép người được xem Thiên Tà thánh điển, chỉ có như thế, người mới có thể hoàn toàn khống chế được Tà Ma Biến của mình, để cho thực lực của bản thân phát huy ra một cách hoàn mỹ.

“Chỉ có những thứ này?...” Chu Duy Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, lộ vẻ dường như rất không ưng ý.

Minh Hoa hơi giận nói:” Người còn nghĩ muốn được cái gì nữa hả? Thời điểm người gặp phải nguy hiểm, bản giáo sẽ tận lực bảo vệ người, trợ giúp người. Thậm chí, chỉ cần người đồng ý gia nhập Thiên Tà giáo, ta...ta đồng ý gả cho người.” Nàng rút cuộc phải cắn răng nói ra bài tẩy của mình. Chu Duy Thanh trừng to hai mắt, nói:” Nhưng mà, ta đã có lão bà rồi a! Chẳng lẽ người nguyện ý làm tiểu thiếp?”

“Người...” Minh Hoa hận không thể xé nát cái khuôn mặt đáng ghét kia. Nếu như không phải hắn là Tà Châu Sư đời thứ nhất, có được tà thuộc tính thuần khiết nhất, nàng làm sao có thể nguyện ý gả cho hắn chứ? Bất luận là tướng mạo Chu Duy Thanh hay bộ dáng của hắn đều làm cho nàng vô cùng chán ghét. Nhưng vì Thiên Tà Giáo, nàng không thể không ra sức cố gắng.

Mắt thấy Minh Hoa giận đến nổi muốn bốc hỏa, Chu Duy Thanh từ trên tảng đá, đứng dậy nói:” Như vậy, để có thể nhận được những thứ này, ta cần phải làm những gì? Các người có thể tin nhiệm ta đến thế sao?”

Minh Hoa nghiêng rằng nghiêng lợi nói:” Đương nhiên là có hạn chế rồi. Chỉ cần người đón nhận sự tẩy lễ của giáo chủ, thì đã là một phần tử trong chúng ta rồi.”

Chu Duy Thanh chợt nói:” Tẩy lễ? Ta hiểu rồi, ắt hẳn không sai biệt lắm, chính là Hắc Ám phong ấn sao. Thậm chí là một nếu so sánh với Hắc Ám phong ấn, có phần lợi hại hơn nhiều, đúng không?”

Minh Hoa không hề lên tiếng, thậm chí nàng không muốn nói với người này thêm câu nào nữa. Nếu không phải mang nhiệm vụ trên người, nàng tuyệt sẽ không có bất kì liên hệ với tên khốn kiếp ghê tởm đang đứng trước mắt.

“Lão sư, tâm ý của ngài, ta xin nhận. Đáng tiếc a! Ta không phải là Tà Châu Sư đời thứ nhất như những gì ngài nói, ta cũng không có thuộc tính Tà Ác. Ngài cũng nhìn thấy, Ý Châu của ta chính là Kim Lục Miêu Nhân, tiêu chuẩn Thiên Châu sư Không Gian hệ. Hơn nữa ta còn là một gã Ngưng Hình sư. Một mối rồi, ta phải về đi ngủ đây...”

Chu Duy Thanh đuổi lưng một cái, làm ra bộ dạng muốn xoay người bỏ đi.

“Người...” Minh Hoa rút cuộc cũng đã bạo phát đến tận cùng, Thiên lực từ trong cơ thể nàng chợt bắn ra, Ngưng hình sáo trang của nàng trong nháy mắt đã xuất hiện trên người.

Chu Duy Thanh đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt của hắn bỗng trở nên lạnh lẽo vô cùng như băng tuyết, bị ánh mắt rét lạnh kia chiếu vào, Minh Hoa không thể nào trực tiếp nhào lên.

“Không nên cố gắng khiêu chiến với tính nhẫn nại ít ỏi của ta. Ta sẽ cho rằng hôm nay ta không nghe thấy gì hết. Người cũng có thể làm giống hệt như ta. Như vậy, chúng ta còn có thể bình yên vô sự. Minh Hoa, Tà Châu Sư các người sống không dễ dàng, ta có thể hiểu được, nhưng mà, không nên ép ta giết người.”

Mới vừa rồi nghe những lời nói của Minh Hoa, hơn nữa lúc trước mối quan hệ cũng thân mật, làm hắn có chút chột dạ trong lòng, Chu Duy Thanh bỏ đi ý nghĩ giết chết nàng, hắn đúng là một gã Tà Châu Sư, hắn cũng muốn học tập cách vận dụng Tà thuộc tính, nhưng mà, hắn tuyệt nhiên sẽ không để cho bất kì loại phong ấn hạn chế kỹ năng nào xuất hiện trên người mình. Như vậy, hắn sẽ không còn tự do nữa, chỉ có thể phó mặc cho Thiên Tà giáo tùy ý sử dụng. Đây tuyệt đối là chuyện hắn không muốn làm. Bởi vậy, hắn dùng cách của mình, thẳng thừng cự tuyệt Minh Hoa.

Minh Hoa lạnh lùng nói:” Biết nhiều bí mật của chúng ta như vậy, người lại nghĩ có thể bỏ đi dễ dàng vậy sao? nếu như ta bị bại lộ, người chết sẽ không phải chỉ có một mình ta. Chúng ta không bao giờ mạo hiểm. Nếu hôm nay ta đã nói những điều này cho người, người sẽ không có lựa chọn thứ hai...”

“Vậy hiện tại là người đang uy hiếp ta...?” Chu Duy Thanh thản nhiên nói.

Một tiếng hừ lạnh lùng, ” Chính xác là uy hiếp. Chu Duy Thanh, hiện tại người chỉ có hai con đường, một là gia nhập Thiên Tà giáo, cùng chúng ta đứng chung một chiến hào, nhận sự tẩy lễ của giáo chủ. Như vậy, sau này chúng ta sẽ là đồng bọn. Nếu như không nghe lời, ngày này năm sau hắn sẽ là ngày giỗ của người.”

“Chỉ bằng một mình người sao?” Trong mắt Chu Duy Thanh, ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên, vừa rồi cố đè nén sát khí xuống, lại lần nữa dâng trào. Minh Hoa cứ mãi dây dưa không buông, cho dù hắn đối với Thiên Tà giáo có chút đồng tình, cũng sẽ xuống tay không nương tình với nàng.

“Bằng vào một mình nàng dĩ nhiên sẽ không được. Nhưng mà, nếu như có ta nữa thì sao?” Một thanh âm trầm thấp hết sức nắm chặt đột nhiên vang lên. Hơn nữa vang lên gần như trong gang tấc. Bóng đen chợt lóe lên, bên cạnh Minh Hoa đã xuất hiện thêm một bóng người.

Lần này, sắc mặt Chu Duy Thanh hơi biến đổi. Phải biết rằng, lúc trước hắn đem cảm giác của mình trải rộng ra phạm vi lớn nhất, vốn có thuộc tính Hắc Ám, Tà thuộc tính cùng với thân thể sau khi dung hợp Hắc châu, cảm giác của hắn so với những Ngự Châu sư đồng cấp khác cường đại hơn nhiều. Nhưng hắn căn bản không mấy may phát hiện ra tung tích của người này. Chỉ có một cách giải thích chuyện này, tu vi của người này vượt xa hắn rất nhiều.

Đứng bên cạnh Minh Hoa, thân hình người này, cao không chênh lệch nhiều lắm so với Chu Duy Thanh, lưng dài vai rộng, một mái tóc đen xõa lặng lẽ trên bờ vai.

Trường bào màu đen trên người hết sức mộc mạc. Nhưng mà, Chu Duy Thanh vẫn như cũ có thể nhận ra thân phận của hắn. Bởi vì tướng mạo của hắn quá giống Minh Dục. Hắn có thể nắm chắc bảy phần, Minh Hoa cũng có mấy phần giống hắn.

“Người là phụ thân của Minh Dục?...” Chu Duy Thanh trầm giọng hỏi.

Hắc y nhân khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Không tệ, ta tên là Minh Vũ. Cũng là phó thống soái tiền nhiệm quân bộ của Phỉ Lệ đế quốc. Sau khi Minh Dục thăng chức lên làm quân đoàn trưởng, ta mới thôi chức vụ này, trở thành một gã quan quân dự bị. Ở Phỉ Lệ đế quốc, người cùng một nhà, không thể cùng đồng thời đảm nhiệm chức vị quan trọng từ quân đoàn trưởng trở lên. Tiểu bằng hữu Chu Duy Thanh, ta nghĩ, hiện tại chúng ta hẳn có thể nói chuyện một chút rồi.”

Mặc dù Minh Vũ không xuất ra bản mạng châu của hắn, hơn nữa thậm chí không mang đến cho Duy Thanh nửa phần cảm giác nguy hiểm, nhưng mà, lúc này, sau lưng Chu Duy Thanh mồ hôi lạnh đã túa ra ướt cả lưng áo. Hắn ngàn lần không nghĩ tới, chỉ là lần thứ hai nhìn thấy Minh Hoa, nàng liền quả quyết mời tới một vị cường giả để đối phó với mình. Dự đoán sai lầm đã làm hắn lâm vào nguy cơ cực độ.

Minh Vũ thấy hắn không nói gì, khẽ mỉm cười nói: “Ngày hôm qua Hoa Hoa đã nói với ta tình huống của người, ta vô cùng kinh ngạc. Dù sao, Tà Châu Sư đời thứ nhất thực sự là nhiều năm nay chưa từng xuất hiện. Nhất là, trưa hôm nay, khi trở về, nàng còn nói cho ta biết, người là một gã Ngưng Hình Sư, điều đó càng làm ta thêm hứng thú với người. Trừ thân phận kia của ta, ta là người phụ trách Thiên Tà giáo ở Phỉ Lệ đế quốc. Nếu như người chịu gia nhập Thiên Tà giáo, như vậy, ta đảm bảo, tương lai người nhất định có thể đột phá Cửu châu, lên cảnh giới cao hơn. Thậm chí có thể trở thành giáo chủ đời sau của Thiên Tà giáo. Ta biết người không muốn bị phong ấn, nhưng mà, người phải hiểu rằng, có cho đi thì mới có nhận lại. Thậm chí, ta có thể đáp ứng, để Minh Hoa làm tiểu thiếp của người...”

Nói tới đây, hắn hơi dừng lại một chút, “Những điều kiện có thể đưa ra ta đã nói hết cho người nghe rồi. Nếu như người vẫn cự tuyệt, như vậy, không còn cách nào khác, vì sự an toàn của bản giáo ở Phỉ Lệ đế quốc, ta đành phải cho người im lặng vĩnh viễn. Như thế nào, chấp nhận hay chống đối, ta tin tưởng người là người thông minh, hẳn sẽ biết lựa chọn như thế nào?”

Vừa nói, Minh Vũ chậm rãi nâng tay trái của mình lên, màu trắng sáng lóng lánh, tổng cộng chín khóa Bằng Chung Phỉ Thụy trong suốt lặng lẽ hiện lên, rõ ràng hẳn so sánh với Chu đại nguyên soái thì mạnh mẽ hơn nhiều, tu vi đạt tới cảnh giới thượng vị Thiên Tông Cửu châu.

166. Chương 50: Khiêu Chiến Thượng Vị Thiên Tông (1)

Ngay khi chín khóa Thế Châu tràn ngập băng vụ xuất hiện trước mắt Chu Duy Thanh, đại não của hắn chợt hiện ra một cảm giác trống rỗng trong khoảnh khắc.

Chín khóa Bằng Chung Phỉ Thúy thuần khiết đồng thời xuất hiện trên tay một người có ý nghĩa thế nào, hẳn hoàn toàn hiểu rõ. Đẳng cấp Thượng vị Thiên Tông, đừng nói là hắn mà ngay cả trong giới Thiên Châu Sư cũng là một tồn tại vô cùng cường đại, người người kính ngưỡng.

Tu vi Chu Duy Thanh chỉ là Tam Châu, Minh Hoa còn hơn hắn một châu, là Tứ châu cấp bậc, nhưng dù lấy tất cả Thiên Châu của cả hai người cộng lại một chỗ, cũng xa không bằng vị Minh Vũ, Thượng vị Thiên

Tông này. Thực lực của Thiên Châu Sư cũng không phải cứ lấy số châu của nhiều người cộng lại mà thành (3+4=7 châu, chưa chắc là đối thủ của Thất Châu). Minh Hoa ở cấp bậc Tứ châu đã có thể thực hiện Ngưng hình sáo trang, huống hồ là Minh Vũ, Thượng vị Thiên Tông này còn kinh khủng như thế nào nữa.

Minh Vũ lặng lẽ đứng đó quan sát Chu Duy Thanh, tại thời điểm hắn đem thực lực Cửu châu phóng xuất lực lượng tinh thuần, ánh mắt hắn vẫn gắt gao trên người Chu Duy Thanh, chăm chú suy nghĩ về người tuổi trẻ này. Hắn phát hiện ra Chu Duy Thanh tuy vẫn xuất hiệp vẻ khiếp sợ, nhưng trong chốc lát, sự khiếp sợ kia đã tiêu thất, tiếp tục bảo trì sự trầm tĩnh.

Trong lòng Minh Vũ âm thầm kinh ngạc, lúc này hắn mới phát hiện trên mặt Chu Duy Thanh vẫn bảo trì sự trầm ổn mà một người đã 30 tuổi, trải qua phong sương, nếm đủ mùi vị cuộc đời cũng không bằng được. Dưới uy áp do mình phóng thích, hắn vẫn một mực trấn tĩnh. Theo lời Minh Hoa nói với hắn, Chu Duy Thanh chỉ là cấp bậc Tam châu, chính vì vậy hắn càng kinh ngạc hơn nhiều. Đối với thực lực nữ nhi của mình, Minh Vũ thập phần hiểu rõ, dù trong đẳng cấp Tứ châu, không không có mấy người là đối thủ của nữ nhi mình (mà còn bị tên Béo sờ...sờ...). Bởi vậy, hắn cũng không phải thuộc hạ đến mà tự mình thân lâm, thu thập tàn cục.

Sự thật chứng minh, Minh Vũ biết mình hôm nay đến đây là chính xác, người trẻ tuổi trước mắt mình còn chưa xuất thủ, hành động cử chỉ tỏ ra ngả ngón khinh bạc, có thể thấy Minh Hoa bại dưới tay hắn là sự thật. Ngay cả Tứ châu cấp bậc như nữ nhi của mình còn nếm quả đắng thì thuộc hạ của hắn, dù có đến cũng chuốc lấy thất bại mà chạy. Loại tình huống như thế này một khi xảy ra, hắn tin tưởng chắc chắn Chu Duy Thanh không nghi ngờ gì nữa, sẽ tuyệt đối có cơ hội chạy trốn ra ngoài ngàn dặm.

“Điều kiện của ta ngươi còn muốn thế nào nữa? Là phụ thân, chấp nhận Minh Hoa làm tiểu thiếp cho người đã chứng tỏ quyết tâm của ta, ngươi nên hiểu được!”, âm thanh của Minh Vũ dần dần trầm trọng. Chu Duy Thanh dưới uy áp do hắn phát ra, mặc dù khoảng cách giữa hai người ngón ngán nhưng nội tâm của hắn cũng đã phát lạnh từng đợt.

Hít một hơi thật sâu, Chu Duy Thanh cảm nhận mười hai tử huyệt đã khai thông của mình cũng vận chuyển kịch liệt, nhanh chóng hấp thu thiên địa tinh hoa trong không khí, mà trạng thái của hắn lúc này cũng đã bảo trì ở trình độ tốt nhất.

Cười khổ một tiếng, Chu Duy Thanh nhẹ nhàng cúi đầu, “Tiền bối, một khi ngài đã nói đến bước này, nếu ta còn dẫu diêm gì nữa thì cũng không hay. Không sai, đúng như các người dự đoán, ta đúng là có thuộc tính Tà Ác, cũng sở hữu năng lực Tà ma biến. ” Nghe hắn nói như vậy, ánh mắt phụ tử Minh Vũ đều sáng ngời, định ý của Minh Vũ đối với hắn cũng chậm rãi mà lui bớt mấy phần.

Minh Hoa hẳn học nói: “Hừ...cuối cùng ngươi cũng thừa nhận à? Ta còn tưởng ngươi vẫn muốn khinh khinh bạc bạc, dù có chết cũng thà gãy chứ không cong!”.

“Hoa Hoa, Bắt đầu từ bây giờ, nếu ta không cho phép, ngươi cũng đừng mở miệng.” Minh Vũ nhàn nhạt nói. Dù âm thanh của hắn rất bình thản nhưng Minh Hoa cũng biến sắc mặt, nếu có một người làm cho nàng e ngại, thì đó chính là phụ thân của nàng. Thật sự trong lòng Minh Hoa rất khó chịu, dựa vào cái gì mà muốn nàng phải làm tiểu thiếp của hắn? Nhớ lại những điều đáng hận của tên gia hỏa này, nàng thật tức giận nhưng vẫn không có chỗ phát tác, nếu phụ thân không ở chỗ này, nàng đã hướng đến Chu Duy Thanh mà trút giận.

Nhìn Minh Hoa ủy khuất im lặng, Chu Duy Thanh thích thú cấp cho nàng một ánh mắt mang đầy ý tứ gây hấn, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Minh Vũ tiền bối, tựa hồ lệnh ái cũng không quá thích ta a! Thắng thần mà nói, tuổi tác của nàng mà làm tiểu thiếp của ta, thật sự là hơi lớn một chút. Năm nay ta còn chưa đến mười bảy tuổi nha!”.

“Ngươi...” Minh Hoa hận đến mức đã bùng nổ đến nơi, đã hạ mình làm tiểu thiếp cho hắn, vậy mà hắn còn dám mang chính mình ra đùa giỡn, còn chê mình lớn tuổi. Tên khốn hỗn đản này...

Nhìn ánh mắt mang cuồng bạo sát ý của Minh Hoa, Chu Duy Thanh thủy chung vẫn giữ ý cười nhàn nhạt. Trên thực tế, trong lòng hắn lại thập phần hy vọng, bởi vì hắn phát hiện thần sắc của Minh Vũ trước sau vẫn bảo trì bình tĩnh, căn bản vẫn không bị ảnh hưởng bởi những gì hắn nói. Tại tình huống đối mặt với vị Cửu cấp Thiên Châu Sư này, quả thật đến một tia cơ hội hắn cũng không có.

Minh Vũ có chút buồn bã nói: “Nếu như người không thích Hoa Hoa, bản tôn còn rất nhiều mỹ nữ khác, người có thể tùy ý chọn lựa. Nhưng người phải cho ta một câu trả lời thuyết phục, không cần ra vẻ đùa cợt hoa dạng như thế. Như vậy mà nói, đối với người sẽ có chỗ tốt, ta cũng không hy vọng thấy người chưa kịp trưởng thành thì đã ngã xuống.”

Trong lòng Chu Duy Thanh bắt đầu trở nên nghiêm túc, kỳ thật ngôn ngữ ở thời điểm hắn thừa nhận mình là Tà Châu Sư, cũng tràn đầy tính toán, ngầm tạo cho mình một chút lợi thế.

Thừa nhận mình là Tà Châu Sư đời thứ nhất, Minh Vũ cho dù muốn giết hắn thì cũng phải kỹ lưỡng cân nhắc. Sau đó lại khiêu khích Minh Hoa cũng là hy vọng Minh Vũ lộ ra ít sơ hở. Đáng tiếc, lại không như hắn mong muốn, một phen tâm cơ trở nên phí công.

Chu Duy Thanh thở dài một hơi, kính cẩn nói: “Hiện tại người đã mạnh mẽ nắm giữ tình thế, ta thật sự chính là không có sự chọn lựa”.

Minh Vũ chính là vẫn mỉm cười, không nói.

Chu Duy Thanh lại nói: “Minh Vũ tiền bối, ta là một kẻ sợ chết, nhưng đồng dạng ta cũng là người thích tự do. Điểm này, Minh Hoa lão sư hẳn đã nói cho người biết. Chính vì như thế, ta mới bằng thực lực của mình tranh thủ đi vào Phỉ Lệ Hoàng Gia Học viện”.

Minh Vũ chợt át lời hắn: “tự do cư nhiên là tốt, nhưng so với tính mạng của người thì cái nào quan trọng? Hơn nữa, ta có thể hứa với người, chỉ cần người gia nhập bản giáo, bản tôn sẽ cùng người làm một cái ước hẹn. Chỉ có những nhân vật cao tầng của bản giáo mới biết được sự tồn tại của người, hơn nữa không có quyền ra mệnh lệnh đối với người. Người dù cho có làm ra cái sự tình gì, bản giáo cũng cùng người toàn lực ứng phó”.

Chu Duy Thanh yên lặng gật đầu, “Cảm tạ tiền bối đã ưu ái ta như vậy. Ta nghĩ hay sẽ thử mạo hiểm một lần, không bằng ta và tiền bối đánh cược, thế nào?”.

Minh Vũ cười ha hả nói: “Người muốn làm cái gì?”. Hắn phát hiện, chính mình ngày càng thường thức Chu Duy Thanh, trong tình huống thực lực của song phương cách xa như thế, tiểu tử này không ngờ vẫn một mực tìm cơ hội thoát ly áp chế của mình.

Chu Duy Thanh nghiêm mặt nói “Từ lúc sinh ra đến giờ, ngài là Thiên Châu Sư cường đại nhất mà ta từng gặp. Ta muốn được một lần lĩnh giáo thực lực của ngài. Ta ở đây đánh cược chính là đào tẩu, ta toàn lực chạy trốn, ngài cũng toàn lực bắt ta. Ta có thể lấy bản mạng châu ra thế, sẽ không tiết lộ nửa điểm về Thiên Tà Giáo, mà ngài lại không được áp bức ta gia nhập. Nếu ta thua, ta sẽ gia nhập Thiên Tà Giáo, ngài thấy thế nào?”.

Minh Vũ có chút kinh ngạc nhìn Chu Duy Thanh: “Người trẻ tuổi, xem ra sự tự tin của người thật sự không bình thường a. Người đã muốn đùa giỡn, ta đương nhiên là đáp ứng, để người hảo hảo hiểu được, trước thực lực tuyệt đối, mọi tâm kế cùng tiểu xảo đều trở nên vô dụng. Bây giờ người có thể chạy, sau khi ta đếm đến ba sẽ bắt đầu đuổi theo. Nhớ lấy những gì người nói, ta hy vọng sau khi kết thúc, người sẽ không đại đột làm ra sự tình gì khác!”.

Chu Duy Thanh căn bản là không có trả lời Minh Vũ, thậm chí cũng không chờ hắn đếm, đã lập tức xoay người nhẹ nhàng bỏ chạy. Tam châu tu vi bạo phát, chân phải ầm ầm đạp lên mặt đất, lúc Ý Châu thuộc tính luân bàn xoay tròn đến khu vực màu xanh của Phong thuộc tính, hắn toàn lực phát huy hết tốc độ, nhắm thẳng đường về Phỉ Lệ Thành mà phóng đi. Bằng tốc độ hắn biểu hiện, cho dù là tốc độ Phong thuộc tính của Thượng Quan Băng Nhi cũng không thể so sánh, thật là trâu bò a, cái chân phải của hắn thật là biến thái a.

“Một...” âm thanh của Minh Vũ hùng hậu súc tích, cô đọng trong tai của Chu Duy Thanh, không vì tốc độ của hắn khi thoát đi mà suy giảm.

Lúc này Minh Vũ cũng hơi có chút giật mình, lấy thực lực của hắn, làm sao nhìn không ra lúc này Chu Duy Thanh chỉ dùng có Thiên lực Phong thuộc tính đâu. Điều dọa hắn suýt nhảy dựng chính là lực đạo bộc phát trên đùi của Chu Duy Thanh. ” Xem ra, nữ nhi của mình bại trên tay của hắn quả thật là không oan a! Tà Châu Sư đời thứ nhất thức tỉnh quả thực không thể lấy Thiên Châu Sư bình thường ra so sánh.”

Từ bờ hồ đến Phỉ Lệ Thành quả thực không xa, Chu Duy Thanh có phần nắm chắc sau khi Minh Vũ đếm đến ba, hắn có thể vọt tới dưới thành. Ở phía sau, dù Minh Vũ có kinh thể hải tặc thế nào đi nữa, chỉ cần qua được tường thành, là hắn thắng chắc!

“Hai...” âm thanh của Minh Vũ tựa không nóng không lạnh, dường như không vì tốc độ của hắn mà trở nên dao động. Vượt qua khoảng cách này, nội tâm của Chu Duy Thanh càng trở nên trầm trọng. Đúng vậy, hắn cần bản không bao giờ dám ôm ý nghĩ sẽ liều chết với Thiên Tà Giáo. Nhưng, dù chỉ có một tia cơ hội, hắn cũng quyết tâm tìm kiếm tự do. Hắn cùng Minh Vũ định ra giao ước này, mục đích kỳ thật cũng chính là mình có hay không thể tránh thoát một kiếp này. Dù sao, hắn còn rất nhiều năng lực mà Minh Hoa không biết, trước mắt do đồ ước, Minh Vũ cũng không thể nuốt lời.

Tường thành Phỉ Lệ đã hiện ra trước mắt, trong giây lát, cổ chân của Chu Duy Thanh đập mạnh lên mặt đất, mang thân thể của mình bay lên, tựa như chớp giạt hướng đầu tường mà phóng thẳng lên.

“Ba...” từ cuối cùng đã được Minh Vũ nói ra, cũng là thời điểm trong tai của Chu Duy Thanh nghe được âm thanh này. Trong nháy mắt, khi đang bay lên, mắt thấy khoảng cách chỉ còn bảy mươi thước, chỉ cần hai đến ba lần mượn lực nữa là đến đầu tường, Chu Duy Thanh lại cảm giác được có một cỗ hấp lực cường đại vô pháp chống cự từ phía sau hắn hướng đến.

Hắn vốn dĩ đang tận lực hướng tới đầu tường chạy như bay, thân thể không ngờ bắt đầu bị bay ngược về phía sau, tường thành vốn gần trong gang tấc giờ lại trở nên xa vời.

167. Chương 50: Khiêu Chiến Thượng Vị Thiên Tông (2)

Làm sao có thể như vậy? Hắn còn cách mình ngoài mấy trăm thước a! Lúc này, sự khiếp sợ của Chu Duy Thanh đã lên đến cực điểm, thân hình đang trên không miễn cưỡng hồi chuyển xoay người lại. Mắt thấy Minh Vũ đã bằng tốc độ như tia chớp hướng về phía mình phóng đến. Mà cỗ cường đại hấp lực đang bao phủ mình lại xuất phát từ một đóa hoa lớn màu đỏ.

Đồng dạng là Minh Giới Chi Hoa, nhưng Minh Giới Chi Hoa của Minh Vũ so với Minh Hoa còn cường đại hơn gấp mười gấp trăm lần. Chu Duy Thanh vẫn đang bị hấp lực khủng khiếp của nó kéo mạnh về phía sau, không thể chống cự được. Nếu tình trạng vẫn như thế, chỉ cần thời gian một lần hô hấp, Minh Vũ chắc chắn sẽ đuổi kịp Chu Duy Thanh, bắt hắn trở lại.

Ngay sau đó, Chu Duy Thanh cuối cùng cũng phải xuất ra toàn bộ thực lực, tay trái phách mạnh về phía sau, “Bá...” một tiếng rít chói tai xé rách không khí vang lên, cùng một đạo ngân quang chói mắt bay vút ra. Đó chính là kỹ năng Không Gian Cát Liệt!

Không Gian Cát Liệt xuất ra đã tạo ra hiệu quả ngăn chặn không thể nghĩ được, bởi vì thực lực chênh lệch giữa hai bên quá lớn, tuy rằng không thể hoàn toàn thôn phệ hấp lực của Minh Hoa Chi Giới nhưng cũng hấp thu được đại bộ phận. Cùng lúc này, Chu Duy Thanh cũng thi triển ra một kỹ năng không gian khác, Không Gian Bình Di, lập tức mang thân thể hắn truyền tống xa mười thước. Sau khi thực lực đạt đến Tam châu cấp bậc, Không Gian Bình Di đã nâng cao cự li truyền tống từ ba thước lên đến mười thước, mà thời gian giữa hai lần thi triển cũng ngắn hơn rất nhiều.

Không chỉ thi triển hai kỹ năng trên, ngay lúc xuất ra Không Gian Bình Di, trên cổ tay đã hiện ra bằng vũ Thể Châu, quang mang đại phóng, tràn ngập bằng khí, trong tay hắn cũng đã xuất hiện Phách Vương Cung.

Sở dĩ phải phóng thích Phách Vương Cung, bởi vì Chu Duy Thanh biết rằng nếu chỉ đơn thuần là đào tẩu, hắn dựa vào những kỹ năng kia là không có khả năng. Chỉ có thể liên tục xuất ra Ngưng hình sáo trang, hắn mới có một phần cơ hội.

Chân phải đập mạnh vào không khí phát ra tiếng nổ ầm ầm, Chu Duy Thanh quay lại, toàn lực phóng về hướng tường thành, cùng lúc đó Phách Vương Cung đã bắn ra, thân hình xoay nửa vòng, Phách Vương

Cung trong tay trái xoay tròn một vòng , kia thiên lực hoàn toàn ngưng tụ thành dây cung cũng theo đó mà quấn quanh một vòng, một tên bằng Thái hợp kim đã cài trên dây phát ra, “Vút...” một tiếng thoát ra ngoài.

Lúc này Chu Duy Thanh xuất ra một tiễn, chính là tuyệt học giữ nhà của Mộc Ân, Ninh Huyền Pháp (phương pháp vận xoắn dây cung). Dựa vào hình thái biến hóa của dây cung, lực vận xoắn càng lớn, hiệu ứng đỉnh ốc với sức kéo dây cung lớn hơn nữa, phóng ra tối cường công kích.

Thực lực của Mộc Ân chẳng qua chỉ có tu vi Lục châu Thể Châu Sư, nhưng có thể dựa vào Ninh Huyền Pháp đánh trọng thương Tông cấp Thiên thú, có thể thấy tiễn pháp này có bao nhiêu lợi hại. Huống chi, thực lực của Chu Duy Thanh tuy không bằng lão sư của hắn nhưng sức mạnh thân thể thì hơn Mộc Ân rất nhiều.

Hơn nữa, lúc này hắn đang sử dụng chính là Lực lượng hình Thiên Châu Sư, có tác dụng đối với Phách Vương Cung tốt hơn nhiều.

Dùng Ninh Huyền Pháp phát ra một tiễn, cộng với lực lượng bản thân là bạo phá, thêm vào đó, đặc tính của Phách Vương cung cũng là bạo phá. Dưới tác dụng của song trọng bạo phá, lực bắn đã tăng lên theo cấp số nhân. Đừng quên rằng, hiện nay Chu Duy Thanh đã không còn là một gã Thiên châu chiến sĩ nữa mà đã trở thành một vị Thiên Châu Cung tiễn thủ. Trên tay có cung, mới chính là lúc hắn mạnh nhất! Trải qua thiên chuy bách luyện, cho dù là tác dụng của Song Tử Đại Lực Thần Chùy cũng không bằng được.

Minh Vũ, khi đã dám cho Chu Duy Thanh chạy trước, tự nhiên hắn nắm chắc có thể bắt trở lại. Lấy tu vi của hắn, nếu để Chu Duy Thanh có thể chạy vào trong thành, đó chính là một sự chê cười.

Mắt thấy hấp lực do Minh Giới Chi Hoa sinh ra đã có hiệu quả, trong khoảnh khắc chớp mắt bản thân đã có thể tiến vào phạm vi ba mươi thước gần Chu Duy Thanh, Minh Vũ đã nắm chắc đã làm cho Chu Duy Thanh mất đi năng lực phản kháng.

Nhưng trong thời điểm hắn nghĩ đã chắc chắn, Chu Duy Thanh bất ngờ xuất ra Không Gian Cát Liệt, làm cho hắn lắp bắp kinh hãi. Nghe nữ nhi nói lại là một chuyện, nhưng chân chính chứng kiến tận mắt lại là một chuyện khác. Kiến thức của Minh Vũ so với Minh Hoa còn rộng hơn biết bao nhiêu lần, Minh Hoa có thể không nhận biết kỹ năng này, nhưng Minh Vũ thì biết rất rõ.

“Ngân Hoàng Thiên Nhĩ Không Gian Cát Liệt! Làm sao có thể? Tu vi của hắn chỉ mới thể này bằng cách nào hắn có thể thác ẩn thành công kỹ năng cường đại này trên người của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ.” Minh Vũ đến lúc này đã thật sự chấn kinh rồi! Ngân Hoàng Thiên Nhĩ là cái gì? Đó chính là Vương cấp thiên thú a! Dù có là Không Gian thuộc tính Thiên Châu sư trên cấp hắn, cũng không có khả năng thác ẩn thành công trên thân thể của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ.”

Thiên thú từ Tông cấp đến Vương cấp cũng giống như đệ tử từ Tông cấp đến Vương cấp, đồng dạng cũng là được tăng mạnh về chất. Vô số Thiên Châu Sư và thiên thú cũng như nhau bị đạo lý này khống chế. Luận về kiến thức, Minh Vũ từ trước đến giờ cũng chưa hề được nghe nói Thiên Châu Sư dưới Vương cấp có khả năng thác ẩn thành công Vương cấp thiên thú a! Cửa ải này, tuyệt đối là không có khả năng vượt qua!

Hơn nữa, Minh Vũ khẳng định nếu mình không nhìn lầm, đây chính là kỹ năng Không Gian Cát Liệt của Ngân Hoàng Thiên Nhĩ! Đồng thời, hắn cũng biết, chỉ có thể tại Thác Ẩn Cung mới có khả năng bắt được một đầu Ngân Hoàng Thiên Nhĩ, vì chỉ có Thác Ẩn Cung mới có khả năng cường đại như vậy.

Tuy trong lòng sinh ra ý tưởng phức tạp, kinh nghi bất định, tốc độ của Minh Vũ cũng không như thế mà bị chậm lại, dù Minh Hoa Chi Giới không sinh ra tác dụng, dựa vào tu vi Cửu châu, hắn cũng nắm chắc sẽ bắt được Chu Duy Thanh trước khi hắn chạy đến đầu tường thành.

Cũng là phía sau, Chu Duy Thanh dùng Phách Vương Cung bắn ra một mũi tên kia đã bay đến.

Cảm thán một tiếng, Minh Vũ đối mặt với lực công kích như nước biển sôi trào, cấp tốc luân chuyển của Chu Duy Thanh cũng rất kinh ngạc. Dù cho ở đẳng cấp của hắn, cũng không dám để cho một tiễn này bắn vào người, nhất định sẽ bị tổn thương.

Đang ở không trung, Minh Vũ phẩy nhẹ cổ tay tạo thành một thủ thế, nhẹ nhàng đón tiếp một tiễn bắn tới này. Cùng lúc đó, bạch quang chói mắt nhanh chóng bạo phát ra, cứng rắn bao phủ hoàn toàn thân tiễn.

Không thể nghi ngờ, bằng vào cung tên, Chu Duy Thanh hoàn toàn không có khả năng tạo uy hiếp đối với Minh Vũ. Nhưng một màn quỷ dị xảy ra, không ngờ tốc độ của Minh Vũ thoáng bị chậm lại, mặc dù vẫn nhanh chóng hướng về phía trước, nhưng so với tốc độ ban đầu của hắn thì lại khác nhau một trời một vực.

Chuyện gì đã xảy ra? Sắc mặt của Minh Vũ lần đầu tiên xuất hiện biến hóa rõ rệt, sai lầm, kinh dị, thậm chí còn mang theo vài phần sợ hãi. Hắn cũng nhìn ra một tên vừa rồi có tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng dựa vào tu vi Thiên lực đỉnh phong của mình có thể nhẹ nhàng hóa giải. Nhưng sau khoảnh khắc tiền này nổ tung, tốc độ của mình lại bị giảm đi rõ rệt một cách quỷ dị, trở nên vô cùng chậm chạp. Hơn nữa, hắn làm cách nào làm cho Thiên lực cùng Sinh mệnh lực trong Ý châu của mình phát ra đều không thể hoàn toàn chậm rãi hóa giải, còn giằng co được trong thời gian ba giây?

Ba giây, nhìn thì rất ngắn nhưng tại thời điểm nào đó cũng trở nên quá dài. Ví dụ như hiện tại.

Sau một tiền đó, Chu Duy Thanh cũng không bị hút về phía Minh Vũ, hắn xoay người, chân phải đạp mạnh vào vách tường, mạnh mẽ bắn người lên, sau ba giây thời gian, hắn nhanh như thiểm điện đã xuất hiện trên đầu tường, thậm chí còn kịp hướng đến Minh Vũ chấp tay chào tạm biệt. Lúc này, hắn mới từ đầu tường đi, thậm chí miệng còn hú lên một tiếng quái dị, làm kinh động tất cả binh lính thủ hộ trên tường thành, tạo nên một mảnh hỗn loạn. Không thể nghi ngờ, càng loạn thì hắn càng có nhiều cơ hội chạy thoát.

Ngay sau ba giây ngắn ngủi đó, Minh Vũ cũng đã dừng lại trong Phỉ Lệ Thành. Lúc này, sắc mặt của hắn cũng trở nên rất khó coi, hắn cũng không rõ trước đó Chu Duy Thanh thi triển ra cái gì mà không ngờ lại có thể làm tốc độ của mình chậm mất ba giây. So sánh chênh lệch về tu vi giữa hai người, loại sự tình như thế này vốn là không có khả năng phát sinh.

Vừa tiến vào Phỉ Lệ Thành, Chu Duy Thanh cũng không dừng lại chút nào, lập tức tiếp tục bỏ chạy. Hắn lúc này có một suy nghĩ là làm cách nào có thể mang Thượng Quan Băng Nhi bỏ trốn khỏi Phỉ Lệ Thành. Là đệ tử, đã gây ra sự tình như vậy, hắn đã không còn khả năng ở lại Phỉ Lệ Học viện Quân sự Hoàng Gia tiếp tục giở mặt nữa. Huống chi, lúc nào cũng có thể gặp tai ương ngập đầu.

Đột nhiên, Chu Duy Thanh chợt dừng hẳn lại. Bởi vì, cách hắn không xa, một đạo nhân ảnh hiện ra rõ ràng dưới ánh trăng, dường như đứng đó đã lâu. Đó không phải là Minh Vũ sao!

Lúc này, Minh Vũ đứng đó, mày cau lại, ánh mắt không ngừng lóe lên, dường như trong nội tâm đang phải đấu tranh chuyện gì.

Chu Duy Thanh trong khoảnh khắc này chợt trở nên nghiêm túc, nhe răng ra cười, “Tiền bối, nhanh như vậy đã gặp được ngài. Xin ngài yên tâm, tuy rằng tuổi của ta còn nhỏ, thực lực còn xa mới bằng ngài, nhưng là người đã hứa thì tuyệt đối giữ lời, tuyệt không bao giờ tiết lộ điểm nào về Thiên Tà Giáo. Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, đây mới là lời nói của hảo hán tử!”

Minh Vũ chợt thở dài một hơi. “Đủ rồi, đáng lẽ ra ngươi không nên đối mặt với ta.”

“Ta thừa nhận, vừa rồi ngươi đã làm ta kinh ngạc. Đồ ước vừa rồi là ngươi thắng! Thật không nghĩ đến, ngoài kỹ năng Không Gian Cát Liệt, ngươi còn có một kỹ năng hạn chế cường đại khác mà ngay cả ta cũng không biết được. Bất quá, ta cũng không có nhìn lầm, kỹ năng của ngươi ít nhất cũng bao gồm ba loại thuộc tính là Phong, Không gian cùng Tà ác a...”

Chu Duy Thanh nói: “Trời cũng không còn sớm nữa. Tiền bối, một khi đồ ước của chúng ta đã chấm dứt, vẫn bối còn phải trở về ngủ đây.” Lời nói vừa dứt, thân hình hắn đã chợt xoay theo hướng khác, đảo người phóng đi.

Không ai ngờ được, nhân ảnh chợt lóe, Minh Vũ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn. Lúc này, sắc mặt Minh Vũ trở nên cực kỳ khó coi, thở dài nói: “Không sai, Người trẻ tuổi! Ta thật sự đang muốn vứt đi tín nghĩa, phản bội lời hứa. Vì tương lai của bản giáo, dù có thất hứa đi nữa ta cam tâm tình nguyện chịu mọi hậu quả. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, hôm nay ta vẫn quyết tâm bắt ngươi gia nhập Thiên Tà Giáo. Người thật sự rất vĩ đại, ngay cả bản thân ta còn kinh hãi. Ta tin rằng, nếu ngươi gia nhập bản giáo, trong tương lai gần, dưới sự dẫn dắt của ngươi sẽ đi lên càng mạnh mẽ.”

Hai mắt của Chu Duy Thanh đang nhìn Minh Vũ chợt kinh ngạc mở lớn hết cỡ. Hết thấy những điều đã xảy ra hắn không thể tưởng tượng nổi. Lấy tu vi Thượng vị Thiên Tông của Minh Vũ và địa vị của hắn

trong giới Châu sư, đã đánh cuộc thua mình mà giờ này lại muốn phản ước.

Bội ước, nói thì rất dễ, nhưng từ miệng một Thượng vị Thiên Tông nói ra thì khó khăn thế nào? Giờ phút này, Chu Duy Thanh như đang rơi vào địa ngục. Minh Vũ đã phản lại lời hứa, đủ thấy hắn rất quyết tâm bắt mình phải gia nhập Thiên Tà Giáo.

168. Chương 50: Khiêu Chiến Thượng Vị Thiên Tông (3)

Vào lúc này, Chu Duy Thanh đã không cách nào giữ được sự tỉnh táo nữa. Theo lời nói của Minh Vũ, hắn chỉ có một chút tin tưởng là tuyệt đối Minh Vũ sẽ không giết mình!

Trong lòng Chu Duy Thanh tràn ngập chấp niệm. “Không lẽ chẳng có biện pháp nào hay sao?”. Hắn không muốn chết và cũng không thể chết! Kỳ vọng của rất nhiều người đang đặt trên vai hắn. Hắn không thể buông tay để mất đi tự do của bản thân a! Giờ khắc này, trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, dù có thế nào đi nữa, hắn sẽ không đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của Minh Vũ. Dù thực lực so với Minh Vũ chênh lệch một trời một vực, hắn vẫn muốn đánh một trận! Vì tự do của mình mà chiến!

Đối mặt với áp lực cường đại như thế, huyết mạch thô bạo núp trong Chu Duy Thanh dần dần buông thả. Mục quang của hắn trở nên lảng lẽ, màu đỏ nhàn nhạt đang không ngừng tăng cường. Nếu như lúc này, thà Chu Duy Thanh lớn tiếng mắng chửi, có lẽ trong lòng Minh Vũ còn cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng Chu Duy Thanh lại không làm như thế mới nói, chẳng qua hắn cứ đứng như vậy chăm chú nhìn hắn. Đối với một cường giả như Minh Vũ mà nói, nội tâm của hắn lại đẩy lên một sự đau khổ.

Nhưng, hắn cũng không có sự lựa chọn nào khác. Những gì Chu Duy Thanh thể hiện thật là quá ưu tú, thêm vào đó một ý chí kiên định, không thể nghi ngờ chút nào, chỉ cần có thời gian đủ dài, Chu Duy Thanh sẽ trở thành một siêu cường giả! Tà Châu Sư thức tỉnh đời thứ nhất đối với Thiên Tà Giáo mà nói, điều này thật quá trọng yếu. Nếu như phần huyết mạch này có thể truyền thừa, như vậy, chỉ cần Chu Duy Thanh có thể lưu lại cũng đủ cho tương lai Thiên Tà giáo cường đại không cách nào tượng tượng. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao Minh Vũ lại đáp ứng hắn tùy ý chọn mọi thiếu nữ. Trên góc độ nào đó từ người khác, sẽ tuyệt không có khả năng bỏ qua cho hắn.

Quang mang chợt lóe, Phách Vương Cung nhẹ nhàng xuất hiện lần nữa trong tay Chu Duy Thanh. Lúc này, khoảng cách giữa hắn và Minh Vũ chẳng qua chỉ là hai mươi thước. Thiên lực nồng đậm lặng lẽ hiện lên, một mũi tên bằng thái hợp kim nhẹ nhàng đặt trên dây cung chuẩn xác ngấm thẳng vào Minh Vũ. Đối với tạo nghệ cung tiễn của Chu Duy Thanh, với một cự ly gần như thế, cho dù là Minh Vũ đi nữa thì cũng khó có khả năng tránh khỏi.

“Hừ...muốn ta thần phục! Chỉ bằng vũ lực của ngươi hay sao?” , trong âm thanh của Chu Duy Thanh lộ ra một cổ hơi thở tà dị, dưới sự thúc dục của thiên lực, trên đùi xuất hiện kín ma văn da hổ, trong cơ thể, huyết mạch do cổ khí tức cuồng bạo kia thúc dục, cũng bắt đầu sôi trào.

Trên tay trái cầm Phách Vương Cung của Chu Duy Thanh, Biến Thạch Miêu Nhân Ý Châu đã xuất hiện, lặng lẽ khảm lên, hào quang chợt lóe, mang theo tiếng rít chói tai, dây cung chợt buông ra, một tiễn về thành đường dài nhắm thẳng Minh Vũ mà đến.

Lúc này, trong lòng Minh Vũ có chút lo lắng, hắn đối với Chu Duy Thanh vẫn không có một tia sát ý nào, thậm chí tiên phát chế nhân, bắt Chu Duy Thanh trở về rồi mới thuyết phục hắn gia nhập Thiên Tà Giáo, cũng không cần sốt ruột.

Tại khoảnh khắc Chu Duy Thanh xuất ra Phách Vương Cung, mọi khí lực của Minh Vũ đều tập trung trên người hắn, lấy tu vi thiên lực đã đạt đến Thiên Hư lực đỉnh phong của Minh Vũ, trong khoảng cách vài thước, căn bản Chu Duy Thanh không thể thoát được cảm ứng của hắn. Nếu không có kỹ năng trì hoãn kỳ lạ của Chu Duy Thanh, Minh Vũ hoàn toàn có khả năng phát tay một cái là bắt được hắn. Dưới tình huống không có hạn chế, ở cấp bậc Tam châu, Chu Duy Thanh ngay cả nửa cơ hội trốn thoát cũng không có.

Minh Vũ qua loa bước lên trước nửa bước, một quyền như chớp giạt phát ra, tốc độ và phản ứng của hắn quá nhanh, mặc dù thuộc tính Thể Châu của hắn không phải là tốc độ, nhưng dù sao, thiên lực của hắn

quá mạnh mẽ, những Thiên Châu sư bình thường đã không thể so sánh được.

Bạch quang chói mắt chính diện phát ra, thái hợp kim tiền nháy mắt đã bị hóa thành mạt phần. Năng lực của song trọng bạo phá cũng không cách nào làm nhiều loạn Minh Vũ như thường lệ, trong không gian của Thiên hư lực, ngay cả âm thanh nổ mạnh đều bị Thiên hư lực của Minh Vũ dễ dàng xóa đi.

Bất chợt, sắc mặt của Minh Vũ chợt cứng lại. Bởi vì, khi một quyền của hắn oanh tạc mũi tên kia, đồng thời quang mang lôi điện chói mắt bất ngờ trải rộng, bao phủ toàn thân của hắn. Luận tu vi của Minh Vũ, cũng do sơ xuất không tính đến tác dụng của quang mang nên mới bị lôi quang bao phủ, thất thần trong khoảnh khắc. Ngay sau đó, một tầng ngân quang hình tròn đã bao phủ toàn bộ thân thể hắn vào trong. Đó chính là Không Gian Cấm Cố.

Đúng vậy, một tiền này của Chu Duy Thanh, chính là một tiền đỉnh phong từ trước đến nay của hắn! Trong một tiền này, không chỉ có Ninh Huyền Pháp, cộng thêm sự tăng phúc của Phách Vương Cung, hắn còn lợi dụng thêm hai lỗ tương khảm đồng thời phụ gia thêm hai kỹ năng khác. Sau khi sử dụng quyền trực tương khảm thành công, đây là lần đầu tiên Chu Duy Thanh đồng thời sử dụng hai kỹ năng cùng một lúc ở trên Phách Vương cung, không ngờ lại mang đến hiệu quả tốt như vậy.

Trong khoảnh khắc Minh Vũ đang thất thần vì Chưởng Tâm Lôi, Không Gian Cấm Cố cũng nhân lúc đó mà toàn bộ bao phủ lên thân hắn.

Sau một tiền đầu tiên phát ra, trong nháy mắt, đệ nhị tiền, cũng nhẹ nhàng bắn tới như một tia chớp, tiền thứ ba cũng bắn ra, chính là hơn tiền thứ hai nửa nhịp. Hắn cũng không lập tức bỏ chạy, mà nếu có thể chạy, hắn cũng không chạy. Nếu hắn chạy, Thượng Quan Băng Nhi sẽ như thế nào? Bởi vậy, hắn phải liều mạng, hắn biết, làm như vậy thì sẽ không có cơ hội, nhưng nếu có một phần vạn cơ hội, hắn cũng sẽ liều mạng.

Theo bản ghi chép, Biến Thái Thiên Đường có thể đánh chết Thập cấp Thiên Châu Sư, không quản hiện tại hắn không có năng lực đó, nhưng tổng hợp thực lực, hắn cũng không kém gì một thành viên của Biến Thái Thiên Đường. Chỉ có đánh chết Minh Vũ, hắn mới có thể mang Thượng Quan Băng Nhi an toàn trốn đi.

“Oanh...oanh...”, trong nháy mắt, lồng giam không gian đã nhẹ nhàng vỡ tan, mà Chu Duy Thanh cũng tính toán như thần, ngay lúc Minh Vũ phá tan Lồng Giam, đệ nhị tiền của hắn cũng đã đánh tới.

Phách Vương Cung kết hợp vận dây pháp, uy lực công kích tương đối mạnh mẽ, rơi vào đường cùng, Minh Vũ cũng chỉ có cách phát ra một quyền, đánh tan tiền này. Nhưng mà, trên mặt hắn, thần sắc cũng không thể nào kìm nổi hiện lên vẻ khiếp sợ.

Tuyệt Đối Trì Hoãn, hắn từ trước đến nay khi thi triển kỹ năng này lên người đối thủ, ở cấp bậc Tam Châu, kỹ năng này có thể phát huy lên đến thời gian ba giây. Theo lời Đường Tiên, kỹ năng này đã là cấp bậc tồn tại nghịch thiên, dù đối thủ có tu vi Thiên lực cao đến đâu cũng đừng hòng phá nổi.

Hơn nữa, khi phát ra Tuyệt Đối Trì Hoãn, một tiền của hắn còn phóng ra kỹ năng Phong Chi Trói Buộc. Lại là một tiền mang song trọng kỹ năng, so với một tiền lúc trước hoàn toàn bất đồng, làm Minh Vũ có chút thất kinh. “Tên tiểu tử này rốt cục là có bao nhiêu kỹ năng?” ...”Có bao nhiêu loại thuộc tính”, đến lúc này, hắn cũng không thể tính ra.

Trong trạng thái bị bó buộc bởi Tuyệt Đối Trì Hoãn cộng thêm Phong Chi Trói Buộc điệp gia tăng mạnh, Minh Vũ cũng không thể di động cước bộ, hắn chỉ có cách thúc dục Thiên lực, phóng thích càng lúc càng mạnh trong khi vẫn nhìn chằm chằm vào Chu Duy Thanh. Giờ hắn đang nghĩ, Chu Tiểu Béo kia có thể có khả năng chạy trốn mất.

Nhưng là, khi hắn phóng thiên lực ra ngoài, Chu Duy Thanh đã phát ra tiền thứ ba. Đến lúc này, sắc mặt của Chu Duy Thanh đã trở nên tái nhợt, hắn tuy rằng có thể phát ra nhiều kỹ năng, nhưng tần số phát ra lại quá nhiều, thiên lực lại phát ra trên diện rộng, về mặt chịu đựng của thân thể sẽ sinh ra ảnh hưởng nghiêm trọng. Nhưng Chu Duy Thanh không thể quản nhiều như vậy, hắn biết, đối với chính mình, chỉ có một lần cơ hội như thế.

Ngay lúc phát ra tiền thứ ba, ở thất lưng và cổ chân của Chu Duy Thanh bạo phát lực lượng, hắn không lùi mà tiến tới, một tiền xuất ra, bắn thẳng tới Minh Vũ.

“Oanh....”, tiền thứ ba đã ngừng ngay màn Thiên lực hộ thể của Minh Vũ, kịch liệt gầm rú, lông mày của Minh Vũ cũng hơi nhíu lại. Lấy thực lực của hắn, khi phát ra Thiên lực hộ thể, cho dù Chu Duy Thanh phóng xuất Phách Vương Cung, cũng không không có cách nào phá vỡ.

Bên trong tiền thứ ba này cũng không có gì khác, chính là lấy “Nhất Hoàng Công Kích” làm tinh túy, khoe miệng Minh Vũ chợt hiện liên nét cười, trong lòng hắn thầm nghĩ, “Tiểu hồ ly, đối với tu vi của ngươi là không thể a! Sử dụng nhiều Thiên lực như vậy, một lúc sau sẽ không thể giằng co được nữa. Huống chi, dù có kéo dài đến bao lâu, ngươi cũng vô pháp làm ta bị thương!”.

Thời gian của “Tuyệt Đối Trì hoãn” cộng thêm “Phong Chi Trói Buộc” đã qua hơn một giây. Mà Chu Duy Thanh cũng đã nhẹ nhàng lao thẳng đến, tại quá trình hắn xông tới, một giây thời gian cũng đã trôi qua.

Trong mắt của Minh Vũ, trên người Chu Duy Thanh hiện ra thanh quang chói mắt, sau khi lựa chọn, hắn cũng không cần lấy kỹ năng “Không Gian Cát Liệt”, mà chỉ có thể sử dụng Phong thuộc tính công kích từ phía sau mình. Xem ra, thiên lực của hắn thật dồi dào. “Hải tử này, thật là vĩ đại a! Để lát nữa, khi bắt được hắn, chính mình cũng chỉ có thể hảo hảo khuyên hắn gia nhập Thiên Tà Giáo, mà không làm khó hắn!”

Lúc này, khi cảm thấy không có uy hiếp đáng kể từ phía Chu Duy Thanh, Minh Vũ đang cân nhắc suy nghĩ nên phải thuyết phục hắn như thế nào. Bất chợt, cũng chính tại lúc này, sắc mặt của hắn chợt âm trầm biến đổi.

Thanh quang bao phủ trên người Chu Duy Thanh, làm tốc độ lao tới lúc này tăng lên gấp đôi, rõ ràng đây là một kỹ năng phóng thích. Hơn nữa, thân thể của hắn cũng không phải nhắm thẳng về hướng Minh Vũ mà lại hơi chệch lên phía trên. Cùng lúc đó, ám quang sắc trên người hắn toàn bộ bạo phóng, cùng với khi khi Thanh quang mất đi, Phách Vương cung cũng được thu lại, trong tay Chu Duy Thanh lúc này đã hiện ra Đại Lực Thần Chùy, to lớn đến mức khoa trương.

Nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân chính làm hắn phải biến sắc, mà hắn phải biến sắc vì giờ phút này, trên mặt Chu Duy Thanh đã toàn bộ bao phủ bởi ma văn da hổ, một chữ Vương hiện rõ trên trán cùng với hai mắt màu đỏ làm cho hắn nhìn rõ, đúng là Tà Ma Biến.

Đúng vậy, dựa vào Giáp Thạch Miêu Nhân đệ nhị Ý Châu của Băng Phách Thiên Hùng mà Chu Duy Thanh đã tự mình thác ẩn, thêm vào Phong thuộc tính bất ngờ đồng thời đánh tới, thân thể hắn cũng đã tiến vào trạng thái Tà Ma Biến. Lực lượng cơ thể bất ngờ bạo tăng đến ba lần, cảm giác đối với ngoại giới cũng tăng gấp ba, mà khả năng hấp thụ tinh hoa trong không khí cũng tăng ba lần. Nhưng, quan trọng nhất là hắn vẫn giữ được thần trí hoàn toàn tỉnh táo, không chế hoàn hảo bản thân trong trạng thái Tà Ma Biến.

169. Chương 51: Bắc Vực Độ Nhất Phong, Thiên Nhi (1)

Hắn thể mà lại có thể tự nắm giữ được năng lực thi triển Tà Ma Biến? Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến cho Minh Vũ kinh hãi đến mất mặt. Không chút nghi ngờ gì, với một gã Tà Châu Sư bất kỳ nào đang ở trong trạng thái Tà Ma Biến, đều cực kỳ nguy hiểm. Chỉ sợ rằng, dù có tu vi chênh lệch khổng lồ cũng không ảnh hưởng nhiều lắm, thời điểm Chu Duy Thanh gơ Song Tử Đại Lực Thần Chùy trong tay lên, Minh Vũ đã ý thức được, phán đoán của mình hoàn toàn sai lầm. Thiên lực của hắn vẫn còn đủ để sử dụng kỹ năng kế tiếp. Nếu không như vậy, hắn làm sao có thể gọi về vũ khí ngưng hình cấp thần sư đây?

Giờ khắc này, Chu Duy Thanh sử dụng Tuyệt Đối Trì Hoãn trên người Minh Vũ, còn có thời gian một giây, trong tay hắn, Song Tử Đại Lực Thần Chùy vốn màu vàng nhạt, ở thời điểm ném xuống dưới, đã xảy ra sự biến hóa long trời lở đất.

Màu xanh cùng màu bạc, hai loại ánh sáng kỳ dị đồng thời cùng xuất hiện trên Song Tử Đại Lực Thần Chùy, đem cái vũ khí ngưng hình cấp Thần Sư này tỏa sáng lóng lánh. Không chút nghi ngờ, Chu Duy Thanh đã động tay vào Song Tử Đại Lực Thần Chùy, thi triển ra những kỹ năng khác. Mà một kích kia,

cũng là kích mạnh nhất kể từ khi hắn trở thành Thiên Châu sư, cũng là một kích cuối cùng của trận chiến hôm nay. Vì cơ hội chỉ đến có một lần này, thời điểm hắn vận Song Tử Đại Lực Thần Chùy xuống, thiên lực trong cơ thể đều bị rút sạch hoàn toàn.

Trong nháy mắt, trong lòng Minh Vũ chợt sinh ra một tia khủng hoảng, nhưng mà, dù sao hắn cũng là Thượng vị Thiên tông cấp bậc Cửu Châu, Trong phút chốc, một cỗ ba động thiên lực nồng nặc từ trên người hắn phóng ra ngay sau đó, áo giáp màu vàng chói lọi bao phủ toàn thân lạng lẹ hiện ra trên người hắn.

Tuyệt Đối Trì Hoãn có thể làm tốc độ của Minh Vũ chậm lại khi sử dụng kỹ năng, nhưng không cách nào ngăn cản hắn phóng xuất thiên lực cùng sử dụng trang bị ngưng hình. Cho dù có sử dụng thêm Phong Chi Trói Buộc cũng như nhau, không có tác dụng.

Bộ khôi giáp màu vàng trên người Minh Vũ, do tám bộ phận tạo thành, không nghi ngờ chút nào, ngay từ lúc hắn mới trở thành Thiên Châu sư, bộ ngưng hình áo giáp này đã được chuẩn bị xong. Đầu khôi, áo giáp, giáp lót vai, thắt lưng, bảo vệ tứ chi, toàn bộ tám bộ phận, đem thân thể của hắn bao phủ ở bên trong. Trên áo giáp màu vàng, có ma văn huyết sắc đỏ lờ mờ của Minh Giới Chi Hoa, làm cho bộ ngưng hình áo giáp này càng thêm mỹ lệ.

Năng lực bản thân Minh Vũ cùng áo giáp dung hòa thành một thể, thân là Ngưng Hình Sư, Chu Duy Thanh hiểu được, đây là bộ ngưng hình áo giáp được tập hợp đầy đủ, hắn là toàn bộ áo giáp. Một bộ Ngưng hình áo giáp sử dụng từ quyền trực, tuyệt đối chỉ có Ngưng Hình Sư cấp Tông Sư mới có thể chế tạo ra được. Nhưng mà, đến lúc này, Chu Duy Thanh đã không còn nhiều thời gian để suy nghĩ những việc mình làm, chỉ có thể sử dụng toàn bộ lực lượng của mình phối hợp với Song Tử Đại Lực Thần Chùy dùng toàn bộ năng lực của mình phát ra một kích. Ngay thời điểm kỹ năng Tuyệt Đối Trì Hoãn chấm dứt, trong nháy mắt, Song Tử Đại Lực Thần Chùy trong tay của hắn đã đến trước đỉnh đầu của Minh Vũ.

Tốc độ của Minh Vũ thật sự là quá nhanh, cho dù kỹ năng Tuyệt Đối Trì Hoãn vừa mới kết thúc, tay của hắn phát sau mà đến trước, trong nháy mắt hướng về phía đại chùy vận lên.

Thời điểm bộ ngưng hình áo giáp hiện ra trên thân người Minh Vũ, thiên lực xuất ra của Minh Vũ cũng đồng thời xuất hiện sự biến hóa. Thiên lực vốn nguyên bản màu trắng sữa, thế nhưng lại hoàn toàn biến thành màu vàng kim. Song Tử Đại Lực Thần Chùy hướng tới một quyền của Minh Vũ, kim quang lại càng bạo phát, tràn đầy lực lượng uy áp khủng bố.

Khóe miệng Minh Vũ đã nở một nụ cười, tiểu tử này tính toán vẫn còn kém một chút, trong nháy mắt chậm như vậy a! Nếu không thì, thật có thể làm cho mình phiền toái một chút.

Hắn nhìn ra được, tính toán của Chu Duy Thanh không thể nào sử dụng Tuyệt Đối Trì Hoãn trên toàn bộ thân người mình, trạng thái đó chỉ có tác dụng lên một nửa thân thể. Nhưng mà, nụ cười hắn vừa nở ra trên miệng, vẻ mặt đột nhiên ngưng trọng hẳn.

Nắm tay trái của Duy Thanh mang theo kim quang mãnh liệt cùng với Đại Lực Thần Chùy oanh kích chung một chỗ, nhưng kết quả lại là, tay phải Minh Vũ lại để Đại Lực Thần Chùy vượt qua được, một quyền mạnh như vậy, lại hoàn toàn công kích vào không khí. Mà ngay lúc đó, chùy thứ hai của Chu Duy Thanh đã đến trước đỉnh đầu của hắn.

Dùng cảm giác lực sai chỗ, cho dù là loại cường giả cấp bậc như Minh Vũ cũng chịu không nổi, một quyền mạnh mẽ như vậy, vượt qua oanh kích lên chỗ trống, vô cùng khó chịu, thế cho nên, cả người hắn bị trì trệ một chút. May mắn là Minh Vũ vốn không muốn giết chết Chu Duy Thanh, vì vậy một quyền kia của hắn không phải là xuất ra toàn lực, vẫn còn giữ lại chút ít.

Nhờ như vậy hắn mới không trực tiếp bị thương. Nhưng mà, chùy trên tay phải Chu Duy Thanh lại đến trước đầu hắn.

Sự tính toán của Chu Duy Thanh làm sao sẽ có phạm sai lầm đây? Nhất là, với thời điểm sinh tử tồn vong như thế này, hắn cơ bản là cấp một sự hư ảo cho Minh Vũ. Thậm chí, lúc trước, hắn phóng thích tất cả các kỹ năng cũng nhằm mê hoặc Minh Vũ. Mục đích của hắn, chính là muốn Minh Vũ không sử dụng đầy đủ thiên lực của mình, phán đoán thời gian sai lầm.

Ở bên trong Thiên Cung Doanh, ngoại trừ tài bắn cung, Chu Duy Thanh đã cùng với Mộc Ân và các cường giả của Thiên Cung Doanh học được nhiều nhất, chính là có thể nắm bắt được suy nghĩ của đối phương.

Các cường giả Thiên Cung Doanh sở dĩ có thể đánh chết đối thủ có thực lực vượt xa mình, chủ yếu là do nguyên nhân này. Chỉ là người có phương thức suy nghĩ cố định, ít nhất là có phương thức suy nghĩ theo lối mòn. Bằng vào khả năng nắm chắc suy nghĩ đối phương, trong một thời gian ngắn ngủi, Chu Duy Thanh đã từng bước đẩy Minh Vũ đến hoàn cảnh mà hắn đặc ý nhất. Đáng tiếc duy nhất chính là, trong lòng Minh Vũ còn chút phúc hậu, không quá ngu xuẩn dùng hết sức lực để đối phó, nếu không ý niệm của Duy Thanh sẽ thêm phần nắm chắc thành công.

Ngay lúc này, một thân ảnh từ phía sau, xuất hiện cách đó không xa, không ngoài ai khác, chính là Minh Hoa. Nàng đã nhìn thấy, một chuy của Duy Thanh mạnh mẽ vung lên, cha mình dùng sai lực, trọng chùy của Chu Duy Thanh đã đánh tới đỉnh đầu của cha mình.

Minh Hỏa chỉ cảm giác trong đầu mình hoàn toàn trống rỗng, vô luận như thế nào, nàng cũng không thể tưởng tượng được, phụ thân mình cấp bậc Cửu Châu, đối mặt với Chu Duy Thanh Tam Châu cấp bậc, lại phải dùng tới Thể Châu ngưng hình sáo trang. Hơn nữa còn bị lâm vào tình trạng xấu. Điều này sao có thể?

Ở thời điểm vạn phần nguy cấp, rõ ràng Minh Vũ không còn cách nào để có thể tránh né nữa, năng lực thượng vị thiên tông mạnh mẽ của hắn toàn bộ bộc phát ra.

Đột nhiên gập đầu một cái, trong nháy mắt, Minh Vũ cúi đầu, cùng lúc đó thân thể mạnh mẽ xoay người, dưới tình huống hữu quyền kia đã dùng sai lực, lại còn tận hết sức mình, xoay nhanh thân thể, đồng thời đẩy vai nghiêng người, lấy vai phải tay phải của mình giơ lên, đón nhận một chùy này, tránh né khỏi điểm yếu hại trên đầu.

Đổi lại một loại vũ khí ngưng hình bình thường, người mặc ngưng hình sáo trang như Minh Vũ căn bản không cần phải trốn tránh. Nhưng trước mắt Chu Duy Thanh hoàn toàn không giống, trong tay của hắn là trọng chùy, vũ khí ngưng hình cấp bậc Thần Sư, hơn nữa hắn lại ở trạng thái Tà Ma Biến, sử dụng kỹ năng càng mạnh mẽ. Dưới tình huống như thế, Minh Vũ tuyệt không dám mạo hiểm, lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn.

“Phanh, phanh” chùy đầu tiên đúng là hư ảo, chùy thứ hai sử dụng lực lượng thực sự. Oanh một tiếng, mạnh mẽ đập lên vai của Minh Vũ

Xa xa, Minh Hoa căn bản không kịp cứu viện, che miệng, nhìn thấy một cảnh không thể tưởng tượng nổi, cả người hoàn toàn đờ đẫn.

Khi Song Tử Đại Lực Thần Chùy của Chu Duy Thanh mạnh mẽ đập lên vai Minh Vũ, khôi giáp ngưng hình sáo trang trên người Minh Vũ phóng ra một kim sắc quang mạng nồng đậm, cố gắng ngăn trở công kích của Đại Lực Thần Chùy. Nhưng mà, Song Tử Đại Lực Thần Chùy với quang thái màu bạc lại bắn ra những âm thanh bạo phá chói tai. Hắn là đã xé rách tầng kim quang phòng ngự này, khiến cho Song Tử Đại Lực Thần Chùy hoàn toàn đập vào vai phải Minh Vũ.

Trong tiếng bạo nổ ầm ầm, cả người Minh Vũ đập mạnh xuống nền đất, thậm chí cả thân thể của hắn đã khảm vào phiến đá cứng rắn ở bên trong nền đất. Cả vùng đất có đường kính mười thước, đất đá trên mặt hoàn toàn bị nứt nẻ, thậm chí bên cạnh còn có đá vụn bay tán loạn tứ phía. Trên người Minh Vũ, kim quang phóng ra đã ầm ầm đi nhiều.

Nhưng mà, tuy là người chủ động tấn công, tình huống Chu Duy Thanh cũng không tốt hơn tí nào. Sau một búa oanh kích lên người Minh Vũ, lực phản chấn vô cùng mãnh liệt, dội mạnh vào người hắn. Thân thể ở trên không trung, Song Tử Đại Lực Thần Chùy trong tay, bởi vì không có thiên lực duy trì hoàn toàn tiêu thất. Thân thể đụng mạnh mẽ vào vách tường ngay sau lưng, oa một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết.

Cho dù là có Bát Tử Thần Công duy trì, nhưng lần này thiên lực Chu Duy Thanh tiêu hao thật sự là quá lớn. Bên trong một chùy cuối cùng này của hắn, lực phá hoại vô cùng khủng bố. Đây cũng không phải chỉ là uy lực của Song Tử Đại Lực Thần Chùy.

Bạo Phong của Băng Phách Thiên Hùng, có thể trong nháy mắt làm tốc độ tăng lên gấp đôi, thôi động thân

thể Chu Duy Thanh lên không trung, đồng thời, kỹ năng này còn có một hiệu quả, chính là trong nháy mắt đem lực lượng tăng lên gấp đôi khi phát động công kích. Ban đầu, mọi người ở Thiên Cung Doanh cũng vì một kích bất ngờ này của Băng Phách Thiên Hùng, mà phải ăn quả đắng. “Đúng, bởi vì như thế.” Chu Duy Thanh từ hai con tiểu Băng Hùng trên người thác ấn ra được kỹ năng này. Đột nhiên gia tốc cùng năng lực tăng cường lực lượng, nếu như dùng tốt, đây tuyệt đối là một kỹ năng phụ trợ vô cùng lợi hại.

Đồng thời, lúc trước Chu Duy Thanh cũng đã áp súc tâm tình của mình, đối mặt với lực áp bách cường đại của Minh Vũ, hắn vẫn muốn chính mình có thể sinh ly tử biệt cùng lúc với Băng Nhi. Rốt cuộc đã thành công dẫn động ra Tà Ma Biến. Lực lượng một lần nữa tăng lên gấp ba, đồng thời tận hết khả năng, đem toàn bộ thiên lực của mình ra điều động.

Cái này cũng chưa tính là kết thúc, mặc dù bản thân Song Tử Đại Lực Thần Chùy không có bất kỳ lỗ tương khảm nào, nhưng nó chính là ngưng hình trạng bị cấp Thần Sư, nó có thể mang lại cho bất kỳ Thiên Châu sư năng lực tăng phúc cho kỹ năng. Cái tăng phúc này lại là tăng gấp đôi.

Bạo Phong tăng tốc đánh bất ngờ không có được tăng phúc, nhưng mà lực lượng gấp bội lại tăng phúc thành công, Tà Ma Biến không được tăng phúc, nhưng mà, Chu Duy Thanh lại sử dụng thiên lực phóng ra hai cái kỹ năng sử dụng trên Song Tử Đại Lực Thần Chùy, tiến hành tăng phúc cho nó. Hai cái kỹ năng này là thác ấn từ trên người Ngân Hoàng Thiên Nhĩ mà đến, một cái chính là Không Gian Cát Liệt, cái còn lại là Phong Hệ Ngân Hoàng Dực Trảm. Đây mới là nguyên nhân thực sự làm cho Song Tử Đại Lực Thần Chùy đang màu vàng nhạt chuyển thành màu bạc.

170. Chương 51: Bắc Vực Độ Nhất Phong, Thiên Nhi (2)

Tại thời điểm hai cái kỹ năng Không Gian Cát Liệt và Ngân Hoàng Dực Trảm dung hợp cùng một chỗ, sẽ tạo thành kỹ năng mạnh nhất của Vương cấp Thiên thú Ngân Hoàng Thiên Nhĩ, Ngân Hoàng Cát Liệt Trảm.

Chu Duy Thanh thi triển Ngân Hoàng Cát Liệt Trảm dĩ nhiên không thể so sánh với Ngân Hoàng Thiên Nhĩ. Đối với Ngân Hoàng Thiên Nhĩ, một kích chính diện trúng mục tiêu là có thể làm Minh Vũ bị thương nặng. Nhưng, Song Tử Đại Lực Thần Chùy lại có tác dụng tăng phúc cho Ngân Hoàng Cát Liệt Trảm trên phạm vi lớn, không kể đến bản thân Thần Chùy đã tự có công hiệu tự tăng phúc gấp đôi.

Đơn thuần về mặt tăng phúc lực lượng, một kích này của Chu Duy Thanh đã đạt đến gấp mười lần bình thường. Sau khi hắn hấp thu khóa Hắc Châu kia, lực lượng của Thiên Châu Sư bình thường đã không thể hắn so sánh với hắn được, huống chi lại được tăng phúc lên gấp mười. Thêm vào đó, kỹ năng Ngân Hoàng Cát Liệt Trảm kinh khủng này vốn đã có tác dụng phá Phong thuộc tính được phụ gia trên Song Tử Đại Lực Thần Chùy. Một kích này, dù cho Minh Vũ có là Thượng vị Thiên Tông đi nữa cũng bị dọa cho thất sắc.

Nếu Minh Vũ không dùng sai lực khi phát quyền thứ nhất, hắn sẽ có thể ngăn cản một kích này. Dù sao, thực lực giữa hai bên chênh lệch quá xa. Nhưng thật tiếc cho hắn, Song Tử Đại Lực Thần Chùy lại hư hư thực thực, cực kỳ quý dị, nên hắn vẫn không làm gì được. Một quyền sai lầm của hắn đã tạo cơ hội cho Chu Duy Thanh áp sát người hắn. Giờ đây, né tránh chính là điều cực hạn hắn có thể làm được.

“Cha! Cẩn thận!” Minh Hoa hét lên một tiếng, hướng về tràng chiến đang diễn ra đánh tới.

Chu Duy Thanh căn bản cũng không thể hiện ra hành động gì chứng tỏ hắn đang muốn chạy trốn, bởi hắn biết rõ chỉ là phí công. Lực lượng cơ thể của hắn đã tiêu hao rất nghiêm trọng, ngay cả Tà Ma Biến đang thi triển cũng không thể duy trì. Trên người hắn, ma văn da hổ đang rút dần. Bởi vậy, có thể thấy được một kích vừa rồi hắn đã dốc vào biết bao nhiêu tâm lực.

Cảm giác mệt mỏi rõ ràng đang xâm nhập mãnh liệt vào trong đại não của Chu Duy Thanh. Hắn chỉ cảm thấy cơ thể của mình như bị rút đi hết sức lực. Toàn thân hắn mềm nhũn, co quắp ngã quỵ trên mặt đất, không còn một tia khí lực nào.

Đúng là vẫn không được! Thực lực giữa hai bên chênh lệch quá khổng lồ. Tại thời điểm Thần Chùy kích trúng người Minh Vũ, Chu Duy Thanh đã hiểu ra mình không thể giết chết hắn. Tám kiện Ngưng hình sáo

trang cộng thêm Thiên lực mạnh mẽ đã tạo cho Minh Vũ một tầng phòng hộ cực mạnh, chặt chẽ không chút sơ hở.

Lúc này, trong lòng hắn là một nỗi bi ai. “Thật sự là không thể sao? Đây chính là sự chênh lệch về thực lực à? Chẳng lẽ mình không thể nào tránh khỏi việc gia nhập Thiên Tà Giáo?”

“Ồn...”

Một tiếng nổ mạnh vang lên, một thân ảnh kim sắc hết sức chặt vật từ mặt đất nhảy lên, đích thị là Minh Vũ. Bộ dáng của hắn giờ đây không còn thông dong như trước nữa. Một thân Thể Châu ngưng hình sáo trang khôi giáp vẫn mặc trên người, nhưng quang mang đã ảm đạm đi rất nhiều, nhất là hộ giáp trên vai phải đã hoàn toàn vỡ nát, lộ ra xương cốt trắng toát. Cánh tay phải của hắn mềm nhũn, rũ xuống bên người. Một chùy của Chu Duy Thanh mặc dù không thể lấy được tính mạng nhưng đã làm xương bả vai phải của hắn vỡ nát. Nếu không phải thực lực của song phương chênh lệch quá nhiều, cho dù chùy này không đập trúng đầu hắn, cũng đã phải làm cho Minh Vũ không gượng dậy được.

Sắc mặt của Minh Vũ đã khó coi đến cực điểm. Cửu Châu đối đầu Tam châu mà thương thế của hắn lại đến nông nổi nghiêm trọng như thế. Chuyện này căn bản không có nằm trong sự tưởng tượng của hắn.

Tay trái Minh Vũ vung lên, một luồng lực quang nhu hòa mà đậm đặc đã tràn vào vết thương nơi vai phải. Thuộc tính Ý Châu của hắn chính là Sinh Mệnh cùng Tà Ác. Nhưng dù hắn vẫn được xem như là một Thiên Châu Sư có thuộc tính sinh mệnh ở đẳng cấp cao như thế, muốn khôi phục hoàn toàn thương thế nơi vai phải cũng là chuyện không thể được. Tại chỗ bị Song tử Đại Lực thần Chùy oanh kích, xương vai phải của hắn đã vỡ vụn thành mười mấy mảnh. Không phải chỉ trị liệu cho vết thương khép miệng là có thể chữa lành.

“Tiểu tử, ngươi xuất thủ cũng quá hiểm ác! Đã đánh vỡ xương vai phải của ta rồi! Nếu không phải ta nhanh chóng tránh thoát, sợ rằng phiền toái sẽ là cái đầu của ta a!” Minh Vũ lạnh lùng hướng về phía Chu Duy Thanh nói.

Nhìn thấy phụ thân bị thương nặng, ánh mắt Minh Hoa đỏ rực, nói: “Ta phải giết ngươi!”. Nói đoạn nàng hét lên một tiếng, vọt tới chỗ Chu Duy Thanh.

Nhưng nàng đã bị Minh Vũ ngăn lại. Minh Vũ tay trái kéo con gái về, mắt nhìn thấy Chu Duy Thanh toàn thân bủn rủn, nằm bẹp dưới đất, uy phong tiêu tan, lộ ra vẻ mỏi mệt như sắp chết cũng không khỏi sững sốt cười một tiếng.

“Ngươi cười cái gì?” Chu Duy Thanh hỏi bằng giọng đầy hồ nghi.

Minh Vũ vẫn cười nhẹ đáp: “Là ta quá mức khinh địch rồi. Vốn ta tưởng không cần dùng bất kỳ kỹ năng gì lẫn ngưng hình trang bị cũng có thể bắt giữ được ngươi. Không nghĩ được lại bị tên tiểu tử ngươi tính kế. Bị thương thì còn có thể trị liệu. Nhưng nếu bỏ lỡ thiên tài như ngươi, ta nhất định sẽ hối hận cả đời. Ta không tuân thủ ước định, ngươi đánh nát bả vai của ta, mọi chuyện coi như xóa bỏ! Ta cũng không so đo với ngươi nữa. Dù sao, chúng ta sẽ trở thành đồng bọn. Ngươi là người thông minh hẳn là sẽ hiểu được, ta không cần phải nhiều lời.”

Vai phải bị chấn nát, vốn là Minh Vũ đã cực kỳ giận dữ. Nhưng hắn là ai? Chính là cường giả đương thời! Nghĩ lại, tâm tình của hắn đã tốt trở lại. Chu Duy Thanh càng xuất sắc chẳng phải đối với Thiên Tà Giáo càng có lợi hay sao? Bất luận hắn có thiên phú kinh người, nhưng thực lực của hắn giờ vẫn còn thấp. Nếu như lúc trước mình toàn lực đối phó với hắn, hắn thậm chí sẽ không có cơ hội xuất thủ. Chỉ cần hắn chấp nhận tẩy lễ của thiên Tà Giáo, trở thành một phần tử, như vậy thương tích của mình có đáng là gì? Nói không chừng, dưới sự tiến cử của mình, hắn còn có thể trở thành Giáo chủ đời kế tiếp ấy chứ!

Hắn không chỉ nhìn trúng Chu Duy Thanh về tiềm lực mà còn về phương diện tâm kế của hắn. Không thể nghi ngờ chút nào, lấy thực lực của hắn mà có thể làm cho mình bị thương nặng như thế, hắn phải có được sự phán đoán và không chế hoàn mỹ như thế nào mới làm được. Cho đến khi một kích cuối cùng đánh trúng người mình, ở thời khắc nào trước đó hắn hoàn toàn không làm cho mình cảm thấy có bất cứ uy hiếp gì tồn tại. Có thể làm được chuyện này thì tâm kế của hắn phải đến mức nào?

Chu Duy Thanh mím chặt đôi môi, mười hai đại tử huyết vẫn như cũ, tự động vận chuyển theo công pháp

hấp thu nguyên lực trong thiên địa bù vào cơ thể gần như hư thoát của hắn. Nhưng lúc này, tâm tình của hắn đã gần như hoàn toàn sụp đổ.

Hiện tại, hắn có cảm giác như đã sức cùng lực kiệt, sức lực trong cơ thể tiêu hao gần như cạn sạch, tâm thần càng ngày càng trở nên mê muội. Hắn cũng đang suy nghĩ làm cách nào để thoát khỏi tình trạng này rồi đào tẩu khỏi nơi đây nhưng cũng không cách nào làm được. Hắn đã cố gắng hết sức nhưng cũng không thể thay đổi được chuyện gì.

Hận ý trong mắt của Minh Hoa cũng dần dần giảm bớt, ngược lại nàng còn có chút ngạc nhiên. Bởi vì, thời khắc này, nàng phát hiện ra một Chu Duy Thanh hoàn toàn không giống như bình thường. Lúc này, trên mặt hắn cũng không có bộ dạng bi ối, háo sắc như thường lệ mà ánh mắt thật bình tĩnh mà âm trầm, trấn tĩnh như nước hồ thu. Trên bộ mặt tái nhợt của hắn hiện ra sự suy nhược cùng cực, nhưng hắn vẫn tỏ ra không bị ảnh hưởng gì trong tình trạng đó, tựa như một người đang dịch dung bỗng nhiên gỡ mặt nạ xuống, hiện ra anh khí bức người, làm người khác phải khiếp sợ, làm Minh Hoa cũng không thể tự chủ mà bị hắn hấp dẫn.

“Ta không thua! Nhưng mà có thắng hay không thì cũng thế!” Chu Duy Thanh thản nhiên nói. Hắn đưa tay vịn vào vách tường, kéo thân thể vẫn suy yếu như cũ chậm rãi đứng dậy.

Minh Vũ nhìn hắn bằng ánh mắt tán thưởng: “Đúng vậy! Người vẫn không bại trong tay ta! Ta vẫn cho rằng con trai ta là thiên tài trẻ tuổi ưu tú nhất trong thế hệ thanh niên hiện nay rồi, nhưng sau khi gặp người, ta mới biết cái gì là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Dù có một ngày nào đó trong tương lai, khi thực lực của người mạnh hơn ta, đủ sức giết ta để báo phục chuyện ta đã thất tín ngày hôm nay, nhưng bất kể thế nào, hôm nay ta cũng không thể bỏ qua cho người được. Bỏ qua một thiên tài như người, cũng giống như bỏ qua một cơ hội cho bản giáo có thể quét khỏi một lần nữa!”

“Thất tín, không phải là chuyện mà Thiên Tà Giáo vẫn hay làm sao? Tự xưng không phải tà, nhưng cuối cùng vẫn chính là tà!” trong lúc ấy một âm thanh trong trẻo nhưng rất lạnh lùng chột lặng lẽ vang lên. Thanh âm này quanh quẩn trong không trung, hư vô phiêu dật, không thể nào xác định được phương hướng xuất phát.

“Người nào?”

Minh Vũ liền biến sắc quát hỏi. Lấy tu vi của hắn, nhưng cũng không thể phát hiện có người đến gần. Dưới tình huống đối phương phát hiện ra thân phận và thực lực của hắn nhưng vẫn dám lên tiếng, chứng tỏ thực lực của đối phương có thể đối phó với hắn.

Khi nói ra hai chữ kia, bất luận là Minh Vũ, Minh Hoa hay Chu Duy Thanh, ánh mắt của ba người dường như bị một lực lượng bí ẩn dẫn dắt, đều tập trung vào một hướng trên đường nhìn lại.

Trong đêm tối yên tĩnh, không biết từ lúc nào, một đạo nhân ảnh màu trắng mang theo vài phần hư ảo đã lặng lẽ xuất hiện trước mặt ba người. Trắng! Chỉ thuần túy là một màu trắng. Quần áo màu trắng, mái tóc dài màu trắng bạc, thêm vào đó ngũ quan cũng trắng nõn như ngọc tạc, tinh xảo đến cực điểm. Chỉ có hai sợi tóc ngắn bám vào hai bên trán của nàng là có màu lam, cùng đôi tròng mắt màu tím thẫm làm cho thần thái hấp dẫn của nàng gia tăng thêm vài phần.

Đó chính là một nữ tử gần như hoàn mỹ. Chu Duy Thanh cũng nhìn đến phát ngây người. Có lẽ, dung mạo của Thượng Quan Băng Nhi cũng không thua kém gì nàng, nhưng trên người của nữ tử này còn toát ra một loại khí chất đặc biệt mà hắn chưa từng thấy bất kỳ cô gái nào có thể so sánh được.

Dù có thực lực và tâm trí kiên định như Minh Vũ, sau khi thấy bạch y nữ tử cũng không khỏi ngơ ngẩn, ánh mắt hoàn toàn bị hấp dẫn mà đặt trên người nàng. Cùng lúc đó, Minh Hoa lại sinh ra một loại cảm giác tự ti về bản thân mình.

Thân ảnh nàng tựa như hư ảo. Cước bộ cơ hồ chỉ tiến lên nửa bước mà người đã đến kề bên. Trên cổ tay phải của nàng, Chu Duy Thanh thấy được rõ ràng sáu khỏa Băng Chung Phi thúy.

Thượng vị Thiên tôn!

Nàng là ai? Không ai biết được! Không biết tại sao, khi nhìn nàng, Chu Duy Thanh lại có một loại cảm giác quen thuộc, nhưng hắn có thể khẳng định mình tuyệt đối chưa từng thấy qua nữ tử này. Theo lời nàng

nói, có lẽ nàng đến đây để giúp mình. Chu Duy Thanh cũng không có lên tiếng, đối với hắn mà nói, lựa chọn tốt nhất của hắn cho đến hiện tại chính là giữ yên lặng và theo dõi kỳ biến.

Ngoại trừ sáu khóa Thể Châu Phỉ Thúy Băng Châu đã hiển lộ ra ngoài, lúc này Bạch y thiếu nữ cũng không thêm che dấu Ý Châu trên cổ tay trái của nàng chút nào. Cự nhiên lại giống như Chu Duy Thanh như đúc, nổ rộ quang hoa hồng rực trong đêm tối, ánh sáng luân chuyển, chính là Biến Thạc Miêu Nhân.

“Người là ai?” Minh Vũ trầm giọng hỏi lại lần nữa.

Bạch y thiếu nữ dùng giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng thần nhiên trả lời: “Bắc vực Đệ Nhất Phong!”

Nghe năm chữ này, sắc mặt Minh Vũ nhất thời đại biến, bật thốt lên: “Tuyệt Thần Sơn?!”

171. Chương 51: Bắc Vực Đệ Nhất Phong, Thiên Nhi (3)

Thiếu nữ áo trắng thần nhiên nói: “Biết là tốt. Giờ các người có thể đi được rồi, hắn là kẻ mà Tuyệt thần sơn chúng ta nhắm trúng.” Thanh âm của nàng trong trẻo êm tai nhưng lại lạnh lùng tựa như có một loại hàn ý phát ra từ sâu trong nội tâm.

Minh Vũ kinh hãi giãy lắt, trầm giọng nói: “Vị cô nương này, Bắc vực đệ nhất Phong các người cùng Tây vực đệ nhất Tà chúng vốn nước sông không phạm nước giếng, hơn nữa thì thoảng vẫn có hợp tác. Xin cô nương đừng khiến ta khó xử.....”

Bạch y thiếu nữ hừ lạnh, “Người vẫn chưa có tư cách khiến ta khó xử. Câu này để Vu Hành Thiên đến nói với ta mới còn kém không nhiều lắm.”

Minh Hoa lạnh lùng nói: “Khẩu khí thật lớn, người không sợ gió lửa khiến bị viêm họng sao hả?” Vốn cái gọi là hồng nhan đua sắc, sau giây lát xấu hổ ánh mắt nàng nhìn thiếu nữ áo trắng nhất thời có thêm chút ghen tị cùng hâm mộ.

Nhưng là, Minh Vũ nghe xong câu nói của thiếu nữ áo trắng, sắc mặt cũng biến đổi, “Xin hỏi cao danh quý tính cô nương?”

Bạch y thiếu nữ lạnh nhạt nói: “Ta gọi là Thiên Nhi...”

Nghe được Thiên Nhi hai chữ này, Minh Vũ sắc mặt nhất thời trở nên càng thêm khó coi, chau mày, lâm vào trầm tư.

Thiên Nhi không nhanh không chậm nói: “Kẻ này vốn là Tuyệt thần sơn chúng ta đã sớm nhìn trúng, thực lực của người so với ta mạnh hơn, nhưng người hiện tại đã bị thương nặng, hai cha con liên thủ cũng không nhất định có thể thắng được ta. Hơn nữa, nếu người dám xuất thủ đối với ta, như vậy, Tây vực đệ nhất Tà sẽ chắc chắn không còn tồn tại.”

Vừa nói, nàng lặng yên nâng lên tay trái, hướng tới Chu Duy Thanh bên cạnh chụp đi.

Lúc này Chu Duy Thanh có thể nói là toàn thân đều có thương tích, làm sao có khả năng né tránh, hắn chỉ thấy kim quang chọi lóe, một cổ cảm giác ảm áp dễ chịu đã truyền khắp người, sau đó hắn cũng ngất đi.

“Thuộc tính Thần Thánh.” Khi Minh Vũ nhìn thấy quang hoa lóng lánh màu vàng trên tay Thiên Nhi, hắn rốt cục hạ quyết tâm, thở dài một tiếng, “Thôi, thôi. Hắn nếu là người mà Tuyệt Thần Sơn đã nhìn trúng, ta cũng không còn gì để nói. Còn xin Thiên Nhi cô nương nói rõ cho hắn việc này để không mang hận chúng ta.”

Nhìn Thiên Nhi khẽ gật đầu, Minh Vũ mới tràn ngập không cam lòng liếc mắt một cái nhìn Chu Duy Thanh, lúc này mới dặt theo con gái phóng người lên, trong nháy mắt biến mất trong bóng tối.

Nhìn theo bọn họ rời đi, thiếu nữ áo trắng Thiên Nhi trong mắt ánh sáng lạnh lóe ra, ngân quang lóe lên, trên vai nàng đã có một con chim hình thể không lớn, chính là Ngân Hoàng Thiên Nhi suýt chút nữa khiến Thác ản cung trời long đất lở. Nếu Minh Vũ vừa rồi dám đối với Tuyệt thần sơn có chút bất kính, như vậy Thiên Nhi tuyệt sẽ không cho hắn tùy ý rời đi như vậy.

Xoay người đi tới bên cạnh Chu Duy Thanh, sự bình tĩnh cùng lạnh lùng trong mắt Thiên Nhi đột nhiên biến mất, tức giận nhắc chân đá vài cái trên hông Chu Duy Thanh, sau đó mới một tay tóm lấy hắn, dùng sức nhéo nhéo lỗ tai hắn. “Hừ, tên vô lại này, nếu không phải ta đến đúng lúc, ngươi xong đời rồi. Thực lực thì yếu như sên còn không biết tự lượng lực gây chuyện khắp nơi, còn chọc cả vào tổ kiến lửa Thiên Tà Giáo. Quả thực là ngu đến mức không thể ngu hơn...” Vừa nói nàng vừa nhin không được lại ở trên hông Chu Duy Thanh khuyến mại thêm hai đá mới bỏ tức.

Ngân Hoàng Thiên Nhi có chút nghi ngờ nhìn Thiên Nhi, nàng quay đầu nói: “Tiểu Ngân, ngươi mang theo tín vật của ta đi Tuyết thần sơn một chuyến. Khí tức của ngươi ở đây quá rõ ràng, Thác ẩn cung kia sẽ không từ bỏ ý đồ, nơi này dù sao cũng là địa bàn của bọn chúng, bị tìm thấy sẽ rất phiền toái. Ngươi đến Tuyết thần sơn rồi, phụ thân ta tất nhiên sẽ chiếu cố ngươi. Bất quá, ngươi phải nhớ kỹ, không thể lại làm sất kẻ vô tội, rõ chưa?”

Vù... Ngân Hoàng Thiên Nhi kêu hai tiếng nhỏ, hóa thành một đạo lưu quang phóng lên, trong nháy mắt biến mất phía chân trời.

Nhìn theo Ngân Hoàng Thiên Nhi rời đi, Thiên Nhi mới vác Chu Duy Thanh phóng người lên, lặng yên biến mất ở trong bóng đêm.

Bên kia, Minh Vũ mặt mũi xám xịt mang theo con gái trở lại trong phủ, trước tiên xử lý thương thế trên vai của mình. Cho dù hắn là Ý châu sư thuộc tính Sinh Mệnh, nhưng xương cốt bị vỡ cũng không thể lập tức có thể khôi phục. Dưới sự trợ giúp của Minh Hoa đem xương cốt vỡ vụn thành từng khối nối lại thật tốt, sau đó lại dùng kỹ năng trị liệu tiếp vào. Cho dù như thế hắn muốn khôi phục hoàn toàn cũng cần ít nhất nửa tháng thời gian.

“Cha, ngài vừa rồi tại sao không ra tay. Thiên Nhi kia bất quá cấp bậc chỉ có Lục Châu, cho dù ngài bị thương, thực lực cũng hơn xa nàng a...” Sau khi trợ giúp phụ thân xử lý hoàn toàn thương tích, Minh Hoa rốt cục không nhịn được hỏi.

Minh Vũ cười khổ lắc đầu nói: “Nếu đơn giản như vậy đã tốt. Lấy thực lực mà nói, có lẽ sau khi bị thương ta cũng có thể chiến thắng nàng, nhưng quyết không khả năng đem nàng lưu lại. Bắc vực đệ nhất Phong, Tuyết Thần Sơn, ngươi cho là có thể dễ dàng đối phó như vậy sao? Chỉ một chút sơ xẩy cũng sẽ khiến cả giáo chúng ta mang đến ngập đầu tai ương.”

Minh Hoa nghi ngờ nói: “Bọn họ là Bắc vực đệ nhất Phong, chúng ta cũng là Tây vực đệ nhất Tà, cũng cùng là đương kim Ngũ đại thánh địa tề danh tồn tại, chẳng lẽ chúng ta lại sợ bọn họ sao?”

Minh Vũ nói: “Nổi danh? Kia chỉ là ở bề ngoài nổi danh mà thôi. Kẻ chân chính biết hàng cho tới bây giờ cũng không có đem Tây Vực đệ nhất Tà chúng ta đặt trong Ngũ đại thánh địa, chúng ta vốn vẫn là xếp hạng bét. Mà Tuyết thần sơn tổng thể thực lực cũng tuyệt đối thuộc hàng đầu trong ngũ đại thánh địa. Ngươi cũng lớn, có chút việc đã có thể nói cho người. Người có biết tại sao Vạn Thú đế quốc có thể bằng vào thực lực một quốc gia cơ hồ có thể cùng các quốc gia trên toàn bộ đại lục này chống lại? Chính là bởi vì sau lưng nó có Tuyết thần sơn làm chỗ dựa, trấn áp các Thánh địa khác không dám dễ dàng nhúng tay vào chiến tranh.”

“Vừa rồi thiếu nữ tên là Thiên nhi nọ thì triển chính là Thần Thánh thuộc tính trong ba đại thánh thuộc tính. Ý Châu của nàng còn là Biển thạch Miêu nhân, Hơn nữa tên của nàng có chữ Thiên, chứng minh nàng thuộc về hoàng tộc của Tuyết thần sơn, con gái của Tuyết Thần Hoàng. Nghe nói, Tuyết Thần Hoàng cũng chỉ có duy nhất một người con gái. Nếu chúng ta động vào nàng, đừng nói là khiến nàng bị thương, cho dù chỉ là cướp đi Chu Duy Thanh mà nói chỉ sợ cũng sẽ mang đến tai ương ngập đầu.”

Nghe xong phụ thân giải thích, Minh Hoa mới xem như hiểu được một ít tin tức, “Cha, con không cam lòng, chúng ta mất thấy đã thành công vậy mà thất bại trong gang tấc. Chu Duy Thanh rõ ràng có Tà Ác thuộc tính, hơn nữa là Tà châu sư thức tỉnh đời thứ nhất. Vốn hắn phải thuộc về Thiên tà giáo chúng ta...”

Minh Vũ lạnh nhạt nói: “Năm tay to chính là đạo lý. Trước đó khi ta đánh cuộc với Chu Duy Thanh không phải cũng lật lọng không tuân thủ điều kiện sao? Chính là bởi vì ta so với hắn mạnh hơn. Mà Tuyết Thần Sơn cùng Thiên Tà Giáo chúng ta tương quan thực lực đối lập, giống ta cùng Chu Duy Thanh thực lực đối lập cũng vậy. Ta cần bản không có lựa chọn khác.”

“Chẳng lẽ cứ như vậy quên đi sao?” Minh Hoa nghĩ tới bản thân ở trong địa đạo bị Chu Duy Thanh thực hiện hành động bỏ lại hận đến nghiêng răng ken kết.

Minh Vũ thở dài một tiếng, “Không quên đi thì như thế nào chứ? Hiện tại chỉ có một biện pháp. Người chủ động tiếp xúc gần hần, nếu tương lai có thể mượn huyết mạch của hần sinh con, cũng là Tà châu sư đời thứ hai, đối với giáo ta cũng là chuyện tốt. Hơn nữa, người trẻ tuổi này quá mức nguy hiểm. Chúng ta vốn đã cùng hần trở mặt, nếu bởi vì quan hệ với Tuyết thần sơn mà không thể thu phục hần thì cũng tuyệt không thể lại làm cho quan hệ chuyển biến xấu thêm. Mà người là chủ nhiệm lớp hần, nhiệm vụ làm dịu đi quan hệ này cũng chỉ có thể giao cho người đi làm. Cho dù hần không gia nhập Thiên tà giáo chúng ta thì cũng tuyệt không thể làm cho hần coi chúng ta là địch.”

Minh Hoa vô cùng bất mãn nói: “Cha, con không chịu. Hần tốt như vậy sao? Đáng giá để ngài ngay cả con gái cũng đưa ra sao...”

Minh Vũ tức giận hừ một tiếng, “Nha đầu người bình thường cũng coi là thông minh tuyệt đỉnh, như thế nào sau khi gặp Chu Duy Thanh lại trở nên ngu dốt như vậy? Năng lực của hần ra sao người còn không hiểu ư? Người thử đi tìm một vạn cái Thiên châu sư cấp bậc ba châu mà thử cũng đừng hòng thương tổn ta, nhưng hần lại làm được. Lấy quá trình cùng hần giao thủ mà nói, tiểu tử này ít nhất có được Phong, Lôi, Không gian, Tà ác bốn đại thuộc tính. Không thể nghi ngờ Ý châu của hần hình thái chân chính cũng là Biến thạch Miêu nhân. Hơn nữa, có khả năng hần còn có một loại thuộc tính ta còn không biết. Bằng tu vi của hần thế nhưng có thể khiến ta chậm chạp ba giây thời gian, đây là loại kỹ năng cường hãn ra sao chứ? Hơn nữa, nhìn chung tất cả thác ẩn kỹ năng của Ý Châu mà hần sử dụng không có một cái thấp hơn tám tinh đánh giá, lại thêm ngưng hình trạng bị cấp thần sư, tiềm lực của hần còn cần ta nói sao? Vốn ta còn hoài nghi vì cái gì hần tuổi còn nhỏ thế nhưng lại có được vốn liếng như vậy, hiện tại xem ra hết thủy đã rõ ràng. Hiển nhiên là Tuyết thần sơn ở sau lưng hần duy trì. Nếu ta nhìn không lầm mà nói, cô con gái của Tuyết thần hoàng này rất có thể coi trọng tiểu tử này. Không quản người trong lòng nghĩ như thế nào, ở học viện bằng mọi khả năng phải đánh tốt quan hệ với hần, hiểu chưa?”

Minh Hoa ủy khuất mân mê cằm, nhưng cuối cùng vẫn gạt đầu, về phần nàng trong lòng nàng có ý nghĩ gì vậy thì chỉ có chính nàng mới biết được.

Khi Chu Duy Thanh từ trong cơn ngủ say tỉnh lại, hần chỉ cảm thấy toàn thân thư sướng thoải mái nói không nên lời. Mở hai mắt, hần đầu tiên ngăn người, sau đó trừng mắt tung người bật dậy. Hần kinh ngạc phát hiện, bản thân thế nhưng đang ở ngay tại phòng của mình trong tòa tiểu viện đã thuê lúc trước, hơn nữa đang nằm ở trên giường.

Trong căn phòng yên tĩnh, sắc trời bên ngoài đã tang tảng sáng, Pì miêu như trước rúc vào chỗ nó mọi khi ngủ, tựa hồ chuyện gì cũng chưa xảy ra.

“Không phải chứ, chẳng lẽ tối hôm qua là ta nằm mơ?” Chu Duy Thanh nghi hoặc lâu bầu lẩm bẩm.

Đúng lúc này, từ bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng, “Tiểu Béo, chuẩn bị rời giường. Hôm nay ngày đầu tiên đi học không thể tới trễ. Ta đi trước làm điểm tâm cho ngươi.” thanh âm ôn nhu của Thượng Quan Băng Nhi truyền vào, khiến trong lòng Chu Duy Thanh ầm ập hần lại.

“Đã biết, ta dậy đây.” Chu Duy Thanh đáp ứng một tiếng.

Ngưng thần nội thị, hần phát hiện thiên lực của mình lúc này vô cùng đầy đủ, nhưng hần lại hoàn toàn có thể khẳng định, hết thủy chuyện tối hôm qua đều không phải ảo giác. Trên người hần vẫn còn mặc nguyên quần áo khi đi ra ngoài tối hôm qua, hơn nữa trên quần áo còn chứa một ít bởi va chạm với Minh Hoa mà lưu lại mùi hương nhàn nhạt.

Thiếu nữ áo trắng tối hôm qua kia đến tốt cùng là ai đây? Cái gì Bắc vực đệ nhất Phong, Tây vực đệ nhất Tà, đây là cái gì? Nghe thiếu nữ áo trắng Thiên Nhi kia cùng Minh Vũ nói chuyện với nhau, Tây Vực đệ nhất Tà chỉ hần là Thiên tà giáo, hiển nhiên thế lực chủ yếu của Thiên tà giáo hần đều tập trung ở phía tây đại lục, cũng chính là lấy địa bàn của Bách Đạt đế quốc cùng Phỉ Lệ đế quốc làm khu vực hoạt động.

172. Chương 52: Diệp Phao Phao Và Cuộc Thi (1)

Thông qua cuộc nói chuyện với lão già Minh Vũ, Chu Duy Thanh đối với Thiên Tà Giáo coi như đã có hiểu biết chút ít. Nhưng cái gọi là bắc vực đệ nhất phong ‘Tuyệt Thần Sơn’ kia là địa phương nào?

Không nghi ngờ chút nào, nếu mình có thể được đưa về chỗ ở bình an vô sự, như vậy, nhất định là do bạch y thiếu nữ kia cứu mình. Lấy thực lực Lục Châu của nàng chẳng lẽ đánh không thắng lão Minh Vũ cảnh giới Cửu Châu kia? Biển Thạch Miêu Nhân, Ý Châu của nàng dĩ nhiên lại là Biển Thạch Miêu Nhân?

Bất giác, trong đầu Chu Duy Thanh nghĩ lại vị bạch y thiếu nữ trong trẻo lạnh lùng mà tuyệt sắc kia. Dùng sức nuốt một chút nước miếng, hắn lẩm bẩm tự nhủ: “ Ngày hôm qua, cái mộng của cô nàng bạch y kia giống hệt như ngao nghể ươn ra. Không đợi ta quan sát tỉ mỉ đã làm ta ngất đi. Thật đáng tiếc. Cô nàng đến từ Tuyệt Thần Sơn kia không biết tại sao lại muốn cứu ta nhỉ?”

Hắn cũng không có chút ý tới, Phì Miêu nằm bên cạnh vừa nghe lời của hắn xong thân thể liền giật giật một cái.

Suy tư trong chốc lát, miệng Chu Duy Thanh dần dần toát ra vẻ tươi cười, trong lòng hắn đã có mấy phần nắm chắc. Có một số việc, chỉ cần suy nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó liền không còn vấn đề gì nữa.

Rất đơn giản, Tuyệt Thần Sơn kia nếu đã đem mình trở về, mà không phải là mang đi, vậy thì chứng minh một điểm. Chẳng những nàng đánh lui hoặc là dọa lui lão già Minh Vũ, hơn nữa, còn có thể đảm bảo mình ở trong Phỉ Lệ thành sẽ không bị trả thù. Còn không mà nói, nếu như nàng đã giúp mình, như thế nào lại đem mình ném trở lại trong hổ lửa đây?

Nghĩ thông suốt điểm này, tự nhiên Chu Duy Thanh sẽ không tiếp tục phiền não. Về phần thiếu nữ Tuyệt Thần Sơn kia tại sao muốn giúp hắn, hắn cũng không có suy nghĩ nhiều. Nếu người ta không có cùng hắn nói chuyện, hắn cũng vui vẻ được thanh nhàn, cô nàng kia mặc dù xinh đẹp, nhưng vạn nhất mục đích giống như Thiên Tà Giáo, chẳng phải là cái được không bù nổi cái mất sao? Bởi vì cái gọi là Nan đắc hồ đồ*, Chu Duy Thanh mới sẽ không tự đi tìm phiền não.

(Nan đắc hồ đồ: khó khăn phải hồ đồ. Câu này bảo người tại thời điểm khó khăn nên giả bộ hồ đồ. Sự lệ nhân sinh tại thế, nan đắc hồ đồ. Câu này chỉ cốt sự, tại thời Thanh triều vua Càn Long, Họa sĩ Trịnh Bản Kiều đậu tiến sĩ, được làm huyện lệnh tỉnh Sơn đông. Một ngày, có quả phụ Chu Nguyệt xinh đẹp tố cáo Ngụy Thiện Nhân làm khi dễ nàng, Ngụy Thiện Nhân lại nói nàng mượn bạc không chịu trả. Trịnh Bản Kiều lập tức hiểu toàn bộ câu chuyện trong đó, liền giả bộ hồ đồ phán Ngụy Thiện Nhân thắng kiện, khiến cho hắn bồi thường nàng hai mươi lượng bạc. Từ đó, Trịnh Bản Kiều được mỹ xưng là “Nan đắc hồ đồ quan.”)

Tung mình xuống đất, thay một bộ y phục sạch sẽ, Chu Duy Thanh trực tiếp chạy ra ngoài rửa mặt một phen. Lúc hắn đi tới phòng khách thì điểm tâm thơm ngào ngọt đã được bày ra đó.

Điểm tâm rất đơn giản, mấy quả trứng gà luộc, một chén cháo lớn, một đĩa bánh bao, một ít dưa muối và còn có chút nước hoa quả.

Thượng Quan Băng Nhi làm việc xong, vừa lúc đi vào nhìn thấy hắn, nói: “ Nhanh ăn đi, ăn xong chúng ta còn đi học.”

Thân hình Chu Duy Thanh chợt lóe một cái đã đến bên người nàng, đúng là dùng Không Gian Bình Di, sắc mặt hắn vui mừng đi tới Thượng Quan Băng Nhi dùng một cánh tay ôm lấy nàng. Lúc nàng kinh hô một tiếng thì trên má đã nhận được một nụ hôn.

“ Tiểu Béo, người thật đáng ghét.” Sau khi đắc thủ, Chu Duy Thanh liền thật nhanh thoát đi, không để cho Thượng Quan Băng Nhi có cơ hội trả thù. Nhìn bộ dạng tức giận của nàng, rồi nhìn lại bữa điểm tâm bày trên bàn, trong lòng Chu Duy Thanh chính là một bầu trời thỏa mãn.

“ Tiểu Béo, người liền hư sao? Nếu ngày mai người còn như vậy, ta cũng không làm điểm tâm cho người ăn nữa.” Thượng Quan Băng Nhi tức giận nói.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, cầm một cái bánh bao lên, nói: “ Băng Nhi bảo bối, Nàng nở lòng sao? Không phải chỉ là hôn một cái thôi sao. Lão công hôn lão bà chính là chuyện kinh thiên địa nghĩa a.”

Thượng Quan Bằng Nhi tròng mắt liếc hẩn một cái, không hề để ý đến hẩn nữa. Nàng liền ngồi xuống bắt đầu ăn điểm tâm sáng.

Chu Duy Thanh đột nhiên nói: “ Bằng Nhi, ta kể cho nàng nghe một chuyện, có được hay không? Coi như là tạ lỗi, như thế nào?”

Thượng Quan Bằng Nhi vừa ăn điểm tâm vừa nghi ngờ nhìn hẩn, không biết hẩn còn định ba hoa dạng gì nữa đây?

Chu Duy thanh vuốt vuốt cái bánh bao trong tay, cười hắc hắc nói: “ Ngày trước có một trò chơi giải đoán câu đố, có một người chịu trách nhiệm chủ trì, hai người khác tiến hành trò chơi. Người chủ trì chính là người cầm trong tay đồ vật rồi cho một trong hai người tiến hành trò chơi xem, người này lại dùng động tác tứ chi và ngôn ngữ miêu tả cho người kia, chỉ là không thể nói ra vật này cùng từ ngữ liên quan đến nó. Người kia phải thông qua ngôn ngữ được miêu tả và động tác tứ chi để đoán ra vật đó là gì. Đoán trúng thì thắng.”

Thượng Quan Bằng Nhi đã bị lời nói của Chu Duy Thanh hấp dẫn, một bên vừa ăn vừa nghe.

Chu Duy Thanh cầm lấy cái bánh bao tròn trịa trong tay, cười nói: “ Lần nọ, tiến hành trò chơi là một đôi vợ chồng. Người chủ trì lấy ra một cái bánh bao để cho vị thê tử nhìn, sau đó tùy thê tử miêu tả để cho trượng phu kia đoán. Vị thê tử khoa chân múa tay vẽ ra một cái hình tròn, rồi nói với trượng phu, tròn trịa, trắng trắng, tối hôm qua người vừa mới ăn xong. Bằng Nhi nàng nói xem, vị trượng phu kia có đoán trúng không?”

Thượng Quan Bằng Nhi liền nói: “ Nhất định là đoán trúng. Thê tử hẩn đã nói rõ ràng như vậy, phù hợp với mấy điều kiện ấy nhất định là cái bánh bao.”

Chu Duy Thanh nghiêm trang nói: “ Không, Vị trượng phu kia đoán sai. Sau khi hẩn nghe lời thê tử mình nói, liền đoán là: Mimi (chính là ngực đó!).”

Thượng Quan Bằng Nhi lần đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó liền phun ra ngụm cháo vừa mới uống vào trong miệng. Nhất là khi nhìn ánh mắt Chu Duy Thanh hèn mọn cầm trong tay cái bánh bao còn nhìn về phía ngực mình. Lúc này nàng mới hiểu được, người này hẩn là đang đùa giỡn mình.

“ Mỹ nữ phun cháo, cái này cũng không quá mỹ quan a! Vạn nhất bị sặc thì làm sao bây giờ? Chậm một chút.” Về mặt Chu Duy Thanh tươi cười nói, đồng thời cũng bắt đầu càn quét bữa sáng.

Cho đến khi hai người đi đến cửa Học viện quân sự, Thượng Quan Bằng Nhi vẫn bĩu môi không hề để ý đến Chu Duy Thanh đồng học nhà ta, nhưng lại bị hẩn mặt dày kéo tay.

“ Hôm nay sẽ phải học rồi. Nàng cần phải học tập thật giỏi a!” Chu Duy Thanh kéo tay nàng, công khai hướng trong học viện đi tới, Thượng Quan Bằng Nhi muốn rút tay thoát ra nhưng cố sức sao cũng không làm được.

“ Ta phải học tập thật giỏi? Chẳng lẽ ngươi lại không cần sao?” Thượng Quan Bằng Nhi tức giận nói.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “ Ta lại khác, ta chỉ cần làm người đứng sau màn hắc thủ(không công khai) chỉ huy các ngươi, như vậy là được rồi.” Mặc dù biểu hiện của hẩn rất nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, trong lòng cũng có áp lực nặng nề. Dù sao Minh Hoa cũng là lão sư chủ nhiệm lớp bọn hẩn, hẩn cũng không đoán được hôm nay Minh Hoa sẽ làm gì đối với hẩn.

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã đi vào trong học viện. Mới đi vào cửa, hai người đã bị một đám người khác ngăn trở.

Ngăn cản bọn họ chính là hơn mười học viên, hơn nữa toàn bộ đều là học viên quý tộc, bọn họ mặc y phục xa hoa, hơn nữa lại có thêm mấy phần khí thế cao cao tại thượng.

Người cầm đầu là một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi, thấy người này, trong mắt Chu Duy thanh không khỏi bắn ra một tia kinh ngạc.

Tên thanh niên hơn hai mươi tuổi này tướng mạo hết sức bình thường, tuyệt đối là dạng mà đặt trong một đám người cũng tìm không ra một chút nổi bật. Nhưng là, hơn mười học viên đứng sau bộ dạng đối với hẩn

hết sức cung kính. Người này ánh mắt rất bình thản, bình thản tìm không ra một tia dung động, sắc mặt hồng nhuận, nhìn giống như là một ánh mặt trời bé con vậy. Đối lại trường hợp khác, tuyệt đối sẽ không có ai cảm nhận được trên người hắn một tia uy hiếp nào tồn tại.

Diệp Lô bộ mặt xám xịt tại lễ tựu trường ngày hôm qua lúc này cũng đứng bên cạnh hắn, cả người hơi hơi hướng về phía trước, bộ dạng đầy vẻ lấy lòng.

“ Người chính là Chu Duy Thanh học đệ sao?” Tên thanh niên cầm đầu kia hướng Chu Duy Thanh mỉm cười khẽ hỏi. Âm thanh hắn tựa như ánh mắt của hắn giống nhau vậy, đều bình thản mượt mà.

Chu Duy Thanh vuốt cằm nhỏ râu nói: “ Không sai, ta chính là Chu Duy Thanh. Người là vị nào? Tìm ta có chuyện gì?” Trải qua mấy chuyện vừa rồi, Chu Duy Thanh cảm giác mình nên thu liễm lại một chút, dù sao nơi này cũng là Phi Lệ đế đô, lực lượng mình không cách nào kháng cự được vẫn là có không ít.

“ Chu học đệ, ta tên là Diệp Phao Phao, là học viện năm thứ ba của học viện. Hôm nay đến đây, là cố ý đến hướng người nói xin lỗi vì xá đệ hôm qua đã đắc tội.” Vừa nói, hắn khẽ hướng Chu Duy Thanh khom người xin lỗi.

Diệp Phao Phao? Cái tên này đối với Chu Duy Thanh mà nói tự nhiên là vô cùng xa lạ, nhưng không nghi ngờ chút nào, tên này chính là lão đại trong miệng tên Diệp Lô hôm qua nói. Dựa theo Chu Duy Thanh suy đoán, Cái tên Diệp Phao Phao này chỉ sợ chính là thủ lĩnh của đám học viên quý tộc trong học viện.

“ niên trưởng không cần như thế, chuyện đã qua thì cho nó qua đi.” Về mặt Chu Duy Thanh cũng đồng dạng là mỉm cười. Lúc này bộ dạng hắn cùng với bộ dạng lớn lối tại buổi lễ tựu trường ngày hôm qua tựa hồ không có chút quan hệ.

Diệp Phao Phao mỉm cười nói: “ danh tự của ta có lẽ người sẽ cảm thấy có chút quái dị. Ngày hôm qua tại buổi lễ tựu trường biểu hiện của học đệ có thể nói là kinh tài tuyệt đỉnh. Hôm nay ta đến, một là vì tạ lỗi, cũng là vì để nhận thức học đệ một chút. Nghe nói học đệ còn là một vị Trung cấp Ngưng Hình Sư ưu tú. Nếu như sau này, học đệ có Ngưng hình quyền trục nào muốn bán mà nói, ta nguyện ý ra giá so sánh với giá cả thị trường lớn hơn hai phần. Tiền không phải là vấn đề.”

Diệp Phao Phao này cũng thật không đơn giản a! Chu Duy Thanh bất động thanh sắc nói: “ Vậy thì đúng lúc rồi, chỗ này của ta còn có mấy bộ Ngưng hình quyền trục. Nếu như niên trưởng có hứng thú mà nói, vậy thì lấy đi.”

Có tiền tại sao không kiếm? Hướng chi người ta là tới lấy lòng, mình còn muốn ở trong học viện lẫn lộn một chút, căn bản cũng không phải cần cùng Diệp Phao Phao trở mặt. Còn trọng yếu hơn là, Diệp Phao Phao này cùng với Diệp Lô so sánh, quả thật chính là một người trên trời, một người dưới đất, mặc dù cũng chưa chắc là thứ gì tốt đẹp, nhưng ít ra biểu hiện trước mắt của hắn cũng không làm cho người khác chán ghét.

Nghĩ tới đây, Chu Duy Thanh từ dây chuyền trữ vật của mình lấy ra mấy bộ Ngưng hình quyền trục vừa mới luyện chế hôm qua.

Mắt thấy Chu Duy Thanh từ dây chuyền trữ vật lần lượt lấy ra mấy hộp trang bị Ngưng hình quyền trục, Diệp Phao Phao cũng không khỏi hết sức cảm thấy ngoài ý muốn. Hắn cũng không có nghĩ tới Chu Duy Thanh liền dễ dàng tin hắn như vậy. Phải biết rằng, phát sinh hết thảy trong buổi lễ tựu trường ngày hôm qua, song phong vốn phải là đối lập mâu thuẫn. Đang muốn Chu Duy Thanh nghĩ như vậy, hôm nay là hắn tới để lấy lòng.

Diệp Phao Phao nhận từ trong tay Chu Duy Thanh năm cái hộp gỗ, mở ra một cái trong đó, chỉ nhìn thoáng qua, hắn lập tức lộ vẻ vui mừng.

“ Trung cấp Ngưng hình quyền trục!”

Chu Duy Thanh cười haha một tiếng, nói: “ Niên trưởng quả nhiên là hảo nhân lực, đây chính là Trung cấp Ngưng hình quyền trục. Trong tay ta cũng chỉ có năm bộ này, đang muốn bán đi lấy chút kim tệ để mua tài liệu luyện chế Ngưng hình quyền trục. Nếu như niên trưởng trả giá thích hợp, cũng có thể bán cho người một hay hai bộ gì đấy, tùy niên trưởng lựa chọn. Thác Ân cùng Học viện đều muốn hướng ta thu mua đấy. Cũng phải lưu lại cho bọn họ một chút, đây không phải là vấn đề tiền bạc. Niên trưởng hiểu chứ.”

173. Chương 52: Diệp Phao Phao Và Cuộc Thi (2)

Diệp Phao Phao gật đầu, mỉm cười nói: “Đã như vậy, ta liền chọn hai phần a. Lại nói tiếp, bên kia học viện, học đệ thật đúng là phải lưu lại cho vài phần. Vì học đệ, học viện chúng ta có thể nói là nhọc lòng a! Ta còn chưa thấy qua học viện vì một học viên như thế mà lại làm lớn chuyện đâu.”

Chu Duy Thanh kinh ngạc nói: “Làm lớn chuyện?”

Diệp Phao Phao gật đầu, nói: “Xem ra học đệ còn chưa biết chuyện gì. Ngày hôm qua sau khi buổi tựu trường kết thúc, học viện đã đem ta cùng đám học viên bình dân ta từng thu phục qua dạy dỗ một trận, hơn nữa còn nghiêm chỉnh cảnh cáo chúng ta không được làm ra cái gì bất lợi đối với người. Nếu không, học viện sẽ không khách khí đem chúng ta trục xuất. Theo như ta biết, từ trước đến giờ chưa có cái tiền lệ như vậy đâu. Có thể nói Duy Thanh học đệ chính là người thứ nhất, học viện thật là coi trọng người.”

Chu Duy Thanh chịu đựng Trung cấp Ngưng hình quyền trục bán cho hắn, Diệp Phao Phao đây là cũng bán ít đi, bán quy lại, nói cho hắn biết một chút tin tức. Hắn cùng Diệp Lâu hoàn toàn bất đồng, ánh mắt còn muốn nhìn xa hơn nhiều. Ngày hôm qua khi hắn nghe Diệp Lâu thuật lại quá trình ngay lúc đó cùng với chuyện sau lại bị học viện cảnh cáo, là hắn biết, cái tên Chu Duy Thanh học đệ này đã là không thể động vào được, người nào động vào hắn, chỉ có thể dính xui xẻo. Nếu không thể động, vậy chỉ có thể là hảo hữu thân thiện, không thể trở mặt. Lúc này mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất. Ý nghĩ của hắn cùng Minh Vũ giống nhau như đúc, vốn là hắn vẫn có chút bận tâm, Nhưng xem ra hiện tại Chu Duy Thanh cũng là một người thông minh. Người thông minh nói chuyện với người thông minh tự nhiên là rất dễ dàng.

Nghe lời nói của Diệp Phao Phao, Chu Duy Thanh không khỏi rất kinh ngạc, hắn cũng không có nghĩ tới, Vị lão sư Tiêu Thệ thế nhưng lại coi trọng hắn như vậy, lại vì hắn mà đi cảnh cáo đám học viên quý tộc này, phần nhân tình này không thể nói là không lớn. Trước mắt Diệp Phao Phao, Chu Duy Thanh dĩ nhiên không thể biểu hiện ra ý tứ trong lòng mình, chẳng qua là mỉm cười nói: “Đây đều là do các lão sư ưu ái, thật là thẹn không dám nhận a!”

Diệp Phao Phao mỉm cười nói: “Chúng ta cũng không thể cứ đứng ngăn trước cửa học viện vậy. Không nói nhiều nữa, năm phần này ta lấy hai phần, trước mắt giá tiền Trung cấp Ngưng hình quyền trục đại khái vào khoảng mười lăm vạn đến hai mươi vạn kim tệ. Hai phần này học đệ chịu dành cho ta, đã làm ta vừa mừng vừa lo. Ta ra giá bốn mươi lăm vạn kim tệ, học đệ thấy sao?”

Bốn mươi lăm vạn kim tệ? Quả nhiên là Ngưng hình quyền trục càng cao cấp thì càng đáng giá a! Tiền lời bán Ngưng hình quyền trục Trung cấp so với sơ cấp khiến cho Chu Duy Thanh kinh hãi. Chẳng qua chỉ là Trung cấp Ngưng hình quyền trục, một bộ chỉ có một trăm tờ ngưng hình, mặc dù tài liệu Ngưng hình dịch luyện chế có chút trân quý, nhưng so với Sơ cấp Ngưng hình quyền trục, vẫn là tiết kiệm hơn rất nhiều.

“Niên trưởng ra giá này cao quá, đưa ta bốn mươi vạn kim tệ là được rồi.” Chu Duy Thanh cười ha ha nói, nhưng trong lòng hắn cực kỳ hài lòng. Bớt đi một dịch nhân, lại buôn bán lời một khoản tiền lớn, như thế nào hắn lại không cao hứng?

Diệp Phao Phao nghiêm mặt nói: “Như vậy sao được, ta không thể để cho học đệ thua thiệt được, lần sau ta còn muốn cùng học đệ giao dịch a! Tương lai học đệ trở thành một gã Ngưng hình sư ngày càng cường đại thì không nên quên ta là được. Tuy nói ta ra giá cao hơn thị trường một chút, nhưng hiện tại Trung cấp Ngưng hình quyền trục có tiền cũng sợ không mua được. Giá tiền này cũng không tính là cao, học đệ cũng không nên khách khí với ta.”

Vừa nói, hắn để cho một gã học viên khác cầm lấy năm cái hộp gỗ, nhanh chóng từ trong đó chọn ra hai cái, rồi có chút nuối tiếc đem ba cái hộp còn lại trả cho Chu Duy Thanh, đồng thời còn đưa kèm một cái trữ trữ tệ.

“Đây là trữ trữ tệ lưu hành trong cảnh nội đế quốc. Bên trong có năm mươi vạn kim tệ, học đệ tùy thời có thể kiểm tra. Còn thừa năm vạn kim tệ, coi như là tiền đặt cọc cho lần giao dịch sau của chúng ta. Học đệ cũng không cần phải trả lại cho ta.”

Chu Duy Thanh thu hồi ba hộp gỗ cùng trữ trữ tệ, cười ha ha nói: “Đã như vậy, tiểu đệ cũng không khách khí. Chờ đợt sau ta luyện chế Ngưng hình quyền trục, nếu còn dư, sẽ dành cho niên trưởng một phần.”

Hai người khách khí với nhau mấy câu, Diệp Phao Phao hài lòng mang người rời đi. Chu Duy Thanh đưa mắt nhìn hần rời đi rồi, mới quay sang bên Thượng Quan Băng Nhi thấp giọng nói: “Băng Nhi, nàng cảm thấy như thế nào?”

Một bụng tức của Thượng Quan Băng Nhi còn chưa tiêu hóa hết, hừ một tiếng, nói: “Hai tên gia hỏa đối trá, các người cần bản là so sánh xem ai đối trá hơn.” Nàng tự nhiên là nhìn ra được Chu Duy Thanh cùng Diệp Phao Phao song phương đều là bộ dạng đối trá. Nhất là thấy Chu Duy Thanh cực kỳ quen thuộc, thế nhưng ở phương diện này không hề thua kém đối phương, khiến nàng không khỏi rất kinh ngạc. Nàng vốn cho là, Tiểu Béo của mình mặc dù ngoài miệng có chút hư hỏng, nhưng kỳ thật vẫn là rất đơn thuần. Bây giờ nhìn lại, hai năm hun đúc tại Thiên Cung Doang, dường như là Tiểu Béo đã trưởng thành không ít. Bởi cái gọi là trong mắt người yêu xấu cũng hóa thành Tây Thi, trên thực tế, nàng một chút cũng không cảm thấy Chu Duy Thanh có tâm cơ thâm trầm gì, chẳng qua là cảm thấy trầm ổn mà thôi. Nam nhân như vậy mới làm cho người ta có cảm giác an toàn, ít nhất cũng không dễ dàng bị thua thiệt.

Chu Duy Thanh cười ha ha một tiếng: “Nàng nói rất đúng, vốn đây chính là một trò chơi đối trá. Chẳng qua là không nghĩ tới lão sư chủ nhiệm hôm qua lại đối tốt với ta như vậy. Xem ra hiện tại Ngưng Hình sư trên đại lục cũng không phải là khan hiếm một cách bình thường a! Lão bà Băng Nhi thân ái, hiện tại lão công nàng chính là hương bột bột a!(Được mọi người ưa thích, ưu ái)

“Đi thôi, muộn giờ học rồi. Nhớ phải tiêu tiết kiệm một chút. Nếu như có thể, chờ thời điểm chúng ta trở về thì mang theo một ít.” Thượng Quan Băng Nhi hung hăng kéo hần. Lúc này hai người mới đi vào Giáo Học lâu, tới phòng học.

Lúc này, đại đa số học viên cũng đã ngồi vào bàn, nhìn thấy Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đi vào, liền mỉm cười thân thiện. Một số ít học viên nữ hai mắt nhìn thấy Chu Duy Thanh còn sáng hơn sao. Về phần Thượng Quan Băng Nhi thì lại không có ai dám đánh chủ ý đến. Tựa hồ ai cũng hiểu được cái gì gọi là chó có nhìn phi lễ.

Khấu Duệ đi lên, cười nói: “Lão đại.”

Chu Duy Thanh nói: “Gọi tên ta đi, cái gì mà lão đại, lão nhị. Làm như ta cùng đám giang hồ giống nhau.”

Khấu Duệ lắc đầu liên tục, nói: “Như vậy sao được, nếu muốn cùng người lẫn lộn, sẽ phải tuân thủ nguyên tắc chứ sao. Lão đại, người vừa mới đến học viện một ngày, hiện tại đã trở thành một nhân vật phong vân. Người đã biết chưa? Ngày hôm qua sau khi buổi lễ kết thúc, học viện đã gọi thủ lĩnh đám học viên quý tộc đến hung hăng khiển trách một trận, làm cho bọn họ thu liễm ít hơn, hơn nữa còn nghiêm lệnh cho bọn họ không được làm ra cái gì bất lợi đối với người. Hiện tại đừng nói là học viên chúng ta, ngay cả Học viện Thiên Châu Sư và Học viện Cung Đình cũng đã nghe nói bên học viện chúng ta có một vị học viên Ngưng Hình Sư.”

Chu Duy Thanh cười ha ha nói: “Cái tên này, thật đúng là một chuyên gia tình báo. Ngày hôm qua đã thống kê đầy đủ rồi sao?”

Khấu Duệ nhanh chóng lấy ra một chồng giấy đưa cho Chu Duy Thanh, nói: “Tất cả đều ghi danh xong. Cả lớp chúng ta có hai mươi chín học viên, trừ bốn Thiên Châu Sư ở bên ngoài, còn có hai mươi lăm người, trong đó có mười chín tên Thể Châu Sư, sáu tên Ý Châu Sư. Tất cả tình huống ta đã ghi danh kỹ càng. Mỗi người một tờ giấy, ghi chép cặn kẽ tình huống của người đó.”

Chu Duy Thanh đối với Khấu Duệ càng ngày càng có hảo cảm, thiên phú người này chỉ là Ngự Châu Sư, nhưng làm công tác tình báo chính là một hảo thủ, càng trọng yếu hơn chính là, chuyện mình an bài hần cũng có thể làm thỏa đáng. Có trợ thủ tốt như vậy, tự nhiên Chu Duy Thanh có thể dễ dàng hơn rất nhiều. Giống như hần đã nói với Thượng Quan Băng Nhi vậy, hần không cần phải là một nhân tài, mà phải làm một người quản lý nhân tài. Việc gì cũng phải tự làm lấy thì chỉ có một chết.

Giơ tay cầm lấy dây chuyền trữ vật, một hộp trang bị ngưng hình đã xuất hiện trên tay Chu Duy Thanh. Hần đem hộp gỗ này đưa cho Khấu Duệ, nói: “Cái này cho người. Người còn chưa có trang bị ngưng hình, trở về đem cái này ngưng hình trước đi.”

“A?” Khấu Duệ liền sửng sốt một chút, tất cả các học viên trong lớp theo bản năng cũng tập trung ánh mắt trên người hần. Nói là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Những học viên bình dân này vẫn rất

thu liễm, vấn đề mấu chốt chính là bọn họ còn chưa có chân chính nhìn thấy Chu Duy Thanh cho bọn hắn ngưng hình quyền trục. Lúc này, mắt thấy Chu Duy Thanh lấy ra một cái hộp nhỏ, ngay cả ánh mắt của hai người Ngôn Triết Tích và Mã Quần đều trong nháy mắt trở nên nóng rực lên, lại càng không phải nói đến những người khác. Tuyệt đại đa số học viên bình dân ngay cả Ngưng hình quyền trục còn chưa được nhìn thấy.

Chu Duy Thanh hướng Khấu Duệ chớp chớp mắt, cười nói: “Hoàng Thượng còn không có để cho binh đối đầu, người chính là người thứ nhất giúp ta, tự nhiên cũng là người đầu tiên nhận được hồi báo. Ta đã cẩn thận suy nghĩ tình trạng trước mắt của người. Người là Thể Châu Sư, Nhanh nhẹn cùng Phối Hợp, thật ra thì đây là một kết hợp rất tốt, duy chỉ có thiếu hụt chính là lực công kích chưa đủ. Mà trong tất cả Trang bị ngưng hình Thể Châu, lực công kích mạnh nhất, hơn cả phối hợp tốt với thuộc tính như người, không thể nghi ngờ chính là cung. Vì vậy, ta đưa cho người phần ngưng hình quyền trục này chính là cung. Ta đặt tên cho cái này là Phách Cung.

Vừa nói, hắn mở hộp ra, lấy quyền trục từ bên trong ra đưa cho Khấu Duệ. Đồng thời tay phải đưa lên, ở trong băng vụ nồng đậm, Phách vương Cung đã đột nhiên xuất hiện trong tay hắn.

“Phách Cung này cùng Phách Vương Cung của ta hình dạng giống nhau, duy chỉ không có là lỗ tương khảm. Mà trang bị ngưng hình có lỗ tương khảm chỉ có Thiên Châu Sư mới có thể sử dụng. Ta căn cứ vào tình huống của người mà cải tại Phách Cung một chút, vốn là thuộc tính lực lượng ta đã làm cho yếu đi, giảm bớt một chút lực công kích, nhưng đặc tính của bản thân nó chính là bạo phát, có điểm này, hiệu quả công kích cũng là đủ rồi. Tại công kích đồng thời phát ra, ta cũng làm cho lực hút yếu đi, tăng thêm xạ tốc. Nếu như vận dụng thật tốt, thì đây cũng là một trang bị tương đối khá.”

Nghe xong lời của hắn, ánh mắt của hắn đã trở nên vô cùng cuồng nhiệt, hai tay thậm chí cũng đã có chút run rẩy. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, đột nhiên mình lại có thể nhận một bộ ngưng hình trang bị dễ dàng như vậy. Hơn nữa cái này lại dựa theo bản thân mình mà làm ra. Lòng cảm kích không có nào có thể diễn tả được, thời điểm hắn nhận lấy bộ ngưng hình này, đã kích động hoàn toàn không nói nên lời. Ngay cả trong lớp cũng yên lặng như tờ.

174. Chương 52: Diệt Phao Phao Và Cuộc Thi (3)

Chu Duy Thanh giảng giải cho Khấu Duệ ngay trước mặt mọi người dĩ nhiên là nói cho toàn bộ bọn hắn nghe. Chẳng qua là lúc này chẳng còn ai quan tâm đến những thứ này đâu? Khấu Duệ chính là một ví dụ ngay trước mặt, giờ khắc này, đã không còn ai có nửa phần hoài nghi đối với Chu Duy Thanh.

Mã Quần hối hận thối ruột cũng muộn rồi, nguyên bản người đầu tiên đầu nhập vào hắn là hắn a! Mặc dù hắn là một gã Thiên Châu Sư, nhưng lại xuất thân trong một gia đình bình dân, cái chán ghét nhất chính là bị hạn chế tự do, vì vậy, tất cả tu luyện hắn đều dựa vào chính mình. Thật vất vả mới gom góp đủ tiền mới thắc ần được Ý Châu của mình một kỹ năng Thạch Hóa. Nhưng Ngưng hình quyền trục lại quá đắt, nói gì thì cũng không mua được. Trước mắt, Chu Duy Thanh căn bản không cần bắt hắn tiến hành thần phục hay là cái gì khác, chẳng qua là toàn bộ tân sinh bình dân trong học viện là có thể dễ dàng nhận được Ngưng hình trang bị từ lão đại, đúng là cơ hội tốt ngàn năm có một a! Như vậy lại bị chính hắn buông tha, còn đắc tội vị lão đại này một chút, sau này có nhận được Ngưng hình trang bị hay không cũng là vấn đề.

Đang lúc quần tình kích mũi, ánh mắt nhìn về Chu Duy Thanh tràn đầy nóng bỏng thì cửa phòng học liền mở ra. Minh Hoa cánh tay ôm một chồng giấy lớn từ bên ngoài bước vào.

So sánh với vẻ đẹp kiều mỹ ngày hôm qua, hôm nay thần sắc nàng rõ ràng có chút băng lãnh. Thời điểm nàng liếc nhìn Chu Duy Thanh, rõ ràng thân thể có chút hơi run rẩy, sau đó tiếp tục bước lên bục giảng.

Chu Duy Thanh nghiêm sắc mặt, hướng các học viên nói: “Các bạn, Bây giờ đã đến giờ học, tất cả mọi người trở lại chỗ ngồi đi. Mọi người yên tâm, chuyện của mọi người ta sẽ làm thỏa đáng, sẽ không để mọi người phải chờ quá lâu đâu.”

Nói xong câu đó, hần chủ động đi về phía Minh Hoa, nhận lấy một chồng giấy lớn trong tay nàng, hành động rất là ứng với nghĩa vụ của một vị lớp trưởng.

Lúc này, khoảng cách giữa hần với Minh Hoa cũng chỉ một thước mà thôi, đôi môi mấp máy, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được hướng Minh Hoa nói: “ Tiểu lão bà Lão sư, Người mạnh khỏe a!”

Thân thể Minh Hoa trong nháy mắt liền cứng lại, trợn mắt hung hăng nhìn Chu Duy Thanh một cái. Giờ khắc này, nàng chỉ cảm thấy nộ hỏa trong lòng đã bốc lên, lời tối qua phụ thân dặn dò đã vút sạch không còn lại chút gì, sự tỉnh táo trong ngày thường cũng không cách nào giữ được, tàn bạo nhìn chằm chằm hần, nghiêng rang nghiêng lợi nói: “ Còn dám nói nhảm, lão nương liền cùng người cá chết rách lưới.”

Chu Duy Thanh cũng không nghĩ đến đột nhiên nàng lại phản ứng mạnh như vậy. Hần liền cười hắc hắc, cũng không nói cái gì nữa, đem chồng giấy đặt ở trên bục giảng rồi trở về chỗ ngồi.

“ Đứng lại. Lớp trưởng, người đem phần bài thi này phát xuống dưới, mỗi người một bản. Chúng ta bắt đầu kiểm tra.”

“ Kiểm tra?” Chu Duy Thanh trợn mắt há mồm nhìn Minh Hoa, miệng lẩm bẩm: “ Không phải là muốn kiểm tra kiến thức quân sự chứ?”

Minh Hoa lạnh lùng nói: “ Chúng ta là Học viện quân sự, không kiểm tra kiến thức quân sự thì còn cái gì nữa? Các học viên mới tựu trường liền phải kiểm tra. Phải biết tài nghệ tại phương diện quân sự của các người mới có thể tùy theo khả năng tới đâu mà dạy dỗ. Người thi đậu vào học viện chẳng lẽ ngay điểm này cũng không biết?” Nhìn sắc mặt Chu Duy Thanh có chút cứng ngắc, không biết tại sao đột nhiên trong nội tâm nàng có dự cảm rất tốt. Có thể nói muốn đả kích người này một chút đúng là không dễ dàng chút nào.

Da thịt trên mặt Chu Duy Thanh co rút một chút, trong lòng thầm nghĩ, ta đây vừa mới lập được một chút uy tín, cuộc kiểm tra này mà xếp hạng cuối cùng thì còn làm lớp trưởng được như thế nào nữa a! Nhìn Minh Hoa, lần đầu tiên hần cảm thấy nữ nhân này đúng thật là không thể đắc tội, nhất thời theo miệng cười nói: “ Mỹ nữ lão sư, Thân là lớp trưởng, ta nhất định phải giúp ngài chia sẻ một chút áp lực công việc, nếu không, ta giúp ngài làm giám thị a?”

Minh Hoa hừ một tiếng: “ Nói nhảm ít thôi, phát bài thi đi.” Vừa nói, nàng đã bước lên ngồi trên cái ghế phía sau bục giảng, không hề để ý đến Chu Duy Thanh. Phần nộ trong lòng lúc trước cũng đã không còn sót lại chút gì. Nhìn bộ dạng buồn bực của Chu Duy Thanh, nàng cũng biết, chỉ sợ lần này sẽ khiến cho hần một quả đắng. Mới vừa rồi còn gọi ta là Tiểu lão bà Lão sư, liền biến thành mỹ nữ lão sư rồi sao? Hừ, chờ xem.

Chu Duy Thanh đành bất đắc dĩ đem bài thi phát xuống, sau đó trở lại vị trí của mình.

Minh Hoa nghiêm túc nói: “ Tốt lắm, mọi người đều nhận được bài thi của mình rồi. Hôm nay là ngày thứ nhất đi học, ban học đã gửi thời khóa biểu rồi, mọi người phía dưới đều có bài thi rồi, liền bắt đầu tiến hành khảo nghiệm nghiêm túc bao hàm khắp mọi mặt kiến thức quân sự. ta hi vọng các bạn làm thật chính xác, phần thành tích này ta sẽ ghi chép lại trong bản thành tích của mỗi người. Hai người có thành tích kém cỏi nhất, sẽ bị đánh dìm vệ sinh lớp học trong một tuần đi, bao gồm cả nhà cầu bên cạnh phòng học. Hiện tại bắt đầu đi, nếu ai ăn gian, thì thăm với nhau, lập tức lấy điểm tích lũy tính toán. Nếu như điểm càng nhiều, thì nhiệm vụ dọn dẹp vệ sinh một tuần kia lại càng dài hơn.”

Vừa nghe phải kiểm tra, gương mặt co rút không chỉ riêng mình Chu Duy Thanh, bên cạnh hần, đồng dạng cũng ngồi hàng dưới cùng, Mã Quần đồng học lúc này cũng là đầu lông mày không ngừng nhúc nhích, thần sắc lại càng vô cùng cổ quái.

“ Chu Lão đại.” Mã Quần thuận theo tự nhiên hướng Chu Duy Thanh gọi một tiếng.

Chu Duy Thanh đang buồn bực, tức giận nói: “ Cái gì?”

Mã Quần nuốt nước bọt, nói: “ Chu lão đại, sau này ta cũng như các học viên khác gọi người là lão đại. Lần này là thật, tuyệt không trở mặt. Trước tiên người có thể giúp huynh đệ qua được một cửa này được không?”

Chu Duy Thanh sững sờ hỏi: “ Người cũng chưa từng có học qua kiến thức quân sự sao?”

Mã Quần gật đầu: “ Trước kia cũng từng trải qua học viện quân sự sơ đẳng, bất quá khi đi học không phải tán gái thì cũng là ngủ. Kỳ thi biết như thế này ta còn chưa có trải qua. Ta bằng vào thân phận Thiên Châu Sư nên miễn thi nhập học, kỳ thi kiến thức quân sự lúc nhập học cũng như vậy a!”

Chu Duy Thanh rất thật thà nhìn hắn, nói: “ Xin lỗi rồi, con mẹ nó, người sẽ không chẳng lẽ ta lại liên có sao? Người ngay cả Học viện quân sự sơ đẳng còn có trải qua, nhưng ta còn không có đâu.”

Nhất thời Mã Quần với cầu nhân tình trợn ngược: “ Lão đại, không thể nào. Người...”

Chu Duy Thanh chau mày: “ Ta cũng không phải là không gì không làm được, miệng bản thân mình còn cầu khẩn nhiều phúc sao.” Hắn đang nói chuyện, nhưng mắt thấy Thượng Quan Băng Nhi ngồi ở hàng đầu đang quay lại nhìn mình, rõ ràng trong ánh mắt còn mang theo vài phần lo lắng.

Cuộc kiểm tra này không thể để mất mặt được, Chu Duy Thanh lập tức nở nụ cười với nàng, làm ra bộ dạng làm như mình có thể ứng phó được.

“ Cuộc thi bắt đầu. Nếu có thì thầm với nhau nữa, lập tức tính điểm tích lũy.” Minh Hoa từ sau bục giảng đứng lên, đi ra. Lúc này, bộ dạng nàng một chút mê hoặc cũng không có, uy thế trong mắt bắn ra bốn phía, ánh mắt bắt đầu càn quét mọi nơi, rõ ràng có chút bộ dạng nghiêm túc của lão sư. Mỗi một học viên tựa hồ đều cảm giác được dường như nàng đang nhìn mình.

Kiểm tra thì kiểm tra. Chu Duy Thanh bắt đầu lấy ra một cây bút bắt đầu viết bài, dù sao tất cả kiến thức chuyên môn hắn không có, nhưng lại không thể mò mẫm viết sao? Hướng về phần bài thi này, hắn viết thoăn thoắt, hoàn toàn dựa vào suy nghĩ trong lòng mình để giảng giải bài thi. Bộ dạng múa bút thành văn kia, quả thật so sánh với học viên ưu tú còn muốn nhanh hơn.

Minh Hoa vốn là định đi đến bên Chu Duy Thanh, tính toán chê cười hắn một chút, nhưng đột nhiên thấy hắn múa bút thành văn, căn bản không có sao chép bài của người khác, nàng cũng không khỏi ngẩn ngơ cả người.

Dù sao, lúc trước tiếp xúc với Chu Duy Thanh, hắn đã cho nàng nhìn thấy quá nhiều kỳ tích, có trời mới biết được người này còn có bản lĩnh gì hay không? Hắn có kiến thức quân sự ưu tú, tuyệt đối cũng không phải là chuyện không thể. Hắn chính là bị ca ca mắt cao hơn đầu của mình nhìn trúng a!

Phần bài thi này có chừng tám tờ, thời gian kiểm tra càng trôi qua, Chu Duy Thanh càng viết càng thấy có cảm giác. Mặc dù hắn không biết kiến thức quân sự cái gì, nhưng cũng ở trong Thiên Cung doanh mưa dầm thấm lâu, cũng có một kiểu phương pháp xử lý của mình. Mã Quần bên cạnh đang viết đến sung sướng cả miệng dầm dìa, nhìn sang Chu Duy Thanh khiến hắn ngẩn cả người. Vừa mới lúc bắt đầu, hắn còn tưởng rằng lúc trước Chu Duy Thanh đang đối gạt hắn, hắn rất cao lớn, cái đầu liếc liếc như vậy một chút, nhất thời trong lòng rút ra một kết luận lợi hại.

Chu lão đại chính là ngư b, nếu không căn bản sẽ không viết hay hăng hái như vậy. Ta mới vừa nhìn thấy cái gì? Hắn đưa mấy người toàn là mỹ nữ làm cho quân sự đối phương chủ quan, làm cho người ta sướng đến chân mềm không cách nào chỉ huy.... Hắn viết cái gì trên bài vậy, đấy cũng gọi là chiến thuật ư? Phục, cái này thật là phục.

Minh Hoa đúng là vẫn còn lưu ý đến Chu Duy Thanh, giả làm ra bộ dạng giám thị nghiêm túc, ánh mắt lơ đãng bay đến trên bài thi của Chu Duy Thanh.

Khi nàng liếc nhìn nội dung đáp án của Chu Duy Thanh, liền thiếu chút nữa là bật cười. Người này viết đầy đều là cái vật gì a! Ngay cả giải thích mấy cái thuật ngữ quân sự đơn giản nhất cũng râu ông nọ chấp cằm bà kia, nhưng hết lần này đến lần khác đều làm ra bộ dạng vẫn viết hết sức hăng hái, dường như là múa bút thành văn. Quả thật rất giống học sinh ưu tú.

Nhưng theo ánh mắt nàng tiếp tục nhìn xuống, nụ cười trong mắt Minh Hoa cũng dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ mặt ngưng trọng.

Không sai, có thể nói kiến thức quân sự cơ bản ngay một chữ Chu Duy Thanh cũng không biết, trình độ cường hãn đến mức thậm chí ngay cả giải thích thuật ngữ quân sự đều không biết. Nhưng khi nàng thấy đáp án Chu Duy Thanh phân tích trận chiến điển hình cùng với đặt quân cờ thực chiến, lại cực độ kinh hãi.

Bất luận là Minh Dục huynh trưởng hay Minh Vũ phụ thân nàng, đều là một đại danh tướng của Phỉ Lệ đế quốc, từ nhỏ mưa dầm thấm lâu, gia đình có truyền thống học giỏi, thành tựu của Minh Hoa ở phương diện quân sự cũng đã vượt xa thường nhân. Nếu không phải là nữ tính quá mức bất lợi, sợ rằng Minh Hoa cũng đã sớm tòng quân theo huynh trưởng. Ánh mắt của nàng, thậm chí so sánh với nhiều lão sư bộ môn trong học viện còn cao hơn nhiều. Lúc trước trở thành lão sư, nàng cũng là học viên tốt nghiệp ưu tú của Học viện quân sự Phỉ Lệ hoàng gia, thành tích khảo thí còn muốn vượt qua cả Minh Dục, lúc này học viện mới lưu nàng lại.

Minh Hoa phát hiện, mặc dù kiến thức quân sự Chu Duy Thanh có thể nói là một chữ cũng không biết, nhưng ở mặt chiến lược, chiến thuật, nhất là cái nhìn đại cục, cũng cực kỳ kinh người. Mấy đạo phân tích trận chiến điển hình, diễn luyện thực chiến, hần cơ hồ đều gần đúng chỗ ngứa chỉ ra ngay ở vấn đề mấu chốt. Mà phương pháp giải quyết lại càng vô cùng Thiên mã hành không (làm việc không câu thúc). Ca ca của mình trong quân giới đã được gọi là Người điên, nhưng so sánh với nội dung hần giải đáp trên bài thi, danh hiệu này sợ rằng còn phải chấp tay dâng cho hần.

175. Chương 53: Mỹ Nữ Viện Trưởng (1)

Càng xem bài thi của Chu Duy Thanh, Minh Hoa lại càng giật mình mãnh liệt. Rất nhiều chỗ nàng đều có thể nhìn ra được đối với lý luận quân sự Chu Duy Thanh không hề biết một chữ nào, chỉ sợ người này cũng chưa từng học qua một chút phương diện kiến thức quân sự chính quy.

Nhưng những thứ hần đưa ra thật không ngờ, phương pháp chỉ huy lớn mật đến mức tận cùng làm cho người ta có một cảm giác hoàn toàn mới mẻ, tuyệt không phải quen với nếp cũ. Nếu đột nhiên vừa nhìn qua, tựa hồ như là nói hươu nói vượn, nhưng suy nghĩ một chút, lại có thêm mấy phần linh dương trắng giác, cảm giác hoàn toàn tự nhiên.

Người này chẳng lẽ thật sự là thiên tài toàn vẹn sao? Minh Hoa trong lòng khe khẽ thở dài, đột nhiên nàng cảm thấy dường như rất chán ghét tên gia hỏa luôn chiếm tiện nghi của mình vậy, nhưng có một chuyện, nàng không thể không thừa nhận, đây là một người đáng giá để mình khâm phục. Tuổi hần so với mình còn nhỏ hơn không ít a!

Chu Duy Thanh tự nhiên biết Minh Hoa ở bên cạnh mình, nhưng hần cũng không để ý nhiều như vậy, cùng làm thì phải đi dọn nhà cầu. Mặc dù có chút mất mặt, nhưng chỉ cần hần nghĩ đến tối qua may mắn vượt qua được chuyện kia, đối với mấy chuyện này cũng không cần phải để ý như vậy. Nếu như không phải có vị bạch y thiếu nữ kia xuất hiện, chỉ sợ bây giờ hần đã trở thành một phần tử của Thiên Tà giáo.

Gần đến buổi trưa, Chu Tiểu Béo đồng học của chúng ta múa bút thành văn cũng đã làm xong bài thi của hần, mà Minh Hoa vẫn đứng bên cạnh hần nhìn. Mà khổ cũng không phải chỉ mình Chu Duy Thanh, phải biết rằng, chỗ đứng của Minh Hoa chính là bên trái Chu Duy Thanh, bên phải là Mã Quân. Nếu như tình huống bình thường mà nói, dĩ nhiên Mã Quân ước còn không được Mỹ nữ lão sư đứng bên cạnh mình như vậy, nhưng bây giờ đang là cuộc thi a! Trình độ của hần so với Chu Duy Thanh cũng mạnh hơn không được một phần. Lúc này Minh Hoa lại đứng ngay bên cạnh, cho dù muốn chép bài cũng không được, mặt hần đã biến thành bộ dạng như ăn phải mướp đắng, cái bút trong tay cũng đã ăn không ít dầu rằng.

“Lão sư, ta làm xong rồi, có thể nộp bài trước không?” Chu Duy Thanh đưa bài thi trong tay ra, thở một hơi rất là sảng khoái. Không thể nói trước cuối cùng có phải đi quét nhà cầu hay không? Dù sao một phần bài thi này hần làm rất là sung sướng, hoàn toàn dựa theo suy nghĩ trong lòng mình, nghĩ như thế nào liền viết ra như thế, toàn bộ rất thoải mái.

“Không được.” Nghe Chu Duy Thanh mở miệng nói, Minh Hoa mới xem như phục hồi lại tinh thần. Nhìn bài thi của Chu Duy Thanh, nàng cũng có chút nhịn cười không được, trước tiên không nói đến nội dung, chỉ cần nhìn đến chữ so với con nhện nhện còn khó nhìn hơn là đã khiến nàng buồn cười không nhịn được. “Chu Duy Thanh đồng học, chẳng lẽ trước kia lão sư không có dạy cho người làm xong phải kiểm tra lại qua một lần, cẩn thận xét duyệt qua nội dung đáp án một lần sao? Không chỉ là một học viên hay sau này làm một tên quân nhân, đều phải có thái độ nghiêm cẩn. Nhất là Phỉ Lệ hoàng gia Học viện quân sự chúng ta bồi dưỡng đều muốn là những nhà quân sự tài ba, nếu như một người vô ý như vậy, rất có thể liền mang lại tai nạn cho toàn đội.”

Chu Duy Thanh đảo đảo cặp mắt trắng dã, đóa Minh Giới Chi Hoa này đúng là không buông tha cơ hội nào để đả kích mình a! Chẳng lẽ nàng không có nhìn ra đáp án bài thi căn bản là giải đáp lung tung? Căn bản là sẽ không kiểm tra lại toàn bộ cái rắm a! Bất quá người ta là lão sư, hẳn lại là lớp trưởng vừa mới bổ nhiệm, cũng không thể công khai chống đối lão sư. Bất đắc dĩ hẳn chỉ có thể nắm lỗ mũi nhịn lại.

Dĩ nhiên, để cho hẳn xem xét lại bài là không thể nào, Chu Duy Thanh tiện tay đặt bài thi bên cạnh, toàn bộ người nằm úp sấp xuống trên mặt bàn, sau đó liền nhắm mắt lại. Không để cho ta nộp bài thi trước, chẳng lẽ ta ngủ còn không được sao?

Vốn là Minh Hoa còn muốn làm khó hẳn, nhưng vẫn nghĩ đến lời cha mình dặn dò, liền trừng mắt nhìn hẳn một cái rồi sau đó cũng không hề để ý nữa, thẳng đi lại trong lớp tra xét một chút.

Chu Duy Thanh vừa nằm xuống đã lăn quay ra ngủ, mặc dù năng lực tính kế người khác của người này ngày càng mạnh, nhưng tâm tư cũng cực kỳ rộng rãi. Người có tâm tư rộng rãi, ngủ dĩ nhiên là rất say sưa. May là hẳn còn không có tật xấu gì, nhiều nhất khi ngủ cũng chỉ có một ít hương vị ngọt ngào, lưu lại vài giọt nước dãi trên ống tay áo mà thôi.

Nương theo một tiếng chuông tan lớp chói tai vang lên, chương trình học buổi sáng cũng kết thúc, toàn bộ các học viên bình dân vừa trải qua kiểm tra chỉ cảm thấy choáng váng đầu óc. Bài thi thật sự quá nhiều, trừ Chu Duy Thanh cái loại bịa ra đáp án mà viết vào, những học viên đều có thể làm bài thi cực kỳ ít ỏi, không có mấy người. Sắc mặt tốt cũng không có mấy người.

“Tiểu Béo, tan lớp rồi.” Thượng Quan Băng Nhi đi đến bên cạnh bàn học Chu Duy Thanh gọi. Chu Duy Thanh ngủ có thể nói là rất ngon, ngay cả âm thanh chuông tan học vang lên cũng không thể đánh thức hẳn dậy.

Mã Quần ngồi bên cạnh rất là ghen tỵ nói: “Chu lão đại đúng là cường nhân a! kỳ thi như thế này mà cũng ngủ ngon được như vậy.”

Thượng Quan Băng Nhi liếc Mã Quần một cái, đối với cái gã cao lớn này nàng cũng không có hảo cảm bao nhiêu. Người này trong ngoài không đồng nhất, quả thật cùng một loại người với Chu Tiểu Béo.

Mất thấy Chu Duy Thanh không có phản ứng, Thượng Quan Băng Nhi tức giận la lớn một tiếng: “Tiểu Béo, ăn cơm.”

“A! ăn cái gì? Ăn cái gì?” Chu Duy Thanh miệng đầy nước dãi liền mở mắt ra, ánh mắt vẫn còn mông lung giăng co, cũng đã hướng xung quang tìm thức ăn. Dẫn đến các học viên phụ cận nghe được Thượng Quan Băng Nhi gọi hẳn không khỏi cười ồ một trận.

Thượng Quan Băng Nhi lấy khăn ra lau nước dãi cho hẳn: “Xem ngươi ngủ kia, nhanh dậy đi, chúng ta đi ăn cơm trưa. Có phải ngày hôm qua luyện chế Ngưng hình quyền trực mệt qua hay không? Hôm nay sau khi tan học liền về nghỉ ngơi sớm một chút. Luyện chế Ngưng hình quyền trực cũng không thể nhất thời nóng lòng. Thân thể quan trọng hơn.” Lau sạch nước dãi trên miệng hẳn, Thượng Quan Băng Nhi chủ động kéo hẳn, Rất ân cần nhìn Chu Duy Thanh khuôn mặt khỏe mạnh hồng nhuận, vừa nhìn, lúc này mới xem như là yên tâm.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Chỉ cần không phải nửa đêm canh ba có hồ ly tinh bên cửa sổ thì ta làm sao có chuyện đây?” Hẳn nói lời này âm thanh cố ý lớn hơn vài phần, Minh Hoa đang thu bài thi nhất thời thân thể cứng đờ.

Đang lúc ấy thì, bên ngoài cửa truyền đến âm thanh uy nghiêm: “Chu Duy Thanh.”

“Ân.” Chu Duy Thanh vừa đáp vừa quay lại nhìn ngoài cửa, chỉ thấy lão sư chủ nhiệm Tiêu Thệ đang đứng ngoài đấy, trên mặt còn mang theo một nụ cười ôn hòa hướng hẳn vẫy vẫy tay, nói: “Người đi ra ngoài đây.”

Chu Duy Thanh lập tức không dám chậm trễ, hướng Thượng Quan Băng Nhi nói: “Băng Nhi, nàng đến phòng ăn trước chờ ta. Nàng ăn trước đi, ta lập tức qua liền.”

“Ừ.” Thượng Quan Băng Nhi khe khẽ gật đầu. Lúc này, Chu Duy Thanh mới ra khỏi phòng học đi theo Tiêu Thệ.

Mã Quân ở bên cạnh nhìn thấy màn này phải gọi là cực kỳ hâm mộ a! Nhìn xem bạn gái người ta kia, người này ngủ trong cuộc thi còn được quan tâm, lau sạch nước dãi cho hắn. Thật là hâm mộ cùng độ kị a! Tại sao ta lại không gặp được nữ nhân tốt như vậy?

Chu Duy Thanh và Tiêu Thệ vừa mới đi, lại có một vị nữa đến trước cửa lớp bình dân, lần này cũng không phải là lão sư, mà là một gã học viên quý tộc, chính xác hơn là một vị mỹ nữ học viên. Vị Học viên mỹ nữ này có một bộ tóc hồng cứ như vậy đi thẳng vào trong lớp bình dân, đi tới bên cạnh Minh Hoa, thấp giọng nói: “Minh Hoa tỷ, Minh Dục hắn ở đâu? Mấy ngày hôm nay không thấy hắn?”

Minh Hoa có chút không nhịn được liếc nàng, nói: “Đại ca ta trở về trước rồi. Người tìm hắn làm gì? Không phải là hắn đã nói rõ ràng với người rồi sao? Từ nay về sau không có bất kỳ liên quan gì với người. Người không nên quần lấy hắn nữa.”

“Người, người là Đế Phù Nhã điện hạ?” Thượng Quan Băng Nhi đột nhiên liếc mắt một cái, thiếu nữ này không phải là công chúa của Thiên Cung đế quốc, cũng là vị hôn thê của Chu Duy Thanh, Công chúa Đế Phù Nhã điện hạ sao? Chỉ là hiện tại nàng đúng là một bộ dạng đáng thương đứng bên cạnh Minh Hoa, còn có chút bộ dạng của công chúa sao?

Đế Phù Nhã nghe được có người gọi tên mình cũng sửng sốt một chút, quay đầu lại nhìn thấy Thượng Quan Băng Nhi, nhất thời rất kinh ngạc: “Băng Nhi? Làm sao người cũng ở nơi này?” Đối với vị Đế nhất thiên tài mỹ nữ của Thiên Cung đế quốc, nàng đương nhiên là biết. Mặc dù Đế Phù Nhã tự phụ nhưng cũng rất rõ ràng, mình ở Thiên Cung đế quốc tuyệt đối không thể so sánh với Thượng Quan Băng Nhi. Hơn nữa tính cách nàng có chút ương ngạnh, nên cùng Thượng Quan Băng Nhi quan hệ vẫn có chút không tốt. Ít nhất trước kia vẫn là không tốt.

Thượng Quan Băng Nhi chỉ chỉ đồng phục của mình, nói: “Ta và Chu Duy Thanh cùng đi học a! Hắn vừa mới ở đây, người không thấy sao?” Vừa nói, trong lòng nàng cũng vừa thầm sinh chút cảnh giác. Chu Duy Thanh đã nói với nàng là Đế Phù Nhã cũng học ở học viện này, nhưng biết là một chút, nhìn thấy lại là một chuyện khác. Đối với Đế Phù Nhã, hiện tại nàng vẫn tràn đầy cảnh giác cùng căm ghét.

Đối lại ai cũng sẽ như thế. Dù sao, vị công chúa của Thiên Cung đế quốc này vẫn là vị hôn thê chính thức của Chu Duy Thanh.

Nghe được Thượng Quan Băng Nhi nhắc đến Chu Duy Thanh, sắc mặt Đế Phù Nhã nhất thời trở nên khó coi nhìn lại, hướng mắt nhìn đến bên cạnh Minh Hoa, vừa lúc nhìn thấy trên mặt Thượng Quan Băng Nhi cũng toát ra vẻ ân cần, nhất thời chau mày nói: “Băng Nhi, làm sao người lại ở cùng một chỗ với Chu Duy Thanh? Người này chính là hèn hạ vô sỉ vô cùng. Trước kia vẫn nổi tiếng là phế vật ở Thiên Cung đế quốc, coi như là bây giờ Thiên Châu của hắn thức tỉnh, đoán chừng cũng mạnh hơn không được bao nhiêu, người cũng đừng bị vẻ ngoài thật thà của hắn mê hoặc a! Hắn là cái loại điển hình ngoài mặt ra vẻ đạo mạo, thật ra thì trong bụng chính là một tên âm tặc, không biết tại sao phụ hoàng lại thích hắn như vậy?”

Nghe lời Đế Phù Nhã nói, Thượng Quan Băng Nhi và Minh HOA cơ hồ là đồng thời im lặng. Ánh mắt Minh Hoa lại càng vô cùng cổ quái, nhìn Đế Phù Nhã giống như không khác gì ánh mắt nhìn quái vật. Trong lòng còn thầm nghĩ, cho dù người không biết, lại có thể không biết đến trình độ này sao? Người nói tên kia là tên âm tặc, ta vô cùng đồng ý. Nhưng muốn tên kia vẫn là phế vật, vậy trên thế giới này còn có mấy người mới được đánh giá không phải là phế vật? Công chúa Thiên Cung đế quốc cái gì, quả thật chính là đồ thiếu năng mà.

Trong lòng Thượng Quan Băng Nhi lại có ý nghĩ khác, thời điểm Đế Phù Nhã mở miệng ra mắng Chu Duy Thanh là đồ hèn hạ vô sỉ, khẩu khí thật đúng là lớn. Ít nhất điểm này cũng chứng minh Chu Duy Thanh không có lừa gạt mình, đúng là hắn không hề có chút hảo cảm nào với Đế Phù Nhã. Nhưng nghe Đế Phù Nhã tiếp tục mắng xuống như vậy, sắc mặt Thượng Quan Băng Nhi đã trở nên vô cùng khó coi. Không nói trước Tiểu Béo của ta không có gì không tốt, cho dù hắn thật sự không tốt, cũng là Tiểu Béo của ta, người mắng lão công tương lai của ta như vậy là có ý gì? Thật đúng là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục. Khó trách Tiểu Béo lại không cần người, xem như là ta đã hiểu.

176. Chương 53: Mỹ Nữ Viện Trưởng (2)

“ Công chúa điên hạ, người không thể đánh giá hẳn chung chung như vậy được, bất luận thế nào hiện tại hẳn vẫn là vị hôn phu của người a!” Trong âm thanh của Thượng Quan Băng Nhi rõ ràng đã toát ra vài phần lãnh ý.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Đế Phù Nhã vừa nghe đến ba chữ vị hôn phu kia thì trong lòng đã khấn trương, căn bản cũng không có chú ý đến thần thái của Thượng Quan Băng Nhi. Đây là ngay trước mặt Minh Hoa a! Vị muội muội duy nhất của Minh Dục tướng quân bạch mã hoàng tử trong nội tâm nàng. Thượng Quan Băng Nhi nói ra chuyện nàng có vị hôn phu, nàng có thể nào lại không vội.

“ Băng Nhi muội muội, người cũng không nên loạn miệng nói người nào là vị hôn phu của hẳn? Đây chẳng qua chỉ là phụ hoàng yêu cầu hôn nhân chính trị. Lần này ta đi ra ngoài cũng không có ý định trở về đế quốc nữa đâu. Ta muốn chống lại cuộc hôn nhân này, coi như gả cho chó mèo cũng không gả cho hẳn.”

TRên mặt Thượng Quan Băng Nhi toát ra một tầng sương lạnh: “ Đế Phù Nhã, người thật quá đáng. Tiểu Béo có cái gì không tốt? Thế nhưng người lại đối với hẳn như vậy?”

“ Có cái gì không tốt?...” Đế Phù Nhã cũng sửng sốt một chút, chính xác để nàng nói ra Chu Dục Thanh có cái gì không tốt thì nàng đúng thật là không thể nói ra, trong lúc nhất thời, chỉ có thể quật cường nói: “ Dù sao cũng chính là không tốt. Ta đã có người trong lòng, chưa nói đến trong mắt ta Chu Dục Thanh là kẻ vô dụng, cho dù hẳn có là đệ nhất thiên tài thì ta cũng tuyệt đối không có bất kỳ ý nghĩ gì đối với hẳn.”

Minh Hoa có chút không nhịn được, nói: “ Được rồi, được rồi, người cũng không cần thiết đứng trước mắt ta tỏ vẻ chung thủy, vô dụng. Đại ca ta, ta là người hiểu rõ nhất, Nếu hẳn đã quyết định chuyện gì liền không thay đổi. Hiện tại ta cũng có chút hiểu tại sao ca ca ta lại không cần người, người đúng thật không phải ngu ngốc bình thường. Ngay trước mặt bạn gái người ta, lại chê người ta không tốt. Thật không biết nên nói với cái gì với thứ nào tàn như người. Bất quá có một điểm người nói không sai, Ta chưa từng thấy qua thiên tài nào có thể so sánh với hẳn, ngay cả ca ca ta cũng không thể.”

Nói xong câu đó, Minh Hoa cầm lấy chồng bài thi quay đầu bước đi, nàng cũng không có tâm tình để ý đến đồ nào tàn như Đế Phù Nhã.

Nghe lời nói của Minh HOA, Đế Phù Nhã hoàn toàn lâm vào ngốc trệ, nhìn Thượng Quan Băng Nhi sắc mặt lạnh như băng, tràn đầy bất khả tư nghị hỏi: “ Băng Nhi, người... Thế nhưng người lại thành bạn gái hẳn? Điều này không phải là thật chứ?”

Thượng Quan Băng Nhi trầm giọng nói: “ Tại sao lại không thể? Ta ở chung một chỗ với Tiểu Béo đã mấy năm rồi. Đế Phù Nhã, người không thích hẳn không có nghĩa là không ai thích hẳn. TRONG mắt người Tiểu Béo không thể chịu nổi, nhưng trong mắt ta hẳn lại là nam nhân hiếm có. Ta cũng không nhiều lời với người, ta đến phòng ăn chờ hẳn.” vừa nói, nàng cũng đi ra ngoài.

“ Ta biết rồi.” Đế Phù Nhã phảng phất như chợt hiểu ra, “ Người nhất định là bởi vì Chu đại nguyên soái sao?”

Thượng Quan Băng Nhi dừng cước bộ lại, xoay người nhìn về phía Đế Phù Nhã, lạnh lùng nói: “ Công chúa điên hạ, xin người không nên vũ nhục ta, cũng không nên vũ nhục chính mình. Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta không còn là bằng hữu nữa. Đồng thời cũng hy vọng người nhớ kỹ những lời hôm nay người nói. Ta tuyệt sẽ không đem Tiểu Béo tặng cho người.” Vốn là nàng vẫn có chút áy náy đối với Đế Phù Nhã, vị hôn thê chính thức của Chu Dục Thanh mà nói, nhưng hiện tại sau khi nàng nghe được những lời nói ấy, Thượng Quan Băng Nhi cũng đã không còn một chút cảm giác áy náy. Thậm chí nàng cảm thấy được, vấn đề giải trừ hay không giải trừ hôn ước cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, làm sao Chu Dục Thanh có thể đi thích một nữ nhân như vậy?

Tự nhiên Chu Dục Thanh không hề biết bên này xảy ra chuyện gì, hẳn và Tiêu Thệ song vai đi ra khỏi phòng học, vừa đi theo Tiêu Thệ, vừa tự đáy lòng nói ra: “ Tiêu lão sư, chuyện ngày hôm qua thật sự cảm ơn ngài.”

Tiêu Thệ khẽ mỉm cười, nói: “ Người tiểu tử này, tin tức thật đúng là linh thông nhỉ. Người cũng không cần phải cảm ơn ta cái gì, đây đều là năng lực của người. Nếu như người không phải ưu tú như vậy, ta cũng

sẽ không để ý đến người, còn chưa nói đến bảo vệ cái gì.”

Chu Duy Thanh có chút ngạc nhiên nhìn Tiêu Thệ thần nhiên nói như vậy, hần phát hiện, mình đối với vị lão sư này còn có chút hảo cảm.

“ Tiêu lão sư, ngài tìm ta có chuyện gì sao?” Chu Duy Thanh hỏi.

Tiêu Thệ cười haha, nói: “ Không phải ta muốn tìm người, là Viện trưởng muốn gặp học viên thiên tài này.”

Nghe được hai chữ thiên tài này, lập tức Chu Duy Thanh nhớ đến cuộc kiểm tra mà ngay một chữ mình cũng không biết, liền đỏ mặt lên, nói: “ Ta thì thiên tài cái gì, sau này còn muốn Tiêu lão sư chiếu cố nhiều hơn.”

Tiêu Thệ nói: “ Người còn không coi là thiên tài, vậy thì chắc không có ai là thiên tài. Dựa theo người ghi danh trên bảng ghi chép, năm nay người còn chưa đến mười bảy tuổi đã là Trung cấp Ngưng Hình Sư. Người không chỉ là học viên Ngưng Hình Sư thứ nhất của học viện chúng ta, mà còn là một trong những vị Trung cấp Ngưng Hình Sư trẻ tuổi nhất mà ta biết. Một chút gia tộc nguồn gốc Ngưng Hình Sư, thời điểm đến tuổi như người, đại đa số cũng chỉ là Sơ cấp Ngưng Hình Sư. Học viện rất chú ý đến tiềm lực của người.”

Hai người vừa nói, dưới sự hướng dẫn của Tiêu Thệ đã đi lên lầu. Phòng làm việc của viện trưởng ở tầng năm Giáo Học lâu, cũng là tầng cao nhất.

Rất nhanh Tiêu Thệ mang Chu Duy Thanh đi lên tầng năm, khi lên đến đây, rõ ràng rất yên tĩnh. Đám người cao tầng học viện đều làm việc trên tầng này.

Tiêu Thệ mang theo Chu Duy Thanh đi dọc hành lang đến trước cánh cửa phòng cuối cùng, phía trên treo tấm bảng ‘Phòng Viện Trưởng’, đến nơi này, trên mặt Tiêu Thệ đều mang theo vài phần cung kính, giơ tay lên gõ nhẹ trên cửa hai cái.

Bên trong gian phòng truyền ra âm thanh bình tĩnh mà ưu nhã: “ Mời vào.”

Lúc này Tiêu Thệ mới đẩy cửa vào, mang theo Chu Duy Thanh cùng nhau đi vào.

Gian phòng làm việc này rất lớn, ước chừng ba trăm thước vuông, toàn thể dùng màu vàng nhạt để trang trí, làm cho người ta có một loại cảm giác phi thường ấm áp, trang nhã. Mỗi một đồ vật trang trí bên trong phòng cũng hết sức tinh tế, sau một cái bàn làm việc hình bán nguyệt rộng rãi, vị viện trưởng xinh đẹp Thái Thái đang ngồi ở đó.

Vị viện trưởng xinh đẹp kia vẫn mặc trường bào màu đen dành cho lão sư giống ngày hôm qua, mái tóc chỉnh tề vén lên trên đỉnh đầu. Trên mặt thủy chung vẫn mang theo một nụ cười ấm áp, bên trong ánh mắt ẩn chứa sự bình thản, không nhìn ra một chút phong mang nào.

“ Viện trưởng, hần chính là Chu Duy Thanh, ta đã mang đến cho ngài.” Tiêu Thệ sau khi hành lễ, hướng Thái Thái khẽ nói.

Thái Thái mỉm cười đưa tay nói: “ Làm phiền Tiêu chủ nhiệm rồi.”

Tiêu Thệ mỉm cười nói: “ Tiện tay thôi mà, viện trưởng, ta đi ra ngoài trước. Ngài cùng hần nói chuyện đi.” Lần nữa hành lễ, lúc này hần mới lui đi ra ngoài. Trước khi đi, hần còn gửi cho Chu Duy Thanh một tia ánh mắt khích lệ.

Tiêu Thệ đi, hần cũng thuận tay đóng cửa lại, trong phòng làm việc, chỉ còn lại hai người Chu Duy Thanh và Thái Thái. Buổi lễ tựu trường, Chu Duy Thanh chỉ nhìn xa xa Thái Thái mấy lần mà thôi, khi đó làm cho hần có cảm giác rất kinh diễm. Lúc này, quan sát ở khoảng cách gần như vậy, đúng là làm cho hần cảm thấy có chút bất rút.

Vị Thái Thái viện trưởng này cho hần cảm giác giống như là một vị nữ thần không thể khinh nhờn, không có khí thế lộ ra nhưng lại tự nhiên sinh uy, lực áp bách vô hình kia lại càng làm cho người ta có một loại cảm giác khó nói nên lời. Sự cao quý của nàng hoàn toàn từ trong xương tủy, lại càng cảm kể nào nhìn thấy tựa hồ cũng sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm.

Dựa theo tin tức của Khấu Duệ, vị viện trưởng này đã ba mươi lăm tuổi, nhưng nếu chỉ quan sát từ bên ngoài, dung mạo này ngay cả hai mươi năm tuổi cũng chưa đến. Mà khí độ của nàng nhưng lại có thể cùng những người bề trên năm, sáu mươi tuổi so sánh. Loại khí chất đặc thù này, đủ để hấp dẫn bất kỳ ánh mắt của người nào.

“ Chu Duy Thanh đồng học, mời ngồi.” Thái Thái chỉ chỉ cái ghế lưng cao trước bàn làm việc của mình.

Chu Duy Thanh cũng không khách khí, kéo cái ghế ra rồi ngồi xuống, cũng không có bận tâm đến lễ nghi quý tộc cái gì. Hắn vốn là học viên bình dân..., huống chi, cùng vị mỹ nữ trước mắt so bì nghi lễ quý tộc, đây không phải là ăn no rồi việc không có gì làm sao?

Đối mặt với một vị mỹ nữ, muốn làm cho người ta chú ý, hoặc là người mạnh hơn nàng, hoặc sẽ phải làm cho nàng có một loại cảm giác hoàn toàn khác biệt. Đây là điều mà Mộc Ân đã dạy cho Chu Duy Thanh.

“ Ngài, Thái Thái viện trưởng.” Chu Duy Thanh mỉm cười nói.

Thái Thái hơi sững sờ, cho dù là lão sư học viện, cũng không ai dám xưng tên họ của nàng trong tình huống này. Hơn nữa, Chu Duy Thanh so sánh với trong tượng tưởng của nàng còn muốn trầm ổn hơn nhiều.

Chuyện Chu Duy Thanh làm ra ở buổi tựu trường ngày hôm qua, dĩ nhiên không thể nào dấu diếm được nàng, cho dù là từng chi tiết cụ thể, nàng đã điều tra rõ ràng. Ở chỗ này, nàng tuyệt đối là quyền uy chí cao.

“ Chu Duy Thanh, người biết tại sao ta lại để Tiêu chủ nhiệm gọi người đến đây sao?” Thái Thái nhàn nhạt hỏi.

Chu Duy Thanh lắc đầu nói: “ Không biết.”

Thái Thái nói: “ Người ghi danh nhập học cùng bài khảo thí nhập học ta cũng đã xem rồi, ta nghe nói, lúc ấy Minh Dục tướng quân tự mình chấm bài thi của người, không sai chứ?”

Chu Duy Thanh gật đầu nói: “ Đúng vậy. Lúc ấy lão sư giám khảo không hề thích bài thi của ta, Minh Dục tướng quân đi ngang qua, xem bài thi của ta sau cảm thấy có khả năng, liền cho điểm số không tệ.”

“ Có khả năng? Trong mắt của ta, đáp án bài thi của người chỉ có điểm 0.” Âm thanh Thái Thái đột nhiên lạnh xuống. Chu Duy Thanh chỉ cảm thấy nhiệt độ trong căn phòng rộng ba trăm thước vuông này chợt giảm xuống nhanh chóng.

Chu Duy Thanh sững sốt một chút, dường như vị viện trưởng này đối với mình không quá thân mật a!

Thái Thái trầm giọng nói: “ Ở trong đáp án của người, ta thấy được vô số máu tanh cùng giết chóc, cũng nhìn thấy vô số bình dân khóc thét. Có lẽ, chiến thuật của người sẽ thành công, sẽ mang đến thắng lợi. Nhưng chính là nhất tướng công thành vạn cốt khô, có bao nhiêu người vì sự chỉ huy của người mà bỏ mạng? Mỗi một sinh mệnh, đều chỉ có một lần cơ hội đi đến thế giới này, không ai có quyền tước đoạt đi cơ hội này của bọn họ. Một người đã chết, có lẽ liên lụy đến cả một gia đình khiến họ thống khổ, có thể người cho rằng ta nói như vậy là lòng dạ đàn bà. Nhưng ta muốn nói với người, một gã thống soái không quan tâm đến sống chết của bá tánh bình dân, vĩnh viễn không cách nào trở thành một gã vương giả, quân đội của hắn cũng vĩnh viễn sẽ không trở thành vương giả chi sư.”

177. Chương 53: Mỹ Nữ Viện Trưởng (3)

Nghe lời của Thái Thái lần này có chút nghiêm nghị, Chu Duy Thanh xem như mới hiểu rõ, thì ra vị này cũng phải là hướng đến mình, liền biết đây là bị tai bay vạ gió a! Trước tiên mặc kệ vị Thái Thái viện trưởng này có phải cùng Minh Dục có loại quan hệ này hay không? Sợ rằng chính kiến phương diện quân sự, hai người này có ý kiến hoàn toàn bất đồng. Mặc dù trong nội tâm, Chu Duy Thanh càng thêm đồng ý cách làm của Minh Dục, nhưng hắn cũng có thể nghe ra lời nói của Thái Thái viện trưởng tựa hồ cũng có đạo lý.

“ Viện trưởng, ngài đừng kích động. Nghe ta nói một lời thế nào?” Chu Duy Thanh có chút bất đắc dĩ nói.

Thải Thải gật đầu, trên mặt khôi phục lại nụ cười cao quý một lần nữa, chẳng qua trong ánh mắt vẫn mang theo vài phần nghiêm khắc.

Chu Duy Thanh cười khỏ nói: “Viện trưởng, vậy ta đành nói thẳng vậy. Thật ra thì, hôm khảo nghiệm kiến thức quân sự ấy thì, ta hoàn toàn là tiện tay viết loạn. Trên thực tế ta chưa bao giờ tham gia bất kỳ một khóa đào tạo quân sự nào cả, càng chưa nói đến đã học học viện quân sự. Trời mới biết được như thế nào ý nghĩ của ta và Minh Dục tướng quân lại giống nhau. Ta tới học viện không phải là học tập kiến thức quân sự sao? Ta còn chưa có định hình, càng chưa chỉ huy chiến tranh thực tế, có thể sát phạt quyết đoán như Minh Dục tướng quân hay không còn chưa thể nói. Cho nên ngài cũng không cần lo lắng quá mức, dù sao, cũng còn có bốn năm học tập nữa. Ta cái gì cũng không biết, dĩ nhiên là nghĩ đến trực tiếp giết chóc rồi. Trong bốn năm này, cái ta muốn học không phải là biện pháp hóa giải tình huống này mà không cần giết chóc nhiều hay sao? Cho nên, ta chỉ có thể nói là ngài quá lo lắng. Bất kỳ ai cũng không thể sao chép lại ý chàng người khác, ta cũng không phải là Minh Dục tướng quân thứ hai. Nói không dễ nghe một chút, ta còn nhìn hắn không vừa mắt đâu.”

Vừa nói lời này, trên mặt hắn còn toát ra vài phần bức bối, ta đang muốn đi ăn cơm trưa, ngài lại gọi ta tới đây, thật đúng là muốn chọc tức a.

Nghe những lời này của Chu Duy Thanh, đột nhiên Thải Thải cười lên một tiếng, hình tượng vốn cao quý, càng tang thêm vài phần sống động cùng hoạt bát.

“Người cũng là nam nhân, làm sao có thể xem trọng nam nhân khác đây?” Thải Thải thản nhiên nói, trên khuôn mặt mỹ miều còn mang theo nụ cười, nhưng giọng nói lại vô cùng bình thản. Chu Duy Thanh nhìn một màn trước mắt lên trợn mắt há mồm, nếu như không phải đã gặp nhiều mỹ nữ, chỉ sợ hắn đã bị nàng mê hoặc thần hồn đảo điên.

“Người cũng không cần phải giải thích cái gì với ta. Ta mới vừa nói những điều này chẳng qua muốn người biết, loại tác phong như Minh Dục không thể học. Còn lại, ta muốn nói một chút vấn đề của chúng ta. Tại buổi lễ tựu trường, chuyện người đánh người khác ta không nói. Người là một Thiên Châu Sư cấp bậc Tam châu, mười bảy tuổi. Đồng thời là một Trung Cấp Ngưng Hình Sư, cái ta muốn biết chính là, tại sao người không chọn Học viện Thiên Châu Sư mà lại chọn Phủ Lệ hoàng gia Học viện quân sự chúng ta?”

Ánh mắt Thải Thải lại trở nên sắc bén, chăm chú nhìn trên mặt Chu Duy Thanh, tựa hồ muốn nhìn thấu hắn.

Chu Duy Thanh hết sức bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không muốn a! Đây đều là do nhà ta yêu cầu. Ta cũng không phải là không có biện pháp sao? Huống chi, Nghệ đa bất áp thân*, tương lai ta cũng muốn tông quân, dĩ nhiên phải học nhiều kiến thức quân sự một chút. Còn nữa, học viện chúng ta không phải cũng dạy kiến thức về Thiên Châu Sư sao?”

(*: Ý là Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh. Biết nhiều nghề không bằng tinh thông một nghề.)

Thải Thải nhẹ nhàng gật đầu nói: “Người đến đây, đơn giản chỉ bởi vì phụ thân người chính là Nguyên soái của Thiên Cung đế quốc. Mà đồng dạng người là Thiên Châu Sư, tương lai phải nối nghiệp phụ thân người. Thật ra thì, nơi này chưa chắc thích hợp với người. Mặc dù phụ thân người là một trong số ít những người mà ta khâm phục, nhưng ta cũng nhất định vẫn nói như vậy.”

Chu Duy Thanh trong lòng hơi run: “Ngài biết phụ thân ta?”

Thải Thải lạnh nhạt nói: “Coi như có gặp qua một lần. Muốn biết thân phận của người, đối với ta chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi. Thiên Cung đế quốc và Phủ Lệ đế quốc chúng ta là minh quốc, chẳng qua là, những năm gần đây, bởi vì áp lực của Vạn Thú đế quốc, chúng ta cũng không thể có lực ủng hộ Thiên Cung đế quốc nhiều, điểm này ta muốn nói một lời xin lỗi. Trong tình huống như vậy, nếu như không phải có Chu đại nguyên soái trấn giữ biên cương, sợ rằng Thiên Cung đế quốc đã khó giữ được.”

Chu Duy Thanh khẽ nhíu mày nói: “Thế thì ta càng phải học tập kiến thức quân sự thật tốt, sau này trở về vì phụ thân phân ưu.”

Thải Thải nói: “Có câu tham thì thâm. Còn có cái gọi là chuyên tâm. Nghệ đa bất áp thân tuy rằng không có kết, nhưng đó chỉ vì sinh tồn. Mà người lại không phải vậy, người có thiên phú hơn người, không đến

mười bảy tuổi đã là Ngưng Hình sư, Đây là bậc nào hiếm thấy? Hơn nữa, theo Tiêu chủ nhiệm nói, người tại phương diện Ngưng Hình Sư hẳn rất có thiên phú, cũng không phải là vừa mới tiến vào hàng ngũ Trung Cấp Ngưng Hình Sư. Còn nữa, người là Thiên Châu Sư Không Gian hệ, nếu như đem tư tưởng phân tán ở phương diện quân sự, rất có thể khiến người trẻ nảy phát triển phương diện Thiên Châu Sư và Ngưng Hình Sư, người hiểu chứ?”

Nói tới đây, Thái Thái dừng lại một chút rồi ung dung nói tiếp: “ Nếu như người không phải là nhi tử độc nhất của Chu Đại Nguyên Soái, ta nhất định sẽ để nhân tài như người gia nhập Phỉ Lệ đế quốc. Nhưng hiện tại xem ra, điều này rõ ràng là không thể. Thật ra thì, đối với Thiên Cung đế quốc các người mà nói, nhiều hơn một vị Ngưng Hình sư ưu tú so với nhiều hơn một vị Tướng soái xuất sắc càng trọng yếu hơn. Ta nghĩ, người hẳn là hiểu ý ta. Huống chi phụ thân người cũng không phải là đèn đã cạn dầu, ít nhất trong vòng hai mươi năm nữa cũng không cần người phải kế nghiệp. Nếu như người nguyện ý, hiện tại ta có thể viết một lá thư, đem người tiến cử sang Học viện Thiên Châu Sư tiến hành đào tạo chuyên sâu. Ở bên kia, có chuyên ngành Ngưng Hình Sư, mà lão sư chỉ đạo chính là một vị Ngưng Hình Đại Sư.”

Ánh mắt Chu Duy Thanh lóe lên, hẳn có chút không chắc đến tột cùng Thái Thái có ý gì, Lấy mình thân phận Ngưng Hình Sư, không phải là nàng nên hết sức lưu lại mình trong học viện sao? Tại sao lại còn có ý tứ muốn đuổi mình ra khỏi học viện?

Thái Thái ánh mắt lưu chuyển, khẽ mỉm cười: “ Ta biết người đang suy nghĩ gì. Ta cũng thẳng thắn nói cho người biết. Không có gì, người nghĩ rất đúng. Là ta không muốn tiếp tục cho người lưu lại trong học viện. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ta không muốn đợi đến lúc người thu nhận tùy tùng, đem tất cả học viên bình dân trong học viện về Thiên Cung đế quốc.”

Lời Thái Thái vừa nói ra, Chu Duy Thanh cảm giác trong lòng chợt lạnh, hẳn chẳng thể nghĩ đến, hết thảy những gì mình làm thế nhưng tất cả đều lọt trong mắt người có ý. Không nghi ngờ chút nào, trước lúc gọi mình đến đây, Vị viện trưởng đại nhân này đã cẩn thận điều tra mình qua một lượt, hết thảy những biểu hiện lúc mới vào học viện.

Lại là một người thông minh, có lẽ, thực lực Thái Thái không thể so sánh với Minh Vũ, nhưng, nàng làm cho Chu Duy Thanh có cảm giác lại càng thêm đáng sợ. Cái loại cực kỳ áp bách này hiển lộ rõ ràng trong từ ngữ không thể nghi ngờ. Hơn nữa căn bản không để cho Chu Duy Thanh có cơ hội phản bác.

Chu Duy Thanh hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế cổ tức giận trong lòng, ánh mắt của hắn cũng từ từ yên tĩnh bắt đầu từ từ trở nên băng lạnh.

Lúc này mới đi đến Phỉ Lệ hoàng gia Học viện quân sự được hai ngày, hẳn chẳng qua chỉ là biểu hiện hơi xuất chúng một chút, liền trước sau gặp được nhiều phiền toái như vậy. Học viện mang đến phiền toái thì không nói. Thiên Tà Giáo cùng uy hiếp đến từ chính học viện trước mặt đã làm sự kiên nhẫn của hắn dần dần biến mất. Ngàn vạn lần không nên quên, Chu Duy Thanh hiện tại cũng không phải là Chu Duy Thanh không có thức tỉnh Thiên Châu năm đó. Những năm gần đây, viên Hắc châu hắn cắn nuốt vào thể nội đã hoàn toàn dung hợp, chiếm được chỗ tốt rất lớn, đồng thời, tính cách của hắn cũng bị hắc châu kia ảnh hưởng đôi chút, mang theo vài phần tà khí. Hẳn chính là cái loại càng áp bách mạnh, phản hồi lại càng lớn. Đối mặt với uy hiếp lần nữa, hắn cũng đã không còn ý nghĩ tiếp tục nhẫn nại.

“ Thái Thái viện trưởng, ta cho ngài nhìn một kiện đồ vật.” Chu Duy Thanh hết sức bình tĩnh nói. Vừa nói, hắn đã lấy một trang giấy ra từ trong dây chuyền trữ vật của mình, hơn nữa còn đem trang giấy này đến trước mặt Thái Thái.

Thái Thái sửng sốt một chút, vốn là nàng nghĩ đã nắm chắc thắng lợi trong tay. Nàng xem, Chu Duy Thanh nhất định hoặc chọn rời đi, hoặc chọn cách thỏa hiệp với mình. Nhưng nàng không có nghĩ đến hắn lại phản ứng như vậy.

Án theo trang giấy Chu Duy Thanh đưa tới, Thái Thái bắt được trước mặt mình, thời điểm nàng đầu tiên lướt nhìn qua, thân thể mềm mại vốn trầm ổn như nước liền kịch liệt run rẩy. Trong mắt toát ra vẻ kinh hãi bất khả tư nghị.

Chu Duy Thanh đứng lên, hai tay chống trên bàn làm việc, từ trên cao nhìn xuống Thái Thái: “ Thái Thái viện trưởng, ta nghĩ với trí thông minh của ngài chắc hẳn nhìn ra được đây là vật gì chứ?”

Thải Thải cố nén nội tâm khiếp sợ của mình, lãnh đạm nói: “ Bản thiết kế Ngưng hình quyền trực cấp Thần Sư.”

Không sai, Chu Duy Thanh đưa cho nàng chính là một bản thiết kế. Dĩ nhiên hẳn tuyệt đối sẽ không mạo muội, hẳn đưa cho Thải Thải chính là tờ bản đồ ngưng hình, bản thiết kế Song Tử Đại Lực Thần Chùy. Cho dù Thải Thải có mạnh mẽ chiếm làm của riêng hẳn cũng không sợ. Huống chi, hẳn tin tưởng Thải Thải sẽ không làm như vậy, cũng có thể nói là không dám làm như vậy.

Chu Duy Thanh ngạo nghễ nói: “ Không tệ, chính là bản thiết kế Ngưng hình quyền trực cấp Thần Sư. Hiện tại ngài có còn cho ta, ta cần một vị Ngưng Hình Đại Sư dạy dỗ không?”

178. Chương 54: Chúng Ta Còn Muốn Thảm Hại Hơn (1)

Chu Duy Thanh gãi gãi đầu, nói: “Hiện tại ta tất nhiên là không có khả năng luyện chế ra loại Ngưng hình quyền trực cấp Thần Sư này. Nhưng, ta muốn nói cho viện trưởng ngài hai chuyện. Thứ nhất, trong tương lai không xa, ta nắm chắc mười phần có thể luyện chế ra loại quyền trực này. Đứng hỏi ta tại sao, việc này là bí mật của ta, hơn nữa, ta tin tưởng ngài cũng không có cam đảm hỏi. Thứ hai, mặc dù trước mắt ta không có năng lực luyện chế ra loại quyền trực này nhưng nó không có nghĩa là sự phụ ta không có năng lực này. A, đúng rồi, còn nữa, thứ ba, ta quên không nói cho ngài biết, bản thiết kế trong tay ngài chẳng qua chỉ là tờ thứ nhất trong toàn bộ bản thiết kế. Mà tên gọi bản thiết kế của ta trong thế giới Ngưng Hình Sư có thể nghe quen tai nhưng chắc chắn người chưa thấy bao giờ, nó tên là: Ngưng hình sáo trang cấp truyền kì.”

“Người nói gì?” Thải Thải rốt cục cũng không còn giữ được sự trầm ổn của mình nữa. Nàng đột nhiên đứng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào Chu Duy Thanh, trong mắt nàng thần quang như điện xạ. Lần này, từ trên người, nàng đã phóng thích ra lực áp bách hữu hình.

Thiên lực nồng đậm đập vào mặt. Mặc dù tu vi không sánh bằng gã Minh Vũ kia, nhưng Chu Duy Thanh cũng không thể chống cự, hẳn vẫn có thể cảm giác được rõ ràng tu vi thiên lực của vị viện trưởng đại nhân này vượt xa so với mình.

Thấy nàng đứng lên nhưng Chu Duy Thanh vẫn thản nhiên ngồi đấy, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay cầm của ghế, mỉm cười nói: “Ta chỉ muốn nói cho viện trưởng ngài biết, đừng nên làm cho Phi Lệ đế quốc và một người tương lai có thể trở thành Thần Sư, hơn nữa lại là Thần Sư có Ngưng hình sáo trang cấp Truyền Kỳ thành cố nhân. Hậu quả như vậy chưa chắc ngài đã thừa nhận nổi. Huống chi, trên thế giới này, Thần Sư cũng không phải chỉ có một người. Ta nghĩ, ngài có thể hiểu được ý ta.”

Nhìn Chu Duy Thanh, ánh mắt Thải Thải chợt lóe lên âm tình bất định, nàng làm sao cũng không nghĩ tới, tên tiểu tử đến từ Thiên Cung đế quốc này có thể lấy ra một tờ thiết kế Ngưng hình sáo trang cấp Thần Sư, hơn nữa, lúc này còn tuyên bố đây chỉ là một phần trong bản thiết kế Ngưng hình sáo trang cấp Truyền Kỳ. Nàng đương nhiên biết những điều này có ý nghĩa gì, nếu như lời của Chu Duy Thanh là sự thật, như vậy, chỉ bằng lực lượng trên người hẳn, sau này lớn lên chắc chắn sẽ mang đến cho Phi Lệ đế quốc những tai họa mà bọn họ không cách nào bù đắp được. Huống chi, đúng như hắn nói, Thần Sư không chỉ có một, người có thể dạy ra một đệ tử như Chu Duy Thanh hơn nữa còn có khả năng truyền cho hắn bản thiết kế Ngưng hình sáo trang cấp Truyền Kỳ, cho dù không phải là cấp Thần Sư thì chỉ sợ cũng là Ngưng hình Tông Sư, là loại nhân vật mà ở trên đại lục chỉ cần dậm chân một cái sẽ làm rung chuyển cả tứ hải. Hơn nữa, nàng có thể không chỉ chống lại một người mà còn có thể là cả một đoàn người. Dưới hiện trạng đang thiếu thốn Ngưng hình quyền trực trước mắt mà đắc tội với Ngưng Hình Sư cao cấp thì nàng chẳng khác nào tự cầm đá đập chân mình. Chỉ vì một Chu Duy Thanh mà đắc tội với thế lực lớn như vậy, Thải Thải chắc chắn sẽ không làm.

Bất quá, trong thời gian cực ngắn, Thải Thải đã tỉnh táo lại, nàng lại một lần nữa ngồi xuống, cười lạnh một tiếng rồi đem bản thiết kế trong tay ném tới trước mặt Chu Duy Thanh: “Chỉ bằng một mảnh giấy này

mà người cho rằng ta không thể kiềm chế được người sao? Lỡ đâu, trang giấy này chẳng qua chỉ là người hoặc sư phụ người nhất được thì ta chẳng phải trở thành trò cười cho thiên hạ sao?”

Chu Duy Thanh thầm nghĩ trong lòng cô nàng này thật khó đối phó, may là lão tử sớm có chuẩn bị từ trước.

Gật đầu, Chu Duy Thanh lộ ra vẻ mặt đồng ý: “Viện trưởng nói cũng đúng nha. Quả thật là trăm nghe không bằng một thấy, ta tin rằng viện trưởng ngài hẳn đã nhớ trang bị ngưng hình được ghi trên bản thiết kế.”

Thải Thải mở miệng nói: “Là một đôi chùy...”

Nàng còn chưa nói hết, đột nhiên, tay phải Chu Duy Thanh đã giơ lên, cũng không phải là hướng về phía nàng, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu dày đặc phóng ra, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ thân hình Chu Duy Thanh..

“Thần quang ngưng hình hộ thể?” Nhìn về phía sau Chu Duy Thanh, Thải Thải lần thứ hai kinh ngạc thốt lên. Kiềm chế chính mình, nàng nhìn thấy một chiếc chùy lớn xuất hiện trong tay phải Chu Duy Thanh, căn bản không cần tiến hành bất kỳ thi triển nào, trong nháy mắt, hắn đã làm cho Song Tử Đại Lực Thần Chùy xuất hiện. Thải Thải cũng nhận ra đây là một kiện trang bị ngưng hình cấp Thần Sư. Một trang bị ngưng hình bình thường sao có thể làm xuất hiện thần quang ngưng hình hộ thể?

Chiếc chùy trong tay phải Chu Duy Thanh khẽ gõ nhẹ lên mặt bàn một cái, ‘phịch’ một tiếng, sau khi giơ trọng chùy đó lên thì trên mặt bàn gỗ cứng rắn kia đã để lại một dấu ấn ký. Ấn ký cong cong phức tạp kia tựa hồ như để lại rất nhiều thông tin nhưng tất cả chúng lại chỉ tới từ chuôi của Song Tử Đại Lực Thần Chùy mà thôi.

“Thải Thải viện trưởng có thể đi tìm một vị Ngưng Hình Tông Sư để giải thích một chút toàn bộ bản đồ phức tạp này. Hẳn sẽ nói cho ngài biết ý nghĩa của toàn bộ bản đồ này. Nga, ta nói trước cho ngài biết cũng không sao, toàn bộ bản đồ phức tạp này có ý nghĩa là, đây là một kiện Ngưng hình sáo trang truyền kỳ, toàn bộ có mười kiện.”

Vừa nói, Chu Duy Thanh vừa thu hồi Song Tử Đại Lực Thần Chùy của mình, đồng thời cũng thu hồi bản thiết kế trên bàn. Hắn lần đứng lên, nhìn thoáng qua Thải Thải đang khẽ nhíu mày, lâm vào trầm tư rồi hắn xoay người đi ra ngoài. Trong lòng, hắn nghĩ, tới giờ rồi, muốn đi ăn cơm. Ai bảo các người áp bức ta, uy hiếp ta, ta hù chết các người. Chu Duy Thanh không tiếc thể hiện ra Song Tử Đại Lực Thần Chùy của chính mình chỉ vì hắn đang giận khí thế áp đảo trên người Thải Thải. Hắn muốn cho vị mỹ nữ viện trưởng trước mắt kia biết, mình mặc dù đến từ Thiên Cung đế quốc nhưng cũng không phải là người mà nàng có thể muốn làm gì thì làm. Hắn muốn chứng minh cho Thải Thải biết, dù nàng có Phỉ Lệ đế quốc đứng sau cũng không chọc nổi hắn đâu. Chỉ có làm như thế, hắn mới có thể biến bị động thành chủ động. Huống chi, hắn cũng không phải là nói lời đe dọa sáo rỗng, nếu lần này hắn thật bị thanh trừ thì tương lai không xa, khi hắn lớn lên, hắn tuyệt đối sẽ trả thù Phỉ Lệ đế quốc. Điểm này không cần phải hoài nghi vì Chu Tiểu Béo cũng không phải là kẻ thiện nam tín nữ gì.

“Chờ một chút.” Ngay khi Chu Duy Thanh vừa đi tới cửa phòng, Thải Thải đột nhiên mở miệng gọi hắn lại.

Chu Duy Thanh quay người lại, sắc mặt bình tĩnh nói: “Viện trưởng đại nhân còn có chuyện gì muốn nói sao?”

Thải Thải khẽ mỉm cười nói “Chu Duy Thanh đồng học, không biết sau này người luyện chế Ngưng hình quyền trục có thể bán cho học viên trong Phỉ Lệ đế quốc của ta không?”

Chu Duy Thanh nhún vai một cái, nói: “Tại sao lại không chứ?” Nói xong câu đó, hắn kéo cửa đi ra.

Thật ra thì, trong nội tâm, hắn vô cùng muốn cự tuyệt Thải Thải, không muốn để cho nàng có lối thoát. Nhưng dù sao thế lực của nàng so với hắn còn mạnh hơn. Nơi này là Phỉ Lệ đế quốc, hắn còn phải học tập ở chỗ này bốn năm nữa. Huống chi, ở chỗ này cũng chỉ có hắn và Thượng Quan Băng Nhi, hai người là chiến đấu hăng hái mà thôi. Đặc tội với Học viện quân sự Phỉ Lệ Hoàng Gia chính là tự tìm phiền não cho mình. Vì vậy, hắn cuối cùng cũng chỉ có thể cho Thải Thải một lối thoát, dù sao, hắn đã chiếm thế thượng

phong. Muốn chân chính đánh ngã hoặc là áp đảo hoàn toàn nữ nhân này chỉ khi thực lực của Chu Duy Thanh hẳn hoàn toàn ở trên nữ nhân này.

Cho đến khi Chu Duy Thanh bước ra khỏi phòng làm việc của nàng, Thái Thái vẫn như cũ đứng ở một chỗ. Sau một hồi lâu, nàng nhẹ nhàng cúi đầu, thở dài một tiếng, lâu lâu nói: “Xem ra, Thiên Cung đế quốc thật sự muốn quật khởi rồi. Ta phải đề nghị với quân bộ xem có nên hay không ủng hộ Thiên Cung đế quốc ở một cấp độ nào đó. Về phần tiểu tử này thì cần phải quan sát thêm mới được. Ngưng Hình Sư cấp Thần Sư, Ngưng hình sáo trang cấp Truyền Kỳ. Chu Duy Thanh, người thật đúng là khiến cho ta phải nhìn người bằng con mắt khác đây.”

Khi Chu Duy Thanh đi tới phòng ăn, phần lớn mọi người cũng đã ăn xong rồi. Thượng Quan Băng Nhi lặng lẽ ngồi một mình một bàn chờ Chu Duy Thanh. Khẩu Duệ đứng ở bên cạnh, cách đó không xa, đứng cùng hẳn còn có Ngôn Triết Tích. Lấy vẻ đẹp của Thượng Quan Băng Nhi chắc chắn không thiếu người muốn tới ngồi, tuy nhiên tất cả đều bị hai người kéo ra. Nếu là trước kia, việc này chắc chắn không thể có nhưng hiện tại đã bất đồng, ngày hôm qua tên đầu lĩnh nhóm học viên quý tộc đã bị cảnh cáo.

“Băng nhi, sao nàng còn chưa ăn?” Chu Duy Thanh nhìn hai phần thức ăn trên bàn, nghi hoặc hỏi.

Thượng Quan Băng Nhi khẽ mỉm cười, nói: “Chờ người cùng nhau ăn a!”

Chu Duy Thanh vừa cùng Thái Thái đấu trí nên có chút mệt mỏi nhưng ngay khi nhìn ánh mắt nhu hòa như nước của nàng, nghe lời nàng nói, trong lòng hẳn cảm thấy ấm áp. Bất kể lúc nào, nàng vẫn luôn đứng bên cạnh ủng hộ hẳn. Vậy chút khổ này có tính là gì?

“Ăn cơm đi.” Chu Duy Thanh nhìn Thượng Quan Băng Nhi một cái thật sâu, khó có được một lần hẳn không dùng bất kỳ ngôn ngữ nào trên choker nàng. Giờ khắc này, trong lòng hẳn tràn đầy ấm áp, hẳn chỉ muốn hảo hảo che chở cho người con gái này suốt đời.

Khẩu Duệ cùng Ngôn Triết Tích ngay từ lúc thấy Chu Duy Thanh đã lặng lẽ rời đi. Trong phòng ăn, người càng ngày càng ít, mà đối với Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi mà nói, dường như bọn họ chỉ còn nhìn thấy nhau.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Chu Duy Thanh lôi kéo Thượng Quan Băng Nhi đi tới quảng trường học viện. Hẳn tìm một băng ghế dài rồi ngồi xuống “Băng nhi, cuộc thi buổi sáng có mệt không?”

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Không mệt, Thiên Châu sư chúng ta sao có thể dễ dàng mệt mỏi như vậy được. Người thì sao?”

Chu Duy Thanh bất đắc dĩ nói: “Nhà vệ sinh cũng không phải nhiều lắm.”

Thượng Quan Băng Nhi nhướn mày, vừa muốn nói gì đó nhưng lại bị Chu Duy Thanh dùng ngón tay đè lên đôi môi đỏ mọng “Không cần phải lo lắng cho ta, ta sẽ xử lý tốt. Hiện tại nhiệm vụ của nàng là nghỉ trưa.”

Hẳn có chút bá đạo đem nàng ôm vào lồng ngực mình, để cho Thượng Quan Băng Nhi dựa vào mình. Trên khuôn mặt, Chu Duy Thanh cười thỏa mãn.

Thượng Quan Băng Nhi không có đem chuyện Đế Phù Nhã tới gây chuyện nói cho Chu Duy Thanh biết. Bởi vì nàng rất rõ ràng, với tính tình Chu Duy Thanh, hẳn tuyệt sẽ không chịu để yên. Nàng chỉ cảm thấy hiện tại dựa vào hẳn có cảm giác rất an toàn. Đắm chìm dưới ánh mặt trời, hàng lông mi dài của nàng khẽ hạ xuống, ngay lập tức truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Thẳng đến xế chiều, thời gian lên lớp đã tới, Chu Duy Thanh mới đưa đánh thức Thượng Quan Băng Nhi đang ngủ rất ngon lành. Hẳn mặc dù không ngủ nhưng được ôm Băng nhi ngồi cả buổi trưa, hẳn lại có loại cảm giác thần thanh khí爽. Ý nghĩ trong đầu cũng trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

179. Chương 54: Chúng Ta Còn Phải Thảm Hại Hơn (2)

Chu Duy Thanh sở dĩ ôm đồm nhiều như vậy, không chỉ vì muốn chế luyện quyền trục Ngưng Hình cho đám học hữu, mà còn nhằm một mục đích tu luyện. Dựa theo những gì Hồ Duyên Ngạo Bác dạy cho hắn, thì việc tiến hành khắc họa và chế tạo quyền trục Ngưng Hình rất đơn giản. Đối với hắn mà nói chẳng phải là chuyện gì to tát, làm càng nhiều thì càng gia tăng độ thuần thực. Nhưng bây giờ số lượng quyền trục Ngưng Hình mà hắn định chế tạo đã không còn giống như trước nữa, toàn bộ đều phải tự thân mình khắc họa. Ví như ngày hôm qua, khi làm sáu quyền trục Ngưng Hình, thì cái mà hắn chế tạo cho Khấu Duệ là tốn nhiều thời gian nhất, tiêu tốn nửa ngày trời dành riêng cho quyền trục đó.

Kể từ khi tiến vào Học viện Quân Sự của Hoàng gia Phỉ Lệ, Chu Duy Thanh càng ngày càng phát hiện tầm quan trọng của Ngưng Hình Sư. Đối với hắn mà nói, việc trở thành một Ngưng Hình Sư ưu tú còn cấp bách hơn là thành một Thiên Châu Sư cường đại. Bởi vì chỉ có Ngưng Hình Sư ưu tú mới có thể chiêu dụ thật nhiều cường giả. Đây là vấn đề mấu chốt mà trong tương lai Đế quốc Thiên Cung cần phải phát triển. Đế quốc Phỉ Lệ dù sao cũng không phải là quốc gia của hắn, trong lòng Chu Duy Thanh, địa vị của Đế quốc Thiên Cung vĩnh viễn không một quốc gia nào có thể cách thay thế được. Đây cũng chính là biểu hiện của tinh thần dân tộc.

...

- Vợ cưng, dậy đi học nào. . !

Chu Duy Thanh cúi đầu hôn lên mặt Thượng Quan Băng Nhi.

Thượng Quan Băng Nhi mơ mơ màng màng, mở mắt ra đúng lúc thấy cái mồm chu thật to đang muốn ị xuống mặt, khiến nàng giật mình hoảng sợ, vội vàng lách người ra, tung mình nhảy lên. Nhưng ngay sau đó, sức nhớ mình đang ở đâu, mặt liền ửng đỏ, cười cười nhìn Chu Duy Thanh:

- Chu Béo à, nơi này là Học viện, huynh nên thu liễm một chút chứ.

Chu Duy Thanh vui mừng hí hửng:

- Nói như vậy, chờ đến khuya về nhà là có thể không cần thu liễm nữa à?

Thượng Quan Băng Nhi buột miệng cười:

- Ít ít làm ra cái bộ dạng này đi, muội đã sớm miễn dịch rồi! Đi học thôi nào!

Khóa học buổi chiều chính là rèn luyện quân sự cá nhân. Khảo nghiệm được tiến hành trên quảng trường. Rèn luyện quân sự cá nhân chủ yếu là bồi dưỡng cho từng binh sĩ năng lực tác chiến, chứ không phải là kỹ năng chiến đấu riêng lẻ của Ngự Châu Sư. Trong đó bao gồm các kỹ xảo tác chiến trong thực chiến cho binh sĩ như ẩn nấp, đánh lén, dụ địch...

Ở Học viện Quân Sự Hoàng gia Phỉ Lệ, chương trình học này là một bước hết sức trọng yếu. Trong kỳ khảo hạch cuối năm, dù là ai nhất định cũng phải thi qua ba môn, môn này là một, hai môn còn lại là Phân tích các trận đánh kinh điển và Chiến thuật. Ba môn đó tuyệt đối thì một lần phải đạt, chỉ những môn còn lại mới có cơ hội thi lại. Nếu trong ba môn này có một môn bị trượt thì học viên có thể cuốn gói về quê được rồi.

Quảng trường của Học viện Quân Sự Hoàng gia Phỉ Lệ rất lớn, học viên bình dân thì học phía bên trái. Còn bên phải quảng trường thì tách ra dạy riêng cho đám quý tộc. Bọn họ cũng phải học khóa rèn luyện quân sự cá nhân nhưng có giáo án khác. Lúc này ở đó khoảng hơn bốn mươi người, và không ít kẻ đang nhìn qua phía bên này.

- Xếp thành hàng, nhanh!

Thanh âm Minh Hoa vừa vang lên, toàn thể hai mươi chín học viên bình dân lập tức xếp thành hai hàng. Chu Duy Thanh cùng Mã Quân tất nhiên là đứng sau cùng.

Khi Chu Duy Thanh nhìn Minh Hoa, ánh mắt hắn không khỏi sáng bừng lên. Hôm nay nàng ta đã đổi một bộ trang phục màu đỏ, tóc được cột gọn gàng lên sau ót. Lúc này nhìn Minh Hoa không còn vẻ mị hoặc mà ngược lại, toàn thân bừng bừng anh khí, tràn ngập sức chiến đấu.

Ánh mắt Minh Hoa quét qua gương mặt đám học viên. Sau khi xác định toàn thể mọi người đã đến đông đủ thì nàng mới gật đầu nói:

- Bài khảo nghiệm sáng hôm nay, nội trong hai ngày sẽ được phê duyệt. Thành tích ra sao thì tin tưởng các người đều có thể tự tính ra. Ta bắt kể trước kia các người học như thế nào, thì bắt đầu từ bây giờ, các người đã là một phần của Học viện Quân Sự Hoàng gia Phỉ Lệ, nhất định phải tuân theo yêu cầu học tập của ta. Nếu không, dù niên học chưa kết thúc, ta cũng sẽ chẳng ngần ngại gì mà không đuổi các người đi. Nhớ cho kỹ, những học viên chưa hoàn thành bốn niên học sẽ không được tiếp tục học tập ở đây nữa. Lớp trưởng..?”

Chu Duy Thanh bước về phía trước một bước:

- Có..!

Minh Hoa liếc hần hống một cái, nói:

- Dẫn tất cả mọi người chạy quanh quảng trường mười vòng. Ta cho các người thời gian một khắc, nếu không về tới nơi trong một khắc, thì tiếp tục chạy thêm mười vòng nữa!

- Dạ!

Chu Duy Thanh ứng tiếng. Một vòng quảng trường khoảng tám trăm thước, trông thì có vẻ lớn nhưng đối với hần mà nói, chạy mười vòng cũng chẳng khác gì đi dạo quanh sân.

- Lão sư, Ý Châu Sư chúng ta cũng phải chạy sao?

Đúng lúc đó một thanh âm rụt rè vang lên. Là một học viên nữ. Chu Duy Thanh nhớ mang máng, nàng này là một vị Ý Châu Sư thuộc tính Thủy, hình như tên là Dạ Đình Tuyết. Tướng mạo trung bình, bộ dạng nhìn rất nhu nhược, yếu đuối, tựa hồ như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng đủ xô ngã nàng.

Minh Hoa liếc cô gái kia một cái, rồi lạnh lùng:

- Ta nói là tất cả mọi người, người nghe không hiểu sao?

Dạ Đình Tuyết bị nàng khiển trách một câu liền như muốn khóc. Nàng là Ý Châu Sư Thủy hệ nhị châu, tuy nói thân thể có mạnh hơn người thường một chút, nhưng trong một khắc mà chạy tám ngàn thước như vậy, thì kiểu gì nàng cũng không làm được. Hơn nữa sau đó còn trừng phạt thêm mười vòng, chỉ sợ không chết cũng lột da.

Mà không riêng cô gái này, trên mặt sáu Ý Châu Sư còn lại trong lớp cũng toát ra vẻ khó xử.

- Nghiêm! Bên phải... quay!

Chu Duy Thanh hô lớn một tiếng, liếc nhìn Minh Hoa, trong lòng cười thầm “Người muốn làm khó lão tử hả? Thật là coi thường ta quá đấy!”

- Mã Quân, Khấu Duệ, Ngôn Triết Tích, Thượng Quan Băng Nhi, mỗi người công một Ý Châu Sư, phần ta hai người. Chạy thôi!

Chu Duy Thanh quát to một tiếng, chủ động chọn hai nam học viên Ý Châu Sư. Phương pháp hần “mang” theo bọn họ cũng rất đơn giản, hai tay cấp hai người bên nách (ngắt), làm đầu tàu gương mẫu, chạy trước tiên.

Bốn người được hần gọi tên cũng không chậm trễ. Thượng Quan Băng Nhi tìm tới Dạ Đình Tuyết, Ngôn Triết Tích cùng Khấu Duệ chia ra công theo một nữ học viên khác. Đến phiên Mã Quân thì xui xẻo thay, hần phải mang theo một tên tuy không cao như hần, nhưng cân nặng dường không kém bao nhiêu, khiến Mã Quân chửi thầm trong bụng “Ép ta như vậy, không phải tốc độ sẽ giảm xuống sao, hần nặng như vậy mà!”. Nhưng hần cũng không dám chậm trễ, vội vàng công tên học viên Ý Châu Sư rồi lao vút đi. Những học viên Thể Châu còn lại tất nhiên không gặp phải vấn đề khó khăn gì cả. Vì vậy toàn bộ hai mươi chín người nhanh chóng tiến ra ngoài sân rộng, cầm đầu chạy như điên.

Trong mắt Minh Hoa toát ra một tia kinh ngạc, quả thật nàng không nghĩ Chu Duy Thanh có thể tìm ra biện pháp nhanh như vậy, đành bủn rủn, đứng ở đó bắt đầu ghi chép số vòng chạy.

Chu Duy Thanh vừa chạy, vừa hô:

- Bình dân chúng ta là một thể... bất luận làm gì cũng không để... bất kỳ một đồng học nào tụt sau... Nếu ở trên chiến trường thì có thể... phó thác lưng mình cho học đệ... Chúng ta bây giờ chưa đáng kể... hãy đặt mục tiêu mà khích lệ... Ai nấy hiện tại cần nhớ kỹ... chúng ta thống nhất là một thể.

Ngoài miệng hô như hô khẩu hiệu, nhưng trong lòng hần thềm nghĩ “Sau này cả đám người cùng kéo tới Đế quốc Thiên Cung mới là tốt nhất, hắc hắc!”

Vừa chạy xong một vòng, ngay khi đang chuẩn bị chạy vòng thứ hai thì bất chợt bọn họ nghe “ái ôi” một tiếng, một gã bạn học trong đám học viên bình dân đột nhiên té xuống.

Chu Duy Thanh mặc dù chạy ở phía trước nhưng vẫn chú ý đến đội hình đám bạn học phía sau. Ngay khi âm thanh đó vang lên, hần lập tức quay người lại, liền thấy một nam học viên té lăn trên mặt đất, tay ôm bụng, vẻ mặt nhăn nhó. Trước người hần còn có một mũi tên không đầu.

- Dừng!

Chu Duy Thanh hét lớn một tiếng, đám học viên bình dân nhất thời ngừng cả lại. Ánh mắt ai nấy đồng thời nhìn chăm chăm về đám quý tộc đang học khóa học rèn luyện quân sự cá nhân ở bên kia quảng trường.

Một vài học viên quý tộc đang luyện tập bắn tên ở đó. Bia ngắm của bọn họ nằm phía đối diện cả trăm thước, đám người quảng trường bên này biết rằng dù bắn thế nào cũng không thể lạc sang đây được. Mặc dù mũi tên kia không có mũi nhọn, nhưng bị bắn trúng cũng sẽ rất đau đớn.

Bọn họ liền thấy một gã quý tộc hướng sang bên này nói:

- Ai da! Thật vô ý quá, bắn chệch một chút. Vị niên đệ kia, người không sao chứ?

Lão sư của lớp quý tộc kia cũng không ở đó, chỉ có bọn hần luyện tập mà thôi, nên gã học viên quý tộc kia vừa nói xong liền bổ sung thêm một câu nữa:

- Mấy tấm bia cố định quả thật không thể so được với đám bia di động này a. Mọi người ai có hứng thú thì qua thử một chút đi! Ha ha..!

Lời của hần nhất thời khiến cho các học viên quý tộc cười vang một trận, còn đám học viên bình dân chỉ có thể đứng đó trợn mắt nghiêng răng mà nhìn.

Minh Hoa bên kia đang ghi chép số vòng thì biến cố đột nhiên xảy ra dọa cho nàng nhảy dựng lên! May mắn là mũi tên đó không có phần đầu, nếu không một tiễn này nhất định sẽ gây ra thương tích nghiêm trọng.

- Khốn kiếp, các người muốn chết hả?

Minh Hoa giận dữ quát vang.

Những học viên quý tộc kia quả thật là sợ nàng. Đa số bọn họ đều biết uy danh Đóa Hoa của Minh Giới này, nhất thời quay lưng ngậm miệng, khiến không khí yên ắng được một chút.

Đúng lúc này thì Chu Duy Thanh bước đến cạnh Minh Hoa, thấp giọng nói gì đó bên tai. Chỉ thấy Minh Hoa khẽ nhú nhú mày, một hồi lâu sau mới gật đầu với hần rồi xoay người rời đi. Trong đám học viên bình dân, có người thấy khi Minh Hoa lão sư rời đi, khóe miệng rõ ràng toát ra một nụ cười rất là tà ác.

Chu Duy Thanh một lần nữa trở lại trong đội ngũ lớp, cầm mũi tên kia lên, giả mù sa mưa hướng các học viên quý tộc bên kia hô lên:

- Niên trưởng, chúng đệ trả lại tên cho các người nè!

Ngữ khí của hần cực kỳ hòa hoãn, thậm chí mang vài phần nịnh nọt, trên mặt lại mang theo nụ cười chất phác, thật thà. Có điều, tên trên tay cũng đã bị ném đi.

Từ chỗ bọn họ đến chỗ học viên quý tộc kia khoảng chừng có năm mươi thước. Tay hần vừa vung lên, đám học viên bình dân liền giạt mình, nhìn chăm chăm. Lực mũi tên này so với lực do tên học viên quý tộc dùng

cung bắn lúc này còn muốn mạnh hơn. Khoảng cách năm mươi thước kia, mũi tên tựa hồ chọt lóe lên đã đến.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, mũi tên không chút sai lệch cắm thẳng vào móng của quý tộc vừa xoay người sang chỗ khác kia, hơn nữa còn từ chính giữa móng mà đâm vào, như vậy nhất định rất có thể sẽ chui vào chỗ thâm sâu hơn rồi...

180. Chương 54: Chúng Ta Còn Phải Thảm Hại Hơn (3)

Tiếng hét thấu trời kia quả thực không giống với tiếng kêu la thảm thiết của con người. Gã học viên quý tộc cứ loi choi nhảy lên nhảy xuống không ngừng, toàn thân co quắp rúm ró trong không trung. Tiếng la thảm này, thực giống như tiếng heo kêu!

Chu Duy Thanh tỏ ra vô cùng kinh ngạc nhìn gã học viên quý tộc kia:

- Ai da, có chuyện gì thế? Ta có lòng tốt trả lại tên cho huynh, vậy mà huynh lại dùng móng đón lấy! Đây có phải là một môn “tuyệt học cái thế” không? Thật bội phục... Bội phục! Huynh quả là một người tài cao. Cao, thật sự rất cao nha!

Học viên hai bên cơ hồ đồng loạt ngơ ngác ngăn cả người ra. Dần dần, vẻ mặt đám học viên bình dân trở nên cực kỳ cổ quái. Nhìn nụ cười ngây ngô thật thà trên khuôn mặt Chu Duy Thanh, ai nấy bên ngoài thì cảm thấy há hê vui sướng nhưng trong lòng lại không rét mà run. Quả thực là một nụ cười ma quỷ a!

Mã Quân thì thảo:

- Đây chẳng lẽ là “tuyệt chiêu bạo cú” (hai ngón tay thọt hậu môn) trong truyền thuyết? Chu lão đại, lão đại quả thật là ngoan độc a!

Chu Duy Thanh liếc nhìn hắn một cái:

- Cơm có thể ăn sao cũng được, nhưng nói thì không được lung tung. Ta đây chỉ là muốn trả lại mũi tên cho người ta thôi. Ai dè vị niên trưởng kia quá sức cao cường, không ngờ lại có thể lấy “bộ phận” đó ra đỡ tên, mà việc đó thì có quan hệ gì tới ta mới được chứ?

Đúng lúc ấy, không biết là tên học viên quý tộc nào bên kia đột nhiên hét vang:

- Bắn chết đám dân đen này đi!

Thế là cả đám học viên quý tộc bên kia đồng loạt nâng cung lên, nhắm chỗ học viên bình dân rào rào bắn tới.

Mặc dù các học viên bình dân cũng là Ngự Châu Sư nhưng bọn họ chưa bao giờ để những người bình dân này vào mắt. Cho nên, khi nhận ra đám dân đen này dám chống trả, bọn họ đều vô cùng phẫn nộ, đây quả thật là một việc không thể tha thứ. Cung tên trong tay dù chỉ dùng để học tập, nhưng nếu cả bốn mươi người cùng lúc bắn tên, thì uy lực chắc chắn sẽ hết sức kinh người, đó là chưa kể đến khoảng cách giữa hai bên rất gần nhau.

Lúc này đám học viên bình dân không khỏi sửng sốt! Người thông minh hơn một chút thì lập tức ngồi sụp xuống, hai tay ôm đầu, tận sức làm giảm khả năng bị bắn trúng đi. Đám còn lại chỉ biết trợn mắt đứng nhìn.

Mặc dù họ đều là Ngự Châu Sư nhưng người có kỹ năng Ngưng Hình, Thác Ẩn thực sự rất ít.

Đúng lúc này, đột nhiên một thân ảnh tựa như làn khói nhẹ uyển chuyển lướt ra. Chỉ thấy thanh quang lóe lên, rồi sau đó, làn mưa tên đang rào rào bắn tới trong phút chốc đã lập tức biến mất.

Thượng Quan Bằng Nhi dung mạo thanh tú, thân hình xinh đẹp giờ đang đứng bên cạnh Chu Duy Thanh, trong tay nàng cầm một bó tên, đủ bốn mươi mũi chẳng thiếu mũi nào.

Kể từ khi vào Học viện Quân Sự Hoàng gia Phỉ Lệ, ánh sáng của Thượng Quan Băng Nhi cơ hồ đều bị Chu Duy Thanh che lấp. Lúc nàng thi triển ra năng lực của mình, đám học viên bình dân mới biết, thì ra thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời vốn lúc nào cũng nhu mì nấp dưới sự bảo vệ của Chu Duy Thanh, không ngờ lại có thân thủ kinh người đến thế.

Việc bắt tên không hề đơn giản như việc bắn tên, hơn nữa đây còn là một loạt tên cùng bắn, đòi hỏi không chỉ tốc độ, mà còn bao gồm cả nhãn lực, thân pháp, phán đoán, ý thức, các loại năng lực cùng kết hợp lại với nhau mới có thể thực hiện. Nhưng khi nàng thi triển, chẳng những thân hình uyển chuyển lả lướt mê người, mà còn rất nhẹ nhàng thoải mái, tựa hồ như nàng đang làm một việc gì đó đơn giản đến mức không thể nào đơn giản hơn được nữa.

- Các người thật là quá đáng, tất cả đều là bạn học, vậy mà các người lại nỡ dùng cung tên bắn sao? Các người bị gì thế?

Thượng Quan Băng Nhi rất ít khi tức giận, nhưng lần này không ngờ bọn học viên quý tộc lại quá đáng đến thế, nhất thời nóng nảy, nàng không nhịn được mà xuất thủ.

Chu Duy Thanh than thở nhìn nàng. Nếu chạy đường dài thì hẳn tin, bằng vào đùi phải của mình, hẳn có thể theo kịp Thượng Quan Băng Nhi. Nhưng nếu muốn di chuyển trong một cự ly ngắn, thì hẳn tự nhận dù có thối mười cái da bò thì cũng không bằng nàng được. Thượng Quan Băng Nhi là Thiên Châu Sư thiên về tốc độ, hơn nữa tu vi đã đạt cấp Tam châu.

Những tên học viên quý tộc kia tựa hồ giả điếc, không nghe nàng nói, bắt đầu bắn loạt tên thứ hai, mục tiêu vẫn là đám học viên bình dân.

Thân hình Thượng Quan Băng Nhi lập tức chuyển động thật nhanh, bó tên trong tay ném vụt ra, trải rộng khắp nơi. Chỉ nghe từng tiếng leng keng liên tiếp vang lên, thì ra chỉ cần một mình nàng, dùng bó tên vừa bắt được mà đã ngăn cản toàn bộ làn mưa tên đối phương đang bắn tới.

Lần này, ngay cả đám học viên quý tộc cũng phải ngăn người đứng sững. Đây còn là người sao?

- Lão đại, bây giờ làm gì đây?

Khẩu Duệ thấp giọng hỏi Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh lạnh lùng nói:

- Đánh con mẹ nó chứ sao? Tên nào không muốn động thủ liền rút khỏi lớp đi, đã là bạn học của ta thì không có kẻ nào mềm yếu như vậy!

Nói xong, hắn liền xông ra ngoài, thân hình ở giữa không trung, chớp lấy mấy mũi tên lúc nãy bị Thượng Quan Băng Nhi chặn lại, rồi tiện tay quăng một cái, phía đối diện lập tức có mấy tiếng kêu la thảm thiết vang lên.

- Đúng! Đánh con mẹ nó đi!

Mã Quần nổi giận gầm lên, theo sát Chu Duy Thanh xông ra ngoài. Lửa giận trong lòng những học viên bình dân sớm đã âm ỉ. Từ nhỏ đến lớn, bọn họ có lúc nào không bị đám quý tộc làm nhục? Cho dù sau này trở thành Ngự Châu Sư cũng vẫn như vậy. Bây giờ lại bị bọn quý tộc ra tay không cớ kị chút nào, âm mưu lấy bọn họ làm bia thịt để bắn tên, thì ai mà nuốt trôi cơn giận cho được. Hai mươi chín học viên, bao gồm cả đám Ý Châu Sư, đồng loạt xông tới chỗ bọn học viên quý tộc.

Khoảng cách năm mươi thước kia, Chu Duy Thanh chỉ cần hai bước nhảy là tới. Lập tức nghe vun vút một loạt! Đám quý tộc thấy hắn xông lại, liền tập trung nhắm thẳng vào hắn mà bắn. Nhưng Chu Duy Thanh là ai kia chứ? Hai năm ròng rã và Thượng Quan Băng Nhi ở tại Thiên Cung doanh không phải để dạo chơi. Trên căn bản, hắn cũng là một Thiên Châu Sư tiên thủ. Nếu so về bắn tên, sợ rằng cả Đế quốc Phỉ Lệ không một ai có thể mạnh hơn hắn.

Từng mũi tên bị hắn bắt lấy không ngừng ném trở về. Đến khi hắn vọt tới chỗ đối phương, thì hơn nửa số học viên quý tộc đã ngã lộn dưới đất rồi.

Đám quý tộc hoảng kinh, chạy tán loạn khắp nơi.

Trong đám này, số lượng Thác Ân Châu ngay cả một phần tư cũng không có, hơn nữa, thực lực chân chính đáng kể lại càng ít ỏi. Những người dùng tên bắn Chu Duy Thanh vừa này, chỉ là những học viên quý tộc kém cỏi nhất của năm hai. Dùng tên bắn thì bọn họ còn làm được, nhưng khi đối phương áp sát rồi thì chỉ biết kêu la thảm thiết.

Chu Duy Thanh xông vào trận doanh đối phương đầu tiên, quả thực giống như hổ lạc bầy dê. Hắn không cần dùng Thiên lực, ngay cả lực lượng bản thân cũng thu liễm lại một chút, vậy mà mấy tên quý tộc này cũng không tránh khỏi cảnh bị đánh văng lên trời.

Trong các học viên quý tộc, tổng cộng chỉ có mười một gã Ngự Châu Sư, nhưng một người đạt cấp Tam châu chân chính cũng không có. Tu vi cao nhất chỉ là Nhị châu mà thôi, hơn nữa đều là Thể Châu sư hoặc là Ý Châu sư, một Thiên Châu sư cũng không có. Ngay lúc Chu Duy Thanh vọt lên bổ nhào vào đám quý tộc, kỹ năng Hắc ám của hắn cũng liền phóng thích.

Kỹ năng này đã được hắn sử dụng một cách vô cùng thuần thực, gần như là tùy tâm sở dục. Lại thêm trong tình cảnh hỗn loạn thế này, không ai để ý Chu Duy Thanh sử dụng kỹ năng gì. Cho nên mười một gã học viên quý tộc Ngự Châu Sư chưa kịp phóng thích năng lực Ngưng Hình, Thác Ân của mình thì toàn thân chợt có cảm giác như bị kéo căng ra. Sau đó cả mười một người tên tựa như bị trói xoắn vào nhau vậy. Lấy tu vi Thiên lực của bọn họ, căn bản không có khả năng chống lại kỹ năng của Chu Duy Thanh. Đám Ngự Châu Sư bình thường này, dù là Ngũ châu, Lục châu cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với Chu Duy Thanh.

Kế tiếp, Chu Tiểu Bàn ta tựa như một con trâu mộng phát điên, không giảng đạo lý, ta mạnh thì ta húc người. Lực lượng của hắn vô cùng bá đạo, dính phải đòn của hắn, mười một gã Ngự Châu sư có thể nói là lăn lộn tá lả khắp nơi. Tất cả đều bị thương không nặng thì nhẹ, không trầy vi cũng tróc vảy, lấy đâu ra sức mà tổ chức phản công được nữa.

- Đánh con mẹ nó đi!

Đám học viên bình dân lúc này vừa tràn đến, lửa giận khiến bọn họ quên mất sợ hãi. Sự dũng mãnh của Chu Duy Thanh càng làm cho bọn họ trở nên kích động.

Lập tức, cả quảng trường náo loạn, vô số tiếng hò hét kêu la rên rỉ thảm thiết liên tiếp vang lên.

Không nghi ngờ gì nữa, tình hình lúc này đã hoàn toàn là nghiêng về một bên. Chỉ một lát sau, hơn bốn mươi học viên quý tộc đều bị đánh ngã sòng sượt dưới đất.

Minh Hoa nấp trong chỗ tối trợn mắt há mồm. Mới vừa rồi, Chu Duy Thanh nói với nàng, định trả thù tên học viên quý tộc kia thôi. Hắn nhờ nàng lánh đi một lúc, nên nàng nghĩ xung đột sẽ chỉ diễn ra trong quy mô nhỏ, giữa vài học viên với nhau. Nhưng làm sao trong chớp mắt đã biến thành một đám ẩu đả hỗn loạn thế này? Một đám hỗn loạn này bao gồm hai lớp đó! Sợ rằng kể từ khi Học viện Quân Sự Hoàng gia Phỉ Lệ thành lập cho tới nay, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

Mất thấy toàn bộ các học viên quý tộc đã ngã xuống không cách nào dậy nổi, không ngừng rên rỉ kêu la thảm thiết. Chu Duy Thanh đứng lại, nhìn thoáng qua tòa nhà hiệu trưởng, quát:

- Mọi người dừng tay đi, đủ rồi! Nhanh lên, lập tức nằm xuống đất lăn lộn đi!

- Hả? Vì sao phải làm vậy lão đại?

Một gã học viên nam ngạc nhiên hỏi.

Chu Duy Thanh tức giận:

- Các người thật là ngu a! Chúng ta là người bị hại a! Đời nào có chuyện người bị hại không hề hấn gì, mà người gây hại lại te tua tới tởm chứ?

Mã Quần là người thứ nhất lập tức lăn ra đất, trong lòng ha ha cười không ngớt. Chỉ có Chu lão đại mới có ý nghĩ như vậy, mới đánh người ta xong, trong chớp mắt đã trở thành người bị đánh rồi.

Một số học viên bình dân cũng hiểu ra, vội vàng giải thích cho người bên cạnh. Mặc dù bọn họ cảm thấy làm như vậy có chút vô sỉ, nhưng cũng không người nào muốn bị đuổi học. Tất cả liền lập tức làm theo lời

Chu Duy Thanh, nằm bệt xuống đất mà lăn lộn kêu khóc. Chỉ có mấy vị học viên nữ không đành lòng, tro mắt đứng nhìn Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh nhăn nhó:

- Quên đi, các người đứng cũng được, bắt quá các người phải khóc to vào, phải kêu la thảm thiết lên, âm thanh càng lớn càng tốt. Mấy tên kia, nhanh lên nữa, lăn lộn mạnh vào! Làm sao cho dính càng nhiều đất bùn càng tốt! Ừ, đúng, lăn nhiều vào! Phải rồi, cứ lấy chút máu từ bọn chúng bôi lên người đi. Ừ! Chúng ta phải kêu khóc, làm sao cho so với bọn chúng, chúng ta còn thảm hại hơn.”

Vừa nói xong, Chu lớp trưởng lão đại đã tự mình làm mẫu, ngã phạch xuống đất, vừa lăn lộn quăng quai, vừa kêu la rên rỉ đến phé liệt tâm can.

Chợt nghe tiếng của Thượng Quan Băng Nhi vang bên tai hắn:

- Không cho huynh tự bôi bẩn quần áo, nếu không, về nhà tự mình đi mà giặt nhé!

Chu Duy Thanh lúc này đau khổ nhăn nhó cười, đành phải bỏ đi ý niệm bôi bẩn đến độ sao cho người khác mới nhìn liền tưởng như hắn bị trọng thương rất nặng, nhưng tiếng kêu của hắn lại càng thêm thê thiết. Tuyệt đối là thương tâm, đến nỗi nếu có khán giả nhất định sẽ khiến khán giả phải rơi lệ. Tuyệt chiêu này được hắn học từ nhỏ kia mà, sống dưới sự chỉ bảo “tận tình” của Chu đại nguyên soái, có rất nhiều chuyện hắn đều không dạy mà thông. Vì vậy lúc này biểu diễn, kêu la ăn vạ, thật sự là một “nghề” hết sức quen thuộc đối với hắn.

Có tám gương Chu đại lớp trưởng lấy nhiệm, một đám học viên bình dân nằm trên đất kêu la càng lúc càng khoa trương, khiến cả khoảng sân của Học viện Quân Sự Hoàng gia Phỉ Lệ quả thực giống như một bãi chiến trường. Tiếng kêu than vang trời dậy đất khiến cho Minh Hoa phải nhắm mắt than thầm. Hiện tại trong lòng nàng chỉ có một ý niệm “Trời ạ! Tình cảnh thế này, thì làm sao mà ăn nói được đây?”

Thật đúng với lời tiên đoán lúc đầu của Minh Dục. Chu Duy Thanh đến sẽ khiến cho cả Học viện Quân Sự Hoàng gia Phỉ Lệ, trở nên náo nhiệt vô cùng!

181. Chương 55: Truy Tù Giả Của Ngưng Hình Sư (1)

Trong phòng làm việc của Viện trưởng im ắng lạ kỳ, chỉ nghe văng vẳng bên tai âm thanh rên rỉ buồn cười của vị học viên quý tộc kia. Y bị một tên đâm vào chỗ hiểm, quả thật rất thảm, nhưng may vì thế lúc loạn đả lại không bị ăn đòn, tránh cho xương cốt một trận nhừ đời.

Về mặt của Viện trưởng Thái Thái vẫn lạnh lùng bình thản như nước trong đầm, chỉ ít là hiện tại vẫn chưa thấy giông tố gì!

- Nói đi! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Vị học viên quý tộc kia rên lên:

- Viện trưởng, là do hắn... Hắn kích động đám dân đen nổi loạn đánh lớp ta, dùng cung bắn vào mông ta, bắn sâu tận vào trong này, thậm chí đâm tím hết rồi, đau đến chết đi được!

Y vừa dứt lời, không chỉ Thái Thái, Minh Hoa và vị lão sư mặt mày xám xịt hết lại, mà ngay cả Chu Duy Thanh cơ mặt cũng phải gồng lên hết cỡ.

Hắn thầm mắng: “Lão huynh à lão huynh, người nói bắn vào mông là đủ rồi, có cần phải nói cái gì tận bên trong... không hả!?”

- Lăn ra ngoài cho ta!

Thái Thái mắt phượng chớp sáng, trầm giọng quát.

Gã học viên quý tộc kia còn muốn ca cẩm lải nhải gì đó, thì đã bị lão sư của y túm cổ áo đá ra ngoài phòng.

Bên trong phòng Viện trưởng, không khí lại yên tĩnh một cách kỳ cục, tưởng chừng như lá rụng cũng có thể nghe thấy. Thái Thái đưa mắt nhìn Chu Duy Thanh:

- Không nghĩ chúng ta gặp lại nhau mau như vậy. Học viên Chu Duy Thanh, người nói coi, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chu Duy Thanh đưa tay áo lau lau nước mắt, thút thít:

- Viện trưởng à, ngài phải ra mặt làm chủ cho đám học viên bình dân chúng ta mới được! Nãy giờ ngài nghe rồi đó, vị học trưởng kia mở miệng một tiếng là mắng chúng ta dân đen, hai tiếng là chúng ta dê tiện. Bọn họ đối xử với chúng ta như thế nào ngài thấy rõ ràng. Lớp chúng ta nghe lời lão sư Minh Hoa chạy bộ quanh trường, yên yên ổn ổn nào có chuyện gì! Tự đứng vị học trưởng quý tộc kia dùng cung bắn ngã một bạn học trong lớp. Như vậy cũng được đi, chúng ta có dám gây sự đâu, còn đem mũi tên trả lại nữa! Ai dè vị học trưởng kia nói, bắn bừa đi động sáng khoái hơn là bắn bừa cố định, rồi hò nhau nhắm bắn chúng ta. Ta thừa nhận lỗi là do ta, nhưng ta là lớp trưởng, phải bảo vệ bạn học trong lớp, liền mạo hiểm nhào tới đứng ra tranh luận cùng bọn họ... Ai dè, vị quý tộc học trưởng đó quả thật không có học thức gì hết, nói không lại ta, mới hô hoán cả lớp quý tộc đánh ta. Ngài xem, toàn thân ta đất cát bùn lầy, nên bạn học trong lớp mới chạy tới can ngăn. Ngờ đâu tất cả đều bị đánh thật là thảm. Mà mấy vị học trưởng kia thân thể thật là yếu đuối, đánh người ta mà chính mình lại trầy da rụng tóc! Thế nên chúng ta nào dám chống cự quyết liệt, chỉ là tự vệ khi bị ức hiếp quá mức mà thôi. May mà lão sư Minh Hoa trở lại đúng lúc, không thì sợ rằng...

Nói đến đây, Chu lớp trưởng của chúng ta khóc lên rưng rức, bộ dạng vô cùng nghẹn ngào uất ức. Nếu không phải vị lão sư kia đã nhìn thấy thương thế của đám học trò mình, e rằng tin hấn sái cổ.

Thái Thái nhìn Minh Hoa và nam lão sư kia:

- Minh Hoa, Chính Dương, hai người nói đi? Chuyện gì xảy ra vậy? Thân là lão sư, sao không có mặt trên lớp, để cho hai lớp đánh nhau hỗn loạn cả lên? Chuyện tình xấu hổ bực này, quả thật là lần đầu tiên trong lịch sử Học viện!

Minh Hoa tỏ vẻ ủy khuất, cúi đầu không nói, Chu Duy Thanh thấy thế cướp lời:

- Viện trưởng, chuyện này không thể trách Minh Hoa lão sư! Dì cả của mẹ lão sư tới thăm, chứ không phải bỏ đi nhà xí đâu! Ngài đừng nghiêm khắc với lão sư quá!

Minh Hoa và Thái Thái lập tức đỏ bừng mặt mũi, đồng thời trừng mắt nhìn hấn. Thái Thái cả giận:

- Người sao cái gì cũng biết vậy hả? Người cũng cút ra ngoài cho ta!

Chu Duy Thanh đưa tay chặn lời:

- Chờ đã Viện trưởng, ngài xem giải quyết chuyện này như thế nào? Tuy việc lần này không phải do chúng ta gây ra, nhưng dù sao những học trưởng quý tộc kia cũng có chút thương tích. Có cần tiền lo lằng thuốc men gì, hãy xử phạt, ta đây gánh hết. Đừng có phạt bạn học của ta nha! Dù sao bọn họ vì cứu ta nên mới bị đánh, tiền thuốc men chắc ta lo nốt luôn cũng được.

Vừa nói hấn vừa giả bộ đưa mắt liếc nhìn hộp gỗ đựng quyền trục Ngưng Hình trung cấp vừa để lên trên bàn, cúi người hành lễ thật sâu, rồi mới chịu quay đi rời khỏi phòng Viện trưởng.

Lão sư Ngô Chính Dương cau mày:

- Viện trưởng, ta chỉ muốn nói đơn giản thế này. Đúng là chuyện này do học viên lớp ta đầu têu, chủ động gây hấn. Thế nhưng đám... đám học viên bình dân này cũng quá độc ác đi! Lớp ta có hơn bốn mươi người, thì gần hai mươi người gãy xương, phần còn lại bong gân tím thịt không ít. Cho dù học viên lớp ta có gây chuyện đi chăng nữa, cũng không cần phải ra tay độc ác như vậy chứ. Học viên vừa rồi nói không thể tin được, lúc ta đến hiện trường, đám... đám học viên bình dân này nhìn thì có vẻ thâm hiểm, nhưng chẳng một ai bị thương tích gì cả, đều có thể tự mình rời đi. Mà lớp ta... lớp ta đều phải cẳng đi a!

Minh Hoa cười nhạt:

- Nói như Ngô lão sư, học viên của ta bị cáng đi hoặc chết hết mới là đúng phải không?

Ngô Chính Dương cả giận:

- Minh Hoa, người không nên gây chuyện thị phi nữa! Nếu tính lỗi phải, thì cả hai bên đều có lỗi như nhau! Hơn nữa, học viên của ta lại chịu thiệt thòi nhiều như vậy, trong khi ai nấy đều xuất thân danh môn vọng tộc. Nếu chuyện này xử lý không thỏa đáng, sợ rằng danh dự của Học viện cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn!

- Đủ rồi! Đủ rồi!

Thải Thải đột nhiên lên giọng cắt ngang:

- Chuyện này ta đã hiểu đại khái, vậy thì...

Minh Hoa và Ngô Chính Dương vội chỉnh lại thần sắc, cung kính đứng yên.

Thải Thải nghiêm nghị nói:

- ... Kẻ gây chuyện đầu tiên, học viên quý tộc kia, khai trừ học tịch, tức khắc rời khỏi Học viện. Học viên trong lớp Ngô Chính Dương tùy theo mức độ mà nghiêm khắc răn đe. Còn tái phạm nội quy học viện, đuổi học. Chu Duy Thanh cảnh cáo trước toàn Học viện! Lớp bình dân, nghiêm khắc răn đe.

- Cái gì? Viện trưởng, như vậy là không công bằng!

Ngô Chính Dương phẫn nộ:

- Học viên của ta bị thương như vậy, mà xử phạt còn nặng hơn bên kia là sao? Viện trưởng, ngài...

Thải Thải nhân thần chợt lạnh băng, tinh quang lấp lánh:

- Ngô Chính Dương! Ngài nghi ngờ quyết định của ta sao? Mới ngày hôm qua thôi, ta vừa tổng đạt quyết định cho toàn Học viện là học viên quý tộc không được khinh khi học viên bình dân! Đồng thời cũng đã cảnh cáo vài người làm gương rồi! Thì hôm nay, đã gây nên chuyện xấu thế này, như vậy là có ý gì đây? Hay cứ là học viên quý tộc thì có quyền không coi quyết định của Học viện vào đâu phải không? Không giết gà dọa khỉ, uy nghiêm học viện còn gì nữa hử? Chính bản thân ngài cũng vừa thừa nhận, lỗi là do học viên lớp ngài gây nên trước tiên! Minh Hoa vắng mặt trên lớp đã có lý do, còn ngài? Ngài có lý do gì? Tại sao không có mặt cùng với học viên trong giờ học? Nếu như ngài có mặt ở đó, vị tất đã phát sinh ra chuyện như vậy! Bây giờ ngài có hai lựa chọn, một là phạt tiền lương một năm, hai... Là ngài nộp đơn kiểm điểm rồi từ chức đi!

Thải Thải nói một hơi không ngừng nghỉ, thanh âm ẩn chứa sự nghiêm khắc và quả quyết, đôi mắt long lanh sắc bén, lấp lánh tinh quang, lời nói quyết tuyệt không hề cho phép bất cứ sự nghi ngờ phản bác nào tồn tại.

Ngô Chính Dương biến sắc, âm ức:

- Lập tức theo lệnh Viện trưởng phân phó.

Thải Thải phát tay:

- Ngài đi ra đi!

Khi Ngô Chính Dương xoay người rời đi, Minh Hoa thấy rõ ràng, thân thể lão run lên bần bật.

Ngô Chính Dương đi rồi, trong phòng làm việc chỉ còn Minh Hoa và Thải Thải. Minh Hoa đặt mông ngồi xuống ghế:

- Thải Thải tỷ à, tiểu tử Chu Duy Thanh này thật là phiền toái, tỷ sao lại bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy?

Thải Thải bèn nói:

- Không bỏ qua thì làm thế nào? Chưa vội nói hắn giả dối ra sao, chuyện hôm nay rõ ràng hắn chiếm thế thượng phong. Mà Hoa Hoa à, hôm nay muội thật sự lại chỗ người kia à?

- Không có đâu! Tên trướng thối kia bịa chuyện đó.

Khuôn mặt xinh xinh của Minh Hoa đỏ bừng.

Thải Thải nhú mày:

- Thằng lỏi Chu Duy Thanh này thật không hiền lành gì. Nếu hắn không phải là Ngưng Hình Sư, ta đã sớm tống hắn qua Học Viện Thiên Châu rồi. Muội về cảnh cáo hắn nghiêm khắc cho ta, bảo hắn nếu còn nháo sự, gây chuyện thị phi, đừng trách ta vô tình không báo trước.

Vừa nói, Thải Thải vừa mở cái hộp gỗ mà Chu Duy Thanh để lại trên bàn, lấy quyển trục Ngưng Hình ra nhìn.

- Quyển trục trung cấp sao, quả thật biết cách kiếm tiền. Nghe nói hắn đã sớm giao dịch với Diệp Phao Phao rồi, Hoa Hoa, muội phải giám sát hắn chặt chẽ hơn, lần sau nếu hắn còn gây sự, ta sẽ trừng trị chứ tuyệt không dọa suông nữa đâu!

Lúc Chu Duy Thanh vừa trở lại lớp, một tràng pháo tay cũng liền bùng lên ầm ĩ.

- Lão đại, người thật sự rất là trâu nha! Ta từ lâu đã muốn đánh đám quý tộc rùa đen đó, lần này thật đã nghiền quá đi. Ta đánh một lúc hai tên luôn! Ha ha...

- Đúng đúng! Thật là sảng khoái nha! Nhất là lúc mấy vị sư phụ chạy tới, thấy chúng ta ôm đầu kêu la, còn tưởng chúng ta bị gì đó nữa kia! Ha ha...

- Con mẹ nó tiếc thật, ta đánh nhẹ quá, lần sau có dịp, nhất định dùng Thiên lực mới xong! Đúng, lần sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ không bỏ lỡ nữa...

Nếu như lúc đầu mà nói, quan hệ giữa Chu Duy Thanh và lớp bình dân này chỉ đơn thuần là lợi ích, thì bây giờ, mọi người đã xích lại gần nhau rất nhiều! Nhất là lúc cuối cùng, sự chỉ huy tinh quái và quyết đoán của Chu Duy Thanh đã khắc sâu ấn tượng vào tâm trí bọn họ. Ai nấy bây giờ đều có cảm giác, đi theo tên vô lại Chu Duy Thanh này, thì không cần Ngưng Hình, Thác Ấn gì, vẫn không sợ bị đám quý tộc khinh khi đối xử tệ mạt nữa. Nhất thời, uy tín của Chu Duy Thanh trong lòng bọn họ đại tăng.

- Chu Béo, không việc gì chứ?

Thượng Quan Bằng Nhi lo lắng hỏi.

Chu Duy Thanh cười hả hả:

- Yên tâm yên tâm, không có chuyện gì lớn cả! Bởi dù sao vẫn là do bọn kia gây sự trước. À mà nhớ, sau này nếu có vị sư phụ nào hỏi thăm sức khỏe, các người cứ nói là mình bị nội thương nhá! Hừ, ai dám trêu chọc lớp ta, ta sẽ làm cho hắn ngóc đầu không nổi, đánh cho chúng nhớ, đánh cho chúng sợ mới thôi. Được rồi, hôm nay học xong rồi, các người giải tán cả đi, về mà tu luyện cho thật tốt vào. Muốn có lần sau đã nghiền nữa, thì bản thân phải có tiến bộ mới được, quyền đầu lớn thì người là người có lý. Cho nên, Ngưng Hình, Thác Ấn mọi chuyện cứ để đó cho ta, các người cứ lo tăng cường tu vi bản thân lên đi.

- Được, lão đại!

Ai nấy nhất tề hô vang, dọa cho Chu Duy Thanh phải nhảy dựng người lên, sau thời khắc vừa qua, toàn bộ lớp học ngập tràn tiếng cười vui vẻ. Một tiếng lão đại này, là bọn họ đã gọi từ thâm tâm!

182. Chương 55: Truy Tù Giả Của Ngưng Hình Sư (2)

Vấn đề mấu chốt là hắn phải khổ luyện làm sao cho trình độ Ngưng Hình Sư của mình tăng tiến thật nhanh. Lấy tam đại thuộc tính Không gian, Thời gian và Phong dung hợp lại, cộng thêm Thiên lực hùng hậu trợ giúp, cố gắng đánh thật sâu vào cấp bậc Ngưng Hình Sư cao cấp, cũng không phải là chuyện không thể. Về phần trở thành Ngưng Hình Đại Sư, thì phải cần tu vi từ Tứ châu trở lên mới có thể thực hiện được. Ngưng Hình Tông Sư thì cần phải đột phá Lục châu, không phải là chuyện trong một sớm một chiều.

- Băng Nhi, chúng ta đi tìm chỗ nào bán tài liệu chế luyện Ngũ Hành quyền trực đi? Tài liệu của ta căn bản đã dùng hết rồi!

Chu Duy Thanh nhìn Thượng Quan Băng Nhi và nói.

Thượng Quan Băng Nhi nói:

- Vậy thì ta muốn về nhà trước! Người nhìn người đi, mặt mày đầy bùn đất, người ngợm hôi hám như thế thì làm sao đi mua đồ a?

Chu Duy Thanh nhìn Thượng Quan Băng Nhi cũng bị dính bụi đất đầy người, cười hắc hắc:

- Băng Nhi, hay là chúng ta cùng nhau tắm chung đi?

Thượng Quan Băng Nhi tức giận nói:

- Người và Đại Hoàng, Nhị Hoàng cùng nhau tắm mới là xứng nhất ấy!

Rất nhanh, hai người đã trở về nhà. Đi gánh nước tắm là việc tốn sức nên tự nhiên là Chu Duy Thanh phải làm. Trong viện có sẵn giếng nước, trước tiên hắn phải gánh đủ nước để cho Thượng Quan Băng Nhi tắm rửa sạch khoái. Trong đầu hắn tự nhiên nổi lên ý định nhìn trộm nàng, nhưng vì thính giác của Thượng Quan Băng Nhi quá nhạy cảm, ở Thiên Cung Doanh hắn đã thử không biết bao nhiêu lần, nhưng tỷ lệ thành công quả thật đáng thương.

Đến khi Chu Duy Thanh tắm, thì việc đầu tiên là hắn trở về phòng, dùng một chảo nhắc bỏng Phì miêu Tiểu Bạch Hổ lên, sau đó mới đi đến phòng tắm. Chưa tới một phút, hắn đã ném con Phì miêu vào trong cái thùng gỗ to đầy nước. Phì miêu vừa tức giận kêu “Ô...ô...” hai tiếng, dây dựa muốn lao ra, nhưng Chu Duy Thanh chỉ cần hai ba lượt ra tay đã trút sạch y phục xuống đất, thân ảnh lóe lên, liền ôm nó nhảy ùm vào trong nước.

- Tiểu Phì miêu, người cũng nên tắm rửa đi! Tắm rửa sạch sẽ thì sẽ trở nên khả ái hơn nhiều a! Ài, Băng Nhi không chịu cùng ta tắm chung, thì có người theo ta cũng tốt lắm! Dù thế nào đi nữa, người cũng là “giống cái” mà! Ái da, sao người cắn ta a? Bộ ta thấy người phóng rắm à?

Đùa giỡn ầm ĩ một hồi lâu, Chu Duy Thanh cũng xem như là tắm rửa xong, mới chịu mở cửa ra ngoài. Phì miêu cũng chạy như ma đuổi trở về phòng, mặc cho Chu Duy Thanh gọi nó ba lần bảy lượt, đều không thèm để ý.

Chu Duy Thanh hiện đã thay một bộ giáo phục sạch sẽ khô ráo khác, bĩu môi:

- Không phải chỉ tắm rửa thôi sao, còn bày đặt ra vẻ xấu hổ như vậy?

Thượng Quan Băng Nhi đang đứng trong sân chải lại mái tóc dài óng mượt của mình, tức giận:

- Người lại vừa khi dễ Phì miêu nữa à? Người hư hỏng như vậy thì nên cẩn thận, một ngày nào đó nó đột nhiên to lớn, coi nó thu thập người ra sao!

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, đáp:

- Không đời nào có chuyện đó, Phì miêu là sủng vật của ta mà! Thôi không cần để ý đến nó nữa, chờ chúng ta trở lại thì nó hẳn đã quên rồi!

Tên gia hỏa này nhìn thấy dung nhan yêu kiều trắng mịn của Thượng Quan Băng Nhi sau khi tắm xong, không nhìn được, nuốt một ngụm nước miếng to đánh ực một cái, tơ tưởng đến chuyện tập kích để chiếm tiện nghi của nàng, nhưng nào ngờ Thượng Quan Băng Nhi chỉ lướt nhẹ một bước đã tránh thoát.

”Ô...ô!!! Ô...ô...” Phì miêu ở trong phòng tức giận gầm gào, không ngừng dùng móng vuốt cào mạnh lên tường, bộ dáng giống như thật muốn xé xác tên gia hỏa hèn mọn khốn kiếp kia! A...a...a...!!!

Chu Duy Thanh nhìn Thượng Quan Băng Nhi:

- Chúng ta ra ngoài thì mang theo Đại Hoàng, Nhị Hoàng và thêm cả Phì miêu nhé? Vạn nhất mấy tên học viên quý tộc kia đến báo thù, thì chúng cũng có thể ứng phó được mấy phần!

Thượng Quan Bằng Nhi gạt đầu, mang trứ vật giới chỉ đi cải trang cho Đại Hoàng và Nhị Hoàng, còn Chu Duy Thanh vừa đi vừa cười hắc hắc trở về phòng mình.

- Phì miêu thân ái, đến đây đi, chui vào ngực ca ca này! Ca ca dẫn ngươi đi chơi a!

“Ồ...ô...”

Phì miêu quay ngoắt đầu, ngay cả nhìn hắc cũng không thèm.

Chu Duy Thanh hừ một tiếng, nói:

- Nhanh lên, đừng để cho ca phải nói lần thứ hai nha cưng! Nếu không, tối hôm nay trở về, ca sẽ bắt ngươi để nghiên cứu một chút sinh lý vệ sinh đấy!

Phì miêu cảm tức nhìn trừng trừng Chu Duy Thanh. Nhưng cuối cùng, nó vẫn bị dâm uy của tên gia hỏa tồi bại này khuất phục, lộ vẻ không tình nguyện, đành cam chịu nhảy lên vai hắn, ủy khuất cúi đầu, chui vào trong ngực Chu Duy Thanh.

Sau khi được tắm rửa, tiểu Phì miêu thật thơm tho, mềm mại như một túi bông, ở trong ngực Chu Duy Thanh giật giật liên hồi, nhưng không dám lên tiếng nữa. Chu Duy Thanh lúc này mới đắc chí vừa lòng đi ra ngoài.

Sở dĩ phải mang theo Bằng Phách Thiên Hùng và Phì miêu, bởi vì hắn đã có tính toán riêng. Sau khi cùng Minh Vũ đánh một trận, hắn mới hiểu được thực lực của mình vẫn còn quá kém để bảo vệ cho cả hai người. Hai con Bằng Phách Thiên Hùng thì không cần phải nói, chúng đều có tu vi Tôn cấp Thiên thú. Bàn về năng lực thực chiến, so với hắn và Thượng Quan Bằng Nhi thì không kém chút nào.

Mà Phì miêu lại có năng lực thống lĩnh Thiên thú, mang theo bọn chúng thì sẽ an toàn hơn rất nhiều. Vạn nhất có biến hóa lớn gì đi nữa, thì lớn bé cả nhà cũng có khả năng rộng đường mà chạy thoát, sẽ không bị phiền toái gì quá lớn.

Ở một thành phố lớn như Phỉ Lệ, muốn mua một vài món đồ, tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn gì. Chỉ cần hỏi thăm một chút, Chu Duy Thanh và Thượng Quan Bằng Nhi đã có thể đi đến một nơi thích hợp.

Ở Đông thành, có một nơi tên là Trung tâm giao dịch vật phẩm Ngự Châu Sư, gọi tắt là Trung Tâm Ngự Phẩm, do triều đình đế quốc Phỉ Lệ lập ra và bảo hộ, chuyên giao dịch các loại vật phẩm cần thiết của Ngự Châu Sư. Nơi này có đầy đủ tất cả các loại vật phẩm, thậm chí ngay cả tư cách Thác Ấn ở Thác Ấn Cung cũng được tiến hành đấu giá tại đây.

Trung Tâm Ngự Phẩm không chỉ là một tòa kiến trúc, mà là cả một khu vực đồ sộ. Bên trong cả một khu rộng lớn này, có hàng trăm cửa hàng treo cờ hiệu “Được Bảo Hộ”, các cửa hàng này lượn quanh dãy núi, tạo thành Trung tâm đấu giá vật phẩm cho Ngự Châu Sư, rất giống một khu thương mại phồn hoa náo nhiệt, khí thế thật lớn. Nơi này nằm cách ba đại Học Viện không tới hai cây số, vì thế, học viên của những Học Viện này chắc chắn là khách hàng chủ lực của Trung Tâm Ngự Phẩm.

- Hai vị mạnh khỏe! Xin mời lấy ra thẻ hội viên!

Chu Duy Thanh và Thượng Quan Bằng Nhi vừa tới trước cửa Trung Tâm Ngự Phẩm đã bị nhân viên làm việc nơi này cản lại. Bên ngoài Trung Tâm Ngự Phẩm đều có tường rào cao lớn bao bọc, muốn đi vào chỉ có cách thông qua đại môn ở bốn phía xung quanh. Nơi bọn họ đi vào chính là cửa Nam.

- Muốn vào đây mua đồ cần phải có thẻ hội viên sao?

Chu Duy Thanh nghi hoặc nhìn tên nhân viên kia.

Nhân viên đón khách nhìn thoáng qua giáo phục của hai người, mỉm cười rồi nói:

- Đúng vậy! Tất cả khách nhân của chúng ta đều phải có Thẻ hội viên. Trước tiên, cần kiểm tra các loại thẻ hội viên mới có thể đi vào. Đây cũng là vì phòng ngừa chuyện có người quấy rối và lén giao dịch ở phòng đấu giá, đồng thời cũng là nội quy để mua sắm nơi này! Việc làm thẻ hội viên rất đơn giản. Thẻ Hội viên Sơ cấp có hội phí một năm là một ngàn kim tệ, sau đó ít nhất phải nộp thêm vào một vạn kim tệ. Nếu là Thiên Châu Sư, thì có thể miễn phí mua thẻ hội viên, nhưng vẫn phải nộp tiền bổ sung. Nếu như nộp vào mười vạn kim tệ thì có thể thăng lên thẻ Hội viên Trung cấp, cứ như vậy mà tăng cấp bậc!

Nhìn Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi mặc giáo phục bình dân, hần cũng không giới thiệu thêm những loại Thẻ hội viên có đẳng cấp cao hơn nữa.

Chu Duy Thanh tức giận nói:

- Đúng là kiếm tiền quá dễ mà! Được, đã vậy chúng ta sẽ làm hai cái thẻ Hội viên Trung cấp!

Tên kia nhân viên tiếp khách mặc dù rất kinh ngạc, vì không biết tại sao học viên bình dân như hai người lại có nhiều tiền đến thế, nhưng vẫn tận tình giúp bọn họ đăng ký. Chu Duy Thanh muốn mua đồ không ít, nên từ năm mươi vạn kim tệ hôm nay lấy được của Diệp Phao Phao, trích ra hai mươi vạn làm hai cái thẻ Hội viên Trung cấp, để sau này tiện việc mua bán.

Cầm lấy thẻ Hội viên Trung cấp màu xanh, hai người đi vào Trung Tâm Ngự Phẩm.

Những cửa hàng bên trong Trung Tâm Ngự Phẩm dường như đều có kiến trúc giống nhau, toàn bộ đều là những căn lầu nhỏ hai tầng, sơn hai màu trắng và đỏ, rất có nét riêng chẳng qua lớn nhỏ không giống nhau mà thôi. Đặc biệt, mỗi cửa hàng đều không có tên mà chỉ có mã số dính thẳng lên vách tường. Đường xá bên trong Trung Tâm Ngự Phẩm thậm chí còn rộng rãi hơn cả đường phố bên ngoài, toàn bộ được lát bằng gạch xanh. Nơi này không cho phép xe ngựa đi vào, ở đầu những giao lộ còn có những bức tượng hay phù điêu tinh tế, tạo hình đơn giản nhưng trang nhã, tạo cho nơi này thêm mấy phần hơi thở của văn minh.

Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi vừa định tìm cửa hàng thích hợp để vào xem, thì bất chợt lại bị đám đông phía trước thu hút sự chú ý. Vốn lượng người mua sắm trong Trung Tâm Ngự Phẩm không nhiều lắm, nhưng khi bọn hần rẽ sang một đoạn đường khác, liền thấy phía trước cách đó không xa có ít nhất mười mấy người đang vây xung quanh một chỗ.

- Chúng ta cũng đến xem một chút đi!

Chu Duy Thanh hưng phấn trùng trùng kéo Thượng Quan Băng Nhi đi đến đó. Mặc dù Trung Tâm Ngự Phẩm thu phí rất cao, nhưng ấn tượng của hần đối với nơi này cũng không tệ lắm. Đúng với câu “Tiền nào của nấy”, nơi đây không hề có những thứ hàng giả mạo kém chất lượng.

Hai người bước nhanh đến bên ngoài đám đông, vì vóc dáng Chu Duy Thanh cao lớn nên liếc mắt đã nhìn thấy đây là một cửa hàng đánh số “Bảy mươi sáu”, phía trước treo một tấm hoành phi, trên đó viết một dòng chữ lớn “Ngưng Hình Sư cao cấp, Hạ vị Thiên tôn Văn Ly đang chiêu thu Truy Tùy Giả”.

Dưới tấm hoành phi có một bàn gỗ dài, chủ nhân đang ngồi phía sau là một gã nam tử thoát nhìn khoảng ba mươi tuổi, vận trường bào dành riêng cho Thiên Châu Sư, mái tóc đen được cắt ngắn, tướng mạo cũng khá anh tuấn, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiêu căng, đang ngồi trên ghế cao, thái độ rất ư là mục hạ vô nhân.

Bên cạnh chiếc bàn là một cái giá gỗ, trên đó treo một tấm ván gỗ, có viết: “Yêu cầu đối với Truy Tùy Giả: Thiên Châu Sư phải có cấp bậc từ Tam châu trở lên. Ý Châu, Ngự Châu Sư phải có cấp bậc từ Ngũ châu trở lên. Ưu tiên thu chung thân Truy Tùy Giả là phái nữ, tuổi từ ba mươi trở xuống. Tổng cộng năm người”.

Tình huống thế này cũng là lần đầu Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi gặp phải, không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ. Chu Duy Thanh bèn quay qua một nam nhân trung niên bên cạnh hỏi:

- Đại ca, ý của hần là gì thế? Ta biết có chuyện chiêu thu Truy Tùy Giả, nhưng sao còn có nhiều điều kiện hạn chế đến như vậy? Trừ những chung thân Truy Tùy Giả, chẳng lẽ không có những hạng mục khác hay sao?

Trung niên nhân kia trả lời:

- Đại sư Văn Ly là Ngưng Hình Sư cao cấp trẻ tuổi nhất của thành Phỉ Lệ chúng ta. Hần muốn chiêu thu Truy Tùy Giả thì điều kiện tự nhiên phải cao hơn rồi. Truy Tùy Giả có hai loại, một loại là Truy Tùy Giả tạm thời, loại kia là chung thân Truy Tùy Giả.

Hần ngừng lại rồi nói tiếp:

- Truy Tù Giả tạm thời chỉ cần ký khế ước tạm thời, do Thiên Châu Sư Hắc Ám hệ tiến hành phong ấn chế ngự, chỉ cần theo Ngưng Hình Sư trong một thời gian ngắn là được giải phong. Còn chung thân Truy Tù Giả thì giống như Thác Ấn ở Thác Ấn Cung, phải tiến hành phong ấn chung thân. Ngưng Hình Sư càng cao cấp thì điều kiện đối với Truy Tù Giả cũng càng cao theo. Vân Ly đại sư còn trẻ tuổi như vậy, trong tương lai nhất định sẽ đạt đến cấp Đại Sư, thậm chí là cấp Tông Sư. Truy Tù Giả theo hãn nhất định là một chọn lựa đúng đắn! Tiểu huynh đệ, người cũng là Ngự Châu Sư sao? Nhưng mà ta đoán tu vi của người nhất định là không đủ. Thật đáng tiếc, đại sư Vân Ly tuy vừa mới bắt đầu chiêu thu Truy Tù Giả, nhưng phỏng chừng không bao lâu nữa, phải những Ngự Châu Sư có chí hướng, khi nghe được tin này đều sẽ dồn về đây!
- Còn phải qua khảo nghiệm của đại sư Vân Ly mới được hay sao?

183. Chương 55: Truy Tù Giả Của Ngưng Hình Sư (3)

- Số lượng Truy Tù Giả mà Ngưng Hình Sư chiêu mộ có hạn chế hay không?

Người trung niên nói:

- Cái này thì không, nhưng mà, Truy Tù Giả cùng Nhật Thường Khai Tiêu (người lo việc chi tiêu cho Ngưng Hình Sư) đều là một bộ phận của Ngưng Hình Sư, vì thế cũng có áp lực lớn riêng mình. Có rất ít Ngưng Hình Sư chiêu mộ quá năm Truy Tù Giả, bởi như thế thì Truy Tù Giả của bọn họ cũng không mạnh mẽ gì cho cam. Còn đối với những Ngưng Hình Tông Sư thì Truy Tù Giả của họ có thể là cường giả cấp Thiên Tông, những Ngự Châu Sư bình thường không lọt vào mắt của họ được. Ta đoán đại sư Vân Ly hẳn là có việc gấp, nếu không với tiềm lực của hãn, cũng sẽ không chiêu mộ Ngự Châu Sư bình thường làm Truy Tù Giả như vậy.

Chu Duy Thanh liếc nhìn Thượng Quan Băng Nhi, lẩm bẩm:

- Như vậy cũng được sao? Con bà nó, lần này lỗ nặng rồi.

Sớm biết như vậy thì hãn tội gì ở trong lớp lo lắng tiền bạc cho tất cả mọi người? Cứ trực tiếp chiêu thu một lượng lớn Truy Tù Giả có phải hay hơn không? Mặc dù hiện tại hãn chỉ là Ngưng Hình Sư trung cấp, nhưng tiến lên Ngưng Hình Sư cao cấp cũng chỉ là vấn đề thời gian. Hơn nữa, tốc độ luyện chế quyển trục Ngưng Hình của hãn vượt xa những Ngưng Hình Sư bình thường khác, đủ để trả kinh phí cho lực lượng Truy Tù Giả không nhỏ.

- Lỗ cái gì vậy?

Người trung niên hơi nghi ngờ nhìn Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh nói:

- Đại ca này, mỗi cửa hàng đều có thể bày quầy chiêu mộ Truy Tù Giả hay sao?

Người trung niên gật đầu:

- Đúng! Đây vốn là chiêu bài cực tốt để làm ăn mà. Đương nhiên ai ai cũng muốn mình có thể được Ngưng Hình Sư chọn trúng a.

Trông mắt Chu Duy Thanh xoay tròn, nói:

- Vậy ta đây cũng muốn tìm một nhà.

Nói xong, hãn liền kéo Thượng Quan Băng Nhi rời đi.

- Từ từ... Tiểu huynh đệ từ từ đã, người nói vậy là có ý gì?

Người trung niên có chút kinh ngạc nhìn Chu Duy Thanh:

- Chẳng lẽ người cũng là một Ngưng Hình Sư sao? Muốn thu nhận Truy Tùy Giả ư?

Chu Duy Thanh cười hắc hắc:

- Sao? Không giống à?

Người trung niên hơi nhú mày nói:

- Quả thật không giống, nhìn tiểu huynh đệ nhiều lắm hai mươi tuổi là cùng. Ta đã nói với người rồi, một Ngưng Hình Sư học đồ muốn chiêu thu Truy Tùy Giả thì không có ai nguyện ý đi theo đâu. Bởi vì ai mà biết thành tựu trong tương lai của người như thế nào? Chỉ khi đạt đến Ngưng Hình Sư trung cấp thì người mới có tư cách chiêu thu Truy Tùy Giả. Ngưng Hình Sư càng trẻ cộng với cấp bậc càng cao thì càng dễ chiêu thu được những Truy Tùy Giả xuất sắc.

Chu Duy Thanh ưỡn ngực lên, nói:

- Ta đây chính là Ngưng Hình Sư trung cấp, ai quy định trẻ tuổi thì không thể trở thành Ngưng Hình Sư chứ? Đại ca, người đừng lôi kéo ta nữa, ta phải chọn cửa hàng để bày quầy đây, nếu không các Thiên Châu Sư ưu tú sẽ bị người ta đoạt hết mất.

Người trung niên ngẩn ngơ:

- Người thật sự là Ngưng Hình Sư trung cấp?

Bởi trong trí nhớ của hắn, chưa từng thấy qua một vị Ngưng Hình Sư trung cấp nào trẻ tuổi đến vậy.

Chu Duy Thanh nói:

- Dĩ nhiên!

Người trung niên nói:

- Vậy người đi theo ta...

Vừa nói hắn vừa xoay người bước đi, dẫn theo Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi tới một cửa hàng có số hiệu bảy mươi bảy.

- Tiểu huynh đệ, ta hỏi người một lần nữa, người thật sự là Ngưng Hình Sư trung cấp chứ? Người đừng có đùa giỡn với ta à! Nếu không mặt mũi ta sẽ mất hết đó...

Chu Duy Thanh nhìn thoáng qua cái cửa hàng số bảy mươi bảy:

- Đại ca, cửa hàng này là của người sao?

Người trung niên gật đầu, cười khổ nói:

- Cũng không đúng lắm, dù sao việc làm ăn mấy bữa nay đều bị cửa hàng số bảy mươi sáu đoạt hết rồi. Nếu như người thật sự là Ngưng Hình Sư trung cấp thì quá tốt, sau này người cần gì thì cứ tới cửa hàng của ta, bảo đảm, khi mua đồ ở đây nhất định ta sẽ có giá ưu đãi cho người, cũng chính là giá ưu đãi dành cho hội viên cao cấp!

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói:

- Được, vậy thì cứ tới chỗ của đại ca đi. Nhưng trước tiên, ta cũng muốn có một cái bàn, hoành phi thì nhờ đại ca viết, à, đại ca cho ta thêm một cái bảng để viết lời chiêu thu nữa.

Người trung niên gật đầu, nói:

- Việc này dễ thôi, ta sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ. Nhưng chúng ta làm quen lại cái đã, ta tên Tần Phong, người cứ gọi ta một tiếng Tần đại ca là được rồi.

Chu Duy Thanh nói:

- Ta tên là Chu Duy Thanh, huynh trực tiếp gọi tên ta là được rồi. Tần đại ca, phiền huynh đi chuẩn bị ít đồ được không?

Tần Phong nhìn Chu Duy Thanh một cái thật sâu, trong lòng hắn có chút thấp thỏm, vạn nhất người trẻ tuổi trước mắt này lừa gạt mình thì mặt mũi của mình sẽ mất đi hết. Nhưng áp lực với hắn bây giờ cũng vô cùng lớn, bởi trong khoảng thời gian gần đây, cửa hiệu số bảy mươi sáu vì có sự ủng hộ của Ngưng Hình Sư cao cấp Vân Ly khiến cho việc làm ăn cực kỳ náo nhiệt. Cửa hàng của hắn lại cạnh tranh ngay bên cạnh, nên buôn bán vô cùng ầm đồm, gần một tháng rồi mà chưa có tới mười vụ làm ăn. Phải biết rằng giá thuê nhà ở khu trung tâm vô cùng đắt đỏ, mà cửa hàng số bảy mươi bảy của hắn lại là một trong những cửa hàng lớn nhất, giá thuê mỗi tháng vô cùng kinh người, nếu cứ tiếp tục như vậy có lẽ hắn sẽ phải đóng cửa mất thôi.

Chu Duy Thanh tự nhiên nhìn thấu sự do dự trong mắt hắn, khẽ mỉm cười. Đồng thời giơ hai tay lên, Thiên lực khẽ vận, Thiên Châu liền được phóng thích ra ngoài.

Trên tay phải của hắn có ba viên Thể châu Băng Chủng Phỉ Thúy, tay trái có ba viên Ý châu Kim Lục Miêu Nhân đã thay hình đổi dạng, đồng loạt xuất hiện trước mặt Tần Phong.

- Thiên Sư thượng vị, Thiên Châu Sư thuộc tính Không gian, như vậy đã có tư cách là Ngưng Hình Sư trung cấp rồi chứ?

Chu Duy Thanh cười hì hì.

Thấy trên tay Chu Duy Thanh có ba cặp Thiên Châu, đôi mắt Tần Phong nhất thời sáng bừng! Ở thế giới Ngự Châu Sư, thực lực là lời đảm bảo cho hết thảy! Chu Duy Thanh trẻ như vậy, mà đã đạt tới cấp Tam châu cũng đã chứng minh rất nhiều vấn đề. Một Thiên Châu Sư sẽ không tùy tiện đi lường gạt người khác, hơn nữa lại trong tình huống có khả năng tổn hại đến người ta như vậy.

- Là ta đa nghi, là ta đa nghi..! Huynh đệ, xin người chờ một chút, ta sẽ quay lại ngay.

Vừa nói, hắn vừa vội vã trở về cửa hàng của mình.

Sau khi thấy Tần Phong rời đi, Thượng Quan Băng Nhi có chút nghi hoặc nhìn Chu Duy Thanh:

- Chu Béo, người muốn thu nạp Truy Tuyền Giả làm gì? Chúng ta bây giờ đã cần đến họ đâu?

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói:

- Số lượng Thiên Châu Sư rất thưa thớt, nếu để người khác chiêu mộ đi một người thì chúng ta cũng lập tức mất đi một người. Dù sao cũng đã tới đây rồi, nếu có thể thu nạp thêm mấy Thiên Châu Sư nữa, thì đúng là điều kiện quá tốt để sau này chấn hưng đế quốc Thiên Cung của chúng ta. Băng Nhi, nàng không cần phải lo lắng, phu quân của nàng có thiên phú dị bẩm! Tốc độ chế tạo quyền trục Ngưng Hình của ta so với các Ngưng Hình Sư khác hơn nhiều lắm. Nhiều đến đâu thì giờ ta không nói được, nhưng nếu để trả tiền cho việc mượn hơn trăm Ngự Châu Sư đã Ngưng Hình, Thác Ấn, thì tuyệt đối không có vấn đề!

Thượng Quan Băng Nhi nhìn Chu Duy Thanh, ôn nhu nói:

- Nhưng mà muội không muốn thấy huynh quá khổ cực. Chu Béo à, muội có thể cảm giác được áp lực lên huynh bây giờ rất lớn, nếu như có thể... hãy để muội chia sẻ cùng huynh!

Sắc mặt Chu Duy Thanh trầm xuống:

- Băng Nhi, nàng cũng biết đế quốc Thiên Cung chúng ta bây giờ quả thật rất yếu đuối, không một ai biết đến chúng ta cả! Đi tới đế quốc Phỉ Lệ, chúng ta cũng chỉ được đối đãi như bình dân. Ta không biết sau này ta có thể đạt tới trình độ nào, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức mà mình có, để cho đế quốc Thiên Cung sớm ngày lớn mạnh. Cha ta từng nói, có áp lực thì mới có động cơ! Nàng không phải làm gì cả, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, để cho ta mỗi ngày có thể thấy được nàng, thì ta đã không có chút cảm giác mệt mỏi nào rồi.

Thượng Quan Băng Nhi nghe hắn nói xong, khẽ khàng ôm lấy cánh tay Chu Duy Thanh, dịu dàng mỉm cười.

...

Hiệu suất làm việc của Tần Phong cực kỳ cao, cái bàn Chu Duy Thanh cần đã nhanh chóng được bày biện, tấm bảng ghi thể lệ nhận người cũng đã đưa đến trước mặt hắn. Còn về tấm hoành phi thì đang chế tạo ở phía sau, rất nhanh sẽ được đem ra.

Lúc này, bên chỗ Vân Cách càng lúc càng có nhiều người kéo đến, dường như đã bắt đầu việc lựa chọn rồi. Chu Duy Thanh hơi suy nghĩ một chút liền vung bút múa may, thể lệ nhận người cứ thế đã được viết ra.

Sau khi hoành phi được chế tạo, Tần Phi liền cho hai hạ nhân treo lên. Chỉ thấy trên đó viết: Đại sư Chu Duy Thanh, Ngưng Hình Sư trung cấp trẻ tuổi nhất đại lục, chiêu mộ Truy Tỳ Giả.

Hoành phi này viết thật ra cũng không khoa trương thối phồng gì, ít nhất là dựa vào những gì Tần Phong đã thấy. Nhưng sau khi hắn thấy thể lệ nhận người do Chu Duy Thanh viết ra, không khỏi phải hít sâu một hơi, lòng thầm kêu một tiếng, cái này mới thật quá khoa trương rồi.

- Chiêu mộ Truy Tỳ Giả, số lượng không giới hạn! Nhưng chỉ chiêu mộ Thiên Châu Sư cấp bậc nhị châu trở lên. Người muốn có Ngưng Hình sáo trang? Muốn có quyền trục Ngưng Hình? Thần sư tương lai đang ở trước mặt ngươi đó! Hãy tận dụng thời cơ, nếu để nó trôi qua thì ngươi sẽ không bao giờ gặp nữa!

Mấy cái kia cũng dễ nói đi, nhưng hai chữ Thần Sư thì Chu Duy Thanh lại cố ý viết thật to lên, làm cho Tần Phong có cảm giác, tiểu tử này thật sự coi Thần Sư như rau cải trắng hay sao?

Không đợi Tần Phong há miệng khuyên hắn sửa lại, thì Chu Duy Thanh đã tự mình hét lên:

- Qua đây coi nhanh đi, qua nhanh đi. Thần Sư tương lai chiêu thu Truy Tỳ Giả! Cơ hội hiếm có đang ở trước mặt các ngươi, nếu bỏ qua cơ hội này thì nhất định các ngươi sẽ hối hận cả đời!

Chu Duy Thanh sau khi nói xong liền nghênh ngang ngồi sau cái bàn của mình, bộ dạng của hắn so với vị Ngưng Hình Sư cao cấp Vân Cách còn muốn khoa trương hơn nhiều.

Mà thật sự sau mấy tiếng hô này, đã làm cho không ít ánh mắt nhìn qua, nhưng phần lớn chỉ nhìn cho có lệ rồi ngay lập tức quay đầu đi. mấy chữ Thần Sư tương lai kia tuyệt đối đã làm ra tác dụng trái ngược vô cùng mãnh liệt.

- Ta nói Tần lão đệ này, ngươi từ nơi nào tìm được một kẻ dở hơi đến như thế! Chưa nói đến chuyện hắn có phải là Ngưng Hình Sư trung cấp hay không, cho dù là phải đi, thì hắn nghĩ Thần Sư là gì chứ? Muốn thối da bò thì cũng phải đúng chỗ mà thối chứ!

Một vị trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi đứng gần đó, đưa mắt nhìn Tần Phong chế giễu.

Tần Phong liếc hắn một cái, hừ lạnh một tiếng:

- Chu Trường Khuê, ngươi có thể biết trước tương lai à? Sao ngươi biết tiểu huynh đệ này của ta tương lai không phải là Thần Sư? Ngươi đã từng gặp ai còn trẻ như vậy đã là Ngưng Hình Sư trung cấp chưa? Chỉ sợ đại sư Vân Cách khi bằng tuổi với tiểu huynh đệ này, chưa chắc đã có tài nghệ như hắn đâu.

Tần Phong bây giờ đã vào thế cười hỏ, không thể xuống được nữa. Nếu như Chu Duy Thanh đã muốn phô bày ra ngoài như vậy, thì tự nhiên hắn cũng phải ủng hộ. Còn trung niên tên Chu Trường Khuê kia chính là lão bản của cửa hàng số bảy mươi sáu.

Chu Trường Khuê cười ha ha:

- Tốt, tốt! Vân Ly lão đệ, ngươi có nghe hay không. Cửa hàng đó lại có một thiên tài Ngưng Hình Sư hơn người này.

- Vậy sao?

Một âm thanh lạnh lùng ngạo nghễ tràn ngập sự khinh dễ vang lên, đám người đông đúc bu xung quanh cũng tách ra một lối, nhường đường cho đại sư Vân Ly thản nhiên bước tới...

184. Chương 56: Trận Chiến Ngưng Hình Sư (1)

- Ngươi định làm gì?

Thượng Quan Bằng Nhi tức giận quát lớn, vừa nhồm người lên thì Chu Duy Thanh đã kéo nàng lại.

Hắn hấp háy con mắt nhìn Vân Ly, thản nhiên nghe Vân Ly lạnh lùng nói:

- Người ở đây thu nhận tùy tùng là chuyện của người, vốn ta chẳng muốn xen vào làm gì! Thế nhưng người không nên vũ nhục hai chữ Thần Sư! Người nói người năm nay bao nhiêu tuổi? Đã đến hai mươi hay chưa? Mà dám ở đây ba hoa cái gì Ngưng Hình Sư trung cấp?

Chu Duy Thanh toét miệng cười:

- Ba hoa? Người có thể chứng minh ta không phải là Ngưng Hình Sư trung cấp sao?

Vân Ly khinh bỉ hừ lạnh, xoay lưng bước đi, tựa hồ nói chuyện với một kẻ như Chu Duy Thanh là sự sỉ nhục to lớn đối với hắn.

Chu Duy Thanh ha ha cười, lớn tiếng nói với theo:

- Thì ra cũng là dạng to mồm phét lác, nói như rồng leo, làm như mèo mửa..!

Vân Ly đột nhiên quay ngoắt người lại, hàn quang trong mắt lóe lên, trên tay phải của hắn, lập tức xuất hiện bốn khỏa Thể châu Long Thạch Phỉ Thúy lững lờ giữa không trung. Thì ra hắn cũng có cùng thuộc tính như Thượng Quan Bằng Nhi. Còn bên tay trái, là bốn khỏa Thiên châu Kim Lục Miêu Nhân, không thèm che đậy, lao vụt ra.

- Thăng nhóc kia, người vừa nói ai mèo mửa?

Chu Duy Thanh bĩu môi:

- Bộ ta nói người sao? Mà xem người, bất quá chỉ là một Ngưng Hình Sư cao cấp, đã bước chân ra ngoài lẫn lộn mà lại không thuộc câu chân nhân bất lộ tướng hay sao? Khoe khoang cái nổi gì!

Tay phải Vân Ly đưa phất lên cao, tựa hồ đã muốn xuất thủ, nhưng như chợt nhớ ra điều gì đó, hắn liền dừng lại, trong mắt dày đặc hàn ý.

- Đây là Trung Tâm Ngự Phẩm, không thể động thủ! Nếu không người nhất định sẽ trả giá rất đắt cho lời nói vừa rồi. Có gan, thì theo ta ra ngoài!

Chu Duy Thanh lại cười ha ha:

- Thế nữa đây? Nói không lại thì định giết người diệt khẩu? Buồn cười! Không phải người là Ngưng Hình Sư sao? Có ngon thì dùng phương pháp riêng của Ngưng Hình Sư mà quyết đấu cùng ta một trận!?

Vân Ly nghe hắn nói thế, lạnh lùng trở lại, trầm giọng:

- Người muốn quyết đấu như thế nào?

Chu Duy Thanh nói:

- Dám để ta ra điều kiện quyết đấu không? Nếu ta thua, không cần người động thủ, ta sẽ tự vẫn tạ tội. Còn nếu người thua, cả đời người làm nô bộc cho ta. Ta dùng tính mạng của mình, đánh cược với sự tự do của người. Thế nào? Ta chỉ là một Ngưng Hình Sư yếu đuối mà, phương pháp tử thí của ta hẳn sẽ không làm khó được người đúng không? Đương nhiên, nếu người không dám nhận lời, thì có thể rút trở về được rồi. Đừng có đứng trước mặt ta mà bày ra cái bộ dạng chó quẩn cắn đuôi nữa!

- Vân Ly lão đệ, người bình tĩnh một chút, đừng có mắc mưu hắn!

Lão bản Chu Trường Khê của cửa hiệu Bẩy mươi sáu đi tới bên người Vân Ly, thấp giọng nhắc nhở.

Vân Ly vung tay ngắt lời của y. Đối với năng lực của mình, hắn thật sự rất tin tưởng. Là một Ngưng Hình Sư cao cấp trẻ tuổi nhất thành Phỉ Lệ, từ lâu trong lòng hắn đã nảy sinh sự tự cao và kiêu ngạo đến vô cùng.

- Tốt..! Tốt..! Ta cược với người. Chỉ cần là đề mục có liên quan đến chế tạo quyền trục Ngưng Hình, ta ngại gì mà không cược chứ?!

Vân Ly tuy ngàn ngút lửa giận, nhưng hấn cũng không phải kẻ ngu. Câu đầu tiên đã đưa ra giới hạn cho phương pháp quyết đấu là chế tạo quyền trục Ngưng Hình rồi. Bởi hấn nghĩ rằng, cho dù Chu Duy Thanh thật sự là một Ngưng Hình Sư trung cấp đi chăng nữa, cũng không có tư cách so sánh với hấn.

Chu Duy Thanh mỉm cười:

- Vậy cũng được! Ta đây cần gì phải lợi dụng ngươi. Ba trận phân thắng bại đủ chưa? Ta sẽ ra đề mục cho hai trận đầu tiên, trận cuối cùng, tùy ngươi! Các vị đứng đây có thấy như vậy là công bằng không? Nếu thấy được thì nhờ các vị đứng ra làm chứng dùm. Mặc dù ta tin rằng, với thân phận của đại sư Vân Ly, hấn sẽ không nói rồi lại nuốt lời!

Vân Ly hừ lạnh:

- Ta đã đồng ý! Ngươi có thể ra đề mục được rồi. Để đến lúc đó, ngươi chết cũng không hối tiếc!

Chu Duy Thanh vừa định mở miệng thì Thượng Quan Băng Nhi vội vàng ngăn cản:

- Chu Béo! Sao ngươi lại lấy mạng ra đánh cuộc với hấn được chứ? Ngươi...

Chu Duy Thanh trầm mặt xuống:

- Nam nhân nói chuyện, nàng không nên nhiều chuyện? Tránh ra đi!

Vừa nói hấn vừa nháy nháy mắt về phía Thượng Quan Băng Nhi.

Nhưng dù như thế, Thượng Quan Băng Nhi vẫn lo lắng vô cùng, định nói gì đó thì Chu Duy Thanh đã át đi:

- Vân Ly lão huynh. Ta là một Ngưng Hình Sư trung cấp, nên đề mục đầu tiên có thể khiến ngươi chê cười. Thế này đi, chúng ta cùng chế tạo quyền trục Ngưng Hình, bản khắc họa do đối phương đưa ra, chỉ cần tạo ra quyền trục Ngưng Hình trung cấp là được! Ai hoàn thành trọn bộ quyền trục trước, kẻ ấy chiến thắng! Sao?

Vân Ly vốn cho rằng Chu Duy Thanh sẽ đưa ra âm mưu quỷ kế nào đó làm khó dễ hấn, không ngờ chỉ là một đề mục hết sức bình thường, lập tức cảm thấy phần thắng như đã nắm trong tay, hừ lạnh:

- Được! Cứ theo ý ngươi là được rồi. Nếu ngươi quả thật là Ngưng Hình Sư trung cấp, ta đây cũng không muốn lấy mạng ngươi làm gì, mà đổi thành điều kiện tương tự, kẻ thua suốt đời làm nô bộc. Thấy sao?

Cảm thấy mình lợi thế hơn hấn đối phương, Vân Ly mới bình tĩnh suy xét lại. Nếu Chu Duy Thanh thật sự là Ngưng Hình Sư trung cấp, thu phục được hấn thì có lợi hơn nhiều so với đem giết hấn đi.

Vân Ly hớn hở mừng thầm trong bụng, chế tạo quyền trục Ngưng Hình trong thời gian ngắn là sở trường đặc biệt của hấn mà. Thuộc tính Thể châu của Vân Ly thuần về mãnh liệt, nhanh nhạy, nên có nghĩ như thế nào hấn cũng không cho là mình sẽ thất bại trong trận này!

Nghe Vân Ly đổi điều kiện, Thượng Quan Băng Nhi này giờ lòng như lửa đốt, vốn đang định ngăn cản Chu Duy Thanh liền thở phào nhẹ nhõm. Dù trong thâm tâm, nàng thừa hiểu tên gia hỏa này chẳng bao giờ dại dột đem cái mạng của mình ra đặt cược, nhưng vẫn cảm lòng không được. Bây giờ Vân Ly nói vậy, nàng yên tâm hơn nhiều, mới không ngăn cản Chu Duy Thanh nữa. Nhìn bộ dáng hí hửng của tên vô lại này, nàng thậm chí, nhất định trong bụng hấn đã có sẵn chủ ý đối phó với Vân Ly rồi, nhất định không phải là kẻ tốt lành rầm thoỉ gì.

Chu Duy Thanh quay qua Tần Phong nói:

- Tần đại ca, phiền huynh cung cấp cho ta một ít giấy và dung dịch để chế tạo quyền trục Ngưng Hình. Bọn ta sẽ tự điều chế, bao nhiêu tiền ta sẽ trả!

Tần Phong cười ha hả:

- Mấy thứ vặt vãnh ấy sao ta lại tính với đệ chứ, cửa hiệu Bẩy bẩy này lo tất!

Muốn nói kẻ vui nhất bây giờ là ai, thì chính là Tần lão bản. Bởi mặc kệ Chu Duy Thanh và Vân Ly ai thắng ai thua, cũng chẳng quan hệ gì tới hấn. Nhưng trận quyết đấu cá cược này, vô hình trung đã làm náo

động cả Trung Tâm Ngự Phẩm, cửa hiệu Bảy mươi bảy của hắn tự dưng làm ngư ông đắc lợi, chỗ tốt thế nào không nói cũng biết. Cho nên, chút tài liệu ấy đã tính là gì!

Chu Trường Khuê bên kia cũng không thua kém, lập tức lớn tiếng bảo tài liệu quyết đấu của Vân Ly sẽ do cửa tiệm Bảy mươi sáu của y cung cấp.

Trong chốc lát, cái bàn dài của Vân Ly đã được mang sang. Hai người ngồi đối diện với nhau, không nói một lời thừa, lập tức lấy một tờ Ngưng Hình mới tinh ra, bắt đầu khắc họa quyền trục Ngưng Hình trung cấp.

Bản vẽ của Chu Duy Thanh chính là quyền trục khắc họa Bá Đạo Cung mà hôm qua hắn vừa giao cho Khấu Duệ đem đi chế tác. Bá Đạo Cung này vốn là bản chỉnh sửa của Bá Vương Cung, bỏ bớt một ít vật khảm nạm, giảm đi chút ít sức kéo và lực công kích. Bá Vương Cung là quyền trục Ngưng Hình cấp Đại Sư, nên dù là bản chỉnh sửa như quyền trục Ngưng Hình trung cấp, cũng tuyệt đối không đơn giản chút nào.

185. Chương 56: Trận Chiến Ngưng Hình Sư (2)

Mắt thấy Chu Duy Thanh bắt đầu chăm chú tiến hành thiết kế Ngưng Hình quyền trục, mọi người quan sát trận chiến này mới xác định được thân phận Ngưng Hình Sư của hắn. Trong lòng những người vây xem vốn không có nửa phần coi trọng hắn không khỏi xuất hiện một tia dao động. Dù sao, nếu như Chu Duy Thanh thật sự là một gã trung cấp Ngưng Hình Sư, vậy thì cũng quá trẻ tuổi rồi. Tiền đồ tuyệt đối là không thể đo lường.

Ở phương diện thiết kế Vân Ly thân là cao cấp Ngưng Hình Sư, thiết kế một bản trung cấp Ngưng Hình quyền trục tự nhiên tốc độ không chậm. Mà ở bên kia, tốc độ của Chu Duy Thanh so với Vân Ly thì hơi chậm một chút, sau 15” đồng hồ mới hoàn thành bản thiết kế.

Hai người trao đổi bản thiết kế lẫn nhau, và đánh giá bản thiết kế của đối phương, sắc mặt không khỏi xuất hiện biến hóa. Chu Duy Thanh cho ra bản thiết kế Phách Vương Cung hiển nhiên phức tạp, mà bản vẽ Vân Ly đưa cho hắn cũng tuyệt đối không phải đơn giản. Đó là một bản thiết kế toàn diện hộ thuẫn, Chu Duy Thanh liếc cái liền nhìn ra, loại Ngưng Hình quyền trục này chỉ thích hợp với Thổ thuộc tính Thiên Châu Sư, hơn nữa phải là Thiên Châu Sư mới có thể sử dụng. Nói nó là trung cấp Ngưng Hình quyền trục cũng có chút miễn cưỡng, nhưng mà quả thật còn kém một đường mới có thể tiến đến phạm vi cao cấp Ngưng Hình quyền trục. Vân Ly này nhìn qua hết sức cao ngạo, trên thực tế cũng tương đối cẩn thận, dù sao trận đánh cuộc này chính là tự do cả đời hắn.

Vân Ly bất động thanh sắc ngẩng đầu nhìn qua Chu Duy Thanh, Chu Duy Thanh cũng đang nhìn hắn, hai người liếc mắt đưa tình một lát sau, Vân Ly trầm giọng nói: “Bắt đầu đi.”

Chu Duy Thanh nói: “Tốt.”

Vừa nói xong hai người cơ hồ đồng thời xoay người lại, chia ra nhanh chóng nói cho Chu Trường Khê và Tần Phong biết các loại vật phẩm mà mình cần để chế luyện dung dịch Ngưng Hình.

“Ba cái lông chim Hồng Phong, một khối Thanh Phong Thạch, một khối nhu chủng Phỉ Thúy, ngọc bích một viên, một viên thiên hạch Đại Địa Cự Tích...” Chu Duy Thanh nhanh chóng báo ra vật phẩm bản thân cần dùng, “Tất cả mài thành bột, cho thêm một chén máu Đại Địa Cự Tích nữa.”

Tần Phong nhanh chóng ghi chép lại mấy món Chu Duy Thanh nói, xoay người đi chuẩn bị. Dù sao cũng chỉ là chế luyện trung cấp Ngưng Hình quyền trục, nơi đây lại là trung tâm Ngự Phẩm, tài liệu bọn họ cần tuyệt đối không thiếu.

Bên kia, Vân Ly cũng nói cho Chu Trường Khê hết thảy, thừa dịp Chu Trường Khê và Tần Phong đi chuẩn bị tài liệu luyện chế dung dịch Ngưng Hình, Chu Duy Thanh và Vân Ly lại đánh mắt về phía đối phương, trái tim vắng tung tóe.

Vân Ly thản nhiên nói: “Xem ra ta đã xem thường ngươi. Từ trên bản thiết kế này ta chính thức thừa nhận thân phận trung cấp Ngưng Hình Sư của ngươi.”

Chu Duy Thanh cười ha hả, nói: “Vậy ngươi có muốn biết ta năm nay bao nhiêu tuổi không? Nói cho ngươi biết cũng không có gì, ta vẫn chưa tới mười bảy tuổi. Ngươi gặp qua trung cấp Ngưng Hình Sư mười sáu tuổi chưa? Nếu như không có nếu đã gặp, ngươi tại sao dám nói tương lai ta không thành được Thần Sư đây?” Đả kích đối thủ, nhất là dưới tình huống kịch liệt thế này tiến hành đả kích đối thủ để tranh thủ lợi ích, Chu Tiểu Bàn tuyệt đối không keo kiệt.

Vân Ly sắc mặt biến hóa, lãnh đạm nói: “Hiện tại nói gì cũng còn quá sớm, sau khi phần đánh cuộc này chấm dứt sẽ biết ngay ai ưu ai kém thôi.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, trong ánh mắt rõ ràng toát ra vài phần hèn mọn.

Một lát sau, tài liệu cần thiết để luyện chế dung dịch Ngưng Hình của hai bên đã chuẩn bị xong, công tác điều chế phải do chính Ngưng Hình Sư tự tay làm, chẳng những phải rót vào thiên lực thuộc tính Không Gian, nồng độ cũng phải vừa đúng mới được. Đây cũng là một môn trọng yếu của nghề Ngưng Hình Sư.

Ở phương diện này, Chu Duy Thanh hiển nhiên không bằng Vân Ly, bàn về kinh nghiệm hẳn dù sao vẫn kém người ta không chỉ một bậc.

Mất thấy Vân Ly đã điều chế tốt dung dịch Ngưng Hình, bắt đầu chế luyện tờ quyền trục thứ nhất, Chu Duy Thanh bên này còn đang cẩn thận điều chế dung dịch, Thượng Quan Băng Nhi và Tần Phong cũng không khỏi nhíu mày. Mà nhóm người đứng chung quanh xem cuộc chiến đều chủ động giữ vững an tĩnh, bọn họ đều biết ngay lúc này tuyệt đối không thể quấy nhiễu hai vị Ngưng Hình Sư. Không nói trước đạo đức công tâm, chỉ riêng phần nguy hiểm đặc tội Ngưng Hình Sư cũng đã không thể thừa nhận nổi rồi.

Bất kỳ một bộ Ngưng Hình quyền trục nào, chế luyện tờ thứ nhất cũng là khó khăn nhất. Vân Ly thấy mình điều chế dung dịch Ngưng Hình nhanh hơn Chu Duy Thanh rất nhiều lại càng khoan tâm đại phóng, hẳn tuyệt đối không gấp gáp, hết sức chậm rãi phác họa tờ thứ nhất Phách Vương Cung Ngưng Hình quyền trục, hẳn muốn dùng chữ ổn làm chủ, tận sức chỉ một lần là thành công vẽ ra tờ quyền trục thứ nhất, kế tiếp tốc độ phác thảo dĩ nhiên sẽ dần dần nhanh hơn.

Đúng theo suy đoán của hắn, chế luyện một bộ trung cấp Ngưng Hình quyền trục như vậy, ước chừng chỉ cần thời gian bốn canh giờ là đủ rồi. Đây đã là cực hạn bản thân cao cấp Ngưng Hình Sư như hắn có thể đạt tới, với tốc độ phác thảo quyền trục nhanh như thế, nếu như là trước kia hắn ít nhất phải nghỉ ngơi nửa tháng đến một tháng mới có thể hoàn toàn khôi phục tinh lực như cũ.

Ngưng Hình Sư chế luyện Ngưng Hình quyền trục là cực kỳ hao tổn tinh thần, nếu không ban đầu Hô Duyên Ngạo Bắc cũng sẽ không chế luyện một năm hai, ba bộ mà thôi.

Chu Duy Thanh tuyệt đối không thuộc về phạm vi bình thường, bất kỳ một bộ quyền trục nào để cho hắn chế luyện, từ tờ thứ hai tính tới hoàn toàn là gia công như cái máy rồi, bằng vào khả năng khổng lồ chế chính xác thuộc tính thời gian, chỉ cần hết sức chăm chú là hắn có thể chế luyện Ngưng Hình quyền trục với tốc độ cao. Trừ phi có người đồng thời sở hữu hai thuộc tính thời gian, không gian như hắn, mới có thể phục chế cái loại phương pháp chế luyện quyền trục kinh khủng này. Mà thuộc tính thời gian có thể nói là hi hữu nhất đương thời trong các loại thuộc tính Ý Châu, Vân Ly làm sao có thể đoán ra được đây?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, trong nháy mắt nửa canh giờ qua đi, Vân Ly đã phác họa quyền trục được một khoảng thời gian, mà Chu Duy Thanh lúc này mới vừa điều chế xong dung dịch Ngưng Hình.

Tựa như Vân Ly muốn ổn định làm chủ, Chu Duy Thanh cũng giống như thế, chỉ có điều hắn thể hiện chữ ổn ở trên phương diện điều chế dung dịch Ngưng Hình. Chỉ cần dung dịch Ngưng Hình chế luyện không có sai lầm, so sánh tốc độ phác thảo quyền trục hắn sợ ai chứ?

Ngoại trừ Tần Phong và Thượng Quan Băng Nhi đang lo lắng cho Chu Duy Thanh, Chu Trường Khê bên kia lại mang vẻ mặt đắc ý, những người quan sát chung quanh cũng ôm tâm tư như thế. Dù sao, có thể tận mắt nhìn thấy Ngưng Hình Sư chế luyện Ngưng Hình quyền trục là cơ hội cực kỳ hiếm thấy. Về phần tình huống hai gã Ngưng Hình Sư so đấu chế luyện quyền trục trước mặt mọi người lại càng trước đây chưa từng có. Không có một người nào chịu rời đi, chỉ có càng ngày càng đông người bu vào hơn thôi.

Chu Duy Thanh rốt cục bắt đầu phác thảo tờ quyền trục thứ nhất rồi, mà Vân Ly người ta hiện tại đã vẽ tờ quyền trục thứ nhất được hơn phân nửa. Không thể không nói, Vân Ly ở phương diện chế luyện Ngưng Hình quyền trục rất có thiên phú, không có một chút dấu hiệu thất bại, cây bút Ngưng Hình trong tay hết sức ổn định, không nhanh không chậm, mắt thấy chắc chắn không qua bao lâu thì tờ thứ nhất sẽ chế tác hoàn thành rồi.

Chu Duy Thanh không có thời gian để nhìn đối phương, việc chế luyện tờ thứ nhất Ngưng Hình quyền trục này đối với hắn cũng đồng dạng vô cùng trọng yếu, hắn khẽ hít sâu một hơi, mười hai đại tử huyết trong cơ thể đồng thời vận chuyển, điên cuồng hấp thu thiên địa tinh hoa trong không khí, thuộc tính Luân Bàn điều chỉnh đến khu vực màu bạc, ngân quang nhàn nhạt từ đầu Ngưng Hình Bút hiện ra, khẽ chấm một chút dung dịch Ngưng Hình, hắn bắt đầu phác thảo nét đầu tiên.

Chế luyện tờ quyền trục thứ nhất, Chu Duy Thanh mặc dù có thuộc tính thời gian bảo đảm giúp hắn, nhưng tốc độ của hắn tuyệt đối không so với Vân Ly nổi. Đây chính là chênh lệch giữa trung cấp Ngưng Hình Sư và cao cấp Ngưng Hình Sư, cũng là chênh lệch kinh nghiệm của song phương.

Một canh giờ lặng lẽ trôi qua.

Kèm theo kim quang lóng lánh vừa phát ra, Vân Ly thở phào một hơi, tờ quyền trục thứ nhất đã chế luyện hoàn thành.

Bởi vì có đánh cuộc dẫn đến áp lực, Vân Ly cảm thấy bản thân mình chưa bao giờ chế luyện quyền trục nhanh như hôm nay, phát huy tài nghệ rõ ràng có tiến bộ. Trong lòng hắn thầm nghĩ, xem ra khoảng cách Ngưng Hình đại sư lại gần thêm một bước rồi, không biết trước khi 35 tuổi mình có thể tăng cấp lên tới Ngưng Hình đại sư hay không đây? Nếu như có thể thành công, nói không chừng 50 tuổi có được cơ hội đánh sâu vào Ngưng Hình tông sư lắm chứ? Lão sư từng nói qua, chỉ có trước 50 tuổi trở thành Ngưng Hình tông sư mới có khả năng đánh sâu vào cảnh giới Thần Sư.

Liếc qua Chu Duy Thanh một cái, hắn hiển nhiên rất quen thuộc với bản thiết kế hộ thuẫn quyền trục của mình, Chu Duy Thanh vẽ tờ quyền trục thứ nhất cho đến bây giờ mới được một phần ba mà thôi.

Cảm giác nắm chắc phần thắng làm cho tâm tình Vân Ly sung sướng, không cần nghỉ ngơi, lập tức bắt đầu chế luyện tờ quyền trục thứ hai. Bắt đầu tờ thứ hai này, tốc độ phác họa rõ ràng tăng lên, chỉ thấy bàn tay hắn thoăn thoắt, dưới ngòi bút bạc sáng lóng lánh chỉ một lần là xong. Một lát sau, tờ thứ hai Ngưng Hình quyền trục cũng đã hoàn thành, trước sau chỉ dùng có 15” đồng hồ mà thôi.

Chế luyện một bộ Ngưng Hình quyền trục đầy đủ, nhất định càng làm càng quen tay, lại trôi qua nửa tiếng, Vân Ly bên này đã chế luyện xong tờ thứ 16 của bộ Ngưng Hình quyền trục, Chu Duy Thanh mới chỉ vừa hoàn thành tờ quyền trục thứ nhất mà thôi.

Đến lúc này, bao gồm cả Thượng Quan Băng Nhi và Tần Phong, đã không còn người nào coi trọng Chu Duy Thanh. Dù sao, Thượng Quan Băng Nhi chưa từng tận mắt nhìn thấy quá trình hắn chế luyện Ngưng Hình quyền trục.

Chu Duy Thanh ngẩng đầu thở dài một hơi, nhìn thoáng qua Vân Ly, trong lòng hơi thất kinh, tiểu tử này quả thật lợi hại, mới đó mà đã vẽ xong tờ quyền trục thứ 20 rồi? Quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Băng Nhi đang mặt mày lo lắng, hắn nở một nụ cười xấu xa, lúc này Chu Duy Thanh mới cảm tờ giấy thứ hai.

Ý niệm khẽ chuyển, nhờ ống tay áo che dấu, ở cổ tay trái Chu Duy Thanh ba mảnh Ý Châu đồng thời sáng lên, dĩ nhiên, có giới chỉ mang hiệu quả ngưng trang, bọn chúng lóe ra quang mang chỉ là Kim Lục Miêu Nhân.

Hai mắt Chu Duy Thanh cực kỳ tập trung, thuộc tính Luân Bàn đồng thời chia ra dừng lại ở ba khu vực màu xanh, màu bạc và vô sắc (không màu). Ở bên trong toàn bộ sáu thuộc tính của hắn, ba đại thuộc tính phong, không gian, thời gian đồng thời điều động. Không thể nghi ngờ đây là hành động cực kỳ hao tổn thiên lực. Nhưng bằng vào năng lực Bất Tử Thần Công nhanh chóng khôi phục, Chu Duy Thanh đủ khả năng chống đỡ nửa canh giờ hoàn toàn không có vấn đề. Ngưng Hình Bút nhẹ nhàng vung ra, bắt đầu chấm vào dung dịch Ngưng Hình, ánh mắt Chu Duy Thanh ngưng tụ lại, quá trình chế luyện tờ quyền trục thứ nhất lúc trước chợt lóe trong đầu, sau một khắc, cả người hắn giống như là mũi tên đã lên dây.

Tay phải hất vung lên, dưới tác dụng Phong thuộc tính gia tốc, thời gian thuộc tính không chế đồng thời, Ngưng Hình Bút trong tay hất y như tia chớp xẹt qua. Chỉ qua mười lần hô hấp, chỉ có mười lần hô hấp, kim quang chợt lóe, tờ quyền trục thứ hai phác thảo hoàn thành.

186. Chương 57: Mười Kiện Đối Đầu Chín Kiện? (1)

Tần Phong và Thượng Quan Băng Nhi vừa thấy tốc độ khắc họa quyền trục thứ hai khác biệt như vậy, liền lặng người đi, vẻ mặt tràn ngập ngạc nhiên. Khi bọn họ còn chưa kịp hoàn hồn, thì Chu Duy Thanh đã mở tờ Ngưng Hình thứ ba ra, đồng thời một đạo kim quang lóe lên, quyền trục Ngưng Hình lập tức hoàn thành.

Nói về chế tác quyền trục thì động tác vốn phải hoàn hảo và tỉ mỉ. Chu Duy Thanh quả kém Vân Ly về mặt lưu loát sinh động, động tác của hắn lại có chút cứng nhắc và máy móc, thế nhưng, tốc độ so với Vân Ly thì hơn nhiều lắm. Hắn chế tác quyền trục không giống như vẽ một bức tranh đẹp, cần bản không cần nửa phần ngưng tụ tinh thần, thuần túy như là có sẵn rồi in ra vậy, không chỉ tiết kiệm tâm lực, mà tốc độ cũng nhanh chóng vô cùng.

Thượng Quan Băng Nhi lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn của mình lại, Tần Phong thì hai mắt đều như muốn lồi ra ngoài! Hắn đột nhiên cảm thấy, điều kiện tuyển người mà Chu Duy Thanh viết ở phía sau kia, tựa hồ cũng không quá khoa trương.

Lúc này trên mặt Chu Duy Thanh không có bất luận biểu tình gì, chỉ có hai con mắt hơi hơi nheo lại, động tác, tiết tấu như hòa nhập vào nhau. Giấy Ngưng Hình trên tay hắn không ngừng thay mới. Kim quang tượng trưng cho quyền trục Ngưng Hình được khắc họa thành công cũng không ngừng sáng lên, càng ngày càng dày đặc, rốt cục cũng khiến cho người khác bắt đầu chú ý tới biến hóa bên này. Rồi lập tức, mỗi một ánh mắt chuyển sang bàn Chu Duy Thanh đều không thể dứt ra được, cả vị lão bản Chu Trường Khê cũng không ngoại lệ.

Vân Ly đang chế tác quyền trục Bá Đạo Cung vô cùng thuận buồm xuôi gió, toàn tâm toàn ý chế tác nên đối với ngoại giới cũng không để ý mấy, mắt thấy quyền trục thứ hai mươi lăm cũng sắp hoàn thành! Trong lòng hắn bây giờ đang suy nghĩ, sau này có nên tìm các Ngưng Hình Sư khác tỷ thí hay không? Bởi hắn rõ ràng có thể cảm giác được, kĩ xảo chế tác quyền trục Ngưng Hình của mình đang không ngừng nâng cao! Loại cảm giác này vốn đâu dễ gặp! Đương nhiên, khi tìm Ngưng Hình Sư khác quyết đấu, hắn cũng sẽ không tiến hành đổ ước như vậy.

Sau khi hoàn thành quyền trục Ngưng Hình thứ hai mươi lăm rồi ném sang một bên, Vân Ly mới khẽ thở phào một hơi. Hắn vốn nghĩ tốc độ của Chu Duy Thanh vẫn chậm hơn so với hắn, nên tuyệt không sốt ruột, ngẩng đầu nhìn Chu Trường Khê:

- Chu ca, cho ta chút nước uống.

Ngay lúc Vân Ly ngẩng đầu lên, thì hắn cũng lập tức phát hiện không khí có chút gì đó không đúng. Chu Trường Khê đứng sát ngay cạnh hắn vậy mà như không nghe thấy gì, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào phía đối diện. Mà không chỉ riêng y, tựa hồ tất cả mọi người chung quanh đều có chung biểu tình này. Trong mắt của rất nhiều người, còn lộ ra thần sắc không thể nào tin được.

Vân Ly sầm mặt, liền nhìn sang phía đối diện, vừa lúc thấy một đạo kim quang lóe lên. Chu Duy Thanh đã tiếp tục hoàn thành một quyền trục Ngưng Hình, vung tay ném sang một bên. Không chỉ như vậy, Vân Ly còn thấy rõ ràng, quyền trục đó được ném vào chỗ một đám quyền trục còn to gấp đôi đám của hắn.

Không có khả năng! Đây chính là ý niệm đầu tiên trong đầu Vân Ly. Hắn suýt nữa té nhào, thế nhưng ngay lập tức hắn đã thấy được thủ đoạn chế tác quyền trục Ngưng Hình của Chu Duy Thanh.

Động tác rập khuôn, đường nét ngòi bút không nửa phần thay đổi, thế nhưng, lại khiến Vân Ly mắt như đại đi! Chu Duy Thanh dụng Ngưng Hình Bút nhanh như thiểm điện, chỉ trong khoảng mười lần hô hấp, lại một đạo kim quang sáng ngời, lại hoàn thành một quyền trục mới.

Vân Ly đứng phắt dậy, đi tới cạnh Chu Duy Thanh, hẳn không tin được, không thể nào tin tốc độ chế tác quyển trục Ngưng Hình của Chu Duy Thanh lại có thể nhanh như vậy được. Mặc dù quyển trục mà bọn họ chế tác chỉ là Ngưng Hình trung cấp, nhưng kể cả Ngưng Hình Sư cấp Tông Sư quyết cũng không có khả năng nhanh như vậy?! Điều này hoàn toàn đã vượt ra khỏi nhận thức của hắn. Phải biết rằng, hắn có đến mười sáu năm lịch lãm, kinh nghiệm không phải là không phong phú?

Chu Duy Thanh vẫn tiếp tục chế tác, lúc này đây Vân Ly đã thấy rõ, động tác của hắn cực nhanh, nhưng thập phần xảo diệu, mặc dù không tạo ra cảm giác tự nhiên tùy ý, lưu thủy hành vân, nhưng sự thật vẫn là sự thật, hắn vẫn đang khắc họa hết sức thành công.

Cho dù không muốn tin, nhưng sự thực lại sờ sờ trước mắt, tinh thần Vân Ly vốn đã tiêu hao không ít, bây giờ lại chịu đả kích này khiến hắn cảm giác đại não mình như tê bại. Hắn chỉ bám lấy hy vọng, những chuyện kia không phải là thật, là do hắn mệt mỏi mà tưởng tượng ra thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác, sự việc rành rành ra như thế, đã khiến hắn không còn lời nào để nói. Hắn đột nhiên nghĩ đến một điều, trận đồ ước này, có thể là quyết định sai lầm nhất trong cả cuộc đời.

Người thanh niên kia dùng một thủ pháp chế tác quyển trục Ngưng Hình mà hắn lần đầu tiên nhìn thấy. Và cũng chỉ có hai chữ đủ để hắn hình dung, là “biến thái”!

Chu Duy Thanh khắc họa như một cái máy, tự nhiên không tiêu hao bao nhiêu tinh thần, hắn cũng biết Vân Ly đi tới trước mặt, bất giác ngẩng đầu lên nhìn y mỉm cười.

Một phút đồng hồ sáu cái, đó cũng là cực hạn của Chu Duy Thanh, từ lúc khắc họa xong tờ thứ nhất cho đến tờ cuối cùng bây giờ, tổng cộng cũng chỉ mất hai giờ.

Nhẹ nhàng đặt Ngưng Hình Bút xuống, cảm thụ sự yên lặng kỳ lạ chung quanh một chút, Chu Duy Thanh mới đem mấy tờ giấy Ngưng Hình sửa sang sắp xếp lại chỉnh tề, rồi ngẩng đầu nhìn Vân Ly, trong mắt của hắn tràn ngập ý cười:

- Vân Ly huynh, đa tạ quan tâm. Không biết là huynh đã khắc họa xong chưa?

Vân Ly căn bản chưa có trở lại bàn của mình, hắn vẫn chỉ có hai mươi lăm quyển trục mà thôi. Giờ khắc này, sắc mặt của hắn đã tái nhợt đi, ánh mắt nhìn Chu Duy Thanh càng thêm cổ quái, miệng mấp máy mấy lần rồi vẫn không nói được, song quyền nắm chặt. Một lát sau, mới chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí.

- Ta thua. Mặc dù ta không biết người làm cách nào, nhưng ta đã thua! Có thể nói cho ta biết được không? Người làm như thế nào vậy? Lấy hiểu biết của vài chục năm làm Ngưng Hình Sư, ta chưa bao giờ thấy ai có tốc độ chế tác nhanh như người! Cái này đã vượt ra khỏi nhận thức thông thường rồi!

Chu Duy Thanh mỉm cười:

- Nhận thức thông thường vị tất lúc nào cũng đúng! Nếu như ta cho người biết đây là thiên phú, người có tin không?

Vân Ly không chút do dự đích nói:

- Ta tin! Xem ra, ta quá coi thường anh hùng trong thiên hạ rồi. Ta hướng người nhận lỗi! Ta thừa nhận, trong tương lai, người xác thực có khả năng thành công trở thành Thần Sư.

Vân Ly vừa dứt lời, xung quanh đã ồ lên náo động. Đám người bu đen bu đỏ xem cuộc chiến cũng đã sực tỉnh, ánh mắt bọn họ nhìn Chu Duy Thanh tràn ngập nóng bỏng. Vốn chỗ này lúc đầu đứng xem chỉ khoảng hai đến ba mươi người mà thôi, nhưng hiện tại đã hơn sáu mươi người chen chúc. Phải biết rằng, có thể vào Trung Tâm Ngự Phẩm, tuyệt đại đa số đều là Ngự Châu Sư, mỗi người đều phải đóng phí hội viên cực kỳ đắt đỏ. Mà một đám đông như vậy tụ tập trước một cửa hàng, là điều không hề bình thường chút nào. Nhưng mỗi người ở đây đều cảm thấy chuyến đi này không tệ, không chỉ được xem hai Ngưng Hình Sư đối chiến, mà còn được chứng kiến một kỳ tích Ngưng Hình ra đời. Đến lúc hai chữ Thần Sư theo miệng Vân Ly thốt ra, đã khiến vài tên Ngự Châu Sư trẻ tuổi trở nên vô cùng háo hức. Bởi nếu như có thể trở thành tùy tùng của một Thần Sư, thì tuyệt đối không phải là sỉ nhục gì, mà là vô hạn vinh quang. Điểm này, dù bất cứ nơi đâu trên đại lục, cũng đều chung một ý nghĩ như vậy.

Nghe Vân Ly nói xong, Chu Duy Thanh cười ha ha:

- Mất đi lòng tin không phải là biểu hiện tốt! Trận cá cược giữa chúng ta, Vân Ly lão huynh, xem chừng người đã thua một nửa rồi.

Vân Ly thở sâu, trong mắt bắn ra chiến ý trước giờ chưa từng có, trầm giọng:

- Cờ đang dở cuộc, chưa kết thúc, chưa nói được ai thắng ai thua! Đến đây đi, để ta xem đề mục thứ hai của người là cái gì?

Chu Duy Thanh gật đầu:

- Vậy mới thống khoái, chúng ta cứ hoàn thành đồ ước trước, sau này sẽ có cơ hội giao lưu. Trận thứ hai, ta muốn cùng với người so một chút năng lực chế tác.

- Ta và người đều lấy ra một bản thiết kế mà bản thân cho rằng khó khăn nhất, sau đó chế tạo nó. Không cần thành công, chỉ cần ai hoàn thành được nhiều phần hơn, người đó thắng! Thế nào?

Trông mắt Vân Ly bỗng nhiên đảo ngược:

- Người định nhắm vào bí thuật của ta?

Vân Ly hoàn toàn minh bạch ý tứ của Chu Duy Thanh khi hắn ra đề mục này. Hầu như trên người mỗi một Ngưng Hình Sư đều có vài bản thiết kế mà bản thân không làm sao chế tác được, những bản thiết kế này phần lớn là tuyệt chiêu của sư môn, cũng chính là mục tiêu bọn hắn theo đuổi! Bản thiết kế phẩm chất càng cao, càng khó chế tác. Vì thế không hề nghi ngờ gì, khả năng hoàn thành nó thấp đến thảm thương, thậm chí cả Ngưng Hình Dịch cũng chưa chắc đã chế tạo ra được.

Vân Ly hít một hơi thật sâu, ánh mắt lấp lánh thần quang khiến Chu Duy Thanh đột nhiên giật thót mình. Bởi vì, hắn thấy được trong mắt Vân Ly có sự tự tin không gì sánh được. Hổng rồi, đừng nói là trong tay người này cũng có bản thiết kế Ngưng Hình Sáo Trang trong truyền thuyết đó nha. Chu Duy Thanh âm thầm thầm nghĩ, nếu như vậy, hắn quả thật rất xui xẻo. Đáng ra, loại tình huống này không nên xuất hiện mới đúng chứ!? Bởi đề mục của trận thứ ba là đến lượt Vân Ly ra rồi! Bất quá, Chu Duy Thanh cũng rất nhanh bình tĩnh, cùng lắm thì liều mạng thủ hòa trận này. Trận thứ ba bất quá là thua đi. Thế là hoà cả đám, xong việc!

Vân Ly trầm giọng hỏi:

- Nếu như chúng ta đều không thể chế tạo ra Ngưng Hình Dịch để tiến hành Ngưng Hình thì sao?

187. Chương 57: Mười Kiện Đối Đầu Chín Kiện? (2)

- Đã vậy chúng ta dựa vào phẩm chất của bản thiết kế, chất lượng bản vẽ của người nào cao hơn người đó sẽ thắng.

Vân Ly gật đầu:

- Được, cứ như vậy đi! Có điều ta không muốn để cho người khác thấy bản thiết kế của ta, người hắn cũng vậy, chúng ta tìm chỗ nào không có người rồi nói tiếp! Được chứ?

- Cửa hiệu “Bảy mươi bảy” của chúng ta có tĩnh phòng, đủ điều kiện cho hai vị đại sư tiến hành đồ ước. Mời hai vị!

Tần Phong phản ứng nhanh vô cùng! Từ lúc Chu Duy Thanh thắng lợi, tim của hắn đã đập bình bình không ngớt, thầm nghĩ trong lòng, ngày hôm nay hắn thật đúng là có vận khí cứt chó rồi! Ngơ ngáo ngáo làm sao mà lại đụng phải một vị Ngưng Hình Sư thiên tài! Cho nên, bất luận giá nào cũng phải khiến hắn ta trở thành khách nhân của mình cho bằng được! Y đã âm thầm quyết định, nếu như Chu Duy Thanh có cần cái gì đi nữa, bản thân y sẽ kiếm bằng được mà bán cho Chu Duy Thanh, chỉ cần lưu lại chút nhân tình với nhân vật thiên tài này, còn sợ sau này sinh ý kém sao chứ? Vạn nhất tương lai Chu Duy Thanh trở

thành Thần Sư, vậy hẳn đã có thể đem cửa hàng của mình đổi tên thành Thần Sư Diêu Tam (lò đào tạo Thần Sư) được rồi!

Bởi vậy, vừa nghe hai người muốn tìm một chỗ an tĩnh, hẳn lập tức nhảy ra tranh phần với Chu Trường Khê.

Chu Trường Khê tiếc hận vô cùng! Tức giận hằm hằm nhìn Tần Phong. Nhưng nói gì thì nói, y cũng là người có thân phận, đành phải kìm nén cảm xúc của mình không hé môi lấy nửa lời. Có thể được Vân Ly tán dương, y cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Chu Duy Thanh hướng Vân Ly làm ra một cái thủ thế mời, Vân Ly gật đầu ôm quyền:

- Xin mời!

Rồi hai người đi theo Tần Phong lên tầng hai của cửa hiệu ‘Bảy mươi bảy’.

Mãi đến khi thân ảnh cả hai tiêu thất, đám người bên ngoài mới nhao nhao ồn ào oán giận ồm tỏi lên. Tuy bọn họ không dám đắc tội với Chu Duy Thanh và Vân Ly, nhưng lại rất muốn nhìn xem hai vị Ngưng Hình Sư vì sao lại khấn trương và thần bí đến như vậy. Có người thử đi theo vào, liền bị bọn tiểu nhị của cửa hiệu ‘Bảy mươi bảy’ chặn lại.

- Xin các vị thứ lỗi, đây là do lão bản của chúng ta phân phó, nếu cần mua sắm gì, cứ đợi hai vị đại sư chấm dứt đồ ước đã.”

Đi theo Vân Ly và Chu Duy Thanh cũng chỉ có Thượng Quan Băng Nhi với Tần Phong, ngay cả Chu Trường Khê cũng bị chặn bên ngoài.

Vào cửa hiệu, hai người Chu Duy Thanh cũng không có tâm tình thưởng thức vật phẩm bên trong, đã cùng Tần Phong trực tiếp lên lầu hai. Tần Phong đi đến trước một căn phòng cuối cùng của dãy hành lang, mới nhã nhặn nói:

- Nhị vị đại sư, mời vào. Gian phòng này bình thường ta dùng để nghỉ ngơi, tuyệt đối an tĩnh. Ta sẽ ở bên ngoài để bảo vệ nhị vị.

Hắn quả rất thức thời, tỏ ra một điểm cũng không muốn theo vào. Đọc nhiều hơn tại banlonghoi.com

Thượng Quan Băng Nhi cũng đã đứng lại, bởi nàng luôn luôn tin tưởng Chu Duy Thanh, nhưng đồng thời quả tim nàng cũng đập càng lúc càng nhanh, tâm tình có chút kích động. Khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, một màn vừa rồi đối với nàng mà nói thật sự là quá mức kích thích. Nàng này giờ vẫn không dám tin Chu Duy Thanh thắng, vì như vậy, sau này đế quốc Thiên Cung không phải đã có thêm một vị Ngưng Hình Sư cao cấp rồi sao. . . Một Ngưng Hình Sư cao cấp trẻ tuổi của đế quốc Phí Lệ đó. Có thể nói, đế quốc Thiên Cung sau này muốn quật khởi, thì đây chính là một nhân tố không thể thiếu rồi.

Đi vào tĩnh phòng, Chu Duy Thanh cùng với Vân Ly cũng phải thán khen một tiếng! Tĩnh phòng này khiến hai người có chút choáng ngợp, tuy rộng chừng năm mươi thước nhưng trang trí cực kỳ xa hoa. Mặt đất trải thảm nhung, không cần nhìn kỹ, chỉ riêng sự co giãn khi dẫm lên cũng đủ cho hai người đoán được, chất liệu của tấm thảm này chỉ sợ là da của Thiên thú a! Dùng da Thiên thú làm thảm, đây là hành vi xa xỉ bậc nào kia chứ? Cho dù là loại da cấp thấp nhất, giá cũng không hề rẻ. Huống chi cả tấm thảm lớn này rõ ràng đều từ một loại thiên thú may thành, chất liệu hoàn toàn như nhau.

Ghế tựa cũng được bọc một lớp da trắng toát thập phần trang nhã. Sâu bên trong còn có một cái giường lớn, thành giường khắc hoa văn rồng ẩn trong mây, khảm nạm vô số vật trang sức, đường nét tinh xảo. Trên đỉnh không ngờ có gắn cả một viên Thiên hạch của Thiên thú Tôn cấp.

Vân Ly bĩu môi, lẩm bẩm:

- Lão bản này cũng biết hưởng thụ nhỉ!

Chu Duy Thanh không chút khách khí ngồi lên chiếc ghế tựa bọc da trắng:

- Vân Ly lão huynh, chúng ta bắt đầu được chưa?

Vân Ly nghiêm mặt nhìn Chu Duy Thanh, trầm giọng:

- Xem hoành phi bên ngoài, người gọi là Chu Duy Thanh đúng không? Chu huynh đệ, trận đồ ước thứ hai hôm nay giữa ta và người, bất luận thắng bại thế nào, xin hãy giữ bí mật. Bản thiết kế này với ta vô cùng quan trọng. Mọi người đều là Ngưng Hình Sư, ta tin tưởng người có thể hiểu được ta, đương nhiên, ta cũng tuyệt sẽ không đem thiết kế của người nói ra.”

Chu Duy Thanh gật đầu:

- Được!

Vân Ly ngồi xuống ghế đối diện, xem bản thiết vốn tiêu hao rất nhiều tinh lực, nhất là những bản thiết kế loại này, càng không phải thứ sớm một chiều là xong.

Quang mang trên tay Vân Ly chợt lóe, một tờ Ngưng Hình dáng vẻ cổ xưa đã liền xuất hiện, Chu Duy Thanh cũng đồng thời lấy ra bản thiết kế trong túi trữ vật.

Hai người nhìn nhau, đồng thời một tay trao, một tay nhận. Đọc nhiều hơn tại banlonghoi.com

Vào giờ khắc này, trong lòng bọn họ hầu như có cùng một cảm giác hết sức tỉnh táo! Đương nhiên, tỉnh táo là một chuyện, đồ ước lại là một chuyện khác. Không ai hy vọng mình thành nô bộc của người kia? Để Ngưng Hình Sư làm nô bộc không phải là chuyện chưa từng có, nhưng người có thể khiến Ngưng Hình Sư theo về dưới trướng cũng phải là siêu cấp cường giả ngạo thị quần hùng a.

Hai người đồng thời nhìn bản thiết kế quyền trục Ngưng Hình trong tay. Ngay lập tức, thật buồn cười là cả hai đều run tay lên, trong mắt toát ra quang mang bất khả tư nghị.

Đúng như Chu Duy Thanh suy đoán, thứ hần đang cầm chính bản thiết kế cấp Thần Sư, còn nó có phải là Ngưng Hình Sáo Trang trong truyền thuyết hay không thì phải xem mới biết.

Vân Ly cũng đồng dạng không nghĩ ra, Chu Duy Thanh vậy mà cũng có bản thiết kế tương tự hần. Hai người hầu như cùng ngẩng đầu lên nhìn lẫn nhau, tuy rằng không ai mở miệng, nhưng cả hai đều có thể thấy rõ ràng vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương.

Nếu đều là bản thiết kế cấp Thần Sư, như vậy, tiếp theo cần phải so phẩm chất rồi. Thân là Ngưng Hình Sư, trận đồ này bọn họ căn bản không cần ngoại nhân làm chứng, ai hơn ai kém, trong lòng hai người đều hiểu rõ.

Ánh mắt một lần nữa trầm xuống, họ tập trung tinh thần nhìn kỹ, trong lòng khẩn trương như nhau. Trận đồ này đối với hai người đều cực kỳ trọng yếu. Nhất là với Vân Ly, nếu như hần thua nữa, như vậy, hần sẽ phải trở thành nô bộc cả đời cho Chu Duy Thanh, mất đi tự do. Đồ ước này rất nhiều người chứng kiến, hơn nữa hần là một Ngưng Hình Sư kiêu ngạo, vô luận như thế nào cũng không có khả năng nhục nhã nuốt lời. Cho nên, chỉ có thể đem hết toàn lực tranh thủ một trận thắng, chỉ cần kéo dài tới trận thứ ba, hần tin rằng hần chắc chắn sẽ thắng.

Bản thiết kế cấp Thần Sư thật sự là quá khoa trương, hơn nữa loại cấp bậc này, bản thân còn ẩn chứa Tinh Thần Lực cực kỳ cường đại.

Dù sao tu vi Vân Ly cũng đã đạt tới cảnh giới Tứ châu, đồng thời là Ngưng Hình Sư cao cấp, thêm vừa rồi lại chưa hoàn thành toàn bộ quyền trục Ngưng Hình trung cấp, nên chỉ hoa mắt choáng váng một chút, vẫn có thể miễn cưỡng xem tiếp.

Còn Chu Duy Thanh bên này lại xảy ra vấn đề, dù hần là Ngưng Hình Sư không chế được Thời Gian, vẫn vô pháp so sánh với Vân Ly. Ngay lúc ánh mắt của hần nhìn sâu vào thiết kế đồ thì một trận bão điện choáng váng mặt mày nhất thời ập đến, làm lồng ngực hần vô cùng khó chịu, suýt nữa đã phun ra một búng máu. Trước mắt hần vô số trăng sao xoay vòng vòng, nói cái gì mà xem được nội dung bản thiết kế chứ?

Lúc bày mưu tính kế, Chu Duy Thanh nào nghĩ sẽ phát sinh loại tình huống này? Mà hần nếu như ngay cả thiết kế đồ cũng không đọc được, thì dựa vào cái gì mà so kè phẩm chất với người ta? Lập tức, hần mạnh mẽ ngưng thần, nhưng mà, Tinh Thần Lực bộ nói đề thăng là có thể đề thăng vậy sao!? Mặc cho hần cố gắng như thế nào, chỉ thấy trong ngực càng lúc càng đau nhói mãnh liệt. Nếu như hần cứ cường hành mà xem, nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma. Đọc nhiều hơn tại banlonghoi.com

Đúng lúc này, đột nhiên Chu Duy Thanh cảm giác Mèo Mập trong lòng hần chợt run lên, rồi ngay sau đó, như có một dòng nước mát lạnh trong nháy mắt chảy vào đại não. Vốn đầu óc hần đang vô cùng khó chịu lại nhận thêm một trận đau đớn kịch liệt đến tê buốt, làm hần suýt nữa phải rống to. Thế nhưng, nương theo sự đau đớn đó, dòng nước mát lạnh trong nháy mắt đã trải rộng khắp đại não, làm tinh thần hần trở nên thanh tỉnh chưa từng có, cặp mắt cũng sáng bừng.

Bản thiết kế trước mặt từng làm hần mày hoa mắt váng dần dần trở nên rõ ràng, Chu Duy Thanh rốt cục đã có thể thấy được những đường nét thiết kế bên trong.

Chu Duy Thanh tâm tình sảng khoái vô cùng, lấy tay vuốt ve Mèo Mập, lòng thầm nghĩ, Mèo Mập à Mèo Mập! Ta đây có mi như có được bảo vật vô giá a!

Cả không gian trở nên vắng vẻ yên tĩnh, tâm trí hai người toàn bộ đặt vào bản thiết kế. Thần sắc bọn họ theo đó cũng không ngừng biến hóa. Xuất hiện nhiều nhất chính là vẻ cảm thán, đôi khi, thậm chí không nhận được phải rung đùi đắc ý.

Chu Duy Thanh lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai bản thiết kế cấp Thần Sư dĩ nhiên lại có sự hấp dẫn lớn như vậy! Rất nhanh, hần liền trầm mê vào trong đó đến nỗi không kềm chế được, thậm chí còn không nhớ rằng mình đang thực hiện một vụ đồ ước chưa từng có nữa.

Bên ngoài, sắc trời đã dần mờ mịt, hoàng hôn đã buông, ngày đã chuyển sang đêm. Mà Chu Duy Thanh và Vân Ly đã tiến nhập tinh thất cũng tròn một canh giờ.

Chu Trường Khê tuy không thể đi vào, nhưng đầu óc của hần cũng không chậm, mắt thấy sắc trời u ám, lập tức chuẩn bị đồ ăn thức uống, bao nhiêu khách nhân Ngự Phẩm đều tập trung ở lại đây, không lẽ bỏ đói họ?

Tuy rằng không thấy tình huống bên trong, nhưng những người này đều chung một mục đích, đều muốn biết kết quả cuối cùng!

Trong tinh thất...

- Ài!

Vân Ly thở dài một hơi, rốt cục cũng dứt mắt được khỏi bản thiết kế. Tinh Thần Lực của hần đã cạn kiệt, đích xác khó có thể xem tiếp. Nếu còn gượng ép, nhất định sẽ khiến cho thân thể tổn thương không nhẹ...

188. Chương 57: Mười Kiện Đối Đầu Chín Kiện? (3)

Tinh Thần Lực của tiểu tử này chẳng lẽ nào còn mạnh hơn cả ta sao? Vân Ly thầm giật mình, phải biết rằng, hần đối với Tinh Thần Lực của mình rất có lòng tin. Tuy còn chưa đạt đến cấp Ngưng Hình Đại Sư nhưng cũng không kém bao xa. Mười sáu năm cần mẫn chế tác quyển trục Ngưng Hình đâu phải là chuyện đùa.

Hần nào biết Chu Duy Thanh là nhờ Tinh Thần Lực của Mèo Mập mới có thể kiên trì như vậy. Có điều không bao lâu sau khi Vân Ly dừng lại, Chu Duy Thanh cũng cảm nhận được dòng nước mát lạnh kia đột nhiên tiêu thất, khiến cho hần từ trong mê đắm mà bừng tỉnh.

- O?

Chu Duy Thanh bối rối nhìn quanh, một hồi lâu mới sực nhớ ra mình đang ở nơi nào và đang làm cái gì.

- Chu huynh đệ, thế nào?

Vân Ly thấy hần tỉnh lại, hơi vội vàng hỏi.

Chu Duy Thanh tán thán, vươn ngón tay cái:

- Tuyệt tác, cái này tuyệt đối là tuyệt tác mà! Nếu như ta không nhìn lầm, đây là tờ thứ nhất trong một bộ quyển trục Ngưng Hình Sáo Trang cấp Truyền Kỳ, thích hợp với tất cả các thuộc tính của Thiên Châu Sư.

Quyển trục Ngưng Hình là nhằm vào Thể châu, cái Chu Duy Thanh nói tự nhiên cũng là thuộc tính của Thể châu. Không sai, đúng là Vân Ly vừa đưa cho hắn tờ đầu tiên của quyển trục Ngưng Hình cấp Thần Sư. Có điều thích hợp nhất vẫn là dành cho những Thiên Châu Sư có thuộc tính miễn tiếp nhạy bén như Vân Ly và Thượng Quan Bằng Nhi.

Vân Ly gật đầu:

- Hảo nhãn lực! Bản thiết kế của ngươi cũng là một tuyệt tác vậy! Cũng là tờ thứ nhất trong bộ quyển trục Ngưng Hình Sáo Trang cấp Truyền Kỳ! Xem ra, lần này chúng ta phải phân thắng bại bằng chỉ số phụ rồi. Là một Ngưng Hình Sư, ta dám nói, không có quá mười bản thiết kế hoàn hảo hơn cái của mình, không ngờ chúng ta thế mà lại có tao ngộ này! Thảo nào Chu huynh đệ dám cùng ta đánh cuộc như vậy!

Chu Duy Thanh cười ha hả:

- Đúng! Vận khí của ta đúng là quá kém. Có điều, tuy chúng ta đều sở hữu bản thiết kế Ngưng Hình Sáo Trang cấp Truyền Kỳ, thế nhưng, giữa chúng chắc chắn cũng có phân cao thấp chứ!”

Vân Ly lặng người:

- Làm sao mà phân cao thấp được? Trừ phi có thể đem toàn bộ Ngưng Hình thành công, nếu không, căn bản làm gì phương pháp so sánh.

Chu Duy Thanh lắc đầu:

- Ta không có ý này! Vẫn có một cách đánh giá, đó chính là dựa vào số lượng. Đánh giá Ngưng Hình Sáo Trang trên tiêu chuẩn số lượng. Số lượng cùng với thực lực vốn có quan hệ trực tiếp. Quyển trục Ngưng Hình Sáo Trang do càng nhiều bộ phận cấu thành, uy lực cũng tự nhiên sẽ càng lớn, ta nói không sai chứ?

Vân Ly trầm ngâm mình:

- Không sai, nhưng thường thì một bộ Ngưng Hình Sáo Trang cấp Truyền Kỳ đều chỉ có chín kiện, lẽ nào cái của ngươi không giống như vậy?

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, lắc đầu:

- Bều xấu rồi!

Vừa nói, hắn vừa lấy từ túi trữ vật ra nguyên một bộ thiết kế, đặt lên bàn.

Vân Ly ánh mắt mất qua, toàn thân chấn động, khiếp sợ:

- Mười ... mười cái!?

Chu Duy Thanh kiêu ngạo:

- Trước kia tổ sư của ta thiết kế ra bản vẽ này, bởi vì tiêu hao tinh lực quá độ mà chết, thậm chí còn không kịp chế tác! Lão nhân gia cũng là một thể hệ Thần Sư. Mà dùng mười kiện trang bị để tạo thành một bộ quyển trục như vậy, ta dám nói là độc nhất vô nhị. Ngoài việc chế tác cực kỳ khó khăn, thì so với những bộ Ngưng Hình Sáo Trang cấp Truyền Kỳ khác, nó hẳn chiếm ngôi vị độc tôn. Cho nên, nếu so sánh đơn thuần giữa phẩm chất bản thiết kế mà nói, ta e rằng, lần này ta lại thắng rồi! Đọc nhiều hơn tại banlonghoi.com!

Lúc đối phương xuất ra bản thiết kế cấp Thần Sư, hắn cũng vô cùng khiếp sợ, thế nhưng cũng tỉnh táo lại rất nhanh. Bởi dù sao, chỉ cần trận này có thể thủ hòa, thì cuối cùng hắn cũng sẽ không thua Vân Ly! Cho nên khi trong lòng đã bình tĩnh, hắn mới nhớ tới lời Hồ Diên Ngạo Bác nói, bản Ngưng Hình Sáo Trang cấp Truyền Kỳ này tuy có thể chẳng bao giờ chân chính thành hình, thế nhưng, nó lại là bản thiết kế độc nhất vô nhị. Một tấm bản đồ đã tiêu hao toàn bộ tâm huyết và tinh lực của một vị Thần Sư mới vẽ thành công mười kiện, không dám nói sau này không có, nhưng tuyệt đối trước đó chưa từng.

Ngưng Hình Sáo Trang cấp Truyền Kỳ giống nhau ở chỗ, là đều do Thần Sư thiết kế, chế tác từ tám quyển trục Ngưng Hình Sáo Trang trở lên, đỉnh cao là tạo ra chín kiện. Ngàn vạn lần không nên coi thường chút

chênh lệch này, chính là vì để hơn một cái thôi mà tổ sư của Chu Duy Thanh phải dốc hết tâm huyết rồi chết, có thể nghĩ được, phần thiết kế này gian nan đến thế nào!

Nghe Chu Duy Thanh nói xong, sắc mặt Vân Ly nhất thời trở nên khó coi vô cùng, trong mắt lóe ra thần sắc hoang mang bất định. Thậm chí còn hiện lên vài đạo hàn quang. Trận đồ ước này đã kết thúc sao? Nhưng như vậy đồng nghĩa với việc hắn sẽ phải trở thành nô bộc của Chu Duy Thanh cả đời, làm sao có thể cam tâm cơ chứ? Chưa nói đến chuyện suốt đời không thể rửa sạch tai tiếng, mà vĩnh viễn từ đó về sau sẽ không bao giờ có cơ hội tỏa sáng. Cả đời nô bộc, cả đời chịu phong ấn, nghĩ đến đây thôi, nội tâm Vân Ly tựa như bị vạn xà cắn xé thống khổ tột cùng. Sắc mặt của hắn trở nên dữ tợn, song quyền xiết chặt, hai mắt nhìn chằm chằm mười cái bản thiết kế trên bàn, nhất thời, tâm trí hắn đầu đá gay gắt.

“Giết hắn, phải giết chết hắn!” Một tiếng gầm thét chợt vang lên trong đầu Vân Ly.

Chỉ cần giết chết Chu Duy Thanh là hắn không cần thực hiện đồ ước nữa rồi, thậm chí còn có thể lấy được mười bản thiết kế quyền trục Ngưng Hình cấp Truyền Kỳ. Cùng lắm thì vĩnh viễn ly khai đế quốc Phỉ Lệ, không bao giờ trở về nữa! Lẽ nào trên thế giới này không có một nơi nào cho hắn dung thân hay sao?

Nội tâm giằng xé kịch liệt như khiến cho bầu không khí trong phòng cũng phải thay đổi! Máu thuẫn của lòng tham cuộn trào mãnh liệt công kích vào đạo đức và lương tâm Vân Ly. Một khi phòng tuyến bị phá, chính là lúc hắn xuất thủ. Hắn cho rằng bản thân đạt cấp Tứ châu, giết chết một kẻ mới Tam châu chỉ là việc đơn giản! Song phương đều là Thiên Châu Sư Không Gian Hệ, hắn lại am hiểu tốc độ, giết Chu Duy Thanh rồi chạy đi hắn không phải là việc quá khó?

Thế nhưng, Vân Ly vẫn không hề động đậy, quá trình đầu đá dần vật trong tâm thậm chí đã làm thân thể hắn run lên nhẹ nhẹ, trong mắt hung quang ẩn hiện, nhưng, hắn tuyệt nhiên vẫn không hề động. Đọc nhiều hơn tại banlonghoi.com!

Tuy có ngạo khí, nhưng hắn thủy chung không phải loại tiểu nhân bội bạc! Mặc dù không cam lòng, nhưng hắn tuyệt đối không muốn trở thành một kẻ bị vạn người khinh khi, thóa mạ. Bên ngoài có bao nhiêu người chứng kiến trận đồ ước này? Càng quan trọng hơn, nếu như trận đồ ước ngày hôm nay hắn lật lọng, như vậy, trong lòng hắn sẽ không thể nào xóa nhòa bóng ma nhớ nhớp ám ảnh lương tâm. Một khi nỗi ám ảnh kia còn tồn tại, thì cả đời hắn vĩnh viễn không bao giờ có thể vươn đến đỉnh cao của Ngưng Hình Sư, vĩnh viễn không bao giờ có khả năng trở thành Thần Sư được nữa.

Chu Duy Thanh vẫn thản nhiên đứng đó, trên mặt thủy chung vẫn mang theo một nét cười hờ hững! Hắn không hề có ý định bức bách Vân Ly, hắn đang chờ đợi lựa chọn của y. Mặc dù phong ấn có thể ràng buộc, nhưng nếu như đơn thuần chỉ là phong ấn ràng buộc như thế, sẽ không gọi là hoàn hảo. Dù sao, bằng mặt mà không bằng lòng là sự tình hắn không mong muốn chút nào? Điều Chu Duy Thanh trông đợi chính là Vân Ly toàn tâm toàn ý trở thành thuộc hạ của hắn! Kỳ thực trong lòng hắn cũng rất khẩn trương, không phải vì sợ Vân Ly sẽ xuất thủ với hắn, bởi căn cứ theo những gì Chu Duy Thanh phán đoán, tu vi Vân Ly mặc dù là Tứ châu, trong tay lại có bản thiết kế Ngưng Hình Sáo Trang cấp Truyền Kỳ, nhưng trang bị Ngưng Hình của hắn nhiều nhất không quá hai kiện. Ngay cả Minh Hoa mặc bốn kiện Sáo Trang còn không phải là đối thủ của hắn chứ đừng nói hai kiện như Vân Ly. Nếu thật sự phải chiến, Chu Duy Thanh nắm chắc mười phần đánh bại y.

- Ta thua rồi!

Ba chữ kia, rốt cục cũng được Vân Ly nhọc nhằn thốt lên, dứt lời cả người y giống như một quả bóng xì hơi, ngã phịch xuống ghế, hai mắt nhắm nghiền! Mặc dù y đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vẫn không chế nổi giọt nước mắt bi thương, mặt tình để nó chảy xuống.

- Sự kiêu ngạo đã hại ta, lão sư, con xin lỗi người. Con đã thua, đã bại bởi một Ngưng Hình Sư tu vi không bằng mình!

Vân Ly đột nhiên khóc rống lên, thân thể kịch liệt run rẩy, tâm tình mặc nhiên phóng thích.

Cùng với tiếng khóc rống của y là nụ cười của Chu Duy Thanh, hắn rốt cuộc đã có thể hoàn toàn thả lỏng! Bởi hắn biết, cuối cùng hắn đã có được một thuộc hạ ra hồn ra vía rồi. Nhận tên này làm kẻ đồng hành đúng là không tệ, đáng để tín cậy! Bởi dưới tình huống như vậy vẫn không thay lòng đổi dạ, vẫn chấp nhận

thua hẳn. Trận cá cược này không hề có cái gì ước thúc, nếu như y bội ước mà bỏ đi, Chu Duy Thanh cũng chẳng thể làm gì được.

Chu Duy Thanh yên lặng ngồi đối diện với Vân Ly, lặng lẽ cất những bản thiết kế đi.

Hắn một chút cũng không nóng nảy, mặc cho Vân Ly khóc rống. Người ta thua cả đời tự do, còn không cho người ta phát tiết hay sao chứ?

Lúc này, bạn học Chu Béo của chúng ta đang vô cùng hồi hộp, tuy hắn đã mất không ít khí lực, nhưng kết quả lại thu được một Ngưng Hình Sư cao cấp đi theo! Loại chuyện tốt bậc này, sợ rằng vĩnh viễn sẽ không xuất hiện lần thứ hai.

Ở bên ngoài, Tần Phong và Thượng Quan Băng Nhi đột nhiên nghe được trong phòng truyền ra tiếng khóc, liền hoảng sợ điếng hồn. Dù Thượng Quan Băng Nhi nghe được trong tiếng khóc không phải là âm điệu của Chu Duy Thanh, nhưng chính vì thế trong lòng nàng lại càng thêm bất an.

- Cô nương, hãy bình tĩnh một chút, giờ vẫn chưa thể vào được đâu!

Tần Phong khẽ động thân đứng chắn trước mặt Thượng Quan Băng Nhi, đề phòng nàng đột nhiên tông cửa ào vào. Hắn đương nhiên hiểu rất rõ tầm quan trọng của lần đổ ước này. Đã hứa giữ yên lặng cho tĩnh thất, thì hắn nhất định sẽ làm cho tròn!

Khi Thượng Quan Băng Nhi đang vô cùng lo lắng, thì đúng lúc này, một thanh âm rất nhỏ len lỏi vào tai nàng! Nàng ngạc nhiên một lúc, rồi lập tức an tâm trở lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dần dần hồng nhuận hơn, trên khóe miệng điểm thêm một nụ cười xinh đẹp.

189. Chương 58: Dấu Ấn Hắc Ám! (1)

- Hừ, thua thì thua, người đi tìm chỗ tiến hành phong ấn đi!

Vân Ly hừ lạnh, đưa tay thu dọn mấy bản thiết kế trên mặt bàn.

Chu Duy Thanh cười nham nhở:

- Vân Ly lão huynh, ta biết huynh không cam tâm, cực kỳ không cam tâm! Cho nên, ta cho huynh thêm hai cơ hội nữa, nếu như huynh có thể làm được bất kỳ cái nào, thì đổ ước của chúng ta sẽ được giải trừ!

Vân Ly sững sốt, cảnh giác:

- Người muốn làm gì nữa? Ta ngay cả người còn thua cho người, chưa đủ hay sao?

Chu Duy Thanh nhún vai:

- Đó là huynh nói, tuy ngay bản thân huynh còn thua cho ta, nhưng mà huynh thật sự chịu phục sao? Giờ thế này, nếu như thiên lực của huynh có thể vượt qua ta, đạt tới cảnh giới Thập nhị trọng, thì phong ấn sẽ tự giải trừ. Còn cách khác, là trong tương lai, huynh có thể trở thành Thần Sư trước ta, ta cũng sẽ giải trừ khế ước cho huynh! Thế nào?

Sự cảnh giác trong mắt Vân Ly dần dần biến đổi thành kinh ngạc, y chăm chăm nhìn Chu Duy Thanh:

- Vì sao, người đâu cần phải làm như vậy? Ta chấp nhận đầu phục dưới trướng người cả đời rồi! Nếu ta đã nhận thua, tuyệt không bội ước!

Chu Duy Thanh đứng lên, đi tới cạnh Vân Ly, chồm mặt tới sát người y, cười khẩy:

- Ta muốn có, là có một tên thuộc hạ quyết tâm phấn đấu thành Thần Sư kia, chứ không phải một kẻ bị thịt an phận thủ thường, một phế vật không có ý chí chiến đấu. Nếu không cho người một cơ hội, một hy vọng, người có chịu cố gắng tu luyện nữa không đây? Nhưng đừng nghĩ rằng, hai điều kiện kia của ta, dễ dàng đạt được như vậy!

Vân Ly ngây ngốc một hồi lâu, mới thở dài chán nản:

- Người tuy trẻ tuổi hơn ta, nhưng tâm cơ hơn ta một trời một vực! Được, ta nhận lời, tuy khả năng ta đạt đến Thập nhị trọng Thiên lực trước người không cao lắm, nhưng trở thành Thần Sư trước người thì rất có khả năng. Đừng quên, hiện tại ta đã là Ngưng Hình Sư cao cấp, coi như có mức xuất phát cao hơn người rồi!

Chu Duy Thanh nuốt nộ cười xuống:

- Ta cũng hi vọng người sớm ngày trở thành Thần Sư, lúc đó sẽ không phải coi người như thuộc hạ của ta nữa, mà là một bằng hữu! Ta! Chu Duy Thanh lấy Bản Mạng Châu ra mà thề, nếu trong thời gian tới, Vân Ly có thể trở thành Thần Sư trước, thì ta sẽ giải trừ phong ấn cho hắn! Nếu làm trái lời thề, sẽ tự bạo Bản Mạng Châu mà chết!

Về chán nản bị quan trọng mắt Vân Ly đã nhạt đi rất nhiều, thay vào đó là vô cùng kiên nghị và quyết tâm! Y đã quyết định rồi, bất luận thế nào, cũng phải trở thành Thần Sư trước gã Chu Béo bỉ ổi này, lấy lại tự do!

Chu Duy Thanh đưa tay trái lên, cười hắc hắc:

- Chúng ta có gì cũng đã nói ra rõ ràng rành mạch, coi như cũng đã hiểu nhau! Bây giờ hắn có thể tiến hành phong ấn rồi chứ? Có điều, phải cần người phối hợp một chút...! Đọc đầy đủ hơn tại banlonghoi.com!

Vân Ly kinh ngạc nhìn Chu Duy Thanh:

- Phong ấn...? Người nói, là người có thể tự mình kết phong ấn sao? Lẽ nào người có Ý châu mang thuộc tính Phong Ấn? Không thể như thế? Tuy trong truyền thuyết của Không Gian Hệ, cũng có một chi mang tính Phong Ấn, nhưng cực kỳ hi hữu. Mỗi một kỹ năng đối với Thiên Châu Sư đều vô cùng trân quý, ngoại trừ Hắc Ám Hệ ra, ai lại muốn Thác Ấn cho mình một cái kỹ năng Khế Ước chứ..?

Chu Béo cười cười, tay trái đã đưa tới trước mặt Vân Ly, nói từng chữ một:

- Nhìn cho rõ đi, thật ra thua ta, người cũng không hề oan uổng...

Vừa nói, hắn vừa thôi động Thiên lực, từ dưới lớp ngụy trang trên tay trái, một vầng hắc quang nhàn nhạt hiện lên, bao phủ ba khóa Ý châu. Ba khóa Ý châu vốn có ngoại hình là Kim Lục Miêu Nhân ngay tức khắc biến hóa, trong gian phòng âm u, tuy vẫn là Miêu Nhân, nhưng màu sắc đã thay đổi rõ rệt. Trước mặt Vân Ly bây giờ, là ba khóa Ý châu đỏ rực bùng bùng.

- Đây?... Đây là cái gì..?

Hắc quang trong tay trái của Chu Duy Thanh chợt lóe lên, cả bàn tay hắn đột nhiên đen kịt, đầu ngón tay nhọn hoắt miết nhẹ, lập tức ẩn hiện huyết quang.

- ...Biến Thạch Miêu Nhân..?

Vân Ly trợn mắt, kinh hoàng nhìn Chu Duy Thanh!

Chu Duy Thanh nhìn y gật đầu:

- Đến đây, cùng hoàn thành khế ước phong ấn. Đây là Huyết Tế! Nếu người tin tưởng thì hãy nhận lấy Ấn Kí Hắc Ám này, đợi khi Thiên lực của người vượt trước ta mà đạt đến Thập nhị trọng, thì nó sẽ tự động giải trừ..!

Lần đi tới Thác Ấn Cung tại thành Bù Lệ ẩn chứng Thác Ấn, Chu Duy Thanh vì Hắc Ám thuộc tính bản thân mà Thác Ấn nên kỹ năng thứ hai của hắn, Huyết Tế! Dấu Ấn Hắc Ám! Loại Hắc Ám Phong Ấn này chuyên dùng để kí kết khế ước với thuộc hạ, nô bộc. Một khi khế ước hoàn thành, lập nên chủ tớ, thì nếu chủ nhân khế ước chết đi, kẻ dưới cũng theo đó mà bồi táng. Chỉ khi nào người hạ khế ước chính miệng giải trừ thì mới thôi. Đó cũng là điều mà Chu Duy Thanh đã hứa hẹn với Vân Ly.

Huyết Tế! Dấu Ấn Hắc Ám, tuy không phải là phong ấn mạnh nhất của Hắc Ám. Nhưng nó lại có lực ước thúc cực mạnh, kẻ bị hạ Ấn Ký một khi nghịch mệnh, thì chủ nhân chỉ cần một tia ý niệm cũng đủ khiến

hắn hóa thành tro bụi. Đây thật sự là một kẻ ước độc ác, được sử dụng rộng rãi nhất trong các loại phong ấn Hắc Ám.

Vân Ly ngơ ngẩn gật đầu, nhắm nghiền mắt lại. Một khắc sau, tay trái Chu Duy Thanh kết thành thủ ấn, rồi đột ngột điểm vào mi tâm Vân Ly, trong miệng lẩm nhẩm gì đó...

Ngay tức khắc, một quang sáng đỏ thẫm bùng lên, bao bọc lấy hai người. Loại phong ấn này tuy hết sức mạnh mẽ, nhưng cũng có yêu cầu khắt khe. Đó là người bị hạ phong ấn phải toàn tâm toàn ý thả lỏng, tiếp nhận nó. Nếu không phong ấn sẽ không thành công.

Quang sáng đỏ thẫm càng lúc càng dày đặc, trong mắt Chu Béo thần quang chớp lóe, hai luồng sáng đỏ rực từ trong mắt hắn phóng ra, huyết quang đầu ngón tay trái đang kết ấn cũng đột nhiên sáng bừng.

Vân Ly thất thanh đau đớn, toàn thân run rẩy kịch liệt. Xung quanh y, quang sáng đỏ thẫm cũng chấn động rùng rùng rồi như trăm sông đổ về một biển, ào ào tuôn vào thân thể Vân Ly. Quang mang đỏ rực trên người Chu Duy Thanh dần dần nhạt đi, trái lại phía Vân Ly càng lúc càng dày đặc.

Đây là lần đầu tiên Chu Duy Thanh sử dụng Huyết Tế! Dấu Ấn Hắc Ám. Hắn cảm thấy Thiên lực của mình đột ngột mất đi một phần ba. Có thể thấy kỹ năng này cần phải có Thiên lực hùng hậu mới chi trì được. Khi quang sáng đỏ đã chui hết vào người Vân Ly, trong đầu Chu Béo mơ hồ hiện lên một mảnh tàn ấn khuyết, dấu ấn này, phần còn lại của tàn ấn chính là sinh mệnh của Vân Ly. Đọc đầy đủ hơn tại banlonghoi.com!

Tuy kẻ ước này không đạt tới trình độ tâm ý tương thông, nhưng Chu Duy Thanh lại có thể nắm giữ được Sinh Mệnh của Vân Ly, cảm nhận được sự yếu đuối của sinh mệnh y. Đây chính là chỗ bá đạo của Huyết Tế phong ấn...

Chậm rãi nâng tay trái lên, Chu Duy Thanh miết nhẹ vào đầu ngón tay, trích huyết lấy máu. Một giọt máu tươi theo ngón tay hắn chui vào mi tâm Vân Ly. Quang mang đỏ rực trên người Vân Ly theo đó cũng từ từ thối lui, ngược lại trên trán y, hiển hiện một ấn ký đỏ rực quỷ dị.

Khí tức Hắc Ám trong phòng cũng dần dần nhạt đi. Đến khi Vân Ly mở bừng hai mắt ra, thì thân thể y đã không còn run rẩy nữa, tất cả đều khôi phục lại bình thường. Ngay cả ấn ký quỷ dị trên trán cũng lặn sâu vào cơ thể!

Nhưng cả Chu Duy Thanh và Vân Ly đều biết, ấn ký này sẽ theo y suốt đời. Trừ phi y có thể hoàn thành lời ước hẹn với Chu Duy Thanh lúc trước.

Vân Ly lão đảo đứng lên, dù trong lòng có muốn hay không, vẫn phải quay về phía Chu Duy Thanh, khom người:

- Chủ nhân..!

Chu Duy Thanh cười ha ha:

- Huynh là kẻ đầu tiên nhận Huyết Tế! Dấu Ấn Hắc Ám của ta đó! Không nghĩ có thể kí kết thuận lợi như vậy, thật là may mắn mà! À! Sau này huynh cũng không cần gọi ta là chủ nhân cái gì cả, cứ trực tiếp gọi tên ta là được! Ta không có ý định xem huynh là nô bộc của mình, chỉ muốn coi huynh là bằng hữu. Trên con đường nghiên cứu chế tác quyền trục Ngưng Hình, ta còn muốn giao lưu học hỏi với huynh nhiều hơn!

Vân Ly hừ lạnh:

- Bằng hữu...? Người muốn làm bằng hữu với ta hà tất phải tính kế với ta như vậy! Ít diễn trò đi! Dù sao từ giờ về sau, ta đã là người của người, ăn cũng của người, uống cũng của người, chi tiêu của ta, người cũng phải phụ trách. Ta cần nghiên cứu quyền trục cao cấp gì, thì tài liệu đều do người cung cấp cả...

Chu Duy Thanh lặng người:

- Này... này! Sao có thể chứ? Sao nghe giống như ta mới là thuộc hạ của huynh vậy? Ài, thôi được rồi! Vân Ly lão huynh, giờ chúng ta đi ra thôi, huynh cũng không cần nói ta đã thu nhận huynh làm gì! Cứ nói là trận tỷ thí này chúng ta ngang tài ngang sức! Không ai là thuộc hạ của ai cả! Nhớ đó..!

Vân Ly tò mò:

- Vì sao...?

Chu Duy Thanh cười hắc hắc:

- Là khiêm tốn! Khiêm tốn đó, huynh có hiểu không? Nếu chuyện ta thu huynh làm thuộc hạ mà đồn ra ngoài, chỉ sợ sau này ta sẽ không có ngày nào được yên tĩnh a..!

- Người cũng biết khiêm tốn??? Sao còn làm trò trước mắt nhiều người như vậy? Bày ra chuyện luận võ tỉ đấu Ngưng Hình nào động đến thể, người nghĩ mình khiêm tốn thật ư?

Vân Ly há hốc miệng, không biết nói gì!

Chu Duy Thanh vỗ vỗ vai y:

- Nếu mà không kiêu ngạo, làm sao câu được con cá lớn như huynh! Hắc hắc... Kỳ thật, ta đây là một kẻ rất khiêm nhường lễ độ đó! Ha ha..! Đi thôi, chúng ta ra ngoài nào, mấy người ngoài cửa, hẳn bây giờ cũng đang lo lắng lắm!

Từ khi đến thành này, ngoại trừ lần gặp lại Thượng Quan Băng Nhi, thì đây là lúc hắn vô cùng sảng khoái vui vẻ. Tính thêm bản thân hắn, bây giờ đế quốc Thiên Cung không phải đã có được hai gã Ngưng Hình Sư sao? Và đều là những Ngưng Hình Sư nắm giữ bản thiết kế quyền trục Ngưng Hình cấp Truyền Kỳ, những Ngưng Hình Sư thiên tài, tiền đồ vô lượng!

Lúc này ngoài cửa phòng, Tần Phong đang lấy làm kỳ lạ vì sao Thượng Quan Băng Nhi vốn lo lắng bất an bỗng đột nhiên thay đổi, cứ đứng cười cười, thì cửa phòng bật mở. Chu Duy Thanh và Vân Ly bước ra!

Tần Phong lập tức bước tới, ngần ngừ pha lẫn chút lo lắng hỏi:

- Nhị vị đại sư! Lần này... lần này thi đấu, ai là người thắng vậy? Có thể... nói cho ta biết không?

Chu Duy Thanh cười ha hả:

- Đại sư Vân Ly quả thật tài cao, ta miễn cưỡng thủ hòa trận thứ hai, còn trận thứ ba thì đại sư thắng. Kết quả vậy là hòa! Xem ra... ông trời không muốn bất kỳ ai trong chúng ta phải làm nô bộc cả! Ta cũng hết cách a..!

190. Chương 58: Đấu Ấn Hắc Ám (2)

Nghe Chu Duy Thanh nói như thế Tần Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn cùng tuyệt đại đa số người đều nghĩ rằng, muốn một gã Ngưng Hình Sư trở thành Truy Tùy Giả cho một gã Ngưng Hình Sư khác, thật sự là chuyện khó mà tin nổi.

Trong lòng Vân Ly lúc này chỉ còn một mảnh bi phẫn, người này thật sự quá xảo trá. Không biết sau này đi theo hắn cuộc sống có thể khá giả hay không đây?

Để trả lời vấn đề Tần Phong, Chu Duy Thanh kéo bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Băng Nhi, hai người liếc mắt nhìn nhau, Chu Duy Thanh đánh mắt ra hiệu với nàng, vẻ mặt như đang trách cứ. Thượng Quan Băng Nhi cũng không trách hắn, chỉ cười dài nhìn vị lão công tương lai này, trong lòng tràn đầy tự hào. Bởi vì mới vừa rồi, Chu Duy Thanh đã sớm ở bên trong thông qua bí pháp Thiên Cung doanh nói cho nàng biết tình huống đại khái rồi.

Trung cấp Ngưng Hình Sư lại có thể khuất phục một vị cao cấp Ngưng Hình Sư, điều này chẳng lẽ còn không đáng để kiêu ngạo sao? Nam nhân có năng lực là dễ dàng hấp dẫn nữ nhân nhất.

Bốn người cùng nhau đi xuống lầu, lúc này sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, bên trong trung tâm Ngự Phẩm toàn là đèn dầu sáng rõ. Nơi này vào buổi tối là náo nhiệt nhất. Nhóm người chờ đợi ở phía ngoài đã có hơn trăm người rồi.

Mắt thấy bốn người đi ra khỏi cửa hàng số 77, nhất thời quần chúng xôn xao mãnh liệt, thanh âm hồi han liên tiếp vang lên, ai cũng muốn biết trận đánh cuộc vừa rồi ai là người chiến thắng. Chuyện này quan hệ đến cả đời hai gã Ngưng Hình Sư đó nha!

“Tần đại ca, huynh tới tuyên bố đi.” Chu Duy Thanh đành phải làm người tốt bảo Tần Phong đi ra tuyên bố. Đồng thời, hần thấp giọng nói bên tai Vân Ly: “Đừng có mà giơ cái bộ mặt như ăn mướp đắng kia ra, bằng không làm sao có thể khiến cho người khác tin tưởng chúng ta là ngang tài cân sức đây!”

Vân Ly trừng mắt liếc qua hần, khóe miệng hơi vênh lên, cuối cùng vẫn miễn cưỡng nặn ra được nụ cười.

Tần phong cao giọng nói: “Rất vinh hạnh được hai vị Ngưng Hình đại sư trẻ tuổi có thể ở cửa hàng số ”Bảy mươi bảy” chúng ta tiến hành so đấu kỹ năng Ngưng Hình. Sự thật chứng minh, hai vị đại sư đều đồng dạng xuất sắc, toàn bộ ba cuộc tỷ thí bọn họ cân sức ngang tài, đánh cuộc đã kết thúc hai vị đại sư lại càng tỉnh táo vô cùng. Từ lúc tỷ thí trận đầu, ta nghĩ tất cả mọi người đã thấy thiên phú của hai vị đại sư ở phương diện chế luyện Ngưng Hình quyền trực rồi. Nếu như có ai muốn trở thành Truy Tùy Giả của bọn hần cần phải sớm sớm một chút. Cơ hội không nhiều lắm đâu!”

Ngay khi không ít Ngự Châu Sư cấp bậc khá thấp đã bắt đầu động tâm, Vân Ly lại đột nhiên mở miệng nói: “Không cần. Ta hôm nay hơi mệt, thông qua quá trình so đấu với Chu Duy Thanh đại sư, ta có một vài thể ngộ mới, chuẩn bị bế quan một thời gian ngắn rồi tiếp tục tu luyện, tạm thời không chiêu mộ Truy Tùy Giả nữa.”

Chu Duy Thanh cười ha hả một tràng, nói: “Đã như vậy, hôm nay trước tiên tới đây đã. Lúc nào cần chiêu mộ Truy Tùy Giả, chúng ta tự nhiên đến chỗ này báo cho các vị đại gia.” Nếu nói tham thì thâm, hôm nay thu hoạch đã có thể nói là nghịch thiên, hưởng chỉ trong học viện còn có một đám bình dân học viên cần hần hỗ trợ ngưng hình, thác ần. Có một người như Vân Ly làm Truy Tùy Giả hần đã hết sức thỏa mãn, về phần chiêu mộ Thiên Châu Sư cũng không phải cần gấp. Thông qua lần này so đấu với Vân Ly, Chu Duy Thanh cũng nghĩ thông suốt, chỉ có tu vi của mình càng cao, năng lực Ngưng Hình càng mạnh mới có thể chiêu mộ Truy Tùy Giả càng cường đại. Tiến hành chiêu mộ quá sớm thật sự không có ý nghĩa gì.

Nghĩ ra được điểm này, Chu Duy Thanh cũng không có ý định ở lại tiếp tục chiêu mộ Truy Tùy Giả.

Tiếng thở dài tiếc nuối liên tiếp vang lên, đám người bắt đầu tản đi, chẳng qua không biết bọn họ tiếc nuối là vì Chu Duy Thanh và Vân Ly thắng bại chưa phân, hay là vì hai người không chiêu thu Truy Tùy Giả nữa.

“Chu đại sư, ngài khỏe, xin giới thiệu ta gọi là Chu Trường Khê, chúng ta hình như là cùng họ đó. Ta là lão bản cửa hàng 76.” Mắt thấy song phương thi đấu cân sức ngang tài, Chu Trường Khê thở phào nhẹ nhõm, hần sợ nhất chính là Vân Ly thua trận.

Chu Duy Thanh cười ha hả, nói: “Chu lão bản, ngài khỏe.”

Chu Trường Khê lúc này mới chuyển hướng qua Vân Ly, nói: “Vân huynh đệ, nếu như muốn bế quan thì qua trú chỗ ta đi.”

Vân Ly lắc đầu, nói: “Không cần đâu Chu đại ca. Ta và Duy Thanh mới gặp mà đã thân, chuẩn bị ở chung một chỗ tham thảo với nhau về kỹ xảo chế luyện Ngưng Hình quyền trực.” Hần đã trở thành Truy Tùy Giả của Chu Duy Thanh rồi, tự nhiên là phải đi theo hần. Mặc dù trong lòng hần cảm thấy Chu Duy Thanh đối trá, thể nhưng trên thực tế hần cũng không muốn người ta biết mình thua trận. Bại bởi một người tu vi còn không bằng mình, thật sự là quá mất mặt. Hiện tại ở trong lòng hần, càng nghĩ nhiều hơn về viên Biển Thạch Miêu Nhân hóa hồng kia. Đúng như Chu Duy Thanh nói, hần biết mình thua không oan, may mắn là mình không có phần bội, nếu không, đối mặt với một gã đối thủ có Ý Châu là Biển Thạch Miêu Nhân, hần biết mình căn bản không có cơ hội giết chết Chu Duy Thanh, thậm chí còn không phải là đối thủ của hần.

Chu Trường Khê nghe Vân Ly nói thì hơi ngạc nhiên, nhưng hần cũng không nói gì thêm, dù sao hần và Vân Ly chỉ là quan hệ bằng hữu. Không thể mạnh mẽ lưu người.

Chu Duy Thanh nhìn sắc mặt Vân Ly buồn bực mà cười hắc hắc, đang lúc hần chuẩn bị nói với Tần phong chuẩn bị một vài thứ thì có một thanh âm đặc thù truyền vào trong tai mấy người bọn họ.

“Không biết ta có thể tiến hành đánh cuộc với hai vị đại sư một lần hay không?” Thanh âm này rất đột ngột.

Thanh âm kỳ lạ là bởi vì thanh âm này tràn đầy cảm giác như kim loại va vào nhau.

Trầm trọng, kiên cường, còn chưa thấy người trước tiên nghe thấy thanh âm đã làm cho người ta cảm giác như thế.

Chu Duy Thanh và Vân Ly đồng thời nhìn lại phương hướng thanh âm truyền đến, chỉ thấy một gã đại hán hiện ra trước mặt bọn hắn.

Người này cao hơn Chu Duy Thanh một chút. Bờ vai hần rộng rãi khoa trương, Chu Duy Thanh đã coi như là cường tráng rồi nhưng mà so sánh với hắn lại có vẻ hơi “thon thon”. Có thể nhìn thấy rõ ràng thân thể người này đầu vai tay ngực từng cục u nổi ghồ lên, giống như là một quả cầu sắt vậy.

Đầu báo mắt hổ, nhìn khuôn mặt người ta thật khó mà đoán ra tuổi của hắn, tóc ngắn màu đỏ như kim châm, hai tròng mắt màu lam thâm thúy nội liễm mắt, yên tĩnh như biển rộng về đêm, hắn đứng nơi đó y như là một tòa núi cao bất động, chỉ riêng khí thế đã chèn ép hầu hết những người có mặt ở đây rồi.

Thấy người này, Chu Duy Thanh, Vân Ly, Thượng Quan Băng Nhi cho tới Tần phong đều toát ra thần sắc nghi hoặc, chỉ có Chu Trường Khê thần sắc có vẻ giật mình, khẽ nhíu mày nhìn tới hắn, đáy mắt hiện lên một tia sáng lạnh nhàn nhạt, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, không có ai chú ý tới thần sắc biến hóa của hắn.

“Người là ai?” Chu Duy Thanh nghi ngờ hỏi.

Thanh âm hùng hậu lại vang lên: “Ta tên là Lâm Thiên Ngao. Là một Thiên Châu Sư đẳng cấp trung vị Thiên Tôn thuộc tính Thổ loại hình phòng ngự vị. Muốn mời nhị vị đánh bạc một keo.”

Trung vị Thiên tôn? chính là Thiên Châu Sư cấp bậc năm châu. Đối với Thiên Châu Sư thuộc tính Thổ đi theo loại hình tinh khiết phòng ngự, Chu Duy Thanh cũng không xa lạ gì, Mã Quân không phải chính là như vậy sao. Nhưng mà Mã Quân lại chỉ có một châu, tu vi vị trí trước mắt này lại là năm châu, chênh lệch quá xa rồi.

Vân Ly đang muốn nói cái gì, Chu Duy Thanh lại cắt ngang, nói: “Các hạ muốn đánh cuộc với chúng ta cái gì đây?”

Lâm Thiên Ngao trầm giọng nói: “Cũng giống như nhị vị đánh cuộc hồi nãy. Nếu như ta thắng, ta muốn nhị vị cả đời đi theo ta. Ngược lại, ta nguyện cả đời đi theo nhị vị. Ta nghĩ, lấy tu vi trước mắt của nhị vị cùng với tài nghệ Ngưng Hình Sư thì không thể nào chiêu lãm được Thiên Châu Sư cấp bậc như ta. Huống chi ta còn là cực hạn Thiên Châu Sư.”

Nếu nói cực hạn Thiên Châu Sư ý chỉ Thổ Châu, Ý Châu tăng phúc nhất trí một đường, tăng một loại thuộc tính lên tới cực hạn. Thí dụ như Thượng Quan Băng Nhi chính là Thiên Châu Sư loại hình theo đuổi tốc độ cực hạn, gã đứng trước mắt này tự nhiên là Thiên Châu Sư loại hình phòng ngự cực hạn.

Chu Duy Thanh cười ha hả, nói: “Các hạ chắc là muốn tỷ thí võ lực với chúng ta. Chẳng qua, chúng ta một người là thượng vị Thiên Sư một người hạ vị Thiên Tôn, tại sao lại đi so sánh với một vị trung vị Thiên Tôn chứ? Các hạ không cảm thấy rằng trận đánh cuộc này vô cùng buồn cười sao?”

Lâm Thiên Ngao cũng không có vì giọng nói khinh miệt của Chu Duy Thanh mà tâm tình sinh ra biến hóa, cặp mắt vẫn yên lặng thâm thúy như cũ: “Nếu đã là đánh cuộc tự nhiên phải tiến hành dưới tình huống song phương công bình mới được. Các hạ nói không sai, nếu như chỉ là đơn thuần tỷ thí võ lực tự nhiên là không công bình. Hai người các ngươi cho dù cùng tiến lên cũng không thể nào là đối thủ của ta. Nhưng mà, nếu như ta đánh cuộc, ta đứng ở một chỗ không hoàn thủ, tùy ý hai vị tiến hành công kích thời gian một nén nhang, chỉ cần các ngươi có thể làm cho ta di động nửa bước, coi như các ngươi thắng thì sao?”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Chu Duy Thanh dâng lên một trận hoảng sợ, Vân Ly thì lửa giận bộc phát, Tần phong và Thượng Quan Băng Nhi lại kinh ngạc ngó tới. Chỉ có Chu Trường Khê nhíu mày, thần sắc biến hóa không lớn.

Chu Duy Thanh hoảng sợ tự nhiên là có nguyên nhân, không thể nghi ngờ chút nào, cái vị gọi là Lâm Thiên Ngao đẳng cấp trung vị Thiên Tôn này đưa ra cho bọn họ một điều kiện cơ hồ không thể nào cự tuyệt.

Tùy ý để cho hai người bọn hắn công kích thời gian một nén nhang, như thế thì phải tự tin về lực lượng phòng ngự của mình tới bậc nào mới dám nói ra như vậy đây ?! Phải biết rằng, mình và Vân Ly đều là Thiên Châu Sư có thượng vị thuộc tính là không gian, kỹ năng không gian hệ có uy lực công kích tương đối mạnh mẽ, hơn nữa Thể Châu của mình lại là lực lượng thuộc tính. Muốn chiến thắng đối phương có thể sẽ có chút khó khăn, nhưng nếu hắn không có di động, đứng im chịu đòn thì lại là chuyện khác, điều này thật sự làm cho Chu Duy Thanh và Vân Ly không thể tin tưởng.

“Người đang miệt thị chúng ta sao ?” Vân Ly tức giận nói.

Lâm Thiên Ngao thần nhiên nói: “Đây chỉ là một trận đánh cuộc. Chẳng qua không biết nhị vị có chấp nhận hay không mà thôi. Bất luận là ai trong hai vị, nếu như có thể thu một Truy Tùy Giả giống như ta, trong tương lai nếu có quá trình đi săn giết Thiên Thú thác ẩn kỹ năng, chắc chắn sẽ có trợ giúp cực lớn. Hơn nữa, thực lực của ta sẽ còn tiến bộ rất lớn, lực lượng phòng ngự sẽ không ngừng tăng cường, trong tương lai coi như là ngăn cản Cự Long công kích cũng không phải là việc khó.”

Nghe lời của hắn, Vân Ly đang vọng động muốn mở miệng đáp ứng lại bị Chu Duy Thanh dùng ánh mắt ngăn lại, hắn lúc này mới nhớ tới mình đã không còn được tự do nữa. Trong lòng không khỏi chán nản một trận, thế nhưng chiến ý trong ánh mắt hắn không có hạ xuống chút nào, hai tròng mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Chu Duy Thanh, hi vọng hắn có thể đáp ứng trận đánh cuộc này. Vân Ly không thể nào tin mình lại thất bại.

191. Chương 58: Dấu Ấn Hắc Ám (3)

- Thật xin lỗi, ta cự tuyệt!

Lâm Thiên Ngao sửng sốt:

- Cự tuyệt? Tại sao? Chẳng lẽ điều kiện ta đưa ra chưa đủ hậu ư? Trong quá trình các người tấn công, ta cũng không phản kích lại cơ mà?

Chu Duy Thanh lắc đầu, đáp:

- Lâm lão huynh, e rằng người chưa rõ tình hình mà đã vội cho chúng ta là một bọn ngốc rồi! Người chính là Thiên Châu Sư có phòng ngự cực hạn, năng lực tấn công của người thì có được là bao? Một thân bản lĩnh của người, chỉ e rằng gần cả mười phần đều thiên về phòng ngự. Mới tiếp xúc với nhau, người cần gì phải tỏ ra độ lượng, hào phóng như thế? Tu vi của chúng ta không bằng người, mà người chỉ thuần túy phòng ngự như vậy, vạn nhất chúng ta không thể lay động đôi chân của người một bước nào, hóa ra chúng ta sẽ bị người nô dịch cả à? Loại chuyện mà ta không nắm chắc thì ta tuyệt đối sẽ không làm! Vân Ly, chúng ta đi thôi! Vào trong điểm mua ít đồ đã!

Bất luận là Lâm Thiên Ngao hay Vân Ly đều không nghĩ ra là Chu Duy Thanh sẽ chọn phương pháp cự tuyệt như thế, mà ngay cả Thượng Quan Băng Nhi và Tần Phong cũng vậy. Tại thời điểm Chu Duy Thanh và Vân Ly đánh cuộc, bọn họ đều không nhận ra chủ ý của Chu Duy Thanh là cố tình dụ Vân Ly vào tròng. Huống hồ gì, tình cảnh hiện tại đối với hai người Chu Duy Thanh lại cực kỳ có lợi, mà hắn lại tránh né. Từ đầu đến cuối, bọn họ cũng không rõ nguyên nhân là thế nào nữa?

Chu Trường Khê nhìn Chu Duy Thanh bằng ánh mắt đổi khác, âm thầm gật đầu, trong lòng thầm nghĩ tiểu tử này thật là thông minh. Xem ra, mới vừa rồi hắn và Vân Ly đánh cuộc cũng không phải là đơn giản chỉ hòa nhau như thế!

Nhìn Chu Duy Thanh kéo Vân Ly đi, Lâm Thiên Ngao đã hơi sốt ruột, hỏi:

- Các người muốn thế nào mới bằng lòng đánh cuộc với ta?

Chu Duy Thanh cười ha ha, trong lòng đang thầm nghĩ người có làm thế quái nào ông cũng không đánh cuộc với người đầu, chợt bên tai hắn vọng đến một âm thanh rất nhỏ, nhưng lại làm cho hắn rung động, liền nuốt vào những lời hắn định nói ra.

- Hãy đánh cuộc với hắn, ta sẽ âm thầm giúp các người! Nhất định các người sẽ thắng! Người này sẽ có chỗ hữu dụng đối với các người! Ta là Thiên Nhi!

Đây chính là những âm thanh Chu Duy Thanh nghe được, nhưng lại không biết từ đâu đến. Nhưng hắn nhận ra đây chính là âm thanh của người đã cứu mình thoát khỏi tay cha con Minh Vũ ngày đó, thiếu nữ tóc trắng thần bí Thiên Nhi.

Nếu như lúc trước đến giờ, Chu Duy Thanh vẫn có cảm giác thật mơ hồ, nhưng giờ đây hắn hoàn toàn khẳng định sự tồn tại của thiếu nữ tóc trắng này. Dĩ nhiên là nàng luôn theo dõi mọi bước chân của hắn, biết được hướng đi của hắn. Mặc dù Chu Duy Thanh thậm chí chưa từng nói với nàng một câu, nhưng hắn luôn luôn chọn lựa cách tin tưởng nàng vô điều kiện.

- Vụ đánh cuộc này hoàn toàn không phải là không thể...

Chu Duy Thanh bởi vì nghe được lời khuyên của Thiên Nhi, nhưng trong lòng vẫn chưa có chủ ý đề tiện gì. Nhưng suy nghĩ của hắn luôn nhanh nhẹn, đảo qua đảo lại trong mắt, đã lóe lên một ý hay, rồi nói:

- Ta muốn cầu người một chuyện...Hãy tự trói một tay lại, chỉ dùng một tay để tiến hành trận đánh cuộc này! Hơn nữa, hai chúng ta sẽ cùng nhau tiến lên!

Nghe được những lời này của Chu Duy Thanh, đừng nói là Vân Ly và Tần Phong, dù là Thượng Quan Băng Nhi cũng cảm thấy đề nghị của hắn thật quá đáng. Mặc dù Lâm Thiên Ngao này có tu vi trên bọn họ một châu, nhưng hai người bọn hắn lại được xông lên toàn bộ, thêm nữa lại muốn người ta dưới tình huống không thể hoàn thủ lại yêu cầu người ta tự trói một tay.

Phải nhớ rằng, điều kiện mà Lâm Thiên Ngao đánh cuộc với bọn họ chính là hai chân không thể di động. Nói cách khác, chính là khi chiến đấu không thể dùng hai chân. Dưới tình huống như vậy, nếu tự trói thêm một tay nữa, thì hắn ta chỉ có thể dùng một tay duy nhất để tiến hành trận đấu với hai người Chu Duy Thanh và Vân Ly. Đây không phải gọi là bất công, mà chính là cực kỳ bất công!

Vân Ly nhắm mắt lại, buông ra một tiếng thở dài trong lòng. Vì sao ta lại thua trên tay một tên vô sỉ đến mức độ thế này a? Thanh danh của ta, cứ như vậy mà bị chôn vùi rồi!

Nhưng điều vượt xa dự đoán của mọi người đã xảy ra, chính là khi Lâm Thiên Ngao nghe yêu cầu của Chu Duy Thanh, chỉ suy nghĩ một chút rồi liền gật đầu chấp nhận, trầm giọng nói:

- Tốt! Ta đáp ứng yêu cầu của người!

- Hả...???

Trừ Chu Trường Khê, mọi người, bao gồm cả Chu Duy Thanh không khỏi nén được sự kinh ngạc trên mặt mình, đều nhìn cả về phía hắn. Cho dù là Chu Duy Thanh đi nữa, không ai có thể tin hắn thật sự đã chấp nhận. Hắn vốn chỉ muốn gài hàng một chút, dù cho Lâm Thiên Ngao không đáp ứng yêu cầu của mình đi chăng nữa, mình cũng sẽ cố hết sức mà hoàn thành vụ đánh cuộc này. Dù sao, có Thiên Nhi đang âm thầm trợ giúp, mỹ nữ này đến từ Tuyết Thần Sơn cái gì đó à nha, lại còn là cường giả Lục châu Biển Thạch Miêu Nhân, dù Lâm Thiên Ngao này có lợi hại đến đâu đi nữa, cũng không thể so sánh được. Nhưng ai ngờ, Lâm Thiên Ngao thế mà lại đáp ứng nhanh như vậy?

Một khắc trước, Vân Ly vẫn còn đang mắng thầm Chu Duy Thanh vô sỉ, nhưng bây giờ bỗng nhiên tim của hắn lại đập nhanh như trống trận. Hắn cũng là người thông minh, sau khi Lâm Thiên Ngao đáp ứng yêu cầu quá mức bỉ ổi của Chu Duy Thanh, hắn lập tức cổ trần tỉnh lại.

Vân Ly ý thức được, e rằng Trung vị Thiên tôn trước mắt này không chỉ đơn giản như vậy.

- Đi xuống Địa Hạ lôi đài (Lôi đài dưới lòng đất) đi! Dù sao đi nữa, không ai có thể xù nộ ở đây được! Nếu có ý làm trái, sau khi đánh cuộc xong, nếu nhị vị muốn chạy, ta cũng không đuổi kịp!

Lâm Thiên Ngao thản nhiên nói.

Chu Duy Thanh nghi hoặc nhìn Vân Ly đoạn hỏi:

- Địa Hạ lôi đài là cái chỗ nào?

Vân Ly đáp:

- Địa Hạ lôi đài bên dưới lòng đất của Ngự Phẩm Trung Tâm dùng để giải quyết mọi ân oán của Ngự Châu Sư, cũng có thể tiến hành đánh cuộc. Có rất nhiều Ngự Châu Sư thích đánh cuộc ở nơi này. Đài chủ của Địa Hạ lôi đài là ai thì sợ rằng ngay cả Hoàng thất của Đế quốc Phỉ Lệ cũng không được biết. Điều duy nhất có thể khẳng định là, Địa Hạ lôi đài luôn công bình tuyệt đối! Trước khi song phương tiến hành thì đấu sẽ phải ký kết khế ước. Đánh cuộc bằng vật cũng được, đánh cuộc bằng mạng sống cũng tốt. Khi chiến đấu trên lôi đài kết thúc, lập tức phải thực hiện giao ước! Nếu bất tuân, Đài chủ của Địa Hạ lôi đài sẽ lập tức thi hành. Nghe nói, từng có một vị Cửu châu Thượng vị Thiên Tông sau khi đánh cuộc không muốn thực hiện giao ước, ngày hôm sau đã thấy thi thể của hắn treo ở cửa Đông thành.

- Ta nhỏ vào! Nhưng quả thật là một địa phương tốt!

Trong mắt Chu Duy Thanh chợt lóe lên một tia sáng bí ẩn, nhưng trong lòng lại thầm suy nghĩ, ngay cả Thượng vị Thiên tông cũng không có cách nào quật được, thì có thể thấy thực lực của chủ nhân nơi đây cường đại như thế nào. Nhưng nếu như vậy, thì mỹ nữ tóc trắng có thể giúp mình ăn gian được sao? Nếu không đánh lộn con đen, vạn nhất bị thua thì phải làm sao bây giờ?

- Cứ yên tâm đi đi!

Như đoán được ý nghĩ trong lòng của hắn, âm thanh của Thiên Nhi lại xuất hiện một lần nữa, nhưng lần này lại mang theo vài phần khinh bỉ. Hiển nhiên là nàng đã nhìn thấu ý nghĩ “thiện lương” của hắn!

Chu Duy Thanh cũng không cách nào nói chuyện với nàng, nhưng nghe được lời ấy rồi, niềm tin càng thêm kiên định. Lý do hắn tin nhiệm Thiên Nhi đơn giản chỉ vì lấy tu vi của người ta, muốn giết hay nô dịch hắn chỉ cần bằng thực lực của nàng nhắc tay là xong, cần gì phải phí nhiều công sức như vậy?

- Các hạ, xin dẫn đường!

Chu Duy Thanh quay sang Lâm Thiên Ngao cung tay hành lễ, dáng vẻ tỏ ra rất có phong độ.

Lâm Thiên Ngao đi trước, Chu Duy Thanh và Vân Ly cũng vội vàng đuổi theo. Ngay khi Thượng Quan Băng Nhi chớm bước đến thì đã bị Tần Phong ngăn lại.

- Cô nương, hay là ở đây chờ bọn họ đi? Địa Hạ lôi đài không cho phép bắt luận kẻ nào, trừ những người đánh cuộc, tiến vào xem cuộc chiến đấu! Dưới tình huống này, ta tin tưởng Chu huynh đệ và Vân Ly đại sư nhất định sẽ giành thắng lợi!

Khi Chu Duy Thanh quay lại, gật đầu với Thượng Quan Băng Nhi thì nàng mới chịu dừng lại, cắn chặt môi đỏ mọng nhìn hắn, thần sắc của nàng rõ ràng hơi bất mãn, tựa như muốn nói tên gia hỏa bại hoại người lúc nào cũng thích làm cho người ta lo lắng.

Lâm Thiên Ngao dẫn hai người hướng vào bên trong Ngự Phẩm Trung Tâm. Trên đường đi, hắn không nói câu nào, còn Vân Ly thì cũng chỉ cau mày. Ba người hết sức trầm tư lặng lẽ thẳng tiến vào vị trí trung tâm của Ngự Phẩm Trung Tâm, cũng chính là nơi trọng yếu nhất.

Rất nhanh, Lâm Thiên Ngao đã dừng lại trước một kiến trúc hình tròn. Không cần hắn nói, Chu Duy Thanh biết đã đến nơi rồi. Nơi này chỉ có một tầng, là một kiến trúc tròn xoay không bắt mắt chút nào, phía trên có bốn chữ màu đỏ như máu, ghi rõ ràng: “Địa Hạ Lôi Đài”.

Đại môn mở rộng nơi này nhìn giống như miệng của một loại quái thú ăn thịt người thuở hồng hoang. Lâm Thiên Ngao quay lại nói cho ba người sơ lược nội quy nơi này liền xoay người vào trước. Hai người Chu Duy Thanh cũng vội vàng bám sát theo sau.

Vừa vào cửa, trong lòng Chu Duy Thanh chợt kinh hãi. Ở đây, mặt đất chỉ tuyền một màu đen kìn kịt, còn nóc phòng và tường phòng đều được sơn đỏ như máu, lại thêm một luồng khí lạnh ập vào mặt làm hắn phải ngưng thần một chút mới có thể phát hiện bên trong có một cái thang lâu kéo dài sâu xuống bên dưới.

Trước thang lầu, có một chiếc bàn đỏ như máu, ngồi phía sau là một lão già chột mắt, có bộ dáng như kẻ gần đất xa trời, dường như chẳng còn được tới nửa cái mạng.

Lâm Thiên Ngao bước nhanh đến trước mặt lão già, khom người xuống, nói:

- Chúng tôi muốn tiến hành đồ ước!

Lão già gật đầu, hỏi:

- Đã biết quy củ chưa? Lấy tiền ra đi!

Lâm Thiên Ngao cũng không dám nói thêm, lấy ra một cái thẻ màu xanh giống như của Chu Duy Thanh đưa cho lão già chột mắt. Lão già liền đưa tay vẽ lên một cái rồi lấy ra một cái Hào bài (thẻ đánh số) đưa tất cả lại cho Lâm Thiên Ngao, rồi phất tay ngụ ý là ba người có thể đi tiếp.

Vân Ly đi cạnh Chu Duy Thanh giải thích:

- Phí sử dụng Địa Hạ lôi đài một lần là một vạn kim tệ! Không có phân biệt! Là do những nhân vật quyền uy ở lôi đài đưa ra! Thu phí toàn bộ một lần, thật ra cũng không tính là cao!

Chu Duy Thanh khẽ gật đầu, hai người vẫn lẳng lặng theo sau Lâm Thiên Ngao, xuống thang lầu đi về phía dưới.

Khi vừa bắt đầu, xung quanh mọi người đều tối đen như mực, sau khi quanh qua hai vòng thang mới dần dần sáng lên. Nhưng, màu của những ngọn đèn treo trên vách toàn bộ đều là một màu máu đỏ, càng xuống dưới mọi người đều có cảm giác âu u đáng sợ rất mãnh liệt!

Đi xuống ước chừng được ba mươi thước, phía trước xuất hiện một Các Phủ Đạo (phòng bào danh chác???). Lâm Thiên Ngao đưa Hào bài trong tay nhìn lần nữa rồi hướng vào trong. Hắn bước rất nhanh, hiển nhiên không phải mới đến đây lần đầu.

Chu Duy Thanh nhìn thấy hai bên vách tường dày cộm nặng nề của Các Phủ Đạo này có rất nhiều cánh cửa lớn hình vòm, toàn bộ đều được đánh số thứ tự phía trên. Nhìn dáng vẻ thì bên trong mỗi cánh cửa đều dẫn đến một lôi đài.

Đến cánh cửa trên có ghi số “Bảy”, Lâm Thiên Ngao dừng lại đẩy cửa vào, Chu Duy Thanh và Vân Ly cũng theo hắn vào trong.

Không giống như vẻ âm u của bên ngoài, khi bọn họ vừa tiến vào liền thấy nơi đây rất nguy nga rộng lớn, ánh đèn sáng lóa làm cho Chu Duy Thanh phải híp mắt lại.

Đây là một gian phòng khổng lồ xây theo hình tròn, sau cửa có một gã mặc y phục đỏ đang lẳng lặng đứng đó. Người này che mặt nên không thể nhìn rõ tướng mạo. Vừa thấy ba người đi vào, liền trầm giọng hỏi:

- Cần phải ký kết khế ước trước!

192. Chương 59: Tổ Hợp Thuần - Phòng Ngự Cực Hạn! (1)

Trong gian phòng của Lôi đài số bảy, người áo đỏ nhìn chằm chằm vào đám Chu Duy Thanh rồi nói.

Thanh âm của người áo đỏ này thật sự quái dị, căn bản không giống nhân loại, trầm thấp, khàn khàn, mang theo vài phần vặn vẹo. Để ý một chút thì Duy Thanh lập tức bình tĩnh, người áo đỏ này rõ ràng là cố ý biến đổi thanh âm. Hơn nữa còn bịt kín mặt, hiển nhiên là không muốn bị người ta nhìn thấy chân tướng. Như vậy xem ra, người này ở thế giới bên ngoài hẳn là có một thân phận khác, nếu không thì chẳng cần phải che dấu như thế làm gì. Đối với người ở Địa hạ lôi đài này, Chu Duy Thanh càng lúc càng cảm thấy hứng thú.

Dĩ nhiên, quan tâm là một chuyện, chạy đi tìm hiểu lại là chuyện khác. Hắn không phải là kẻ thiếu não, dư hơi đi tra xét những nhân vật thần bí mà ngay cả kẻ có tu vi thượng vị Thiên Tông cũng bị xử lý như thường. Hướng chỉ, với hắn mà nói, chuyện trọng yếu nhất bây giờ chính là thắng trận đồ ước trước mắt cái đã.

Gian nan lắm mới thắng được Vân Ly, thu về một Ngưng Hình Sư làm thủ hạ, nếu trận chiến này lại thua đi, chẳng khác nào đã tròng xe cát, mà ngay cả bản thân cũng phải bồi theo.

- Có! Chúng ta cần viết giao kèo!

Lâm Thiên Ngao trầm giọng nói.

- Mời!

Vừa nói, người áo đỏ vừa lấy ra một tờ giấy trắng, để lên cái bàn bên cạnh. Lâm Thiên Ngao tiến tới trước, sẵn khoái vung bút viết một bản giao kèo thật nhanh. Nội dung giống như lúc này đã nói với Chu Duy Thanh và Vân Ly vậy. Sau khi kiểm tra xong, Chu Duy Thanh, Vân Ly, Lâm Thiên Ngao ba người cùng đọc và ký tên mình vào dưới bản khế ước.

Người áo đỏ nhìn qua nội dung khế ước rồi trầm giọng:

- Các người có thể bắt đầu rồi!

Lúc này, Chu Duy Thanh mới bắt đầu quan sát Lôi đài số bảy!

Lôi đài thật ra là một căn phòng thật lớn, bên trong hết sức rộng rãi, đèn đuốc sáng rực, từ trên nóc phòng có một luồng sáng trắng chói lọi chiếu xuống bốn phía, nhìn không thấy được nó xuất phát từ chỗ nào. Lôi đài hình tròn, trên mặt đất loang lổ vết máu thâm xì, nhưng lại hết sức bằng phẳng, nền và vách tường lấp lờ ánh sáng lạnh lẽo của kim khí.

Đường kính của căn phòng khoảng chừng ba mươi thân ngựa, nếu coi đây là lôi đài, thì cái lôi đài này thật sự rất lớn.

Lâm Thiên Ngao đi đến trung tâm Lôi đài thì đứng lại, hai chân gã khê xoạc rộng bằng vai, nhất thời khí thế toàn thân phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Có cảm giác như lúc này gã và lôi đài hoàn toàn hòa vào một thể. Giống như một bức tượng điêu khắc được đúc bằng kim loại chứ không phải là con người. Hai tròng mắt vốn thu liễm thâm thúy bây giờ đã lấp lánh tinh quang.

- Nhị vị, mời!

Lâm Thiên Ngao khê quát lên một tiếng. Có thể thấy được, da thịt ẩn dấu bên dưới lớp quần áo kia càng lúc càng vòng lên to hơn, tràn đầy lực lượng cùng cảm giác áp bách, khiến cho người khác hít thở có chút không thông.

Vân Ly nhìn Chu Duy Thanh, ánh mắt toát ra vẻ thăm dò. Chu Duy Thanh chau lông mày lại:

- Người thử trước đi!

Đúng lúc này người áo đỏ cũng lạnh lùng nói:

- Khi các người bắt đầu công kích, trận đánh cuộc này lập tức được tính. Thời gian sẽ là một nén nhang!

Vừa nói, trong tay y đã xuất hiện một cây nhang, không biết lấy ra từ lúc nào.

Vân Ly hít sâu một hơi, sải bước đi ra, trên hai bàn tay Ý, Thể song châu đồng thời lóe sáng. Kim Lục Miêu Nhân, Long Thạch Phỉ Thúy phát ra vô số tia sáng long lanh như ngọc, chân phải dùng sức đạp trên mặt đất một cái, cả người bắn đi giống như mũi tên rời khỏi trường cung, bởi vì tốc độ cực nhanh, thân thể liền mang theo tiếng gió rít gào thật lớn.

- Khai mở...!

Lâm Thiên Ngao khê quát một tiếng, chỉ thấy tay trái gã đột nhiên giơ lên, năm viên Thể châu Hoàng Kim đồng thời bắn ra hào quang sáng rực, Hoàng Kim tượng trưng cho cứng rắn, và cũng chính là phòng ngự. Viên Thể châu Hoàng Kim thứ nhất trong nháy mắt đã hóa thành một đạo lưu quang rồi ngưng kết thành hình.

Đó là một tấm thuẫn, một trang bị Ngưng Hình mà Chu Duy Thanh vô cùng muốn có. Tấm thuẫn này hình tròn, đường kính ước chừng một thước năm tấc. Bề mặt thuẫn bài không trang trí hoa hòe, ngay ở giữa tấm thuẫn có một lỗ trống chưa được khảm nạm.

Thể châu của Vân Ly là Long Thạch Phỉ Thúy, đại biểu cho tốc độ, cho nên cơ hồ thân hình vừa lóe lên... tức thì đã xuất hiện trước mặt Lâm Thiên Ngao. Ý châu Kim Lục Miêu Nhân bên tay trái y chợt lóe sáng, hữu quyền đã hóa thành một quang sáng bạc đường kính một thước, ngân quang nồng đậm. Với tốc độ đó, cứ nghĩ y sẽ vọt tới chính diện Lâm Thiên Ngao, nhưng đột nhiên thân hình chợt lóe, đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu gã, hung hăng tổng xuống.

Chu Duy Thanh đã sớm không còn là tay mơ như trước đây, hần lập tức nhận ra Vân Ly lúc này đang thi triển kỹ năng Không Gian Hệ.

Quang sáng mà y ngưng tụ trên hữu quyền, được gọi là Không Gian Áp Súc Pháo, một kỹ năng công kích tương đối mạnh mẽ. Chỉ riêng về lực công kích mà nói, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều so với những kỹ năng Thất Tinh khác. Khuyết điểm duy nhất của nó là chỉ có thể sử dụng trong cận chiến mà thôi. Nhưng bản thân Vân Ly lại phối hợp với tốc độ của Thể châu khiến cho tổ hợp này càng tăng thêm sức mạnh. Vân Ly lựa chọn loại kỹ năng như vậy là hết sức xuất sắc không nghi ngờ gì nữa.

Thiên lực Tứ châu quán chú nồng hậu vào bên trong Không Gian Áp Súc Pháo, như là một cự thạch nặng ngàn cân trong nháy mắt nổ tung. Tác dụng của bản thân kỹ năng này là trong nháy mắt nén hơi, sinh ra lực lượng bạo tạc cường đại, lực chấn động cực mạnh, lực phá hoại toàn diện.

Mặc dù ngữ khí của Lâm Thiên Ngao lúc trước không quá kiêu ngạo, nhưng cái cách gã để mặc cho hai người công kích đã hoàn toàn chọc giận Vân Ly. Nhất là mới rồi chính y đã bị Chu Duy Thanh đánh bại, trong lòng vẫn còn ầm ứ, cho nên vừa xông lên, đã dốc toàn lực mà xuất thủ.

Ngoại trừ chú ý đến công kích của Vân Ly ra, Chu Duy Thanh đại bộ phận tinh thần đều tập trung vào Lâm Thiên Ngao.

Ở thời khắc Vân Ly bắt đầu tấn công, Lâm Thiên Ngao cũng vòng tay trái ra sau lưng, hiển nhiên, đây là gã tự trói buộc một cánh tay. Có điều, tự trói tay nhưng không có nghĩa là Châu kỹ của gã không thể sử dụng!

Trước tốc độ cùng sự thay đổi phương hướng công kích đột ngột của Vân Ly, Lâm Thiên Ngao ứng phó hết sức đơn giản, cánh tay nhấc lên, nâng tấm thuẫn che chắn đỉnh đầu. Chu Duy Thanh lập tức nhìn thấy, một quang sáng vàng đậm chợt từ trên tấm thuẫn tỏa ra ra, nơi lỗ trống chưa khảm nạm gì, cũng đã xuất hiện một viên kim cương tỏa ánh sáng vàng rực. Đây chính là Thổ Chúc Sinh Kim của Thiên Châu Sư đã khảm vào Ý châu Kim Chúc.

Oanh một tiếng, Không Gian Áp Súc Pháo đã hung hăng kích xuống tấm thuẫn trong tay Lâm Thiên Ngao. Thân thể Vân Ly ngay lập tức bị lực phản chấn bắn ngược lên không. Mà Lâm Thiên Ngao vẫn như cũ đứng yên không chút xê xích, thậm chí cả thần sắc trên mặt cũng chẳng xuất hiện một chút biến hóa.

Người áo đỏ trông coi lôi đài số bảy không biết từ lúc nào đã đốt nén nhang trong tay. Trận đánh cuộc này, sát na lúc song phương va chạm đã được bắt đầu.

Vân Ly mượn lực thân thể lộn ngược trên không trung, rồi ngoặt mình chuyển thân, cả người bay lên nóc phòng, chỉ thấy khóa Thể châu Long Thạch Phỉ Thúy thứ nhất chợt lóe sáng, trên tay y liền xuất hiện một thanh trùy nhọn hoắc. Đây là vũ khí Ngưng Hình của Vân Ly.

Nhìn đến đây, Chu Duy Thanh không khỏi nhú mày. Bởi khi thấy vũ khí của y, hần lập tức nghĩ đến một vấn đề.

Vân Ly và hần đều có bản thiết kế Ngưng Hình Sáo Trang cấp Truyền Kỳ, dưới tình huống như vậy ... nếu bảo Vân Ly không có chút thêm muốn đối với Truyền Kỳ Sáo Trang là tuyệt đối nói xạo. Mà như vậy, Vân Ly với bốn khóa Thể châu quyết không thể nào Ngưng Hình toàn bộ. Tối đa cũng chỉ hai khóa được Ngưng Hình mà thôi. Y nhất định phải để dành cơ hội Ngưng Hình lại thật nhiều, thì sau này mới có hi vọng luyện chế thành công Truyền Kỳ Sáo Trang...

Dốc ngược thân hình xuống, Vân Ly bắt đầu tấn công lần thứ hai. Lần này, tốc độ của y đã nhanh hơn trước nhiều, bốn khóa Kim Lục Miêu Nhân nơi tay trái không ngờ đồng thời sáng lên ba khóa, ngân quang nồng đậm đem cả người y bao bọc vào trong.

Trùy hình nhọn hoắc ở trong tay Vân Ly đã hoàn toàn biến thành màu bạc, không khí xung quanh thân thể cũng kịch liệt vận vẹo.

Thần sắc Lâm Thiên Ngao rốt cục cũng xuất hiện một chút biến hóa!

- Song Trọng Áp Súc!?

Đúng vậy, lúc này Vân Ly đã đồng thời sử dụng một lúc ba kỹ năng Không Gian hệ, chính là Song Trọng Áp Súc. Không Gian Áp Súc Pháo lần thứ hai phóng thích, nhưng lần này, nó được kỹ năng Không Gian hệ là Song Trọng Áp Súc phụ trợ nén vào bên trong trùy hình nhọn hoắc kia. Tên ba loại kỹ năng mà Vân Ly sử dụng cùng một lúc kia gọi là Không Bạo Thôi Tiến.

Không Bạo Thôi Tiến là một loại kỹ năng phụ trợ cực kỳ mạnh mẽ, nó có thể điều động không khí trong nháy mắt nổ mạnh, làm cho lực đẩy của người sử dụng cường đại hơn, khiến tốc độ trong nháy mắt tăng nhanh lên. Đồng thời làm cho người sử dụng có khả năng điều động lực lượng của không gian tăng thêm ba mươi phần trăm. Bất luận là dùng để công kích hay chạy trốn, cũng vô cùng thần hiệu.

Phải biết rằng, tu vi hiện giờ của Vân Ly là Tứ châu, y tổng cộng chỉ có thể Thác Ấn được bốn loại kỹ năng Không Gian hệ, dưới tình huống như thế mà còn lựa chọn hai kỹ năng phụ trợ, thì có thể biết hai loại này nhất định là chỗ dựa cốt yếu. Ngay khi thấy y dùng hai kỹ năng này, Chu Duy Thanh liền âm thầm thần phục.

Bất luận là Song Trọng Áp Súc hay là Không Bạo Thôi Tiến, cũng đều là kỹ năng cường lực cấp bậc Thất Tinh.

Dưới tình huống được phụ trợ, lực công kích của Vân Ly có thể nói là đã tăng đến cực hạn. Trận đánh cuộc chỉ mới bắt đầu, nhưng y không hề giữ lại chút lực lượng nào mà đem toàn bộ phát huy. Hẳn là y muốn kết thúc sớm trận cá cược này, đồng thời cũng có ý định đánh cho Lâm Thiên Ngao trở tay không kịp.

- Hay a!...

Lâm Thiên Ngao thét lớn một tiếng, vẫn như cũ chỉ dùng một tay, hai chân vững chãi xoạc rộng đứng đó. Nhưng, trên tay phải gã đã bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Chỉ thấy hai luồng sáng vàng rực chợt bùng lên, tấm thuẫn lập tức đã có những thay đổi rất lớn!

Vốn đường kính tấm thuẫn là hình tròn một thước năm tấc, thế nhưng lúc này đã lục tục biến hình. Khi hai luồng sáng vàng rực kia chiếu vào, chiều rộng biến thành hai thước, chiều dài tăng thêm năm thước, phần thân dưới dài ra tiêu biểu cho hình dáng một tấm cự thuẫn đặc thù, một tam giác bén nhọn.

Ngay khi thấy một màn như vậy, bất luận là người trong trận như Vân Ly, hay người đang quan sát Chu Duy Thanh, toàn thân liền chấn động. Hai người đều là Ngưng Hình Sư, dĩ nhiên hiểu được điều này có ý nghĩa như thế nào.

Khi hai luồng sáng vàng rực kia dung nhập vào bên trong tấm thuẫn, toàn bộ đều được truyền tới Thể châu trên tay phải Lâm Thiên Ngao. Nói cách khác, gã hiện tại đã dùng tới hai kỹ năng Ngưng Hình. Mà hai kỹ năng Ngưng Hình này không phải để tạo ra một trang bị đơn độc riêng lẻ, mà đồng thời cùng tác dụng lên tấm thuẫn đang che chắn trước mặt gã, đem cả ba loại trang bị Ngưng Hình hợp lại với nhau, tạo ra một loại trang bị Ngưng Hình hoàn toàn mới.

193. Chương 59: Tổ Hợp Thuẫn - Phòng Ngự Cực Hạn! (2)

Trong lòng của Chu Duy Thanh và Vân Ly đồng thời cùng xuất hiện một từ giống nhau.

“Ngưng Hình Sáo Trang” và “Ngưng Hình Tổ Hợp Sáo Trang” nghe thì chẳng khác nhau bao nhiêu, nhưng bản chất hoàn toàn khác biệt. Nếu như, “Ngưng Hình Sáo Trang” chỉ lấy khôi giáp toàn thân làm chủ rồi mới phối hợp cùng vũ khí, trang bị khác để công kích hay phòng ngự, hoàn toàn không là một thể, mà

“Ngưng hình tổ hợp Sáo trang” thì lại lấy nhiều trang bị Ngưng hình tổ hợp lại chung một chỗ, tạo thành một trang bị Ngưng hình đặc thù duy nhất. Nói cách khác, sau khi hoàn thành tổ hợp thành “Sáo trang” thì chỉ tạo thành một trang bị mà không phải là một bộ trang bị. Trước mắt, tổ hợp Sáo trang do Lâm Thiên Ngao tạo ra chính là tám thuẫn trong tay hắn.

Một khóa Thể Châu chỉ có thể ngưng hình thành một loại trang bị thể tích có hạn. Như “Song Tử Đại Lực Thần Chùy” của Chu Duy Thanh, bản chất đã là trang bị Ngưng hình cấp Thần Sư rồi, nên thể tích lớn hơn nhiều so với các trang bị bình thường, nhưng vẫn có một cái vãn là huyền ảnh, không thể nào tạo ra song chùy chân thật. Chẳng qua, do người thiết kế ứng dụng một cách xảo diệu nên làm cho “Song Tử Đại Lực Thần Chùy” này mặc dù có một cái không thật nhưng lại càng tăng thêm cường lực.

Còn “Ngưng hình tổ hợp Sáo trang” lại là một trang bị Ngưng hình vô cùng biến thái, vì muốn làm cho trang bị trở nên rất cường đại mà Châu sư sẽ chọn lựa dùng nhiều khóa Thể châu để tạo nên một trang bị có thể tích và uy lực vô cùng lớn. Hơn nữa, theo Chu Duy Thanh và Vân Ly được biết, loại tổ hợp này chỉ thường dùng cho vũ khí, giống như Lâm Thiên Ngao hiện giờ chấp nhận dùng ba khóa Thể châu, trả một cái giá rất đắt để tạo nên Ngưng hình tổ hợp Thuẫn này. Đây chính là chuyện bọn họ nghe cũng chưa từng nghe qua. Phải biết rằng, dù là Thiên Châu Sư tu luyện đến cảnh giới tối cao, cũng chỉ có thể dùng mười hai trang bị Ngưng hình mà thôi. Thử hỏi, ai chẳng muốn mình có thể sở hữu một bộ trang bị Ngưng hình toàn thân đầy đủ, mà lại nguyện ý lãng phí trên một loại vũ khí duy nhất? Điều này có ý nghĩa rằng, trong tương lai, gã sẽ thiếu một hoặc nhiều trang bị để bảo vệ những chỗ yếu hại khác trên người của mình.

“Ngưng hình tổ hợp Sáo trang” rất hiếm thấy, ngoại trừ bản thân nó có tác dụng rất cực đoan, còn rất khó luyện chế quyền trực Ngưng hình. Chế tạo quyền trực “Ngưng hình tổ hợp Sáo trang” so với “Ngưng hình Sáo Trang” còn khó khăn hơn thập bội. Nếu muốn toàn bộ trang bị “Ngưng hình Sáo trang” có thể dung hợp thì phải cần những thủ đoạn hết sức phức tạp. Linh kiện tổ hợp càng nhiều thì chế luyện quyền trực càng khó. Một loại “Tổ hợp Sáo trang” khi bắt đầu chế luyện cần phải có hai kiện quyền trực dung hợp, mà cực hạn là năm kiện vào một chỗ. Dù có là Thiên Châu Sư cực đoan mấy đi nữa, cũng không bao giờ muốn đem tất cả những trang bị Ngưng hình tập trung vào một kiện vũ khí, huống gì quyền trực “Tổ hợp Sáo trang” lại chế luyện vô cùng khó khăn. “Tổ hợp Sáo trang” từ ba kiện trang bị trở lên đều phải do Ngưng Hình cấp đại sư chế luyện, còn một bộ do năm kiện tổ hợp thì phải do Tông cấp Ngưng Hình Sư luyện chế mới có thể hoàn thành.

Dĩ nhiên, khi theo đuổi cực hạn trang bị một cách cực đoan như thế, bản thân “Tổ hợp Sáo trang” ở phương diện khác sẽ có năng lực cực kỳ mạnh mẽ. Ví dụ như hiện tại.

Mất thấy Lâm Thiên Ngao phóng xuất ra “Tam châu tổ hợp Thuẫn”, trong nháy mắt Vân Ly đã biến sắc mặt. Tám thuẫn này của Lâm Thiên Ngao do ba khóa Thể châu tạo thành, cũng không phải có uy lực như một cộng một bằng hai...mà lực phòng ngự lại tăng lên gấp bội lần. Huống chi, ba châu tổ hợp trên tám thuẫn này lại vây quanh khảm khổng (nơi khảm nạm châu vào vũ khí), thì có thể thấy lực phòng ngự của tám thuẫn này mạnh mẽ biết bao nhiêu!

Mặc dù, Vân Ly đã dồn toàn lực vào lần công kích này nhưng hắn cũng không dám chắc có thể phá vỡ phòng ngự của đối phương.

Nhưng, ở thời điểm mang tính mấu chốt này, Vân Ly cũng thể hiện ra thiên phú chiến đấu kinh người của hắn. Đang giữa không trung, thế nhưng hắn lại có thể mạnh mẽ thay đổi phương hướng công kích hắn biết là vô ích. Vốn hắn định lao thẳng vào trước ngực đối phương, nhưng khi cơ người đối hướng thì lại trở thành bay người sát mặt đất (tấn công hạ bàn đây mà). Tiêm thứ nhọn hoắt trong tay hắn cũng nhắm thẳng chân Lâm Thiên Ngao đâm tới.

Người đánh cuộc là không thể di động ư? Tốt, ta liền công kích toàn lực vào chân của ngươi! Dưới tầm chắn của ngươi là phương tiêm, cũng không thể hoàn toàn phòng ngự hợp lý đâu!

Hơn nữa, trong nháy mắt, khi song phương sắp va chạm, viên Kim Lục Miêu Nhân thứ tư của Vân Ly cũng sáng lên, tiêm thứ sắc nhọn màu trắng bạc kia lặng lẽ huyền hóa thành một luồng quang thái hư ảo (ánh sáng nhiều màu hư ảo), ngay sau đó, một cột sáng bạc như hồ quang không tiếng động bắn ra từ đầu tiêm thứ. Khi hồ quang này tiếp xúc với không khí, chớp mắt đã thay đổi từ màu bạc thành màu đen.

“Thứ Nguyên Trảm...!!!”

Trong lòng Chu Duy Thanh thâm kinh hô, hắc là Bát Tinh bình giới “Thứ Nguyên Trảm”. Uy lực công kích của “Thứ Nguyên Trảm” này còn vượt qua “Không Gian Áp Súc Pháo”. Nhìn từ khía cạnh khác, thì có phần giống với “Không Gian Cát Liệt”, nhưng vết cắt không gian của “Thứ Nguyên Trảm” chỉ có thể duy trì trong nháy mắt, mà “Không Gian Cát Liệt” lại có thể kéo dài trong không trung, hơn nữa còn có khả năng thôn phệ và một loạt tác dụng khác.

Nhưng, cũng không thể nghi ngờ chút nào, lực công kích của “Thứ Nguyên Trảm” cũng tương đối kinh khủng. Một kích này mới chính là lá bài tẩy của Vân Ly.

Tại sao gọi là cường giả Thiên Châu Sư? Cường giả Thiên Châu Sư chân chính có thể trong một kích có năng lực cố hết sức tập trung lực lượng của mình, toàn lực phát ra một kích hủy diệt.

Một kích này của Vân Ly bao gồm hai đại năng lực tăng phúc đều thể hiện hết ra, “Thứ Nguyên Trảm” kia cùng “Không Gian Áp Súc Pháo” dưới tác dụng của áp lực nén lại tổ hợp lẫn nhau, làm uy lực điệp gia tăng lên đến cực hạn. Đừng nói là Ngũ châu, coi như đạt đến tu vi Thiên Châu Sư Lục châu, khi chính diện đối mặt với một kích toàn lực này cũng khó mà chống đỡ.

Đối mặt với sự thay đổi phương hướng công kích của Vân Ly, sắc mặt Lâm Thiên Ngao cũng hơi ngưng trọng. Nhưng cuối cùng hắc cũng làm một động tác.

Viên Thể châu thứ tư màu vàng tinh khiết như phi thúy xuất hiện, tạo ra quang mang hoàng sắc chói mắt, phát ra một tia sáng kỳ dị rồi lặn lẽ dung nhập hoàn toàn vào bên trong tấm Thuẫn làm nó lớn thêm mấy phần, tạo nên một tiếng “Ầm...” vang vọng, rồi nặng nề đập xuống mặt đất, cũng kịp lúc ngăn chặn công kích của “Thứ Nguyên Trảm” phía trước.

“Tứ trọng tổ hợp!”

Trong lòng Chu Duy Thanh rung động mạnh mẽ, cùng lúc đó bên ngoài cũng đang nổ vang “Ầm...Ầm...”. Công kích của Vân Ly đã đánh mạnh lên tấm thuẫn của Lâm Thiên Ngao.

Thuẫn bài một lần nữa được tăng phúc, trở nên chắc chắn như một tòa tháp sắt, phía dưới vẫn là một hình tam giác như cũ nhưng lại hung hăng cắm mạnh vào lòng đất.

Thiên lực của thuộc tính Không gian gần như điên cuồng, tàn sát bừa bãi khắp xung quanh, âm thanh cắt phá chói tai làm người nghe có cảm giác ê răng, sóng xung kích đẩy Chu Duy Thanh phải lùi về sau mấy bước mới trụ vững thân mình, ngay cả Hồng y nhân thủ hộ lôi đài số bảy cũng lóe tinh quang trong đáy mắt, khẽ gật đầu.

Một tiếng rên đau đớn vang lên, thân thể Vân Ly bị bắn ngược trở ra. Nhưng lần này, lại là hắc bị mạnh bạo chấn bay ra ngoài, bắn ngược lại gần đến mép lôi đài mới miễn cưỡng ngừng lại.

Tiêm thứ trong tay Vân Ly đã biến mất. Chu Duy Thanh có thể thấy rõ tay phải của hắc đang run rẩy kịch liệt, Thiên lực bao bọc quanh người đã có dấu hiệu tan rã, trên mặt càng lúc càng đỏ bừng. Đúng là hắc đã không nhìn được mà phun ra một ngụm máu đỏ thẫm.

Một kích dốc hết toàn lực làm Vân Ly phải chịu lực phản chấn khổng lồ như công kích của hắc. Thân người hắc rơi mạnh xuống đất, thở dốc từng hơi hổn hển.

Xem ra trận chiến này từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc chỉ có một thời gian ngắn. Trên thực tế, Thiên lực của Vân Ly đã tiêu hao hơn một nửa, tuyệt học lại càng đã giở ra hết rồi.

Nhìn lại Lâm Thiên Ngao, chỉ thấy hắc vẫn như một ngọn núi cao sừng sững đứng đó, trong tay phải vẫn cầm “Tứ trọng Ngưng hình tổ hợp Thuẫn” như một ngọn tháp ngăn chặn trước thân. Từng vòng ánh sáng vàng rực phát ra từ trên người của hắc chứng tỏ nó chưa hề có dấu hiệu tổn hại chút nào, mà đôi chân hắc vẫn bất động, không lệch nửa phân. Công kích của Vân Ly không thể nói là không mạnh, nhưng lại không hề lay động nổi một người chỉ được dùng một tay như hắc.

Đúng như Chu Duy Thanh đã nói lúc trước, Lâm Thiên Ngao am hiểu nhất chính là phòng ngự. Cho dù không tấn công, thực lực của hắc vẫn có thể phát huy hơn tám phần.

Khóe miệng Chu Duy Thanh không khỏi phải co lại. Trong lòng thâm nghĩ: “Con mẹ nó, phòng ngự quả thật kinh khủng!”. Một kích của Vân Ly hắc nhìn rất rõ ràng, nhưng vẫn hoàn toàn cho kết quả như cũ.

Công kích của mình có nhiên là mạnh hơn Vân Ly, nhưng có thể phá được “Tứ trọng Thuần” đã đến trình độ này hay sao? Tắm thuần trong tay Lâm Thiên Ngao như vậy, lấy tu vi Thiên lực của mình có thể công phá nổi hay không đây?

“Vừa hâm mộ, vừa ghen tị! Ta hận a! Nếu ta có một trọng thuần như hần hần là rất tốt!” Trong lòng Chu Duy Thanh thầm nghĩ. Bất quá, trận chiến giữa Vân Ly với Lâm Thiên Ngao này không phải là không có tác dụng. Tối thiểu, đã làm cho Chu Duy Thanh phát hiện ra toàn bộ vấn đề. Đó chính là lực lượng của Lâm Thiên Ngao!

Bản thân Lâm Thiên Ngao này dù là Thiên Châu Sư có phòng ngự tinh thuần, hơn nữa Ý châu lại có thuộc tính Thổ, làm hần lại có thêm lực lượng vượt xa người thường. Không cần phải nghĩ, Chu Duy Thanh cũng có cảm giác “Tứ trọng Ngưng hình tổ hợp Thuần” này có sức nặng kinh khủng đến mức độ nào, nhưng trong tay Lâm thiên Ngao lại nhẹ nhàng tựa một tấm giấy, căn bản giống như không có phân lượng. Có thể thấy được, Thể châu của Lâm Thiên Ngao dù không có thuộc tính lực lượng, nhưng hần nhất định là người có thần lực trời sinh.

Khó trách hần lại có lòng tin đến mức như vậy khi cùng mình và vân Ly đánh cuộc rồi! Người ta thật sự có vốn liếng để tự tin a! Lực phòng ngự khủng như thế này, dù có gặp cường giả Tông cấp như Minh Vũ cũng có thể chống lại một hai chiêu.

Vân Ly đứng một bên thở hào hển, một bên nhìn Chu Duy Thanh tựa hồ như thầm nói: “Ta đã tận lực, phải làm sao bây giờ?”

Chu Duy Thanh nhìn thoáng qua nén hương kia, bất quá nó chỉ mới được đốt một chút mà thôi, thời gian vẫn còn gần như đầy đủ. Lâm Thiên Ngao cũng đồng dạng không vội vàng gì. Dù có nhiều thời gian, nhưng Thiên lực cũng không dễ khôi phục lại như thế. Trong mắt hần, hiển nhiên Vân Ly có uy hiếp lớn hơn Chu Duy Thanh rất nhiều.

Chu Duy Thanh làm một bộ mặt đáng thương, thở đánh thượt rồi nói:

- Lâm huynh, tắm thuần của ngươi thật sự làm cho ta rất hâm mộ a! Ban đầu, ta cũng nghĩ qua sẽ ngưng hình toàn bộ tắm thuần, nhưng lão bà của ta lại nói rằng không có chỗ nào tốt cả! Thật hay cho một tắm thuần tốt! Có thứ đồ chơi này rồi thì cần áo giáp làm quái gì nữa! Chỉ cần vận dụng thích đáng là đủ để ngăn cản công kích trụ cột của đối phương rồi! Cho dù lấy nó làm vũ khí cũng được, nhưng chẳng biết Lâm huynh có mang viên Thể châu cuối cùng của mình dung hợp cả vào đó hay không?

Hần vừa nói, vừa di chuyển đến trước mặt Lâm Thiên Ngao.

Lâm Thiên Ngao cười nhạt rồi nói:

- Tiểu huynh đệ thật hảo nhãn lực! Toàn bộ năng lực của ta đều ở trên tắm thuần này! Giống như ngươi đã nói, là công phòng nhất thể! Hai người các ngươi hãy lên cả đi!

Chu Duy Thanh cười ha hả:

- Lâm huynh, không bằng bây giờ để ta thử lực lượng của ngươi một chút xem như thế nào?!

Vừa nói, Ý Thể song châu của hần đã đồng thời xuất ra, tinh quang trong mắt lóe lên, hai tay đã đẩy mạnh lên tắm thuần của Lâm Thiên Ngao, toàn bộ các thớ thịt trên người áp súc lại rồi bộc phát ra toàn bộ thần lực trời sinh của hần.

194. Chương 59: Tổ Hợp Thuần - Phòng Ngự Cực Hạn! (3)

Lực lượng lần này của Chu Duy Thanh lập tức đã khiến Lâm Thiên Ngao kinh hãi. Nãy giờ gã có thêm để mắt đến tiểu tử tu vi Tam châu này đâu, nhưng không ngờ hần lại phát ra đại lực giống như trời giáng vậy? Chỉ có bản thân Lâm Thiên Ngao mới biết được, cái khiên của gã thuộc diện bốn tầng tổ hợp Ngưng Hình, nặng tới sáu ngàn cân, một Thiên Châu Sư phổ thông, tu vi chỉ là Tam châu, nhất định không thể nào di

chuyển được. Vậy mà một phát này của Chu Duy Thanh, lại khiến cho gã cảm nhận được lực đẩy cực lớn, tựa như một cơn cuồng phong ào ào ập đến vậy.

- Tốt lắm! Tiểu huynh đệ khí lực thật mạnh!

Lâm Thiên Ngao mỉm cười, cổ tay đè mạnh xuống dưới, khiến cho Chu Duy Thanh chợt có cảm giác, cự thuẫn trước mặt Lâm Thiên Ngao như một ngọn núi dựng đứng vững chãi vô bì. Khi hắn luống cuống thu lực, thì lực đạo trên tấm khiên cũng đồng thời biến mất. Lâm Thiên Ngao mỉm cười nhìn hắn, một cái nhìn tựa như đang cẩn thận soi xét Chu Duy Thanh.

Ngay lúc đó, hàn quang trong mắt Chu Duy Thanh lập tức ngời lên, chân phải của hắn tung về phía trước, mau lẹ như một ngọn trường tiên.

Một tiếng âm thật lớn vang lên! Âm thanh đình tai nhức óc đó không ngờ đã dọa cho Vân Ly và tên áo đỏ kia phải nhảy dựng lên. Không ai có thể tưởng tượng, một cước của Chu Duy Thanh đá vào cự thuẫn lại có thể phát ra tiếng động khủng khiếp như thiên lôi vung chùy vậy!

Mà kẻ kinh hãi nhất bây giờ, lại là Lâm Thiên Ngao. Lúc này Vân Ly công kích thế nào cũng không khiến gã thối lui nửa bước! Vậy mà lúc này, thân hình gã đã thoáng lão đảo, bốn tầng tổ hợp trọng thuẫn dựng trên mặt đất đã khê lung lay.

Trên sàn không ngớt vang lên những âm thanh nứt nẻ rìn rít gai người. Nền của Lôi đài này vốn dùng hợp kim tạo thành, không ngờ cự thuẫn của Lâm Thiên Ngao đón đỡ một cước của Chu Duy Thanh xong, lay động làm nứt ra một cái khe chừng một thước! Một cước này Chu Duy Thanh, lực đạo cương mãnh đến bao nhiêu?

Không sai, đây chính là Tà Ma Hữu Thối, có sức bật vô cùng kinh khủng không gì sánh được. Lực lượng một cước này còn hơn cả cặp Đại Lực Thần Chùy cộng lại, là một hậu chiêu của Chu Duy Thanh. Một cước này, hắn đã tập trung vào toàn bộ Thiên lực vào, khiến cho kẻ có lực phòng ngự kiên cường như Lâm Thiên Ngao cũng phải chấn động, cự thuẫn thiếu chút nữa đã bị đá văng lên.

Trước kia, Chu Duy Thanh đã từng nuốt một viên Hắc châu, đích xác là Thiên Hạch của một Thiên Thú vô cùng cường đại. Thiên Thú kia vốn không thuộc về thế giới này, mà là đến từ một thế giới khác, vì gặp phải cường địch, phải xé rách không gian trốn đi, cuối cùng “hiến dâng” toàn bộ cho Chu Duy Thanh!

Năng lực cường đại nhất của Thiên Thú kia, chính là lực lượng. Nó có sức lực vô cùng kinh khủng, mạnh nhất phải nói đến cái đuôi, mà chân phải của Chu Duy Thanh, chính là kế thừa lực lượng của cái đuôi nọ.

Những bộ phận khác trên người hắn cũng có thể thi triển lực lượng cực mạnh. Có điều phải đạt đến trạng thái sau cùng của Tà Ma Biến mới có thể phát huy. Chỉ riêng cái đùi phải này là không, chỉ cần Chu Duy Thanh tiếp tục phát triển, nó càng tiếp tục hùng mạnh.

Phản lực dữ dội khiến thân thể Chu Duy Thanh phải xoay tròn, thế nhưng một chút cảm giác đau đớn cũng không thấy. Ngay sau đó, cước thứ hai đã đá ra!

Có thể nói, Lâm Thiên Ngao chính là kẻ duy nhất bị hắn đá mà không bị việc gì. Như thế có khác gì một cái bia sống hoàn hảo không chứ? Chu Duy Thanh đại gì không nhân cơ hội này để thử xem, rốt cuộc lực lượng của cái chân phải, mạnh mẽ đến bao nhiêu.

Vân Ly trợn mắt há mồm, tuy y không am hiểu lực lượng mấy, nhưng cũng không thể nào tin nổi, Chu Duy Thanh làm sao chỉ nhắc chân lên thôi, cũng đủ so với toàn bộ Thiên lực mà y phát ra, toàn lực công kích mà không làm nên chuyện? Tiểu tử này, hắn có còn là người không?

Có điều y cũng không biết, Lâm Thiên Ngao thực ra càng kinh hoảng hơn! Gã vì xem thường Chu Duy Thanh mà đâu có dùng toàn lực chống đỡ cho cự thuẫn. Thật sự may mắn cho gã, bởi nếu không phải sàn đấu này được làm bằng hợp kim, chỉ sợ một cước vừa rồi đã đá gã ngã lẩn rồi.

Trong lòng kinh hoảng, hoàng sắc quang mang trong nháy mắt bùng lên. Trên tay gã, năm khóa Thể châu vàng rực thoát ra rồi dung nhập vào trong tấm khiên. Cự thuẫn năm tầng tổ hợp Ngưng Hình hung hãn trầm xuống, tầng tầng lớp lớp như mọc rễ trên nền hợp kim. Cùng lúc, năm khóa Ý châu cũng khảm vào năm lỗ trống trên thân của cự thuẫn...

Biến cố bất thành linh đã làm cho Lâm Thiên Ngao tỉnh táo hoàn toàn, không dám khinh thường đối thủ nữa! Bởi trận cá cược này là tự do của cả đời nha! Mà cây hương bắt quả mới cháy được một phần năm. Cho nên gã lập tức quyết định, sử ra hình thức phòng ngự mạnh nhất mà mình có thể để chống chọi. Trước mắt hai người, đã là một trận quyết đấu không có đường lui!

Trong dư âm tiếng nổ ầm lúc này, một cước thứ hai của Chu Duy Thanh đã quất thẳng vào trên mặt thuẫn. Thế nhưng lần này hấn lại giống như Vân Ly lúc trước, toàn thân bị chấn văng lên không trung, xoay vài vòng mới yên ổn hạ thân xuống đất.

- Mẹ nó!

Nhìn tấm thuẫn trên tay Lâm Thiên Ngao, Chu Duy Thanh cũng nhin không nổi mà chửi đổng trong bụng! Biến thái quá đi mà. Khi hấn quay đầu nhìn Vân Ly, thì thấy mặt của y đã tái nhợt đi, khó coi vô cùng.

Ngưng Hình Cự thuẫn năm tầng tổ hợp! Đây đã là tuyệt tác của một Ngưng Hình Tông Sư rồi! Không mất năm năm công phu, tổn hao đại lượng tinh lực và tài liệu trân quý, đừng mong hoàn thành!

Siêu cấp cự thuẫn trong tay Lâm Thiên Ngao, rộng hai thước cao hai thước hai, bề mặt tản ra hào quang vàng đậm của Hoàng Thổ. Những hoa văn nứt nẻ như đại địa nứt nẻ. Từ trên xuống dưới, khảm vào năm khóa Kim Toàn Ý châu. Không nghi ngờ gì nữa, năm khóa Ý châu này, chắc chắn đã Thác Ấn kỹ năng, tác động đến sức nặng kinh khủng của tấm Cự thuẫn này. Lực lượng phòng ngự như vậy, quả thật biến thái. Chu Duy Thanh thầm hỏi, không biết lấy thực lực thượng vị Thiên Tông như Minh Võ có thể đánh nứt được Cự thuẫn này hay không.

Lúc này, ngay bản thân Lâm Thiên Ngao cũng phát ra hào quang lóng lánh như Cự thuẫn. Người và Thuẫn hợp nhất, không nghi ngờ gì nữa, đây chính là hình thái phòng ngự mạnh nhất của gã. Chu Duy Thanh đã dùng chân phải toàn lực công kích rồi mà vẫn bị Cự thuẫn chấn ngược ra đằng sau.

Vân Ly lúc này đã tạm ổn, bước tới gần Chu Duy Thanh cười khổ:

- Làm thế nào bây giờ, chẳng lẽ muốn trong một ngày bắt ta hai lần thua trận sao chứ!

Chu Duy Thanh thản nhiên cười:

- Thời gian còn dài, gấp cái gì!

Trong đầu hấn suy nghĩ đủ cách! Hấn có thể bình tĩnh như vậy, là vì bản thân đã có kế, lại thêm, không phải Thiên Nhi mới rồi mở miệng bảo đảm hay sao! Thế nhưng, lần đầu tiên đối đầu với cường giả am hiểu phòng ngự, quả thật đã khiến hấn và Vân Ly hết sức đau đầu!

Bọn hấn không tiếp tục tấn công, Lâm Thiên Ngao cũng chẳng vội gì, cứ lẳng lặng đứng yên mà đợi. Thời gian một nén nhang bảo ngắn cũng không phải ngắn, nhưng dài thì cũng chẳng dài bao nhiêu!

- Cự thuẫn của gã chỉ có một mặt. Chúng ta một trước một sau, đồng loạt tấn công.

Chu Duy Thanh trầm giọng.

Vân Ly đôi mắt sáng bừng, lập tức gật đầu. Ngay khi y vừa quay đầu bước đi, bên tai đã vang lên tiếng của Chu Duy Thanh:

- Người quấy nhiễu gã là chính, cố gắng giữ gìn Thiên lực. Khi nào ta hô động thủ, hãy toàn lực ra tay. Mục tiêu là chân trái!

Vân Ly khẽ gật đầu, ra hiệu đã hiểu, thân hình lóe lên, đã vọt ra sau lưng Lâm Thiên Ngao.

Lâm Thiên Ngao mỉm cười:

- Nên như vậy từ sớm! Đến đây đi!

Đối phương lộ ra vẻ thấu hiểu cũng không làm thay đổi tâm tình của Chu Duy Thanh. Hấn nhấc tay trái lên, Bá Vương Cung tràn ngập lạnh lẽo rơi vào trong tay.

Muốn thắng trận đồ ỨC này, phải dốc toàn lực thôi. Đối với Chu Duy Thanh mà nói, năng lực cung tiễn của hắn mới là cực mạnh! Kỳ thật cận chiến không phải là sở trường của hắn, chỉ là lợi hại hơn những Thiên Châu Sư thông thường cái đuôi Tà Ma bên phải mà thu được ưu thế khi đánh giáp lá cà thôi.

Cho nên, công kích tầm xa của hắn mới là chủ lực. Hai năm trước ở Thiên Cung Doanh, hắn đã học được một thân tuyệt học cung tiễn!

Bá Vương Cung trong tay, Chu Duy Thanh ngay lập tức tiến vào một trạng thái kỳ dị, khiến cho Lâm Thiên Ngao đứng đằng xa cũng cảm giác được sự thay đổi trên người hắn.

Giống như Lâm Thiên Ngao nhân thuận hợp nhất, Chu Duy Thanh lúc này cũng đã nhân cung hợp nhất. Bá Vương Cung giống như là cánh tay con mắt hắn, mà tia nhìn của hắn cũng lẫm lẫm lên.

Vụt một tiếng, tựa hồ dây cung bên này vừa rung, trên cự thuẫn của Lâm Thiên Ngao đã nổ ầm một tiếng. Âm thanh mãi một lúc mới vọng vào tai mọi người!

Quá nhanh! Lâm Thiên Ngao biến sắc. Mặc dù lực công kích của Bá Vương Cung vẫn chưa đủ sức lay động được tấm thuẫn của gã, thế nhưng, gã không thể nào thấy được động tác của Chu Duy Thanh. Hắn là một Cung tiễn thủ sao? Không biết vì lý do gì, tự dưng trong lòng Lâm Thiên Ngao nảy lên một cảm giác không ổn. Gã chợt nhận ra, mình đã quá coi thường tên thanh niên tu vi Tam châu này!

Cái Địa hạ lôi đài chỉ rộng khoảng ba mươi thân ngựa, dùng cho cận chiến thì tương đối lớn, nhưng đối với Cung tiễn thủ, cự ly như vậy là quá ngắn. Nếu như trong tình huống chiến đấu bình thường, Cung tiễn thủ vô pháp phát huy lợi thế. Đối phương chỉ cần một lần xung phong, liền có thể sát lá cà rồi. Nhưng đây lại là đánh cược, Lâm Thiên Ngao không thể di động, tùy ý cho Chu Duy Thanh và Vân Ly tiến hành công kích. Hơn nữa, gã lại đứng chính giữa lôi đài, cách Chu Duy Thanh nhiều nhất là mười thân ngựa, dưới cự ly này, dù là thượng vị Thiên Tông cũng không có khả năng tránh né. Nhất là tốc độ bắn của Bá Vương Cung cực kỳ kinh khủng, trong vòng mười thân ngựa, dư sức cho mũi tên phát ra hơn tám phần mười uy lực. Huống chi Bá Vương Cung của Chu Duy Thanh lại có tới hai lỗ trống chưa khảm nạm! Tấm thuẫn cho dù tốt, cũng không phải là áo giáp, không có khả năng phòng ngự từng bộ vị trên thân thể. Vừa rồi đã thử qua lực đạo cái chân phải của Chu Duy Thanh, Lâm Thiên Ngao làm sao dám để hắn bắn trúng mình được nữa!

Có điều, không ai chú ý, một tầng hắc quang nhàn nhạt từ dưới chân Chu Duy Thanh đang lẫm lẫm lan ra. Chính là Xúc Tu Hắc Âm, có điều lúc này nó không phải để trói buộc đối thủ, mà là để tăng cường khả năng cảm nhận!

195. Chương 60: Ai Biến Thái Hơn? (1)

Ninh Huyền Pháp của Phách Vương Cung vừa sử dụng, một tiếng nổ thật lớn chợt vang lên trên tấm thuẫn năm tầng tổ hợp của Lâm Thiên Ngao. Tấm chắn mạnh mẽ là vậy mà cũng không khỏi run lên một cái, quang sáng màu vàng bao bọc bên ngoài lại càng trở nên đậm sắc hơn.

- Hảo tiễn!

Thốt lên hai chữ này không chỉ là Lâm Thiên Ngao, mà cả người áo đỏ này giờ vẫn thờ ơ kia.

Chỉ có người thật tinh tường mới có thể nhìn ra được điểm mạnh của Ninh Huyền Pháp. Lấy lực công kích của Chu Duy Thanh thêm vào Ninh Huyền Pháp của Phách Vương Cung, đã tạo nên lực công kích mạnh gần bằng một đòn toàn lực của Vân Ly lúc trước. Đây chính là chỗ cường đại của cung tên!

Ở phía sau Lâm Thiên Ngao, Vân Ly đã lẫm lẫm động thân, y giống như một con Linh miêu, cổ tay vừa nhoáng lên đã thấy thanh vũ khí Ngưng Hình sắc nhọn kia xuất hiện. Thanh binh khí vừa run lên, một cái Song Trọng Không Gian Áp Xúc Pháo đã bắn thẳng tới sau lưng Lâm Thiên Ngao.

Tên của Chu Duy Thanh bắn ra không phải một mũi rời dờn. Ngay sau mũi tên thứ nhất, một mũi tên thứ hai cực nhanh phóng ra, với khoảng cách ngắn ngủn mười mấy mét, cơ hồ đã tạo nên một đường liên lạc đâm thẳng vào Lâm Thiên Ngao.

Dưới tình huống hai mặt giáp kích này, Lâm Thiên Ngao không cách nào dịch chuyển tầm chắn đi mà lo lắng cho đằng sau. Bởi gã bây giờ đang lâm vào tình cảnh rất xấu, vừa không thể di chuyển, vừa chỉ được sử dụng một tay, khiến cho rất nhiều năng lực không làm sao phát huy. Không nghi ngờ gì nữa, trong mắt gã, uy hiếp từ phía Chu Duy Thanh đã vượt xa Vân Ly. Vì vậy, tám thuấn năm tầng tổ hợp Ngưng Hình tự nhiên là dùng để ngăn cản sự tiến công của Chu Duy Thanh.

Ngay sát na Vân Ly sắp công kích vào thân thể Lâm Thiên Ngao, một quang sáng vàng đậm đột nhiên bùng lên từ trên người gã. Thân thể Lâm Thiên Ngao dưới sự bao bọc của quang sáng này lại phát sinh biến hóa.

Một bộ giáp màu vàng đất trong khoảnh khắc đã trùm khắp toàn thân Lâm Thiên Ngao, thậm chí ngay cả tổ hợp trọng thuẫn trong tay gã cũng nhô ra một tầng nham thạch dày cộm, một hơi thở nặng nề áp bách lan tràn khắp nơi.

Oanh một tiếng, Không Gian Áp Súc Pháo hung hăng đập vào khôi giáp màu vàng đất kia làm nham thạch văng tung tóe, bốc lên một đám bụi mù mịt. Thế nhưng cũng chỉ chắn vỡ một phần giáp mà thôi, Lâm Thiên Ngao vẫn không hề nhúc nhích chút nào.

- Nham Thạch Hóa Khải..!

Vân Ly thấp giọng kinh hô.

Nham Thạch Hóa Khải này cũng không phải là loại kỹ năng hóa đá da thịt lúc trước Mã Quân thi triển có thể so sánh. Hóa đá da thịt cùng lắm chỉ là Tứ Tinh, tu vi Tam châu trở lên là có thể dùng. Mà Nham Thạch Hóa Khải lại là cấp Cửu Tinh, là kỹ năng phòng ngự cường lực của Thổ hệ. Hơn nữa phải đạt tới tu vi Ngũ châu như Lâm Thiên Ngao mới đem toàn bộ kỹ năng tăng lên tới cấp năm, cùng với thân thể mạnh mẽ của hắn tạo nên lực phòng ngự siêu cường, quả thực từ chân đến đầu gã giống hệt như một tòa pháo đài.

Làm Vân Ly nhụt chí nhất chính là, y đã thấy được, bản thân Nham Thạch Hóa Khải uy lực cũng không mạnh như vậy, bởi y đã dùng tới hai kỹ năng dung hợp, cộng với vũ khí Ngưng Hình tiến hành công kích rồi. Nhưng mà Nham Thạch Hóa Khải này thông qua năm khóa Ý châu từ tám thuấn tổ hợp Ngưng Hình kia mà thành. Cụ thể năm khóa Ý châu trên tám thuấn tăng phúc bao nhiêu lần thì không biết, nhưng không nghi ngờ chút nào, so với lực lượng mà Vân Ly vừa áp súc, thật sự chênh lệch không chỉ gấp đôi.

Nói cách khác, cho dù lúc này Lâm Thiên Ngao mặc kệ phía sau lưng cho Vân Ly tùy tiện công kích, y cũng không thể nào đã thương được người ta.

Con mẹ nó! Người này thật sự là Thiên Châu Sư có tu vi Ngũ châu sao? Coi như cường giả cấp Thiên Tông cũng không khó ứng phó bằng gã a!

Vân Ly đành chỉ công kích, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn Lâm Thiên Ngao, đồng thời ngưng tụ lực lượng, đợi Chu Duy Thanh phát ra tín hiệu. Có y ở phía sau, ít nhất cũng làm cho Lâm Thiên Ngao thêm phần cố kỵ. Càng duy trì kỹ năng Nham Thạch Hóa Khải từ Ngũ châu trên tám thuấn tổ hợp Ngưng Hình lâu hơn, hắn Thiên lực càng tiêu hao không nhỏ.

Tốc độ bắn của Phách Vương Cung trong tay Chu Duy Thanh mặc sức thể hiện! Căn bản không thấy hắn giương cung bắn tên ra làm sao, chỉ có thể nhìn tám thuấn trên tay Lâm Thiên Ngao liên tục lóe lên từng đạo ánh sáng chói mắt. Hơn nữa, loại công kích không gián đoạn này đối với Thiên lực của Chu Duy Thanh thật ra tiêu hao không lớn. Hắn chỉ cần duy trì Phách Vương Cung Ngưng Hình trong tay, còn lại kéo cung bắn tên toàn bộ đều dựa vào lực lượng. Đây cũng là ưu thế lớn nhất của Ninh Huyền Pháp. Lúc này, bởi vì không ngừng tiến hành vận xoắn dây cung, khiến cho Phách Vương Cung liên tục xoay tròn, trông cũng giống như một tám thuấn vậy.

Lâm Thiên Ngao vừa ngăn cản Chu Duy Thanh công kích, vừa âm thầm than thở! Gã hiện tại càng lúc càng hi vọng mình thắng trận đánh cuộc này. Vốn mục tiêu của gã chỉ là Vân Ly, nhưng bây giờ lại phát hiện, tên thanh niên có tu vi Tam châu trước mắt này còn hấp dẫn hơn nhiều. Ở phương diện chế luyện quyền trục Ngưng Hình thì ngang tay với Vân Ly, mà lực chiến đấu không ngờ cũng mạnh đến thế. Gã mặc dù không thể hoàn toàn nhìn ra ảo diệu của Ninh Huyền Pháp, nhưng có thể cảm nhận đầy đủ sự đáng sợ từ lực công kích kia. Hơn nữa, tốc độ bắn của Chu Duy Thanh lại nhanh như vậy, nếu tiểu tử này có thể trở thành Truy Tùy Giả của mình, vậy một khi lên chiến trường, liền coi như gã đã sở hữu một vũ khí sát

thương đại quy mô. Lực phòng ngự của gã tuy mạnh, nhưng lực công kích, nhất là công kích từ xa thật sự thiếu sót. Mà Chu Duy Thanh với tài bắn cung này, nói hấn lấy một địch trăm tuyệt không khoa trương. Đã thế, gã còn có thể thay hấn tiến hành phòng ngự, nhất định sẽ đem công kích của hấn phát huy toàn diện.

Ở trong đầu Lâm Thiên Ngao, lúc này thậm chí đã xuất hiện cảnh gã và Chu Duy Thanh cùng nhau ở trên chiến trường tác chiến. Bởi Ninh Huyền Pháp của Chu Duy Thanh mặc dù mạnh mẽ, nhưng lực công kích so với cái đùi phải kia còn chênh lệch khá lớn, muốn phá vỡ tấm chắn của gã là hoàn toàn không thể.

Ngàn vạn lần đừng tưởng Thiên lực của Lâm Thiên Ngao đang tiêu hao cực lớn, chỉ có Lâm Thiên Ngao mới biết, tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình của gã có ưu thế lớn nhất chính là, mỗi một tổ hợp sẽ mang lại một đặc tính riêng biệt. Một trong số đó, chính là tiết kiệm Thiên lực, đem lực công kích của đối phương đến trọng thuẫn tiến hành chuyển hóa thành lực lượng của mình. Vì vậy, đừng nói là thời gian một nén nhang, cho dù là một canh giờ, gã vẫn có thể vững vàng cầm trong tay cự thuẫn tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình tiếp tục phòng ngự.

Về phần Vân Ly, trừ phi y toàn lực thi triển công kích, nếu không, Nham Thạch Hóa Khải cũng đủ để ngăn trở y rồi. Có điều, Thiên lực hiện tại của Vân Ly nhiều nhất chỉ có thể tạo ra một lần công kích duy nhất mà thôi. Lâm Thiên Ngao đã tính kỹ, một khi Vân Ly thi triển công kích như vậy, thì dù mình liều mạng bị thương, cũng nhất định không có nửa phần di động. Huống chi, kỹ năng bao bọc trên tấm thuẫn không phải toàn bộ giống nhau, có hai kỹ năng trong số đó là phụ trợ, chỉ có ba cái mới là phòng ngự thuần túy.

Cây hương trong tay người áo đỏ đã cháy hết một phần ba, gần tới một nửa rồi, mà Chu Duy Thanh vẫn như cũ không ngừng bắn tên! Bởi Phách Vương Cung lúc này đang xoay tít, khiến cho Lâm Thiên Ngao không cách nào thấy thần sắc Chu Duy Thanh lúc này có thay đổi gì hay không.

Thật ra cũng không ai biết, trong quá trình Chu Duy Thanh bắn tên liên hồi đó, hấn vẫn đang suy nghĩ! Có Biến Thạch Miêu Nhân, kỹ năng hấn có được so với người bình thường nhiều hơn nhiều. Huống chi hấn còn có hai chỗ khảm Châu trên Phách Vương cung tiến hành phụ trợ. Vì vậy, khi hấn đối mặt địch nhân, chiến thuật rất hay thay đổi thất thường.

Bất chợt trong lúc đó, ánh mắt Chu Duy Thanh sáng bừng lên, hấn đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, phát bắn tiếp theo của hấn nhất thời phát sinh biến hóa

Mũi tên bắn ra, trên không trung mang vạch nên một đường thẳng màu bạc diễm lệ. Người áo đỏ đang xem cuộc chiến ánh mắt cũng chợt sáng ngời, hàn quang trong đáy mắt lóe lên rồi biến mất.

Lâm Thiên Ngao vẫn như cũ dùng tấm thuẫn để ngăn chặn, bởi vì tấm thuẫn vô cùng khổng lồ đã hạn chế tầm mắt của gã, hơn nữa tốc độ bắn của Chu Duy Thanh quá sức kinh người, gã căn bản không có thời gian rồi để chú ý phương hướng của Chu Duy Thanh.

Ầm một tiếng, mũi tên lại oanh kích lên tấm chắn.

Lực công kích của nó so với mũi tên trước không khác nhau mấy, xuất hiện biến hóa, chính là ánh sáng bạc trên mũi tên.

Quầng sáng bạc dày đặc trong nháy mắt bộc phát, Lâm Thiên Ngao chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, thì quanh người gã đã bao bọc thêm một tầng hào quang bàng bạc. Quầng sáng bạc này cũng bao bọc cả tấm thuẫn, thế nhưng không thật sự mạnh mẽ. Chỉ thấy Lâm Thiên Ngao hai vai run lên, trọng thuẫn trong tay hướng về phía trước lắc nhẹ, đã đem màn hào quang bạc này chắn vỡ, hóa thành những điểm sáng li ti tiêu tán trong không khí.

- Là giảm bớt năm mươi phần trăm hiệu quả!?

Chu Duy Thanh trong mắt tinh mang chợt lóe, đã đưa ra một phán đoán chuẩn xác.

Mới vừa rồi bắn một mũi tên này, hấn đã thêm vào kỹ năng Không Gian Lao Lung! Điều mà hấn mới vừa rồi mới nghĩ đến, chính là thử dùng kỹ năng phụ trợ tấn công Lâm Thiên Ngao xem, biết đâu sẽ có tác dụng.

Không nghi ngờ gì nữa, công kích chính diện, Chu Duy Thanh không có bất kỳ một kỹ năng toàn lực hoặc là kỹ năng gia điệp tăng phúc tổ hợp nào, có thể công phá phòng ngự Lâm Thiên Ngao. Nhưng lực phòng ngự trên tám thuấn của Lâm Thiên Ngao dù có mạnh hơn nữa, cũng không thể triệt tiêu tất cả hiệu quả phụ trợ. Cứ như vậy hần bèn thử một lần, nhất thời thử ra, tám thuấn tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình của Lâm Thiên có thể chịu đựng năm mươi phần trăm hiệu quả của kỹ năng phụ trợ. Đây thật sự đã là tác dụng tăng phúc cực kỳ kinh. Hơn nữa, với cấp bậc Thiên lực còn chiếm ưu thế, đã hạn chế phần lớn kỹ năng của Chu Duy Thanh đối với gã, cho nên cũng không có bao nhiêu tác dụng. Nhưng dù là như vậy, Chu Duy Thanh trên mặt cũng toát ra một nét cười thỏa mãn.

Trên thế giới này, không có cái gì gọi là tuyệt đối. Dù năng lực phòng ngự Lâm Thiên Ngao cường đại là vậy, cuối cùng vẫn có sơ hở...

- Vân Ly, động thủ!

Chu Duy Thanh hét lớn một tiếng, nếu đã có phương pháp khắc địch, hần sẽ không có nửa phần do dự.

Lúc trước Vân Ly thấy ngân quang xuất hiện trên người Lâm Thiên Ngao, trong mắt đã sáng rực. Thân là Ngưng Hình Sư y quá hiểu ý nghĩa của lỗ khảm nằm trên Ngưng Hình Cung của Chu Duy Thanh. Có điều, khiến y thất vọng lại là, mũi tên của Chu Duy Thanh bắn ra, lại không gia trì thêm bất kỳ tác dụng nào của kỹ năng Không Gian Lao Lung.

196. Chương 60: Ai Biền Thái Hơn? (2)

Nghe tiếng Chu Duy Thanh hét động thủ, Vân Ly biết hần có lẽ đã tìm ra cơ hội. Bởi cái gọi là tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không bao giờ còn nữa, chỉ cần do dự nửa phần thì cả đời sẽ hối hận không kịp, cho nên ngay lập tức, Vân Ly liền quyết định liều cái mạng già của y.

Y phóng vọt lên cao, miệng hét to, quang mang màu bạc hùng hậu một lần nữa bao phủ quanh thân, toàn bộ bốn khóa Kim Lục Miêu Nhân trên tay trái đồng thời lóe sáng, bốn đại kỹ năng trong tay y dưới tác dụng Ngưng Hình hóa thành một mũi nhọn sắc bén, đâm thẳng vào chân trái của Lâm Thiên Ngao, ý đồ được ăn cả, ngã về không!

Chu Duy Thanh cũng đồng thời hét lên một tiếng, bắn tên liên tục không hề ngừng nghỉ, Thiên lực trong nháy mắt bùng bạc tuôn trào, hai khóa Ý châu Biền Thạch Miêu Nhân lập tức được khảm nạm, nhưng do tay trái của hần che khuất nên bên ngoài nhìn vào sẽ không thấy được.

Tiếng quát của Chu Duy Thanh tuy ra hiệu cho Vân Ly nhưng cũng đồng thời đã nhắc nhở Lâm Thiên Ngao. Gã liền hí hóp mắt lại, tất cả các kỹ năng phụ trợ trên tám thuấn cơ hồ đồng loạt phóng ra, dưới lực lượng của bản thân cộng với tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình Thuấn tạo thành tầng tầng lớp lớp phòng ngự. Không cần dùng mắt nhìn, gã cũng có thể cảm thụ được, khi Vân Ly phóng người lên lần này đã dùng toàn bộ sức lực mà tấn công. Đồng thời gã cũng rất rõ ràng, sau một kích này, phía Vân Ly sẽ không còn tạo ra được bất cứ uy hiếp gì nữa. Dưới tình huống như vậy, dù có hao phí nhiều Thiên lực hơn nữa, cũng tuyệt đối rất đáng giá...

Phách Vương Cung một lần nữa lại phóng tên. Trong nháy mắt khi Chu Duy Thanh buông dây cung, người áo đỏ ở bên cạnh quan sát cuộc chiến lỗ tai đột nhiên như bị ù đi, ngay sau đó đại não chợt nhói buốt, cảnh vật trước mắt lập tức trở nên mơ hồ.

Chu Duy Thanh tuyệt đối không ngờ đến, Thiên Nhi nói ra tay, không phải là giúp hần đối phó với Lâm Thiên Ngao, mà là giúp hần mê hoặc người áo đỏ, kẻ chịu trách nhiệm tài đang quan sát cuộc đấu, để không tiết lộ những kỹ năng tầng tầng lớp lớp của Biền Thạch Miêu Nhân ra ngoài.

Lần này, tên từ Phách Vương Cung bắn ra rào rào, tạo thành một mảng đen kịt dày đặc. Càng quý dị hơn, trên mũi tên lại mang theo những ánh sáng màu lam lập lòe chớp tắt.

Muốn né tránh lúc này là tuyệt đối không thể nữa rồi, vì khoảng cách giữa song phương đã quá gần. Đừng nói là chạy trốn, dù muốn nhìn cho rõ thì Lâm Thiên Ngao cũng không sao nhìn được.

Àmmmm...!

Một tiếng nổ như sét đánh vang lên. Một lần nữa trọng thuẫn của Lâm Thiên Ngao bị một lực công phá kinh khủng nện lên. Nhưng thủy chung chẳng có gì thay đổi, lực công kích mạnh mẽ kia vẫn bị tấm thuẫn ngăn hoàn toàn cản lại. Có điều, trong nháy mắt, sắc mặt đang gồng lên chịu đựng của Lâm Thiên Ngao lập tức đại biến.

Cùng lúc bắn ra mũi tên cuối cùng, Chu Duy Thanh bỗng dậm mạnh chân phải xuống đất, thân thể bắn lên không trung, Bạo Phong Đột Tập bất ngờ phát ra cộng thêm xung lực từ đùi phải đã khiến hắn trong nháy mắt vọt thẳng lên trên đầu Lâm Thiên Ngao.

Vân Ly đang ở sau lưng Lâm Thiên Ngao cũng thất kinh! Bởi vì y đột nhiên thấy trọng khải hộ giáp trên người của Lâm Thiên Ngao vốn đang có màu vàng đất, cứng như nham thạch bỗng biến thành một luồng sáng màu lam, kèm theo tiếng nổ đùng đùng vang dội, rồi hoàn toàn biến mất. Cùng lúc, hai kỹ năng phòng ngự nhất thời triệt tiêu.

Chuyện này cũng chưa tính là gì, bởi ngoài ra, trên người của Lâm Thiên Ngao còn có thêm rất nhiều vết hoa văn màu đen vân vân, lan nhanh đến đỉnh đầu của gã, phóng thích ra những ký hiệu đen tối mang theo hơi thở vô cùng lạnh lẽo.

Trớ chú (nguyên rủa)!? Đây chính là hiệu quả trớ chú! Vân Ly trong chớp mắt liền đoán được nguồn gốc của những ký hiệu màu đen trên đầu Lâm Thiên Ngao.

Chu Duy Thanh có thuộc tính Hắc ám, chuyện này Vân Ly đã biết khi ở cửa hàng số “Bảy mươi bảy”, khi hắn thực hiện huyết khế Dấu Ấn Hắc Ám để trói buộc y. Nhưng, y làm sao cũng khi nghĩ ra Chu Duy Thanh lại có loại kỹ năng Hắc ám cực kỳ hiếm lạ như loại Trớ chú này.

Kỳ thật kỹ năng Trớ chú rất đơn giản, nó chính là một loại kỹ năng phụ trợ ngược. Kỹ năng phụ trợ vốn dùng để tăng phúc, mà kỹ năng Trớ chú lại làm đối thủ suy yếu đi. Thời gian càng lâu, thì mức độ suy yếu của đối thủ càng lớn! Có thể làm đối thủ suy yếu càng nhiều thì kỹ năng Trớ Chú đó lại càng mạnh mẽ. Tại trung tâm của những ký hiệu trên đỉnh đầu Lâm Thiên Ngao lúc này, có ba vết đỏ sắc lẹm rõ mồn một, chứng tỏ kỹ năng Trớ chú kia đã mang theo ba loại thuộc tính suy yếu, tối thiểu cũng là kỹ năng cấp bậc cường giả Cửu tinh chuyên về Hắc Ám.

Về phần vì sao các kỹ năng phòng ngự trên người của Lâm Thiên Ngao bị đánh cho tan tác, thì Vân Ly cũng chẳng thể nào biết được nguyên nhân. Nhưng bất luận ra sao, thì điều đó đã làm cho đòn tấn công của y hưởng được lợi ích cực tốt, bởi cho dù thân thể Lâm Thiên Ngao có lực phòng ngự cường hãn đến mức nào, cũng không thể lấy huyết nhục mà ngăn cản một chiêu toàn lực của Vân Ly như vậy. Nếu bị đánh trúng, thì dù có phạm vào chỗ yếu hại hay không, cũng đều là một kích trí mạng!

Một tên Chu Duy Thanh đã bắn vừa rồi, là một mũi tên ẩn chứa hai kỹ năng. Hai khóa Ý châu Biến Thạch Miêu Nhân khảm vào thân cung chính là những kỹ năng mới khi hắn đến thành Phỉ Lệ mới Thác Ấn. Hai kỹ năng hoàn hảo này cũng thuộc về loại phụ trợ cho hạn chế, suy giảm.

Mà bản thân kỹ năng Trớ chú cũng thuộc về loại kỹ năng phụ trợ!

Vân Ly đã phán đoán vô cùng chính xác! Toàn bộ kỹ năng Hắc Ám kia chính là một loại trớ chú có tên là “Ám Diệt Chú”. Tác dụng cực kỳ mạnh mẽ, hiệu quả chính là làm suy yếu phòng ngự lẫn tấn công của đối phương, đồng thời tăng cường cảm giác đau đớn thống khổ. Kỹ năng này thật sự là một kỹ năng tuyệt thế, cấp bậc càng cao thì thời gian tác dụng càng ngắn, nhưng hiệu quả lại càng kinh khủng. Ở cấp bậc Nhất châu, thời gian tác dụng kéo dài được mười hai giây, đồng thời ba loại thuộc tính này làm suy yếu mười phần trăm lực lượng của địch nhân, có điều ngoài thời gian ra thì nó chưa có thêm chỗ nào tốt nữa. Khi tu vi tăng lên thêm một châu, thì hiệu quả trớ chú sẽ lại tiếp tục tăng thêm mười phần trăm, nhưng thời gian tác dụng lại giảm xuống một giây.

Nói cách khác, với tu vi Tam châu của Chu Duy Thanh hiện tại, khi thi triển kỹ năng Ám Diệt Chú, thì có thể làm Lâm Thiên Ngao phải chịu đựng mười giây trớ chú, đồng thời bị suy yếu đến ba mươi phần trăm.

Lúc này đây nó chỉ là một kỹ năng tương đối cường hân, nhưng nếu trong tương lai Chu Duy Thanh có thể trở thành một Thập nhị châu Thiên Châu Sư, cũng chính là một Thiên Châu Sư chí cao, thì hoàn toàn có thể biến khả năng phòng ngự của đối phương giảm xuống một hệ số âm. Mặc dù thời gian mà kỹ năng này tác động chỉ còn duy nhất một giây, nhưng thế đã quá đủ khiến cho bất kỳ đối thủ nào khi hứng chịu công kích cũng sẽ phải trọng thương.

Ám Diệt Chú còn hiểm thấy hơn cả kỹ năng Vương cấp mà Chu Duy Thanh đã Thác Ấn từ Ngân Hoàng Thiên Nghi. Mà ngay cả khi bản thân hân Thác Ấn kỹ năng của con Thiên thú kia, cũng phải ở trong tình huống cực kỳ hà khắc mới có thể thành công. Cho nên, dưới tình huống bình thường, tỉ lệ Thác Ấn thành công loại kỹ năng Trớ chú này một phần vạn cũng không có, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn bị Chu Duy Thanh giống như rút kén lầy tơ mà Thác Ấn một cách mỹ mãn.

Về phần đánh cho tan tác kỹ năng phòng ngự Khải Giáp Nham Thạch trên người Lâm Thiên Ngao, lại là một năng lực phụ trợ cường đại khác, một loại năng lực có thuộc tính Lôi, gọi là Thiên Lôi Chấn.

Dưới mắt rất nhiều người, Thiên Lôi Chấn bất quá chỉ là một kỹ năng yếu nhược, không có bất kỳ tính công kích nào. Tác dụng duy nhất của nó chính là chấn vỡ mà thôi. Hơn nữa, so với những kỹ năng Thác Ấn hữu hiệu khác, Thiên Lôi Chấn này có một hạn chế tương đối lớn, chính là không thể thăng cấp và hiệu quả chỉ duy trì trong ba giây, nhưng bù lại tác dụng của nó là tuyệt đối, chấn vỡ tuyệt đối.

Bất kỳ Ngự Châu Sư nào bị trúng Thiên Lôi Chấn, thì các kỹ năng phụ trợ được Thác Ấn đã và đang sử dụng trên người sẽ lập tức bị đánh tan. Đây mới là hiệu quả thần kỳ của kỹ năng này!

Sở dĩ nói nó yếu nhược, là vì hai nguyên nhân chính. Thứ nhất, nó chỉ có tác dụng khi tiếp xúc trực tiếp lên thân thể của đối thủ. Thứ hai, dù kỹ năng này có thể đánh tan toàn bộ những kỹ năng được Thác Ấn khác, tạo tác dụng cắt đứt lập tức kỹ năng của đối phương, nhưng đối với những công kích đã rời khỏi thân thể thì vẫn không có hiệu quả. Ví như đối phương đã phát ra một hỏa cầu lên không, rồi bị trúng Thiên Lôi Chấn, thì hỏa cầu đó vẫn tồn tại mà không mất đi, hơn nữa, toàn bộ kỹ năng này lại không mang tính trối buột!

Ngự Châu Sư có thuộc tính Lôi vốn đã hiếm thấy, mà người chọn kỹ năng yếu nhược chỉ được đánh giá cấp bốn sao Thiên Lôi Chấn này lại càng ít ỏi. Dù sao đi nữa, một người khi Thác Ấn, ai chẳng muốn chọn cho mình một kỹ năng thực dụng hơn? Chỉ loại quái thai như Chu Duy Thanh, có khả năng Thác Ấn gấp bốn lần người bình thường, mới chịu sử dụng loại kỹ năng như thế.

Sự thật đã chứng minh, tác dụng của Thiên Lôi Chấn mặc dù yếu, nhưng nếu biết cách vận dụng thích đáng, sẽ tạo ra hiệu quả vô cùng thần diệu. Như hiện giờ, Thiên Lôi Chấn đã mạnh mẽ đánh tan kỹ năng Thác Ấn Nham Thạch Hóa Khải của Lâm Thiên Ngao. Tuy Tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình Thuẫn của gã cũng đã làm suy yếu một nửa hiệu quả của Ám Diệt Chú, nhưng tuyệt đối không làm tác dụng của Thiên Lôi Chấn suy yếu nửa phần. Chỉ cần dựa vào Bá Vương Cung và phối hợp với di chuyển tốc độ cao xung quanh, Chu Duy Thanh không cần phải áp sát mới có thể thi triển ra bộ kỹ năng này.

Hai kỹ năng cùng đánh lên người Lâm Thiên Ngao, dù không tạo ra hiệu quả gì đối với tấm cự thuẫn, nhưng lại làm giảm đi lực phòng ngự trên thân thể gã xuống rất nhiều.

Thân hình Chu Duy Thanh vẫn bay giữa không trung, lại bắn ra một mũi tên nữa. Lần này, trên mũi tên chỉ gia trì độc nhất một kỹ năng mà thôi, chính là kỹ năng Trì Hoãn Tuyệt Đối.

Khi Lâm Thiên Ngao phát hiện ra có điều không ổn, sát na gã chuẩn bị xoay tấm thuẫn ra sau lưng che chắn thì mũi tên mang theo Trì Hoãn Tuyệt Đối đã đến. Gã chỉ thấy toàn thân chợt như nặng thêm mấy chục lần, tốc độ di động tấm thuẫn trong nháy mắt đã giảm đi rất nhiều.

Lúc này, Vân Ly đã đến sau lưng Lâm Thiên Ngao. Mũi nhọn sắc bén màu bạc chói lọi trong tay y lập tức phát động Thứ Nguyên Trảm đâm thẳng vào chân Lâm Thiên Ngao.

Thời khắc mấu chốt cuối cùng đã đến! Nếu dưới tình huống không có phòng ngự gì mà bị trúng một kích này của Vân Ly, thì không cần phải nói, Lâm Thiên Ngao tất bại trong lần đánh cuộc này, chấp nhận thua trận và mất đi tự do cả đời. Dưới tình cảnh như vậy, gã nào dám giữ lại chút vốn liếng nào. Chỉ thấy tổ

hợp Ngũ châu Ngưng Hình Thuần kia bỗng nhiên rực sáng chói lòa, rồi một quang sáng đủ màu sắc đã hiện ra sau lưng của Lâm Thiên Ngao.

Trong tiếng nổ vang ầm ầm, thân hình của Vân Ly liền bắn ngược lại như đạn pháo, đồng thời, một âm thanh vỡ nát cũng chọt vang lên. Bởi vì ngăn cản công kích của Vân Ly, quang sáng chói lọi kia của Lâm Thiên Ngao đã vỡ tan tành, thậm chí còn để lại trên bắp chân hắn một rãnh máu thật sâu. Nhưng vô luận thế nào, Lâm Thiên Ngao vẫn không di động nửa bước.

Gã rốt cuộc cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Quang sáng kia chính là lá bài tẩy cuối cùng, cũng là một tuyệt chiêu phụ trợ mạnh mẽ nhất của tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình Thuần, tên là Huyền Thuần, có thể tùy tâm sở dục xuất ra tại bất kỳ một bộ vị nào mà gã muốn. Nhưng khi đã sử ra tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình Thuần, thì chỉ có thể dùng Huyền Thuần được một lần mà thôi, hơn nữa khi sử dụng thì nhất định phải hao tổn lượng Thiên lực hết sức khổng lồ. Đây chính là kỹ năng bảo mệnh, sử dụng trong những thời điểm mấu chốt, sẽ lập tức phát huy ra công dụng thần kỳ...

197. Chương 60: Ai Biền Thái Hơn? (3)

Nhìn ánh mắt tê dại của Lâm Thiên Ngao, không nghi ngờ gì nữa, lần này Chu Duy Thanh và Vân Ly phối hợp tung sát chiêu cực kỳ ẩn ý. Bằng vào hai kỹ năng Trối buộc và Suy yếu hết sức cường đại, Chu Duy Thanh đã đem khả năng phòng ngự toàn diện của gã giảm xuống mức thấp nhất, đồng thời đã tạo ra cơ hội cực tốt cho Vân Ly thi triển một kích toàn lực, ép buộc gã phải rời khỏi vị trí đang đứng.

Trúng một kích của Vân Ly, Lâm Thiên Ngao mặc dù bị thương, nhưng gã vẫn cho rằng trận đánh cuộc này gã mới là người chiến thắng. Bởi Chu Duy Thanh dùng hàng loạt kỹ năng liên hoàn, xem ra đã không còn bao nhiêu sức lực... Nhưng gã nào hay biết, Song Tử Đại Lực Thần Chùy đã xuất hiện, cũng bởi tám thuẫn chắn trước người đã che mất tầm nhìn, lại thêm sự chú ý cũng đều tập trung trên người Vân Ly..!

Đợi đến lúc Lâm Thiên Ngao phát hiện có gì đó không ổn thì đã muộn, hơn nữa, dù cho gã có biết sớm hơn cũng chẳng thể làm gì. Khi hiệu quả của Thiên Lôi Chấn còn chưa kết thúc, gã đương nhiên không cách nào sử dụng được kỹ năng Thác Ẩn, chỉ có thể âm thầm chờ rửa cái kỹ năng khôn kiếp đó! Huyền Thuần cũng dùng rồi mà Tuyệt đối Trì hoãn vẫn còn đang ở giây thứ hai. Không nghi ngờ chút nào, giờ này khắc này lực phòng ngự của Lâm Thiên Ngao đang cực kỳ suy yếu. Đây cũng là hiệu quả của những kỹ năng liên hoàn mà Duy Thanh mới vừa rồi sử dụng.

Không sai, trận này Vân Ly là chủ công, nhưng Chu Duy Thanh sớm đã đoán rằng, Lâm Thiên Ngao chắc chắn sẽ có lá bài tẩy. Vì vậy, tác dụng chủ yếu của Vân Ly là thu hút sự chú ý của Lâm Thiên Ngao, để hắn có cơ hội lật con bài tẩy đó lên, và rồi, kẻ đóng vai sát thủ chân chính còn ai ngoài Chu Béo của chúng ta nữa!? Một kích sắp giáng xuống này của hắn, ngay cả tu vi Cửu châu thượng vị Thiên Tông nếu dính cũng phải bị thương nặng.

Bạo Phong làm lực lượng Chu Duy Thanh trong nháy mắt tăng vọt, Song Tử Đại Lực Thần Chùy đã ngao nghễ hiện ra! Ngân Hoàng Dực Trảm cùng với Không Gian Cát Liệt tạo thành Ngân Hoàng Cát Liệt Trảm từ trên Song Tử Đại Lực Thần Chùy nhất tề phóng ra. Cùng là tăng phúc, nhưng so với “thiên tài” như Vân Ly thì y có cưỡi ngựa chạy theo cũng không kịp.

Oanh! Oanh! Oanh!

Toàn bộ Địa hạ Lôi đài, thậm chí cả mặt đất, cũng theo cặp chùy kia đánh xuống mà run rẩy.

Đòn công kích của Chu Duy Thanh, cũng không phải nhằm vào Lâm Thiên Ngao! Bởi dù cho đã tăng phúc cường lực, hắn cũng không nắm chắc mình có thể công phá tám Cự thuẫn của Lâm Thiên Ngao một cách tuyệt đối. Lực phòng ngự của tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình Thuần thật sự biến thái! Nhưng mà mặt đất có thể biến thái như cái thuẫn kia sao? Cho dù là loại hợp kim cứng rắn nhất cũng chẳng thể so bì được!

Cho nên, Ngân Hoàng Cát Liệt Trảm từ Song Tử Đại Lực Thần Chuy nhờ vào Bạo Phong tăng lực đã hung hăng đập mạnh vào mặt đất...

Lần này kẻ lẫn lộn không phải là Chu Duy Thanh, mà chính là Lâm Thiên Ngao! Một thân bản lĩnh đầy mình, thế mà dưới tầng tầng lớp lớp kỹ năng trời buộc đã không thể nào phát huy được nữa nữa. Trong tiếng nổ vang trời, đất bằng như dây sổng, kịch liệt rung lên khiến gã không cách nào đứng vững, cả thân hình lập tức bị khí lãng cuốn lên, cùng với tấm cự thuẫn văng tuốt ra xa! Không chỉ riêng gã, mà Vân Ly cùng với người áo đỏ đang choáng váng thần thờ cách đó không xa, cũng bị hất mạnh vào tận vách của Lôi đài mới dừng lại được... Tiếng nổ vang dội làm cho ai nấy tưởng chừng như trong tai mình đang có hơn ngàn con ong mật vỗ cánh đồng loạt! Mặt nền Lôi đài số bảy bây giờ đã là một đồng hỗn loạn.

Nền của lôi đài này tự nhiên không thể nào toàn bộ đều là hợp kim, Chu Duy Thanh dùng một búa thô bạo nện xuống, đã xuyên thấu qua lớp hợp kim dày hơn một thước, chấn động đến cả nền đá hoa cương bên dưới khiến nó vỡ nát rồi sứt xuống. Cả mặt nền Lôi đài bằng hợp kim và đất đá trong bán kính mười lăm mét dưới lực phá hoại kinh khủng của Ngân Hoàng Cát Liệt Trảm đều bị chấn thành bột phấn. Ở chính giữa Lôi đài số bảy, mặt nền lún xuống, tạo thành một cái hố khổng lồ sâu ba thước, mà như vậy là đã nhờ hợp kim hóa giải đi phần lớn công kích đó rồi.

Chu Duy Thanh cũng bị lực phản chấn mà đau muốn thất điên bát đảo, nhưng may mà hắn là chủ nhân Song Tử Đại Lực Thần Chuy, cho nên Ngưng Hình Sáo Trang cấp Truyền Kỳ này đã triệt tiêu phần lớn phản lực! Mặc dù là thế, thời điểm tiếng nổ vang dội khắp nơi, Chu Duy Thanh cũng ăn không ít đau khổ, bây giờ mắt mũi hắn vẫn còn đầy tro bụi, bộ dạng vô cùng tả tơi chật vật.

Lâm Thiên Ngao lúc đang từ từ trôi trên vách tường xuống đất, chờ đợi ra. Trong đầu gã bây giờ chỉ có một ý nghĩ, loại công kích trình độ này, cho dù mình có ở trạng thái đỉnh phong đi nữa, có thể giữ vững một bước không lùi được sao?

Vân Ly khóe miệng co quắp, đầu ong ong rên rĩ khiến y chỉ có cảm giác muốn chết đi cho sướng khoái mà thôi! Y giờ này chỉ muốn hỏi Chu Duy Thanh một câu, người có còn là người hay sao? Đây là công kích mà Thiên Châu Sư cấp Tam châu có thể phát ra sao? Nhưng ngoại trừ kinh hãi, y lại càng mừng rỡ như điên, bởi vì Vân Ly đã nhận ra đôi trọng chùy trong tay Chu Duy Thanh, nó hoàn toàn trùng khớp với bản thiết kế Ngưng Hình Sáo Trang cấp Truyền Kỳ mà hắn đã cho mình xem lúc trước? Hắn làm sao mà đã có được một phần của nó rồi chứ, thật không thể tin được...

Qua một hồi khiếp sợ, bất luận là Vân Ly hay Lâm Thiên Ngao, trong đầu đều chung một ý niệm, mình thua không oan. Bọn họ thật sự đã quá xem thường Chu Duy Thanh rồi! Quái vật loại này có thể lấy tu vi Tam châu thông thường mà so sánh được sao?

Người áo đỏ lúc này cũng đã tỉnh táo lại, khi vừa thấy cái hố toang hoác trên nền Lôi đài, sắc mặt cũng lập tức thay đổi! Cũng chẳng biết nén nhang trong tay hắn đã bay đến xó xỉnh nào rồi. Bởi vì cái cảm giác mê muội đột nhiên xuất hiện kia đã khiến hắn căn bản không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hắn vẫn có thể thấy được kết quả. Không nghi ngờ gì nữa, Chu Duy Thanh và Vân Ly đã thắng trận cuộc này.

Chu Duy Thanh ngồi phệt xuống dưới đất, hồng hộc thở. Bất luận là Song Tử Đại Lực Thần Chuy là Phách Vương Cung, đã sớm biến mất tầm mắt tích.

Mặc dù thắng, nhưng một kích cuối cùng cũng đã làm hắn cạn kiệt lực, dốc tận khả năng. Chu Duy Thanh hoàn toàn khẳng định, nếu như Lâm Thiên Ngao được sử dụng hai tay, hơn nữa trong tình huống có thể di động, thì hắn và Vân Ly coi như xui xẻo rồi. Tam châu Ngưng Hình Sư đúng là không nói lên được năng lực của Chu Béo, nhưng Lâm Thiên Ngao cũng như vậy, khả năng phòng ngự của gã trâu tria đến thế, Ngũ châu Thiên Châu Sư thông thường có thể so sánh được sao?

Hôm nay biến thái không ngờ lại gặp biến thái! Cuối cùng lại thành so đầu xem xem tên nào biến thái hơn thôi. Và không nghi ngờ gì nữa, có Biến Thạch Miêu Nhân trong tay, bạn học Chu Béo của chúng ta mới là kẻ biến thái nhất. Và bất luận gian nan thế nào, hôm nay Chu Duy Thanh vẫn là kẻ chiến thắng sau cùng!

Đúng lúc này, phía ngoài đã truyền đến vô số tiếng bước chân gấp gáp! Phan một tiếng, cửa lớn của Lôi đài số bảy đột ngột bị đập tung ra. Có khoảng bảy hoặc tám người mặc áo đỏ từ bên ngoài lệ làng phóng

vào. Khi bọn người này tiến đến, lông mày ba người Chu Duy Thanh, Lâm Thiên Ngao, Vân Ly đồng thời giật giật. Bởi vì từ trên người bọn họ, tản mát ra khí tức cường đại không hề kém cạnh Lâm Thiên Ngao.

Nói cách khác, bọn họ đều có tu vi Ngũ châu Thiên Châu Sư trở lên...

Phải biết rằng, đế quốc Phi Lệ to lớn là vậy, mà tính toàn bộ Thiên Châu Sư cũng không tới năm trăm người! Tu vi từ Ngũ châu trở lên, chưa chắc đã vượt quá một trăm. Vậy mà nơi này mới có biến cố một chút, liền xuất hiện một loạt bảy, tám cường giả như vậy, hơn nữa dường như có kẻ tu vi không chỉ là Ngũ châu, thì có thể thấy được, thế lực sau lưng Địa hạ Lôi đài cường đại cỡ nào.

Một người áo đỏ bước ra, có lẽ là cầm đầu, vì ở ống tay áo có ba đạo kim tuyến, biểu hiện thực lực của hắn hơn xa những người còn lại. Vừa vào thì hắn đã thấy được cái hố to trên mặt đất, sắc mặt hơi đổi, trầm giọng hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra?

Tất cả những người áo đỏ này đều bịt mắt nhằm che dấu thân phận của họ.

- Thưa Đài chủ! Là do bọn họ chiến đấu mà tạo thành!

Hồng Y Nhân của Lôi đài số bảy bước lên phía trước, cung kính nói.

Trên ống tay áo của hắn có thêu một sợi kim tuyến, đưa mắt lướt nhìn ba người bọn họ, khi đến chỗ Chu Duy Thanh thì khẽ dừng lại, xuất hiện chút biến hóa. Có điều Chu Duy Thanh lúc này mới vừa đứng lên, nên không hề chú ý tới.

Đài chủ trầm giọng:

- Đánh cuộc đã kết thúc chưa?

- Thưa, đã kết thúc...

Đài chủ lạnh lùng:

- Vậy hãy bảo bọn họ bồi thường mười vạn kim tệ, nếu không, một người cũng không cho ra ngoài!

- Dạ!

Sau khi Đài chủ bỏ lại một câu nói liền xoay người dẫn đám áo đỏ rời đi. Mà ba người Chu Duy Thanh lúc này cũng khôi phục một chút, đi tới gần cửa.

Người áo đỏ lúc này sắc mặt hết sức khó coi, nơi này là chỗ của hắn, bị phá hư nghiêm trọng như thế, chữa trị cũng tốn rất nhiều thời gian. Huống chi lúc này còn gặp phải cảm giác mê muội làm hắn hết sức khó chịu. Hắn mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng hiển nhiên có liên quan tới ba tên tiểu tử này. Đã khiến hắn mất ba ngày không quan sát được màn đặc sắc nhất của cuộc chiến.

- Ta đền, ta đền mà...!

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, vội vàng lấy tạp phiến của mình ra. Thân thể hắn lúc này mới hơi thả lỏng một chút, tâm tình vô cùng sáng khoái. Thu phục Vân Ly thôi còn chưa hết ngất ngây, ai hay bây giờ lại được thêm gã Lâm Thiên Ngao so ra còn biến thái hơn. Lực phòng ngự cỡ này nếu làm cận vệ của hắn, cho dù gặp lại Minh Vũ cũng có thể đánh một trận thống khoái. Nghĩ đến đây, Chu Duy Thanh tâm chí bừng bừng vui sướng, hí hửng như nở hoa trong bụng, mắt liếc về hướng Lâm Thiên Ngao đầy bí ố, khiến cho tên này phải rùng mình sờn gai ốc, chợt có cảm giác như mình vừa sa thân vào miệng cọp.

Bồi thường mười vạn kim tệ xong rồi, Chu Duy Thanh mới xoay người, đứng một chỗ mà ngắm nghía từ đầu đến chân Lâm Thiên Ngao thật lâu, rồi ngoác miệng cười, một nụ cười thật sự dễ mến.

Lâm Thiên Ngao như thế nào không rõ ý tứ của hắn, tên ôn vật này sợ mình vừa ra khỏi Địa hạ Lôi Đài sẽ chuồn mất, cho nên muốn ngay tại đây thiết lập khế ước, bắt mình đi vào khuôn khổ đây mà.

- Ta thua, đánh cuộc thua đương nhiên phải chấp nhận, đến đây đi!

Lâm Thiên Ngao thở dài một tiếng, gã không như tên “mít ướt” Vân Ly kêu cha gọi mẹ mất cả ngày! Cho dù trong lòng không muốn cỡ nào, thì thua vẫn là thua. Ai bảo mình đang yên đang ổn lại nảy lòng tham

làm gì? Gã đã biết Chu Duy Thanh có thuộc tính Hắc Âm, sợ rằng trên người hắn cũng sẽ có năng lực phong ấn Hắc Âm chứ chẳng nghi.

198. Chương 61: Nguyên Ý Chịu Thua Đánh Cuộc(1)

“Ta thua, ta nguyện ý chịu thua đánh cuộc, đến đây đi.”

Nhìn vẻ mặt Lâm Thiên Ngao quyết tuyệt, Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Không vội, chúng ta rời khỏi nơi này rồi tính sau.” Nói xong, hắn không đợi Lâm Thiên Ngao mở miệng, đã xoay người rời đi.

Ba người vừa ra khỏi lối đài dưới lòng đất, Lâm Thiên Ngao rốt cục không nhịn được, hỏi: “Chẳng lẽ người không có kỹ năng Hắc Âm phong ấn?”

Chu Duy Thanh liền dừng cước bộ nói: “Tự nhiên là có.”

Lâm Thiên Ngao cau mày nói: “Vậy tại sao người không trực tiếp sử dụng với ta?”

Chu Duy Thanh cười ha ha một tiếng, nói: “Không vội, chúng ta trở về cửa hàng số bảy mươi bảy bên kia rồi nói sau. Cần gì phải thi triển ngay lập tức dưới lối đài đâu.”

Trong mắt Lâm Thiên Ngao chợt lóe sáng: “Người sẽ không sợ ta đổi ý sao? Lực ước thúc của lối đài tuy mạnh, nhưng nếu ta cố ý chạy trốn bọn họ cũng chưa chắc đã bắt được ta.”

Chu Duy Thanh liền lắc đầu: “Không, ta không sợ. Bởi vì người không phải là loại người như vậy, nếu như người muốn chạy, chỉ có thể trách ta không nhìn rõ người thôi.”

Vân Ly bên cạnh cả giận nói: “Vậy ý của người, ta chính là loại người này? Ta xem người thời điểm phong ấn ta rất khẩn cấp a.”

Chu Duy Thanh cười nói: “Có một chút, dù sao cũng không được yên tâm như với hắn. Bất quá, lúc trước chúng ta không phải là đang ở trong tình thế đó sao? Cũng là người mình rồi, để ý làm gì nữa?”

Vân Ly hừ một tiếng, quay sang nhìn Lâm Thiên Ngao bên cạnh, trên mặt đột nhiên nở nụ cười: “Con mẹ nó, còn có người đẽm lưng, trong lòng lão tử cũng thẳng bằng hơn nhiều.”

Lâm Thiên Ngao cả giận nói: “Mịa nó, Người có ý gì? Cái gì gọi là đẽm lưng?”

Vân Ly cười hắc hắc nói: “Đồ to con, tức giận cũng vô dụng. Thực lực của ta mạnh không bằng người, nhưng nếu muốn chạy chỉ sợ người đuổi không được. Ta sẽ sợ người sao? Huynh đệ chúng ta là đồng bệnh tương liên, đều bị tiểu tử này lừa gạt. Bất quá, ta không thể không thừa nhận, người so với ta còn xuất sắc hơn. Ngay cả người còn bị tiểu tử này đánh bại, thì ta còn phải để ý cái gì. Haha.”

Lúc này Lâm Thiên Ngao mới tỉnh ngộ lại, nghi ngờ hỏi: “Nói như vậy, lúc trước hai người đánh cuộc luyện chế Ngưng hình quyền trục, là người thua? Còn bị tiểu tử này lập kế ước?”

Vân Ly hừ giận một tiếng: “Tiểu tử này quá xảo hoạt rồi.”

“Này, này, ta nói hai người các người, đừng có gọi tiểu tử này, tiểu tử nọ có được hay không? Nói như thế nào sau này ta cũng là lão đại của hai người, phải có một chút tôn trọng chứ?”

Vân Ly và Lâm Thiên Ngao cơ hồ là mở miệng cùng lúc: “Tôn trọng cái rắm ấy.”

Nhìn bộ dạng lòng đầy căm phẫn của hai người, Chu Duy Thanh không thèm để ý một chút nào, cười hắc hắc nói: “Ài, những người này vốn là thua cả đời, cũng cho phép phát tiết một chút chứ sao. Ca rất rộng lượng. Các người tiếp tục phát tiết đi ha. Đi, đến cửa hàng số bảy mươi bảy mua đồ, thuận tiện tặng cho Lâm huynh một cái phong ấn luôn. Haha, ta cười rất đắc ý...”

Thượng Quan Băng Nhi đứng đợi ở cửa hàng số bảy mươi bảy cũng đã đợi trông mòn con mắt, vẫn thủy chung đứng ở cửa sổ nhìn hướng lúc ba người biến mất.

Rốt cục, thân ảnh quen thuộc kia cũng đã xuất hiện trong tầm mắt của nàng, khi nàng nhìn thấy cả người Chu Duy Thanh dính đầy đất bụi không khỏi sợ hết hồn. Nhưng lập tức nàng nhìn thấy được nụ cười dương dương đắc chí của hắn, lúc này mới yên lòng lại.

Lúc này, Tần Phong đã được tiểu nhị thông báo, liền cùng Thượng Quan Băng Nhi đi ra ngoài đón.

“Chu đại sư, các người đánh cuộc...” Tần Phong nghi ngờ hỏi.

Chu Duy Thanh cười ha ha nói: “Bất phân thắng bại, bất phân thắng bại. Ha ha ha, ha ha ha ha.” Trong lòng hắn thật sự quá đắc ý, muốn che giấu khoái ý bên ngoài cũng không thể.

Lúc này, trong lòng Lâm Thiên Ngao và Vân Ly cùng cảm thấy, trong cuộc đời mình, chưa bao giờ nghĩ lại giống như bây giờ, lại muốn đánh một người như vậy.

“Tần đại ca, chúng ta muốn mượn tinh thất một chút. Ta cùng với Vân Ly đại sư và vị Lâm đại ca này vừa gặp đã như thân quen, chúng ta còn có một số việc muốn tâm sự một chút. Không biết có phiền phức gì không?”

Tần Phong vội vàng nói: “Dĩ nhiên là thuận tiện, không có vấn đề gì. Mời.” Trong lòng hắn cũng nghi hoặc, lại là thế hòa? Đây cũng quá trùng hợp đi. Bất quá, hắn cũng không nhận thức Lâm Thiên Ngao, cũng không biết thực lực của Lâm Thiên Ngao mạnh đến trình độ nào, nên tuy có hoài nghi nhưng cũng không hỏi nhiều cái gì.

Vân Ly dừng bước, hướng Chu Duy Thanh nói: “Các người đi đi, ta không đi đâu. Ta đi cáo từ Chu Trường Khê đại ca.” Hắn e sợ nhìn lại quá trình phong ấn một lần nữa khiến nội tâm mình bị phần, định tránh đi.

Chu Duy Thanh nói: “Người đi đi. Một lát nữa trở về tìm chúng ta. Tần đại ca, còn có, ta muốn mua một chút đồ vật, phiền toái người đi chuẩn bị một chút. Chờ chúng ta đi ra rồi trả tiền cho người.” Hắn lấy ra danh sách đồ vật muốn mua đã chuẩn bị trước khi đến giao cho Tần Phong. Bởi vì tâm tình quá tốt, hắn ngay cả mặc cả một chút cũng không nhiều lời.

Chu Duy Thanh, Thượng Quan Băng Nhi và Lâm Ngao Thiên ba người đi vào tinh thất, giống như là Chu Duy Thanh nói như vậy, tính cách Lâm Ngao Thiên chính trực, cũng không quỵ懦 người khác. Mặc dù trong lòng thống khổ vạn phần, nhưng vẫn để cho Chu Duy Thanh thi triển Huyết Khế! Âm Chi Ấn Ký ở trên người hắn. Đến lúc này, một đời cường giả có năng lực phòng ngự cường đại chính thức bị Chu Duy Thanh thu phục.

“Lâm đại ca, sau này người gọi tên ta là được rồi. Chuyện hôm nay đúng là may mắn. Bất quá, đây là người tự đưa mình đến cửa, cũng không trách được ta, thật ra thì tu vi của người có thể hất ngã ta. Nếu như, Thiên lực của người có thể vượt xa ta quá Thập Nhị trọng, khế ước giữa chúng ta dĩ nhiên là giải trừ.”

Sau khi hoàn thành phong ấn, Chu Duy Thanh thu hồi về đùa cợt, nghiêm nghị nói với Lâm Thiên Ngao.

Lâm Thiên Ngao thở dài một tiếng: “Cũng chỉ một chữ Tham mà ta đã tự hại chính mình. Ta thấy hai người các người đều là Ngưng Hình Sư thiên tài, vốn định thu phục ít nhất một người, để tương lai hoàn thiện tổ hợp Ngưng hình thuần, nhưng ai biết trộm gà không được còn mất nắm gạo. Ta cũng không phải bởi người, mà bại bởi vì hai chữ khinh thị. Người yên tâm, nếu ta đã bị người phong ấn, sau này ta là người của người.”

Trong lòng Chu Duy Thanh co quắp một chút, thầm nghĩ trong lòng, cái gì gọi là người của ta rồi, không nên nói mập mờ như vậy có được hay không. Bất quá hắn cũng biết, hiện tại Lâm Thiên Ngao tâm tình không tốt, cũng không có kích thích hắn, chẳng qua là gạt đầu lia lại.

“Chủ nhân, ta có một việc muốn nhờ.” Lâm Thiên Ngao hai tay ôm quyền, hướng Chu Duy Thanh khom mình hành lễ.

Chu Duy Thanh vội vàng tránh ra, nói: “Lâm đại ca xin nói, chúng ta đã là người một nhà, xưng huynh đệ là được rồi.”

Lâm Thiên Ngao lắc đầu, nói: “cả đời ta đã thuộc về người, sau này sẽ là nô bộc của người, không có gì phải dấu diếm. Chủ nhân, ta còn có một việc chưa xong, xin người thư thả cho ta ba tháng, ba tháng sau, ta liền trở về tìm người. Từ đó sẽ luôn theo người.”

Chu Duy Thanh rất muốn cự tuyệt hẳn, mặc dù mới đến Phỉ Lệ thành chưa lâu, nhưng hẳn đã gặp mấy lần uy hiếp trí mạng, nếu như có một Thiên Châu Sư cường đại bên cạnh, hiển nhiên là sẽ an toàn hơn. Nhưng là hẳn vẫn gật đầu đáp ứng, giết người chỉ bất quá đầu chạm xuống đất, người ta đã thua cả một đời, chẳng lẽ còn không thể đi xử lý một chút chuyện của mình sao? Lập tức, hẳn và Lâm Thiên Ngao ước định địa điểm sau này gặp lại.

Lâm Thiên Ngao nhìn Chu Duy Thanh một cái thật sâu, trên đường đi một tiếng bảo trọng, xoay người đi. Mặc dù hẳn không nói gì, nhưng Chu Duy Thanh cảm giác được trước lúc đi trong mắt hẳn vẫn toát lên một tia cảm kích.

Ba tháng thì ba tháng đi, cùng lắm trong ba tháng đó ta thu liễm một chút, trong lòng Chu Duy Thanh liền nghĩ như vậy.

Cửa hàng số bảy mươi bảy của Tần Phong đã lâu chưa bán hàng, các loại vật liệu còn tồn rất nhiều, cho dù có một vài tài liệu Chu Duy Thanh cần không có, liền từ các cửa hàng phụ cận mua được. Hẳn chỉ dùng thời gian nửa canh giờ, đã thu thập đầy đủ vật liệu mà Chu Duy Thanh cần.

“Người có chuyện riêng cần xử lý hay không? Có thì nói, ta cũng cho người nghỉ mấy tháng luôn?” Chu Duy Thanh nhìn Vân Ly đang trở lại nói.

Vân Ly lắc đầu, nói: “Ta chỉ có một mình, từ nhỏ đã là cô nhi, được lão sư thu dưỡng. Năm kia, lão sư cũng đã qua đời rồi, trên thân không còn gì. Đi theo người đi.” Nói tới đây, hẳn tiến đến bên cạnh Chu Duy Thanh, thấp giọng nói: “Trở về đem cái chùy kia của người cho ta nhìn một chút, nghiên cứu kỹ một chút, như thế nào?”

Lúc trước thấy Chu Duy Thanh lấy ra Song Tử Đại Lực Thần Chùy, trong lòng hẳn vẫn luôn ngứa ngáy. Đối với một gã Ngưng Hình Sư mà nói, còn có cái gì có thể so sánh với trang bị ngưng hình càng cao cấp làm cho hẳn động tâm đây? Thậm chí ngay cả tâm lý thống khổ khi thua cuộc đều giảm bớt rất nhiều khi nhìn thấy Đại Lực Thần Chùy.

“Được, trở về liền cho người xem.” Chu Duy Thanh thoáng khoải đáp ứng. Hẳn cũng muốn cùng Vân Ly nghiên cứu kỹ xảo luyện chế ban đầu của Ngưng hình quyền trục. Mặc dù ở chỗ Hồ Duyên Ngạo Bác học được rất nhiều thứ, nhưng học bằng cách nhớ là một chuyện, chân chính ứng dụng lại là chuyện khác. Không nghi ngờ chút nào, xét về phương diện kinh nghiệm luyện chế Ngưng hình quyền trục thì Vân Ly hơn hẳn rất nhiều, có thể cùng hẳn bổ cứu, đối với quá trình nhanh chóng tăng lên Ngưng Hình Sư Cao cấp của Chu Duy Thanh cũng được nhiều chỗ tốt.

“Tần đại ca, chỗ này hết bao nhiêu tiền?” Chu Duy Thanh đem đồng tài liệu Tần Phong chuẩn bị cho mình thu vào dây chuyền trữ vật rồi hỏi giá.

Tần Phong do dự một chút, cắn răng một cái, nói: “Huynh đệ, người đưa cho ta hai mươi sáu vạn kim tệ đi.”

Chu Duy Thanh sửng sốt: “Nhiều như vậy a!” hẳn tổng cộng có bốn mươi lăm vạn kim tệ, vào cửa làm hai cái thẻ hội viên trung cấp mất bốn mươi vạn kim tệ, lúc trước còn nộp phạt mười vạn kim tệ nữa, lúc này còn đi mất hai mươi sáu vạn kim tệ, trên cơ bản là nhẵn túi.

Vân Ly nhìn mặt Tần Phong như ăn phải mướp đắng, tức giận đẩy Chu Duy Thanh xuống, nói: “Người không biết thì đừng có nói có được hay không? Tần lão bản đây đã là tương đối rộng rãi. Những tài liệu người cần, giá trị ít nhất cũng phải bốn mươi vạn kim tệ, ta xem Tần lão bản cũng là lấy giá vốn cho người. Nhanh đưa tiền đi.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Ta cũng không phải là không biết biết giá thị trường sao? Tần đại ca, ngại quá. Của người đây.” Lúc này hẳn mới đem hai cái thẻ hội viên trung cấp của mình và Thượng Quan Bằng Nhi ra thanh toán tiền.

199. Chương 61: Nguyên Ý Chịu Thua Đánh Cuộc(2)

Tần Phong cười ha ha một tiếng, nói: “ Chu đại sư, Vân đại sư, sau này hai vị cần gì thì cứ tới chỗ ta. Ta không dám nói chỗ này của ta có đầy đủ tài liệu hết, nhưng tối thiểu những tài liệu thông thường vẫn có. Đều lấy giá vốn cho nhị vị.” Ở trên người Chu Duy Thanh quả thật hắn không thể kiếm tiền cái gì, nhưng trải qua một cuộc chiến Ngưng Hình Sư giữa hai người Chu Duy Thanh và Vân Ly lại là thứ then chốt giúp cửa hàng số bảy mươi bảy này của hắn kiếm tiền. Lúc này, mặc dù sắc trời đã tối, nhưng trong cửa hàng của hắn cũng không có thiếu khách nhân mua đồ, lượng tiêu thụ cũng đã tăng lên một chút. Có Ngưng Hình Sư ưu tú tới chỗ hắn mua đồ, quả thật hiệu quả hơn bất kỳ loại quảng cáo nào.

Từ biệt Tần Phong, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi mang theo Vân Ly trở lại chỗ ở. Bên trong tiểu viện bọn họ thuê cũng không thiếu phòng trống, tự nhiên là có thể an bài chỗ ở cho Vân Ly.

Vừa vào cửa, Chu Duy Thanh cảm giác được Minh Hoa còn chưa trở về, hắn cũng không thêm để ý, dù sao thì Thiên Tà Giáo kia không đến tìm mình phiền toái là tốt rồi. Duy nhất làm cho hắn có chút tiếc nuối đó chính là, hôm nay tuy là lại nghe được âm thanh của Thiên Nhi, nhưng lại không được nhìn thấy lần nữa thiếu nữ tóc trắng tuyệt sắc kia, thật sự làm cho hắn có chút không cam lòng.

Vân Ly đối với ở chỗ nào cũng không thêm để ý, thậm chí ngay cả gian phòng mình ở cũng không có xem qua một chút, liền không chút khách khí chạy đến gian phòng Chu Duy Thanh, cánh cửa vừa đóng, về mặt hắn hưng phấn vì lại sắp được nhìn thấy Song Tử Đại Lực Thần Chùy.

Ngay cả Thượng Quan Băng Nhi nhìn bộ dạng khẩn cấp của hắn cũng không nhìn được phải bật cười. Chuẩn bị cho hai người bọn hắn một chút điểm tâm rồi trở về phòng mình tu luyện.

Quang mang màu vàng lóng lánh, Chu Duy Thanh lại lần nữa thả ra một kiện trong bộ trong bộ Ngưng hình sáo trang cấp Truyền kỳ kia, làm Vân Ly thời điểm nhìn thấy Song Tử Đại Lực Thần Chùy kia, trong mắt hiện lên đầy vẻ si mê.

“ Khó trách có khả năng làm rung chuyển tên Lâm Thiên Ngao biến thái kia. Thật đẹp, trang bị này quả nhiên không làm hổ hai chữ Truyền kỳ a! Nói, như thế nào người lại ngưng hình thành công? Chẳng lẽ sư môn của người có một bộ Ngưng hình quyền trục này? Coi như là bảo bối do Thần Sư cấp luyện chế, cũng cần phải có mười tờ mới có thể tuyệt đối nắm chắc thành công chứ?”

Chu Duy Thanh nghi ngờ nói: “ Như thế nào ta lại nghe lão sư nói, không cần nhiều đến mười tờ như vậy a! Bất quá vận khí của ta tương đối khá, một tờ này của sư môn, ta vừa thử một lần đã ngưng hình thành công.”

Vân Ly nhìn Chu Duy Thanh không khác gì đang nhìn quái vật: “ Biến thái, con mẹ nó, hôm nay thật là xui xẻo, gặp ngay đúng hai kẻ biến thái. Số quá khổ rồi.” Vừa nghĩ đến mình khắc khổ tu luyện nhiều năm như vậy, rốt cục sắp hết khổ thì lại tự cấp mình cho hắn, trong lòng cũng không khỏi đau xót.

Nhìn ánh mắt bị phần kia của Vân Ly, Chu Duy Thanh cười ha ha một tiếng, nói: “ Lại nói tiếp, đúng là người đã bị ta cho vào tròng, ai bảo người lại ngạo khí như vậy? Bất quá, Lâm Thiên Ngao chính là tự mình đưa đến cửa. Lực phòng ngự của hắn quả thật không phải người a! Không nói đến lực phòng ngự mạnh, lực lượng của hắn cũng tương đối kinh khủng. Rõ ràng không phải là Thể Châu hệ lực lượng, không biết tại sao hắn lại có lực lượng lớn như vậy?”

Vân Ly trầm ngâm nói: “ Duy Thanh, nếu như ta đoán không sai, chỉ sợ rằng trên người Lâm huynh có huyết thống Dã Man nhân. Cho nên mới có thể có lực lượng kinh khủng như thế. Lại phối hợp với tổ hợp Ngưng hình thuần, quả thật chính là tuyệt phối. Nếu không phải bị hạn chế như vậy, cho dù là người có Ý Châu Biến Thạch Miêu Nhân nghịch thiên như vậy, hai chúng ta cùng tiến lên cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn. Song Tử Đại Lực Thần Chùy của người tuy mạnh nhưng cũng chỉ có một kiện, không có Sáo trang gia tăng thêm hiệu quả. Cho Dù toàn lực ứng phó cũng không thể gây thương tổn cho hắn được. Huống chi, thiên lực của hắn cực kỳ hùng hậu, khí mạch kéo dài, chỉ cần làm tiêu hao hết thiên lực của chúng ta, chính diện chiến đấu, chúng ta bại không thể nghi ngờ.”

Chu Duy Thanh cười ha ha một tiếng, nói: “ Chính diện chiến đấu? Ta chính diện chiến đấu với hắn mới là lạ. Đánh không lại không thể chạy sao? Mỗi một người đều có tồn tại nhược điểm, sở dĩ hắn chọn phòng

ngực cực hạn đầu với chúng ta cũng bởi vì hần không am hiểu tốc độ. Bất quá, đây là lần đầu tiên ta chứng kiến tổ hợp sáo trang uy lực mạnh mẽ đến không ngờ. Dừng ở trên phòng ngự như thế, nếu dừng ở trên công kích thì...”

Nghe Chu Duy Thanh nói tới đây, hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng không khỏi rung mình một chút, Vân Ly nói: “Duy Thanh, xem ra chúng ta tốt hơn nên nghiên cứu, tranh thủ thiết kế ra vài loại quyền trục tổ hợp sáo trang, đồ chơi này tuyệt đối có thể bán giá trên trời.”

Hai mắt Chu Duy Thanh liền sáng lên, vỗ mạnh đùi mạnh một cái: “Không sai, hơn nữa chúng là còn có tên gia hỏa biến thái Lâm Thiên Ngao kia làm quảng cáo nữa. hắc hắc.”

Hai gã Ngưng Hình Sư ở cùng một chỗ, hơn nữa quan hệ chủ tớ nên không có nửa điểm xa lạ, làm cho bọn họ cả đêm nay không ngủ được chút nào.

Sáng ngày hôm sau, cả hai người bọn họ đều đeo thêm một cặp kính râm hiệu Gucci đi ra ngoài.

Về mặt Vân Ly hưng phấn nói: “Lão bản, ta ăn một chút gì đó rồi đi ngủ đây. Trở về ta suy nghĩ bản thiết kế thật kỹ, chờ người đi học về rồi chúng ta tiếp tục thảo luận.” Nói xong, hần liền quay đầu chạy nhanh vào bếp.

Thông qua cuộc trao đổi tối hôm qua, Vân Ly đối với tình hình của Chu Duy Thanh cũng biết chút ít, làm cho Chu Duy Thanh bị buộc phải đáp ứng sau này giúp hần chuẩn bị tài liệu luyện chế Ngưng hình sáo trang cấp Truyền kỳ. Trong nháy mắt Vân Ly liền đổi giọng, hai chữ lão bản khỏi cần tiêu xài tốn tiền, huống chi Chu Duy Thanh cũng vui vẻ khi hần như vậy. Trải qua cuộc trao đổi tối nay, rõ ràng mối quan hệ của hai người đã gần gũi hơn rất nhiều, bọn họ đều có chung một mục tiêu, luyện chế một thân Ngưng hình sáo trang cấp Truyền kỳ, sau đó mặc ở trên người mình.

“Tiểu Béo.” Làm tốt điểm tâm, sau đó về mặt Thượng Quan Băng Nhi trách giận nhìn Chu Duy Thanh.

Không đợi nàng phát tác, Chu Duy Thanh vội vàng cười trừ nói: “Ta đảm bảo, sau này nhất định sẽ không như vậy nữa.”

Thượng Quan Băng Nhi cầm đồng phục trong tay đưa cho hần, về mặt đau lòng nhìn bộ dạng mệt mỏi của Chu Duy Thanh, nhẹ nhàng vuốt ve mặt hần, “Tiểu Béo, Ta biết ngươi cũng là vì hiện trạng của Thiên Cung đế quốc chúng ta, nhưng rất nhiều chuyện không phải chỉ làm một lần là xong. Ngươi đã làm tốt không thể hơn được nữa rồi, đáp ứng ta, sau này không nên mạo hiểm nữa có được không? Không bao giờ... lấy cuộc đời mình làm tiền vốn đánh cược nữa. Vạn nhất sau này ngươi gặp một người nào so với người còn muốn biến thái hơn thì làm thế nào?”

Chu Duy Thanh đem nàng kéo vào trong lồng ngực, cảm thụ được thân ảnh mềm mại cùng hương thơm nhàn nhạt từ mái tóc: “Ngày hôm qua là do ta vọng động, đảm bảo sau này sẽ không có nữa, được chứ?”

Thượng Quan Băng Nhi biết điều gạt đầu: “Cũng không được thức đêm nữa. Ta không muốn thấy ngươi cực khổ như vậy.”

Chu Duy Thanh đưa miệng đến gần tai nàng cười hắc hắc, nói: “Không thức đêm không phải rất đơn giản sao? Nếu mỗi đêm đều có mỹ nữ Băng Nhi ngủ cùng ta, kẻ ngu mới nguyện ý thức đêm.”

“Đáng ghét, mới được vài câu tử tế đã bắt đầu nói lung tung. Nhanh vào ăn cơm đi.” Thượng Quan Băng Nhi mặt đỏ bừng thối lui khỏi lồng ngực Chu Duy Thanh quay đầu chạy vào bếp. Nhưng ngay cả thuận miệng trên choker nàng, Chu Duy Thanh cũng không nghĩ tới chính là, tâm tình đề phòng của nàng đã nổi lỏng hơn rất nhiều, đối với yêu cầu của hần cũng không kháng cự lại. Dù sao thì thân thể của nàng cũng đã sớm thành của hần.

Ăn xong điểm tâm, Chu Duy Thanh cũng không khỏi ngáp lên mấy cái, giăng co cả đêm, hần thật sự có chút khốn đốn. Dùng nước lạnh rửa mặt, lúc này mới thanh tỉnh thêm vài phần. Thời điểm hai người ra cửa đi học, hần nhìn thoáng qua gian phòng Vân Ly mà không khỏi hâm mộ, tối thiểu người này còn được ngủ bù a! Thật đúng là bi kịch, ta lại còn phải đi học.

Chu Duy Thanh lười kéo bàn tay mềm mại nhỏ bé của Thượng Quan Băng Nhi, rồi cùng đi tới học viện. Dù sao quan hệ của hai người cũng đã sớm bị Chu Duy Thanh công khai, nên hiện tại Thượng Quan Băng Nhi

cũng đã thích ứng được hơn rất nhiều, cũng không phải ngưng ngừng như trước.

Hai người rất nhanh đã nhìn thấy đại môn học viện, nhưng hai người cũng lấy làm kinh hãi, bởi vì lúc này có rất nhiều xe ngựa dừng trước cửa Học viện quân sự, hơn nữa còn có không ít người đứng bên ngoài học viện nhìn ngó xung quanh. Bên cạnh mấy chục cỗ xe ngựa có ít nhất hơn hai trăm người, trong đó có không ít người khí độ trầm ngưng.

“ Thế này là thế nào?” Đã xảy ra chuyện gì? Làm sao có nhiều người đến đây như vậy?” Chu Duy Thanh nghi ngờ dừng bước lại.

Thượng Quan Bằng Nhi đi theo phía sau Chu Duy Thanh, vẫn cúi đầu nghĩ tới tâm sự. Nàng vẫn do dự có đáp ứng yêu cầu của Tiểu Béo hay không? Nếu không cùng hấn thân mật, lại khiến cho hấn nín hổng mất thì làm sao bây giờ?(Haha, nín mà hổng mất thì bảo nó TS đi.) Huống chi trong nhà còn có một người so sánh với dung mạo của nàng cũng không kém hơn là bao, vóc người lại càng thêm ‘ngọt canh xương ống, đậm đà thịt thần’ là Minh Hoa.

Đột nhiên nghe được lời nói của Chu Duy Thanh, lúc này nàng mới mờ mịt ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy tình cảnh trước cửa học viện, cũng hết sức ngạc nhiên nói: “ Lúc chúng ta ghi danh khảo thí chỉ sợ cũng không có nhiều xe ngựa như vậy a!”

“ Học đệ, Đây đều là do người dựng lên đấy.” Đang lúc ấy thì, một âm thanh đột ngột xuất hiện. Chu Duy Thanh quay đầu nhìn lên, thì thấy Diệp Phao Phao đang khoác trên mình bộ đồng phục quý tộc, đang từ xa bước tới. Hôm nay, nhìn bộ dạng vô hại cùng với cả vẻ mặt anh tuấn ấy, rất khó tưởng tượng người này dĩ nhiên là thủ lĩnh của đám học viên quý tộc trong Học viện quân sự Phỉ Lệ hoàng gia.

“ Bởi vì ta dựng lên?” Học trưởng, có nhiều xe ngựa như vậy thì có quan hệ gì đến ta?” Chu Duy Thanh nghi ngờ hỏi, trong lòng cũng âm thầm cảnh giác. Gã Diệp Phao Phao này hỉ nộ bất lộ, làm cho Chu Duy Thanh có loại cảm giác không cách nào nhìn thấu người này. Có thể thống nhất nhiều học viên quý tộc như vậy, làm sao có thể là nhân vật đơn giản?

Diệp Phao Phao có chút bất đắc dĩ nói: “ Học đệ, người đúng thật là nhanh quên. Chẳng lẽ người cho rằng, ngày hôm qua học viên bình dân năm nhất các người đánh nhiều học viên quý tộc như vậy thì không có chuyện gì sao? Còn nữa, các người hạ thủ thật là độc ác a! Cả lớp năm hai kia, gãy xương cũng có một nửa, còn có mấy người gần như là trọng thương?”

Chu Duy Thanh vẻ mặt vô tội nói: “ Chuyện này cũng không thể trách chúng ta được, học viện đã xử lý rất công bằng. Chuyện này đâu có liên quan gì đến ta a?”

Diệp Phao Phao ha ha cười nói: “ Mặc dù ta không biết người làm như thế nào, nhưng người có thể làm cho học viện không truy cứu trách nhiệm của người thì đã rất có bản lĩnh rồi. Bất quá, người không thể quên, nơi này là Phỉ Lệ thành, phần lớn quý tộc cao đẳng của cả nước đều ở đây. Người chính là kẻ khởi xướng đánh lớp học viên quý tộc kia. Đánh con bọn họ, tự nhiên bọn họ muốn tới đòi lại công đạo. Về phần những người này, đều là chờ người đấy. Trên xe ngựa còn có mấy người hôm qua bị người đánh, thương thế có chút nhẹ nên hôm nay đến đây để nhận mặt người. Người cho rằng, học viện không xử lý người thì những quý tộc này sẽ bỏ qua cho người sao?”

200. Chương 61: Nguyên Ý Chịu Thua Đánh Cuộc(3)

- Đa tạ học trưởng đã nhắc nhở... nhưng không phải Viện trưởng của chúng ta là Công chúa Điện hạ ư, đám quý tộc kia vì sao vẫn kiêu ngạo như thế?

Diệp Phao Phao bật cười:

- Học đệ, người vốn là người thông minh, vậy mà còn thốt ra mấy lời ngu ngốc này? Nếu không phải có người như Viện trưởng đại nhân tọa trấn, bọn chúng đâu chỉ đứng trước cửa hầm hè như thế, mà đã sớm xông vào tận bên trong rồi. Có điều, ta phỏng chừng, dù Viện trưởng có là Công chúa, thì đối mặt với quá nhiều chỉ trích từ đám quý tộc như vậy, cũng rất khó đối phó. Học đệ, người phải chuẩn bị tâm lý trước đi, bất quá ta tin tưởng Học viện sẽ xử trí việc này thật công bằng, bởi một khi đã đưa ra quyết định, thì không thể dễ dàng thay đổi xoành xoạch như thế.

Chu Duy Thanh vẫn đứng đưng bất động thanh sắc:

- Đa tạ học trưởng đã đến thông báo. Nhân tình này, Chu Duy Thanh ta nhớ kỹ!

Diệp Phao Phao khoát tay:

- Ta tới đây đề tỉnh ngươi, không phải để kiểm ân tình gì hết. Ngươi cho là tùy tiện kẻ nào cũng được ta đây nhắc nhở hay sao chứ? Ta cũng không định cho ngươi thiếu nợ đâu... Tương lai có lẽ ngươi sẽ là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, mà ta thì lại không muốn có địch thủ như vậy, nên chỉ có thể làm bằng hữu với ngươi mà thôi!

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Chu Duy Thanh bật cười, hướng Diệp Phao Phao gật đầu rồi đưa tay ra:

- Từ giờ trở đi, chúng ta là bằng hữu! Có điều, nguyên tắc của ta trước nay không đổi, ngươi cũng đừng hòng lôi kéo đám học viên bình dân mà ta đã đổ công đổ sức không ít vào đó nhé!

Diệp Phao Phao nắm lấy tay hắn rồi cười ha ha:

- Chúng ta đã là bằng hữu, thì đám học viên bình dân đó là người của ngươi hay của ta thì có gì khác biệt cơ chứ? Ta nghe nói, ngươi tuyên bố trong bốn năm sẽ trở thành Cao cấp Ngưng Hình Sư? Ta thật sự rất trông mong đến ngày đó. Sau này có quyền trực Ngưng Hình thì nhớ kỹ là phải bán cho ta trước nhé. Đi thôi, ta sẽ dẫn các ngươi đến bên hông Học viện. Đám người kia cũng thật là khờ khạo, bọn họ chặn cửa chính bộ cho rằng chúng ta không biết leo tường vào hay sao?

Thẳng thắn mà nói, Chu Duy Thanh vốn không muốn kết giao bằng hữu với Diệp Phao Phao, chí ít là bây giờ. Bởi vì căn bản hắn không nhìn thấu được người này, y tuyệt đối nguy hiểm không dưới Minh Hoa! Thế nhưng bây giờ hắn làm gì có sự lựa chọn nào khác. Mới tới Học viện Phi Lệ vài ngày, thì đã gây thù chuốc oán không ít, mà toàn là kẻ địch cường đại mới chết, chẳng phải hắn đang rước lấy không ít phiền phức hay sao? Huống chi đây là ý tốt của người ta!

Vòng qua cửa chính, ba người cùng đi đến bức tường bên hông Học viện. Không thể nói là tường bao của Học viện Quân sự Hoàng Gia Phi Lệ là thấp, bởi nó cao tới sáu mét, trên còn có găng cọc nhọn bằng sắt. Đối với người bình thường, đây quả thật là một chướng ngại, nhưng với đám Thiên Châu Sư bọn hắn thì chẳng tính là cái gì.

Diệp Phao Phao hất hất mặt lên, mỉm cười:

- Chúng ta từ chỗ này đi vào là được!

Vừa nói, tay phải hắn vừa đưa ra, một vầng lam quang nhàn nhạt theo đó bùng lên. Một cái trụ băng từ từ ngưng kết dưới bàn tay hắn, không ngừng tăng trưởng, đẩy thân hình của hắn cao lên, vượt quá sáu mét. Từ đó Diệp Phao Phao nhẹ nhàng tung người vượt qua tường mà vào.

Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi liếc nhìn nhau, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc. Bọn họ vừa rồi đều nhìn thấy, vừa rồi Diệp Phao Phao tạo ra trụ băng mà không dựa vào bất kỳ kỹ năng nào. Không nghi ngờ gì nữa, Ý châu của hắn chắc chắn phải có thuộc tính Thủy. Mà biển nước thành băng vốn vịn chỉ dựa vào Thiên lực và thuộc tính của Ý châu như thế, cũng đã cho thấy hắn có Thiên lực hùng hậu đến mức nào! Như vậy, nếu chỉ nói riêng về Thiên lực, thì hắn đã vượt qua Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi rồi, hắn là cùng cấp bậc Tứ châu Thiên Châu Sư với Minh Hoa rồi. Mà nhất định phải là Thiên Châu Sư, chứ nếu chỉ thuần là Ý châu, thì hắn cũng vô pháp hóa thủy thành băng như vậy.

Chu Duy Thanh vòng tay ôm lấy cái eo lưng thon nhỏ của Thượng Quan Băng Nhi, chân phải điểm nhẹ lên mặt đất, chỉ nghe một tiếng phịch trầm muộn nho nhỏ, hai người đã phóng vọt qua đầu tường cao sáu mét mà tiến vào. Một cú nhảy này của Chu Béo hoàn toàn dựa vào lực lượng, lại mang theo một người, so với Diệp Phao Phao rõ ràng lợi hại hơn. Đương nhiên, đó là nhờ cái đuôi phải Tà Ma. Người ta đã phô diễn tài hoa, Chu Béo ta cũng đâu chịu kém! Cùng với loại người như Diệp Phao Phao kết làm bằng hữu, đầu tiên phải có một điều kiện vô cùng cần thiết, đó là người không thể thua sút hơn so với hắn. Nếu không mà nói, mối quan hệ bằng hữu này nhất định sẽ biến chất.

- Hảo công phu!

Diệp Phao Phao tán thán, trong mắt thoáng lên một tia kinh ngạc rồi biến mất. Hắn mặc dù không tận mắt chứng kiến, thế nhưng qua sự rung động của năng lượng trong không khí, Diệp Phao Phao vẫn có thể phân biệt, Chu Duy Thanh vừa rồi một chút Thiên lực cũng không hề phóng thích.

- Học trưởng mới là cường đại! Cho dù tại Học viện Thiên Châu Sư, phỏng chừng học trưởng cũng chiếm được ngôi vị cường giả số một nhỉ!

Tâng bốc thì ai mà tiết kiệm? Lời nói của Chu Duy Thanh nào thật thà thành khẩn như vậy, dĩ nhiên chữ thành khẩn này cũng phải bỏ vào trong ngoặc kép rồi!

Nghe mấy lời của hắn, Diệp Phao Phao lắc đầu cười khổ:

- Học viện Thiên Châu Sư bên kia cũng không phải đơn giản như học đệ nghĩ đâu. Tuy có hơi tự đại mà nói, trong Học viện của chúng ta đây, kẻ có thể cùng ta đấu một trận đếm không quá đầu ngón tay. Thế nhưng nếu qua Học viện Thiên Châu Sư kia, chỉ sợ đứng vào nhóm năm mươi người mạnh nhất cũng không có cửa. Bởi học viện trong đó chỉ có một trăm người, mà Viện trưởng Học viện Thiên Châu Sư lại chính là đệ nhất cường giả của Đế quốc, đã đột phá Tông cấp, có tu vi Thập châu Vương cấp Thiên Châu Sư. Tùy tiện truyền đạt cho đám học viên vài kỹ xảo công phu, cũng không phải là loại mà Học viện Quân sự chúng ta có thể so sánh. Không phải nịnh bợ nói dóc chứ, dù là một Tam châu Thiên Châu Sư bên đó, ta đây cũng không nhất định đánh thắng được!

- Vương cấp Thiên Châu Sư?

Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi không khỏi hít một hơi lạnh. Bởi ngàn vạn lần đừng nghĩ một cách đơn giản là Cửu châu chỉ thấp hơn Thập châu một cảnh giới như vậy. Thượng vị Thiên tông tuy rằng đã thập phần hiếm có, nhưng trong Đế quốc Phỉ Lệ này tìm ra hai mươi người cũng không phải là quá khó. Nhưng Vương cấp Thiên Châu Sư, thì đồ con mắt cũng kiếm không ra. Bởi dù cho toàn bộ số Thượng vị Thiên tông kia cũng chưa chắc có một người đột phá lên Vương cấp. Đạt tới Vương cấp, coi như đã tiến vào một cảnh giới khác, và một cường giả Vương cấp hoàn toàn có thể đánh bại mười Thượng vị Thiên tông liền thủ.

Diệp Phao Phao mỉm cười:

- Học đệ, cũng không cần sốt sắng như vậy đâu. Vị Vương cấp Viện trưởng của Học viện Thiên Châu Sư kia còn có một thân phận khác. Đó chính là Cung chủ Thác Ấn Cung của Đế quốc Phỉ Lệ chúng ta, Quốc Sư của Đế quốc! Cho nên ngài có là Vương cấp thì chẳng có gì là lạ. Lão nhân gia ngài là một Trung vị Thiên Vương đó.

Đạt tới Vương cấp rồi, thì chia làm Thượng, Trung Hạ tam vị. Không còn so sánh số lượng bản mạng châu nữa, mà là so sánh đẳng cấp của Thiên lực. Bởi vậy mới có thể thấy, đột phá được tới Thiên Vương rồi, muốn tiến thêm một bước có bao nhiêu là khó khăn trắc trở.

Chu Duy Thanh thở sâu:

- Không nghĩ Học viện Thiên Châu Sư lại cường đại như vậy!

Diệp Phao Phao cười lạnh:

- Thiên Châu Sư có cường đại mấy cũng chỉ là một người, sao có thể so sánh với chúng ta, nhất đại danh tướng trong tương lai? Lực lượng một người có cường đại bao nhiêu, cũng không bì được với thiên quân vạn mã, Thiên lực dù sao cũng phải có hạn... Được rồi, học đệ, ta về chỗ mình trước đây, có chuyện gì người cứ tới tìm ta. Có điều vài ngày nữa ta sẽ đi ra ngoài một thời gian. Nên ta kiến nghị là người không nên rời khỏi Học viện, cứ ở trong túc xá là an toàn nhất. Có Công chúa Viện trưởng ở đây, không tên nào dám to gan vào nháo sự đâu. Qua chuyện ngày hôm nay, lớp Bình dân các người thực sự đã nổi danh rồi, phỏng chừng sẽ không ai rảnh rỗi mà tới tìm phiền toái nữa đâu.

Chu Duy Thanh mỉm cười:

- Chỉ cần học trưởng không tới tìm ta phiền toái là được rồi. Những người khác ta đây không ngại.

Diệp Phao Phao cười ha ha, phất phất tay chào Chu Duy Thanh rồi xoay người rời đi.

Khi Chu Duy Thanh và Thượng Quan Bằng Nhi trở về lớp mình, mới thấy bầu không khí trong phòng học có gì đó không đúng.

Bên trong phòng vô cùng yên ắng. Minh Hoa đã tới, ngồi trên bệ giảng trầm ngâm nhưu mây. Khi Chu Duy Thanh vào lớp, ánh mắt ai nấy đều đổ dồn vào người hắn, thậm chí không ít người còn đứng phắt dậy.

- Lão đại, người không sao chứ?

Ít nhất có hơn mười âm thanh lo lắng vang lên.

Chu Duy Thanh ha hả cười:

- Các người làm cái gì vậy? Chỉ là mấy chuyện lật vật thôi, ta làm sao mà có chuyện gì cho được...

Minh Hoa tức giận nói:

- Người đã chọn gần toàn bộ giới quý tộc rồi đó có biết không? Trong đó có tới hai Công tước, sáu Hầu tước, chín Bá tước, đám còn lại cũng toàn là Tử tước... Vậy mà gọi là mấy chuyện lật vật sao? Ngay cả Viện trưởng cũng bị người làm cho nhức đầu chóng mặt, người còn làm ra bộ dáng là không có chuyện gì hay sao?

Một gã học viên đột nhiên đứng bật dậy:

- Lớp trưởng, chuyện ngày hôm qua là do chúng ta cùng làm... Con mẹ nó chứ! Từ nhỏ đến lớn giờ chưa bao giờ lão tử cảm thấy phẫn khích như vậy! Nếu như Học viện có trách phạt, thì tính thêm ta vào nữa, ta và người cùng gánh vác.

Lời vừa dứt, cả đám học viên nhất tề ồn ào hưởng ứng, khiến cho không khí trong lớp náo động cả lên.

- Không sai, lão đại, chúng ta cùng gánh vác với người. Người không phải đã nói, lớp chúng ta là một khối đoàn kết sao? Không phải có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia sao...

Nhìn thấy đám học sinh này sôi sục đầy nghĩa khí như thế, Chu Béo ta nhất thời trong lòng như bùng bùng nhiệt huyết. Cuối cùng những chuyện mà hắn đã làm ra trong mấy ngày này cũng không uổng phí. Chưa cần nói việc bọn họ đều tán thành ủng hộ hắn, mà riêng chuyện bầu máu nóng, ý chí tranh cường trong lòng họ rốt cuộc cũng đã được hắn thổi bùng lên, đó mới là điều trọng yếu nhất.

Ngay cả Minh Hoa trên bục giảng cũng ngây ngẩn người. Nàng tới Học viện bao lâu rồi, cũng chưa từng nhìn thấy một học viên nào được bạn học yêu mến và che chở như vậy. Mà đây chỉ là mới khai giảng được vài ngày, nếu qua một thời gian nữa, không phải cả đám học viên bình dân này đều bán mạng luôn cho hắn hay sao?

Giờ khắc này, Minh Hoa mới thấy, phụ thân mình nhìn xa trông rộng biết chừng nào. Con người Chu Duy Thanh, không chỉ gian trá xảo hoạt, thực lực mạnh mẽ, mà còn có đầu óc và cả khí chất dẫn dắt lãnh đạo mọi người. Khí chất đó khác hẳn với đại ca của nàng, không những có thể cầm đầu chúng nhân, mà còn có thể xui khiến, thuyết phục chúng nhân làm xấu!

Minh Hoa không thể giải thích rõ, cuối cùng là mình đang có loại cảm giác gì, nhưng nàng hiểu rõ ràng một điều, rõ ràng như phụ thân nàng đã nói vậy, là không nên trở mặt với hắn, không nên để cho Thiên Tà Giáo trong thời gian tới có thêm một địch nhân cường đại đến như thế...

201. Chương 62: Ngũ Đại Thánh Địa (1).

Sau khi Chu Duy Thanh nói ra những lời này thì bèn cười ha hả. Nhưng, tiếng cười của hắn rất nhanh đã trở thành vô duyên, rồi dừng hẳn lại do không có ai thèm phụ họa với hắn. Tất cả học viên lớp bình dân đều dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn Chu Duy Thanh chăm chú. Trong mắt của mỗi người, tựa như đang có một ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt.

Chu Duy Thanh ho khan một tiếng:

- Mọi người cứ nhìn ta như vậy, ta xấu hổ lắm nha! Sắp đến giờ học rồi, ngồi xuống cả đi!

Vừa nói, hắn vừa đi đến chỗ ngồi của mình.

- Duy Thanh, người đi đến phòng Viện trưởng một chuyến, ngài tìm người có việc!

Âm thanh của Minh Hoa vang lên từ sau lưng Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh sững sốt, quay người lại nhìn Minh Hoa. Ánh mắt của tất cả học viên cũng tập trung vào người nàng. Nhất thời, không khí trong lớp bình dân chợt trở nên khẩn trương hơn rất nhiều.

Minh Hoa khẽ cau đôi mi thanh tú:

- Mọi người không cần lo lắng! Ta cam kết với mọi người là không có việc gì! Chuyện này mặc dù hơi phiền toái nhưng dù sao Viện trưởng cũng là đương kim Công chúa điện hạ, cũng không phải là người mà những tên quý tộc kia có thể trêu vào!

- Lão đại, chúng ta cùng đi với người!

Khẩu Duệ kích động nói.

Chu Duy Thanh xoay người lại, ánh mắt bình tĩnh, khẽ mỉm cười, nói:

- Rất tốt! Hiện tại chúng ta mới giống như một tập thể! Cùng đi thì không cần rồi! Lão sư chẳng phải đã nói là không có việc gì hay sao? Ta đi rồi, dù có trở lại hay không thì các người cứ học trước! Còn đứng ngây người ra làm gì? Mau ngồi xuống!

Sau khi nói ra câu cuối cùng, hắn liền trốn mất. Lúc này, đám học viên bình dân mới từ từ ngồi xuống.

Minh Hoa ngồi sau giảng đài, âm thầm thở dài. Có lẽ, những học viên của lớp này trong tương lai có thể trở thành lớp người ưu tú nhất của cả Học viện quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ. Bản lĩnh của Chu Duy Thanh đúng là không nhỏ. Đây chính là lực lãnh đạo cả một lớp rất nhiều học sinh. Muốn có năng lực lãnh đạo như vậy, nhất định phải là thành viên hạch tâm của tập thể. Hạch tâm này lại không phải là lão sư mình, mà lại chính là Chu Duy Thanh. Hắn trở thành người lãnh đạo nên cũng phải trả một cái giá tương đối lớn. Minh Hoa dù có chút ghen tỵ với hắn, nhưng càng lại tán thưởng nhiều hơn. Sau khi cảm xúc cuồng nhiệt của mọi người với Chu Duy Thanh lắng lại, chỉ cần phân tích một chút là nàng có thể hiểu vì sao cha và anh của mình lại coi trọng hắn đến như vậy.

Một mình ra khỏi phòng học, Chu Duy Thanh lập tức trấn tĩnh lại, vừa dùng tốc độ không nhanh không chậm đi đến phòng Viện trưởng, vừa tự hỏi chuyện này sẽ xuất hiện kết quả như thế nào?!

Trong chuyện này, nhất định Minh Hoa sẽ không lừa gạt mình. Dù sao, nàng cũng không thể làm trò, nói dối trước mặt nhiều học viên như vậy. Nói cách khác, vị mỹ nữ Viện trưởng kia tuy có ý bảo vệ mình, nhưng áp lực do nhiều quý tộc mang lại cũng không thể khinh thường. Xem ra, hắn là mình phải chịu một số thứ gì đó, thí dụ như sẽ bị tăng thêm một số hình phạt. Đây mới chính là nguyên nhân mà Viện trưởng Thái Thái đi tìm mình.

Xử phạt hay không xử phạt, dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến kế hoạch của mình! Chu Duy Thanh nhếch mép cười. Ngày hôm qua đã thu phục được hai Truy Tùy Giả là Văn Ly và Lâm Thiên Ngao, hôm nay được bạn học trên dưới một lòng ủng hộ, làm tâm tình của hắn rất ư là thư sướng. Đối với những hình phạt đang chờ đợi, hắn cũng không thêm để ý chút nào.

Chu Duy Thanh vừa đến phòng Viện trưởng ở tòa nhà bốn tầng, thì thấy được một đám quý tộc quần áo hoa lệ vẻ mặt buồn bực và bất mãn đang đi xuống. Không cần hỏi, hắn cũng biết đây chính là bọn người đến tố cáo mình. Nhìn thần sắc bọn họ, trong lòng Chu Duy Thanh càng khẳng định, không nghi ngờ chút nào, Công chúa Viện trưởng đã từ chối thỏa hiệp với bọn người kia.

Gõ cửa hai tiếng, Chu Duy Thanh không chút hoang mang, sửa sang lại y phục của mình, trên mặt liền nở ra nụ cười thật thà, giở ra chiêu bài hắn vẫn thường dùng.

Người ta có tin hắn hay không là một chuyện, nhưng nụ cười này chính là tuyệt chiêu mà hắn luôn áp dụng.

- Vào đi!

Âm thanh trầm thấp nhưng rõ ràng của Thái Thái từ trong phòng vang lên.

Chu Duy Thanh bèn đẩy cửa đi vào.

Trong phòng làm việc của Viện trưởng lúc này cũng không chỉ có một mình Thái Thái, mà còn có Chủ nhiệm Tiêu Thệ, dường như đang cùng với Thái Thái bàn bạc chuyện gì.

Vừa thấy Chu Duy Thanh xuất hiện, sắc mặt của Thái Thái đã trở nên nặng nề, nói với Tiêu Thệ:

- Tiêu Chủ nhiệm, người ra ngoài trước đi! Cứ theo nội quy nghiêm khắc của Học viện mà làm! Còn ai đánh nhau gây chuyện nữa, bắt luận song phương có thân phận gì, cứ theo luật khai trừ!

- Dạ!

Tiêu Thệ cung kính đáp rồi quay người đi ra ngoài. Khi đi ngang Chu Duy Thanh, thì nhìn hẩn nở một nụ cười khổ. Chuyện này làm ông ta phải chịu một áp lực rất lớn. Thân là Chủ nhiệm, trật tự của Học viện vốn nằm trong phạm vi quản lý của ông ta. Những tên quý tộc kia, dù là Công chúa cũng không có biện pháp gì, bọn họ cũng không ngừng tạo áp lực lên ông ta. Nếu không phải Thái Thái đủ mạnh mẽ, sợ rằng hẩn có muốn thử cũng không nổi.

Khi Tiêu Thệ ra ngoài, Chu Duy Thanh liền nở nụ cười làm người ta không thể nóng giận, khom mình thi lễ với Thái Thái:

- Viện trưởng, ngài khỏe chứ?

- Hừ!

Thái Thái hừ lạnh, nói:

- Người chỉ biết gây ra chuyện rắc rối! Người có biết chuyện lần này mang đến cho Học viện bao nhiêu phiền toái lớn hay không?

Chu Duy Thanh đường hoàng đáp:

- Cũng do ta không tốt, làm cho Viện trưởng ngài thêm phiền toái! Nếu Học viện có tăng thêm hình thức xử phạt, thì cứ phạt một mình ta là được! Lúc ấy vì ta nộ nổi nhất thời, nên mới kích động các bạn học xuất thủ. Chẳng qua thỉnh cầu Viện trưởng ngài cho ta một cơ hội để tự nhìn lại bản thân, ngàn vạn lần đừng khai trừ ta khỏi Học viện! Ta còn muốn tiếp tục ở lại Học viện để học thêm nhiều kiến thức nữa!

Lúc này, bộ dáng Chu Duy Thanh chẳng những rất lương thiện, hơn nữa trên khuôn mặt non nớt của hẩn vừa đúng lúc, còn mang theo sự ủy khuất. Hiện tại, dáng vẻ của hẩn chẳng có tí phong phạm nào của người vừa thu thập một Ngưng Hình Sư cao cấp và một Truy Tùy Giả có thực lực Trung vị Thiên tôn như tối ngày hôm qua.

Thái Thái gọi Chu Duy Thanh đến, vốn là trước tiên muốn xài xể hẩn một trận rồi mới nói những chuyện khác. Nhưng khi vừa nhìn bộ dạng thành tâm nhận lỗi và hơn nữa còn chủ động gánh vác hết trách nhiệm của hẩn, thì không khỏi mềm lòng. Những chuyện khác không cần nói, chỉ riêng thái độ Chu Duy Thanh tình nguyện gánh vác trách nhiệm cho cả lớp làm cho Thái Thái vừa nhìn qua đã khẳng định, xem ra tên này là một nam nhân có trách nhiệm, hơn nữa còn dám chủ động gánh chịu sai lầm, tuyệt đối rất đáng khen ngợi!

Vì vậy, sắc mặt của Viện trưởng Thái Thái cũng hòa hoãn vài phần, bèn thản nhiên nói:

- Nghe nói hiện giờ người đã là lớp trưởng của lớp bình dân?

Chu Duy Thanh gật đầu đáp:

- Đúng vậy! Nhờ các bạn học nâng đỡ mà thôi! Viện trưởng, xin ngài yên tâm, ta cũng không để ngài phải khó xử! Khi trở về ta liền từ chức lớp trưởng này, chỉ cần ngài không đuổi học ta là được!

Chu Duy Thanh ngoài miệng nói chuyện nghĩa bạc vân thiên như vậy, nhưng trong lòng lại rất hồi hộp. Từ nhỏ, hẩn đã bị cha đánh đòn biết bao nhiêu lần nên rất kinh nghiệm. Chẳng cần phải nhìn, chẳng qua vừa nghe âm thanh của Thái Thái có biến hóa thì hẩn biết, chuyện hôm nay cũng không còn quá lớn nữa, sẽ dễ dàng thông qua cửa ải này rồi.

- Nói nhảm! Ta có chuyện gì khó xử hả?

Thải Thải giận dỗi mắng một câu.

- Chuyện lần này hôm qua ta đã ra quyết định, tuyệt đối không sửa đổi! Bọn họ cho rằng dùng áp lực của mười mấy người kia là trấn áp được ta sao? Nơi đây là Học viện quân sự hoàng gia Phỉ Lệ, chứ không phải là hậu hoa viên của loại quý tộc bọn chúng!

Chu Duy Thanh rất tức thời, không dám xen vào lời nói của nàng. Lúc này, bất luận hắn có nói gì đều chưa hẳn là đúng.

Thải Thải đứng lên, chậm rãi bước ra khỏi bàn làm việc. Chu Duy Thanh dù đang cúi đầu nhưng vẫn có thể ngửi được vóc dáng tuyệt mỹ của nàng. Nàng thật đã ba mươi lăm tuổi ư? Dù là mấy bé hai mươi lăm cũng không thể so sánh với nàng được a! Đối với mỹ nữ, sức miễn dịch của hắn gần như bằng không, liền âm thầm nuốt ực một ngụm nước bọt. Người ta cũng là Công chúa, nhưng khí chất công chúa của người ta thì Đế Phù Nhã còn kém xa, đó là chuyện cũng không thể tính bằng lẽ thường.

Thải Thải đến trước mặt Chu Duy Thanh, nói:

- Chuyện lần này ta đã muốn cho qua, tin rằng những tên quý tộc kia cũng không dám làm trái, kéo đến Học viện gây chuyện. Nhưng, bọn họ có âm thầm làm những điều ám muội khác hay không, thì ta cũng không thể đảm bảo! Dù sao, ta cũng không thể phớt lờ tất cả nhân lực lúc nào cũng kè kè bảo vệ cho người! Chuyện lần này, mục tiêu của người quá rõ ràng. Cũng không giống như người nói là do người bị kích động! Đừng tưởng chỉ bằng vài câu nói của người là có thể làm ta tin tưởng hoàn toàn. Những chuyện đã xảy ra, ta đã hiểu một cách tường tận! Bất quá, nhìn thái độ thành khẩn hối lỗi của người xem như cũng là người đang hoảng, nên ta cũng không tăng thêm bất cứ hình phạt nào. Nhưng, vì bảo vệ an toàn cho người, người nhất định phải rời khỏi Học viện mới được!

- A...!!! Không nên a!!!

Chu Duy Thanh thầm kinh hãi. Hắn không ngờ được Thải Thải lại muốn mình rời khỏi đây. Lúc này, khoảng cách giữa hai người bất quá chỉ là hai mã mà thôi. Hắn thuận thế nhào đến quỳ xuống trước mặt Thải Thải, đôi tay rất ư là không khách khí ôm chặt cả hai đùi nàng, nghẹn ngào nói:

- Viện trưởng, ngài đừng khai trừ ta a! Ta biết lỗi rồi! Hãy cho ta ở lại đi mà!

Thải Thải trăm triệu lần cũng không ngờ được Chu Duy Thanh dám ở nơi này tập kích nàng như vậy, liền bị hắn ôm trọn cả đôi chân nõn nà. Từ đó đến giờ, đã hơn ba mươi năm, lần đầu tiên nàng mới bị một nam nhân có hành động gần gũi và thân mật như thế. Trong lúc nhất thời, cả người nàng đều bị tê dại hẳn ra.

Chu Duy Thanh vốn cũng không nghĩ mình có thể thật sự ôm được Thải Thải. Dù sao, theo phán đoán của hắn, thực lực của Thải Thải cũng tương đối cường đại. Một cái ôm này cũng không nhanh lắm, nhưng đồng học Chu Duy Thanh của chúng ta vì ý chí không kiên định nên lập tức xuất hiện một số biến hóa về cơ thể. Chẳng qua, chỉ cách một lớp áo bào của giáo sư, hắn có thể cảm nhận được một đôi chân thon dài trắng tấp, cũng cảm giác cách một tầng y phục này là làn da mịn màng trắng nõn. Do lượng máu vận chuyển quá nhanh, và cảm giác tuyệt vời kia, hắn lập tức phun ra hai luồng máu mũi, bắn lên trang phục giáo sư của Thải Thải.

Thoải mái! Quá Sung sướng! Siêu cấp thoải mái! Trên người Thải Thải tỏa ra một mùi hương thơm ngào ngạt và hơi nồng, nhưng cực kỳ dễ ngửi. Chu Duy Thanh cũng không khách khí, liền vùi mặt vào đùi nàng, khóc rống lên. Nước mắt hắn dạt dào tuôn ra và âm thanh như tê tâm liệt phế. Ngàn vạn lần đừng nên quên, hắn còn có một vị sư phụ khác có danh hiệu là “Thần Nhân vô lại lão sư”.

Mộc Ân đã nói:

- Trước mặt kẻ yếu thế hơn thì phải thể hiện mình là người mạnh mẽ! Trước mặt kẻ mạnh thì phải yếu đuối đáng thương! Nhất là đối với nữ nhân!

Đồng học Chu Tiểu Béo lúc này khiêm khắc hành động theo lời lão sư đã dạy. Dĩ nhiên, hắn cũng rất thích thú khi thực hiện.

- Buông ra!

Thải Thải khê hét lên thất thanh. Sau một khắc ngậy đại ngấn ngủi, khuôn mặt nàng đã đỏ bừng. Một thân bản lĩnh như vậy cũng không có chỗ mà thi thố, lại để cho Chu Duy Thanh sáng khoái cộ đầu lia lại vào đùi mình a!

202. Chương 62: Ngũ Đại Thánh Địa (2).

“Mau buông, ta không đuổi ngươi đi, thật sự không phải là muốn đuổi ngươi đi.” Lấy tính tình Thải Thải vốn là một nữ cường nhân như vậy, lúc này cũng thiếu chút nữa khóc thành tiếng, tên này sức mạnh quá lớn, ôm mình một cái vòng tay y như sợi xích sắt giãy không ra nổi, còn không biết là cố ý hay vô tình còn cố men về phía trước đã sắp đụng phải hai mông mình rồi.

“Thật?” Chu Duy Thanh ngẩng đầu, hai tay còn không có ý định buông ra, vẻ mặt vô tội nhìn lên Thải Thải.

“Đương nhiên là thật, mau buông ra.” Thải Thải đau khổ nở nụ cười, khuôn mặt đỏ rực đã sắp chảy ra nước rồi.

Chu Duy Thanh mặc dù trong lòng còn lưu luyến buồn bực nuốt nước miếng, nhưng vẫn phải thả ra, lỡ may ép nàng ta nóng nảy, hẳn cũng thật sợ Thải Thải liều lĩnh tát một cái nát óc hẳn mất.

Chu Duy Thanh buông hai cánh tay ra, chặt vật từ trên mặt đất bỏ dậy, biết điều nói: “Đa tạ viện trưởng.”

Hắn vừa buông lỏng hai cánh tay, Thải Thải chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra ngã lù về phía sau một bước, vô lực dựa trên bàn làm việc mới không còn ngã xuống.

“Ngươi, ngươi...” Thải Thải chỉ vào hắn, trong lúc nhất thời đã không biết nên nói gì cho phải. Nàng thật sự muốn quát hắn một bữa, nhưng tựa hồ hắn chỉ vì không muốn rời khỏi học viện mà lộ ra chân tình. Mình ôm một bụng nợ khí lại không thể phát tác. Địa phương bị hắn ôm kia lúc này có hơi đau đớn, ghê tởm nhất chính là trên mũi tên này còn dính hai dòng máu mũi, bộ áo bào giáo sư của mình cũng bị lấy một ít.

“Lỗ mũi ngươi xảy ra chuyện gì thế kia?” Thải Thải tức giận hỏi.

Chu Duy Thanh vẻ mặt vô tội ngẩng đầu, nói: “Mới vừa rồi đụng trên đùi ngài, ở nơi đó...” Vừa nói hắn vừa chỉ chỉ vào bắp đùi Thải Thải, còn có ý tiến lên sờ một cái.

“Ngươi đứng đó cho ta, còn dám đụng ta, ta sẽ giết ngươi.” Thải Thải hô hấp rõ ràng không đều nổi, lão đảo lù hai bước trở lại sau bàn của mình ngồi xuống, tách tầm mắt Chu Duy Thanh với bắp đùi của mình, trong lòng lúc này mới hơi an ổn vài phần.

Trong lòng Chu Duy Thanh thoải mái một trận, Thải Thải viện trưởng này dường như đầy đặn hơn mấy phần so với Minh Hoa nha. Nếu như Thượng Quan Băng Nhi là một nụ hoa chưa nở, Minh Hoa chính là đóa hoa đang nở, thì Thải Thải viện trưởng chính là hoa tươi đã nở rộ hoàn toàn, một quả trái cây hoàn toàn thành thực. Một ôm mới vừa rồi cũng làm cho Chu Duy Thanh theo đó nhớ lại Tiêu Như Sắt, hai năm không thấy Như Sắt tỷ tỷ của mình hẳn cũng đã trở mã tốt như vậy chứ nhỉ? Hắc hắc.

Sau cơn kinh hoảng ngấn ngủi, cảm xúc Thải Thải đã được vững vàng áp xuống, chỉ có điều cảm xúc ôn hòa lúc trước với Chu Duy Thanh đã không còn sót lại chút gì, lạnh lùng nói: “Chu Duy Thanh, học viện không phải muốn khai trừ ngươi, mà vì bảo vệ ngươi nên mới phái ngươi rời khỏi học viện thi hành một nhiệm vụ. Thời gian đại khái chừng ba tháng, sau ba tháng ngươi sẽ trở lại học viện bình thường.”

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?” Chu Duy Thanh nghi hoặc hỏi Thải Thải.

Thải Thải nói: “Đây là một nhiệm vụ vinh quang, nếu như ngươi có thể lập công trong đó, vậy thì đừng nói đến mười mấy quý tộc kia tới tìm ngươi phiền toái, coi như ngươi lỗ trên chọc bệ hạ, ta cũng có thể gánh vác thay cho ngươi. Ngươi nghe nói qua năm đại Thánh Địa chưa?”

Chu Duy Thanh mờ mịt lắc đầu “Cái gì là năm đại Thánh Địa?”

Thải Thải nói: "Năm đại Thánh Địa ý chỉ Đệ năm thế lực cường đại nhất đại lục. Bao gồm có đông vực đệ nhất cốc danh xưng là Hữu Tình Cốc, có nam lãnh thổ đệ nhất ngục danh xưng là Huyết Hồng Ngục, có tây vực đệ nhất tà danh xưng là Thiên Tà Giáo cùng với bắc lãnh thổ đệ nhất sơn, Tuyết Thần Sơn. Hơn nữa trung lãnh thổ đệ nhất cung Hạo Miếu Cung, được gọi là năm đại Thánh Địa."

Năm đại Thánh Địa đều có Thiên Châu Sư cực kỳ cường đại trấn giữ, hơn nữa Thiên Châu Sư của bọn họ cũng có chỗ đặc sắc riêng. Trong đó, thực lực mạnh nhất chính là Hạo Miếu Cung và Tuyết Thần Sơn.

Thực lực Tuyết Thần Sơn vô cùng mạnh mẽ, chỉ bằng vào bản thân cũng đủ để đối kháng với Thiên Tà Giáo, Huyết Hồng Ngục, Hữu Tình Cốc. Chỉ có điều năm đại Thánh Địa thích làm theo ý mình, thường ngày không tiếp xúc quá nhiều mà thôi. Mà Hạo Miếu Cung thì luôn luôn giữ vững trung lập, không dễ dàng đi gây chuyện, trấn giữ ở Thiên Châu Đảo ở trên không trung cho đệ nhất cường quốc Trung Thiên đế quốc. Cũng chính vì có Hạo Miếu Cung trấn áp mới làm cho Tuyết Thần Sơn không dám dễ dàng tuyên bố ủng hộ Vạn Thú đế quốc phát động chiến tranh."

"Chờ một chút, viện trưởng, ngài đang nói gì? Thiên Châu Đảo ở trên không trung?" Chu Duy Thanh giật mình hỏi.

Thải Thải gật đầu, nói: "Có thể nói là như vậy, thật ra cũng không phải thật sự bay trên không trung. Mà đó là một ngọn núi, một ngọn núi hết sức kỳ dị, cao chừng 5000m, cắm thẳng vào trong mây, chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, nhưng mà chính giữa ngọn núi này lại trống không, chỉ có mười sáu cột đá hình trụ chống đỡ toàn bộ đỉnh núi cao 5000m này, toàn bộ đỉnh núi đều ở trên mây mù, giống như là trôi lơ lửng ở trên không trung vậy, vì vậy nó được gọi là đảo, sau lại mệnh danh là Thiên Châu Đảo."

"Cái gọi là năm đại Thánh Địa thật ra là bọn họ tự mệnh danh cho mình, bọn họ chính là năm thế lực sở hữu Thiên Châu Sư nhiều nhất và mạnh nhất. Ở trên đại lục này đều có địa vị siêu nhiên."

Chu Duy Thanh tò mò hỏi: "Chẳng lẽ năm đại Thánh Địa này lại có thể đối kháng được với quốc gia?"

Thải Thải khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Làm sao có thể? Nhân lực cuối cùng luôn có hạn, coi như là cường giả Thiên Thần Cấp tu vi mười hai châu cũng không thể bằng vào lực lượng một người chống lại một nước, bọn họ mặc dù không thể chống lại lực lượng một quốc gia, nhưng lại là tuyệt thế cường giả có khả năng ở trong vạn quân lấy thủ cấp Thượng tướng như lấy đồ trong túi. Vì vậy, coi như là hoàng thất các quốc gia cũng không muốn đi đắc tội năm đại Thánh Địa này."

Đồng thời, bản thân năm đại Thánh Địa phần lớn đều có mấy phần quan hệ với quốc gia, lúc cần thiết cũng sẽ ra sức bảo vệ đất nước. Trong đó rõ ràng nhất chính là Vạn Thú đế quốc, Tuyết Thần Sơn ở trong Vạn Thú đế quốc được gọi trực tiếp là Thần Sơn, sơn chủ Tuyết Thần Sơn thậm chí có thể quyết định thay đổi ngôi vị hoàng đế của Vạn Thú đế quốc. Tuyết Thần Sơn cùng với ba đại Thánh Địa khác là địch, mà Hạo Miếu Cung lại luôn giữ vững trung lập, thủy chung vẫn duy trì một tình trạng thăng bằng vì điều cho năm đại đế quốc."

Chu Duy Thanh trong mắt đột nhiên toát ra mấy phần hoảng sợ "Viện trưởng, ngài căn cứ giới thiệu cho ta đây về lai lịch năm đại Thánh Địa, nhiệm vụ lần này không phải là có liên quan tới bọn họ chứ hả? Ta chỉ là một nhân vật nhỏ có tu vi ba châu mà thôi, loại tràng diện to như thế này..."

Thải Thải tức giận nói: "Người nghĩ cũng đẹp quá, người tính là thứ gì mà có thể đặt lên bàn cân với năm đại Thánh Địa? Nhiệm vụ lần này của người quả thật có liên quan tới năm đại Thánh Địa, ta chỉ báo trước một vài tình huống của bọn họ để tránh cho đến lúc đó người làm mất mặt học viện thôi."

Chu Duy Thanh lúc này ngược lại có chút ngạc nhiên, từ giọng nói Thải Thải mà xem, nhiệm vụ lần này cũng không tính là khó khăn, nhưng mà có liên quan với năm đại Thánh Địa, lặng lẽ đi tiếp xúc với nhiều cường giả như vậy chẳng lẽ không có gặp nguy hiểm sao?

"Viện trưởng, nhiệm vụ lần này đến tột cùng là làm cái gì? Ngài cũng tiết lộ cho ta một ít đi chứ, để cho trong lòng ta có sự chuẩn bị mà."

Thải Thải nói: "Ở trong năm đại Thánh Địa, mặc dù Tuyết Thần Sơn có thực lực chống lại Hạo Miếu Cung, nhưng mà địa vị của nó vẫn thủy chung không có cách nào so sánh với Hạo Miếu Cung ở trên Thiên Châu Đảo. Chuyện này là vì Thiên Châu Đảo không chỉ là địa phương của Hạo Miếu Cung, mà còn là Thánh

Địa của tất cả Thiên Châu Sư. Ở trên Thiên Châu Đảo có rất nhiều dược liệu thiên tài địa bảo cùng với khoáng vật, những món đồ này toàn là thứ mà Ngưng Hình Sư các người luôn mơ ước. Có thể nói tâm của mọi Ngưng Hình Sư đều hướng về Thiên Châu Đảo, bởi vì chỉ có nơi đó bọn họ mới có khả năng tiến thêm một bước.

Chu Duy Thanh ánh mắt sáng choang nói: “Nói như vậy, Hạo Miếu Cung chẳng phải là chiêu dụ được rất nhiều Ngưng Hình Sư đẳng cấp cao sao?”

Trong mắt Thái Thái toát ra một tia bất đắc dĩ, nói: “Dùng chữ “rất nhiều” đâu có thể hình dung nổi. Ngưng Hình Sư cấp đại sư trở lên trên toàn bộ đại lục, sợ rằng có hơn một nửa đều ở trong Hạo Miếu Cung.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao địa vị của nó siêu nhiên như thế. Thiên Châu Đảo có thứ ba bảo bối, thứ nhất chính là bản thân các Ngưng Hình Sư, sau khi đạt đến tầng thứ đại sư thì có quyền mang theo một gã Truy Tù Giả đi lên Thiên Châu Đảo, hơn nữa còn đạt được hậu đãi vô cùng, có thể dùng Ngưng Hình quyền trực do mình chế luyện đổi lấy các loại tài nguyên có trên Thiên Châu Đảo. Chế luyện Ngưng Hình quyền trực cao đẳng là thủ đoạn của Ngưng Hình đại sư, mà tài liệu cao cấp quý hiếm lại là thứ mà những đại sư đó cần phải có khi thăng cấp, người suy nghĩ một chút đi, có bao nhiêu người có thể không bị Thiên Châu Đảo hấp dẫn?

Hơn nữa, sức thu hút lớn nhất của Hạo Miếu Cung chính là bọn họ tuyệt không hạn chế tự do của những Ngưng Hình Sư này, nếu muốn rời khỏi tùy thời đều có thể đi. Vì vậy, ở trong thế giới Ngưng Hình Sư, Hạo Miếu Cung có thể nói là hậu đãi vững chắc cho bọn họ, cũng là địa phương mà tất cả Ngưng Hình Sư sùng bái.

Chỉ cần một điểm này đã làm cho bốn đại Thánh Địa khác không dám đắc tội Hạo Miếu Cung rồi, bởi vì chỉ có ở Thiên Châu Đảo mới có thể dễ dàng mua được Ngưng Hình quyền trực cấp đại sư trở lên. Mà ta lần này giao cho người đi làm nhiệm vụ có liên quan đến phương pháp lên trên Thiên Châu Đảo.”

“Biện pháp đi lên Thiên Châu Đảo có hai cái, một là nhận được mệnh lệnh đặc biệt cho phép tiến vào Thiên Châu Đảo, tình huống như thế rất ít khi phát sinh, bình thường chỉ có Thiên Châu Sư tu vi thượng vị Thiên Tông trở lên mới nhận được đãi ngộ như vậy. Một loại phương pháp khác, cũng là duy nhất có thể giúp cho Thiên Châu Sư cấp bậc thấp, thậm chí là Ngự Châu Sư tiến vào Thiên Châu Đảo chính là Thiên Châu Đại Tái mỗi ba năm một lần.”

Chu Duy Thanh nghi ngờ hỏi: “Thiên Châu Đại Tái?”

Thái Thái gật đầu, nói: “Thời điểm diễn ra Thiên Châu Đại Tái, chính là lúc Thiên Châu Đảo để cho các quốc gia trên danh sách tham dự có thể tiến vào Thiên Châu Đảo. Yêu cầu lấy quốc gia làm đơn vị tham gia trận đấu, hơn nữa người tham gia trận đấu phải thích hợp hai điều kiện. Thứ nhất, không thể vượt qua ba mươi tuổi, thứ hai, phải là học viên ở trong một học viện nào đó. Trên toàn bộ đại lục, tính cả Vạn Thú đế quốc thì tổng cộng có mười mấy quốc gia, chân chính cường đại chỉ có một vài nước mà thôi. Mà Thiên Châu Đảo yêu cầu một điều, phải là bốn quốc gia tham dự tranh tài có thể tiến vào hàng tứ cường là có thể nhận được một tấm lệnh bài do Thiên Châu Đảo tặng, dựa vào tấm lệnh bài này sẽ có quyền đi lên Thiên Châu Đảo ba lần. Đồng thời, những thí sinh của bốn quốc gia đó đi lên Thiên Châu Đảo tiến hành trận chung kết lại không tính ở trong ba lần đó. Hơn nữa, chỗ tốt lớn nhất của Thiên Châu Lệnh chính là không cần biết tên thật, nói cách khác, người nào cầm lấy nó cũng có thể đi lên Thiên Châu Đảo.” a!

203. Chương 62: Ngũ Đại Thánh Địa (3).

- Lúc vừa bắt đầu, mỗi quốc gia đều có cơ hội nhận được lệnh bài như nhau. Nhưng sau thời gian, vật đổi sao dời, tứ đại Thánh Địa ý thức được tầm quan trọng của đảo Thiên Châu, mặc dù họ không biết xấu hổ mà phái thành viên trực hệ tham dự, nhưng vẫn cùng những quốc gia khác góp phần bồi dưỡng nên những thế hệ Thiên Châu Sư trẻ tuổi ưu tú, do đó mới đạt được Thiên Châu Lệnh. Chỉ có tà giáo nhất Tây Vực, Thiên Tà Giáo là hoàn toàn ngoại lệ. Bởi vì nguyên nhân bọn họ trời sinh đã có thuộc tính Tà Ác, nên

chỉ có thể ẩn nấp trong bóng tối, không dám có gan tiến vào đảo Thiên Châu một cách đường hoàng. Vì vậy, có thể nói, trong bốn danh ngạch trong tham gia so tài trong những kỳ đại tái để lên đảo Thiên Châu thì đã hết ba là do những đại thánh địa sắp sẵn rồi, những quốc gia khác chỉ có thể tranh thủ một suất còn lại mà thôi! Hơn nữa, còn phải đối mặt với một thế lực rất cường đại là Chiến đội của Đế quốc Trung Thiên! Đế quốc Phỉ Lệ của chúng ta đã hơn bảy mươi năm đã không thể đoạt được một Thiên Châu Lệnh nào, cho dù có ra giá cao cách mấy cũng không thể nào mua được!

Lúc này, Chu Duy Thanh đã rõ hơn một chút, nhưng vẫn hỏi tiếp:

- Viện trưởng, ý của ngài là muốn cử ta đi tham gia Đại hội Thiên Châu này hay sao?

Thải Thải bĩu môi, đáp:

- Tu vi của ngươi chỉ bất quá mới có Tam châu mà thôi, là đội viên chính thức thì không thể được, nhưng làm dự bị hoặc bổ sung thì miễn cưỡng có thể. Ta đã chuẩn bị xong toàn bộ rồi! Mỗi quốc gia chỉ giới hạn trong hạn định là tám thành viên, trong đó có năm thành viên chính thức, ba thành viên dự bị bổ sung. Không nghi ngờ chút nào, năm thành viên chính thức kia cũng do Học viện Thiên Châu bên kia lựa chọn, còn Học viện quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ chúng ta sẽ phái ra các thành viên dự bị bổ sung! Mục đích cũng không phải trợ giúp gì cho họ, chủ yếu chỉ là đến đó kiến thức một phen! Tuy mười phần không hy vọng chiếm được một danh ngạch nào, nhưng lại tiện nghi cho ngươi! Đến đảo Thiên Châu thì cũng không phải là chuyện khó, nhưng được nhìn thấy những cường giả trong giới Thiên Châu Sư đối với quá trình tu luyện sau này của ngươi sẽ rất có ích, đồng thời cũng là dịp cho ngươi lánh ra ngoài vài tháng! Mấy tháng sau, khi ngươi trở về, dù chỉ là thành viên dự bị, nhưng dù sao ngươi cũng chính là người đại diện cho Đế quốc Phỉ Lệ chúng ta tham gia Đại hội Thiên Châu. Lúc đó, ta xem ai còn dám động đến ngươi!

Nhìn Thải Thải, thần sắc Chu Duy Thanh rõ ràng đã biến đổi một chút. Hắn đột nhiên hối hận vì chính mình vừa mới tiết lộ vị Viện trưởng này. Trăm triệu lần, hắn cũng không nghĩ tới Viện trưởng mới gặp hắn có hai lần mà lại suy nghĩ cho hắn chu đáo đến thế?! Có thể tham dự Đại hội Thiên Châu, kiến thức những cảnh tượng như vậy, đối với hắn tuyệt đối là có chỗ tốt rất lớn. Hơn nữa, thân phận của hắn chẳng qua là thành viên dự bị mà thôi, thậm chí có thể không cần phải ra đấu trận nào cả, dĩ nhiên là chẳng có nguy hiểm gì. Danh sách này, dù đối với Học viện quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ đi nữa, đều hết sức trân quý, nhưng lại tiện nghi cho toàn bộ học viên bình dân của năm thứ nhất.

- Viện trưởng, cảm ơn ngài!

Chu Duy Thanh cúi người thật sâu thi lễ bằng toàn bộ sự chân thành phát ra từ trong nội tâm của hắn.

Khóe miệng Thải Thải hiện ra nét cười, nói:

- Ngươi có thể hiểu ý của ta là tốt rồi! Lần này chúng ta sẽ phái ra ba người, bao gồm ngươi, cô bạn gái nhỏ của ngươi và Diệp Phao Phao. Chuyện của ngươi và Thượng Quan Băng nhi, không giấu được, nên toàn bộ Học viện đã biết rồi! Muốn đi cùng nhau chứ? Chờ khi các ngươi trở lại thì sẽ bổ túc lại kiến thức của khóa học! Ba người các ngươi lấy Diệp Phao Phao làm chủ, hắn dù sao cũng là học viên có thực lực mạnh nhất Học viện của chúng ta! Một chuyện nữa, ngươi phải thu liễm lại một chút cho ta, không cho phép phát sinh xung đột với đội viên chính thức của Học viện Thiên Châu Sư, làm ô danh Học viện chúng ta! Nghe rõ chưa?

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, nói:

- Ngươi không phạm ta, tất ta không phạm ngươi! Ta làm sao lại có thể chủ động gây chuyện cho được?

Thải Thải tức giận hừ một tiếng:

- Còn ít hay sao? Tính tình của ngươi ta lại không biết à? Tốt lắm, ngươi có thể đi được rồi! Ba ngày sau sẽ lên đường tham gia Thiên Châu đại tái! Trong ba ngày này, ngươi không được rời khỏi Học viện! Đợi ba ngày sau thì đi thẳng đến Học viện Thiên Châu bên kia!

- Dạ!

Chu Duy Thanh vội vàng ứng khẩu đáp lại. Đang lúc hắn chuẩn bị xoay người đi ra ngoài, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện, bèn dừng lại, hỏi:

- Viện trưởng, Học viện của chúng ta có nhận thêm sư phụ (lão sư) hay không?

- Hử?

Thải Thải nhìn Chu Duy Thanh với vẻ nghi hoặc:

- Người muốn giới thiệu người nào đến làm lão sư của Học viện à? Đầu tiên cần phải chứng minh khả năng đặc thù mới có thể được nhận vào Học viện!

Chu Duy Thanh hỏi ngược lại:

- Ngưng Hình Sư cao cấp có được tính là người có năng lực (khả năng) đặc thù hay không?

Ánh mắt Thải Thải sáng lên:

- Người có bằng hữu là Ngưng Hình Sư cao cấp muốn vào Học viện của chúng ta?

Chu Duy Thanh gật đầu, đáp:

- Ta có một vị sư huynh ở gần thành Phỉ Lệ. Hắn cũng đang nhàn rỗi chẳng có việc gì làm. Nếu để cho hắn đến nơi này làm Trợ giáo thì hoàn toàn có thể được!

Thải Thải dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn Chu Duy Thanh chằm chằm, vẻ ung dung, mỹ lệ mà cao quý của nàng làm trông mắt hắn như muốn lồi ra đánh hắn vào người nàng, đoạn nàng hỏi:

- Người đang có ý bánh ít đưa đi, bánh quy đưa lại đó sao?

Chu Duy Thanh vò đầu, rồi đáp:

- Cũng không có tính toán gì! Ta đi rồi thì lớp bình dân cũng phải có người chiếu cố một ít! Chỉ có một mình lão sư Minh Hoa thì nhân lực có vẻ đơn bạc. Ta cũng chỉ muốn ban của chúng ta có thêm trợ giáo, chuyện này hắn không thành vấn đề! Huống chi, ta đã đáp ứng với các bạn học về nhu cầu Ngưng hình Quyền trục nữa mà!

Thải Thải cười cười, đáp:

- Coi như ngươi còn biết nói thật! Được rồi, chuyện này ta đáp ứng! Người đi báo cho hắn đến Học viện trình diện nhanh! Trực tiếp đến gặp ta nhé!

- Đa tạ Viện trưởng thành toàn!

Lúc này, Chu Duy Thanh mới thi lễ lần nữa rồi ra khỏi phòng Viện trưởng. Cùng nói chuyện với một người thông minh như Thải Thải, dưới tình huống không cần thiết, nói thật tất cả chính là lựa chọn tốt nhất. Chu Duy Thanh xảo quyết đến bậc nào? Hắn chính là đã chọn lựa làm như vậy, quả nhiên đã chiếm được cảm tình của Thải Thải.

Rời khỏi phòng làm việc của Viện trưởng, Chu Duy Thanh hít một hơi thật sâu, trong mắt toát ra một vẻ mong đợi rất rõ ràng. Đại hội Thiên Châu có quy mô khổng lồ này đã khơi lên hứng thú của hắn. Đột nhiên, hắn chợt nhớ còn một vấn đề nữa muốn hỏi lại Thải Thải nên vội vàng quay trở lại, đẩy cửa đi vào lần nữa. Bởi vì, hắn chợt nghĩ lại toàn bộ vấn đề, nên gấp đến nỗi không gõ cửa mà cứ thế mà xông vào.

Vừa vào cửa, Chu Duy Thanh chợt ngây người mà Thải Thải cũng sững người không kém.

Lúc này, trên người Viện trưởng công chúa Thải Thải chỉ mặc một chiếc áo con con và một chiếc quần lót nhỏ đủ để che kín các bộ vị nhạy cảm trên thân thể. Làn da trắng như tuyết và cơ thể mũm mĩm mềm mại của nàng gần như phô ra hết những nét bí ẩn trước mắt Chu Duy Thanh. Bất mắt nhất chính là đôi chân thon dài trắng nõn như ngọc tạc, vì đã bị Chu Duy Thanh ôm qua nên còn để lại hai vết hồng hồng mê người đọng lại.

Trong tiếng lòng gào thét sục sôi, hai luồng máu mũi của Chu Béo đã dũng mãnh bắn ra tạo thành hai tiếng “phốc...phốc...!!!”. Dù lần này hắn có che dấu khéo đến đâu chẳng nữa thì cũng vô dụng, vì ngay cả nước dãi của hắn đã chảy ra gần đầy một bát to rồi.

- Lăn...ra ngoài...nhanh!

Thải Thải nổi giận thét vang, còn Chu Duy Thanh cũng chỉ biết dùng tốc độ cực hạn của bản thân phóng nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Thì ra, Thải Thải có tính yêu sạch sẽ. Lúc trước, trường bào của nàng bị Chu Duy Thanh vấy máu lên. Khi hần đi rồi, tự nhiên là nàng muốn nhanh chóng thay đổi một bộ sạch sẽ khác. Ai ngờ được Chu Duy Thanh thậm chí đến cửa còn không gõ mà đã xông vào, vừa hay lại có phúc chiêm ngưỡng được một màn hương diễm tuyệt đỉnh nhân gian như thế!

Chu Duy Thanh lao ra cửa, nhưng cũng không chạy xa, đứng bên ngoài hô lớn:

- Viện trưởng, là ta sai rồi, nhưng không phải ta cố ý à nha!

- Hồn dẫn, người rút vào đây cho ta!

Giáo Học Lôu này vốn chỉ dành cho các nhân vật cao tầng của Học viện, mà bên trong giáo sư Thải Thải vừa mặc xong trường bào, vừa nghe Chu Duy Thanh ồn ào cãi nhau bên ngoài thì giận đến mức suýt ngất đi, vội vàng phải gọi Chu ca ca của chúng ta trở vào.

Lúc Chu Duy Thanh đến gần phòng Viện trưởng lần nữa cũng không khỏi sinh ra cảm giác nơm nớp lo sợ. Hần có cảm giác phòng Viện trưởng hiện giờ giống như một ngọn núi lửa đang hoạt động, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Thải Thải đã mặc lại một bộ trường bào sạch sẽ dành cho giáo sư, nhưng lúc này sắc mặt của nàng cực kỳ khó coi, ngay cả mái tóc cũng hơi rối, lộ ra nét gì đó hơi tán loạn.

- Hồn dẫn, người không biết gõ cửa hay sao?

Đôi tay của Thải Thải đã siết chặt thành quyền, hơn ba mươi năm rồi, nàng chưa bao giờ có cảm giác như hôm nay vậy! Nghĩ đến là chỉ muốn hung hăng đánh người một trận.

Chu Duy Thanh làm ra một vẻ mặt vô tội, nói:

- Viện trưởng, ta sai lầm rồi! Ta vì đột nhiên nghĩ ra một vấn đề trọng yếu cho nên mới không cẩn thận xông vào! Cũng do không cẩn thận nên mới thấy được một cảnh không nên nhìn!

- Câm miệng! Người còn dám nói lung tung, ta sẽ móc ngay cặp mắt của người!

Thải Thải long mắt sòng sọc. Lúc này, phần khí độ cao quý của nàng cũng vì Chu Duy Thanh chọc cho nổi điên nên đã hoàn toàn tan hết. Cũng trong cơn giận này mà trước ngực cũng nổi lên từng cơn sóng ba đào mãnh liệt.

- Nói! Muốn hỏi chuyện gì? Hỏi xong rút nhanh!

Thải Thải cuối cùng cũng lấy lại vài phần tỉnh táo, nhìn bộ dạng đang hoang và thật thà của Chu Duy Thanh, nàng đã dè dặt được cơn giận đang dâng trào. Lấy thân phận và địa vị của nàng, làm sao có thể động thủ động cước đánh Chu Duy Thanh một trận hả giận cho được?

Chu Duy Thanh nói:

- Ta... ta chỉ muốn hỏi, nếu lần này ở Đại hội Thiên Châu mà xếp trong bốn hạng đầu, đoạt được Thiên Châu Lệnh thì có cần phải nộp lên cho Học viện hay không a?

- Chỉ bằng các người mà đòi đoạt được Thiên Châu Lệnh? Không phải người đang nằm mộng giữa ban ngày chứ? Nếu mà người thật sự có bản lĩnh chiếm được, ta sẽ lập tức làm chủ cho tất cả thuộc về người!

- Đa tạ Viện trưởng, vậy ta đi trước!

Đối mặt với ngọn núi lửa đang hoạt động và có nguy cơ tùy thời bộc phát này, biện pháp tốt nhất là nên tránh cho thật xa. Sau khi Chu Duy Thanh có được đáp án mình mong muốn thì gần như đã xoay người bỏ chạy.

Nhìn cửa lớn phòng làm việc đã đóng chặt lại, Thải Thải đột nhiên cảm thấy dưới cơn tức giận, dường như bản thân mình lại có chút xao động. Nếu bọn họ thật sự đoạt được Thiên Châu Lệnh thì làm sao đây? Đối với Đế quốc mà nói, tầm quan trọng của Thiên Châu Lệnh có thể thấy được rõ ràng. Bất quá, đôi mày đang

cau lại của nàng cũng giãn ra rất nhanh. Chỉ bằng bọn họ mà mơ đến Thiên Châu Lệnh ư? Dù so mấy tên học viên ưu tú của học viện Thiên Châu với nhân tài do Tứ đại Thánh Địa bồi dưỡng, vẫn còn có một khoảng chênh lệch, muốn chiếm được một trong bốn thứ hạng đầu thì khó khăn quá lớn. Về phần ba người dự bị Chu Duy Thanh thì càng không cần phải nói, cơ hội chiến đấu cũng còn không có được. Tên khốn này, vậy mà lại là người đầu tiên được ôm ấp thân thể của mình, hơn nữa lại có phúc xem qua toàn bộ!

Nghĩ đến đây, Thái Thái không khỏi nở một nụ cười, nhưng sắc mặt đỏ hồng lên. Bàn tay hung hăng chém mạnh vào không khí dường như tưởng tượng mình đang giáo huấn cho Chu Duy Thanh một trận.

Chu Duy Thanh trở lại phòng học, trong lòng lấy làm ngạc nhiên. Lớp học vậy mà vẫn chưa bắt đầu? Hẳn nhớ được, tiết khóa thứ nhất của ngày hôm nay chính là giờ Tình báo học của Minh Hoa.

Lúc này, Minh Hoa vẫn ngồi phía sau bụi giảng như cũ, mà những học viên khác lại chụm đầu xì xầm như đang bàn luận chuyện gì đó.

- Ủa, không phải đang học sao?

Chu Duy Thanh bất ngờ với tình huống này, không nhịn được sự nghi hoặc liền hỏi.

Minh Hoa nhìn hắn rồi đáp:

- Người chưa trở về thì mọi người cũng không còn tâm trí mà học hành được nữa! Tình hình như thế nào rồi?

204. Chương 63: Ấn Ký Không Thể Xóa Nhòa.

Nghe hắn giảng thuật xong, phản ứng lớn nhất chính là hai người Minh Hoa và Thượng Quan Băng Nhi, trong mắt Thượng Quan Băng Nhi liên tục lóe ra tia sáng kỳ dị, thân là Thiên Châu Sư năng dĩ nhiên cũng biết có thể tham gia thịnh hội như vậy đối với mình có bao nhiêu chỗ tốt, mà Minh Hoa lại lộ vẻ mặt kinh ngạc.

“Viện trưởng thế nhưng để cho người đại biểu học viện đi tham gia Thiên Châu Đại Tái?”

Chu Duy Thanh lặng lẽ nói: “Có chỗ nào không ổn sao?”

Minh Hoa lắc đầu, nói: “Bình thường thì vinh dự này đều dành cho học viên năm thứ tư sắp tốt nghiệp, không nghĩ tới lần này lại tiện nghi cho người và Thượng Quan Băng Nhi. Người nói không sai, đây quả thật là một chuyện tốt. Ở trên Thiên Châu Đại Tái, các người có thể chiến đấu ở chung một chỗ với những thanh niên Thiên Châu Sư cao cấp nhất. Đối với việc gia tăng kinh nghiệm chiến đấu của các người và mở rộng tầm mắt có tác dụng rất lớn.”

Chu Duy Thanh tò mò hỏi: “Nói như vậy, Minh Hoa lão sư đã từng tham dự qua?”

Minh Hoa khẽ nắm tay lại, nói: “Từng đi một lần, ta chính là đại biểu học viện. Các người yên tâm đi đi, phương diện bài vở và bài tập, chờ sau khi các người trở về lại học bù cũng được.”

Chu Duy Thanh nhìn qua Minh Hoa, đáy mắt toát ra mấy phần nghi hoặc, tâm tình Minh Hoa hôm nay rõ ràng bình thản hơn rất nhiều, tựa hồ đối với mình không còn có địch ý mạnh mẽ như trước nữa rồi, mặc dù hắn không biết đây là tại sao, nhưng tóm lại cứ là chuyện tốt.

Chu Duy Thanh chuyển hướng nhìn sang đám bạn học, nói: “Lần này ra đi, ta đoán chừng phải hơn một tháng. Có điều các người cứ yên tâm, ta đã xem qua tư liệu của các người. Tất cả Thể Châu Sư đều có đủ hàng để tiến hành ngưng hình. Còn có ba ngày nữa ta mới rời đi, trong ba ngày này ta sẽ tận lực chuẩn bị một phần Ngưng Hình quyền trục cho các người. Dù sao thì muốn sử dụng toàn bộ quyền trục cũng phải qua vài tháng. Trước khi ta trở về hẳn là đủ dùng rồi.”

Hơn nữa, học viện có phái tới một gã trợ giáo cho chúng ta, là người ta tiến cử, hẳn là sư huynh của ta, đồng thời cũng là một gã cao cấp Ngưng Hình Sư, những quyền trục mà ta chưa kịp hoàn thành hẳn sẽ trợ giúp đầy đủ cho các người. Ta nhắc lại câu nói kia, tu luyện thiên lực mới là trọng yếu nhất, ngưng hình,

thác ẩn mặc dù phiền toái, nhưng cuối cùng cũng có cơ hội, thậm chí còn có cơ hội đạt được ngưng hình sáo trang nữa, nhưng độ mạnh yếu của thiên lực, phải dựa vào chính các người nỗ lực mới được.”

Mã Quần cười hắc hắc, đi theo đằng sau hô lên: “Lão Đại, người yên tâm mà đi. Chúng ta không có nóng nảy đâu. Ta khẳng định sẽ ở đây chờ người trở về làm một bộ sáo trang cho ta. Lão Đại, lúc đầu đã nói làm cho ta bộ sáu kiện đó nha!”

Chu Duy Thanh cười mắng: “Người cũng quá tham hử, có bản lãnh người ở trong học viện này tu luyện bốn năm đạt tới bảy châu, ta liền chuẩn bị cho người một bộ sáo trang sáu kiện.”

Mã Quần lộ ra vẻ mặt vô lại, nói: “Ai nói tốt nghiệp rồi thì không thể đi theo người lẫn lộn chứ? Chẳng lẽ ta không thể làm Truy Tùy Giả cho người sao? Ta rất tin tưởng đi theo lão Đại người nhất định được nhậu sường ăn ngon. Ta chỉ có yêu cầu duy nhất chính là, nếu có mỹ nữ lão đại cấp cho huynh đệ một người một em là được!”

Nghe hắn nói lời này, học viên cả lớp không khỏi cười to một tràng. Ở trong tiếng cười còn có không ít ánh mắt xảy ra biến hóa. Ít nhất Mã Quần nói một câu không sai, đi theo Chu lão đại tuyệt đối là một cơ hội không tệ. Chỉ có điều cái thân phận Truy Tùy Giả này ai cũng có thể làm được sao?

Mã Quần mấy ngày qua đã hiểu rõ rồi, vốn phần kiêu ngạo ở trong lòng trước kia đứng trước mặt Chu Duy Thanh đã dần dần biến mất. Cũng không phải nói hắn bội phục Chu Duy Thanh đến cỡ nào, mà là hắn cảm thấy ở chung một chỗ với Chu Duy Thanh đối với mình chỉ có trăm lợi mà không có một hại. Ngưng hình, thác ẩn đừng nói làm gì, còn thêm được hai chữ thống khoái nữa.

Chu Duy Thanh bắt đầu dĩ lắc đầu, nói: “Ngưng hình, thác ẩn những thứ này còn dễ nói. Mỹ nữ thì ta không thể xen vào, chuyện này là phải nhìn bản lãnh của các người rồi. Tán gái là phải dựa vào tự thân mị lực, thí dụ như lớp trưởng của chúng ta trẻ tuổi anh tuấn đệ nhất, đẹp trai vô song trên trời dưới đất đều hiếm thấy, đã có bản lãnh như thế không phải đoạt mỹ nữ dễ như trở bàn tay, sao? Hắc hắc.”

Thượng Quan Bằng Nhi ngồi ở trên bàn nhìn Chu Duy Thanh, nàng cũng không có lên tiếng, vào lúc này chung quy nên để cho nam nhân của mình mặt mũi. Có điều nàng âm thầm quyết định, nguyên bản cuộc sống hưởng phúc sau này của hắn nên kéo dài ra một chút rồi.

Chu Duy Thanh nếu như biết bởi vì chính mình nhất thời thống khoái ngoài miệng mà làm cho thời gian hưởng phúc của mình trong tương lai bị kéo dài thêm một đoạn, chỉ sợ rằng không cần người khác động thủ, tự hắn cũng muốn quất méo mồm mình đi ấy chứ.

“Tốt lắm, Chu Duy Thanh đã trở lại, chúng ta bắt đầu học thôi.” Minh Hoa nhìn Chu Duy Thanh phát tay một cái, ý bảo hắn trở lại chỗ ngồi, lúc này mới bắt đầu chương trình học ngày hôm nay.

Chu Duy Thanh vừa ngồi trở lại vị trí của mình đã trực tiếp gục ở trên bàn, bất kể Minh Hoa nói cái gì một chữ hắn cũng không nghe lọt. Không tới một phút đồng hồ tên này đã ngủ mất tiêu.

Ngày hôm qua một đêm không ngủ, hắn đã sớm mệt nhọc lắm rồi. Hơn nữa, vừa nghĩ tới ba ngày sau phải rời đi, buổi tối còn phải đẩy nhanh tốc độ chế luyện Ngưng Hình quyển trục, tự nhiên hắn phải bồi bổ cảm giác tinh thần cho tốt mới được. Vì vậy, tên này công khai lựa chọn phương án ... ngủ luôn trên giờ học.

Bởi vì Chu Duy Thanh ngồi ở phía sau, vì vậy vừa mới bắt đầu Minh Hoa còn không có phát hiện hắn ngủ gục, cho đến khi nghe được tiếng ngáy từ phía sau vang lên, sắc mặt Minh Hoa lúc này mới trở nên khó nhìn.

Minh Hoa nhìn về phía Thượng Quan Bằng Nhi, Thượng Quan Bằng Nhi cũng rất bất đắc dĩ nói: “Hắn ngày hôm qua đã một đêm không ngủ, thân thể gánh không được nữa.”

Minh Hoa mặt mày đỏ ửng, gượng cười thấp giọng nói: “Cần phải tiết chế một ít...”

Thượng Quan Bằng Nhi nghe vậy thì sửng sốt một lát, phát hiện thần sắc các bạn học ở chung quanh cũng trở nên hơi hơi cổ quái, rồi mới hiểu được ý nghĩa câu này, nhất thời nụ cười đỏ rực tận mang tai, nói: “Lão sư, người nói gì đó! Chúng ta không có...mà, ngày hôm qua hắn đi trung tâm Ngự Phẩm mua tài liệu chế luyện quyển trục gặp một vài chuyện. Cho nên mới ngủ không ngon.”

Việc Thượng Quan Bằng Nhi xấu hổ trả lời, Chu Duy Thanh không hề hay biết, hắn vừa ngủ vừa ngáy tới tận buổi trưa tan lớp, mới bị Thượng Quan Bằng Nhi gọi một tiếng: “Ăn cơm~!”, lúc này mới từ mơ hồ tỉnh lại.

Buổi sáng ngủ xong, đến xế chiều lại ngủ tiếp, đối với loại hành vi này của Chu Duy Thanh, Minh Hoa cũng chỉ nhắc nhở hắn một câu xế chiều là khóa học của lão sư khác, ngủ không nên ngáy. Mà các bạn học lại rất tự nhiên che chở cho hắn, Mã Quần thân cao thể tráng đổi lại vị trí, ngồi ở phía trước Chu Duy Thanh, dùng cái thân thể hùng tráng kia làm bức tường ngăn cản tầm mắt.

Chu Duy Thanh tỉnh lại lần nữa đã là xế chiều khi chuông tan học vang lên. Duỗi thẳng cái lưng mỗi một, vẻ mặt hắn khá thỏa mãn và sáng khoái, lát sau mới cùng Thượng Quan Bằng Nhi ra khỏi phòng học.

“Mã Quần, Khấu Duệ, các người xuống đây.” Đứng ở cửa phòng học, Chu Duy Thanh gọi một tiếng.

Mã Quần và Khấu Duệ đi tới trước mặt hắn.

Chu Duy Thanh nói: “Như vậy đi, bắt đầu từ hôm nay các người và những bạn học khác ở trong túc xá của chúng ta chen chúc với nhau một bữa, dọn cái túc xá cho ta. Mỗi ngày tới viện trưởng để cho ta ở lại trong học viện, ta sẽ hết sức chế luyện mấy phần Ngưng Hình quyền trục cho các bạn học, cần phải có không gian an tĩnh.

!

205. Chương 63: Ấn Ký Không Thể Xóa Nhòa (2)

- Chuyện này không thành vấn đề, tìm một chỗ ngủ tốt thì đơn giản thôi. Lão đại, người nhìn xem, ta đối với người trung thành cảnh cảnh, sáu kiện Sáo trang kia đến bao giờ ta mới có thể sử dụng được a?

Chu Duy Thanh tức giận, trừng mắt liếc hắn một cái:

- Trước tiên người cứ cố gắng tu luyện đi đã! Đúng là ta có một bộ thích hợp nhất cho người, có điều hiện tại ta còn chưa có năng lực luyện chế loại quyền trục Ngưng hình này. Có lẽ người phải đợi ít nhất một năm đây, một năm cũng không quá dài phải không? Hơn nữa sáu kiện Sáo trang này đối người có rất nhiều chỗ tốt, nếu như đợi không nổi thì bây giờ ta bắt đầu làm cho người luôn cũng được.

Không thể nghi ngờ, lúc Chu Duy Thanh nói điều này thì hắn đang nhớ đến Lâm Thiên Ngao. Mã Quần cũng giống như Lâm Thiên Ngao, cả hai đều là Thiên Châu sư thuần phòng ngự, nếu như Mã Quần có thể phát triển theo phương hướng của Lâm Thiên Ngao thì chắc chắn đó sẽ là con đường có lợi cho hắn nhất.

Mã Quần suy nghĩ một chút rồi nói:

- Lão đại, ta tin người. Ta chờ được mà.

Chu Duy Thanh cười ha hả một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của hắn:

- Nói không chừng sau khi ta trở về từ Thiên Châu đại hội, còn tìm được cho người một lão sư chuyên môn đấy. Tính sơ thời gian, hắn là Lâm Thiên Ngao khi đó cũng đã xử lý xong chuyện của y rồi.

Ngay lúc Chu Duy Thanh chuẩn bị trở về túc xá ăn cơm tối rồi bắt đầu chế tác quyền trục Ngưng hình thì lại bị mấy tên đầu trọc chặn đường.

Mã Quần cùng Khấu Duệ tỏ ra cảnh giác, nhưng Chu Duy Thanh vẫn mỉm cười:

- Tang Lăng học trưởng, nghĩ đi nghĩ lại thì bây giờ cũng là thời điểm người nên tới tìm ta rồi. Mã Quần, Khấu Duệ, các người đi ăn cơm đi, ở đây không có chuyện gì đâu.

- Chu Duy Thanh, chúng ta nói chuyện riêng một chút.

Chu Duy Thanh gật đầu, đi theo Tang Lăng đến bên góc tường thành.

- Các người suy nghĩ thế nào rồi?

Chu Duy Thanh mỉm cười hỏi.

Tang Lãng hít sâu một hơi, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn hần:

- Thật không thể ngờ ban của người lại có học viên như người vậy?

Chu Duy Thanh thản nhiên đáp:

- Ta không phải là mở thiện đường. Hơn nữa, người nên biết, năng lực của bất kỳ Ngưng hình sư nào cũng có hạn. Ta không đề ra những điều kiện hạn chế khác xem như là nể mặt người lắm rồi. Dù sao, mấy người các người vẫn còn kiên trì được mà.

Tang Lãng thở dài một tiếng:

- Người nói đúng, trên thế giới này không có bữa ăn nào miễn phí cả. Ta cùng các đồng học cũng đã thương lượng qua. Trong số bốn mươi người bọn ta, lúc ban đầu chỉ có ba người nguyện ý trở thành Truy tùy giả cho người. Nhưng từ sau khi ban của các người mạnh mẽ chống đối với ban quý tộc, thì giờ chỉ có mười sáu người nguyện ý trở thành Truy tùy giả cho người.

Chu Duy Thanh khẽ mỉm cười:

- Người đã từng nghe nói đến Thiên Châu đại hội chưa?

Tang Lãng sửng sốt, hần không nghĩ tới Chu Duy Thanh lại đề cập đến chuyện này

- Dĩ nhiên là đã nghe nói.

Chu Duy Thanh tiếp lời:

- Hai ngày nữa ta sẽ đại biểu cho Học viện đi tham gia Thiên Châu đại hội với danh nghĩa học viên bổ sung. Đại khái khoảng hai ba tháng ta mới trở về, nên người cũng không cần gấp gáp đưa ra quyết định làm gì, để cho các người có nhiều thời gian suy nghĩ một chút. Chờ khi ta trở lại thì đó chính là cơ hội cuối cùng của các người! Đến lúc đó, mong người sẽ dẫn những người nguyện ý làm Truy tùy giả tới tìm ta.

Ba ngày sau đã là thời điểm khởi hành, hiện giờ hần cũng không có thời gian đi thu những người này làm Truy tùy giả, hơn nữa chuyện này không cần phải làm gấp, chờ hần trở lại rồi nói vẫn chưa muộn.

Vừa nghe Chu Duy Thanh được đi tham gia Thiên Châu đại hội, Tang Lãng thất kinh. Vốn hần tưởng Chu Duy Thanh chẳng qua hơi mạnh mẽ một chút, trọng yếu hơn, lại là một Ngưng hình sư. Nhưng lúc này xem ra không chỉ có như thế rồi, quan hệ giữa hần và Học viện hiển nhiên cũng không hề tầm thường. Không chỉ đánh người mà không bị trừng phạt, thậm chí còn có thể đại biểu cho Học viện đi tham gia Thiên Châu đại hội? Vinh quang này không phải ai cũng có thể có!

- Ta biết rồi, ta sẽ đem chuyện này nói lại cho mọi người. Chúc người thuận buồm xuôi gió.

Tang Lãng vươn tay về phía Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh khẽ nắm tay Tang Lãng:

- Cố gắng tu luyện cho tốt. Thành viên dự bị bổ sung thì là cái gì chứ? Ta chẳng những muốn tranh thủ trở thành tuyển thủ chính thức, mà còn muốn đứng đầu học viên Học viện Thiên Châu để tiến vào nhóm bốn người mạnh nhất được đi lên Thiên Châu đảo. Ha ha ha!

Chu Duy Thanh xoay người đi trong những tiếng cười lớn.

Nhìn bóng lưng Chu Duy Thanh rời đi, không biết tại sao, Tang Lãng không hề cảm thấy hần đang mạnh mẽ khoa trương một chút nào. Chu Duy Thanh cho bọn họ thời gian mấy tháng, nhưng Tang Lãng cũng biết, mấy tháng sau nếu như hần thật sự được quyền tiến lên Thiên Châu đảo, thì yêu cầu của hần đối với Truy tùy giả chắc chắn cũng như thuyền lên theo nước. Đến lúc đó, vấn đề ở đây không phải là bọn họ có nguyện ý hay không nữa rồi. Khe khẽ thở dài, Tang Lãng đột nhiên cảm thấy Chu Duy Thanh nói rất đúng, thay vì phí thời giờ suy nghĩ nhiều không bằng cố gắng tu luyện, thực lực bản thân mạnh mẽ mới là đạo lý hàng đầu.

Chu Duy Thanh sau khi ăn xong bữa cơm chiều cũng không vội trở về túc xá mà leo tường ra ngoài, lặng lẽ về nhà một chuyến. Mục đích rất đơn giản, hắn muốn đem Vân Ly đến đây.

Vừa nghe Chu Duy Thanh muốn chế tác quyển trực Ngưng hình, Vân Ly tự nhiên là không phản đối. Huống chi tối hôm qua hắn cùng Chu Duy Thanh còn chưa có thảo luận xong. Cứ như vậy, Chu Duy Thanh lặng lẽ mang theo hắn tiến vào Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ.

Chu Duy Thanh đem tình huống bên này nói sơ qua cho Vân Ly nghe một lần.

Vân Ly kinh ngạc thốt:

- Người điên rồi sao? Chế luyện quyển trực Ngưng hình cho nhiều người như vậy? Còn không lấy tiền, người đang có ý đồ gì thế?

Chu Duy Thanh thở dài:

- Ta cũng không dối gạt người. Ta và Bằng Nhi đều đến từ Đế quốc Thiên Cung. Thiên Cung chúng ta nước nhỏ sức yếu, muốn thay đổi hiện trạng này thì cần rất nhiều nhân tài! Ta đến đây chủ yếu là tìm kiếm và chiêu mộ người tài trong đám học viên bình dân. Mỗi một người đều phải xứng đáng với hai chữ nhân tài, không chỉ là Ngự Châu Sư, mà còn xuất sắc trong việc rèn luyện quân sự hằng ngày. Ta nhất định phải nghĩ biện pháp tận lực tranh thủ chiêu nạp được một số người trở về. Bởi vì cái gọi là “bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm*”, chỉ cần có một phần ba thật lòng chịu đi theo ta, thì việc đầu tư của ta cũng là đáng giá.

Vân Ly thần nhiên:

- Ta là Truy tùy giả của người, người muốn làm như thế nào ta đều nghe theo người thế ấy. Người để cho ta ở chỗ này làm giảng viên cũng tốt. Chẳng qua cái gì ta cũng không dạy đâu đấy, ta chỉ có mỗi việc nghiên cứu chế luyện quyển trực Ngưng hình thôi.

Chu Duy Thanh cười ha hả rồi nói:

- Ta đưa người vào Học viện, chủ yếu là để bảo vệ đám học viên bình dân này một chút, đảm bảo bọn họ không bị học viên quý tộc khi dễ là được. Đến đây đi, chúng ta cùng thương lượng, xem thiết kế quyển trực như thế nào thì thích hợp cho bọn họ nhất.

Vân Ly gật đầu, phàm là việc gì liên quan đến chế tác quyển trực Ngưng hình hoàn mỹ, y đều cảm thấy hứng thú.

Sự thật chứng minh, kinh nghiệm của Vân Ly so với Chu Duy Thanh rõ ràng phong phú hơn nhiều! Dựa theo tình hình tài liệu của ban bình dân mà phân tích đơn giản một lúc rồi hai người mới bắt đầu thiết kế quyển trực. Vui đầu vào thiết kế suốt một đêm, quả thật Chu Duy Thanh đã học được không ít thứ từ Vân Ly, nhất là kinh nghiệm và phương pháp chế luyện quyển trực Ngưng hình bằng cách lợi dụng những tri thức cơ sở đơn giản nhất lại càng quý giá. Mà bản thân Vân Ly cũng chiếm được không ít chỗ tốt từ Chu Duy Thanh, một vài tư tưởng kỳ diệu và phương pháp chế luyện quyển trực Ngưng hình đặc thù nhất mạch của Chu Duy Thanh đã mang lại cho y những lợi ích không nhỏ.

Hai ngày kế tiếp, Chu Duy Thanh liền lấy cớ tham gia Thiên Châu đại hội mà bề quan tu luyện, trừ lần mang Vân Ly đi gặp Thái Thái để xác nhận thân phận trợ giáo cùng với ăn cơm ở bên ngoài, hắn và Vân Ly mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi hai ba canh giờ. Hơn nữa sau khi tu luyện xong, thời gian còn lại cũng vui đầu vào thiết kế, chế tác quyển trực Ngưng hình.

Ở phương diện thiết kế, có thể Chu Duy Thanh không bằng Vân Ly, nhưng đến thời điểm chế luyện, coi như mười Vân Ly cũng không theo kịp một Chu Duy Thanh. Trong ba ngày ngắn ngủi, Vân Ly chẳng qua chỉ chế tạo được có ba bộ quyển trực Ngưng hình trung cấp, trong khi đó, Chu Duy Thanh lại hoàn thành đến hai mươi bảy bộ quyển trực Ngưng hình trung cấp. Chẳng những đủ thỏa mãn nhu cầu của đám học viên trong ban, mà thậm chí còn dư ra một ít.

Những phần dư này Chu Duy Thanh cũng để lại cho Vân Ly, để hắn đổi thành tiền mua tài liệu sau này.

Khi Chu Duy Thanh đi đến ban Bình dân, thiếu điều là không dám chường mặt ra, bởi vì suýt chút nữa là không có ai nhận bộ dáng của hắn.

Y phục thì bẩn vô cùng, vô số chỗ vì không cẩn thận mà bị dính Ngưng hình dịch loang lổ, có rửa cũng rửa không sạch, đầu tóc lại càng tán loạn, râu ria xồm xoàm. Hơn nữa, ba ngày không tắm rửa, mùi vị trên người há dễ ngửi sao? Mặc dù còn chưa tới mức ném vớ ra là có thể dính trên tường, nhưng cũng không còn cách quá xa nữa.

- Chu béo, người không sao chứ?

Thượng Quan Bằng Nhi bất chấp dơ bẩn trên người Chu Duy Thanh, hỏi với vẻ mặt quan tâm lo lắng. Người khác chẳng qua chỉ chú ý tới quần áo cùng đầu tóc của hắn, nhưng Thượng Quan Bằng Nhi lại nhận rõ, cả người Chu Duy Thanh đã gầy đi không ít.

Chu Duy Thanh nhếch miệng cười:

- Không có chuyện gì. Mấy ngày qua có thu hoạch không nhỏ đâu. Mà các người đừng có nhìn ta như vậy chứ, còn không phải là vì các người hay sao? Phát quyền trực ra đi, cứ từ từ, mọi người đều có phần.

Mấy ngày qua, thành quả của hắn tương đối khả quan, cùng Vân Ly bàn luận về chế luyện quyền trực, cộng thêm thiên phú thuộc tính siêu cường của mình, Chu Duy Thanh cảm nhận rõ rằng quyền trực Ngưng hình trung cấp mà hắn chế tạo ra, nhất định có tác dụng của quyền trực Ngưng hình cao cấp. Tỷ lệ thành công tuyệt đối vượt trên ba phần, đã có bảy tám phần bộ dáng không sai biệt lắm với quyền trực cao cấp khác. Chỉ cần tiến bộ thêm một chút là hắn đã có khả năng cùng với Vân Ly trở thành những Ngưng hình sư cao cấp.

Vừa nghe Chu Duy Thanh chuẩn bị phát quyền trực Ngưng hình, ánh mắt toàn bộ học viên đều trở nên nóng bỏng. Lần này, Chu Duy Thanh phát ra ngoài hai mươi mấy bộ quyền trực Ngưng hình. Trừ mấy Ý Châu Sư ra, chỉ có Thiên Châu Sư như Thượng Quan Bằng Nhi, Ngôn Triết Tích cùng Mã Quần là không có.

Ngôn Triết Tích cùng Mã Quần cũng không hỏi một tiếng! Bởi bọn họ đã hiểu được, hiện giờ Chu Duy Thanh không chế tác quyền trực Ngưng hình cho bọn hắn là vì dành lại sau này chế tác cho bọn hắn thứ tốt hơn.

Khi Minh Hoa cười cười mà nhận lấy quyền trực từ tay Chu Duy Thanh, rồi đem chuyển đến tay các học viên Thể Châu Sư, thì đột nhiên nàng chợt cảm thấy một loại sợ hãi đang lan tràn trong tâm trí. Bởi vì nàng có thể thấy rõ, mỗi một học viên nhận lấy quyền trực Ngưng hình trong mắt đều toát ra vẻ khát khao hừng hực. Ánh mắt ấy không chỉ là say mê đối với quyền trực trong tay, mà còn là sự cuồng nhiệt đối với lớp trưởng Chu Duy Thanh. Phải biết rằng, bọn họ đều là học viên bình dân! Người nào cũng là lần đầu tiên có được quyền trực Ngưng hình của riêng mình. Giống như nữ nhân đều khắc sâu trong trí nhớ nam nhân lần đầu tiên cướp đi trinh tiết của mình vậy... không nghi ngờ gì nữa, lớp trưởng Chu Duy Thanh, vị lão đại này đã để lại những ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng đám học viên nghèo khó.

206. Chương 64: Phỉ Lệ Chiến Đội (1)

Hắn nói không sai, Vân Ly hiện tại đúng là đang ngủ say như chết trong tức xá, để mỗi Chu Duy Thanh với đôi mắt thâm quầng đứng phát quyền trực Ngưng Hình. Bây giờ căn bản hắn đã có thể yên tâm, có Minh Hoa và Vân Ly ở đây, còn có Học viện che chở, khả năng các học viên bình dân bị khi dễ là rất thấp. Huống chi, đám học viên bình dân này toàn bộ đều đã bị kích thích huyết tính, kẻ nào muốn khi dễ bọn họ, trước tiên cũng phải cân nhắc lợi hại cho thật kỹ a.

- Bằng Nhi, ta về nhà tắm rửa trước, Viện trưởng nếu có cho người đến đón chúng ta thì nàng cứ bảo ngài chờ một chút. Các huynh đệ tỷ muội, ta đi trước đây, các người hãy đợi tin tốt lành, không bao lâu nữa ban chúng ta sẽ tỏa sáng chói lọi tại Thiên Châu đại hội đó. Ha ha...!

Nói xong câu đó, Chu Duy Thanh liền như một làn khói vụt chạy đi mất.

Lần này, Chu Duy Thanh căn bản không có leo tường mà đường đường từ cửa chính đi ra. Bởi với cái bộ dạng của hắn bây giờ, không phải là người quen chắc chắn sẽ ai không nhận biết cho được.

Hắn vội vã chạy về nhà, tắm bằng nước lạnh, thay một thân quần áo sạch sẽ, nhưng không phải là giáo phục, rồi một lần nữa leo tường trở về Học viện. Mấy ngày qua, Tiểu Bạch Hổ Phì Miêu luôn ở chung một chỗ với hắn, luôn nằm cuộn tròn trong ngực áo. Vì hôm nay phải lên đường, nên Thượng Quan Băng Nhi cũng đã dẫn theo Đại Hoàng và Nhị Hoàng ra ngoài.

Không biết nguyên nhân có phải vì hay ở cùng với Tiểu Phì Miêu hay không, mà hai gia hỏa lúc này cũng đặc biệt thích ngủ, thường xuyên ngủ một giấc đến mấy ngày. Chỉ là bọn nó ăn cũng rất nhiều nên nhìn bằng mắt cũng có thể thấy chúng mập lên không ít.

Khi Chu Duy Thanh trở lại Học viện, thì ngay tại cổng chính đã thấy Thượng Quan Băng Nhi và Diệp Phao Phao đứng chờ ở đó. Ngoài hai người bọn họ, còn có chủ nhiệm Tiêu Thệ.

Diệp Phao Phao vẫn một thân đồng phục học sinh như cũ, không mang theo hành trang gì, hiển nhiên là y có túi trữ vật của Không Gian Hệ. Chu Duy Thanh đã nghe Khấu Duệ nói qua, Diệp Phao Phao chính là cháu đích tôn Tể tướng đương triều của Đế quốc Phỉ Lệ, người thừa kế trực hệ của Diệp gia và cũng là thanh niên xuất sắc nhất của dòng họ này từ xưa tới nay. Đây chính là nguyên nhân vì sao gã lại ở trong Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ

Trời mới vào thu, mặc dù có mấy phần oi bức nhưng cũng đã mát mẻ. Sáng sớm, không khí trong lành vô cùng, hơn nữa Đông Thành lại nằm gần hồ Phỉ Lệ nên không khí khá là ẩm ướt và thoải mái.

- Tiêu lão sư, xin chào ngài!

Chu Duy Thanh bước tới, vội vàng hướng tới Tiêu Thệ mà hành lễ.

Tiêu Thệ khẽ mỉm cười, rồi nói:

- Lần này ba người các ngươi đại biểu cho Học viện tham gia Thiên Châu đại hội. Mặc dù chỉ là học viên bổ sung, nhưng vẫn đại diện cho Học viện của chúng ta, thậm chí đại diện cho toàn bộ Đế quốc Phỉ Lệ. Các ngươi đều là những hài tử thông minh, nên chắc ta cũng không cần phải nói thêm nữa. Trong ba người các ngươi, Diệp Phao Phao lớn tuổi nhất, vậy để cho hắn làm chủ đi. Các ngươi phải quan hệ thật tốt với các thành viên do Học viện Thiên Châu bên kia tuyển ra. Nhớ, không nên có xung đột mà phải tận lực phối hợp cùng bọn họ.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu tỏ ra đã hiểu.

Tiêu Thệ lấy từ trong ngực ra một tập giấy rồi đưa cho Diệp Phao Phao:

- Trong này có hai nghìn kim tệ, hắn là đủ làm chi phí cho các ngươi lần này. Tiền không nhiều lắm, nhưng chính là một phần tâm ý của Học viện. Đồng phục tham gia thi đấu sẽ do bên Học viện Thiên Châu phát! Được rồi, chúng ta đi thôi...

Khoảng cách từ Học viện Thiên Châu đến Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ thật ra rất gần, thực ra chỉ cách một bức tường mà thôi. Mặc dù toàn bộ học viên của Học viện Thiên Châu chỉ có hơn trăm người, nhưng diện tích mà Học viện này chiếm lấy không hề nhỏ hơn một chút nào so với Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ. Thiên Châu Sư là nhân trung chi long, nên Học viện Thiên Châu chẳng những không thu học phí, mà còn có cả trợ cấp. Một số học viên có biểu hiện ưu tú thì ngay cả phí dụng Ngưng Hình, Thác Ấn cũng được Học viện chịu trách nhiệm chi trả. Túc xá nơi đây mỗi người ở một gian, mức đãi ngộ so sánh với Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ quả thật tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Khi Tiêu Thệ dẫn ba người tới Học viện Thiên Châu, trước đại môn vắng vẻ của Học viện Thiên Châu đã có một vị lão sư đứng chờ sẵn.

Vị lão sư này nhìn chỉ khoảng hơn bốn mươi tuổi, khí độ trầm ổn, sau khi thấy Tiêu Thệ, mới khẽ mỉm cười tiếp đón, đồng thời liếc mắt qua đám người Chu Duy Thanh một lượt.

Mặc dù ông ta không bộc lộ ra bất kì khí tức gì cả, nhưng khi ánh mắt quét tới, cả đám Chu Duy Thanh đều có cảm giác hết sức không tự nhiên. Từ đó có thể thấy người này không hề đơn giản tí nào.

- Tiêu chủ nhiệm, ngài khỏe chứ, sao lại phiền ngài phải tự mình đưa bọn họ đến đây?

Vị lão sư của Học viện Thiên Châu này đối với Tiêu Thệ hết sức khách khí.

Tiêu Thệ cười ha ha:

- Nèn vậy, nèn vậy! Vinh quang của Đế quốc cũng chính là vinh quang của hai Học viện chúng ta. Viện trưởng là cố ý sai ta đưa ba hài tử này đến đó chứ. Còn phải làm phiền Lý lão sư chiếu cố nhiều hơn!

Chu Duy Thanh nãy giờ đang chăm chú nhìn Lý lão sư, hần bất chợt phát hiện khi Tiêu Thệ nói đến vinh quang của hai Học viện, thì trong mắt của Lý lão sư thoáng hiện lên một chút gì đó khinh thường, hiển nhiên là lão không để bọn họ vào mắt rồi.

Lý lão sư nói:

- Tiêu chủ nhiệm khách khí rồi! Để ta dẫn bọn chúng vào. Lần tham gia thi đấu này sẽ do Thủ tịch học viên của Học viện chúng ta dẫn dắt. Nó đã tham gia Thiên Châu đại hội một lần, cho nên các giáo sư của Học viện đều rất yên tâm, do đó sẽ không phải lão sư đi trước nữa.

Tiêu Thệ nghe xong không khỏi kinh hãi:

- Để cho học viên tự mình dẫn đội? Như vậy không phải quá bất cẩn sao?

Trong mắt Lý lão sư toát ra một tia kiêu ngạo:

- Học viên này không chỉ được Viện trưởng của chúng ta đích thân khen ngợi, mà luận về thực lực thôi thì ngay cả ta cũng khó mà thắng được nó. Tham gia Thiên Châu đại hội lần này xong thì nó cũng tốt nghiệp. Nói không chừng lần này nó có thể dẫn dắt chiến đội của Đế quốc Phỉ Lệ giành được thành tựu to lớn, lọt vào nhóm bốn đội đứng đầu. Chuyện này cũng không phải là không thể.

Tiêu Thệ trong lòng cả kinh, nhưng lão biết, Lý lão sư kia mặc dù chưa tiến vào Tông Cấp, nhưng cũng là cường giả Thượng vị Thiên tôn có tu vi Lục châu. Một học viên mà lại có thể khiến lão sùng kính nhận xét như thế, thì có thể thấy được hần xuất sắc đến cỡ nào.

Ngay lập tức lão bất động thanh sắc mỉm cười:

- Nếu quả thật như vậy, chúng ta cũng có thể được thơm lây rồi. Lý lão sư, cáo từ!

Lý lão sư khẽ hoàn lễ, đưa mắt nhìn Tiêu Thệ dần xa, nụ cười trên mặt cũng theo đó mà biến mất. Lão nhìn ba người Chu Duy Thanh gật gật đầu:

- Các người đi theo ta!

Nói xong, lão liền xoay người rời đi.

Thanh âm của Diệp Phao Phao vang lên rất nhỏ trong tai Chu Duy Thanh:

- Huynh đệ, đừng cảm thấy khó chịu. Hiện giờ Học viện Thiên Châu chính là như thế. Ngạo khí của bọn họ đại biểu cho thực lực! Có thể nói, phần lớn cường giả của Đế quốc Phỉ Lệ ta đều từ trong học viện này mà đi ra đó.

Chu Duy Thanh khẽ nghiêng rắng, lòng tin vốn xuất phát từ thực lực, đạo lý này hần hoàn toàn rõ ràng.

Lý lão sư cũng không quay đầu lại, một mạch dẫn ba người tiến vào Học viện Thiên Châu. Giáo Học Hầu bên này không lớn bằng Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ, nhưng thao trường lại lớn hơn rất nhiều. Hơn nữa toàn bộ khu vực đó đều hết sức biệt lập, không biết dùng để làm gì.

Lý lão sư một đường dẫn ba người tới giữa sân mới dừng lại rồi nói:

- Các người chờ ở đây. Sau đó thành viên chính tuyển của học viện chúng ta sẽ cùng các người lên đường. Các người phải nhớ kỹ, hành động lần này của người quan hệ tới vinh quang của Đế quốc. Việc tranh tài thì không cần các người, nhưng mà các người phải cẩn thận miệng lưỡi của mình, không nên ăn nói lung tung, càng không được gây rắc rối hay phiền toái. Nếu không, dù cho các người không phải là người của Học viện chúng ta thì sau khi trở về nhất định cũng sẽ bị trọng phạt. Đã rõ chưa?

Mục quang bén nhọn trong mắt của Lý lão sư chợt lóe lên rồi biến mất, một cỗ áp lực trầm trọng vô hình lập tức phủ xuống ba người Chu Duy Thanh khiến bọn họ cảm thấy hết sức khó chịu. Diệp Phao Phao vội vàng nói:

- Chúng ta hiểu rồi!

- Ừm.

Lý lão sư mặt vẫn không chút biểu tình xoay lưng bỏ đi.

Diệp Phao Phao buồn bực nói:

- Quả nhiên không hổ là người của Học viện Thiên Châu, thật quá kiêu ngạo mà. Chu Duy Thanh, người cảm thấy tu vi của Lý lão sư này như thế nào?

Về mặt Chu Duy Thanh này giờ thủy chung vẫn rất hòa nhã. Xưa nay hắn vẫn luôn bị kẻ khác xem thường đã quen, nên trên mặt vẫn giữ một nụ cười mà trả lời:

- Vị Lý lão sư này có tu vi rất cao, ta đoán hắn là Ngũ hay Lục châu gì đó!

Diệp Phao Phao gật đầu:

- Ta nghe nói Học viện Thiên Châu thu nhận người là nghiêm khắc nhất. Tu vi bản thân nhất định phải đạt từ Nhị châu trở lên, hơn nữa còn phải trải qua nhiều khảo hạch ngặt nghèo. Nếu như đã có kỹ năng Thác Ấn, Ngưng Hình, nhưng mà là đồ vô dụng thì lập tức sẽ bị loại ngay từ đầu. Có thể nhậm chức lão sư ở đây, yêu cầu thấp nhất cũng phải có tu vi Thiên Châu Sư Ngũ châu. Có thể nói, Học viện này chính là nơi tập trung toàn bộ tinh anh. Học viện của chúng ta đào tạo ra rất nhiều tướng quân cho Đế quốc, còn chỗ này lại là nơi xuất ra những cường giả vô song. May là song phương không có quan hệ cạnh tranh gì, nếu không thái độ của bọn họ sẽ càng thêm ác liệt. Mà mới này Lý lão sư nói, lần này dẫn dắt chiến đội là thủ tịch học viên, chẳng lẽ chính là người kia sao?

- Là ai?

Chu Duy Thanh tò mò hỏi.

Diệp Phao Phao nói:

- Nghe nói Học viện Thiên Châu có một học viên thiên tài toàn vẹn. Thời điểm nhập học tu vi chỉ là Tam châu, nhưng sau một năm liền đột phá đến Tứ châu, hiện giờ sợ rằng thực lực đã đạt đến Ngũ châu rồi. Nếu không, lúc này Lý lão sư cũng không nói người nọ có thể cùng lão đối kháng. Mà toàn bộ những thông tin về vị thủ tịch học viên ở Học viện Thiên Châu này đều được giữ gìn hết sức cẩn mật. Ta từng cho người đến điều tra, nhưng cũng không tra ra được cái gì. Học viện Thiên Châu bảo vệ người đó quả thật nghiêm mật. Sau này, chuyện ta điều tra bị phụ thân biết được, ta liền bị ông đánh mắng không ít. Hôm nay chúng ta rốt cuộc cũng được thấy cái nhân vật trong truyền thuyết kia rồi.

Trong lúc bọn họ còn đang nói chuyện thì từ cửa chính của Giáo Học Lâu của Học viện Thiên Châu có năm người bước ra, nhắm thẳng chỗ bọn họ mà đến.

207. Chương 64: Phi Lệ Chiến Đội (2)

Trong số năm người, nổi trội nhất là người đi phía bên trái. Người này thân cao hơn hai thước, bờ vai rộng rãi khí độ trầm ổn. Đôi bàn tay to như hai chiếc quạt mo hết sức bắt mắt. Mà độc đáo nhất, không ngờ người đó lại là nữ. Một nữ nhân duy nhất trong năm người.

Nếu nói về tướng mạo, vị nữ học viên này tuyệt không hề khó nhìn, mà ngược lại, nàng có đôi mắt to, đường nét gương mặt hết sức nhu hòa cân xứng, ngũ quan chỗ nào cũng đều rất tinh tế. Nhưng vấn đề là nếu phối

hợp với cái vóc người quá ư “vạm vỡ” kia thì thật có chút gì đó hơi cường điệu. Bởi với dáng vóc đó, không thể dùng hai chữ đầy đặn để miêu tả nữa, mà chính xác hơn phải gọi là rất “cơ bắp”...

Không nghi ngờ gì, nữ học viên này chắc chắn sẽ rất thu hút ánh mắt của người khác. Nhưng Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi chỉ thoáng liếc qua nàng ta rồi đồng thời chú tâm nhìn vào kẻ đang đứng chính giữa. Bởi vì, chẳng ngờ người này lại quá quen thuộc với họ, không ai khác chính là kẻ ngày đó đã đánh cuộc với Chu Duy Thanh và Vân Ly ở Trung Tâm Ngự Phẩm. Bại tướng của Chu Duy Thanh, kẻ có tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình Thuần, Lâm Thiên Ngao.

- Sao lại là hắn?

Thượng Quan Băng Nhi không nén được kinh ngạc hô lên.

Chu Duy Thanh lập tức quay đầu nhìn nàng, khẽ nháy mắt một cái. Thượng Quan Băng Nhi liền bình tĩnh trở lại.

Diệp Phao Phao nghi hoặc:

- Các người biết bọn họ sao? Năm người này chính là thành viên chính tuyển đại biểu cho Đế quốc tham gia Thiên Châu đại hội lần này đó.

Chu Duy Thanh nói:

- Người ở giữa hình như ta đã gặp qua một lần. Chẳng lẽ hắn là kẻ lãnh đội lần này?

Lúc này, Lâm Thiên Ngao đã dẫn đầu bốn người bước tới. Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi nhận ra gã, thì tất nhiên gã cũng nhận ra hai người, nhất thời không khỏi há mồm ngạc nhiên. Khi đám người kia đến gần, trong bốn người đứng cạnh Lâm Thiên Ngao, trừ nữ học viên cao lớn có chút tò mò nhìn bọn họ ra, ba người còn lại vẻ mặt đều không thay đổi, bộ dáng vô cùng hờ hững lạnh nhạt.

Thấy Lâm Thiên Ngao dừng chân, Diệp Phao Phao bèn ra nghênh đón:

- Xin chào, ta là Diệp Phao Phao, ba người chúng ta đại biểu cho Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ, sẽ cùng với các vị tham gia Thiên Châu đại hội, mong được chiếu cố nhiều hơn.

Lâm Thiên Ngao gật đầu, đưa tay về phía Diệp Phao Phao:

- Hoan nghênh gia nhập.

Chu Duy Thanh tủm tỉm nửa cười nửa không nhìn gã:

- Thiên Châu đại hội này chính là chuyện cần làm trong ba tháng của người đó à?

Lâm Thiên Ngao gật đầu:

- Không ngờ người lại là học viên của Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ?

Chu Duy Thanh cười lớn:

- Đúng vậy, lớp trưởng ban bình dân Chu Duy Thanh xin chào các vị!

Khóe miệng Lâm Thiên Ngao hơi co giật một chút. Chỉ là học viên của Học viện Quân sự, còn là học viên năm nhất thôi, tại sao mình lại có thể bại dưới tay hắn chứ? Tu vi và thiên phú của hắn như vậy, sao không gia nhập Học viện Thiên Châu mà lại tới Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ? Trong lòng gã lúc này tràn ngập hối hận cùng thắc mắc! Nhưng mà thua là thua, còn có biện pháp nào khác nữa chứ?

Đứng bên cạnh Lâm Thiên Ngao, một tên học viên cao to với bộ dạng ngạo nghễ nghi hoặc hỏi:

- Đội trưởng, người biết hắn?

Lâm Thiên Ngao gật đầu, định mở miệng thì Chu Duy Thanh đã cướp lời:

- À, là mấy ngày trước tại Trung tâm Ngự Phẩm, ta may mắn được gặp qua Lâm đội trưởng một lần.

Vừa nói, hắn vừa đánh mắt qua Lâm Thiên Ngao.

Lâm Thiên Ngao mặc dù không biết tại sao Chu Duy Thanh không nói ra quan hệ giữa hai người, nhưng gã cũng chợt cảm thấy vui vui. Dù sao, gã vẫn hy vọng mình sẽ có thể dồn toàn tâm toàn lực mà hoàn thành Thiên Châu đại hội lần này, chứ tuyệt không mong muốn trong thời gian tới sẽ xảy ra thêm chuyện gì ảnh hưởng tới gã.

Nhìn Chu Duy Thanh một cái thật sâu, Lâm Thiên Ngao mới nói:

- Ta giới thiệu các người với nhau một chút!

Vừa nói, hắn vừa chỉ tay về phía “Đại” mỹ nữ vạm vỡ kia:

- Vị này là Ô Nha, hai mươi mốt tuổi, là tân học viên năm một duy nhất trong chiến đội của chúng ta. Thiên phú về lực lượng cực mạnh. Thượng vị Thiên Sư, Tam châu.

“Quạ đen”? Một thiếu nữ sao lại lấy cái tên như thế? Chu Duy Thanh mặc dù thích mỹ nữ, nhưng “Đại” mỹ nữ như vậy thì hắn không thể hứng thú nổi a.

Ô Nha cười vang:

- Chào các người!

Giọng nói của cô nàng này so với những thiếu nữ bình thường khác rõ ràng là “hùng hậu” hơn không ít, nhưng cũng có một loại âm điệu rất đặc thù.

Lâm Thiên Ngao lại chỉ tới người bên cạnh Ô Nha, là một gã học viên còm nhom, từ đầu đến chân không được mét rưỡi, hoàn toàn đối lập với Ô Nha:

- Chúng ta thường gọi y là Tiểu Tứ, các người cứ gọi y như vậy là được. Hạ vị Thiên Tôn, Tứ châu.

Tiểu Tứ chỉ cười nhạt, khe liếc mắt nhìn đám Chu Duy Thanh, nhất thời khiến cả ba người chợt có cảm giác giống như bị độc xà nhìn chòng chọc vậy, rùng mình sờn da gà.

Lâm Thiên Ngao chỉ tên học viên cao lớn khi này vừa hỏi gã, rồi nói:

- Đây là A Bảo, còn gọi là Túy Bảo! Trừ sở thích uống rượu ra, không có tật xấu nào khác, Trung vị Thiên Tôn, Ngũ châu.

Sau đó gã bèn chỉ về người cuối cùng, một học viên nhìn qua không có chút gì nổi bật, bộ dạng rất bình thường, hơn nữa trong ánh mắt không có nửa phần cảm xúc dao động. Người này đứng ở chỗ đó khiến người ta có cảm giác y giống như là một cái khúc gỗ vậy:

- Tiểu Viêm, Trung vị Thiên Tôn, Ngũ châu.

- Ta là Lâm Thiên Ngao, Phi Lệ chiến đội lần này do ta làm đội trưởng.

Cuối cùng gã mới tự giới thiệu về mình.

Chu Duy Thanh đứng nghe gã nói, thờ ơ nhìn năm người trước mặt. Hắn có cảm giác, trừ Lâm Thiên Ngao ra, kẻ khiến hắn cảm thấy nguy hiểm nhất chính là học viên tên gọi Tiểu Viêm kia. Bởi dù cho biểu tình của người này này giờ không có thay đổi chút nào, nhưng lại khiến cho Chu Duy Thanh có một loại cảm nhận, dường như y đã hòa nhập vào với tự nhiên vậy. Kẻ ngoài mặt nhìn càng thấy bình thường lại chính là kẻ nguy hiểm nhất.

Lâm Thiên Ngao hấp háy mí, trong mắt toát ra một tia sáng khiến người khác có mấy phần khiếp sợ, trầm giọng:

- Không phải ta nói quá, lần này chúng ta là chiến đội mạnh nhất từ trước tới nay của Học viện. Cho nên mục tiêu chỉ có một, chính là bước vào hàng ngũ bốn đội đứng đầu!

Nếu như trước khi đến đây, bất luận là Chu Duy Thanh hay Diệp Phao Phao, trong lòng vẫn còn có ý nghĩ muốn so sánh cùng với đối phương một chút. Nhưng sau khi nghe Lâm Thiên Ngao giới thiệu xong, mới hay năm người này tuyệt đối không phải là người thường. Ba vị Ngũ châu kia, cấp bậc Trung vị Thiên Tôn thì khỏi cần nhắc đến, chưa tới ba mươi tuổi mà đạt được tu vi Ngũ châu cũng đã nói lên thực lực bậc nào? Mà từ vóc dáng của gã Tiểu Tứ có tu vi Tứ châu mà nói, nhất định là có chỗ hơn người về mặt tốc độ. Phần có

nàng “Quạ đen”! Tuy tu vi chỉ Tam châu, nhưng một Thiên Châu Sư có thể đại biểu cho Học viện Thiên Châu, thì chừng đó thôi cũng đủ để chứng tỏ rất nhiều vấn đề.

Diệp Phao Phao là người dẫn đội của Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ lúc này nghe xong mới nói:

- Các vị, chúng ta đến từ Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ. Ta cũng xin tự giới thiệu cho các vị một chút. Vị này là Chu Duy Thanh, Thượng vị Thiên sư, Tam châu. Vị này là Thượng Quan Băng Nhi... À, Băng Nhi cô nương, ta còn chưa biết tu vi của cô như thế nào nữa..?

Thượng Quan Băng Nhi khẽ mỉm cười:

- Ta cũng là Tam châu, Thượng vị Thiên sư.

Diệp Phao Phao gật gật đầu:

- Ta tên là Diệp Phao Phao, Tứ châu, Hạ vị Thiên Tôn. Thời gian sắp tới, chúng ta sẽ đi theo các vị, cùng tham gia Thiên Châu đại hội. Mong các vị chiếu cố nhiều hơn!

Gã học viên ốm nhách Tiểu Tứ liền bĩu môi:

- Không cần phải nói khoác lên như vậy! Các người bắt quá chỉ là thành viên bổ sung, là người đi theo xem đại hội, chứ không phải kẻ tham gia thi đấu. Trước tiên hãy nhớ lấy vị thế của mình như vậy đã nhé..! À ngoài ra, đến lúc đó nhớ đừng có gây phiền toái gì cho bọn ta là tốt rồi!

Diệp Phao Phao hơi nheo mắt lại, một tia sáng như thiểm điện lạnh lẽo chợt lóe lên trong mắt! Nói gì thì nói, ở học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ y cũng là đầu não của nhóm học viên quý tộc, lại là tôn tử của Tể tướng Đế quốc. Từ nhỏ đến giờ, có lần nào bị khinh thị như thế? Vốn y đã cố gắng hòa nhã, mà người ta này giờ cứ ngang tàng khiêu khích ngay trước mặt như vậy, thì nếu còn nhẫn nhịn thêm, y cũng không phải là Diệp Phao Phao, trưởng tôn của Diệp gia rồi.

- Vị thế của chúng ta đúng là không lớn, cũng không muốn tranh công cùng các vị. Nhưng mà xin các vị nhớ cho, chúng ta là đại biểu của Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ. Ở phương diện chiến đấu thực tế, có lẽ chúng ta không thể so sánh... Nhưng, nếu các vị còn vũ nhục như vậy, thì cho dù là một quân nhân dự bị, chúng ta cũng quyết không nhịn đâu! Không chết không thôi..!

Khi nói đến bốn chữ cuối cùng, giọng Diệp Phao Phao như chém đinh chặt sắt, nhất thời phát ra một loại khí thế uy nghiêm vô hình trầm trọng.

Đây là lần đầu tiên Chu Duy Thanh nhìn thấy Diệp Phao Phao như vậy, trong lòng không khỏi âm thầm gật đầu. Diệp Phao Phao quả nhiên là một nhân vật không tệ. Cái cảm giác đường đường chính chính áp bức người khác này, không phải là kẻ bình thường có thể kháng lại.

Tiểu Tứ liền biến sắc:

- Hay cho cậu không chết không thôi, ta nghĩ...

Hắn mới vừa nói tới đây, ngay lập tức đã bị Lâm Thiên Ngao quắc mắt ngăn lại.

Lâm Thiên Ngao trầm giọng:

- Bất luận là chính hay là dự bị, thì từ thời khắc này trở đi, chúng ta chính là đồng đội. Vì một mục tiêu cuối cùng, chúng ta nhất định phải đoàn kết, quyết không cho phép xuất hiện tình huống nội bộ đấu đá lẫn nhau!

Tiểu Tứ hậm hực trừng mắt nhìn Diệp Phao Phao, trong ánh mắt âm độc lạnh lẽo tràn ngập sự khinh thường.

Đúng lúc này, Chu Duy Thanh đột nhiên mở miệng, dáng vẻ lười biếng, vừa ngáp vừa đi tới bên cạnh Diệp Phao Phao. Bộ dạng của hắn bây giờ thật sự có chút gì đó khiến người ta không thể xem trọng. Mặc dù đã tắm rửa và thay y phục mới, nhưng quầng mắt thâm xị cũng không nhạt đi chút nào. Mấy ngày vừa rồi hắn không được nghỉ ngơi thật tốt, nên tinh thần phải nói là tương đối mỏi mệt.

- Lâm đội trưởng, trước khi lên đường, ta có một vấn đề... Không biết có thể thỉnh giáo người một chút hay không?

Chu Duy Thanh vươn vai duỗi lưng một cái rồi nhìn Lâm Thiên Ngao mà hỏi.

Lâm Thiên Ngao khẽ rụt mắt lại, từ khi chiến bại dưới tay Chu Duy Thanh, mấy ngày gần đây gã vô cùng buồn bực. Nhưng cái vấn đề kia thì có thể làm thế nào? Khế ước phong ấn cũng đã nhập vào trong cơ thể rồi, căn bản là không thể hối hận. Mà lần tham gia Thiên Châu đại hội này có thể nói là tâm nguyện cuối cùng của gã trước khi đi theo Chu Duy Thanh. Ai mà ngờ trời xui đất khiến, ở tận chỗ này còn đụng phải tên quái thai kia chứ? Đối với tâm kế của Chu Duy Thanh, gã vẫn vô cùng kiêng kỵ, hơn nữa gã cũng không muốn lần tham gia thi đấu này bị phá hỏng. Cho nên vừa nghe Chu Duy Thanh hỏi, gã nhất thời sầm mặt xuống:

- Vấn đề gì?

Chu Duy Thanh cười hắc hắc:

- Ta chỉ muốn hỏi thành viên chính hay thành viên dự bị, có phải là do dùng thực lực để quyết định hay không? Nếu thực lực của thành viên chính không bằng thành viên dự bị, như vậy, hẳn là có thể thay đổi chứ nhỉ..?

Hắc hắc hắc... Thật không nghĩ tới, cái gã Lâm Thiên Ngao này lại là đội trưởng kia đấy!

208. Chương 64: Phỉ Lệ Chiến Đội (3)

Mặc dù thực lực Lâm Thiên Ngao có thể cao hơn Chu Duy Thanh và Chu Duy Thanh chưa chắc đã đánh thắng được gã. Nhưng Lâm Thiên Ngao cũng rõ ràng một chuyện, đó là do năng lực tương khắc. Có thể nói gã là một người có khả năng phòng ngự rất cao, vừa lúc khắc chế năng lực công kích cực mạnh và thiên biến vạn hóa của Chu Duy Thanh. Nếu không, đối mặt với sức công kích của hắn, cho dù là những Thiên Châu Sư có tu vi Ngũ châu thông thường cũng không dám mạnh miệng mà cho rằng mình có thể toàn thắng người này.

Còn nếu Chu Duy Thanh đạt tới tu vi Ngũ châu, thì kể cả Lâm Thiên Ngao cũng không còn là đối thủ của hắn được nữa, mà lúc đó, cô giữ cho không bị bại cũng đã là một vấn đề thật lớn. Gã đột nhiên phát hiện, có Chu Duy Thanh tham gia lần này, dường như không phải là một chuyện xấu. Thiên Châu đại hội này nếu có thêm sự trợ giúp của hắn, nhất định sẽ mang đến hiệu quả bất ngờ.

- Tiểu tử, một gã có tu vi Tam châu như ngươi, cũng định tranh đoạt vị trí chính thức sao chứ? Thật là cười chết ta..!

Không đợi Lâm Thiên Ngao lên tiếng, Tiểu Tứ đã không nhịn được bèn mở miệng châm chọc.

Diệp Phao Phao cũng không ngăn cản Chu Duy Thanh mà chỉ lạnh lùng đứng một bên. Y có nghe đồn Chu Duy Thanh tài nghệ song toàn, nhưng chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến thực lực của hắn cả. Cho nên nếu lần này hắn đã nguyện ý ra mặt, Diệp Phao Phao mừng thầm trong bụng không hết, tất nhiên tự thủ bàng quan rồi.

Chu Duy Thanh nhìn Tiểu Tứ cười cười:

- Nói vậy, vị trí chính thức này có thể tranh đoạt được không? Thế thì ngươi bước ra đi, cùng ta thử một chút? Chỗ này cũng khá lớn, nếu ngươi thua, vị trí của chúng ta sẽ đổi cho nhau, sao nào?

Chu Duy Thanh vừa nói xong, Tiểu Tứ liền bật cười. Cả cái gã to lớn mà Lâm Thiên Ngao gọi là Túy Bảo và Ô Nha cũng đều nhếch miệng. Bọn họ quá biết thực lực của Tiểu Tứ, huống chi đây lại là một tên oắt Tam châu khiêu chiến với người có tu vi Tứ châu chứ! Trong mắt bọn họ, không nghi ngờ gì đều cùng chung một nhận định, cái gã Chu Duy Thanh này đúng là không biết tự lượng sức! Chỉ riêng Tiểu Viêm vẫn một bộ dạng thâm trầm như cũ, và Lâm Thiên Ngao đôi lông mày càng lúc càng cau chặt.

Thân hình chợt lay động, Tiểu Tứ đã đi tới trước mặt Chu Duy Thanh, đứng cách hắn khoảng một thước:

- Tiểu tử kia, ta mà thua thì sẽ nhường vị trí chính thức cho ngươi! Nhưng nếu ngươi thua..?

Chu Duy Thanh nở nụ cười:

- Nếu ta thua, ta sẽ giao cho ngươi một bộ quyền trục Ngưng Hình cấp Đại sư! Thế nào?

Vừa nói, hắn vừa nâng sợi dây chuyền trữ vật lên, một cái hộp gỗ liền xuất hiện trong tay của hắn.

Chu Duy Thanh mở hộp gỗ để lộ một quyền trục Ngưng Hình rồi nói:

- Quyền trục Ngưng Hình cấp Đại sư này có chín mươi chín phần, tên gọi Phách Vương Cung. Thích hợp với các loại Thể Châu thuần lực lượng của Thiên Châu Sư. Mặc dù nó thiếu một phần, nhưng tỷ lệ ngưng hình thành công cũng có thể miễn cưỡng đạt được trăm phần trăm. Quyền trục Ngưng Hình này có giá trị bao nhiêu, chắc không cần ta nhiều lời giải thích chứ nhỉ?

Ai cũng không nghĩ Chu Duy Thanh sẽ đòi thi tuyển, càng không nghĩ là hắn có thể thành công, ấy vậy mà hắn lại lấy ra một bộ quyền trục Ngưng Hình cấp Đại sư! Phải biết rằng, quyền trục Ngưng Hình cấp Đại sư trên thị trường cũng có giá vượt quá năm mươi vạn kim tệ, thậm chí còn cao hơn...

Tiểu Tứ nhìn về phía Lâm Thiên Ngao, mắt toát ra vẻ dò hỏi. Mặc dù bộ quyền trục Phách Vương Cung mà Chu Duy Thanh đặt cược kia đối với y chẳng có chút nào hữu dụng, nhưng có thêm trong tay một bộ quyền trục Ngưng Hình cấp Đại sư như vậy, thì không nhất định phải bán lấy tiền, mà còn có thể đổi lấy những loại quyền trục Ngưng Hình khác mà y muốn có. Chính vì vậy, khi vừa thấy Chu Duy Thanh lấy nó ra, hai mắt y lập tức sáng bừng. Có điều y vẫn hết sức kính nể Lâm Thiên Ngao, nên vẫn chưa vội đáp ứng.

Lâm Thiên Ngao mặc dù không hiểu tại sao Chu Duy Thanh lại muốn làm như vậy, nhưng gã cũng đã đoán được mấy phần. Một là hắn muốn lập uy, hai là vì đạt được vị trí chính thức để có thể trực tiếp tham dự so tài ở đại hội Thiên Châu. Nhìn ánh mắt tràn ngập sự khẳng định Chu Duy Thanh, thân lại có kẻ ước trong người, gã còn có thể phản đối sao?

- Nếu Chu huynh đệ đã có ý muốn khiêu chiến, vậy các ngươi hãy cùng nhau quyết đấu một trận xem sao. Điểm đến là dừng, đánh cuộc thì cứ theo lời các ngươi lúc trước là được.

Nghe Lâm Thiên Ngao nói xong, sắc mặt Tiểu Tứ nhất thời trở nên rạng rỡ. Trong mắt y, tu vi Tam châu của Chu Duy Thanh so với con kiến hôi thì chẳng khác là bao. Y có thể đại diện cho Học viện Thiên Châu tham gia cuộc so tài lần này, có thể nói là đã trải qua muôn tầng khổ đấu, chiến thắng không ít đối thủ cấp Tứ châu mới có thể giành được vị trí chính thức. Cho nên Tiểu Tứ vô cùng tự tin, cho dù gặp phải những Thiên Châu Sư có tu vi Ngũ châu bình thường thì y cũng đủ sức liều mạng. Hạng Tam châu như Chu Duy Thanh thì càng không phải nói đến.

Túy Bảo chợt hồi hợt nói:

-Ta cá mười chiêu, ai theo?

Tiểu Viêm liếc mắt nhìn gã rồi thản nhiên:

- Tám chiêu!

Ô Nha bĩu môi:

- Các vị huynh trưởng khóa trên à, tiểu muội thấy các người thật không có lòng tin đó! Tiểu muội nghĩ, nếu hắn chịu được năm chiêu là tốt lắm rồi...

Nghe ba người nói chuyện, Diệp Phao Phao lập tức sa sầm mặt mũi. Đây không phải là quá mức xem thường người ta sao. Không nghĩ ngờ gì nữa, bọn họ đang cược với nhau xem Tiểu Tứ trong vòng mấy chiêu sẽ đánh bại Chu Duy Thanh.

- Ta cũng muốn cược với các ngươi!

Đúng lúc này, một giọng nói thanh thúy mê người vang lên, Thượng Quan Băng Nhi mặt mày như phủ lớp sương lạnh từng bước đi ra. Nàng mặc dù dịu dàng hòa nhã, nhưng khi người ta dám “khỉ dễ” đến Chu Béo của nàng, thì làm sao nàng cũng sẽ không nhịn nữa.

Chu Duy Thanh khê nheo mắt lại! Hắn một chút cũng không nóng nảy, cứ lạnh lùng cười mỉm mà đứng nhìn Tiểu Tứ.

Cho dù là bất cứ ai gặp Thượng Quan Băng Nhi cũng sẽ há mồm sáng mắt, nên lúc này khi vừa gặp nhau, trừ Ô Nha ra thì cả đám đàn ông kia đều chăm chăm ngắm nhìn nàng. Sỡ dĩ bọn họ khiêu khích Diệp Phao Phao và Chu Duy Thanh, cũng là có ý khoe khoang tài nghệ của mình trước mặt mỹ nhân. Bây giờ thấy Thượng Quan Băng Nhi đi ra, sao bọn họ không hí hửng trong lòng cho được.

Túy Bảo liền cười tà:

- Mỹ nhân à, nàng muốn cùng huynh đánh cuộc như thế nào? Mà sao nàng có vẻ che chở tiểu tử này thế, bộ hắn là bạn trai của nàng à?

Thượng Quan Băng Nhi lạnh nhạt nhìn gã:

- Hắn là hôn phu của ta.

Dứt lời, những người xung quanh không khỏi sửng sốt muốn lệch cằm. Bởi nếu nói về dung mạo, thì không nghi ngờ chút nào, mười Chu Duy Thanh cũng tuyệt đối không xứng với Thượng Quan Băng Nhi. Bọn họ cho dù nằm mơ cũng không nghĩ tới đáp án lại là như thế.

Chu Duy Thanh trong lòng vô cùng sung sướng, vẻ mặt thỏa mãn kiêu kiêu tự đắc. Bởi đây là lần đầu tiên Thượng Quan Băng Nhi đứng trước mặt người khác mà thừa nhận nàng là hôn thê của mình.

- Ài! Thật là hoa nhài cắm bãi phân trâu mà...

Túy Bảo vô cùng tiếc hận lẩm bẩm. Tiểu Viêm tuy không mở miệng nhưng ánh mắt rõ ràng hiện lên mấy phần quái dị. Ô Nha vẫn tỏ vẻ không hề quan tâm, chỉ là nhìn tới nhìn lui Thượng Quan Băng Nhi, nhìn làm sao cũng cảm thấy hai người này không chút xứng đôi.

Thanh âm Thượng Quan Băng Nhi càng thêm lạnh như băng, tựa hồ không hề để ý tới mấy lời chế giễu của Túy Bảo:

- Ba chiêu... Ta cá trong vòng ba chiêu, Chu Béo sẽ đánh bại y. Có điều trận cá cược này của ta rất lớn, các người có dám theo không?

Nàng vừa nói xong, đám người Túy Bảo nhất tề ngẩn ra! Lời nàng nói bọn họ đều nghe rõ, Thượng Quan Băng Nhi không phải đang giận quá hóa mê đấy chứ? Thế nhưng khí thế của nàng lúc này lại vô cùng tự tin, tự tin đến mức áp đảo bọn họ, khiến trong lòng ba người đều có chút phân vân.

Tiểu Viêm mở miệng nói trước:

- Nàng muốn cược thế nào?

Thanh âm của y rất trầm ấm, chất giọng phảng phất ẩn chứa một loại cảm giác khá là rung động hồn người.

Thượng Quan Băng Nhi lạnh lùng:

- Nếu trong vòng ba chiêu hắn không đánh thắng Tiểu Tứ, thì hai người chúng ta sẽ làm khế ước nguyện ý đi theo các người cả đời. Ngược lại cũng vậy! Đám người các người? Ai dám tới đánh cuộc?

Nghe Thượng Quan Băng Nhi nói mấy câu này, Chu Duy Thanh và Lâm Thiên Ngao đều giật mình, suýt chút nữa phải liếc mắt nhìn nhau. Chu Duy Thanh thật nghĩ không ra, Thượng Quan Băng Nhi ấy thế mà lại lấy bản thân nàng đánh cược, giống y như thủ đoạn lần trước hắn dùng để thu phục Văn Ly và Lâm Thiên Ngao vậy.

Mà Lâm Thiên Ngao lúc này đầu óc quay cuồng không thôi! Gã vốn nghĩ đi theo bên cạnh Chu Duy Thanh chỉ là một cô nương hết sức đơn thuần và thanh tú, nhưng bây giờ thì gã hiểu rồi. Thật không hổ cho câu đi với bụi mặc áo cà sa mà đi với ma thì mặc áo giấy! Cái loại chiêu thức này xem ra nàng vận dụng còn cao tay hơn cả tên quái thai kia. Gã cũng không cảm thấy Thượng Quan Băng Nhi đang mạo hiểm chút nào cả, bởi ngày đó không phải gã cũng đã ăn đũa bở rồi sao? Nhưng kết quả cuối cùng thì như thế nào? Hai vợ chồng nhà này, tuyệt đối sẽ không hành động đại dốt nếu không nắm chắc phần thắng. Lâm Thiên

Ngao quá rõ bản lĩnh của Tiểu Tứ, mặc dù y rất mạnh nhưng so với gã vẫn chênh lệch không ít. Mà ngay cả gã còn bị Chu Duy Thanh đưa vào tròng, Tiểu Tứ này có thể thắng nổi sao?

Dĩ nhiên, Lâm Thiên Ngao cũng không hề có ý định nhắc nhở mấy vị “huynh đệ” này. Không phải gã không có nghĩa khí, mà đã chấp nhận là thuộc hạ của Chu Duy Thanh thì dù có làm chuyện gì cũng phải đặt lợi ích của hắn lên trên hết. Gã lúc này đã không phải là Lâm Thiên Ngao trước kia, mà hiện tại, gã chính là người của Chu Duy Thanh. Chu Duy Thanh là chủ nhân của gã!

- Được! Ta cược với cô..!

Không đợi Túy Bảo mở miệng, Tiểu Tứ đã nhin không nổi mà hét lên. Y chẳng thể nghĩ ra, mình làm sao mà lại bị mỹ nhân xem thường! Ba chiêu? Nàng nói chỉ cần ba chiêu thì cái tên tiểu tử Tam châu bèo bọt kia đã có thể thu thập mình? Kẻ sĩ tuyệt đối có thể nhẫn nại nhưng quyết không nhẫn nhục. Con bà nó, cho dù ông chú nhường, chưa chắc bà cô đã nhin a!

Tiểu Tứ lom mắt nhìn Thượng Quan Băng Nhi:

- Nếu như ta muốn, khi ta thắng rồi, thì không cần đến tiểu tử thối này, mà chỉ cần mỗi nàng ngoan ngoan phục tùng ta thì sao?

- Ấy ấy... chờ một chút..! Tiểu Tứ, không thể được! Ta là người khởi xướng trước mà, giờ người lại giành mỹ nhân cho riêng mình thì ta làm sao đánh cuộc đây? Ai mà thêm tên tiểu tử kia chứ!

Túy Bảo mặt đầy bất mãn nói. Tuy vậy trong lúc này, Diệp Phao Phao và Chu Duy Thanh này giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt chợt phát hiện, Ô Nha cùng Tiểu Viêm đột nhiên trầm lặng hẳn, một chút ý tứ tiếp lời cũng không có.

Thượng Quan Băng Nhi thản nhiên:

- Chưa cần nói đến trận chiến này thắng bại thế nào, chỉ riêng chuyện Chu Béo nhà ta là trung cấp Ngưng Hình Sư thôi, dù các người tu vi cao hơn, thì trong thế giới Ngự Châu Sư địa vị cũng đã thua chàng xa lơ xa lắc.

Nghe xong năm chữ trung cấp Ngưng Hình Sư, ánh mắt Túy Bảo lập tức sáng ngời lên, khác hẳn lúc này. Cái tên tiểu tử non choẹt trước mắt mình đã là trung cấp Ngưng Hình Sư rồi sao? Nếu vậy, mười năm tám năm nữa hắn sẽ là gì? Không phải bất kỳ lúc nào cũng sẽ có cơ hội trở thành một Ngưng Hình Sư cao cấp hay sao chứ?

Nếu có được sự phục vụ của người này, thì đây tuyệt đối là cơ hội vô cùng quý giá!

Lâm Thiên Ngao phiền muộn than thầm! Ở nơi này chỉ có gã mới hiểu được, bất luận Túy Bảo hay Tiểu Tứ, đều nhằm lẫn cả rồi, giống như gã lúc đầu vậy. Bọn họ cũng chỉ thấy được ích lợi thật lớn trước mắt chứ nào chú ý tới cạm bẫy cực kỳ nguy hiểm đang ẩn dấu sau lưng! Mật ngọt chết ruồi a!

209. Chương 65: Vận Khí Tốt? (1)

Túy Bảo khẩn cấp nói. Có mỹ nữ Thiên Châu Sư tuyệt sắc như Thượng Quan Băng Nhi, lại thêm vào một tên trung cấp Ngưng Hình Sư Chu Duy Thanh nữa, với thực lực của gã và Tiểu Tứ mà nói, trận đồ ước này không phải đã lời to sao! Huống chi, chính bản thân Tiểu Tứ cũng tham gia cá cược, cho nên tuyệt đối không sợ y ra tay nhường nhin. Nhất định là ăn chắc rồi còn gì! Mang theo tâm lý như vậy, Túy Bảo không chút nào cảnh giác suy xét mà lập tức đáp ứng.

Diệp Phao Phao thờ ơ đứng nhìn mọi việc diễn ra, nhưng thủy chung vẫn không hề lên tiếng. Tiểu Tứ và Túy Bảo tuy thực lực mạnh hơn y rất nhiều nhưng bàn về lịch duyệt thì lại kém y quá xa. Diệp Phao Phao thừa hiểu cái đạo lý ích lợi càng lớn thì mạo hiểm càng nhiều. Chính vì vậy, bất luận song phương bên nào đạt được thắng lợi, y cũng sẽ không tham dự.

Thật ra trong lòng y rõ ràng cũng cảm giác được, Thượng Quan Băng Nhi và Chu Duy Thanh có cái gì đó không đúng. Cứ cho là Thượng Quan Băng Nhi xúc động hồ đồ đi, nhưng sao Chu Duy Thanh lại không ngăn cản chứ? Chừng đó thôi cũng đủ nói lên rất nhiều điều. Nhưng dù là như vậy, Diệp Phao Phao cũng sẽ không đánh cuộc, đem cả đời mình đi làm Truy Tùy Giả ư? Trừ phi là y bị điên! Cho nên, y vẫn bất động thanh sắc mà đứng xem màn kịch. Thêm nữa, cứ cho Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi thua đi, cả đời phải theo hầu đối phương thì liên quan gì tới y đâu chứ?

Tiểu Viêm đột nhiên nhìn Túy Bảo rồi trầm giọng:

- Hãy suy nghĩ cho kỹ!

Đáng tiếc, lúc này Túy Bảo không hề nghĩ rằng mình sẽ thua nên chỉ ha ha cười thật lớn rồi nói:

- Ta tin tưởng vào thực lực hần! Không phải chỉ ba chiêu thôi à, đánh không lại chẳng lẽ người không biết chạy sao Tiểu Tứ? Hắc hắc..!

Tiểu Tứ cả giận:

- Chạy cái rắm, chẳng lẽ người tin hần thật sự thắng được ta sao? Bất quá chỉ khoa môi múa mép lường gạt khiến chúng ta hạ đài mà thôi! Chẳng lẽ vì vậy mà sợ sệt đi nhịn thẳng oắt kia, thế thì sau này làm sao có thể ngẩng mặt nhìn thiên hạ cho được? Lão Đại, người tới giúp chúng ta chứng nhận, để miễn cho tới lúc cuối cùng bọn chúng thua không thừa nhận thì người làm chủ cho ta.

Lâm Thiên Ngao cau mày:

- Các người đã suy nghĩ kỹ chưa?

Tiểu Tứ và Túy Bảo gật đầu không do dự, Lâm Thiên Ngao lại nhìn về phía Chu Duy Thanh, trong mắt toát ra ý dò hỏi.

Chu Duy Thanh khẽ mỉm cười:

- Lão bà của ta đã nói là cược, chẳng lẽ lão công ta đây còn có thể không đánh sao? Nhào vô đi!

Chỉ có hần mới biết tại sao Thượng Quan Băng Nhi đối với mình có lòng tin như thế.

Lâm Thiên Ngao trầm giọng:

- Đã vậy, các người hãy lấy Bản mạng châu ra mà thề, tránh cho có người sau trận đấu lại cãi chày cãi cối.

Lập tức, bốn người đều lấy Bản mạng châu ra tuyên thệ. Có thể nói, cả hai bên đều ẩn chứa không ít tâm tư, tất cả đều có lòng tin mãnh liệt vào bản thân. Cho nên tình cảnh lúc này cũng giống như cung đã căng dây đàn đã lên nòng, không cách nào hạ xuống.

Ngay lập tức, một bầu không khí tĩnh mịch bao trùm cả bãi tập của Học viện Thiên Châu. Những người không liên can đều lui sang một bên để cho Lâm Thiên Ngao làm trọng tài, phán định thắng bại và phòng ngừa thương tích xảy ra.

Nếu là lúc bình thường, Lâm Thiên Ngao với tư cách là đội trưởng, tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra nội đấu. Nhưng hiện tại gã đã không phải là Lâm Thiên Ngao trước kia, mà là Truy Tùy Giả chung thân của Chu Duy Thanh! Chu Duy Thanh muốn làm gì, gã cũng không có tư cách ngăn cản.

Chu Duy Thanh và Tiểu Tứ tách ra một khoảng ước chừng 20 mét, Lâm Thiên Ngao đứng ở vị trí lệch sang bên một chút. Lúc này, bất luận là Chu Duy Thanh hay Tiểu Tứ, cũng đã lấy ra Bản mạng châu của bọn hần. Bất quá, cả hai đều lấy ống tay áo che đậy Thiên châu của mình, cho nên đều không thể nhìn thấy thuộc tính của đối phương.

Lâm Thiên Ngao trầm giọng nói:

- Các người đã chuẩn bị xong chưa?

Cả hai đồng thời gật đầu.

Lâm Thiên Ngao bèn quát lớn:

- Bắt đầu!

Theo tiếng hô của gã, Tiểu Tứ cũng chột hét lên:

- Xem chiêu.

Trên người y lập tức bộc phát một luồng khí thể cực kỳ mạnh mẽ. Thiên lực rung động mãnh liệt, một luồng sáng trắng trong nháy mắt hiện ra. Thân thể y bất ngờ bắn tung lên, giống hệt như là một con bọ chó bung lên vậy. Nhưng khiến cho mọi người vô cùng ngạc nhiên, vốn tưởng y cầm ghét thẫu xương Chu Duy Thanh, hận không thể lập tức một đòn đánh bại hắn, ấy vậy mà không phóng về phía Chu Duy Thanh. Ngược lại, thân hình bung mạnh ra sau với tốc độ cực nhanh. Quỷ dị hơn là đột nhiên từ sau lưng, dưới hai đạo ánh sáng màu lục lóe lên, một đôi cánh kim loại lạng yên xuất hiện. Khi y lui về phía sau, đôi cánh này cũng đồng thời vỗ mạnh xuống, nâng toàn thân bay vọt lên không.

- Con mẹ nó, thật quá vô sỉ!

Cho dù tâm tình Diệp Phao Phao có trầm ổn đến mấy, lúc này cũng không khỏi chửi đổng lên. Đứng ở đằng kia Túy Bảo chỉ toét miệng cười nhạt:

- Ba chiêu mà đòi thu thập Tiểu Tứ? Dù là lão Đại cũng không làm được! Cái hắn ta am hiểu nhất chính là né tránh, hơn nữa, cũng là người duy nhất trong chúng ta có năng lực phi hành một thời gian ngắn. Giờ hắn đã trên không trung rồi, ta thật muốn nhìn tên tiểu tử Tam châu kia của các ngươi làm sao mà thắng trong vòng ba chiêu đây!

Diệp Phao Phao quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Băng Nhi, chột kinh ngạc phát hiện, nàng lúc này chẳng những không hề lo lắng, mà ngược lại còn hé môi mỉm cười, tựa hồ chẳng lấy gì làm vội vã.

Đôi cánh của Tiểu Tứ cũng không phải là một trang bị Ngưng hình độc lập, mà là một bộ Ngưng hình có hai kiện hết sức hi hữu. Tác dụng chỉ có một, chính là giúp y phi hành trên không trung. Phối hợp với Thiên lực rót vào cộng thêm nhiều năm khổ luyện, y ở trên không có thể tùy ý thay đổi phương hướng một cách dễ dàng. Hơn nữa, đạt tới trình độ nhất định sẽ có tốc độ phi hành cực kỳ nhanh chóng, cùng năng lực bản thân tạo thành một phương thức chiến đấu hết sức đặc thù. Thế nhưng giờ này một chút suy nghĩ chiến đấu đối với Chu Duy Thanh y cũng không có.

Vừa nãy nhìn thì tựa hồ Tiểu Tứ và Túy Bảo rất là hấp tấp nóng nảy, nhưng thực tế, hai tên này đâu phải hạng gà mờ! Không phải ba chiêu sao? Cho dù ngươi có cái năng lực gì đặc thù, ta nhất quyết không cùng ngươi đụng chạm, làm sao ngươi dùng ba chiêu mà thắng được ta? Chính vì vậy, vừa bắt đầu Tiểu Tứ đã lợi dụng Thể châu Long Thạch Phi Thụ tăng phúc tốc độ để bung lên cao, lại phối hợp thêm sức mạnh của đôi cánh, nên chỉ trong giây lát đã cách mặt đất hơn năm mươi mét. Riêng kỹ năng này thôi, phần lớn những kỹ năng thác ẩn khác của Ý châu đã không bì được.

Lúc Tiểu Tứ vừa tung người lên, Chu Duy Thanh quả thật hơi kinh hãi, nhưng khi thấy thì ra tên này phóng vọt lên trời, Chu Duy Thanh liền bật cười. Hắn không nóng nảy không hoang mang mà chậm rãi đưa bàn tay phải ra...

Lâm Thiên Ngao tuy làm trọng tài nhưng lại đột nhiên khép mi mắt xuống. Sát na Tiểu Tứ bay đi, gã biết ngay, song phương thắng bại đã định rồi. Nếu như Tiểu Tứ lựa chọn chính diện liều mạng, nói không chừng còn có mấy phần cơ hội, nhưng y đã lựa chọn tránh né. Mà Chu Duy Thanh là ai? Hắn là một gã Cung tiền thủ đó! Tốc độ bay lượn Tiểu Tứ vô luận như thế nào cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn vượt qua phạm vi công kích bằng tên của Chu Duy Thanh. Huống chi, Thể châu Ngưng hình của Chu Duy Thanh còn là một cây cung có thể khảm nạm Ý châu?

Băng vù ngưng tụ, liền thấy Phách Vương Cung xuất hiện trong tay Chu Duy Thanh. Nụ cười trên mặt Túy Bảo nhất thời biến đi đâu mất. Lúc trước bất luận là gã hay Tiểu Tứ, ở trong lòng đều đã có phán đoán ước lượng năng lực của Chu Duy Thanh. Nhưng bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ ra tình huống Chu Duy Thanh lại là Cung tiền thủ.

Cung đã căng dây, ánh mắt của Chu Duy Thanh đã khóa chặt trên người Tiểu Tứ. Mà lúc này Tiểu Tứ cũng đã thấy được trường cung trong tay Chu Duy Thanh, nhất thời tâm thần khê run rẩy. Có điều y là

một cường giả của Học viện Thiêu Châu, dù phải đối mặt với biến hóa như thế cũng không có nửa phần kinh hãi.

- Cung tên thì đã sao? Chỉ cần ba phát không thể bắn rơi ta, đồ ước này ta thắng!

Một tiếng cung bật thật to vang lên, mũi tên như một tia chớp bắn thẳng vào không trung, chỉ thấy không khí xao động như sóng lên, đã nhằm sát gót chân Tiểu Tứ.

Mặc dù y đã tận lực phi hành nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể bay được một trăm mét. Cự ly ngắn như thế muốn tránh được tên do Phách Vương Cung bắn ra thật sự quá khó khăn.

Nhưng đúng lúc này Tiểu Tứ lại làm ra một điều tưởng chừng như không thể. Chỉ thấy ngân quang lóe lên rồi vụt tắt, thân thể của Tiểu Tứ cũng liền biến mất.

Diệp Phao Phao và Thượng Quan Băng Nhi đồng thời kinh hô:

- Không Gian Bình Di..?

Tận giờ khắc này, Tiểu Tứ mới thể hiện thuộc tính Ý châu của mình. Không sai, Ý châu của y không hề giống như Chu Dục Thanh và Thượng Quan Băng Nhi suy đoán là Phong thuộc tính, mà là Không Gian thuộc tính. Thời điểm Chu Dục Thanh nâng Phách Vương cung lên, y đã chuẩn bị thật tốt, ngay khi mũi tên tưởng chừng sắp bắn trúng thì y cũng biến mất một cách vô cùng ngoạn mục mà tránh đi.

Cách đây hơn mười mét, thân ảnh Tiểu Tứ đột nhiên hiện ra. Chắc chắn một điều, với tu vi Tứ châu thì Không Gian Bình Di của Tiểu Tứ đã có hiệu quả tốt hơn nhiều so với Chu Dục Thanh.

Tiểu Tứ trong lòng vô cùng đắc ý!

- Ba chiêu? Phì, phì... đừng nói ba chiêu, coi như là ba mươi chiêu ta đây cũng không thể thua. Ta chẳng những có Không Gian Bình Di, còn có kỹ năng công kích cường đại của Không Gian Hệ. Cho dù cùng người liều mạng cũng sẽ không rơi xuống hạ phong. Tam châu mà so đòi với Tứ châu, đã hiểu thực lực chênh lệch thế nào chưa oắt con.

Nhưng ngay lúc Tiểu Tứ đang rung đùi đắc ý, đám người phía dưới đang xem trận đấu nhất thời chấn động. Bởi vì, bọn họ rõ ràng trông thấy, mũi tên do Chu Dục Thanh dùng Phách Vương Cung bắn ra, lực lao đi cực mạnh như vậy bỗng dừng dừng lại một cách đột ngột. Hơn nữa còn dừng ngay vị trí mà Tiểu Tứ vừa đứng, phẳng phất như mũi tên đã găm vào thân Tiểu Tứ mà dừng lại vậy.

Chỉ có Thượng Quan Băng Nhi mới hiểu rõ, đây chính là một thủ pháp bắn tên, có khả năng khống chế khoảng cách mũi tên mình bắn ra. Điều Chu Dục Thanh vừa làm, nàng cũng có thể làm được.

Kế tiếp, ai nấy đều giật mình khi nhìn thấy mười hai cái xúc tu đen kịt quỷ dị hiện ra. Mỗi cái xúc tu cũng dài chừng ba mươi lăm mét. Tiểu Tứ đang ngoác miệng cười đắc ý, thì ngay lập tức cứng đờ khuôn mặt. Bởi đã có một cái xúc tu đen thùi quần quanh thân thể và đôi cánh của gã.

Nhưng chừng đó chưa phải đã hết! Ngay lúc những xúc tu màu đen bắt ngờ xuất hiện vươn dài, thì giữa không trung cũng đột nhiên vang lên một tiếng sấm ầm ầm dữ dội. Trong phạm vi trăm thân ngựa, cả bầu trời bùng lên một mảng lam quang.

210. Chương 65: Vận Khí Tốt? (2)

Ngay lúc đó, mũi tên thứ hai của Chu Dục Thanh đã đến! Và lần này thì Tiểu Tứ đã không thể tránh né. Bất đắc dĩ y phải gắng gượng gọi ra kỹ năng khác để chống đỡ, một tấm chắn ánh sáng đột ngột xuất hiện che trước người, đồng thời bản thân y cũng liều mạng giãy giụa hồng thoát khỏi Hắc Âm Xúc Tu.

Một tiếng nổ vang rền trời đất, lực xuyên thấu của mũi tên mạnh biết chừng nào, hướng chỉ còn thêm vào hiệu quả phá giáp, ngay lập tức đã khiến tấm chắn ánh sáng trước người Tiểu Tứ vỡ tan. Thân thể của y run rẩy một cách quái dị, chấn động của mũi tên không chỉ làm cho tấm chắn vụn nát mà cả đôi cánh sau

lưng cũng biến mất không tung tích. Cả người như một viên vẩn thạch từ trên trời lao thẳng xuống mặt đất.

Với độ cao gần trăm mét như vậy, nếu thật sự ngã xuống thì ô hô ai tai...

Hai mũi tên của Chu Duy Thanh nhìn có vẻ vô cùng đơn giản, nhưng thực tế chất chứa những tính toán cực độ tinh diệu. Bởi ngay khi Tiểu Tứ bay vào không trung, hắn đã đoán được đối phương chắc chắn sẽ có những kỹ năng né tránh hết sức mạnh mẽ.

Chính vì vậy mũi tên thứ nhất mà hắn bắn ra đã dung hợp tới hai kỹ năng tác động trên diện rộng. Một cái là kỹ năng hạn chế đối phương Hắc Âm Xúc Tu, cái còn lại là kỹ năng công kích trên phạm vi lớn độc nhất của hắn, Thiên Lôi Thiểm. Hai kỹ năng này uy lực thật ra nào có cao siêu gì nhưng bù lại diện tích bao trùm lại không hề nhỏ.

Quả nhiên, Tiểu Tứ đã sử dụng ra Không Gian Bình Di, nhưng xui thay khoảng cách Không Gian Bình Di mà y thi triển lại không thể nào thoát ra khỏi phạm vi Hắc Âm Xúc Tu tác dụng, ngay lập tức đã khiến y bị Hắc Âm Xúc Tu tạm thời trói buộc. Kế tiếp, Thiên Lôi Thiểm mặc dù không thể đánh bị thương Tiểu Tứ nhưng lại làm cho y toàn thân tê dại, Thiên lực trong cơ thể tán loạn không cách nào ngưng tụ nữa!

Ngay sau đó, Chu Duy Thanh đã bắn ra mũi tên thứ hai. Và lần này thì Tiểu Tứ căn bản không thể né tránh, chỉ đành nghênh kháng. Nhưng bấy giờ phòng ngự ra sao đã không còn ý nghĩa, bởi mũi tên thứ của Chu Béo đã phụ gia tới hai kỹ năng là Tuyệt Đối Trì Hoãn và Thiên Lôi Chấn. Tuyệt Đối Trì Hoãn khiến Tiểu Tứ dù có tránh thoát Hắc Âm Xúc Tu cũng không cách nào phản ứng một cho mau lẹ, còn Thiên Lôi Chấn thì trực tiếp phá vỡ đôi cánh cùng tấm chắn của y. Người dù sao cũng đâu phải là chim? Không có Ngưng hình Dực, dù năng lực Tiểu Tứ mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể phi hành trên không trung. Bay lên trời đúng là một ý tưởng hoàn hảo của y, thế nhưng bây giờ y lại phải trả giá cho ý tưởng đó.

Lâm Thiên Ngao thở dài một tiếng, thân hình lay động, đã xuất hiện ngay vị trí thân thể Tiểu Tứ sắp rơi xuống. Tay phải gã vừa đưa ra đã đón đỡ được thân thể của Tiểu Tứ, rồi nhẹ nhàng hóa giải xung lực.

Chu Duy Thanh cũng không ngăn cản, bởi lúc này song phương thắng bại đã phân.

Ánh mắt của mọi người cơ hồ đều rơi vào Phách Vương Cung trong tay Chu Duy Thanh, trừ Thượng Quan Băng Nhi và Lâm Thiên Ngao. Bọn họ đều biết Chu Duy Thanh làm được hết thấy cũng là nhờ hiệu quả từ cây cung này mang lại. Còn thì không một ai có thể ngờ rằng Tiểu Tứ chỉ trong hai chiêu đã có thể thảm bại như vậy.

Túy Bảo há hốc mồm miệng, nhân cầu như muốn lòi ra, còn Ô Nha thì không ngừng lấy hai tay dụi dụi mắt, bởi nàng chẳng thể nào tin đây là sự thật. Riêng Tiểu Viêm chau mày nhìn Chu Duy Thanh thật kỹ, trong mắt tràn ngập những suy nghĩ miên man.

Hiệu quả chất chồng của bốn kỹ năng chỉ tồn tại trong thời gian cực ngắn rồi biến mất toàn bộ, chẳng qua lúc này đầu tóc Tiểu Tứ đã dựng đứng cả lên, trông vừa quái dị vừa buồn cười.

Chu Duy Thanh thu hồi Phách Vương Cung, mặt mày rạng rỡ tùm tùm:

- Cảm ơn... cảm ơn...! Thật không nghĩ số ta lại đỏ như vậy! Tiểu Tứ học trưởng cứ như thể biết ta là một gã cung thủ hay sao ấy, mà cố tình bay lên làm bia ngắm, thật xấu hổ quá.

Tiểu Tứ đã được Lâm Thiên Ngao đỡ xuống, ngơ ngác nhìn Chu Duy Thanh rồi đột nhiên ùng ùng nhảy lên giận dữ hét lớn:

- Ta không chơi nữa... Ta không phục..!

Hết thấy những tình huống vừa rồi đã diễn ra quá nhanh, khiến cho y có cảm giác mình căn bản chưa kịp phát huy được thực lực thì đã ăn quả đắng rồi. Đến bây giờ y vẫn chưa rõ ràng tại sao mình bị đánh gục một cách chớp nhoáng như thế, nên trong lòng không cách nào chấp nhận! Phải biết rằng tất cả những chuyện này đều liên quan tới tự do của bản thân y!

Đang lúc ấy, một thanh âm hùng hậu từ Giáo Học Lâu truyền tới:

- Thiên Ngao, các người còn chưa đi ư, đứng nơi đó làm gì? Sao còn gây gỗ đánh nhau nữa?

Một thanh âm khiến mọi người có cảm giác hết sức nhẹ nhàng phiêu dật, cứ như thể từ bốn phương tám hướng truyền tới vậy, làm người nghe không cách nào xác định được vị trí chính xác.

Vừa nghe giọng nói này, Chu Duy Thanh đột nhiên chấn động, ánh mắt khê nhúc nhích. Hắn liền quyết định...

- Tiểu Tứ học trưởng, mới rồi chúng ta chỉ đùa vui một chút thôi, chúng ta nhanh lên đường đi! Người thấy đó, lão sư của Học viện các người cũng đã nổi giận rồi kìa!

Qua phút sững sờ, Túy Bảo cũng sực tỉnh mà ngạc nhiên thốt lên:

- Chỉ giỡn chơi thôi á?

Chu Duy Thanh ha hả cười:

- Đúng thế, mới nãy chỉ là đùa chút thôi. Chúng ta còn muốn tham gia Thiên Châu đại hội nữa mà, không nên tổn thương hòa khí.

Tám người thì hết bảy đôi mắt kinh ngạc nhìn chòng chọc vào Chu Duy Thanh! Cuộc đổ ứớc vừa rồi rõ ràng là hắn thắng, nhưng vì cái gì hắn lại nói như vậy? Phải biết rằng, Túy Bảo và Tiểu Tứ đều là những học viên cực kỳ ưu tú của Học viện Thiên Châu, lại còn là hạ vị cùng trung vị Thiên Tôn. Truy Tùy Giả cỡ đó bộ là cải trắng hay sao mà Chu Duy Thanh lại dễ dàng bỏ qua như vậy?

Chu Duy Thanh nhún vai:

- Các người sao còn nhìn ta? Ta nói thật đó! Ta vẫn là học viên, cần Truy Tùy Giả để làm gì? Vừa rồi chẳng qua nhất thời ngứa tay ngứa chân thử một chút mà thôi! Hơn nữa quả thật vận khí của ta quá tốt, chứ nếu dùng năng lực thực sự, ta sao mà bằng được học trưởng Tiểu Tứ. Chuyện này cứ như vậy đi, mặc dù chúng ta đã tuyên thệ, nhưng nếu ta không nhận hai người làm Truy Tùy Giả, lời thề tự nhiên sẽ vô hiệu. Lâm đội trưởng, còn chần chờ cái gì, chúng ta mau lên đường thôi!

Nghe Chu Duy Thanh xỏ một tràng... Túy Bảo và Tiểu Tứ chột như có cái cảm giác khởi tử hồi sinh vậy. Mặc dù Tiểu Tứ lúc nãy từng nói y không phục, nhưng thâm tâm y đã như người chết rồi, trong chốc lát chìm vào vực thẳm. Song phương tuyên thệ rành rọt, hơn nữa còn có Lâm Thiên Ngao làm chứng, mắt thấy gần như đã trở thành Truy Tùy Giả của người ta, thì bất ngờ con tạo xoay vần, Chu Duy Thanh lại chủ động nói không cần bọn họ. Trong phút chốc đã khiến cho Tiểu Tứ và Túy Bảo chẳng thể tin nổi, đồng thời vẻ mặt tràn ngập sự ngượng ngùng, không sao thoát ra lời.

Lâm Thiên Ngao khó hiểu nhìn Chu Duy Thanh rồi bắt giác gật đầu:

- Vậy chúng ta lên đường thôi!

Một nhóm tám người lúc này mới đi khỏi Học viện Thiên Châu. Nhưng người nào người nấy đều đang đắm chìm trong suy nghĩ về trận đánh vừa rồi. Ai cũng không hiểu gã béo Chu Duy Thanh kia đột nhiên thay đổi quyết định là có âm mưu gì?

Thế nhưng Chu Duy Thanh lúc này trong lòng lại âm thầm cười lạnh. Nguyên nhân làm hắn đột nhiên thay đổi chủ ý, chính là do tiếng quát hỏi từ Giáo Học Lôu truyền đến kia. Một tiếng quát không chỉ để cho hắn cảm nhận được người nọ kinh khủng và cường đại đến mức nào, vượt quá xa thực lực của hắn, đồng thời cũng nhắc nhở cho hắn nhớ đây là nơi đâu.

Đây là Học viện Thiên Châu của đế quốc Phỉ Lệ! Nơi tập trung nhiều Thiên Châu Sư ưu tú nhất của đế quốc, và cả vị Cung chủ Thác Ân Cung cấp Thiên vương, Viện trưởng Học viện Thiên Châu đại nhân kia nữa!

Hiển nhiên, vừa rồi Thiên lực trong không khí chấn động như vậy, cộng thêm sấm sét vang rền sao không khiến người kia chú ý cho được? Nếu như hắn còn cố tình ép Tiểu Tứ và Túy Bảo làm Truy Tùy Giả, nhất định sẽ mất không ít thời gian dây dưa trong Học viện. Và nhất là vị Viện trưởng của Học viện Thiên Châu, Cung chủ Thác Ân Cung, sẽ cho phép việc này xảy ra sao? Học viên ưu tú nhất của lão làm Truy Tùy Giả cho người khác? Cho dù lão lạnh như đất cũng tuyệt đối khó chịu!

Và chuyện trọng yếu mà Chu Duy Thanh sợ xảy ra nhất, là việc Lâm Thiên Ngao cùng hần lập kế ước phong ấn bị Thiên Châu học viện biết được! Trong suy nghĩ của Chu Duy Thanh, tầm quan trọng của Tiểu Tứ và Túy Bảo còn lâu mới bằng được Lâm Thiên Ngao. Vì vậy, hần tuyệt đối không muốn mạo hiểm tình huống quan hệ Truy Tùy Giả giữa Lâm Thiên Ngao và mình bị phát hiện mà cường bức hai người kia gia nhập.

Còn có một nguyên nhân khác nữa chính là Thiên châu đại hội. Bởi dù cho Chu Duy Thanh thành công nhận hai người này làm Truy Tùy Giả, đối với hần chưa hẳn đã là chuyện tốt! Vì nếu Tiểu Tứ và Túy Bảo đều trở thành Truy Tùy Giả của hần, như vậy, mối quan hệ giữa tám người trong chuyến đi này lập tức trở nên không hài hòa, quyết không thể nào có lòng đoàn kết! Túy Bảo và Tiểu Tứ vị thế thay đổi đột ngột sẽ làm cho tâm tình rối loạn theo. Đây không phải là điều Chu Duy Thanh muốn thấy...

Hai gã Thiên Châu Sư này mặc dù ưu tú, nhưng tầm quan trọng của họ trong lòng Chu Duy Thanh không quá cao, không thể cùng Vân Ly và Lâm Thiên Ngao so sánh. Huống chi, cho dù bọn họ có quan trọng hơn nữa, Chu Duy Thanh cũng không nguyện ý mạo hiểm đem khả năng bại lộ Biển Thạch Miêu Nhân của mình ra đánh cược.

Hai kỹ năng Hắc Ám Xúc Tu và Thiên Lô Thiểm là hết sức rõ ràng. Hắc Ám thuộc tính, Lô thuộc tính hần đã bại lộ, nếu còn nấn ná ở Học viện lâu hơn nữa thì khả năng thuộc tính Ý châu của hần có thể bị nhìn thấu cũng sẽ rất cao. Chỉ cần nhanh chóng rời khỏi, thì mấy tháng đi đường sau đó, hần nhất định có biện pháp khiến những người này hàng phục. Những thứ khác tạm không nói, riêng bây giờ chắc chắn Tiểu Tứ và Túy Trung Bảo đã nợ hần một cái nhân tình thật lớn.

Dưới nhiều nhân tố kết lại, Chu Duy Thanh mới đưa ra quyết định buông tha cho cơ hội thu về hai gã Truy Tùy Giả cực mạnh.

Ngay lúc tám người bọn họ bước ra khỏi cổng Học viện Thiên Châu, ở tầng cao nhất của Giáo Học Lâu, một lão giả áo đỏ cũng đi tới trước cửa sổ, nhìn theo bóng lưng bọn họ mà trong mắt lộ ra nét suy tư.

- Rung động Thiên lực không mạnh, nhưng bao hàm Hắc Ám thuộc tính cùng Lô thuộc tính, đều là những năng lực rất hiếm có. Không nghĩ tới lần này Thái Thái công chúa điện hạ lại phái tới những học viên có thuộc tính hần hữu như vậy. Đáng tiếc, sao bọn chúng không phải là học viên của Học viện Thiên Châu chứ?

211. Chương 65: Vận Khí Tốt? (3)

Đi khỏi Học viện Thiên Châu rồi, Túy Bảo và Tiểu Tứ vẫn còn trầm ngâm nhưu mảy, bộ dáng lớn lối lúc nãy đã mất tăm mất tích. Còn Tiểu Viêm ánh mắt thủy chung luôn nhìn chăm chăm vào Chu Duy Thanh, tựa như đang suy nghĩ về điều gì đó.

Tính tình Ô Nha có vẻ bộc trực và vốn vãng hơn cả, vừa đi ra khỏi cổng Học viện Thiên Châu đã không nhịn được chạy đến gơ tay choàng qua vai Chu Duy Thanh:

- Chu huynh đệ, nhân phẩm của người thật không tệ! Lý lẽ thuộc về người ấy vậy mà vẫn tha cho họ, từ nay ta và người sẽ là bằng hữu!

Chu Duy Thanh bị nàng khoác vai không khỏi ngẩn người! Thân hình Ô Nha thật sự quá “cường tráng”, cao hơn so với hần gần nửa cái đầu, gơ tay lên ôm vai cũng vừa đẹp. Nhưng đây lại là một đại tỷ, là nữ sinh đó! Cái buồng ngực “căng cứng” kia cứ mạnh mẽ chà sát vào vai Chu Duy Thanh, mà vị đại tỷ đó hết lần này tới lần khác dường như vẫn không hề có cảm giác gì.

- Ô Nha đại tỷ, nam nữ thụ thụ bất thân, tỷ có thể buông ta ra trước đã được không?

Chu Duy Thanh liếc mắt trộm nhìn về phía Thượng Quan Băng Nhi, sợ nàng tức giận. Ai mà biết được, khi hần vừa nhìn qua đã thấy Thượng Quan Băng Nhi đang che miệng cười thầm.

Về việc vì sao Chu Duy Thanh không thu hai người Tiểu Tứ và Túy Bảo làm Truy Tùy Giả, thì Thượng Quan Bằng Nhi chẳng phải suy nghĩ nhiều. Nàng là một cô gái thông minh, lại ở cùng Chu Duy Thanh lâu như vậy, mức độ tin tưởng đối với hắn đã cực kỳ cao. Mà suy nghĩ của nàng cũng hết sức đơn giản, chỉ một mà thôi, là Chu Béo làm vậy hẳn có ý đồ riêng của hắn.

Ô Nha hừ một tiếng:

- Chúng ta đều là Thiên Châu Sư, ta đây là nữ nhi còn không thêm để ý, người nhần nhó quạu quọ cái gì? Người có phải mấy lão già cổ hủ mốc thếch đâu chứ! Nói, người vừa rồi kêu ai là đại tỷ? Ta đây mới có mười bảy tuổi thôi đó.

- Ô...ơ..!

Chu Duy Thanh ngẩng đầu nhìn Ô Nha, trong lòng toát mồ hôi lạnh! Mười bảy tuổi mà đã tốt tướng như vậy hả chị hai, sau này liệu có còn phát triển tiếp không đây!

Rồi hắn trở mặt cười ngây ngô:

- Nhưng ta vẫn chưa tới mười bảy tuổi mà!

- Cái gì?

Ô Nha trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ. Mà không chỉ nàng ta, những người khác cơ hồ đều đồng thời dừng bước. Ngay cả Diệp Phao Phao cũng đâu biết số tuổi thật sự của Chu Duy Thanh, bây giờ vừa nghe hắn nói chưa tới mười bảy tuổi, sắc mặt liền trở nên vô cùng đặc sắc. Nhất là hai kẻ vừa mới thua cuộc Tiểu Tứ và Túy Bảo cùng lúc quay mặt nhìn nhau, mặt mày nhão ra như muốn khóc.

Bọn hắn bại bởi một thiếu niên chưa tới mười bảy tuổi sao...

Lâm Thiên Ngao cũng hết sức kinh hãi! Nếu như đám Tiểu Tứ, Túy Bảo, thậm chí Ô Nha, Tiểu Viêm hay Diệp Phao Phao đều cho rằng trận chiến vừa rồi Chu Duy Thanh may mắn gặp thời... thì chỉ có gã mới hiểu, thực lực chân chính của hắn tuyệt đối vượt trên Tiểu Tứ. Bởi sức mạnh của Ý châu Biển Thạch Miêu Nhân của Chu Duy Thanh, gã đã tận mắt nhìn thấy rồi.

Mười bảy tuổi, hắn chỉ có mười bảy tuổi thôi ư. Bất chợt Lâm Thiên Ngao có cảm giác, gã thua không oan uống chút nào. Tên mập Chu Duy Thanh trước mắt gã, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài. Thượng vị Thiên sư tuổi mười bảy tuổi đã cực kỳ hiếm thấy, huống chi hắn còn là một trung cấp Ngưng Hình Sư.

- Không được, ta chịu không được nữa!

Đang lúc ấy thì Túy Bảo đột nhiên rống lên thật to, trong hai bước liền vọt tới trước mặt Chu Duy Thanh, dọa mọi người nhảy dựng cả lên. Lúc này ai nấy đều mới phát hiện, ánh mắt Túy Bảo đã rực đỏ như than hồng.

- Người là Chu Duy Thanh đúng không, bắt đầu từ bây giờ ta là Truy Tùy Giả của người. Ta chấp nhận chịu thua đánh cuộc, ai bảo ta xúc động mà hồ đồ làm chi. Nếu như người không thừa nhận trận đồ ước này, cả đời ta sẽ dẫn vật mãi không yên. Mà như thế, không bằng chấp nhận làm Truy Tùy Giả của người cho rồi!

Tiểu Tứ vẻ mặt khổ sở bật thốt:

- Bảo ca, không thể như vậy được! Huynh mà làm như vậy thì ta tính sao đây?

Túy Bảo cá giận:

- Con bà nó, lão tử đây chưa chửi người vì cái tội đánh thua, người còn vác mặt tới chất vấn ta sao? Người có còn nhớ bình chương Tông cấp hay không? Nếu như hôm nay ta bội ước, tương lai đến một ngày gặp phải bình chương Tông cấp, thì trong lòng sẽ lập tức xuất hiện tâm ma. Mục tiêu của ta là trở thành cường giả trong kiếp này, nếu không thể đột phá nữa thì sống tiếp có ý nghĩa gì? Thà rằng làm một Truy Tùy Giả, thì sẽ không có nghĩa là đời này ta chịu buông tha cho cơ hội trở thành một cường giả lấy lòng. Huống chi đi theo một trung cấp Ngưng Hình Sư còn trẻ như vậy, chưa chắc đã quá mất mặt.

Nghe Túy Bảo nói xong, Lâm Thiên Ngao cũng chậm rãi gật đầu. Còn Diệp Phao Phao thì thấp giọng lầm bầm:

- Hảo hán!

Tiểu Tứ nhìn trừng trừng Túy Bảo, mặt lộ ra vẻ do dự. Rốt cuộc, y đành thở dài thườn thượt:

- Bảo ca, huynh nói rất đúng! Mặc dù khả năng chúng ta xông phá được bình chương Tông cấp có thể sẽ không vượt qua mười phần trăm, nhưng so với một tia hi vọng cũng không còn thì vẫn tốt hơn. Chúng ta đã tự xưng là thiên tài, nếu ngay một cơ hội đánh sâu vào bình chương Tông cấp cũng không có, thì đời này còn làm Thiên Châu Sư chi nữa. Truy Tùy Giả thì Truy Tùy Giả. Đều tại ta, ai bảo ta bắt tài đánh thua người làm gì!

Nói một câu y lại dụng lực tát mình một cái, nhất thời hai bên má đỏ ửng rồi sừng phồng lên.

Nhìn bộ dạng hai người, Chu Duy Thanh cố nín cười! Vốn hán đối với hai tên kia không chút cảm tình, bây giờ nhìn lại mới thấy, chuyện đi dự đại hội Thiên châu này, bọn họ vẫn là những đồng đội đáng tin nhiệm! Ít nhất, bọn họ đều có sự chấp nhất theo đuổi đối với thực lực, hơn nữa còn có chữ tín mà giữ lòng tuân theo ước hẹn.

Hắn bèn nhìn Lâm Thiên Ngao rồi hỏi:

- Lâm đội trưởng, bình chương Tông cấp là cái gì vậy?

Lâm Thiên Ngao sững sờ:

- Người không biết à? Đối với Thiên Châu Sư chúng ta mà nói, đây là một trong những bình chương cực khó để vượt qua. Hơn chín phần mười Thiên Châu Sư dù đã hết sức cố gắng tu luyện vẫn không thể nào thành công, cuối cùng đành dẫm chân đứng mãi một chỗ. Bình chương Tông cấp chính là điểm mấu chốt để đột phá Cửu châu lên Thập châu. Trước đột phá Cửu châu là thuận theo ý trời mà tiến, nhưng sau đột phá Cửu châu, thì đã là nghịch thiên mà đi. Vì vậy, đối với bất kỳ Thiên Châu Sư nào, vượt qua bình chương này đều cực kỳ khó khăn. Những người thông qua, có thể nói là một bước đăng thiên, tuổi thọ theo đó cũng sẽ tăng thêm mấy lần. Còn người không thể thông qua, đành chỉ có thể dừng lại vĩnh viễn ở Tông cấp đỉnh phong.

Chu Duy Thanh khẽ siết bàn tay rồi nói:

- Thì ra là như vậy!

Tiểu Tứ nhin không được quát lên:

- Người cũng là Thượng vị Thiên sư, cả cái kiến thức cơ bản như vậy mà không biết sao?

Y có tự an ủi mình cỡ nào cũng cảm thấy, mình thua thằng nhóc này thật sự là quá oan uổng. Chỉ sợ quyết định làm Truy Tùy Giả đi theo Chu Duy Thanh lần này cũng đã sai lầm nốt.

Chu Duy Thanh bèn nói:

- Hai vị huynh trưởng thật là người thẳng thắn, có thể một lòng tuân thủ ước hẹn như vậy, thật khiến ta hết sức bội phục! Nhưng lời ta nói vừa rồi cũng không muốn thu hồi. Thật ra theo đồ ước thì đúng là cả đời này hai vị sẽ phải làm Truy Tùy Giả của ta. Có điều trong đó cũng không có câu nào bắt buộc phải ký kết khế ước phong ấn! Nếu như hai vị tự nguyện đi theo thì quá tốt, muốn bao lâu cũng được! Còn nếu thay đổi ý định thì tùy lúc đều có thể có thể ra đi. Ta và Băng nhi không việc gì phải hạ khế ước trói buộc hai người! Nói như vậy, cũng có nghĩa là tự do của các người sẽ không còn bị hạn chế, chẳng phải lương toàn kỳ mĩ hay sao?

Nghe Chu Duy Thanh nói vậy, sắc mặt Túy Bảo cùng Tiểu Tứ liền trở nên tốt hơn rất nhiều. Đây đúng là một phương pháp xử lí hết sức ổn thỏa, bọn họ sẽ không làm trái lời thề, cũng không bị ràng buộc hạn chế tự do đúng nghĩa. Nhất thời cái nhìn của bọn họ đối với Chu Duy Thanh đã trở nên hòa hoãn đi khá nhiều.

Lâm Thiên Ngao buồn bực nhìn Chu Duy Thanh, lòng trầm nghĩ, tại sao mình lại không có đãi ngộ như vậy?

Gã nào đâu biết, ở trong lòng Chu Duy Thanh, địa vị của gã là hết sức trọng yếu. Chưa nói tới một thân năng lực phòng ngự vô cùng đặc biệt, có thể mang lại những hiệu quả trợ giúp cực kỳ cường đại của gã. Mà còn là sự coi trọng mười phần mà Chu Duy Thanh dành cho Lâm Thiên Ngao.

Mặc dù hiện tại thực lực của Chu Duy Thanh đã không còn tầm thường nữa, nhưng hắn vẫn cứ là tên Chu Béo cực kỳ nhát gan sợ chết. Lúc nào hắn lại không hy vọng mình có thể sở hữu một tấm chắn không gì phá nổi? Điều đó hiển nhiên là không dễ dàng đạt được? Bây giờ đột ngột thu được Lâm Thiên Ngao hộ vệ bên người, có khác gì với một tấm chắn vững chãi mà hắn mơ ước đó đâu! Cho nên sau khi chứng kiến thực lực Lâm Thiên Ngao, và dù biết gã vốn là người trung nghĩa, Chu Duy Thanh vẫn muốn hạ phong ẩn trên người gã như cũ! Đó chính là vì hắn hết sức coi trọng giá trị của Lâm Thiên Ngao.

Túy Bảo suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu Chu huynh đệ độ lượng thế thì tốt lắm, trước mắt tạm như vậy đi. Có điều huynh đệ yên tâm, dù cho không có khế ước trời buộc thì sau này người muốn chúng ta làm gì, cứ việc thẳng thắn nói ra!

Tiểu Tứ nói:

- Ta cũng thế... À, ừm! Còn nữa, vị trí chính thức của ta bây giờ cũng đã thuộc về người!

Chu Duy Thanh liên tục khoát tay:

- Không... không! Lúc này thắng các người chỉ là do vận khí tốt mà thôi, nhưng điều đó không có nghĩa thực lực của ta mạnh hơn so với các người! Tiểu Tứ học trưởng, người biết tại sao lúc này ta chọn người mà đánh cuộc không?

- Tại sao?

Tiểu Tứ mau mắn hỏi, đây cũng là vấn đề mà y thủy chung nghĩ mãi không ra.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc rồi nói:

- Là từ thân hình của người mà đoán, năng lực người am hiểu nhất định là tốc độ rồi! Ta thậm chí còn hoài nghi người là Thiên Châu Sư có song châu đều thuần Mẫn hệ. Có điều, giống như năng lực phòng ngự Lâm đội trưởng vừa lúc khắc chế năng lực của ta, thì năng lực của ta cũng đúng lúc chế trụ được người. Trong các kỹ năng của ta, công kích tuy không phải rất nhiều, nhưng kỹ năng hạn chế trời buộc lại có không ít. Hơn nữa ta là Cung thủ, sở hữu một thanh trường cung tương đối cường đại, thêm lúc bắt đầu chiến đấu, người chẳng những không tấn công mà ngược lại còn kéo giãn khoảng cách, không phải càng khiến cho trường cung của ta có cơ hội phát huy hay sao? Cho nên mới nói, người thua ta chỉ vì năng lực của ta vừa vặn khắc chế người cộng với vận khí ta tốt mà thôi. Cái vị trí chính thức này người giữ lại đi! Nếu như trong Thiên Châu đại hội ta gặp phải kẻ bị ta khắc chế, lúc đó ta thượng đài chưa muộn!

Tiểu Tứ im lặng nhìn Chu Duy Thanh, rồi bị phẫn hết lên:

- Ta căm thù Cung thủ..!

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, hắn dĩ nhiên sẽ không nói cho Tiểu Tứ biết, là hắn cũng có Không Gian Bình Di, có thể sử dụng kỹ năng này kết hợp với sức bật của đùi phải mà kéo giãn khoảng cách giữa hắn và y. Hơn nữa, những kỹ năng hạn chế ràng buộc của hắn làm sao mà thêm vào trường cung được? Đấy vốn là năng lực chân chính của hắn. Dĩ nhiên, cho dù có hảo cảm nhiều hơn nữa đối với những người này, Chu Béo cũng sẽ không dễ dàng tiết lộ tất cả bí mật của mình! Nhất là bên cạnh hắn lúc này còn có Diệp Phao Phao...

212. Chương 66: Mèo Mập Thăng Cấp? (1)

Vì một ít quyền trục Ngưng Hình do Ngưng Hình Sư cấp Tông sư chế tạo cũng có đặc tính này. Bọn họ bỏ qua chỗ khảm nạm trên thân cung, mà trực tiếp ký thác kỹ năng vào trong quyền trục! Khiến cho những vũ khí Ngưng Hình đó có thêm những kỹ năng phụ trợ cực mạnh, nhưng đồng thời Thiên lực tiêu hao cũng

hết sức kinh người. Đó là chuyện không cách nào thay đổi và không thể linh hoạt bằng khảm nạm Thiên châu. Có điều như thế lại có hiệu quả che giấu được những kỹ năng cường đại mà bản thân không muốn cho địch thủ biết.

Chiến đội Phỉ Lệ do tám người Chu Duy Thanh kết hợp lại, dưới sự dẫn dắt của đội trưởng Lâm Thiên Ngao cứ như thế rời khỏi thành Phỉ Lệ, một đường nhắm thẳng hướng Đông mà đi.

Qua sự giảng giải của Lâm Thiên Ngao, đám người Chu Duy Thanh bắt đầu có thêm những hiểu biết mới về Thiên Châu đại hội. Lần này, đại hội được tổ chức tại thành Trung Thiên, thủ đô của Trung Thiên Đế Quốc.

Đại lục mệnh mông không bờ bến, đại khái phân chia thành mười quốc gia, mạnh yếu cũng ba bảy loại. Cường đại nhất trong số đó, chính là Đế quốc Trung Thiên và Vạn Thú.

Đế quốc Vạn Thú nắm giữ toàn bộ lãnh thổ phía Bắc, chiếm diện tích gần bằng một phần tư đại lục. Đế quốc Trung Thiên còn lớn hơn cả Vạn Thú, quốc gia này nằm chính giữa bình nguyên bao la của đại lục, đất đai màu mỡ phì nhiêu, thích hợp trồng trọt chăn nuôi. Cứ như thế, hai đại Đế quốc này đã sở hữu tới bảy phần mười diện tích toàn đại lục. Cho dù Phỉ Lệ và Bách Đạt ở phía Tây hợp lại cũng không bằng một nửa hai Đế quốc này.

Trên đại lục có chừng năm quốc gia giống như Đế quốc Phỉ Lệ. Trừ Phỉ Lệ và Bách Đạt ra, ở phía Nam đại lục có Đế quốc Đan Đốn, phía Đông có Hoàng triều Bảo Phách và Đế quốc Cách Lý Sai Nặc. Năm quốc gia này cùng hai cường quốc Trung Thiên, Vạn Thú chiếm giữ chín phần mười diện tích của đại lục. Một phần nhỏ lẻ còn lại là của những tiểu quốc thuộc địa. Vương quốc Thiên Cung chính là một trong những tiểu quốc đó.

Bởi vậy, Thiên Châu đại hội vốn là chỗ cho bảy cường quốc kia tung hoành, những tiểu quốc khác thì thoảng cũng xuất hiện vài cường giả, nhưng tuyệt không cách nào lay động được vị thế của bọn họ.

Cũng có một kỳ đại hội Thiên Châu, chiến đội của Đế quốc Phỉ Lệ đạt được thành tích khá tốt, đứng vị trí thứ năm, suýt chút nữa thì lọt vào nhóm bốn quốc gia mạnh nhất. Nhưng những người hiểu biết đều thông suốt một điều, muốn giành lấy chỗ trong bốn vị trí đó, thật sự là quá khó khăn. Mà đại hội lần này, chiến đội của Phỉ Lệ chỉ có mỗi Lâm Thiên Ngao là người đã từng tham gia ba năm về trước.

Sau khi vượt qua hồ Phỉ Lệ, Lâm Thiên Ngao bèn mua tám con ngựa tốt rồi tất cả cùng lên ngựa mà đi. Gã dự định càng sớm đến thành Trung Thiên càng hay chừng ấy, vì như vậy có thể dĩ dật đãi lao, tranh thủ thêm thời gian dưỡng sức và bàn bạc chiến thuật.

Trong tám người thì Chu Duy Thanh, Thượng Quan Băng Nhi và Ô Nha chưa từng cưỡi ngựa lần nào. Lúc trước ở Thiên Cung Doanh, hai người có ra ngoài làm nhiệm vụ thì đều sử dụng những chiếc xe ngựa hết sức sang trọng và êm ái, nay lần đầu tiên tự thân cưỡi ngựa, đều cảm thấy mới mẻ và háo hức vô cùng. Tuy nhiên bọn họ đều là Thiên Châu Sư, thân thể dĩ nhiên mạnh mẽ hơn rất nhiều so với người bình thường, do đó rất nhanh đã nắm vững thuật kỵ mã.

Kể duy nhất buồn bực khó chịu là Ô Nha, trong năm ngày từ lúc rời khỏi thành Phỉ Lệ cho đến khi tiến vào lãnh thổ của Đế quốc Trung Thiên, Ô Nha đã thay đổi tới sáu con chiến mã. Tính ra mỗi ngày cô nàng ngự một con, đơn giản bởi chúng chỉ có thể kiên trì được tới đó. “Đại” mỹ nữ này quả thật “hơi nặng” một chút, tuần mã cao to hùng dũng cỡ nào, bị nàng ta cưỡi một ngày, đều phải lặn ra mà sùi bọt mép!

- Ô Nha đại tỷ, tỷ thật lợi hại đó! Hôm nay lại thay ngựa ha?

Chu Duy Thanh nín cười nhìn Ô Nha loay hoay trên lưng con tuần mã lúc này đã phì ra bọt trắng.

Ô Nha hừ lạnh:

- Ta mà nặng cái gì? Mấy con ngựa non này mới thật là ốm yếu đó!

Chu Duy Thanh tò mò:

- Tuy vóc dáng của đại tỷ cao to hơn ta và đội trưởng một ít, nhưng mà vậy thì có nặng hơn bao nhiêu, tại sao ngựa của tỷ lại như thế nhỉ?

Ô Nha trừng mắt nhìn hấn:

- Vậy người nặng bao nhiêu?

Chu Duy Thanh tính toán một lúc rồi nói:

- Chưa tới hai trăm cân mà!*

Hấn cao một thước chín, nặng hai trăm cân, hình dáng cũng khá cân xứng, so với người bình thường là hết sức cường tráng.

Ô Nha tiếp tục nhìn Lâm Thiên Ngao rồi hỏi:

- Đội trưởng, huynh thì sao?

Lâm Thiên Ngao vóc người khô vữa, so với Chu Duy Thanh còn đồ con hơn, gã toét miệng cười:

- Ta khoảng chừng hai trăm ba chục cân gì đấy!

Ô Nha cười hắc hắc:

- Hai người cộng lại còn nhẹ hơn ta nhiều đó!

- Ồ...

Lúc này ai nấy đều không khỏi kinh ngạc. Chu Duy Thanh và Lâm Thiên Ngao cộng lại cũng hơn bốn trăm có dư. Tuy thân hình của Ô Nha có to hơn nữa, thì nhìn thể nào cũng không thể nặng quá bốn trăm cân chứ?

Ô Nha dương dương tự đắc:

- Nói cho các người biết bí mật này cũng không sao, ta chính là tộc nhân của bộ tộc thiểu số Ô Kim ở biên giới phía Bắc đế quốc Phỉ Lệ. Thiên sinh cốt cách đã nặng một cách kỳ lạ, thần lực vô song mà! Ta á, nặng “chỉ” hơn sáu trăm cân một chút thôi! Hắc hắc...

- Móa ơi! Con ngất a...

Ngoại trừ Thượng Quan Băng Nhi và Lâm Thiên Ngao trầm tĩnh, những người khác không ai không há mồm choáng váng.

- Sáu trăm cân sao? Có còn là người không vậy trời?

Túy Bảo thì thào:

- Khó trách khí lực của cô ta kinh khủng như vậy! Hóa ra là người của tộc Ô Kim! Tộc người này hết sức cường thịnh. Lúc cường thịnh nhất có hơn mười vạn dân, chọn lấy thanh niên trai tráng mà lập thành Quân đoàn Ô Kim Chiến Phủ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Tề danh với Quân đoàn Nanh Sói nổi tiếng man rợ của Đế quốc Vạn Thú. Bọn họ trời sinh đã có tố chất trở thành những chiến binh cực mạnh, chỉ là không hiểu tại sao, tộc nhân của Ô Kim càng lúc càng ít đi, rồi suy yếu dần. Nhưng cho dù như vậy, một khi có người nào của tộc này gia nhập quân đội, cũng sẽ được đặc cách phong làm Trung đội trưởng. Trên chiến trường, tộc nhân của Ô Kim thật khủng bố không khác gì chiến xa đó!

Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi nghe xong thập phần hiếu kỳ. Còn những người kia đều xuất thân từ Đế quốc Phỉ Lệ, đều có biết một hai, nên gật đầu liên tục.

Tiểu Tứ chợt nói:

- Nhưng theo những gì ta biết, người Ô Kim chỉ có thể làm Thế Châu Sư mà thôi! Chứ chưa bao giờ nghe qua có một ai trở thành Thiên Châu Sư cả? Ô Nha, cô là Thiên Châu Sư mà?

Khuôn mặt của Ô Nha chợt ửng đỏ:

- Tộc Ô Kim ta trời sinh thần lực, mạnh mẽ vô cùng. Nam nữ trưởng thành bất luận là ai đều nặng từ năm trăm cân trở lên. Tự thân da thịt đã có lực phòng ngự hết sức cường đại. Trên chiến trường, những chiến sĩ Ô Kim Cuồng Phủ bình thường nhất cũng thừa sức đánh bại Ngự Châu Sư. Có điều chẳng hiểu vì sao, khả năng sinh sản của chúng ta lại xuất hiện vấn đề, người Ô Kim lấy nhau không thể nào có con được nữa. Cùng đường, chúng ta đành phải kết hôn với ngoại tộc. Các người cũng biết rồi đấy, thể trọng bọn ta nặng như vậy, ngay cả đứa nhỏ trong bụng mẹ cũng không khác mấy, nên nam nhân tộc ta nào dám cưới vợ khác tộc đâu. Như thế chả khác gì giết chết người mẹ từ thời kỳ thai nghén? Chính vì vậy, chỉ có một con đường, là đám nữ nhi chúng ta đi lấy chồng ngoại tộc mà thôi. Nhưng chừ vị thấy rồi, chúng ta trưởng thành thì có hình dáng thế nào? Cho dù ta tại Ô Kim tộc được xem là đệ nhất mỹ nữ! Mà ta đây còn có chút nữ tính đấy, những thiếu nữ Ô Kim, người lùn nhất cũng cao trên hai thước, thử hỏi người khác làm sao mà yêu được chúng ta? Và cứ thế thì tộc nhân ta ngày càng ít dần đi...

- Lần này ta tới thành Phỉ Lệ, gia nhập Học viện Thiên Châu, kỳ thực cũng để tìm hôn phu của ta mà thôi! Tên hỗn đản chết toi đó, sau khi vừa thấy ta đã bỏ nhà trốn đi. Ta nghe nói hấn chạy tới thành Phỉ Lệ, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm ra được chút tung tích gì!

- Bản thân ta là kết quả của một cuộc hôn nhân ngoại tộc. Mẹ ta là Tộc trưởng đương thời của Ô Kim, cha ta là Tù trưởng của một bộ lạc Vạn Thú. Trước kia mẫu thân ta đã cứu lấy phụ thân khi ông ngộ nạn, sau hai người lấy nhau mà sinh ra ta. Ta có hai dòng máu, không còn thuần túy là người Ô Kim nữa, chính vì vậy mới có thể trở thành Thiên Châu Sư!

Nghe xong lời kể của Ô Nha, ai nấy trong lòng đều thoáng hiện chút bi ai nặng nề. Đây quả thật là một chủng tộc đầy đau khổ!

Chu Duy Thanh áy náy:

- Xin lỗi Ô Nha, ta vốn không biết cô thiên bẩm dị thường như vậy! Ài..!

Ô Nha lắc đầu:

- Không sao đâu! Ai bảo ta lại nặng như vậy làm gì. Mà nói này Chu huynh đệ, người vóc dáng không tẻ, Thể châu cũng thuần lực lượng. Không bằng đến tộc Ô Kim ta một chuyến. Bọn ta không ép người phải lấy bọn ta làm vợ, chỉ để lại cho chúng ta chút nòi giống là được rồi! Nhé..!

Chu Duy Thanh nghe xong rung mình một cái, suýt chút nữa lăn đùng từ trên ngựa xuống đất. Hấn mắt vĩa trợn mắt nhìn Ô Nha:

- Ôi! Ôi..! Đại tỷ à, tỷ tha ta dùm đi. Thân thể ta ốm yếu gầy guộc, chịu sao nổi sáu trăm cân đè lên chứ!

Ô Nha liếc nhìn Chu Duy Thanh cười tình:

- Người có thể nằm trên mà...

Lần này, trừ Thượng Quan Băng Nhi đôi má đỏ bừng, ai nấy đều phá lên cười sặc sụa. Những tình huống có thể làm Chu Duy Thanh kinh ngạc gần đây, tựa hồ không nhiều lắm.

Cứ như thế tám người cưỡi ngựa dọc theo quan đạo của Đế quốc Trung Thiên mà đi. Tuy Chu Duy Thanh không biết gì nhiều về đệ nhất cường quốc trên đại lục này, nhưng từ quan đạo mà hấn cũng có thể nhìn ra không ít việc.

Đừng nói Thiên Cung, cho dù Đế quốc Phỉ Lệ thì quan đạo rộng hai mươi thước đã là không tẻ. Ấy vậy mà đường ở Đế quốc Thiên Cung cái hẹp nhất cũng ngoài ba mươi thước, rộng rãi và bằng phẳng. Hai bên đường đại thụ xanh um, rất có khí độ và hình tượng của một nước lớn.

Thành Phỉ Lệ nằm hơi chếch về phía Bắc của đế quốc Phỉ Lệ. Mà thành Trung Thiên cũng hơi lệch về phía Bắc của Đế quốc Trung Thiên. Biên giới phía Đông của Đế quốc Phỉ Lệ chính là biên giới phía Tây của Đế quốc Trung Thiên, cho nên hành trình từ thành Phỉ Lệ đến thành Trung Thiên là một con đường thẳng tắp và không quá xa xôi, cưỡi ngựa đi chừng mười ngày là có thể đến nơi. Và lúc này, Phỉ Lệ chiến đội của chúng ta đã đi được gần nửa lộ trình ấy rồi!

213. Chương 66: Mèo Mập Thăng Cấp? (2)

Mèo Mập mấy ngày nay đều nằm trong lòng Chu Duy Thanh, ai nấy đều đã gặp. Với bọn họ, Mèo Mập tuy kỳ lạ, nhưng thân hình hãy còn nhỏ lắm, nhìn kiểu gì cũng chỉ là một con Thiên thú còn chưa phát triển, nên không chú ý nhiều.

Lúc nó vừa lao ra, Chu Duy Thanh chợt cảm giác có điều gì đó không đúng, bởi ngay sau khi nó nhảy lên cổ tuần mã, bộ lông óng mượt đã xù cả lên, thân thể run rẩy một cách kịch liệt. Tựa hồ như lúc này nó đang chịu những cơn đau kinh khủng hành hạ vậy. Nhất là trên người nó, những vết hoa văn xanh sẫm giống như đang sống lại, uốn lượn quanh quai mà phát ra những luồng sáng kỳ dị.

Thấy ánh sáng của những hoa văn đó, Chu Duy Thanh lập tức nghĩ đến cảnh Tà Ma Biến từng xuất hiện trên thân mình. Nhưng lúc này, khí tức toát ra từ Mèo Mập lại khác hoàn toàn Tà Ma Biến của hắn. Nó không mang đến một chút gì tà ác bạo ngược, mà là một mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng như muốn thâm sâu vào tim gan vậy. Cùng lúc đó, Chu Duy Thanh cũng có thể nghe rõ được những tiếng lách cách phát ra trong cơ thể của Mèo Mập.

- Hống!

Một tiếng gầm kinh khủng chợt vang lên.

Tám con ngựa dưới tiếng gầm rít này chợt mềm nhũn, loạng choạng lao tới vài bước rồi ngã quỵ, ngay cả một tiếng hí sợ hãi cũng không thể cất lên. Từ trong mũi miệng bọn chúng, ứa ra một đám bọt đỏ hồng.

Những người ở đây thân pháp đều không tệ, tuy có kinh nhưng không hoảng, lập tức tung mình nhảy khỏi lưng ngựa, ngơ ngác không hiểu đã xảy ra chuyện gì!

Chu Duy Thanh với tay ôm Mèo Mập vào lòng, trên mặt tràn ngập lo lắng và quan tâm. Tuy bình thường hắn hay trêu chọc và ăn hiếp Mèo Mập, nhưng hai năm sống với nhau nửa bước không rời, lại nhiều lần nó đã cứu mạng giải nguy cho hắn, nên Chu Duy Thanh sớm xem nó như một kẻ đồng hành thân thiết và quan trọng. Lúc này Mèo Mập đột nhiên có những biểu hiện kỳ cục như vậy, hắn làm sao không lo cho được?

Khi Chu Duy Thanh vừa ôm Mèo Mập vào lòng, liền phát hiện hai mắt nó lúc này đã nhắm nghiền, thân thể run lên bần bật. Tuy bề ngoài vẫn không hề phát tiết ra năng lượng gì kỳ lạ cả, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được dưới lớp da Mèo Mập, ẩn chứa những chấn động năng lượng cực kỳ to lớn.

- Mèo Mập... Mèo Mập..! Mi làm sao vậy? Đừng có dọa ta đó!

Chu Duy Thanh liên tục kêu lên đầy khẩn thiết.

Lâm Thiên Ngao vẫn bình tĩnh:

- Xem tình trạng nó lúc này, có vẻ như nó muốn tiến cấp thì phải? Chu Duy Thanh, Thiên thú của người cũng mạnh quá nhỉ. Gầm một tiếng đã làm cho tám con ngựa to khỏe phải vỡ mật mà chết. Sau này trưởng thành, không biết nó sẽ cường đại đến mức nào?

Chu Duy Thanh nhìn về phía gã với hi vọng giúp đỡ:

- Vậy ta phải làm sao đây?

Lâm Thiên Ngao nhíu mày:

- Thiên thú tiến cấp, chỉ có thể dựa vào lực lượng của nó. Nhân loại chỉ có thể biết được trạng thái lúc chúng sắp tiến hóa, còn ngoài ra không thể làm gì được. Có điều, thường thì sau mỗi lần tiến cấp như vậy, Thiên thú sẽ vô cùng suy yếu, đồng thời phát ra một loại khí tức kỳ lạ, có thể hấp dẫn những Thiên thú khác tìm đến. Trong tự nhiên chúng đã có bầy đàn bảo vệ, còn hiện tại, chúng ta phải là người bảo hộ nó rồi. May mà đây là lãnh thổ của Đế quốc Trung Thiên, lại đang ở trên đường quan đạo, tuy hai bên là rừng núi, nhưng chưa bao giờ nghe nói có tồn tại loại Thiên thú cường đại nào ở đây! Đi thôi, chúng ta tránh vào

rừng, tìm chỗ nào kín đáo, dễ bề thủ thế bảo vệ. Tiểu gia hỏa này tiến cấp, nhiều nhất cũng chỉ ba ngày thôi.

Chu Duy Thanh cười khổ:

- Làm trễ nãi thời gian của mọi người, ta thật xấu hổ!

Túy Bảo cười ha hả:

- Không sao đâu! Thời gian vẫn còn rất dư dả mà. Hơn nữa, nếu chú hổ nhỏ này tiến cấp, năng lực chiến đấu tăng lên, biết đâu sẽ trợ giúp cho người nhiều hơn trong Thiên Châu đại hội!

Chu Duy Thanh ngơ ngác:

- Thiên Châu đại hội cho sử dụng Thiên thú sao?

Túy Bảo bèn giải thích:

- Người chưa nghe nói bên Đế quốc Vạn Thú có một loại người gọi là Khổng Thú Sư sao? Thực lực của bọn người này không mạnh, nhưng bù lại có thể khống chế sử dụng Thiên thú chiến đấu. Bởi vậy đại hội Thiên Châu cũng cho phép Thiên thú tham gia. Có điều, sau khi trở thành Khổng Thú Sư, thì lại không cách nào ngưng hình, Thác ần được nữa. Hơn nữa, số lượng Thiên thú cũng rất hạn chế, chỉ một mà thôi. Có điều chỉ cần Đế quốc Vạn Thú phái những người này dự thi, thì sẽ cực kỳ dễ dàng mà tiến vào nhóm bốn đội mạnh nhất. Đó cũng chính là nguyên nhân làm cho Đế quốc Vạn Thú trở nên hùng mạnh.

Mặc kệ Chu Duy Thanh tò mò suy nghĩ về Khổng Thú Sư, lúc này, thân thể Mèo Mập vẫn run rẩy không ngừng, càng lúc càng kịch liệt. Ngựa thì cũng đã chết rồi, nên ai nấy cũng không bận tâm đến nữa, chuyển thân vọt vào cánh rừng bên phải quan đạo. Rất nhanh sau đó, Lâm Thiên Ngao đã tìm được một quả núi nhỏ nằm ẩn khuất bên trong.

Lâm Thiên Ngao nhìn Ô Nha rồi nói:

- Ô Nha, cô hãy làm một cái hang đi! Để Chu Duy Thanh và tiểu gia hỏa kia vào đó ẩn náu, chúng ta trấn thủ bên ngoài là được.

Thân là đội trưởng, Lâm Thiên Ngao không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà còn được những thành viên trong Học viện Thiên Châu cực kỳ kính nể. Cứ như Diệp Phao Phao kiệt ngạo cỡ nào, đi chung với gã mấy ngày nay, cũng sinh lòng khâm phục trước thái độ bình tĩnh và trầm ổn của Lâm Thiên Ngao. Diệp Phao Phao từng nói với Chu Duy Thanh, người như Lâm Thiên Ngao, cho dù làm gì cũng sẽ hết sức thành công. Nếu trên chiến trường, nhất định sẽ là một vị thống soái ưu tú. Nghe y tán dương Lâm Thiên Ngao như vậy, Chu Duy Thanh cũng chỉ cười cười vu vơ.

Ô Nha gật đầu rồi bảo mọi người đứng chờ một chút. Sau đó nàng bèn duỗi tay ra, hai luồng sáng màu đen bùng lên, từ trên tay nàng, đã xuất hiện một cặp búa thật lớn.

Nhìn lưỡi búa to đùng của Ô Nha, suýt chút nữa thì Chu Duy Thanh rớt luôn tròng mắt. Rốt cuộc hắn đã hiểu thế nào là Cự Phủ rồi, bởi cặp búa này, to không khác gì hai cánh cửa lớn trước Học viện Thiên Châu đâu chứ.

Cự Phủ của Ô Nha toàn thân đen kịt, quang mang lưu chuyển trên thân dày đặc. Chiều dài của lưỡi búa chừng sáu xích*, so với Đại Lực Thần Chùy của hắn còn muốn dài hơn. Cán búa thô trảng như cánh tay của hắn, đầu mút nhọn hoắt, hắn cũng chỉ có bàn tay cỡ Ô Nha mới có thể nắm lấy cái cán này. Trên mặt lưỡi búa, khắc họa những hoa văn kỳ lạ, lấp lánh tỏa ra những tia sáng màu đen. Khi Ô Nha cầm Cự Phủ nâng lên, thật có hình tượng của hắc lang thôn nguyệt, dũng mãnh mà bá đạo.

- Đây... Đây còn là vũ khí Ngưng Hình sao?

Diệp Phao Phao lắp ba lắp bắp.

Ô Nha cười hắc hắc:

- Không phải, đây là báu vật tổ truyền của tộc ta. Lưỡi búa này gọi là Ô Kim Đồi Thần Phủ! Cái bên trái nặng sáu trăm mười hai cân, bên phải nặng bảy trăm tám mươi một cân, tổng cộng là một ngàn ba trăm

chín mươi ba cân. Nó vốn là Thần khí trấn Tộc, không phải người Ô Kim thì không cách nào sử dụng được đâu!

Diệp Phao Phao, Thượng Quan Bằng Nhi và Chu Duy Thanh đều trợn mắt nhìn nhau. Rốt cuộc bọn họ cũng đã hiểu, vì sao Ô Nha chỉ có Tam châu nhưng lại được tham gia đại hội lần này. Cự phủ trong tay nàng ta tuy không phải vũ khí Ngưng Hình, nhưng thứ “đồ chơi” này dường như so với trang bị Ngưng Hình còn muốn dũng mãnh hơn. Một ngàn cân đó nha!

Chỉ nghe Ô Nha quát lớn một tiếng, tay phải đã nâng cao quá đầu, ba quả Phỉ thúy Thể châu thuần lực lượng sáng bừng lên. Siêu cấp chiến phủ hơn ngàn cân trong tay nàng điều khiển không khác gì hai cọng rơm múa lên xoáy tít, khiến xung quanh Ô Nha lúc này như được bao bọc bởi một lớp màn kim loại đen kịt, rồi ầm ầm lao vào quả núi trước mặt!

Sát na Ô Kim Đồ Thần Phủ chạm vào vách đá, ai nấy đều cảm giác mặt đất dưới chân như chấn động kịch liệt, ngay sau đó, những thanh âm ầm ĩ chất chứa vang lên. Toàn thân Ô Nha giống như một mũi khoan khổng lồ, khoét sâu vào trong núi.

Chu Duy Thanh nhìn mà gan ruột dạ dày gì đều co quắp cả lại. Hắn trước nay vẫn nghĩ rằng, trong cấp Tam châu mình là vô địch. Nào hay nhìn một thân bản lĩnh của Ô Nha, hắn mới nhận ra, cùng cấp với mình không chỉ mỗi hắn là biến thái. Cứ như giờ, hắn có đánh nhau với nàng ta cũng chưa chắc đã nắm phần thắng, trừ khi là hắn kích phát Tà Ma Biến!

Âm thanh của Lâm Thiên Ngao chọt vang lên bên tai Chu Duy Thanh:

- Năng lực của cô ấy, chính là khắc chế ta!

Chu Duy Thanh giật mình quay lại nhìn gã, chỉ thấy Lâm Thiên Ngao nhếch mép cười khổ:

- Không trực tiếp va chạm với cô nàng này, sẽ không biết lực lượng của Ô Kim Đồ Thần Phủ kinh khủng ra sao! Cô ấy phục ta, bởi vì ta có thể chống đỡ được công kích từ lưỡi búa đó. Thế nhưng nàng lại quên rằng mình chỉ mới Tam châu, nếu như đồng cấp với ta, e rằng ta cũng không cách nào chịu thấu được. Người biết không, nha đầu đó quả thật dũng mãnh, khi thi tuyển thành viên, trừ ta ra không một ai dám đối chiến với nàng cả! Nàng chính là người đầu tiên bước vào đội tuyển. Thế nhưng lực lượng tối đa của nàng là bao nhiêu thì ngay cả ta cũng nhìn không thấu! Tộc Ô Kim trời sinh có ai không là chiến binh cường đại, mà nàng lại được thừa nhận là thiên tài ưu tú nhất trong một ngàn năm trở lại đây của người Ô Kim. Nói như thế, chắc người cũng đã hiểu!

Chu Duy Thanh khó nhọc nuốt khan một hơi rồi thì thầm:

- Cô nàng này mà thả ra chiến trường, sẽ không khác gì một cỗ máy xay thịt đâu!

Đúng lúc này, những âm thanh chất chứa cũng đã ngừng lại. Từ trong mù mịt bụi đá, Ô Nha lao ra, để lộ một cái hang lớn bị nàng mạnh mẽ khoét đục, rộng chừng ba thước cao hai thước rưỡi. Mà càng kinh khủng hơn, trên người nàng một chút đất đá cũng không dính phải, gương mặt không hồng, hơi thở tuyệt không gấp gáp hơn lúc nãy tí nào. Nếu không tận mắt chứng kiến, ai cũng đều cho rằng nàng mới vừa... đi dạo trở về!

- Đại tỷ, ta phục rồi...

Chu Duy Thanh giơ ngón cái về phía Ô Nha lắc lắc, sau đó ôm lấy Mèo Mập mà chui tọt vào hang!

214. Chương 66: Mèo Mập Thăng Cấp? (3)

Thân thể Mèo mập càng lúc càng run rẩy mạnh hơn, Chu Duy Thanh vừa mới tiến vào trong động thì đột nhiên Mèo Mập đã ngẩng đầu lên, há miệng phun ra một luồng hơi trắng xóa.

Một mùi thơm nồng gấp mười lần so với trước nhất thời khuếch tán, hương khí vờn quanh thân thể Chu Duy Thanh, theo lỗ chân lông thấm vào người, khiến toàn thân hần nhất thời nóng rực lên.

Mèo Mập nhảy vọt từ trên người Chu Duy Thanh xuống, bộ lông chột sáng bùng. Vô số tia bạch quang chói lọi tỏa ra từ thân thể tiểu bạch hổ tạo thành vùng sáng trắng bao bọc lấy cơ thể nó. Sau một tiếng gầm nhẹ, tầng hào quang này liền bay thẳng đến động khẩu, tạo thành một tấm màn ngăn cách ngay cửa động. Dem huyết động hoàn toàn cách ly, làm cho người ở ngoài không sao thấy được tình huống bên trong.

- Graoooo...

Mèo Mập lại gầm nhẹ rồi xoay người nhìn Chu Duy Thanh, cặp mắt của nó lúc này đã biến thành màu tím sẫm. Ngay sau đó, thân thể của nó vọt lớn lên một cách nhanh chóng, trong nháy mắt biến thành một con hổ trắng khổng lồ với chiều cao vượt qua năm thước

Mà lúc này Chu Duy cũng chẳng khác gì! Làn hơi trắng mà Mèo mập phun ra khi này đã theo các lỗ chân lông thâm nhập vào trong cơ thể hần, khiến hần có cảm giác toàn thân nóng bùng, y phục trên người như muốn bốc khói theo nhiệt độ của thân thể. Quỷ dị hơn, hai tay Chu Duy Thanh chẳng những xuất hiện Thiên châu, mà còn tiến vào trạng thái Tà Ma Biến, làn da trên người hần đột ngột xuất hiện những đường nét vân vận như da hổ. Sáu thuộc tính luân chuyển một cách điên cuồng không cách nào khống chế.

Mới đầu còn đỡ, nhiệt khí nóng ầm kia khiến cho Chu Duy Thanh hết sức thoải mái, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, cảm giác ảm áp kia đã biến thành nóng bỏng. Hần chỉ cảm thấy cơ thể của mình như bị thiêu đốt, đôi mắt tràn ngập một màu đỏ, da thịt bành trướng, xương cốt toàn thân chấn động, trên trán đột ngột xuất hiện đường vân chữ Vương. Rõ ràng lúc này Chu Duy Thanh đã hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái Tà Ma Biến. Hần không thể ngờ, chỉ với một luồng bạch khí của Mèo Mập phun ra, lại khiến cho hần bước vào trạng thái này.

Mèo Mập trừng trừng nhìn Chu Duy Thanh, thân thể vẫn không ngừng run rẩy kịch liệt, nhưng ánh mắt nó lại vô cùng tĩnh lặng. Chợt thấy cái thân thể to lớn đó ra sức hít sâu một hơi, toàn thân cũng bởi một lần hít sâu này mà bành trướng thêm mấy phần. Ngay sau đó, một luồng khí màu trắng pha lẫn sắc vàng lại trào ra từ miệng Mèo Mập, bao phủ toàn bộ thân người Chu Duy Thanh vào bên trong.

Tiến vào trạng thái Tà Ma Biến, Chu Duy Thanh dĩ nhiên có được cảm giác cường đại nhất, lực lượng cũng mạnh mẽ nhất, nhưng vào giờ khắc này, hần phát hiện mình không cách nào chuyển động được. Trong cơ thể Thiên lực điên cuồng di chuyển ngược xuôi, mười hai đại tử huyết hoàn toàn mở toang rồi cấp tốc xoay tròn, thậm chí vang lên những âm thanh phốc phốc kỳ lạ. Đường như những tử huyết này đang cực độ tham lam mà cắn nuốt luồng khí do Mèo Mập tỏa ra, dung nhập vào thân thể Chu Duy Thanh, khiến cho cái cảm giác nóng bỏng như muốn đốt cháy cơ thể hần thành tro bụi lại càng trở nên mãnh liệt.

Kể từ khi Thiên lực của Chu Duy Thanh từ Thiên Tinh lực tiến vào cảnh giới Thiên Thần lực, thì nó đã biến thành thể lỏng, kinh mạch cũng trở nên rộng rãi hơn rất nhiều. Có điều, tuy Thiên lực của hần ở trạng thái lỏng nhưng chỉ nhỏ như một dòng suối, vì dù sao hần cũng vừa mới tiến nhập vào cảnh giới Thiên thần lực chưa lâu. Lúc này hần vẫn đang ở Thập nhị trọng chứ chưa đột phá tới Đệ nhất trọng của Thiên thần lực, cũng chính là Thập tam trọng so với cảnh giới cũ.

Nhưng bây giờ Chu Duy Thanh chợt phát hiện, Thiên lực màu trắng sữa trong cơ thể hần lại một lần nữa hóa khí, chỉ khác ở chỗ nó không còn là màu trắng nữa. Bởi sau khi hấp thu luồng khí mà Mèo Mập phun ra, nó đã chuyển sang màu vàng nhạt. Luồng khí màu vàng nhạt cuộn cuộn di chuyển trong cơ thể của hần, vùng vẫy mãnh liệt như muốn phá tung mọi thứ bên trong.

Tất cả kinh mạch trong cơ thể Chu Duy Thanh hiện tại đều đã bị luồng khí vàng nhạt này bao phủ lấy.

Đúng lúc đó, đôi mắt Mèo Mập đột nhiên bùng sáng chói lọi, hai đạo tử quang lạng lẽ xạ ra, chiếu thẳng đến hai tròng mắt của Chu Duy Thanh. Tử quang như điện phóng tới khiến thân thể Chu Duy Thanh nhất thời run lên kịch liệt, tựa hồ bị sét đánh trúng vậy, lập tức đại não liền trống rỗng chìm vào hôn mê.

Thân hình khổng lồ của Mèo Mập không ngừng run rẩy, nó từng bước tiến về phía trước. Một cảnh tượng kỳ dị chợt xuất hiện! Ẩn trong quang sáng vàng và trắng hỗn hợp, thân thể của Mèo Mập bỗng nhiên co rút lại rồi cao dần lên, chậm rãi biến đổi. Rồi sau khi vàng sáng mờ đi, con hổ trắng to lớn mất tích, mà

thay vào đó là một người. Người này Chu Duy Thanh đã từng gặp, chính là kẻ xưa kia đã cứu Ngân Hoàng Thiên Nhi, sau lại tiếp tục cứu lấy Chu Duy Thanh, Thiên Nhi...

Lúc này, toàn thân Thiên Nhi không một mảnh vải, mái tóc màu trắng lả lướt dài đến tận hông! Trông mắt nàng ngời sáng hai luồng tử quang, thân thể vẫn không ngừng run rẩy. Trên làn da trắng như tuyết, những đường vân vân vân cũng đồng loạt xuất hiện, bùng lên long lanh. Nó có màu xanh biếc, khác hẳn với những đường vân màu đen trên người Chu Duy Thanh. Ma vân trên thân thể hai người phảng phất như hấp dẫn lấy nhau, ngay lúc Thiên Nhi hoàn toàn biến thân thành người, ma vân của hai người lại càng chấn động một cách mãnh liệt dị thường.

Thiên Nhi hướng hai tay đến phía trước phát ra một luồng hấp lực, hút Chu Duy Thanh đến rồi nắm lấy hai vai hắn. Khoảnh khắc, trong mắt Thiên Nhi bỗng toát ra tầng tầng sát khí nồng đậm, mười đầu móng tay lóe lên rồi dài ra đâm sâu vào bả vai Chu Duy Thanh.

Đột ngột, Thiên Nhi vung hữu trảo lên vỗ xuống đầu Chu Duy Thanh, Thiên lực trong người cuộn cuộn tuôn ra! Một trảo này mà giáng xuống, thì cái đầu của Chu Béo sẽ trở thành một đồng thịt vụn ngay tức khắc.

Nhưng ngay lúc đó, ánh mắt của Thiên Nhi chợt xuất hiện chút gì đó do dự không quyết. Trong đầu nàng, những hình ảnh chung sống với Chu Duy Thanh suốt hai năm qua bỗng lần lượt hiện ra.

Hữu trảo lơ lửng cách đầu của Chu Duy Thanh một tấc thì đứng sững lại như thuật định thân.

- Tại sao...? Tại sao ta còn không giết hắn?

Giọng Thiên Nhi vô cùng trong trẻo và lạnh lùng, lúc này chợt ử rừ:

- Ta phải giết hắn, chỉ có giết hắn rồi, ta mới có thể chiếm đoạt hết. Nhưng mà... nhưng mà tại sao ta không hạ thủ được? Tại sao chứ? Chẳng lẽ... là tình cảm ư...? Không, không thể nào? Ta làm sao mà thích một tên hèn hạ vô liêm sỉ lúc nào cũng khi dễ ta kia? Ta muốn giết hắn...

Thanh âm Thiên Nhi thập phần kiên quyết, nhưng hữu trảo vẫn không thể nào tiếp tục giáng xuống được.

Trong giây lát im lặng, nàng bỗng tiến thêm nửa bước rồi giang rộng tay ôm chặt lấy Chu Duy Thanh. Cả hai người lúc này không một mảnh vải che thân, nếu Chu Duy Thanh còn tỉnh táo... chắc chắn hắn sẽ phụt máu mũi!

Siết chặt Chu Duy Thanh, Thiên Nhi há miệng cắn một phát thật sâu trên bả vai hắn.

Khi thân thể bọn họ dán chặt vào nhau, những đường vân vân vân trên thân cũng đồng thời tiếp xúc. Lập tức, hoa văn màu xanh cùng màu đen liền vươn dài ra rồi bao trùm lấy cả hai.

Thiên Nhi chợt sững sốt, tại sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy? Càng khiến nàng ngạc nhiên hơn, là nàng cắn hắn mạnh thế mà da thịt hắn cứ trơ ra không thềm chảy máu, chỉ để lại những vết răng thật nhật?

Hơi nóng từ trên người Chu Duy Thanh truyền đến Thiên Nhi, hoa văn vân vân của cả hai điên cuồng lan rộng và dung hợp vào cơ thể của đối phương.

Trên mặt Thiên Nhi thoáng hiện sự thống khổ nhưng cũng chút gì đó như giải thoát. Mà lúc này, những đường vân màu xanh, đen chợt hóa thành những luồng sáng kỳ ảo, yên lặng tách khỏi cơ thể của bọn họ, bao bọc hai người vào bên trong.

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, những luồng sáng xanh và đen càng lúc càng dày đặc, cuối cùng đã không thể nhìn thấy thân ảnh của họ đâu nữa!

Trong động lúc này xuất hiện một cái kén thật lớn, trên cái kén đó, dần dần hình thành bốn quang sáng rực rỡ. Ở phía đỉnh đầu Thiên Nhi là hai luồng sáng màu vàng và tím, còn đỉnh đầu Chu Duy Thanh là đen và trắng. Bốn luồng sáng này phân ra bốn phương vị, tạo thành một màn hào quang vô cùng kỳ lạ bao bọc thân thể Chu Duy Thanh và Thiên Nhi vào bên trong, khiến cho cái kén lớn càng lúc càng trở nên kỳ dị.

Trong động xảy ra việc thần kỳ như thế, nhưng bên ngoài tuyệt không hề hay biết. Có điều lúc này tình huống ở nơi đó cũng không chút yên tĩnh.

Khi cửa động bị quãng sáng màu trắng che đầy lại, ai nấy đều hoảng kinh. Nhưng ngay sau đó bọn họ liền hiểu, hẳn là do Mèo Mập tạo ra để bảo vệ nó khi tiến cấp. Đồng thời luồng bạch quang đó xuất hiện, cũng đã làm cho đám Lâm Thiên Ngao biết rằng, Mèo Mập chắn chắn không phải là loại Thiên thú bình thường.

- Tất cả phải cẩn thận một chút! Băng Nhi, cô đứng bên cạnh ta. Tiểu Tứ, người đi dò thám tình hình xung quanh. Tuý Bảo, Ô Nha hai người thủ hai bên. Tiểu Viêm, người và Diệp Phao Phao có Thuỷ, Hoả thuộc tính thì đứng ngay sau ta, có chuyện xảy ra thì chịu trách nhiệm công kích từ xa...

Vài câu nói đơn giản, Lâm Thiên Ngao đã nhanh chóng phân nhiệm vụ cho tất cả. Thân là đội trưởng, gã càng trầm ổn và điềm tĩnh chừng nào thì càng làm cho mọi người vững tin hơn. Vả lại, thực lực của gã ở đây là cao nhất, khi nguy hiểm phát sinh gã hoàn toàn có thể đem mọi người tập trung lại một chỗ để bảo vệ.

Tất cả đều lập tức làm theo lời nói của Lâm Thiên Ngao. Tiểu Tứ liền tung người lên cao, sau lưng loé lên xuất hiện một đôi cánh, trong thoáng chốc đã mất hút trong rừng cây, chẳng những động tác mau lẹ, mà còn không phát ra một chút âm thanh.

Thượng Quan Băng Nhi đứng cạnh Lâm Thiên Ngao, lấy ra từ Giới chỉ cây cung Thanh Linh mà Hoa Phong đã tặng cho nàng lúc gặp mặt. Trường cung màu xanh này so với trường cung màu đen của Chu Duy Thanh thì tinh xảo hơn rất nhiều. Thoáng nhìn liền có cảm giác nhẹ nhàng như gió.

Thấy trường cung trong tay Thượng Quan Băng Nhi, Lâm Thiên Ngao bèn hỏi:

- Băng Nhi, cô cũng là Cung thủ sao?

215. Chương 67: Nghệ Chấn Quân Hùng - Thượng Quan Băng Nhi (1)

- Muội chỉ am hiểu tốc độ bắn thôi! Lực công kích tuy không bằng Chu Béo, nhưng tốc độ lại hơn xa hẳn, có điều không có năng lực phụ trợ hạn chế hay trói buộc gì cả. Lâm đội trưởng chỉ nên xem muội như một Cung thủ Tam châu bình thường nhé.

Nàng nói rõ năng lực của mình là để cho Lâm Thiên Ngao tiện sắp xếp toàn đội. Là một đội trưởng, nếu như không biết được thực lực của các đội viên thì sao có thể phát huy ra chiến lực mạnh nhất của đội ngũ?

Lâm Thiên Ngao giãn mày, trong mắt lộ mấy phần tán thưởng. Có lẽ, thực lực của Thượng Quan Băng Nhi không cường đại, nhưng cô nàng lại khiến cho người ta có cảm giác rất dễ thân cận.

Năm nay, Lâm Thiên Ngao đã hai mươi chín tuổi. Gã gọi Thượng Quan Băng Nhi là tiểu cô nương cũng tuyệt không quá phận.

- Vậy muội muội chịu trách nhiệm công kích từ xa nhé. Đừng đứng quá xa ta năm thước đó!

Đối với Thượng Quan Băng Nhi, Lâm Thiên Ngao thật ra muốn chiều cô nàng nhiều hơn. Không chỉ vì nàng có thực lực yếu nhất mà còn vì nàng có quan hệ với Chu Duy Thanh, là người Chu Duy Thanh theo đuổi. Do đó bản thân gã tự nhiên phải bảo vệ cho bạn gái của Chu Duy Thanh.

Khi Chu Duy Thanh mang theo Phì Miêu chui vào trong huyết động quá một khắc*, Tiểu Tứ đã trở lại rất nhanh. Sắc mặt hẳn hết sức không bình thường, lao vụt đến trước mặt Lâm Thiên Ngao rồi nói:

- Đội trưởng, tình hình tựa hồ có điều gì đó không ổn! Ta mới rồi kiểm tra trong rừng cây, phát hiện nhiều động vật nơi đây có vẻ đang bị thứ gì đó ảnh hưởng mà trở nên cực kỳ phấn khích, dường như có cả sợ hãi. Mắt của chúng đều hướng về chỗ chúng ta. Tiểu Bạch Hổ của Chu Duy Thanh rốt cuộc là Thiên thú gì? Sao lúc tiến cấp lại tạo ra động tĩnh lớn đến thế? Cho dù lân cận không có Thiên thú, chỉ sợ cũng sẽ dẫn không ít mãnh thú khác từ xa tới, chúng ta cần phải cẩn thận hơn.

Lâm Thiên Ngao nhú mảy, nhưng dù bất kỳ tình huống nào xuất hiện thì bọn họ cũng phải hộ pháp cho Chu Duy Thanh cùng Mèo Mập. Hiện tại, những người này chỉ có thể cầu nguyện cho không có Thiên thú cường đại nào bị hấp dẫn đến mà thôi.

Thời gian trôi qua từng phút, từng giây. Không gian xung quanh vẫn an tĩnh lạ thường. Giây lát đã qua đi nửa canh giờ, vốn mọi người ai nấy đều khẩn trương nhưng cũng dần dần bình tĩnh lại. Nhưng Lâm Thiên Ngao vẫn không hề buông lỏng chút nào, bắt tất cả giữ nguyên như cũ.

Bất chợt một thanh âm giận dữ tựa như tiếng sấm liên tục rống lên từ khu rừng rậm phía Tây. Mặc dù khoảng cách còn rất xa, nhưng tiếng gầm lớn như thế đã khiến cho mọi người đều phải biến sắc.

Lâm Thiên Ngao trầm giọng quát:

- Chuẩn bị ứng biến!

Không bao lâu sau mọi người liền ngửi thấy một mùi tanh tươi nồng nặc truyền đến. Đột ngột, từ trong rừng đã nhảy ra bảy, tám Thiên thú vô cùng hung mãnh.

Con Thiên thú đi đầu bộ dạng giống như sư tử, thân hình dài đến bốn thước, cao quá một mét năm, chung quanh đầu lông bờm đỏ rực, ánh mắt như Hồng Bảo Thạch chớp lóe hung quang. Đằng sau nó có bảy con như vậy, nhưng đầu chúng không có lông bờm, hẳn là sư tử cái. Bọn chúng đều có điểm chung chính là màu lông đỏ như máu.

Sau khi tám con sư tử xuất hiện, chúng lập tức tán ra, vây quanh huyết động, trong miệng không ngừng phát ra từng tiếng gầm rống.

Con sư tử đầu đàn mạnh mẽ ngửa mặt lên trời giận dữ rống to, thanh âm đinh tai nhức óc khiến tim người đập nhanh thình thịch, trong lòng phát lạnh. Hiển nhiên, tiếng rống giận dữ lúc trước là xuất phát từ con sư tử này.

Móng vuốt tám con sư tử đều đã giương ra, có vẻ tâm tình chúng đang vô cùng bất an. Ánh mắt con nào con nấy đều nhìn chăm chăm vào huyết động sau lưng mọi người.

Lâm Thiên Ngao trầm giọng:

- Mọi người cẩn thận, đây là Huyết Diễm Sư! Con đầu đàn có thực lực chừng Tông giai sơ cấp, những con khác đều là Tôn giai trung cấp cả đấy. Chúng ta gặp phải cường địch rồi! Giết! Không cần nể nang gì nữa!

Ô Nha cười hắc hắc, cổ tay vung lên, Ô Kim Đồ Thần Phủ tái hiện. Túy Bảo ở cạnh Lâm Thiên Ngao cũng cười lạnh rồi đưa tay tới trước, năm viên Thể châu màu đen lặn lẽ hiện ra. Thể châu của y chính là sức chịu đựng. Một viên Thể châu trong đó chợt sáng bừng lên, lập tức trong tay Túy Bảo một thanh trường côn xuất hiện. Cùng lúc đó, đầu, ngực, eo và tay trái y cũng được bao phủ bởi những mảnh khôi giáp màu đen. Không ngờ trên người y lại có năm trang bị Ngưng hình, có điều chỉ là khôi giáp không hoàn chỉnh. Bộ trang bị này lúc đầu do một vị Ngưng Hình Tông sư cao cấp luyện chế, phải có tám phần gộp mới tạo Ngưng hình khôi giáp đầy đủ.

Đôi cánh của Tiểu Tứ cũng vươn dài rồi vỗ mạnh, nâng toàn thân hần bay lơ lửng trên không trung, ánh mắt sắc bén nhìn đám sư tử, hoàn tất công tác chuẩn bị. Hiển nhiên, hần chịu trách nhiệm tập kích, quấy rối, bên nào gặp nguy hiểm hần sẽ tới giúp bên đó đối phó.

Tiểu Viêm cùng Diệp Phao Phao đồng thời thúc dục Thiên lực, trong tay cả hai hiện ra một cây trượng ngắn, dài tầm bốn thước, trên đỉnh khảm châu.

Loại vũ khí này được gọi là Ý châu Tăng Phúc thủ trượng, có thể tăng cường uy lực cho kỹ năng Thác ấn của Ý châu. Thích hợp với Ý châu Nguyên tổ hệ của Thiên Châu Sư.

Đứng ở chính giữa, hai tay Lâm Thiên Ngao khẽ nhấc lên, tổ hợp Ngưng hình Thuấn của gã đã phóng thích ra. Có điều lúc này gã chỉ tạo thành ba bộ phận, hai mắt nhìn chăm chú con sư tử đầu đàn đầy hung mãnh kia.

Bọn họ đều đến từ Học viện Thiên Châu lừng danh, không phải là những kẻ mới lần đầu tiên đối mặt với Thiên thú. Vì để rèn luyện năng lực phối hợp nên có một thời gian bọn họ được phái đi săn giết Thiên thú,

tăng thêm kinh nghiệm. Vì vậy, cho dù thực lực của Huyết Diễm Sư trước mắt có mạnh mẽ đến mấy thì cũng không khiến bọn họ náo loạn chút nào.

- Hồng!

Nhìn chằm chằm Lâm Thiên Ngao, con Huyết Diễm Sư đầu đàn nổi giận gầm một tiếng, chân trước sải ra đập vào nền đá tạo nên những âm thanh ầm ầm thật lớn, bộ lông trên thân nó tựa như bốc cháy, đỏ rực. Không chỉ nó mà những con Huyết Diễm Sư khác cũng như thế, chỉ là sắc máu trên lông chúng so với con đầu đàn nhạt hơn khá nhiều mà thôi.

- Cẩn thận!

Lâm Thiên Ngao quát vang.

Khi gã vừa hét lên nhắc nhở, bảy con sư tử đồng thời chuyển động. Huyết Diễm Sư trong Thiên thú coi như thuộc hạng yếu kém, tuy bọn chúng trời sinh ra có sức lực rất lớn, thân thể lại cực kỳ bền bỉ. Khi phát động công kích, trên thân còn bốc lên huyết diễm có nhiệt độ rất cao, lực công kích tương đối mạnh mẽ. Nhưng thiếu sót của bọn chúng chính là không có năng lực công kích từ xa, hơn nữa, cấp bậc Thiên thú khá thấp. Dù là Huyết Diễm Sư Vương, tu vi cũng không vượt quá Trung giai. Trong khi đó, Huyết Diễm Sư trước mặt tối đa cũng chỉ cấp Sư Vương mà thôi, thậm chí còn không tới.

Bảy đầu Huyết Diễm Sư đồng thời lao tới, tốc độ của chúng thật mau lẹ, tựa như có bảy đạo huyết quang từ khắp các hướng đánh úp về phía mọi người.

Cũng thật kỳ lạ, có lẽ vì Ô Kim Đồ Thần Phủ của Ô Nha có lực chấn nhiếp quá mạnh mẽ hay sao đó, mà không một con Huyết Diễm Sư nào nhắm nòng ta công kích cả. Ba con thì chồm tới Túy Bảo, hai con lao về Thượng Quan Băng Nhi, còn hai con khác cố gắng từ mặt bên vòng qua rồi nhào vào Tiểu Viêm cùng Diệp Phao Phao. Không nghi ngờ gì, đối tượng mà bọn chúng “ưu tiên” tấn công chính là Túy Bảo.

Lâm Thiên Ngao vẫn không nhúc nhích, vì gã tuyệt đối tin tưởng đồng bạn của mình. Ánh mắt gã thủy chung vẫn nhìn chằm chằm vào con Huyết Diễm Sư Vương mà gã đoán là đạt tới Tông cấp Thiên thú kia.

Bởi bản thân Lâm Thiên Ngao cũng không dám chắc có thể thắng nó.

Nhưng không ai ngờ rằng, người phát động công kích đầu tiên lại là Thượng Quan Băng Nhi.

Trên đầu bảy con Huyết Diễm Sư đột nhiên xuất hiện bảy luồng sáng màu xanh rực rỡ. Thậm chí, không một ai nhìn rõ động tác của Thượng Quan Băng Nhi như thế nào, chỉ cảm thấy Thanh Linh Cung đầy hư ảo trên tay nàng chợt lóe lên rồi phát ra bảy đạo thanh quang.

Thiên thú đầu tiên hứng chịu công kích chính là ba con Huyết Diễm Sư đang lao về phía Túy Bảo. Hơn nữa, đòn tấn công của Thượng Quan Băng Nhi nhắm về ba con Huyết Diễm Sư này rất có sự tính toán. Hai mũi nhanh nhất ẩn chứa Thiên lực Phong hệ nhắm thẳng vào mắt hai con lao tới trước, bởi dù cho thân thể chúng có mạnh đến đâu thì mắt của chúng vẫn là nơi cực kỳ yếu ớt. Ngay lập tức, hai con Huyết Diễm Sư đó cơ hồ cùng dừng lại, bọn chúng chỉ kịp nhắm nghiền mắt, dùng cặp mí thật dày để ngăn cản công kích của Thượng Quan Băng Nhi.

Mũi tên bắn tới chỉ để lại một vệt máu trên thân Huyết Diễm Sư, rõ ràng đã sai trật. Nhưng khi bọn chúng gầm lên rồi cụp mí xuống thì hướng lao đến đã bị lệch đi. Rồi sau đó, mũi tên thứ ba của Thượng Quan Băng Nhi mới tiếp tục bắn về phía con Huyết Diễm Sư còn lại đang công kích Túy Bảo.

Ba mũi bắn ra, hai con dừng lại, để lộ thân hình một con, khiến cho Túy Bảo khỏi phải một lúc đối đầu với ba con Huyết Diễm Sư. Nhờ Thượng Quan Băng Nhi, áp lực lên Túy Bảo đã giảm xuống rất nhiều, trường côn màu đen trong tay y chợt vàng rực, cực nhanh phang thẳng xuống đầu con Huyết Diễm Sư còn lại. Côn ảnh vút qua khiến không gian xung quanh phải xao động không ngừng. Lúc này Huyết Diễm Sư đã không cách nào đoán được vị trí đánh tới của cửa hắc côn, bởi sắc vàng rực rỡ đã làm nó hoa mắt.

Một côn của Túy Bảo đập xuống, thì mũi tên thứ ba của Thượng Quan Băng Nhi cũng vừa đến, mục tiêu vẫn là con mắt của Huyết Diễm Sư. Lần này, thì nó chính xác xuyên thẳng vào mắt con sư tử. Mũi tên này được Thượng Quan Băng Nhi vận vào rất nhiều Thiên lực, lại thêm năng sử dụng kỹ năng tự động truy

tung, cho nên bất luận lực xuyên thấu hay chống lại sức đề kháng của Huyết Diễm Sư đều vượt xa hai mũi tên lúc này.

Huyết Diễm Sư đang đối mặt với công kích của Túy Bảo, thì bất ngờ bị mũi tên này bắn thủng mí mắt. Dù chỉ là vết thương khá nhẹ, không đến nỗi bị mù, nhưng dù sao đó vẫn là con mắt! Đối với đại đa số sinh vật mà nói, con mắt chính là nơi yếu ớt nhất, bị một mũi tên như vậy bắn trúng thì làm sao có thể chịu cho thấu được đây...

216. Chương 67: Nghệ Chấn Quân Hùng - Thượng Quan Băng Nhi (2)

Phanh!

Con Huyết Diễm Sư bị hất côn trong tay Túy Bảo hất tung lên không trung rồi nặng nề rơi xuống đất, toàn thân bị phủ một tầng kim quang, lăn lông lốc vài vòng mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Túy Bảo có tu vi Thiên Tôn trung giai, luận cấp độ cũng không sai biệt lắm với Huyết Diễm Sư. Nhưng con sư tử này trong tình huống bất ngờ chấn thương song nhãn lại bị Túy Bảo dùng mãnh đánh một côn toàn lực, lập tức trọng thương không nhẹ. Nếu không phải nó da dày thịt béo hoặc đổi lại là một con Thiên thú khác, thì không chừng một côn kia của Túy Bảo đã xử đẹp nó rồi.

Lại nói mọi người lúc này đang vì bầy phát tên huyền diệu của Thượng Quan Băng Nhi mà kinh hãi vô cùng. Bởi nàng đã cho bọn họ biết, cái gì gọi là xạ tốc.

Chỉ thấy nàng vững vàng đứng tại chỗ, từng luồng sáng xanh thẫm như những tia chớp không ngừng lóe lên rồi lao ra từ Thanh Linh Cung. Mỗi một luồng sáng đều nhắm vào mắt của Huyết Diễm Sư, mặc kệ cho chúng di chuyển đến thể nào thì những mũi tên này vẫn đuổi theo sát nút.

Chỉ dựa vào Thanh Linh Cung thôi thì lực công kích của Thượng Quan Băng Nhi thật sự vẫn chưa đủ mạnh. Huống chi nàng chỉ có tu vi Tam châu, Thiên lực của nàng là yếu nhất trong tất cả mọi người! Nhưng chính trong tình huống như vậy, nàng lại làm được một việc mà có lẽ với những người khác là bất khả thi.

Bầy con Tôn cấp trung giai Huyết Diễm Sư không ngờ lại bị một mình Thượng Quan Băng Nhi áp chế. Ngoại trừ một con được nàng cố ý “để dành” cho Túy Bảo, những con còn lại đều không thể tiến gần phạm vi mười thước xung quanh mọi người.

Lập tức đám Huyết Diễm Sư không ngừng gầm rống lên đầy giận dữ. Bọn chúng chỉ có thể sử dụng chân trước che lấy mắt của mình. Nhưng dù như vậy, những mũi tên của Thượng Quan Băng Nhi vẫn cực kỳ linh ảo mà chui tọt qua khe hở giữa các móng vuốt rồi chọc thẳng vào mí mắt chúng.

Mất lúc nào cũng hăm he chấn thương đã khiến đám Huyết Diễm Sư không thể phát huy toàn lực. Bởi đơn giản, những yếu điểm của chúng đã hoàn toàn bị Thượng Quan Băng Nhi triệt để khai thác và khắc chế. Không có khả năng công kích từ xa thì trong thời gian sắp tới, bọn chúng sẽ còn bị Thượng Quan Băng Nhi “hành hạ” dài dài.

Lúc này, Tiểu Tứ trên không trung chỉ biết trợn mắt há mồm mà nhìn. Hắn còn nhớ như in, lúc đầu ở Học viện Thiên Châu mình đã châm chọc Chu Duy Thanh như thế nào, khi đó Thượng Quan Băng Nhi đã tức giận đứng dậy muốn cùng hắn đánh cuộc ra sao. Đến giờ thì hắn đã biết rõ rồi, cặp “vợ chồng” biến thái này mặc dù tu vi không mạnh nhưng thành tựu về mặt Tiên thuật lại vô cùng tinh thâm.

Đối với tài bắn cung như vậy, trừ Lâm Thiên Ngao am hiểu phòng ngự và cái thân thể “mình đồng da sắt” của Ô Nha thì có thể không thèm để ý. Còn lại những người khác thì thế nào? Dù thực lực của bọn họ mạnh hơn Thượng Quan Băng Nhi và Chu Duy Thanh, nhưng nếu giữa đôi bên cách nhau hơn năm mươi thước trở lên, ai dám nói mình có thể áp sát bọn họ?

Lâm Thiên Ngao thì còn hiểu nàng rõ hơn rất nhiều so với Tiểu Tứ. Thượng Quan Băng Nhi vẫn hết sức tinh táo và khả năng nắm bắt thời cơ của nàng vô cùng chuẩn xác. Sau khi Thượng Quan Băng Nhi vừa bắn ra bầy mũi tên, Lâm Thiên Ngao liền có thể đoán được, cô nàng này tuyệt đối là kẻ từng trải trên chiến trường, hơn nữa còn là kẻ cực kỳ có thiên phú trong chiến đấu chứ chẳng ngời.

Đây mới là lần đầu tiên mọi người phối hợp với nhau, và nàng đã phụ trợ một cách tuyệt vời cho Túy Bảo. Quả thật Thượng Quan Bằng Nhi là một Cung thủ có khả năng công kích tầm xa hết sức hiểm có, ngoại trừ lực công kích hơi yếu một chút thì bất kỳ đoàn đội nào có được Cung thủ như nàng sẽ là vạn hạnh trong vạn hạnh.

Thật ra đây chẳng qua chỉ là một phần thực lực của Thượng Quan Bằng Nhi, bởi trình độ của nàng đâu chỉ dừng lại ở đó? Năng lực mà nàng am hiểu nhất không phải mỗi công kích tầm xa mà còn là vừa di động vừa công kích tầm xa. Ngàn lần không được quên, nàng là một Thiên Châu Sư thiên về tốc độ. Mặc dù Thượng Quan Bằng Nhi không thể bay lượn, nhưng nếu nói về tốc độ thì kể cả người có tu vi Tứ châu như Tiểu Tứ vẫn không đủ khả năng so bì với nàng.

Thiên Cung Doanh là địa phương nào chứ? Đây chính là nơi có Âm Diệt Tiễn đầy biến thái, thiên đường của những Cung thủ biến thái. Thân là đệ tử đích truyền của Doanh trưởng Thiên Cung Doanh, tài bắn cung của Thượng Quan Bằng Nhi còn lợi hại hơn Chu Duy Thanh nhiều lắm.

Nhớ lúc xưa, nơi đó không có một ai là Thiên Châu Sư, nhưng lại có thể giết chết rất nhiều cường giả Thiên Châu Sư là dựa vào cái gì? Không phải là ỷ vào tài bắn cung quỷ khốc thần sầu này hay sao. Có thể nói, nếu để cho Chu Duy Thanh và Thượng Quan Bằng Nhi ở khoảng cách một trăm mã mà dốc toàn lực, ngoại trừ Lâm Thiên Ngao với sức mạnh phòng ngự kinh khủng có thể chống đỡ, thì những người khác đều không có bất kỳ cơ hội chiến thắng. Ngũ châu thì đã sao? Cung tên là vũ khí công kích tầm xa có sức xuyên thấu mạnh nhất, ai dám nói thân thể mình có thể chống đỡ được mũi nhọn đầu tên?

Sầm một tiếng chợt thấy Ô Nha chuyển động, thân thể của nàng tựa như một quả đạn pháo bay vút ra ngoài, mục tiêu là một con Huyết Diễm Sư đang bị Thượng Quan Bằng Nhi áp chế.

Cùng lúc Ô Nha lao ra tấn công, Diệp Phao Phao và Tiểu Viêm cũng đồng thời giơ pháp trượng lên. Một mũi mâu bằng bằng lông lân chọi mắt lập tức ngưng kết trên đầu Diệp Phao Phao, nhanh chóng kéo dài gần một trượng, thô to như một cánh tay.

Diệp Phao Phao vốn là người cao ngạo, Chu Duy Thanh và Thượng Quan Bằng Nhi đã thể hiện ra thực lực cường đại đến vậy, y thân là kẻ dẫn đầu Học viện Quân sự Hoàng gia Phỉ Lệ, há có thể yếu hơn sao? Chiêu này của y đã ngưng tụ một lượng Thiên lực cực kỳ cường đại từ tu vi Tứ châu của bản thân rồi.

Trong lúc Diệp Phao Phao ngưng tụ Bằng mâu thì bên cạnh hắn Tiểu Viêm đã phát động công kích. Từng cuộn lửa rực rỡ từ pháp trượng trên tay không ngừng lao ra, đó chính là Bạo Liệt Hỏa Cầu. Đây là kỹ năng Nhị Tinh trung giai của Hỏa hệ, những Thiên Châu Sư có thiên phú và điều kiện cao nhất định sẽ không Thác ẩn kỹ năng này. Thế nhưng Bạo Liệt Hỏa Cầu thông thường chỉ có một, trong khi Tiểu Viêm lúc này lại phóng ra tới chín quả cầu lửa?! Thì ra nó không phải là Bạo Liệt Hỏa Cầu bình thường, mà là kỹ năng cấp cao hơn của Bạo Liệt Hỏa Cầu tên gọi Liên Châu Hỏa Cầu, được đánh giá Ngũ Tinh, có điều chỉ là Ngũ Tinh trung giai. Còn Bằng mâu mà Diệp Phao Phao ngưng tụ lại là kỹ năng Bát Tinh. Thân là con của tể tướng, y làm sao mà thiếu tiền cho được.

Nhưng, thực lực Tiểu Viêm vốn vẹn chỉ có thể phóng ra Liên Châu Hỏa Cầu thôi sao? Rất nhanh, ánh mắt Diệp Phao Phao đã hiện lên vẻ khiếp sợ. Chín quả cầu lửa sau khi bay ra không hề lao đến tấn công Huyết Diễm Sư, mà quả cầu thứ nhất đột nhiên dừng lại để cho quả cầu thứ hai đâm thẳng vào. Ngay sau đó, những quả cầu lửa phía sau từng viên một chui tọt vào quả cầu lửa đầu tiên. Ngắn ngủi trong một hơi thở, chín quả Bạo Liệt Hỏa Cầu đã nhập vào nhau. Bạo Liệt Hỏa Cầu vốn màu vàng rực lửa, nhưng sau khi chín quả nhập một đã trở nên đỏ chói và cực kỳ xinh đẹp.

Chín quả cầu lửa hợp nhất dung mãnh lao vào thân thể Huyết Diễm Sư. Một tiếng nổ rung trời vang lên! Thân thể của Huyết Diễm Sư mạnh mẽ là vậy, nhưng ngay khi bị quả cầu lửa màu đỏ đập vào liền văng xa mười trượng có dư, da bong thịt tróc lộ ra từng đoạn xương trắng vô cùng thê thảm, nằm im không cựa cựa tựa hồ đã chết...

Phải biết rằng, Huyết Diễm Sư tự thân đã có thuộc tính Hỏa, trời sinh kháng nhiệt cực mạnh. Vậy mà Tiểu Viêm chỉ một chiêu đã có thể đánh cho một con Huyết Diễm Sư thực lực ngang ngửa với mình mất mạng! Có thể thấy chín quả cầu lửa áp súc thành một kia mạnh mẽ đến mức nào! Sức nổ cường đại như vậy, Liên Châu Hỏa Cầu còn có thể so sánh nữa sao?

Diệp Phao Phao lập tức hiểu rằng, nếu đổi lại là y đối mặt với công kích vừa rồi của Tiểu Viêm, chỉ sợ còn chưa kịp làm gì thì thịt xương đã hóa thành tro bụi.

Chênh lệch, đây chính là chênh lệch thật sự!

Công kích của Diệp Phao Phao cuối cùng cũng xuất ra, tiếc là y không dễ dàng đắc thủ giống như Tiểu Viêm.

Vừa thấy con Huyết Diễm Sư kia bị nổ chết, Huyết Diễm Sư Vương này giờ chưa kịp gia nhập vòng chiến liền điên cuồng nổi giận. Thân thể nó bỗng nhiên phình ra cực kỳ khổng lồ, huyết diễm bùng lên chói lọi khiến toàn thân con Sư Vương giống như là một quả cầu lửa vô cùng to lớn.

Bằng mâu Diệp Phao Phao phát ra không ngờ đã bị quả cầu lửa đó chặn lại, lóe lên vài tia sáng xanh yếu ớt rồi hòa tan vào hỏa diễm hùng hực bốc cháy kia.

Thượng Quan Bằng Nhi liên tục xạ tốc vũ tiễn. Có điều ngọn lửa quanh thân con Thiên thú Tông cấp hạ vị Huyết Diễm Sư Vương này không phải là thứ mà tên của nàng có thể công phá. Bởi bất kỳ mũi tên nào tiến đến gần nó đều đã hóa thành tro bụi mà bay tứ tán.

Hỏa diễm bùng lên, Huyết Diễm Sư Vương gầm rống lao đi, có điều mục tiêu không nhằm vào Lâm Thiên Ngao ở phía trước mà lại là Ô Nha. Bởi ngay khi Tiểu Viêm dùng Liên Châu Hỏa Cầu áp sát giết chết một con Huyết Diễm Sư, Ô Nha bên này vốn đã động thủ. Nàng ta là Thiên Châu Sư thuần lực lượng, nhưng tốc độ cũng không chậm. Lúc đó đã ngang nhiên lao ra, Huyết Diễm Sư không thể nhìn thấy gì rồi, thì sao nàng còn chê mà không thật? Người Ô Kim trời sinh đã là kẻ đồ sát Thiên thú, chỉ thấy cự phủ trong tay nàng chớp động, con Huyết Diễm Sư mù lửa đã bị phân thây hết sức nhẹ nhàng.

Ngay lúc Huyết Diễm Sư Vương lao đến, Lâm Thiên Ngao cũng chuyển động. Tốc độ của gã tuy không nhanh nhưng lại đâm thẳng vào đúng vị trí chắn giữa cú nhảy Huyết Diễm Sư Vương đang tấn công vào Ô Nha.

Mất thấy khoảng cách giữa Huyết Diễm Sư Vương và Ô Nha chỉ còn năm thân ngựa, Lâm Thiên Ngao lập tức thi triển trọng thuẫn, tông mạnh vào bên hông Huyết Diễm Sư Vương.

Có điều, gã không thể đụng thẳng vào thân thể của nó. Bởi khi còn ở trên không, Huyết Diễm Sư Vương đã cảm nhận được áp lực ập đến, lập tức nó uống mình, vung chảo vồ ngang.

Đáng tiếc, phản ứng của nó tuy không chậm, nhưng kẻ nó đối mặt lại là Lâm Thiên Ngao. Vô hay tông trên không đối với gã nào có gì khác nhau? Cự thuẫn mà Lâm Thiên Ngao phát động trong một khắc kia, đã Ngưng hình đến trạng thái mạnh nhất của nó là tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình Thuần. Bởi địch thủ của gã lúc này là một con Thiên thú Tông cấp hạ vị, nên Lâm Thiên Ngao nào dám chủ quan đầu chỉ nửa phần..?

217. Chương 67: Nghệ Chấn Quân Hùng - Thượng Quan Bằng Nhi (3)

Thấy Ô Nha hăm hở xông lên, Lâm Thiên Ngao bèn cản lại:

- Dọn dẹp những con Huyết Diễm Sư khác đi, Sư Vương cứ để cho ta.

Lúc này, đám Huyết Diễm Sư chỉ còn lại năm con, luôn được trọng tiễn của Bằng Nhi “chiếu cố” nên chỉ có thể rống giận gầm thét mà né tránh. Bởi nếu chúng liều mạng xông lên dưới làn tên như mưa kia thì chỉ là tự đi tìm chết mà thôi.

Bốn người Ô Nha, Túy Bảo, Tiểu Viêm, Diệp Phao Phao đồng thời phát động công kích, gia tăng sức ép.

Lúc đầu bọn họ vẫn chưa yên tâm, sợ rằng xạ tiễn cực tốc như thế rất có thể sẽ ngộ thương đến mình, nhưng nỗi lo đó đã rất nhanh biến mất. Tài bắn cung của Thượng Quan Bằng Nhi thật sự cao minh, có lúc tưởng mũi tên sắp lao vào người, không ngờ nó lại lượn một vòng, căn bản không chạm đến chéo áo của bất kỳ ai.

Dưới tình huống đó, đám Huyết Diễm Sư này dù là Thiên thú Tông cấp trung giai nhưng đối mặt với xạ tiễn cao siêu như thế, lại thêm tổ hợp chiến đấu cực mạnh kia, chúng còn có biện pháp gì chống đỡ nữa đây?

Về phần Huyết Diễm Sư Vương cũng bất lực mà không có cách ứng phó nào.

Lúc trước đánh cuộc với Chu Duy Thanh và Vân Ly, Lâm Thiên Ngao chỉ đứng nguyên tại chỗ không di động, nên không làm sao phô diễn toàn bộ thực lực của gã. Còn bây giờ tất cả những năng lực đặc thù và cường đại đều được tận lực phát huy. Thượng Quan Băng Nhi cuối cùng đã hiểu, tại sao Chu Duy Thanh lại coi trọng Lâm Thiên Ngao đến vậy.

Không nghi ngờ chút nào, con Huyết Diễm Sư Vương này cũng tương đương với một cường giả Thất châu, thực sự có thể áp đảo hoàn toàn bất kỳ ai trong Phỉ Lệ chiến đội. Lực công kích của nó cực kỳ kinh người, thân thể Ô Nha cường đại là thể mà đối phó với hỏa diễm hùng hực toát ra từ Sư Vương cũng rất vất vả. Những người khác như Tiểu Viêm thì tuyệt đối không dám đến gần nó. Túy Bảo mặc dù có thể ngăn cản đôi ba chiêu, nhưng giáp chiến lâu dài thì cũng không cách nào chịu nổi.

Ấy thế mà con Tông cấp hạ vị Huyết Diễm Sư Vương này chỉ đấu ngang tay với Lâm Thiên Ngao.

Động tác của Lâm Thiên Ngao không nhanh, thậm chí không có chút tiết tấu. Nhìn cứ như gã thuận tay cầm trọng thuẫn che qua che lại thân thể, vô cùng chậm chạp, vậy mà Huyết Diễm Sư Vương lại không thể công phá nổi.

Lâm Thiên Ngao chống cự đến giờ chỉ dựa vào tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình Thuẫn mà thôi. Nhưng gã lại khiến Huyết Diễm Sư Vương có cảm giác như trọng thuẫn chỗ nào cũng có. Mỗi khi nó định thay đổi vị trí tấn công thì Lâm Thiên Ngao chỉ bước một bước liền đón đỡ được. Có vẻ như gã đã không cho Huyết Diễm Sư Vương có được góc độ tốt nhất để phát lực hoặc phá vỡ phòng ngự của mình.

Nhìn Lâm Thiên Ngao đang cùng Huyết Diễm Sư Vương áp sát giao thủ, bất kỳ ai chỉ dùng thị giác để quan chiến, thì sẽ nghĩ rằng lúc này gã đang gặp nguy hiểm vô cùng.

Dưới tình huống bị Lâm Thiên Ngao quán chân như vậy, Huyết Diễm Sư Vương không có đến nửa cơ hội để thoát thân, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng loại của nó lần lượt chết dưới tay những thành viên Phỉ Lệ chiến đội.

Công kích của Ô Nha quá mãnh liệt, Ô Kim Sát Thần Phủ nặng hơn một ngàn ba trăm cân mà nàng cứ múa lên vun vút, dù là Sư Vương với lực phòng ngự cực mạnh cũng không chịu nổi, đừng nói đến những con Huyết Diễm Sư bình thường này.

Năm Huyết Diễm Sư thì có tới ba con đã chết trong tay nàng. Càng quỷ dị hơn, Ô Kim Sát Thần Phủ chỉ cần dính một chút máu, liền hấp thu ngay lập tức, khiến cho quang sáng ám kim càng lúc càng rực rỡ lên. Thần khí trấn tộc của người Ô Kim quả thật bất phàm.

Thượng Quan Băng Nhi lúc này đã ngừng công kích, lặng lẽ thu thập những mũi tên chưa bị hư trên mặt đất. Nàng biết, cuộc chiến đến lúc này đã không cần tới nàng nữa, bởi ngay cả Huyết Diễm Sư Vương cũng không có cơ hội thoát ra mà tấn công nàng.

Tiểu Viêm sau khi giết chết con Huyết Diễm Sư kia, không tiếp tục tấn công nữa mà cùng Ô Nha và Túy Bảo đi đến bên cạnh Lâm Thiên Ngao.

Túy Bảo cười hắc hắc:

- Lão đại, động thủ được rồi!

Lâm Thiên Ngao mới trầm giọng quát lên:

- Diệp Phao Phao, phóng Băng Mâu!

- Được!

Diệp Phao Phao và những người ở đây phối hợp cũng chưa thật ăn ý lắm, phải đợi Lâm Thiên Ngao nói ra mới biết nên làm thế nào. Y bèn vận Thiên lực lên mà ngưng tụ Băng Mâu. Mặc dù không biết vì sao Lâm Thiên Ngao bảo mình công kích trước, nhưng y vẫn làm theo. Trong suy nghĩ của y, Băng Mâu đối với tầng Huyết Diễm hộ thể của Sư Vương cũng đâu có tác dụng gì quá lớn?

Chỉ trong khoảng năm hơi thở, Băng Mâu của Diệp Phao Phao đã ngưng tụ xong. Hắn hét lớn một tiếng “phá”, Băng Mâu lập tức hóa thành một luồng sáng màu lam sắc lạnh lao thẳng đến Huyết Diễm Sư Vương.

Đến lúc này, Lâm Thiên Ngao mới cho Diệp Phao Phao và Thượng Quan Băng Nhi thấy, cái gì là lực lượng phòng ngự cực mạnh.

Khi Diệp Phao Phao hô “phá”, Lâm Thiên Ngao cũng quát lên cực lớn, đồng thời chân phải đạp mạnh trên mặt đất, tổ hợp Ngũ châu Ngưng Hình Thuần ngời lên một màu vàng rực rỡ rồi toàn bộ tấm thuẫn đã được nhắc bổng lên, hung hăng đập xuống thân thể Huyết Diễm Sư Vương.

Trong nháy mắt Huyết Diễm hộ thể của Huyết Diễm Sư Vương đã bị quang sáng màu vàng chói lọi kia bao bọc. Không biết Lâm Thiên Ngao đã dùng loại kỹ năng nào mà Huyết Diễm Sư Vương trong thoáng chốc như mê muội đi. Cùng lúc, Băng Mâu của Diệp Phao Phao đã lao tới...

Trong sát na đó, Lâm Thiên Ngao đột nhiên dùng tấm thuẫn giáng xuống thân thể Huyết Diễm Sư Vương một lần nữa, đẩy nó tới ngay vị trí mà Băng Mâu có thể thọc thẳng vào mắt.

Phập..! Grao...

Mất đi Huyết Diễm hộ thể, dù lực phòng ngự của Sư Vương có kinh người bao nhiêu thì mí mắt vẫn chỉ là mí mắt, mà Băng Mâu của Diệp Phao Phao lại là kỹ năng công kích Thủy hệ cấp Bát tinh vô cùng cường đại. Ngay khi Băng Mâu phóng tới, mắt nó lập tức bị xuyên thủng, lần này thì Huyết Diễm Sư Vương đã thực sự trọng thương.

Vừa lúc đó, Túy Bảo và Ô Nha đồng thời chuyển động.

Trường côn trong tay Túy Bảo chọt vung lên đánh ra ba côn nhanh như chớp, kim quang lóe lên rực rỡ. Côn ảnh rợp trời, thần tốc như điện quang hỏa thạch, hóa thành một màn sáng vàng chói lọi. Nếu không quan sát kỹ, sẽ tưởng rằng ba côn này chỉ là một côn.

Thật ra đây không phải kỹ năng Thác ấn Ý Châu gì cả, mà là Côn pháp do Túy Bảo tự mình luyện ra, Phá Tà Tam Đả. Côn pháp này kết hợp với kỹ năng Thác ấn Phá Tà của Ý châu có thuộc tính Quang Minh, khiến cho lực công kích tuy không mạnh nhưng lại mang đến hiệu quả choáng váng.

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba côn, toàn bộ đều đập lên đỉnh đầu của Huyết Diễm Sư Vương, khiến nó tru lên thảm thiết như heo bị cắt tiết. Huyết Diễm hộ thể của nó vẫn bị trói buộc như cũ, không cách nào bảo vệ cho nhục thân.

Lúc này là đến phiên Ô Nha biểu diễn. Ô Kim Sát Thần Phủ xoay tít trên không, cuộn đến như gió lốc, hóa thành một đạo kim quang hình bán nguyệt rồi bổ xuống. Không ai có thể thấy rõ có bao nhiêu phủ đã được bổ ra...

Lực phòng ngự của Huyết Diễm hộ thể quả thật rất mạnh, một búa của Ô Kim Sát Thần Phủ thì không thể chém chết nó. Nhưng một không được thì nâng búa nhiều búa... huống chi lúc này nó đã không còn Huyết Diễm bảo vệ. Nền ngăn ngửi trong vòng hai hơi thở, cái đầu to cổ của Sư Vương đã đứt lìa, máu tươi bắn tung tóe dính đầy lên người Ô Nha và Túy Bảo, chỉ có Lâm Thiên Ngao ẩn sau tấm thuẫn là không nhiễm huyết mà thôi.

Túy Bảo liên tục tặc lưỡi, hít hà:

- Ô Nha muội muội à, muội càng ngày càng bạo liệt nha. Quả thực là thiên phú dị bẩm mà!

Thực lực của người Ô Kim mặc dù cường đại, nhưng bề dày lịch sử của bọn họ cũng không ít. Đối với chiến tích của mình, họ cũng không mấy quan tâm.

Ô Nha cười hắc hắc, Ô Kim Sát Thần Phủ hóa thành hai đạo ô quang, nhập vào bàn tay. Nhìn kỹ liền có thể phát hiện, trên hai ngón tay cái của nàng, có hai chiếc nhẫn. Hiển nhiên, chúng chuyên môn dùng để chứa Ô Kim Sát Thần Phủ rồi.

Cắt Ô Kim Sát Thần Phủ đi, nàng tung cước đá lên mình Huyết Diễm Sư Vương rồi đưa tay mò mẫm gì đó trong người nó. Chỉ trong chớp lát, một quả Thiên hạch đỏ sậm đã ở trong tay nàng.

Lúc này, Lâm Thiên Ngao cũng đã thu hồi trọng thuẫn, mỉm cười:

- Thiên hạch của Huyết Diễm Sư đều là đồ tốt, mà Thiên hạch của con Huyết Diễm Sư Vương lại là vật liệu khá quý giá để luyện chế trang bị Ngưng hình. Chúng ta nên thu thập hết đừng để lãng phí, lợi ích đạt được sẽ chia đều.

- Để đó muối! Để đó muối làm!

Ô Nha lập tức hưng phấn reo lên rồi giành lấy công việc này, Tiểu Tứ từ trên không trung bèn hạ xuống, giúp nàng gọt nhặt những thứ hữu dụng của Huyết Diễm Sư.

Lâm Thiên Ngao nhặt những mũi tên còn dùng được rồi quay trở lại trước cửa huyệt động đưa cho Thượng Quan Băng Nhi. Gã nhìn nàng gật đầu:

- Cô bắn cung rất giỏi!

Thượng Quan Băng Nhi khẽ mỉm cười:

- Đội trưởng quá khen, các người mới thật lợi hại. Con Huyết Diễm Sư Vương kia, muối đúng là không có biện pháp đối phó.

Lâm Thiên Ngao cũng cười:

- Xem ra, cô và Chu Duy Thanh đều có lai lịch không tầm thường. Chiến đội chúng ta có cô, vừa hay bổ khuyết được nhược điểm xạ tốc từ xa. Kỹ năng Thác ấn Ý châu có khá hơn nữa thì tần suất công kích cũng vĩnh viễn không thể nào bì lại cung tiễn của cô được.

Trong giới Thiên Châu Sư, mỗi cá nhân đều có những phương hướng tu luyện khác nhau. Có Thiên Châu Sư chỉ thiên về năng lực sử dụng Thể châu, đối với những Thiên Châu Sư này, thân thể và lực lượng của họ vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa kỹ chiến thuật cũng rất khá, ví dụ như Ô Nha. Hoặc có Thiên Châu Sư thiên về Ý châu với những kỹ năng Thác ấn như Tiểu Viêm và Diệp Phao Phao, rất thiện nghệ trong công kích tầm trung.

Đương nhiên, ngày hôm nay những Thiên Châu Sư nào biết cách kết hợp giữa Ý Châu và Thể Châu thì về sau mới là người có thực lực mạnh nhất, nếu có khác thì cũng là do trình độ chênh lệch mà thôi.

Mặc dù tu vi Thượng Quan Băng Nhi chỉ là Tam châu, nhưng với tài bắn cung thần sầu của mình, nàng có thể chiến đấu trong phạm vi lớn để giảm bớt tiêu hao Thiên lực. Nàng không phải là đối thủ của Ô Nha hay Lâm Thiên Ngao, nhưng nếu như chiến đấu với Diệp Phao Phao hoặc Tiểu Viêm thì lại rất khó nói. Với Phong Tranh Xạ Pháp, chỉ cần nàng có đủ không gian và thời gian thì dù tu vi Ngũ châu như Tiểu Viêm cũng sẽ bị nàng giết chết một cách dễ dàng. Nên trừ phi là tu vi đột phá Tông cấp, nếu không, sẽ không có kỹ năng Thác ấn Ý châu nào có lực công kích tầm xa sánh được với cung tiễn.

218. Chương 68: Thiếu Nữ Áo Đen Thần Bí (1)

- Cẩn thận.

Lâm Thiên Ngao hét lớn, lần này thì gã đã chủ động nghênh đón.

Chẳng ai ngờ rằng vừa diệt xong bầy Huyết Diễm Sư thì Thiên thú tiếp theo đã chạy đến. Con vượn đen kia xuất hiện thật vô thanh vô tức, cách Tiểu Tứ chỉ hơn hai thước. Vừa nhảy ra nó đã vung cánh tay thô tráng chụp xuống người của y.

Con vượn này cao hơn ba thước, lông đen bóng, con ngươi màu vàng tràn ngập sát khí, chấn động Thiên lực trên thân còn mạnh hơn nhiều so với Hỏa Diễm Sư Vương.

Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Tiểu Tứ cũng cực kỳ phong phú. Thấy Lâm Thiên Ngao vừa nhìn về phía mình hét lớn, thì y đã không chút do dự sử dụng Không Gian Bình Di biến đi ngay tức khắc.

Ngay sau đó, bàn tay đen thui to lớn cũng vừa vịn vào khoảng không mà Tiểu Tứ vừa rời đi. Khiến cho y khi xuất hiện cách đó mười mét nhìn thấy cảnh tượng kia cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Vượn chính là sinh vật gần giống loài người nhất, mà loại Vượn khổng lồ này trời sanh đã có thần lực, sức công kích của nó là cực kỳ mạnh mẽ.

Kể cả sư tử hay hổ báo, chưa hẳn đã dám chọc đến bọn chúng.

Con vượn trước mắt nhìn sơ qua thì không có gì đặc biệt, nhưng nếu quan sát kỹ hơn, người ta có thể phát hiện ở giữa trán của nó có một lớp vảy cứng hình thoi tựa như vảy rồng.

Tiểu Tứ nhìn thấy liền kinh hô:

- Là Hắc Ám Ma Viên, mọi người cẩn thận. Con Yêu thú này không Tông cấp hạ vị thì cũng trung vị đó.

Từ cấp bậc, có vẻ Hắc Ám Ma Viên không khác gì Hỏa Diễm Sư Vương, nhưng chớ quên hai chữ Hắc Ám trong danh tự của nó. Tuy là cùng một cấp, nhưng nó lại sở hữu thuộc tính khó đối phó nhất. Hắc Ám Ma Viên, Thiên Thú có thuộc tính Hắc Ám.

Giờ khắc này, trong lòng mọi người chợt có một ý nghĩ giống nhau, Tiểu Bạch Hổ của Chu Duy Thanh đến tột cùng là loại Thiên Thú gì?! Mà sao khí tức của nó lại dẫn dụ tới toàn là Tông cấp Thiên Thú như thế. Từ đó cũng có thể thấy được lực hấp dẫn của Mèo Mập khổng lồ đến cỡ nào.

Nhưng đây không phải là lúc để suy nghĩ quá nhiều, Thượng Quan Băng Nhi đã lập tức giương cung lên, từng loạt tên cực nhanh như lưu tinh cắn nguyệt nhắm thẳng vào mắt con vượn mà phóng đến.

Ngay tức khắc, một vầng sáng đen tối bùng lên từ trên thân Hắc Ám Ma Viên khiến cho tất cả những mũi tên kia vừa mới chạm vào đã tan biến như bông tuyết rã ra dưới ánh mặt trời.

Hắc Ám Ma Viên gầm nhẹ một tiếng rồi bất chợt lao về phía Thượng Quan Băng Nhi. Nhưng cùng lúc này, Lâm Thiên Ngao đã kịp thời nhảy đến.

Gã sải một bước dài, nhún người tung mình lên, tổ hợp Ngũ châu Ngưng hình thuần lập tức hiện ra, tạo thành một luồng sáng màu vàng đậm mạnh mẽ tông thẳng vào thân thể Hắc Ám Ma Viên ngay trên không trung. Ầm một tiếng nổ vang, chỉ thấy Lâm Thiên Ngao lộn mấy vòng rồi té huyếch xuống đất, nhưng Hắc Ám Ma Viên đang lao tới Uyển Nhi cũng đã bị gã chặn lại. Có điều trên cự thuẫn của gã lúc này lại nghe truyền đến hàng loạt tiếng lụp bụp như nước sôi.

- Cẩn thận, công kích của nó có tính ăn mòn rất mạnh.

Lâm Thiên Ngao quát lớn. Dù cho đối mặt với Tông cấp Thiên Thú, gã vẫn trầm ổn như cũ, thần quang trong mắt như điện xạ. Sau đó Lâm Thiên Ngao không hề dừng lại mà chân trái còn tiến lên trước một bước, từ trên tấm thuẫn quang mang màu vàng mãnh liệt lan tràn, chỉ khoảnh khắc đã bao bọc toàn thân gã bên trong, rồi lừ đừ như cự tượng từ từ tiến tới.

Đây là một trong những kĩ năng của tổ hợp Ngũ châu Ngưng hình thuần, Thuần Kích. Lúc trước gã đã dùng chính kĩ năng này tiếp cận và làm choáng Hỏa Diễm Sư Vương trong một thời gian ngắn ngủi.

Nhưng Hắc Ám Ma Viên nào phải là Huyết Diễm Sư Vương! Nó không chỉ mạnh hơn Huyết Diễm Sư Vương mà còn nhanh nhẹn hơn xa. Chỉ thấy nó đạp mạnh hai chân xuống đất, hơi thở cuồng bạo lập tức bộc phát, sau đó cả hai cánh tay giơ lên cao, dùng tốc độ cực nhanh đánh tới Lâm Thiên Ngao.

Ầm...!

Vô số luồng sáng vàng rực văng tung tóe khắp nơi, không khí kịch liệt chấn động, Hắc Ám Ma Viên lộn nhào một vòng hơn mười thước mới ngừng lại được.

Lâm Thiên Ngao cũng chẳng khá gì hơn. Tay gã vẫn cầm tấm thuẫn nhưng cả người không tự chủ được, liên tục lùi về phía sau, đụng gậy một cây đại thụ mới miễn cưỡng ngừng lại, đồng thời há miệng phun ra một búng máu.

Gã học máu là do vừa rồi đã va chạm với một con Tông cấp Thiên Thú thuần lực lượng. Hỏa Diễm Sư Vương lúc nãy thật ra không phải lấy lực lượng làm thuộc tính chủ đạo. Còn Hắc Ám Ma Viên trước mắt trừ thuộc tính Hắc Ám ra, thì lực lượng toàn thân nó cực mạnh. Tông cấp hạ vị đã tương đương với tu vị Thất châu, nên dù kĩ năng Lâm Thiên Ngao có hoàn hảo đến đâu thì khi va chạm cũng không tránh khỏi tổn thương.

Có điều lần va chạm này không phải là không có tác dụng. Ít nhất nó cũng làm cho Hắc Ám Ma Viên phải choáng váng một lúc. Lâm Thiên Ngao một lần nữa đã dùng phòng ngự cường đại của mình tạo cho đồng đội một cơ hội không thể tốt hơn.

Tiểu Viêm sau khi né tránh khỏi công kích của Hắc Ám Ma Viên một lần nữa lại lao đến, Liên Châu Hỏa Cầu tung ra, dung hợp thành siêu cấp Bạo Liệt Hỏa Cầu rồi ầm ầm bạo tạc trên thân Hắc Ám Ma Viên. Con vượn đen đã bị Lâm Thiên Ngao làm cho choáng váng nên Hắc sắc ma quang hộ thể cũng mờ đi rất nhiều, tức thì bị Bạo Liệt Hỏa Cầu nổ văng, lăn lộn mấy vòng. Có điều lớp da của nó tựa hồ có lực phòng ngự còn mạnh hơn cả Huyết Diễm Sư Vương nên không hề có chút dấu hiệu nào cho thấy đã bị hỏa cầu đốt cháy.

Đáng tiếc, nó lại gặp phải một đoàn đội. Thời điểm Tiểu Viêm phát động công kích, Ô Nha cũng đồng thời hành động, nàng nhảy lên thật cao giữa không trung, Ô Kim Đồ Thần Phủ trong tay vung lên, từ chính diện mà bổ thẳng xuống.

Cùng lúc đó không xa, hai đạo kim quang đồng thời lóe lên, mục tiêu không phải Hắc Ám Ma Viên, mà lại là Ô Kim Đồ Thần Phủ. Hai đạo kim quang vừa nhập vào thì Thần phủ vốn có màu vàng liền nhuộm đậm một quãng kim sắc rực rỡ.

Hắc Ám Ma Viên chỉ kịp gơ đôi tay lên thì Thần phủ cũng đã đến.

Phăng phăng hai tiếng, cặp chi trước tráng kiện của Hắc Ám Ma Viên đã bị Ô Kim Đồ Thần Phủ mạnh mẽ chém đứt, tiếp theo lưỡi phủ cũng không hề dừng lại mà còn cương mãnh chặt sâu vào cổ nó.

Hắc Ám Ma Viên hét một tiếng bi thảm, toàn thân cấp tốc xoay tròn, một tầng huyết quang vẩn vện những ma văn đen kịt chợt bùng phát trên người nó.

Tiểu Tứ từ trên không kinh hoàng hét lớn:

- Cẩn thận, là Tử Vong Ba Văn...

Y còn chưa dứt dứt lời, năm tia sáng màu vàng đã đột ngột hiện lên. Mỗi một tia tạo thành một cột sáng hình trụ kịch liệt xoay tròn. Hai trụ sáng như thế chắn trước mặt Ô Nha, một trụ thì che trước mặt Tiểu Tứ, còn lại hai trụ thì chia ra che chở cho Thượng Quan Băng Nhi và Túy Bảo.

Oanh..! Oanh..!

Khi vừa chạm đến gợn sóng do vàng Tử Vong Ba Văn đổ rực như máu kia tản ra, năm trụ sáng màu vàng lập tức trở nên ảm đạm, đồng thời co rút lại và biến mất. Nhưng rốt cuộc trong phạm vi Tử Vong Ba Văn vừa công kích, ai nấy cũng đã bình yên vô sự.

Kể ở thời khắc mấu chốt cứu mọi người không ai khác chính là Lâm Thiên Ngao. Gã đã dùng tổ hợp Ngũ châu Ngưng hình thuấn phân tán ra thành năm trụ sáng màu vàng, chắn trước mặt bọn họ, dùng sức chịu đựng cường đại của mình thúc giục Thiên lực duy trì, mới miễn cưỡng đón đỡ được đòn tấn công của Tử Vong Ba Văn.

Nhìn lại nơi Tử Vong Ba Văn vừa đi qua, bất luận là cỏ cây sỏi đá hay bất kỳ cái gì khác, đều hóa thành tro bụi không để lại chút vết tích. Lực sát thương kinh khủng như thế làm cho tất cả mọi người đều phải ớn lạnh.

Hắc Ám Ma Viên đã bị thương nặng lại còn thi triển Tử Vong Ba Văn khiến nó lúc này đã suy yếu đi rất nhiều, tuy vậy ánh mắt của nó vẫn nhìn chăm chăm vào cửa động như trước.

Chợt nghe phập một tiếng thật to, từ trước ngực Hắc Ám Ma Viên đột ngột thò ra một mũi băng mâu cực lớn, xé nát lồng ngực của nó, làm cho máu tươi từ vết thương Hắc Ám Ma Viên tuôn ra như suối.

Người hoàn thành đòn tấn công cuối cùng này không ngờ lại là Thủy hệ Ý châu Diệp Phao Phao. Đây không phải là y có thể tự tìm được cơ hội phối hợp, mà thật sự là mọi chuyện diễn biến quá nhanh, mà y lại sử dụng kĩ năng chậm một chút, cho nên công kích bây giờ mới đến. Chứ trên phương diện ăn ý, y còn kém Thượng Quan Băng Nhi xa lắm. Điều đó cũng là đương nhiên, bởi y không phải là một Thượng Quan Băng Nhi đã từng có kinh nghiệm thực chiến cực kì phong phú trên chiến trường.

Ô Nha bước nhanh đến phía trước, rút Ô Kim Đồ Thần Phủ ra khỏi cơ thể Hắc Âm Ma Viên, chặt phăng đầu nó xuống rồi mới bỏ đi. Không phải là nàng tàn nhẫn mà bởi vì Thiên thú vốn có sức sống vô cùng ương ngạnh. Nếu không chắc chắn nó đã tử vong, vạn nhất để nó đột nhiên tỉnh dậy đã thương người thì lúc đó thương vong sẽ cực kì nghiêm trọng.

Lâm Thiên Ngao tỏ ra khá là mệt mỏi. Trận chiến vừa rồi nhìn có vẻ mọi người đã đạt được thắng lợi thật là dứt khoát và nhanh gọn, nhưng trên thực tế lại vô cùng nguy hiểm. Thiên lực của gã đã tổn hao hơn một nửa, mà thân thể lúc này cũng đã chấn thương.

Thượng Quan Bằng Nhi vẫn bình tĩnh đứng nhìn tất cả mọi việc diễn ra. Bởi nàng rất rõ ràng, bất luận Huyết Diễm Sư Vương hay Hắc Âm Ma Viên, thực lực đều áp đảo mọi người. Sở dĩ bọn họ có thể giải quyết được chúng, mấu chốt là nhờ vào kinh nghiệm cùng sự phối hợp ăn ý với Lâm Thiên Ngao.

Lâm Thiên Ngao trong hai trận chiến này luôn lựa chọn thời cơ và góc độ tốt nhất. Bởi vì gã có lực phòng ngự cường đại, đã làm cho hai con Tông cấp hạ vị Thiên Thú kia căn bản không thể phát huy ra toàn bộ thực lực, nên mới bị mọi người liên tiếp hợp kích mà giết chết. Chứ nếu không, chỉ cần riêng con Hắc Âm Ma Viên vừa rồi phát huy cũng đủ giết chết tất cả bọn họ. Lâm Thiên Ngao tuy trước sau vẫn dùng phương pháp bất đồng với Thiên Cung Doanh, nhưng đều cùng một mục đích, đó chính là dựa vào sự phối hợp giữa nhiều người cộng với kỹ xảo bản thân, không để cho Thiên Thú cao cấp phát huy toàn bộ thực lực rồi từ đó tìm cơ hội đánh gục bọn chúng.

Từ lúc bày Huyết Diễm Sư đông đảo đến Hắc Âm Ma Viên cường hãn xuất hiện, lại ngay trong một khu vực rất nhỏ, đã khiến cho mọi người bắt đầu trở nên ngưng trọng hơn. Chu Duy Thanh mang theo Tiểu Bạch Hổ mới tiến vào huyết động chưa được nửa canh giờ thì bọn họ đã phải nghênh đón tới hai loại Thiên Thú cực mạnh. Trời mới biết phía sau sẽ còn xuất hiện thêm những tình huống xấu nào.

- Không cần phải thu thập toàn bộ tài liệu trên thân thể đám Thiên thú này vội. Chỉ lấy Thiên hạch trước rồi tất cả mau điều tức để khôi phục Thiên lực đi.

Lâm Thiên Ngao liền quyết định thật nhanh, nhìn mọi người rồi chậm rãi cất lời.

219. Chương 68: Thiếu Nữ Áo Đen Thần Bí (2)

Thời gian hai người kết hợp càng lâu, quang sáng bốn màu ở bên ngoài cũng ngày càng bùng lên mãnh liệt.

Vận khí của chiến đội Phỉ Lệ cũng coi như “quá tốt”, bởi vốn đúng như những gì Lâm Thiên Ngao nói lúc trước, quãng đường giữa hai nước này, bình thường sẽ không xuất hiện Thiên thú. Rừng sâu mặc dù cũng có Thiên thú tồn tại, nhưng khoảng cách từ đây tới nơi đó lại rất xa, mà khí tức Mèo mập phát tán ra trong quá trình thăng cấp cũng chỉ tồn tại trong một khoản cách giới hạn.

Ấy thế mà sau khi Huyết Diễm Sư và Hắc Âm Ma Viên tấn công thì mới ba canh giờ sau bọn họ đã nghênh đón đợt tập kích tiếp theo. Rồi từ đó, vài canh giờ một lần lại phải nghênh đón một hoặc hai con Thiên thú. Mặc dù ứng phó khá là khó khăn nhưng bọn họ vẫn còn chịu đựng được.

Đồng thời, mọi người cũng dần phát hiện một quy luật, là mỗi con Thiên Thú tới đây công kích, trạng thái tinh thần đều có vẻ không ổn định. Và cũng chính vì vậy chúng không sao phát huy được toàn bộ thực lực. Mà lạ một điều, phần lớn Thiên thú tấn công đẳng cấp cao nhất cũng chỉ là Tông cấp hạ vị mà thôi.

Nhưng nháy mắt đã ba ngày trôi qua, trong những lần chống đỡ tấn công tiếp theo không ngờ lại xuất hiện một con Thiên thú Tông cấp thượng vị thực lực vô cùng cường đại. May mà thời khắc mấu chốt Thượng Quan Bằng Nhi đã thả hai con Bằng Phách Thiên Hùng ra, mới có thể miễn cưỡng chặn đứng, nhưng cái giá phải trả cũng là toàn đội bị thương.

Tiểu Tứ phệt mông ngồi dưới đất, hào hển thở dốc:

- Không được, lão đại, ta chịu không được nữa. Nếu cứ tiếp tục như thế, chúng ta không bị Thiên Thú giết chết thì cũng nổi điên mà chết mất thôi!

Suốt ba ngày, bọn họ không sao biết lúc nào thì Thiên thú sẽ tới, vì vậy, cả ba ngày bọn họ đều bị vây trong trạng thái cảnh giác. Thiên thú từng đột từng đột đến, bọn họ từng đột từng đột ngăn cản. Tuy trạng thái những con Thiên thú này không ổn định, có phần nào ảnh hưởng tới linh tính và trí khôn của chúng, nhưng như thế lại đồng nghĩa với việc không thể đánh đuổi mà chỉ có cách đánh chết chúng mà thôi.

Thương thế cùng Thiên Lực tiêu hao còn có thể phục hồi, nhưng tinh thần thì khác. Liên tục ba ngày ba đêm chiến đấu, bất luận là ai cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi. Lâm Thiên Ngao tâm chí kiên định, Ô Nha tinh thần lúc nào cũng hừng hực là còn khá một chút, còn những người khác đều có vẻ không chịu nổi nữa rồi.

Lúc này ai mạnh ai yếu đều bộc lộ rõ ràng. Kể đầu tiên không chịu được không phải là người có tu vi thấp nhất như Thượng Quan Băng Nhi mà lại là Diệp Phao Phao.

Diệp Phao Phao mặc dù là Thiên châu sư Tứ châu, nhưng từ nhỏ chỉ sống trong an nhàn sung sướng, có bao giờ phải đối mặt với những trận chiến với cường độ cao như vậy? Nên lúc này y đã gục đầu vào vách đá mà ngủ mê man. Người thứ hai xuất hiện vấn đề, vẫn không phải là Thượng Quan Băng Nhi, bởi hai năm ở Thiên Cung Doanh ma luyện, loại tình huống này nàng nào phải chưa từng gặp qua? Huống chi, người mà nàng bảo vệ hiện tại là Chu Béo của nàng! Nên dù tình cảnh khó khăn và nàng cũng rất mệt mỏi, nhưng vẫn kiên nhẫn kiên trì. Thực lực tổng thể Thượng Quan Băng Nhi không cường đại, đối mặt Thiên thú Tông cấp nàng cơ hồ không có tác dụng gì. Nhưng một khi Thiên thú Tông cấp dẫn theo Thiên thú Tôn cấp thì lại khác, nàng mới là người trọng yếu nhất toàn đội. Bằng vào tài bắn tên siêu nhanh của mình, thì kể cả Thiên thú Tôn cấp thượng vị cũng bị áp chế trong một thời gian ngắn, đủ cho mọi người đối phó.

Kể thứ hai chính là Tiểu Tứ. Y lúc này đã ráng không nổi rồi, bởi trong trận y là người tùy cơ ứng biến nhất, bên nào có vấn đề, y sẽ lập tức qua phụ trợ bên đó. Và hơn nữa y còn chịu trách nhiệm tra xét dò la, tâm thần tiêu hao tương đối to lớn.

Đến Lâm Thiên Ngao lúc này cũng đã phải chau mày, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía cửa động. Thân là đội trưởng gã làm sao không lo lắng cho được? Mắt thấy lực chiến đấu của toàn đội đang không ngừng suy yếu, mà Thiên thú cứ một thời gian ngắn lại xuất hiện khiến gã vô cùng sốt ruột. Bởi một khi gặp phải Thiên thú mà bọn họ không ngăn cản được, thì kết cục còn gì khác ngoài việc toàn đội bị tiêu diệt nữa đây?

Hít sâu một hơi, trong mắt Lâm Thiên Ngao toát ra vẻ kiên định:

- Ô Nha, Túy Bảo, hai người các ngươi dẫn mọi người rời đi trước, ta sẽ một mình chờ ở đây.

Ai nấy nghe xong liền thất kinh, Túy Bảo vội la lên:

- Như vậy sao được? Bọn ta sao có thể để người lại một mình?

Ba ngày qua, người thừa nhận áp lực lớn nhất chính là Lâm Thiên Ngao! Cơ hồ mỗi con Thiên thú Tông cấp tấn công thì gã đều đứng ra đón đỡ. Nhờ có lực phòng ngự mạnh mẽ của Lâm Thiên Ngao, bọn họ mới có thể kiên trì tới tận bây giờ. Nói đến tiêu hao, ai có thể bì được với gã?

Lâm Thiên Ngao trầm giọng:

- Đây là mệnh lệnh, chừa này người các ngươi cũng đủ để tham gia đại hội Thiên Châu! Cho dù ta và Chu Duy Thanh có vấn đề, cũng không để ảnh hưởng đến cả đội đâu. Nhanh rời đi thôi, chỉ cần không thủ hộ ở nơi này thì các ngươi sẽ không sao cả. Nếu như ta và Chu Duy Thanh không có chuyện gì, chúng ta sẽ đuổi theo sau.

- Lâm đại ca, ta không đi đâu, ta sẽ ở đây cùng đại ca chống chọi.

Thượng Quan Băng Nhi không chút ngần ngại thốt lên. Chu Béo còn chưa ra ngoài, nàng làm sao có thể rời đi?

Tiểu Tứ chống tay lên mặt đất đứng dậy:

- Ta cũng không đi. Lão đại, nếu lúc này chúng ta bỏ đi, người sẽ ra sao? Muốn đi thì cùng đi, còn không thì tiếp tục cố gắng, ta vẫn có thể chống chọi được!

Nếu như người khác có lẽ y sẽ yêu cầu mọi người cùng rút, để lại Chu Duy Thanh. Nhưng lúc trước Chu Duy Thanh đã không bắt ép y và Túy Bảo làm Truy tùy giả, nói cách khác đã trả cho y tự do. Cho nên

Tiểu Tứ bây giờ cũng sẽ không bỏ rơi Chu Duy Thanh.

- Nói vớ vẩn gì đó, đây là mệnh lệnh!

Lâm Thiên Ngao nổi giận gầm lên, uy quyền của một đội trưởng lập tức phát huy.

Đáng tiếc vào lúc này đã không ai chịu nghe lệnh của gã nữa! Ô Nha thì quay đầu nhìn về phía xa, co duỗi vận động gân cốt. Nàng là nữ chiến sĩ của Ô Kim, chiến đấu ba ngày ba đêm đối với nàng đã thấm béo vào đầu. Một khi có Thiên thú xuất hiện, công kích của nàng vẫn luôn luôn mãnh liệt nhất. Mặc dù trên người đã có vài vết thương, nhưng nàng vẫn xem như thể không có gì. Nếu chỉ sánh thực lực có lẽ nàng không bằng Túy Bảo và Tiểu Viêm với tu vi Ngũ châu, nhưng nếu song phương sinh tử chiến thì cả Túy Bảo và Tiểu Viêm hợp lại còn chưa phải là đối thủ của nàng. Ở tộc Ô Kim, nàng là đệ nhất thiên tài, lấy lực lượng dũng mãnh của mình mà nổi danh toàn tộc.

Tiểu Tứ ngậm miệng lặng thinh, Túy Bảo ngồi hất vu vơ. Riêng Tiểu Viêm vẫn nhìn trừng trừng vào Lâm Thiên Ngao, trong mắt y ánh lên một câu trả lời hết sức kiên quyết “Chúng ta là một đội!”

Đang lúc ấy bất chợt vang lên một thanh âm trong trẻo:

- Ô, sao nhiều xác thú thế! Ghê quá à...!

Nghe thanh âm này mọi người không khỏi sửng sốt! Bởi ba ngày qua, Thiên thú bọn họ gặp được không ít, nhưng nhân loại thì đây là lần đầu tiên. Nơi này tuy cách đường cái không xa, nhưng người đi đường bình thường muốn nghỉ lại cũng sẽ không vào trong rừng như vậy.

Âm thanh trong veo kia vừa dứt, thì một cô gái từ trong rừng cây cũng đi ra. Cô gái này nhìn còn nhỏ hơn cả Thượng Quan Băng Nhi, tựa hồ chỉ mới mười sáu mười bảy. Hai bím tóc tung tăng để trước người, trông như một cô bé láng giềng sang chơi. Một đôi mắt to tròn long lanh động lòng người, mà đặc biệt trông mắt lại tuyền một màu xám tro. Phải biết rằng, đây là loại màu mắt cực kỳ hiếm thấy.

Thiếu nữ vóc người không cao, chỉ hơn mét sáu một chút mà thôi, nhưng chính thể lại hết sức cân xứng, giống như nụ hoa vừa mới nở, tràn ngập sức hấp dẫn tuổi thanh xuân. Quần áo của nàng tuy toàn màu đen nhưng vẫn không làm cho nàng già hơn chút nào. Kỳ lạ nhất là cô bé lại đi chân trần, xuyên qua các bụi gai mà như không có chuyện gì.

Lúc này, nàng nhìn thấy khắp nơi đầy những vũng máu chưa khô, xác Thiên thú nằm chất chồng tanh tưởi, bèn khẽ vỗ bộ ngực nhỏ chim câu của mình, hấp háy mi mắt tỏ ra một bộ dạng rất là e ngại.

Ô Nha ha hả cười lớn:

- Tiểu muội muội, muội từ đâu tới đây? Người nhà muội đâu? Đi một mình trong rừng rất nguy hiểm đó biết không?

Hắc y thiếu nữ nhìn Ô Nha, vẻ mặt kinh ngạc:

- Ô, tỷ tỷ thật là cao nha. Muội chưa từng thấy qua ai cao như tỷ tỷ đây. Cao hơn muội nhiều quá a!

Vừa nói, nàng ta vừa khoa tay múa chân để so sánh sự chênh lệch của mình với Ô Nha.

Ô Nha ha hả cười rồi thoải mái đi tới trước mặt thiếu nữ, giơ tay lên tựa hồ muốn vuốt đầu nàng. Ngay khi khoảng cách của hai người còn một mét, thì bàn tay của nàng trong nháy mắt hạ xuống, chụp thẳng vào cổ thiếu nữ.

Đang lúc nguy cấp lại đột nhiên xuất hiện một thiếu nữ kỳ quái như thế, không khiến người khác nghi ngờ mới lạ. Ô Nha mặc dù tính tình có vẻ thô lỗ, nhưng không ý nghĩa nàng khờ khạo, mà ngược lại, nàng giống như là đại trí giả ngu hơn. Bất chợt xuất thủ như vậy, đừng nói thiếu nữ kia không ngờ mà ngay cả chiến đội Phỉ Lệ cũng không ai ngờ.

Lực lượng của Ô Nha ra sao? Kể cả Lâm Thiên Ngao nếu như bị nàng chụp cổ, chỉ sợ sẽ không có cách nào phản kháng.

Tưởng chừng như nàng sẽ đắc thủ, thì bất ngờ hắc y thiếu nữ nhẹ như một làn khói lặng lẽ lướt qua một bên, nhìn thì rất chậm, nhưng lại dễ dàng thoát khỏi bàn tay của Ô Nha, không có nửa phần khó khăn. Đôi mắt của cô bé vẫn long lanh như cũ chỉ là trong mắt phủ thêm một tầng hơi nước, ủy khuất nhìn Ô Nha.

Lúc này đã là giữa trưa, ánh mặt trời chui qua kẽ lá, soi rọi những bóng nắng lên mọi người, tạo nên một cảm giác êm nhẹ tĩnh mịch. Nhưng từ khi hắc y thiếu nữ lướt người né tránh Ô Nha, ai nấy trong lòng đều phát lạnh.

220. Chương 68: Thiếu Nữ Áo Đen Thần Bí (3)

Với Thể châu, màu đỏ đại biểu cho sự phối hợp, đại biểu cho thân phận của Thiên châu sư! Tuyệt đối không ai ở đây có thể ngờ thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi trước mắt tu vi thậm chí còn mạnh hơn cả bọn họ. Lục châu đã là Thượng vi Thiên tôn, huống chi kỹ năng hóa thân thành một làn khói đen mà vừa rồi thiếu nữ mới thể hiện, đã cho thấy Ý châu của nàng ít nhất phải có thuộc tính Hắc ám tồn tại!

Sự xuất hiện bất thường của thiếu nữ nhất định sẽ còn sinh ra không ít việc lạ, báo động về một mối nguy mãnh liệt dâng lên trong lòng mọi người, Lâm Thiên Ngao lập tức quát vang:

- Ô Nha mau quay lại!

Theo tiếng quát của Lâm Thiên Ngao, mặc dù cả thể xác và tinh thần ai nấy đều vô cùng mệt nhưng vẫn cố gắng trấn định, cấp tốc tập trung lại cùng một chỗ rồi che chắn trước cửa động. Ô Nha tuy vẫn không cam lòng, nhưng đành oán giận mà nhảy lùi lại, bảo vệ vị trí của mình bên hông đội hình.

Trong chớp mắt, Hắc Y thiếu nữ còn đang ủy khuất xụ mặt đột nhiên buột miệng cười lạnh lạnh rồi nhìn về phía mọi người:

- Làm gì mà sát khí đằng đằng như vậy, bộ người ta đáng sợ như vậy sao?

Vừa nói thiếu nữ vừa nhẹ nhàng tiến đến, thân thể như lướt đi trên mặt đất, chỉ trong sát na đã tới trước mặt Lâm Thiên Ngao. Ngọc chưởng trắng nõn thon dài nhanh như chớp vươn ra rồi vỗ nhẹ vào ngực gã.

Không hề nghi ngờ gì nữa, Hắc y thiếu nữ này là địch chứ không là bạn. Và cũng chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nàng ta đã đoán được thủ lĩnh của chiến đội Phỉ Lệ chính là Lâm Thiên Ngao.

Một luồng sáng vàng rực lóe lên, Lâm Thiên Ngao này giờ luôn chú tâm phòng bị đã lập tức phóng xuất tổ hợp Ngũ châu Ngưng hình thuẫn cực kỳ rắn chắc của Lâm Thiên Ngao một vệt bàn tay xám xịt sắc nét. Thân thể Lâm Thiên Ngao chấn động dữ dội, đồng thời chợt cảm thấy một luồng khí cực kỳ lạnh lẽo và tà ác đột ngột xuyên thấu qua lớp phòng ngự của mình mà thấm vào da thịt. Nếu không nhờ tổ hợp Ngũ châu Ngưng hình thuẫn hóa giải gần hết lực công kích thì chỉ một kích này thôi cũng đủ làm cho trái tim của gã nổ vụn ra mà chết.

Một tiếng nổ rền rĩ chất chứa vang lên, một chưởng nhìn rất đơn giản nhưng không ngờ đã lưu lại trên tổ hợp Ngũ châu Ngưng hình thuẫn cực kỳ rắn chắc của Lâm Thiên Ngao một vệt bàn tay xám xịt sắc nét. Thân thể Lâm Thiên Ngao chấn động dữ dội, đồng thời chợt cảm thấy một luồng khí cực kỳ lạnh lẽo và tà ác đột ngột xuyên thấu qua lớp phòng ngự của mình mà thấm vào da thịt. Nếu không nhờ tổ hợp Ngũ châu Ngưng hình thuẫn hóa giải gần hết lực công kích thì chỉ một kích này thôi cũng đủ làm cho trái tim của gã nổ vụn ra mà chết.

Nhưng dù như thế, đòn tấn công của thiếu nữ áo đen đã khiến Lâm Thiên Ngao phải chấn thương, cổ họng gã chợt ngọt lịm rồi không nhận được mà há mồm phụt ra một búng máu tươi. Búng máu này vừa phun ra bên ngoài liền biến thành một màn sương lạnh, rồi ngưng tụ thành một khối băng lớn rơi thẳng xuống mặt đất. Lâm Thiên Ngao đã phải học máu, mới miễn cưỡng hóa giải được một chưởng từ thiếu nữ áo đen.

- Ô?

Thấy đòn đánh của mình không đắc thủ, trong mắt thiếu nữ áo đen thoáng hiện một tia kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó, nàng ta đã lại hóa thành một luồng khói đen lặng lẽ tan biến, bởi Ô Kim Đồ Thần Phủ của Ô Nha đã xẹt tới ngay tức khắc, đồng thời một cái lồng ánh sáng màu vàng không biết từ nơi nào xuất hiện đã bao phủ lấy toàn bộ thân thể của thiếu nữ áo đen.

Mọi người lúc này đều đã thấy được, thuộc tính của thiếu nữ này nhất định có liên quan đến Hắc ám, mà đối phó với thuộc tính Hắc ám thì không gì tốt hơn Quang minh hệ. Có điều năng lực của thiếu nữ áo đen thật sự quá mạnh mẽ, chưa kể đến việc nàng còn có kỹ năng Vụ hóa để tránh né những công kích vật lý. Kỹ năng này ít nhất phải Thác ần từ Thiên thú trên Vương cấp mới có thể. Mà chỉ riêng việc nàng công kích bằng một loại Thiên lực vô cùng kì lạ thôi cũng đã khiến mọi người vô cùng rung động.

Bỗng nhiên hắc quang bùng lên, lồng ánh màu vàng mặc dù vẫn bao phủ xung quanh nhưng chỉ trong nháy mắt đã hóa thành vô số những điểm sáng li ti, rồi lập tức bị hắc quang cắn nuốt.

Thiếu nữ áo đen cất giọng lạnh lạnh như chuông bạc:

- Chỉ bằng chút xíu Quang minh lực này mà không biết xấu hổ, dám khoe khoang trước mặt ta sao? Các người chết hết đi!

Vừa nói thân thể của nàng ta vừa biến hóa một cách quỷ dị để né qua một chiêu công kích vô thanh vô tức của Tiêu Viêm. Khi thiếu nữ áo đen hạ thân xuống thì cũng đã đến sát bên người Tủy Bảo, tung ra một chưởng vô xuống đầu Tủy Bảo.

Nàng ta vừa đánh xuống, ai nấy đều kinh hoảng. Bởi ngay cả Lâm Thiên Ngao với lực phòng ngự kiên cố như vậy mà đối chọi một chưởng với nàng còn muốn trọng thương, thì một chiêu này nếu thật sự đánh trúng, chỉ sợ Tủy Bảo sẽ lập tức chết bất đắc kỳ tử.

Nhưng vào lúc này, Tủy Bảo cũng đã kịp thời phát huy toàn bộ thực lực của một Thiên châu sư Ngũ châu. Từ lúc y dùng Quang minh lực công kích thiếu nữ áo đen, liền dự đoán bản thân rất có thể sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp của đối phương. Vì dù gì, Quang minh đối với Hắc ám lúc nào cũng có tính sát thương lớn nhất. Bởi vậy mặc dù thể trạng hiện tại không phải là tốt nhất, nhưng Tủy Bảo cũng đã chuẩn bị xong từ lâu.

Nên ngay khi thiếu nữ từ trên trời giáng xuống, thân thể Tủy Bảo liền xoay tròn một vòng, tất cả trang bị Ngưng hình đột nhiên thu lại. Y chấp hai tay ở trước ngực, rồi bùng mạnh ra ngoài. Nhất thời, một luồng kim quang cực kì chói lọi cuộn cuộn theo song chưởng của y phóng vọt ra ngoài, hóa thành một quang sáng màu vàng kim bao phủ xung quanh thân thể.

Nét kinh ngạc lại tiếp tục bộc lộ trên mặt thiếu nữ áo đen nhưng một chưởng của nàng vẫn không hề dừng lại, mà vỗ thẳng vào bàn tay của Tủy Bảo. Cũng ngay trong lúc này đó, quang sáng vàng kim từ trên người Tủy Bảo đã trong nháy mắt khuếch tán ra, trùm lấy Hắc y thiếu nữ cùng tất cả mọi người.

Bên phía Lâm Thiên Ngao chỉ cảm thấy toàn thân vừa đắm chìm trong vàng kim quang thì một luồng khí ấm áp mà nhu hòa đặc thù của Quang minh lực đã tràn vào cơ thể, khiến tinh thần được xoa dịu không ít, thể lực tựa hồ khôi phục được vài phần và Thiên lực cũng ngưng tụ thêm khá nhiều.

Kim quang vừa chạm vào thân thể của thiếu nữ đã khiến nàng ta phải thoáng khựng lại một chút, lực công kích của một chưởng kia cũng bị suy yếu đi vài phần. Nhưng dù như vậy, Tủy Bảo vẫn phải hự lên một tiếng đau đớn, rồi toàn thân giống như một quả cầu thịt bắn tung lên không trung hơn ba mươi mét, đụng thật mạnh vào cây cối trong rừng.

Kỹ năng mà Tủy Bảo vừa thi triển gọi là Quang Diệu Thiên. Chính là kỹ năng vừa mới Thác ần từ khóa Ý châu thứ năm của y. Bản thân nó là một loại kỹ năng phụ trợ, một khi phóng thích kỹ năng này, có thể trong một thời gian ngắn ngăn ngừa làm cho khả năng phòng ngự của bản thân tăng lên gấp ba lần. Nó cũng có thể dùng để ngăn cản cường lực công kích của địch nhân, đồng thời ở phạm vi nhất định, tiến hành tăng thêm thực lực cho đồng đội xung quanh mình. Khiến cho những công kích của bọn họ trong thời gian ngắn có thể mang thêm thuộc Quang minh. Kỹ năng này cũng có cả khả năng trị liệu cùng với khôi phục rất hiệu quả, mặc dù không bằng với Sinh Mệnh hệ, nhưng ít nhiều gì cũng có thể giúp ích một chút trong tình huống bất ngờ.

Còn kỹ năng Quang Diệu Thiên khi đối mặt với Thiên châu sư Hắc ám, liền có tác dụng công kích. Quang ám tương khắc lẫn nhau, đó cũng là nguyên nhân vì sao Tủy Bảo có thể miễn cưỡng ngăn cản được một kích của Hắc y thiếu nữ. Nhưng cho dù như thế y cũng bị đánh bay thẳng vào vào rừng, học máu tươi thành dòng, rồi liều mạng dùng Quang minh Thiên lực vận hành khắp cơ thể để hóa giải hàn khí dày đặc, miễn cưỡng giữ được tánh mạng nhưng lại mất đi năng lực tái chiến.

Lục châu đáng sợ như vậy sao? Không hẳn, cái đáng sợ không phải tu vi Lục châu mà chính là bản thân của thiếu nữ áo đen. Chỉ trong hai lần đối chiến ngắn ngủi, Lâm Thiên Ngao đã phần nào đoán được thiếu nữ này không chỉ có mối Hắc ám hệ. Bởi nếu đơn thuần Hắc ám thì làm sao nàng ta lại có được sức mạnh cường đại cùng lực xuyên thấu và tà khí khủng khiếp đến như vậy?

Hắc y thiếu nữ vẫn không hề vội vã, tuy hai lần công kích đều không thể giết được ai tựa hồ đã làm cho nàng có chút bất mãn, đứng yên một chỗ mà chu cái miệng nhỏ nhắn lên, lẩm bẩm:

- Quả nhiên có chút bản sự, chẳng trách có thể giết được nhiều Thiên thú như vậy. Đáng tiếc, thực lực của các người bây giờ đến năm thành cũng chưa tới, nếu không hẳn là ta sẽ phải tốn một phen công phu rồi!

Vừa lúc đó, trong chiến đội Phỉ Lệ lại có hai người chợt động thân. Những tia sáng vàng rực mang theo khí tức trầm trọng của Lâm Thiên Ngao bùng lên. Vệt tay của thiếu nữ áo đen trên tổ hợp Ngũ châu Ngưng hình thuần chậm rãi biến mất. Bề mặt thuần được khảm năm viên Ý châu tỏa hào quang lóng lánh, kết hợp với kỹ năng Trọng giáp vừa phóng thích, đã làm cho tám thuần thật lớn của gã lúc này lại dày lên một tầng, càng lúc càng nặng thêm.

Cùng bùng phát với Lâm Thiên Ngao còn có một người nữa chính là Tiêu Viêm. Trong Phỉ Lệ Chiến Đội, y là người trầm mặc ít nói nhất, và cách nhìn của Chu Duy Thanh, trừ Lâm Thiên Ngao thì y mới là kẻ nguy hiểm nhất. Tại giây phút sinh tử kề cận, y rút cuộc đã bộc lộ toàn bộ thực lực của mình.

Cùng với một tiếng hét lớn của Tiêu Viêm, pháp tượng Hỏa hệ trong tay y lại một lần nữa hóa thành Thể Châu, và ngay sau đó, một cảnh tượng thần kỳ bỗng xuất hiện! Năm khóa Thể châu cùng năm khóa Ý châu bay vút ra khỏi cổ tay, Thể châu xoay tròn bên ngoài, Ý châu lại cuộn vào bên trong.

Một quang lửa đỏ rực từ nơi đó phụt ra, sắc mặt Tiểu Viêm trong nháy mắt trở nên tái nhợt, hai tay trước ngực bày ra một thủ thế kỳ dị. Ngay sau đó y há miệng phun ra một ngọn lửa sáng trắng cực kỳ quỷ dị.

Hắc y thiếu nữ kinh ngạc trợn mắt:

- Oa, muốn liều mạng sao! Sinh Mệnh Hỏa Diễm, Lưỡng Châu Thiên Vũ. Xem ra người ta thật đã xem thường các người. Không ngờ có kẻ lại dám thi triển loại kỹ năng này.

Tuy vậy nàng ta lại không hề tỏ ra nóng nảy hay vội vã tấn công Lâm Thiên Ngao, mà ngược lại nhẹ nhàng mà bay lên, lơ lửng cách mặt đất khoảng hai mét, gương mặt tò mò nhìn Tiểu Viêm phía sau Lâm Thiên Ngao.

Dưới quang sáng rực rỡ dày đặc những tinh thể màu đỏ, sắc diện Tiểu Viêm lại càng trở nên khó coi, da mặt y từ tái nhợt dần dần chuyển thành khô vàng như sáp rồi xanh mét. Mà phía trước hắn, ánh sáng của ngọn lửa càng lúc càng mạnh. Đột nhiên, Tiểu Viêm hét thật lớn, năm khóa Ý châu và năm khóa Thể châu vốn đang tạo thành tinh thể cực lớn đỏ rực như mặt trời kia đột nhiên bay lên. Ngay sau đó, một tiếng phượng gáy vang dội cả khu rừng. Ngọn lửa phùng ra tạo thành một quả cầu đường kính hơn ba mét, từ trong biển hỏa diễm chói chang đó, một con Phượng Hoàng Lửa rực rỡ từ từ ngưng kết!

Tiểu Viêm giơ tay chỉ về phía Hắc y thiếu nữ sau đó học máu té quỵ xuống.

Hỏa Phượng Hoàng giương cánh vỗ mạnh trên không trung, giữa cổ cất tiếng gáy càng lúc càng thanh thúy rồi lao thẳng đến chỗ thiếu nữ áo đen. Nhiệt độ trong không khí nhanh chóng tăng nhanh khiến không gian trong vòng trăm mét cũng dập dờn như gợn sóng.

Về mặt thiếu nữ áo đen rốt cục cũng phải trở nên ngưng trọng, chỉ thấy hai cánh tay nàng ta cùng lúc nâng lên, nơi tay phải không biết từ khi nào đã có thêm một thanh đoản kiếm màu xám dài chưa tới một thước. Một luồng sáng màu đen, một luồng sáng màu xám đồng thời phóng lên, thân thể của thiếu nữ phiêu dật bất định như một làn khói, lao thẳng vào Hỏa Phượng Hoàng.

221. Chương 69: Tiểu Vu Nữ Cường Đại! (1).

Lúc Tiểu Viêm phóng ra mười khóa Thiên châu, màu sắc của năm khóa Thể châu đã hoàn toàn bị năm khóa Ý châu che lấp. Thân là Thiên châu sư thuộc tính Hỏa, Ý châu của y chính là những khối Tinh Quang Hồng Bảo Thạch sáng rực. So với Hồng Bảo Thạch bình thường, Tinh Quang Hồng Bảo Thạch của Tiểu

Viêm ngoại trừ sắc màu sắc tự thân nó thì mặt ngoài còn có những đường tinh vân nhỏ như hạt gạo lấp lánh tỏa sáng cực kì diễm lệ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nó được gọi là Tinh Quang Hồng Bảo Thạch.

Lúc này, năm khối Tinh Quang Hồng Bảo Thạch giống như đang muốn bùng nổ để trợ giúp cho Hỏa Phượng Hoàng bay thẳng lên cao. Một dòng khí nóng bỏng tuôn trào làm nhiệt độ trong phạm vi vài trăm thước tăng nhanh, nhất thời khiến cho không gian trong khu vực đó dập dờn vụn vụn đến cực điểm.

- Lam Vũ Phù Dung!

Thanh đoản kiếm trong tay hắc y thiếu nữ lập tức được bao quanh bởi luồng ánh sáng màu xám đen, đồng thời nàng cũng khẽ quát nhẹ.

Một đóa Phù Dung khổng lồ màu xanh đen chợt nở bùng ra, tỏa ánh sáng rực rỡ soi rọi sau lưng nàng. Rồi từ đó, vô số những điểm sáng màu xanh giống như mưa bụi êm đềm phủ xuống, nhìn có vẻ vô cùng nhu nhược. Nhưng sau khi những điểm sáng màu xanh nhỏ bé đó phủ kín không gian, thì không khí vốn đang nóng rực không ngờ mát dịu hẳn.

Oang...

Một tiếng nổ chấn động đất trời vang lên, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện! Bên trong ngọn lửa chói lọi, đóa Phù Dung màu xanh khổng lồ mang theo vô số tia sáng lam sắc phóng ra mạnh mẽ bao bọc lấy hắc y thiếu nữ, va thẳng vào Hỏa Phượng Hoàng đang bay lượn trên không trung rồi quán chặt lấy nó.

Phải biết rằng đây chính là Hỏa Phượng Hoàng, một dạng hình thái năng lượng vô cùng tinh thuần, hơn nữa nhiệt độ cũng cực kỳ cường liệt. Vậy mà giờ đây, nó lại bị những tia sáng màu lam từ đóa Phù Dung tỏa ra bó buộc. Và cũng đúng lúc đó, đoản kiếm trong tay Hắc y thiếu nữ đã động, nhanh đến nỗi không ai có thể thấy bóng kiếm.

Hào quang tung tóe, hoa lửa ngất trời!

Hỏa Phượng Hoàng giữa không trung chợt ảm đạm hẳn rồi hóa thành vô số điểm sáng bay tứ tán, mà đóa Phù Dung xanh đen sau lưng Hắc y thiếu nữ cũng phải mờ nhạt biến đi.

- Sao lại dùng Sinh Mệnh Hỏa Diễm đánh người ta, Tiểu Vu Nữ rất là tức giận đó!

Hắc y thiếu nữ không chút xây sát cong môi hờn dỗi, rồi thân hình phiêu nhiên thoát tục hạ xuống đất.

Mới rồi Tiểu Viêm đã thi triển Sinh Mệnh Hỏa Diễm, bao hàm cả Quang minh lực từ Quang Diệu Thiên mà Túy Bảo đã phụ trợ. Hắc y thiếu nữ tự xưng là Tiểu Vu Nữ kia dù thực lực cực mạnh, nhưng sau khi va chạm, Thiên lực của bản thân cũng không tránh khỏi bị tổn hao.

Nhưng ngược lại thì Tiểu Viêm cũng hôn mê bất tỉnh! Tình huống của chiến đội Phỉ Lệ bây giờ phải nói là xấu đến cực điểm.

Bởi lúc này, những người còn đủ sức chiến đấu chỉ còn Lâm Thiên Ngao, Tiểu Tứ, Thượng Quan Băng Nhi và Ô Nha.

Mà với năng lực hóa thân thành sương khói của Tiểu Vu Nữ, bọn họ gần như thúc thủ vô sách. Tâm trạng ai nấy đều hết sức nặng nề. Bọn họ thực sự không thể nghĩ rằng, sau ba ngày kiên trì vất vả mình không chết trong miệng Thiên thú, mà lại chết dưới tay một cô gái còn rất trẻ tuổi như vậy.

Lần khói màu đen một lần nữa chuyển động và lần này mục tiêu chính là Lâm Thiên Ngao. Đoản kiếm sắc bén từ trong màn khói tối đen chợt ẩn chợt hiện, giống như móng vuốt của mãnh hổ đang xò ra hăm he tìm kiếm sơ hở của Lâm Thiên Ngao mà vào.

Lúc này sắc mặt Lâm Thiên Ngao vô cùng bình tĩnh, thậm chí có thể nói bình tĩnh đến đáng sợ. Tổ hợp Ngũ châu Ngưng hình thuần trên tay gã động mạnh lên mặt đất, năm khóa Ý châu khảm trên đó đồng thời sáng rực, cả người lập tức được bao phủ bởi một tầng giáp trụ cực kì cứng rắn.

Cùng lúc, gã lại khiến mọi người vô cùng kinh ngạc khi nhắm nghiền mắt lại, chứ không hề dùng đôi mắt để quan sát. Tầm thuần khổng lồ ở trong tay liên tục huy vũ, bước từng bước kiên định và vững chãi, sẵn sàng đón nhận công kích của Tiểu Vu Nữ.

- Đinh, đinh...

Một loạt tiếng va chạm vang lên, xen lẫn những thanh âm kim loại bị cắt nghiêng chói tai. Làn khói đen không ngừng va chạm với Lâm Thiên Ngao, tách ra sáp vào rồi lại tiếp tục tách ra.

Đúng lúc đó Tiểu Tứ nảy giờ vẫn luôn tìm kiếm cơ hội và sức tích lực lượng chợt thét lớn một tiếng. Thân thể y bao phủ hoàn toàn bên trong một vầng sáng màu bạc nồng đậm, nhìn giống như một khối quang cầu trắng bạc sáng lòa, rồi sau đó như một tia chớp gia nhập vào cuộc chiến. Vô cùng nhuần nhuyễn phát huy Thể châu thuộc tính Mẫn tiệp của mình đến cực hạn.

Trên tay phải của Tiểu Tứ cũng là một thanh đoản kiếm. Hai cánh sau lưng không ngừng vỗ mạnh, đẩy thân thể y từ trên không trung bổ nhào xuống. Cả người Tiểu Tứ giống như một cơn gió lốc màu bạc mang theo lực cắt xoáy mạnh mẽ, không ngừng công kích vào làn khói đen.

Tiểu Vu Nữ gần như không thêm để ý đến những công kích vật lý bình thường, nhưng Tiểu Tứ thì nào phải như vậy? Bởi tất cả những đòn đánh của y đều quán chú Thiên lực của Không gian hệ cực kỳ hung mãnh, nên không thể coi thường. Mặc dù đối tượng tấn công chính của nàng ta lúc này là Lâm Thiên Ngao, nhưng dưới sự quấy rối của Tiểu Tứ cũng đã sinh ra những ảnh hưởng nhất định.

Ô Nha cũng động! Ưu thế cận chiến của nàng đem đối phó với hắc vụ chắc chắn không cách nào phát huy được sức mạnh. Vì thế, lúc này thuộc tính Ý Châu của nàng rốt cục cũng đã phô bày.

Giống với Tiểu Viêm, Ý châu của Ô Nha cũng là Tinh Quang Hồng Bảo Thạch thuộc tính Hỏa. Nhưng không có bất kỳ kỹ năng nào được phóng ra ngoài, vì kỹ năng mà Ý châu Tinh Quang Hồng Bảo Thạch của nàng Thác ẩn chính là loại phụ trợ. Đến lúc này, thực lực của nàng cũng đã bộc lộ hoàn toàn.

Hai lưỡi Ô Kim Đồ Thần Phủ khổng lồ rời khỏi tay, bay thẳng lên chém vào không trung. Có thể nhìn thấy rõ phía sau chuôi của hai lưỡi cự phủ đã được nối lại với nhau bằng một sợi xích đỏ tươi dài chừng mười thước. Dưới sự khống chế của Ô Nha, Ô Kim Đồ Thần Phủ bay lên hạ xuống, không ngừng biến hóa ra các chiêu thế mà chém về phía làn khói đen.

Ô Kim Đồ Thần Phủ hiện tại đã hóa thành màu đỏ rực. Ô Nha vốn am hiểu nhất là cận chiến. Chính vì thế, để uy lực cận chiến của mình thêm mạnh mẽ, những kỹ năng Thác ẩn thuộc tính Hỏa của nàng đều là loại phụ trợ Hỏa hệ cực kì hiếm thấy. Rồi cả sợi xích kia nữa, nó chính là trang bị Thể châu Ngưng hình của nàng, chuyên dùng để nối cặp Ô Kim Đồ Thần Phủ lại với nhau. Lúc này nàng đã quán chú kỹ năng phụ trợ Hỏa thuộc tính vào trong đó, khiến uy lực của nó tăng lên vô cùng.

Phương thức công kích Ô Nha đang sử dụng vô cùng tinh diệu. Đây chính là Phủ pháp mà chỉ có Tộc trưởng của người Ô Kim mới được phép học chứ không bao giờ truyền ra ngoài, Vạn Thú Phá Diệt Sát. Tổ tiên của tộc Ô Kim đã từng dùng Phủ pháp này chém giết không biết bao nhiêu đầu Thiên thú. Cận chiến hay viễn chiến, uy lực đều cực kì kinh người.

Thượng Quan Băng Nhi cũng động! Nhưng nàng không tiếp tục dùng cung tên nữa, mà lại sử dụng kỹ năng Thể châu Ngưng hình thứ hai của mình, Ngự Phong Ngoa.

Chân mang Ngự Phong Ngoa, Thượng Quan Băng Nhi liền giống như một cơn gió vùn vút phía ngoài cùng, tốc độ nhanh đến không tưởng, liên tục đá ra từng đạo Phong nhận cô đọng và sắc bén. Có tất cả bảy đạo Phong nhận như thể hợp lại thành một Phong nhận cực lớn. Mặc dù nàng không có kỹ năng áp súc chúng lại giống như Tiểu Viêm, nhưng bảy đạo Phong nhận khi chém tới đều có phương hướng khác nhau đồng thời công kích. Có lẽ nó không thể gây ra sát thương gì lớn đối với Tiểu Vu Nữ, nhưng dùng để quấy rối thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Mặc dù tu vị của nàng chỉ có Tam châu, nhưng với Ngự Phong Ngoa khảm nạm Ý châu đã làm cho lực lượng được tăng lên, tốc độ cũng theo đó mà nhanh như thiểm điện. Tiểu Vu Nữ dưới tình huống bị phân tán sự tập trung sẽ không có cách nào bắt được nàng.

Nhất thời, bốn người còn lại của chiến đội Phỉ Lệ hợp sức vây công tứ phía Tiểu Vu Nữ. Bọn họ đều biết rằng, đây chính là cơ hội cuối cùng. Bởi đến khi một người nữa trong bọn họ bị thương nằm xuống, nhất là nếu cột trụ Lâm Thiên Ngao xảy ra vấn đề, thì như vậy đồng nghĩa với toàn đội sẽ bị diệt vong.

Lực lượng của bốn người, thêm vào Quang minh lực từ Quang Diệu Thiên mà trước đó Túy Bảo thi triển, là một lực lượng tương đối cường hãn, nếu như dùng để bắt Thiên thú Tông cấp, chưa chắc nó đã có thể dễ dàng bỏ chạy.

Nhưng Tiểu Vu Nữ lại chứng minh cho bọn họ một điều rất rõ ràng, dù thế nào đi nữa thì nhân loại vẫn không phải là tầng lớp mà Thiên thú có thể sánh bằng. Nhất là với người có năng lực đặc thù như nàng ta, một Thiên châu sư vô cùng cường đại.

Đối mặt với sự hợp công của bốn người, Tiểu Vu Nữ vẫn không chút bối rối. Chỉ thấy làn khói đen do nàng huyền hóa đột nhiên ngưng kết lại, thiếu nữ chợt hiện ra bản thể, đồng thời bàn tay trái đột nhiên vươn dài vỗ mạnh lên tấm chắn của Lâm Thiên Ngao.

Tiếng kim loại va chạm lại vang lên chói tai, sắc mặt Lâm Thiên Ngao đại biến, gã liên tục lùi về phía sau ba bước. Một vết bàn tay còn khắc sâu hơn những lần trước xuất hiện trên tấm thuẫn của gã. Ngay khi gã ổn định được cước bộ, cố gắng dùng Thiên lực chống đỡ tà khí xâm nhập thể nội, thì từ vị trí vết chưởng in trên tấm chắn đột nhiên phát ra tiếng nổ cực to. Sức nổ kịch liệt chẳng những đem toàn bộ các đạo Phong nhận của Thượng Quan Băng Nhi chấn vỡ, mà đồng thời còn làm cho Lâm Thiên Ngao phải lùi lại thêm năm ba bước nữa rồi phun máu tung tóe, toàn thân rét run, sắc mặt tái nhợt.

Một chương của Tiểu Vu Nữ đã đẩy lui được Lâm Thiên Ngao nhưng thân thể nàng ta vẫn chưa chịu dừng lại. Đoàn kiếm xám tro trong tay nhanh chóng điểm ra mười ba phát vào mặt trên của lưỡi Ô Kim Đồ Thần Phủ. Ngay lập tức có thể nhìn thấy hồng quang trên Ô Kim Đồ Thần Phủ nhanh chóng co rút lại như băng tuyết tan rã dưới nắng xuân. Quang mang xám tro sau đó còn chạy dọc theo sợi xích mà đánh thẳng lên người Ô Nha. Tất cả những kỹ năng phụ trợ của Ô Nha trên dây xích không ngờ đều bị luồng khí màu xám này chặn đứng. Hai lưỡi Ô Kim Đồ Thần Phủ mất đi điều khiển, nhất thời đập mạnh xuống nền đất.

Sát na đó, thân hình Tiểu Vu Nữ đang đứng yên chợt chuyển động thật nhanh, giống như một cơn lốc xoáy hắc ám, đón nhận công kích của Tiểu Tứ. Trong vô số âm thanh va chạm liên tiếp, chỉ nghe Tiểu Tứ hú lên đầy quái dị, thân thể giống như đứt dây, văng ra xa hai mươi mét mới ổn định lại được. Cũng giống như Lâm Thiên Ngao, máu tươi từ trong miệng ứa ra không dứt, đôi cánh sau lưng không thể tiếp tục duy trì mà biến mất. Khuôn mặt xám xịt đầy thảm não, chút Quang minh lực trên thân thể tan biến không còn.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Tiểu Vu Nữ liên tục đả bại ba người. Khuôn mặt mỹ lệ của nàng cũng khê ửng đỏ. Một quang sáng màu lam nồng đậm chợt khuếch tán, đóa Lam Vũ Phù Dung khổng lồ lại xuất hiện, lay động trên không trung.

Thượng Quan Băng Nhi muốn rút lui về sau thì đã không còn kịp nữa. Trong đầu của nàng chỉ có một cảm giác buốt giá, không gian xung quanh thân thể tràn ngập một dòng khí lưu lạnh như băng, khiến tốc độ của nàng nhanh chóng giảm đi. Ngay sau đó thân thể của nàng cũng bị những tia sáng do Lam Vũ Phù Dung tỏa ra trói chặt, không thể động đậy.

Thân thể Tiểu Vu Nữ mềm mại chuyển động, đoàn kiếm màu xám trong tay chém về phía Thượng Quan Băng Nhi. Một đạo quang nhận xám xịt đen xì mang theo uy lực khai thiên tích địa vùn vụt lao tới. Nếu như bị trúng một chiêu này, không nghi ngờ gì nữa, Thượng Quan Băng Nhi nàng sẽ lập tức ngọc vẫn hương tiêu.

222. Chương 69: Tiểu Vu Nữ Cường Đại! (2).

Hết thấy mọi chuyện xảy ra quá nhanh, từ lúc Lâm Thiên Ngao bị đẩy lui cho đến khi Thượng Quan Băng Nhi đối mặt với nguy cơ sinh tử bất quá chỉ trải qua thời gian hai lần hô hấp đầy ngắn ngủi. Lúc này ở đây đã không còn ai có đủ sức để có thể cứu được nàng nữa.

Đột nhiên nay bất ngờ từ trong huyết động sau lưng mọi người phóng ra một đạo kim quang chói lọi, nhanh như điện quang hỏa thạch đâm thẳng vào làn khói đen của Tiểu Vu Nữ.

Oanh!

Một tiếng nổ chói tai vang dội cả khu rừng, quang nhận xám đen cùng kim quang đồng thời biến mất. Lúc này, tất cả mới để ý đến vầng hào quang trắng toát chắn trước cửa động đã biến mất từ khi nào!

Thấy công kích của mình bị chặn đứng, Tiểu Vô Nữ vô cùng kinh ngạc. Nàng ta đưa mắt nhìn về phía động khẩu, ôn nhu thở thê:

- Quả nhiên là người ở nơi này. Đáng tiếc, ta đã tới chậm một bước, để cho người kịp hoàn thành quá trình thăng cấp! Hôm nay tạm dừng ở đây vậy, cứ chờ đi, ta nhất định sẽ rất nhanh đuổi kịp người.

Lời nói của thiếu nữ làm cho đám người Lâm Thiên Ngao không hiểu mô tê gì cả... Chỉ thấy của nàng an tĩnh thản nhiên cười nhìn mọi người một lượt, bộc lộ một bộ mặt ngây thơ rất đáng yêu rồi thân hình lóe lên đã hóa thành luồng khói đen mất hút trong rừng rậm, không hề thấy bóng dáng đâu nữa.

Từ lúc Tiểu Vô Nữ xuất hiện đến khi kết thúc trận chiến, thật ra chỉ trong thời gian rất ngắn ngủi. Nhưng tiểu cô nương mười mấy tuổi kia cũng đã kịp để lại trong trí nhớ của chiến đội Phi Lệ một ấn tượng khắc sâu khó có thể phai mờ. Trừ Diệp Phao Phao mê mết ngủ say không biết, sáu người còn lại ngoài Thượng Quan Băng Nhi và Ô Nha không bị thương ra và còn cầm cự được đôi chút thì Lâm Thiên Ngao, Túy Bảo, Tiểu Viêm, Tiểu Tứ, những ai trực tiếp chiến đấu thân thể đều bị thương nặng.

Lúc này, Ô Nha đang ngồi dưới đất hổn hển thở dốc. Năng lực của nàng cường đại, điều này không sai, nhưng nàng dù sao cũng chỉ là Thiên châu sư Tam châu mà thôi. Vừa rồi, mười ba nhát chém liên tục của Tiểu Vô Nữ đã mang theo khí tức vô cùng tà ác tràn vào trong cơ thể nàng, tạo nên ảnh hưởng hết sức lớn. Mà không riêng Ô Nha, mỗi người ở đây đều phải thừa nhận không ít thì nhiều những ảnh hưởng từ năng lượng tà ác đó.

Thượng Quan Băng Nhi tê liệt ngã xuống đất! Ba ngày qua nàng cũng đã tiêu hao sức lực quá lớn. Lúc này gặp nguy hiểm nhưng cuối cùng nàng vẫn còn sống, tuy vậy cũng đã khiến nàng không có chút thời gian nào để hồi phục thể lực. Dù bây giờ nàng rất muốn chạy vào trong huyết động xem tình trạng Chu Béo ra sao mà lực bất tòng tâm.

Bên trong động, cái kén lớn rực rỡ bốn màu đã biến mất. Chu Duy Thanh nằm dài trên mặt đất, ma văn như lông hổ màu đen trên người hằn dần dần mờ đi, nhưng cách làn da hằn ba tắc lại có thêm một tầng bạch quang nhàn nhạt bao phủ. Toàn thân Chu Duy Thanh tản ra một hấp lực vô cùng cường đại, mạnh mẽ hấp thu thiên địa linh khí trong không trung, có điều hần lúc này vẫn đang chìm trong hôn mê.

Thiên Nhi không một mảnh vải đứng trước người Chu Duy Thanh, đưa bờ lưng thon thả về phía hần mà nhìn chăm chăm ra cửa động, ánh sáng màu tím trong mắt không ngừng ẩn hiện. Có thể thấy rõ trên cổ tay nàng, sáu khóa Thiên châu giờ đã biến thành bảy khóa. Ma văn da hổ màu lam trên người nàng cũng đã dần nhạt đi, thân thể mềm mại hoàn mỹ trần trụi hoàn toàn giữa tự nhiên. Tóc trắng rũ dài chạm hông, thân thể từ trên xuống dưới toát ra một loại khí chất thanh khiết nhưng lạnh lùng, thâm thúy mà thần bí, một loại khí chất vô cùng cao quý.

- Không ngờ nàng ta lại có thể xuất hiện ở đây mà gây khó dễ cho đồng bọn tên bại hoại này.

Thiên Nhi lăm bằm vài tiếng rồi đột nhiên nàng quay đầu nhìn về phía Chu Duy Thanh đang nằm trên mặt đất mà ngáy một cách cực kì ngon lành. Trong đôi mắt tuyệt đẹp của nàng toát ra thần sắc vô cùng phức tạp.

- Tại sao..? Tại sao ta rõ ràng có thể giết chết hần, giết hần tiến giai nhất định sẽ thu được những lợi ích cực lớn... nhưng lại không thể ra tay hạ thủ? Ta đi theo hần hai năm, nhiều lần bị tên bại hoại này khi dễ như vậy. Vì cái gì..? Vì cái gì ta không thể xuống tay? Vừa rồi thăng cấp, ta không những không nhận được chỗ tốt gì từ hần, mà còn hỗ trợ hần, để tên bại hoại này chiếm hết tiện nghi?

Thiên Nhi chậm rãi ngồi xuống nhìn sát mặt Chu Duy Thanh, mục quang của nàng có chút mờ mịt. Nàng đưa tay khẽ mân mê khuôn mặt Chu Duy Thanh, cảm thụ sự ấm áp từ làn da hần truyền tới, rồi đột nhiên trên dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của Thiên Nhi hiện lên một màu đỏ bừng như vừa đánh phấn hồng.

- Cái tên bại hoại, dám bắt ta cùng mi tắm rửa. Đáng hận, đáng hận... Ta muốn giết mi, thực rất muốn giết chết mi!

Nói tới đây, nàng hung hăng nhéo mạnh vào má Chu Duy Thanh.

Và không ngờ, nàng lại buột miệng bật cười:

- Cái tên bại hoại, đúng là kẻ xấu xa nhất mà ta từng thấy. Thôi quên đi, để cho mi sống thêm một khoảng thời gian nữa. Sau khi ta đột phá lên Vương cấp nhất định sẽ giết mi rồi đoạt lấy toàn bộ vẫn chưa muộn. Ủm, đến lúc đó, nhất định ta sẽ có đủ quyết tâm mà dứt khoát ra tay.

Sau khi đưa ra quyết định, Thiên Nhi giống như thoải mái hơn rất nhiều. Mặt hoa tươi cười, ngồi nhìn ma vằn da hổ trên thân thể Chu Duy Thanh đang dần dần biến mất, khuôn mặt lại càng ửng đỏ. Nàng đưa ngón trỏ tay phải lên chạm nhẹ vào my tâm của hắn, một tia sáng màu tím nhạt lập tức tràn ngập quanh đầu Chu Duy Thanh, thân thể của nàng bao phủ trong bạch quang rồi dần dần thu nhỏ lại. Một lần nữa Thiên Nhi lại biến thân trở về bộ dạng của Tiểu Bạch Hổ mập mạp.

Mèo mập nhe cái miệng nhỏ nhắn ra, cắn cắn lên cánh tay của Chu Duy Thanh rồi có chút không cam lòng bò đến bộ ngực của hắn. Ở trên đó nó duỗi lưng ngáp dài rồi mới hài lòng thu mình nằm xuống nhắm hai mắt lại.

Chu Duy Thanh của chúng ta ngủ say như chết chẳng hay biết gì cảnh tượng thần tiên trước mắt. Mãi đến khi bị Mèo mập cắn một cái cực đau, hắn mới rùng mình choàng tỉnh, ý thức cũng dần dần khôi phục.

Khi Chu Duy Thanh mở mắt ra được rồi, hắn mới cảm giác đầu mình quay cuồng nhức như búa bổ, ngơ ngác nhìn lên vòm động thật lâu mà không hiểu được đã có chuyện gì xảy ra.

- Ta đang ở nơi đâu thế này? Đang làm cái gì vậy nhỉ?

Vì vấn đề này mà hắn liên tục ngẩn người, mãi một hồi sau trí nhớ mới từ từ trở lại.

- A! Ta đang ở bên cạnh Mèo mập mà, ta đang làm hộ pháp cho nó thăng cấp mà...

Chu Duy Thanh nhồm dậy, động tác tuy rất chậm nhưng cũng đủ khiến Mèo mập vừa mới tìm được vị trí nằm ngủ thoải mái trên ngực hắn, nhất thời lẩn lộn lốc xuống. Bộ lông mềm mại của “nàng” cọ nhẹ lên người Chu Duy Thanh, hắn thì đương nhiên không có ý gì, nhưng xui thay thân thể của Mèo mập lại dừng đúng ngay cái chỗ sống còn của hắn.

Mèo mập mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy cái vật đầy mờ ám đập ngay vào mặt. “Nàng” giận điên lên, suýt nữa không kìm được đã nhào lên trên cổ mà cắn hắn chết tươi.

- Grừ gru gràoooooooo...Méo.. Méo mèo méo méo... (Chu Duy Thanhhhh... ta... ta muốn giết người...)

Ngay lúc nó chuẩn bị giơ cái móng nhỏ xíu lên mà “vuốt ve cái mệnh căn” Chu Duy Thanh đang đứng đứng trước mặt thì không ngờ thân thể đã bị nhấc bổng lên.

Chu Duy Thanh một tay tóm lấy Mèo mập đưa tới trước mặt, vừa nhìn nó vừa hỏi với giọng đầy nghi ngờ:

- Mèo mập, ngươi tiến giai thành công rồi hử?

Mèo mập nhắm nghiền hai mắt, khoe miệng khe giạt giạt, đôi tai khéo léo cụp xuống, tựa hồ dừng dừng giả điếc đối với lời nói của hắn vậy.

- Ài! Ta nói nè Mèo mập, ngươi còn có lương tâm hay không vậy hả? Ta mới vừa giúp ngươi tiến cấp thành công, ngươi liền đối xử với ta như vậy sao!

Chu Duy Thanh tức giận, véo thật mạnh trên cái mõng nhỏ nhắn mềm mại của mèo mập, tiếp đó cúi đầu nhìn thì mới phát hiện thân thể của mình đang trần truồng như nhộng.

Nhất thời, hắn trợn tròn hai mắt rồi quát lên:

- Chuyện gì xảy ra thế này? Quần áo của ta đâu? Mèo mập, ngươi đã làm gì ta vậy hả? Ôi, trình tiết của ta a!!!

Tên bất lương Chu Duy Thanh mặt đầy bi phẫn một tay nắm ngực Mèo mập, một tay nhéo lấy lỗ tai của nó:

- Mèo mập, người lột quần áo của ta làm chi vậy? Người có phải đã làm gì ta không hả? Người...cái con dâm miêu này, lại làm ra chuyện hèn hạ như vậy? Người phải chịu trách nhiệm với ta đó! Người trừng ta làm gì? Chẳng lẽ ta nói sai sao?

Mèo mập rốt cuộc cũng phải mở mắt! Nó bị Chu Duy Thanh chọc cho tức giận sắp phát điên rồi. Sát khí từ thân nó mãnh liệt lan tràn. Mèo mập chợt có một cảm giác thật rõ, bản thân nó vừa nãy đã đưa ra một quyết định hết sức sai lầm, đúng ra nó phải sớm đem tên bại hoại biến thái này xé thành vụn mảnh mới là đạo lý a.

- Ách...thôi quên đi... Hả? Ai bảo chúng ta ở chung một chỗ lâu như vậy làm chi. Ài! Coi như ta chịu ủy khuất một chút vậy, không truy cứu trách nhiệm của người nữa là được chứ gì.

Chu Duy Thanh cũng khá là khôn ngoan, hắn vừa cảm nhận ánh mắt Mèo mập có chút gì đó không ổn liền lập tức thay đổi lời nói. Bởi những ký ức về việc Mèo mập thỉnh thoảng thể hiện ra năng lực cường đại của mình, vẫn còn mới mẻ chưa phai trong đầu hắn.

Lấy ra một bộ y phục từ nhẫn trữ vật của mình rồi mặc tạm vào, Chu Duy Thanh phải hết sức vất vả mới ôm được Mèo mập đang cố xù lông kìm nén cơn giận vào lòng, sau đó đi về phía cửa động.

Hắn vừa bước đi vài bước thì nhất thời cả người ngầy ngẫn. Theo khí huyết lưu chuyển, hắn vô cùng kinh ngạc khi phát hiện thân thể mình dường như vừa trải một biến hóa nào đó long trời lở đất.

Vốn sau khi được Hắc châu cải tạo, thân thể Chu Duy Thanh đã bền bỉ hơn nhiều so với người thường. Nhưng nếu nói trước kia thân thể hắn do cương ti tạo thành, thì bây giờ phải gọi là do thép tôi luyện mà nên.

Từ trong ra ngoài, da thịt đến xương cốt kinh mạch, thậm chí là nội tạng, đều mang lại cho hắn cảm giác cực kỳ mới mẻ. Khế ngưng thần quan sát nội thân một chút, Chu Duy Thanh liền cảm nhận được rất rõ, tất cả các địa phương trong cơ thể mình giống như có thêm một tầng khí tím mờ mịt bao phủ, có lẽ chính những lần khí tím này đã cải tạo thân thể hắn.

Lúc trước Chu Duy Thanh thường xuyên cảm nhận được sự chấn động từ nguồn năng lượng mà Hắc châu còn lưu lại trong đan điền, nhưng hiện tại, những rung động đó đã biến đâu mất tích. Bên trong thân thể hắn hào quang ẩn hiện, mỗi hơi thở cũng khiến cho lục phủ ngũ tạng giống như nhận được một cỗ lực lượng mệnh môn vô bờ bến bao phủ xuyên suốt, gân mạch, da thịt, xương cốt cũng từ đó trở nên bền bỉ hơn gấp mấy lần. Ngay vừa rồi, hắn chỉ mới đi mấy bước, đã dễ dàng vọt ra ngoài hơn hai trượng.

Đồng thời, Chu Duy Thanh còn phát hiện, chuỗi huyết đạo vốn đóng kín dọc theo cột sống bất ngờ đã quán thông. Tám đại tử huyết của đệ nhị thiên trong Bát Tử Thần Công ở ngay thắt lưng cũng đã hoàn toàn thông suốt. Điều này cũng đồng nghĩa với Bát Tử Thần Công tầng hai của hắn đã tu luyện thành công.

Tám tử huyết cùng với năm đại huyết nơi tứ chi thông suốt hợp thành một chuỗi mười ba tử huyết giống như sao trên trời mà rải rác khắp thân thể Chu Duy Thanh. Mười ba tử huyết đó hóa thành mười ba luồng khí xoáy khổng lồ, lấy huyết Khí Hải làm trung tâm, rồi theo mỗi lần hô hấp, lỗ chân lông hắn dường như có sinh mệnh mà tự động khép mở, liên tục hút lấy tinh hoa thiên địa tự do trong không khí vào thể nội, luân chuyển và đề luyện các luồng khí này, để cuối cùng hội tụ tất cả về huyết Khí Hải.

Theo kinh mạch bền bỉ và mở rộng lại thêm mười ba huyết đạo hoàn toàn thông suốt, Thiên lực bên trong cơ thể Chu Duy Thanh cũng được tăng lên rất nhiều. Hình thái của Thiên lực so với trước kia sung mãn hơn gấp bội. Rốt cuộc, hiện tại hắn đã đạt được tầng thứ nhất của Thiên Thần Lực rồi.

223. Chương 69: Tiểu Vu Nữ Cường Đại! (3).

Đưa tay lên ngực, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Mèo mập, Chu Duy Thanh xúc động thầm thì:

- Cảm ơn mi, mèo mập. Ra mi lột trường ta cũng chỉ để giúp ta...

Mèo mập đang quạu quọ xù lông nơi lồng ngực, bị hắn vuốt ve nhất thời dờ ra. Nghe được những lời nói của Chu Duy Thanh, chẳng hiểu vì sao trong lòng nó chợt nảy sinh một cảm giác ảm áp không nói nên lời,

một cảm giác mà từ lúc chào đời đến nay nó chưa từng cảm thụ, cho dù có ở bên phụ thân của mình đi chăng nữa.

Vừa nói Chu Duy Thanh vừa bước ra khỏi động. Vốn hấn còn muốn nựng nịu Mèo mập mấy câu, nhưng khi nhìn thấy tình huống bên ngoài lập tức thất kinh. Chỉ thấy thân hình Chu Duy Thanh nhoáng lên một cái đã lao tới chỗ Thượng Quan Băng Nhi đang nằm lả ra trên mặt đất.

- Chuyện gì?... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Chu Duy Thanh ôm choàng lấy Thượng Quan Băng Nhi rồi để nàng tựa lên ngực mình. Khóe mắt hấn ngập tràn tơ máu, khí tức hung lệ từ trên người bộc phát ra ngùn ngụt. Hấn không một chút do dự siết chặt lấy Thượng Quan Băng Nhi, chậm rãi truyền Thiên lực vào nội thể nàng.

Cảnh tượng trước mắt đã làm cho Chu Duy Thanh hoàn toàn chấn động. La liệt trên mặt đất là vô số xác Thiên thú, máu tươi đọng thành vũng loang lổ hôi tanh. Khi hấn ở Thiên Cung Doanh cũng từng tham dự không ít nhiệm vụ săn bắt Thiên thú, nên chỉ cần liếc mắt nhìn đồng xác của đám Thiên thú đã chết này hấn cũng đủ biết cấp bậc của chúng không hề thấp kém. Hơn nữa, lúc này hầu như toàn bộ chiến đội Phỉ Lệ ai nấy đều trọng thương, nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất. Tình cảnh như vậy, làm sao hấn có thể không nổi điên lên cho được?

Khi Thiên lực Chu Duy Thanh rót vào, Thượng Quan Băng Nhi bắt đầu có dấu hiệu khôi phục. Trong số những người ở đây chỉ có nàng không bị thương, mà chỉ vì một thời gian dài liên tục chiến đấu không ngừng nghỉ đã khiến nàng mệt mỏi suy kiệt rồi thoát lực. Giờ này được thấy Chu Duy Thanh bình an vô sự xuất hiện trước mắt mình, nàng mới thở phào nhẹ nhõm rồi tựa sát vào lồng ngực của hấn, cảm thụ sự ấm áp và lo lắng truyền đến. Nhất thời vành mắt nàng đỏ ửng lên:

- Chu Béo, ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại chàng! Chàng không có chuyện gì thì quá tốt rồi!

Chu Duy Thanh siết Thượng Quan Băng Nhi thật chặt. Một cảm giác sợ hãi mãnh liệt tràn ngập trong lòng làm khuôn mặt hấn trở nên tái mét. Cái cảm giác gần như mất đi Thượng Quan Băng Nhi vốn chưa bao giờ xuất hiện bao giờ lúc này đã dọa hấn hoảng kinh lên.

- Chu Béo, thiếp không sao, chỉ hơi mệt mỗi thôi, chàng mau tới xem những người khác đi. Ba ngày vừa qua thủ hộ cho chàng cùng Mèo mập, bọn họ đã phải trải qua hàng chục trận chiến đó. Nhất là vừa rồi, đột nhiên ở đâu xuất hiện một thiếu nữ áo đen tập kích, gần như đem chúng ta giết sạch.

Lập tức Chu Duy Thanh hiểu ra vài phần. Hấn không phải dạng người ngu ngốc, liền đoán được mấy ngày qua Thiên thú đổ xô đến công kích rất có thể là vì Mèo mập thăng cấp. Mọi người vì bảo vệ họ mới phải cố thủ ở bên ngoài, chiến đấu cho tới bây giờ. Ba ngày, suốt ba ngày đó! Đến Băng Nhi cũng mệt mỏi mà thoát lực thì có thể tưởng tượng được những trận chiến trước đó thảm liệt đến cỡ nào.

Cẩn thận đem Thượng Quan Băng Nhi đặt trên mặt đất, Chu Duy Thanh nhanh chóng đến bên cạnh Lâm Thiên Ngao.

Không thể nào không nói, Lâm Thiên Ngao quả thật xứng đáng là đội trưởng của chiến đội Phỉ Lệ. Thương thế gã không hề nhẹ, nhưng hiện tại vẫn có thể tự ngồi mà vận công chữa thương.

Riêng về ý chí kiên cường, gã cũng đã vượt xa những người khác.

- Đội trưởng, huynh thế nào rồi?

Chu Duy Thanh chăm chú nhìn Lâm Thiên Ngao, càng lúc càng kinh ngạc. Sắc mặt Lâm Thiên Ngao trắng bệch, hơi thở dồn dập, cơ thịt trên mặt không ngừng run rẩy. Hiển nhiên gã đang phải chịu đựng nỗi thống khổ không hề nhỏ. Lực phòng ngự của gã Chu Duy Thanh hiểu rất rõ, ngay cả một cường giả Ngũ châu với tổ hợp Ngưng hình thuần kiên cố như vậy mà còn trọng thương, cũng đủ hiểu mức độ giao phong kịch liệt ra sao.

Thiên châu của Chu Duy Thanh không có thuộc tính Sinh mệnh nên hấn không thể chữa thương cho Lâm Thiên Ngao. Việc hấn có thể làm lúc này chỉ là truyền sang một ít Thiên lực, trợ giúp quá trình hồi phục của Lâm Thiên Ngao mau chóng hơn mà thôi.

Hắn bèn ngồi ngay ngắn phía sau, áp song chưởng vào lưng Lâm Thiên Ngao rồi chậm rãi truyền Thiên lực sang nội thể gã.

Khi Thiên lực từ từ được đưa vào, lập tức Chu Duy Thanh phát hiện một chuyện hết sức kỳ quái. Trong cơ thể Lâm Thiên Ngao có một luồng khí tức mà hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc. Lượng Thiên lực Chu Duy Thanh đưa vào càng nhiều thì cảm giác thân thuộc này càng trở nên rõ ràng hơn.

Rồi luồng khí đó đột ngột từ cơ thể Lâm Thiên Ngao truyền qua bàn tay Chu Duy Thanh, khiến cho vòng tròn thuộc tính trong người hắn lập tức tự động xoay chuyển đến khu vực màu xám tro, nơi đại diện cho thuộc tính Tà ác.

- Sao lại thế này?

Chu Duy Thanh lắp bắp kinh hãi! Chẳng lẽ hắn đột phá đệ nhị trọng của Bát Tử Thần Công đã khiến cho năng lực thôn phệ có thể tự động sử dụng mà không cần thi triển Tà ma biến? Nhưng trước mắt chính là Lâm Thiên Ngao, làm sao hắn có thể thôn phệ Thiên lực của gã được chứ?

Khi Chu Duy Thanh còn đang kinh ngạc không hiểu chuyện gì xảy ra, thì luồng khí lạnh buốt tràn vào tay hắn càng lúc càng mãnh liệt. Hơn nữa, hắn bỗng nhiên phát hiện, luồng khí này vốn không phải hệ Mộc của Lâm Thiên Ngao như hắn nghĩ, mà lại là Thiên lực vô cùng âm lãnh của Tà thuộc tính.

Lúc này, Thiên lực tràn ngập thuộc tính tà ác kia đang bị song chưởng Chu Duy Thanh hút đi. Hắn có thể cảm giác rõ ràng được phần cơ nơi lưng Lâm Thiên Ngao đã buông lỏng ra vài phần, khiến gã có thể ngồi thẳng lên được rồi.

Thiên lực thuộc tính Tà ác mà hắn đang hấp thu cũng không hoàn toàn thuần khiết mà trộn lẫn một chút khí tức Hắc ám, nhưng sau khi bị Chu Duy Thanh hút vào thể nội đều bị xoáy khí nơi mười ba đại tử huyết cắn nuốt hết. Trải qua vài lần chuyển hóa, Chu Duy Thanh liền nhận thấy Thiên lực trong cơ thể không hề bị giảm đi mà còn tăng lên không ít, hơn nữa không phải là tạm thời mà là toàn bộ tu vi tăng trưởng.

- Ta không sao rồi..!

Lâm Thiên Ngao thở dài! Thật ra lúc này một chưởng của Tiểu Vu Nữ đánh lên trên tổ hợp Ngũ châu Ngưng hình thuần của gã, suýt chút nữa đã làm nó vỡ tung.

Ba ngày vừa qua, Lâm Thiên Ngao là chủ lực của toàn đội, tiêu hao thực sự quá lớn, nếu không thì Tiểu Vu Nữ chưa chắc đã dễ dàng đắc thủ như vậy. Sau khi bị thương nặng, gã còn gặp thêm khó khăn từ luồng tà khí âm lãnh kia. Hơi thở tràn ngập tà ác đó sau khi tiến vào trong cơ thể Lâm Thiên Ngao, không ngừng ăn mòn Thiên lực và phá hư các kinh mạch, tuy gã đã liều mạng thúc dục Thiên lực áp chế, nhưng lại không thể đem nó khu trừ. Lâm Thiên Ngao biết, nếu cứ tiếp tục để như vậy thì dù thương thế gã có tạm thời hồi phục, tà khí còn lưu lại bên trong nhất định sẽ âm thầm tàn phá, khiến nội thương vĩnh viễn không thể loại trừ.

Trong khi gã đang lo lắng, Chu Duy Thanh đã đến bên cạnh rồi áp song chưởng lên lưng. Lập tức Lâm Thiên Ngao nhận thấy luồng tà khí buốt giá này giờ vẫn làm khó gã bất ngờ bị Chu Duy Thanh hút đi cực nhanh. Không bị tà khí hoành hành, Lâm Thiên Ngao đã có thể nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới tự thân thúc dục Thiên lực trong cơ thể tiến hành cứu chữa.

- Duy Thanh, người qua bên kia xem Túc Bảo như thế nào đi, hắn mới là kẻ bị thương nặng nhất, có lẽ cũng đang bị tà khí quấy nhiễu. Mau cứu hắn rồi hãy đến Tiểu Tứ, Ô Nha! Diệp Phao Phao chỉ ngắt đi vì quá mệt thôi, còn Tiêu Viêm thì do thiêu đốt ngọn lửa sinh mệnh của bản thân, nên chỉ có cách tự mình khôi phục.

Cho dù lúc này Lâm Thiên Ngao bị thương không nhẹ, nhưng gã vẫn thực hiện trách nhiệm của một đội trưởng. Đây không phải lúc để gã thắc mắc vì sao Chu Duy Thanh có thể hóa giải Tà lực bằng giá trong cơ thể mà vẫn chú trọng tới chuyện chữa thương cho toàn đội là trước nhất.

Nửa canh giờ sau, Chu Duy Thanh mới hút hết Tà lực trong cơ thể mọi người, đồng thời tập trung Tà lực của đồng bạn về một chỗ rồi chậm rãi chuyển hóa. Thứ lực lượng tà ác này đối với hắn thật giống như tiên đan diệu dược vậy, sau khi hấp thụ, Thiên lực của hắn lúc này chỉ có tăng thêm chứ không hề giảm đi chút nào.

Sau khi mang tất cả tụ lại, Chu Duy Thanh mới nhận thức rõ ràng hậu quả trầm trọng của trận chiến vừa rồi. Trong tám người, chỉ có Thượng Quan Băng Nhi là không bị thương. Diệp Phao Phao từ trạng thái mê man cũng đã tỉnh lại, trong ba ngày chiến đấu, trên người y chỉ có vài vết thương nhẹ. Ô Nha ngoài chuyện bị Thiên lực tà ác ảnh hưởng cũng có thể xem như thương tích không nhiều. Nhưng những người còn lại thì thật sự không ổn...

Túy Bảo bị thương quá nặng! Mặc dù Chu Duy Thanh đã hút hết tà khí ra, nhưng vì nó đã ở trong cơ thể y quá lâu khiến trong chốc lát Túy Bảo không cách nào khôi phục hoàn toàn, do đó kinh mạch nội thể cũng chấn thương rất nhiều. Người tởm kẻ tiếp chính là Tiểu Viêm! Vì dồn sức quyết chiến với Tiểu Vu Nữ, Tiểu Viêm đã thiêu đốt ngọn lửa sinh mệnh của mình, nên nhìn thoáng qua thì trên người không có vết thương nào, nhưng thật ra bên trong nguyên khí lại tổn thương trầm trọng. Lúc này y cũng giống như Túy Bảo, hôn mê bất tỉnh! Tình huống của Tiểu Tứ cũng chẳng tốt hơn, thương thế của y mặc dù không bằng hai người kia, nhưng nội phủ cũng tổn thương giống như Lâm Thiên Ngao, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian khá dài mới hi vọng hồi phục.

Chu Duy Thanh im lặng thu thập các loại tài liệu trên thi thể đám Thiên thú. Từ lúc hấp thụ hết Tà lực và nghe mọi người kể lại sự tình từ đầu chí cuối, chân mày Chu Duy Thanh thủy chung vẫn không hề giãn ra. Vì bảo vệ hắc cùng Mèo mập mà bảy người kia đã nhất quyết không chịu rời đi. Bất luận bọn họ có suy nghĩ gì, thì phần ân tình to lớn này, Chu Duy Thanh không thể không gánh vác. Mà quan trọng hơn, vì bảo vệ hắc mà bốn người Lâm Thiên Ngao trọng thương. Cuộc so tài tại Thiên Châu đại hội sắp tới phải làm sao bây giờ? Bọn họ đã quyết chí tiến vào tứ cường, nhất là với đội trưởng Lâm Thiên Ngao, gã đã hai mươi chín tuổi rồi, đây chính là cơ hội cuối cùng gã có thể tham dự và cũng là tâm nguyện cuối cùng trước khi gã trở thành Truy tùy giả cho hắc!

Mèo mập sau khi thăng cấp, khí tức hấp dẫn Thiên thú cũng không còn phát ra nữa. Nên sau khi tạm thời nghỉ ngơi tại chỗ ba ngày, thành viên trong chiến đội Phỉ Lệ cũng xem như tạm ổn. Tiểu Viêm và Túy Bảo lần lượt tỉnh lại. Mặc dù không ai hé miệng trách cứ Chu Duy Thanh bất cứ điều gì, nhưng từ đôi mắt ảm đạm của họ, Chu Duy Thanh vẫn có thể nhìn ra được nhiều thứ!

Màn đêm buông xuống, ngồi vây quanh đồng lửa, tất cả ăn bữa tối mà Chu Duy Thanh chuẩn bị cho mọi người. Ai nấy đều có chút trầm lặng.

Đột nhiên, Túy Bảo nãy giờ vẫn cúi đầu chợt ngẩng phắt lên rồi phá vỡ cái không khí im lặng nặng nề đó:

- Đội trưởng, hay là chúng ta trở về đi.

Nhiều người bị thương như vậy, chiến đội Phỉ Lệ còn có thể tham gia so tài trong đại hội Thiên Châu được nữa sao?

224. Chương 70: Để Ta Làm Chủ! (1)

- Tối đây. Thế châu của ta là Băng Chung Phỉ Thúy đại biểu cho lực lượng. Chúng ta đều Tam châu, sợ gì không đo sức với nhau?

Tiểu Tứ cười ha hả:

- Duy Thanh, là người tự đi tìm phiền phức đó, cần gì phải thế chứ? Không phải chỉ là một lần đại hội Thiên Châu thôi sao? Ô Kim Đồ Thần Phủ của Ô Nha, đến cả lão đại còn phải nhức đầu đấy.

Đúng lúc ấy thì Lâm Thiên Ngao lên tiếng:

- Ô Nha, cô so tài cùng hắc đi.

- A?

Mọi người kinh ngạc nhìn Lâm Thiên Ngao, vẻ mặt hết sức nghi hoặc.

Trên thực tế, phân tích của Chu Duy Thanh đã làm Lâm Thiên Ngao động tâm. Đúng như suy nghĩ của Chu Duy Thanh, Lâm Thiên Ngao cực kì coi trọng lần tham gia Thiên Châu đại hội này. Đó chính là toàn bộ ước nguyện mà mấy năm qua gã luôn cố gắng để hoàn thành. Ba năm trước tham gia đại hội, gã đã có

những ấn tượng cực kì sâu đậm. Ba năm qua gã kiên trì phấn đấu, cũng chỉ vì một mục tiêu được thêm lần nữa xông pha trên chiến trường, vì vinh quang của Vương quốc Phỉ Lệ mà chiến đấu.

Ô Nha chậm rãi đứng lên, nhìn Lâm Thiên Ngao đầy nghi ngờ:

- Đội trưởng, huynh không có nói sai đó chứ? Mặc dù trông hắn cũng có chút thịt mỡ, nhưng là hắn muốn so tài về lực lượng đó nha.

- Phụt...

Đang uống nước, Diệp Phao Phao không thể kiềm được mà phun cả ra ngoài, khóe miệng co quắp:

- Cái gì mà cũng có chút thịt mỡ chứ...

Lâm Thiên Ngao cười nhạt:

- Ta làm như vậy ắt có đạo lý của ta, cô cứ thử qua sẽ biết thôi.

- Được...

Dứt lời, đột nhiên, tay phải Ô Nha đã nâng lên, phóng thẳng tới Chu Duy Thanh.

Người nàng cao, tay lại dài, nên chỉ vung tay bước một bước đã giáng thẳng tới ngay trước mặt Chu Duy Thanh.

Hắn cũng không né tránh mà bước qua trái một bước, chân khê khyu xuống rồi quất khê một tiếng, tay phải cũng vung lên, năm ngón tay mở rộng, chộp lấy nắm tay của Ô Nha.

Phịch một cái! Bàn tay hai người lập tức nắm chặt lấy nhau, mười ngón tay đan vào một chỗ.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào hai người bọn họ, lẳng lặng mà nhìn trò vui.

Đối với lực lượng của mình, Ô Nha có lòng tin tuyệt đối. Khi bắt được tay của Chu Duy Thanh, lập tức phát lực, ý đồ đem thân thể hắn quăng đi thật mạnh.

- Hử?

Vốn nghĩ lần phát lực này không có gì quá sức căng thẳng nhưng lập tức trên mặt Ô Nha xuất hiện sự kinh ngạc. Khi nàng kéo mạnh tay hơn, thì bất ngờ thay, Chu Duy Thanh vẫn đứng im bất động. Bàn tay hắn kiên cố như bàn thạch, không chút lung lay.

Ô Nha trời sinh ô kim thiết cốt, lực lượng cực kì khủng bố. Đây dù chỉ là tiện tay phát lực, nhưng lực đạo cũng đến mấy ngàn cân. Nàng dự tính, với tu vi Tam châu như Chu Duy Thanh thì lực lượng như vậy cũng quá đủ dùng rồi.

Thấy khuôn mặt đầy nét kinh ngạc của Ô Nha, Chu Duy Thanh nhếch miệng lộ ra một nụ cười.

Ngay lập tức lòng háo thắng của Ô Nha bị kích phát, đùi phải đột nhiên dãn mạnh xuống đất rồi hét lớn:

- Ngã cho ta!

Toàn thân phát lực, tay phải giăng mạnh ra sau, sức bật mạnh mẽ trong nháy mắt phô diễn.

Lập tức Chu Duy Thanh cũng khê quất. Trong mắt hắn lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, da thịt toàn thân trong nháy mắt căng cứng, vai gồng lên, lực lượng toàn thân tập trung hết vào tay phải.

Rồi hắn thành linh hạ thấp người xuống, y phục trên cánh tay phải liền nổ tung thành nhiều mảnh vụn, lộ ra cơ bắp cường tráng, cuộn cuộn da thịt, tràn đầy sức lực, vô cùng mỹ cảm.

Đối mặt với lực bộc phát của Ô Nha, Chu Duy Thanh cũng chỉ lay động một chút chứ không hề tỏ ra bị động hay lúng túng.

Vẻ khiếp sợ đồng loạt xuất hiện trên mặt Diệp Phao Phao và các học viên của Học viện Thiên Châu. Nếu như nói lúc đầu Ô Nha còn xem thường Chu Duy Thanh, thì lần này rõ ràng nàng đã dùng một lực lượng không hề nhỏ chút nào, ầy thế mà Chu Duy Thanh vẫn trụ lại như thường. Những học viên của Học viện

Thiên Châu ở đây ai cũng đã từng thử qua sức lực kinh khủng của Ô Nha nên thừa hiểu với đợt bộc phát thứ hai này, lực lượng mà nàng sử dụng đã vượt qua phạm vi thừa nhận của những Thiên châu sư Thể châu bình thường.

Bởi Ô Nha không những xương đồng da sắt mà còn kế thừa một phần huyết mạch Man Nhân của phụ thân, đã mạnh lại càng thêm mạnh. Có điều dù lúc này nàng đã bộc lộ thiên phú của người Ô Kim thì Chu Duy Thanh vẫn không hề tỏ ra nao núng chút nào.

- Tiếp đi...

Chu Duy Thanh hét lớn! Đối mặt với lực lượng của Ô Nha, hấn thật đã cố gắng toàn lực. Nếu là hấn trước khi giúp Mèo mập thăng cấp thì với lực lượng mấy vạn cân ở lần xuất chiêu thứ hai của Ô Nha nhất định sẽ khiến hấn lung lay rồi. Nhưng khi thăng cấp, Mèo mập đã dùng thủ đoạn đặc thù của nó, kích phát toàn bộ tiềm năng của Chu Duy Thanh, thúc đẩy toàn bộ lực lượng chứa trong Hắc Châu trút hết qua thân thể hấn, hòa với hấn thành một thể.

Bây giờ Chu Duy Thanh mới thực sự trở thành người thừa kế hoàn toàn Hắc Châu. Thân thể hấn sau lần bạo tăng này, nếu đơn thuần so sánh về lực lượng thì cô nàng thiên tài của tộc Ô Kim đã không còn giữ vị trí độc tôn được nữa.

Tiếng hét cực lớn của Chu Duy Thanh đã kêu gọi huyết tính của Ô Nha. So khí lực thì trước nay nàng có bao giờ chịu thua ai? Cô nàng lập tức rống lên, ồng tay áo bên phải trong nháy mắt nát vụn. Cả cánh tay bùng lên một quang sáng màu vàng sẫm, rồi như cá lớn quẫy nước dớp hơi, toàn thân cũng theo đó mà bành trướng thêm mấy phần.

Lực kéo một lần nữa được tăng lên và lần này, xương cánh tay của hai người đã phát ra những âm thanh lách cách rất nhỏ.

Thể châu lóng lánh một lớp băng mỏng gần như đồng hiện trên tay bọn họ. Không nghi ngờ gì nữa, vào lúc này lực lượng của bọn họ đã tăng tới cực điểm, thậm chí đã sử dụng tới Thể Châu để phụ trợ lực lượng.

Thật ra, đến lúc này mọi người đã có cái nhìn khác về lực lượng của Chu Duy Thanh rồi.

Bởi Ô Nha dẫu sao vẫn là Ô Nha. Khi toàn bộ lực lượng của nàng bộc phát, người Chu Duy Thanh đã dần dần bị lung lay, thân trên của hấn từ từ nghiêng về phía nàng. Mặc dù khoảng cách rất nhỏ, nhưng thực sự dưới lực lượng tuyệt đối của Ô Nha, Chu Duy Thanh lúc này vẫn còn thua kém một ít. Khi ai nấy đều cho rằng Ô Nha sắp chiến thắng thì bất chợt nhìn thấy một luồng huyết quang bùng lên từ đáy mắt của Chu Duy Thanh. Ngay sau đó, dưới ánh mắt chăm chú quan sát của tất cả, một lớp ma văn da hổ chậm rãi hiện lên, ngoằn ngoèo quấn sát cánh tay Chu Duy Thanh. Vốn cánh tay hấn đã căng cứng thì giờ lại một lần nữa bành trướng, đến cả bàn tay cũng như to ra mấy lần.

- Hát...

Chân phải hấn đột nhiên dẫm mạnh, khiến mặt đất nhất thời rung rinh kịch liệt. Lúc này hấn đã hoàn toàn bạo phát lực lượng kinh khủng của mình. Giờ đây, Chu Duy Thanh giống như ngọn Thái sơn vững chãi bất biến, cương ngạnh chống lại lực kéo từ Ô Nha. Rồi đột nhiên cánh tay hấn gấp lại cực nhanh, vùng bước về phía trước, nhắc bổng cái thân hình nặng quá sáu trăm cân của Ô Nha lên cao.

Diệp Phao Phao, Túy Bảo, Tiểu Viêm, Tiểu Tứ, cả bốn người tựa như bốn tên đầu gối ngã ngất chết cứng tại chỗ. Tiểu Tứ thì thào:

- Quát vật, hấn là quái vật sao?

Chính vì bọn họ quá hiểu thực lực của Ô Nha, quá nhiều lần chứng kiến Ô Nha dựa vào lực lượng kinh khủng của nàng mà điều khiển Ô Kim Đồ Thần Phủ phát ra những công kích cực mạnh. Nên lúc này khi Chu Duy Thanh dụng lực mà thắng Ô Nha đã gây nên một cơn địa chấn thật sự trong lòng mọi người.

Cánh tay phải Chu Duy Thanh vung thẳng lên, ném mạnh Ô Nha ra ngoài.

Khi thân thể cực nặng Ô Nha rơi xuống đất rồi dội lên một tiếng vang trầm đục, mọi người mới giật nảy người thức tỉnh khỏi sự kinh ngạc.

Về mặt Ô Nha lúc này lại càng tràn ngập sự bất ngờ. Cô nàng hết sắn soi qua lại bàn tay của mình, rồi tròn mắt nhìn sang phía Chu Duy Thanh cách đó không xa. Bởi cho đến bây giờ có vẻ như nàng vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Hắn là Thiên Châu sư cùng cấp với mình, tại sao so đấu lực lượng mà mình lại thua?”

Ma văn da hổ trên cánh tay Chu Duy Thanh cũng đã dần tan. Thật ra chính hắn cũng không biết rõ tại sao, thời khắc mà hắn gần như đã nhập vào trạng thái Tà ma biến, toàn thân chợt hiện lộ một lực lượng vô cùng kinh khủng. Thậm chí sát na đó, hắn còn có cảm giác như mình thừa sức dờn non lấp biển vậy.

Cử động cánh tay vài cái, Chu Duy Thanh híp mắt cười:

- Như thế nào? Tiểu Tứ huynh, vừa rồi nếu huynh lại cùng ta đánh cuộc, chỉ sợ thêm lần nữa sẽ bị ta đánh bại nhĩ.

Quả thật, nếu so sánh với trận thắng Tiểu Tứ trước đó, thì lần so lực đả bại Ô Nha này của hắn mới thực sự làm cho mọi người cảm thấy vô cùng chấn động.

Tiểu Tứ vẫn gân cổ lên cãi:

- Cái này... nhưng như thế không phải là toàn bộ. Mỗi lực lượng thôi vẫn chưa đủ. Ô Nha còn có Ô Kim Đồ Thần Phủ chưa xuất ra mà. Uy lực có nó nhất định người chưa thấy, tuyệt đối là gặp thần sát thần, gặp phạt giết phạt.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc:

- Ta thì không có búa... nhưng ta có chùy! Các người nhìn xem.

Vừa nói, Chu Duy Thanh vừa vung hai cánh tay lên. Bờ vai hắn bùng sáng, Ngưng hình Hộ thể Thần quang màu vàng nhạt mù mịt tuôn trào. Rồi sau đó một luồng sáng màu vàng kim chợt lóe lên, một cặp Đại Lực Thần Chùy đã xuất hiện trên hai tay hắn.

Hai mặt trái ngược của song chùy thay nhau lóe sáng. Ma văn màu vàng nhạt tỏa ra một khí tức vô cùng cường đại. Chu Duy Thanh thân cao một thước chín, cầm trong tay Song Tử Đại Lực Thần Chùy, giống như một Chiến Thần hiển linh, sừng sững trước mắt mọi người.

Nếu so sánh, thì Song Tử Đại Lực Thần Chùy mặc dù không to bằng Ô Kim Đồ Thần Phủ, nhưng nó lại trắng lẹ hơn nhiều.

Tiểu Tứ lẩm bẩm:

- Cái đồ chơi này mà đòi so sánh với Ô Kim Đồ Thần Phủ sao? Không phải thương bạc làm bằng sáp đấy chứ, trông thì ngon lành, chẳng biết làm ăn thế nào?

Tiểu Viêm khinh bỉ liếc hắn rồi thản nhiên:

- Không có tri thức thiết là đáng thương. Đó là Ngưng hình Hộ thể Thần quang, trang bị Ngưng hình cấp Thần sư. Ta đồng ý tiếp tục tham gia đại hội Thiên Châu.

Nói xong câu đó y liền nhắm luôn hai mắt lại, chẳng qua trên khóe miệng luôn mím chặt kia, lần đầu tiên lộ ra một nụ cười.

Về mặt Túy Bảo đây bất đắc dĩ:

- Thanh niên bây giờ kinh khủng quá, hai người này một búa một chùy, nếu đứng ở cửa lớn làm môn thần, hiệu quả rất đáng kể nhĩ. Ta cũng vậy, đồng ý tiếp tục dự thí.

Chu Duy Thanh lúc lắc song chùy trong tay, mỉm cười nhìn Tiểu Tứ:

- Tiểu Tứ huynh, có muốn thử chút cảm giác từ Song Tử Đại Lực Thần Chùy của ta không?

Nhất thời Tiểu Tứ lắc đầu liên tục:

- Đừng... ta đồng ý, không được hay sao? Mẹ kiếp, lần trước không ngờ đã bị tiểu tử lưu manh này qua mặt. Âm hiểm, thật sự quá âm hiểm mà...

Ngay lúc Chu Duy Thanh đang rung đùi thăm đắc chí vì được mọi người thừa nhận thì Ô Nha đã tiến tới sát hắn. Cô nương cao hơn hai thước, đệ nhất mỹ nhân của tộc Ô Kim, đã nhìn hắn với ánh mắt đầy nhu tình, cất giọng ồm ồm:

- Chán ghét, ngươi vừa rồi làm tay của người ta đau đó nha. Duy Thanh, tới tộc Ô Kim của ta nha. Mặc dù ta đã có hôn phu, nhưng mà tộc ta còn vô số mỹ nữ khác, các nàng thích nhất là những nam nhân có lực lượng như ngươi nha. Yên tâm đi không sao cả đâu, các nàng sẽ không để ngươi phải chịu trách nhiệm, chỉ cần ngươi cho Ô Kim Tộc chúng ta một chút mầm móng là được rồi. Vậy nha?

Một loạt tiếng nha nha khiến da thịt trên mặt Chu Duy Thanh co quắp lại. Hắn nhìn Ô Nha, há hốc mồm hồi lâu, mới ngé bộ mặt đưa đám lên thăm giọng:

- Đại tỷ, đừng có làm ta sợ aaa...

Nghे câu trả lời của hắn, tất cả đồng loạt cất tiếng cười sảng khoái. Thượng Quan Băng Nhi cũng khẽ mỉm cười. Còn Tiểu Tứ thì cười nghiêng ngả đến nỗi động cả vào vết thương, đau quá nước mắt cũng chảy ra. Nhưng giờ phút này, chiến ý của Phỉ Lệ Chiến Đội đã được Chu Duy Thanh thức tỉnh trở lại.

Thiên Châu đại hội, bọn họ đã sẵn sàng tới rồi...

225. Chương 70: Để Ta Làm Chủ! (2)

- Tới đây. Thế châu của ta là Băng Chung Phỉ Thúy đại biểu cho lực lượng. Chúng ta đều Tam châu, sợ gì không độ sức với nhau?

Tiểu Tứ cười ha hả:

- Duy Thanh, là ngươi tự đi tìm phiền phức đó, cần gì phải thế chứ? Không phải chỉ là một lần đại hội Thiên Châu thôi sao? Ô Kim Đồ Thần Phủ của Ô Nha, đến cả lão đại còn phải nhúc nhích đầu đấy.

Đúng lúc ấy thì Lâm Thiên Ngao lên tiếng:

- Ô Nha, cô so tài cùng hắn đi.

- A?

Mọi người kinh ngạc nhìn Lâm Thiên Ngao, vẻ mặt hết sức nghi hoặc.

Trên thực tế, phân tích của Chu Duy Thanh đã làm Lâm Thiên Ngao động tâm. Đúng như suy nghĩ của Chu Duy Thanh, Lâm Thiên Ngao cực kì coi trọng lần tham gia Thiên Châu đại hội này. Đó chính là toàn bộ ước nguyện mà mấy năm qua gã luôn cố gắng để hoàn thành. Ba năm trước tham gia đại hội, gã đã có những ấn tượng cực kì sâu đậm. Ba năm qua gã kiên trì phấn đấu, cũng chỉ vì một mục tiêu được thêm lần nữa xông pha trên chiến trường, vì vinh quang của Vương quốc Phỉ Lệ mà chiến đấu.

Ô Nha chậm rãi đứng lên, nhìn Lâm Thiên Ngao đầy nghi ngờ:

- Đội trưởng, huynh không có nói sai đó chứ? Mặc dù trông hắn cũng có chút thịt mỡ, nhưng là hắn muốn so tài về lực lượng đó nha.

- Phụt...

Đang uống nước, Diệp Phao Phao không thể kiềm được mà phun cả ra ngoài, khòe miệng co quắp:

- Cái gì mà cũng có chút thịt mỡ chứ...

Lâm Thiên Ngao cười nhạt:

- Ta làm như vậy ắt có đạo lý của ta, cô cứ thử qua sẽ biết thôi.

- Được...

Dứt lời, đột nhiên, tay phải Ô Nha đã nâng lên, phóng thẳng tới Chu Duy Thanh.

Người nàng cao, tay lại dài, nên chỉ vung tay bước một bước đã giáng thẳng tới ngay trước mặt Chu Duy Thanh.

Hắn cũng không né tránh mà bước qua trái một bước, chân khễ khỵu xuống rồi quát khễ một tiếng, tay phải cũng vung lên, năm ngón tay mở rộng, chộp lấy nắm tay của Ô Nha.

Phịch một cái! Bàn tay hai người lập tức nắm chặt lấy nhau, mười ngón tay đan vào một chỗ.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào hai người bọn họ, lẳng lặng mà nhìn trò vui.

Đối với lực lượng của mình, Ô Nha có lòng tin tuyệt đối. Khi bắt được tay của Chu Duy Thanh, lập tức phát lực, ý đồ đem thân thể hắn quăng đi thật mạnh.

- Hử?

Vốn nghĩ lần phát lực này không có gì quá sức căng thẳng nhưng lập tức trên mặt Ô Nha xuất hiện sự kinh ngạc. Khi nàng kéo mạnh tay hơn, thì bất ngờ thay, Chu Duy Thanh vẫn đứng im bất động. Bàn tay hắn kiên cố như bàn thạch, không chút lung lay.

Ô Nha trời sinh ô kim thiết cốt, lực lượng cực kì khủng bố. Đây dù chỉ là tiện tay phát lực, nhưng lực đạo cũng đến mấy ngàn cân. Nàng dự tính, với tu vi Tam châu như Chu Duy Thanh thì lực lượng như vậy cũng quá đủ dùng rồi.

Thấy khuôn mặt đầy nét kinh ngạc của Ô Nha, Chu Duy Thanh nhếch miệng lộ ra một nụ cười.

Ngay lập tức lòng háo thắng của Ô Nha bị kích phát, đùi phải đột nhiên dầm mạnh xuống đất rồi hét lớn:

- Ngã cho ta!

Toàn thân phát lực, tay phải giăng mạnh ra sau, sức bật mạnh mẽ trong nháy mắt phô diễn.

Lập tức Chu Duy Thanh cũng khễ quát. Trong mắt hắn lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, da thịt toàn thân trong nháy mắt căng cứng, vai gồng lên, lực lượng toàn thân tập trung hết vào tay phải.

Rồi hắn thình lình hạ thấp người xuống, y phục trên cánh tay phải liền nổ tung thành nhiều mảnh vụn, lộ ra cơ bắp cường tráng, cuộn cuộn da thịt, tràn đầy sức lực, vô cùng mỹ cảm.

Đối mặt với lực bộc phát của Ô Nha, Chu Duy Thanh cũng chỉ lay động một chút chứ không hề tỏ ra bị động hay lúng túng.

Về khiếp sợ đồng loạt xuất hiện trên mặt Diệp Phao Phao và các học viên của Học viện Thiên Châu. Nếu như nói lúc đầu Ô Nha còn xem thường Chu Duy Thanh, thì lần này rõ ràng nàng đã dùng một lực lượng không hề nhỏ chút nào, ấy thế mà Chu Duy Thanh vẫn trụ lại như thường. Những học viên của Học viện Thiên Châu ở đây ai cũng đã từng thử qua sức lực kinh khủng của Ô Nha nên thừa hiểu với đợt bộc phát thứ hai này, lực lượng mà nàng sử dụng đã vượt qua phạm vi thừa nhận của những Thiên châu sư Thể châu bình thường.

Bởi Ô Nha không những xương đồng da sắt mà còn kế thừa một phần huyết mạch Man Nhân của phụ thân, đã mạnh lại càng thêm mạnh. Có điều dù lúc này nàng đã bộc lộ thiên phú của người Ô Kim thì Chu Duy Thanh vẫn không hề tỏ ra nao núng chút nào.

- Tiếp đi...

Chu Duy Thanh hét lớn! Đối mặt với lực lượng của Ô Nha, hắn thật đã cố gắng toàn lực. Nếu là hắn trước khi giúp Mèo mập thăng cấp thì với lực lượng mấy vạn cân ở lần xuất chiêu thứ hai của Ô Nha nhất định sẽ khiến hắn lung lay rồi. Nhưng khi thăng cấp, Mèo mập đã dùng thủ đoạn đặc thù của nó, kích phát toàn bộ tiềm năng của Chu Duy Thanh, thúc đẩy toàn bộ lực lượng chứa trong Hắc Châu trút hết qua thân thể hắn, hòa với hắn thành một thể.

Bây giờ Chu Duy Thanh mới thực sự trở thành người thừa kế hoàn toàn Hắc Châu. Thân thể hắn sau lần bạo tăng này, nếu đơn thuần so sánh về lực lượng thì cô nàng thiên tài của tộc Ô Kim đã không còn giữ vị trí độc tôn được nữa.

Tiếng hét cực lớn của Chu Duy Thanh đã kêu gọi huyết tính của Ô Nha. So khí lực thì trước nay nàng có bao giờ chịu thua ai? Cô nàng lập tức rống lên, ồng tay áo bên phải trong nháy mắt nát vụn. Cả cánh tay bùng lên một quang sáng màu vàng sẫm, rồi như cá lớn quẫy nước đớp hơi, toàn thân cũng theo đó mà bành trướng thêm mấy phần.

Lực kéo một lần nữa được tăng lên và lần này, xương cánh tay của hai người đã phát ra những âm thanh lách cách rất nhỏ.

Thể châu lỏng lẻo một lớp băng mỏng gần như đồng hiện trên tay bọn họ. Không nghi ngờ gì nữa, vào lúc này lực lượng của bọn họ đã tăng tới cực điểm, thậm chí đã sử dụng tới Thể Châu để phụ trợ lực lượng.

Thật ra, đến lúc này mọi người đã có cái nhìn khác về lực lượng của Chu Duy Thanh rồi.

Bởi Ô Nha dẫu sao vẫn là Ô Nha. Khi toàn bộ lực lượng của nàng bộc phát, người Chu Duy Thanh đã dần dần bị lung lay, thân trên của hắn từ từ nghiêng về phía nàng. Mặc dù khoảng cách rất nhỏ, nhưng thực sự dưới lực lượng tuyệt đối của Ô Nha, Chu Duy Thanh lúc này vẫn còn thua kém một ít. Khi ai nấy đều cho rằng Ô Nha sắp chiến thắng thì bất chợt nhìn thấy một luồng huyết quang bùng lên từ đáy mắt của Chu Duy Thanh. Ngay sau đó, dưới ánh mắt chăm chú quan sát của tất cả, một lớp ma văn da hổ chậm rãi hiện lên, ngoằn ngoèo quấn sát cánh tay Chu Duy Thanh. Vốn cánh tay hắn đã căng cứng thì giờ lại một lần nữa bành trướng, đến cả bàn tay cũng như to ra mấy lần.

- Hát...

Chân phải hắn đột nhiên dãn mạnh, khiến mặt đất nhất thời rung rinh kịch liệt. Lúc này hắn đã hoàn toàn bạo phát lực lượng kinh khủng của mình. Giờ đây, Chu Duy Thanh giống như ngọn Thái sơn vững chãi bất biến, cương ngạnh chống lại lực kéo từ Ô Nha. Rồi đột nhiên cánh tay hắn gấp lại cực nhanh, vùng bước về phía trước, nhắc bổng cái thân hình nặng quá sáu trăm cân của Ô Nha lên cao.

Diệp Phao Phao, Túy Bảo, Tiểu Viêm, Tiểu Tứ, cả bốn người tựa như bốn tên đầu gỗ ngây ngốc chết cứng tại chỗ. Tiểu Tứ thì thào:

- Quát vật, hắn là quái vật sao?

Chính vì bọn họ quá hiểu thực lực của Ô Nha, quá nhiều lần chứng kiến Ô Nha dựa vào lực lượng kinh khủng của nàng mà điều khiển Ô Kim Đồ Thần Phủ phát ra những công kích cực mạnh. Nên lúc này khi Chu Duy Thanh dụng lực mà thắng Ô Nha đã gây nên một cơn địa chấn thật sự trong lòng mọi người.

Cánh tay phải Chu Duy Thanh vung thẳng lên, ném mạnh Ô Nha ra ngoài.

Khi thân thể cực nặng Ô Nha rơi xuống đất rồi dội lên một tiếng vang trầm đục, mọi người mới giật nảy người thức tỉnh khỏi sự kinh ngạc.

Về mặt Ô Nha lúc này lại càng tràn ngập sự bất ngờ. Cô nàng hết sấm soi qua lại bàn tay của mình, rồi tròn mắt nhìn sang phía Chu Duy Thanh cách đó không xa. Bởi cho đến bây giờ có vẻ như nàng vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Hắn là Thiên Châu sư cùng cấp với mình, tại sao so đấu lực lượng mà mình lại thua?”

Ma văn da hổ trên cánh tay Chu Duy Thanh cũng đã dần tan. Thật ra chính hắn cũng không biết rõ tại sao, thời khắc mà hắn gần như đã nhập vào trạng thái Tà ma biến, toàn thân chợt hiển lộ một lực lượng vô cùng kinh khủng. Thậm chí sát na đó, hắn còn có cảm giác như mình thừa sức dời non lấp biển vậy.

Cử động cánh tay vài cái, Chu Duy Thanh híp mắt cười:

- Như thế nào? Tiểu Tứ huynh, vừa rồi nếu huynh lại cùng ta đánh cuộc, chỉ sợ thêm lần nữa sẽ bị ta đánh bại nhĩ.

Quả thật, nếu so sánh với trận thắng Tiểu Tứ trước đó, thì lần so lực đã bại Ô Nha này của hắn mới thực sự làm cho mọi người cảm thấy vô cùng chấn động.

Tiểu Tứ vẫn gằn cổ lên cãi:

- Cái này... nhưng như thế không phải là toàn bộ. Mỗi lực lượng thôi vẫn chưa đủ. Ô Nha còn có Ô Kim Đồ Thần Phủ chưa xuất ra mà. Uy lực có nó nhất định người chưa thấy, tuyệt đối là gặp thần sát thần, gặp phật giết phật.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc:

- Ta thì không có búa... nhưng ta có chùy! Các người nhìn xem.

Vừa nói, Chu Duy Thanh vừa vung hai cánh tay lên. Bờ vai hấn bùng sáng, Ngưng hình Hộ thể Thần quang màu vàng nhạt mù mịt tuôn trào. Rồi sau đó một luồng sáng màu vàng kim chợt lóe lên, một cặp Đại Lực Thần Chùy đã xuất hiện trên hai tay hấn.

Hai mặt trái ngược của song chùy thay nhau lóe sáng. Ma văn màu vàng nhạt tỏa ra một khí tức vô cùng cường đại. Chu Duy Thanh thân cao một thước chín, cầm trong tay Song Tử Đại Lực Thần Chùy, giống như một Chiến Thần hiển linh, sừng sững trước mắt mọi người.

Nếu so sánh, thì Song Tử Đại Lực Thần Chùy mặc dù không to bằng Ô Kim Đồ Thần Phủ, nhưng nó lại trắng lẹ hơn nhiều.

Tiểu Tứ lẩm bẩm:

- Cái đồ chơi này mà đòi so sánh với Ô Kim Đồ Thần Phủ sao? Không phải thương bạc làm bằng sáp đấy chứ, trông thì ngon lành, chẳng biết làm ăn thế nào?

Tiểu Viêm khinh bỉ liếc hấn rồi thản nhiên:

- Không có tri thức thiết là đáng thương. Đó là Ngưng hình Hộ thể Thần quang, trang bị Ngưng hình cấp Thần sư. Ta đồng ý tiếp tục tham gia đại hội Thiên Châu.

Nói xong câu đó y liền nhắm luôn hai mắt lại, chẳng qua trên khóe miệng luôn mím chặt kia, lần đầu tiên lộ ra một nụ cười.

Về mặt Túy Bảo đây bất đắc dĩ:

- Thanh niên bây giờ kinh khủng quá, hai người này một búa một chùy, nếu đứng ở cửa lớn làm môn thần, hiệu quả rất đáng kể nhỉ. Ta cũng vậy, đồng ý tiếp tục dự thí.

Chu Duy Thanh lúc lắc song chùy trong tay, mỉm cười nhìn Tiểu Tứ:

- Tiểu Tứ huynh, có muốn thử chút cảm giác từ Song Tử Đại Lực Thần Chùy của ta không?

Nhất thời Tiểu Tứ lắc đầu liên tục:

- Đừng... ta đồng ý, không được hay sao? Mẹ kiếp, lần trước không ngờ đã bị tiểu tử lưu manh này qua mặt. Âm hiểm, thật sự quá âm hiểm mà...

Ngay lúc Chu Duy Thanh đang rung đùi thăm đắc chí vì được mọi người thừa nhận thì Ô Nha đã tiến tới sát hấn. Cô nương cao hơn hai thước, đệ nhất mỹ nhân của tộc Ô Kim, đã nhìn hấn với ánh mắt đầy nhu tình, cất giọng ồm ồm:

- Chán ghét, người vừa rồi làm tay của người ta đau đó nha. Duy Thanh, tới tộc Ô Kim của ta nha. Mặc dù ta đã có hôn phu, nhưng mà tộc ta còn vô số mỹ nữ khác, các nàng thích nhất là những nam nhân có lực lượng như người nha. Yên tâm đi không sao cả đâu, các nàng sẽ không để người phải chịu trách nhiệm, chỉ cần người cho Ô Kim Tộc chúng ta một chút mầm móng là được rồi. Vậy nha?

Một loạt tiếng nha nha khiến da thịt trên mặt Chu Duy Thanh co quắp lại. Hấn nhìn Ô Nha, há hốc mồm hồi lâu, mới ghéech bộ mặt đưa đám lên thăm giọng:

- Đại tỷ, đừng có làm ta sợ aaa...

Nghe câu trả lời của hấn, tất cả đồng loạt cất tiếng cười sảng khoái. Thượng Quan Băng Nhi cũng khẽ mỉm cười. Còn Tiểu Tứ thì cười nghiêng ngả đến nỗi động cả vào vết thương, đau quá nước mắt cũng chảy ra. Nhưng giờ phút này, chiến ý của Phỉ Lệ Chiến Đội đã được Chu Duy Thanh thức tỉnh trở lại.

Thiên Châu đại hội, bọn họ đã sẵn sàng tới rồi...

226. Chương 71: Oan Gia Ngõ Hẹp! (1)

Phỉ Lệ Chiến Đội một lần nữa lên đường. Bọn họ bắt buộc phải thay đổi sang đi bằng xe ngựa do Chu Duy Thanh tìm từ mấy thành thị gần đó. Kỳ thật, xét theo số người thì chỉ cần một chiếc xe ngựa thật lớn là đủ. Nhưng khổ nỗi bây giờ lại có bốn người bị thương nên Chu Duy Thanh đành thuê ba chiếc xe ngựa. Ô Nha và Thượng Quan Băng Nhi hai người một chiếc, Chu Duy Thanh cùng Diệp Phao Phao phân biệt chiếc cổ hai người bị thương, cứ như vậy trước khi bọn họ đến thành Trung Thiên thì cũng đã được dưỡng thương một cách tốt nhất.

Bây giờ Chu Duy Thanh có chút nhớ tới Minh Hoa, nếu có nàng ở đây nhất định sẽ trị liệu tốt được thương thế của mọi người.

Xe ngựa của bọn họ tuy là loại tứ mã cao cấp nhưng dù sao cũng là xe ngựa nên tốc độ chậm hơn nhiều so với cưỡi ngựa mà đi. Khi bọn họ tới được thành Trung Thiên cũng đã là mười năm ngày sau, mà lúc đó chỉ cách Thiên Châu đại hội có năm ngày.

Ngay phía xa, một hạp cốc to lớn đã thấp thoáng hiện ra trước mắt, người đi đường qua lại rõ ràng nhiều hơn. Theo lời xa phu thì họ đã sắp tới thành Trung Thiên rồi.

Lâm Thiên Ngao chợt bảo xa phu dừng xe tại ven đường, rồi gọi mọi người cùng xuống.

- Lão đại, không phải sắp tới thành Trung Thiên sao, ta tưởng đến đó rồi mới nghỉ ngơi chứ?

Túy Bảo ngạc nhiên hỏi.

Lâm Thiên Ngao mỉm cười:

- Các người nhìn đi, ta muốn các người biết Thiên Châu đảo là ở nơi nào.

Mọi người lúc này mới chăm chú nhìn về phía trước, nhất thời một cảm giác rung động xen lẫn sự áp bách vô hình tràn ngập trong lòng.

Bọn họ lúc này đang ở trên quan đạo, nên từ vị trí này có thể thấy rất rõ ràng, chục dặm phía trước chợt mọc lên mười sáu cột đá thẳng đứng, vươn thẳng vào mây trời rồi biến mất không thấy gì nữa. Chỉ nhìn từ xa căn bản sẽ không biết được cột đá lớn ra sao nhưng cảnh tượng mười sáu cột đá to lớn đâm xuyên tầng mây đã làm cho mọi người sợ hãi cảm thán không thôi. Ngay cả Phỉ Miêu ở trong ngực của Chu Duy Thanh cũng nhô đầu ra xem, ánh mắt nhìn về phía cảnh tượng kia mà thoáng hiện tia hàn ý sâu kín.

- Đó chính là núi Trung Thiên, là tiêu chí của toàn bộ đế quốc Trung Thiên. Thành Trung Thiên nằm giữa mười sáu Thiên trụ này, mà nằm trên đỉnh của mười sáu Thiên trụ này chính là Thiên Châu Đảo, nơi Hạo Miêu Cung tồn tại. Đế quốc Trung Thiên vẫn luôn vì nơi đây mà kiêu ngạo, nhưng mà họ đúng là có vốn để kiêu ngạo! Cả đại lục cũng chỉ có mỗi nơi đây có kỳ quan như thế.

- Thật sự rung động, mấy cái cột trụ này có xưng là cột chống trời cũng không quá đáng!

Tiểu Tứ tán thưởng.

Chu Duy Thanh đứng nhìn cũng không khỏi siết chặt nắm tay. Khó trách vì sao Đế quốc Trung Thiên có thể trở thành đệ nhất cường quốc trên đại lục. Bất luận là Thiên Châu Đảo hay thành Trung Thiên, đều có thể nói là địa phương kỳ ảo nhất thiên hạ! Trong lòng hắn càng ngày càng tràn ngập sự chờ mong đối với đại hội Thiên Châu lần này, thật sự rất muốn lập tức được chiến đấu. Hèn gì mỗi một quốc gia đều muốn lọt vào bốn vị trí đứng đầu. Không nói đến chuyện ban thưởng, riêng việc đi lên Trung Thiên đảo thôi ai mà chả muốn, không biết trên đó sẽ ra sao nữa?

Lâm Thiên Ngao thản nhiên nói:

- Chúng ta sắp đến thành Trung Thiên, còn mấy ngày nữa là Thiên Châu đại hội bắt đầu, ta tuyên bố Chu Duy Thanh sẽ tạm thời là đội trưởng, mọi việc đều nghe theo hắn quyết định.

Chu Duy Thanh nhìn sững Lâm Thiên Ngao, gã cũng nhìn lại hắn rồi gật đầu khích lệ.

Túy Bảo trầm ngâm:

- Lão đại, việc này có lẽ không cần thiết! Tuy thương thế của huynh chưa khỏe nhưng chỉ huy thì vẫn được kia mà!

Lâm Thiên Ngao lắc lắc đầu:

- Không, hiện tại Chu Duy Thanh phải là chủ tướng, thực lực của hắn và Băng Nhi cũng chỉ có hắn là rõ nhất. Ta sẽ ở một bên phụ trợ, nhưng ta tin tưởng hắn tuyệt đối sẽ không làm ra bất kỳ chuyện gì xấu ảnh hưởng tới mọi người. Tạm thời hắn thay ta làm đội trưởng là mười phần thích hợp.

Trải qua hơn mười ngày tu dưỡng, tình trạng thân thể của mọi người đã tốt hơn nhiều, nhưng dù sao thương thế cũng quá nghiêm trọng, cơ hồ ai nấy đều tổn thương nội phủ. Cho dù là Thiên châu sư thân thể hơn người thì cũng không thể trong thời gian ngắn liền khôi phục lại.

Lâm Thiên Ngao lại nhìn Chu Duy Thanh:

- Thiên Châu đại hội cách ba ngày lại có một vòng đấu, để cho người dự thi có thời gian nghỉ ngơi. Mà tình trạng của chúng ta hiện nay cần ít nhất mười ngày nữa để hồi phục. Tiểu Viêm và Túy Bảo thương thế tương đối nghiêm trọng nên càng cần thời gian lâu hơn. Người phải dẫn dắt mọi người chiến thắng hai vòng đấu đầu, thật sự là một chuyện gian nan. Hi vọng vận khí người tốt như lời nói, để chúng ta không gặp phải mấy đội mạnh.

Chu Duy Thanh gật gật đầu:

- Hiện tại có cam đoan gì với mọi người cũng không có ý nghĩa, ta chỉ cso thể nói là sẽ cố hết sức mình. Vào thành thôi mọi người, mau tới Trung Thiên tìm chỗ ở sẽ giúp các người có điều kiện dưỡng thương tốt hơn.

Mười mấy ngày nay mặc dù phải luôn rong ruổi trên đường, nhưng cũng là đoạn thời gian mà Chu Duy Thanh tu luyện chăm chỉ nhất. Từ khi bắt đầu làm chủ tướng, hắn luôn cảm thấy áp lực đè nặng. Dù Thiên lực của hắn đã tăng lên đệ nhất trọng của Thiên Thần lực, nhưng vẫn chỉ là một Thiên châu sư Tam châu như trước mà thôi. Nhìn những người tham gia đại hội Thiên Châu toàn là Tứ châu với Ngũ châu, hắn thừa hiểu ở đại hội này cường giả sẽ không ít.

Mặc dù lửa đã cháy ngang mày, nhưng tu luyện được một chút nào cũng tốt hơn chút đó.

Nhìn thì thấy như bọn họ sắp tới thành Trung Thiên, nhưng từ lúc đó đến khi có thể vào thành thì cũng đã chạng vạng tối.

Mãi khi bọn họ đến gần mới thấy được cái mười sáu trụ đá kia to lớn ra sao, chỉ sợ mỗi cái cũng dài mấy ngàn thước, tường thành Trung Thiên là dựa vào những cột đá này mà xây dựng. Căn bản không cần đoán cũng biết đây là thành thị số một đại lục, bởi phóng hết tầm mắt rồi vẫn không sao nhìn hết được đâu là giới hạn. Chu Duy Thanh có thể khẳng định, cả vương quốc Thiên Cung cũng chưa chắc đã to bằng thành Trung Thiên này.

Những thành thị khác thì trông lọt thỏm nuôi gì đều ở bên ngoài, nhưng vì Trung Thiên quá mức to lớn, nên toàn bộ đều ở cả trong thành. Tường thành khổng lồ kéo dài hút tầm mắt kia thật không biết tốn bao nhiêu nhân lực, vật lực mới có thể xây xong. Bên trên Trung Thiên thành mịt mờ mây trắng che phủ, ánh sáng chiếu vào thành toàn bộ là từ bốn phương tám hướng bên cạnh nên căn bản không ai phát hiện ra sự tồn tại của Thiên Châu đảo.

Mãi tới khi trời tối mọi người mới đến nội thành Trung Thiên! Nội thành này cũng chính là vị trí trung tâm của toàn bộ thành Trung Thiên. Mà riêng diện tích của nó thôi cũng đã to hơn cả thành Phỉ Lệ của Vương quốc Phỉ Lệ.

Đợi khi Chu Duy Thanh an trí mọi việc xong xuôi cũng đã tới canh ba.

Thân là đội trưởng chiến đội Phỉ Lệ, Chu Duy Thanh liền tính toán tìm một gian tửu điểm ít bắt mắt nhất ở nội thành. Sở dĩ hắn quyết định như vậy không phải để tiết kiệm tiền, mà vì cần sự tĩnh lặng. Bởi không hề nghi ngờ gì, trong những ngày sắp tới trước khi đại hội Thiên Châu bắt đầu, toàn bộ thành Trung Thiên chắc chắn sẽ rất náo nhiệt. Đông đảo cường giả trẻ tuổi của các quốc gia trên đại lục đều tề tụ về nơi đây. Mà hiện tại, bọn Lâm Thiên Ngao đều trọng thương, vạn nhất xảy ra xung đột thì thật không thích hợp

chút nào. Bởi vậy, Chu Duy Thanh thà rằng chọn lấy một tử điểm bình thường cho mấy người bị thương nghỉ ngơi thì quả thật là một ý tưởng không tồi. Dù sao vẫn còn năm ngày nữa mới đến hạn báo danh.

Một đêm an bình không có chuyện gì xảy ra trôi qua! Sáng ngày hôm sau, khi ăn điểm tâm xong, Lâm Thiên Ngao liền gọi mọi người tới phòng mình. Gã là người đã từng tham gia đại hội Thiên Châu nên cần phải nói cho Chu Duy Thanh các quy tắc của đại hội.

Lâm Thiên Ngao nhìn các thành viên bên cạnh mình rồi nghiêm giọng:

- Thiên Châu đại hội sắp bắt đầu. Tiểu Viêm, Tiểu Tứ, Túc Bảo, ở hai trận đầu tiên có lẽ các ngươi không cần phải thi đấu. Thương thế của ta vẫn nhẹ lắm, cứ để ta cùng Chu Duy Thanh tham dự trước! Đương nhiên ta sẽ cố thận trọng khi xuất thủ để đảm bảo không cho thương thế chuyển biến xấu thêm!
- Trên đại lục tổng cộng có hơn ba mươi quốc gia lớn nhỏ khác nhau. Nhưng có thể đưa đến ít nhất năm Thiên châu sư trẻ tuổi dự thí thì chỉ chừng hai mươi mấy quốc gia mà thôi. Thiên Châu đại hội chia làm hai giai đoạn, đấu loại và chung kết. Tại vòng đấu loại, hơn hai mươi chiến đội của các quốc gia này sẽ thông qua rút thăm mà chia làm bốn tổ. Ngoại trừ Thiên Tà giáo thì tứ đại Thánh địa còn lại đều ủng hộ một đội hạt giống. Tuy Hạo Miếu cung ngoài mặt luôn tuyên bố, tứ cường của đại hội lần trước sẽ là đội hạt giống của đại hội lần sau. Nhưng trên thực tế, nhiều năm qua, tứ cường vẫn luôn do tứ đại Thánh địa chiếm giữ.
- Đấu loại là thi đấu vòng tròn, nói cách khác, mỗi đội ngũ sẽ lần lượt chiến đấu với các đội ngũ còn lại trong tổ. Tại vòng đấu loại, sẽ lấy hai đội có thành tích tốt nhất trong một tổ để tiến vào vòng chung kết, cũng chính là bát cường. Sau đó lại chọn cặp mà thi đấu để tuyển chọn tứ cường. Tứ cường sẽ quyết chiến tại Thiên Châu Đảo...

Chu Duy Thanh chợt ngắt lời gã:

- Thể lệ thi đấu cũng đơn giản nhỉ!

Lâm Thiên Ngao cười khê một tiếng rồi nói:

- Quả thật rất đơn giản, nhưng lại cũng vô cùng gian nan. Các chiến đội hạt giống đều thường là đội đứng đầu mỗi tổ, nên các đội chỉ có thể tranh nhau vị trí thứ hai. Lần trước chúng ta tổn thất hai vị học trưởng, mới miễn cưỡng đi tới vòng hai, nhưng không sao có thể trụ tới tứ cường. Do đó, trước khi vào vòng hai chúng ta phải cố gắng bảo tồn thực lực cho thật vững chắc.

Chu Duy Thanh trong lòng chợt động:

- Ý của huynh là chúng ta sẽ bỏ qua không thi đấu với chiến đội hạt giống?

227. Chương 71: Oan Gia Ngõ Hẹp! (2)

Lâm Thiên Ngao gật đầu nói: “Đây là sự lựa chọn của đa số các đội. Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể tận lực bảo tồn thực lực để đối mặt với những quốc gia khác.”

Mà mấy đội hạt giống kia thực lực cực kỳ mạnh mẽ, cứ cho là chúng ta thắng được họ chỉ sợ cũng phải tổn thất nhiều a. Vậy làm sao có thể chiến thắng các đội khác? Lại càng không cần nói đến việc bước vào tứ cường.”

Chu Duy Thanh gật đầu, bất quá lúc này hắn đang có suy nghĩ riêng của mình. Trong một số tình huống có lẽ chưa đến bát cường, mấy chiến đội này đã chạm mặt nhau.

“Thể lệ thi đấu đã rõ vậy phương thức so tài là gì? Là một chọi một hay quần chiến?” Chu Duy Thanh vừa suy nghĩ vừa hướng Lâm Thiên Ngao hỏi.

Lâm Thiên Ngao nói : “Vòng đấu loại bốn trận một chọi một, một trận hai đấu hai. Vào Bát cường thi đấu theo quy tắc đào thải. Nói cách khác, từng đội phải ra năm người, từng người lên sân, người thắng tiếp tục, kẻ bại bị đào thải, cho đến khi bên nào bị đào thải cả năm. Về phần tứ cường thì ta cũng không rõ qui tắc.”

“Một đối một, mỗi thành viên chỉ được tham gia một lần nhưng vẫn có thể tham gia hai đấu hai.”

Quy tắc thi đấu của Thiên Châu Đại Tái vô cùng rõ ràng, nghe Lâm Thiên Ngao nói như thế, mọi người hiểu ngay lập tức. Đó cũng là lý do vì sao Lâm Thiên Ngao đồng ý tiếp tục đến dự thi, đấu giai đoạn đầu loại, chỉ cần bốn gã đội viên dự thi là ổn. Chẳng qua đối với trận hai đấu hai mà nói, nếu như hai người trước đó đã tham gia chiến đấu một chọi một, gánh nặng sẽ lớn hơn một chút.

“Đấu loại có năm trận, thắng ba là chiến thắng, sau hai trận một chọi một sẽ là trận hai đấu hai, tiếp theo sẽ là hai trận một đấu một. Cho nên kết quả tốt nhất ba trận thắng liên tục. Cứ như vậy, bốn người các người sẽ không phải ra sân lại.”

Chu Duy Thanh gật đầu, nói: “Ta hiểu được. ”

Lâm Thiên Ngao lại nói: ” Duy Thanh, địa điểm báo danh ở ngay trước cửa chính của hoàng cung Trung Thiên đế quốc, hiện tại đã có thể báo danh rồi. Người cầm cái này đi báo danh lấy hào bài. Sau đó chúng ta sẽ ở chỗ này dưỡng thương, tu luyện. Trước một ngày bắt đầu trận đấu mới chính thức rút thăm.”

“Tốt, các người cứ yên tâm nghỉ ngơi, Ta sẽ đi. Bằng nhi, nàng cũng đi với ta chứ.”

“Ta cũng đi.” Ô Nha ôm bả vai Thượng Quan Băng Nhi, vẻ mặt hưng phấn nói. Mặc dù dáng người nàng vô cùng cường tráng, nhưng dù sao tuổi cũng không lớn, vẫn còn trẻ con, đi tới một địa phương xa lạ mang đậm nét huyền bí khiến nàng hết sức tò mò. Thượng Quan Băng Nhi bị nàng kéo đi, hai người hình dáng lớn nhỏ thật dễ so sánh.

Chu Duy Thanh cười ha hả, nói: “Vậy cùng đi nào. Chúng ta bắt đầu lên đường thôi. ”

Trung Thiên Thành thật sự rất lớn, ngày hôm qua bọn họ vào thành đã là ban đêm nên cảm giác không được rõ ràng lắm. Lúc này vẫn còn sáng sớm, nhưng sau khi đi ra khỏi quán trọ thì đập ngay vào mắt bọn họ là cảnh phồn hoa của tòa thành. Kiến trúc bên đường hầu như không có ít hơn ba tầng, trên đỉnh từng tòa kiến trúc cổ xưa là những điêu khắc khác nhau, nhìn qua cũng biết không phải mới xây, văn hóa tràn ngập hơi thở xa xưa thần bí làm người ta có cảm giác hoàn toàn bất đồng. Nếu so sánh Phỉ Lệ Thành với nơi đây thì văn hóa thật sự là đơn giản hơn nhiều lắm.

Đi trên đường Ô Nha tuyệt đối hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất, thậm chí ngay cả vẻ đẹp của Thượng Quan Băng Nhi cũng bị phai mờ nhiều.

Cơ hồ từng người qua đường nhìn đến Ô Nha, ánh mắt cũng đều dừng lại.

Đối với một vài ánh mắt quái dị, Ô Nha tựa hồ đã sớm thấy nhưng không thể trách, vẻ mặt tự nhiên, không một chút cảm giác thấy xấu hổ. Nhiều nhất là thỉnh thoảng kêu lên một câu: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ sao? ”

Da mặt của Chu Duy Thanh cũng không phải dày bình thường, tự nhiên là không thêm để ý, lôi kéo cánh tay bé nhỏ của Thượng Quan Băng Nhi, thỉnh thoảng tò mò nhìn xem chung quanh những cửa hàng kia. Rất nhiều đặc sản của Trung Châu đế quốc hắn chưa hề nghe qua. Hấp dẫn nhất chính là mấy cửa hàng bán đồ ăn vặt. Từng đợt hương thơm truyền đến làm hắn thêm không chịu nổi. Bất quá, hắn vẫn kiên trì hoàn thành việc báo danh rồi mới trở về ăn, cũng không thể bỏ mặc mọi người ăn mảnh nha. Chờ khi trở về mua cho mọi người cùng ăn mới là đạo lý.

Hoàng cung thật sự dễ tìm, tùy tiện hỏi thăm một chút là biết được. Nội thành Trung Thiên Thành mặc dù lớn, nhưng cũng sẽ không khủng bố như ngoại thành, rất nhanh, bọn họ liền đi vào vị trí trung tâm của Trung Thiên đế quốc.

“Không hổ là đệ nhất đại quốc a! Thật sự là rất khí thế.” nhìn chiều rộng và dài của quảng trường đều đạt đến ngàn mét trước đại môn hoàng cung, Chu Duy Thanh không khỏi cảm thán. Giữa quảng trường là một pho tượng cao tới ba mươi thước. Vừa đến đây ánh mắt cả ba đã tập trung vào pho tượng.

Hình ảnh pho tượng kia là một gã nam tử, tóc dài xõa vai, thân thể cực kỳ cường tráng, sau lưng thậm chí có một đôi cánh chim khổng lồ mở ra, đáng chú ý là trên mỗi tay của hắn có điêu khắc mười hai viên châu. Bởi vì là thạch điêu nên nó không có màu. Nhưng ý nghĩ của mười hai hạt châu ra sao? Đây chính là nói

Thiên Châu thập nhị biến hoàn thành, là cường giả Thiên Thần cấp đó! Chẳng lẽ bên trong Trung Thiên đế quốc có cường giả Thiên Thập cấp hay sao?

Quảng trường trước cửa hoàng cung cũng không cấm người qua lại, thỉnh thoảng có một vài người đến quỳ lạy trước pho tượng này, nhìn thái độ của bọn họ có thể thấy con người thật của pho tượng này có địa vị chí cao vô thượng trong Trung Thiên đế quốc.

Tìm người hỏi thăm một chút ba người mới biết được, pho tượng điêu khắc này chính là hoàng đế đầu tiên của Trung Thiên đế quốc, tên là Thượng Quan Ngự Long, hẳn không chỉ là sáng lập Trung Thiên đế quốc, mà ngay cả Hạo Miếu cung và Thiên Châu đảo cũng là do hắn dựng lên. Hắn chính là thái tổ hoàng đế của Trung Thiên đế quốc. Pho tượng này được điêu khắc từ Kim Cương Nham, có thể vạn năm không tổn hại. Nó đã ở đây được hơn hai ngàn năm, trấn thủ Trung Thiên Thành.

“Băng nhi, hoàng tộc Trung Thiên đế quốc cùng họ với nàng đó!” Chu Duy Thanh hướng Thượng Quan Băng Nhi khẽ cười nói.

Thượng Quan Băng Nhi đôi mi thanh tú hơi nhíu: “Mụ mụ từ trước tới giờ không muốn nhắc tới ba ba. Lúc đi học ta hỏi qua lão sư, lão sư nói, dòng họ Thượng Quan là từ đế quốc Trung Thiên lưu truyền xuống. Cha ta rất có thể là người Trung Thiên đế quốc. Từ lúc còn bé mụ mụ đã mang ta đi, ta chưa được nhìn thấy cha bao giờ. ”

Chu Duy Thanh đem nàng ôm vào ngực: “Băng nhi, đừng khổ sở. Chờ có thời gian, ta nhất định cùng nàng ở lại Trung Thiên đế quốc hảo hảo tìm kiếm. Nàng xinh đẹp như vậy, muốn tìm phụ thân chắc cũng không khó.”

“Ân...”

Chu Duy Thanh chuyển hướng nhìn chằm chằm vào pho tượng không chớp mắt hướng Ô Nha nói: “Ô Nha, chúng ta vào báo danh.”

Về mặt Ô Nha tán thưởng nói: “Pho tượng kia thật to lớn. Nếu trời cao có thể ban cho tộc Ô Kim chúng ta thật nhiều nam nhân cường tráng thì tốt biết bao.”

“Đi thôi. Trời cao sẽ ban cho người. Nếu trời cao không ban cho tộc Ô Kim các người, quay lại gặp ta ta tìm giúp người. ” Chu Duy Thanh nghe được khát vọng đối với nam nhân của Ô Nha cũng không thấy buồn cười. Hắn hiểu Ô Nha đang lo lắng cho truyền thừa của bộ tộc mình!

Chỗ ghi danh Thiên Châu Đại Tái quả nhiên ở ngay trước cổng hoàng cung, Trung Thiên đế quốc kiến tạo một tòa cung điện nhỏ, mặt trên treo một tấm biển đề bốn chữ “Thiên Châu Đại Tái” màu vàng.

Mọi việc đều diễn ra thuận lợi. Đám người Chu Duy Thanh vào trong, lấy giấy mời và tín vật của Phỉ Lệ đế quốc ra báo danh, nhận lấy hào bài dự thi, cũng được cho biết ba ngày sau sẽ tiến hành nghi thức rút thăm trên quảng trường. Đồng thời còn biết được chỗ ở mà Trung Thiên đế quốc an bài, tuy nhiên Chu Duy Thanh sẽ không mang đồng đội tới đó. Trời mới biết được ở đó có cái gì, đối với việc dưỡng thương của bọn Lâm Thiên Ngao sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Ngay khi bọn họ báo danh xong đã đụng mặt vài người trước cửa. Tổng cộng có mười người tới cũng để báo danh, trùng hợp là người cầm đầu lại là người mà Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đều gặp qua.

Lúc trước, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi mới quen, hơn nữa Thiên Châu vừa mới giác tỉnh, Thượng Quan Băng Nhi đã từng bị ám sát. Cầm đầu bọn ám sát chính là Bạch Cửu, chính là cửu hoàng tử của Khắc Lôi Tây Đế Quốc. Lúc này, vị cửu hoàng tử điện hạ đã xuất hiện trước mặt Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi.

Song phương lần nữa chạm mặt, Bạch Cửu cũng ngăn ra, đối với Chu Duy Thanh, hắn ấn tượng không sâu, nhưng đối với tuyệt sắc mỹ nữ Thượng Quan Băng Nhi, hơn nữa lại là Thiên Châu sư thế hệ trẻ duy nhất của Thiên Cung đế quốc, hẳn lại có ấn tượng sâu sắc. Dù sao, nàng cũng từng là mục tiêu ám sát của hắn.

“Là người?” Bạch Cửu hai mắt sáng quắc nhìn chăm chú Thượng Quan Băng Nhi, lại ngẩng đầu nhìn tấm biển Thiên Châu Đại Tái: “Thật sự là chuyện cười, Thiên Cung đế quốc thế nhưng cũng tới báo danh tham

gia Thiên Châu Đại Tái sao? ”

Ô Nha ở bên cạnh Thượng Quan Băng Nhi nghi ngờ nói: “Chúng ta là đại biểu Phỉ Lệ Đế Quốc.”

Bạch Cửu trên khuôn mặt anh tuấn nhất thời toát ra một tia khinh thường “Không ngờ Thượng Quan Băng Nhi tiểu thư thế nhưng đầu phục Phỉ Lệ Đế Quốc a! Xem ra, Thiên Cung đế quốc thật sự là sắp bị Khắc Lôi Tây đế quốc thu phục a. Chu Thủy Ngưu không có người kế tục a!”

Chu Duy Thanh lông mi hơi nhú “Nói như vậy, các hạ là đại biểu đế quốc Khắc Lôi Tây đến dự thi? ” hắn cũng không chú ý lắm Bạch Cửu bởi theo chí nhớ của hắn, Bạch Cửu cũng chỉ là một gã thể châu sư mà thôi, thậm chí còn không phải Thiên Châu sư, lấy tu vi hiện tại của hắn, Bạch Cửu không tạo thành uy hiếp cho hắn. Người mà Chu Duy Thanh chú ý là những người phía sau Bạch Cửu, những người này nhìn qua không đến ba mươi tuổi, một đám khí độ thâm trầm, vẻ mặt âm lãnh, trông như người bình thường nhưng Chu Duy Thanh lại cảm thấy sự nguy hiểm từ họ.

228. Chương 71: Oan Gia Ngõ Hẹp! (3)

Những người này mặc dù là đi theo phía sau Bạch Cửu, nhưng cảm giác hình như bọn họ không nhìn thấy ba người Chu Duy Thanh. Giống như trong lòng bọn họ, căn bản không có tình cảm, thậm chí không có bất kỳ cảm xúc. Đây mới là điều khiến cho Chu Duy Thanh cảnh giác.

Bạch Cửu ngẩng đầu lên, ngang nhiên nói: “Đó là đương nhiên. Đế quốc Khắc Lôi Tây chúng ta làm sao có thể so sánh với Thiên Cung đế quốc? Mấy vị phía sau ta toàn là Thiên Châu sư cả, Thiên Cung đế quốc có sao? ”

Thượng Quan Băng Nhi lạnh lùng nói: “Ta không có phản bội Thiên Cung đế quốc, hiện tại sẽ không, về sau cũng đồng dạng sẽ không. Khắc Lôi Tây đế quốc có thực lực tham gia Thiên Châu Đại Tái sao? Theo ta đây phải là đội thứ hai của Bách Đạt thì có. ”

“Vậy thì thế nào?” Trong mắt Bạch Cửu hiện lên một tia hận ý, chuyện tẻ ra quần lần trước đối với hắn vẫn còn như mới a! Đối với mỹ nữ Thượng Quan Băng Nhi, thế nhưng hắn lại tràn đầy oán hận, không một chút cảm giác thương hoa tiếc ngọc. “Cứ cho chúng ta là đội thứ hai của Bách Đạt, ít nhất Bách Đạt Đế Quốc đồng ý ủng hộ chúng ta. Các ngươi thì sao? Cho dù đi tới Phỉ Lệ Đế Quốc, lấy chút đỉnh tu vi của các ngươi, chỉ sợ cũng chỉ thành phần dự bị mà thôi. Ít nhất Khắc Lôi Tây đế quốc chúng ta vẫn còn được tham gia thi đấu, các ngươi chỉ ăn nhờ ở đậu mà thôi. ”

Thượng Quan Băng Nhi còn muốn nói tiếp cái gì, lại bị Chu Duy Thanh kéo lại: “Băng nhi, chúng ta đi.” Nói xong, hắn mang theo Thượng Quan Băng Nhi và Ô Nha rời đi.

Trải qua chuyện vừa rồi, Chu Duy Thanh hai mắt hí lại: “Hy vọng rút thăm vận khí tốt có thể cùng Khắc Lôi Tây chiến đội chung một tổ. ” Hắn mặc dù rất muốn giết chết tên khốn trước mắt này, nhưng nơi này dù sao cũng là chỗ ghi danh của Thiên Châu Đại Tái, bây giờ không phải là lúc trả thù.

“Người...” Bạch Cửu muốn phát tác thì ba người Chu Duy Thanh đã đi ra ngoài. Tùy tùng Lạc Hiểu Dạ của hắn chặn lại nói: “Điện hạ, đừng cùng đám người này chấp nhặt, không nên làm ảnh hưởng đại kế của chúng ta. ”

Lúc Bạch Cửu nhìn về phía tùy tùng thanh mi mục tú này, sắc mặt mới hòa hoãn lại vài phần, sờ sờ mặt của hắn, ôn nhu nói: “Vậy tạm thời buông tha bọn họ. Hừ, phải là ta mong gặp bọn họ trong Thiên Châu Đại Tái mới đúng. ”

Trên mặt Lạc Hiểu Dạ ửng đỏ, ánh mắt nhìn Bạch Cửu nhất thời có chút mê ly .

Lại lần nữa bước trên quảng trường Trung Thiên, Chu Duy Thanh liền phun ra một ngụm trọc khí. Thượng Quan Băng Nhi rõ ràng cảm giác được, lúc này toàn thân hắn đều căng thẳng.

Chu Duy Thanh nhìn trời cao, thì thào nói: “Thiên CHâu Đại Tái lần sau, ta nhất định sẽ dẫn theo Thiên Cung chiến đội đi tới nơi này. Khi đó, mục tiêu của chúng ta cũng chỉ có một, đó chính là quán quân. ”

Đây là câu cuối mà Chu Duy Thanh nói, hẳn không đi mua mấy đồ ăn vặt bên đường kia, mà là lấy tốc độ nhanh nhất trở lại trong tửu điểm, đi thẳng về phòng tu luyện. Thượng Quan Băng Nhi không có khuyên giải an ủi hắn cái gì, bởi nàng biết, ý chí chiến đấu của nam nhân của mình đã bị khơi dậy. Cũng không phải bởi Bạch Cửu mà bởi vì Thiên Cung đế quốc quá yếu.

Ba ngày chớp mắt đã qua, hôm nay là buổi rút thăm của Thiên Châu đại tái.

Sáng sớm, nội thành Trung Thiên thật náo nhiệt. Từ đêm hôm qua, nội thành đã khổng chế số người được vào, Thiên Châu Đại Tái đúng là cho dân chúng vào xem, nhưng số dân ngoại thành thật sự nhiều lắm, nếu để cho bọn họ đều vào thành, chỉ sợ toàn bộ nội thành sẽ chật như nêm. Mặc dù ngày mai mới là trận đấu chính thức, nhưng nghi lễ ngày hôm nay hấp dẫn không ít người, rất nhiều người muốn biết tình hình phân tổ. Còn có không ít người muốn lấy Thiên Châu Đại Tái để cá độ.

Quảng trường Trung Thiên đã sớm giới nghiêm, Đại môn hoàng cung và pho tượng khổng lồ kia đã sớm biến hóa cực lớn.

Trước cửa hoàng cung, một cái đài cao hơn hai mươi thước đã sớm xây dựng xong, nơi này là dùng để xem lễ. Phía trên đồng thời có thể chứa mấy trăm người xem cuộc đấu, chỉ có Trung Thiên đế quốc cao tầng cùng một ít đại nhân vật mới có thể đi lên chủ tịch đài này.

Phía trước chủ tịch đài, một tòa bình đài hình vuông có chu vi năm mươi thước đã dựng xong. Bề mặt bình đài cách mặt đất năm thước, trên chủ tịch đài có thể thấy rõ ràng. Không hề nghi ngờ, đây là đài thi đấu sử dụng cho vòng loại và bát cường thi đấu.

Toàn bộ đài thi đấu này được tạo bởi Kim Cương Nham, nhằm chống lại lực phá hoại cường đại của Thiên Châu sư. Các khối Kim Cương nham cũng được chuẩn bị bên cạnh, một khi đài thi đấu bị phá hư nghiêm trọng, cũng có thể tiến hành chữa trị trong thời gian ngắn nhất.

Ngoại trừ như vậy ra, tại xung quanh đài thi đấu, ngoại trừ chủ tịch đài ở một hướng, ba hướng khác đều có xây dựng phòng nhỏ, đây là chuẩn bị nơi ở cho các chiến đội.

Lần Thiên Châu đại tái này, đến báo danh có hai mươi bốn chiến đội của các quốc gia. Nếu chia làm bốn tổ, mỗi tổ sẽ có sáu chiến đội. Bởi vậy, xung quanh cũng chính là hai mươi bốn phòng nhỏ. Trong đó, phương hướng đối mặt chủ tịch đài, có bốn phòng nghỉ lớn nhất, không hề nghi ngờ, đây là bởi vì bốn đội hại giống mà chuẩn bị. Phân biệt giai cấp bất cứ lúc nào cũng tồn tại.

Mặt trời lên cao.

Các chiến đội trải qua sự kiểm tra hào bài, mới đi vào quảng trường, trước cửa mỗi gian phòng nghỉ, đều có tên của mỗi quốc gia.

Phỉ Lệ Chiến Đội hôm nay chỉ tới hai người là Thượng Quan Băng Nhi và Chu Duy Thanh. Các chiến đội khác hầu như cũng chỉ phái một hoặc hai người mà thôi. Tướng mạo và khí chất của Thiên Châu sư rất dễ bán đứng năng lực của họ, hiện tại trận đấu chưa chính thức bắt đầu, tự nhiên không vội lộ diện.

Bởi vì lần trước Phỉ Lệ chiến đội biểu hiện rất tốt, thành tích được đánh giá đứng thứ năm. Bởi vậy, phòng nghỉ của Phỉ Lệ chiến đội nằm ở bên trái phòng của bốn chiến đội hạt giống.

Chu Duy Thanh đi đến cửa phòng nghỉ thì dừng lại, có chút tò mò hướng tới phòng nghỉ của bốn chiến đội hạt giống. Hắn phát hiện, bốn phòng nghỉ kia căn bản không có ai. Bốn đội này thế nhưng không thêm phái người.

Kiều ngạo thế sao? Mặc dù bọn hắn mỗi đội tại một tổ, vị trí đã định, nhưng là, bọn họ không thêm để ý xem đội nào cùng tổ với mình. Tự tin xuất phát từ thực lực, Chu Duy Thanh vẫn rất tin những lời này. Nhưng là, cổ ý niệm bất phục trong đầu hắn càng thêm mãnh liệt.

Đại biểu Khắc Lôi Tây đế quốc đến rút thăm đúng là Bạch Cửu với tiểu tùy tùng kia. Bởi vì lần trước bọn họ căn bản không có thể đến dự thi, nên lần này là ở vị trí ngoài cùng.

Mọi chuyện cuối cùng vẫn không như mong muốn, cuối cùng Chu Duy Thanh vẫn không thể rút được lá thăm có ký hiệu cùng tổ với Khắc Lôi Tây đế quốc. Nhưng Chu Duy Thanh phát hiện, Phỉ Lệ chiến đội cùng Bách Đạt chiến đội được phân cùng một tổ, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Phỉ Lệ Chiến Đội phân đến tổ ba, chiến đội hạt giống là Đan Đốn chiến đội đến từ phía nam Hạo Miếu đại lục. Mà sau lưng Đan Đốn đế quốc có Huyết Hồng Ngục, một trong ngũ đại thánh địa. Quy mô Đan Đốn Đế Quốc cùng Phỉ Lệ Đế Quốc không sai biệt lắm, nhưng bởi vì có Huyết Hồng ngục ủng hộ, chính thể thực lực cũng không phải là Phỉ Lệ Đế Quốc có khả năng so sánh được.

Ngoại trừ Đan Đốn chiến đội, Phỉ Lệ Chiến Đội cùng Bách Đạt Chiến Đội, ba chiến đội sau theo thứ tự là Mễ Âu vương quốc chiến đội, Thiết Thành vương quốc chiến đội, Tật Hi vương quốc chiến đội.

Ba chiến đội này đều đến từ phía đông đại lục, mặc dù là nước nhỏ, nhưng thực lực lại trên cả Thiên Cung đế quốc và Khắc Lô Tây đế quốc. Sở dĩ xưng là vương quốc mà không phải đế quốc, đó là bởi vì vị trí địa lý của chúng.

Tại phía đông đại lục, có hai đại Cường Quốc là Bảo Phách đế quốc cùng Cách Lý Sai Nặc Đế Quốc. Hai đại đế quốc này cực kì cường thế, nhất là Bảo Phách đế quốc, sau lưng bọn họ có một trong ngũ đại Thánh Địa, đệ nhất Đông vực Hữu Tình cốc ủng hộ. Bị bọn họ áp bách, một số quốc gia chỉ có thể xưng vương quốc, hơn nữa hằng năm phải tiến cống. Quan hệ của Bảo Phách đế quốc và Cách Lý Sai Nặc Đế Quốc cũng có mâu thuẫn giống như giữa Bách Đạt đế quốc và Phỉ Lệ đế quốc, chỉ là khoảng cách hai nước rất xa, phân biệt ở hai góc Đông Nam cùng Đông Bắc đại lục, ở giữa còn có mười bảy tiểu quốc cách trở, nên mới xem như tương đối bình tĩnh.

Mà những nước nhỏ này khoảng cách gần Trung Thiên đế quốc, hai đại đế quốc cũng không dễ xâm lược, nên tạm thời bình tĩnh.

Bảy quốc gia mạnh nhất đại lục có bốn quốc gia có thánh địa ủng hộ, theo thứ tự là Vạn Thú Đế Quốc, Trung Thiên đế quốc, Đan Đốn Đế Quốc cùng Bảo Phách đế quốc. Bọn họ cũng chính là bốn chiến đội hạt giống. Mà còn lại trong ba cường quốc, hai nước Bách Đạt và Phỉ Lệ thế nhưng lại vào cùng một tổ, không hề nghi ngờ, tổ ba đã trở thành một tổ tử thần, chắc chắn chiến đấu cực kỳ kịch liệt. Huống chi, hai nước vốn đã là thù địch. Chỉ là, không có ai biết, bây giờ Phỉ Lệ Chiến Đội cũng không hoàn chỉnh, cần nhờ Chu Duy Thanh tu vi Tam châu làm chủ tướng. Kế tiếp, chính là rút thăm xem đối thủ vòng thứ nhất là ai, vận khí của Chu Duy Thanh so với lúc trước tốt hơn nhiều, rút ra được tổ có thực lực yếu kém nhất là Mễ Âu vương quốc chiến đội.

Điều này cũng làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm, nếu như vòng thứ nhất đã gặp Bách Đạt Đế Quốc, mà bọn Lâm Thiên Ngao lại không thi đấu được, thật là một chút nắm chắc hắn cũng không có. Không hề nghi ngờ, trận quyết định xem bọn họ có vào được bát cường hay không, cũng chính là phải đối mặt với Bách Đạt Đế Quốc. Mà đối thủ của Bách Đạt Đế Quốc ở vòng thứ nhất, rõ ràng là Đan Đốn chiến đội.

Toàn bộ rút thăm quá trình hết một canh giờ thời gian. Rút thăm kết thúc, ngay lúc Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi và những người khác đồng dạng chuẩn bị đi ra phía ngoài. Đột nhiên, Thượng Quan Băng Nhi thân thể mềm mại run lên, cước bộ ngừng lại, ánh mắt đột nhiên động lại ở một phương hướng, tựa hồ nhìn thấy điều gì khiến nàng hết sức rung động thật.

Hắc hắc, Người Thượng Quan Băng Nhi thấy là ai mà có thể khiến nàng rung động như vậy? Đoán được không?

229. Chương 72: Đốc Hết Sức Lực (1)

Thượng Quan Băng Nhi đột nhiên dừng bước, ánh mắt tập trung nhìn về phía trước, Chu Duy Thanh thấy vậy cũng nhìn theo nàng, chỉ thấy cách đó không xa, chịu trách nhiệm rút thăm cho đội Khắc Lô Tây đế quốc là Bạch Cửu với tùy tùng của hắn Lạc Hiểu Dạ đang cùng với hắc y thiếu nữ nói chuyện gì đó. Nhìn bộ dáng của bọn hắn dường như đối với hắc y thiếu nữ vô cùng cung kính.

“Nàng chính là nữ nhân lần trước đã tấn công chúng ta.” Thượng Quan Băng Nhi thấp giọng nói.

“Ân?” Chu Duy Thanh trong lòng cả kinh. Mặc dù chuyện lần trước hắn không có tham dự vào, nhưng toàn bộ quá trình chiến đấu cũng đã nghe mọi người kể lại. Mặc dù ở trong trận chiến ấy, bọn họ đều có thương thế nặng nhẹ khác nhau, bản thân cũng thập phần mệt mỏi. Nhưng cho dù là dưới tình huống như thế, đối phương lấy một kích lực đả thương nặng toàn bộ Phỉ Lệ Chiến Đội, thì cũng cho thấy thực lực cực

kỳ mạnh mẽ. Với lại, theo mọi người miêu tả, Chu Duy Thanh lập tức đoán được hắc y thiếu nữ tự xưng là Tiểu Vu Nữ nhất định có được hai loại thuộc tính Hắc ám và Tà ác, mà nàng có thể huyền hóa ra một loại thực vật phụ trợ công kích, đại biểu cho nàng rất có thể còn có Thuộc tính Sinh mệnh. Điều này cũng làm cho hắn liên tưởng đến một địa phương, đó chính là: Thiên Tà Giáo.

Tà Châu Sư có thuộc tính Tà ác khiến thiên hạ không dung, Tà Châu Sư có lực lượng mạnh như vậy cũng chỉ có khả năng lớn nhất là ở trong Thiên Tà giáo, huống chi nhìn qua nàng còn nhỏ tuổi như vậy. Rất có thể là nhân vật trọng yếu trong Thiên Tà Giáo.

Lúc này, Tiểu Vu Nữ và Bạch Cửu, Lạc Hiểu Dạ ở cùng một chỗ đối với Chu Duy Thanh mà nói cũng không phải là chuyện tốt lành gì cả. Khắc Lôi Tây đế quốc không đủ gây uy hiếp, dù rằng đằng sau còn có Bách Đạt Đế Quốc ủng hộ, nhưng bọn họ dự thi lần này tối đa cũng chỉ là đội hình dự bị cho Bách Đạt Đế Quốc mà thôi. Nhưng nếu như có Thiên Tà giáo tham dự vào thì đây lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Sự cường đại của Thiên Tà giáo, Chu Tiểu Béo nhà ta đã cảm thụ qua một cách sâu sắc. Lúc trước hắn đã suýt mất cái mạng nhỏ của mình ở trên tay Minh Vũ.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt chú ý của Chu Duy Thanh, Tiểu Vu Nữ ngẩng đầu hướng nhìn sang bên Tiểu Béo, ánh mắt hai người đụng nhau trên không trung. Chu Duy Thanh thấy được nàng linh hoạt nhạy bén, lại ẩn chứa một sự thâm thúy kinh tâm động phách, mà Tiểu Vu Nữ cũng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tính xâm lược của Chu Duy Thanh. Ngay sau đó, Tiểu Vu Nữ nhìn thấy Thượng Quan Băng Nhi bên cạnh Chu Duy Thanh, nhất thời ở trên vẻ mặt toát ra vài phần tò mò. Nàng cũng không quên trận chiến mấy ngày trước đó, mà ở trong trận chiến ấy không thấy Chu Duy Thanh xuất hiện.

Bạch Cửu cùng Lạc Hiểu Dạ cũng hướng ánh mắt tới hai người Chu Duy Thanh, vừa nhìn thấy hai người bọn họ, Bạch Cửu lập tức nói nhỏ vài câu bên tai Tiểu Vu Nữ, hiển nhiên là giải thích lai lịch của hai người Chu Duy Thanh.

Tiểu Vu Nữ có chút hứng thú, hướng Chu Duy Thanh tạo ra một nụ cười khả ái, ánh mắt thấp thoáng tình ý. Mà toàn bộ thời điểm này, Phì Miêu luôn luôn nằm ngủ ở trong lòng ngực của Chu Duy Thanh không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy, trong lòng ngực của Chu Duy Thanh mà ngóc cái đầu nhìn ra, đôi mắt màu tím đậm đồng dạng cũng nghênh đón ánh mắt Tiểu Vu Nữ.

Thân thể mềm mại của Tiểu Vu Nữ nhất thời khẽ run lên khi nhìn đến Phì Miêu trong lòng ngực Chu Duy Thanh. Trong đáy mắt nàng chợt hiện lên vẻ khiếp sợ, bởi vì không thể tin được, thậm chí nàng còn xuất hiện một giây thất thần. Ngay sau đó, trên khuôn mặt nàng xuất hiện một tầng sương lạnh, khóe miệng toát ra một tia đùa cợt rồi xoay người bỏ đi.

Bạch Cửu khinh thường nhìn Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi giơ tay biểu lộ địch ý rồi cùng Lạc Hiểu Dạ lập tức đuổi theo Tiểu Vu Nữ.

Nhìn đám người hắn đi rồi, Chu Duy Thanh mới kéo tay Thượng Quan Băng Nhi nói: “ Xem ra lần này thật có chút phiền toái, nếu như Tiểu Vu Nữ chính là đại biểu cho Thiên Tà giáo ủng hộ Khắc Lôi Tây đế quốc thì về sau chỉ sợ Thiên Cung đế quốc chúng ta gặp nhiều phiền toái a”.

Thượng Quan Băng Nhi đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, nói: “Ta có nên tổ giác bọn họ hay không? Vì Tà Châu Sư cả thiên hạ không dung, chỉ cần chúng ta tổ giác thì cô lẽ Khắc Lôi Tây đế quốc không thể tham gia Thiên Châu Đại Tái”.

Chu Duy Thanh lắc đầu nói: “ Không được, Thiên Tà giáo bị các quốc gia truy nã lâu như vậy cũng không thể đối xử hoà hảo với nhau, bọn nhất định có nhiều phương pháp che dấu. Nếu mà chúng ta có tổ giác thì cũng là không thể điều tra ra được chân tướng của họ. Với lại nếu làm như vậy thì không khác gì chọc giận Thiên Tà giáo. Không chỉ là chúng ta về sau nửa bước khó đi, mà sẽ còn mang đến nhiều nguy hiểm cho đế quốc chúng ta. Không cần phải gấp gáp, thông qua Thiên Châu Đại Tái lần này có thể nhìn thấy Thiên Tà giáo ủng hộ cho Khắc Lôi Tây đế quốc thật hay không? Còn nói, Khắc Lôi Tây đế quốc không được Thiên Tà giáo xem trọng, nếu như bọn họ phải ủng hộ thì cũng chọn đế quốc lớn như Phỉ Lệ hoặc Bách Đạt đế quốc. Theo ta suy đoán thì Khắc Lôi Tây đế quốc cũng chỉ là bù nhìn mà thôi, mà mục tiêu lớn nhất của Thiên Tà giáo là thẳng tiến vào tứ cường trong Thiên Châu Đại Tái nhằm đạt được Thiên Châu Lệnh, như vậy chứng minh tại Thiên Châu Đảo có rất nhiều thứ tốt a”.

Điều chúng ta hiện phải làm, chính là thận trọng, không ngừng giành thắng lợi đồng thời chú ý đến biểu hiện của bọn họ trên Thiên Châu Đại Tái”.

Nghe lời nói của Chu Duy Thanh xong, trên mặt Thượng Quan Bằng Nhi toát lên một tia mỉm cười nhu hoà, nói: “Tiểu Béo của Ta thật sự trưởng thành rồi a”.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc, cúi đầu sát bên tai nàng, nói: “ Đúng vậy, ta thật sự trưởng thành, vậy có phải không cần tiếp tục hạn chế ta với nàng âu yếm? Ta nhất định thập phần cẩn thận, sẽ không để cho nàng có tiểu Tiểu Béo, được không?” (*-*)

Thượng Quan Bằng Nhi cười khi một tiếng, nói: “Ngươi a, thật sự giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, mới đang hoàng được có hai ngày, bộ dáng vô lại kia đã lại lòi ra rồi. Thiên Châu Đại Tái trọng yếu đến nhường nào, ngươi hay nhất là bỏ cái tư tưởng xấu xa đi a”.

Chu Duy Thanh dương dương tự đắc nói: “Ta làm sao lại xấu xa a? Ta bắt quá lại tiếp tục bộ dạng đứng đắn. Nói như vậy, sau khi Thiên Châu Đại Tái kết thúc, chúng ta có thể”. (-_*)

Thượng Quan Bằng Nhi khuôn mặt đỏ lên, “Mau trở về đi, tất cả mọi người đang sốt ruột chờ đó”.

Trở lại Tử điểm, Chu Duy Thanh nói lại tình huống phân tổ nói cho mọi người, khiến hắn có chút ngoài ý muốn chính là, vừa nghe cùng Bách Đạt Đế Quốc phân cùng một tổ, mọi người chẳng những không có buồn bực, ngược lại mỗi một người tất cả đều toát ra vài vị cảm xúc hưng phấn.

“Thật tốt quá, vận khí tên Duy Thanh quả là không thể tốt hơn a!” Tiểu Tứ vẻ mặt tán thưởng nói: “người mà ta muốn giáo huấn đúng là đám Bách Đạt đế quốc. Duy Thanh, ngươi trước tiên phải chiến thắng những trận đầu tiên để đến thời điểm đối mặt với Bách Đạt đế quốc, nhất định phải đánh cho bọn hắn tơi bời hoa lá cành. Ta đã nói với ngươi, nếu chúng ta tại võ đài Thiên Châu Đại Tái xử lý xong Bách Đạt đế quốc, coi như không thể vào được tứ cường, thì sau khi về nước cũng được đãi ngộ như những vị anh hùng rồi.”

Túy Bảo xoa xoa tay nói: Ta như thế nào cảm thấy được thương thế của ta đã muốn hết sức bình thường a. Duy Thanh, mùi vị này quả thực là quá sung sướng. Không được, ta muốn đi tu luyện nhanh nhanh một chút, khi đối mặt với Bách Đạt đế quốc nhất định phải đánh một trận sướng tay mới được.”

Tiểu Viêm không nói nhiều như bọn họ, chỉ là thản nhiên nói: “ Ta đã khôi phục sáu, bảy thành, dù có tiếp tục thiêu đốt Sinh mệnh hoả diễm một lần nữa cũng không có vấn đề gì”.

Đáy mắt Lâm Thiên Ngao hiện lên một đạo hàn quang: “ Bách Đạt Đế Quốc, hừ, Bách Đạt Đế Quốc. Rất tốt”.

Chu Duy Thanh vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Như thế nào vừa nghe đến là bọn hắn, từng người các người đều hăng tiết gà thế? Không cần khoa trương như vậy chứ.”

Túy Bảo nói: “ Duy Thanh, ngươi là người của Thiên Cung đế quốc, với loại trận đấu đụng độ với Khắc Lôi Tây đế quốc thì ngươi sẽ như thế nào chứ hả?”.

Chu Duy Thanh không chút lựa chọn nói : “Vậy còn phải nói, đánh con mẹ nó.”

Túy Bảo cười hắc hắc nói: “Đúng a! Chúng ta và Bách Đạt Đế Quốc là kẻ thù truyền kiếp, thù hận kia quả thật như núi cao biển sâu, thậm chí là giữa hai dân tộc đều có cừu hận. Thời điểm Chúng ta phương bắc chiến đấu với Vạn Thú đế quốc, Bách Đạt đế quốc ở phía sau đánh lén đã không biết bao nhiêu lần. Ta nói với ngươi, Phỉ Lệ đế quốc chúng ta còn thù Bách Đạt đế quốc sâu hơn cả đối với Vạn Thú đế quốc”.

Ô Nha xoẹt một chút đứng lên, liền đi ra ngoài. Chu Duy Thanh nhin không được hỏi: “Ô Nha, ngươi định làm cái gì thế? ”

Ô Nha đáp : “Mài búa, mài búa”.

Vẻ mặt Diệp Phao Phao bi phẫn nói: “Các vị lão huynh, các ngươi không thể như vậy! Ta muốn ra sân! Duy Thanh, ngươi nói xem vận khí của ngươi mà không tốt nữa, nếu vòng thứ nhất rút thăm mà lại đánh với Bách Đạt đế quốc thì thật là tốt a.”

Chu Duy Thanh tức giận nói: “Ta ngất, đội trưởng tạm thời này cũng quá dễ làm rồi, vẫn còn muốn cái gì động viên trước khi chiến đấu sao? Xem bộ dạng xúc động của các người kia, gì cũng không nói nổi rồi. Nhanh, đi tu luyện thôi. Bằng Nhi, chúng ta trở về phòng làm chút chút yêu đương đi”.

“Phi”. Bằng Nhi mặt cười phớt hồng hôn hân một cái, xoay người bỏ đi.

Từ sau khi mọi người bị thương ở trận chiến trước, vốn cảm xúc mọi người đều có chút trầm xuống, thông qua việc rút thăm lần này, ngược lại đều làm tinh thần bọn họ trở nên hưng phấn, đây là một điều Chu Duy Thanh vô luận thế nào cũng thật không ngờ.

Thiên Châu Đại Tái cuối cùng cũng bắt đầu, toàn bộ có hai mươi bốn chiến đội, tại vòng thứ nhất tổng cộng sẽ có mười hai cuộc tranh tài, mỗi một tổ có sáu chiến đội từng cặp chiến đấu. Đầu có ba cuộc tranh tài. Cùng ngày toàn bộ phải tiến hành xong tất, ba ngày sau lại tiếp tục tiến hành đợt thứ hai.

Thân là đội trưởng tạm thời, lúc này Chu Duy Thanh mang theo Phỉ Lệ Chiến Đội rời khỏi tử điểm. Hiện tại hắn có chút buồn bực, nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ thậm chí năm đội viên chính thức cũng không gặp đủ, tính cả Chu đội trưởng chúng ta thì cũng chỉ có bốn mạng mà thôi.

Ngày hôm qua vừa nghe nói trong tổ còn có Bách Đạt để quốc tranh tài, mấy vị bị thương kia đang liều mạng tu luyện chữa thương, chiến ý đó cũng không phải là loại bình thường a. Dựa theo sự rút thăm thi đấu vòng thứ nhất, bọn họ tranh tài cùng Bách Đạt để quốc ở lượt trận thi đấu thứ ba trong tổ. Hiện tại mấy vị bị thương cũng tranh thủ thời gian hồi phục thêm một ít sức lực, đợi đến lúc đó tham chiến càng thêm tốt. Vì vậy, cuộc tranh tài ngày hôm nay còn chưa phải đánh, Phỉ Lệ chiến đội cũng phải càng cố gắng hết sức. Dù sao, bốn người bọn họ cũng phải tham gia đánh liên tiếp năm trận, nhưng mà lặp lại nhiều trận như vậy cũng sẽ khiến cho thực lực suy yếu đi không ít.

Ngày hôm qua mà so sánh với ngày hôm nay thì quảng trường Trung Thiên náo nhiệt hơn hẳn. Ngay sáng sớm, xung quanh quảng trường cũng đã bị vây kín toàn bộ, nhìn đâu cũng thấy chật như nêm cối. Nếu như không phải phía quan viên Trung Thiên để quốc đã an bài đầy đủ thông đạo chuyên môn cho hai mươi bốn chiến đội dự thi thì e rằng bọn họ muốn tới sân đấu tranh tài cũng không thể qua được.

230. Chương 72: Dốc Hết Sức Lực (2)

Cùng so sánh với ngày hôm nay, thì rõ ràng không khí ngày rút thăm hôm qua có vài phần xơ xác tiêu điều hơn. Hôm nay, tất cả các chiến đội đều tới, kể cả bốn chiến đội hạt giống cũng đồng dạng có mặt. Mỗi chiến đội có ít nhất tám người, nhiều hơn thì mười người, chỉ riêng mình Chu Duy Thanh chúng ta dẫn dắt Phỉ Lệ chiến đội thì chỉ có bốn người mà thôi.

Khi Chu Duy Thanh mang theo ba người Thượng Quan Bằng Nhi, Ô Nha, Diệp Phao Phao đi đến phòng nghỉ của Phỉ Lệ chiến đội thì không khỏi khiến các chiến đội khác ghé mắt nhìn, mà ngay cả bốn chiến đội hạt giống cũng không ngoại lệ.

Cho dù là bốn chiến đội hạt giống mang đến đều là năm đội viên chính thức cùng với ba đội viên dự bị, tổng cộng tám người đủ cả. Những người ở đây đều cho rằng, Phỉ Lệ chiến đội thật sự quá kiêu ngạo rồi. Chỉ có bốn người không nghĩ ngờ là đang muốn tuyên bố với người khác, bọn họ chỉ cần bốn người thi đấu là có thể đạt được thắng lợi trong cuộc thi đấu hôm nay.

Không thể nghi ngờ, sắc mặt khó coi nhất chính là Mễ Âu chiến đội – đối thủ ngày hôm nay của Phỉ Lệ chiến đội.

Độ da mặt dày của Chu đội trưởng chúng ta đã mang tác dụng mấu chốt. Bất luận là mọi người cảm thấy thế nào, hắn cũng giữ một bộ dạng như không quan hệ đến ta, đường hoàng đi đến ngồi xuống trong phòng nghỉ.

Phòng nghỉ đối mặt với sân đấu cũng không có cái gì che chắn, nhìn bộ dạng khí thế, hào hùng lúc hắn ngồi xuống, mỗi người đều cảm thấy độ kiêu ngạo của Phỉ Lệ chiến đội lại tăng thêm một bậc.

Không lâu sau, tất cả hai mươi bốn chiến đội đã có mặt đầy đủ, ở phía xa, cũng có thể nhìn thấy trên đài chủ tịch cũng đã ngồi đầy người. Chu Duy Thanh liếc mắt lên đài chủ tịch một cái rồi lập tức thu hồi. Cảm

giác quá cao cũng không phải là cái gì tốt, liếc mắt một cái này bị nhìn lại, làm cho hấn sợ đến mức sau lưng ứa đầy mồ hôi lạnh. Hấn không thể đoán ra thực lực cụ thể của những người trên chủ tịch đài, nhưng hấn có thể khẳng định, có ít nhất hai mươi người ở trên đây có thực lực vượt qua Minh Vũ.

Đây là cái khái niệm gì? Nói cách khác, cường giả có tu vi vượt qua Thượng vị Thiên Tông trên chủ tịch đài có ít nhất là hai mươi người a! Đây chính là cường giả mà tùy tiện xuất ra một người cũng có thể chấn nhiếp quần hùng a.

Lúc này, trên đài chủ tịch, một người trung niên chừng bốn mươi tuổi chậm rãi đi lên phía trước đài. Người này mặc một thân long bào màu vàng sáng, đội mũ kim quan, được khảm những viên bảo thạch nhiều màu rực rỡ, thắt lưng được khảm mười tám khối mỹ ngọc trắng như tuyết. Tướng mạo của hấn không thể tả có bao nhiêu phần anh tuấn. nhưng làm cho người ta có cảm giác phong cách cổ xưa. Trong mắt tinh hoa nội liễm, mang theo vài phần trong suốt, làm cho người khác không thể nhìn thấu tuổi thọ chân thật của mình. Hấn cũng là một trong những người Chu Duy Thanh có cảm giác cường đại hơn Minh Vũ.

“Tất cả thanh niên tuấn tráng đến từ hai mươi bốn quốc gia, các người tốt! Ta là Thượng Quan Thiên Tinh – hoàng đế Trung Thiên đế quốc. Hoan nghênh các người đến Trung Thiên đế quốc tham dự Thiên Châu Đại Tái được tổ chức ba năm một lần này.” Âm thanh của hấn hết sức ôn hòa, nhưng giống như thủy ngân đang chảy, truyền ra không dứt, làm cho mỗi người đều có thể nghe rõ ràng hấn nói gì.

Xung quang sàn đấu, mọi người vội vàng đi ra, hướng tới đài chủ tịch hành lễ “Gặp qua bệ hạ.” Trong đó, tám gã đội viên đến từ Trung Thiên đế quốc lại càng quỳ một gối trên mặt đất.

Mà mấy chục vạn dân chúng xung quanh quảng trường Trung Thiên đồng thời quỳ rạp xuống đất, đồng thanh: “Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Vài chục vạn dân chúng đồng thời hò hét là rung động ra sao? Làn sóng âm thanh khổng lồ phóng lên cao, chỉ sợ Thiên Châu đảo trên không trung cách xa mấy ngàn thước cũng có thể nghe được. Đây chính là cái uy của hoàng đế đại quốc, cho dù Thượng Quan Thiên Tinh không có toát ra một chút uy nghiêm nào, khi hấn được vài chục vạn dân chúng tôn lên, hấn cũng đã trở thành tiêu điểm trung tâm duy nhất của quảng trường.

Chu Duy Thanh cũng hơi khom người, chỉ là có chút phát hiện khiến hấn kinh ngạc, bên cạnh vẻ mặt Thượng Quan Băng Nhi tựa hồ có vài phần hoảng hốt, “Băng Nhi, nàng làm sao vậy?”

Thượng Quan Băng Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không có gì, chẳng qua ta cảm thấy âm thanh của hấn giống như nghe rất thoải mái.”

Lúc này, Thượng Quan Thiên Tinh trên đài chủ tịch đã muốn mở miệng lần nữa: “Quy tắc Thiên Châu Đại Tái trước sau như một, hôm nay là vòng thứ nhất. Hy vọng các chiến đội có thể thi triển hết sở trường, đạt được thành tích tốt.”

“Cuối cùng nếu tiến vào tứ cường, sẽ được phép lên Thiên Châu đảo tiến hành cuộc tranh tài cuối cùng, đồng thời, cũng sẽ nhận được phần thưởng từ Thiên Châu đảo. Sàn đấu trước mắt chính là sân khấu của các người, nói đã nhiều như vậy. Thượng Quan Long Ngâm đâu?”

“Có thần!” Một lão giả từ một bên tiến lên từng bước, hướng Thượng Quan Thiên Tinh cung kính hành lễ.

Thượng Quan Thiên Tinh nói: “Long Ngâm, từ nay người sẽ làm trọng tài trưởng, giám sát tranh tài. Tùy người chủ trì người trong Thác Ấn cung làm trọng tài.

“Vâng, bệ hạ.”

Ánh mắt Thượng Quan Thiên Tinh lướt qua tuyển thủ dự thi của hai mươi bốn quốc gia, rồi đến mấy mươi vạn dân chúng đế quốc, trầm giọng nói: “Thiên Châu Đại Tái chính thức bắt đầu.”

“Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Trong tiếng hô vạn tuế, Thượng Quan Thiên Tinh lui trở lại chỗ ngồi trung ương trên đài chủ tịch, còn Thượng Quan Long Ngâm thay thế vị trí của hấn lúc trước.

Cùng so sánh với sự ôn hòa của Thượng Quan Thiên Tinh, Thượng Quan Long Ngâm lại vạn phần uy nghiêm, sắc mặt không chút thay đổi, ánh mắt sắc bén giống như đao kiếm thực chất vậy.

Diệp Phao Phao thấp giọng nói: “Ta nghe nói Thượng Quan Long Ngâm chính là cung chủ Thác Ân cung của Trung Thiên đế quốc. Tại Trung Thiên đế quốc cũng là nhân vật có tiếng tăm, mà nghe nói hần xuất thân từ Hạo Miếu Cung. Còn có người nói, bản thân Hạo Miếu Cung chính là tạo thành từ người trong hoàng thất Trung Thiên đế quốc. Bởi vậy, Trung Thiên đế quốc tuy lớn, nhưng ngôi vị hoàng đế của Thượng Quan gia lại cực kỳ kiên cố.

Cung chủ Thác Ân Cung Trung Thiên đế quốc – mấy chữ này làm cho Chu Duy Thanh vô cùng kinh hãi. Cung chủ của Thác Ân Cung Phi Lệ đế quốc đã là một vị cường giả Thiên Vương cấp, hiển nhiên vị này phải lợi hại hơn mới phải. Với lại, vị Thượng Quan Long Ngâm này nhất định không phải là đệ nhất nhân ở Trung Thiên đế quốc, khi trên hần còn có Hạo Miếu Cung. Quả nhiên không đi ra ngoài thì không biết thế giới to lớn đến nhường nào.

Ánh mắt Thượng Quan Long Ngâm uy nghiêm lướt qua, thế nhưng làm cả quang trường Trung Thiên yên tĩnh trở lại, phải biết rằng, ở đây chính là có vài chục vạn người a! Nếu như nhìn cẩn thận, nhất định có thể phát hiện ánh mắt cuồng nhiệt trong đám dân chúng.

“Vòng thứ nhất, tổ một trận thứ nhất, Trung Thiên đế quốc đối trận Thiên Phong đế quốc, một đội viên song phương lên sân, trọng tài Thác Ân Cung lên sân.”

Dưới ánh mắt của mấy chục vạn dân chúng, đầu tiên là một gã mặc trường bào màu vàng nhạt ước chừng bốn mươi tuổi đi lên. Trên trường bào của hần được tranh trí bằng chỉ màu bạc, ngay giữa ngực, chỉ bạc hoa lệ được thêu thành một chữ Trung() thật to.

Phòng nghỉ của Trung Thiên chiến đội cách một gian với phòng nghỉ của đám Chu Duy Thanh. Thân ảnh màu trắng lóe lên, một gã thanh niên thân hình cao lớn đã bước lên sân đấu. Đầu phục của Trung Thiên chiến đội là màu trắng, hoa văn cùng loại với trường bào trên người trọng tài, chỉ bất quá trên hoa văn trên trang phục của của hần được thêu bằng chỉ vàng, trên ngực cũng có một chữ trung như vậy.

Bên này đội viên Trung Thiên chiến đội vừa mới lên sân, bên kia Thiên Phong chiến đội đã có người hô lớn: “Chúng ta nhận thua.”

Trọng tài hướng bên Thiên Phong chiến đội xác nhận nói: “Các người muốn nhận thua?”

“Vâng.”

Tên đội viên Trung Thiên chiến đội kia vừa nghe đối phương nhận thua, thần sắc cũng không có biến hóa chút nào, tựa hồ đã sớm dự liệu tình huống như vậy. Sau đó, hần hướng trọng tài hành lễ, rồi tự nhiên bước xuống, trở về phòng nghỉ của đội mình.

Dựa theo trình tự thi đấu, hôm nay bốn trận thi đấu đầu tiên được an bài là bốn chiến đội hạt giống lần lượt ra sân, sau đó mới đến những chiến đội khác.

Đối mặt với chiến đội hạt giống mà nhận thua tuyệt đối không phải là chuyện có gì sỉ nhục, mà là lựa chọn thông minh. Muốn chiến thắng chiến đội hạt giống cơ hồ là chuyện không thể nào. Cho dù có ý định liều một phen, tuyệt cũng sẽ không ở trong vòng đấu loại. Tránh đi phong mang, giữ lại thực lực đối mặt với đối thủ kế tiếp. Tranh thủ đạt được vị trí thứ hai trong tổ cũng là ý nghĩ của đại đa số các chiến đội.

Quả nhiên, tại ba cuộc tranh tài kế tiếp, ba chiến đội hạt giống khác cũng không chiến mà thắng, dễ dàng đạt được thắng lợi vòng thứ nhất.

Kế tiếp, chính là mỗi tổ của trận thứ hai so tài. Lúc này trọng điểm của vòng thứ nhất mới thật sự triển khai.

Chu Duy Thanh thờ ơ lạnh nhạt ngồi trong phòng nghỉ, nhìn hai chiến đội tổ thứ nhất thi đấu trận thứ hai, trong lòng thầm giật mình. Hai chiến đội này đều đến từ tiểu quốc, nhưng thực lực lại tương đối bất phàm. Trong năm người xuất chiến, song phương đều là hai gã Ba châu, ba gã Bốn châu. Ở trong Thiên Châu Sư dưới ba mươi tuổi thì thực lực cũng đã cường đại. Với lại kỹ xảo chiến đấu của bọn họ cũng tương đối khá.

Trên sàn đấu đánh đến mức hoa rơi nước chảy, thiên lực tung hoành. Phải biết rằng, thứ hạng của hai chiến đội này trong hai mươi bốn chiến đội cũng chỉ là đội số.

Cuối cùng, cuộc tranh tài này cũng kết thúc với một chiến đội thắng hiểm với tỉ số 3-2.

Thời điểm đến trận thứ hai của tổ thứ hai tranh tài, Chu Duy Thanh cũng không có tiếp tục nhìn, bởi vì, trận thứ hai của tổ thứ ba chính là bọn hắn phải xuất chiến.

“Ô Nha, người trận đầu. Phao Phai, người trận thứ hai. Trận thứ ba hai đấu hai, ta cùng Ô Nha tiến lên.”
Làm đội trưởng tạm thời, Chu Duy Thanh rất nhanh liền an bài.

Mặc dù không cho mình tham gia, nhưng Thượng Quan Băng Nhi lại không một lời oán giận, chỉ điềm tĩnh ngồi bên cạnh Chu Duy Thanh. Đối với nam nhân của mình, nàng tuyệt đối ủng hộ hết mình.

Trận thứ hai kết thúc khá nhanh, bởi vì trong đó có một chiến đội thực lực không hề kém hơn Phỉ Lệ chiến đội – Cách Lý Sai Nặc chiến đội. Bọn họ đã cho thấy thực lực cường hãn, trong bốn người lên sàn đấu, hai người Bốn châu, hai người Năm châu, dễ dàng đạt được thắng lợi.

Sau mỗi một cuộc tranh tài chấm dứt, trọng tài trên sân đều đổi một người khác. Lúc này, một gã trọng tài mới lên sân, cao giọng nói: “Tổ ba trận thứ hai, Phỉ Lệ chiến đội đánh với Mễ Âu chiến đội. Đội viên song phương thi đấu trận đầu lên sân.”

Ô Nha đã sớm có chút không chờ được, bước dài ra, đi đến trước sàn đấu cũng không bước lên bậc thang. Chân phải nàng dẫm thật mạnh trên mặt đất, cả người phi lên, rơi xuống trên sàn đấu.

Tức thời Chu Duy Thanh liền lấy hai tay bưng lỗ tai lại, ngay sau đó, một tiếng nổ ầm trời rung động toàn trường vang lên.

231. Chương 72: Dốc Hết Sức Lực (3)

Không sai, chính là một tiếng nổ vang thật lớn, âm thanh đó phát ra khi Ô Nha đáp xuống dưới lôi đài. Trọng lượng cơ thể nàng nặng hơn một trăm sáu mươi cân, nhảy lên thật cao rồi rơi xuống lôi đài làm bằng đá, âm thanh phát ra không lớn mới là chuyện lạ. Người ta lên sân thì hết sức nhẹ nhàng tình cảm, còn nàng ngược lại, hoàn toàn dùng phương pháp trái ngược bọn họ. Bất quá, không thể không thừa nhận, lần này tuyệt đối tạo ra rung động vô cùng lớn đối với mọi người. Nhất thời, ngay cả bốn chiến đội hạt giống không hề chú ý tình huống trên sân cũng bị nàng hấp dẫn.

Đồng phục của Phỉ Lệ chiến đội là màu xanh biếc, kết hợp với đường vân thêu chỉ vàng, cuối cùng những đường vân này tụ lại trên ngực trái, tạo thành Thập Tự Thánh Kiếm – Quốc huy của Phỉ Lệ Đế Quốc.

Trên đài, trọng tài cũng bị Ô Nha dọa cho chết khiếp, nhìn kim cương nham thạch dưới chân nàng rạn nứt, khóe miệng hắn không khỏi co quắp lại.

Lúc này, đội viên của Mễ Âu chiến đội cũng đã đi lên lôi đài.

Đây là một thanh niên có thân hình cao lớn, vốn hãn và Ô Nha đồng thời bước lên, nhưng Ô Nha nhảy lên sân như thể đã dọa hãn một cái, suýt nữa cũng không có đứng vững. Nhìn thấy vị nữ tử trước mặt còn muốn cường tráng hơn mình vài phần, sắc mặt của tên đội viên Mễ Âu chiến đội cũng trở nên có chút quái dị, rõ ràng tỏa ra sự cảnh giác mãnh liệt.

Chu Duy Thanh dương dương tự đắc ngồi trong phòng nghỉ, nhìn cũng có vài phần của kẻ cơ trí đang bày mưu tính kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm. Trận đầu tiên đã phái Ô Nha ra tự nhiên là có dụng ý của hắn. Bất luận là chiến đội nào, cũng cực kỳ coi trọng trận đầu tiên của vòng thứ nhất, có người nào là không hy vọng trận đầu chiến thắng để có một khởi đầu tốt đẹp? Vì vậy, Chu Duy Thanh mới phái người có thực lực cường hãn như Ô Nha, bất luận là đáng người hay lực lượng, nàng cũng đủ để làm kinh sợ đối thủ.

Dựa theo quy tắc cuộc thi, sẽ có năm cuộc tranh tài, trận thứ hai đối phương chắc chắn đối phương sẽ phái đội viên có thực lực kém hơn ra. Khi đó để cho Diệp Phao Phao ra sân thì sẽ nắm chắc chiến thắng trên bảy thành. Trận thứ ba thì mình và Ô Nha tiến lên, tự nhiên nhất định phải thắng. Cho Dù Diệp Phao Phao có thua, thì trận thứ tư Chu Duy Thanh cũng tính toán dựa vào người mình.

Trên đài, trọng tài trầm giọng nói: “Song phương báo danh.”

Đội viên của Mê Âu chiến đội tên là Ngô Chính Dương, hét lớn một tiếng, trong nháy mắt phóng ra Thiên Châu của mình. Có thể thấy trên tay phải của hắn hiện ra là bốn viên Thể Châu Băng Chung Phỉ Thủy không thể nghỉ ngơi.

Thấy Thể Châu của hắn hiện ra, khoe miệng Chu Duy Thanh xuất hiện một nụ cười tươi. Đối với Ô Nha, bị khắc chế nhất chính là đối đầu với Thiên Châu Sư hệ Nhanh Nhẹn và công kích xa như Tiểu Tứ vậy. Thể Châu của người này lại là Lực lượng, muốn so bì lực lượng với Ô Nha? Ngô Chính Dương cũng không phải là Chu Tiểu Béo nha.

Đồng dạng, Ô Nha cũng phóng ra Thiên Châu của mình, khi trên cổ tay phải nàng xuất hiện ba viên Thể Châu Băng Chung Phỉ Thủy và trên cổ tay trái ba viên Ý Châu Tinh Hồng Bảo Thạch, trên khán đài đã kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Thật sự là Ô Nha quá cao lớn, đồng phục của nàng mặc dù là đặc chế, nhưng không chịu nổi liên kéo lên để lộ cánh tay của nàng, trực tiếp đem Ý Thể song châu của mình cho đối phương thấy rõ ràng.

Vốn là nhìn Phỉ Lệ đế quốc chỉ có bốn người mà lớn lối, các chiến đội khác cũng phán đoán, nhất định Phỉ Lệ đế quốc này có chuẩn bị mà đến, nhưng ai ngờ, mặc dù ra sân đầu tiên là một nữ tử rất hung hãn, nhưng tu vi cũng chỉ có Ba Châu. Trong thế giới Thiên Châu Sư, hình thể cũng không thể quyết định thắng bại.

Ngô Chính Dương thấy Ô Nha phóng ra Ba Châu cũng không khỏi sửng sốt một hồi, Nhất là Ý Châu của Ô Nha cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua là thuộc tính Hỏa mà thôi. Hắn không nhịn được nói: “Thì ra chỉ là hù dọa người thôi a!”

Ô Nha cười hắc hắc: “Hù dọa người thì thế nào?” Vừa nói, nàng cũng đã xông đến Ngô Chính Dương.

Ngô Chính Dương hừ lạnh một tiếng, Bốn viên Thể Châu trên tay phải đồng thời sáng lên, mặc dù Ô Nha chỉ có Ba Châu nhưng hắn vẫn không có nửa phần xem thường nàng. Có thể được Mê Âu chiến đội lựa chọn cho cuộc tranh tài đầu tiên, bất luận thực lực hay là tâm tính cũng đều tương đối xuất sắc.

Một thanh trọng kiếm dài đến một thước năm, rộng nửa thước hiện ra trong tay hắn, đồng thời còn xuất hiện thêm một tấm thuẫn cùng với giáp lót vai và áo giáp. Khôi giáp màu bạc sáng chói lấp lóe khí tức băng vụ, không thể nghỉ ngơi, bốn vật ngưng hình mà hắn phóng ra có ít nhất ba vật là Ngưng hình sáo trang.

Phóng thích ra Vũ khí ngưng hình, nhất thời khí thế của Ngô Chính Dương tăng vọt, cước bộ đều bước lướt đi, huy vũ trọng kiếm trong tay hướng đầu Ô Nha chém tới.

Đối mặt với Ô Nha không thể phóng ra bất kỳ Trang bị ngưng hình gì, tự nhiên hắn cũng không vội dụng kỹ năng thác ẩn của bản thân. Trong Mê Âu chiến đội, thực lực của hắn cũng gần với chủ tướng, nói không chừng còn phải chiến thêm hai trận đấu nữa, tận lực tiết kiệm Thiên lực là điều hết sức cần thiết. Ít nhất ban đầu hắn cũng phải dò xét thực lực của Ô Nha một chút.

Thiên Châu Sư hệ Lực lượng tu vi Bốn châu, cộng thêm một thanh trọng kiếm ngưng hình, chém xuống có uy thế tương đối kinh người, ngay cả trong không khí cũng xuất hiện tiếng nổ đùng, sáo trang tăng phúc cho tự thân thực lực của hắn, phối hợp với bộ hành như nước chảy mây trôi, một kích của Ngô Chính Dương đúng là không thể xem thường. Thậm chí tấm thuẫn trên tay trái của hắn còn che chắn trên người, công phòng một thể, chính là thủ đoạn công kích dò xét đối phương rất hay, sau đó còn có hậu chiêu liên mien bất tuyệt. Hắn tin tưởng, Ô Nha đối mặt với mình còn có tu vi thấp hơn Một châu, nên nhất định có thể kết thúc chiến thắng trong khoảng thời gian ngắn.

Thật ra Ngô Chính Dương phán đoán cũng không sai, nhưng hắn lại dựa theo tình trạng một Thiên Châu Sư bình thường để phán đoán thực lực Ô Nha. Nhưng Ô Nha bình thường sao?

Mất thấy trọng kiếm bay thẳng đến mặt mình, Thân thể Ô Nha đang vọt lên trước đột nhiên dừng lại. Năng lực chiến đấu của nàng đã sớm ăn sâu vào xương tủy, chỉ thấy Ô Nha giơ tay trái lên, bằng tay không lại bắt được trọng kiếm, hơn nữa còn là trực tiếp chộp vào trên lưỡi kiếm.

Cho dù là Ngô Chính Dương có nghĩ đến vỡ đầu cũng không thể nghĩ là Ô Nha lại dụng phương pháp này đối mặt với trọng kiếm của hắn.

Phanh!!!

Hắn có cảm giác như trọng kiếm của mình chém vào tấm thép cứng rắn vậy. Cho dù hắn thúc dục lực lượng toàn thân thì trọng kiếm trong tay Ô Nha cũng không thể đi xuống nửa phần. Mà trên mặt Ô Nha vẫn treo một nụ cười như cũ, một bộ dạng hoàn toàn không có chút áp lực.

Động tác Ô Nha luôn cực kỳ đơn giản, nàng tuyệt đối sẽ không làm bất kỳ chuyện phức tạp gì khi có thể sử dụng phương pháp đơn giản để giải quyết vấn đề. Khi tay trái bắt được trọng kiếm của đối phương thì đồng thời chân phải nàng cũng đá ra ngoài. Dù cho giữa hai người cách nhau một thanh trọng kiếm dài hơn thước rưỡi, nhưng khi nàng kéo trọng kiếm sang một bên, thì cái chân mạnh mẽ tráng kiện của nàng cũng đã đập trên tấm thuẫn của Ngô Chính Dương.

Phanh!!!

Tất cả mọi người đang chăm chú theo dõi đều phải trợn mắt há mồm, thân thể Ngô Chính Dương bị một cước của Ô Nha đập bay ngược ra y như đạn pháo, ngay tiếp theo là bốn trang bị ngưng hình trực tiếp bay ra khỏi lối dài, thậm chí còn bay qua phòng nghỉ ngơi, hung hăng đập trên mặt đất quảng trường Trung Thiên.

Cuộc chiến giữa Phỉ Lệ chiến đội và Mễ Âu chiến đội cứ kết thúc đơn giản như vậy. Từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, chẳng qua chỉ là vài giây đồng hồ.

Rung động, tuyệt đối rung động, ngay cả những siêu cấp cường giả trên đài chủ tịch cũng đều nhìn trợn mắt há mồm. Quần người có cái kỹ xảo gì, lão nương chỉ cần một cước đập bay người đi là xong chuyện.

Khi một cước của Ô Nha đập lên trên tấm thuẫn phát ra tiếng nổ, không biết trái tim của bao nhiêu người theo đó mà co quắp lại, giống như một cước kia đập lên trên người mình vậy.

Ngô Chính Dương bị đập trên mặt đất, sưng sốt một hồi lâu cũng không có đứng dậy, trên tấm thuẫn tinh mịn đã theo tu vi Bốn Châu mà tiến hóa lên cấp bốn cũng xuất hiện vết rạn. Đây là lực lượng kinh khủng đến cỡ nào mới có thể làm được? Phải biết rằng, Ô Nha đập bay chính là một Thiên Châu Sư có Thể Châu loại Lực lượng a.

Ô Nha hai tay chống nạnh đứng giữa lối dài, dương dương đắc ý nói: “Tên tiểu bạch kiếm này hình như chưa có ăn điểm tâm a! tiếp theo ai tới đi.”

Lúc này trọng tài mới kịp phản ứng, ho khan một tiếng, nói: “Tuyển thủ Ô Nha, đấu loại một chọi một, thì mỗi người chỉ được xuất chiến một cuộc thôi.”

Ô Nha sưng sốt một chút, nhúc nhích nói: “Àh, đúng rồi. Ta quên mất. Thế trận vừa rồi ta thắng đúng không?”

Trọng tài chăm chú nhìn thân hình vạm vỡ của nàng vội vàng gật đầu, nói: “Trần đầu tiên, Phỉ Lệ chiến đội thắng.”

Ô Nha cười ha ha, sau khi hành lễ với trọng tài xong liền từ lối dài nhảy xuống. Lần này, có không ít người nhắm mắt khi có một tiếng nổ vang lên, vị này cũng quá vạm vỡ rồi.

Chu Duy Thanh ngồi ở trong phòng nghỉ, trên khóe miệng nhếch một tia suy ngẫm mà mỉm cười, Ô Nha thật là có tài đóng kịch a! Nhìn bộ dạng khù khờ phối hợp với thân hình của nàng sẽ rất dễ dàng khiến cho người ta nghĩ nàng ta chỉ là một loại đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Nhưng trên thực tế, nếu có ai nghĩ như vậy thì cả mười phần sai. Phải biết rằng, ban đầu lúc Chu Duy Thanh đánh cuộc với Tiểu Tứ, nhưng là Ô Nha cùng với Tiểu Viêm không có tham gia đánh cuộc. Nhìn bề ngoài thật thà của Ô Nha, nhưng tuyệt đối là một đại trí giả ngu. Bất quá khả năng diễn kịch của nàng ngay cả Chu Duy Thanh cũng phải than thở không bằng.

Lúc này, Ngô Chính Dương đã được đồng đội đưa về phòng nghỉ ngơi. Thật vất vả hắn mới thở ra được một ngụm trọc khí. Oa một tiếng, hắn liền phun ra một ngụm máu bầm, sắc mặt cũng biến thành xanh mét. Cũng không phải hắn bị đả thương nặng, mà thật sự là bại trận lần này quá biệt khuất rồi, hắn còn có vô số năng lực chưa dùng đến, lại không thể giải thích được tại sao bị Ô Nha đánh bại như vậy. Thậm chí ngay cả toàn bộ kỹ năng thác ẩn cũng không có dùng đến a, chuyện gì vừa xảy ra vậy???

Nhưng thua là thua, rơi xuống lôi đài chính là thất bại. Trọng tài cao giọng nói: “Trận thứ hai, một chọi một, đội viên song phương chuẩn bị ra sân.”

Diệp Phao Phao đứng lên, sửa sang đồng phục của mình một cách ưu nhã, rồi bước chậm lên. So sánh với Ô Nha thì hẳn quá bình thường rồi, bước từng bước chậm rãi lên sân thi đấu.

-o0o-

232. Chương 73: Làm Đôi Thủ Bất Ngờ (1)

Diệp Phao Phao đại diện cho Phỉ Lệ Chiến Đội xuất chiến trận thứ hai, và lần này Mễ Âu chiến đội phái ra một gã thanh niên đáng người nhỏ gầy. Vừa lên đài, hắn đã cẩn thận đánh giá Diệp Phao Phao một chút, khi xác định đối phương không biến thái như Ô Nha mới nhẹ nhàng thở ra. Một màn vừa rồi thật sự ai cũng cảm thấy rất rung động.

“Phỉ Lệ Chiến Đội, Diệp Phao Phao.”

“Mễ Âu chiến đội, Chu Hắc Tam.”

Trọng tài hô lớn: “Trận thứ hai, bắt đầu.” Ngày hôm nay tổng cộng có mười hai trận đấu, cần phải tranh thủ thời gian.

Cổ tay Diệp Phao Phao rung lên, chuỗi ngưng hình pháp tượng cũng đã xuất hiện trong lòng bàn tay, còn thân hình Chu Hắc Tam liên động, bay thẳng đến chỗ Diệp Phao Phao, tay phải cầm ngược một thanh ngưng hình chủy thủ đen nhánh. Tốc độ nhanh như tia chớp, chỉ trong một bước đã tới trước mặt Diệp Phao Phao.

Thể Châu của Diệp Phao Phao là cứng rắn chủ phòng ngự, đối mặt với công kích nhanh như điện của đối phương, hắn cũng không chút hoang mang. Tay trái vừa giơ lên, một tấm Thuần ngưng hình cũng đã xuất hiện trước người.

Tấm thuẫn của hắn đem so sánh với Lâm Thiên Ngao chính là đệ tử gặp sư phụ, thể tích nhỏ hơn nhiều, đường kính chỉ lớn chừng một thước, coi như là một tấm thuẫn nhỏ. Nhưng ở mặt trước lại được khảm một viên Tinh Quang Lam Bảo Thạch, chính là Ý Châu của hắn.

Một tiếng đinh vang lên, lần đầu tiên va chạm giữa hai người đã diễn ra. Có lẽ là do thua trận đầu, trận thứ hai Mễ Âu chiến đội lên sân vẫn là một Thiên Châu Sư có tu vi Bốn Châu giống như trước. Với lại, Thể Châu của Chu Hắc Tam chính là Long Thạch Phỉ Thúy hệ Nhanh nhẹn.

Kích thứ nhất của Chu Hắc Tam bị Diệp Phao Phao dùng tấm Thuần ngưng hình ngăn trở, nhưng đúng giờ phút này công kích của hắn lại toàn diện bộc phát, một tầng quang mang màu xanh từ cổ tay trái phóng ra, nhất thời cả người hắn phiêu hốt mơ hồ giống như tia chớp, trong phút chốc vài chục lần công kích đã theo từ mọi phương hướng khác nhau tấn công đến Diệp Phao Phao.

Trong phòng nghỉ, Thượng Quan Băng Nhi kinh hô một tiếng: “Thiên Châu Sư hệ Nhanh nhẹn.” Đúng vậy, Chu Hắc Tam đúng là một Thiên Châu Sư hệ thuần Nhanh nhẹn giống như Thượng Quan Băng Nhi. Ý Châu Đế Vương Bích Tỳ cộng thêm Thể Châu Long Thạch Phỉ Thúy.

“Không sao cả.” Chu Duy Thanh bình thản ung dung nói: “Sự không chế của hệ Thủy là mạnh nhất trong các kỹ năng cấp thấp. Vận khí của chúng ta cũng không tệ.”

Chu Duy Thanh còn chưa dứt lời, cục diện trên sân cũng đã bắt đầu xuất hiện biến hóa. Đối mặt với công kích giống như cuồng phong bạo vũ của Chu Hắc Tam, Diệp Phao Phao chỉ bằng tốc độ nhất định là không thể ngăn cản được, pháp tượng ở tay phải hắn vung lên, một cái Băng thuẫn đã xuất hiện sau lưng hắn. Băng thuẫn ngưng tụ lại bảo vệ đằng sau cùng hai bên, còn tấm thuẫn trong tay trái của hắn không ngừng di chuyển trong biên độ nhỏ, ngăn cản công kích từ trước mặt của Chu Hắc Tam, khó khăn lắm mới bảo trụ được.

Có được Thể Châu chủ phòng ngự, bản thân Diệp Phao Phao am hiểu chính là công kích từ xa, đối với phòng ngự cận thân rất có thủ đoạn. Huống chi, trong khoảng thời gian này, hắn không ngừng thỉnh giáo Tiểu Viêm, học được không ít phương pháp khống chế kỹ năng và Thiên lực, thực lực có tiến bộ không ít.

Hiện tại, tốc độ Chu Hắc Tam đã phát huy hoàn toàn, bằng vào kỹ năng thác ẩn Tật Phong Thuật, khiến cho thân mình như làn khói, công kích lại càng bất tận từ mọi nơi. Nhưng mỗi lần hắn công kích đều gặp trở ngại, tốc độ Diệp Phao Phao cũng không nhanh, nhưng phòng ngự vô cùng vững vàng, dựa vào kỹ năng Bằng thuẫn cùng Tầm thuẫn nơi tay trái, chặn lại tất cả công kích của hắn.

Cũng giống như Thượng Quan Bằng Nhi, nhược điểm lớn nhất của Thiên Châu Sư hệ Nhanh nhẹn đó là lực công kích không đủ. Bản thân Diệp Phao Phao lại là Thiên Châu Sư hệ Phòng ngự, chỉ cần hắn vững vàng phòng ngự, Chu Hắc Tam muốn chiếm được tiện nghi tuyệt không dễ dàng.

Đại đa số đều không có chú ý tới, khi song phương vừa mới bắt đầu chiến đấu, dưới chân Diệp Phao Phao cũng đã có băng vụ tỏa ra nhàn nhạt. Người khác nhìn vào cũng đều nghĩ chẳng qua là băng vụ do Bằng thuẫn tạo ra. Băng vụ vẫn đang khuếch tán trên mặt đất, một lát sau, đã lan ra khắp phạm vi mười mét.

Ngay khi Chu Hắc Tam thoáng có chút dừng lại, băng vụ đang lặng yên không một tiếng động mới phóng lên, Chu Hắc Tam chỉ cảm thấy nhiệt độ trong không khí đột nhiên hạ thấp rất nhiều, khi hắn phát hiện ra có điểm không đúng, chuẩn bị lui lại. Chỉ nghe Diệp Phao Phao quát nhẹ một tiếng: “Cấp Động Thuật.”

Băng vụ trong nháy mắt ngưng đọng, Chu Hắc Tam chỉ cảm thấy có vô số hạt băng nhỏ xuất hiện xung quanh thân thể rồi bám lại trên người mình, lạnh lẽo thấu xương dường như cũng làm huyết mạch của hắn bắt đầu đông cứng lại.

Thời khắc mấu chốt, cũng là lúc phải đưa ra lá bài tẩy rồi, Chu Hắc Tam không có nửa phần do dự, tay phải vừa nhấc, liền tiếp ba đạo thanh quang từ trong tay hắn bay ra, hóa thành ba đạo tinh quang, chợt lóe trên không trung lên rồi biến mất. Kia rõ ràng là ba cái phi tiêu, mỗi một cái đều phóng thích ra năng lượng sáng chói đặc thù của Long Thạch Phi Thụy.

Ai có thể nghĩ đến, trong bốn khóa Thể Châu của Chu Hắc Tam lại có ba khóa ngưng hình dĩ nhiên là cùng một loại vũ khí, chính là phi tiêu.

Ba chiếc phi tiêu trên không trung va chạm lẫn nhau, nháy mắt hợp lại một chỗ, quang mang Long Thạch Phi Thụy dày đặc, dung hợp thành một, trên không trung hóa xuất một đạo ánh sáng màu xanh biếc, bay thẳng đến vị trí ngực phải của Diệp Phao Phao.

Đúng vậy, thân là Thiên Châu Sư thuần Nhanh nhẹn Chu Hắc Tam luôn cho rằng công kích của mình không đủ mạnh, ba thanh phi tiêu hợp lại cũng giống như tổ hợp thuẫn của Lâm Thiên Ngạo, chỉ khác nhau về cách làm nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Bất quá thứ hắn dùng công kích, với lại cũng chỉ là tổ hợp ba châu mà thôi, thêm nữa bản thân hắn am hiểu cũng không phải năng lực công kích, bởi vậy, so sánh với tổ hợp thuẫn của Lâm Thiên Ngạo, vẫn có chênh lệch rất lớn.

Mặc dù như thế, lực công kích của ba thanh phi tiêu hợp lại một chỗ, cũng hơn xa lực công kích bình thường của Chu Hắc Tam. Hơn nữa một kích này vừa bất ngờ lại nhanh chóng, làm cho Diệp Phao Phao ngay cả cơ hội đưa tay cũng không có.

Trong phòng nghỉ, Chu Duy Thanh đột nhiên biến sắc, nhưng tất cả chuyện này phát sinh quá nhanh, căn bản không có thời gian cho hắn đi cứu viện.

Tại thời khắc nguy hiểm này, ngược lại tỉnh táo nhất vẫn là Diệp Phao Phao, khi hắn nhìn thấy Chu Hắc Tam giơ tay phải lên về phía mình, thì trong thời gian ngắn nhất hắn cũng đã có phản ứng.

Chu Hắc Tam bị hắn lấy Thiên lực hệ Thủy phóng thích Băng vụ lại thêm Cấp Động Thuật, kế tiếp tốc độ nhất định giảm đi. Không hề nghi ngờ, bây giờ bất kể đối phương có năng lực gì, trước lúc thi triển cũng sẽ bị hạn chế. Trong lúc chiến đấu, Diệp Phao Phao cũng rất thông minh, cái hắn muốn chính là bức đối phương tung ra đòn sát thủ.

Vào một cái, tổ hợp phi tiêu ngưng hình xuyên qua ngực Diệp Phao Phao, nhưng Diệp Phao Phao lại không hề tổn thương. Bởi vì, ngay lúc phi tiêu phóng ra, trên sân đã có hai Diệp Phao Phao.

Kính Ảnh Thuật – kỹ năng phụ trợ hệ Thủy được đánh giá thất tinh , có thể tạo ra một cái ảo ảnh giống bản thân trong một thời gian nhất định. Trong lúc sử dụng Kính Ảnh Thuật, tất cả các năng lực hệ Thủy cũng được tăng phúc. Kính Ảnh Thuật cảnh giới Bốn Châu, lực tăng phúc đối với hệ Thủy đã tăng lên tới hai mươi phần trăm.

Diệp Phao Phao hoàn thành Kính Ảnh Thuật, tuy tránh được một kích này nhưng hấn vẫn lạnh cả người, Tất sát kỹ của Chu Hắc Tam uy lực mạnh, đã vượt ra khỏi dự tính của hấn.

Tổ hợp phi tiêu bắn ra, ngay sau đó cũng đã bay trở về trong tay Chu Hắc Tam, bất quá, Diệp Phao Phao đã không cho hấn bất cứ cơ hội nào nữa.

Cấp Đồng Thuật trải qua Kính Ảnh Thuật tăng phúc, hiệu quả càng mạnh vài phần, tốc độ của Chu Hắc Tam đã bị hạn chế hoàn toàn, hấn chỉ cảm thấy thân thể của mình đều đông lại.

Một tấm Băng thuần chân thật tự nhiên xuất hiện dán chặt trước mặt hấn, làm hấn căn bản không có cách nào phát ra phi tiêu, khi hấn muốn lui về phía sau thì cũng xuất hiện ba tấm Băng thuần khác, mạnh mẽ giam cầm Chu Hắc Tam trong đó.

Ngay lúc một cái Băng mâu ngưng tụ trong tay Diệp Phao Phao, thì trong phòng nghỉ Mễ Âu chiến đội vang lên một giọng nữ nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Trận này chúng ta nhận thua.”

Diệp Phao Phao cũng không làm gì thêm nữa, dù sao vừa nãy Chu Hắc Tam tấn công ngực phải mà không phải là trái tim hấn. Song phương không có thù hận gì, cần gì phải hạ tử thủ đầu?

Giải trừ Băng mâu cùng Băng thuần, Diệp Phao Phao nhìn Chu Hắc Tam mỉm cười, nói: “Đa tạ.”

Chu Hắc Tam có chút ảo não nói: “Ta thua rồi, ngay lúc bắt đầu ta nên dùng tổ hợp kỹ năng, có lẽ còn có cơ hội thắng.”

Tổng hợp thực lực, Chu Hắc Tam thật đúng là không kém gì Diệp Phao Phao, chỉ là hấn không muốn bại lộ lá bài tẩy quá sớm, muốn đợi đến trận đấu sau sẽ dùng, ai biết lại bị Diệp Phao Phao bắt ép, nếu không, cuộc tranh tài này thật sự rất khó nói.

Trọng tài tuyên bố song phương thắng bại, hai người hành lễ rồi xuống đài.

Đây cũng là một trận so tài bình thường, bất quá, không đợi khán giả định thần lại, con người vừa rồi cực kỳ không bình thường – Ô Nha cũng đã lại xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Phỉ Lệ Chiến Đội – Mễ Âu chiến đội, trận thứ ba, hai đấu hai.

Một tiếng nổ lớn vang lên, Ô Nha lại lên sân. Chu Duy Thanh cười hắc hắc, khởi động thân thể một chút, lúc này mới sải bước đi tới.

“Tiểu Béo, coi chừng một chút.” Thượng Quan Băng Nhi thân thiết nhắc nhở. Vừa rồi tổ hợp phi tiêu làm nàng rất hoảng sợ. Tại Thiên Châu đại tái này, các loại kỹ năng đều có thể xuất hiện.

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Yên tâm đi, an toàn là hàng đầu.”

Mất thấy Ô Nha lại lên sân lần nữa, bên phía Mễ Âu chiến đội, Ngô Chính Dương cũng không chút lựa chọn vọt lên. Trận đấu hấn thất bại thật sự là quá biệt khuất cũng quá mất mặt, không đem mặt mũi lấy về hấn thật không có chỗ đứng trong đội.

Theo sau Ngô Chính Dương là một thiếu nữ. Thiếu nữ nhìn qua khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, dáng người nhỏ xinh, tướng mạo xem như là gần thượng đẳng, chỉ là trên gương mặt thủy chung vẫn mang vẻ lạnh lùng, ánh mắt nhìn Ô Nha lộ vẻ cảnh giác.

Ô Nha nhìn về phía Chu Duy Thanh, thấp giọng nói : “Muốn làm thế nào đây?”

Nụ cười trên mặt Chu Duy Thanh liền cứng lại: “Cái gì mà muốn làm thế nào? Người muốn chọn đối tượng sao? Mỗi người một đứa, tiểu bạch kiểm vẫn là của người, mỹ nữ là của ta, hợp lý.”

“Tốt thôi.” Ô Nha lập tức gật gật đầu.

-o0o-

233. Chương 73: Làm Đối Thủ Bất Ngờ (2)

“Phỉ Lệ chiến đội, Ô Nha.”

“Phỉ Lệ chiến đội, Chu Duy Thanh.”

“Mễ Âu Chiến Đội, Ngô Chính Dương.”

“Mễ Âu Chiến Đội, Giang Phi.”

Sau khi Bốn người xưng tên, trọng tài hô một tiếng bắt đầu, cuộc tranh tài thứ ba giữa Phỉ Lệ chiến đội và Mễ Âu chiến đội chính thức bắt đầu. Khi song phương lộ ra bản mạng Thiên châu, trên Trung Thiên quảng trường liền tràn ngập tiếng kinh hô của dân chúng. Không chỉ bởi vì Chu Duy Thanh có tu vi Ba châu, mà còn vì thiếu nữ tên Giang Phi xinh xắn lạnh lùng kia thể nhưng có tu vi Năm châu. Ở độ tuổi nàng có tu vi như vậy tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, không hề nghi ngờ nàng chính là đội trưởng của Mễ Âu chiến đội.

Theo một tiếng ra hiệu, cuộc so tài giữa hai đội chính thức bắt đầu.

Mặc dù vẻ mặt Ngô Chính Dương đầy phẫn hận cùng không cam lòng, nhưng hắn cũng không vọng động xông lên. Hắn thả chuỗi trọng kiếm kia ra lần nữa, cùng lúc đó, kim quang trên mũi kiếm chợt lóe, trọng kiếm vung lên hóa thành một đạo quang nhận vàng kim xông thẳng đến phía Chu Duy Thanh và Ô Nha.

Khoảng cách song phương chừng hai mươi mét, uy lực một kiếm này căn bản không thể công kích xa như vậy, mục đích của nó chỉ là ngăn cản Chu Duy Thanh và Ô Nha tiến tới gần. Mặc dù ở trận chiến trước hắn thua không cam lòng, nhưng hắn không thể không thừa nhận, đơn thuần so đấu lực lượng hắn không thể bằng Ô Nha. Mà kỹ năng hắn phóng ra có tên là Quang Trảm Kiếm, là kỹ năng thác ẩn trong Ý Châu được khảm trên trọng kiếm, uy lực tuyệt đối không tầm thường, hắn không tin có ai dám can đảm thừa nhận công kích này ở khoảng cách gần như vậy.

Nhưng ai biết, Chu Duy Thanh và Ô Nha vẫn đứng nguyên tại chỗ, cũng không có ý di chuyển, nhìn đạo kim quang tan biến trong không trung cách người không xa. Ô Nha quay sang chỗ Chu Duy Thanh hỏi: “Hắn làm gì vậy? Cắt không khí à. ”

Chu Duy Thanh nhún vai nói: “ Ta đâu có biết, có lẽ lúc này té xuống đầu bị va chạm nên vẫn còn u mê a. ”

Nhìn bộ dạng của Ô Nha và nụ cười thật thà trên mặt Chu Duy Thanh, hai người một tung một hứng làm trong các phòng nghỉ không ít kẻ bật cười.

Ngô Chính Dương bị chọc tức đến sắc mặt tái mét, đang muốn phát tác thì Giang Phi bên cạnh hắn trầm giọng nói: “Không nên, tập trung phòng ngự.”

Nói cũng kỳ quái, khi nghe xong lời nói của Giang Phi, sắc mặt tức giận của Ngô Chính Dương lập tức khôi phục, nâng trọng kiếm lên, ánh mắt đọng lại trên người Chu Duy Thanh và Ô Nha.

Thiên Châu Sư tu vi Bốn Châu, Ý Châu có thuộc tính Quang Minh, khả năng phối hợp tuyệt đối không tầm thường. Trong các thuộc tính Thượng vị, mặc dù Quang Minh là thuộc tính có nhiều nhất, nhưng dù sao cũng thuộc tính Quang Minh a.

Lấy thực lực của Chu Duy Thanh, bằng vào Ý Châu Biến Thạch Miêu Nhân cùng với trang bị ngưng hình, khiêu chiến vượt cấp với Thiên Châu Sư Bốn Châu cũng không có vấn đề gì, nhưng gặp phải tu vi Năm châu thì cũng tương đối phiền toái. Dù sao Thiên lực song phương chênh lệch quá lớn. Trước đây, hắn có thể chiếm được tiện nghi khi chiến đấu với Minh Vũ là bởi vì hai người chênh lệch quá lớn, Minh Vũ thực sự rất xem thường hắn, cho nên mới bị Chu Duy Thanh thừa cơ đánh lén đắc thủ.

Dĩ nhiên, bây giờ Chu Duy Thanh cũng rất mạnh, kỹ năng của hắn có thể vận dụng nhiều hơn gấp mấy lần so với các Thiên Châu Sư bình thường khác. Hắn thác ẩn nhiều kỹ năng hạn chế cao cấp, vì vậy, tất cả đều nhìn trong tình huống thực chiến cụ thể.

Giang Phi đang đứng sau lưng Ngô Chính Dương đang giơ hai tay lên, có thể thấy rõ ràng, năm viên Thể Châu Hồng Phỉ chủ Phối hợp đồng thời sáng lên trên tay phải nàng.

Trong lòng Chu Duy Thanh không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ, lại là ngưng hình sáo trang sao? Chẳng phải Quyển trục ngưng hình rất hiếm sao? Tại sao trong Thiên Châu đại tái này lại xuất hiện nhiều như củ cải vậy? Lúc trước đến giờ, đã có hơn mười tên tham gia thả ra Ngưng hình sáo trang rồi.

Nhưng rất nhanh, Chu Duy Thanh liền phát hiện phán đoán của mình sai rồi, Giang Phi thả ra năm kiện Thể Châu ngưng hình không phải là ngưng hình sáo trang.

Phàm là ngưng hình sáo trang, đều có những hoa văn đồng nhất, liên kết chặt chẽ với nhau. Nhưng trên năm kiện trang bị ngưng hình của Giang Phi cũng không giống nhau.

Một cái bao tay màu đen bằng kim loại, một cây pháp trượng màu đen, một cái bao cổ tay màu đen, một mảnh khải giáp bảo vệ vai phải, còn thêm một cái băng dầu màu đen. Năm Trang bị ngưng hình không ngoại lệ đều bảo vệ nửa người bên phải của nàng. Mỗi một Trang bị đều có một lỗ tương khảm, và đã khảm một viên Ý Châu Hắc Ấu Bạc Bảo Thạch – đại biểu cho Thiên Châu Sư thuộc tính Hắc Ấm.

Chu Duy Thanh không chỉ là một Thiên Châu Sư mà còn là một Ngưng Hình Sư, nhìn thấy trên người xuất hiện trang bị như vậy, hẳn không khỏi kinh sợ, nghĩ đến một loại tình huống. Hắn trầm giọng quát: “Ô Nha cẩn thận, Nàng là Thiên Châu Sư toàn công kích, chủ công kích từ xa.”

Nếu một Thiên Châu Sư toàn công kích thì bất luận là Ngưng hình hay Thác ấn, tất cả các năng lực đều toàn bộ vì công kích. Ngưng hình trang bị có thể thêm vào kỹ năng nhất định, tuyệt đại đa số đều là tăng phúc, ví dụ như tăng phúc lực lượng hoặc là phòng ngự của mình. Nếu như Trang bị ngưng hình có chứa lỗ tương khảm, như vậy, tăng phúc rất có thể là uy lực kỹ năng thác ấn trên Ý Châu. Từ những Trang bị đối phương mặc trên người cùng với cây pháp trượng cầm trên tay phải của nàng, Chu Duy Thanh lập tức phán đoán chính xác.

Không thể nghi ngờ, Thiên Châu Sư toàn công kích hoàn toàn buông tha việc phòng ngự đó là một việc làm cực đoan, căn bản không hề để ý đến bản thân mình. Nhưng dưới tình huống như thế, nhất định năng lực của bọn họ cũng cực mạnh.

Đúng là như vậy, năm kiện Trang bị ngưng hình của Giang Phi được thêm vào đều là tăng phúc – tăng phúc cho Thiên lực thuộc tính Hắc Ấm của nàng, toàn bộ kỹ năng thác ấn thuộc tính Hắc Ấm trên Ý Châu đều được tăng cường. Đối với phương thức cực đoan này, lực công kích của nàng đơn thuần có thể so sánh với một Thiên Châu Sư có tu vi Sáu Châu. Chu Duy Thanh cũng không nghĩ tới ngay vòng đầu tiên đã phải gặp đối thủ khó chơi như vậy.

Vừa nhắc nhở Ô Nha, đồng thời trên tay Chu Duy Thanh đã xuất hiện Phách Vương Cung, một khi Ngô Chính Dương đã đặt toàn bộ tinh thần vào việc phòng ngự thì không dễ dàng công phá, mà ở Giang Phi ở phía sau hẳn toàn lực công kích nhất định cũng rất kinh người, phải áp chế nàng từ xa, mới có khả năng ngang bằng với đối phương.

Mặc dù Chu Duy Thanh đã nhắc nhở, nhưng Ô Nha vẫn ngang nhiên xông lên, cùng lúc Giang Phi cũng bắt đầu tấn công.

Giơ pháp trượng lên, một quả cầu đen nhánh đánh về phía Ô Nha, cùng lúc đó, một đạo bóng đen trong nháy mắt lan tràn ra từ dưới chân nàng, lặng lẽ hướng Chu Duy Thanh lan đến.

Thời điểm đối phương tấn công, Chu Duy Thanh cũng đã động. Phách Vương Cung trong tay chợt lóe, một mũi tên cũng đã bay ra như điện xẹt.

Đối diện, Ngô Chính Dương thấy Chu Duy Thanh phóng ra Phách Vương Cung, ngay lập tức cũng phóng ra Quang thuần. Một đạo kim quang ngưng tụ che trước mặt hắn và Giang Phi. Ngần vịn không nên xem thường tám thuần trong suốt này. Kỹ năng thác ấn Quang Diệu Hộ Thuần này được đánh giá sáu sao, lực phòng ngự cũng tương đối cường hãn. Không thể nghi ngờ, Giang Phi là Thiên Châu Sư toàn công kích, có thể phối hợp với nàng thì nhất định phải có lực phòng ngự tương đối cường hãn mới được.

Tên thứ nhất của Chu Duy Thanh không phải tấn công hai người mà nhắm về phía quang cầu do Giang Phi thả ra. Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, trong không khí đột nhiên sinh ra chấn động dữ dội, quang cầu màu đen cùng mũi tên của Chu Duy Thanh cơ hồ đồng thời biến mất.

Giang Phi sững sốt, khẽ cau mày nhìn Chu Duy Thanh. Giang Phi không thể ngờ với tu vi Ba Châu của Chu Duy Thanh lại có thể ngăn được đòn tấn công của nàng.

Mũi tên vừa rời của Chu Duy Thanh cũng không đơn giản, trong đó có kèm theo kỹ năng thác ẩn Thiên Lô Chấn, lấy năng lực phá hoại đặc biệt của Thiên Lô Chấn, cộng thêm tính bạo phá của bản thân Phách Vương Cung mới miễn cưỡng đỡ được đòn công kích của đối phương. Nhưng hắn vẫn cảm nhận được rõ ràng, khi mũi tên của mình chạm vào quang cầu đen kia, nó đã bị hòa tan. Nếu không phải kỹ năng được phụ thêm trên mũi tên phóng ra kịp thời, thì thậm chí ngay cả kỹ năng cũng có thể đã bị đối phương cắn nuốt sạch.

Đây chính là sự chênh lệch tu vi.

Bất luận Chu Duy Thanh có bao nhiêu kỹ năng, nhưng hiện tại hắn chỉ có tu vi Ba Châu mà đối thủ của hắn có tu vi Năm Châu, hơn nữa lại là Thiên Châu Sư toàn công kích thuộc tính Hắc Ám. Trong tình huống này, nếu như chính diện chống lại công kích của đối phương, xem như Chu Duy Thanh bằng vào Song Tử Đại Lực Thần Chuy tăng phúc cũng chưa chắc có thể chống đỡ.

Sự kinh ngạc của Giang Phi chỉ kéo dài trong chốc lát, ánh mắt của nàng vẫn lạnh băng như cũ, pháp trường trong tay vung lên. Lần này, tổng cộng có năm quang cầu màu đen bay ra, mục tiêu như cũ vẫn là Ô Nha, mà tốc độ tấn công của năm quang cầu này nhanh hơn rất nhiều. Đường như còn có một đạo hắc tuyến nối liền, làm cho năm quả cầu có mấy phần ý nghĩa như đồng khí liên chi (anh em huynh đệ ruột thịt).

Cùng lúc đó, bóng đen dưới chân Giang Phi cũng đã tới cạnh Chu Duy Thanh.

Trong trận hai vs hai này, có thể thấy sự phối hợp giữa Giang Phi và Ngô Chính Dương không tầm thường, một người Quang Minh, một người Hắc Ám, một người tấn công, một người phòng ngự, phối hợp tương đối ăn ý.

Chu Duy Thanh cũng không biết bóng đen đang tiến đến gần mình là cái gì, nhưng hắn rất rõ ràng, đó tuyệt đối không phải là kỹ năng đơn giản, một khi bị cuốn vào nó, nếu không phải là phong ấn năng lực của mình thì cũng là bị công kích cường lực.

Dưới tình huống như vậy, thành tựu tiên pháp mà Chu Duy Thanh học được từ Thiên Cung Doanh cũng được thể hiện ra ngoài. Năm cái mũi tên đồng thời xuất hiện trên cung và liền được bắn ra. Cũng chỉ nghe tiếng gió rít, ngay sau đó là kèm theo năm tiếng nổ lớn đồng thời vang lên. Hắn vẫn trợ giúp Ô Nha hóa giải đòn tấn công của Giang Phi, đồng thời thân thể Chu Duy Thanh cũng đã nhảy lên tại chỗ. Vì trợ giúp Ô Nha, hắn cũng không có biện pháp giải quyết vấn đề của mình trước.

Bóng đen đang lan đến chân Chu Duy Thanh chợt vọt lên, gương năng múa vuốt theo chặt Chu Duy Thanh như hình với bóng.

-o0o-

234. Chương 73: Làm Đối Thủ Bất Ngờ (3)

Đến lúc này, Chu Duy Thanh đã có thể hoàn toàn khẳng định, đây là một kỹ năng phong ấn tương đối cường hãn. Hơn nữa, lúc trước nó tiến đến thì tốc độ rất thông thả, nhưng lực công kích nhất định hết sức kinh khủng. Một khi bị nó phong ấn, đừng nói là cuộc tranh tài này, chỉ sợ là những cuộc tranh tài còn lại hắn cũng đừng hòng tham gia được.

Thân tại không trung, Chu Duy Thanh mạnh mẽ xoay mình, tay phải nắm lấy Phách Vương Cung, tay trái quét ngang người. Ngân quang lóng lánh, một vết rách dài đến ba thước đã xuất hiện dưới chân hắn.

Nhất thời, bóng đen cùng vết rách kia tiếp xúc cùng một chỗ, một tiếng nổ chói tai vang lên. Vào lúc này, lực công kích kinh khủng của kỹ năng hắc ám kia mới hiện lộ ra ngoài. Cho dù là đối mặt với Không Gian Cát Liệt của Chu Duy Thanh thì kỹ năng phong ấn này của Giang Phi vẫn không bị phá giải hoàn toàn, một bộ phận hóa thành khói đen rồi biến mất, nhưng còn có một bộ phận vòng qua Không Gian Cát Liệt tiếp tục đuổi theo Chu Duy Thanh. Nhưng có điểm quỷ dị là, trên không trung nơi bóng đen này đi qua để

lại một đạo dấu vết màu đen thật sâu, cho dù là bị Không Gian Cát Liệt làm yếu bớt nhưng dấu vết màu đen này vẫn tồn tại như cũ.

Nếu tu vi của Chu Duy Thanh và Giang Phi giống nhau, đều là Năm Châu. Cho dù hẳn không có Trang bị ngưng hình tăng phúc, thì chỉ bằng vào kỹ năng Vương cấp Không Gian Cát Liệt cũng có thể ngăn cản kỹ năng phong ấn hắc ám này. Đáng tiếc, Thiên lực song phương cùng với kỹ năng tăng phúc chênh lệch quá lớn. Kỹ năng Vương cấp cũng không thể hóa giải hoàn toàn công kích của Giang Phi.

Đúng lúc này, lại có hai tiếng nổ đồng thời vang lên. Ô Nha dựa vào sự che chở của Chu Duy Thanh cũng đã phóng tới trước mặt Ngô Chính Dương. Trước lúc song phương va chạm, nàng cũng cảm thấy đối thủ trước mặt khó đối phó, liền phóng xuất Ô Kim Đồ Thần Phủ của mình, hung hăng bổ vào Quang Diệu Hộ Thuần trước mặt Ngô Chính Dương.

Tu vi của Ngô Chính Dương còn cao hơn Ô Nha Một Châu, Nhưng quả thật lực công kích của Ô Nha không hề để ý đến tu vi. Ô Kim Đồ Thần Phủ nặng hơn một ngàn cân, kết hợp với lực lượng mạnh mẽ vô cùng của Ô Nha. Vậy lực công kích kia sẽ kinh khủng đến bậc nào?

Tuy Chu Duy Thanh có Song Tử Đại Lực Thần Chùy, nhưng vũ khí ngưng hình cấp Truyền Kỳ này có thêm tác dụng tăng phúc, nếu như dưới tình huống không thi triển bất kỳ kỹ năng gì, Chu Duy Thanh có thể hoàn toàn kháng định, lực công kích hẳn thi triển ra tuyệt không bằng Ô Nha.

Cho dù là lực phòng ngự của Quang Diệu Hộ Thuần mạnh như vậy, nhưng bị đôi phủ của Ô Nha bổ lên, trong nháy mắt cũng xuất hiện vết rách. Mà phủ thứ hai cũng đã bổ xuống, hiển nhiên là Quang Diệu Hộ Thuần không ngăn được nữa.

Lúc này, Hoàng đế Trung Thiên Đế Quốc – Thượng Quan Thiên Tinh đang tươi cười, nói: “Hai tiểu tử đều có tu vi Ba Châu này cũng có chút ý tứ. Ngay cả Không Gian Cát Liệt cũng xuất hiện. Mà đôi búa của tiểu nha đầu có thân hình vạm vỡ kia cũng không phải là vật thường. Thực lực tiểu nha đầu Mễ Âu vương quốc cũng không đơn giản, thực lực đã gần tiếp cận đội viên dự bị trong chiến đội chúng ta.”

Giang Phi căn bản cũng không có nhìn Chu Duy Thanh, khi công kích thứ hai của nàng bị Chu Duy Thanh ngăn cản, ngay lập tức liền phát ra công kích lần thứ ba vẫn như cũ là năm quả hắc cầu. Mà lúc này, Chu Duy Thanh muốn trợ giúp Ô Nha cũng không còn dễ dàng như vậy. Bởi vì hẳn cũng đang gặp phải truy kích của bóng đen kia.

Lúc này, không thể nghi ngờ lựa chọn tốt nhất của Chu Duy Thanh là dùng Không Gian Bình Di thoát khỏi bóng đen kia, cho dù là nó vẫn tiếp tục đuổi theo nhưng hẳn vẫn có chút thời gian thở dốc. Nhưng nếu như vậy, Ô Nha cũng chỉ có thể một mình đối mặt với hai người bọn họ. Vì vậy, Chu Duy Thanh làm ra một động tác mà tuyệt đại đa số người ở đây không ai giải thích được.

Thân trên không trung, Chu Duy Thanh không tiếp tục né tránh, mà chỉ dùng chân phải của mình quét tới bóng đen đang đuổi theo sát nút, nhìn qua giống như là một động tác theo bản năng mà thôi. Cùng lúc đó, hẳn trực tiếp bắn ra mũi tên bay thẳng lên bầu trời, nếu bắn nhầm tên, thì sẽ không kịp cứu viện Ô Nha, hẳn cũng sẽ không còn nhân rồi nữa.

Trong nháy mắt, bóng đen còn sót lại cũng đã cuốn vào chân phải Chu Duy Thanh, mà không phát ra nửa điểm tiếng động. Mà ở phía xa, trên miệng Giang Phi cũng đã nở một nụ cười, nàng xem Chu Duy Thanh xong rồi, nếu mình không giải trừ, coi như là muốn mạng của hẳn cũng không thành vấn đề. Dĩ nhiên, nàng cũng không muốn giết Chu Duy Thanh, nhưng là phải đợi cuộc tranh tài ngày hôm nay kết thúc mới có thể giải trừ cường lực phong ấn mà bản thân mình gọi nó là Hủ Cốt Chi Thư.

Bên kia, khi rìu thứ hai của Ô Nha chém xuống tới thì năm quả hắc cầu cũng đã đến trước mặt nàng.

Giang Phi có lòng tin, đừng nói là Ba Châu, coi như là đối thủ đồng dạng Năm Châu như nàng muốn ngăn cản công kích mà mình dùng toàn bộ Trang bị ngưng hình tăng phúc cũng cực kỳ khó khăn. Đặc điểm lớn nhất của thuộc tính Hắc Ám chính là tính công kích duy trì lâu dài. Một khi mục tiêu bị trúng công kích, như vậy, lực phá hoại có thể kéo dài thời gian rất lâu.

“Phá Thiên.” Ô Nha hét lớn một tiếng, chỉ thấy đôi phủ trong tay nàng đồng thời sáng lên một tầng ánh sáng màu hồng yêu dị, cùng lúc đó, hai ống tay áo của nàng cũng đã bay toa tua để lộ hai cánh tay trắng

kiện hữu lực. Hồng quang giống như huyết quang hung ác ngoan độc, hai tay huy động chiến phủ trên không trung nhanh như chớp. Hồng quang lướt qua, năm quả hắc cầu thể nhưng đều bị chém tan, rồi mất đi không chế rơi xuống mặt đất.

Xuy Xuy!!!!

Âm thanh chói tai vang lên, từng quả hắc cầu rớt xuống đất, ngay cả Kim Cương nham cứng rắn cũng bị hòa ra một cái hố có đường kính rộng hơn một thước, độ sâu cũng hơn một thước, hơn nữa sự ăn mòn này còn đang tiếp tục lan ra xung quanh.

Lúc này, Đồi phủ mạnh theo hồng quang yêu dị đã hung hang nên lên Quang Diệu Hộ Thuần lần thứ hai. Quang Diệu Hộ Thuần nổ âm âm, hóa thành kim quang rồi biến mất không thấy gì nữa. Mà Ô Nha cũng như một cơn gió lốc, chạy thẳng tới Ngô Chính Dương.

Trên đài Chủ tịch, thời điểm nhìn thấy Chiến phủ của Ô Nha tỏa ra hồng quang mãnh liệt, từ trong miệng những siêu cấp cường giả kia đồng thời phun ra một câu giống nhau: “Huyết tế thần binh?”

Sắc mặt Thượng Quan Thiên Tinh cũng không khỏi thay đổi: “Khó trách ta cảm thấy đôi búa kia không tầm thường. Hẳn là cần chủng tộc huyết thống mới có thể phát huy ra Huyết tế thần binh. Nàng đến từ Phỉ Lệ Đế Quốc, hơn nữa thân hình như vậy, xem ra nha đầu kia thuộc Ô Kim Tộc. Phỉ Lệ chiến đội này đúng là không đơn giản.”

Chẳng ai ngờ được Ô Nha lại bư hân như vậy. Chu Duy Thanh cũng không biết Ô Nha còn có biện pháp đánh tan công kích của đối phương, thế nên xuất hiện vấn đề ăn ý giữa hai người. Đang xông về phía trước, đột nhiên Ô Nha cảm thấy thân thể của mình hơi chậm lại, một đoàn ngân quang bao phủ trên người nàng, làm nàng đang xông lên đột nhiên ngừng lại. Mà Ngô Chính Dương lúc này mới tránh được một búa, nếu không, chỉ sợ trọng phủ trên tay Ô Nha đang đến như gió lốc kia sẽ đánh vào trên người hắn.

Thì ra là, mặc dù Chu Duy Thanh không còn kịp bắn tên, nhưng vì bảo vệ Ô Nha, sau khi bắn đi một mũi tên, hắn liền hướng Ô Nha thi triển một cái kỹ năng Không Gian Tù Lung. Nếu như Ô Nha không có chủ động đánh tan năm quả hắc cầu kia, như vậy, công kích của Giang Phi sẽ đánh trúng trên người nàng, đồng thời Không Gian Tù Lung kia cũng xuất hiện. Không Gian Tù Lung công phòng nhất thể, ít nhất có thể ngăn cản phần lớn lực công kích của đối phương, mà khi đó, Chu Duy Thanh cũng thời gian xuất thủ. Chu Duy Thanh nghĩ rất tốt, nhưng hắn đâu biết Chiến phủ của Ô Nha lại mạnh mẽ như vậy, thế nên cuối cùng hắn lại làm trở ngại Ô Nha, khiến hắn dở khóc dở cười.

Oanh!!!

Không Gian Tù Lung chặn Ô Nha lại không đến hai giây đã bị hiệu quả của Ô Kim Đồ Thần Phủ mang theo Phá Thiên đánh tan, nhưng Ngô Chính Dương cũng mượn cơ hội này trì hoãn một hơi, sau lại tạo nên thêm một Quang Diệu Hộ Thuần bảo vệ. Cùng lúc đó, trọng kiếm trong tay cũng chém ra, Quang Trảm Kiếm mang theo từng đạo kim mang từ Quang Diệu Hộ Thuần hướng Ô Nha chém tới.

Vào lúc này, người kinh ngạc nhất chính là Giang Phi, không phải Chiến phủ của Ô Nha khiến cho nàng kinh ngạc, mà là bởi vì Chu Duy Thanh. Sau khi Chu Duy Thanh rơi xuống đất, thế nhưng lại kéo trường cung lên thêm lần nữa, mà phong ấn Hủ Cốt Chi Thư dường như hoàn toàn không có tác dụng gì với hắn.

Bất quá, kinh ngạc thì kinh ngạc, Giang Phi đã giơ tay lên phòng ra năm quả hắc cầu, chẳng qua lần này cũng không phải dùng công kích Ô Nha. Năm quả cầu này vừa xuất hiện, liền bay lơ lửng thành một vòng trên đỉnh đầu nàng, hắc khí tương hồ lẫn nhau trở nên dày đặc giống như một tấm thuẫn màu đen, vừa lúc chặn lại mũi tên đang trên trời lao xuống, lấy công làm thủ, phần thao túng lực nào có thể nói là vô cùng kì diệu. Nhưng nàng cũng sẽ không cho rằng Chu Duy Thanh bắn mũi tên lên trời là bắn tên không đích.

Sự thật đúng là như thế, Chu Duy Thanh bắn một mũi tên trong không trung, rất kéo dài thời gian, nhưng nếu để đánh lên thì có hiệu quả cũng rất tốt.

Chiêu này chính là tuyệt học của yêu nhân Y Thi trong Thiên Cung Doanh, tên là Không Lạc Tiễn. Mặc dù Chu Duy Thanh chỉ học được có năm, sáu thành, nhưng vận dụng cũng tương đối không tầm thường.

Phốc!!!

Không Lạc Tiễn rơi vào đỉnh đầu của Giang Phi, nơi hắc quang do năm quả hắc cầu tạo thành. Trong nháy mắt, mũi tên liền bị hòa tan, nhưng kỹ năng nó được phụ gia vào cũng được phóng thích.

Một mũi tên này chính là mũi tên mà Chu Duy Thanh dùng để xoay chuyển càn khôn, há có thể đơn giản?

Ầm ầm!!!

Trong tiếng nổ, vô số lôi điện vùn vèo trong không trung bùng nổ. Tự nhiên Giang Phi lông tóc không tổn thương gì, bởi vì trên đầu có năm quả hắc cầu kia bảo vệ, lấy Thiên lực Chu Duy Thanh, coi như Phách Vương Cung sau khi tăng phúc cũng không thể gây được tổn thương cho nàng. Nhưng Chu Duy Thanh phụ thêm kỹ năng trên mũi tên cũng không chỉ là vì công kích một mình nàng.

Thiên Lôi Thiểm, kỹ năng quần công duy nhất của Chu Tiểu Béo đồng học nhà ta. Sau khi nổ tung, nếu tính theo phạm vi, ngay cả Ô Nha cũng bị bao phủ vào trong đó. Nhưng bởi vì... một tên này là từ trên trời giáng xuống, ngay trước người Ngô Chính Dương cùng Giang Phi có Quang Diệu Hộ Thuần bảo vệ, Quang Diệu Hộ Thuần này nhanh chóng chặn Thiên lôi đang lan ra, vừa lúc tránh cho Ô Nha không bị liên lụy. Mà xui xẻo nhất ở đây chính là một mình Ngô Chính Dương.

Mặc dù công kích của Thiên Lôi Thiểm chủ yếu nằm trên phạm vi nên lực lượng cũng không quá mạnh mẽ, nhưng nó cũng khiến toàn thân Ngô Chính Dương tê dại, đầu tóc dựng đứng, nhất thời mùi vị khét lẹt như thịt cháy từ trên người hắt bốc ra.

Mà lúc này, Giang Phi cũng tuyệt không thoải mái, bởi vì, mũi tên kia của Chu Duy Thanh mang theo một cái kỹ năng khác, chính là: Tuyệt Đối Chậm Chạp.

-o0o-

235. Chương 74: Hắc Âm Xá Thân Kỹ (1)

Mỗi Thiên Châu Sư đều có một tiết tấu riêng của bản thân mình, khi Giang Phi trúng phải Tuyệt Đối Chậm Chạp của Chu Duy Thanh phóng thích, thậm chí nàng còn không biết tại sao tốc độ của mình lại đột nhiên chậm chạp như vậy? Tuyệt Đối Chậm Chạp thật sự là quá bí mật rồi, ban đầu xem như là Minh Vũ tu vi Chín Châu cũng chưa chắc đã biết rõ ràng chuyện gì xảy ra. Người ngoài nhìn vào, thậm chí là bản thân Giang Phi, đều nghĩ là tác dụng của Thiên Lôi Thiểm khiến nàng chậm lại.

Thực lực Ô Nha đã hoàn toàn bùng nổ, hiệu quả Phá Thiên đã kích phát ra uy lực vô cùng của Ô Kim Đồ Thần Phủ, hai lưỡi búa khổng lồ tự như hai cánh cửa đang bay múa trên hai tay nàng. Uy lực Quang Trảm Kiếm của Ngô Chính Dương cũng không tầm thường, kiếm chiêu cũng là kỹ năng do Ý Thể song châu kết hợp, nhưng ở trước mặt Ô Kim Đồ Thần Phủ cũng không thoát khỏi số mệnh phải sụp đổ.

Ngô Chính Dương đột nhiên bị Thiên Lôi Thiểm đánh cho tê dại, vốn Quang Trảm Kiếm cũng đã không ngăn nổi tốc độ công kích của Ô Nha, lại bị như vậy, thắng bại liền phân ngay lập tức.

Ầm!!!

Dưới tác dụng của Phá Thiên, Ô Kim Đồ Thần Phủ đã hung hăng chém nát Quang Diệu Hộ Thuần trước mặt.

Lúc này, Chu Duy Thanh không có sai lầm thêm lần nữa, Phách Vương Cung đóng mở như chớp, lại thêm một mũi tên như tia chớp bay thẳng đến phía Giang Phi. Chỉ cần thắng trận hai đấu hai này, hôm nay trận chiến của Phỉ Lệ chiến đội liền xong, bởi vậy, Chu Duy Thanh thúc dục Thiên lực toàn diện không có nửa phần giữ lại, mũi tên bắn ra hắt đều kèm theo một kỹ năng giống nhau, chính là Không Gian Tù Lưng

Nếu như không có ảnh hưởng của Tuyệt Đối Chậm Chạp, dùng thực lực của Giang Phi hoàn toàn có thể triển khai đôi công cùng Chu Duy Thanh, bằng vào Thiên lực mạnh mẽ cùng tính ăn mòn của Hắc Âm, Chu Duy Thanh căn bản không có cơ hội đụng đến nàng. Nhưng hiệu quả ba giây của Tuyệt Đối Chậm Chạp lại sinh ra tác dụng quyết định, một mũi tên bay tới như điện xẹt.

Mấy mũi tên trước Giang Phi còn có thể lấy công thay thủ ngăn trở, nhưng tốc độ của nàng thật sự là chậm hơn rất nhiều, rốt cục cũng bị một mũi tên oanh kích trên người. Mặc dù mũi tên bị Thiên lực hộ thể của

nàng ngăn trở, nhưng hiệu quả của Không Gian Tù Lũng vẫn rơi trên người nàng. Mục đích của Chu Duy Thanh rất đơn giản, đó là không để cho Giang Phi có bất cứ cơ hội nào để cứu viện Ngô Chính Dương.

Ngay lúc chiến phủ của Ô Nha chém nát Quang Diệu Hộ Thuần, Ngô Chính Dương cũng được giải trừ tê liệt, dù sao tu vi của hắn cũng cao hơn Chu Duy Thanh, tê liệt cũng chỉ kéo dài thời gian rất ngắn, nhưng trong thời gian đó cũng đủ để quyết định thắng bại. Ô Nha xông qua hộ thuần liền đến ngay trước mặt hắn, chiến phủ trong tay hung hăng bổ xuống.

Đối với lực lượng của Ô Nha, Ngô Chính Dương cũng đã được thỉnh giáo. Hắn nhất thời hoảng sợ lui về phía sau, trọng kiếm trong tay vung lên, đồng thời phóng xuất ra một cái kỹ năng Thánh Quang Hộ Thể, khiến toàn thân đều biến thành màu vàng.

Đáng tiếc, cái này thì có ích lợi gì đâu? Hai lưỡi búa Ô Nha chém ra, trọng kiếm ngưng hình trong tay Ngô Chính Dương liền bay khỏi tay. Ô Nha bước sải một bước, chân kia đáp ra một cước, mục tiêu vẫn là tấn công ngăn trở trước người Ngô Chính Dương. Sau đó, lại là một bi kịch, Ngô Chính Dương tiếp tục bay ra ngoài giống như đạn pháo vậy, mà vị trí ngã cơ hồ cũng giống lần trước. Thánh Quang Hộ Thể có thể đảm bảo cho hắn không bị thương, nhưng không thể bảo vệ được thể diện của hắn. Và lần này, cũng không phải là bất ngờ không kịp phòng bị, mà là bị Ô Nha áp chế hoàn toàn.

Ô Nha thành công giải quyết Ngô Chính Dương, bên kia, Tuyệt Đối Chậm Chạp trên người Giang Phi cũng đã bị giải trừ, chỉ thấy ngân quang trên người Giang Phi lóe lên, cả người đều bị vây trong Không Gian Tù Lũng.

Trong đôi mắt lạnh như băng của thiếu nữ này đột nhiên hàn quang đại phóng, ngay lúc hiệu quả của Tuyệt Đối Chậm Chạp biến mất, đồng thời thân bị hãm trong Không Gian Tù Lũng, thì pháp trượng màu đen trong tay nàng tự nhiên vỡ vụn.

Đúng vậy, chính là vỡ vụn mà không phải bị thu hồi lại. Sau khi pháp trượng vỡ tan tành, liền hóa thành một đạo quang mang màu đen dày đặc xuất hiện giữa hai lòng bàn tay Giang Phi.

Phù một tiếng, Giang Phi phun ra một ngụm máu tươi bắn lên đoàn hắc quang trước người. Ngay sau đó, bốn kiện Trang bị ngưng hình trên thân thể nàng đều sáng lên, Không Gian Tù Lũng bị hoàn tan trong nháy mắt, mấy mũi tên sau mà Chu Duy Thanh bắn ra giống như bị một cỗ lực lượng kỳ dị dẫn dắt rồi tan vào trong đoàn hắc quang kia, mà mấy kỹ năng kèm theo trên mũi tên đều không phóng thích ra.

Trọng tài đang đứng trong góc sân đột nhiên sắc mặt đại biến, tay trái vừa nhấc, sáu viên Ý Châu Tinh Quang Lam Bảo Thạch lóng lánh hiện lên, trong nháy mắt liền xuất ra mười hai tầng Bồng thuần gia tăng trước người mình.

“Ô Nha trở về nhanh.” Chu Duy Thanh hét lớn một tiếng, cùng đình chỉ công kích của Phách Vương Cung.

Song phủ trong tay Ô Nha đang giơ lên, nghe được âm thanh của Chu Duy Thanh không khỏi sững sốt, nghi ngờ nhìn lại phía hắn.

Chu Duy Thanh la lớn: “Nhanh, nhảy xuống lôi đài nhanh.” Vừa nói, hắn vẫn sợ động tác Ô Nha chậm, chân phải vừa dậm, liền lao đến hướng Ô Nha như một cơn lốc, đến bên người liền kéo cánh tay nàng, trực tiếp nhảy xuống khỏi lôi đài.

Mặc dù Ô Nha không biết tại sao Chu Duy Thanh lại làm như vậy, nhưng vẫn không chống cự để hắn lôi kéo nhảy xuống lôi đài. Hai người vừa mới chạm chân xuống đất, liền cảm giác được trên đỉnh đầu xuất hiện một luồng khí âm lạnh vô cùng dày đặc lại còn mang theo huyết quang nhàn nhạt quét qua. Rõ ràng ánh sáng xung quanh tối sầm lại một chút, rồi một lúc sau đó ánh mặt trời lại chiếu rọi trên người bọn họ.

Nhìn lại trên lôi đài, chỉ thấy sắc mặt Giang Phi tái nhợt, hai mắt vô thần đứng không vững như sắp ngã, Trang bị ngưng hình trên người cũng đã biến mất. Trên lôi đài, lại xuất hiện một hố sâu có đường kính trên ba mươi mét, cơ hồ phá hỏng hoàn toàn lôi đài.

Không cần Chu Duy Thanh giải thích, Ô Nha cũng hiểu được tại sao hắn lại phải kéo mình xuống đài. Công kích lần này của Giang Phi thực sự quá mạnh, nếu như bọn họ nhảy xuống lôi đài không kịp, chỉ sợ hai người cũng sẽ bị thương nặng.

“Mạnh như vậy?” Ô Nha thì thào nói.

Chu Duy Thanh lòng còn sợ hãi, nói: “kỹ năng bá đạo nhất trong Hắc Âm – Xả Thân Kỹ, giống như Tiểu Viêm thiêu đốt ngọn lửa sinh mệnh, có thể không mạnh sao? Người ta đều muốn liều mạng, nếu chúng ta không chạy thì định chờ chết à?”

Trọng tài đứng trong góc lồi đài kia cũng không quá tốt, mặc dù hắn có tu vi Sáu Châu, Giang Phi cũng không phải nhằm vào hắn, nhưng vẫn bị tác động không nhẹ, mười hai tầng Bằng Thuần trước người đều bể tan tành, cả người đều dính một lượng lớn mảnh bằng vụn, sắc mặt đều tái nhợt đi, cố nén mới không có phun ra máu. Chính là năng lực liều mạng của cấp bậc Năm Châu, mà ngàn vạn không nên quên, Giang Phi còn có thuộc tính Thượng vị a.

Chu Duy Thanh trong lòng âm thầm so sánh, bàn về lực công kích, Giang Phi còn mạnh hơn cả Tiểu Viêm, chỉ là kỹ xảo chiến đấu không bằng Tiểu Viêm mà thôi, tổng hợp thực lực thì hai người cũng không có khác biệt là mấy. Nếu như mình một chọi mọi với hắn nữ này, chỉ sợ tám phần mười là thất bại. Trừ phi sử dụng Tà Ma Biến mới có khả năng giành thắng lợi. Trong tình huống tu vi kém nhau một trời một vực, kỹ năng hạn chế có tác dụng đối với đối phương cũng là hết sức có hạn. Chính bởi vì thế, càng ngày Chu Duy Thanh càng hiểu được tại sao lúc trước Đường Tiên lại nói với hắn Tuyệt Đối Chậm Chạp là một kỹ năng nghịch thiên.

Trọng tài thật vất vả lắm mới áp chế được thương thế của mình, trầm giọng nói: “Trận thứ ba, hai đấu hai, Mễ Âu chiến đội thắng.”

Giang Phi lạnh lùng nhìn Chu Duy Thanh đứng dưới đài: “Gan nhỏ như chuột.”

Chu Duy Thanh cười hắc hắc nói: “Mỹ nữ, mọi người đều nói Ngực lớn thì không có não, làm sao người ngực không lớn mà não lại cũng không dùng được vậy a! Tại sao ta phải liều mạng với người? Trước chúng ta đã thắng hai trận, trận này cũng không cần bắt buộc phải thắng. Mà người còn dùng Xả Thân Kỹ, còn có thể tiếp tục tham chiến nữa sao? Có bản lĩnh thì kiếm ra một đội viên trong Mễ Âu chiến đội có thực lực tương đương với người đi. Dù sao cũng là thắng, tại sao ta phải mạo hiểm liều mạng với người a? Đây không phải là não ngập nước sao? Ta rất sợ chết. Đến đây đi, trận thứ tư các người ai lên đây?”

“Người... Đê tiện.” sắc mặt Giang Phi trắng bệch, phun ra một tiếng, rồi lại phun ra một ngụm máu tươi.

Ngô Chính Dương cùng Chu Hắc Tam đồng thời nhảy lên lồi đài đỡ hai bên Giang Phi, cảm tức nhìn Chu Duy Thanh.

Chu Duy Thanh làm bộ dạng vô tội, nhún vai một cái: “Sợ không cũng không phạm pháp nhỉ? Trận này các người cũng thắng rồi, làm sao còn nói ta đê tiện đây? Cái này gọi là chiến thuật.”

“Song phương xuống sân, lồi đài cần chỉnh đốn lại.” Âm thanh của trọng tài vang lên rõ ràng có chút buồn bực.

Chu Duy Thanh nhìn Giang Phi cười hắc hắc, nói: “Mỹ nữ, lát nữa gặp lại.” rồi mới đi xuống lồi đài, trở lại phòng nghỉ.

Vào phòng nghỉ, vẻ mặt tươi cười của Chu Duy Thanh liền biến mất, hắn hít sâu một hơi, nhìn ba người khác nói: “Xả Thân Kỹ thật mạnh, Thiên Châu Sư toàn công kích thật mạnh. Vừa rồi ta đi lên nhìn thấy toàn bộ lồi đài đều bị ăn mòn. May là nhảy xuống nhanh.”

Ô Nha tò mò hỏi: “Duy Thanh, người cũng biết Xả Thân Kỹ sao?” Nàng biết là Chu Duy Thanh có thuộc tính Hắc Âm.

Chu Duy Thanh cười khổ nói: “Không biết. Mỗi một Xả Thân Kỹ đều là bí kỹ Hắc Âm hệ. Đây là một loại kỹ xảo mà không phải là kỹ năng có thể thác ẩn, ta lại không có học qua lão sư, làm sao có thể biết được. Ta đoán cha ta có thể biết, sau này về phải học mới được. Ta kéo người xuống là bởi vì thấy được phản ứng của trọng tài. Trọng tài kia có tu vi Sáu Châu đều lộ vẻ mặt hoảng sợ, nên tất nhiên chúng ta rất khó đối phó được, ta mới đoán được đó chính là Xả Thân Kỹ.”

Diệp Phao Phao cau mày nói: “Mễ Âu chiến đội này cùng thật khó đối phó. Kế tiếp bọn họ lên sân toàn kẻ mạnh như vậy thì thật là phiền toái.”

Chu Duy Thanh mỉm cười, nói: “Mẽ Âu vương quốc bất quá chỉ mạnh hơn Thiên Cung đế quốc chúng ta chút xíu thôi, xuất ra hai cái thiên tài còn có thể, nếu lập tức xuất ra một số lượng lớn thiên tài, chỉ sợ mấy cái quốc gia lân cận cũng sẽ không đáp ứng. Yên tâm đi, ta đoán ngoại trừ Giang Phi, bọn họ sẽ không có đội viên nào mạnh hơn nữa đâu.”

Một trận chiến vừa rồi có thể nói là trận chiến kịch liệt nhất từ khi Thiên Châu đại tái khai mạc đến giờ. Lôi đài đều bị phá hủy, đây là uy lực bậc nào?

Các phòng nghỉ xung quanh, các đội viên chiến đội đều nghị luận trận chiến vừa rồi ầm ỹ. Không hề nghi ngờ, thực lực của Giang Phi đã hoàn toàn che lấp đi hào quang của Chu Duy Thanh và Ô Nha, có thể nói là thắng trận này để ngăn cơn song dữ. Xả Thân Kỹ của Thiên Châu Sư hệ Hắc Âm tương đối đáng sợ, huống chi nàng còn là toàn công kích.

236. Chương 74: Hắc Âm Xả Thân Kỹ (2)

Nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, Thiên Châu Đại Tái lần này Mẽ Âu chiến đội cũng phải dừng tại đây thôi. Giang Phi vẫn quá vọng động rồi, vẫn đang vòng thứ nhất lại dùng Xả Thân Kỹ. Mặc dù Xả Thân Kỹ không khiến bản thân tổn thương lớn như thiêu đốt ngọn lửa sinh mệnh, nhưng ít nhất cũng phải nửa tháng mới có thể hồi phục hoàn toàn. Mất đi chủ lực Giang Phi, Mẽ Âu chiến đội muốn lập nên chiến tích đúng là nói dễ hơn làm.

Một lão giả mặc quần áo Thác Ân cung Trung Thiên đế quốc không biết từ đâu chạy vào, nhưng trên đỉnh đầu người này lại có dính thêm Tử Kim quan. Chỉ thấy lão bước ra từng bước, nhưng đi trên không trung lại như đang bước cầu thang vậy, trong nháy mắt đã đi lên lôi đài.

Tay phải nâng lên, lẳng không ấn xuống một chưởng, những người ở đây nhìn thấy, chỉ là không khí bị bóp méo kịch liệt, một mảnh ngân quang hiện lên, ngay sau đó, lôi đài cao gần năm thước đã bị ăn mòn liên hư không tiêu thất. Thậm chí ngay cả một chút bột phấn cũng không để lại.

Đội viên các chiến đội đang nói chuyện giống như là bị bóp chặt cổ tập thể vậy, toàn bộ Trung Thiên quảng trường hết thấy đều trở nên yên tĩnh.

Ngay sau đó, một đám người mặc quần áo Thác Ân cung Trung Thiên đế quốc, trong tay mỗi người vác một khối Kim cương nham lớn hơn mười mét vuông bay đến. Chỉ sau thời gian uống cạn một ly trà, một lôi đài hoàn toàn mới đã được làm xong.

Lão giả trên không trung kia thần nhiên nói: “Tiếp tục trận đấu.” sau đó, hần cứ như vậy mà bước ra từng bước trên không trung, thân hình hư không biến mất không thấy gì nữa.

Nếu như cẩn thần chú ý, có thể phát hiện trong đài chủ tịch đã xuất hiện nhiều hơn một người.

Diệp Phao Phao dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, có chút gian nan, nói: “Đây... đây là loại thực lực gì?”

Chu Duy Thanh thở dài một hơi: “Hệ Không Gian. Nếu như ta đoán không sai, hẳn là một vị Thiên Châu Sư Vương cấp có Ý Châu hệ Không Gian. Ta nhỏ vào, quá cường hãn. Khó trách nói, trên Chín Châu là một loại cảnh giới hoàn toàn mới. Một người vừa rồi mà muốn tiêu diệt toàn bộ đội viên hai mươi tư chiến đội cũng không có việc gì khó.”

Vừa nói, Chu Duy Thanh cũng đã đi ra ngoài, mà đội viên Mẽ Âu chiến đội bên kia lên đài là một thanh niên mập lùn.

Trọng tài đã được thay người khác, trầm giọng nói: “Trận thứ tư, Phỉ Lệ chiến đội vs Mẽ Âu chiến đội, một đối một, song phương báo danh.”

“Phỉ Lệ chiến đội, Chu Duy Thanh.”

“Mẽ Âu chiến đội, Tiểu Trùng.”

Nghe được tên đối phương, Chu Duy Thanh suýt nữa bật cười, thầm nghĩ trong lòng, khổ người của người vẫn còn là tiểu trùng sao? Phải là nhục trùng thì đúng hơn.

“Trận đầu bắt đầu.”

Sau khi trọng tài hét lớn một tiếng, trận thứ tư chính thức bắt đầu. Tên gọi là Tiểu Trùng kia mạnh mẽ bước hai bước, cánh tay trái nâng lên, quang mang màu vàng nồng đậm nhất thời bay lên, một bước tường đất đã chắn trước người hắn. Ngay sau đó, hắn dĩ nhiên lại mang theo cả bước tường đất cao hơn hai mét, rộng ba mét chạy thẳng đến hướng Chu Duy Thanh.

Hắn đang làm gì đây? Trong mắt Chu Duy Thanh không khỏi toát ra thần sắc ngạc nhiên, nhưng hắn cũng đã phóng xuất ra Thiên Châu của mình.

Tiểu Trùng chạy rất nhanh, mà từng đạo tường đất cũng không ngừng dâng lên trên đài, mà những tấm tường đất này xuất hiện cách Chu Duy Thanh không xa, tận khả năng hạn chế không gian.

Lúc Tiểu Trùng phóng ra tường đất, Chu Duy Thanh liền nhìn thấy Thể Châu trên cổ tay phải của hắn đúng là Băng Chung Phỉ Thủy, đại biểu chỉ lực lượng, và cũng giống như mình, chỉ có ba khóa. Hiển nhiên, giống như hắn phán đoán ban đầu, ba người xuất trận đầu tiên là ba người mạnh nhất của Mễ Ấu chiến đội.

Mắt thấy Tiểu Trùng thôi động tường đất đã đến trước mặt mình, đột nhiên, Chu Duy Thanh liền minh bạch dụng ý của Tiểu Trùng.

Rõ ràng là hắn sợ mũi tên của mình, phóng ra nhiều tường đất vậy là để hạn chế bản thân phát huy tiên pháp, mà đưa cả tường đất chạy đến tận bên mình, chỉ sợ là muốn mình va chạm trực tiếp với tường đất này. Mặc dù ý tưởng này có chút hiểm thấy, nhưng nếu là đối mặt với một Cung Tiễn thủ bình thường, lại ở trên lôi đài, đúng thật có vài phần hiệu quả.

Đáng tiếc, Chu Duy Thanh cũng không phải là Cung Tiễn thủ bình thường, hắn cũng là Thiên Châu Sư chủ Lực lượng, thể nhưng hắn lại giống Ô Nha, có được lực lượng cường đại mà người thường không thể có.

Mắt thấy, bức tường đất đã tới gần trước người khoảng mười mét, Chu Duy Thanh đang tính toán làm ra phản ứng, đột nhiên, hắn cảm giác toàn thân trầm xuống, giống như có một cỗ lực lượng đặc thù hút lấy thân thể của hắn, làm cho hắn hoạt động rất khó khăn.

Đây là? Trọng Lực Tăng Cường? Chu Duy Thanh liền chấn động. Phải biết rằng, trong kỹ năng hệ Thổ, Trọng Lực Tăng Cường được đánh giá chín sao. Cảnh giới Một Châu có thể tăng cường trọng lực gấp đôi, Tu vi tăng lên mỗi Một châu, trọng lực có thể tăng cường gấp đôi. Tiểu Trùng đã có tu vi Ba Châu, đã có thể tăng cường trọng lực gấp ba lần. Tuy nhiên kỹ năng này khiến Thiên lực tiêu hao rất lớn, mà cũng có phạm vi nhất định. Nhưng kỹ năng này có thể xuất hiện trên Thiên Châu Sư hệ Thổ có tu vi Ba Châu vẫn là hết sức hiếm thấy. Có thể nhìn thấy, lúc này tại dưới chân Chu Duy Thanh đã xuất hiện thêm một tầng ánh sáng mờ hồ màu vàng.

Thời điểm phát động Trọng Lực Tăng Cường, Tiểu Trùng đột nhiên gia tốc, hiển nhiên là muốn giải quyết dứt điểm một lần, trực tiếp đánh bay Chu Duy Thanh ra khỏi lôi đài.

Trọng Lực Tăng Cường, rất tốt, trong lòng Chu Duy Thanh thầm khen một tiếng. Hiển nhiên đối phương đã thấy mình là Thiên Châu Sư chủ Lực lượng, nhưng muốn bằng vào kỹ năng mượn lực để khiến mình không cách nào vận dụng toàn bộ lực lượng, chỉ đơn thuần thôi động tường đất tuyệt đối là phương thức ngu xuẩn, phải cộng thêm Trọng Lực Tăng Cường này mới là kỳ binh đột xuất.

Vẫn là câu nói đó, đáng tiếc, đối thủ của hắn lại là Chu Duy Thanh.

Khom người, trầm vai, mặc dù đang dính tác dụng gấp ba lần trọng lực, hành động rất khó khăn, nhưng không ảnh hưởng Chu Duy Thanh bày ra một cái tư thế như vậy.

Phanh!!!

Tường đất hung hăng đụng vào vai Chu Duy Thanh, lực lượng nặng nề đột nhiên bộc phát, nhưng tường đất vẫn vững vàng không chút nhúc nhích, vẫn không làm sao tiến tiếp được nửa phần.

Tiểu Trùng đã đem lực lượng của mình thúc dục đến cực hạn nhưng vẫn không làm sao nhúc nhích được nửa phần, mà Chu Duy Thanh cũng đồng dạng là vẻ mặt toàn lực ứng phó, thậm chí ngay trên trán cũng xuất hiện mồ hôi. Tựa hồ muốn kiên trì cũng rất gian nan.

Ô Nha đang ngồi trong phòng nghỉ nhìn Chu Duy Thanh trên lôi đài, tức giận thấp giọng nói: “Bằng Nhi, tên nam nhân của người rất có thể đang giả bộ.” Một tấm tường đất như vậy, đằng sau lại thêm một đối thủ Ba Châu có thể làm cho hắn khó khăn thế sao? Vậy sao mình đo lực lượng lại thua hắn?

Thượng Quan Bằng Nhi cười khì một tiếng, Diệp Phao Phao bên cạnh đắc ý nói: “Ô Nha muội muội, đây là chiến thuật. Dù sao Mễ Âu chiến đội cũng không phải là đối thủ chân chính của chúng ta. Không phải người cũng không có phóng ra Trang bị ngưng hình để bảo tồn thực lực sao?”

Trên đài, trận đấu đã lâm vào cục diện giằng co, nhưng trong phòng nghỉ của Mễ Âu chiến đội, mọi người cũng đã thay đổi sắc mặt. Mặc dù song phương đều bộ dạng toàn lực ứng phó, nhưng bọn họ rất rõ ràng, Tiểu Trùng đang sử dụng Trọng Lực Tăng Cường cùng phóng thích tường đất tuyệt đối tiêu hao Thiên lực lớn hơn nhiều so với Chu Duy Thanh, cục diện giằng co như vậy, kỳ thật thắng bại đã phân. Thật ra thực lực của Tiểu Trùng cũng không mạnh, chỉ có vận khí tốt nên thác ẩn được kỹ năng Trọng Lực Tăng Cường, nên mới có thể trở thành một thành viên trong chiến đội.

Quả nhiên, thời gian trôi qua từng phút từng giây, trên đài hai người đều một bộ dạng dùng hết toàn lực, lực đẩy của Tiểu Trùng ngày càng yếu, mà bên kia, Chu Duy Thanh chống cự cũng ngày càng yếu. Thủy chung bọn họ vẫn duy trì thế giằng co như vậy.

Vì muốn thắng trận này, Tiểu Trùng cũng liều mạng, thế nhưng nhân lực cũng có hạn. rốt cuộc hắn cũng không duy trì được Trọng Lực Tăng Cường cùng tường đất trước mặt, nhất thời toàn thân mềm nhũn ngồi bệt xuống, thở hổn hển từng ngụm, mồ hôi đã ướt đầm toàn thân.

Chu Duy Thanh cũng giả dạng như vậy, khi tường đất biến mất, thậm chí hắn còn lao về phía trước một chút rồi mới đứng vững lại, rồi cũng há mồm thở hổn hển. Nhưng hắn vẫn đứng đó, hai tay chống nạnh, một bộ dạng như hắn cũng cố gắng không được nữa.

Từ khi Thiên Châu đại tái bắt đầu đến bây giờ, có thể nói trận đấu đặc sắc đều xuất hiện tại mỗi trận Phỉ Lệ vs Mễ Âu, Ô Nha bạo lực, Hắc Âm Xả Thân Kỹ, hai người đấu đầy tường đất, mỗi trận đều quái dị như vậy.

Trọng tài yên lặng nhìn hai tên gia hỏa này, rồi tuyên bố: “Trận thứ tư, Phỉ Lệ chiến đội thắng. Tổ ba vòng thứ nhất, Phỉ Lệ chiến đội thắng Mễ Âu chiến đội.”

Chu Duy Thanh giơ cao hai tay dương dương đắc ý, còn tỏ vẻ rộng lượng kéo Tiểu Trùng đứng dậy, vẻ mặt đầy tiếc nuối nói: “Huynh đệ, thua thật đáng tiếc a! Lần sau cố gắng.” nói xong rồi mới trở lại phòng nghỉ.

Trên đài chủ tịch, Hoàng đế Thượng Quan Thiên Tinh mỉm cười nhìn Thượng Quan Long Ngâm bên cạnh hỏi: “Long Ngâm, người cảm thấy tiểu gia hỏa vừa rồi thế nào?”

Thượng Quan Long Ngâm nói: “Lúc trước hắn thi triển ra ít nhất hai thuộc tính Không Gian, Lôi. Phối hợp với Cung ngưng hình cũng có vài phần thực lực. Kỹ năng Không Gian Cát Liệt xuất từ Ngân Hoàng Thiên Nhĩ, nghe nói trước đó không lâu, Thác Ẩn cùng Phỉ Lệ đế quốc cũng bắt được một con. Bất quá không biết bọn họ dùng phương pháp gì lại có thể để cho một Hạ vị Thiên Sư nho nhỏ thác ẩn thành công.

Thượng Quan Thiên Tinh mỉm cười nói: “Chỉ sợ tiểu gia hỏa này không đơn giản như vậy, vừa rồi tiểu cô nương Mễ Âu vương quốc tức giận bạo phát như vậy chỉ sợ không thoát khỏi có liên quan đến hắn.”

Thượng Quan Long Ngâm thần sắc vừa động: “Bệ hạ anh minh. Quan sát hắn thêm mấy trận chiến nữa sẽ phải có thu hoạch.”

Mà lúc này, Ngay tại phòng nghỉ cách phòng nghỉ của Phỉ Lệ chiến đội một, hai phòng. Đám đội viên của Chiến đội hạt giống tổ ba đều hiện lên thần sắc kinh thường.

Một gã thanh niên sắc mặt tái nhợt, nhìn qua thập phần nhu nhược nói: “Phỉ Lệ chiến đội năm này tài nghệ chỉ có vậy sao? Xuất chiến ba người, hai người Ba Châu, một người Bốn Châu. Còn không bằng đời

trước. Xem ra năm nay, vị trí thứ năm của bọn họ cũng không giữ được. Đoán chừng lọt vào vòng sau cùng chúng ta chắc là Bách Đạt chiến đội.”

237. Chương 74: Hắc Âm Xá Thân Kỹ (3)

Trong phòng nghỉ Đan Đốn chiến đội, một mỹ nữ hết sức trẻ tuổi, nhìn qua dung mạo chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Nhưng vẻ mặt luôn trầm tĩnh, trên mặt vẫn luôn mang theo một nụ cười điềm tĩnh, giờ tay nhắc chân đều có phong phạm phong khinh vân đạm, tựa hồ như đều không thèm để ý đến toàn bộ mọi thứ.

“Cũng không thể nói như vậy, hai tên Thiên Châu Sư tu vi Ba Châu của Phỉ Lệ chiến đội kia không phải cũng rất thú vị sao? Một người lực lượng vô cùng lớn, một người tài lại có tài bắn cung không tồi. Điểm mấu chốt là đầu óc rất thông minh, mà Phỉ Lệ đế quốc cũng sẽ không chỉ phái mấy người bọn đến đâu. Trận đấu chỉ vừa mới bắt đầu, tất cả đều không biết thế nào. Đáng tiếc, trước khi tiến vào bát cường, không có cách nào nhìn được ba chiến đội Trung Thiên, Bảo Phách, Vạn Thú chiến đấu. Lần này chúng ta tuyệt đối không thể lại nằm cuối trong tứ cường.”

Gã thanh niên sắc mặt tái nhợt vừa nghe thấy thiếu nữ kia mở miệng, nhất thời trên mặt hiện lên vài phần kính cẩn: “Đội trưởng nói đúng. Trước mắt, chúng ta sẽ đứng thứ nhất để lọt vào vòng kế tiếp, trải qua bát cường, tiến vào tứ cường, rất có thể sẽ gặp phải Vạn Thú chiến đội.”

Thiếu nữ khẽ nhún mày: “Vạn Thú chiến đội? Rất phiền toái.”

Thuận lợi thông qua vòng thứ nhất, bốn người Chu Duy Thanh đều rất vui mừng, bất luận như thế nào, bọn họ đã vì mấy người Lâm Thiên Ngao mà tranh thủ thêm được ít nhất là ba ngày. Đối thủ thứ hai của bọn họ đồng dạng vẫn là chiến đội của một vương quốc, thực lực cũng không phải rất mạnh. Điểm mấu chốt chính là đối thủ thứ ba – Bách Đạt chiến đội. Còn đối thủ cuối cùng của bọn họ chính là đội hạt giống – Đan Đốn chiến đội. Vận khí cũng không phải là quá tốt, trận chiến quan trọng với Bách Đạt chiến đội lại không phải là trận cuối cùng, nên thời gian nghỉ ngơi của mấy người Lâm Thiên Ngao cũng không đủ. Nhưng cũng không tính là xấu, ít nhất không phải đối mặt với Bách Đạt chiến đội ngay ở trận đầu tiên.

“Đi thôi, chúng ta trở về báo tin tốt cho đội trưởng.” Chu Duy Thanh vương vai một cái, thanh thoi nói.

Diệp Phao Phao nói: “Không xem các trận đấu khác sao? Nhất là Bách Đạt chiến đội.”

Chu Duy Thanh cười ha ha, nói: “Không xem. Nếu xem ngược lại càng dễ bị mê hoặc. Nhất định Bách Đạt chiến đội cũng xem chúng ta là đối thủ cạnh tranh mấu chốt, ở những trận đấu này nhất định sẽ giữ lại thực lực. Không cần xem, đợi đến lúc tranh tài, toàn lực ứng phó là được. Huống chi, sau trận thứ hai còn được nghỉ ba ngày để theo dõi. Thật vất vả mới đến được Trung Thiên thành, ta mang Băng Nhi đi chơi đã, lao động cũng phải kết hợp với nghỉ ngơi. Nếu các người không muốn đi dạo thì trở về quán trọ báo tin tức tốt lành trước đi.”

Diệp Phao Phao bật cười, nói: “Chưa thấy qua người nào có thần kinh lớn như người. Được rồi, chúng ta đi thôi. Ta trở về báo tin, các người đi dạo đi. Người thì sao, Ô Nha?”

Ô Nha cười hắc hắc, nói: “Hôm qua nhìn thấy quán ăn gần đó có nhiều món ăn ngon như vậy, ta muốn đi ăn một chút. Gần đây có gầy đi chút xíu, ài, khi nào mới có thể vượt qua một nghìn cân a!”

Ba người Chu Duy Thanh đều im lặng nhìn nàng, một nghìn cân, Ô Kim tộc còn là loài người sao?

Lúc này, trên lôi đài đã bắt đầu trận đấu khác, nhưng vẫn có rất nhiều người chú ý đến bốn người của Phỉ Lệ chiến đội rời đi. Tuy rằng sau khi kết thúc lượt đấu có thể tự do hành động, nhưng nói là như vậy, các chiến đội đều chọn ở lại xem những trận đấu khác, bởi cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hôm nay, Phỉ Lệ chiến đội tuyệt đối là đội đầu tiên rời đi.

Bất quá lúc này, lại không ai cảm thấy Phỉ Lệ chiến đội có bao nhiêu kiêu ngạo, mặc dù bọn họ giành được thắng lợi, nhưng thực lực thể hiện cũng không cường đại bao nhiêu, còn thua một trận, tại trong mắt nhiều người, chẳng qua lúc này Phỉ Lệ chiến đội ăn may mà thôi. Nhất là trận Chu Duy Thanh và Tiểu Trùng, vẫn là chờ đối thủ hao hết Thiên lực mới miễn cưỡng giành được chiến thắng. Bởi vậy, bọn họ rời đi như vậy, càng làm cho nhiều người cảm giác Phỉ Lệ chiến đội đều đầu óc có bệnh, lại càng không có ai xem trọng

bọn họ. Tính ra vài chiến đội hơi kém trong các tổ khác cũng tự tin có thể chiến thắng bọn họ. Mà Bách Đạt chiến đội lại càng tin tưởng như vậy, một đám người cười lạnh nhìn bốn người Phỉ Lệ chiến đội rời đi.

Cùng ra khỏi Trung Thiên quảng trường từ lối dành cho chiến đội, bốn người mỗi người đi một ngã, Diệp Phao Phao và Ô Nha cùng đi đến quán rượu, còn Chu Duy Thanh lại kéo cánh tay nhỏ bé của Thượng Quan Băng Nhi chạy hướng ra đường phố.

Giờ này Trung Thiên thành phần hoa ngược lại lại yên tĩnh hơn rất nhiều, mọi người đến đã đến quảng trường xem Thiên Châu đại tái, trên đường phố tự nhiên cũng ít người đi.

Chu Duy Thanh nắm bàn tay non mềm nhỏ bé của Thượng Quan Băng Nhi, ngăn một vị đang đi trên đường, hỏi: “Vị đại ca này, xin hỏi, Trung Thiên Thành này có nơi nào bán Quyển trực ngưng hình hay là tài liệu luyện chế Quyển trực ngưng hình không?” Trung Thiên thành được xưng là thành thị lớn nhất đại lục, nói vậy chắc mấy thứ này nó đều đủ hết. Mặc dù bây giờ Chu Duy Thanh cũng không thiếu tài liệu luyện chế Ngưng hình dịch và Ngưng hình chỉ, nhưng nếu có thể mua được một ít tài liệu hi hữu cũng tương đối không tồi.

Vị kia nhìn Chu Duy Thanh có chút quái dị, nói: “Tiểu huynh đệ, hai người nhất định không phải là người của Trung Thiên đế quốc chúng ta phải không?”

Chu Duy Thanh nghi ngờ nói: “Làm sao người biết? ”

Vị kia cười nói: “Nếu là người của Trung Thiên đế quốc, sẽ không bao giờ hỏi lời vừa rồi. Trung Thiên đế quốc chúng ta có Ngưng Hình Các, mua bán mọi vật phẩm liên quan đến Quyển trực ngưng hình. Giống như Thác Ấn cung chuyên giành cho Ý Châu thác ấn. Đương nhiên đây là sở hữu của Trung Thiên đế quốc chúng ta, các quốc gia khác cũng không có loại thực lực này. Nếu người muốn đến Ngưng Hình Các thì cứ đi về phía trước, đến cái giao lộ thứ ba thì rẽ phải, thấy tòa kiến trúc cao nhất là nó.

Nói xong, vị kia liền rời đi, để lại Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi còn có chút sững sờ.

Ngưng Hình Các? Ở Trung Thiên đế quốc thậm chí còn có nơi chuyên môn mua bán vật phẩm liên quan đến Quyển trực ngưng hình. Mà tại các quốc gia khác, muốn mua Quyển trực ngưng hình căn bản không phải là vấn đề về tiền bạc, đây là quốc lực bậc nào a?

Quan trọng hơn là, trong lòng Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi đều khắc sâu vẻ mặt tự hào của người vừa rồi. Vì quốc gia của mình mà kiêu ngạo, tự hào. Người kia là một người bình thường mà không phải là Ngự Châu sư, quốc gia cường thịnh, làm những người bình thường cũng sống rất đỉnh trực.

Thượng Quan Băng Nhi cảm giác Chu Duy Thanh nắm tay mình rất chặt, nghe hắn thản nhiên nói: “Sinh thời, ta nhất định nỗ lực khiến cho người dân cũng có thể vì Thiên Cung đế quốc mà tự hào như vậy.”

Thượng Quan Băng Nhi kéo tay hắn lại, nhìn hắn ôn nhu nói: “Tiểu Béo của ta nhất định làm được.”

Dựa theo phương hướng người kia chỉ dẫn, Chu Duy Thanh tìm được Ngưng Hình Các rất nhanh.

Giống như người kia nói vậy, Ngưng Hình Các là tòa kiến trúc lớn nhất, nhìn qua, quy mô so với Thác Ấn cung của Phỉ Lệ đế quốc cũng không sai biệt lắm, cần phải đi lên gần ba mươi bậc thang mới có thể đến cổng mang phong cách cổ xưa của toàn nhà này. Kiến trúc Ngưng Hình Các có sáu tầng, Ngũ tích lục thú*, ánh nắng chiếu xuống ngói lưu ly giống như bảo quang phát sáng, có thể nói kiến trúc này đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong trên đại lục.

Trước cửa có thủ vệ, cần phải đăng ký sau đó lĩnh thẻ bài mới có thể tiến vào, nhưng lại không hề thu phí, điểm này so với Phỉ Lệ thành thì phúc hậu hơn nhiều.

Vừa bước vào cửa, thính đường rộng lớn trần ngập màu sắc cổ xưa, phong cách cổ xưa trang nhã, cảm giác không hề giống với bất cứ địa phương bán đồ nào, ngược lại có điểm giống với Đồ thư quán. Chu Duy Thanh nhìn kỹ vật liệu gỗ bên trong liền giật mình phát hiện, bất luận là cột trụ hay tượng gỗ điêu khắc cho đến vách tường, tất cả hắn đều rất quen thuộc, chính là Tinh Thần Mộc được sản sinh tại Thiên Cung đế quốc.

Tại Thiên Cung đế quốc, Tinh Thần Mộc chính là vật tư chiến lược, chuyên môn dùng chế tạo cung tên, đến nơi người ta, thế nhưng biến thành tài liệu kiến trúc.

Thượng Quan Bằng Nhi cũng đã phát hiện điểm này, cũng không tránh khỏi giật mình. Ngay lúc hai người đang rất kinh ngạc, một gã thanh niên thân mặc trường bào đến bên cạnh hai người, khẽ thi lễ, nói: “Không biết hai vị muốn gì? Ta là người hướng dẫn tại Ngưng Hình Các, có thể giới thiệu giúp hai vị.”

Chu Duy Thanh cười ha ha, nói: “Ta muốn mua một ít tài liệu luyện chế Ngưng hình dịch, không biết có thể mua ở đâu?”

Gã thanh niên khách khí nói: “Tiên sinh, ngài chắc là lần đầu tiên đến Ngưng Hình Các chúng ta, ta sẽ giới thiệu đơn giản cho ngài được rõ. Ngưng Hình các tổng cộng chia làm sáu tầng, ngoại trừ tầng sáu là phòng đấu giá, mỗi tuần tiến hành đấu giá một lần, còn lại các tầng khác đều bán vật phẩm có liên quan đến Quyền trực ngưng hình. Mỗi tầng đều phân ra năm khu vực, theo thứ tự là Ngưng hình chỉ, tài liệu Ngưng hình dịch, Ngưng hình dịch thành phẩm, Quyền trực ngưng hình thành phẩm và cổ vấn Thể Châu ngưng hình. Năm tầng đều phân chia như vậy, chẳng qua là căn cứ vào quyền hạn khác nhau, khách hàng cũng có thể đi lên những tầng khác nhau mà thôi. Tầng càng cao, cấp bậc vật phẩm bán ra càng cao.”

Trong lòng Chu Duy Thanh âm thầm tán thưởng, hỏi gã thanh niên kia: “Vậy bây giờ chúng ta có thể mua sắm ở tầng thứ mấy?”

Gã thanh niên nói: “Trước mắt, hai vị chỉ có thể mua sắm ở tầng thứ nhất. Cần phải mua sắm vượt qua một trăm vạn kim tệ mới có thể đi lên tầng hai. Và tầng ba cần ít nhất là một nghìn vạn kim tệ.”

Chu Duy Thanh vừa nghe xong liền tròn mắt: “Phải nhiều như vậy sao? Không có ưu đãi gì sao?”

Gã thanh niên nói tiếp: “Không phải là không có ưu đãi, nếu như hai vị là Thiên Châu Sư hoặc là Ngưng Hình sư, lại gia nhập vào Thác Ân cung hoặc Ngưng Hình Các của đế quốc liền có thể mua sắm ở tầng ba mà không cần bất cứ điều kiện gì.”

Chu Duy Thanh thầm than một tiếng, càng là quốc gia có nội tình thâm hậu, thì phương thức hấp dẫn cường giả càng cao minh. Bất quá, người ta cũng có đầy đủ nội tình a!

Thượng Quan Bằng Nhi tò mò hỏi: “Vậy tầng bốn và tầng năm kia bán cái gì vậy?”

Gã thanh niên mỉm cười nói: “Tầng bốn và tầng năm là khu khách quý của Ngưng Hình Các chúng ta. Hai tầng này có yêu cầu tương đối cao, muốn đi lên tầng bốn phải là người của Thác Ân cung hoặc Ngưng Hình Các bản quốc, mà phải là Thiên Châu Sư có tu vi ngoài Hạ vị Thiên Tông mới được. Nếu không, bất kể là tiêu phí bao nhiêu tiền cũng không cách nào đi lên được tầng bốn. Mà tầng năm lại yêu cầu cao hơn một chút. Yêu cầu tu vi Thượng vị Thiên Tông, hơn nữa có cống hiến nhất định đối với quốc gia, và phải có hai vị khách quý tầng năm đề cử mới có thể bước lên mua sắm.”

-o0o-

238. Chương 75: Hạo Miểu Vô Cực Sáo Trang (1)

Nghe người hướng dẫn giới thiệu, Chu Duy Thanh và Bằng Nhi đều hít một hơi thật sâu sợ hãi nhìn Ngưng Hình Các này, muốn lên tầng bốn phải có tu vi Bấy Châu, thế nhưng tầng năm là Chấn Châu, nhưng còn phải là người của Thác Ân cung Trung Thiên đế quốc hoặc là Ngưng Hình Các mới được. Đây là ước thúc bá đạo bậc nào? Nhưng người ta cứ làm như vậy a.

Bạch y thanh niên nhìn hai người đang kinh ngạc rồi tiếp tục nói: “Thật ra thì hai vị cũng đừng không thoải mái khi không lên được hai tầng đó. Kỳ thật, Ba tầng dưới của chúng ta bán đồ cũng đều là tinh phẩm. Mặc dù giá cả có cao hơn bên ngoài một chút, nhưng phẩm chất tuyệt đối đảm bảo.”

Chu Duy Thanh kinh ngạc chỉ trong phút chốc, cảm xúc liền khôi phục bình thường: “Vậy phòng đấu giá trên tầng sáu thì sao? Ở đó có thể mua được thứ tốt hay không?”

Gã thanh niên nói: “Nhất định là được. Tiến hành bán đấu giá tại phòng đấu giá của chúng tôi, đều là hàng cực phẩm. Mỗi lần đấu giá chỉ có một, hai vật phẩm mà thôi, bất quá, muốn đi vào phòng đấu giá, cũng yêu cầu ít nhất phải là khách quý tầng bốn mới được.”

Nghe hần nói như thế, Chu Duy Thanh đột nhiên hiểu được, đúng a! Nếu như mình là chủ nhân của Ngưng Hình Các hoặc là chính phủ phía sau Trung Thiên đế quốc, nhất định mình cũng sẽ yêu cầu như thế. Bởi vì chỉ có như thế, mới có thể đem những tài nguyên tốt nhất lưu lại trong quốc gia mình.

Bạch y thanh niên nhìn Chu Duy Thanh đang suy nghĩ, nói: “Tiên sinh, ngài có muốn tìm hiểu thêm gì nữa không?”

Chu Duy Thanh lắc đầu, nói: “Không cần, cảm ơn người. Trước tiên, chúng ta đi xem xung quanh tầng một này một chút đã.”

Bạch y thanh niên giới thiệu đơn giản các khu vực tại tầng một xong, rồi lúc này mới rời đi.

Thượng Quan Bằng Nhi thì thào nói: “Tiểu Béo, khó trách có nhiều người muốn lên Thiêu Châu đảo như vậy, Trung Thiên đã có Ngưng Hình Các như thế này, vậy trên Thiêu Châu Đảo lại càng nhiều tinh phẩm sao? Ta nghĩ, những thứ ở tầng bốn, tầng năm rất có thể được đưa ra từ Thiêu Châu đảo.”

Chu Duy Thanh gật đầu nói: “Nàng nói đúng, rất có thể như vậy. Phương pháp thu hút nhân tài của Trung Thiên đế quốc quả nhiên cao minh hơn nhiều so với các quốc gia khác. Đi thôi, chúng ta từ từ đi dạo.”

Hai người đi vào tầng một Ngưng Hình Các, đi xung quanh các khu vực, nhìn những thứ không quan trọng mấy này, Chu Duy Thanh cũng phải hít sâu một hơi. Hần vẫn cảm thấy, hiện tại giá cả của Quyển trực ngưng hình đã là rất cao, nhưng vừa nhìn trong Ngưng Hình Các này, hần mới biết mình là ếch ngồi đáy giếng đến cỡ nào.

Ở trong này, đừng nói là Quyển trực thành phẩm, coi như là một phần Ngưng hình dịch dành cho Ngưng Hình Sư sơ cấp dùng cũng đã gần ba nghìn kim tệ. Một phần Ngưng hình dịch dành cho Ngưng Hình Sư cao cấp lại vượt qua hai vạn kim tệ. Bên khu vực quyển trực thành phẩm thì giá cả lại càng cao thái quá. Cho dù là Quyển trực ngưng hình sơ cấp đều có giá không thấp hơn mười vạn kim tệ.

Bởi cái gọi là, Vật hiếm thấy là quý, mặc dù đồ vật nơi này đắt tiền, nhưng chỉ vụn vụn tầng một, hần đã thấy bán ra mấy trăm loại Quyển trực ngưng hình. Tuyệt đại đa số đều là sơ cấp và trung cấp, nhưng thậm chí còn có mấy bộ Quyển trực ngưng hình cao cấp.

Sau khi nhìn đơn giản một vòng, hai người đứng trước một khu bán Quyển trực thành phẩm, Thượng Quan Bằng Nhi thấp giọng nói: “Tiểu Béo, nơi này bán Quyển trực thật đúng là quá đắt. Đắt đến mức khó làm cho người ta có thể tưởng tượng được. Người xem, cửa hàng này chỉ có duy nhất một bộ Quyển trực ngưng hình cao cấp lại muốn bán tám mươi vạn kim tệ. Hiện tại ta cảm thấy lần trước Hô Duyên tiền bối bán quyển trực quả thật vô cùng tiện nghi.

Lúc trước, Chu Duy Thanh mua được quyển trực Phách Vương Cung có lỗ tương khảm từ Hô Duyên Ngạo Bác, bất quá Hô Duyên Ngạo Bác cũng chỉ chào giá ba mươi vạn kim tệ mà thôi. Mà Hô Duyên Ngạo Bác luyện chế chính là Quyển trực ngưng hình cấp đại sư.

Chu Duy Thanh nhú mày nói: “Giá cả nơi này cao thái quá rồi. Ta cảm thấy có chút kỳ quái, nàng chờ ta đi hỏi một chút.”

Vừa nói, hần đi đến trước quầy, nhìn một vị trung niên thân mặc trường bào màu trắng, hỏi: “Ngài là ông chủ của cửa hàng này sao?”

Người trung niên đang ngồi phía sau quầy, nhắm mắt dưỡng thần, nghe Chu Duy Thanh hỏi, liền ngược mắt liếc hần một cái, gật đầu nói: “Ta chính là ông chủ cửa hàng này, ngài cần gì sao?”

Chu Duy Thanh nói: “Ta muốn hỏi một chút, ngài bán Quyển trực ngưng hình thành phẩm có phải là quá đắt hay không, Quyển trực ngưng hình cao cấp lại muốn bán tám mươi vạn kim tệ. Sơ cấp cũng đã hơn mười vạn kim tệ.”

Trung niên này cũng không có khách khí như người hướng dẫn vừa rồi, bữu môi nói: “Quyển trực tại nơi này đều do hoàng thất định giá. Hai vị không phải là người bản quốc, ta nói cho các người biết, đây chính là trong Trung Thiên thành chúng ta, đổi lại nơi khác, cho dù là hoàng thất đế quốc khác cũng chưa chắc có thể đưa ra nhiều quyển trực như vậy. Nơi này bán đắt như vậy cũng không có sai, nhưng cam đoan tuyệt đối chất lượng.

Chu Duy Thanh trong lòng vừa động, nói: “Ông chủ, nơi này có thu mua Quyển trực ngưng hình không? Ta cũng là một Ngưng Hình Sư.”

“Nha? Người là Ngưng Hình Sư!” vừa nghe Chu Duy Thanh là Ngưng Hình Sư, thái độ của người trung niên kia cũng tốt lên vài phần, cũng từ trên ghế đứng lên, nói: “Mua, chúng ta đương nhiên mua. Có bao nhiêu mua bấy nhiêu. Quyển trực Sơ cấp mua năm vạn kim tệ, Trung cấp phải xem chất lượng, giá khoảng mười đến mười lăm vạn kim tệ, Quyển trực cao cấp thì mười lăm đến ba mươi vạn kim tệ. Tiểu huynh đệ đã là Ngưng Hình Sư chắc người cũng biết, chênh lệch khổng lồ giữa Quyển trực cao cấp cùng Quyển trực cấp Đại sư. Nếu là Quyển trực cấp Đại sư, giá liền phải ngoài năm mươi vạn kim tệ.”

Nghe ông chủ này nói xong, Thượng Quan Băng Nhi bên cạnh cũng không nhịn được, nói: “Ông chủ, các người cũng muốn lãi quá cao chứ hả. Thu mua Quyển trực cao cấp giá từ mười lăm vạn đến ba mươi vạn, nhưng các người lại bán ra tám mươi vạn kim tệ. Điều này cũng...”

Người trung niên cười ha ha, nói: “Các người không phải là người của bản quốc chúng ta. Nếu nơi này bán giá cả tiện nghi cho các người, thì chẳng phải là các quốc gia khác đều chạy đến nơi này mua Quyển trực ngưng hình sao? Nếu như là người của Thác Ấn cùng bản quốc hoặc Ngưng Hình Các chúng ta, lúc mua bất kỳ vật gì đều được giảm giá ba mươi phần trăm. Cho nên mới nói, giá thu mua quyển trực của ta tuyệt đối không lừa một ai. Món lãi kék sù này đều là từ ngoại nhân các người mà có a.”

Thượng Quan Băng Nhi hơi nhíu mày: “Đây là không phải các người đang khi dễ người khác sao?”

Người trung niên kia nhìn về phía nàng, cười hắc hắc nói: “Cũng không thể nói là khi dễ người, cái này phải gọi là bảo vệ tài nguyên. Trung Thiên chúng ta tuy là một đại quốc, nhưng cũng không thể tiện nghi cho các nước nhỏ...” Hắn đang nói, bỗng nhiên nhìn thấy rõ ràng tướng mạo của Thượng Quan Băng Nhi trong lòng liền cả kinh, không thốt ra được lời.

Chu Duy Thanh lôi kéo Thượng Quan Băng Nhi, nói: “Chúng ta đi thôi. Xem ra ở Ngưng Hình Các này cũng không mua được gì.” Nói xong, hai người liền xoay người rời đi.

Đồ vật này nọ ở tầng một Ngưng Hình Các cũng chưa chắc đã mạnh hơn vật phẩm ở Phỉ Lệ đế quốc, chưa nói đến là lên trên tầng cao hơn nữa còn phải trả giá quá lớn, chỉ riêng giá cả nơi này là bọn họ đã không tiếp nhận được rồi. Nếu như mua tài liệu luyện chế Quyển trực ngưng hình ở trong này, chỉ sợ giá vốn cũng chưa chắc thu lại được.

Hai người vừa mới bước chân đi, ông chủ cửa hàng đã đứng nơi đó dụi dụi mắt, thì thào: “Ta sẽ không nhìn nhầm chứ? Vừa nói, vừa rồi là.... Trời ạ!” Ngay khắc trước hắn còn dương dương đắc ý, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt đã trở thành tái nhợt, toàn thân túa mồ hôi lạnh, khiến cho quần áo phía sau lưng đều ướt đầm.

“Không được, ta phải nhanh bẩm báo với Quân sự. Thật đáng chết, tại sao lại đụng tới...” Vừa nói, hắn đã từ phía sau quầy chạy như bay ra ngoài.

Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi căn bản không biết chuyện gì xảy ra sau khi bọn họ đi, ngẫu nhiên liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ bất đắc dĩ.

Ngưng Hình Các này cấp cho bọn họ cảm giác chính là bất đắc dĩ.

“Vừa rồi, lão bản kia nói rất đúng, Quyển trực ngưng hình chính là tài nguyên trọng yếu, nếu như hắn là hoàng thất Trung Thiên đế quốc, cũng sẽ không cho phép loại tài nguyên này dễ dàng mất đi. Bán Quyển trực ngưng hình với giá cao, lại dùng tiền để mua Quyển trực và tài nguyên của các quốc gia khác đúng là một biện pháp tốt. Lấy địa vị của Trung Thiên đế quốc, khi mua các loại tài nguyên khác nhất định giá cả sẽ rất thấp. Đây chính là vì muốn quốc gia mình ngày càng mạnh. Chính là nguyên nhân mà quốc gia cấp bậc như Thiên Cung đế quốc chúng ta sinh tồn lại ngày càng khó khăn.”

Chu Duy Thanh vừa nói vừa lắc đầu, lúc này khách nhân trong Ngưng Hình Các cũng không phải là quá nhiều, rất nhanh, bọn họ đã đi đến đại sảnh, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, một âm thanh vội vã liền vang lên: “Chờ chút, chờ một chút...”

Hai người quay đầu nhìn lại, nương theo tiếng bước chân, chỉ thấy người trung niên bạch y vừa rồi cùng với một lão giả mặc trường bào màu trắng có viền vàng đi theo sau lưng, cước bộ rất nhanh cơ hồ không chạm

đất, chạy đuổi đến hai người.

Cơ hồ khi Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi liếc nhìn lão giả đi phía sau kia ngay trong một khắc thì đã thấy vọt tới trước mặt hai người với tốc độ cực nhanh, dù tốc độ là phương diện Thượng Quan Băng Nhi am hiểu nhất, cũng cảm thấy xem thế là đủ rồi, hơn nữa trên người lão giả này mang cho hai người cảm giác áp bách rất mãnh liệt. Không hề nghi ngờ gì nữa, vị này nhất định là một cường giả có tu vi xa xa bọn họ.

Sau khi thân hình dừng lại, Lão giả kia cũng không thèm nhìn tới Chu Duy Thanh, ánh mắt hoàn toàn dừng tại trên người Thượng Quan Băng Nhi. Ngay sau đó, chỉ thấy hần hít sâu một hơi, rất nhanh lùi về sau hai bước, rồi xoay người cúi chào thật sâu: “Gặp qua tiểu thư, thuộc hạ là Vũ Văn Kiệt – Quân sự Tầng một Ngưng Hình Các.

Còn vị lão bản cửa hàng lúc nãy còn khoa trương hơn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, khuôn mặt căng thẳng hướng Thượng Quan Băng Nhi bái xuống: “Thuộc hạ, thuộc hạ có mắt không trông. Thỉnh tiểu thư trách phạt.”

Nhìn hai người cung kính như vậy, Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi không khỏi có chút không hiểu. Chu Duy Thanh nghi ngờ nhìn Thượng Quan Băng Nhi: “Băng Nhi, nàng biết họ sao?”

-o0o-

239. Chương 75: Hạo Miếu Vô Cực Sáo Trang (2)

Thượng Quan Băng Nhi mờ mịt lắc đầu, nói: “Hai vị, trước tiên các người đứng dậy đã, ta không quen các người a!”

Vị quân sự Vũ Văn Kiệt nhìn vẻ mặt mờ mịt của Thượng Quan Băng Nhi, như chợt toát ra vài phần hiểu rõ: “Vâng, tiểu thư tự nhiên không biết chúng ta, tiểu thư cứ thị sát Ngưng Hình Các, có việc gì xin ngài cứ phân phó. Thuộc hạ đại biểu cho quân sự các tầng Ngưng Hình Các kiến lễ ngài.”

Thượng Quan Băng Nhi nhích người lại gần Chu Duy Thanh, nói: “Thật sự ta không biết các người a.”

Vũ Văn Kiệt cung kính nói: “Vâng, vâng, tiểu thư ngài không biết chúng ta, có thể là do chúng ta nhận lầm người, ngài xem thế này có được không? Nếu ngài đã đến Ngưng Hình Các chúng ta, thuộc hạ chỉ sợ lại có mấy người có mắt không trông làm chậm trễ ngài, ngài cầm lấy lệnh bài này của thuộc hạ, bất luận là lên tầng nào cũng không bị ngăn trở, nếu ngài cùng vị bằng hữu của ngài có cần gì, trực tiếp cầm lấy là được.”

Vừa nói, hai tay của hắn đưa ra một khối lệnh bài màu vàng, hai tay cung kính đưa đến trước mặt Thượng Quan Băng Nhi.

Chỉ thấy trên lệnh bài kia có vài chục khóa bảo thạch lớn nhỏ có màu sắc khác nhau, được khảm thành tên bản thân, lại càng tỏa ra khí tức Thiên Lực nhàn nhạt.

Thượng Quan Băng Nhi đang muốn cự tuyệt, thì Chu Duy Thanh đã nhận lấy lệnh bài kia, hơn nữa còn nhìn nàng nháy mắt một cái. Lúc này Thượng Quan Băng Nhi mới nói: “Vậy thì cảm ơn ngài.”

Vũ Văn Kiệt kinh sợ nói: “Không dám, không dám, có thể vì ngài phục vụ chính là vinh hạnh của thuộc hạ. Thuộc hạ xin cáo lui trước, nếu ngài có gì cần nói, có thể nói cho bất kỳ người nào trong Ngưng Hình Các, thuộc hạ cáo lui.” Nói xong, hắn tiếp tục hướng Thượng Quan Băng Nhi cúi đầu thi lễ, xong rồi mới cùng bạch y trung niên kia rời đi.

Nhìn lệnh bài có giá trị xa xỉ trong tay Chu Duy Thanh, Thượng Quan Băng Nhi không hiểu ra sao nói: “Cuối cùng thì chuyện gì xảy ra? Tại sao bọn họ lại gọi ta là tiểu thư?”

Chu Duy Thanh cười ha ha nói: “Ta cũng không biết, trước ngạo mạn sau cung kính, biến hóa thật là nhanh, ta nghĩ hẳn là bọn họ nhận lầm người, có lẽ trong Ngưng Hình Các này có nhân vật trọng yếu nào đó tương đối giống nàng thì sao.”

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Chúng ta thực sự muốn dùng lệnh bài này sao?”

“Đương nhiên phải dùng, người ta đưa tới tận cửa sao lại không dùng? Cũng không phải là ăn trộm, coi như thân phận chúng ta thật sự bị phát hiện cũng là do sai lầm của bọn họ, không có quan hệ gì đến chúng ta?” Chu Duy Thanh nói.

Thượng Quan Bằng Nhi bật cười, nói: “Vừa rồi hẳn còn nói cho chúng ta tùy tiện cầm thứ gì cũng được a.”

Chu Duy Thanh nói tiếp: “Cầm đồ thì quên đi, thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, chúng ta đi xem một chút còn có thể, loại tiện nghi này cũng không thể tùy tiện chiếm.” Mặc dù hẳn chưa bao giờ coi mình là người tốt lành gì, nhưng tùy tiện chiếm tiện nghi như thế này hẳn cũng không muốn, huống chi nơi này là Trung Thiên đế quốc, hết thấy vẫn cẩn thận mới thỏa đáng.

Cầu thang lên tầng hai nằm ngay cạnh đại sảnh, bên cạnh còn có hai gã bạch y trung niên thủ hộ. Có lẽ bởi vì lúc trước bọn họ nhìn thấy được Vũ Văn Kiệt cung kính với hai người Chu Duy Thanh như vậy, cho nên lúc hai người muốn lên lầu cũng không ngăn trở chút nào, cũng không cần bọn họ đưa ra lệnh bài hay cái gì đó.

Khi hai người vừa đi lên tầng, Vũ Văn Kiệt cùng tên bạch y trung niên kia mới từ góc bên kia đi ra.

Gã trung niên kia không nhịn được nói: “Quản sự, kia đúng là tiểu thư a? Ta trước kia đã gặp qua tiểu thư một lần, tiểu thư tuyệt sắc như thế này, ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm.”

Trước mặt hắn, Vũ Văn Kiệt lộ rõ khí độ uy nghiêm vô cùng, trầm giọng nói: “Chuyện lần này người làm không sai, đó chính là tiểu thư không thể nghi ngờ.”

Gã trung niên nghi ngờ nói: “Nhưng vừa rồi tiểu thư làm sao lại không thừa nhận? Nàng nhất định là biết ngại nha!”

Vũ Văn Kiệt liếc mắt nhìn hắn, nói: “Cái này người không biết rồi, vị này hẳn là nhị tiểu thư. Tính cách nhị tiểu thư hoạt bát, ranh mãnh cổ quái, nàng thích nhất là giả trang chơi đùa, đừng nói là chúng ta nơi này, xem như mấy vị Cung chủ trên Thiên Châu Đảo cũng bị Tiểu ma nữ này làm cho nhức đầu không thôi. Cũng không biết người trẻ tuổi lúc này đi bên cạnh Nhị tiểu thư là ai, nhưng nhìn hắn lôi kéo tay nàng như vậy là chuyện trước nay chưa từng có.”

Bạch y trung niên cung kính nói: “Vậy chúng ta có nên hỏi báo chuyện này lên trên không?”

Vũ Văn Kiệt trừng mắt liếc hắn một cái, nói: “Hỏi báo cái gì? Đừng nói là người, xem như ta, nếu trêu chọc Nhị tiểu thư mất hứng, đều cũng không chịu nổi. Mặc dù tính tình Đại tiểu thư có chút lạnh lùng, nhưng ít ra vẫn còn phân rõ phải trái, nhưng vị Nhị tiểu thư này của chúng ta chính ai cũng không chọc nổi. Chuyện này hôm nay người xem như không biết đi, cứ như chưa từng gặp qua Nhị tiểu thư, hiểu chưa?”

Bạch y trung niên lặng đi một chút, vội vàng gật đầu, hiểu ý nói: “Ta hiểu được.”

Đúng lúc này, trước cửa chính Ngưng Hình Các xuất hiện một thiếu nữ đi vào. Chỉ thấy nàng một thân váy trắng dài chấm đất, cổ tay và cổ áo có hoa văn được thêu bằng chỉ màu tím vàng, một đầu tóc đen, dùng một sợi dây màu tím vàng cài lên rồi vòng phía trước hai đầu lông mày, mang theo vài phần trong trẻo không giống ở cõi trần nhưng rất lạnh lùng.

Nhìn thấy thiếu nữ này xuất hiện, Vũ Văn Kiệt cùng bạch y trung niên kia đều sửng sốt, Vũ Văn Kiệt phát tay, nói: “Có nhìn thấy không? Vị này chính là Đại tiểu thư, chỉ có Đại tiểu thư mới có khí chất cao quý thanh nhã tựa như nữ thần như vậy, người lui xuống trước đi, ta đi lại chào hỏi Đại tiểu thư.”

“Vâng.” Bạch y trung niên liếc nhìn thiếu nữ kia một lần nữa rồi mới quay người rời đi.

Vũ Văn Kiệt sửa sang lại quần áo một chút, rồi bước nhanh ra.

Ánh mắt bạch y thiếu nữ rất tự nhiên nhìn Vũ Văn Kiệt đang bước tới, cũng dừng bước lại.

Đi đến đoạn còn cách nàng khoảng năm thước, Vũ Văn Kiệt liền dừng bước: “Thuộc hạ là quản sự tăng một Ngưng Hình Các, gặp qua Đại tiểu thư.”

Bạch y thiếu nữ thần nhiên nói: “Vũ quản sự không cần khách khí, ta chỉ lên tầng năm nhìn xem có tài liệu cần thiết hay không thôi, tự mình đi thôi.” Trong âm thanh của nàng giống như không hề có bất cứ cảm

xúc gì, mặc dù không thể nói là cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, nhưng âm thanh nhàn nhạt trong trẻo lạnh lùng này lại làm cho người ta có cảm giác uy áp trong nội tâm.

“Vâng.” Vũ Văn Kiệt vội cung kính đáp. Ngay lúc bạch y thiếu nữ chuẩn bị tiến lên lầu thì đột nhiên hắt gật mình, nói theo đằng sau: “Àh, đúng rồi Đại tiểu thư, vừa rồi Nhị tiểu thư cũng tới đây.”

“Sao?” Bạch y thiếu nữ nghe hắt nói như thế trên mặt mới xuất hiện một chút dao động: “Nhị muội sao cũng tới đây? Nàng ở nơi nào?”

Vũ Văn Kiệt nói: “Vừa rồi Nhị tiểu thư đang lên tầng cùng với một đồng bạn.”

“Ta biết rồi.” bạch y thiếu nữ nhận nhặt trả lời một câu. Mũi chân điểm nhẹ trên đất, lập tức phiêu nhiên nhẹ nhàng giống như mây bay tiến lên cầu thang.

Chu Duy Thanh và Thượng Quan Băng Nhi tự nhiên không biết chuyện gì xảy ra sau đó, từ tầng hai trở đi, mặc dù cũng có người trông coi, nhưng đã có lệnh bài Vũ Văn Kiệt cấp cho họ nên dễ dàng thông qua trạm gác đi lên tầng cao hơn.

Mắt thấy bọn họ đã đi lên tầng bốn, từ tầng ba lên tầng bốn, cảnh vật trước mắt đột nhiên biến đổi, ba tầng trước đều dùng Tinh Thần Mộc kiến tạo, mà lên đến lối vào tầng bốn này lại dùng Tử Thần Mộc, bên cạnh còn treo một tấm bình phong cực lớn. Tấm bình phong này chính là một khối thanh ngọc khổng lồ, phía trên điêu khắc một bức tranh sơn thủy, chim hoa cây cảnh, nhìn qua khiến người ta có một cảm giác ấm áp.

“Tiểu Béo, ta muốn đi tiểu tiện một chút, người ở nơi này chờ ta nhé.” Thượng Quan Băng Nhi có chút ngượng ngùng thấp giọng nói.

Chu Duy Thanh buông tay nàng ra, cười ha ha: “Vậy nàng cầm lệnh bài đi, ta đứng đây thưởng thức bức họa trên tấm bình phong này.” Bức họa trên tấm bình phong này tạo cho hắt một loại cảm giác thập phần kỳ dị, một đạo đường nét đều trôi chảy tự nhiên, giống như tìm thiên địa chí lý chỉ một lần là xong, cư nhiên không có nửa điểm dấu vết của nhân công tạo hình, giống như bức họa này là do thiên nhiên hình thành vậy. Chu Duy Thanh mơ hồ cảm giác được đường nét kỳ dị này mơ hồ có quan hệ đến luyện chế Trang bị ngưng hình, giống như đồ án hắt đã nhìn thấy trên bản thiết kế Trang bị ngưng hình Cấp truyền kỳ vậy.

Thượng Quan Băng Nhi xoay người đi, Chu Duy Thanh vẫn cứ tiếp tục đứng đó thưởng thức bức họa trên khối thanh ngọc này, càng xem hắt càng cảm thấy trong lòng mình nhiều thêm một thứ gì đó, giống như nội tình Ngưng Hình Sư lại tăng lên, đó là một loại cảm giác không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung được, nhưng hắt khẳng định, đường nét trên ngọc thạch này đã làm lý niệm trong thiết kế Quyển trục ngưng hình của hắt đã xảy ra một chút biến hóa.

Đúng lúc này, Chu Duy Thanh không khỏi cảm thấy một trận rét run, giống như phía sau mình đang có một tảng băng đi đến gần. Hắt theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, không khỏi sửng sốt tức cười một chút.

Chỉ thấy Thượng Quan Băng Nhi đang ở dưới lầu đi lên, chỉ là nàng không còn mặc đồng phục của Phỉ Lệ chiến đội nữa, mà là một thân váy dài màu trắng trang nhã.

Bộ váy màu trắng kia làm Thượng Quan Băng Nhi giống như một hoa sen, đang từ cầu thang chậm rãi dâng lên.

Chu Duy Thanh không nghi ngờ gì, cảm nhận được khí chất Thượng Quan Băng Nhi đột nhiên trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong lòng nhất thời nóng lên, hắt nhìn xung quang không còn người nào, thân hình chợt lóe, Không Gian Bình Di đều đã dùng ra, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt nàng, đem nàng bế lên rồi dùng hết sức hôn lên đôi môi dịu dàng.

‘Thượng Quan Băng Nhi’ đang từ phía dưới cầu thang đi lên đột ngột bị đánh lên, cả thân thể đều cứng ngắc, ánh mắt trừng thật to, nhìn ánh mắt trần đầy lửa nóng của Chu Duy Thanh gần trong gang tấc, cả người nàng không hề nhúc nhích giống như đã biến thành tượng đá. Giờ phút này, đầu óc nàng đều lâm vào trống rỗng, từ nhỏ đến bây giờ, đều chưa có một người đàn ông nào dám đối đãi với nàng như thế này. Đừng nói là ôm hôn nàng, coi như là đến gần nàng trong phạm vi ba mét cũng chỉ có mấy thân nhân mà thôi.

240. Chương 75: Hạo Miêu Vô Cực Sáo Trang (3)

Đích thân hôn lên đôi môi đỏ mọng của ‘Thượng Quan Băng Nhi’, Chu Duy Thanh mới cảm giác được có chút không đúng. Ngày thường, hắn cũng không phải là không có hun qua, mặc dù đa số là đánh lén, nhưng mùi vị đôi môi của nàng hắn vẫn nhớ rõ, ôn nhu, mềm mại, còn mang theo hương thơm nhàn nhạt.

Mà lúc này, hắn lại cảm nhận được một loại mùi vị trong trẻo nhưng lạnh lùng rất đặc thù, mùi thơm tựa hồ như cũng có chút không giống. Mà mấu chốt là, đôi môi đỏ mọng kia trong nháy mắt liền cứng lại, còn đôi mắt liền trừng lớn rồi đại ra, làm cho Chu Duy Thanh cảm giác được có chút không đúng.

Hắn theo bản năng dùng đầu lưỡi liếm liếm, lúc này mới cảm nhận được cảm giác lạnh lùng kia giống như bị hòa tan vài phần. Bất quá, hắn vừa động, cũng đã liếm tỉnh chủ nhân của đôi môi đỏ mọng kia.

Đột nhiên một luồng sức mạnh mệnh mông vô cùng từ trong cơ thể nàng phát ra, vô luận như thế nào Chu Duy Thanh cũng không nghĩ ra ‘Thượng Quan Băng Nhi’ sẽ động thủ với mình, cánh tay đang ôm nàng nhất thời đi đánh văng ra, nháy mắt sau đó, một ngọc chuỗi mang theo tàn ảnh liền tiếp xúc thân mật với mặt của hắn.

Ba...

Một âm thanh thanh thúy vang lên, thân thể Chu Duy Thanh liền bay lên không trung sáo vài vòng rồi hung hăng va vào bức tranh ngọc thạch trên tường. Mà tiểu bạch hổ Phì Miêu cũng bị văng ra từ trong lồng ngực hắn.

May là da mặt Chu Duy Thanh còn dày hơn da mặt người bình thường vài lần, lần này cũng chỉ làm hắn thất điên bát đảo, nửa khuôn mặt bên trái đã hoàn toàn chết lặng.

Đây là sau khi ‘Thượng Quan Băng Nhi’ bị hắn đánh lén đắc thủ, nàng bị vây trong trạng thái không bình thường, nên một tát này cũng không mang quá nhiều lực, nếu không, chỉ sợ Chu Tiểu Béo đồng học cũng không phải rơi xuống ở chỗ này.

“Ta giết người.” Một âm thanh lạnh băng đến tận cùng, giống như thiên địa đều bị đông kết lại vang lên. Một đạo hàn quang lạnh lạnh chợt từ trong tay ‘Thượng Quan Băng Nhi’ nở rộ, dường như trong Ngưng Hình Các này lại có nhiều hơn một đạo lãnh điện, đâm thẳng tới hậu tâm của Chu Duy Thanh.

Tốc độ của ‘Thượng Quan Băng Nhi’ thật sự là quá nhanh, hơn nữa, dưới tác dụng của hàn quang hoàn toàn kèm chế không khí xung quanh, khiến cho thân thể Chu Duy Thanh bị trói buộc hoàn toàn, huống chi một cái tát kia còn khiến cho đầu óc hắn một mảnh mờ mịt, làm sao có thể phản ứng kịp đây?

Đang trong lúc nguy cơ sinh tử, một lần nữa Phì Miêu bị văng ra từ trong lồng ngực hắn lại cứu mạng hắn. Bị văng ra, nó cũng từ trong giấc ngủ tỉnh lại, mắt thấy ‘Thượng Quan Băng Nhi’ đột nhiên không biết tại sao lại muốn giết Chu Duy Thanh, nhưng một kích kia ẩn chứa uy lực cường đại, đừng nói Chu Duy Thanh lúc này căn bản không thể phản ứng, xem như ở trạng thái hoàn toàn đề phòng, cũng chưa hẳn có thể ngăn cản được.

Thân thể Phì Miêu ngưng tụ trong không trung, một đạo kim quang bắn ra từ trong miệng nó, liền va chạm với đạo hàn quang kia. Một tiếng vang giòn phát ra, âm thanh vù vù mãnh liệt tựa như xung quanh cũng theo va chạm này mà rung động mạnh vậy.

Lúc này mới có thể thấy rõ trong tay ‘Thượng Quan Băng Nhi’ đã xuất hiện một thanh lợi kiếm trắng như tuyết. Kiếm dài ba xích, rộng một tấc(1 tấc=10cm), trên thân kiếm không có bất kỳ hoa văn nào, nhưng khí tức lạnh lạnh lại làm cho người ta cảm giác run sợ mãnh liệt khó có thể hình dung được. Mà thời điểm kết thúc va chạm, tầng quang mang màu vàng xám trên người ‘Thượng Quan Băng Nhi’ cũng vừa rút đi. Đối với loại quang mang này, Chu Duy Thanh cũng quen đến mức không thể quen hơn nữa, đó chính là Ngưng Hình Hộ Thể Thần Quang mà chỉ Trang bị ngưng hình cấp Truyền Kỳ mới có thể xuất hiện.

Trong miệng Phì Miêu phun ra một đoàn kim quang, thân hình to ra, đã muốn dài hơn ba thước, chắn trước người Chu Duy Thanh, song mâu lóe lên quang mang, chăm chú nhìn ‘Thượng Quan Băng Nhi’ cũng toát ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hai tai Chu Duy Thanh bị âm thanh ông ông làm ù đầu, lúc này cũng đã trở lại bình thường. Hắn đưa tay lên sờ má trái của mình thì toàn bộ nửa mặt bên đó đều sưng phồng lên, quai hàm cũng có chút sai lệch.

“Băng Nhi, nàng điên rồi? Sao lại đánh ta?” Chu Duy Thanh kinh sợ đan xen hỏi. Mắt nhìn trường kiếm tuyết trắng trong tay ‘Thượng Quan Băng Nhi’ càng hiện lên vẻ kinh dị.

Giờ khắc này, bộ váy trắng của ‘Thượng Quan Băng Nhi’ tung bay phát ra khí tức rét lạnh phảng phất như đều khiến huyết dịch Chu Duy Thanh muốn đông lại. Nàng chậm rãi giơ trường kiếm trong tay lên, chỉ thẳng vào Phì Miêu, dùng âm thanh trong trẻo lạnh lùng đặc trưng của nàng nói: “Tuyết Thần Sơn, Thần Thánh Thiên Linh Hồ. Ta bất kể ngươi là vị nào trên Tuyết Thần Sơn, hiện tại mời người tránh ra. Nếu như ngươi vẫn cố ý bảo vệ hắn, như vậy, Hạo Miếu Cung cùng Tuyết Thần Sơn, Không... Chết... Không... Ngừng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng phải chịu ủy khuất như thế, chưa từng bị vũ nhục như thế, cũng chưa bao giờ tức giận giống như hôm nay. Nụ hôn đầu tiên, đây chính là nụ hôn đầu tiên của mình a!!! Cũng chưa rõ ràng thế nào lại bị tên háo sắc này cướp đi. Ủy khuất, tức giận trong lòng ‘Thượng Quan Băng Nhi’ đều đã đạt đến đỉnh.

Nghe này nói như vậy, ánh mắt Phì Miêu cũng dần trở nên ngưng trọng, bởi vì nàng biết rõ, vị ‘Thượng Quan Băng Nhi’ trước mắt này đang cầm chính là bộ Trang bị ngưng hình cấp Truyền kỳ mà chỉ Cung chủ Hạo Miếu Cung lịch đại hoặc người thừa kế mới có thể tiến hành ngưng hình – Hạo Miếu Vô Cực Sáo Trang.

Trong Hạo Miếu Cung trên Thiên Châu Đảo, đó cũng là bộ sáo trang Ngưng hình cấp Truyền Kỳ cao cấp nhất.

Trên Thiên Châu Đảo, có một bảng danh sách tên là Ngưng Hình phổ, trong đó ghi lại những Quyển trực ngưng hình mạnh nhất đương thời, mà Hạo Miếu Vô Cực Sáo Trang, thủy chung đều bài danh vị trí thứ nhất của sáo trang. Nghe nói, Hạo Miếu Vô Cực Sáo Trang có tổng cộng mười một kiện, đương thời cũng là bộ sáo trang cấp Truyền Kỳ duy nhất có mười một kiện tổ hợp, thậm chí nó còn được gọi là Thần chi sáo trang.

Cường giả cấp Thiên Đế tu vi Mười một châu nếu như mặc bộ đồ này vào, thậm chí có thể vượt cấp khiêu chiến cường giả đạt tới cảnh giới cuối cùng Thiên Châu thập nhị biến – Cấp Thiên Thần.

Hạo Miếu Cung cũng chính được đặt tên theo Hạo Miếu Vô Cực Sáo Trang, cũng chính dựa vào nó mới có thể trấn áp được Vạn Thú đế quốc Tuyết Thần Sơn, trong Ngũ Đại Thánh Địa thủy chung vẫn xếp hàng thứ nhất.

Bởi vậy, ngay lúc ‘Thượng Quan Băng Nhi’ trước mắt có bộ sáo trang đó nói như vậy với Phì Miêu, cũng không phải là uy hiếp đơn giản, mà rất có thể trở thành sự thật. ‘Thượng Quan Băng Nhi’ này hiển nhiên không thể là Cung chủ Hạo Miếu Cung, nhưng rất có thể là người thừa kế Cung chủ Hạo Miếu Cung.

“Băng nhi, nàng muốn giết ta, lại còn không chết không ngừng?” Chu Duy Thanh vô cùng giật mình nhìn ‘Thượng Quan Băng Nhi’ trước mắt. Lúc này hắn đã hoàn toàn tỉnh táo, đột nhiên, hắn kinh hô một tiếng: “Không, không đúng, người không phải là Băng Nhi. Bấy Châu, dĩ nhiên là Bấy Châu.”

Đúng vậy, trên cổ tay phải của ‘Thượng Quan Băng Nhi’ này chính là bẫy khóa Băng Chung Phỉ Thúy lóng lánh sắc sỡ lóa mắt, cùng phối hợp với hàn khí trên trường kiếm tuyết trắng kia càng làm tăng thêm cảm giác lạnh lẽo mãnh liệt.

Đúng vậy, bạch y thiếu nữ trước mắt này không thể là Thượng Quan Băng Nhi. Tu vi thượng Quan Băng Nhi bất quá chỉ là Ba Châu mà thôi, so sánh với thực lực của thiếu nữ trước mắt này quả là trên trời dưới đất, làm sao có thể là Băng Nhi của mình? Nhưng là tướng mạo của nàng quả thật giống Băng Nhi như đúc một khuôn a! Lấy sự quen thuộc của Chu Duy Thanh đối với Thượng Quan Băng Nhi, làm sao lại có thể dễ dàng nhận lầm người đâu?

Bạch y thiếu nữ nhìn thấy Phì Miêu vẫn không có nhanh chóng làm ra ý tứ gì, nhất thời hàn khí trên người càng tăng lên, nàng căn bản không có để ý đến Chu Duy Thanh đang nói gì, trong mắt nàng, Chu Duy Thanh chỉ có thể là một người chết.

‘Tránh ra, ta không muốn khơi mào chiến tranh không chết không ngừng giữa hai đại thánh địa. Xem khí tức của ngươi, tu vi tối đa cũng sẽ không vượt qua ta. Ngươi nên biết, nơi này là Trung Thiên, hơn nữa còn là Ngưng Hình Các, ngươi không có khả năng ngăn cản được ta.’ Trên người bạch y thiếu nữ tản mát ra hàn khí ngày càng mạnh, thể nên lông mao trên người Phì Miêu đều nhiều hơn một tầng băng sương nhàn nhạt.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh từ bên cạnh đi tới, nhìn thấy tất cả trước mắt, nàng nhất thời ngây dại: “Tiểu Béo.”

Nương theo tiếng kêu này, ánh mắt của Chu Duy Thanh, Phì Miêu cùng bạch y thiếu nữ kia đều nhìn qua, ánh mắt hai người một hồ đồng thời trở nên quái dị. Bởi vì, lại thêm một Thượng Quan Băng Nhi nữa xuất hiện. Lúc này, nàng đang mặc đồng phục của Phỉ Lệ chiến đội, vẻ mặt kinh ngạc đang nhìn cục diện trước mắt. Đầu tiên nàng nhìn tự nhiên là Chu Duy Thanh, mắt thấy nửa mặt bên trái của Chu Duy Thanh biến thành như vậy, vội vàng chột lách người nhào tới, vẻ mặt đau lòng.

“Tiểu Béo, ngươi, mặt của ngươi làm sao lại như vậy? Ai đem đánh ngươi thành cái dạng này?” Thượng Quan Băng Nhi nhẹ nhàng vuốt ve nửa bên mặt bị sưng của Chu Duy Thanh, trong đôi mắt toát ra phần nộ cực kỳ hiếm thấy, thậm chí còn mang theo vài phần sát khí. Đột nhiên nàng quay đầu lại nhìn bạch y thiếu nữ kia.

Trước đó, Thượng Quan Băng Nhi vừa đến cũng đã cảm giác được ngoại trừ Phì Miêu còn có một người khác nữa, chẳng qua nàng liếc mắt nhìn thấy thương thế trên mặt Chu Duy Thanh mới không chú ý đến bộ dạng của người đó. Không hề nghi ngờ gì, ngoại trừ Phì Miêu cùng Chu Duy Thanh ra, cũng chỉ có một người ngoài này, hiển nhiên là người này động tay. Bởi vậy, nàng mới vừa quay đầu lại, liền nhìn tới phía trước, dư quang quét đến chính là thân ảnh phía trước.

Vừa nhìn thấy, Thượng Quan Băng Nhi cũng ngây dại. Bất luận là ai, đột nhiên nhìn thấy một người khác giống mình như đúc không khác gì soi gương chỉ sợ vẻ mặt đều như Thượng Quan Băng Nhi.

Bạch y thiếu nữ lúc này đã kịp phản ứng, nhìn Thượng Quan Băng Nhi cả giận nói: “Nhị muội, ngươi đang làm cái quái quỷ gì vậy? Nhanh tránh ra, ta muốn giết hắn.”

Thượng Quan Băng Nhi cũng bị câu này của nàng mắng tỉnh, bất luận là cô nàng này có giống mình như thế nào, nhưng cũng không cách nào thay đổi sự thật nàng đã làm tổn thương Tiểu Béo. Nhất thời, nàng cũng nổi giận: “Ai là nhị muội của ngươi, nếu muốn giết Tiểu Béo, trước tiên ngươi giết ta đi.”

Vừa nói, Thượng Quan Băng Nhi liền phóng xuất Thiên lực, thanh quang nồng đậm xung quanh người nổ rộ, Ba khóa Thể Châu Long Thạch Phỉ Thúy cùng Ba khóa Ý Châu Đế Vương Bích Tỳ đồng thời phóng thích ra, tay trái vừa nhắc, liền bắn ra năm đạo Phong Nhận nhắm thẳng bạch y thiếu nữ kia mà tới.

Bạch y thiếu nữ nhìn Ý Châu cùng Thể Châu trên tay Thượng Quan Băng Nhi liền đại ra, thậm chí lại càng thêm cổ quái. Mắt thấy năm đạo Phong Nhận mang theo tiếng rít lẳng lẹ đã đến trước mặt nàng, bạch quang chột lóe, một tầng Thiên lực rực rỡ yên lặng phóng thích ra, năm đạo Phong Nhận liền giống như chìm xuống đáy biển, dung nhập vào luồng bạch quang kia biến mất không thấy.

“Ngươi, ngươi không phải là Phỉ Nhi?” Bạch y thiếu nữ ngơ ngác nói.

-o0o-

241. Chương 76: Thượng Quan Tuyết Nhi (1)

“Ngươi, ngươi không phải là Phỉ Nhi?” Bạch y thiếu nữ ngơ ngác nói, tất cả sự tình trước mắt khiến nàng kinh hãi tới mức tạm thời quên đi sự khuất nhục vừa rồi.

Thuộc tính Ý Châu, Thể Châu còn có thể nguy trang thành loại khác thông qua Ngụy Trang Giới Chỉ, nhưng số Châu hiển nhiên là không thể thông qua bất kỳ phương thức nào để che dấu, kể cả là cường giả

cấp Thiên thần Mười Hai Châu cũng không làm được. Ngay khi chính mắt thấy trên hai cổ tay của Thượng Quan Băng Nhi xuất hiện ba viên Thiên Châu hai bên thì nàng cũng có chút ngậm ngẫn. Đây tuyệt không phải là muội muội của mình, muội muội của mình vốn là Thượng vị Thiên Tôn Sáu Châu, mà cô gái giống mình như đúc trước mắt này chẳng qua chỉ là một Thượng vị Thiên sư mà thôi, chênh lệch như vậy cực kỳ khác biệt. Huống chi, Thượng Quan Băng Nhi còn vẫn chỉ là một Thiên Châu Sư bình thường có thuộc tính Phong cùng Nhanh nhẹn mà thôi.

“Khoan hãy động thủ.” Bạch y thiếu nữ quát một tiếng, sải bước đi tới, đã muốn lướt qua Phì Miêu.

Phì Miêu phát ra một tiếng gầm nhẹ, trên thân vụt lóe lên một tầng kim quang nồng đậm, rồi cứ như vậy mà tạo thành một tầng bình chướng kim sắc đem Bạch y thiếu nữ ngăn cản lại, không để cho nàng bước thêm một bước nào. Cùng lúc đó, hoa văn chữ Vương trên trán Phì Miêu đột ngột sáng lên, ngay chính chữ Vương, một viên bảo thạch tím đậm lặn lẽ hiện ra, một tầng tử quang lấp lánh cũng theo bảo thạch xuất hiện sáng lên, rồi chậm rãi động ở từ đỉnh đầu tới hai bên mang tai Phì Miêu. Trong giây lát một chiếc vương miện nhỏ thuần một sắc tím hiện lên, vừa vặn bao quanh đỉnh đầu Phì Miêu.

Nương theo vương miện xuất hiện, toàn thân Phì Miêu cũng nhiều hơn một tầng ánh sáng màu tím, khí thế theo đó cũng tăng cao. Ngay cả tầng bình chướng kim sắc mới vừa phóng thích ra cũng biến thành màu tím kỳ dị, huyền lệ khôn tả.

Bạch y thiếu nữ ánh mắt run rẩy, bật thốt lên: “Thần Hàng Thiên Linh Sáo Trang, người dĩ nhiên là ...”

“Hồng...” Phì Miêu gầm nhẹ một tiếng, cắt đứt lời nói của bạch y thiếu nữ, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ cảnh cáo.

Ngay lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm, thì bị Chu Duy Thanh phá vỡ, hấn một tay kéo Thượng Quan Băng Nhi từ phía sau đi ra, nhìn bạch y thiếu nữ trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, cười khổ nói: “Cũng đừng động thủ, ta nghĩ đó là một hiểu lầm.”

Thượng Quan Băng Nhi nghi ngờ nhìn hấn, nói: “Hiểu lầm? Tiểu Béo, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Về mặt Chu Duy Thanh buồn bực, nói: “Mới vừa rồi khi ta đang nhìn tẩm ngọc thạch kia, thì đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo, quay đầu nhìn lại thì thấy nàng đi lên, ta tưởng là nàng đổi bộ y phục khác, cho nên... cái này... cái này..., muốn thân thiết với nàng một chút, sau lại thành chiếm chút tiện nghi của cô nương kia. Cuối cùng khuôn mặt ta liền biến thành như thế này.”

Mới vừa rồi thấy Thượng Quan Băng Nhi chân chính xuất hiện, Chu Duy Thanh liền hiểu rõ vừa rồi là mình đã nhận lầm người, cho nên mới xuất hiện màn kịch hài hước này. Mặc dù lỗi là của mình, nhưng hấn cũng hết sức bất đắc dĩ, thử hỏi ai mà có thể nhận ra nổi a?

Bạch y thiếu nữ tự nhiên cũng hiểu, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, tay phải nắm chặt trường kiếm trắng tinh như tuyết, cũng bởi vì dùng sức quá mức mà có chút phát xanh lên rồi.

Không sai, đây đúng là hiểu lầm. Hơn nữa, thiếu nữ trước mắt này giống mình như đúc, nhất định có quan hệ sâu xa với mình. Nhưng ... kia là nụ hôn đầu của mình a! Cứ bị cướp mất như vậy mà không giải thích được, lúc này sự buồn bực trong lòng nàng lại càng vượt xa Chu Duy Thanh.

Nghe Chu Duy Thanh giải thích, nhất thời sự tức giận trong mắt Thượng Quan Băng Nhi cũng giảm bớt mấy phần, đối với tính cách Chu Duy Thanh, nàng hiểu rất rõ. Mặc dù hấn có chút áp a áp úng, nhưng nàng cũng có thể đoán ra tám chín phần, tức giận nói: “Ai bảo người luôn hư hỏng như vậy. Đáng đời.”

Nói xong câu đó, Thượng Quan Băng Nhi quay đầu nhìn lại bạch y thiếu nữ, địch ý trên mặt đã tiêu tan rất nhiều, mà thay vào đó là sự tò mò, cho dù là ai, khi nhìn thấy một người giống mình như đúc vậy cũng sẽ sinh ra cảm giác tò mò.

“Vị cô nương này, thật sự xin lỗi, đây đúng là hiểu lầm. Tiểu Béo hấn tuyệt không phải cố ý muốn chiếm tiện nghi của người. Người cũng đã thấy, người và ta tương mạo quá mức giống nhau nên khiến hấn nhận lầm người. Mặc dù hấn có chiếm một chút tiện nghi của người, nhưng cuối cùng cũng không phải là quá phạm. Hơn nữa người cũng đã đánh hấn thành như vậy. Người xem, chuyện này cứ như vậy kết thúc được chứ?”

Vào lúc này, Thượng Quan Băng Nhi lại cho thấy sự rộng lượng vốn có của nàng, Mặc dù Chu Duy Thanh bị đánh, nhưng không nghi ngờ chút nào, đây là hấn xứng đáng, mặc dù hiểu lầm nhưng hấn chiếm tiện nghi của người ta là chuyện rành rành trước mắt.

Bạch y thiếu nữ rõ ràng hô hấp có chút tán loạn, hung hăng trợn mắt nhìn Chu Duy Thanh một cái, sát khí trong mắt vẫn còn, tựa như thực chất muốn đâm xuyên qua thân thể Chu Duy Thanh, khiến bộ ngực hấn cảm thấy khó chịu.

“Người tên là gì?” Bạch y thiếu nữ hỏi Thượng Quan Băng Nhi, cùng lúc đó nàng cũng đã thu lại trường kiếm kia, đồng thời thu liễm khí tức bản thân. Hiển nhiên, mặc dù nàng không có nói ra đáp ứng, nhưng xem như là đồng ý với ý kiến của Thượng Quan Băng Nhi. Mặc dù bản tính nàng lạnh lùng nhưng cũng không phải là người không nói đạo lý, cảm giác ngậm bồ hòn vô cùng khó chịu, nhưng đây đúng là hiểu lầm. Dĩ nhiên, mặc dù nàng miễn cưỡng nhin xuống, nhưng ác cảm đối với Chu Duy Thanh – cái thằng cướp đi nụ hôn đầu của mình này lại không có giảm bớt nửa phần.

Thượng Quan Băng Nhi nói: “Ta tên là Thượng Quan Băng Nhi. Còn người? Tại sao chúng ta có thể giống nhau đến vậy chứ?”

Bạch y thiếu nữ trong mắt cũng toát ra vài phần ngạc nhiên: “Ta tên là Thượng Quan Tuyết Nhi.”

“Thượng Quan Tuyết Nhi?” Chu Duy Thanh cùng Thượng Quan Băng Nhi cơ hồ là trăm miệng một lời kinh hô, mà lúc này Phì Miêu cũng đã lặng lẽ thu lại kim quang cùng vương miện màu tím vừa thả ra, thân hình thu nhỏ lại lao vào trong ngực Chu Duy Thanh..

Thượng Quan Băng Nhi cùng Thượng Quan Tuyết Nhi, hai cái tên này thật sự là quá tương tự rồi, nghe bạch y thiếu nữ xưng tên xong..., trong mắt Chu Duy Thanh lộ ra vẻ suy tư, mà cảm xúc Thượng Quan Băng Nhi rõ ràng trở nên rất kích động.

“Người tên là Thượng Quan Băng Nhi? Người, người. . .” Trong ánh mắt bạch y thiếu nữ cũng ngập tràn sự kích động, hai tròng mắt tỉ mỉ nhìn chăm chú khuôn mặt Thượng Quan Băng Nhi, phảng phất như có thể xuyên thấu hết thấy, xác nhận Thượng Quan Băng Nhi đúng là chưa từng trải qua hóa trang gì, đồng thời nàng cũng rất rung động.

Hai thiếu nữ đối mắt nhìn nhau , đều có chút không biết nên nói cái gì cho phải.

Chu Duy Thanh đứng ở một bên, nhìn bên trái, nhìn bên phải, muốn từ khuôn mặt hai nàng tìm ra một chút khác biệt nhưng một hồi lại cũng chẳng tìm ra được chút kết quả nào. Hai người bất luận là tướng mạo hay vóc người đều giống nhau như đúc, chỉ có ánh mắt hơi có chút khác biệt.

Ánh mắt Thượng Quan Băng Nhi nhu hòa, khí chất dịu dàng. Mà ánh mắt Thượng Quan Tuyết Nhi lại là tinh hoa nội liễm, lạnh lẽo mười phần, làm cho người khác có loại cảm giác ‘không phận sự miễn đến gần’. Cũng chỉ có từ khí chất trên, mới có thể miễn cưỡng phân biệt ra sự khác nhau giữa các nàng.

Thượng Quan Tuyết Nhi khẽ cắn môi, đột nhiên nói: “Có thể thỉnh giáo hay không, lệnh đường có phải họ Đường?”

Thượng Quan Băng Nhi kinh ngạc nói: “Làm sao người biết?”

Thân thể mềm mại của Thượng Quan Tuyết Nhi run rẩy, âm thanh của nàng cũng có chút run rẩy: “Người, người. . .”

Thượng Quan Băng Nhi cũng có chút nóng nảy: “Tuyết Nhi cô nương, người biết mẫu thân ta?”

Thượng Quan Tuyết Nhi hít sâu một hơi, vành mắt hơi hơi đỏ lên, thì thào nói: “Mẫu thân thật nhẩn tâm a! Băng nhi, người, người rất có thể là muội muội thân sinh của ta, là tam muội của ta. Người có thể chờ ở đây một chút được không, ta đi rồi sẽ quay lại. Việc này có quan hệ đến thân thể của người a.”

Thượng Quan Băng Nhi có chút u mê rồi, trong mắt toát lên một tia bài xích: “Ta, ta không biết.”

Thượng Quan Tuyết Nhi bước tới trước mặt nàng, kéo tay nàng, cực kỳ thành tâm nói: “Coi như ta thỉnh cầu người, chờ ta trở lại. Nhất định phải chờ ta trở lại.”

“Được, chúng ta ở chỗ này chờ người quay lại.” Lần này nói chuyện chính là Chu Duy Thanh, hẳn thay Thượng Quan Băng Nhi đồng ý nàng.

Nghe Chu Duy Thanh đồng ý, Thượng Quan Tuyết Nhi nhìn hắn gật đầu một cái, thân hình chợt lóe lên đã biến mất, động tác quả thực nhanh như tia chớp.

Đưa mắt nhìn nàng rời đi, Chu Duy Thanh giang hai tay chậm rãi đem Thượng Quan Băng Nhi kéo vào ngực mình, dùng lồng ngực ấm áp làm dịu nội tâm đang có chút hoảng loạn của nàng.

“Băng nhi, bình tĩnh một chút. Bất luận như thế nào, ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng.”

Thượng Quan Băng Nhi cúi đầu, nói: “Tiểu Béo, người biết không? Từ nhỏ đến lớn mỗi khi ta nhắc tới phụ thân, mẫu thân cũng đều cực kỳ tức giận, mắng phụ thân là kẻ phụ lòng, ta... ta không biết có nên nhận thân hay không nữa. Ta sợ mẫu thân sẽ không hài lòng. Ban đầu, nhất định là do sai lầm của phụ thân nên mới làm mẫu thân tức giận như vậy.”

Chu Duy Thanh hỏi: “Kia bá mẫu có nói nàng còn có thân tỷ tỷ hay không?”

Thượng Quan Băng Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không có, cho tới bây giờ mẫu thân cũng không nói. Chẳng qua là ta thường xuyên thấy người một mình ngồi ngơ ngác rơi lệ. Tiểu Béo, ta thật không muốn làm cho mẫu thân thương tâm, nếu không chúng ta đi thôi, ta không muốn nhận thức người cha này nữa.”

Tướng mạo giống nhau như đúc, thông minh như Thượng Quan Băng Nhi làm sao lại không đoán ra Thượng Quan Tuyết Nhi rất có thể là thân tỷ tỷ của nàng. Nhưng vào lúc này, tâm địa thiện lương của nàng hoàn toàn chỉ nghĩ tới mẫu thân mà thôi.

Chu Duy Thanh khẽ mỉm cười nói: “Băng nhi, tin tưởng ta, không có việc gì. Bởi vì vốn chỉ có chính người buộc dây mới có thể cởi dây, bất luận ban đầu xảy ra chuyện gì, từ điểm bá mẫu thường xuyên rơi lệ một mình là có thể nhìn ra, người thủy chung vẫn yêu bá phụ. Vào lúc này, nàng không nên lựa chọn trốn tránh, mà phải dũng cảm đối mặt. Thân là con gái, nàng cần làm hết sức để hóa giải mâu thuẫn giữa bá phụ với bá mẫu, để bọn họ quay lại với nhau, để gương vỡ lại lành, cũng để cho gia đình nàng có thể đoàn tụ mà không phải mỗi người một nơi nữa. Nếu như hôm nay nàng rời đi, như vậy sau này không chỉ có bá mẫu thương tâm mà còn thêm cả nàng nữa. Cho nên ta mới vì nàng mà đồng ý chuyện này. Chúng ta ở chỗ này chờ cô nương kia trở lại, tin tưởng, tất cả chân tướng rất nhanh sẽ rõ ràng rồi. Chỉ cần bá phụ còn yêu bá mẫu, giữa bọn họ bất luận đã từng có vấn đề gì thì cũng nhất định có thể hóa giải.”

Nhận được sự an ủi của Chu Duy Thanh, vẻ mặt Thượng Quan Băng Nhi thoáng buông lỏng mấy phần, nhẹ nhàng tựa đầu trên bả vai của hắn. Lúc này bọn họ cũng đã không còn hứng thú xem xét thêm bất kỳ cái gì ở Ngưng Hình Các này nữa rồi.

-o0o-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-chau-bien>